

Ngọa Long Sinh

Xác chết loạn giang hồ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 1

Trong Thuyền Lớn Phát Sinh Án Mạng

Trên bờ hồ Trường Bích, đàn quế um tùm.

Lúc canh khuya vào một đêm tháng tám nước hồ long lạnh ánh trăng chìm nổi.

Đàn quế tỏa mùi hương ngào ngạt.

Tiếng mái chèo bì bõm phá tan bầu không khí tịch mịch.

Một chiếc du thuyền nhỏ ở phía Đông từ từ lướt tới.

Trên đầu thuyền ngồi một lão già mình mặc áo trường bào, đầu đội mũ nỉ.

Một thiếu phụ xinh đẹp vào trạc tứ tuần ngồi tựa vào mình lão.

Thiếu phụ bông trong lòng đứa nhỏ cỡ mười một, mười hai tuổi.

Đứa nhỏ này ngồi trong lòng mẹ bị gió sông thổi vào dường như phát lạnh.

Thiếu phụ khẽ kéo tấm khăn quàng trên vai bằng gấm màu vàng đắp cho thằng nhỏ.

Lòng từ mẫu thương con thật là chu đáo!

Lão già bung chung trà thơm đưa lên miệng nhấp rồi hỏi thiếu phụ:

-Lĩnh Vu ngủ rồi ư?

Thiếu phụ đứng tuổi nở một nụ cười cúi xuống nhìn đứa nhỏ đáp:

-Ngủ say rồi.

Lão già từ từ đứng dậy ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng tỏ thở phào một cái rồi ngâm câu:

Ba chục công danh đường bụi đất

Tấm lòng băng tuyết gởi chung vàng.

Thanh âm đầy vẻ bụi ngùi tựa hồ ẩn dấu cảnh thê lương của khách anh hùng
mặt lộ.

Thiếu phụ trung niên cười mát nói:

-Đêm đã khuya rồi chúng ta vào ngủ thôi, Linh Vu bị lạnh thì khổ cả.

Lão già gật đầu vẫy tay toan bảo chú lái quay thuyền lại thì đột nhiên một
con thuyền lớn đèn lửa sáng trưng thuận buồm xuôi gió vượt thẳng tới.

Con thuyền này hình như không người bẻ lái cứ phăng phăng đâm vào chiếc
du thuyền.

Người bẻ lái dưới thuyền dường như là một tay lão luyện.

Y không chờ chủ nhân sai bảo đã lập tức cho thuyền tránh sang một bên.

Một tên cầm sào nửa lật đặt chạy tới đầu thuyền tay cầm cây sào tre miệng
lớn tiếng quát:

- Này ông bạn ! Mở mắt ra mà trông ! Sao lạ để thuyền đâm vào thuyền ta là
có ý gì ?

Gã quát luôn mấy câu, thủy chung vẫn không nghe thấy trên thuyền lớn có
tiếng người đáp lại.

Gã cầm sào hốt hoảng đâm sào tre vào chiếc thuyền lớn để đẩy thuyền mình
ra.

Lúc này gió sông đã nhẹ.

Con thuyền lớn bị sào đẩy vào liền chèo qua một bên.

Hai thuyền sát mình nhau lướt đi.

Lão già mặc áo trường bào hai tay chấp sau lưng đứng nhìn màn kịch nguy
hiểm vừa trải qua.

Lão vẫn bình tĩnh tuyệt đối không lộ vẻ hoang mang.

Hán tử cầm cây sào tre thấy chiếc thuyền lớn suýt đụng vào du thuyền mà
đối phương vẫn lờ đi chẳng thấy gì, gã không nhẫn nại được nữa lớn tiếng

quát hỏi:

-Ô hay ! Bọn người chết cả, không còn tên nào sống sót nữa hay sao?

Tuy già la ó om sòm, vẫn không nghe tiếng người đáp lại.

Hồ Trường Bích rộng cả trăm mẫu. Bốn mặt rừng lau rậm rạp cao ngập đầu người.

Con thuyền lớn hai cột buồm lao chênh chếch vào lau sậy.

Lão già trên thuyền bắc giác động tâm tự hỏi:

-Xem chừng con thuyền lớn kia không người bẻ lái, nhưng chẳng lẽ không còn một ai?

Cớ sao trong thuyền đèn lửa vẫn sáng trưng tựa hồ vẫn có người ngồi ?

Trong lòng rất lấy làm kì, lão bảo người bẻ lái thuyền mình vào gần con thuyền để xem coi.

Thiếu phụ trung niên dường như có ý muốn ngăn cản, nhưng không hiểu nghĩ sao bà không nói nữa.

Chiếc du thuyền ghé sát vào rừng lau đậu cạnh thuyền lớn.

Lão già mặc áo trường bào nhìn đèn lửa trong thuyền lớn, lắng tai nghe động tĩnh một hồi rồi quay lại bảo hán tử cầm sào tre:

-Chiếc thuyền lớn có điều quái dị, người thử trèo qua xem thế nào ?

Hán tử khom lưng thi lễ vâng lệnh buông cây sào xuống, trèo qua thuyền lớn.

Lão già mặc áo trường bào hai tay chấp đũa sau lưng, đứng ngó vàng trắng tỏ ngơ ngác xuất thần.

Đột nhiên có tiếng thét lạnh lạnh. hán tử vừa trèo qua thuyền lớn hơi hãi chạy về, gã hốt hoảng bước sênh chân, người rơi tòm xuống hồ nước.

Lão già hơi nhúu cặp lông mày, vén trường bào nhảy sang thuyền lớn.

Thằng nhỏ đang ngủ say trong lòng thiếu phụ cũng bị tiếng thét vừa rồi làm cho giật mình tỉnh giấc, đứng bật dậy.

Lúc này lão già đã bước sang thuyền lớn, bước vào trong khoang.

Đột nhiên ngọn gió sông tạt qua mặt lão đem theo mùi tanh nồng nặc.

Lão liền dừng bước lại, đằng hắng hai tiếng rồi hỏi :

-Trong thuyền có ai không ?

Lão chuyển động mục quang bỗng thấy sợi dây thao vàng buộc ở chuôi kiếm bị gió tung bay.

Thanh trường kiếm đâm suốt từ sau lưng ra tới trước ngực một người y phục hoa lệ. Mũi kiếm cắm chặt vào vách ván ngập tới chuôi kiếm.

Dưới ánh đèn lửa sáng trưng lão nhìn rõ người ăn mặc hoa lệ kia nghiêng sang một bên, người này hãy còn nhỏ tuổi, sắc mặt lợt lạt nhưng không dấu được tướng mạo phương phi anh tuấn.

Lão già mặc áo bào buông nhẹ tiếng thở dài cất bước đi vào trong khoang. Khoang thuyền là một căn phòng, cách bài trí xa hoa đã diễn ra một thảm cảnh.

Bàn đồ ghế nghiêng, huyết tích loang lổ. Gần nửa khoang thuyền một đại hán trung niên nằm úp mặt, đầu bể, óc chảy. Gã đã tắt hơi chết rồi.

Lão già mặc trường bào buồn rầu buông tiếng thở dài, miệng lầm bầm :

-Thật là một cảnh tượng thê thảm !

Lão đảo mắt nhìn ra thấy một đại hán râu dài mình mặc áo đen đứng tựa cửa sau khoang thuyền. Hai chân đứng thẳng, mười đầu ngón tay bám sâu vào vách ván.

Thoạt trông tưởng chừng như người đứng tựa vách thuyền, nhưng nhìn kỹ lại thì người này đã tắt hơi từ lâu rồi, thi thể cứng đơ. Vì mười đầu ngón tay cắm sâu vào vách ván nên thi thể không ngã lăn ra.

Toàn thân người này không có vết thương nào hết, chỉ miệng mũi còn ứa máu không ngớt.

Ánh sáng huy hoàng chiếu vào ba cái xác chết mà tử trạng khác nhau về

nên một bức tranh rất khủng khiếp.

Cái cảnh đêm khuya máu đổ trong thuyền, gió lạnh luồn qua cửa sổ khiến cho lão già đờm lược hơn người cũng cảm thấy trong lòng hồi hộp. Lão gục gặc cái đầu buông tiếng thở dài rồi từ từ bước ra ngoài khoang thuyền.

Bất thành linh trong góc khoang thuyền có tiếng rên yếu ớt vọng lại.

Lão già lỗ tai rất minh mẫn, nghe rõ có tiếng rên rất khẽ, tưởng chừng như tiếng sét nổ, toàn thân lão run lên bần bật phải dừng bước.

Lão từ từ lùi lại đảo mắt nhìn quanh, tình trạng ba xác chết càng nhìn càng khủng khiếp khiến lão lại run lên.

Lão toan trở gót quay về thì tiếng kêu yếu ớt lại nổi lên.

Lần này tiếng kêu nghe càng rõ hơn, lão phân biệt được đây là tiếng rên của kẻ bị trọng thương, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Lão do dự đôi chút rồi khước mắt lộ vẻ bình tĩnh, tự nó để mình nghe :

-Người này sắp chết đến nơi, chẳng lẽ mình lại bỏ qua mà không cứu ?

Rồi lão vén áo trường bào lại tiến vào khoang thuyền.

Lão ngưng thần nhìn trong bóng tối ở góc khoang thuyền thấy một người đàn bà mặc áo lam nằm co ro.

Tóc mụ dài mà rối tung, mình đầy những vết máu. Nửa người trên còn lại tựa vào vách ván.

Lão già bất giác nổi lòng thương xót xoay mình chạy ra ngoài khoang gọi hán tử bên mình sang.

Lão tháo một tấm cánh cửa khoang thuyền để khiêng người đàn bà trọng thương đặt lên.

Dưới ánh sáng đèn lửa lão thấy rõ người này sắc mặt lợt lạt, hai mắt hé mở.

Máu tươi ướt đầm quá nửa bộ quần áo mặc trong mình.

Đột nhiên thiếu phụ giương mắt lên một cái rồi nhắm lại chỉ còn hé mở.

Thiếu phụ cự mình bật tiếng rên la. Lúc mụ chuyển mình vội vươn tay ra

quạt một cái.

Đĩa đèn dầu đỏ nghiêng đi.

Tuy mặt đã bị thương mấy chỗ mà mặt còn gắng gượng cử động, chạm đến vết thương, máu tươi lại ứa ra.

Mặt nghiêng hai hàm răng chịu đau từ từ nhắm mắt lại. Mồ hôi đầm đìa nhỏ giọt trên khuôn mặt trắng lợt.

Hai hán tử vừa khiêng thiếu phụ bị trọng thương đưa qua thuyền nhỏ thì con thuyền lớn có hai cột buồm đột nhiên bốc khói lên mờ mịt, ngọn lửa lấp loáng xuyên qua cửa sổ bốc ra ngoài.

Lúc này ngọn gió đêm lại thổi lên khá mạnh khiến cho thế lửa lan xa rất mau.

Lão già mặc áo trường bào thấy thế lửa quá mạnh liền trầm giọng nói :

-Mau bơi thuyền qua chỗ khác.

Hai hán tử lật đật đặt thiếu phụ bị trọng thương xuống rồi hết sức bơi thuyền đi thật lẹ.

Thiếu phụ bị trọng thương liếc mắt nhìn thấy thế lửa đã lớn, con thuyền hai cột buồm khó lòng tránh khỏi hỏa kiếp, dường như mặt đã yên tâm được một chút.

Nhưng vì thế mà tinh thần cùng lực lượng chống chọi thương thế trầm trọng được giải tỏa khiến mặt lại ngất đi.

Lúc mặt tỉnh lại mới phát giác ra mình đang nằm trong một gian phòng có cách bài trí rất trang nhã.

Giường bằng gỗ Tử Đàn, giải đệm rất dày. Xung quanh phòng mảng vách toàn bằng lụa tía. Trên đài trang đặt một tấm gương đồng cao hai thước. Góc vách mé tả treo một ngọn cung đăng, chụp đèn bằng lụa trắng.

Mới nhìn qua cảnh tượng thiếu phụ đã biết ngay mình đang ở trong căn phòng của nhà đại phú.

Đột nhiên cặp mắt sáng lòe. Bức rèm vén lên, một thiếu phụ trung niên đầy vẻ phong lưu đài các từ từ bước vào.

Bà mặc quần vải xanh mà không dấu được khí độ của con người cao nhã.

Thiếu phụ bước tới giường, hơi lộ vẻ ngạc nhiên, cất tiếng hỏi :

-Ủa ! Nương tử tỉnh rồi ư ?

Thiếu phụ áo lam buông nhẹ tiếng thờ dài đáp :

-Nạn phụ được nhờ ơn cứu tử mà chưa kịp bái tạ.

Mụ gắng gượng muốn ngồi lên. Nhưng vừa cử động, vết thương lại đau nhói khiến mụ chau mày nhăn mặt.

Thiếu phụ trung niên vội xua tay nói :

-Hỡi ơi ! Nương tử khắp mình bị thương, chớ nên cử động.

Thiếu phụ áo lam buồn rầu nói :

-Nạn phụ mà không được phu nhân giải cứu thì e rằng đã mất mạng rồi. Ân đức cao cả không thể ngỏ lời báo đáp, nạn phụ xin vĩnh viễn ghi vào phế phủ.

Thiếu phụ đứng tuổi lắc đầu nói :

-Nương tử bắt tất phải cảm tạ. Phong trần biến ào họa phúc khôn lường.

Người ta sinh ra ở đời ai không có lúc gặp bước đường tai bạo ? Nương tử hãy ráng mà yên tâm tịnh dưỡng, hàn gia rất khác người, phong cảnh có bề hiu quạnh, tiểu muội tuy chẳng phải là nhà hào phú nhưng thêm năm bảy người ăn cũng không có chi đáng kể.

Thiếu phụ áo lam hỏi :

-Nạn phụ chưa kịp thỉnh giáo cao danh quý tánh của phu nhân ?

Thiếu phụ trung niên cười đáp :

-Tiểu muội họ Tiêu.

Thiếu phụ áo lam nhắc lại :

-Tiêu phu nhân...

Tiêu phu nhân lắc đầu cười nói :

-Tiểu muội không muốn nương tử xưng hô như vậy.

Tiểu muội hơn nương tử mấy tuổi, nếu nương tử không tị hiềm gì thì cứ kêu bằng tỷ tỷ là được.

Thiếu phụ áo lam trầm ngâm một lúc rồi đáp :

-Phu nhân có lòng quả thương nhưng khi nào nạn phụ dám thế ?

Tiêu phu nhân khẽ thở dài nói :

-Thương thế của muội rất nặng, đừng nói nhiều cho mệt sức. Tiểu lão đã vào thành lấy thuốc cho muội rồi.

Thiếu phụ áo lam cảm động khôn xiết. Nước mắt trào ra mụ nói :

-Chúng ta chưa từng quen biết nhau mà được phu nhân trọng đãi như thế này thì dù nạn phụ có tan xương nát thịt cũng khôn bề đối đáp.

Mụ nói rồi từ từ nhắm mắt lại.

Thiếu phụ áo lam dường như sức nhớ việc gì trọng đại mở bừng mắt ra hỏi :

-Nạn phụ xin phép hỏi phu nhân một câu : Con thuyền chở nạn phụ hiện giờ còn đậu ở trong hồ không ?

Tiêu phu nhân lắc đầu đáp:

-Hỡi ơi ! Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí ! Con thuyền đó cháy mất rồi.

Thật là một trận hỏa tai khủng khiếp, chẳng những chiếc thuyền hai cột buồm của muội

muội bị thần hỏa nuốt mà cả rừng lau sậy cũng bị thiêu rụi. Đám cháy kéo dài từ nửa đêm cho đến sáng mới tắt.

Thiếu phụ áo lam chớp mắt hai cái rồi lẳng lặng không nói gì nữa.

Tiêu phu nhân vốn là người thiện lương cho là người thiếu phụ áo lam xót con thuyền bị thiêu rụi liền tìm lời an ủi :

-Tiền của là ngoại vật không dính gì vào con người, muội muội hà tất phải đau xót vì cháy mất con thuyền.

Nhà ta đây ít người lắm, muội muội ở với ta càng hay.

Thiếu phụ áo lam đáp :

-Đa tạ phu nhân rủ lòng thương đến.

Tiêu phu nhân nhìn những vết đao thương trên người thiếu phụ vẻ mặt buồn rầu lắc đầu lui ra.

Thiếu phụ áo lam vẻ mặt đau khổ lúc này bỗng thoáng qua một nụ cười rồi từ từ nhắm mắt lại.

Khi thiếu phụ tỉnh dậy thì trời đã đang đêm.

Trên án gỗ đặt một cây nến hồng, ánh lửa sáng rọi khắp căn phòng.

Trong một tòa nhà rộng rãi thanh khiết chỉ có hai người ở, một là Tiêu phu nhân người rất xinh đẹp và một lão già mặc trường bào bằng đoan thanh vẻ mặt nghiêm nghị.

Dưới ánh lửa sáng một siêu thuốc bốc hơi nghi ngút.

Lão già đưa mắt nhìn lên chiếc giường gỗ bỗng cất tiếng hỏi thiếu phụ áo lam :

-Nương tử trong người bị chín vết thương rất nặng mà còn bảo toàn được tính mạng là một điều ngoài ý nghĩ của lão phu.

Thiếu phụ áo lam đáp :

-Nhờ ân công giải cứu nên nạn phụ mới thoát chết.

-Lão phu có vọc vạch nghề thuốc nhưng thương thế trầm trọng quá chừng cảm thấy mình không làm gì được nữa. Vậy mà nương tử qua được một cách bình an mới thật là kỳ !

Hiện giờ tưởng không còn điều gì đáng ngại nữa, chỉ chờ cho vết thương liền lại và tịnh dưỡng một thời gian may ra có thể cường kiện được như xưa. Chén thuốc để trên bàn lão phu phải suy nghĩ rất nhiều mới hốt được. Mong rằng nương tử uống rồi trút hết tạp niệm trong lòng yên nghỉ một đêm sớm mai lão phu bắt mạch lại coi.

Lão nói xong hai tay chấp sau lưng từ từ cất bước ra khỏi phòng.

Tiêu phu nhân bưng bát thuốc đến bên giường khẽ nói :

-Ông già này ngoài mặt ra chiều lạnh lẽo nhưng trong lòng lại rất nhân từ.

Tuy lão ít lời nhưng ta mong rằng muội muội đừng trách lão.

Thiếu phụ áo lam vội đáp :

-Phu nhân dạy quá lời. Ôn cứu nạn sâu dường sông biển, nạn phụ dù chết cũng khó lòng báo đáp trong muôn một...

Tiêu phu nhân mỉm cười ngắt lời :

-Muội muội đừng nghĩ nhiều hãy uống bát thuốc này đi đã !

Thiếu phụ áo lam thở dài đáp :

-Nạn phụ là người lưu lạc không dám ngang hàng với phu nhân, phu nhân có lòng quá thương, nạn phụ xin tâm lãnh. Tiệm danh là Vân Cô, xin phu nhân cứ kêu tên là được.

Tiêu phu nhân cười nói :

-Tuy muội bị trọng thương nhưng không dấu được vẻ đài các, nếu ta đoán không lầm thì muội muội phải xuất thân ở một nhà đại gia chứ không phải hạng phàm tục.

Vân cô khẽ buông tiếng thở dài, không nói gì nữa, đón lấy thuốc uống.

Sau mấy ngày điều dưỡng, phần lớn các vết thương của Vân Cô đã kín miệng.

Nàng có thể xuống giường đi lại.

Tiêu phu nhân nói cho nàng hay Tiêu đại nhân vốn là một vị ngự sử liêm chính, vì lão chống đối kẻ lộng quyền gây nên thù oán rồi bị hãm hại giam vào Thiên lao, sau lão được một cao nhân võ lâm giải cứu.

Từ đó tìm chốn lâm tuyền mai danh ẩn tích.

Bức họa đồ đầy chông gai nguy hiểm đã khiến lão chán chường thế sự, hằng ngày lão câu cá trông trọt để di dưỡng tuổi già. Hai vợ chồng lão chỉ có một

cậu trai dưới gối.

Vân cô dưỡng bệnh sau một tháng thì thương thế khỏi hẳn. Nàng ở với Tiêu phu nhân lâu ngày thành đôi bạn thân mật trong chốn khuê phòng, nhưng nàng tuyệt không nhắc tới lai lịch thân thế mình. Cả việc con thuyền bị hỏa tai nàng cũng quên đi không hỏi tới nữa.

Tiêu gia rất ít người, Ngoài hai vợ chồng và đứa con nhỏ chỉ còn một lão bộc tên gọi Tiêu phúc và một ả nữ tì.

Tiêu đại nhân có chiếc du thuyền sắc trắng cũng bị lửa thiêu đêm hôm ấy, nên ba người chân sào đã xin về.

Cả một tòa đình viện rộng lớn chỉ có mấy người.

Ả thị tì ngoài việc tưới cây còn làm việc khác nên không bước vào hậu viện bao giờ. Vì thế mà vườn hoa thường vắng vẻ hiu quạnh.

Một hôm vào khoảng giữa trưa Vân Cô đột nhiên nhìn Tiêu phu nhân nói :

-Tiểu muội thương thế đã lành mà suốt ngày không có việc gì làm thành ra rỗi quá. Tỷ phu lại ưa thanh tịnh thì tỷ tỷ gia lệnh lang cho tiểu muội trông nom dạy dỗ để tiêu ma ngày tháng.

Tiêu phu nhân ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

-Muội muội có lòng như vậy thì phiền muội muội giúp cho.

Vân Cô biết Tiêu phu nhân trong lòng còn nhiều mối hoài nghi, nàng không nói gì nữa.

Tiêu phu nhân đưa con đến bái sư, Vân Cô khiêm nhượng hai ba lần nhưng chú nhỏ vẫn làm đại lễ.

Tiêu phu nhân dù ẩn trốn lâm tuyền nhưng trị nhà rất nghiêm. Vân Cô biết Tiêu phu nhân chỉ có một cậu con, mà từ lúc nàng tỉnh táo lại cho đến nay chưa từng thấy mặt thằng nhỏ. Nàng còn nhớ Tiêu đại nhân mới đến chỗ nàng một lần, hằng ngày chỉ được gặp hai người là Tiêu phu nhân và ả nữ tì vào cỡ 18 ,19 tuổi.

Tiêu phu nhân chờ thằng nhỏ bái sư xong, bà nắm lấy tay Vân Cô nói bằng giọng thân thích :

- Muội muội ơi thằng nhỏ này tuy rất thông minh, nhưng thân thể nhu nhược.

Phiền muội muội giàu lòng chiều cố cho.

Vân Cô mỉm cười đáp :

-Tỷ tỷ cứ yên tâm tiểu muội xin hết lòng trông nom cho y.

Tiêu phu nhân thở dài nói :

-Muội muội, muội muội đừng hiểu lầm ý ta. Muội muội đã có lòng chiều cố y thì cứ việc đánh mắng, chớ có nuông chiều.

Vân cô nương đưa mắt nhìn đứa nhỏ rồi đáp:

-Tỷ tỷ cứ yên tâm tiểu muội coi tư cách điệt tử thì biết rồi đây thành tựu của y quyết không kém tỷ phu.

Tiêu phu nhân thở dài nói:

-Tỷ phu của muội muội vì quá liêm chính mà gây thù hờ rất nhiều với kẻ quyền thế mới tìm đến chốn lâm tuyền ẩn dật. Bình nhật lão có dạy con đọc sách nhưng không phải là loại sách trị đời, mà là thi từ ca phú của kinh Phật, hoặc sách chiêm tinh. lão thích chỗ nào là dạy chỗ đó, khiến cho đầu óc thằng nhỏ mới 12 tuổi mà đã chịu đựng những môn học kì quái.

-Tỷ phu dạy như thế là phải, bất luận Vu nhi ngày sau có chịu bước vào hoạn đồ hay không thì nền học vấn này cũng cần biết một ít.

Tiêu phu nhân quay lại nhìn con nói :

-Vu nhi ! Nhất nhất phải tuân theo lời giáo huấn của Vân Cô.

Đoạn phu nhân trở gót từ từ rút lui.

Vân cô đứng dậy tiến chân rồi quay vào đóng cửa phòng lại.

Chôn thư phòng này rộng ba gian. Ngoài bàn gỗ ghế tre còn có một bộ đồ trà.

Cửa sổ trông ra vườn hoa, cúc bạc mai vàng đua nở xuyết vào cảnh sắc buổi sơ Đông.

Vân Cô ngấm kĩ cặp mắt Linh Vu thì thấy nước da vàng ửng bất giác thở dài, miệng lẩm bầm :

-Thằng nhỏ này may mà gặp ta, không thì gã chẳng thể sống tới hai mươi...

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng hỏi :

-Điệt nhi ! Người tên là chi ?

Hài tử đáp :

-Điệt nhi là Tiêu Lĩnh Vu.

Vân Cô cười nói :

-Cái tên này nghe được. Diệt nhi có thể làm rạng rỡ môn hộ.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

-Gia gia đã chận mạch cho diệt nhi và bảo là diệt nhi không sống tới hai chục tuổi nên người chỉ dạy những môn tạp học. Người còn hẹn sau hai năm sẽ đi du ngoạn những nơi thắng cảnh thì dù có chết sớm cũng không uổng một đời.

Vân Cô mỉm cười hỏi :

-Câu chuyện này Linh Vu đã nói má má hay chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Không có đâu, gia gia diệt nhi đã dặn kĩ không được nói cho má má biết.

Gia gia còn bảo má má mà biết chuyện này thì người sẽ buồn rầu đau khổ vô cùng khó lòng sống được.

Vân Cô tươi cười hỏi :

-Vu nhi ! Người có sợ chết không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Điệt nhi không sợ. Gia gia thường bảo sống chết là ở mệnh trời không thể miễn cưỡng được.

Vân cô lại cười nói :

-Tuy nhiên phải phân biệt cái chết có khi nhẹ như lông hồng, có lúc nặng bằng non thái. Dĩ nhiên con người có sống thì phải có chết, không nên hồi hộp lo âu, nhưng cũng cần có chí kiên quyết cầu sinh.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu xuống ngập ngừng :

-Điệt nhi không muốn nhắc tới chuyện cầu sinh khiến gia gia phải đau lòng. Vân Cô bỗng nhiên biến sắc. Dung nhan điểm lệ của nàng tựa hồ bao phủ một làn sương lạnh.

Nàng chậm rãi nói :

-Hài tử ! Nếu người chịu nghe lời ta thì có thể không chết được.

Tiêu Lĩnh Vu giương mắt lên hỏi :

-Vân di nói thật chẳng :

Vân Cô đáp :

-Dĩ nhiên là chuyện thật. Nhưng ta dạy người điều gì, người không được nói cho gia nương người biết.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói :

-Được lắm!

Thời gian thấm thoát, hai tháng đã trôi qua.

Chẳng một ai hay trong hai tháng trời Vân Cô và Tiêu Lĩnh Vu đã làm gì vì cửa thư phòng lúc nào cũng đóng kín.

Có điều Tiêu phu nhân rất yên lòng vì thân thể Linh vu nguyên trước nhu nhược mà mỗi ngày một trở nên cường tráng. Mặt gã luôn biến thành màu hồng tươi.

Tiêu đại nhân đã ngán ngẩm mùi đời. Tuy lão thấy Linh Vu khác trước nhiều mà cũng không buồn hỏi đến.

Tiêu phu nhân thấy cậu con cưng thân thể cường tráng thì trong lòng cao hứng không biết đến thế nào mà nói.

Đã vậy khi vào bà còn hơi đầu căn vặn Linh Vu học được những gì ở Vân cô ?

Hôm ấy nhằm ngày 13 tháng chạp, Tiêu phu nhân vừa rửa mặt xong, chợt thấy Tiêu Lĩnh Vu hấp tấp chạy vào phòng la gọi :

-Má má ơi ! Vân di bỏ đi rồi.

Tiêu phu nhân giật mình kinh hãi hỏi :

-Sao ?

Tiêu Lĩnh Vu để lại một tờ hoa tiên và lén đi rồi.

Tiêu phu nhân đón lấy tờ giấy coi thì thấy mấy hàng chữ sau đây :

" Nạn phụ nhờ ơn cứu mạng, lại được phu nhân rủ lòng thương yêu coi đường tử muội. Cuộc đời tái sinh đáng lý phải ở lại quý phủ đem hết sức mọn dạy Vu nhi để đáp đền thịnh đức, ngặt vì nạn phụ có việc trọng yếu phải thân hành đi lo liệu. Nạn phụ muốn cáo từ lại sợ phu nhân hết lòng quyến luyến không chịu cho đi. Vì tình thế bắt buộc nạn phụ đành lưu lời bái biệt. Ỗn đức của đại nhân và phu nhân nạn phụ xin ghi vào phế phủ, những mong kết cỏ ngậm vành có ngày báo đáp. Lúc ra đi nỗi lòng khôn xiết bồi hồi.

Mong phu nhân mở lượng hải hà mà miễn trách cho.

Vân Cô thủ bút.

Tiêu phu nhân đọc xong tờ hoa tiên la lên :

-Bây giờ làm thế nào ? Y là một phụ nữ lại bỏ đi giữa tiết đông, năm cùng tháng tận...

Bỗng có tiếng bước chân người vang lên. Tiêu đại nhân vén rèm bước vào.

Tiêu phu nhân đang bàng hoàng, vừa thấy Tiêu đại nhân vào phòng đã nói ngay:

-Lão gia hãy coi đây ! Vân Cô để thơ lại.

Tiêu đại nhân lắc đầu đáp :

-Bất tất phải coi nữa. Đó là việc tất nhiên.

Rồi lão vò nát tấm hoa liên bỏ vào sọt rác.

Tiêu phu nhân lẳng lặng người ra hỏi :

-Sao lão gia lại làm thế ?

Tiêu đại nhân đáp :

-Thơ này không thể để lại được.

Tiêu phu nhân hỏi :

-Tại sao vậy ?

Tiêu đại nhân thở dài trầm giọng đáp :

-Việc xảy ra đột ngột không nên phỏng đoán. Tỷ như tiết trời đang nóng mà mưa tuyết, nước sông chảy ngược dòng, không phải điềm lành không nên nhắc đến nữa thì hơn.

Tiêu đại nhân tuy không hiểu gì đến việc giang hồ, nhưng ở trên bước đường sĩ hoạn lâu ngày đã chiều lịch duyệt. Dường như lão biết vụ này là một điềm bất thường.

Tiêu Linh Vu đứng ngăn người ra nhìn phụ thân, bỗng gã cười mát nói :

-Theo ý hài nhi thì Vân di không đi hẳn đâu mà chẳng sớm thì muộn hài nhi lại được gặp người.

Tiêu đại nhân nét mặt trầm trọng nhẹ nhàng trách gã :

-Trẻ con biết gì mà nói ?

Tuy Tiêu đại nhân trách mắng Linh Vu nhưng gã còn tính trẻ vẫn đem lòng tin tưởng là chẳng khi nào Vân cô lại bỏ mình đi biệt tích. Gã yên trí có ngày tái ngộ.

Linh Vu hãy còn nhỏ tuổi, nhưng đã quyết tâm điều gì là không thay đổi nữa.

Mấy hôm sau, Tiêu Linh Vu ngẩn ngơ tựa cửa trông chờ. Gã chẳng quản thời tiết giá lạnh vẫn giương cặp mắt lên mà nhìn ra ngoài đường đầy tuyết phủ. Tiêu phu nhân có lúc dắt gã về phòng nhưng chỉ nháy mắt gã lại chạy

ra đứng cửa.

Người nhà biết tính gã như vậy cũng không ngăn trở nữa.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 2

Đáy Giếng Khô Kỳ Nữ Từ Trần

Mấy ngày trước hôm trừ tịch tuyết bay phấp phới tỏ ra điềm sang năm được mùa.

Tiêu Lĩnh Vu khoác áo cừu nhẹ đội mũ rộng vành. Cũng như những ngày đã qua, gã ăn cơm sáng xong lật đặt tựa cửa đứng chờ, đưa mắt nhìn bên trời tuyết hoa lặng vắng mà ngơ ngác xuất thần, đột nhiên có tiếng thở dài từ phía sau đưa lại rồi tiếng người nói :

-Tiểu chủ nhân về thôi, trời mưa tuyết mà giá lạnh thấu xương.

Ngoài đường không người qua lại...

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thì ra là Tiêu Phúc, không biết lão đến từ bao giờ, cậu chau mày tức mình đáp :

-Ai bảo lão đến quấy ta ? Lão về đi...

Chàng dứt lời chợt thấy một bóng người đội mưa mà tới. Tiêu Lĩnh Vu mừng quá bất giác hô :

-Vân di về tới rồi. Vân nhi đã bảo chẳng khi nào Vân di bỏ điệt nhi mà đi thiệt.

Tiêu Phúc ngơ ngác nhìn ra quả thấy bóng người đang dần bước trên đường tuyết phủ.

Thân hình tha thướt hiển nhiên là người đàn bà.

Gặp buổi trong đông, người mặc áo khinh cừu còn cảm thấy lạnh thấu xương.

Thế mà người đàn bà này phong phanh một tấm áo mỏng, gió thổi tà áo bay phấp phới.

Bóng người mỗi lúc một gần. Sau nhìn rõ thì ra một cô gái mặc áo xanh chừng mười sáu mười bảy tuổi. Tóc dài xõa xuống hai vai, da mặt xám ngắt. Người cô run bần bật tỏ ra gió lạnh chịu không nổi.

Tiêu Lĩnh Vu đang tươi cười bỗng xịu mặt ra chiều thất vọng, gã toan trở gót đi vào bỗng nghe kêu thét lên một tiếng :

-U"i chao !

Người cô lão đảo hai cái rồi té xuống đông tuyết.

Thật là một cảnh tượng thê lương, trời rét như cắt thịt mà một cô gái nhỏ tuổi áo quần lam lũ không đủ che thân nằm lăn trên đông tuyết.

Tiêu phúc thở dài nói :

-Thật là một đứa nhỏ đáng thương !

Tuy lão nói vậy nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.
Chỉ trong chớp mắt tuyết đã phủ kín nửa người thiếu nữ áo xanh.
Tiêu Lĩnh Vu do dự một chút rồi chạy ra . Gã gạt tuyết trên người thiếu nữ rồi dặt tay cô ta dậy lớn tiếng gọi :
-Này cô đứng dậy đi để ta đưa cô vào nhà ẩn mưa gió.
Tiêu Phúc vội chạy ra nói :
-Đại thiếu gia ! Trời gió lạnh thế này e rằng cô đã cứng người ra rồi.
Tiêu Lĩnh Vu đáp :
-Dù y có chết rét thì chúng ta cũng nên thu nhặt thi hài cho y.
Tiêu phúc nhăn nhó đáp :
-Hai bữa nay lão gia cùng phu nhân rất là phiền não. Bây giờ khiêng cô này về e rằng...
Tiêu Lĩnh Vu trợn mắt lên lớn tiếng :
-Lão gia làm sao ? Chẳng lẽ gia gia ta thấy người chết không cứu ? Mau bồng cô ả này về đi, việc gì đã có ta chịu trách nhiệm.
Gã thấy cô bé có cặp lông mày tựa hồ rất quen mà bất giác sinh lòng thân cận nên kiên quyết đem cô bé vào nhà.
Tiêu Phúc thấy mặt gã kiên quyết biết là không thể trái ý được liền buông tiếng thở dài rồi thò tay ra ôm cô gái lên rảo bước về phủ.
Tiêu Phúc là một con người từng trải. Lão biết Tiêu lão gia và phu nhân mấy hôm nay buồn phiền vì việc Vân Cô bỏ đi. tâm thần hai vị đã không yên tĩnh, nên lão không muốn đem chuyện khác quấy nhiễu.
Tiêu phu nhân đưa cặp mắt hiền hòa chăm chú nhìn cô gái. Bà thở dài nói :
-Đứa con gái này thật là dễ thương ! Chúng ta lưu y lại mất ngày chờ tuyết lạnh gió yên rồi sẽ để y lên đường.
Tiêu phúc vâng lệnh, Tiêu Lĩnh Vu chạy lại ôm cánh tay Tiêu phu nhân cười nói:
-Hài nhi biết má má không phiền trách hài nhi...
Đêm hôm trừ tịch, Tiêu Lĩnh Vu đang ngồi sưởi ấm với song thân, bỗng thấy bóng người lay động.
Thiếu nữ áo xanh từ từ đi tới.
Cô đã được nghỉ ngơi một ngày một đêm hết mỗi một rồi. Dưới ánh đèn sáng thấy cô mặt trắng môi hồng, tóc rủ bên vai. Tuy quần áo vải thô sơ nhưng vẫn ra vẻ con người diễm lệ.
Thiếu nữ rũ tuyết đọng trên mình, cất bước vào nhà. Cô ngó đằng xa thấy hai vợ chồng Tiêu lão gia liền lay phục xuống. Cô hé miệng anh đào nói :
-Nạn nữ bái tạ hai vị đại cứu mạng cho.
Tiêu phu nhân ngấm ngấm cô một lát rồi thở dài đáp :
-Cô nương hãy dậy đi !
Thiếu nữ áo xanh đáp :

-Đa tạ lão gia cùng phu nhân.

Tiêu phu nhân không có con gái lại thấy cô xinh tươi thì trong lòng rất đổi vui mừng, bà vẫy tay nói :

-Hài tử ! Lại đây !

Thiếu nữ áo xanh vâng lời bước lại đứng tựa vào Tiêu phu nhân, cúi đầu hỏi :

-Phu nhân có điều chi giáo huấn ?

Giọng cô thanh tao ra vẻ con nhà đài các.

Tiêu phu nhân liếc mắt nhìn cô hoan hỉ. Bà cầm lấy tay cô cười nói :

-Hài tử ngươi hãy ngó xuống đây. Ngươi tên họ là gì sao lại tro tro một mình giữa mưa tuyết ?

Thiếu nữ áo xanh chớp mắt mấy cái. Hai giọt lệ như trong ngọc nhỏ xuống, cô ả buồn rầu đáp :

-Nạn nữ họ Khâu tên gọi là Tiểu San. Nạn nữ đi tìm mẫu thân đường xa ngàn dặm mà không được gặp.

Tâm thân tro tro lênh đênh, từ mẫu nơi nào không hiểu ?

Tháng ngày đầy đoạn tâm can, chiếc thân phiêu bạt. Nếu không được lão gia và phu nhân làm phúc cứu cho thì tiểu nữ đã vùi thân trong đồng tuyết.

Tiếng cô rất thê lương làm cho mọi người xúc động.

Tiêu phu nhân thở dài chậm rãi hỏi :

-Cô nương có biết hành tung của lệnh đường lạc lõng nơi đâu không ?

Khâu Tiểu San từ từ ngẩng đầu lên đáp :

-Hành tung của gia mẫu hạc nội mây ngàn, đi khắp bốn phương. Có khi xa tận trên trời có khi gần trong gang tấc.

Tiêu đại nhân đằng hắng một tiếng rồi nói :

-Cô nương quả là người hữu tâm.

Khâu Tiểu San đáp :

-Nạn nữ tha thiết tìm kiếm mẫu thân, hoàng thiên run rủi được vào đâu nương náu, mong lão gia rộng lòng chiếu cố.

Tiêu Linh Vu từ ngày thấy Tiểu San vào nhà đã lưu tâm nhìn kỹ cô, bữa nay mới nói xen vào :

-Gia gia ơi ! Cô em này rất giống Vân di !

Tiêu đại nhân quát mắng :

-Thằng nhãi con kia ! Nói năng gì thế ?

Tiêu Linh Vu không dám nói nữa, gãi thè lưỡi đứng yên.

Tiêu phu nhân nhìn kỹ lại thì quả nhiên khuôn mặt Khâu Tiểu San rất giống Vân Cô. Bất giác bà ngăn người ra nói :

-Vu nhi nói đúng đó ! Khâu cô nương vẻ người hệt như Vân Cô.

Tiêu đại nhân thở dài đứng dậy nói :

-Các ngươi hãy ngồi chơi nói chuyện, ta về thư phòng đây.

Lão từ từ cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu thấy gia gia ra khỏi đại sảnh, gã bạo dạn lên nhìn Khâu Tiểu San nói :

-Đáng tiếc Vân di đã đi khỏi đây trước sáu, bảy ngày. Giá tử cô... đến sớm mấy bữa mà được thấy Vân di mới biết là ta nói đúng.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Có điều ta chắc rằng một ngày kia Vân di sẽ trở về đây.

Khâu Tiểu San đáp:

-Nạn nữ cũng mong lời công tử nói đúng.

Tiêu Lĩnh Vu lại nói :

-Cô chưa thấy Vân di thì hãy ở lại đây chờ người trở về mới biết ta nói không ngoa.

Khâu Tiểu San đáp :

-Nếu được các vị thu lưu thì nạn nữ nguyện làm thị tỳ để thị phụng phu nhân và công tử.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay nói :

-Không được ! Ta lớn thế này rồi mà cần gì phải có người coi sóc. Cô trông nom cho má má ta là được.

Khâu Tiểu San đảo cặp mắt sáng như sao quay lại sụp lạy tiêu phu nhân nói :

-Nạn nữ đa tạ phu nhân đã thu nạp.

Tiêu phu nhân vội nói :

-Nhà ta ít người. Cô nương chịu ở lại là ta vui mừng lắm.

Một đêm qua tuyết tạnh mây tan. Vũ trụ trở lại ngày xuân.

Năm đổi mới, cảnh vật cũng mới, vầng thái dương chiếu ánh mỹ lệ xuống trần gian chào mừng năm mới.

Tiêu Lĩnh Vu mặc quần áo mới từ từ ra khỏi nhà. Từ ngày gã được Vân Cô truyền dạy phép tọa tức thượng thừa, chẳng những thân thể khỏe mạnh mà còn có căn cơ luyện võ.

Gã ngẩng đầu nhìn ra thấy Khâu tiểu San đang quét lớp tuyết ngoài đình viện.

Động tác cô rất mau lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc mà bao nhiêu tuyết phủ tòa đình viện rộng lớn đã sạch trơn.

Khâu Tiểu San từ từ quay đầu lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

-Công tử dậy sớm nhỉ !

Rồi cô từ từ bước lại.

Ánh mặt trời chiếu vào mặt cô trông càng xinh đẹp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thân hình và mặt mũi Khâu Tiểu San chẳng có điểm nào là không giống Vân di, gã đứng ngẩn người ra mà nhìn cô.

Khâu Tiểu San thấy Tiêu Lĩnh Vu ngó mình trân trân , trong lòng cũng hơi bẽn lẽn.

Cô cười hì hì hỏi :

-Sao công tử ngó tiểu tỷ dữ vậy ?

Tiêu Linh Vu thở dài đáp :

-Càng ngày ta càng thấy cô giống Vân di như đúc. Cô chỉ lớn thêm mấy tuổi nữa là ta không thể phân biệt được nữa.

Khâu Tiểu San hơi biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua cô trở lại bình tĩnh xoay mình bước đi.

Mấy bữa trước Tiêu Linh Vu ngày ngày ra cửa trông chờ, gã tin tưởng thế nào Vân di cũng trở lại, nhưng hiện giờ gã đột nhiên cảm thấy thất vọng.

Khâu Tiểu San tuy dung mạo giống Vân Cô nhưng cô không thể đền lại cho gã một lòng từ ân bằng Vân Cô được. Từ nay trong tâm linh gã bắt đầu nảy ra mối lo buồn.

Tiêu Linh Vu băng khuâng cất bước vào trong thư phòng.

Mấy bữa nay gã không tới đây. Trong nhà mọi vật còn y nguyên như cũ mà Vân Cô đã hạc nội mây ngàn.

Tiêu Linh Vu nhìn cảnh vật lại nhớ tới người. Bất giác gã cảm thấy trong lòng buồn rười rượi.

Gã từ từ nhắm mắt lại theo kiểu tọa tức mà Vân Cô đã truyền thụ cho. Gã bắt đầu tập luyện.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nghe đánh choang một tiếng khiến gã bừng tỉnh.

Tiêu Linh Vu giương mắt lên nhìn thấy Khâu Tiểu San sắc mặt lợt lạt đang giương cặp mắt trong suốt nhìn chằm chập vào cánh cửa sổ. khay trà trong tay cô rớt xuống đất. Chung trà vỡ tan tành.

Tiêu Linh Vu sững sốt hỏi :

-Cô nương làm sao vậy ?

Khâu Tiểu San như người đang mơ tỉnh giấc. Cô đưa tay lên vuốt mái tóc rồi từ từ xoay mình lại hỏi :

-Vân di của công tử bỏ đi rồi, có phải lúc trước cũng ở trong thư phòng này không ?

Khâu Tiểu San cố trấn tĩnh nhưng không thể nào giữ được tâm tình cho khỏi xúc động, thanh âm cô run lên.

Tiêu Linh Vu thấy Khâu Tiểu San hỏi mấy câu đột ngột, nhưng gã vẫn thản nhiên lắc đầu đáp :

-Vân di ở mé tả thư phòng. Đây là nơi ta và Vân di thường đọc sách.

Khâu Tiểu San hỏi :

-Vân di đối đãi công tử rất tốt phải không ?

Tiêu Linh Vu nói ;

-Tốt lắm ! Tốt lắm ! Vì thế lúc nào ta cũng nhớ Vân di. Hờ ời ! Chỉ mong Vân di sớm trở về.

Khâu Tiểu San ráng nhìn mỗi thương tâm đáp :

-Tiểu tỳ cũng mong vậy.

Cô cúi xuống lượm từng mảnh chung vỡ, thần thờ bước ra khỏi thư phòng. Tiêu Lĩnh Vu là người thông tuệ khác thường, gã thấy Khâu tiểu San lộ vẻ khác lạ thì trong lòng sinh mỗi hoài nghi. Gã đứng dậy bước tới cửa sổ ngó tới ngó lui hồi lâu mà không thấy gì khác lạ thì trong lòng cảm thấy buồn bã, tiện tay gã mở cửa sổ nhìn ra.

Bên ngoài vườn đầy tuyết phủ. mấy khóm mai hoa nở đưa hương. Mùi hương cùng gió lạnh thổi vào thư phòng.

Bỗng nhiên gã ngó thấy bóng người thấp thoáng rồi ần mình vào trong bụi hoa đầy tuyết phủ. Gã thấy bóng người này phảng phất như Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu động tính hiếu kỳ. Gã lật bật chạy ra phòng rượt theo.

Dưới mặt đất còn lưu lại vết chân rất rõ, Tiêu Lĩnh Vu theo bước chân đi tìm kiếm gã thấy những vết chân dẫm vào luống hoa đến góc vườn thì biến mất.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng mặt thì chỉ thấy bốn mặt vòm trời xanh ngắt sạch lau lấu.

Ánh diêm dương muôn phần rực rỡ, ngoài ra chẳng có vết tích chi hết.

Gã giơ tay vỗ lên trán tự hỏi một mình :

-Thế này thì thật là kỳ ! Khâu Tiểu San chạy đi đâu mất rồi ?

Gã đảo mắt nhìn quanh đột nhiên phát giác ra cách chỗ mình đứng chừng bốn năm thước trên mặt đất đầy tuyết phủ có một cửa động rộng chừng ba bước.

Nguyên chỗ đó là một cái giếng. Tiêu Lĩnh Vu còn nhớ giếng này đã khô kiệt từ lâu.

Vườn hoa trong Tiêu gia rất rộng lớn mà góc vườn này là nơi rất tịch mịch. Cả tên thị nữ tưới hoa cũng ít khi bước chân đến.

Một cảm nghĩ kỳ dị thúc Tiêu Lĩnh Vu đi về phía miệng giếng. Bỗng gã nghe tiếng khóc thê thảm từ dưới vọng lên.

Tiêu Lĩnh Vu trống ngực đánh thành thành cúi đầu dòm xuống. Nhờ ánh dương quang chiếu vào mà gã có thể nhìn thấy cảnh vật lò mò đáy giếng.

Một bóng đen cử động, tiếng khóc thê lương do bóng đen này phát ra lúc dứt, lúc nổi khiến người nghe cũng phải động tâm.

Tiêu Lĩnh Vu phóng hết mục lực chú ý nhìn hồi lâu mới nhận ra đó chính là Khâu Tiểu San, trước mặt cô dường như có một người nữa.

Nhưng người này ngồi yên không nhúc nhích chẳng khác gì pho tượng gỗ tựa hồ làm ngọc trước tiếng khóc thê thảm của khâu Tiểu San.

Tiếng khóc mỗi lúc một thê lương âm đậm khiến người nghe phải đứt từng đoạn ruột.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần lắng nghe một hồi lâu, gã văng vẳng thấy trong tiếng khóc có lời than thở :

-Nữ nhi tới chậm một bước mà không còn cách nào được thấy má má...
Tiêu Lĩnh Vu bị tiếng khóc làm cho xúc động tâm tìn. hai hàng nước mắt lã
chã rơi.

Gã đưa tay áo lên lau nước mắt.

Cử động này bất giác làm mất thăng bằng khiến gã rơi xuống, gã vừa buột
miệng la hoảng thì người đã hạ xuống đáy giếng.

Tiêu Lĩnh Vu chưa biết mình sống hay đã chết rồi thì đột nhiên cảm thấy
một lực lượng nhu hòa đỡ lấy và một mùi hương đưa vào mũi.

Gã định thần nhìn lại thì thấy Khâu Tiêu San. Cô ôm lấy gã và hai hàng
nước mắt vẫn không ngừng nhỏ xuống.

Tiêu Lĩnh Vu trấn tĩnh tâm thần đứng thẳng người lên. Gã đảo mắt nhìn
bỗng bật tiếng la hoảng :

-Vân di !

Rồi ngã ra.

Một bàn tay trắng trẻo đỡ lấy người gã.

Tai nghe thanh âm khâu Tiêu San rất thê thảm cất lên :

-Công tử chớ nên vọng động. Má má tiểu tỳ đã chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói khác nào bị người đánh một quyền thật nặng vào
trước ngực, khí huyết trời ngược khiến mặt gã đỏ bừng.

Biến cố khủng khiếp phát sinh đột ngột khiến Tiêu Lĩnh Vu luống cuống. Gã
ngần người ra hồi lâu mới tỉnh tâm lại được, liền nhìn hâu Tiêu San hỏi :

-Vân di là má má của cô nương ư ?

Khâu Tiêu San lau nước mắt buồn rầu gật đầu đáp :

-Chính là mẹ ruột của tiểu tỳ.

Tiêu Lĩnh Vu dụi mắt nhìn lại thấy Vân Cô ngồi xếp bằng nhắm mắt. Tóc
vẫn cài trâm, sắc mặt hồng hào, xiêm áo chỉnh tề như người còn sống, gã ra
chiều oán giận hỏi :

-Cô nói những gì thế ? Phải chăng cô khinh ta nhỏ tuổi chưa thấy người chết
bao giờ nên không biết chăng ?

Vân di ta khi ngồi điều dưỡng vẫn theo kiểu này.

Người chết bao giờ ?...

Khâu Tiêu San lắc đầu đáp :

-Công tử hiiểu vụ này thế nào được ?

Gia mẫu nội công tinh thâm lại uống Bảo Thi Thần Đan nên thi thể không
rữa nát.

Tiêu Lĩnh Vu la lên :

-Ta không tin lời cô được. Vân di vẫn như thường không ốm gì, có lý do gì
lại chết trong đáy giếng khô này ?

Rồi chàng la gọi :

-Vân di ! Vân di !...

Chàng gọi luôn mấy câu vẫn không thấy tiếng đáp lại.
Tiêu Lĩnh Vu làm huyên náo khiến cho thần trí Khâu Tiêu San đang chìm đắm trong cơn đau khổ phải tỉnh táo lại.
Cô buồn rầu nói :
-Gia mẫu vĩnh viễn không đáp lại lời công tử. Hỡi ơi ! Công tử ăn sung mặc sướng không hiểu việc võ lâm.
Trong lúc hoảng hốt này tiểu ty không thể giải thích rõ ràng cho công tử nghe được.
Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :
-Công tử hãy trấn tĩnh lại một chút đừng làm kinh động người trong phủ.
Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt đầy vẻ hoài nghi, dăm dăm nhìn Khâu Tiêu San, gã chậm rãi hỏi :
-Vân di chết thật rồi ư ?
Khâu Tiêu San cố nén nổi bi ai đáp :
-Gia mẫu chết rồi, tiểu ty đến sớm mấy bữa thì còn được gặp mặt lần cuối cùng.
Tiêu Lĩnh Vu lại đưa mắt nhìn Vân Cô nói :
-Vân di chẳng có chút gì là giống người đã chết.
Gã từ từ đưa tay lên mũi Vân Cô ngón tay run lẩy bẩy. Vẻ mặt hoài nghi vừa khiếp sợ.
Ngón tay Linh Vu vừa chạm vào Vân Cô thì thấy da mặt bà cứng đờ, lạnh ngắt, quả nhiên bà đã chết lâu rồi.
Gã thộn người ra rồi khóc oà lên.
Khâu Tiêu san dẹp nổi bi thương khẽ nói :
-Xin công tử im tiếng ! Đừng làm kinh động người trên phủ.
Tiêu Lĩnh Vu đưa tay áo lau nước mắt nói :
-Vân di chết thật rồi. Ta phải dạn má má làm lễ hậu táng cho người.
Khâu Tiêu San lắc đầu nói :
-Vụ này không nên làm kinh động đến tôn đại nhân. Tiểu ty muốn chuyển vận thi thể của gia mẫu đi nơi khác.
Tiêu Lĩnh Vu hỏi :
-Cô định vận thi thể người đi đâu ?
Khâu Tiêu San đáp :
-Theo lời di ngôn của gia mẫu thì tiểu ty phải đem thi thể người đến một nơi an trí.
Tiêu Lĩnh Vu nói :
-Ta càng nghĩ càng không hiểu. Vân di đang khỏe mạnh sao đột nhiên lại chết được ?
Hỡi ơi ! Ta biết chẳng khi nào Vân di bỏ ta mà đi, nhưng ta không ngờ người lại chết ở trong đây giếng này.

Khâu Tiểu san nói :

-Trong di thư, gia mẫu nói rõ là chịu ơn sâu của các vị lão gia không muốn liên lụy đến mọi người trong nhà này nên dặn tiểu tỳ đem thi thể lên lút vận đi nơi khác cho an toàn...

Tiêu Linh Vu vẻ mặt băng khuâng hỏi :

-Nơi nào an toàn ?

Khâu Tiểu san đáp :

-Công tử không thể hiểu được việc giang hồ mà cũng không biết tên họ người võ lâm thì dù tiểu tỳ có nói, công tử cũng không biết rõ được.

Tiêu Linh Vu xúc động hỏi :

-Vậy tỳ tỳ nhất định đưa đi ư ?

Khâu Tiểu San gật đầu đáp :

-Tiểu tỳ đưa di thể mẫu thân đến một nơi mà người đã chỉ định.

Tiêu Linh Vu nghiêm mặt nói :

-Tiểu đệ cũng muốn đi !

Khâu Tiểu San giật mình kinh hãi, nói :

-Không được ! Từ đây tới đó đường xá xa xôi mà nguy hiểm khôn lường !

Công tử mạo hiểm đi theo tiểu tỳ thế nào được ?

Tiêu Linh Vu đáp :

-Vân di đã hết lòng với tiểu đệ. nay người chết rồi, có lý nào tiểu đệ không đưa người đến nơi an nghỉ cuối cùng ?

Khâu Tiểu San nói:

-Thình tình của công tử tiểu tỳ xin tâm lĩnh.

Tiêu Linh Vu trong lòng nóng nảy quỳ trước Linh Cô nói :

-Vân di coi tiểu đệ như con, săn sóc từng li từng tý. Vậy cô nương cũng như tỳ tỳ của tiểu đệ. Từ nay cô nương đừng gọi tiểu đệ là công tử nữa.

Khâu Tiểu San hỏi :

-Vậy tiểu tỳ xưng hô với công tử thế nào ?

Tiêu Linh Vu ngần ngừ rồi nói :

-Tiểu đệ nhỏ tuổi hơn cô vậy cô kêu bằng đệ đệ là được.

Khâu Tiểu San nói:

-Tiểu tỳ khi nào dám thế ?

Tiêu Linh Vu đáp :

-Có chi mà không dám. Cô lớn tuổi hơn tiểu đệ thì chúng ta lấy tình chị em coi nhau mới là hợp lý.

Khâu Tiểu San nghe nói bằng một tấm lòng thành thật nên không nở cự tuyệt,

cô khẽ thở dài nói :

-Công tử đã dạy thì tiểu tỳ xin tuân lệnh.

Tiêu Linh Vu ngừng mặt lên trời ngẫm ngẫm hồi lâu. Đột nhiên gã chăm chú

nhìn vào mặt Tiểu San năn nỉ :

-Tỷ tỷ ! Thế nào tỷ tỷ cũng cho tiểu đệ đi theo.

Khâu Tiểu San nói :

-Đệ đệ hãy dậy đi, việc này phải tính lại xem sao đã.

Tiêu Linh Vu hỏi :

-Phải chăng tỷ tỷ chán ghét tiểu đệ ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Sao đệ lại nói thế ? Gia mẫu đã từng chịu ơn nhà này, ta hết lòng cảm kích còn chưa đủ...

Tiêu Linh Vu lại hỏi :

-Vậy sao tỷ tỷ không cho tiểu đệ đi theo ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Vì đường xá xa xôi mà nguy hiểm rất nhiều. Huống chi hiền đệ lại là người con độc nhất của hai vị lão gia.

Nếu ta đưa hiền đệ đi xa há chẳng làm cho hai vị lão gia ngày đêm lo lắng ?

Tiêu Linh Vu từ từ đứng dậy nhìn vào mặt Vân Cô, gãi cằm ngâm một lúc rồi nói :

-Gia gia biết tiểu đệ không sống quá hai chục tuổi nên người không quan tâm mấy đâu. Còn từ mẫu thì e rằng người không cho tiểu đệ đi theo.

Khâu Tiểu San nói :

-Hiền đệ học sách thánh hiền tất nhớ câu : còn cha mẹ thì kẻ làm con không được xa nhà.

Tiêu Linh Vu đáp :

-Gia gia dạy tiểu đệ đọc sách rất phức tạp. Lão nhân gia còn có ý đưa đi coi những nơi thắng cảnh xa xăm thì dù người có biết tiểu đệ muốn theo tỷ tỷ cũng không cản trở đâu. Chúng ta chỉ cần nghĩ cách để cho gia mẫu an tâm là được.

Khâu Tiểu San ngửa mặt trông chiều trời nói :

-Hiền đệ hãy về đi. Đêm nay chúng ta sẽ quyết định.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 3

Khâu Tiểu San Tìm nơi Gởi Xác Mẹ

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

-Ta chỉ ngấm ngầm nhìn ra miệng giếng là Tiểu San chẳng có cách nào đem Vân đi ra ngoài mà qua được tai mắt ta.

Gã ngừng đầu nhìn lên miệng giếng cao đến hơn trượng mà chung quanh giếng không có một điếm tựa thì chẳng hiểu Tiểu San bằng cách nào đem Vân đi ra ngoài, gã liền hỏi :

-Nếu bên ngoài không có người thông dây vào thì chúng ta làm thế nào mà lên được ?

Tuy gã thông minh hơn người nhưng hãy còn nhỏ tuổi nên chưa biết gì về chuyện giang hồ.

Khâu Tiểu San cười nghĩ thầm :

-Tuy gã là trẻ nít mà nghĩ được cách thông giây kéo người lên cũng khá lắm.

Cô liền đáp :

-Hiện đệ cứ nhắm mắt lại, ta sẽ đưa hiện đệ lên.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

-Vách giếng dựng đứng thì trừ phi mọc cách mới bay lên được. Còn không thì vịn vào đầu mà trèo ?

Tuy trong lòng gã hoài nghi nhưng cũng không hỏi nữa từ từ nhắm mắt lại. Nguyên gã đã có chú ý ngấm ngầm xem Khâu Tiểu San đưa mình lên bằng cách nào.

Bỗng nghe Khâu Tiểu San hô :

-Hiện đệ hãy coi chừng !

Rồi cô đưa hai tay ra nắm lấy cạnh sườn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

-Hiện đệ đừng sợ chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy một luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt đưa cả người gã lên rồi tung ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt, gã mở mắt ra nhìn thấy tuyết trắng, gió lạnh thổi vào mặt, người gã đã ra khỏi giếng khô.

Khâu Tiểu San cũng vọt lên theo, cô đưa hai tay ra đỡ lấy Tiêu Lĩnh Vu rồi hạ mình xuống, cô khẽ hỏi :

-Hiện đệ có sợ không ?

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái đáp :

-Vừa rồi hơi hoang mang một chút nhưng bây giờ không sợ nữa...

Gã chuyển động mục quang nhìn Khâu Tiểu San rồi trịnh trọng nói :

-Vân di đối đãi với tiểu đệ rất thân ái. Tiểu đệ tha thiết đưa di thể của Vân di đến nơi an táng.

Vậy điều hẹn ước giữa chúng ta đã thành nhất định. Tỷ tỷ đừng gạt tiểu đệ lên lút bỏ đi.

Khâu Tiểu San sừng sốt đáp :

-Nếu hiền đệ muốn theo ta há chẳng gây mối lo ngại cho lệnh tôn và lệnh đường ư ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

-Sau khi tống táng Vân di tiểu đệ sẽ trở về ngay.

Lúc ra đi tiểu đệ chỉ cần để lại một phong thư để nói với gia gia là được.

Khâu Tiểu San từ từ đáp :

-Được rồi vậy canh ba đêm nay ta sẽ trở lại tìm hiền đệ.

Tiêu Lĩnh Vu trở gót đi ngay không ngoảnh cổ lại, gã tiến vào trong luống hoa rậm.

Khâu Tiểu San nhìn bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu, trong lòng cảm khái nghĩ thầm:

-Gã không quay lại lần nào tức là tin ta không lừa gạt gã.

Trong di thư của má má tuy có dặn ta hết lòng chiều cố cho gã nhưng không nói rõ là có đưa gã ra khỏi

nhà hay không. Nhà họ Tiêu đối với má má ân thâm nghĩa trọng. Ta chẳng thể bỏ Tiêu Lĩnh Vu, mà đưa gã đi thì àm cho hai vị lão nhân gia phải đau buồn về nỗi mất con.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cô khó mà tìm ra được quyết định.

Nhắc lại là Tiêu Lĩnh Vu về phòng vội viết phong thư cáo biệt gia nương, gã lại thu xếp quần áo gói thành một bọc giấu ở gầm giường. Tuy gã chưa từng bỏ nhà ra đi, song thường được nghe gia gia nói đến chuyện xa nhà lòng gã rất hăng hái.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ mong cho mặt trời mau lặn, một ngày ài tựa hàng năm, gã nghĩ tới chuyến này ra đi cùng khâu Tiểu San không biết ngày nào trở về để gặp song thân, trong lòng không khỏi bồi hồi. Nhưng lập tức gã lại nghĩ đến đi xa mở rộng tầm mắt, thành ra trong lòng vừa hồi hộp vừa khắp khởi vui mừng.

Bao nhiêu luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn khiến cho Tiêu Lĩnh Vu không sao ngủ được, gã ngồi chờ cho đến canh ba vẫn chưa thấy Khâu Tiểu San tới thì trong lòng rất đổi bồn chồn, gã tan ra ngoài để tìm kiếm, bỗng nghe ngoài cửa sổ có thanh âm dịu dàng nói vọng vào :

-Hiền đệ ! Đã tỉnh giấc chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đứng bật dậy chụp lấy bọc quần áo ở gầm giường chạy ra ngoài.

Quả nhiên Khâu Tiểu San đã y hẹn tới kiếm. Cô đón lấy bọc áo ở trong tay Tiêu Lĩnh Vu rồi khẽ nói :

-Hiền đệ ! Ta bỗng nhiên đi.

Cô ôm lấy Tiêu Lĩnh Vu mà chạy như bay.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Khâu Tiểu San lúc nhảy cao vọt người đi như chim. Bức tường vây cao bảy thước cô cũng vọt qua một cách dễ dàng trong lòng gã rất đổi khâm phục, miệng lẩm bẩm :

-Ta phải luyện thành bản lãnh y như tỷ tỷ mới không uổng phí đời người.

Thân pháp Khâu Tiểu San thật là kỳ tuyệt ! Chỉ trong chớp mắt cô đã chạy đến rừng phong già.

Đêm nay không có ánh trăng, vòm trời đầy sao, dưới đất tuyết đọng gió lạnh căm căm khiến người đi đường phải rét run.

Tiêu Lĩnh Vu rút đầu cúi vào lòng Khâu Tiểu San.

Đột nhiên cô dừng bước khẽ nói :

-Hiền đệ lên xe đi !

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu nhìn thấy một cỗ xe ngựa mui đen dừng lại trên đất tuyết.

Gió thổi mui xe lay động phập phù.

Khâu Tiểu San mở rèm đặt Tiêu Lĩnh Vu xuống rồi nói :

-Trong xe đã sắp đủ chăn đệm cho hiền đệ.

Hiền đệ chờ ta từ chập tối đến nửa đêm chắc mệt lắm rồi. Hãy nằm xuống ngủ đi một lúc.

Cô không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời đã buông rèm xuống.

Cỗ xe này rèm dường như làm bằng thứ vải dày. Rèm buông gió không thổi vào được nữa.

Trong xe tối mò, giong bàn tay trông không rõ ngón.

Tiêu Lĩnh Vu xoa bàn tay lạnh ngắt lên tiếng hỏi :

-Tỷ tỷ không vào ư ?

Bên ngoài có tiếng Khâu Tiểu San đáp lại :

-Ta phải ngồi ngoài này dong xe cho ngựa chạy. Hiền đệ cứ ngủ đi.

Tiếng nói vừa dứt, tiếng bánh xe lộc cộc nổi lên, cỗ xe bắt đầu chạy.

Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại một lúc. khi mở mắt ra có thể nhìn rõ cảnh vật trong xe.

Gã thấy trong góc mé hữu ngồi tựa một đống lù lù trắng toát. Gã nhìn kỹ lại thì ra thi thể của Vân Cô.

Vân Cô vẫn ngồi ngay ngắn, hai mắt nhắm lại tựa vào thành xe. Vẻ mặt bình tĩnh như thường ngày ngồi điều dưỡng, chẳng giống người chết chút nào, nên chàng không sợ hãi.

Bỗng nghe thanh âm Khâu Tiểu San vọng vô :

-Hiền đệ hãy coi chừng ! Đừng có đụng vào thi thể Vân Cô.

Cô ngừng một chút rồi tiếp :

-Hiền đệ có sợ hãi không ?

Tiêu Linh Vu Phấn khởi tinh thần đáp :

-Tiểu đệ không sợ chi hết. Vân di vẫn chẳng khác ngày còn sống.

Khâu Tiểu San thở dài, không nói gì nữa. Đột nhiên cô cho xe chạy thật nhanh.

Tiêu Linh Vu thể chất bạc nhược. Tuy gã đã được Vân Cô truyền thụ nội công nhưng vì thời gian ngắn nên việc luyện võ không thể tiến mau được.

Vân Cô vất vả mấy tháng trời mới làm cho gã hơn trước được một chút.

Hôm nay qua một ngày và nửa đêm gã vừa lao tâm vừa nhọc mệt nên gã ngủ đi lúc nào không hay biết.

Đang lúc mơ màng, tiếng khóc thút thít khiến gã giật mình tỉnh giấc. Gã là người trí tuệ hơn người mà thuở nhỏ đã học những môn bác tạp nên tâm tư rất minh mẫn.

Tuy người tỉnh lại mà không cử động chỉ giương mắt lên nhìn và lắng tai nghe.

Gã thấy Khâu Tiểu San quỳ trước di thể Vân Cô, nước mắt tuôn ra xối xả. Cô khóc rất thương tâm, nhưng tiếng nhỏ hiển nhiên cô sợ làm kinh động Tiêu Linh Vu.

Bên mình cô có một mảnh hoa tiên. Nhờ ánh mặt trời lọt vào, Tiêu Linh Vu nhìn thấy mấy chữ : "...Không thể để y khóc to cười lớn, tâm tính kích động...".

Phía dưới gấp lại gã không nhìn rõ được mà phía trên cũng bị mền chắn che lấp đi.

Tiêu Linh Vu thấy mấy câu không đầu không đuôi này chẳng hiểu ra sao, gã nghĩ thầm trong bụng :

-Coi tự tích trong tờ hoa tiên dường như là thủ bút của Vân di. Chắc đây là di thư của người.

Gã nghĩ vậy không nhịn được ngẩng cổ lên nhìn.

Tai mắt Khâu Tiểu San cực kỳ minh mẫn, nhưng vì nỗi đau thương tràn ngập trong lòng, thần trí mê loạn nên Linh Vu thức giấc rồi mà cô không biết. Nhưng lúc gã cử động cô liền cảnh giác, đưa bàn tay ra với lấy ngay tờ hoa tiên rồi lau nước mắt quay lại cười hỏi :

-Hiện đệ ngủ được chứ ?

Tuy cô thương xót mẫu thân, nhưng không muốn nỗi đau khổ lọt vào mắt Tiêu Linh Vu. Cô gượng cười nét mặt càng thêm vẻ thê lương.

Tiêu Linh Vu ngồi dậy bò tới lạy phục xuống trước thi thể Vân Cô.

Khâu Tiểu San đột nhiên giữ gã lại cất giọng ôn nhu hỏi :

-Hiện đệ làm gì vậy ?

Tiêu Linh Vu đáp :

-Tiểu đệ khấu bái thi thể của Vân di.

Khâu Tiểu San nói :

-Bắt tất phải thế. Hiền đệ mà lạy xuống lại khiến cho ta đau khổ trong lòng. Bây giờ đã quá trưa, chắc hiền đệ đói lắm rồi, chúng ta xuống xe kiếm gì ăn. Dứt lời cô không chờ Tiêu Lĩnh Vu đáp lại đã vén rèm lên, dắt gã xuống xe. Bỗng thấy ánh dương quang lóe mắt, tai nghe nước chảy róc rách. Cỗ hương xa dừng lại bên một gốc cây ven rừng. Tiêu Lĩnh Vu thấy ba phiến đá xanh chụm lại trên đặt một cái nồi đồng dưới đốt củi khô, mùi hương ngào ngạt xông vào mũi.

Khâu Tiểu San dắt tiểu Linh Vu lại ngồi dưới gốc cây lớn. Cô cười nói :

-Má má hồi sinh tiền thường dạy ta cách nấu ăn, hiền đệ thử nếm coi, xem kỹ thuật ta thế nào ?

Nguyên trong xe có đặt di thể Vân Cô, nên Khâu Tiểu San không dám vào điểm ngủ trọ hay ăn uống, cô sợ bại lộ hành tung.

Hai người ăn uống qua loa cho xong bữa. Tuy nhiên Tiêu Lĩnh Vu cũng khen không ngớt miệng về cách nấu nướng gia vị của Khâu Tiểu San. Thực ra bữa cơm này chẳng có chi hoàn hảo, dù Khâu Tiểu San có tài nấu bếp khéo léo đến đâu mà thổi xôi không gạo, làm sao cho ngon miệng được, Tiêu Lĩnh Vu khen ngợi cô là để lấy lòng, hai là mấy món lạ miệng làm cho gã thỏa mãn.

Khâu Tiểu San thu dọn nồi niêu bát đĩa rồi đỡ Tiêu Lĩnh Vu lên xe. Cô còn vạc ký hiệu lên cây rồi mới cho xe chạy.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Khâu Tiểu San vạch vào da cây chữ chẳng ra chữ, đồ chẳng ra đồ, gã không hiểu, tuy trong lòng nảy ra nhiều nghi vấn nhưng cũng nín nhịn không hỏi.

Hai người đi xe được mấy ngày không có chuyện gì.

Một hôm vào khoảng giờ Ngọ hai người đến một thị trấn lớn. Người ngựa qua lại nhộn nhịp, khách hàng nhiệt náo.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng đã thấy đói, nhưng mấy ngày liền gã cùng Khâu Tiểu San toàn ăn ngủ ngoài nơi hoang dã. Tuy gã không hiểu nhưng biết đó là chỗ dụng tâm của cô, nên gã không dám nhắc tới chuyện mình đói bụng. Gã còn cố nhịn được nhưng hai con ngựa kéo xe mấy ngày trời chưa được bữa ăn nào tử tế, sức giảm sút rất nhiều. Nó hí lên một tiếng nằm lăn ra.

Khâu Tiểu San chau mày hỏi :

-Tiêu hiền đệ ! Chúng ta ăn chút gì rồi hãy đi ?

Tiêu Lĩnh Vu Cả mừng nói :

-Tiểu đệ cũng đói lắm rồi.

Hai người xuống ngựa tìm vào khách sạn.

Khâu tiểu San bảo nhà quán dắt ngựa vào cho ăn thóc rồi cùng Tiêu Lĩnh Vu đến ngồi xuống một bàn bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Hai con tuấn mã chạy rất mau lướt qua.

Hai đại hán cưỡi ngựa đều đeo khí giới. Khí trời giá lạnh vào buổi trọng đông mà đôi ngựa mồ hôi ướt đầm.

Bỗng một đại hán giật cương cho dừng ngựa. Con ngựa đương chạy mau như lao đột nhiên đứng thẳng lên, hí một tiếng dài rồi dừng bước.

Vạn vật đất Giang Nam rất là phồn thịnh. Nhân sĩ số đông thiện nghề cưỡi ngựa.

Thấy thuật kỵ mã của đại hán tinh thần như vậy, những người trên đường phố đều cất tiếng reo hò khen ngợi.

Tiếng reo chưa dứt, chợt có tiếng la hoảng.

Nguyên con ngựa đi sau không ngờ con ngựa đi trước dừng lại một cách đột ngột, nó tấn thê không kịp thành ra cả người lẫn ngựa xô vào.

Đại hán cưỡi ngựa trước trong lúc hoang mang đột nhiên xoay mình vung tay đẩy vào con ngựa đằng sau.

Tiếng người la hoảng chưa dứt thì con ngựa phía sau lao tới đã bị đại hán cản lại được.

Tiếng hoan hô lại nổi lên như sấm dậy.

Hai đại hán tung mình xuống ngựa ngó vào cỗ xe mui một cái rồi đưa mục quang nhìn quanh một lượt.

Bỗng một đại hán lên tiếng :

-Đây rồi !

Gã buông cương ngựa, rảo bước tiến vào trong điểm đi thẳng tới trước mặt Khâu Tiểu San khoanh tay thi lễ.

Khâu Tiểu San vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Cặp mày liễu hơi nhíu lại, cô hỏi :

-Các vị có điều chi cấp bách ?

Đại hán dường như tự nhận thấy thái độ của mình có vẻ hấp tấp liền nở nụ cười chữa thẹn, từ từ bước chậm lại và buông tay xuống khế đáp :

-Bọn tại hạ thấy cô nương có đề ám ký nên lật đật tới đây...

Khâu Tiểu San giơ bàn tay ngọc lên nói :

-Có việc gì tôi thùng thẳng sẽ tính cũng không muộn.

Đại hán kia dường như có nhiều điều cấp bách muốn nói ngay, nhưng gã chỉ khẽ hắng đặt một tiếng rồi cố nén lòng nóng nảy.

Lúc này đại hán kia đã buộc ngựa rồi cũng tiến vào điểm. Gã nhìn Khâu Tiểu San thi lễ một cách rất cung kính.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm nghĩa hai đại hán thấy họ đều trạc tam tuần. Mình mặc áo ngắn bằng lụa đen, chân đi hài xảo. Một người lưng đeo đơn đao. Còn người nữa trên lưng cài cặp phán quan bút.

Cả hai đại hán đều tướng mạo hiên ngang, oai phong凛冽, mà đối với Khâu Tiểu San khẻ nép ra chiều sợ sệt.

Đại hán bước vào điểm trước là người sử đao, hắng đặt một tiếng nói :

-Hành tung của cô nương đã bị bại lộ. Bọn chúng định theo dõi hành tung và

sắp rượt tới nơi.

Khách hàng trong tiệm tuy đông tính hiếu kỳ nhưng thấy hai đại hán mình đeo khí giới oai phong lẫm liệt, sợ xảy ra chuyện rắc rối nên không dám nhìn họ.

Khâu Tiểu San hơi biến sắc mặt. Cô chớp mắt một cái rồi thùng thảng nói :

-Các vị ăn uống cho lẹ rồi chúng ta lại đăng trình.

Hai đại hán dường như đói lả lăm. Chúng kêu con rượu ăn uống nghiêng ngáu một hồi.

Mấy người ăn rất lẹ rồi tính trả tiền hàng, dắt ngựa ra ngoài lập tức lên đường.

Bây giờ đại hán đeo đao ngồi ruỗi xe thay cho Khâu Tiểu San, còn đại hán tử phán quan bút đi sát theo xe.

Mấy bữa nay Khâu Tiểu San phải dong xe, một mình Tiêu Lĩnh Vu ngồi trong không rất buồn bã. Bây giờ hai người ngồi đối diện, Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thì thấy cô rất xinh đẹp nhưng nét mặt rầu rầu. Cặp mày liễu nhíu lại ra chiều suy nghĩ, dường như cô lo một việc rất quan trọng.

Bánh xe lăn lộc cộc trên đường rất mau, chỉ trong khoảnh khắc đã ra khỏi thị trấn.

Khâu Tiểu San bỗng ngừng đầu lên ngó đăm đăm vào mặt Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng gọi :

-Hiền đệ !

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi :

-Chuyện gì vậy ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Hành tung của chúng ta đã bị bại lộ, e rằng khó lòng tránh khỏi một cuộc ác chiến sinh tử. Hiền đệ không phải là người giang hồ không nên mạo muội dấn thân vào những cơn nguy hiểm như chúng ta. Ta có ý muốn gửi hiền đệ vào nơi an toàn trước đã, chẳng hiểu ý hiền đệ ra sao ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

-Nơi đâu mới an toàn ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Hỡi ơi hiền đệ còn nhỏ tuổi mà việc giang hồ lại rắc rối vô cùng. Trong lúc nhất thời ta không thể giải thích cho hiền đệ rõ được. Có điều hiền đệ không biết võ công lại còn là một đứa trẻ nít. Chỉ cần hiền đệ đừng đi chung với chúng ta là chẳng có sự gì nguy hiểm nữa...

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu ngắt lời :

-Không được ! Tiểu đệ phải đi theo tỷ tỷ. Dù gặp nguy hiểm đến đâu tiểu đệ cũng chẳng sợ gì.

Hỡi ơi ! Gia phụ đã bảo trước tiểu đệ không sống quá hai chục tuổi mà nay đã mười hai tuổi rồi .

Vậy thì sống thêm tám năm nữa hay là chết trước mấy năm cũng chẳng khác gì ?

Khâu Tiểu San muốn ép gã rời xa mình nhưng cô nghĩ lại lời dặn bảo trong bức di thư của mẫu thân đã nói rõ :

-Thằng nhỏ này hầu tiên thiên không đủ, dù có truyền thụ nội công tâm pháp thượng thừa cũng không thể chữa hết ám tật cho gã trong thời gian ngắn.

Trong vòng hai năm đừng để gã vui mừng cực độ hay bị thương quá chừng. Phải tránh những nỗi xúc động vô biên. Gã qua được hai năm, cơ sở nội công vững chắc mới có thể vận hồi được yếu mệnh cho gã. Nếu cố ép uống gã điều gì là tổn thương đến tâm bộ rất nguy hại cho mạng sống của gã. Lời di mệnh của từ mẫu khi nào cô dám phản bội.

Tiêu Lãnh Vu thấy Khâu Tiểu San trầm trầm không nói, gã không nhịn được lại hỏi :

-Tỷ tỷ ! Tỷ tỷ nghĩ gì vậy ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Tiểu đệ nhất định đi với ta thì phải nghe theo điều kiện của ta.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

-Điều kiện gì ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Bất luận gặp sự gì nguy hiểm mà không được lời ta ưng thuận hiền đệ chớ nói xen vào hoặc cử động khinh suất.

Tiêu Lãnh Vu nói :

-Tiểu đệ không nói không cử động là xong.

Khâu Tiểu San nói :

-Còn điều kiện nữa là bất cứ gặp chuyện vui buồn đến đâu cũng không được cười to khóc lớn.

Tiêu Lãnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

-Tại sao vậy ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Hiền đệ đừng hỏi tại sao ? Nếu hiền đệ không chịu nghe theo thì lập tức ta phái người đưa về.

Tiêu Lãnh Vu nói :

-Được rồi ! Tiểu đệ xin nghe lời tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San nói :

-Bây giờ hiền đệ cứ ngồi yên đây mà nghỉ ngơi.

Cô dứt lời vén rèm nhảy ra ngoài xe.

Tiêu Lãnh Vu Nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện nhưng thanh âm nhỏ quá, gã không nghe rõ.

Tiêu Lãnh Vu thấy xe ngựa chạy mỗi lúc một mau, trong xe cũng chuyển động kịch liệt dường như đang rong ruổi trên đường sơn đạo gập ghềnh.

Đột nhiên cỗ xe dừng lại. Khâu Tiểu San vén rèm chui vào, bỗng thi thể Vân Cô lên.

Cô khẽ bảo Tiểu Linh Vu :

-Hiện đệ ! Hãy theo ta.

Tiêu Linh Vu xuống xe rồi ngừng đầu trông ra thì thấy rừng núi xanh um ở phía xa xa.

Ngọn núi chập chùng. Gần chón núi trong bụi trúc lộ ra một mái nhà tranh.

Khâu Tiểu San lật đật đi về phía nhà tranh. Tiêu Linh Vu hết sức theo sau cô.

Khâu Tiểu San đi quanh bụi trúc xanh rì đến phía trước căn nhà thì thấy tám phen cổng đóng chặt và bên trong lặng ngắt như tờ.

Khâu Tiểu San gõ vào phen cổng ba cái rồi đứng nghiêm trang chờ đợi.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà mới nghe trong nhà có thanh âm khàn khàn của một bà già cất lên hỏi :

-Ai đó ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Văn bối là Khâu Tiểu San.

Trong nhà tranh vang lên một tiếng thờ dài nói :

-Lão thân đã mười năm nay không tiếp khách. Dù ngươi là con gái của cô nhân lão cũng không muốn phá bỏ lệ đó. Vậy ngươi quay về nhà đi thôi.

Khâu Tiểu San vội nói :

-Mẫu thân của văn bối đã tạ thế rồi. Hiện thi thể đã đưa tới đây mong lão bối nghĩ tình vong mẫu...

Đột nhiên có tiếng hú từ xa vọng lại cắt đứt câu nói của Khâu Tiểu San.

Trong nhà tranh lại vang lên tiếng lọc cọc của cây gậy trúc chống xuống đất. Cánh cửa phen kệt mở.

Tiêu Linh Vu chú ý nhìn vào thấy một bà già đầu tóc bạc phơ tay cầm gậy trúc, mắt nhắm cày cạy. Người gầy như que củi, mặt mũi nhăn nheo đứng trước cửa.

Khâu Tiểu San đặt thi thể Vân Cô xuống rồi kính cẩn phục lạy trước bà già nói :

-Văn bối xin khấu đầu bái kiến lão tiền bối.

Bà già xuất hiện rồi đứng trơ không nhúc nhích. Khâu Tiểu San lạy phục xuống đất, bà vẫn đứng yên không thay đổi.

Tiêu Linh Vu lẩm bẩm :

-Bà già này làm phách quá ?

Bỗng thấy bà từ từ đưa ngón tay gậy guộc lên vịn vào phen cửa nói:

-Lão thân đã nhìn thấy ngươi rồi.

Khâu Tiểu San nói :

-Được lão tiền bối phá lệ cho vào ra mắt, văn bối cảm kích vô cùng.

Bà già lạnh lùng hỏi :

-Người muốn vào ra mắt ta thì đã được gặp rồi sao không đi đi, còn chờ gì nữa ?

Tiểu San đáp :

-Văn bối còn có việc thỉnh cầu, mong rằng lão tiên bối ưng thuận cho.

Bà già lạnh lùng đứng yên không nói gì.

Khâu Tiểu San cất giọng thê lương nói tiếp :

-Gia mẫu bị thương rồi chết. Người có di thư dặn văn bối đưa di thể về chỗ một vị cô nhân ở núi Hành Sơn...

Bà già vẫn đứng yên không nhúc nhích và chẳng bảo sao.

Khâu Tiểu San thấy lão bà không phản ứng lại nói :

-Văn bối nhớ rằng lão tiên bối đây là một trong những vị cô hữu mật thiết của gia mẫu hồi sinh tiền. Năm trước gia mẫu đã dẫn văn bối tới đây bái phẩm nhưng lão tiên bối đóng cửa từ khách nên không dám kinh động. Gia mẫu quanh quẩn hồi lâu rồi lại đưa văn bối ra đi. Nay gia mẫu hóa người thiên cổ, văn bối theo lời di chúc đưa thi thể lên Hành Sơn. Không ngờ có tin cho là hành tung đã bị bại lộ và địch nhân đang theo dõi. Văn bối chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng sợ tổn thương di thể của gia mẫu. Văn bối mong rằng tiên bối cho văn bối gửi lại thi thể lại nơi đây, ngõ hầu yên tâm chống cường địch.

Bà già dường như bị lời lẽ của Khâu Tiểu San làm xúc động, liền mở phen cửa ra nói:

- Vì nề vong mẫu người, ta cho để di thể lại đây bảy ngày.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 4

Tiểu Cô Nương Trở Tài Hạ Địch

- Ôn đức của lão tiên bối khiến cho kẻ khuất người còn đều phải cảm kích...

Cô ngó lại Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Vãn bối xin để thằng em này ở lại trông nom di thể cho vong mẫu.

Bà già lạnh lùng ngắt lời:

- Lão thân ở nhà tranh rửa sạch bụi trần. Cả đứa nhỏ lên ba cũng không được bước chân vào.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bà già ra chiều lãnh đạm thì không khỏi bực tức nhưng không tiện nổi nóng.

Bây giờ gã không nhịn được, lớn tiếng:

- Tiểu đệ đừng nóng nảy, chúng ta đương lâm vào tình trạng rất nguy hiểm.

Bọn người theo dõi hành tung võ công cao cường.

Tỷ tỷ không tự tin giữ được thân mình, e rằng chẳng thể chiếu cố cho tiểu đệ được.

Tiêu Lĩnh Vu phùng ngực ra, vẻ mặt hiên ngang đáp:

- Tiểu đệ không sợ.

Khâu Tiểu San thấy gã ra chiều kiên quyết coi chết như vẽ, cô không khỏi ngây người ra một lúc.

Cô bồng thi thể Vân Cô vào nhà đặt ở phía trong cửa rồi trở gót đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu theo sát Khâu Tiểu San không rời nửa bước.

Cỗ xe mui vẫn dừng lại trên đường núi gập ghềnh. Hai tên tại hán đi theo đang nóng lòng chờ đợi.

Khâu Tiểu San đặt Tiêu Lĩnh Vu lên xe rồi vẫy tay nói:

- Chúng ta đi thôi.

Nàng vừa dứt lời cỗ xe lại chạy như bay tiến về phía trước.

Xe đi chưa đầy trăm trượng thì đột nhiên có tiếng quát vang như sấm từ phía sau vọng lại:

- Dừng xe!

Khâu Tiểu San ngồi xếp bằng trong xe nhắm mắt điều dưỡng. Cô lơ đi như không nghe tiếng người quát tháo.

Tiêu Lĩnh Vu động tính hiếu kỳ. Gã thò đầu ra ngoài nòi về phía sau thì thấy ba con ngựa chạy nhanh như gió rượt theo gần tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mấy con ngựa này mình ướt đầm mồ hôi. Hiển nhiên chúng đã vượt qua một đoạn trường đồ.

Người đi trước còn cách xa chừng một trượng, gã nhẩy vọt lên mình vừa rời

khởi yên ngựa gã liền lộn đi một vòng vượt lên trước xe.
Gã đặt chân xuống đất đứng chắn đường rồi vung tay phải đập xuống đầu ngựa.
Người dong xe là đại hán lưng cài đơn đao vội dừng cương lại, gã vung roi lên đánh xuống cánh tay mặt đại hán đứng chắn đường.
Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ đại hán kia là một lão già mình mặc áo đen.
Dưới cằm có bộ râu dê đốm bạc dài chừng bốn năm tấc.
Bỗng thấy thân thể lão chuyển động đột nhiên lùi ra tám thước, để tránh roi đòn của người dong xe và vẫn đứng chân ở phía trước xe.
Tiêu Lĩnh Vu thấy cử động hung hăng của Lão già thì trong lòng tức tối quên cả sợ hãi.
Một bàn tay trắng trẻo thò ra ngoài xe kéo gã vào.
Tiêu Lĩnh Vu nhìn Khâu Tiểu San nói:
- Tỷ tỷ ! coi hay đáo để, bọn họ cử động lạ quá tiêu đệ trông hoa cả mắt, nhìn không rõ người.
Khâu Tiểu San nói.
- Đó là cuộc ác đấu sinh tử, hay ho gì mà coi?
Tỷ tỷ không cho tiêu đệ thò đầu ra ngoài nữa.
Bỗng phía sau xe có tiếng quát om sòm rồi những tiếng choang choảng vang lên dường như tiếng sắt ép rất trầm trọng đụng vào nhau.
Cỗ xe đang đi nhanh đột nhiên giảm bớt tốc độ. Tiếng ngựa hí, tiếng ngựa thét, hoà lẫn với tiếng binh khí chát chúa.
Khâu Tiểu San ngồi tựa thành xe hai mắt nhắm lại. Dường như cô đang có tâm sự trầm trọng, không để ý gì đến tiếng đánh nhau bên ngoài.
Tiêu Lĩnh Vu tưởng tượng màn chiến đấu giữa người theo xe để hộ vệ và bọn kỵ mã.
Phía trước cũng như phía sau xe đao kiếm đang nhảy múa chắc là vui mắt khoái lắm.
Mấy lần gã toan thò đầu ra nhìn nhưng đều bị Khâu Tiểu San ngăn trở lại gã đành cố dằn lòng ngồi yên.
Đột nhiên có tiếng ngựa hí lên rất thê thảm, cỗ xe dừng lại.
Khâu Tiểu San chuyển động cặp mắt một cái rồi lại nhắm mắt.
Tiêu Lĩnh Vu không ngăn nổi tính hiếu kỳ thò vén rèm nhìn ra thì thấy đại hán dong xe đã rút đơn đao ở sau lưng nhảy xuống đang chiến đấu ác liệt với lão râu dê.
Lão kia tuy đeo binh khí nhưng không dùng đến để tay không đấu với đại hán.
Hai người đang chiến đấu kịch liệt.
Tiêu Lĩnh Vu không hiểu võ công, chỉ thấy đại hán múa đón đao thành một luồng bạch quang vây lấy lão già.

Gã quay đầu nhìn về phía sau xe thì cuộc chiến đấu càng nguy hiểm hơn.

Đại hán hộ vệ cổ xe đã rút cặp phán quan bút ra chống cự hai người.

Hai người đang dùng binh khí chiến đấu.

Hai đại hán bên địch thì một người sử dụng nhuyễn tiên và một người sử dụng một thứ khí giới hình thù quái dị dao chẳng ra đao, kiếm chẳng ra kiếm.

Bên địch có vẽ hăng hái. Cây nhuyễn tiên và thanh binh khí quái dị kết thành một tấm lưới vây cặp phán quan bút của đại hán.

Tiêu Lĩnh Vu quay vào trong xe ngó Khâu Tiểu San thấy cô vẫn tĩnh tọa không nhìn, gã sinh lòng nghi hoặc nghĩ thầm.

- Bên ngoài đang khai diễn cuộc ác đấu mà Khâu tử tử ngồi yên không nhúc nhích, chắc y tự biết võ công kém cỏi không ra tay tiếp viện được nên đành ngồi như vậy để chờ đợi.

Hỏi ơi! Nếu bên ta thắng chẳng nói làm chi, nhược bằng thất bại thì ba tên bên địch đều dữ dội như hung thần quyết chẳng buông tha bọn ta.

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên nghe tiếng quát vọng lại đại hán dong xe xài đơn đao đã bị lão già tay không đánh tung một cước vào vai bên trái hất hán sang một bên.

Nguyên gã liều mạng với lão già, không để lão tiến gần lại cổ xe, nhưng vì bản lĩnh kém đã bị trúng chưởng và để hở đường cho lão xông vào.

Tiêu Lĩnh Vu bật tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Rồi gã nói:

- Lạ thật!

Đại hán sử đao rất quật cường. Người gã vừa bị chưởng lực hất té, gã lại đề khi xông vào múa tít đơn đao chắn trước cổ xe.

Lão già cười lạt nói:

- Giỏi lắm! Người không muốn sống nữa rồi.

Lão vung tay mặt ra chiêu Phi Bạt Chảo nhằm đánh vào trước ngực đại hán.

Khâu Tiểu San mở bừng mắt, vén rèm xe lên ngó tình hình cuộc chiến đấu đang trước và phía sau xe rồi khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Điều chi kỳ lạ ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Lão già bị đao quang bao vây mà sao lại thủ thắng đánh trúng vị thúc thúc này một chưởng?

Nguyên gã tưởng tượng thì đại hán sử phán quân bút ở phía sau xe bị hai người giáp công tình thế nguy hiểm hơn, không ngờ đại hán sử đao ở phía trước đang chiếm ưu thế lại bị lão già tay không phóng chưởng đánh trúng.

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu đệ không hiểu võ công nên không nhận ra mà thôi.

Đột nhiên vèo một tiếng vang lên, đại hán sử đao bị phát chưởng của lão già đánh đập thanh đao văng đi.

Lão già dường như đã động sát khí, tay trái lão vung chưởng đánh vào trước ngực đại hán.

Đại hán này trước đã bị thương thân pháp chuyển động không nhanh xem chừng khó lòng tránh được phát chưởng của đối phương.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi:

Bỗng trước mắt bóng đen thấp thoáng.

Khâu Tiểu San đột nhiên nhảy vọt ra phóng chưởng nghênh địch đón lấy phát chưởng của lão già.

Diễn biến cực kỳ mau lẹ, chỉ trong chớp mắt, Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp phát giác được thì tai đã nghe một tiếng rên ư ử vang lên.

Một lão già đang hào khí ngất trời, bỗng loạng choạng lùi lại. Cánh tay trái lão mềm xèo rũ xuống.

Khâu Tiểu San đưa mắt ngó đại hán sử đao hỏi:

- Người bị thương nặng lắm phải không?

Đại hán sử đao ra chiều bẽn lễn đáp:

- Tại hạ bị thương xoàng thôi, chẳng có chi đáng kể.

Tuy gã nói vậy nhưng Khâu Tiểu San biết rằng thương thể gã khá nặng, cần phải nghỉ ngơi.

Cô cúi xuống lượm thanh đơn đao để lên xe rồi khẽ nói:

- Người lên xe nghỉ đi, lúc nữa chúng ta còn phải chiến đấu.

Rồi cô chuyển mình quay sang tấn công lão già.

Lão già đã bị Khâu Tiểu San điểm trúng huyệt khúc tri ở cánh tay trái. Cánh tay này bị tê cứng.

Nhưng thần trí lão vẫn tỉnh táo. Lão thấy Khâu Tiểu San tiến lại tấn công liền vung tay mặt đánh ra một chưởng.

Thân thủ Khâu Tiểu San nhanh như gió, chiêu thuật phát huy tùy theo ý muốn.

Cô co năm ngón tay phải lại điểm vào huyệt huyền cơ lão già thì thấy chưởng tay mặt của lão đánh tới, cô liền biến thế nhằm điểm vào cổ tay mặt lão.

Lão già vừa ra chiêu đã bị đã thương thì giật mình kinh hãi. Lão biết bản lĩnh cô cao thâm hơn mình nhiều liền hạ thấp tay mặt xuống đồng thời lùi lại phía sau, chuẩn bị rút khí giới nghênh địch.

Nhưng năm ngón tay của Khâu Tiểu San đột nhiên duỗi thẳng ra phóng tới nhanh như gió.

Lão già thấy huyết mạch trên cổ tay bị tê chôn. Kinh lực toàn thân bị mất hết, nên thế lùi chậm lại.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Khâu Tiểu San đã tiến gần tới

người lão và tay mặt cô điểm vào bốn huyệt đạo của lão.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thủ pháp của Khâu Tiểu San kiêm chế đối phương cực kỳ mau lẹ thì trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa vui mừng, bụng bảo dạ.

- Té ra Khâu tử tử bản lãnh rất cao cường. Ban đầu y nhắm mắt lơ đi như không trông thấy gì chẳng qua là y không muốn động thủ với người mà thôi. Tiêu Lĩnh Vu còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì Khâu Tiểu San đã vọt mình lại phía sau xe quát đại hán sử quán quan bút lùi ra để cô xông vào đấu với hai người.

Trong ba người bên địch thì lão già đứng đầu, hai người kia thấy thủ lĩnh của chúng đã nằm sóng sượt không nhúc nhích, chẳng biết lão còn sống hay đã chết rồi thì tâm thần chúng hoang mang vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vậy trong lòng khoan khoái lớn tiếng hoan hô:

- Bản lãnh của tử tử thật là phi thường.

Bất thành linh trên không có tiếng vỗ cánh, hai con bồ câu trắng lướt qua rất mau lẹ.

Khâu Tiểu San ngừng đầu nhìn hai con bồ câu bay trên không bỗng trên mí mắt cô thoáng lộ vẻ lo âu.

Cô đưa mắt ngó đại hán sử quán quan bút nói:

- Hành tung chúng ta đã bị bại lộ. Đối phương bị thất bại quyết không chịu bỏ qua.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời.

- Võ công tử tử cao cường như vậy mà sao lại nhát gan đến thế. Dù còn có người đuổi tới cũng khó lòng chống nổi một đòn của tử tử.

Khâu Tiểu San cười mát nói:

- Tiểu đệ không hiểu việc giang hồ võ công của tử tử chẳng qua là ánh lửa đom đóm mà thôi. Bản lãnh của gia mẫu cao thâm gấp mười tử tử mà còn bị nội thương đến chết người.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

- Vân di bị thương mà chết ư? Người đánh lộn với ai bao giờ? Sao tiểu đệ không biết chi hết?

Khâu Tiểu San bảo đại hán sử quán quan bút dùng giây thừng cột ba người bên địch lại và điểm thêm mấy chỗ huyệt đạo của bọn họ rồi đem bỏ ra ngoài đồng hoang.

Cô lại lựa trong ba con tuần mã của họ lấy một con khỏe nhất đóng vào xe mình rồi trở một tòa núi cao phía trước tận đằng xa nói:

- Cho xe chạy tới chân trái núi cao kia.

Đoạn cô tung mình nhảy lên xe.

Đại hán trong lòng ngờ vực nhưng không dám hỏi, gã gia roi cho ngựa chạy về phía trước.

Khâu Tiểu San thò tay vào bọc móc lấy hai viên thuốc giao cho đại hán đang

nhắm mắt dương thần uống.

Cô khẽ lên tiếng thở dài rồi nói nhỏ với Tiêu Lĩnh Vu:

- Gia mẫu được lệnh lên cứu gấp nhưng thực ra người đã mất hết sinh cơ vì nội thương trầm trọng.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm lạ ngắt lời:

- Vân di ở nhà tiểu đệ mấy tháng tuyệt không có tình trạng gì khác lạ.

Nếu người bị trọng thương từ trước thì sao lại còn sống được bấy lâu mới chết?

Khâu Tiểu San đáp:

- Nguyên nội công gia mẫu rất tinh thâm, người được lệnh tôn cứu cấp rồi ngưng vận nội công để ổn định thương thể. Trong mình người lại đem theo một bình linh đan duy trì mạng sống. Người vẫn cử động như thường mà thực ra phải cố nhịn nỗi đau khổ về nội thương phát tác. Nếu ta đến sớm được hai tháng thì may ra còn có thể giúp người điều trị thương thể hay ít ra là bảo vệ cho người rời khỏi quý phủ để kiếm danh y điều trị. Vì người đã mất hết võ công lại tẩm thân tro trọi không thể bạt thiệp trường đồ. Ai ngờ vì ta đến chậm mấy tháng mà thành vĩnh quyết không còn được thấy mặt gia mẫu lần cuối cùng.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

- Vân di đã có thể chống chọi với tử thần được mấy tháng sao lại không thể chống thêm mấy bữa nữa?

Khâu Tiểu San đáp:

- Thương thể của gia mẫu trầm trọng quá, phải nhờ hơi thuốc mà duy trì nguyên khí không thể sống được nữa nên viết di thư để lại rồi xuống đáy giếng khô ản mình mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu lại nhớ tới tấm lòng tha thiết của Vân cô đối với mình bất giác trong lòng đau đớn khôn tả. Gã không nhịn được để hai hàng lệ trào ra. Gã buông tiếng thở dài nói:

- Phải rồi! Vân di biết rằng cái chết của người sẽ gieo vào lòng cha tiểu đệ một mối thương tâm vô hạn, nên người để thư cáo biệt tiểu đệ tưởng lầm là người có việc phải ra đi.

Khâu Tiểu San nói:

- Ngoài điều đó, gia mẫu còn e để lụy đến những người trong nhà tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ còn một điều vẫn không sao hiểu được.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vòm trời bát ngát mà sao tỷ tỷ lại biết đường tìm đến nhà tiểu đệ?

Khâu Tiểu San đáp:

- Gia mẫu dĩ nhiên đã để binh khí về chỗ tử vong và nơi giấu thi thể tại cửa sổ căn phòng. Vì vậy mà lúc ta coi ám ký, chân tay rụng rời đánh bễ cả chén nước.

Cô giơ tay lên lau nước mắt nói tiếp:

- Trong di thư gia mẫu có chỗ nói về Tiểu đệ, tuy người đã truyền phép tọa tức về nội công thượng thừa nhưng chưa được đến chỗ huyền diệu. Nếu cách tu luyện làm lần thì chẳng những không chữa được bệnh tiên thiên khuyết hàn trong mình để phát giải cái chết trong hai chục tuổi mà còn làm cho chết sớm hơn. Vì thế nên gia mẫu đã di mệnh cho ta phải chiếu cố đến tiểu đệ. Nếu không thì tiểu đệ năn nỉ tới đâu ta cũng chẳng dám đưa tiểu đệ đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thế ra tiểu đệ không còn sống được mấy năm nữa ư?

Khâu Tiểu San đáp:

- Thời gian tuy ngắn ngủi nhưng cũng còn được vài ba năm. Tiểu đệ đi với ta thì khó mà đoán trước được. Có khi nay sống mai chết cũng chưa biết chừng.

Bỗng nghe có tiếng thở hồng hộc lọt vào tai. Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy đại hán đang ngồi dưỡng thương mặt đỏ bừng tiếng ho trầm trọng tựa hồ có vật gì dút lấy cổ họng không lấy ra được.

Khâu Tiểu San liền giơ ngón tay lên điểm vào sau lưng đại hán.

Bỗng thấy gã thở phào một cái. Tiếng ho dừng lại. Nét mặt đỏ bừng dần dần tiêu tan.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Khâu tỷ tỷ! Y làm sao vậy?

Khâu Tiểu San đáp:

- Y vận khí bị thương làm rối kinh mạch. Nếu ta không ra tay kịp thời điểm huyết cho y thì dù bữa nay y không chết cũng biến thành tàn phế suốt đời.

Tiêu Lĩnh Vu thề lưỡi ra nói:

- Té ra luyện võ công cũng lắm chuyện phiền phức.

Bỗng thấy đại hán từ từ mở mắt ra nói:

- Đa tạ cô nương đã hai lần cứu cấp tại hạ.

Khâu Tiểu San trong lòng đau khổ, cô chỉ gượng cười chứ không nói gì.

Trong xe ngựa bỗng yên tĩnh trở lại. Tiếng bánh xe lăn lộc cộc nhộn lên trong bầu không khí tĩnh mịch của miền sơn dã.

Không hiểu xe đi đã bao lâu, đột nhiên dừng lại. Phía ngoài rèm xe có tiếng người cất lên.

- Thưa cô nương! Khó lòng đi xe được nữa rồi.

Khâu Tiểu San vén rèm lên nhảy xuống.

Ráng chiều rực rỡ. Vùng thái dương đã ngập non đoài.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy đưa mắt nhìn bốn phía, thì thấy núi non chập chùng.

Trên một ngọn núi đầy huyết động bóng tịch dương chiếu vào coi rất ngoạn mục.

Bất giác gã cảm thấy trong lòng cõi mở liền cười nói:

- Thật là một cảnh tuyệt đẹp.

Khâu Tiểu San thấy Tiêu Lĩnh Vu mặt mày hớn hờ, chẳng biết gì đem đại nạn tới nơi thì trong lòng buồn thảm nghĩ thầm :

- Song thân gã đã ra ơn cứu mình, nếu mình không bảo vệ được tánh mạng cho gã thì dù mình còn sống ở đời cũng ôm mối hận chung thân.

Bất giác cô cũng nổi lòng hào khí đưa mắt nhìn quanh, rồi nói:

- Chúng ta bỏ xe đi bộ.

Rồi cô tiến lên đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu được hai đại hán nâng đỡ đi theo, chẳng bao lâu đã vượt qua mấy ngọn núi.

Khâu Tiểu San bỗng dừng bước lại trên sườn núi nói:

- Đêm nay chúng ta ở chỗ này. Các người hãy quét tuyết đi, ta phải đi một lát rồi trở về.

Đoạn cô trở gót vọt mình một cái đã ra xa hơn trượng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy được người nâng đỡ nhưng phải cất bước trèo cao mà phải để hết tinh thần vào đường đi, bây giờ gã mới có thì giờ để nhìn hình thể bốn mặt.

Gã thấy chỗ mình đứng dựng hình thể cực kỳ hiểm trở. Một mặt là núi cao chót vót, vách núi đứng dựng. Còn ba mặt là hang sâu trăm trượng, gã không khỏi kinh hãi trong lòng. Ngoài con đường nhỏ đi lên không còn thông lộ nào khác.

Gã lại đưa mắt nhìn hai đại hán nâng đỡ mình thì thấy chúng ho sù sụ không ngớt, trán toát mồ hôi.

Tiêu Lĩnh Vu ngó hai người hỏi:

- Quý tính hai vị đại thúc là gì ?

Đại hán đeo đao đáp:

- Công tử xưng hô hư vậy khiến bọn tại hạ rất áy náy. Tiệm danh là Trương Càn.

Đại hán đeo phán quang bút nói tiếp:

- Tiểu đệ là Hà Khôn. Xin hỏi đại danh của thế huynh là gì?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu. Hai vị đại thúc là người thế nào của Khâu tử tử ?

Trương Càn ho một tiếng rồi đáp:

- Bọn tại hạ là thuộc hạ của Khâu cô nương. Từ nay công tử có việc gì xin cứ sai bảo bọn tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Khâu tử tử là người thế nào?

- Trương Càn và Hà Khôn đưa mắt nhìn nhau rồi ngáp ngừng đáp:
- Điều này hay hơn hết là công tử hỏi thẳng Khâu cô nương.
Ba người đang nói chuyện thì Khâu Tiểu San đã ôm một buộc cành tùng khô trở về.

Cô cất tiếng ôn nhu bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiểu đệ, Những cuộc chiến đấu vừa rồi, chắc tiểu đệ đã nhìn rõ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Bản lãnh của tử tỷ rất cao cường khiến cho tiểu đệ hâm mộ vô cùng.

Khâu Tiểu San nói:

- Ta bất qua chỉ là tên tiểu tốt ở trước ngựa. Còn những tay cao thủ bên cường địch này giờ mới sắp đuổi tới, bọn chúng lại cho linh điều theo dõi hành tung, chẳng bao lâu là chúng đến rồi.

Đêm nay e rằng khó lòng tránh khỏi một phen huyết chiến.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tỷ tỷ bất tất phải lo âu. Con người ta tử sinh là mệnh, phú quý ở trời.

Tiểu đệ tuy không hiểu võ công, nhưng chẳng sợ hãi chi hết.

Khâu Tiểu San nói:

- Tiểu đệ quả là người có dõm lược.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ chẳng còn sống mấy năm mà được tỷ tỷ cho đi đó đi đây để mở rộng tầm mắt thì dù có chết sớm ít ngày cũng là đáng lắm.

Khâu Tiểu San nghiêm nghị nói:

- Nếu không vì sự an toàn cho tiểu đệ thì chúng ta đã chẳng cần lựa chọn nơi hiểm trở này để cự địch.

Nếu tiểu đệ không chịu nghe lời ta thì bất tất phải theo ta nữa.

Tiêu Lĩnh Vu sợ hãi hỏi:

- Ai bảo tiểu đệ không nghe lời tỷ tỷ ?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu đệ chịu nghe lời ta là may. Nếu có cường địch rượt tới đây. Tiểu đệ đừng chạy loạn lên mà phải ẩn mình sau tảng đá lớn. Gia mẫu như có lệnh thiên âm phù dương trợ thì đêm nay chúng ta sẽ diệt trừ được cường địch dễ lên đường.

Trương Càn nói:

- Cường địch cho linh điều truy lùng, khó nổi đề phòng. Đành rằng chúng ta đã bị bại lộ, rằng khó nổi thoát thân. Thuộc hạ tướng nên tìm cách đối phó với linh điều trước .

Khâu Tiểu San đáp

- Theo ta nhận xét thì người cầm đầu bọn chúng có thể đêm nay sẽ tới đây. Chỉ cần sao hạ được bọn chúng đêm nay là giải trừ được mối lo trước mắt.

Dù bọn chúng có linh điều truy lùng thì những người khác ít ra là phải năm ba ngày nữa mới rượt tới.

Trương Càn nói:

- Cô nương liệu việc như thần, chắc không sai trật.

Hà Khôn hỏi:

- Thuộc hạ có điều chưa hiểu, muốn xin chỉ thị được chăng?

Khâu Tiểu San hỏi lại:

- Điều gì ?

Hà Khôn đáp:

- Vừa rồi cô nương không cho giết ba tên bên địch, để chúng sống như vậy chẳng khiến chúng biết đường mà theo dõi bọn ta.

Khâu Tiểu San đáp:

- Giết ba người đó không được. Để chúng sống thì bọn ta mới truyền bá được những tin tức sai lầm cho họ.

Cô ngừng lại một chút, đưa mắt nhìn Trương Càn. Hà Khôn rồi nói tiếp.

Bây giờ hai người hãy nghỉ ngơi dưỡng sức để có thể ứng phó với cuộc đại chiến đêm nay.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 5

Lúc Lâm Ngụy Được Gặp Người Quen

Trương Càn, Hà Khôn đồng thanh nói:

- Bọn tại hạ tưởng cô nương cũng cần bồi dưỡng tinh thần. Vì bọn địch theo dõi chúng ta quyết không phải bọn thường.

Khâu Tiêu San ngửa mặt lên trời thở phào một cái rồi khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiểu đệ, hãy ngủ một giấc đi, lúc nữa cường địch tới nơi tắc xảy ra trận ác đấu. Khi ấy dù tiểu đệ có mệt hơn nữa, có muốn ngủ cũng không thể được. Cô nói mấy câu này bằng một giọng ôn hoà, tha thiết dị thường, yêu thương, lúc lại lạnh nhạt không lường nên gã đối với cô vừa phần kính yêu lại vừa phần sợ hãi, liền ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Bức màn đêm buông xuống. Chôn sơn đã cực kỳ hoang vu, tĩnh mịch.

Đột nhiên mấy tiếng chó sói sủa và tiếng quạ kêu vang lên từ đằng xa vọng lại càng tăng thêm vẻ khủng khiếp.

Bất thình lình một tiếng rú xé bầu không khí lọt vào tai mọi người.

Tiêu Lĩnh Vu mở mắt nhìn thấy trên trời đầy sao lấp lánh.

Sắc đêm giữa nơi rừng hoang núi thẳm càng thê lương rùng rợn.

Khâu Tiêu San bỗng cất tiếng ôn nhu:

- Tiểu đệ! Địch nhân đã tìm tới nơi, tiểu đệ mau ẩn sau khối đá lớn kia.

Tiêu Lĩnh Vu riu rúi vâng lời. Gã đứng dậy đi vào phía sau tảng đá lớn.

Gã vừa đi được hai bước thì cảm thấy một bàn tay mềm mại nắm lấy tay

mình, mùi hương thoang thoảng đưa vào mũi, gã quay đầu nhìn thấy vẻ mặt

Khâu Tiêu San rất sầu khổ thì không khỏi giật mình cất tiếng hỏi.

- Tỷ tỷ ! chuyện gì vậy?

Khâu Tiêu San đáp:

- Tiểu đệ ơi, bọn địch đuổi tới đây võ công rất ghê gớm mà tên nào cũng lòng dạ độc ác thủ đoạn tàn nhẫn. Dù tiểu đệ nhỏ tuổi và không hiểu võ công nhưng đã lọt vào tay của chúng thì khó lòng thoát khỏi thương vong. Khi ấy tỷ tỷ phải gia tâm cự địch, chẳng tài nào chiếu cố cho tiểu đệ được, vậy cuộc chiến đấu này bất cứ khốc liệt đến đâu. Tiểu đệ cũng không được lộ mặt ra coi mà phải ẩn kính thân mình, chớ để chúng dòm thấy.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ nhớ kỹ rồi, xin tỷ tỷ cứ yên tâm.

Rồi gã rào bước đi vào phía sau tảng đá lớn.

Khâu Tiêu San nhìn theo Tiêu Lĩnh Vu cho tới lúc gã ẩn thân cẩn thận rồi mới nghiêm sắc mặt bảo Trương Càn, Hà Khôn:

- Cuộc chiến đêm nay không phải là cuộc tỷ võ công thường trong võ lâm mà là cuộc ác đấu sinh tử. Các ngươi phải hạ độc thủ. Đã thương hay giết hại được tên địch nào là giảm bớt nguy cơ được phần ấy.

Trương Càn, Hà Khôn đồng thanh đáp.

Xin cô nương cứ yên lòng. Đêm nay nếu địch không chết thì anh em phải phơi thây.

Đột nhiên có tiếng cười quái gở như tiếng thú kêu nổi lên ở ngoài mấy chục trượng tiếng lại rất mau. Chỉ trong chớp mắt đã đến chân núi.

Khâu Tiểu San đã nghĩ cách cự địch từ trước. Cô liền vung tay một cái.

Trương Càn và Hà Khôn lập tức đến phương vị đã dự định.

Ba người theo địa thế sườn núi bày thành hình tam giác để cự địch.

Khâu Tiểu San thò tay vào bọc, rút ở sau lưng ra một thanh nhuyễn kiếm dài chừng bốn thước tám, rộng độ hai ngón tay, cô cầm nhuyễn kiếm từ từ bước tới bên sườn núi. Cô lại móc trong bọc ra một nắm ngân châm cầm sẵn trong tay trái.

Bỗng nghe dưới triền núi có thanh âm ồn ồn của lão già cất lên.

Bọn tiện nhân kia! Các ngươi đã bị vây hãm khác nào tằm thân cá chậu chim lồng mà còn toan liều mạng như loài khốn thú thì đừng trách lão phu độc ác.

Trương Càn trước nay vẫn đem lòng kính yêu Khâu Tiểu San đến cùng cực mà nghe đối phương thoá mạ cô là tiện nhân thì không khỏi nổi giận bùng bùng lớn tiếng quát:

- Tên mặt chuột kia! Sao lại mở miệng mắng người? Có giỏi thì lên đây!

Bỗng nghe phía dưới có tiếng cười vang tai. Một bóng người trèo nhanh như vượt lên sườn núi.

Nguyên người này rượt theo đến đây vì đêm tối mà không biết Khâu Tiểu San ở nơi nào, cố ý buông lời thoá mạ để nghe đối phương phản ứng cho biết chỗ. Trương Càn quả nhiên trúng kế.

Khâu Tiểu San thấy người thân pháp trèo núi rất lẹ biết ngay là tay võ công tinh thâm.

Cô đã động sát khí đứng sững trên sườn núi nhưng không nói gì.

Cô chờ cho người kia trèo lên tới núi mới vung tay trái liệng ra một nắm ngân châm.

Khoảng cách sát gần mà Khâu Tiểu San lại vận nội lực mãnh liệt để phóng ám khí.

Người kia hốt hoảng cúi xuống tay mặt phóng chưởng đánh xéo lên, cách ứng biến hăn tránh được những mũi ngân châm của Khâu Tiểu San phóng ra.

Mấy mũi châm bay vèo qua đầu còn bao nhiêu bị hăn phóng chưởng hất ra chỗ khác.

Khâu Tiểu San kinh hãi nghĩ thầm:

- Cứ coi thân pháp hấn trèo núi và né tránh ngân châm cũng đủ biết là tay kinh địch.

Bỗng nghe Trương Càn quát lên một tiếng. Tiếp theo khí giới đùng chạm choang choang.

Khâu Tiểu San quay đầu nhìn lại thấy Trương Càn đang múa đao chiến đấu với người áo đen.

Cô lại trông rõ ánh ngân quang thấp thoáng trong tay người áo đen, hấn dùng một đôi binh khí ngoại môn kêu Lượng Ngân Vạn Tự Sáo. Thứ binh khí này đúng là khắc tinh với đơn đao của Trương Càn.

Nguyên về khí giới Trương Càn đã kém thế rồi. Huống chi những người nào đã từng dùng những khí giới ngoại môn là võ công của họ tất có chỗ độc đáo.

Tuy nhiên, Trương Càn liều mạng chiến đấu. Ánh đao lấp loáng phóng ra những chiêu tấn công mãnh liệt khiến người áo đen không chém được một chút thượng phong nào hết.

Lúc này chỗ Hà Khôn phòng thủ cũng có tiếng quát tháo ầm ầm. Một lão già trọc đầu gầy khảnh khéo không biết đã trèo lên sườn núi từ lúc nào. Lão dùng đôi thiết chưởng để đón tiếp cặp phán quan bút của Hà Khôn.

Lão già trọc đầu tuy tay không mà mới ba chiêu đã phóng tỏa được chiêu thức của Hà Khôn. Lão thi triển những công phu tuyệt xảo. Không Thủ Nhập Bạch Nhân, trong phép Đại Ứng Trảo Công.

Giữa lúc đêm tối, Khâu Tiểu San cũng trông rõ chòm râu bạc tung bay. Võ công lão còn cao thâm hơn người áo đen bên này nhiều.

Mới trong khoảnh khắc đã hai tên cường địch trèo lên sườn núi, lúc Khâu Tiểu San đưa mắt nhìn qua bên kia thì người áo đen tránh được ngân châm rồi thừa cơ nhảy vọt lại.

Thanh trường kiếm trong tay Khâu Tiểu San rung lên một cái. Ánh ngân quang như cầu vòng vọt ra. Những bông hoa bạc điểm tới.

Người kia buông tiếng cười lạt rồi vùng hai tay lên, ở trong tay áo hấn đột nhiên có làn hắc quang bay ra. Đó là Long Hồ Song Hoàn chế bằng sắc nguội.

Hấn dẫu đôi vòng thép trong tay áo bây giờ mới tung ra để phong tỏa trường kiếm của Khâu Tiểu San.

Bỗng nghe tiếng choang vang lên như tiếng rông gầm. Vòng kiếm đùng nhau, tia lửa bắn ra tung toé.

Khâu Tiểu San lại phóng trường kiếm thẳng tới. Đột nhiên ánh hào quang vòng lại đâm vào hai cổ tay đối phương.

Nên biết thanh trường kiếm của cô vừa cứng vừa mềm. Cô biến hoá chiêu thức ra ngoài sự tiên liệu của đối phương. Hấn không ngờ thanh trường kiếm của Khâu Tiểu San đang đâm thẳng tới bỗng chuyển hướng.

Trong lúc hoang mang hấn không kịp biến chiêu đành lượm vòng đá rồi vọt lên không chuyển mình một cái nhảy xuống.

Trong bóng đêm lơ mơ chỉ nhìn thấy một giầy máu rớt theo người hấn. Hiển nhiên cổ tay đã bị kiếm thương.

Khâu Tiểu San dường như không ngờ cô mới ra một chiêu mà đã bức bách được cường địch phải nhảy xuống.

Bất giác nàng ngăn người ra.

Trong lúc chớp nhoáng này lại có một bóng người cao lớn nhảy lên nhanh như chớp.

Khâu Tiểu San đang định đưa kiếm khều lấy đôi vòng của người áo đen bị bắn ra thì mũi kiếm lại đâm vào phía dưới ngựa người cao lớn.

Cô không có ý giết người mà chỉ mượn đòn này để đoạt lấy tiên cơ, cặp vòng vừa bay ra thanh trường kiếm trong tay cô đã điểm tới nơi.

Ngờ đâu cô vừa chuyển động thân hình thì cặp vòng bị chương phong mãnh liệt của đối phương hất ngược lại.

Khâu Tiểu San vội né mình tránh khỏi. Bỗng cô nghe tiếng gió vù vù. Trong bóng tối cô nhìn thấy như con linh xà vọt tới. Nó là một con xà dầu nhiên tiên hình thù quái dị.

Khâu Tiểu San vùng thanh trường kiếm vừa chế công để đánh lại.

Hai người qua lại ba chiêu. Khâu Tiểu San nhận thấy đối phương bản lãnh cao thâm mà cây nhuyễn tiên trong tay hấn lại biến hóa khôn lường, cô liền vùng mạnh thanh nhuyễn kiếm, ánh hàn quang tỏa ra chụp lấy đối phương.

Khâu Tiểu San đã nhận thấy cuộc đánh bên đây cần phải mau lẹ cố sao đã thương được tên đầu sỏ bọn người theo dõi thì mới có cơ hội thoát được. Vì thế cô vừa động thủ đã thi triển những chiêu tuyệt học để tranh thắng.

Những người mới đến võ công cũng rất cao thâm. Cây xà dầu tiên không những biến hóa khôn lường, sức mạnh ở cổ tay phản công lại ghê gớm.

Thế công của Khâu Tiểu San tuy lợi hại vẫn không sao hạ được cường địch.

Cô chú ý nhìn thấy người mới đến che mặt bằng tấm sa đen. Cây xà dầu tiên ở trong tay hấn lúc co lại lúc duỗi ra chột điểm chột đánh phóng ra toàn những chiêu quái dị.

Khâu Tiểu San trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ bụng.

- Người này võ công cao cường như vậy sao lại không để lộ chân tướng.

Chẳng lẽ bên trong còn có điều chi bí ẩn?

Cô còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên thanh âm lạnh lẽo quát lên.

- Buông tay.

Tiếp theo nghe đánh keng một cái dường như tiếng khí giới rớt xuống đất.

Khâu Tiểu San đang lúc hoang mang quay đầu lại nhìn quả nhiên thấy một cây phán quan bút ở trong tay trái Hà Khôn đã bị lão già đầu trọc đánh rớt.

Gã chỉ còn một cây bút ở tay mặt phải liệu mạng chiến đấu.

Chương thế của lão trọc vừa mãnh liệt vừa mau lẹ, cả cặp bút của Hà Khôn không còn chống nổi hướng chi gã bị rút mất một cây thì tình trạng càng thêm nguy hiểm bội phần.

Khâu Tiểu San đưa mắt nhìn qua bên này, thấy Trương Càn đang chiến đấu kịch liệt với đại hán sử dụng cây Lược Ngân Tụ Sáo. Cuộc chiến đấu tuy kịch liệt nhưng còn tạm thời giữ được tình thế dãn co bất phân thắng bại.

Cô cũng khoan tâm được một chút liền vung bàn tay ngọc phóng ra ba chục chiêu. Kiếm hoa bay tới tấp bức bách người che mặt phải lùi lại ba bước.

Lúc này lão trọc tới tấp hạ độc thủ bức bách Hà Khôn né tả tránh hữu. Kể về bản lĩnh thì Hà Khôn không thể chiến đấu lâu dài với lão già kia được, nhưng gã thà chết chứ không để cường địch xông lại khiến cho Khâu Tiểu San phải ba mặt cự địch. Vì gã liều mình chiến đấu nên võ công hai bên không chênh lệch mà trường ác đấu còn kéo dài thêm một lúc.

Nhưng càng về sau, Hà Khôn càng bị kém thế. Từ lúc tay trái bị rút mất binh khí gã cảm thấy khó lòng chống đỡ được nữa.

Bỗng nghe thấy một tiếng quát vang hào quang lấp loáng đâm tới.

Võ công của lão trọc quả nhiên cao thâm. Trong đêm tối lão nghe tiếng gió đã phân biệt phương hướng. Người lão chuyển động đá vung chưởng đánh ra để ngăn chặn thế kiếm rồi mới nhảy tạt ngang sang bên mấy bước.

Khâu Tiểu San viện trợ một chiêu giải được mối nguy cho Hà Khôn thì cây xà đầu tiên trong tay mặt lại thừa cơ quất tới.

Hai bên ở thế quân bình. Khâu Tiểu San phóng ra chưởng không chiêu rất kỳ bí, cô tấn công và vẫn phải đề phòng lúc nguy cấp kịp ứng biến để khỏi bị thương về tay đối phương.

Lão trọc tuy sử dụng cây nhuyễn tiên rất lợi hại cũng không dám ra chiêu quá mạnh đề phòng có lúc xoay xở.

Khâu Tiểu San phân tâm viện trợ cho Hà Khôn một kiếm, người che mặt liền thừa cơ vung nhuyễn tiên đột nhiên đánh tới. Tiếng gió rít lên vù vù.

Khâu Tiểu San dùng thanh nhuyễn kiếm dài bốn thước tám mà cây nhuyễn tiên của người che mặt dài đến bảy thước. Lúc vung lên ánh tiên tỏa ra tới phạm vi trượng vuông, tiên phong rít lên rùng rợn.

Lúc này lão đoạt được tiên cơ uy thế cực kỳ cường mãnh.

Khâu Tiểu San vận toàn lực múa tít thanh trường kiếm phản kích vào giữa đám bóng tối trùng điệp.

Kiếm khí dần dựa phá vòng vây hồng roi đánh vào. Chỉ trong mười hiệp cô vẫn hồi được thế kiếm.

Bỗng nghe người che mặt thở dài nói.

- Kiếm pháp của nhà họ Khâu quả nhiên danh bất hư truyền.

Đột nhiên hắt dừng lại tựa hồ chợt nhớ tới điều gì trọng yếu.

Khâu Tiểu San phân khởi tinh thần. Cô ra chiêu Băng Hà Kha Đồng thanh

kiếm vừa tung đã vọt lên ba bông kiếm hoa chia ra tập kích vào ba chỗ đại huyết của người che mặt.

Thế kiếm này rất độc địa. Đại hán che mặt thấy Khâu Tiểu San phóng kiếm chọt đâm chọt chém. Cây xà đầu nhuyển trong tay hắn cũng bị thế kiếm của Khâu Tiểu San phong tỏa toàn bộ.

Bình khí của hắn dài quá nên khó thu về. Trong lúc hoang mang, hắn ngửa người lộn về phía sau mới tránh khỏi chiêu kiếm hiểm độc của Khâu Tiểu San.

Khâu Tiểu San ra chiêu này thắng thế vẫn hồi lại địa vị chủ động. Khi nào cô còn để đối phương có cơ hội trả đòn? Những chiêu kiếm của cô ào ào như gió táp mưa sa.

Chỉ trong chớp mắt, ánh hào quang đã vây bọc lấy người che mặt làm cho hắn phải chân tay luống cuống.

Người hắn ưỡng ngực ra sau không tài nào vùng vẫy đứng lên được nữa.

Nhưng bản lãnh người che mặt quả nhiên không phải tầm thường. Hắn tựa sát lưng xuống đất, tay nắm chân đá để mượn đà tung mình lên.

Khâu Tiểu San đánh mười mấy chiêu liền mà vẫn chưa đủ thương được đối phương. Nhưng những bông kiếm hoa vọt ra đầy như làn mây phủ. Dù cô chưa đủ thương được người che mặt mà hắn cũng không tài nào phá được làn kiếm quang để thoát ra.

Người che mặt lại gắng gượng chống đỡ một hồi. Đột nhiên hắn buông cây xà đầu chuyển tiên ra, đồng thời thò tay mặt vào bọc móc lấy lưỡi dao truy thủ, hắn quát lên một tiếng thật to vung lưỡi truy thủ chém lia chém lịa để gạt trường kiếm của đối phương rồi đứng phắt dậy.

Khâu Tiểu San múa kiếm nhanh hơn không để đối phương xông vào gần. Cô cười lạt hỏi:

- Đã công khai tỷ đấu sao các hạ lại không chường bộ mặt ra? Nếu các hạ còn không chịu lộ chân tướng thì đừng trách bản nhân thủ đoạn độc ác.

Nguyên Khâu Tiểu San đã nghe thanh âm và coi thủ pháp của người che mặt, cô cảm thấy hắn là người rất quen thuộc. Có điều cô chưa nắm chắc nên không tiện nói ra.

Người che mặt vừa huy động truy thủ để phong tỏa trường kiếm, vừa cúi xuống lượm cây xà đầu nhuyển tiêu, nhưng thế kiếm của Khâu Tiểu San cực kỳ mau lẹ nên hắn không dám phân tâm lượm nhuyển tiên.

Hai người lại đấu mấy chiêu nữa thì tình thế chiến trường đã biến đổi. Hà Khôn lão đảo người đá mấy cái rồi ngồi bệt xuống.

Nguyên Khâu Tiểu San đã giúp gã một tay để bức bách lão tặc gây nhóm phải lùi lại. Hà Khôn liền nhân cơ hội đó lượm phán quan bút lên.

Hà Khôn hai tay hai bút, tinh thần phấn khởi lại chiến đấu với lão tặc được một hồi. Nhưng bản lãnh hai người chênh lệch nhau xa, Hà Khôn vì phần

khởi tinh thần đánh thêm được mấy chiêu. Đến chiêu thứ năm lão lại bị lão trọc gây nhom đoạt mấy ưu thế. Lão phóng luôn mấy chưởng hất cặp bút của Hà Khôn bằng tay trái.

Còn tay phải lão đánh trúng vào bả vai Hà Khôn.

Phát chưởng này khá trầm trọng. Hà Khôn đứng không vững phải ngồi phệt xuống. Cánh tay trái gã bị tê hồ tựa như gỗ, cây phán quan bức trong ra này cũng rớt xuống đất.

Khâu Tiểu San liếc mắt nhìn lão trọc gây nhom đang giơ bả tay trái lên đánh xuống. Tuy nhiên cô đang bị cường định giằng co không thể đến cứu được.

Đột nhiên một tiếng quát vang! Hà Khôn tay mặt cầm phán quan bút liệng ra.

Gã lâm vào tình trạng sống dở chết dở, dồ hết toàn lực liệng ra nên luồng lực đạo mãnh liệt.

Lão trọc thấy đối phương sắp chết dưới bàn tay mình, trong lòng đang hí hửng vui mừng, không ngờ Hà Khôn dùng binh khí liệng tới.

Lão không khỏi ngăn người ra.

Và lão chậm lại một chút. Khâu Tiểu San thò tay trái vào bọc móc ra một ném ngâm châm giờ tay liệng ra.

Đột nhiên cô thấy áp lực trên thanh kiếm giảm đi rất nhiều, đồng thời một thanh âm rất khê mà rõ ràng lọt vào tai:

- Mau đi cứu người.

Khâu Tiểu San phân biệt phương hướng thì biết là câu này do người che mặt phát ra. Cô không kịp suy nghĩ gì nữa vội nhẩy xổ tới. Kiếm quang lấp lánh đâm vào lão trọc gây nhom.

Lão trọc vội né tránh cây bút của Hà Khôn, không ngờ lại một nắm ngân châm của Khâu Tiểu San ném tới. Thứ âm khí này nhỏ bé, số lượng khá nhiều mà lại ở trong bóng tối thì việc né tránh không phải dễ dàng. Lão cảm thấy cánh tay trái và vai phải nhức nhối thì ra lão đã bị trúng ngâm châm nên không khỏi giật mình kinh hãi.

Lão trọc chưa trấn tĩnh tâm thần thì thế kiếm của Khâu Tiểu San lại phóng tới.

Lão trọc quả nhiên bản lĩnh không phải tầm thường. Tuy lão bị trúng âm khí mà tâm thần không rối loạn, lão né mình nên tránh khỏi chiêu kiếm.

Khâu Tiểu San người xô theo kiếm phóng cước nhắm đá vào bụng dưới lão trọc.

Trong bóng tối vang lên một tiếng rú thê thảm. Người lão trọc bị hất tung lên rồi rớt xuống vực thẳm.

Đột nhiên tiếng gió rít lên, cây xà bình duyên tiên phóng thẳng tới.

Khâu Tiểu San xoay tay vung kiếm gạt cây duyên tiên rồi biến thế đâm xéo

lại.

Bỗng cô nghe âm thanh rất nhỏ lọt vào tai:

- Mau đi cứu Trương Càn và giết người kia đi để bịt miệng.

Cây nhuyễn tiêu thu về, cố ý để hở lối đi. Khâu Tiểu San nghe người che mặt kêu rõ tên Trương Càn thì biết mình đã đoán trúng. Cô vung thanh trường kiếm ra chiêu Khởi Phụng Đoàn Giao xuyên vào giữa làn trên đánh thẳng tới đại hán sử cây Lương Ngân Vạn Tự.

Kiểm phong rít lên veo véo. Trong đêm tối lấp lánh ánh ngân quang. Võ công của Trương Càn tuy sút kém đại hán một bậc, nhưng gã quyết tâm liều mạng.

Trong lúc sắp thất bại, gã chẳng kể gì đến sự an nguy của thân mình, phóng kiếm đâm lẹ vào chỗ trọng yếu trong mình đại hán. Nếu đại hán không chịu thu chiêu về tự cứu thì có đánh chết được Trương Càn thì hán cũng chết theo hay ít ra là bị trọng thương. Hăn thấy mình đã chiếm được ưu thế có thể hạ đối thủ chẳng sớm thì muộn, dĩ nhiên hăn không can tâm mạo hiểm cùng chết với đối phương nên thu chiêu về vị trí.

Trường hợp này khiến cho Trương Càn có cơ hội rảnh tay lại một chút. Hai người lại chiến đấu bốn năm chục hiệp nữa. Trương Càn ra mấy chiêu liều mạng mới gắng gượng cho khỏi thất bại.

Làn kiếm quang của Khâu Tiểu San phóng tới nhanh như gió. Đại hán nghe tiếng binh khí đánh lại liền vung Vạn Tự sắc lên gạt thanh kiếm của Trương Càn rồi xoay tay ra chiêu Lộc Bình Thiên Mạo. Cây Lương Ngân Bảo vọt ra ánh ngân quang hộ vệ thân mình đồng thời gạt được mũi kiếm của Khâu Tiểu San đâm tới.

Khâu Tiểu San thấy thế kiếm bị đối phương gạt chệch đi liền vung tay trái đánh ra một chưởng, đồng thời cô phóng chân phải đá một cước.

Đại hán liền lạng người sang bên tránh khỏi đòn cước và phát chưởng. Hăn đảo mắt nhìn người che mặt thấy y cầm cây xà đầu nguyên tiêu đứng yên không nhúc nhích thì sinh lòng ngờ vực, lớn tiếng quát:

- Lưu Hương chủ!

Người che mặt cười lạt ngắt lời:

- Sao? Người có y hoài nghi phải không?

Khâu Tiểu San vung kiếm tấn công liền ba chiêu khiến đại hán chân tay luống cuống không kịp trả lời người che mặt.

Bỗng nghe người che mặt lạnh lùng nói tiếp:

- Đáng tiếc là người biết ta thì đã chậm mất rồi!

Đại hán thấy cục diện hỏng rồi, mất hết chí phấn đấu. Khâu Tiểu San lại phóng ra những chiêu cực kỳ lợi hại, dù gã có để hết tâm trí vào việc chống cự cũng không lại, hướng chỉ nhuệ khí mất hết. Trong lúc hoang mang, đại hán bị trúng kiếm bên tay trái. Máu tươi chảy ra như suối.

Khâu Tiểu San lại vung chưởng đánh vào sau lưng đại hán. Một kiếm một chưởng của cô tuy chẳng làm đối phương uống mạng nhưng hán đã bị trọng thương, người hán lao đảo rồi ngã lăn ra.

Người che mặt quát lên:

- Hán đã khám phá ra hành tung của ta, không thể để hán sống được!

Trương Càn cầm đao đứng bên nghe người che mặt quát lên như vậy liền vung đao chém đại hán làm hai đoạn, gã lại vung chân đá thi thể đại hán xuống vực sâu.

Khâu Tiểu San quay lại nhìn người che mặt nghiêng mình thi lễ nói:

- Đa tạ tôn giả có lòng viện trợ.

Người che mặt kéo tấm sa xuống, thở dài nói:

- Khâu cô nương nhận ra được lão phu rồi ư?

Dưới ánh sao, Khâu Tiểu San thấy người kia râu dài tung bay trước gió, mặt vuông, miệng rộng, trên má bên trái có một vết đao rất sâu.

Khâu Tiểu San đáp:

- Quả nhiên là lão tiên bối! Vừa rồi vẫn bối coi tiên pháp của lão tiên bối mà đoán ra.

Người kia giơ tay lên sờ sờ vết sẹo nói:

- Lão tiên bối thì tại hạ không dám. Nếu cô nương không rõ thì cứ kêu tên tại hạ là được.

Trương Càn buông đao xuống chạy lại nói:

- Văn Kỳ huynh! Mười năm nay chúng ta không gặp nhau rồi.

Hà Không ở đằng xa cũng reo lên:

- Từ lúc tương biệt thập thoảng đã mười năm, không ngờ đêm nay lại gặp nhau ở chốn hoang sơn này.

Gã đứng lên nhưng không chạy được. Lưu Văn Kỳ (tên người che mặt) đáp:

- Hai vị nói nhỏ một chút. Trong tình trạng này chúng ta nên cẩn thận mới được.

Khâu Tiểu San trầm giọng nói:

- Đêm nay được Lưu bằng hữu cứu giúp, bọn tiểu muội cảm ơn vô cùng.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dường như ông bạn giữ địa vị khá cao trong bang Thần Phong.

Lưu Văn Kỳ đáp:

- Hiện nay tại hạ đang làm hương chủ dưới tổng đàn bang Thần Phong.

Khâu Tiểu San đáp:

- Ngày trước gia mẫu đuổi ông bạn đi mà ông bạn không nhớ thù cũ lại còn giúp bọn tiểu muội.

Lưu Văn Kỳ nghiêm trang ngắt lời:

- Cô nương bắt tắt nhắc lại chuyện cũ, cái đó hoàn toàn là lỗi ở tại hạ. Kể ra tại hạ đã phạm tội xử tử mới đúng, may được lệnh đường nghĩ tình nghĩa cũ

không nỡ hạ sát là đã có ơn đức cao dày với tại hạ rồi.

Lưu Văn Kỳ ngửa mặt trong trời lại nói tiếp:

- Những chuyện sau khi tương biệt còn dài, nói một lời không thể hết được.

Tình hình hiện giờ lại rất khẩn trương, tại hạ không thể trình bày cùng cô nương được, mong cô nương lượng thứ.

Đoạn lão cung kính chấp tay thi lễ. Khâu Tiểu San thở dài nói:

- Chủ mẫu bất hạnh từ trần. Những chuyện cũ đã thành quá khứ, Lưu bằng hữu rời khỏi nhà họ Khâu đã mười năm nay mà con giữ lễ với tiểu muội như vậy khiến tiểu muội chẳng được yên lòng.

Lưu Văn Kỳ nói:

- Nếu nguy trước lệnh đường mà không khoan hồng đại lượng thì tại hạ đâu còn sống đến ngày nay.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tình hình lúc này thì giờ coi bằng vàng ngọc, những việc ngày trước không rảnh mà nói chuyện được. Vả lại tại hạ không thể trùng trình, còn có mấy việc hệ trọng phải nói với cô nương.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 6

Tiểu Cô Nương Liệt Địch Như Thần

Khâu Tiểu San vuốt lại mái tóc nói:

- Việc chi vậy?

Lưu Văn Kỳ đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì ngoài bang Thần Phong còn một số cao thủ khác trong võ lâm đang theo dõi hành tung cô nương rất ráo riết.

Khâu tiểu San buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi. Lưu Văn Kỳ nói tiếp:

- Tuy cô nương đã luyện được môn kiếm pháp chân truyền của chủ mẫu, nhưng sức một người e rằng khó lòng địch nổi những cao thủ mấy đường vây đánh.

Vậy cô nương phải sắp đặt trước mới được.

Lão đạo nhìn quanh rồi hạ thấp giọng xuống nói:

- Lúc mặt trời lặn tại hạ tiếp được linh điệp truyền thư cho hay bang chúa bang Thần Phong tự thống lĩnh bốn tay cao thủ hiện làm đại hộ phát rượt tới. Hiển nhiên bọn họ đề tâm đến vụ này một cách khác thường.

Khâu Tiểu San chú ý lắng tai nghe không nói xen vào. Lưu Văn Kỳ đằng hắng một tiếng tiếp:

- Tiết lộ chuyện bí mật của bang chúa là phải chịu trọng hình Thần Xà cắn vào thân thể. Nhưng tại hạ nhớ đến ơn tình của chủ mẫu nên phải mạo hiểm, dù có bị trừng trị cách nào tại hạ cũng can tâm.

Trương Can đột nhiên xen vào hỏi:

- Bang Thần Phong mới quật khởi trên chốn giang hồ bất quá mười mấy năm mà oai danh đã khét tiếng võ lâm. Không hiểu bang chúa Thần Phong là nhân vật thế nào?

Lưu Văn Kỳ đáp:

- Nói ra lại xấu hổ. Tiểu đệ tuy gia nhập bang này đã mười mấy năm mà chưa từng thấy mặt Thần Phong bang chúa, có điều tại hạ biết rõ bốn vị đại hộ pháp đều mang tuyệt kỹ trong mình.

Hỏi ới! Nếu quả Thần Phong bang chúa hân hành tời đây thì e rằng tại hạ không có cách nào giúp được.

Bỗng nghe tiếng hú lạnh lạnh từ đằng xa vọng lại. Lưu Văn Kỳ biến sắc, nhưng y vẫn gắng gượng bình tĩnh nói tiếp:

- Thần điều của bang Thần Phong có thuật truy lùng các võ lâm hiện nay.

Nếu cô nương muốn thoát khỏi bị theo dõi thì phải tìm cách tránh được cặp linh điệp này.

Lão đưa mắt nhìn Trương Càn nói:

- Trương huynh! Xin Trương huynh chém tiểu đệ một đao. Tiểu đệ phải đi đây.

Trương Càn sững sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Khâu Tiểu San vung trường kiếm lên lướt cánh tay trái Lưu Văn Kỳ cho máu tươi chảy ra. Cô thu trường kiếm về chau mày hỏi:

- Hình như hơi nặng qua phải không?

Lưu Văn Kỳ quay lại ngó tay trái đáp:

- Thương thế nhẹ thôi! Không làm như vậy thì chẳng có cách nào qua mắt được bọn họ. Cô nương hãy thận trọng! Tại hạ xin cáo biệt.

Lão vọt mình xuống cúi lại rồi chạy lẹ đi. Khâu Tiểu San nhìn bóng sau lưng Lưu Văn Kỳ biến vào trong bóng đêm. Đột nhiên cô buông tiếng thở dài, ngửa mặt trông chòm sao trên trời ra chiều lo lắng.

Trương Càn, Hà Khôn đứng bên ngơ ngác không dám lên tiếng. Hai người biết Khâu Tiểu San khi gặo việc khó giải quyết là ngửa mặt trông trời ngắm ngắm suy nghĩ không nói câu gì.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, Khâu Tiểu San dường như tìm ra được một quyết định, cô đảo mắt nhìn Hà Khôn hỏi:

- Thương thế người ra sao?

Hà Khôn đáp:

- Được nghỉ ngơi một lúc thuộc hạ đã thấy khá nhiều.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Liệu có thể thượng lộ được chưa?

Hà Khôn nghiêng răng đáp:

- Thuộc hạ đi được rồi.

Khâu Tiểu San thò tay vào bọc móc chiếc bình ngọc ra, mở nắp lấy hai viên thuốc đưa cho Hà Khôn nói:

- Người uống hai viên thuốc này đi rồi chúng ta thượng lộ.

Hà Khôn đón lấy thuốc, nhắm mắt vận khí điều dưỡng. Khâu Tiểu San cài nhuyễn kiếm vào sau lưng rồi từ từ bước tới phía sau tảng đá lớn. Cô thấy Tiêu Lãnh Vu vẫn ngồi tựa vào phiến đá. Gã nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Khâu Tiểu San cất tiếng gọi:

- Tiểu đệ!

Tiêu Lãnh Vu mở trừng mắt nhìn Khâu Tiểu San cười hỏi:

- Bọn người đó đều bị tỷ đánh đuổi đi rồi phải không?

Khâu Tiểu San hỏi:

- Chúng chạy hết rồi. Cuộc chiến đấu vừa rồi khiến cho tiểu đệ khiếp sợ lắm phải không?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Tiểu đệ nấp ở phía sau tảng đá thò đầu ra ngó trộm thấy tỷ võ công cao cường hất bọn họ xuống vực.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Tiểu đệ ở nhà được ăn ở sung sướng chẳng hay hơn là đi với ta chịu đựng mọi điều gian khổ?

Tiêu Lĩnh Vu đứng lên cười đáp:

- Tiểu đệ thấy vui quá, không khổ sở chút nào

Khâu Tiểu San thấy gã toàn thân run lẩy bẩy, hiển nhiên thể chất yếu ớt không chống nổi cơn rét mướt thì trong lòng thương xót, nắm lấy hai tay gã hỏi:

- Tiểu đệ rét lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chân tay tiểu đệ hơi lạnh một chút.

Khâu Tiểu San nói:

- Bây giờ chúng ta lại phải nhượng bộ ngay mà đi suốt đêm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vậy càng hay, đi đường trường người sẽ nóng lên.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Đường núi gập ghềnh lại có tuyết đọng, dù người biết võ công đi còn khó khăn, tiểu đệ đi thế nào được? Để ta bảo Trương Càn cõng tiểu đệ nhé?

Tiêu Lĩnh Vu tự biết đường núi gập ghềnh, đi lại khó khăn nên không nói gì nữa.

Khâu Tiểu San liền cởi dây lưng buộc Tiêu Lĩnh Vu lên lưng Trương Càn rồi khẽ bảo gã:

- Tiểu đệ đừng sợ chi hết, mọi việc đã có tỷ tỷ lo liệu.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Tiểu đệ đã lớn rồi, còn sợ gì nữa.

Khâu Tiểu San tuy ngoài miệng an ủi Tiêu Lĩnh Vu như vậy mà trong lòng cô xiết nỗi lo âu vì cuộc hành trình này vô cùng gian nan nguy hiểm, không biết sống chết lúc nào.

Hà Khôn đã vận khí điều tức xong mở mắt ra coi mọi người rồi nói:

- Trương huynh, để tiểu đệ mở đường cho.

Khâu Tiểu San nói:

- Các người đi theo ta để bảo vệ cho Tiêu công tử

Rồi cô cất bước đi trước. Hà Khôn hai tây cầm phán quan bút đi sau Trương Càn.

Tuy gã đã được nghỉ ngơi một lúc và uống linh đan của Khâu Tiểu San nhưng vết thương hầy còn ngâm gấm đau, đi lại khó khăn.

Khâu Tiểu San khinh công tuyệt đỉnh. Cô đi trên đường núi đầy tuyết phủ mà vẫn mau lẹ dị thường. Nhưng Trương Càn phải cõng Tiêu Lĩnh Vu, Hà

Khôn thương thể chưa hoàn phụ, vẫn cố đi chậm để chờ hai gã.

Tiêu Linh Vu xuống lưng Trương Cản đảo mắt nhìn bốn bề tối om chỉ có lò mờ bao phủ núi non, phong cảnh thê lương mà hùng tráng, gã chưa từng được thấy qua.

Tuy gió lạnh quạt vào mặt như dao thừa, gã vẫn cao hứng.

Khâu Tiêu San đi trước dẫn đường xuống hết dốc núi rồi ra vào sơn cốc mà tiến.

Trương Cản đã biết cô thông tuệ hơn người, cử động của cô đều có tác dụng nên không hỏi han gì. Trong hang núi gió đã bớt mạnh, không rét như trên đỉnh núi.

Khâu Tiêu San đi một lúc rồi dừng chân. Cô quanh co giẫm lên mặt tuyết in vết chân để lại.

Tiêu Linh Vu thấy vậy rất lấy làm kỳ, gã không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ làm gì thế?

Khâu Tiêu San đáp:

- Để rồi loạn tai mắt địch nhân.

Tiêu Linh Vu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Tiêu đệ hiểu rồi! Tỷ tỷ để vết chân như vậy khiến địch nhân theo dõi chúng ta không hiểu mình đi về phương nào.

Khâu Tiêu San nói:

- Đi trên núi tuyết chẳng thể nào tránh khỏi có vết chân lưu lại, làm thế này bất quá khiến họ sinh lòng nghi hoặc, còn chuyện làm cho họ hết đường theo dõi thì khó lắm.

Mấy người lại đi một lúc, Khâu Tiêu San đột nhiên ngừng lại chặt hai cây trúc bên đường rồi bảo Trương Cản, Hà Khôn:

- Các người hãy ngồi nghỉ đây một lúc.

Đoạn cô trở gót đi về lối cũ. Dọc đường tay cô không ngừng xóa những vết chân còn để lại. Chừng hơn một dặm, cô chống lại cây gậy trúc để đi lơ lửng trên không.

Mỗi lần chống đôi gậy trúc dài một trượng là cô lại vọt mình đi được ba trượng.

Tiêu Linh Vu thấy Khâu Tiêu San nhô lên hụp xuống lướt đi, tuy trong bóng đêm, nhưng nhờ ánh sáng lò mờ gã cũng nhìn thấy bóng người thấp thoáng, bất giác gã buông tiếng thở dài.

Khâu Tiêu San hỏi:

- Tiêu đệ? Sao tiêu đệ phải thở dài?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Bản lãnh của tỷ tỷ khiến cho tiêu đệ thán phục vô cùng.

Khâu Tiêu San nói:

- Tiêu đệ được trời phú cho bản tính hơn đời nếu cố công luyện tập thì ngày

sau thành tựu còn hơn ta nhiều.

Tiêu Linh Vu thở dài nói:

- Tiểu đệ phải chết yếu thật phụ lòng hy vọng của tỷ tỷ.

Rồi gã buồn rầu cúi xuống. Khâu Tiểu San lại nhớ tới di thư của mẫu thân, liền đến an ủi gã:

- Tiểu đệ bất tất phải lo âu. Nếu tiểu đệ chịu nghe lời tỷ tỷ thì sống đến trăm tuổi cũng có thể được.

Rồi cô biến sắc thành vẻ nghiêm trọng chậm rãi nói tiếp:

- Nếu tiểu đệ không chịu nghe lời ta mà chết trước hai mươi tuổi là là phụ lòng Vân Di đó.

Tiêu Linh Vu dường như tỉnh ngộ hỏi:

- Tiểu đệ cũng có thể luyện võ công được hay sao?

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

- Ta nên nhân lúc này mà kích thích tấm lòng ham sống của gã mới được.

Cô liền mỉm cười đáp:

- Phải rồi! Trong di thư của gia mẫu có nhắc tới hào khí của tiểu đệ, chỉ cầu sao tiểu đệ dụng tâm cầu học thì việc thành tài cũng chẳng khó gì.

Quả nhiên Tiêu Linh Vu lộ vẻ vui mừng. Trương Càn và Hà Khôn sau khi được nghỉ lúc nữa, sức lực đã phục hồi khá hơn trước rất nhiều. Khâu Tiểu San đưa mắt nhìn hai gã khẽ hỏi:

- Thương thể hai người khá nhiều rồi phải không? Liệu đã trèo dốc núi được chưa?

Trương Càn, Hà Khôn đồng thanh đáp:

- Không có gì đáng ngại nữa.

Khâu Tiểu San nói:

- Nếu vậy hay! Chúng ta đi thôi!

Rồi cô trở gót trèo vách núi. Trương Càn, Hà Khôn đều là những tay bôn tẩu giang hồ có nhiều lịch duyệt mà cử động của Khâu Tiểu San cũng khiến hai gã nghi ngờ. Chúng nghĩ thầm:

- Cô này đã đưa bọn ta vào hang núi để tránh có mắt theo dõi của địch, sao bây giờ lại trèo lên núi?

Tuy hai gã trong lòng ngờ vực, nhưng không dám hỏi nhiều, lầm lũi theo cô trèo lên núi.

Vách núi cao ngất trời lại tuyết phủ, trèo lên thật vất vả. Khâu Tiểu San khinh công trác tuyệt không lấy gì làm cực nhọc cho lắm, nhưng Trương Càn phải cõng Tiêu Linh Vu, Hà Khôn thương thể chưa khỏi hẳn thì thật là gian nan! Hai gã mồ hôi ướt đầm, hơi thở hồng hộc.

Đỉnh núi này không đầy bốn trượng vuông lại đá mọc lởm chởm mà bị tuyết phủ. Khâu Tiểu San kiếm nơi ẩn giá, gạt tuyết đi nói:

- Tiểu đệ! Trên núi cao ban đêm cũng rét lạnh mà thân thể Tiểu đệ lại hư

nhược, vậy hãy khoác tấm áo này vào.

Cô vừa nói vừa lấy tấm áo mềm nhũn khoác vào mình Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu sờ tấm áo khoác thấy mềm như bông mà lại rất mỏng không biết chế bằng thứ gì. Trong lòng gã rất cảm kích, gã nói:

- Tỷ tỷ đối với tiêu đệ thật là hết lòng.

Khâu Tiểu San tủm tỉm cười, đảo mắt nhìn Trương Càn, Hà Khôn nói:

- Các người cũng nên nhân lúc này ngồi vận khí điều dưỡng. Có vẻ sáng mai chúng ta lại phải trải qua một trường ác đấu.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trên đó không có linh điều dò la, dưới đất có cường địch theo dõi. Chúng ta không thể trốn xa được, điện giờ tạm lánh nơi đây. Ngọn núi này hình thế hiểm trở, dù gặp địch cũng còn có thể nương vào thế hiểm để chống chọi được. Nếu kẻ dụ địch của ta hiệu nghiệm thì như vậy cũng đủ làm cho chúng rớt đi xa hơn là một điều may mắn vô cùng. Bằng không, mình ở trên cao nhìn xuống điều tra đường lối của địch rồi sẽ nghĩ cách chống đối.

Hà Khôn nói:

- Cô nương liệu địch như thần. Bọn thuộc hạ rất là bội phục.

Khâu Tiểu San lại ngừng mặt trông chiều trời nói:

- Bọn địch theo dõi chúng ta ngoài bang Thần Phong còn nhiều tay cao thủ khác. Vậy chúng ta cần tìm cách ly gián cho chúng tàn sát nhau để có cơ hội trốn thoát.

Trương Càn, Hà Khôn tuy lịch duyệt giang hồ, nhưng cơ mưu kém cỏi.

Chúng không nghĩ ra cách gì chỉ lặng lẽ ngồi yên.

Đêm lạnh lâu qua. Tiêu Lĩnh Vu tựa vào mình Khâu Tiểu San chiếu theo pháp đã tọa của Vân di vận khí cùng điều hòa hơi thở. Tuy đã không hiểu Vân di đã truyền thụ môn tông thái rất trông vô tâm, nhưng cũng cảm thấy sau một lúc tọa tức thì sức chống rét tăng gia rất nhiều. Gã để hết tinh thần vào việc rèn luyện nên lần tới rất mau.

Khâu Tiểu San lẳng lặng ngồi coi cách điều nguyên của Tiêu Lĩnh Vu, thấy gã dần dần đi vào chỗ quyền mình thì mừng thầm trong bụng. Cứ hình thức này này mà tiến triển thì chỉ hơn một năm là gã có thể qua được bước đường nguy hiểm.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Phương đông đã ánh bình minh, trời sắp sáng rồi. Khâu Tiểu San thấy Trương Càn, Hà Khôn thần sắc đã khá nhiều, tinh thần cùng thể lực đều khôi phục được đến tám phần.

Đột nhiên có tiếng cho sủa gâu gâu vọng lại, Khâu Tiểu San động tâm nghĩ thầm: cảnh khuya rét lạnh ở chôn thâm sơn đầy tuyết phủ làm sao lại có tiếng chó sủa? Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cô lắng tai nghe cánh chim vỗ trên không, liền đứng dậy khẽ bảo Trương Càn, Hà Khôn:

- Các người liệu mà bảo vệ cho gã.

Đoạn cô tung mình nhảy vọt lên như chim én đứng trên một tảng đá lớn.

Khâu Tiểu San ẩn mình nhìn ra, dưới ánh ban man, cô ngó thấy hai con bò câu bay lướt trên đỉnh núi thẳng xuống hang sâu. Hai tiếng chó sủa gâu gâu lại vang lên. Khâu Tiểu San ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy trên đất tuyết dưới chân núi có ba chấm đen chạy rất mau tới.

Khâu Tiểu San nội công tinh thâm, mực lực hơn người. Cô thấp thoáng nhìn thấy bóng hai con chó đen cao lớn chạy rất nhanh, sau hai con chó là một bóng người.

Hai con chó và người này lướt mình đi rất lẹ, chỉ trog nháy mắt xuống tới chân núi. Lúc này trời đã sáng tỏ. Khâu Tiểu San nhìn rõ người kia mặc áo trường bào màu lam, dường như còn ít tuổi lắm. Đầu gã đội nón chiên kéo sụp xuống mí mắt che lấp nửa mặt. Hai con chó đen cao lớn khác thường, bốn chân hăm đất mà cao gần bằng đầu gã áo đen.

Đôi chó ngẩng đầu trông lên tựa hồ muốn trèo vách núi dựng đứng, nhưng gã áo lam giữ chặt giây buộc chúng không chịu buông ra. Đột nhiên một tiếng hú vang dội cả vùng sơn cốc. Rồi hai bóng người nữa hiện ra, hai người này cũng vọt đi như tên bắn chạy tới nơi. Khâu Tiểu San tự hỏi:

- Gã áo lam kia không hiểu lai lịch thế nào? Cứ tình hình này thì đôi chó mà gã dắt trong tay đã đánh hơi thấy bọn mình trú ẩn trên này, không hiểu tại sao gã chưa chịu trèo lên đỉnh núi?

Cô còn đang suy ngẫm nghĩ thì ba bóng người ở phía xa xa đã chạy tới gần chân ngọn núi mà cô đang đứng.

Hai người đi sau là hai đại hán mình vận võ phục, lưng dắt binh khí. Gã áo lam dắt hai con chó đứng giữa hoang núi, sợi dây buộc chó rất dài cản đường hai đại hán.

Hai đại hán ngấm nghĩa gã áo lam, dường như họ đã nhận ra gã là một nhân vật không nên dây vào. Chúng chấp tay thi lễ nói:

- Xin ông bạn nhường lối cho bọn tại hạ.

Khâu Tiểu San đứng trên cao nhìn xuống thấy rõ hết mọi cử động của mọi người. Gã áo lam từ từ quay đầu lại ngó hai người mới đến bằng cặp mắt lạnh lùng.

Đột nhiên gã rung sợi dây trong tay một cái, hai con chó đen cao lớn sủa lên mấy tiếng rồi chạy về phía hai đại hán.

Hai đại hán vung binh khí tạo thành một làn hào quang ngăn cản hai con chó, đồng thời chúng nhảy lùi về phía sau.

Gã áo lam vừa giật dây cho đôi chó nhảy xô lại, đột nhiên thu dây về, đôi chó cúi mình tránh khỏi khí giới của hai người rồi đứng dựng gờ móng lên chụp.

Hai đại hán nghiêng mình né tránh, đồng thời vung hai thanh quì đầu dao sống dây xuống đầu chó. Thế là đôi chó và hai người khai diễn một trường

ác đầu trên đất tuyết dưới chân núi.

Hai con chó đen lớn vẫn được gã áo lam cầm dây thao túng khi tiến khi thoái lúc công lúc thủ tựa hồ theo võ học của một nhà riêng. Hai đại hán tuy cầm binh khí mà không làm gì được chó.

Người-chó đánh nhau chừng một khắc thì gã áo lam đột nhiên buông sợi dây ra.

Đôi chó bây giờ không bị hạn chế nhảy xổ tới phản kích ác liệt hơn trước, chúng xoay quanh hai đại hán rất mau lẹ khiến chúng không sao đánh lại được đôi chó.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

- Hai con quái vật cao lon kia giống chó mà không phải chó. Tuy chúng hung dữ mà chẳng phải là một giống động vật vô ý thức. Chúng cầm cự được với hai tay cao thủ võ lâm thật không phải chuyện dễ. Gã áo lam kia không hiểu là nhân vật thể nào mà huấn luyện được hai con chó lợi hại như vậy?

Cô còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên thấy hai đại hán cầm quỹ đầu đao đánh ráo riết hơn, bắt buộc chúng lùi lại. Hai đại hán tuy không đem nổi thua những móng sắc của đôi chó nhưng hiển nhiên chúng biết khó lòng chế phục được hai con vật nên cũng thừa cơ rút lui.

Gã áo lam đột nhiên hú lên một tiếng. Đôi chó rượt theo quanh vào góc núi mất hút.

Gã áo lam ngẩn đầu trông lên ngọn núi. Đột nhiên gã vung tay một cái nhảy vọt lên cao hai trượng rồi sử dụng cả tay lẫn chân để trèo núi. Thân pháp của gã áo lam cực kỳ mau lẹ. Chỉ trong chớp mắt gã đã trèo lên gần tới đỉnh.

Khâu Tiểu San không hiểu lai lịch gã áo lam, trong lúc nhất thời, cô dùng dằng không quyết định được nên có cản trở gã hay chẳng? Cô ngần ngừ một chút thì gã đã trèo lên đỉnh núi, chăm chú nhìn vào chỗ Khâu Tiểu San ẩn thân, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Có phải Khâu cô nương đó chăng?

Trương Càn, Hà Khôn đứng phắt dậy, cầm dao cầm bút chạy thẳng lên.

Khâu Tiểu San xua tay nói:

- Các người lùi lại đi.

Hai gã đồng thanh dạ một tiếng rồi lùi lại xa hơn trượng. Gã áo lam dường như cố ý che lấp nửa mặt đi. Gã kéo sụp mũ thấp xuống, mắt bên phải gã lấp vào trong vành nón, chỉ còn hở mắt bên trái.

Gã cất tiếng lạnh lùng nói:

- Tại hạ cùng cô nương đã có cơ duyên chạm mặt một lần chẳng hiểu cô nương còn nhớ được tại hạ không?

Khâu Tiểu San cúi đầu ngẫm nghĩ không nhớ ra được đã gặp quái nhân này hồi nào? Cách ăn nói của gã tuy có đôi phần khác lạ, nếu cô đã gặp rồi dĩ

nhiên không thể quên được. Bỗng nhiên gã áo lam lạnh lùng tiếp:

- Quí nhân thường hay lãng quên. Cô nương còn nhớ tại hạ không cũng chẳng hề quan trọng gì. Có điều tại hạ đến đây muốn cùng cô nương thương lượng một việc buôn bán.

Khâu Tiểu San đáp:

- Tôn giả đội nón che nửa mặt không để lộ chân tướng thì dù tiểu nữ có gặp rồi cũng khó lòng nhận ra được. Tôn giả có thể cho tiểu nữ coi chân tướng được chăng?

Gã áo lam gạt đi:

- Bất tất phải thế! Nửa bộ mặt của tại hạ xấu xa lắm. Cô nương đừng coi nữa là hơn.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ muốn thương lượng với cô nương về việc buôn bán, cô có quen biết hay không cũng vậy thôi.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Buôn bán gì?

Gã áo lam đáp:

- Chắc cô nương đã tự biết ở vào hoàn cảnh nào rồi, ngoài những tay cao thủ bang Thần Phong, còn có rất nhiều nhân vật võ lâm đang theo dõi cô nương rất gắt.

Khâu Tiểu San đáp:

- Tôn giả có lòng chỉ giáo, tiểu nữ rất lấy làm cảm kích.

Gã áo lam nói:

- Kiếm pháp của Khâu gia tuy là một võ công tuyệt diệu trong võ lâm nhưng song quyền khôn địch bốn tay. Cô nương lo giữ mình chưa sống lại còn phải bảo vệ một chú nhỏ không hiểu võ công thì tình cảnh nguy ngập hơn.

Trương Càn tức giận hỏi:

- Ngoài cô nương bọn ta không phải là người chẳng?

Gã áo lam đáp:

- Ông bạn nói phải rồi! Hai vị rượt xa bay hăm dọa người thường thì còn được phần nào, song đấu với tay cao thủ võ lâm đang theo dõi hành tung thì tại hạ không phải coi thường hai vị, thực tình hai vị chỉ có phần uổng mạng hay bị nhừ đòn.

Trương Càn, Hà Khôn nghe gã áo lam nói vậy nổi giận đùng đùng đã toan phát tán, nhưng Khâu Tiểu San xua tay ngăn hai gã lại, hỏi tiếp:

- Cách buôn bán thế nào? Tôn giả mặc cả đi!

Gã áo lam tủm tỉm cười đáp:

- Cô nương quả là người mau lẹ. Về giá cả vụ này tại hạ chỉ hỏi một điều là nếu cứu được bọn cô nương thoát hiểm thì xin cho tại hạ yết kiến lệnh đường một phen.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Lời yêu cầu của tôn giá đã chậm mất rồi. Gia mẫu đã không còn sống ở nhân gian nữa.

Gã áo lam nói:

- Nếu phu nhân còn sống ở thế gian thì tại hạ không mạo phép đến xin yết kiến.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Tôn giá nói vậy là có ý gì ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 7

Đỉnh Núi Tuyết Côn Sơn Xuất Hiện

Người áo lam đáp:

- Tại hạ chỉ muốn coi thi thể lệnh đường một chút.

Khâu Tiểu San trong lòng rất lầy làm kỳ hỏi:

- Con người đã chết rồi còn chín nữa mà coi?

Người áo lam đáp:

- Hiện giờ thời gian rất cần kíp, tại hạ có rảnh đâu mà thảo luận về việc này.

Cô nương có bằng lòng cho tại hạ coi hay không thì bảo?

Khâu Tiểu San lại hỏi:

- Tôn giả giúp cho tiểu nữ thoát cơn nguy hiểm thì tiểu nữ dĩ nhiên sẽ xin theo lời. Song tiểu nữ không thoát hiểm được thì sao?

Người áo lam đáp:

- Cô nương cứ yên lòng, tại hạ chuyên nghề buôn bán, trước nay chẳng bao giờ làm việc không xong để phải trả tiền mà cô ngại.

Khâu Tiểu San động tâm nói:

- Tiểu nữ chỉ ưng cho tôn giả đứng coi di thể của tiên mẫu chứ không được đụng vào thi thể.

Người áo lam trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tại hạ quyết tâm giúp cô nương thoát hiểm dĩ nhiên là phải gây mâu thuẫn với không biết bao nhiêu cao thủ giang hồ, nếu cô chỉ cho coi di thể lệnh đường một chút thì cô phải thương tiền nữa.

Khâu Tiểu San ngoài miệng đối đáp với người áo lam, nhưng trong lòng vẫn dò xét về lai lịch hắn. Nàng nghe giọng lưỡi đối phương thì tựa hồ hắn đã biết cận kề những hành động của nàng. Hiện giờ cường địch dòm ngó nàng, nơi nơi đều gặp nguy hiểm. Nàng thấy cử động của hắn hiển nhiên vô công hắn có chỗ tuyệt diệu.

Nàng lại sợ hai con chó đen cao lớn, chúng đánh hơi tìm vết còn đáng sợ hơn là linh điều của bang Thần Phong, nàng cho là mình đương gặp tình thế bất đắc dĩ, thì hay hơn hết là không nên gây xích mích với hắn.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng của người áo lam vọng lên:

- Đã buôn bán thì phải đem vốn ra để cầu lấy lợi nhưng bộ mặt khó coi của tại hạ khiến cho khách hàng không được vừa lòng. Có điều tại hạ lấy danh dự mà nói thì chẳng bao giờ lừa già dối trẻ. Nói sao đúng vậy, hiện giờ cô nương ở vào tình trạng bị bao vây bốn mặt, nên cô nương ưng thuận hợp tác thì tại hạ được lợi một chút.

Còn cô nương cũng yên tâm là có thể thoát khỏi vòng vây. Nếu cô nương không chịu thì một mình cô đơn phương độc mã mà muốn thoát khỏi trùng vây của bọn cao thủ thật không phải chuyện dễ .

Khâu Tiểu San nói:

- Hiện giờ bọn tiểu nữ tuy lâm vào tình trạng nguy hiểm thì cũng chỉ đánh nhau đến chết là cùng.

Người áo lam ngắt lời:

- Cô nương có biết bao nhiêu người dầm mưa lội tuyết đường xa ngàn dặm bới tìm vết cô để làm gì không?

Khâu Tiểu San đột nhiên nhớ tới di thư của mẫu thân có dặn cô phải biết tùy cơ ứng biến không nên cố chấp.

Người áo lam ngừng lại một chút rồi nói:

- Số đông trong bọn người này chắc chưa biết chuyện lệnh đường đã từ trần, nên họ rượt theo cô thì chẳng những họ tự tin đủ đối phó với cô mà còn đủ đối phó cả với lệnh đường nữa, một khi cô nương bị bại lộ hành tung xảy cuộc chiến đấu thì sự nguy hiểm chắc cô cầm vững trong tay.

Đột nhiên có tiếng còi u ú vang lên đã ngắt lời người áo lam. Khâu Tiểu San biến sắc vận mục lực nhìn ra xa. Người áo lam lộ vẻ vui mừng mỉm cười nói:

- Cô nương bắt tất phải quan tâm, kẻ sắp tới đây không phải người ngoài.

Hắn vừa nói vừa lấy trong bọc ra cái sừng trâu đeo gọt rất tinh xảo, đưa lên miệng thổi luôn ba hồi.

Khâu Tiểu San châu mày lẩm bẩm:

- Thằng cha này thật là khả ố, hắn thổi tù và để kêu đồng bọn lại nhưng đồng thời gọi cả địch nhân tới. Hiên nhiên hắn cố ý gây tình thế khẩn trương để bức bách mình phải khuất phục.

Hiệu tù và vừa dừng thì trên đỉnh núi dày tuyết khôi phục lại vẻ tĩnh mịch như thường. Người áo lam xoay mình nhìn ra phía đỉnh núi nhấp nhô. Hắn xoay lưng về phía Khâu Tiểu San không cần phòng bị chi hết.

Khâu Tiểu San trong lòng dào dạt những luồng tư tưởng trái ngược. Nàng nghĩ thầm:

- Cứ tình thế trước mắt thì mình không tiện đối nghịch với thằng cha này mà cũng không tiện nghe lời hắn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, càng không tìm ra được giải pháp nào hoàn hảo.

Người áo lam nhìn ra phía xa xa bỗng hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Lão đại của tại hạ đã tới nơi. Bàn về chuyện buôn bán y còn giỏi hơn tại hạ, vậy cô nương thương lượng với y.

Khâu Tiểu San trong lòng xúc động, bỗng nghĩ tới hai người đến đây, nàng nói:

- Phải chăng lão tiên bối là Nhị Cổ ở Trung Châu.

Người áo lam không ngoảnh cổ lại đáp:

- Phải rồi, tại hạ chính là Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu.

Hắn chưa dứt lời bỗng một tràng cười ha hả nổi lên. Một người đang trèo vách núi đứng dừng mà mau lệ phi thường. Người này mặt tròn, nước da trắng hồng, bụng to, chân đi giày, mình mặc áo lụa xanh, ngoài khoác áo choàng bằng đoạn đen. Lão hớn hở trèo lên đỉnh núi vòng tay xá, nói:

- Tiểu đệ đến chậm một lúc, làm phiền các vị phải chờ đợi.

Lão nói xong lại cười khanh khách.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu khẽ hắng giọng đáp:

- Đại ca đến đây vừa gặp dịp, việc buôn bán với Khâu cô nương chưa giải quyết xong, vậy đại ca thương lượng cùng cô đi.

Lão kia lại cười khanh khách nói:

- Không dám! Cốt sao chúng ta thu được chút lợi là xong.

Lão vừa cười vừa khoanh tay xá Khâu Tiểu San, nói tiếp:

- Tại hạ là Kim Bàn Toán Thương Bát.

Khâu Tiểu San nói:

- Nhị cổ ở Trung Châu giá lâm mà tiểu nữ không kịp nghênh tiếp.

Nàng vừa nói vừa thi lễ. Kim Bàn Toán Thương Bát lại cười khanh khách nói:

- Không dám, không dám: con nhà thương mại chỉ cầu hòa khi sinh tài.

Người huynh đệ của tại hạ đây là trước nay chỉ chuyên việc tính tiền, đòi nợ, mà về giá cả không quen giao thiệp, nên lời nói có chỗ đắc tội với cô nương. Mong rằng cô nương nể mặt tại hạ mà miễn trách cho.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần, bị tiếng tù và của Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu làm cho tỉnh giấc. Chàng nhìn thấy người kia ăn mặc quái dị thì chán ghét. Chàng ngoảnh đầu ra chỗ khác không nhìn hắn nữa. Nhưng thấy Thương Bát nét mặt tươi cười hớn hở ra điều dễ cận thân. Bỗng thấy Kim Bàn Toán Thương Bát chấp tay xá vòng quanh một lượt rồi nói tiếp:

- Thừa các vị huynh đệ! Tại hạ xin thủ lễ.

Lão cười ha hả nhìn Khâu Tiểu San nói tiếp:

- Tại hạ làm người thương mại chẳng man trá với ai bao giờ. Khắp thiên hạ đều biết tiếng thực thà. Tại hạ yêu cầu cô nương chấp thuận cuộc trao đổi này. Cô nương nên biết tại hạ nói sao có vậy, chứ không phải buột miệng nói bừa.

Khâu Tiểu San nhú cặp lông mày đáp:

- Hai vị lão tiên bối thanh danh lừng lẫy võ lâm. Nay văn bối được bái kiến thật hân hạnh.

Kim Bàn Toán Thương Bát cười nói:

- Cũng vì tại hạ thủ tín mà được bạn hữu tin yêu, nên việc buôn bán của tại hạ tiến triển rất mau.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

- Mẫu thân hồi sinh tiền có nhắc đến Trung Châu thì có võ công tuyệt thế mà ở giữa khoảng chính tà. Tuy hai người này không phải hạng đại ác, nhưng tính cách buôn bán của chúng tính giá rất nặng, còn quan niệm về đường phải trái chúng coi rất nhẹ.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì Kim Bàn Toán Trương Bát đã tiếp lời:

- Anh em tại hạ trước nay nói chuyện buôn bán, bất luận thị phi, nhưng cũng không nhân lúc người ta ở trong tình trạng nguy ngập mà thừa cơ bóp chẹt, hiện thời cô nương đang lâm vào tình trạng một sống một chết. Theo tin tức mà tại hạ vừa lượm được thì cả bang chúa bang Thần Phong ít khi xuất hiện giang hồ nay cũng đuổi tới, hơn nữa trong vòng trăm dặm những cao nhân võ lâm chuẩn bị đánh cướp cô nương có đến chục người, nhưng họ chỉ vào hạng nhì, hạng ba không đáng kể tiếp. Cứ hiện tình mà nói thì ngoài anh em tại hạ, cô nương đối với bất cứ ai đều

phải trả giá cao hơn, ấy là chưa kể những kẻ thừa cơ nước đục mò cá cũng quay về đây máu ăn phần.

Lão nói thao thao bất tuyệt, miệng phui bọt rãi, lão tiếp:

- Cô nương lấy sức một người thì chẳng thể nào chống lại với bao nhiêu cao thủ võ lâm đón từng chặn để vây đánh. Nếu cô nương bị tử thương thì lấy ai bảo vệ di thể cho lệnh đường? Cô nương vì tình thế bức bách cần phải ưng thuận vụ buôn bán này đi.

Khâu Tiểu San nhìn kỹ thì lão cũng có lý, trước tình thế này nàng chẳng thể nào giữ cho vẹn cả hai bề được.

Kim Bàn Toán Trương Bát cười ha hả nói tiếp:

- Sau khi cô nương thoát hiểm, bọn tại hạ chỉ cầu lấy được một vật cất trong mình lệnh đường. Nếu cô nương mà bị địch đả thương thì cả di thể của lệnh đường cũng khó lòng bảo toàn.

Khâu Tiểu San nghiêm nét mặt đáp:

- Di vật của gia mẫu dầu có thể đưa cho người một cách khinh xuất để thử xin tâm linh mỗi thịnh tình của hai vị tiền bối.

Kim toán bàn Trương Bái cười khanh khách nói:

- Việc buôn bán phải tiền trao cháo múc, tuy việc chấp thuận nhân nghĩa vẫn còn tồn tại, cô nương đã không ưng thuận anh em tại hạ cũng không cưỡng bách, vậy xin cáo biệt.

Lão xoay mình vẫy tay một cái gọi Đỗ Cửu:

- Lão nhị, chúng ta đi thôi, cuộc buôn bán này không thành rồi.

Đoạn hần xuống núi chạy trước. Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đáp lời đứng lên chạy theo Trương Bát lướt mình xuống núi. Thân pháp hai người này

cực kỳ thần tốc, cũng chạy trên núi tuyết mà cũng như lướt dưới đất bằng, chớp mắt đã xuống chân núi.

Hà Khôn coi bóng sau lưng hai người đi xa rồi gã thở phào một cái nói:

- Thanh danh Trung Châu Nhị Cổ quả nhiên danh bất hư truyền.

Trương Càn lạnh lùng đằng hắt nói:

- Chúng ta là người võ lâm không cam chịu bần tiện, chẳng phóng túng giang hồ thì cũng ngao du sơn thủy, gác ngoài chuyện thị phi, chừ khi nào dày dạn phong trần, chúi mũi vào làm việc buôn bán như hai lão này để theo đuổi tài lợi bản lãnh chúng có cao thâm đến đâu cũng không thể khiến cho người ta kính trọng.

Sau một lúc Trung Châu Nhị Cổ đã mất hút trong làn tuyết phủ mênh mang.

Khâu Tiểu San thấy hai người đi xa rồi liền nghĩ đến những cuộc ác đấu nguy hiểm sắp diễn ra, nàng không khỏi lo âu, nét mặt rầu rầu buông tiếng thở dài.

Nàng quay đầu lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu thì thấy chàng đang dương mắt lên ngó mình, nét mặt chàng rất cương quyết tựa hồ trong lòng đã có một mối tin tưởng vô bờ bến. Nàng liền nghĩ tới một cậu bé vô tội đi theo mình lặn lội phong trần không ngại gian lao, sống chết bất thần, lòng nàng không khỏi bùi ngùi. Nàng liền từ từ

bước lại gần chàng cất giọng ôn nhu hỏi:

- Hiền đệ ơi! Đáng thương cho hiền đệ con nhà phú quý hãy còn nhỏ tuổi đi theo ta phải chịu đựng gian khổ, và mua lấy những sự nguy hiểm khôn lường thì ta yên tâm thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Tỷ tỷ ơi, không cần đâu. Tỷ tỷ võ công cao thâm như vậy bọn kia quyết không địch nổi. Tiểu đệ được đi theo tỷ tỷ thì dù có hãm thân vào đám thiên binh vạn mã hay núi đao rừng kiếm cũng không đủ sợ.

Khâu Tiểu San ngơ ngác hỏi:

- Nếu bất hạnh mà tỷ tỷ bị tử thương về tay địch thủ không bảo vệ cho hiền đệ được há chẳng làm hại đến tính mạng của hiền đệ ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không có đâu.

Chàng thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Vạn nhất mà tỷ tỷ bị chết, tiểu đệ cũng chẳng muốn sống một mình.

Nguyên từ thuở nhỏ chàng đọc sách đã nhớ đến những chuyện cũ về tình sống chết có nhau nên buộc miệng nói ra chứ chẳng có dụng ý gì khác.

Nhưng Khâu Tiểu San vô cùng xúc động, nỗi thương cảm lộ ngoài mặt, nàng cảm thấy trên vai gánh phần trách nhiệm trọng đại lòng nàng nặng như đá treo.

Bất thành linh hai con bồ câu lông trắng như tuyết bay trên không hạ thấp

xuống lướt qua đỉnh núi. Khâu Tiểu San tiện tay lượm viên đá ném tung lên. Một con chim liền rớt xuống mất tích vào đỉnh núi, còn con nữa đột nhiên cup hai cánh lại bay vụt vào trong sơn cốc không thấy đâu nữa.

Trương Càn, Hà Khôn dường như cũng đang nghĩ tới cuộc đại chiến nguy hiểm sắp tới, chúng quay lại ngó Khâu Tiểu San, nói:

- Thừa cô nương! Hành tung chúng ta đã bị bại lộ, nếu cứ ngồi đây mà chờ địch đến thì sao bằng đem toàn lực xông ra khỏi trùng vi may còn có thể thoát nạn.

Khâu Tiểu San cười đáp:

- Chậm mất rồi! Vì ta tính trật mà bây giờ tự hãm mình vào tuyệt địa.

Trương Càn nói:

- Bọn cường địch cao thủ phần lớn chưa đuổi tới nơi. Khu này đỉnh núi liên tiếp lo gì chẳng có chỗ ẩn thân? Chỉ bằng rời khỏi nơi đây, tìm một chỗ kín đáo lánh nạn.

Khâu Tiểu San đáp:

- Bọn người theo dõi chẳng những võ công cao cường mà cố tình làm cho nên việc, chúng ta không thể để quanh năm bị địch theo dõi, chạy vong mạng bên trời góc biển.

Tiêu Linh Vu đột nhiên xen vào:

- Tỷ tỷ! Tiểu đệ có điều chưa hiểu muốn hỏi tỷ tỷ được chăng?

Khâu Tiểu San mỉm cười đáp:

- Hiền đệ nói đi, có lẽ cuộc đời chúng ta không còn bao ngày nữa đâu.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Bọn người võ công cao cường như vậy rượt theo chúng ta vì việc gì?

Khâu Tiểu San đáp:

- Vì mẫu thân ta.

Tiêu Linh Vu vẻ mặt băng khuâng nói:

- Hỡi ơi! Vân Di đã qui tiên rồi thì dù người có gây thù oán với họ mà nay người đã chết rồi thì trăm sự đều bỏ hết, sao họ còn theo dõi làm khó dễ chúng ta mà không chịu buông tha?

Trong lúc gian khổ Khâu Tiểu San càng thương xót con người nhỏ tuổi bị mình dẫn dắt vào chốn giang hồ để chịu đói rét đã đành mà có khi còn mất mạng vào tay những người không ân oán với chàng. Nàng cất giọng dịu hiền đáp:

- Hiền đệ chưa biết chuyện giang hồ bí hiểm. Trong bọn này ít người có thù với mẫu thân ta hồi sinh tiền, còn phần lớn chẳng có thù oán gì.

Tiêu Linh Vu băng khuâng hỏi:

- Đã không ân oán sao họ lại đuổi theo chúng ta để đánh giết?

Khâu Tiểu San trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Bọn chúng muốn lấy di vật của gia mẫu.

Tiêu Lĩnh Vu như hiểu như không gật đầu nói:

- Té ra là thế!

Bỗng thấy Khâu Tiểu San đứng thẳng người lên ôm lấy Tiêu Lĩnh Vu bước tạt ngang ra xa mấy thước rồi đặt chàng xuống phía sau tảng đá lớn, lùi ra, nàng nói:

- Hiền đệ hãy coi chừng!

Rồi nàng tung mình nhảy ra mỏm đá bên vách núi đứng dưng. Lúc này Trương Càn, Hà Khôn dường như cũng đã canh gác, chúng lật đật đứng dậy rút binh khí cầm tay chạy ra bên vách núi.

Bỗng nghe tiếng Khâu Tiểu San thét lạnh lạnh, tiếp theo là tiếng rú thê thảm vang lên theo. Tiêu Lĩnh Vu thò đầu ra ngoài để ngó coi thì thấy một bóng người chuyển động đang rớt xuống. Khâu Tiểu San đã rút kiếm ra khỏi vỏ đứng ở mép sườn núi. Tà áo nàng bay phất phới. Một cơn gió núi thổi đến rất mạnh rớt một hòn đá đầy tuyết đánh trúng mặt Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu đưa tay lên sờ mặt,

chàng quay đầu nhìn lại thì phát giác ra một đại hán lưng cài đơn đao. Gã trèo lên đỉnh núi không một tiếng động.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi la gọi:

- Tỷ tỷ phía sau có người tới đó.

Động tác của đại hán kia rất mau lẹ, hai tay gã bám vào vách núi rồi tung mình nhảy lên. Tiêu Lĩnh Vu chỉ nhìn thấy một bóng đen như con chim khổng lồ từ trên xà xuống, trong lòng rất kinh hãi, nhưng chàng không có cách nào né tránh được.

Đột nhiên bóng trắng lấp loáng nhanh như điện chớp, Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp nhìn rõ thì đã nghe tiếng rú thê thảm. Tiếp theo là một bóng đen vọt lên không rồi rớt xuống chân núi.

Tiêu Lĩnh Vu định thần nhìn lại thấy Khâu Tiểu San đã đứng sững bên chàng, thanh trường kiếm trong tay nàng rũ xuống hãy còn vết máu. Khâu Tiểu San từ từ cúi xuống vươn tay trái nắm lấy vai Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng khê kêu chàng.

- Hiền đệ! Hiền đệ phải một phen kinh hãi !

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái, đáp:

- Tỷ tỷ cử động lẹ quá! Người kia đâu rồi?

Khâu Tiểu San đáp:

- Gã đã bị trường kiếm của ta đâm chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao không thấy thi thể hán?

Khâu Tiểu San đáp:

- Thi thể đã bị ta đá xuống khe núi. Hỡi ơi! Tình thế này bữa nay khó lòng tránh khỏi một trận huyết chiến nên ta phải hạ độc thủ giết được tên nào hay

tên ấy.

Bỗng nghe tiếng binh khí đánh nhau chát chúa vọng lại, Trương Càn và Hà Khôn đang động thủ với hai đại hán. Khâu Tiểu San dường như đã nẩy ra ý nghĩ tìm cái sống ở trong chỗ chết, tinh thần nàng trở lại trấn tĩnh. Nàng thò tay vào bọc lấy ra một nắm kim châm nói:

- Tiểu đệ! Tiểu đệ! Coi tử tử phóng kim châm đây.

Bàn tay ngọc vung lên, mấy tia vàng bắn ra nhanh như chớp. Kim châm vừa phóng ra, tiếng rú thê thảm lại vang lên. Hai đại động thủ với Trương Càn, Hà Khôn đều trúng châm, chân tay dờ dẫn lại một chút. Thế là một tên bị Trương Càn thừa cơ đá cho một cước xuống. Còn tên nữa bị cây phán quan bút điểm trúng tử huyết cũng chết nhăn thân ra đường trường.

Tiêu Linh Vu thấy vậy làm kính phục cất tiếng khen:

- Thủ pháp phóng kim châm của tử tử đến trình độ xuất quỷ nhập thần.

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên một tràng cười hô hô vang lên rồi có tiếng người nói:

- Thủ pháp phóng kim châm đà lấy chi lạ. Hãy coi Tử Mẫu Thần Đài của lão phu xem thế nào?

Khâu Tiểu San đứng ngay người lên chắn trước mặt Tiêu Linh Vu. Nàng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy một lão già thân thể cao lớn râu tóc bạc phơ. Lão đứng trên bờ vách núi, sau lưng cài đôi thanh cương nhật nguyệt luân. Hai tay cầm hai trái thiết đờm lớn bằng trứng vịt. Người lão lưng hùm thân gấu, oai phong凛冽. Người này đến đây không một tiếng động, Khâu Tiểu San không biết lão đã lên đỉnh núi chót vót từ lúc nào.

Bỗng nghe Trương Càn lớn tiếng quát:

- Lạ thật, không ngờ Thánh Thủ Thiết Đờm Sở côn Sơn đại hiệp lừng lẫy tiếng tăm mà lại giống bọn tiểu bối giang hồ, nhân lúc người ta gặp cơn hoạn nạn đến làm khó dễ.

Thánh Thủ Thiết Đờm Sở côn Sơn cảm thấy mặt nóng bừng lên, lão trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi đáp:

- Dù lão phu chẳng ra tay thì các vị cũng khó lòng tránh khỏi cơn nguy hiểm này. Nếu muốn nhượng bộ thì sao các vị còn động thủ.

Lão nói tới đây nổi tràng cười rộ rồi tiếp:

- Huống chi cái đó rất quan hệ nếu đã lọt vào tay kẻ khác há chẳng thành mối hiểm họa lớn trong chốn giang hồ.

Tiêu Linh Vu sau khi nhận định tình thế một ngày một đêm, trong tâm linh chàng đã nhận xét ra chút ít về những nhân vật này, dường như họ bức bách Khâu Tiểu San để lấy một vật gì đó lại có mối liên quan mật thiết với cái chết của Vân di.

Bỗng nghe Khâu Tiểu San cười lạt nói:

- Tiểu nữ được nghe thanh danh Sở Đại Hiệp từ lâu, đại hiệp nổi tiếng trong

36 chiêu Long Hồ Luân Pháp và năm trái Tử mẫu thiết đờm lừng danh ở võ lâm Trung Nguyên. Bữa nay được gặp đại hiệp cũng là hân hạnh.

Trên mí mắt nàng thoáng lộ sát khí dường như có ý muốn hạ sát thủ tức khắc.

Khâu Tiểu San xinh đẹp dường như bị bọn cường địch liên tiếp áp bức, lửa giận nổi lên. Nàng chuẩn bị quyết sống chết. Thánh thu thiết đờm Sở Côn Sơn hắng giọng một tiếng từ từ thu thiết đờm trong tay lại, dăm dăm ngó Khâu Tiểu San thì thấy nàng dương cặp mày liễu cầm ngang thanh kiếm. Tuy mặt nàng có sắc giận nhưng nội khí êm đềm thần trá không nóng nảy. Hiển nhiên nàng đã luyện được môn kiếm thuật chân truyền vào hạng thượng thừa, lão nghĩ thầm:

- Ta một đời nổi tiếng hào hiệp mà lại động thủ với một cô gái nhỏ tuổi thì có thắng cũng là bất võ, mà thua thì thanh danh một đời trôi theo dòng nước.

Lão nghĩ vậy liền hỏi:

- Cô nương với Khâu Vân Cô là người thế nào?

Khâu Tiểu San đáp:

- Đó là gia mẫu.

Sở Côn Sơn nói:

- Lão phu thất kính mất rồi! Té ra là Khâu cô nương! Lão phu cùng lệnh đường đã có cơ duyên gặp mặt mấy lần.

Khâu tiểu San thấy lão bị Trương Cán mỉa mai mấy câu khiến lão tự thẹn thì nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này tới đây với một ý định chẳng tử tế gì. Nhưng lão không dễ mất phong độ một nhà đại hiệp.

Nàng nghĩ vậy liền lửa giận trong lòng hạ xuống rất nhiều, liền nói:

- Lão tiên bối là chỗ quen biết với gia mẫu. Vậy xin vì tình vong mẫu mà buông tha cho vãn bối.

Sở Côn Sơn vuốt râu lãng sang chuyện khác:

- Lão phu rất kính phục kiếm pháp của lệnh đường, đáng tiếc là chưa được lãnh giáo lần nào.

Khâu tiểu San thở dài đáp:

- E rằng tâm nguyện của lão tiên bối vĩnh viễn không thực hiện được vì gia mẫu đã từ trần.

Sở Côn Sơn cười ha hả nói:

- Cô nương lừa người khác thì được nhưng không dấu nổi lão phu đâu. Lão phu chỉ cần được thấy mặt lệnh đường một lần để lãnh giáo mấy chiêu kiếm pháp rồi đi ngay lập tức.

Khâu Tiểu San tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra lão này chưa rõ tâm nguyện cũng chẳng qua muốn giữ địa vị nên không chịu động thủ với ta mà thôi.

Lửa giận trong lòng lại nổi lên, nàng lạnh lùng nói:

-Việc gia mẫu từ trần bất luận lão tiên bối có tin hay không chẳng quan hệ gì,nhưng lão tiên bối muốn tỷ thí kiếm pháp của Khâu gia thì vẫn bối cũng xin bồi.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 8

Bị Phính Phờ Đại Hiệp Tha Đồi Trẻ

Khâu Tiểu San suy nghĩ kỹ tình thế trước mắt quả là mình bị bao vây bốn mặt. Từ trên đỉnh núi giá lạnh đến những hang trống đều có thiết kỵ chờ đợi, không hiểu bao nhiêu cao nhân võ lâm đang rượt theo, chẳng tài nào trốn thoát được. Dù nàng có ra sức đánh giết thì cũng chỉ đả thương được một số ít người của đối phương mà thôi.

Song uất khí trong lòng không nơi phát tiết, nàng rung cánh tay ngọc một cái, thanh trường kiếm dài bốn thước tám tấc lấp loáng ánh hào quang, nàng cất tiếng hỏi:

-Phải chăng lão tiên bối không thêm động thủ với vãn bối?

Sở Côn Sơn đáp:

-Lão phu đã từng này tuổi đầu mà lại động thủ với cô nương để tiếng tăm đồn đại giang hồ thành trò cười cho thiên hạ, việc này rất không nên.

Khâu Tiểu San tức giận hỏi:

-Lão tiên bối đã không động thủ với vãn bối, vậy xông pha ngàn dặm đến đây há chẳng tốn công vô ích?

Sở Côn Sơn đáp:

-Theo chỗ lão phu được biết thì võ công của lệnh đường đã tới trình độ xuất thần nhập hóa. Kiếm pháp của Khâu gia lại là một môn tuyệt kỹ trong võ lâm. Khắp thiên hạ những người đả thương được lệnh đường phỏng có mấy kẻ? Vì thế lão phu tin chắc lệnh đường hãy còn sống trên nhân gian, không có lý nào đã từ trần được.

Khâu Tiểu San bụng bảo dạ:

-Lão này thật là ngoan cố. Xem chừng khó mà nói cho lão tin được.

Nghĩ tới đây đột nhiên Hà Khôn quát lên một tiếng, vung song chưởng nhảy xổ đến.

Khâu Tiểu San quay đầu nhìn lại thấy hai đại hán nai nịt áo xanh, tay cầm quỹ đầu đao đã trèo lên ngọn núi.

Tiểu San chạy theo Hà Khôn. Hai gã chia nhau đánh với hai đại hán.

Hai bên vừa động thủ đã phóng chiêu thức liều mạng. Đao quang lấp loáng tung hoành. Thế công của hai bên đều nhằm vào chỗ chí tử của đối phương. Khâu Tiểu San coi võ công người mới đến thì nàng chỉ phóng tay một cái là có thể đâm chết được cả hai gã. Nàng toan đến trợ chiến những chỉ sợ Sở Côn Sơn nhân cơ hội mình bỏ đi động thủ đả thương Tiêu Linh Vu.

Sở Côn Sơn dường như thấy rõ nghĩ của Khâu Tiểu San, lão vuốt râu cười

nói:

-Bọn người mới đến bắt quá là những tên thuộc hạ vào hạng ba hạng tư ở Bang Thần Phong. Bọn chúng gây nên tội ác đã nhiều. Nấu cô nương muốn ra tay thì lão phu không giúp chúng đâu.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

-Lão già cố chấp và hủ lậu, tính cách lại quái dị. Lão có nhiều chỗ giống như Trung Châu Nhị Cổ. Ta có thể lợi dụng tính cách ngoan cố của lão. Vậy ta trừ hai gã này rồi sẽ liệu.

Nàng tính vậy rồi chống kiếm lướt tới trước mặt hai đại hán áo xanh.

Lúc nàng cất bước, Tiêu Linh Vu đứng cách xa một trượng chấp tay xá Sở Côn Sơn một cái, miệng hô:

-Lão bá bá !

Sở Côn Sơn chau mày đáp lễ hỏi:

-Tiểu huynh đệ có điều chi muốn nói ?

Tiêu Linh Vu không sợ hãi chút nào ngang nhiên tiên lại hỏi :

-Vì lẽ gì lão bá bá lại không tin lời tử tử Tiểu điệt?

Sở Côn Sơn ngơ ngác hỏi:

-Ai là tử tử Tiểu huynh đệ ?

Tiêu Linh Vu trở vào Khâu Tiểu San đáp:

-Y chính là tử tử Tiểu điệt. Y nói Vân di từ trần là một điều đúng cả trăm phần trăm.

Sở Côn Sơn nói:

-Cô ta mưu mẹo lắm 1 Nhưng lừa được người ta chứ chẳng dối được lão phu. Lão phu bốn tẩu giang hồ mấy chục năm, đụng chạm với không biết bao nhiêu là cao nhân. Những tên ác đồ bị phơi thây về cặp Thanh Cương Nhật Nguyệt Luân này không biết bao nhiêu mà kể. Bọn lục lâm một khi nghe danh lão phu là vất chân lên cổ mà chạy trời chết...

Miệng lão đang thao thao, chợt nhớ tới người đứng trước mặt là thằng nhỏ 12, 13 tuổi, chưa hiểu gì về việc trên chốn giang hồ, lão vuốt râu thở dài nói tiếp:

-Hỡi ơi ! Những đại sự trong võ lâm có nói ra thì cũng không hiểu được.

Tiêu Linh Vu thở nhỏ học nghệ phức tạp. Mấy bữa nay chàng theo Khâu Tiểu San dày dạn phong trần, trải bao nguy hiểm nên trí năng chàng đã mở mang. Chàng nghe lão nói tùm tùm cười đáp:

-Lão bá bá đã hạ sát những tên tôi bại thì dĩ nhiên lão bá bá là người rất tử tế!

Sở Côn Sơn nói:

-Cái đó đã hẳn . Hai mặt Nam Bắc sông Đại giang trên đường võ lâm hễ ai nhắc tới lão phu họ đều tôn xưng là Sở đại hiệp.

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Lão bá bá đã là một nhân vật nổi tiếng hào hiệp sao còn muốn sang đoạt vật gì đó của Khâu tử tử?

Sở Côn Sơn đáp ứng:

-Cái đó... cái đó...

Tuy lão là người ngoan cố hủ lậu, những thẳng tính không biết nói dối. Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu hỏi câu này, bất giác cứng lưỡi không biết trả lời thế nào cho xuôi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Sở Côn Sơn có vẻ thẹn thùng thì trong bụng mừng thầm tự nhủ:

-Lão này tướng mạo đường đường tỏ ra con người đứng đắn. Vậy ta thử kết giao bằng hữu với lão nên chăng?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng mỉm cười nói :

-Lão bá bá ! Tiểu diệt coi tướng mạo lão bá bá thật không giống con người tệ hại chút nào.

Sở Côn Sơn đáp:

-Ồ ! Tiếng hào hiệp của lão phu đồn đại xa gần. Lão phu hoài bão tấm lòng giúp cho kẻ khốn đốn, nguy nan thì dĩ nhiên còn là người tồi bại thế nào được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

-Vậy sao lão bá bá lại đòi lấy một vật gì của Khâu tử tử?

Sở Côn Sơn lại một phen sững sốt. Lão vuốt râu trầm ngâm một lúc mới trả lời:

-Vì vật đó có mối liên quan đến cả thiên hạ. Nếu để nó lọt vào tay bọn lục lâm thì mối họa không phải là nhỏ, nên Lão phu nhất định phải đoạt vào tay mới xong.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

-Khâu tử tử của tiểu diệt là người tồi bại hay sao?

Sở Côn Sơn thấy thằng nhỏ này mồm miệng linh lợi, đĩnh khí hơn người, bất giác sinh dạ thương yêu.

Lão đáp:

-Y ra đời chưa được bao lâu, vậy hiện giờ khó mà phân định y là người tốt hay người xấu. Có điều thân mẫu y, Khâu Vân Cô, thì đúng là một nhân vật rất khả kính.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vân di của tiểu diệt đã là người tốt thì dĩ nhiên Khâu tử tử chẳng thể là người xấu được.

Sở Côn Sơn tuy tuổi ngoài lục tuần, võ công thâm hậu, nhưng lão là con người chẳng có mưu mẹo chi hết.

Lão nghe chàng nói có lý bất giác gật đầu đáp :

-Người nói cũng phải, "cha hùm không sinh con chó". Khâu Vân Cô cũng là

người nổi tiếng thanh cao trong võ lâm thì dĩ nhiên con gái bà không thể là người tồi bại.

Tiêu Linh Vu cười hỏi:

-Nếu Lão bá đã công nhận Khâu tử tử không phải là người tồi bại thì vật đó cứ để y giữ cũng được chứ sao?

Sở Côn Sơn ngạc nhiên đáp:

-Y còn nhỏ tuổi như vậy thì làm sao giữ nổi vật báu đó?

Tiêu Linh Vu ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại:

-Lão bá bá ! Vật đó là vật gì mà khiến cho bao nhiêu người toan cướp đoạt.

Hỏi ôi !

Gia gia tiêu diệt thương nói: Giữ ngọc bích là ngang tội, quả nhiên đúng thật.

Sở Côn Sơn cười ha hả:

-Bọn võ lâm chúng ta xưa nay khinh rẻ tiền tài. Nếu Khâu cô nương cất giấu hoàng kim bảo vật thì Lão phu đã chẳng theo đòi làm chi. Ngay đến những nhân vật Bang Thần Phong về phe hắc đạo trên giang hồ cũng chẳng tha thiết đến thế...

Bỗng một tiếng rú vang lên. Một đại hán áo xanh bị thanh trường kiếm của Khâu Tiểu San đâm lủng ngực rớt xuống khe núi.

Tiêu Linh Vu lại hỏi:

-Bảo vật kia không phải vàng bạc châu báu thì là vật gì vậy?

Sở Côn Sơn đáp:

-Vật này trân quý phi thường, dù đem hết tiền tài trong thiên hạ cũng khó lòng qua được.

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Vậy nó là vật gì?

Sở Côn Sơn đáp:

-Đó là chìa khoá cấm cung.

Tiêu Linh Vu không hiểu việc giang hồ, ngơ ngác lắm bầm:

-Chìa khoá cấm cung ! Chìa khoá cấm cung !

Sở Côn Sơn nói:

-Đúng thế ! Nó là chiếc chìa khoá cung cấm. Những nhân vật võ lâm không ai là không muốn lấy cho bằng được.

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Chìa khoá cung cấm là cái gì?

Một già một trẻ trò chuyện rất hợp . Sở Côn Sơn biết câu gì nói câu chuyện rất hợp .

Lão vuốt râu đáp:

-Đó là một chiếc chìa khoá...

Tiêu Linh Vu nói:

-Uả ! Tiểu diệt tướng nó là vật gì ghê gớm , té ra chỉ là một cái chìa khoá thì thường quá. Lão bá muốn lấy mấy cái tiểu diệt xin kính tặng.

Sở Côn Sơn cười ha hả nói:

-Chìa khoá cung cấm tuy chỉ là chiếc chìa khoá, nhưng có nó mở được những kho báu đại bí mật trong võ lâm đã có từ mấy chục năm nay. Đâu phải là chiếc chìa khoá hộp thông thường.

Bỗng nghe tiếng Khâu Tiểu San vang lên vọng lại:

-Tiểu đệ lại đây mau, chúng ta phải thượng lộ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn qua thấy cuộc chiến đã chấm dứt. Khâu Tiểu San cầm ngang thanh kiếm đứng cách chừng một trượng. Nàng dương cặp mắt sáng như sao lên ngó Tiêu Lĩnh Vu, lộ vẻ quan hoài.

Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười đưa tay khẽ vuốt chòm râu bạc của Sở Côn Sơn nói:

-Khâu tỷ tỷ đang kêu tiểu diệt. Vậy tiểu diệt xin cáo biệt Lão bá bá. Sau này chúng ta sẽ nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu nói rồi trở gót tiến về phía trước.

Chàng đi được mấy bước, đột nhiên quay lại nhìn Sở Côn Sơn nói:

-Lão bá bá ! Tiểu diệt nói cho lão bá bá hay: Khâu tỷ tỷ không gạt lão bá bá đâu. Vân di quả đã chết thật rồi.

Khâu Tiểu San vọt mình đến bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tiểu đệ ! Lão không đã thương Tiểu đệ chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không có đâu. Lão gia nói chuyện với Tiểu đệ rất vui vẻ.

Khâu Tiểu San thở phào một cái nói:

-Sở đại hiệp thân phận cực cao làm việc gỡ cũng quang minh lỗi lạc. Hiền đệ là một thằng nhỏ không biết võ công, lão gia không đã thương là phải.

Nhưng những kẻ nham hiểm trên chốn giang hồ không biết đâu mà đề phòng cho xiết được. Hiền đệ đừng tưởng ai cũng như Sở lão gia và từ nay chớ có giao thiệp một cách khinh suất.

Ban đầu Sở Côn Sơn nghe Khâu Tiểu San hỏi Tiêu Lĩnh Vu có bị thương về tay lão không thì trong lòng lão tức giận vô cùng đã toan nổi nóng nhưng sau lão nghe Khâu Tiểu San thốt lời ca tụng thì bao nhiêu lửa giận đều tan hết, lão vuốt râu cười xoa nói:

-Khâu cô nương nói phải đó. Lão phu là một nhân vật thế nào trên chốn giang hồ ai cũng biết rồi, có lý đâu lại gia hại một thằng nhỏ chất phát .

Khâu Tiểu San tự nhủ :

-Lão này câu nệ tiếng hào hiệp, đã không đối nghịch với ta nữa, vậy ta lợi dụng tính cố chấp của lão để bớt đi một tên cường địch.

Nàng nghĩ vậy bèn lễ phép nói:

-Gia mẫu quả đã xa chơi tiên cảnh, nay lão tiên bối lại không chịu cùng vẫn

bồi động thủ , rộng lượng buông tha. Vậy vẫn bồi xin cảm tạ thịnh tình này.
Nàng nói đoạn nghiêng mình thi lễ.

Sở Côn Sơn cũng lấy làm thích chí. Lão nghĩ quanh quẩn không muốn buông tha , vẫn tiếc chiếc chìa khoá cung cấm mà không biết đối đáp thế nào , buột miệng nói:

-Không dám ! Không dám !

Khâu Tiểu San nói:

-Vẫn bồi xin cáo biệt.

Nàng dắt Tiêu Lĩnh Vu ngấm vận nội lực vào người chạy thật lẹ xuống núi. Sở Côn Sơn đứng ngẩn ra trông bóng sau lưng bốn người mỗi lúc một xa rồi mất hút. Lão sực nhớ đến cái chìa khoá cung cấm không phải tầm thường há để kẻ khác nịnh nọt mấy câu mà bỏ qua được ?

Lão liền cất bước rượt theo.

Khâu Tiểu San dắt Tiêu Lĩnh Vu đi rất gấp được sáu, bảy dặm đường mới hạ bước chậm lại. Nàng ngoảnh đầu về phía sau thấy Hà Khôn, Trương Càn tuy vẫn lẻo đẻo theo sau nhưng đã mệt bỏ hơi tai.

Trương Càn đưa tay áo lên lau mồ hôi:

-Chúng ta đi về phương nào?

Khâu Tiểu San đáp:

-Hiện giờ chúng ta lâm vào tình thế rất nguy hiểm, xem chừng khó lòng chiếu cố được cho mẫu thân. Cứ tình thế hiện giờ thì trước hết chúng ta phải xông ra khỏi khu vực hiểm nghèo để tới tỵc.

Đột nhiên nàng cảnh giác dừng lại không nói nữa, đảo mắt nhìn bốn phía.

Hà Khôn nói:

-Có lý nào lại bỏ qua không chiếu cố đến di thể của chủ mẫu đ 1 nà 1 nào lại xin liềm mạng hộ tống di thể của chủ mẫu cho đến nơi.

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp:

-Một là bao nhiêu con mắt đều tập trung vào mình ta. Hai là chỗ đó rất an toàn.

Việc khẩn yếu là chúng ta phải làm thế nào để bọn thiết kỵ không theo dõi được nữa.

Trương Càn nói:

-Tài trí của cô nương dĩ nhiên bọn thuộc hạ không thể bì kịp, cô nương đã tính vậy quyết chẳng sai lầm.

Khâu Tiểu San nhận định phương hướng, dắt Tiêu Lĩnh Vu đi thẳng về phía Tây Nam. Nàng chọn nẻo đường tắt mà đi, lặn lội khe suối hay vượt sơn cốc giữ cho hành tung bí mật.

Mấy người đi hàng nửa ngày mà chưa thấy người nào chặn đường hoặc theo dõi.

Bóng chiều đã ngả về tà, bọn người theo đỉnh núi Bạch Tuyết mà đi. Bỗng

trong chôn thâm sơn tịch tịch vang lên một tiếng hú dài.

Khâu Tiểu San liền dừng bước, ẩn thân vào phía dưới một tảng đá lớn trên vách núi, khẽ nói:

-Xem chừng thế địch rất lớn, bố trí khắp nơi trong vùng đồi núi này. Bang Thần Phong lại có linh điều. Giữa lúc ban ngày việc né tránh tai mắt địch nhân không phải chuyện dễ. Bây giờ chỉ có cách hãy nhận định phương hướng rồi đến đêm sẽ thượng lộ.

Mọi người lấy lương khô đem ra ăn.

Thực ra mấy người này phải trẻ non vượt tuổi đều đã một nhai, chỉ mình Khâu Tiểu San là nội lực tinh thâm là không thấy mệt.

Trương Càn, Hà Khôn bỏ hơi tai cần phải nghỉ ngơi. Tiêu Lĩnh Vu tuy được Khâu Tiểu San nâng đỡ cho đi nhưng chàng bị gió lạnh cắt da nửa người chàng cơ hồ cứng đờ.

Khâu Tiểu San thương yêu chàng, vừa dừng bước, nàng lập tức bảo chàng ngồi điều tức và lấy nội công trong mình giúp đỡ chàng thúc đẩy khí huyết cho lưu thông và ấm áp trở lại.

Tiếng hú dần dần xa đi, hiển nhiên địch nhân đã theo ngã khác.

Tiêu Lĩnh Vu được Khâu Tiểu San trợ lực thúc đẩy khí huyết chuyển vận mau chóng. Chẳng mấy chốc người chàng ấm dần trở lại. Chàng thở phào một cái hỏi:

-Tỷ tỷ ! Chiếc chìa khoá cung cấm gì đó cất ở trong mình tỷ tỷ phải không?

Khâu Tiểu San ngơ ngác một lúc rồi lắc đầu cười đáp:

-Không ở trong mình ta đâu. Hiền đệ có lạnh không?

Tiêu Lĩnh Vu ruỗi hai tay ra đáp:

-Bây giờ hết lạnh rồi. Hì ơi ! Chìa khoá cung cấm là báu vật gì khiến mọi người muốn theo cướp giật?

Khâu Tiểu San đáp:

-Đó là một chuyện cũ có thật trong võ lâm. Mấy chục năm nay bao nhiêu nhân sĩ võ lâm đều thèm khát chiếc chìa khoá đó võ nó có mối quan hệ với một chuyện rất lớn.

Tiêu Lĩnh Vu chú lắng nghe.

-Tỷ tỷ có thể kể nghe về thiên cổ sự này được không?

Khâu Tiểu San thở dài đáp:

-Đây không phải là thiên cổ sự. Ta nghe tiên mẫu nói việc đó rất xác thực. Những người bị lôi cuốn vào vũng nước xoáy này rất nhiều. Cả bốn môn phái lớn là Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn đều dính líu đến.

Khâu Tiểu San ngừng đầu nhìn toà núi phía xa xa thủng thẳng nói:

-Thực ra về niên đại ta nhớ không được rõ ràng. Vào khoảng bốn chục năm về trước, khi ấy nhân tài rất nhiều, việc tranh chấp danh vọng còn ghê gớm hơn hiện nay nhiều. Cuộc tranh bá võ lâm này sản xuất ra mười bậc kỳ nhân.

Võ công những người này trác tuyệt mà lại giỏi thuật kiến trúc. Bọn họ tài trí hơn đời, nhưng tu luyện võ công mỗi người một khác, nên lộ số không giống nhau. Có điều người nào bản lãnh cũng đến chỗ xuất thần nhập hoá. Cứ ba năm lại có một lần tỷ thí. trong 18 năm liền tức là sáu lần không phân thắng bại.

Tiêu Lĩnh Vu đang nghe kể đến chỗ náo nhiệt thì Khâu Tiểu San đột nhiên dừng lại thôi không nói nữa. Chàng nóng nảy hỏi:

-Tỷ thí ! Rồi sau đó sao nữa?

Khâu Tiểu San nở nụ cười thê lương kể tiếp:

-Bọn họ trải qua 18 năm tỷ thí vẫn không phân thắng bại vì trong lòng đều hiểu rằng không thể lấy võ công để phân hơn kém được vì thể chất con người có thể hạn chế được mà gặp tay tài trí ngang nhau, đối thủ cùng là đồng môn thì hơn thua làm sao được? Nếu muốn hơn người phải đi đường khác mới có cách lạ mà ăn thua nhau.

Khâu Tiểu San ngừng lại lắng nghe một lúc rồi nói:

-Có người tới đó !

Nàng vừa dứt lời đột nhiên nghe tiếng chó sủa "gâu gâu", hai con chó đen cao bằng đầu người chạy tới.

Hai con chó chạy đến cách chỗ mấy người chừng hơn trượng thì đột ngột dừng lại.

Bỗng nghe một tràng cười hô hô nổi lên. Phía sau cặp chó đen, một người thấp lùn và béo mập, bụng phệ, chân đi giày tiêu dao, mình mặc áo bào xanh, ngoài khoác áo đen. Hắn cười con ngựa lớn đi tới. Chính là lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ, tức Kim Bàn Toán Trương Bát.

Khâu Tiểu San nhú cặp lông mày chưa kịp mở miệng thì Trương Bát đã nói:

-Tại hạ đang đi kiếm cô nương, không ngờ lại gặp nhau ở đây.

Trương Càn, Hà Khôn đều đứng dậy rút binh khí ra chuẩn bị đối địch.

Khâu Tiểu San lạnh lùng hỏi:

-Các hạ kiếm Tiểu nữ có điều chi chỉ bảo?

Kim Bàn Toán Trương Bát cười ha hả đáp:

-Bọn tại hạ làm nghề thương mại, dĩ nhiên kiếm cô nương để tính chuyện làm ăn.

Khâu Tiểu San nói:

-Thịnh tình của các hạ Tiểu nữ xin tâm lãnh. Tiểu nữ nhận thấy chúng ta chẳng có chuyện gì mà tính toán với nhau.

Trương Bát tủm tỉm cười nói:

-Trước nay tại hạ không xem chừng có thể làm ăn được là không chịu bỏ qua...

Khâu Tiểu San hỏi:

-Sao? Các vị muốn ỷ mạnh động thủ...

Trương Bát xua tay ngắt lời:

-Việc buôn bán cần trọng chữ tín. Có khi nào ỷ mạnh cướp đoạt. Nếu thế thì còn gì thanh danh Trung Châu Nhị Cỗ nữa.

Khâu Tiểu San nói:

-Xin các hạ tùy tiện đi thôi, Tiểu nữ không rảnh để nghe lời cao luận.

Kim Bàn Toán Trương Bát khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

-Tại hạ chỉ xin nói ba bốn câu rồi đi ngay. Theo tin tức tại hạ lượm được thì ngoài Bang Thần Phong và những tay cao thủ võ lâm trên giải đất Giang Nam, còn có cả những tay cao thủ các phái Thiếu Lâm và Võ Đang đều đuổi tới nơi. Tình thế hiện nay còn nguy ngập hơn trước. Cuộc buôn bán này tiền vốn càng ngày càng nặng nếu cô nương không chịu thì e rằng sau này có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Khâu Tiểu San cười lạt đáp:

-Tiểu nữ không chịu đâu.

Trương Bát cười khanh khách nói:

-Bọn tại hạ là người buôn bán không tiện miễn cưỡng, vậy xin cáo biệt.

Hắn vỗ tay một cái, hai con chó mực lớn sủa lên gâu gâu rồi chạy đi.

Kim Bàn Toán Trương Bát chạy theo nhanh như bay. Chỉ trong chớp mắt đã không thấy tung tích đâu nữa.

Khâu Tiểu San thấy Kim Bàn Toán đi mất hút rồi mới tự nói một mình:

-Đôi Linh Khuyển của Trung Châu Nhị Cỗ theo dõi rất thính, chúng ta khó mà tránh khỏi bọn chúng.

Trương Càn nói ghé vào:

-Cô nương bắt tất phải lo âu. Trung Châu Nhị Cỗ tuy hành vi cổ quái, nhưng cô nương cự tuyệt với bọn họ, hai người này cũng không ỷ mạnh cướp đoạt đâu.

Khâu Tiểu San nói:

-Cứ tình thế này thì bọn chúng vẫn cố gắng làm cho bằng được. Dù chúng không động thủ cướp đoạt thì cũng ỷ vào hai con Linh Khuyển để theo dõi tình hình bọn ta, để người khác hạ độc thủ cướp giết. Chúng ta sẽ lâm vào tình trạng nguy hiểm và phải theo lời chúng.

Trương Càn nói:

-Cô nương nói rất có lý.

Nhưng gã không biết an ủi bằng cách nào lẳng lặng không nói gỡ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thùng thảng từ sau tảng đá núi đi ra. Chàng nói:

-Tỷ tỷ ! Bọn người rượt theo chúng ta đến cùng đều vì chiếc chìa khoá cung cấm hay sao?

Khâu Tiểu San trong lòng phiền não. Nàng xẵng giọng đáp:

-Ngươi là một đứa nhỏ, đừng hỏi đến việc người lớn.

Tiêu Linh Vu thấy Khâu Tiểu San đột nhiên ra chiều tức giận với mình, chàng chưng hửng nói:

-Tỷ tỷ đừng buồn nữa. Từ nay Tiểu đệ không hỏi đến là xong.

Khâu Tiểu San ngừng mặt trông thấy má chàng bị gió lạnh làm cho xung lên, gắng gượng nhin mỗi tức giận, nước mắt chạy quanh, mỉm cười. Bất giác lòng nàng nhũn ra, từ từ vươn tay dắt Tiêu Linh Vu. Nàng dịu dàng nói:

-Đầu óc của tỷ tỷ đang nóng nảy nên nặng lời với hiền đệ, hiền đệ bất tất phải để tâm.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 9

Khâu Tiểu San Đả Bại Trí Quang

Tiêu Lĩnh Vu lại nói:

- Tiểu đệ biết rồi, từ nay đệ không nói nhiều nữa.

Khâu Tiểu San buông tiếng thở dài nói:

-Chiếc chìa khoá cung cấm đó hiện giờ ở đâu, chính tỷ tỷ cũng không hay.

Tiêu Lĩnh Vu toan hỏi, nhưng chàng chỉ mấp máy môi rồi mím chặt lại ngay.

Khâu Tiểu San biết rõ tâm lý chàng liền cười nói :

-Có thể nó ở trong mình mẫu thân mà thực tình tỷ tỷ không rõ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Bọn này thật là khá ồ ! Họ không hỏi cho rõ ràng đã nhìn nhận ngay là chìa khoá ở trong mình Vân di.

Khâu Tiểu San tủm tủm cười :

-Chúng ta lên đường thôi.

Nàng dắt tay Tiêu Lĩnh Vu rảo bước về phía trước.

Hiện giờ nàng khó lòng tránh khỏi mối nguy nan của bọn cường địch cố theo dõi.

Nếu cứ ần nấp mãi thì chẳng thà hiên ngang mà đi, đằng nào cũng gặp nguy hiểm.

Nàng nghĩ vậy rồi thấy trong lòng được cởi mở.

Bỗng hai con bồ câu vỗ cánh bay lướt qua trên đầu.

Trương Càn, Hà Khôn ngừng đầu trông nhau chỉ chỉ, trỏ trỏ. Nhưng Khâu Tiểu San lại lờ đi như chẳng thấy gì. Nàng thản nhiên cất bước.

Vừa chuyển qua hai ngọn núi bỗng thấy ba đại hán mình mặc võ phục cầm binh khí đứng bày hàng chữ nhất để chặn đường.

Khâu Tiểu San lờ đi như không thấy gì. Nàng buông Tiêu Lĩnh Vu xuống rồi tiến lên cất tiếng quát:

-Tránh ra !

Ba đại hán võ phục thấy nàng hiên ngang đi tới tựa hồ như chưa trông thấy chúng.

Tay nàng không rút kiếm, chân không thủ thế, chẳng có chút chi tỏ ra là nghênh địch cả thì không khỏi khen thầm trong bụng:

-Con nhỏ này thật là lớn mật ! Nghe tiếng thị quát ai cũng giật mình.

Bọn chúng vẫn đứng yên không nhường lối. Chúng lùi một bước phóng đòn đao ra.

Khâu Tiểu San biết là cục diện này không thể bãi binh, nàng nổi sát khí, hai tay liện ra hai nắm kim châm.

Ba đại hán không ngờ nàng ra tay một cách đột ngột, ánh vàng thấp thoáng, cả ba gã đều bị trúng châm.

Khâu Tiểu San động tác nhanh như gió. Nàng nhân lúc ba gã trúng châm liền phóng chỉ điểm vào huyết đạo của chúng.

Ba đại hán rớt binh khí ngã quay xuống bên đường.

Nàng ngoảnh đầu lại cười nói:

-Tiểu đệ ! Chúng ta phải đi lẹ lên.

Tiêu Lĩnh Vu thấy chỉ trong chớp mắt mà Khâu Tiểu San đã đánh ngã ba gã đại hán thì trong lòng lấy làm khâm phục, khen thầm:

-Không biết bao giờ mình mới rèn luyện được bản lĩnh như Khâu tỷ tỷ.

Mặt trời đã lặn về phương Tây. Ráng chiều nổi lên đầy trời.

Tiêu Lĩnh Vu được Khâu Tiểu San nâng đỡ, chân không chấm đất. Nàng chạy như bay trên đường san đạo đầy tuyết phủ.

Không hiểu đã đi được bao nhiêu đường đất. Vùng trắng tỏ lên cao.

Ngọc gió đêm vi vút thổi từng cơn giá lạnh mà Trương Càn, Hà Khôn vừa chạy vừa đưa tay lên vuốt mồ hôi.

Sơn lộ chuyển qua một khúc quanh, cảnh vật bỗng trở nên biến đổi. Nước suối chảy róc rách như để phá vỡ bầu không khí tịch mịch lúc canh khuya. Trước mặt có một quả núi lớn hiện ra. Những cây tùng xanh rì cao ngất chắn bớt gió thổi. trong hẻm núi khí hậu ấm áp hơn nhiều. Một khe suối nhỏ ngoằn ngoèo giữa những cây tùng và đá núi.

Sau một cây tùng cao lớn bỗng có tiếng phật hiệu vang lên. Một vị hoà thượng mình mặc áo tăng bào màu nguyệt bạch từ từ đi đến. Tay mặt cầm cây thiền trượng , tay trái để trước ngực.

Nhà sư nghiêng mình hỏi:

-Nữ thí chủ phải chăng là Khâu Vân Cô?

Khâu Tiểu San đáp:

-Đó là gia mẫu tiểu nữ. Đại sư phụ có điều chi dạy bảo?

Đại hoà thượng từ từ cười đáp:

-Bản tăng ít khi len lỏi vào chốn giang hồ chưa được biết cô, xin cô miễn thứ.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

-Trung Châu Nhị Cổ là những nhân vật nổi danh võ lâm, quả nhiên không nói dối.

Vị đại hoà thượng này xuất hiện ở chốn rừng sâu núi thẳm giữa lúc đêm khuya e rằng cũng vì chiếc chìa khoá cung cấm.

Nàng liền hỏi:

-Câu chuyện nhỏ mọn đại sư bắt tất phải quan tâm. Đại sư phụ chần chừ

tiểu nữ có dụng ý chi ?

Nhà sư kia niệm phật rồi đáp:

-Bần tăng là Trí Quang ở chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn vâng lệnh đến đây cầu kiến lệnh đường.

Khâu Tiểu San đáp:

-Gia mẫu đã quy tiên rồi. Đại sư phụ có điều chi dạy bảo xin cứ nói với tiểu nữ cũng được vậy.

Trí Quang lại nói:

-A Di Đà Phật ! Bần tăng đến đây thật không may.

Nhà sư ngó lên Khâu Tiểu San một cái rồi hỏi:

-Hồi sinh tiền lệnh đường có thu cất chiếc chìa khoá cung cấm. Hẳn nữ thí chủ hiểu rõ điều đó?

Khâu Tiểu San đáp:

-Tiểu nữ không hay biết chi hết.

Trí Quang đại sư ngẩn người ra một chút rồi nói:

-Chiếc chìa khoá cung cấm đó có quan hệ rất lớn đến tệ tự. Nếu nữ thí chủ cố gắng dấu diếm thì sẽ có hại chứ chẳng ích gì.

Khâu Tiểu San nói:

-Chùa Thiếu Lâm được võ lâm tôn làm sao Bắc Đẩu, núi Thái Sơn . Đại sư phụ sao ý thế hiệp người?

Trí Quang đại sư cứng họng không biết nói sao. Lão nghĩ thầm:

-Con nhỏ này nói đúng lắm. Chùa Thiếu Lâm ta đã nổi tiếng là sao Bắc Đẩu trong võ lâm. Ta lại liệt danh vào một trong tám tay đại cao thủ tại viện Đạt Ma, có lý đâu lại động thủ với một cô gái nhỏ ? Chiếc chìa khoá cung cấm chưa chắc đã ở trong tay thí.

Việc này không có chứng cứ mà khêp người vào tội sao nên ?

Nhà sư nghĩ vậy biết mình đuối lý không biết trả lời thế nào, lão trầm ngâm hồi lâu rồi vẫn chưa lên tiếng.

Khâu Tiểu San thường nghe mẫu thân ngày trước khi bàn chuyện giang hồ, đề cập tới phái Thiếu Lâm là một rường cột cho võ lâm, nhưng gần hai trăm năm nay luôn luôn gặp cảnh người khinh mạn, thanh danh sút kém cơ hồ khó lòng chấn chỉnh lại được. Nhưng dù sao phái này căn cơ thâm hậu, tiềm lực của họ chưa có phái nào bì kịp. Từ ngày Đạt Ma sư tổ sáng lập ra môn phái, liền thành lãnh tụ võ lâm. Chỉ vì thanh danh quá thịnh, tăng lữ trong chùa dần dần chìm đắm vào chuyện khoái lạc. Sau mấy phen lại cố chấn hưng. Hơn mười năm nay sản xuất ra nhiều nhân tài, oai danh dần dần hồi phục và có thể trở lại địa vị lãnh tụ võ lâm.

Khâu Tiểu San nghĩ vậy nên nàng cố gắng tránh chuyện xích mích với phái Thiếu Lâm.

Hai người lặng lẽ suy nghĩ không nói gì.

Hồi lâu Trí Quang đại sư mới lên tiếng:

-Lão tăng đã từng này mà còn dùng võ công để bức bách nữ thí chủ giao chiếc chìa khoá cung cấm thì thực là ỷ mạnh hiếp yếu. Nhưng chiếc chìa khoá này lại là một vật mà bản phái cần lấy cho bằng được. Bọn bản tăng vâng lệnh tới đây, nếu nghe thí chủ nói một vài câu rồi bỏ đi ngay thì trở về biết bẩm bạch với phương trượng chưởng môn thế nào được?

Khâu Tiểu San nói:

-Vậy đại sư tính sao bây giờ?

Trí Quang đại sư đáp:

-Vụ lệnh đường qui tiên ngoài giang hồ chưa thấy đồn đại. Bản tăng chỉ mong được gặp lệnh đường...

Khâu Tiểu San ngắt lời:

-Chẳng lẽ tiểu nữ nói dối là mẫu thân chết rồi mà thực ra chưa chết sao?

Trí Quang đáp:

-Nếu lệnh đường quả đã xa chơi miền tiên cảnh, bản tăng hi vọng được ngó di thể?

Khâu Tiểu San nói:

-Vong mẫu đã nhập niệm rồi, vả lại nam nữ hữu biệt, không thể tuân mệnh được.

Trí Quang buông tiếng thở dài nói:

-Giới quy của chùa Thiếu Lâm rất nghiêm ngặt. Nữ thí chủ nói câu nào cũng đúng sự thực, nhưng bản tăng khó lòng tác chủ được...

Khâu Tiểu San hỏi:

-Tiểu nữ không đi thì sao?

Trí Quang đại sư lùi lại hai bước, tay cầm ngang cây thiền trượng nói:

-Nếu vậy thì chỉ còn cách trông vào võ công. Thí chủ mà thắng được bản tăng cam bẻ kềm cỏi, trở về chùa lãnh phạt...

Khâu Tiểu San đến đo tình thế biết rằng khó lòng tránh khỏi một cuộc tỉ đấu.

Nàng rung thanh nhuyễn kiếm trong tay nói:

-Đại sư phụ là một vị cao tăng đã nói thế nào tất nhiên theo đúng như vậy.

Trí Quang đáp:

-Kẻ xuất gia chẳng bao giờ nói dối ai. Nữ thí chủ mà thắng được bản tăng thì bản tăng quyết không làm khó dễ nữa.

Khâu Tiểu San nói:

-Cung kính không gì bằng tuân mệnh. Xin đại sư tiếp chiêu.

Nàng vung tay ra chiêu "Đầu bính nham nguyệt" đâm thẳng tới.

Nàng muốn thoát thân cho mau để lên đường nên thế kiếm phóng ra cực kỳ lợi hại.

Trí Quang đại sư đưa cây thiền trượng chênh chếch lên để gạt thanh nhuyễn kiếm, chứ không vung trượng phản kích.

Khâu Tiểu San biết nhà sư còn nhường nhịn mình mấy chiêu để giữ địa vị, thì nghĩ thầm:

-Thiếu Lâm là một môn phái lớn quả có chỗ đặc biệt trên chốn giang hồ.

Trong lòng xoay chuyển nghĩ, tay nàng phóng ra kỳ chiêu theo thế liên hoàn đánh liên ba kiếm.

Trí Quang đại sư lại múa cây thiền trượng phong toả ba chiêu kiếm liên hoàn của đối phương. Trong lòng kinh hãi bụng bảo dạ:

-Kiếm pháp của Khâu gia quả có chỗ độc đáo trên chốn giang hồ. Cô bé này tuy còn nhỏ tuổi mà đã được chân truyền ta không nên khinh địch.

Nhà sư liên vung thiền trượng phản kích. Khí lực của nhà sư thực là ghê gớm. Cây thiền trượng trong tay lớn bằng quả trứng vịt rít lên reo reo.

Tiêu Linh Vu từ ngày sơ sinh đến nay chưa từng thấy cuộc tỷ đấu nào ghê gớm như bữa nay. Lòng chàng rất đổi kinh ngạc, đâm ra lo lắng. Chàng rất quan tâm đến sự an nguy của Khâu Tiểu San.

Hai người tỷ đấu mỗi lúc một ác liệt khiến chàng đứng ngoài coi phải kinh tâm động phách.

Khâu Tiểu San vung chuyển thế kiếm như gió chạy mây bay mà thủy chung vẫn không hết được bóng trượng của nhà sư bao vây.

Tiêu Linh Vu hoa mắt lên, chỉ thấy một làn ánh bạc nhảy múa trong làn bóng trượng không nhìn rõ bóng hai người nữa.

Đột nhiên một tiếng quát vang nổi lên khiến cho Tiêu Linh Vu chấn động tâm thần miệng lắp bắp:

-Thế là xong rồi!

Chàng nhắm mắt lại không dám nhìn nữa. Theo chàng tưởng tượng thì nhất định Khâu Tiểu San đã bị thương về cây thiền trượng của vị sư già.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo cất lên:

-Đại sư phụ ! Tạ ơn đại sư phụ nhân nhượng.

Tiêu Linh Vu mở bừng mắt ra nhìn thì thấy hai người đều bình yên đứng dưới bóng trăng và đã bại chiến rồi. Trong lòng rất lấy làm kỳ chàng không thể phân biệt được ai thắng ai bại.

Trí Quang đại sư thu thiền trượng, tránh sang bên một bước nói:

-Thanh danh về kiếm pháp của Khâu gia quả nhiên đúng sự thực, mời nữ thí chủ tùy tiện.

Khâu Tiểu San nghiêng mình thi lễ, dắt Tiêu Linh Vu rảo bước đi ngay.

Trương Càn, Hà Khôn lật đật theo sau Khâu Tiểu San.

Trí Quang đại sư quả nhiên thủ tín. Lão đứng yên nhìn mấy người bước qua không ngăn trở chi hết.

Tiêu Linh Vu đi được một lúc khẽ hỏi:

-Phải chăng tỷ tỷ đã thắng nhà sư?

Khâu Tiểu San đáp:

-Vị đại hoà thượng kia võ công rất cao cường, tỷ tỷ liễu lĩnh thắng được một chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

-Tiểu đệ đứng ngoài lo âu tỷ tỷ địch không nổi, ai ngờ tỷ tỷ lại thắng lão.

Khâu Tiểu San nói:

-Tuy nhà sư bị bại một chiêu nhưng không bị nội thương. Nếu nhà sư không chịu nhận thua vẫn còn có thể vung trượng tái chiến. Công lực của lão cao thâm hơn tỷ tỷ nhiều. Nếu mà đánh nữa khó biết ai thắng ai bại.

Tiêu Lĩnh Vu không hiểu về võ công nên không nói nữa.

Mấy người chạy một hồi ra khỏi hang núi.

Bóng trăng đã ngả về Tây vào khoảng quá nửa đêm. Khâu Tiểu San ngửa mặt lên trông vầng nguyệt lộ, bất giác thở dài nghĩ thầm:

-Bọn cường địch theo dò tung tích không biết bao nhiêu người. Nếu cứ phải đánh nhau mãi thì biết bao giờ mới chạy thoát được bọn chúng...

Nàng đang còn ngẫm nghĩ thì đột nhiên một tràng cười nổi lên. Dưới chân vách núi ngoài cửa hang có bảy tám người đứng.

Nguyên những người này trước ở trong bóng tối mà không lên tiếng. Khâu Tiểu San tuy mục lực hơn người nhưng không dè nên chưa phát giác được.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn địch rất đông, đâm ra lo lắng cho Khâu Tiểu San, bụng bảo dạ:

-Khâu tỷ tỷ có thể vượt núi dấn thân vào nơi nguy hiểm mà đi, mình làm phiền cho y. Nếu tỷ tỷ không quán đất mình thì may ra y có thể thoát hiểm.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

-Tỷ tỷ ơi ! Bọn tỷ tỷ cứ đi đi, bắt tất phải để đến tiểu đệ.

Khâu Tiểu San buồn rầu hỏi:

-Hiền đệ sợ rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không phải đệ sợ sợ đâu. Có điều tiểu đệ nhận thấy đã làm vướng víu cho tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San nói:

-Hiền đệ bắt tất phải nghĩ ngợi gì hết, chính tỷ tỷ đã làm phiền cho đệ.

Nàng vươn tay trái ra bồng Tiêu Lĩnh Vu lên, tay phải vung trường kiếm tiến về phía trước.

Trương Càn, Hà Khôn cũng huy động binh khí chia hai bên hộ vệ Khâu Tiểu San xông về phía trước.

Khâu Tiểu San múa kiếm như gió, phóng ra toàn những chiêu hiểm độc. Hai bên vừa động thủ đối phương đã hai tên tử thương dưới lưỡi kiếm của nàng.

Tiêu Lĩnh Vu dựa vào lòng Khâu Tiểu San, mũi ngửi mùi u hương, mắt nhìn kiếm khí tung hoành, ánh đao lấp loáng như tuyết.

Đang lúc kịch chiến, đột nhiên Khâu Tiểu San quát lên một tiếng thật to.

Nàng vùng kiếm rất lạ. Tiếng rú thê thảm vang lên, lại một tên trúng kiếm té nhào.

Mấy tên đại hán cản đường thấy Khâu Tiểu San dũng mãnh phi thường đâm ra hoảng vía. Tuy bọn chúng muốn rút lui, nhưng lại sợ trái lệnh của chủ phải chịu cực hình thì cũng đau khổ hơn là chịu chết.

Một người vừa té, tên khác lại vùng đao xông vào.

Khâu Tiểu San tay cầm nhuyễn kiếm phóng ra những kỳ chiêu rùng rợn.

Thanh trường kiếm vọt ra như những bông kiếm hoa. Chỉ trong khoảng khắc lại hai người nữa bị thương dưới lưỡi kiếm của nàng.

Tám đại hán cản đường đã có năm trúng kiếm ngã lăn xuống đất. Còn ba tên cũng liều mạng chiến đấu.

Ba người tuy đánh quên chết vẫn không ngăn trở được thanh trường kiếm của Khâu Tiểu San lấp loáng, chúng phải lùi sang một bên.

Khâu Tiểu San vừa ôm Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vừa buông tiếng thở dài nói:

-Giữa lúc chiến trận nguy ngập, sống chết chỉ trong từng sợi tóc. Tiểu đệ sinh trưởng trong nhà phú quý nhìn thấy hiện tượng này tất không khỏi kinh tâm động phách...

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay áo lên lau vết máu cùng mồ hôi trên mặt đáp:

-Hiện giờ tiểu đệ tuy có thấy sợ sệt một chút, nhưng lúc coi tử tử phóng kiếm nhanh như gió quên cả sợ hãi.

Khâu Tiểu San nở một nụ cười thê lương nói:

-Nếu chúng ta qua được trận này một cách bình yên sẽ tìm nơi thanh tĩnh ở một năm, chờ cho tiểu đệ luyện khí công thành căn bản vững chắc, tử tử sẽ đưa tiểu đệ về với song thân...

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói:

-Tiểu đệ không về đâu.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Sao tiểu đệ lại không về?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ muốn đi theo tử tử khắp vùng thiên hạ vượt núi cao hang thẳm để nhìn khói sóng, hoặc đi trên mặt biển coi mặt trời mọc, vượt bãi sa mạc để ngắm cát bụi.

Khâu Tiểu San cười nói:

-Tiểu đệ đi làm sao được?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Không cần đâu, chờ cho tiểu đệ luyện được võ công, có thể chạy theo tử tử không cần bông bế thế này nữa...

Mấy tiếng hú chói tai vọng lại cắt đứt câu nói của Tiêu Lĩnh Vu.

Khâu Tiểu San bỗng biến sắc nói:

-Có người rượt tới nơi rồi. Tỷ tỷ công đệ đệ chạy.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không được, làm như vậy há chẳng bận bịu chân tay cho tỷ tỷ...

Khâu Tiểu San đột nhiên dơ tay điểm huyệt đạo Tiêu Lĩnh Vu. Nàng cởi dây lưng buộc Tiêu Lĩnh Vu vào lưng mình.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng cường địch đã đuổi tới nơi.

Khâu Tiểu San vung kiếm quát:

-Kẻ nào chặn đường ta là phải chết.

Nàng vung kiếm xông về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu bị Khâu Tiểu San điểm huyệt cảm thấy toàn thân tê dại rồi hôn mê bất tỉnh.

Chàng không hiểu mình mê đi bao lâu, khi tỉnh lại thấy mình đang dừng lại ở trong hang núi.

Mặt trời đã xế về Tây. Bóng chiều đỏ ối một vùng.

Bỗng nghe Khâu Tiểu San cất tiếng dịu dàng hỏi:

-Tiểu đệ tỉnh lại rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra bất chợt chấn động tâm thần, chàng thấy Khâu Tiểu San ngồi tựa lưng vào phiến đá núi. Mí mắt thoáng lộ vẻ mệt nhọc, mình đầy vết máu, tóc rối thả nghiêng, sắc mặt lợt lạt. Nàng đang nhìn Tiêu Lĩnh Vu và mỉm cười một cái. Đoạn nàng từ từ nhắm mắt lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngó đến Trương Càn thì thấy gã nằm nghiêng một bên mình, gã đã cụt một cánh tay. Nửa người máu chảy đầm đìa. ánh mặt trời chiếu vào thành màu đỏ sẫm. Thanh đao để tựa bên mình, gã nhắm hai mắt lại tựa hồ như đang ngủ say.

Hà Khôn ngồi bên cạnh Trương Càn dường như cũng cực kỳ mệt nhọc. Gã tựa vào một phiến đá, tuy chưa ngủ say nhưng cũng ngủ gà ngủ gật tựa hồ không biết gì nữa.

Thật là một bức tranh thảm đạm và bi đát. Máu tươi cùng mệt nhọc tạo nên kiếp sống thê thảm.

Tiêu Lĩnh Vu bới tìm trong óc nhưng chẳng nhớ gì hết. Chàng chỉ biết giữa đêm trăng cả một đoàn thiết kỵ đuổi tới, rồi chàng bị Khâu Tiểu San điểm huyệt bất tỉnh.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu lại ngó, Khâu Tiểu San đã ngủ say rồi.

Nguyên Khâu Tiểu San thân thể mệt mỏi, không chịu được nữa. Sức cùng lực kiệt nhưng nàng vẫn lo Tiêu Lĩnh Vu bị phong toả huyệt đạo quá lâu làm thương tổn đến thân thể chàng. Sau nàng giải khi huyệt đạo cũng còn lo chẳng hiểu chàng có thể tỉnh lại được không. Nàng phải gắng gượng chống chọi với mệt nhọc truyền công cho khí huyết chàng lưu thông. Tiêu Lĩnh Vu mở mắt ra rồi, nàng mới mỉm cười nhắm mắt ngủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác một lúc rồi đứng dậy từ từ đi tới chỗ Trương Càn.

Hà Khôn tuy mệt mỏi vô cùng, nhưng trong bụng vẫn lo ngay ngáy về sự an nguy của Trương Càn nên gã vẫn chưa ngủ say.

Tiêu Lĩnh Vu vừa đến bên Trương Càn, Hà Khôn giật mình quát hỏi:

-Ai ?

Tay mặt gã vội đưa ra chụp. Đồng thời gã đứng phắt dậy dương mắt lên nhìn. Tuy gã nhìn rõ người mới tới là Tiêu Lĩnh Vu, nhưng tay mặt gã ra chiêu lẹ quá không thu về kịp.

Tiêu Lĩnh Vu bị gã nắm cổ tay, người không tự chủ nổi ngã lăn ra.

Hà Khôn thu chiêu không kịp, nhưng cứu người thì ung dung có thừa. Gã vung tay trái đi Tiêu Lĩnh Vu khỏi đụng đầu vào đá núi, miệng xin lỗi:

-Công tử miễn thứ cho, tại hạ phải một phen hú vía.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay áo lên lau mồ hôi đáp:

-Tiêu diệt vẫn không sao.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Trương Càn hỏi:

-Trương thúc thúc bị thương nặng lắm phải không?

Hà Khôn đáp:

-Y bị đứt một cánh tay, nếu không có cô nương mang bảo linh đan để cầm máu cho y thì y bị đau đến ngất người.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

-Trương thúc thúc bị trọng thương mà không cứu kịp thời lại nằm ở nơi lại nằm ở nơi thâm sơn cùng cốc này chịu nắng gió. Thật là một điều thê thảm ở nhân gian.

Hà Khôn khẽ thở dài nói:

-Công tử sinh trưởng ở nơi phú quý thì hiểu cách sinh hoạt trên giang hồ thế nào được. Đừng nói bị chặt một cánh tay, có khi bị cụt cả hai chân vẫn phải chống tay mà đi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nếu vậy thì thật là đáng thương !

Hà Khôn nói:

-Công tử ngủ say trên lưng cô nương không biết bọn tại hạ đã phải chiến đấu một phen rất nguy hiểm. Tại hạ quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ mà đây là lần thứ nhất phải trải qua một cuộc nguy hiểm này.

Gã vỗ đùi nói tiếp:

-Cuộc chiến này tuy nguy hiểm rùng rợn nhưng cũng mở rộng thêm tầm mắt.

Thanh kiếm của cô nương quý khố thần sầu đã vượt khỏi 28 cửa ải gian nguy. Số người chết dưới lưỡi kiếm của cô nương lên tới bốn chục. Cô nương cõng công tử trên lưng mà phải đánh nhau suốt một ngày một đêm không được nghỉ ngơi chút nào. Sức chịu đựng này tưởng trên chốn giang hồ nay không có mấy.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Cái đó là tiểu diệt làm phiền lụy cho tử tử.

Hà Khôn càng nói càng cao hứng vô cùng. Bọt mép phun ra, gã tiếp:

-May mà công tử được cô nương điểm huyết. Nếu công tử nhìn thấy cuộc huyết chiến suốt một ngày một đêm cũng phải sợ đến chết ngất...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Hai vị thúc thúc trợ lực Khâu tử tử chống đì cường địch mới thoát nạn được. Công trạng này biết đâu mà nói.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 10

Cuộc Trả Giá Chiếc Chìa Khóa Cung Cấm

Hà Khôn đáp:

-Nói ra lại xấu hổ. Bọn tại hạ chẳng những không giúp được cô nương mà còn làm lụy cho cô nương phải phân tâm chiếu cố. Chủ mẫu là nhà kiếm thuật lừng danh một thời. Bọn tại hạ bôn tẩu giang hồ bất luận người phe Bạch đạo hay Hắc đạo cũng không dám đụng chạm đến đó là nhờ oai danh của chủ mẫu che cho.

Bọn tại hạ trước nay từng gặp nguy hiểm, nhưng chẳng dám nói dấu gì công tử, cuộc huyết chiến lần này khiến cho tại hạ phải sợ hết hồn. Khâu cô nương tay không rời kiếm, chân không dừng bước. Cô vượt núi cao hang sâu, lại suốt một ngày đêm mạo hiểm gian lao, phá bao nhiêu vòng vây, đánh chém bao nhiêu cao thủ. Ngày sau dương danh trên giang hồ thì phen này lại là một dịp may.

Gã quay lại ngó Khâu Tiểu San thấy nàng dựa lưng vào vách núi mà ngủ say.

Bỗng gã buồn rầu thở dài nói:

-Cuộc ác chiến này làm cho cô nương kiệt sức. Hỡi ôi ! Dù có là con người bằng sắt tưởng cũng không chịu nổi.

Tiêu Lãnh Vu đột nhiên níu cặp lông mày nói:

-Khâu tỷ tỷ là một cô gái mồ côi mẹ, sao bọn người kia còn làm khổ tỷ tỷ, theo dõi từng bước không chịu buông tha. Tiểu điệt mà luyện thành võ công, trợ lực cho tỷ tỷ một tay thì hay biết mấy.

Chàng ngồi xếp bằng nhắm mắt lại vận khí điều hoà hơi thở.

Hà Khôn tủm tỉm cười:

-Thưa công tử, việc luyện võ há phải một sớm một chiều mà thành, công tử không nên nóng nảy.

Tiêu Lãnh Vu đột nhiên mở mắt ra hỏi:

-Hà đại thúc ! Chúng ta đã thoát hiểm chưa ?

Hà Khôn vội đáp:

-Thưa công tử, công tử chớ xưng hô tại hạ như vậy. Từ giờ công tử muốn hỏi việc gì cứ kêu thẳng tên Hà Khôn là xong...

Gã ngần ngừ một chút rồi tiếp:

-Bọn người ngăn cản chúng ta phen này gồm cả hai phe Hắc, Bạch các phái chính tà. Xem chừng bọn chúng nhất định không chịu buông tha thì dù ta có chạy đến chân trời góc biển cũng khó lòng tránh khỏi bọn chúng theo dõi.

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Hiện giờ Khâu tử tử thể lực chưa được phục hồi. Trương Càn lại bị cụt tay, nếu chúng truy tầm tới nơi thì đành bó tay chịu chết hay sao?

Hà Khôn đáp:

-Coi hành động của cô nương thì dường như trong lòng đã sắp sẵn kế hoạch. Hiện giờ chỉ còn chờ thể lực cô nương trở lại bình thường, thương thế Trương Càn bớt đi một chút rồi sẽ liệu.

Hà Khôn vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng cười khanh khách vọng lại. Hai người cao nghệu gầy nhom, sắc mặt âm trầm, mình mặc áo đen, thùng thủng đi tới.

Hà Khôn giật mình kinh hãi, vội rút song bút ra đứng phắt dậy, nhảy tới đứng chắn trước hai người quát:

-Đứng lại !

Tiếng quát vang làm chấn động cả vùng sơn cốc.

Hà Khôn tuy võ công tầm thường, nhưng gã đã bôn tẩu giang hồ lâu năm nên rộng kiến thức. Gã thấy hai người ra vẻ ung dung bộ pháp ngưng trọng hiển nhiên là tay cao thủ, võ công vào hạng thượng thặng. Gã tự biết mình không đủ sức nên quát một tiếng thật to để thức tỉnh Khâu Tiểu San.

Hai người áo đen đưa mắt nhìn nhau rồi dừng bước lại. Chúng lạnh lùng ngó Hà Khôn, vẻ mặt cao thâm khôn lường.

Hà Khôn liếc mắt thấy Khâu Tiểu San vẫn ngủ say như trước thì trong lòng nóng nảy vô cùng. Nhưng trong lúc này không thể để lộ vẻ khiếp nhược. Gã vung hai cây bút lên thủ thế như để nghênh địch, miệng lớn tiếng hô:

-Hai vị là người phương nào?

Hán tử áo đen mé tả lạnh lùng đáp:

-Bang Thần Phong.

Ba tiếng Bang Thần Phong cực kỳ lạnh lẽo tựa hồ không phải từ miệng một người còn sống phát ra.

Hà Khôn chấn động tâm thần nói:

-Tiểu đệ đã nghe người nói đến Bang Thần Phong, nhưng chưa được gặp hai vị bao giờ. Liệu hai vị có thể cho biết đại danh được chăng?

Gã biết tình thế nghiêm trọng, sức mình không đủ đối phó, chỉ còn cách kéo dài thời gian, hi vọng Khâu Tiểu San tỉnh lại nên câu nào gã cũng to tiếng.

Hai người áo đen này tuy vẻ mặt lạnh như băng khiến người ngó thấy không khỏi khiếp sợ, nhưng chúng tựa hồ không phải những người qua lại giang hồ. Chỗ dụng tâm của Hà Khôn là vờ như không có chuyện gì.

Bỗng nghe hán tử áo đen mé tả cất giọng lạnh lùng đáp:

-Ta là Thiết Phán Tả Phi, một trong hai viên tướng mở đường dưới trướng bang chúa Bang Thần Phong.

Hán tử mé tả giới thiệu:

-Còn tại hạ là Oan Hồn Phương Hoành.

Hà Khôn nói:

-Quả nhiên hai vị con người cũng như danh hiệu.

Tả Phi lạnh lùng nói:

-Bọn ta vâng lệnh tới đây không rảnh để cùng người nói chuyện tầm phào.

Tránh ra đi.

Gã vung tay trái gạt ngang ra.

Hà Khôn thấy hai gã mặt lạnh lẽo âm trầm, nhưng khôn khéo nói dối. Gã định cùng đối phương nói mấy câu để kéo dài thời gian, chẳng ngờ đối phương đột nhiên vung chưởng đánh ra.

Hà Khôn vội chuyển ngọn phán quan bút điểm vào huyết mạch Tả Phi.

Động tác Tả Phi rất mau lẹ. Hắn vội thu cánh tay trái về, đồng thời tay mặt phóng chưởng đánh ra trúng vào cổ tay mặt Hà Khôn, hất tung cây Phán Quan Bút bay đi đập vào vách núi đá.

Hà Khôn ở vào thế bí, người đã mệt mỏi lại không ngờ có kẻ đuổi đến ngay.

Vừa giao thủ một chiêu đã bị trúng đòn, tung mất chiếc thiết bút thì trong lòng kinh hãi vô cùng. Hắn vung Phán Quan Bút tay trái ra chiêu Hoạch Phân Âm Dương.

Miệng lớn tiếng quát:

-Cô nương mau tỉnh lại...

Phương Hoành đứng bên đột nhiên đánh ra một chưởng rồi xông về phía Khâu Tiểu San.

Tiêu Linh Vu trong lòng nóng nảy, lớn tiếng quát:

-Không được hại tỷ tỷ ta.

Chàng vươn tay chụp lấy Phương Hoành. Tiệp tay gã đập một cái. Tiêu Linh Vu thấy cổ tay như bị người đánh một côn sắt vào. Chàng đau thấu tâm can.

Người chàng bắn sang một bên, rồi ngã lảo đảo.

Khâu Tiểu San vẫn ngồi yên không nhúc nhích, dường như chưa nghe thấy tiếng quát.

Tiêu Linh Vu ráng nhìn đau đứng dậy, chàng lại thét lên rồi nhảy xổ vào Phương Hoành.

Phương Hoành lao lại nhanh lẹ phi thường. Tiêu Linh Vu thấy hắn vươn tay ra chụp xuống đầu Khâu Tiểu San mà nang tựa hồ chưa tỉnh, bất giác chàng la lên:

-Khâu tỷ tỷ ! ...

Giữa lúc Phương Hoành chưa kịp đụng vào, đột nhiên có một tiếng rên vang lên rồi có người lùi lại phía sau mấy thước.

Khâu Tiểu San đứng phắt dậy, nàng vung trường kiếm một cái, hàn quang điểm xuống như mưa rào.

Nguyên nàng đã bị tiếng quát của Hà Khôn giật mình tỉnh giấc rồi, nàng hé

mắt thấy cường địch đi đến gần bên. Nàng thấy kinh khí của đối phương thu ẩn vào trong, hiển nhiên là một tay võ công thượng thặng khó bề chống cự. Nhất là thể lực nàng chưa hồi phục thì khó lòng cùng hạng cao thủ này ra chiêu. Trong cơn nguy hiểm nàng chỉ có cách dùng kế trá nguy để thủ thắng, liền nhắm mắt lại giả vờ chưa tỉnh rồi ngấm ngấm móc ra một nắm kim châm cầm tay.

Tiếng quát của Hà Khôn và tiếng la gọi của Tiêu Lĩnh Vu làm Phương Hoành phân tâm. Hắn chưa nhìn tới Khâu Tiểu San đã ngấm ngấm lấy kim châm ra.

Dù sao Khâu Tiểu San cũng là người nội lực tinh thâm, nàng được ngủ say một lúc tinh thần đã trở lại khá nhiều. Một mặt nàng ngồi tĩnh tọa để chờ đợi, một mặt nàng ngấm ngấm vận chân khí điều dưỡng. Khi Oan Hồn Phương Hoành phóng chưởng đánh tới, đột nhiên nàng ngửa người ra phía sau để mượn đà phóng kim châm.

Phương Hoành không kịp đề phòng mà lại đứng gần trong gang tấc. Hắn vừa thấy ánh kim quang lấp loáng thì hai đầu gối, hai cánh tay và mấy chỗ huyết đạo đã bị kim châm đâm trúng.

Bản lãnh Phương Hoành quả nhiên lợi hại phi thường. Đã mấy chỗ bị trúng kim châm hắn còn chông đỡ không té xuống. Hắn vội đề tụ chân khí nhảy lùi lại mấy bước.

Phương Hoành huyết đạo bị trúng kim châm thành ra vận chuyển không được linh hoạt. Chân vừa chạm đất người hắn đã lão đảo cơ hồ đứng không vững.

Phương Hoành nhìn thấy ánh kiếm của Khâu Tiểu San lấp loáng đâm tới, không có cách nào né tránh thì trong lòng vừa bồn chồn vừa tức giận. Hắn đảo mắt thấy Tiêu Lĩnh Vu nhảy xổ tới liền vươn tay trái ra nắm chàng dùng làm khí giới để đón đỡ trường kiếm của đối phương.

Khâu Tiểu San hốt hoảng la lên một tiếng vội thu kiếm lại.

Oan Hồn Phương Hoành nổi hung giơ Tiêu Lĩnh Vu lên toan quật chàng xuống phiến đá lớn thì có tiếng quát:

-Không được quật xuống !

Một người thấp thoáng đi tới vươn hai tay ra nắm lấy cổ tay Phương Hoành. Người mới đến có gương mặt tròn trĩnh vừa mập vừa lùn, phưỡn cái bụng to tướng ra, mình hắn mặc áo lụa màu xanh ngoài khoác áo choàng bằng đoạn đen.

Hắn chính là lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ, tức Kim Bàn Toán Trương Bát.

Trương Bát vận nội lực vào năm ngón tay nắm chặt lấy hai cổ tay Phương Hoành, nhưng hắn cũng không đoạt Tiêu Lĩnh Vu mà chỉ quay sang Khâu Tiểu San cười ha hả nói:

-Người có duyên đi đâu cũng gặp nhau? Khâu cô nương mạnh giỏi chứ ?
Chúng ta lại gặp nhau ở đây.

Lúc này Hà Khôn chỉ còn một cây thiết bút ở tay trái. phải gắng đối địch với Thiết Phán Tả Phi, nhưng gắng gượng cũng chỉ được ba bốn hiệp liền bị Tả Phi ra chiêu Hồi Quan Phản Chiếu đập vào huyết Khúc Trì ở cánh tay trái. Cây thiết bút lập tức rớt xuống.

Tả Phi liền tiến lại một bước vung chưởng lên toan đập xuống huyết thiên linh trên đầu Hà Khôn.

Hà Khôn sức lực chưa được phục hồi đã phải cầm cự cường địch. Bao nhiêu lực lượng đều bị kiệt quệ. Cổ tay phải và khuỷu tay trái lại bị cường địch đả thương.

Tả Phi vung chưởng lên đánh xuống mau lẹ phi thường. Hà Khôn trông thấy chưởng thế của đối phương đập xuống đầu mà không sao né tránh được.

Đột nhiên có một bàn chân đá tạt ngang vào khuỷu tay Hà Khôn.

Phát cước này đá ra không một tiếng động mà mau lẹ phi thường, nên không thể dự phòng trước được.

Bàn tay mặt của Tả Phi đang đánh xuống trệch sang một bên, chân hấn cũng bước tạt ngang, đồng thời nhìn lại thấy một người mình mặc áo lam, đầu đội mũ che sụp xuống tận mắt. Thân hình vừa cao vừa gầy đứng cách chừng ba thước.

Người đó phóng cước đá ra xong rút về ngay.

Mặt trời lặn rồi hấn chỉ trông rõ một bên mặt của đối phương đang đứng nhìn phong cảnh đỉnh núi, dường như phát cước vừa rồi không phải tự hấn phóng ra.

Tả Phi trong lòng tức giận vô cùng, cười lạt hỏi:

-Người là ai ?

Hà Khôn còn nhớ người này chính là Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu trong Trung Châu Nhị Cổ. Hấn tự hỏi: Hấn là thù nghịch, không hiểu tại sao lại viện trợ mình ?

Bỗng nghe Đỗ Cửu cất giọng lạnh lùng nói:

-Tiểu đệ làm nghề thương mại nổi tiếng thành thực từ ông già đến đưa con nít cũng chẳng lừa dối. Việc buôn bán không xong nhưng nhân nghĩa vẫn còn. Các hạ hãy chờ một chút. Nếu cuộc buôn bán không thành là tiểu đệ đi liền, chẳng dính vào công việc của hai vị làm chi.

Thanh âm hấn cực kỳ lạnh lẽo, song lời nói rất hòa nhã.

Tả Phi hãy còn kém lịch duyệt giang hồ chưa biết Trung Châu Nhị Cổ. Hấn tức giận quát lên một tiếng rồi vung chưởng đánh ra.

Đỗ Cửu khẽ rung động hai vai người hấn đã lạng sang mé bên chừng ba, bốn thước. Hấn nói:

-Con nhà thương mại chỉ cầu được lợi. Tiểu đệ không ưa hao tổn sức lực để

tỷ đấu vô vị với người ngoài.

Tả Phi không hiểu ý câu nói của hắn, tức giận quát hỏi:

-Người nói lảng nhãng gì thế ?

Hắn lại phóng chưởng đánh tới.

Đỗ Cửu lảng tránh ra ngoài một trượng nói:

-Tiểu đệ đã bảo trước nay không ưa đánh nhau lắm. Hễ thò tay ra chỉ muốn được tiền. Vậy các hạ hãy chờ một chút hay hơn.

Tả Phi tuy ít khi bôn tẩu giang hồ một mình, mà kiến văn rất kém, nhưng gã thấy thân pháp người mới đến né tránh cũng hiểu ngay là võ công đối phương không phải tầm thường, nên không dám khinh địch. Gã ngấm ngấm đề tụ chân khí để chuẩn bị đối phó.

Tả Phi quay đầu nhìn lại thấy Phương Hoành đang giơ cao một đĩa nhỏ lên nhưng huyết mạch ở cổ tay bị một người thấp lùn nắm giữ không nhúc nhích được thì trong lòng vừa tức giận lại vừa khiếp sợ. Gã quát lên một tiếng thật to rồi nhảy xô lại.

Bỗng thấy trước mắt bóng người thấp thoáng. Đỗ Cửu đang đứng xa ngoài một trượng đột nhiên lướt tới cản đường ngay trước mặt gã.

Tả Phi đang xông về phía trước, còn Đỗ Cửu tiến lại rất mau. Hai bên đi về phía trái ngược thành ra đụng nhau.

Đỗ Cửu vẫn đứng yên không nhúc nhích. Còn Tả Phi bị hất lùi lại một thước. Gã biết ngay gặp phải tay kinh địch, không dám động thủ nữa.

Bỗng nghe Thương Bát cười ha hả nói:

-Khâu cô nương ! Non xanh còn đó khi nào lo hết củi đun. Cuộc mua bán giữa chúng ta mà thành tựu thì hai bên cũng được lợi. Nếu cô nương cố chấp không chịu thì bọn tại hạ đành chờ đợi để coi cuộc náo nhiệt.

Khâu Tiểu San cầm ngang thanh trường kiếm, ngấm ngấm vận khí điều dưỡng, vẫn không nói gì.

Thương Bát chau mày lên tiếng:

-Tại hạ buôn bán mấy chục năm tuy chẳng lấy gì làm phát đạt cho lắm, nhưng trước nay chưa từng gặp khó khăn trong công việc thương mại.

Hắn thấy Khâu Tiểu San vẫn không muốn trả lời liền nói tiếp:

-Nếu tại hạ mà buông tay ra thì chú em đây bị đập xuống, ắt là phải chết liền.

Hắn vừa nói vừa lùi lại một bước tựa hồ sắp buông tay.

Khâu Tiểu San không bình tĩnh được nữa. Nàng lên tiếng đáp:

-Các hạ hãy cứu chú em của tiểu nữ trước, rồi sẽ bàn tính đến chuyện thương mại cũng chưa muộn.

Thương Bát cười khanh khách nói:

-Trị giá sớm muộn khác nhau. Nếu tiểu đệ không nắm lấy cơ hội này thì cô nương qua sông đập gãy cầu, hoặc đòi giá đắt, tiểu đệ lấy tiền đâu mà mua

được.

Khâu Tiểu San buồn rầu thở dài nói:

-Bây giờ các hạ muốn sao hãy nói ra đi !

Thương bát đáp:

-Hay lắm ! Hay lắm ! Chỉ mong cô nương thành tâm ưng thuận vụ này là tại hạ quyết không để cô nương thiệt thòi.

Khâu Tiểu San đáp:

-Chú em của tiểu nữ bị người ta nắm như vậy chịu làm sao nổi ? Tiểu nữ ưng chịu rồi. Các hạ đừng chần chờ nữa. Hãy cứu y cho mau rồi sẽ tính.

Thương Bát mỉm cười đáp:

-Trước khi việc buôn bán giữa chúng ta được ấn định thì hai vị đều là mãi chủ chiêu cổ cho tại hạ .

Khâu Tiểu San chấn động tâm thần lạnh lùng đáp:

-Hừ ! Không ngờ Trung Châu Nhị Cổ lừng tiếng võ lâm lại là những nhân vật thế này .

Thương Bát cũng không lấy thế làm tức giận. Hắn vẫn mỉm cười nói tiếp:

-Trên chốn giang hồ, còn ai không biết Trung Châu Nhị Cổ trước nay chỉ mong cuộc buôn bán được ? Bỏ công mà không hỏi đến thủ đoạn thị phi ?

Khâu Tiểu San không làm thế nào được đành thở dài nói:

-Thôi ! Các hạ muốn sao thì nói đi !

Đỗ Cửu đáp:

-Thật tình tại hạ không nói cô nương cũng đã rõ rồi. Bọn võ lâm cao thủ mà bói lông tìm vết theo đuổi cô nương há chẳng vì chiếc chìa khóa cung cấm thì còn vì cái gì nữa ? Cứ tình thế trước mà nói thì sức một mình cô nương dù tài giỏi đến đâu cũng chẳng thể nào bảo vệ được nó. Nếu để nó lọt vào tay kẻ khác thì sao bằng đem nó làm vật giao dịch của chúng ta.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Nhưng tiểu muội không biết chiếc chìa khóa cung cấm hiện giờ ở đâu thì làm thế nào ?

Thương Bát nhíu cặp lông mày cười khanh khách nói:

-Tiểu đệ làm người thương mại trước nay không sợ ai chôi cãi. Chỉ cần cô nương ưng thuận là việc buôn bán đã thành nhất định.

Khâu Tiểu San nói:

-Thực tình tiểu nữ không biết đến chiếc chìa khóa cung cấm thế nào .

Thương Bát ngắt lời:

-Không cần ! Nếu chiếc chìa khóa kia không ở trong mình cô nương thì tại hạ cũng nhìn nhận là cuộc buôn bán của cô nương đã trả xong rồi. Có điều tại hạ chỉ xin cô nương viết cho mấy chữ để bọn tại hạ đi kiếm lệnh đường nói chuyện.

Khâu Tiểu San buồn rầu nói:

-Được rồi tiểu nữ ưng thuận như vậy.

Kim Bàn Toán Thương Bát bảo Đồ Cửu:

-Đồ lão nhị việc buôn bán giữa chúng ta và Khâu cô nương thế là xong rồi. Hắn vừa lớn tiếng gọi vừa tăng gia lực lượng vào hai bàn tay. Đồng thời chân phải đá ra một phát.

Bỗng nghe một tiếng rên ư ử. Con người Phương Hoành vừa gầy vừa cao đột nhiên bị hất tung lên bay ra bảy tám thước. Thương Bát đã đoạt Tiêu Lĩnh Vu ở trong tay đối phương rồi.

Tả Phi ngấm ngầm vận công lực chờ đợi. Hắn toan tấn công Đồ Cửu bỗng nghe tiếng rú vọng lại liền ngoảnh đầu trông ra thấy Phương Hoành bị té nhào nằm thẳng cứng dưới đất, hai mắt nhắm nghiền. Dường như thương thế cực kỳ trầm trọng. Hắn chẳng lòng nào gây chiến với Đồ Cửu vội tung mình nhảy vọt lại ôm Phương Hoành đông tuốt.

Lãnh Diện Thiết Bút Đồ Cửu thấy Tả Phi bỏ đi rồi liền hỏi:

-Đại ca ! Có cần bắt hai gã tiểu tử này không ?

Thương Bát cười đáp:

-Không cần ! Chúng ta hãy bàn về việc chính với Khâu cô nương trước đã. Đồ Cửu cất bước tiến lại. Tiễn tay hắn chụp lấy Hà Khôn, khẽ đập một chưởng vào huyết Mạch Môn và bảo hắn:

-Ông bạn hãy điều dưỡng một lúc.

Rồi hắn buông Hà Khôn xuống chạy đến bên Thương Bát.

Hà Khôn được Đồ Cửu vỗ vào huyết mạch môn, cảm thấy huyết mạch toàn thân lưu thông khoan khoái.

Khâu Tiểu San cũng chạy lại đón lấy Tiêu Lĩnh Vu và hỏi chàng:

-Tiểu đệ ! Tiểu đệ có việc gì không ?

Lúc Thương Bát đoạt lấy Tiêu Lĩnh Vu đã ngấm ngầm vận nội lực để đã thông khí huyết cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu mở bừng mắt ra nhìn thấy Khâu Tiểu San ra chiều nóng nảy, liền mỉm cười đáp:

-Tỷ tỷ bất tất phải quan tâm. Tiểu đệ vẫn không sao hết.

Rồi chàng dời khỏi Khâu Tiểu San đứng thẳng người lên.

Thương Bát cười khanh khách nói:

-May mà lệnh đệ chưa bị thương.

Khâu Tiểu San lạnh lùng nói:

-Đáng tiếc là tiểu nữ chẳng những không biết chiếc chìa khóa cung cấm để ở đâu mà cũng chưa nhìn thấy nó hình thù ra sao. Vụ này chắc hai vị không ăn thua gì rồi.

Thương Bát tủm tỉm cười nói:

-Tại hạ đã từng trải qua bao cơn sóng gió, quyết chẳng đến nỗi bị lật thuyền trong vũng nước nhỏ. Cô nương khỏi lo về điểm này.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

-Anh em tại hạ làm nghề thương mại trước nay vẫn giao dịch bằng tiền mặt chưa ai khiếm khuyết bao giờ. Có điều cuộc thương mại với Khâu cô nương lớn quá, nên bọn tại hạ phá lệ một phen. Miệng nói không lấy gì làm căn cứ, mong rằng Khâu cô nương viết cho mấy chữ để làm bằng.

Hắn nói rồi cởi chiếc bọc bằng vải vàng ở sau lưng ra. Hắn mở bọc lấy một cuốn sổ lụa vàng và bút nghiên đầy đủ.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu mở cuốn sổ đưa ra.

Thương Bát nhìn Khâu Tiểu San cười ha hả nói:

-Con người không thủ tín chẳng thể đứng vững được. Lệnh đường với một thanh kiếm đã dọc ngang giang hồ. Bạn hữu võ lâm đều kính nể, lời nói của anh giá đáng ngàn vàng. Cô nương nói một lời hay viết một chữ là bọn tại hạ không dám hoài nghi nữa.

Khâu Tiểu San giương cặp lông mày lên ngắt lời:

-Tiểu nữ nói thiệt tình chưa hề nhìn thấy chiếc chìa khóa cung cấm thì biết làm thế nào được ?

Thương Bát đáp:

-Tại hạ đã nói: Hễ cô nương mở miệng nói điều chi là tại hạ tin ngay không nghi ngờ gì cả.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Các hạ đã tin tiểu nữ thì còn hỏi điều chi nữa ?

Thương Bát cười đáp:

-Đáng cười cho bao nhiêu cao thủ tới tấp theo dõi cô nương. Họ đều bảo là chiếc chìa khóa cung cấm kia hiện giấu trong mình cô .

Khâu Tiểu San ngắt lời:

-Có chi mà đáng cười ? Các hạ cũng chẳng thế là gì ?

Thương Bát đáp:

-Dĩ nhiên tại hạ khác nhiều .

Đột nhiên hắn thu nụ cười lại nói:

-Chiếc chìa khóa cung cấm không ở trong mình cô nương, nhưng lệnh đường đã cắt nó đi .

Khâu Tiểu San nói:

-Gia mẫu đã tạ thế rồi.

Thương Bát nói:

-Tại hạ cũng tin như vậy .

Hắn ngừng lại rồi đột nhiên cười khanh khách nói tiếp:

-Bọn tại hạ chỉ cần cô nương ký cho một chữ là việc giao dịch này coi như xong rồi.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đưa tay trái cầm nghiên bút, tay mặt cầm cuốn sổ lạnh lùng nói:

-Hai tên quý mở đường của Đàn chúa Thần Phong bang đã bị khổ nhục tất chẳng chịu bỏ qua. Chuyến này họ còn thống lĩnh những tay cao thủ trong bang rượt tới trong lúc khẩn cấp này thì giờ là vàng bạc, cô nương không nên chần chờ.

Khâu Tiểu San đưa mắt trông cuốn sổ hỏi:

-Các hạ muốn tiểu nữ viết gì đây ?

Kim Bàn Toán Thương Bát trở lại nét mặt tươi cười nói:

-Giả dối lắm ! Tại hạ đọc sao cô nương cứ vậy mà hạ bút.

Khâu Tiểu San cười lật cầm lấy cây bút.

Kim Bàn Toán Thương Bát trầm ngâm một chút rồi đồng dặc đọc:

=Người thiếu nợ là Khâu Tiểu San ưng chịu đem chiếc chìa khóa cung cấm do gia mẫu cất giữ .

Khâu Tiểu San toan viết đột nhiên dừng bút lại ngắt lời:

-Hãy khoan !

Thương Bát hỏi:

-Còn chỗ nào không ổn ?

Khâu Tiểu San đáp:

-Nếu tiểu nữ theo lời các hạ viết văn tự thiếu nợ, thì các vị trả lại tiểu nữ bằng điều kiện nào ?

Thương Bát nói:

-Bọn tại hạ quyết không để cô nương phải thiệt thòi. Ngàn lạng vàng ròng, trăm súc gấm đoạn, mười hạt minh châu. Ngoài ra còn thành bảo kiếm chặt sắc như cắt bùn. Đồng thời phụ trách hộ tống cô nương cùng lệnh đệ thoát vòng nguy hiểm.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 11

Hai Nhân Vật Kỳ Khôi Xuất Hiện

Khâu Tiểu San nói:

-Biết bao nhiêu cao thủ trong thiên hạ, cả hai phái lớn là Thiếu Lâm và Võ Đang đều vô cố đối nghịch với bọn tiểu nữ, phái bọn thiết kỵ truy tầm như bóng theo hình. Thiên hạ tuy rộng lớn, mà tiểu nữ không còn cách dung thân.

Thương Bát nói:

-Cái đó cô nương bắt tất phải quan tâm. Những cao thủ võ lâm sở dĩ theo dõi cô nương chỉ vì chiếc chìa khóa cung cấm. Sau khi bọn tại hạ lấy được rồi và chuẩn bị xong xuôi, sẽ đem công bố trước võ lâm thiên hạ là chiếc chìa khóa

cung cấm kia do anh em tại hạ cất giữ. Một khi tin đó loan ra, cô nương không còn bị ai quấy nhiễu nữa.

Khâu Tiểu San lại hỏi:

-Nếu hai vị không lấy được chiếc chìa khóa cung cấm thì sao ?

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đáp:

-Anh em tại hạ đã điều tra và biết rõ chiếc chìa khóa cung cấm kia đích xác lọt vào tay lệnh đường rồi. Trừ khi cô nương hủy bỏ điều ước không kể, ngoài ra chẳng có lý nào cái đó không vào tay bọn tại hạ được.

Thương Bát cũng nói theo:

-Đó là một vật quan hệ lớn với những tay cao thủ trong võ lâm. Cô nương giữ nó thực tình chỉ có hại chứ chẳng ích gì.

Tiêu Lĩnh Vu nghe trong lòng bất phục, hỏi xen vào:

-Chiếc chìa khóa cung cấm kia là vật bất lợi, thì sao các vị còn bức bách Khâu tỷ tỷ đưa cho các vị ?

Thương Bát ngó Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

-Tiểu huynh đệ ! Đây chẳng phải là chuyện bức bách để lấy không mà là mua bằng một giá rất đắt.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

-Khâu cô nương ! Trễ lắm rồi ! Xin cô nương hạ bút cho.

Khâu Tiểu San trừng mắt nhìn Đỗ Cửu nói:

-Tiểu nữ tuy là hạng nữ lưu, nhưng nói sao có vậy. Trước khi hạ bút tiểu nữ phải hỏi cho biết rõ mà thôi.

Thương Bát nói:

-Dĩ nhiên là thế ! Cô nương có điều chi chỉ giáo xin cứ nói ra.

Khâu Tiểu San đáp:

-Tiểu nữ hạ bút thiếu nợ nhưng có hai điều kiện.

Thương Bát hỏi:

-Điều kiện gì ?

Khâu Tiểu San đáp:

-Điều kiện thứ nhất là nếu cuộc điều tra của hai vị sai lầm, chiếc chìa khóa cung cấm kia không ở trong mình gia mẫu thì món nợ này coi như không có.

Thương Bát trầm ngâm một chút rồi hỏi:

-Chỉ mong cô nương đừng giấu đi là bọn tại hạ chịu liền. Còn điều kiện thứ hai thế nào ?

Khâu Tiểu San đáp:

-Điều kiện thứ hai là chiếc chìa khóa cung cấm kia là của tiểu nữ bị hai vị uy hiếp lấy đi.

Thương Bát xua tay lia lịa đáp:

-Không được ! Không được ! Trung Châu Nhị Cổ trước nay không ép uổng trong buôn bán. Cuộc giao dịch này là do cô nương ưng thuận trước.

Khâu Tiểu San nói:

-Bất luận hai vị nói thế nào thì nói, tiểu nữ chẳng bao giờ có dụng ý bán chiếc chìa khóa cung cấm. Vàng bạc châu báu hay gì gì đi nữa thì tiểu nữ cũng xin các hạ miễn thứ cho không dám tiếp nhận.

Thương Bát hỏi:

-Cả thanh bảo kiếm ngàn xưa chặt sắt như cắt bùn, cô nương cũng không muốn hay sao ?

Khâu Tiểu San đáp:

-Tiểu nữ không muốn và vẫn giữ quyền để ngày sau có dịp thu về.

Thương Bát cười nói:

-Cái đó dễ lắm ! Anh em tại hạ mà còn sống, cung cấm chưa mở ra, chiếc chìa khóa kia vẫn giữ nguyên giá trị thì sau này cô nương bất cứ lúc nào cũng có thể đòi ở nơi anh em tại hạ. Nhưng tại hạ xin nói trước, cô nương muốn thu nó về thì chỉ còn cách trông vào võ công, cô nương mà thắng được anh em tại hạ thì tại hạ đành bỏ chiêu bài đi không buôn bán nữa. Khi ấy cô nương chẳng những có thể thu hồi chiếc chìa khóa cung cấm mà còn được khai gia bắt anh em tại hạ phải trả lợi tức.

Khâu Tiểu San nói:

-Vậy chúng ta cứ thế. Hai vị bản lĩnh cao cường, dĩ nhiên chẳng coi đưa con gái yếu ớt này vào đâu.

Rồi nàng đặt bút viết tiếp:

-Bằng lòng đem chiếc chìa khóa cung cấm do gia mẫu thu cất .

Nàng dừng bút lại hỏi:

-Dưới này còn viết gì nữa.

Thương Bát đáp:

-Phía dưới xin viết: Đem cầm cho Trung Châu Nhị Cỗ. Nay giao mười hạt minh châu trước. Còn ngàn lạng hoàng kim, trăm súc gấm đoạn và một thanh bảo kiếm chặt sắt như cắt bùn thì chờ sau khi lấy được chìa khóa sẽ giao nốt .

Khâu Tiểu San ngắt lời:

-Tiểu nữ không muốn thứ đó, vậy bắt tất phải viết vào làm chi.

Thương Bát vội nói:

-Không được ! Không được ! Cô nương không muốn lấy nhưng tại hạ chẳng thể không đưa ra.

Khâu Tiểu San theo lời viết xong hỏi:

-Thế này đã được chưa ?

Thương Bát đáp:

-Xin thêm hai câu: Sợ lời nói vô bằng viết tờ giấy này cho đủ chứng cứ.

Khâu Tiểu San lại viết tiếp, rồi lạnh lùng hỏi:

-Được rồi chứ ?

Thương Bát đáp:

-Được rồi ! Thật làm phiền cô nương.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu thu cất văn tự, bút mực rồi nói:

-Bây giờ có đủ giấy tờ bút tích khiến cho anh em tại hạ thêm lòng hăng hái tìm kiếm chiếc chìa khóa cung cấm này !

Khâu Tiểu San trong lòng buồn rầu, không nói gì nữa, dắt Tiêu Linh Vu đến bên một tảng đá lớn ngồi xuống tựa vào vách núi rồi nhắm mắt ngủ đi.

Nàng đã mệt lử sức lực chưa hồi phục lại trải qua một phen ác chiến. Bây giờ nàng vừa ngồi xuống đã ngủ say ngay.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu quay lại hỏi Thương Bát:

-Lão đại bây giờ chúng ta canh giữ ở đây để chờ cô ta thức dậy hay sao ?

Thương Bát mỉm cười nói:

-Một lời của Khâu cô nương coi nặng bằng non, quyết cô không cải xóa đâu. Vậy lão nhị lấy linh đan trong mình cho chú em này và hai ông bạn kia mỗi người một viên. Chúng ta cũng nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút.

Đỗ Cửu theo lời lấy bình ngọc ra móc ba viên thuốc, hẩn đưa cho Hà Khôn hai viên nói:

-Đây là hai viên Trần Thần Bảo Nguyên rất công hiệu. Ông bạn uống một viên còn viên nữa đưa cho ông bạn bị cụt tay.

Hẩn không chờ Hà Khôn phản ứng thế nào, cầm hai viên Trần Thần Bảo Nguyên đan giao cho Hà Khôn, rồi tới bên Tiêu Linh Vu lạnh lùng nói:

-Tiểu huynh đệ hãy uống viên thuốc này đi !

Tiêu Linh Vu ngừng đầu lên nhìn viên thuốc trong tay Đỗ Cửu đáp:

-Tại hạ không uống !

Chàng nói câu này bằng một giọng kiên quyết.

Đỗ Cửu sững sốt hỏi:

-Viên thuốc này rất bổ ích cho thân thể, sao tiểu huynh đệ lại không uống ?

Tiêu Linh Vu lắc đầu đáp:

-Tiểu đệ không muốn uống là không uống. Dù có là gan rồng tùy phượng uống một viên sống lâu trăm tuổi, tại hạ cũng không uống.

Đỗ Cửu giơ viên thuốc hồng trong tay lên hững hờ nói:

-Bây giờ tiểu huynh đệ không chịu uống, thì e rằng sau này có hối cũng không kịp.

Tiêu Linh Vu nói:

-Tại hạ nhất định không uống thì các hạ cứ cất đi.

Đỗ Cửu như người đụng đầu vào đinh, trong lòng vừa tức giận lại vừa buồn cười, bụng bảo dạ:

-Thằng nhỏ này nói năng mạnh dạn, đảm khí không vừa, thật là đáng phục. Hẩn cất viên thuốc đi rồi tựa vào vách núi.

Chiều trời mỗi lúc một tối dần. Mảnh trăng lưỡi liềm treo ở bên trời. Ngọn

núi đứng sừng dưới ánh trăng soi.

Cảnh đêm lạnh trên núi lại càng tịch mịch.

Khâu Tiểu San được một giấc ngủ ngon, tinh thần hồi phục, nàng mở mắt ra thấy Trung Châu Nhị Cổ một người ngồi điều dưỡng và một người đứng tựa vào vách núi, lòng nàng bỗng nảy ra nhiều mối cảm khái nghĩ thầm:

-Hai người này võ công tuyệt thế, nhưng lại trục lợi trên chốn giang hồ, làm việc thương mại. Ta đã viết văn tự tất chúng vững lòng tin cậy không chịu bỏ qua. Cổ lai những bạn hữu võ lâm đều khinh tài trọng nghĩa để tiếng hào hiệp rồi rút lui

khỏi giang hồ. Bọn người võ công cao cường như Trung Châu Nhị Cổ mà suốt đời trục lợi, chẳng kể gây oán kết thù. Tưởng trong thiên hạ ít người như hai lão này.

Bỗng thấy Thương Bát đột nhiên mở bừng mắt ra cười khanh khách hỏi:

-Khâu cô nương tỉnh giấc rồi ư ?

Khâu Tiểu San cười lạt đáp:

-Tiểu nữ đã phiền hai vị phải chờ lâu.

Nàng cất bước tiến lại bên Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng vẫn nhắm mắt đang vận công điều dưỡng. Đêm khuya giá lạnh mà công lực như Tiêu Lĩnh Vu hiển nhiên chẳng thể nào chống lại với sự rét mướt, nhưng chàng ý chí cương quyết vô cùng,

khiến Khâu Tiểu San sinh lòng lân mẫn. Nàng buông tiếng thở dài hỏi:

-Tiểu đệ có rét không ?

Tiêu Lĩnh Vu mở bừng mắt nhìn Khâu Tiểu San cười đáp:

-Tiểu đệ không sợ rét lạnh.

Kim Toán Bàn Thương Bát rảo bước tiến lại nói:

-Tiểu đệ có một tấm bảo y bằng da con điêu giữ được sức nóng. Nếu lệnh đệ cần thì tại hạ xin kính tặng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ không cần đâu. Chẳng thà chết rét cũng đành chứ không muốn mặc áo của các hạ.

Thương Bát tủm tỉm cười nói:

-Tiểu huynh đệ còn nhỏ tuổi như vậy mà đã khí phách hơn đời, thật khiến tại hạ rất bội phục.

Khâu Tiểu San ngó Thương Bát bằng cặp mắt lạnh lùng nói:

-Trung Châu Nhị Cổ nổi tiếng giang hồ mấy chục năm mà suốt ngày tha thiết lo việc kinh doanh thủ lợi. Chắc hai vị định tích lũy tiền tài để đến nước phú xung địch quốc.

Câu nàng nói có vẻ châm biếm nhưng Kim Toán Bàn lại lấy thế làm thích thú cười khanh khách đáp:

-Tài sản của anh em tại hạ không dám phú xung địch quốc nhưng phóng tầm

mắt nhìn ra võ lâm hiện nay có thể nói là chưa ai bì kịp.

Khâu Tiểu San chau mày nghĩ thầm:

-Thằng cha này lấy chuyện thu góp tiền tài cùng báu vật làm vui thích. Minh nói mĩa hẩn mà hẩn lại ra chiều thích chí.

Nàng nghĩ vậy rồi không nói gì nữa, nắm tay Tiêu Lĩnh Vu, đoạn quay lại hỏi Trương Càn:

-Thương thế người ra sao ?

Trương Càn đứng dậy đáp:

-Máu đã hết chảy, đau cũng bớt nhiều. Bây giờ tại hạ có thể thượng lộ được rồi.

Gã thò tay ra lượm thanh đơn đao dưới đất.

Khâu Tiểu San nói:

-Hay lắm ! Vậy chúng ta đăng trình ngay bây giờ.

Rồi nàng dắt Tiêu Lĩnh Vu cất bước đi trước.

Hà Khôn đã uống viên Trấn Thần Bảo Nguyên đan và móc một viên đưa cho Trương Càn uống.

Quả nhiên tinh thần hai người phấn khởi.

Hà Khôn nghĩ thầm trong bụng:

-Xem chừng Trung Châu Nhị Cổ, chẳng những góp nhặt báu vật, e rằng chúng còn thu cất thuốc men. Viên thuốc màu hồng này không biết từ tay ai đưa đến mà thần hiệu vô cùng !

Gã cầm song bút theo sau Trương Càn đi ngay.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đột nhiên đứng ngang ra chặn đường Khâu Tiểu San hỏi:

-Khâu cô nương ! Cô nương quên điều ước đã ký rồi chăng ?

Khâu Tiểu San hỏi:

-Phải chăng hai vị muốn nhìn thấy di thể của gia mẫu tiểu nữ ?

Đỗ Cửu đáp:

-Đúng thế ! Bọn tại hạ muốn kiếm lệnh đường để lấy chìa khóa cung cấm.

Khâu Tiểu San nói:

-Tiểu nữ không quên đâu.

Nàng nghiêng người lướt đi về phía trước.

Đỗ Cửu vội nói:

-Khâu cô nương còn nhớ là hay lắm ! Bọn tại hạ ít người, cô nương mau mau nói ra di thể lệnh đường ở đâu, để thanh toán món đó đi cho xong.

Khâu Tiểu San đáp:

-Nhân mã của bang Thần Phong sắp đuổi đến nơi, hãy chờ cho tiểu nữ thoát nơi nguy hiểm rồi hãy nói với các hạ cũng chưa muộn.

Kim Toán Bàn Thương Bát cả cười nói:

-Cô nương nói thế là phải. Lão nhị nên lịch sự một chút.

Hắn dứt lời chạy nhanh như gió lướt qua bên mình Khâu Tiểu San, tranh tiên ra cửa hang, chúm môi huýt lên một tiếng còi.

Bỗng nghe tiếng chó sủa gâu gâu . Hai con chó đen lớn chạy ọ ọ tới.

Con chó thấy Thương Bát ngoe nguẩy cái đuôi rồi chạy đến bên hắn.

Khâu Tiểu San theo sau Thương Bát ra khỏi cửa hang rồi, ngừng đầu lên nhấm địa thế xong đi về phía chính Tây.

Kim Toán Bàn Thương Bát khẽ bảo Đỗ Cửu:

-Lão nhị ! Người đi hộ giá cho Khâu cô nương để ta thăm đường trước. Cần phải tránh được Thần Phong bang chúa và mấy quái vật đặc biệt mới được.

Đỗ Cửu nói:

-Chiếc chìa khóa cung cấm kia ngày nào chưa xuất hiện trên chốn giang hồ thì Khâu Tiểu San khó mà tránh khỏi bọn người bới lông tìm vết. Chẳng lẽ chúng ta cứ bảo vệ cho cô hay sao ?

Thương Bát đáp:

-Không cần đâu. Chỉ cốt sao thoát khỏi những tay cao thủ bao vây lần này là được, còn về sau thì dễ lắm.

Hắn ngừng đầu lên thấy bọn Khâu Tiểu San, Hà Khôn đã đi xa mấy chục trượng, liền vỗ vai Đỗ Cửu nói tiếp:

-Lão nhị ! Lão nhị đi rượt theo họ ọ ọ đi !

Dứt lời hắn nhảy vọt đi. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống đã lướt qua Khâu Tiểu San.

Hai con chó đen lớn theo sau Thương Bát.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu tăng gia cước lực đi theo sát Hà Khôn.

Khâu Tiểu San vừa nâng đỡ Tiêu Lĩnh Vu vừa đi. Nàng phóng chân chạy ọ ọ qua hai cái núi.

Tiêu Lĩnh Vu hết cả rét mướt, quay đầu nhìn lại thấy Đỗ Cửu đội mũ che sụp xuống mí mắt vẫn theo sát Hà Khôn, quả nhiên có ý bảo vệ cho bọn mình. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

-Người này tuy bộ mặt đáng ghét, nhưng võ công cao cường, có thể giúp Khâu tỷ tỷ chống đỡ cường địch được .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe chó sủa gâu gâu , một bóng người từ phía quanh góc núi, xuất hiện, chạy ọ ọ tới.

Khâu Tiểu San xoay tay trái lại, nhẹ nhàng đưa người chàng về phía sau.

Tay mặt nàng nắm chặt đốc kiếm chuẩn bị cự địch.

Bỗng nghe người đi tới hắng dặng một tiếng rồi nói:

-Khâu cô nương đừng hiểu lầm. Tại hạ chính là Thương Bát đây !

Hắn chưa dứt lời đã chạy đến trước Khâu Tiểu San.

Dưới ánh trăng, nàng nhìn rõ gương mặt của hắn bốc đầy nhiệt khí. Hiên nhiên, vừa trông đã biết hắn đã trải qua một cuộc chạy bỏ hơi tai.

Hai con chó lớn vẫn theo sau.

Khâu Tiểu San máy môi muốn hỏi, nhưng nàng đột nhiên ngừng lại lạnh lùng nhìn Thương Bát không nói gì nữa.

Kim Toán Bàn Thương Bát tuy lộ vẻ khấn trương nhưng nét mặt vẫn tươi cười như trước.

Hắn nhìn Khâu Tiểu San cười nói:

-Hồng bát ! Vụ buôn bán của tại hạ với cô nương e rằng phải lỗ vốn mất.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Kẻ kinh địch dám ngó tới Trung Châu Nhị Cổ tất không phải là hạng vô danh có đúng thế không ?

Thương Bát cười nói:

-Cô nương nói đúng đó ! Vừa rồi tại hạ phát giác hai thiếu niên xuất hiện trong võ lâm. Hai người này khó chơi lắm vì chúng không ham danh lợi mà lại trúng vào vụ muốn tranh đoạt chiếc chìa khóa cung cấm.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Các hạ sợ họ ư ?

Kim Toán Bàn Thương Bát cười đáp:

-Hiện nay trong võ lâm, những người khiến cho bọn tại hạ khiếp sợ cũng không có mấy. Nhưng tại hạ chỉ mong bảo vệ cô nương thì tội gì sinh sự với họ để mua chuộc phiền não.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Theo cao kiến của các hạ thì nên thế nào ?

Thương Bát đáp:

-Theo ý tại hạ thì nên tìm đường khác mà đi, tránh xa hai người đó.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Sao các hạ không nói rõ xem hai nhân vật ấy là ai ?

Thương Bát đáp:

-Hai người này rất nổi danh, dù cô nương chưa gặp nhưng tất cũng nghe lệnh đường nói tới.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Ai vậy ?

Kim Toán Bàn Thương Bát xoay về hướng chính Bắc mà đi, đồng thời đáp:

-Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Hắn quay đầu lại nhìn thấy Khâu Tiểu San đứng yên không cất bước, bất giác hắn chau mày nói:

-Nếu cô nương muốn được bình yên vô sự thoát khỏi vòng vây của những tay đại cao thủ thì hay hơn hết là hợp tác với anh em tại hạ .

Hắn lại đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Dù cô nương chẳng kể đến mối an nguy của thân mình, cũng sợ chết của hai vị đi theo, thì cũng nghĩ tới lệnh đệ. Giữa những cuộc chiến nguy hiểm, cần phải có người bảo vệ cho y.

Hắn nói câu này quả nhiên khiến Khâu Tiểu San phải động lòng, nàng liền dắt Tiêu Lĩnh Vu đi về hướng chính Bắc.

Thương Bát tùm tùm cười nói:

Nếu cô nương chịu hợp tác cùng anh em tại hạ thì việc thoát khỏi trùng vi một cách bình yên chẳng có chi là khó.

Khâu Tiểu San nghĩ tới việc đã ký giấy hợp đồng với hai người thì trong lòng không khỏi buồn bực. Nàng lạnh lùng đáp:

-Hai vị võ công cao thâm, oai danh lừng lẫy, nhưng hành động khó làm cho người thiên hạ kính trọng được.

Trung Châu Nhị Cổ oai danh lừng lẫy võ lâm mà nghe lời nói mai mỉa vào mặt thì dù không nổi nóng tất cũng sa sầm nét mặt mới phải. Thế mà Kim Toán Bàn Thương Bát vẫn chẳng có ý giận dữ chi hết, hắn còn lộ vẻ vui mừng đáp:

-Khâu cô nương nói đúng lắm ! Anh em tại hạ vốn không ưa danh dự hảo huyền, chỉ mong những điều thực tiễn. Của đến càng nhiều càng hay. Trong võ lâm thiếu gì bậc hào phú nhưng thu thập được nhiều châu báu thì có thể nói quả quyết là chưa ai bì kịp.

Khâu Tiểu San bực mình hỏi:

-Tiền bạc châu báu thì làm gì ? Lúc chết có bỏ vào quan tài đem đi được không?

Kim Toán Bàn Thương Bát sững sốt đáp:

-Mỗi người có một chí hướng, không thể miễn cưỡng được. Lắm kẻ coi châu báu như đất bùn, coi tiền bạc như cỏ rác, nhưng anh em tại hạ thì thu thập bao nhiêu cũng không biết chán .

Hắn ngừng mặt lên cười ha hả nói tiếp:

-Tại hạ quên không nói cho cô nương hay về hai nhân vật không nên giầy vào đó.

Khâu Tiểu San tuy khinh khi hành động của hai người, không muốn nói chuyện với họ nữa, nhưng nàng động tính hiếu kỳ, liền hỏi:

-Họ là ai vậy ?

Thương Bát tùm tùm cười đáp:

-Hai người này chắc cô nương ái mộ lắm. Họ qua lại giang hồ để đỡ kẻ khốn cùng giúp người trong cơn hoạn nạn, giàu lòng trượng nghĩa khinh tài và nổi tiếng hào hiệp, khác hẳn anh em tại hạ là con nhà thương mại.

Khâu Tiểu San lạnh lùng nói:

-Các hạ muốn nói thì nói huých toẹt ra đi mà không muốn nói thì thôi. Còn úp mở quanh co thì chỉ khiến cho người nghe chán tai lắm.

Kim Toán Bàn Thương Bát tuy lúc nào cũng so bì hơn thiệt, nhưng hắn là người dày công hàm dưỡng ít kẻ bì kịp. Bất luận Khâu Tiểu San châm chọc cách nào, thủy chung hắn không động nộ, vẫn tươi cười hỏi:

-Cô nương đã nghe đến hai cái ngoại hiệu Tử Tăng, Phạn Cái bao giờ chưa ?

Khâu Tiểu San động tâm tự hỏi:

-Tử Tăng, Phạn Cái đều nổi danh đại hiệp một thời, chẳng lẽ hai nhân vật này cũng rượt tới đây để tham dự việc đoạt chiếc chìa khóa cung cấm ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, nàng hững hờ đáp :

-Tiểu nữ chỉ nghe tên chứ chưa biết người.

Tiêu Linh Vu nghe nàng nói cũng động tính hiếu kỳ, hỏi xen vào:

-Những nhân vật đó không có tên họ hay sao mà kêu bằng Tử Tăng, Phạn Cái ?

Thương Bát cười đáp:

-Nhà sư tuy là người xuất gia nhưng không giới tửu, tửu lượng của y thật là ghê gớm, uống ngàn chung cũng không say. Năm trước ở trên Huỳnh Hạc, y cùng người uống rượu thi, suốt ba ngày ba đêm, tay không rời chung. Bao nhiêu người

dự hội đều say khướt lẫn kèn mà nhà sư vẫn không sao cả, vì vậy người ta tặng cho cái ngoại hiệu là Tử Tăng.

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Té ra là thế ! Tử Tăng thích uống rượu đã đành, chẳng lẽ Phạn Cái cũng ăn cơm hơn người hay sao ?

Thương Bát đáp:

-Tiểu huynh đệ đoán trúng đó ! Thực lượng của Phạn Cái thật là ghê gớm. Mỗi bữa ăn hết một đấu gạo nấu cơm vẫn chưa no !

Tiêu Linh Vu thè lưỡi ra hỏi:

-Ăn hết một đấu gạo mà không vỡ bụng ư ?

Thương Bát cười đáp:

-Bạn hữu giang hồ kêu bằng Phạn Cái dĩ nhiên y có chỗ đặc biệt. Nếu ăn không hết một đấu gạo thì cái nhĩ hiệu Phạn Cái làm sao mà có được ?

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Bản lĩnh Tử Tăng, Phạn Cái thế nào ?

Thương Bát đáp:

-Bản lĩnh hai nhân vật này không thể lường được .

Tiêu Linh Vu ngắt lời:

-So với Khâu tử tử ra sao ?

Thương Bát đáp:

-Họ còn cao cường hơn nhiều.

Tiêu Linh Vu bỗng chau mày hỏi:

-Hai người đó lần mò đến dãy núi đầy tuyết phủ dài hàng muôn dặm này chắc cũng có chỗ dụng tâm như các vị là để đoạt lấy chiếc chìa khóa cung cấm của Khâu tử tử hay sao ?

Thương Bát đáp:

-Hành vi của hai vị này khó mà lường được. Tại hạ không dám nói quyết.

Mong rằng họ đến đây không phải vì chuyện này.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Tại sao vậy ?

Thương Bát dường như rất hợp ý tâm đầu với Tiêu Lĩnh Vu.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 12

Thần Phong Bang Giở Trò Quái Đản

Tiêu Lĩnh Vu hỏi Thương Bát câu gì hần cũng trả lời. Hần cười ha hả nói:

-Vì chiếc chìa khóa cung cấm đã được lệnh tử tử bán cho tại hạ rồi.

Khâu Tiểu San khẽ hừ một tiếng. Nàng ngậm vận chân lực vào tay phải cấp Tiêu Lĩnh Vu ra sức chạy về phía trước.

Thương Bát chạy vượt lên trước nói:

-Cô nương để tại hạ dẫn đường cho.

Trương Càn chỗ cánh tay bị chặt chưa khỏi hẳn. Gã chạy theo một hồi miệng vết thương lại bể ra. Máu tươi chảy dòng dòng. Gã cố gắng nhịn đau nhưng máu ra nhiều quá, không chịu đựng nổi. Hần chạy được một lúc nữa rồi đầu óc choáng váng, chân bước loạn choạng. Cặp mắt hoa lên, té lăn xuống.

Hà Khôn theo sau Trương Càn, trong mình gã cũng bị mấy vết thương nhẹ. Sau một lúc chạy vội, gã thở hồng hộc. Vừa thấy Trương Càn té ngã muốn cứu viện mà không kịp.

Bỗng nghe cơn gió mạnh lướt qua bên mình, đột nhiên Lãnh Diện Thiết Bút Đồ Cửu vọt lên phía trước, vung tay ra ôm lấy Trương Càn, tay phải hần điểm lẹ vào hai chỗ huyệt đạo để cầm máu cho gã. Hần lại móc lấy một viên thuốc bỏ vào

miệng gã bảo:

-Người nuốt mau đi !

Rồi hần không cần Trương Càn có nuốt hay không, ôm lấy gã mà chạy về phía trước.

Khâu Tiểu San đột nhiên dừng bước quay đầu lại hỏi:

-Chuyện gì vậy ?

Lãnh Diện Thiết Bút Đồ Cửu lạnh lùng đáp:

-Vết thương của gã lại vỡ ra suýt nữa té nhào. Bây giờ gã không việc gì nữa rồi.

Tại hạ phải ôm gã chạy đi cho lẹ.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

-Bọn chúng hành động như vậy chắc là để thoát khỏi vòng vây cho lẹ rồi bức bách ta đưa chìa khóa cung cấm ra.

Tuy nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn xoay mình chạy về phía trước.

Đường núi gập ghềnh, quanh co, đoàn người chạy suốt đêm cho đến lúc trời tang tảng sáng, chẳng hiểu đã đi được bao nhiêu đường đất.

Bỗng nghe hai tiếng chó sủa gâu gâu . Tiếp theo là tiếng quất vang:
-Mi là con chó mà khinh người thế ! Mi dám hỗn hào cả với lão khiêu hóa u
?

Thương Bát la thầm:

-Hồng bát ! Mình sợ gặp lão quỷ quanh đi quẩn lại, sao còn chạm trán lão
khiêu hóa này ?

Hắn dừng lại nhìn thì thấy chỗ ngã ba đường có một tòa miếu thổ địa trắng.
Dưới gốc cây tùng trước miếu, một lão già áo rách trăm chỗ che không kín
thân thể ngồi đó. Trước mặt lão đặt một cái chảo lớn. Bên cạnh đặt một cây
gậy. Hai con chó lông đen đứng gác chừng bốn năm thước nhìn chăm chăm
lão già, muốn nhảy xô lại.

Thương Bát khẽ huýt một tiếng còi kêu đôi chó về, chắp tay thi lễ nói:

-Thẩm huynh ! Lâu nay tiểu đệ không được gặp.

Lão già từ từ quay đầu lại ngó Kim Toán Bàn Thương Bát một cái rồi nói:

-Thương huynh càng ngày càng phì mị, chắc là buôn bát phát tài lắm !

Thương Bát cười đáp:

-Nhờ tổ ấm cũng khá !

Lão già lam lũ chú ý nhìn hai con chó đen nói:

-Phải chăng đôi súc sinh kia là của Thương huynh ?

Kim Toán Bàn Thương Bát đáp:

-Tiểu đệ qua bên Tây Vực buôn bán, người ta không có tiền mua hàng nên
đổi hai con chó này dất về.

Lão già lam lũ nói:

-Hai con chó này bắt nhả lắm ! Thương huynh nhiều tiền nên nuôi nó đi đâu
cũng đưa đi theo để tỏ ra con người phú quý, lão khiêu hóa này coi chẳng
thuận mắt chút nào.

Kim Toán Bàn Thương Bát cười đáp:

-Chúng là giống vật vô tri, xin Thẩm huynh miễn trách. Bây giờ tiểu đệ xin
lỗi đó.

Hắn nói xong chắp tay xá một cái.

Lão già lam lũ đảo mắt ngó quanh, bỗng chú ý nhìn Khâu Tiểu San nói:

-Gớm thật ! Thương huynh buôn bán càng ngày càng lớn, mua cả đến người
nữa.

Khâu Tiểu San trong lòng tức giận đã toan nổi nóng, nhưng nàng lại nghĩ
rằng:

-Thương Bát là người có uy thế trong võ lâm mà còn kính trọng lão ăn xin
này.

Và coi lời lão tựa hồ không phải nói chuyện buôn bán thì chắc lão là một
nhân vật có danh vọng lớn. Có khi lão là Phạm Cái nổi danh hào hiệp trên
chốn giang hồ cũng chưa biết chừng.

Nàng nghĩ vậy rồi nín thinh.

Tuy nàng từng nghe mẫu thân đề cập đến danh hiệu Phạn Cái, nhưng chưa từng thấy mặt.

Bỗng nghe Thương Bát cười ha hả nói:

-Thầm huynh dạy quá lời ! Cô nương đây là vị mại chủ rất lớn của bọn tiểu đệ.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đột nhiên đặt Trương Càn xuống rồi bước tiến lại nói:

-Anh em tiểu đệ có việc buôn bán gấp rút, không rảnh để cùng Thầm huynh trò chuyện lâu dài được. Vậy sau này chúng ta sẽ gặp nhau bây giờ tạm xin cáo biệt.

Lão già lam lũ buồm tiếng cười rộ nói:

-Té ra lão nhị vẫn không bình tĩnh được như lão đại .

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi lại:

-Phải chăng Thầm huynh muốn làm khó dễ anh em tiểu đệ ?

Lão già lam lũ cười đáp:

-Không dám ! Không dám ! Mấy năm nay lão khiêu hóa gặp vận sa sút kiếm không đủ ăn, mà anh em các hạ tiền nhiều như nước, của chất như nón, phú xung địch quốc thì cần gì một món hàng mà phải vội ? Bữa nay đã gặp lão khiêu

hóa đây, mong rằng quý huynh đệ nghĩ đến tình xưa, chia cho lão khiêu hóa này một chút cơm thừa canh cặn.

Đỗ Cửu cười lạt đáp:

-Thầm huynh muốn quấy rầy anh em tiểu đệ thì cứ nói huých toẹt ra.

Lão già lam lũ thò tay vào trong chảo sắt để trước mặt bốc một nắm cơm đút vào miệng vừa nhai vừa cười, nói:

-Theo lẽ ra thì kẻ nghèo cùng không đòi chơi với bậc phú quý. Quý huynh đệ giàu nhất thiên hạ mà lão khiêu hóa thì không có một chỗ cắm dùi. Nếu chúng ta xảy cuộc tỷ đấu thì tất nhiên lão khiêu hóa phải thua rồi.

Thương Bát xen vào:

-Thầm huynh du ngoạn phong trần nổi tiếng hào hiệp. Tiểu đệ rất kính trọng

.

Lão già lam lũ gạt đi:

-Đừng nói thế ! Tiểu đệ không dám đâu !

Thương Bát lại nói:

-Chúng ta là người minh bạch không nói chuyện quanh co ám muội. Thầm huynh tới đây phải chăng vì chiếc chìa khóa cung cấm ?

Lão già lam lũ đáp :

-Cái đó lão khiêu hóa cũng muốn, nhưng e rằng mình không có phúc lấy được.

Thương Bát biến sắc hỏi:

-Thẩm huynh có mời những tay trợ thủ đến không ?

Lão già lam lũ đáp:

-Thường thường lão khiêu hóa một mình bốn tẩu giang hồ. Nếu quả có tay trợ thủ thì cũng là chuyện ngẫu nhiên.

Thương Bát hỏi:

-Tiểu đệ có một điều cần nói trước được chăng ?

Lão già lam lũ đáp:

-Lão khiêu hóa xin rửa tai để nghe lời cao luận.

Thương Bát đưa mắt nhìn Khâu Tiểu San nói:

-Lệnh đường của Khâu cô nương đây giữ chiếc chìa khóa cung cấm đó và đã bán cho tiểu đệ rồi. Nếu Thẩm huynh vì chuyện này mà tới đây thì tại hạ xin lỗi nói là Thẩm huynh đến chậm một bước và đã bị anh em tiểu đệ tranh tiên mất rồi.

Lão già lam lũ hỏi:

-Thương huynh nói vậy là chiếc chìa khóa cung cấm kia đã lọt vào tay

Thương huynh rồi sao ?

Thương Bát đáp:

-Hiện giờ chưa thấy chiếc chìa khóa cung cấm đó. Có điều Khâu cô nương đây đã lập tờ khế ước bán cho anh em tại hạ rồi.

Lão già lam lũ lại thò tay vào chảo bốc hai nắm cơm nguội bỏ vào miệng vừa nhai vừa hỏi:

-Phải chăng Khâu cô nương đây là người thừa kế của Khâu Vân Cô ?

Khâu Tiểu San nói ngay:

-Đó là tiên mẫu.

Lão già lam lũ bỗng đứng phắt dậy hỏi:

-Sao ? Té ra lệnh đường đã qua đời rồi ư ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Gia mẫu đã tạ thế từ lâu rồi.

Lão già lam lũ đột nhiên buông tiếng thở dài, tự nói một mình:

-Trong đời lão khiêu hóa chưa từng khiếm khuyết ai chút gì. Chỉ có ...

Đột nhiên lão cảnh giác im miệng không nói nữa, lão quay lại ngó Trung

Châu Nhị Cổ thùng thảng nói tiếp:

-Lão khiêu hóa nghe đồn có ai tới đây là được chia phần. Mấy năm qua quý huynh đệ buôn bán phát tài, về càng ngọc châu báu chẳng nói làm chi, nhưng chiếc chìa khóa cung cấm là một việc lớn lão khiêu hóa phải can thiệp vào .

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu cười lạt ngắt lời:

-Lão khiêu hóa bắt tất nói chuyện đường dài. Nếu lão muốn làm khó dễ anh em tại hạ cũng không sao, nhưng đừng để vạ lây đến người khác. Trung

Châu Nhị Cổ đã ra chiêu bài từ lâu chứ không phải mới vài ba năm. Bất luận là ai mà muốn đập tan chiêu bài của anh em tại hạ thì bọn tại hạ phải ra tay nghênh tiếp. Đồ lão nhị này được nghe oai danh Phạn Cái từ lâu. Bữa nay gặp cơ hội lĩnh giáo cũng là một điều may mắn.

Lão già lam lũ lạnh lùng đáp:

-Muôn đánh nhau thì dĩ nhiên lão khiêu hóa phải bồi tiếp.

Kim Toán Bàn Thương Bát ngoài mặt lúc nào cũng hòa hoãn mà thực ra trong lòng rất nhiều mưu kế. Hắn coi chừng tình thế bữa nay khó bề giàn xếp. Nếu phải kéo dài thời gian thì sao bằng động thủ trước đi ?

Oai danh của Phạn Cái tuy chấn động giang hồ, nhưng sức một người chưa chắc đã ăn được anh em hắn.

Hắn đã tự tin liền tùm tùm cười nói:

-Lão nhị ! Thảm huynh võ công cao cường. Lão nhị phải cẩn thận mới được. Hắn nói cây này tỏ ra tàng bốc Phạn Cái mà kỳ thực là nhắc nhở Đồ Cửu nên động thủ sớm đi, đừng trùng trịch nữa.

Thương Bát và Đồ Cửu ở với nhau được mấy chục năm trời như hình với bóng nên hiểu tâm lý nhau ngay.

Đồ Cửu nghe Thương Bát nói, liền dùng tay phải hộ thân, tay trái chuẩn bị cho khởi thế công. Hắn nghiêng mình sang một bên rồi xông về phía trước toan động thủ. Đột nhiên có tiếng cười vọng lại.

Hắn ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy một bóng người vọt tới lẹ như sao sa, từ phía ngọn cây tùng gần đó hạ xuống. Bóng người mới này chỉ vọt đi hai cái đã đến trước mặt bọn chúng. Người hắn đem theo mùi rượu nồng nặc.

Lãnh Diện Thiết Bút Đồ Cửu vội thu hình lại, chú ý nhìn người mới đến thấy hắn thân thể cao lớn da mặt hồng hào, cái đầu trọc lóc, mình mặc áo cà sa màu nguyệt bạch, nhưng đầy đầy dầu mỡ rất dơ dáy. Cặp mắt hắn nửa nhắm nửa mở đảo nhìn Trung Châu Nhị Cổ rồi cười nói:

-Ta cứ tưởng là ai ? Té ra là hai vị đại lão bản.

Dứt lời hắn thò tay về phía sau lưng lấy một bầu rượu rất lớn, mở nút ra dốc vào miệng uống ừng ực một hồi. Hắn từ từ hạ bầu rượu xuống ddây nấp lại rồi cười nói:

-Rượu ngon qua ! Rượu ngon quá !

Lãnh Diện Thiết Bút Đồ Cửu lạnh lùng nói:

-Tiểu đệ quên mất là Tửu Tăng và Phạn Cái trước nay đi liền với nhau như bóng với hình.

Tửu Tăng cặp mắt lừ khừ say khướt. Người hắn luôn luôn đảo tựa hồ bước chân không vững. Hắn cười ha hả nói:

-Cung hỉ nhị vị lão bản buôn bán đại phát tài !

Kim Toán Bàn Thương Bát trong lòng lo lắng ngoài miệng vẫn tươi cười đáp:

-Nhờ trời vẫn được lãi nhiều lỗ ít, làm ăn cũng khá.
Tửu Tăng gơ tay mặt lên trở vào Thương Bát cười nói:
-Trước nay ông bạn khéo tính buôn đâu lãi đấy. Nhưng đêm nay e rằng ông bạn tính trật rồi đó.
Đỗ Cửu hắng dặng một tiếng hỏi:
-Phải chăng hai vị .
Tửu Tăng cười khàn khạch ngắt lời:
-Ông bạn còn nói gì nữa ?
Kim Toán Bàn Thương Bát biết rõ Tửu Tăng suốt ngày say bí tỷ mà thực ra hẳn là một nhân vật cơ trí hơn người, chẳng bao giờ bắn tên không đích.
Hắn liền ngăn Đỗ Cửu lại rào bước tiến ra chấp tay cười hỏi:
-Tiểu đệ muốn thỉnh giáo: Còn bao nhiêu cao nhân muốn làm khó dễ anh em tại hạ ?
Tửu Tăng cười khanh khách đáp:
-Bản hòa thượng hễ có rượu là thỏa mãn. Còn lão khiêu hóa này chỉ mong được bữa no. hai chúng ta chỉ là bì rượu túi cơm. Đại lão bản chắc chẳng coi vào đâu ?
Kim Toán Bàn Thương Bát từ lúc thấy Tửu Tăng xuất hiện đã biết ngay là cục diện đêm nay khó lòng đối phó. Tửu Tăng, Phạn Cái đã lừng lẫy tiếng tăm lại võ công cao cường. Nếu lấy một chọi một thì e rằng hàng mấy trăm chiêu mới phân thắng bại. Hắn đã không nắm vững được phần thắng đành phải chờ cơ hội sẽ tính.
Hắn liền cười ha hả nói:
-Huynh đài dạy quá lời ! Anh em tại hạ vẫn đem lòng ngưỡng mộ đại danh từ lâu.
Tửu Tăng mỉm cười nói:
-Không trách Trung Châu Nhị Cổ buôn bán phát tài, nay bản tăng mới rõ đại lão bản thật tài thuận gió giương buồm.
Thương Bát cười nói:
-Bao giờ tiểu đệ cũng lấy câu hòa khí sinh tài làm phương châm.
Tửu Tăng nói:
-Hai vị đại lão bản làm ăn hưng thịnh đến trình độ mấy chục năm mà chưa bao giờ phải lỗ vốn .
Thương Bát ngắt lời:
-Đó là nhờ bạn hữu giang hồ có dạ nể vì anh em tại hạ.
Tửu Tăng đột nhiên cất giọng nghiêm nghị :
-Lâu ngày lên núi tất có phen gặp hổ. Chuyến này e rằng hai vị đại lão bản gặp chuyện rắc rối.
Thương Bát vẫn cười đáp:
-Giả tỷ Tửu Tăng, Phạn Cái mà cố ý làm khó dễ anh em tại hạ thì thật rắc rối

to !

Tử Tăng hỏi:

-Ngoài bản hòa thượng và lão khiêu hóa .

Thương Bát ngắt lời :

-Anh em tiểu đệ nhận xét nông nổi không nghĩ ra được cao nhân nào ngoài hai vị nữa ?

Phạm Cái đột nhiên xen vào:

-Những cao thủ bang Thần Phong nhiều như cỏ mọc cũng đều đến cả.

Thương Bát nói:

-Anh em tiểu đệ đã được gặp mấy vị cao nhân ở bang Thần Phong nhưng bất quá họ có hư danh mà thôi.

Tử Tăng cười lạt nói:

-Mọi người trong võ lâm hai vị đại lão bản không để vào mắt xanh đã đành,nhưng còn Thần Phong bang chúa .

Tử Tăng chưa dứt lời thì mấy tiếng hú lanh lảnh vọng lại.

Tử Tăng đột nhiên xoay mình đến bên cạnh Phạm Cái ngồi xếp bằng.

Bốn phía bóng người chuyển động. Hai con chó lớn sủa lên không ngớt.

Thương Bát quát hai con vật cho chúng im tiếng. Hắn đảo mắt nhìn tình thế chung quanh một lượt rồi khẽ bảo Khâu Tiểu San:

-Xin cô nương hãy dời gót đến bên khối đá lớn ở mé tả ngọn núi này, xem chừng đêm nay khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu.

Chỉ trong chớp mắt, toán người bốn mặt đã tiến gần vào đến chỗ mấy người, chỉ còn cách mười trượng.

Khâu Tiểu San đảo cặp mắt trong sáng nhìn phiến đá ở mé tả ngọn núi lồi ra,nhận thấy quả là nơi ẩn tránh rất hay, liền dắt Tiêu Lĩnh Vu đi tới.

Trương Càn, hà Khôn theo sau Khâu Tiểu San.

Thương Bát đảo mắt nhìn thế địch bốn mặt rồi tháo hai cái vòng sắt trên cổ chó ra. Hiển nhiên hắn thấy địch đến trong lòng hồi hộp.

Tiêu Lĩnh Vu đứng bên Khâu Tiểu San. Chàng chuyển động cặp mắt đảo nhìn tứ phía thì thấy những người tới gần đều mặc võ phục dạ hành, tay cầm binh khí. Ánh hào quang lấp lánh dưới bóng trăng.

Thương Bát, Đỗ Cửu tìm chỗ lợi thế đứng xây lưng vào nhau.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn đại hán võ phục bao vây bốn mặt đến hơn hai chục tên.

Nhưng họ tới gần còn chừng năm trượng thì dừng lại. Họ chia thành mỗi tốp năm,ba người trấn giữ những thông lộ bốn mặt, dường như chờ đợi chuyện gì.

Bỗng nghe một hồi thanh âm quái gở u ú vọng lại. Ngoài ra xuất hiện hai chấm đèn lửa.

Đèn lửa này đi tới mau lạ phi thường. Chỉ trong chớp mắt đã đến gần chỉ còn

cách vài chục trượng, ánh đèn lửa đã soi rõ những người đi tới.
Tiêu Lĩnh Vu chú ý theo dõi, bất giác run lên. Một cảm giác hồi hộp từ trong tim nảy ra.

Chàng đã nhìn rõ hai người áo đen bé nhỏ mà cao, chúng giơ hai ngọn đèn lửa đầy tử khí để mở đường. Sau hai ngọn đèn là bốn đại hán thân hình cao lớn, oai phong lẫm liệt, hai cánh tay trần khiêng một thần tượng cao lớn mặt mũi hung dữ đang chạy lẹ tới.

Phía sau thần tượng này là bốn người toàn thân mặc áo đen thắt dây lưng sắc sỡ.

Giữa chốn thâm sơn vào lúc đêm khuya gió lạnh tuyết rơi mà xuất hiện những nhân vật quái đản này đem lại bầu không khí âm thầm rùng rợn.

Khâu Tiểu San thấy toàn thân Tiêu Lĩnh Vu run bần bật liền bảo:

-Tiểu đệ ! Bất tất phải sợ hãi !

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy mùi hương thoang thoảng đưa vào mũi bất giác chàng ngừng đầu nhìn thấy Khâu Tiểu San tỏ vẻ bình tĩnh chẳng chút chi sợ sệt, liền động tâm nghĩ thầm:

-Tỷ tỷ là hàng nữ lưu còn không khiếp sợ, ta đường đường tám thân nam tử sao lại nhút nhát thế này ?

Chàng liền phưỡn ngực đứng thẳng người lên.

Trung Châu Nhị Cổ quanh năm bốn tẩu giang hồ, tuy đã nghe tiếng bang chúa bang Thần Phong nhưng chưa từng thấy mặt. Bang này mới quật khởi mà thế lực khuếch trương rất mau lại đầy vẻ thần bí.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu thở phào một cái khẽ hỏi:

-Lão đại ! Bọn họ khiêng thần tượng hung dữ kia là có dụng ý gì ?

Kim Toán Bàn Thương Bát dùng thuật truyền âm nhập mật đáp:

-Mới nghe ba chữ Bang Thần Phong đã đoán ngay được người chủ sự thiện nghề hý lộng quỷ thần. Thấy điều quái lạ vẫn phải bình tĩnh, chưa gì đã hoảng hốt phải thất bại. Chúng ta hãy chờ coi xem bọn họ giở trò gì.

Bỗng thấy hai người cao gầy cầm hai ngọn phong đăng đầy tử khí đột nhiên dừng bước. Hai tay giơ cao nữa lên.

Bốn đại hán trần cánh tay từ từ đặt thần tượng hung ác xuống rồi đứng ở hai bên.

Thương Bát nhờ ánh đèn nhìn rõ thần tượng đặt xuống đất hãy còn cao đến bảy, tám thước. Đầu thần tượng lớn bằng cái đầu. Mặt xanh lè, mũi cao miện rộng. Cặp mắt hé mở. Hai chiếc răng nanh chìa ra hai khóe miệng dài đến bảy, tám tấc. Hai tay dang trước chắp lại để trước ngực. Còn hai tay phía sau giơ cao lên. Một tay cầm lệnh bài và một tay cầm trường kiếm.

Trung Châu Nhị Cổ kiến thức rộng rãi cũng không nhận ra được đây là thần tượng gì ?

Bỗng thấy bốn người mặc áo đen thắt đai lưng sắc sỡ đi quanh đến trước mặt

thần tượng, kính cẩn xá dài một cái. Đột nhiên chúng xoay mình lại rồi một tên rảo bước đi về phía Trung Châu Nhị Cổ.

Thương Hải chú ý nhìn ra thấy người áo đen này thất đai sắc sỡ có viết bốn chữ trắng "Đàn tiền hộ pháp".

Người này đưa mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ một cái rồi quay thẳng về phía Khâu tiểu San.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu lạng người ra cản đường lớn tiếng quát :

- Đứng lại !

Người áo đen đột nhiên vung tay mặt đánh ra một chưởng.

Đỗ Cửu đã vận động chân lực từ trước cũng xoay tay phóng chưởng phản kích.

Hai chưởng đụng nhau đánh "bình" một tiếng. Cả hai người cùng dội lại một bước.

Đỗ Cửu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Chưởng lực thẳng cha này rất thâm hậu !

Người áo đen cũng hơi kinh ngạc. Gã dừng bước lại, máy môi khẽ bật lên tiếng hỏi :

- Ai ?

Đỗ Cửu vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói càng lạnh lẽo hơn. Nhưng thanh âm hẳn chưa lạnh bằng giọng nói của người áo đen.

Kim toán bản Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Anh em tại hạ là Trung Châu Nhị Cổ mở chiêu bài buôn bán. Từ những loại bằng da ở ngoài quan ải cho đến châu báu ở Nam Cương đều đủ hết.

Nói sao bảo vậy. Ông bạn muốn mua thứ gì xin cứ nói ra.

Người áo đen dường như đã biết tiếng Trung Châu Nhị Cổ, gã đảo mắt ngó Thương Bát, Đỗ Cửu rồi lạnh lùng lên tiếng :

- Hai tướng mở đường của bang chúa bản bang đã bị hại về tay hai vị...

Đỗ Cửu ngắt lời :

- Cái đó là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

Người áo đen đột nhiên dương cặp mắt nhìn chằm chập vào Khâu tiểu San hỏi :

- Vị cô nương kia phải chăng họ Khâu ?

Khâu tiểu San đáp :

- Bản cô nương chính là Khâu tiểu San. Các hạ có điều chi dạy bảo ?

Thương Bát buông tiếng cười gượng ngắt lời Khâu tiểu San :

- Khâu cô nương là người khách hàng của bọn tại hạ. Ông bạn có chi cần nói với anh em tại hạ là đủ.

Người áo đen cười khẩy một tiếng rồi xoay mình trở về phía thần tượng.

Thương Bát thừa cơ dùng phép truyền âm nhập mật nói :

- Lão nhị ! Cục diện đêm nay cực kỳ nguy hiểm, nguy hiểm nhất trong đời

chúng ta. Bốn mặt cường địch bao vây rồi. Không kể đến Thần Phong bang chúa, chỉ bốn tên hộ pháp cũng đủ đối phó với anh em ta rồi. Người ta còn bốn đại hán để trấn cánh tay, tên nào cũng uy mãnh phi thường, khó lòng ăn thua với họ. Tửu Tăng Phạn Cái lại không phải đồng đạo với chúng ta. Vì tình thế bắt buộc ta cần mượn sức hai lão đó để thoát vòng nguy hiểm. Trong vụ này phải khôn ngoan lắm mới được.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu đáp :

- Bất cứ việc gì tiểu đệ cũng xin nghe mệnh lệnh của đại ca.

Thương Bát nói :

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì lão khiêu hóa đến đây dường như có vẻ quan tâm đến Khâu tiểu San còn hơn cả chiếc chìa khóa cung cấm. Lão Túy tăng thì tâm cơ thâm trầm, cực kỳ mưu trá. Hắn muốn để chúng ta đấu với bang Thần Phong cho kiệt quệ rồi mới ngồi giữa thủ lợi. Nếu chúng ta có thể lợi dụng sự an nguy của Khâu tiểu San để khích động lão khiêu hóa ra tay thì lão Tửu Tăng tất nhiên trợ thủ vì hắn với Phạn Cái kết giao như chân, như tay. Lo gì không đưa lão vào vòng chiến ?

Đỗ Cửu nói :

- Tiểu đệ xin theo lời đại ca.

Thương Bát nói :

- Việc này cần phải kín đáo để khỏi lọt vào tay Khâu tiểu San.

Đỗ Cửu đáp :

- Tiểu đệ ghi nhớ rồi ...

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 13

Trong Cổ Miếu Quần Hùng Tự Hội

Đỗ Cửu ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Vừa rồi tiểu đệ đã đối chưởng với người áo đen kia thấy công lực gả dường như không kém gì mình. Vậy lúc động thủ, đại ca chớ nên khinh thị.

Thương Bát mỉm cười đáp :

-Cái đó hiền đệ bất tất phải quan tâm.

Hắn ngừng đầu trông ra, thấy người áo đen đã đến trước thần tượng. Gã quỳ xuống để chờ chỉ thị.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ khế hỏi Khâu Tiểu San :

-Tỷ tỷ ! Thần tượng kia là người sống hay người chết ?

Khâu Tiểu San đối với Tiêu Lĩnh Vu vẫn có lòng thương mến, bây giờ nàng cảm thấy càng thương mến hơn như tình mẹ con, phải gánh vác lấy sự an nguy sống chết của thằng nhỏ yếu ớt.

Nàng mỉm cười đáp :

-Đó là tượng gỗ hay tượng đất, dĩ nhiên không phải người sống.

Tiểu lĩnh Vu hôm qua thấy Khâu Tiểu San có lúc nặng lời với mình, nên chàng có chỗ không hiểu, cũng không dám hỏi nữa.

Chàng ngưng thần nhìn ra thì thấy thần tượng cao lớn giờ tay trái lên từ từ vẫy cái lệnh bài trong tay.

Diễn biến kỳ dị này khiến cho Trung Châu Nhị Cổ là những người biết nhiều hiểu rộng cũng phải bối rối thì dĩ nhiên nó làm cho Tiêu Lĩnh Vu phải chấn động tâm thần. Lòng chàng chùng chát mỗi nghi ngờ mà không dám vì sợ Khâu Tiểu

San nổi nóng.

Thần tượng vẽ mặt hung ác giờ cánh tay trái đằng sau lên vẫy tấm lệnh bài một lúc rồi dừng lại. Kế đó có thanh âm văng vẳng vọng ra.

Trung Châu Nhị Cổ tuy võ công cao cường, tai mắt minh mẫn nhưng thanh âm nhỏ quá lại cách xa mấy trượng nên không nghe rõ.

Bỗng thấy người áo đen đang quỳ gối trước mặt thần tượng vội đứng lên xoay mình nhảy vọt về phía Trung Châu Nhị Cổ. Thân pháp cực kỳ mau lẹ.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu hai vai rung động, lại ra đứng chắn ngang cản đường người áo đen. Hắn lạnh lùng nói :

-Anh em tại hạ qua lại từ Nam chí bắc thấy chuyện quái dị đã nhiều, thì cách hý động quỷ thần của quý bang kia không hăm dọa được anh em tại hạ đâu.

Ông bạn muốn gì thì cứ nói rõ giá tiền ra để tại hạ tính lại coi vụ buôn bán

này có thể làm ăn được không.

Người áo đen nói :

-Bản bang chúa đã truyền lệnh không xét đến cái vụ quý huynh đệ đánh tử thương hai tướng trước giá bang chúa nữa. Hai vị chỉ cần lưu vị cô nương họ Khâu kia lại là có thể rút lui được ngay.

Kim toán bản Thương Bát cả cười nói :

-Món hàng của quý bang lớn quá, tại hạ không thể trả giá được.

Người áo đen cười lạt nói :

-Bản bang chúa đã ban ơn đặc biệt mà quý huynh đệ không chịu tiếp nhận tức là tìm đường chết.

Thương Bát cười đáp :

-Việc buôn bán chỉ cốt được lời. Nếu quý bang chúa cưỡng bách trong việc thương mại tức là đập phá chiêu bài Trung Châu Nhị Cổ của bọn tại hạ rồi.

Người áo đen hỏi :

-Mời rượu không uống lại muốn uống rượu phạt chăng ?

Gã vung tay lên. Lập tức bóng người chuyển động. Tám đại hán tay cầm qui đầu đao ủa ra bao vây Trung Châu Nhị Cổ.

Thương Bát thấy tám tên đại hán này thân pháp cực kỳ mau lẹ, dường như người nào cũng có bản lãnh vào hạng thượng thặng thì trong lòng không khỏi xao xuyến tự hỏi :

-Không hiểu bang Thần Phong đi đâu thu nạp được nhiều cao thủ đến thế ?

Tuy hán trong lòng ngấm ngầm kinh hãi mà ngoài mặt vẫn tươi cười nói :

-Làm nghề thương mại khó mà tránh khỏi những bước đường nguy hiểm.

Quý bang nhất định muốn đập phá chiêu bài của anh em tại hạ thì tại hạ cũng chẳng có biện pháp nào khác.

Người áo đen kia lạnh lùng hỏi :

-Bọn Trung Châu Nhị Cổ các người tự rước lấy những điều phiền não thì còn trách người ta thế nào được ?

Gã vừa nói vừa bước lùi lại.

Kim toán bản Thương Bát đột nhiên vén áo lên thò tay vào móc ra một đám ánh vàng rực rỡ lóe lên hoa mắt. Đó là cái bản tính, đoạn hán vung tay một cái. Những tiếng lách cách vang lên, đồng thời hán cất tiếng gọi :

-Ông bạn hãy dừng bước !

Gã áo đen đứng lại lạnh lùng hỏi :

-Đại lão bản còn muốn gì nữa ?

Thương Bát cười đáp :

-Tiểu đệ chưa kịp hỏi quý danh.

Người áo đen nói :

-Tại hạ là Chiêu hồn thủ Thường Minh, hộ pháp tùy giá của bang chúa bang Thần Phong.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu xen vào :

-Món nợ này anh em tiểu đệ nhớ rồi.

Chiêu hồn thủ Thường Minh cười lạt đáp :

-E rằng đêm nay hai vị khó lòng toàn mạng để rời khỏi nơi đây.

Thương Bát tay cầm nắm con toán, đảo mắt nhìn quanh. Dưới ánh trăng sao thấy những đại hán bao vây bốn mặt đều tay cầm quỉ đầu đao sóng dầy, lưỡi đao xanh lè, liền bảo Đỗ Cửu :

-Lão nhị hãy coi chừng. Đao của họ đều tâm chất độc.

Đỗ Cửu gật đầu thò tay vào bọc móc ra một cây thiết bút và một cái vòng tròn ánh ngân quang lấp lánh.

Thương Bát vung bàn tính lên cười hỏi :

-Các vị xông cả vào một lượt hay là lấy một chọi một ?

Chiếc bàn tính trong tay hắn đúc bằng vàng dòn. Những con tính dùng minh châu xâu lại, ánh sáng lóa mắt.

Đỗ Cửu tay mặt cầm thiết bút gõ vào chiếc vòng bạc bên tay trái đánh keng một tiếng rồi lớn tiếng hô :

-Tại hạ tưởng các vị nhất thời xông vào thì hơn.

Tám đại hán võ phục chia ra đứng tám phương theo hình bát quái rồi thùng thẳng tiến vào không nhanh mà cũng không chậm. Người nào người nấy mặt lạnh như tiền, không nói nửa lời.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy cái vòng bạc trong tay trái Đỗ Cửu, quay lại khẽ hỏi Hà Khôn :

-Hà thúc thúc ! Đỗ Cửu trong tay cầm vòng bạc cũng là khí giới để đánh nhau ư?

Hà Khôn đáp :

-Đó là một thứ khí giới ngoại môn kỳ lạ kêu bằng Hộ thủ Khuyên. Người nào đã sử dụng được thứ khí giới này tất vào hạng võ công thượng thặng, lấy cái nhỏ để kiềm chế cái lớn và phát huy công dụng tuyệt diệu của nó.

Tiêu Lĩnh Vu ồ một tiếng rồi lại đưa mắt nhìn vào trong trường.

Lúc này hai con chó lớn của Thương Bát đột nhiên đến nằm phục xuống phía sau hắn. Dường như chúng thủ thế để đến lúc cần sẽ nhảy xổ ra.

Bọn đại hán võ phục cầm quỉ đầu đao tiến vào gần hai người chỉ còn cách chừng bảy, tám thước rồi dừng lại không tiến thêm nữa.

Thương Bát vận mục lực nhìn ra xa thấy Tử Tăng, Phạn Cái vẫn ngồi xếp bằng, tựa hồ không ngó gì tới biến diễn trước mắt. Trong lòng nóng nảy, hắn nghĩ thầm :

-Thanh thế bang Thần Phong rất lớn và hai lão kia không nhúng tay vào thì e rằng cục diện bữa nay dữ nhiều lành ít.

Bỗng thấy Chiêu Hồn thủ Thường Minh đứng cách hai trượng đột nhiên hú lên một tiếng dài.

Hai đại hán võ phục cầm đao nghe tiếng hú liền xông vào. Lập tức ánh hào quang lóe ra từ bốn mặt tám phương đánh vào.

Thương Bát vung chiếc bàn tính trong tay, hào quang bắn tung tứ phía, Kim thiết chạm nhau vang lên một hồi, gạt bốn thanh quỹ đầu đao ra.

Đỗ Cửu tay trái cầm vòng bạc, tay phải cầm thiết bút cũng vung lên để gạt bốn thanh đơn đao. Hắn toan vung bút phản kích thì tám đại hán võ trang đột nhiên nhảy lùi lại.

Thương Bát thấy bọn cường địch tiến thoái có thứ tự, mỗi tên chỉ đánh một đao rồi nhảy lùi lại. Hiển nhiên là một loại kỳ môn trận thức. Chúng ra một chiêu vừa rồi là để thử sức bên địch. Hắn kinh hải nghĩ thầm :

-Thình danh của bang Thần Phong quả không ngoa.

Hắn vừa lảng lạng theo dõi biến hóa của trận địch vừa dùng phép truyền âm nhập mật bảo Đỗ Cửu :

-Lão nhị ! Cường địch đã bày kỳ môn trận thế rồi đó. Chúng vừa đánh ra một đao chẳng qua là để thử nghiệm công lực của chúng ta. Hiện giờ trận thế chưa phát động. Coi bọn chúng đứng theo phương vị bát quái, chúng ta không thể ý

manh mà đánh bừa. Để tiểu huynh dùng cách gì để phá trận rồi sẽ tiến ra động thủ.

Ta còn phải bảo toàn chân lực chuẩn bị đối phó với Thần Phong bang chúa. Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu gật đầu.

Hai bên ở vào thế dẫn co, trong thời gian chừng uống cạn tuần trà vẫn chưa thấy động tĩnh chi hết.

Đỗ Cửu chờ lâu không nhẫn nại được, cất chân trái tiến lên một bước, tay mặt hắn phóng thiết bút ra chiêu Phụng hoàng điểm đầu tấn công vào vị Tốn.

Cây thiết bút vừa phóng tới trận thức liền biến hóa. Bọn đại hán vung đao từ bốn mặt tám phương đánh vào.

Đỗ Cửu cầm hộ thủ khuyên trong tay trái, thiết bút trong tay mặt, đồng thời hắn đánh lẹ ra mấy chiêu. Thế công rất lợi hại mà môn hộ phòng thủ cũng nghiêm mật.

Kim toán bản Thương Bát đang dò xét trận thức bên địch định đánh một đòn là thành công, nhưng Đỗ Cửu nóng lòng vội tấn công thành ra cục diện biến đổi. Thế công của đối phương ồ ạt như nước vỡ đê. Chúng xông vào tựa hồ quên cả sống chết.

Vì tình thế biến đổi, Kim toán bản Thương Bát đành huy động binh khí ra tay cự địch.

Khâu Tiểu San lảng lạng theo dõi. Nàng coi tình trạng chiến đấu giữa Trung Châu Nhị Cổ và cường địch, bất giác bụng bảo dạ :

-Trung Châu Nhị Cổ quả nhiên danh bất hư truyền. Tám tên cường địch này

khởi thể công ác liệt phi thường mà thân pháp chúng lại ngấm ngấm kỳ ảo biến hóa. Thế mà Trung Châu Nhị Cổ chỉ ý vào võ công, nghe tiếng gió để phân biệt

phương hướng, chống đỡ được với tám tên cường địch.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì hai bên đã đấu đến mười mấy chiêu. Tám tên đại hán sử dụng qui đầu đao tấn công rất linh hoạt. Những đao kết lại thành một trái núi chụp xuống.

Trung Châu Nhị Cổ bị bao vây trong lòng đao quang. Đứng xa chỉ thấy làn bạch quang xoay chuyển mà không thấy bóng Trung Châu Nhị Cổ đâu.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nghĩ thầm :

-Hồng rồi ! Coi chừng đêm nay cả lão mập lẫn lão óm tất phải bỏ mạng.

Đột nhiên bóng trắng bị che lấp, ánh đao cũng tiêu tan. Trời tối sầm lại. Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu trông lên bỗng thấy một đám mây mù dày đặc lướt đi phủ kín mặt trăng.

Chỉ trong nháy mắt hàn quang rít lên, tuyết bay phơi phới. Cuộc ác đấu trong trường không nhìn rõ nữa.

Bỗng thấy làn bạch quang lấp loáng chuyển động trên mặt đất tuyết. Tiếp theo một tiếng rú vang lên tựa hồ có người bị trọng thương.

Tiêu Lĩnh Vu không thể nhìn rõ cảnh vật ngoài một trượng nên không biết ai đã bị thương.

Chàng còn đang kinh ngạc, bỗng thấy trước mặt ánh bạch quang lấp loáng.

Thanh kiếm của Khâu Tiểu San đột nhiên phóng ra. Đồng thời chàng cảm thấy có người ôm mình đứng dậy.

Trương Càn, Hà Khôn đứng bên tức giận quát tháo om sòm. Cả đơn đao lẫn thiết bút đánh ra.

Cuồng phong rít âm âm pha lẫn với tiếng chó sủa "gâu gâu" phá ta bầu không khí trầm tĩnh giữa lúc đêm khuya trên núi tuyết.

Bóng tối mỗi lúc một dày đặc. Biến diễn lại mau lẹ khiến cho Tiêu Lĩnh Vu không tài nào nhìn rõ tình thế bốn mặt. Nhưng chàng chắc Khâu Tiểu San đã cùng người đồng thủ và đang chiến đấu kịch liệt.

Những cơn xoay chuyển cấp bách khiến cho Tiêu Lĩnh Vu phát giác Khâu Tiểu San bị hãm vào vòng nguy cấp. Chàng hít mạnh một hơi dài để trấn an tâm thần.

Những mối xúc động dần dần bình tĩnh lại. Trong đầu óc chàng thoáng qua một ý nghĩ là chàng phải dời khỏi lòng Khâu Tiểu San để nàng có thể chuyên tâm đối địch, vì chàng biết rằng nàng đã phải cầm cự với người bản lãnh tương đương mà còn ôm chàng trong lòng thì nhất định sẽ bị thất bại.

Chàng liền gọi lớn :

-Tỷ tỷ hãy buông tiểu đệ xuống.

Khâu Tiểu San tưởng chàng bị thương, giật mình kinh hãi vội hỏi :

-Tiểu đệ ! Tiểu đệ làm sao rồi ?

Nàng vì phân tâm một chút mà bã vai bị trúng chưởng.

Phát chưởng đánh xuống khá mạnh. Khâu Tiểu San khẽ rú lên một tiếng, người nàng không tự chủ được xiêu về phía trước hai bước.

Tiêu Lãnh Vu tuy trong lòng không nhìn rõ nhưng cũng cảm giác được là nàng đã bị thương thì trong lòng nóng nảy la lên :

-Tỷ tỷ ! Tỷ tỷ bị thương rồi ư ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Tỷ tỷ không cần. Tiểu đệ có sao không ?

Tiếng nói nàng run run dường như hao tổn khí lực rất nhiều mới thốt nên lời.

Tiêu Lãnh Vu càng bồn chồn trong dạ vì Khâu Tiểu San đã bị thương mà còn ôm mình trong lòng thì cầm cự thế nào được ? Chàng lập tức la lớn :

-Tỷ tỷ ! Buông tiểu đệ ra ! ...

Những tay cao thủ đang kịch chiến kỳ nhất là phải phân tâm. Khâu Tiểu San một mình chiến đấu với hai tay kinh địch. Nàng nhờ kiếm pháp tinh kỳ, tuy rất mệt sức, nhưng nếu chuyên tâm động thủ thì còn cầm cự được. Nàng đang lo cho Tiêu Lãnh Vu lại thấy chàng la gọi om sòm thành ra hoang mang nên mới bị thương.

Khâu Tiểu San thấy Tiêu Lãnh Vu la lớn lại càng kinh hãi, vội hỏi :

-Tiểu đệ bị thương có nặng lắm không ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

-Tiểu đệ...

Đột nhiên chàng cảm thấy cạnh sườn đau nhói lên một cái rồi không biết gì nữa.

Không hiểu chàng mê đã bao lâu, lúc tỉnh dậy thấy ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ. Chàng ngó lại thì ra mình đang nằm trên đống rơm trong một tòa cổ miếu.

Tòa miếu này rất hoang lương. Bàn thờ bụi dày đến một tấc, màn nhện chằng chịt khắp nơi.

Bao nhiêu thần tượng đầu sứt mẻ không còn ra hình thù gì nữa.

Tiêu Lãnh Vu dụi mắt, chuyển động mục quang quàng quác thì thấy một nhà sư đầy mình nhơ nhớp, lưng đeo trái bầu lớn sánh vai cùng ngồi với một lão khiêu hóa áo quần rách mướp đầu tóc bù rối, bên cạnh lão là cái chảo sắt to tướng.

Cả hai lão cùng rất mỏi mệt, trán toát mồ hôi. Hai lão đang nhắm mắt vận khí điều dưỡng.

Tiêu Lãnh Vu từ khi được Vân Cô dạy phép tọa tức nên biết hai lão đang điều dưỡng, không dám quấy nhiễu, từ từ ngồi nhòm dậy, nhưng chàng thấy cạnh sườn nổi cơn đau kịch liệt lại phải nằm xuống.

Trong tòa cổ miếu hoang lương tịch mịch, lắng tai nghe không thấy một

tiếng động.

Tiêu Linh Vu định thần nghĩ lại chuyện đêm rồi gặp nguy hiểm. Chàng còn nhớ Khâu Tiểu San cùng người động thủ. Đang lúc gặp hoàn cảnh sống chết chỉ khe chừng kẻ tóc, nàng vẫn quan tâm đến sự yên nguy của chàng. Lúc chàng vừa cất tiếng gọi tỷ tỷ thì đột nhiên cạnh sườn đau nhói ngất xỉu không biết gì nữa.

Tình trạng này còn rõ mồn một ngay trước mắt mà tưởng chừng đã cách đến mấy năm.

Đột nhiên chàng nghe thanh âm lão già ồm ồm cất lên hỏi :

-Nhỏ kia ! Người tỉnh lại rồi ư ?

Tiêu Linh Vu đáp :

-Tiểu tử tỉnh rồi. Chao ôi ! Các vị có biết Khâu tỷ tỷ đi đâu không ?

Chàng vừa trả lời vừa ngẩng đầu nhìn ra thì người nói đó chính là lão khiêu hóa.

Nhà sư mặt đầy ánh rượu cùng mở mắt ra nói :

-Tỷ tỷ người đã được hai gã nhà buôn cứu đem đi rồi, người bắt tất phải quan tâm nữa.

Lão khiêu hóa lại nói tiếp :

-Vì cứu mạng cho người mà ta cùng Bán giới sư huynh đã vất vả suốt một ngày một đêm và hao tổn nội lực rất nhiều, chứ không phải chuyện dễ. Bây giờ thương thế của người chưa lành, nếu người muốn khỏi chết thì đừng nói nhiều nữa.

Tiêu Linh Vu máy môi toan nói thì lão hòa thượng đã cướp lời :

-Ha ha ! Nếu bây giờ mà người chết rồi thì vĩnh viễn không nhìn thấy Khâu tỷ tỷ nữa.

Tiêu Linh Vu chưng hửng. Quả nhiên chàng im tiếng.

Từ Tăng quay lại ngó Phan Cái, thi triển phép truyền âm nhập mật nói :

-Khiêu hóa huynh ! Liệu Thương Bát, Đỗ Cửu có bảo vệ cho Khâu Tiểu San thoát khỏi mấy tầng mai phục của bang Thần Phong không ?

Lão khiêu hóa đáp :

-Theo nhận xét của tiểu đệ thì bản lãnh của Trung Châu Nhị Cổ không kém gì chúng ta. Việc chúng phá trùng vây chẳng khó khăn gì.

Hai lão đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại.

Tiêu Linh Vu đang ngấm mắt nghĩ điều tâm sự cũng bị tiếng bước chân trầm trọng làm cho giật mình. Chàng đảo mắt nhìn ra thấy một đạo nhân đứng tuổi chòm râu dài phất phơ. Đạo nhân đang rảo bước đi tới.

Người này mặt mũi tròn trĩnh mình mặc áo đại bào màu xanh rộng thùng thình.

Lưng cài bửu kiếm, tay cầm phát trần, chân đi giày Vân Lý. Hiển nhiên là một nhân vật tiên phong đạo cốt. Theo sau đạo nhân là một tên tiểu đồng

chừng 16, 17 tuổi.

Tử Tăng cùng Phạn Cái hé mở cặp mắt dường như biết người mới đến là ai.

Nhưng hai lão lập tức nhắm mắt lại giả vờ đang nhập định chưa tỉnh.

Đạo nhân lớn tuổi liếc mắt nhìn Tử Tăng, Phạn Cái rồi lại ngo Tiều Lĩnh Vu.

Tiều Lĩnh Vu coi đạo nhân mặt mũi nghiêm trang, không phải người tàn ác. Chàng mạnh dạn nhìn y một lúc rồi lại ngo tên đạo đồng thì thấy gã mặt áo đạo bào màu đen. Gã da mặt trắng trẻo hồng hào, mày thanh mắt sáng, hình dung tuấn tú. Chàng tự hỏi :

-Hai đạo nhân một lớn một nhỏ này không hiểu lai lịch thế nào ?

Đạo nhân đứng tuổi vung cây phát trần, đất bụi tung bay, quét sạch một chỗ chừng hai thước vuông rồi ngồi xếp bằng xuống đó.

Tên đạo đồng đi theo không nói câu gì.

Tiều Lĩnh Vu thấy đạo nhân ngồi xuống đất rồi cũng nhắm mắt lại thì bụng bảo dạ :

-Đạo nhân này lưng đeo trường kiếm, chắc là một nhân vật có bản lĩnh. Nếu lão không nhận biết Tử Tăng cùng Phạn Cái thì đã chẳng ngồi lại đây.

Nhưng đã biết nhau sao lại không lên tiếng gọi ?

Bỗng nghe ngoài điện có tiếng cười ha hả vọng vào, nói :

-Toà cổ miếu này tuy đồ nát, nhưng đại điện hãy còn nguyên. Ta vào đó nghỉ một lúc rồi sẽ đi.

Tiếng nói từ đằng xa vọng lại mà vừa dứt lời người đã tới nơi.

Lúc này tâm linh Tiều Lĩnh Vu rất bình tĩnh. Chàng không nghĩ gì đến sống chết nữa, ghé mắt nhìn ra thì trong đại điện lại thêm hai người, một người đầu đội khăn nho cân, mình mặc trường bào, ra dáng một vị thư sinh. Chàng mặt trắng mà không có râu vào trạc hơn hai chục tuổi. Còn người ngồi phía sau mặt đen như cục than mà người thấp lùn.

Dường như hai người này không ngờ trong đại điện đã có nhiều người, bốn luồng ngấn quang đảo nhìn hết mọi người rồi thung thảng bước vào.

Tiều Lĩnh Vu nghĩ thầm :

-Trong toà cổ miếu đầy cát bụi cùng mạng nhện này, ngày thường chắc không có ai vào ngồi mà nay đã có đến bảy người. Không hiểu còn ai nữa không ?

Nho sinh ngo tới đạo nhân bỗng tùm tùm cười nói :

-Đạo trưởng chẳng mấy khi xuống núi mà nay lại gặp đại gia ở đây.

Rồi chàng cất bước đi thẳng vào.

Đạo nhân đang nhắm mắt tĩnh tọa liền mỉm cười đáp :

-Thành huynh ở nhà hưởng phúc, chán chương chuyện giang hồ thị phi đã lâu.

Không nhờ bữa nay lại gặp ở đây.

Chàng nho sinh cười nói :

-Tiểu đệ nghĩ tới chiếc chìa khóa cung cấm kia đã xuất hiện trên chốn giang hồ thì trong võ lâm lại nổi phong ba. Tiểu đệ đoán thế mà trúng mới có tin đồn đại về chiếc chìa khóa mà bao nhiêu cao thủ lần mò tới vùng này.

Đạo nhân nói :

-Bần đạo vâng lệnh tới đây, chỉ là chuyện bất đắc dĩ.

Chàng thư sinh áo xanh ngừng đầu trông Phạn Cái, Tử Tăng, cười hỏi :

-Có phải hai vị kia đến trước đạo trưởng không ? Hay là họ mới đến sau ?

Đạo nhân đáp :

-Hai vị đó tới trước bần đạo.

Phạn Cái giả vờ nhập định. Sau lão không nhận được vờn vai mở mắt ra cười ha hả nói :

-Vui quá ! Đã tăng, đạo, nho lại thêm lão hóa tử này nữa thật nên mở một trường thịnh hội.

Nho sĩ áo xanh từ từ vén vạt áo lên móc ra một cái bình ngọc trắng dài chừng năm tấc cười nói :

-Thẩm huynh lâu nay không được gặp.

Chàng mở nắp bình, lập tức mùi rượu xông vào mũi. Chàng nói tiếp :

-Bao giờ tiểu đệ cũng đem theo bình rượu ngon...

Bỗng thấy Tử Tăng Bán giới dương to cặp mắt lớn tiếng reo :

-Rượu ngon ! Rượu ngon !

Mục quang lão ngó chằm chặp vào chiếc bình ngọc trong tay nho sĩ áo xanh tỏ vẻ thèm thuồng muốn nhỏ nước miếng.

Nho sĩ áo xanh tủm tủm cười nói :

-Bình rượu của tiểu đệ này là Mai hoa lộ cất đã trên trăm năm. Đạo huynh tuy mang hiệu Tử Tăng uống ngàn chung không say, nhưng cũng chỉ được nếm một chút mà thôi.

Mùi rượu bốc ra mỗi lúc một nồng nặc. Tử Tăng Bán giới nước miếng đã nhỏ giọt rớt xuống áo tăng bào dơ dáy. Cặp nhãn thần lấp loáng nhìn bình bạch ngọc.

Nét mặt lão không hiểu là mừng hay tức giận.

Nho sĩ áo xanh lại móc trong bọc ra một cái chung bằng bạch ngọc rót rượu Mai Hoa Lộ vào nửa chung rồi ngửa cổ lên dốc vào miệng.

Tử Tăng Bán giới lúc nào cũng lơ mơ nửa say nửa tỉnh. Lão đã uống không biết bao nhiêu thứ rượu ngon trong thiên hạ, nhưng bình Mai hoa lộ của nho sĩ áo xanh mùi thơm sức nực, suốt đời chưa từng thấy thì còn nhận làm sao được ? Lão vừa nuốt nước miếng vừa đứng lên đi lại bên nho sĩ hỏi :

-Bần tăng muốn hóa duyên nơi Thành huynh một phen được chăng ?

Nho sĩ áo xanh vừa cười vừa hỏi lại :

-Phải chăng đại sư muốn lấy bình Mai hoa lộ ở trong tay tiểu đệ ?

Bán giới đại sư đáp :

-Đúng thế ! Không hiểu Thành huynh chịu chiếu cố chăng ?

Lúc này nét mặt nho sĩ áo xanh thoáng lộ màu hồng tựa hồ không chịu đựng nổi rượu mạnh. Chàng đưa mắt nhìn đạo nhân đứng tuổi nói :

-Tửu lượng của đại huynh trong thiên hạ chẳng ai là không biết mà bình Mai hoa lộ của tiểu đệ chỉ còn một nửa, nếu tặng cho đạo huynh thì người khác lấy gì mà nếm.

Chàng cúi xuống ngó bình rượu một cái rồi nói tiếp :

-Tiểu đệ mấy năm nay đi bôn tẩu giang hồ. Phen này trở lại võ lâm được cùng các vị cao nhân tương ngộ. Cuộc gặp gỡ này bởi có tiền duyên. Đáng tiếc là lúc tiểu đệ lúc ra khỏi nhà lại không mang nhiều rượu. Tiểu đệ muốn mời các vị trong

tòa điện này mỗi vị uống một chung trước. Còn thừa bao nhiêu sẽ tặng cả cho đạo huynh được chăng ?

Bán Giới đại sư mắt không rời khỏi chiếc bình ngọc xen vào :

-Trong bình còn ít rượu lắm. Nếu mọi người trong điện đều uống một chung thì e rằng không đủ chia.

Nho sĩ áo xanh vừa cười nhìn đạo nhân đứng tuổi nói tiếp :

-Chẳng phải tiểu đệ nói khoe. Những người trong đại điện này ngoài đạo huynh ra e rằng không còn ai tửu lượng hơn được tiểu đệ. Mỗi lần tiểu đệ không uống hết được nửa chung.

Vậy vị nào không thích uống thì ngửi mùi cũng đủ say rồi.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 14

Quần Hào Tranh thủ Tiêu lĩnh Vu

Bồng nghe đạo nhân đứng tuổi lên tiếng :

-Bần đạo là người tu hành, cỡ uống rượu. Mỗi thịnh tình của Thành huynh, bần đạo xin tâm lĩnh.

Nho sĩ áo xanh tươi cười đứng dậy rót một chung rượu từ từ bước tới trước mặt đạo nhân đứng tuổi, nói :

-Đạo huynh không uống thì gửi một chút cũng chẳng hề chi. Tiểu đệ không dám nói khoe : trên cõi đời này khó còn một thứ rượu nào sánh kịp Mai hoa lộ của tiểu đệ.

Đạo nhân đứng tuổi không lẽ chối từ thò tay ra đón lấy chung ngọc đưa lên mũi ngửi rồi nói :

-Quả là hảo tửu ! Bần đạo tuy không quen uống nhưng ngửi thấy hơi rượu thấm vào phế phủ cũng đủ biết đúng là thượng phẩm.

Bán Giới đại sư lại xen vào :

-Có để cho bản hòa thượng nếm thì mới định giá được.

Nho sĩ áo xanh cười nói :

-Đạo huynh bắt tất phải quan tâm. Tiểu đệ đã nói ra miệng dĩ nhiên còn bao nhiêu xin tặng đạo huynh hết.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mấy người trong điện vì một bình rượu mà người chối kẻ đòi, trong lòng rất lấy làm kỳ. Tửu Tăng Bán Giới thêm khát thì nho sĩ áo xanh lại làm ngơ. Còn đạo sĩ lớn tuổi có ý chối từ thì chàng ta lại ráng khuyên mời.

Bồng thấy đạo sĩ cầm chung rượu đưa trở lại nói :

-Rượu ngon kề miệng, đáng tiếc bần đạo không có phước tiêu thụ.

Nho sĩ áo xanh đón lấy chung rượu lại đưa tới gã đạo đồng áo đen mời :

-Tiểu đạo huynh ! Đạo huynh thử nếm một chút xem sao ?

Đạo đồng áo đen nghiêng đầu đi đáp :

-Tiểu đạo không thể ngửi được mùi rượu.

Nho sĩ áo xanh cười ha hả nói :

-Môn qui phái Võ Đang thật là nghiêm cẩn đúng như lời đồn.

Tiêu Lĩnh Vu trước đã được nghe Vân Cô nói nhiều chuyện giang hồ. Chàng nhớ bà bảo đệ tử phái Võ Đang toàn là người tốt, nay chàng thấy đạo nhân kia tiên phong đạo cốt, bất giác sinh lòng kính ngưỡng.

Nho sĩ áo xanh đưa chung rượu đến trước mặt Phạn Cái nói :

-Mấy năm nay tiểu đệ ít qua lại giang hồ nhưng đại danh của Thâm huynh

thường được nghe người ta đề cập tới.

Phạm Cái liếc mắt nhìn chung rượu hững hờ đáp :

-Lão khiêu hóa chỉ thích cơm chó không ưa rượu. Hảo ý của Thành huynh, lão khiêu hóa xin tâm lãnh.

Nho sĩ áo xanh hơi biến sắc nói :

-Rượu Mai hoa lộ của tiểu đệ là thứ danh tửu đệ nhất đời nay. Nếu để lỡ dịp này e rằng Thảm huynh không còn có cơ duyên nào được nếm thượng phẩm nữa.

Phạm Cái đáp :

-Phần rượu của lão khiêu hóa xin chuyển tặng cho Bán Giới sư huynh là được rồi.

Lão nói xong nhắm mắt lại không lý gì đến nho sĩ nữa.

Tửu Tăng Bán Giới rảo bước tới gần cười ha hả nói :

-Lão khiêu hóa suốt đời không biết mùi rượu, lão mũi trâu trĩu mỏ môn qui thủy chung giới tửu. Xem chừng chỉ còn bản hòa thượng là đáng chọn mặt gửi vàng.

Bản hòa thượng coi rượu quý như mạng sống. Hễ rượu ngon là uống dù trong rượu có chất độc làm đứt ruột gan cũng khăng khải uống cho thật say để đi vào chỗ chết mà như vậy mới không đáng tiếc.

Nho sĩ áo xanh trầm ngâm một lúc, đột nhiên cười rộ nói :

-Đúng lắm ! Phải biết chọn mặt gửi vàng. Bình Mai hoa lộ của tiểu đệ xin tặng đại sư và tặng luôn cái bình nữa.

Tửu Tăng Bán Giới đón lấy bình rượu ngửa mặt lên mà tu cho đến lúc không còn một giọt mới hạ mình xuống vừa cười vừa hô :

-Hảo tửu ! Chân hảo tửu !

Nho sĩ áo xanh để mặc cho Tửu Tăng Bán Giới reo hò, chàng ngồi xếp bằng thở phào một cái nói :

-Các vị không chịu nếm thử Mai hoa lộ của tiểu đệ là sợ trong rượu có chất độc rồi.

Chàng nói câu này tựa hồ như để mình nghe lại tựa hồ để giải thích với mọi người.

Đạo nhân đứng tuổi đột nhiên đứng dậy, cặp mắt lấp lánh chủ ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu thùng thỉ hỏi :

-Tiểu thí chủ ! Phải chăng người Tiểu thí chủ không được khoan khoái ?

Tiêu Lĩnh Vu đã có một ấn tượng tốt đẹp với đạo nhân, liền gật đầu đáp.

-Tiểu tử quả có chút bệnh hoạn.

Đạo nhân đứng tuổi cười nói :

-Bản đạo hiểu sơ qua về y thuật xin chẩn mạch dùm tiểu thí chủ.

Mục quang đạo nhân chú ý ngó vào mặt Phạm Cái để điều tra tình hình biến hóa.

Tiêu Lĩnh Vu tuy là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng không tài nào hiểu được những mưu cơ trá hiểm trên chốn giang hồ. Chàng liền đáp :

-Hay lắm ! Tiểu đệ xin cảm ơn đạo trưởng trước.

Đạo nhân đứng tuổi đứng yên không nhúc nhích dường như còn chờ đợi gì.

Bỗng nghe Phan Cái thở dài đáp :

-Lão khiêu hóa đã vì thằng nhỏ này mà vất vả suốt một ngày một đêm nhưng gã vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như trước. Nếu đạo trưởng chịu giúp dùm cho thì lão khiêu hóa cảm kích vô cùng.

Đạo nhân tủm tỉm cười hỏi :

-Bần đạo bất quá hiểu chút y đạo mà thôi. Cứ coi bề ngoài thì thương thế của tiểu thí chủ này dường như bởi chân tiên thiên khiếm khuyết và mới đây lại bị ngoại thương thành ra nội thương phát tác.

Phan Cái ngắt lời :

-Đúng thế ! Gã bị điểm huyết thái âm ở Dương minh vị kinh làm phát động đến tiên thiên. Nếu bị thương nặng chỉ bảy ngày là uổng mạng, mà nhẹ thì người thành tàn phế. Lão khiêu hóa không hiểu y đạo chỉ coi bề ngoài mà biết vậy.

Đạo nhân đứng tuổi cười nói :

-Thảm huynh nói câu nào cũng trúng. Bần đạo rất lấy làm hổ thẹn không làm cho tiểu thí chủ bình phục như cũ được. Nếu Thảm huynh ưng để cho bần đạo đưa chú nhỏ đi, thì bần đạo trở về Võ Đương ngay xin chưởng môn sư huynh trị thương cho y. Tiệm huynh y lý tinh vi mà công lực cũng thâm hậu gấp mười bần đạo chắc không đến nỗi lỡ việc.

Phan Cái đột nhiên mở to mắt ra, thần quang lấp loáng ngó vào mặt đạo nhân nói chậm rãi từng tiếng :

-Vân dương tử lão khiêu hóa quá nửa đời bôn tẩu giang hồ, trải bao nhiêu sóng to gió cả, chẳng lẽ chịu để đắm thuyền trong ngòi lạch ?

Vân Dương Tử tủm tỉm cười đáp :

-Bần đạo dù có chỗ dụng tâm nào khác thì cũng chữa khỏi thương thế cho y đã, quyết chẳng sai lời.

Phan Cái đột nhiên nhắm mắt lại nói :

-Được rồi ! Vậy đạo huynh đem y đi.

Vân Dương Tử vẫy tay một cái. Tên đạo đồng áo đen liền nhảy tới cúi xuống bồng Tiêu Lĩnh Vu dậy rồi chạy ra ngoài điện.

Nho sĩ áo xanh cười lạt gọi :

-Vân Dương đạo huynh !

Đoạn chàng xòe tay trái một cái. Hán tử người vừa đen vừa thấp lùn theo sau chàng đột nhiên nhảy vọt lên cản đường đạo đồng áo đen.

Vân Dương Tử rung động hai vai chạy lẹ đến trước mặt đạo đồng lạnh lùng hỏi :

-Phải chăng Thành huynh muốn làm khó dễ với bản đạo ?

Nho sĩ áo xanh cười lật đáp :

-Cái đó tiểu đệ không dám. Ha ha ! Trong võ lâm còn ai không biết tiếng

Vân Dương đạo huynh ?

Tiêu Lĩnh Vu thấy mấy người này có ý muốn tranh đoạt chàng thì trong lòng vừa rất lấy làm kỳ, lại vừa buồn cười, tự hỏi :

-Tiêu Lĩnh Vu này sao lại được bọn họ coi trọng như vậy ?

Bỗng thấy Vân Dương Tử vung cây phát trần lên nói :

-Thành huynh đã không có ý làm khó dễ bản đạo thì thật là may.

Nho sĩ áo xanh cười lật hỏi :

-Tiểu đệ tuy không muốn làm khó dễ với Vân huynh, nhưng chẳng phải vì khiếp sợ thình danh của phái Võ Đương cùng thanh trường kiếm ở trong tay Vân Dương đạo huynh đâu.

Vân Dương Tử hơi nhíu cặp lông mày nhưng rồi y lại nín nhịn, hỏi :

-Thành huynh muốn chỉ giáo điều chi ? Bản đạo rửa tai để nghe đây.

Nho sĩ áo xanh dương mắt lên ngó Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi hỏi lại :

-Vân Dương đạo huynh không ngại đường xa ngàn dặm đưa chú nhỏ này về tới Võ Đương để chữa bệnh cho gã ư ?

Vân Dương Tử đáp :

-Đúng thế !

Nho sĩ áo xanh hỏi :

-Cứu bệnh như cứu hỏa. Chú nhỏ này đã mắc bệnh nặng thì chịu sao nổi cuộc bốn ba ngàn dặm ?

Vân Dương Tử đáp :

-Bản đạo tự có kế hoạch. Thành huynh bất tất phải nhọc lòng ?

Nho sĩ áo xanh cười nói :

-Tiểu đệ coi chừng không được.

Vân Dương Tử hỏi :

-Sao lại không được ?

Nho sĩ áo xanh đáp :

-Tiểu đệ tuy bất tài nhưng cũng hiểu y lý. Bệnh thể chú nhỏ này, tiểu đệ có thể chữa được, bất tất phải lặn lội đường xa ngàn dặm lên núi Võ Đương.

Vân Dương Tử nói :

-Bản đạo đã được Thâm huynh đồng ý. Vậy Thành huynh muốn dứng tay vào can thiệp là có dụng ý gì ?

Nho sĩ áo xanh cười lật đáp :

-Cứu mạng người, tiểu đệ không chịu đi sau ai.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ, bụng bảo dạ :

-Bọn họ cãi lui cãi tới chỉ vì muốn chữa bệnh cho ta. Hạng người tử tế này thật là hiếm có !

Vân Dương Tử nghiêm sắc mặt lạnh lùng nói :

-Y thuật của bản đạo e rằng chẳng kém gì Thành huynh, nhưng cũng tự biết không thể chữa lành bệnh cho tiểu thí chủ đây được. Chỉ sợ Thành huynh quá đề cao y thuật của mình.

Nho sĩ áo xanh cười hỏi :

-Tiểu đệ được bạn đồng đạo võ lâm kêu bằng Bách thủ hảo y chẳng lẽ cái ngoại hiệu đó là uổng lắm sao ?

Vân Dương Tử nói :

-Bản đạo chỉ nghe nói đến cái tên Bách thủ thư sinh của Thành huynh, chứ chưa từng nghe thấy ai kêu bằng Bách thủ hảo y.

Như sĩ áo xanh cười nói :

-Đạo huynh đã không tin y thuật của tiểu đệ. Vậy tiểu đệ hãy thí nghiệm ngay đương trường cho đạo huynh coi, được chăng ?

Vân Dương Tử hừng hờ đáp :

-Đời người chỉ có chết một lần. Việc trọng đại như vậy đâu có thể đem ra làm trò chơi thí nghiệm ?

Như sĩ áo xanh quay lại ngó Tử Tăng Bán Giới một cái thì thấy hai tay lão vẫn ôm cái bình ngọc Mai hoa lộ, hơi thở ồ ồ, tựa hồ người say rượu đi vào cõi mộng.

Chàng liền mạnh dạn lớn tiếng :

-Chú nhỏ này phải chăng là đệ tử phái Võ Đang ?

Vân Dương Tử đáp :

-Tuy y không phải là môn hạ phái Võ Đang, nhưng bản đạo đã chịu lời ủy thác của người ta thì phải hết lòng hết sức.

Như sĩ áo xanh cười hỏi :

-Đạo huynh chịu lời ủy thác của ai ?

Vân Dương Tử dường như không muốn trở mặt với Bách thủ thư sinh để thành to chuyện, song muốn nhẫn nại cũng không nhẫn nại được liền hỏi :

-Cái đó Thành huynh đã mắt thấy tai nghe là bản đạo chịu lời ủy thác của Thâm đại hiệp đưa tiểu thí chủ về núi Võ Đang để điều trị cổ tật.

Như sĩ áo xanh cười nói :

-Đạo huynh nói vậy thì nếu được Thâm huynh ưng chịu, đạo huynh sẽ để chú em này lại cho tại hạ hay sao ?

Vân Dương Tử háng dặng một tiếng chưa kịp trả lời thì như sĩ áo xanh lại cất cao giọng :

-Nếu Thâm huynh tin được y đạo của tiểu đệ. Lập tức tiểu đệ ra tay trị thương thế cho y.

Tiêu Linh Vu nhìn kỹ chàng như sĩ áo xanh thấy y tuy ngũ quan đoan chính, nước da trắng mịn, nhưng hai mắt lấp lánh và giữa cặp lông mày có ẩn hiện một làn hắc khí thì trong lòng không thích. Chàng sợ Phạn Cái ưng

chịu lời yêu cầu của

nho sĩ áo xanh liền lớn tiếng :

-Thảm bá bá ! Tiểu diệt không muốn y trị thương thế và xin đi theo đạo trưởng.

Nho sĩ áo xanh chớp mắt mấy cái. Hai luồng hào quang âm thầm lạnh lẽo chiếu ra, lạnh lùng nói :

-Núi Võ Đương cách đây xa lắm e rằng chú lên núi Võ Đương sẽ bị trọng bệnh phát tác mà chết dọc đường thì làm thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu tử có chết cũng không liên quan gì đến các hạ.

Nho sĩ áo xanh chau mày tựa hồ muốn nổi nóng. Bỗng nghe Phạn Cái lạnh lùng lên tiếng :

-Lão khiêu hóa đã ủy thác gã nhỏ cho Vân Dương đạo huynh đưa về núi Võ Đương. Ai ngăn trở là cố ý làm khó dễ với bọn Tử Tăng Phạn Cái này.

Bách thủ thư sinh mặt lạnh như tiền. Quàng đen giữa hai mí mắt cùng lộ ra rất rõ. Nhưng chỉ trong nháy mắt quàng đen lại tiêu tan ngay. Chàng cười ha hả một hồi rồi nói :

-Đã là chủ ý Thảm huynh thì tiểu đệ không tiện ngăn trở. Hỡi ơi ! Đáng tiếc là tính mạng của chú em này sẽ không toàn ngay ở trong tay Vân Dương đạo huynh, thì đạo huynh có hảo tâm muốn đưa về Võ Đương chữa bệnh cho y. Vân Dương Tử là người đầy công phu hàm dưỡng, cười mát nói :

-Thành huynh bắt tất phải quá lo xa cho bản đạo...

Đạo nhân ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Xin Thành huynh nhường lối cho bản đạo.

Bách Thủ thư sinh cười lạt nói :

-Chúc đạo huynh thượng lộ bình yên.

Gã vẫy tay một cái. Tên áo đen vừa đen vừa lùn lùn lại ngay, đứng bên Bách Thủ thư sinh.

Vân Dương Tử đi trước mở đường bảo vệ cho tên tiểu đồng công Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi đại điện rồi rào bước chạy về phía trước.

Tên đạo đồng tuy tuổi còn nhỏ nhưng cước trình rất lẹ. Tiêu Lĩnh Vu bên tai nghe tiếng gió vù vù, khí lạnh quạt vào mặt, cơ hồ nghẹt thở. Chàng liền úp mặt vào sau gáy tên đạo đồng.

Không hiểu hai tên đạo đồng chạy đã bao lâu, đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu thấy gã dừng lại liền ghé cổ trông ra thì thấy đến chân một tòa núi cao.

Vân Dương Tử tay cầm phát trần đứng ngoài xa bốn, năm thước, nét mặt mỉm cười khê bảo đạo đồng :

-Người hãy đặt chú xuống. Chúng ta ăn chút gì rồi hãy đi.

Đạo đồng áo đen giơ tay lên lau mồ hôi trán hỏi :

-Su phụ ! Bạch Thủ thư sinh có rượt theo không ?

Vân Dương Tử đáp :

-Tuy bọn chúng có ý muốn rượt theo, nhưng ta chắc bị Phạn Cái nhất định ra tay ngăn trở.

Tên đạo đồng từ từ đặt Tiêu Lĩnh Vu ở trên lưng xuống. Gã thở phào một cái, tỏ ra sau một cuộc chạy dài đã nhọc mệt.

Vân Dương Tử vén áo đạo bào lên lấy bọc lương khô ra mỉm cười bảo Tiêu Lĩnh Vu :

-Tiêu thí chủ bất tất phải sợ hãi. Bần đạo quyết không đối xử tàn tệ với thí chủ đâu.

Đạo nhân vừa nói vừa đưa lương khô ra. Tiêu Lĩnh Vu đón lấy một phần. Ba người ngồi xuống ăn xong, nghỉ ngơi một lúc rồi lại thượng lộ.

Tiêu Lĩnh Vu lại được đạo đồng áo đen công lên lưng.

Chàng là người thông minh được học hành từ nhỏ, sau lại theo Khâu tiểu San trải qua nhiều phen nguy hiểm khiến tâm linh chàng đã nhận thức thêm được về lòng nham hiểm trá ngụy của người đời, chàng hiểu vị đạo trưởng tiên phong đạo

cốt phiêu dạt khác đời này thực ra không muốn chữa bệnh cho chàng mà đem chàng đi. Chàng chắc đạo nhân còn có tác dụng nào khác. Tuy chàng đã nghĩ tới điểm này mà không tìm ra được đáp án, nó làm chàng phải nhức óc.

Chàng bắt đầu vận dụng tâm cơ lo nghĩ đến sự yên nguy cho mình.

Đi một ngày nữa rời khỏi khu vực núi non, tên đạo đồng không thể công

Tiêu Lĩnh Vu mãi được, gã liền thuê một cỗ xe ngựa để đi cho đỡ mệt.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy trong mình có chiều biến đổi, ngoại thương còn làm cho cố tật thêm phần trầm trọng. Chàng đã bắt đầu cảm thấy nhiệt độ lên cao, chân tay nặng nề khó bề cất nhắc, nhưng thần trí chàng vẫn còn tỉnh táo.

Vân Dương Tử tựa hồ rất nóng nẩy, tận tâm trị bệnh cho Tiêu Lĩnh Vu, lão chẩn mạch luôn và trút nội lực bản thân để giúp cho huyết mạch chàng lưu thông dễ dàng.

Tuy nhiên bệnh thể của Tiêu Lĩnh Vu không bớt được chút nào, dần dần chàng ngất xỉu mê man, chỉ nhớ mang máng là uống nhiều thứ thuốc.

Một hôm thần trí Tiêu Lĩnh Vu mê đi rồi chợt tỉnh lại. Chàng mở mắt nhìn thấy Vân Dương Tử ngồi ngay ngắn bên mình. Còn tên đạo đồng lộ vẻ cực kỳ nóng nẩy.

Gã bung bát thuốc thấy chàng tỉnh lại thì ra chiều mừng rỡ tùm tùm cười hỏi :

:

-Ông bạn thấy đỡ rồi phải không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

-Tiểu đệ thấy trong lòng nóng như lửa đốt, chắc là không thể sống được.

Đạo đồng nói :

-Ông bạn đừng lo. Chúng ta gần tới núi Võ Dương rồi. Đại sư bá của tiểu đệ

tiềm thâm y lý có tài diệu thủ hồi xuân. Chỉ mong sao chúng ta tới núi Võ Đương là bệnh thể của ông bạn bình phục rất mau chóng.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

-Vì lẽ gì các vị lại quan tâm đến sự sinh tử của tiểu đệ. Đạo đồng ngơ ngác đáp :

-Bởi vì..., bởi vì...

Gã không quen nói dối nên ấp úng mãi mà không nói ra được là bởi vì thế nào.

Tiểu lĩnh Vu nở nụ cười thê lương nói :

-Tiểu đệ biết các vị không phải ôm mối thịnh tình muốn chữa bệnh cho tiểu đệ mà đưa tiểu đệ lên núi Võ Đương...

Vân Dương Tử đột nhiên xen vào :

-Bệnh thể của thí chủ rất là trầm trọng, đã hiện lên thiên cổ tật còn thêm nội thương trầm trọng. Mỗi khi cảm mạo phong hàn là bệnh lại phát tác ra hàng trăm chứng. Ngoài đại sư huynh của bản đạo tưởng trên cõi đời này không còn ai có thể chữa lành được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Cái đó không cần vì tiểu tử không sợ chết.

Vân Dương Tử không ngờ chàng lại nói câu này, bất giác chưng hửng cười đáp :

-Tiểu thí chủ tuy mắc phải tuyệt chứng, nhưng coi tướng mạo thì không đến nỗi chết non. Đại sư huynh của bản đạo thuật thông thần có thể trị bệnh cho tiểu thí chủ chẳng khó khăn gì.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên vươn mình muốn ngồi dậy, song chàng vừa cố sức một chút mắt đã tối sầm lại. Gân cốt trong mình đau đớn kịch liệt rồi chàng lại ngất đi.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, Tiêu Lĩnh Vu trong lúc hôn mê cảm thấy hai bàn tay nóng hổi không ngớt xoa đi xoa lại bên mình chàng khiến chàng cảm thấy trong người khoan khoái. Chàng mở bừng mắt ra nhìn thì thấy một đạo

nhân mặt tròn vành vạnh, râu bạc chùng thông xuống, búi tóc cao lên. Lão đang huy động hai bàn tay đưa qua đưa lại trong người chàng. Ngón tay lão tới đâu là một luồng nhiệt lực thấm vào trong thân thể chàng tới đó.

Vân dương Tử đứng sau đạo nhân râu bạc ra chiều rất nghiêm cẩn.

Một chiếc cổ đỉnh màu đen đặt bên cửa sổ, khói xanh bốc lên nghi ngút tỏa mùi thanh hương khắp gian nhà.

Bỗng nghe đạo nhân thở phào một cái từ từ thu tay về. Cặp mắt chăm chú ngó Tiêu Lĩnh Vu. Vẻ mặt trang nghiêm thoáng lộ một nụ cười hiền từ. Lão hỏi :

-Hài tử ngươi đã bớt rồi phải không ?

Tiêu Linh Vu đáp :

-Tiểu tử đã bớt được một chút. Phải chăng lão đạo trưởng là chương môn phái Võ Đương và là sư huynh của Vân Dương đạo trưởng !

Đạo nhân râu bạc tùm tùm cười nói :

-Bản đạo là Vô Vi. Bệnh thể của tiểu thí chủ rất trầm trọng. Hiện giờ huyết mạch mới lưu thông, không nên nói nhiều cho hao phí tâm thần. Ngày sau còn dài, chúng ta sẽ có nhiều thời giờ để nói chuyện. Bây giờ hay hơn hết là tiểu thí chủ nằm yên điều dưỡng.

Tiêu Linh Vu đột nhiên thở dài nói :

-Không hiểu Khâu tỷ tỷ của tiểu tử hiện giờ ở đâu ?

Chàng nói rồi từ từ nhắm mắt lại.

Vân Dương Tử nghiêng mình thi lễ trước mặt Vô Vi đạo trưởng rồi từ từ lui gót.

Vô Vi đạo trưởng dường như nhọc mệt đã rời. Sau khi Vân Dương Tử lui ra, lão liền nhắm mắt điều dưỡng.

Trong phòng yên lặng như tờ tưởng chừng kim rót cũng nghe tiếng.

Tiêu Linh Vu ngủ say một lúc cảm thấy tinh thần hồi phục khá nhiều. Chàng dương mắt lên nhìn thấy lão đạo trưởng vẫn ngồi xếp bằng nhắm mắt ở bên cạnh.

Lúc này đêm đã khuya. Trong nhà tối đen. Chiếc cổ đỉnh bên cửa sổ vẫn bốc lên một làn khói xanh khiến cho cảnh vật trong phòng đều bao phủ một làn thanh quang âm đạm.

Tiêu Linh Vu giở mình, hai tay chống xuống giường từ từ ngồi dậy toan bước xuống thì Vô Vi đạo trưởng bỗng mở bừng mắt ra cười nói :

-Hài tử ! Đêm đã khuya trời lại giá lạnh, không nên ra ngoài. Người vừa uống thuốc xong vậy người đi lại trong nhà cũng là giúp cho chất thuốc thấm vào thân thể mau chóng.

Chương môn phái Võ Đương là nhân vật tôn cao trong võ lâm đến thế nào ai cũng biết rồi. Lão đối đãi với Tiêu Linh Vu như vậy thật là một điều vinh dự lớn cho chàng, nhưng chàng vẫn thản nhiên tựa hồ không biết gì. Chàng cất bước tiến về phía chiếc cổ đỉnh bốc khói xanh.

Vô Vi đạo trưởng khẽ buông tiếng thở dài không nói gì nữa.

Tiêu Linh Vu đi tới bên chiếc đỉnh đen liền cảm thấy sức nóng kinh người, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

-Không hiểu trong đỉnh này đốt vật gì mà sức nóng ghê gớm như vậy ?

Chàng ngừng đầu trông ra thì thấy lửa cháy bùng bùng tỏa khói xanh. Trên mặt đỉnh đặt một cái hộp vuông to bằng nắm tay. Cái hộp này không hiểu chế bằng thứ gì đã bị lửa nung thành đỏ hồng.

Trong hộp vuông chàng lơ mơ nhìn thấy có chất gì màu xanh đang chuyển

động.

Làn khói xanh từ dưới hộp vuông chuồn qua những lỗ bằng đầu ngón tay rồi bốc lên. Chàng vẫn chưa nhận ra cái hộp nhỏ đó là vật gì ?

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến hồi còn nhỏ phụ thân đã nói chuyện về việc luyện đan.

Chàng không nhịn được cất tiếng hỏi :

-Lão đạo trưởng ! Phải chăng lão đạo trưởng đang luyện đan ?

Vô Vi đạo trưởng cười hỏi :

-Bản đạo đang chế luyện một thứ thuốc cho tiểu thí chủ.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

-Lão đạo trưởng luyện đan cho tiểu tử ư ?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

-Đại khái ba ngày ba đêm nữa có thể tắt lò lửa lấy thuốc ra cho tiểu thí chủ uống được rồi.

Tiêu Lĩnh Vu bâng khuâng buông tiếng thở dài, từ từ bước đến trước giường hỏi :

-Lão đạo trưởng ! Chúng ta vốn không quen biết mà sao đạo trưởng lại tận tâm với tiểu tử như vậy ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 15

Cứu Người Nền Nổi Phải Lo Âu

Lão đạo trưởng cười đáp :

-Kẻ tu hành lấy từ bi làm gốc. Bần đạo đã phát giác ra tiểu thí chủ mắc phải tuyệt chứng, có lý nào lại không chữa ? ...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Huống chi tam tuyệt âm mạch của thí chủ phát ra do tiên thiên cố tật, không phải ai cũng chữa được.

Tiêu Linh Vu đứng bên giường ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói :

-Tiểu tử không tin được lão đạo trưởng chỉ vì tấm lòng từ bi mà cứu mạng cho tiểu tử.

Vô Vi đạo trưởng dường như không ngờ Tiêu Linh Vu đột nhiên đề cập tới vấn đề này, lão chẳng khỏi ngạc nhiên, trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi đáp :

-Bần đạo lưu tiểu thí chủ ở núi Võ Đương nếu có dụng tâm nào khác thì nguyên nhân trọng đại nhất vẫn là trị tuyệt chứng cho tiểu thí chủ...

Đột nhiên lão trầm giọng hỏi :

-Ai đó ?

Ngoài cửa có thanh âm trầm trầm đáp lại :

-Đệ tử có việc cần bẩm báo.

Vô Vi đạo trưởng hơi nhíu cặp lông mày hiền từ mà vẫn ngồi yên không nhúc nhích nói :

-Vào đi !

Cánh cửa kẹt mở. Một đạo nhân thân thể cao lớn vào hạng đứng tuổi, râu đen phát phơ, tiến vào.

Đạo nhân này coi bộ cũng vào trạc tuổi Vân Dương Tử, song cách cử động đối với Vô Vi đạo trưởng có phần kính cẩn hơn. Còn ở đằng xa, đạo nhân đã chắp tay nghiêng mình tiến lại trước giường rồi cúi đầu xuống nói :

-Có kẻ dạ hành lên núi ...

Vô Vi đạo trưởng hơi biến sắc hỏi :

-Đó là hạng người nào ?

Đạo nhân đứng tuổi đáp :

-Người tới đây võ công không phải tầm thường. Vân Dương sư thúc đã truyền lệnh dụ cho năm vị đại hộ pháp trong chùa chuẩn bị động thủ để tìm ra gốc ngọn, nhưng sợ kinh động cuộc tĩnh tu của sư phụ, bây giờ mới dám vào bẩm.

Vô Vi đạo trưởng trở lại vẻ mặt trấn tĩnh vẫy tay một cái đáp :

-Ta đã biết rồi.

Đạo nhân đứng tuổi hai tay chấp đũa trước ngực khom lưng lui ra rồi khép cửa lại.

Tiêu Lĩnh Vu trầm tư một lúc rồi đột nhiên rảo bước chạy ra ngoài.

Vô Vi đạo trưởng chau mày hỏi :

-Hài tử ngươi định đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu tử ra coi thử xem có phải Khâu tử tử đến tìm tiểu tử không ?

Rồi chàng mở cửa rảo bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu trông lên thì chỉ thấy trên trời đầy sao, lúc này đêm đã khuya mà không có trăng.

Một cơn gió lạnh thổi tới, khiến cho Tiêu Lĩnh Vu rét run.

Đột nhiên bên mình chàng, một thanh âm trầm trầm vọng lên :

-Canh khuya giá lạnh, mời tiểu thí chủ vào nhà đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu ngảnh đầu nhìn lại thì thấy bên mình có một đạo nhân lưng đeo bảo kiếm đứng đó, không hiểu đạo nhân đến từ hồi nào ?

Chàng định thần đáp :

-Tại hạ không về.

Thiếu niên đạo nhân vào cỡ 18, 19 tuổi, mày xanh mắt sáng, áo đạo bào phát phới. Gã ngó Tiêu Lĩnh Vu rồi cất giọng lạnh như băng nói :

-Tiểu thí chủ có biết đây là đâu không ? Tiểu thí chủ không thể chạy bừa bãi được. Nếu tiểu thí chủ không chịu tự động trở về thì bản đạo đành bồng thí chủ về.

Gã nói rồi vươn tay ra cặp Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu rút tay về lớn tiếng quát :

-Ta không về thì ngươi làm gì ?

Thiếu niên ra tay nhanh như chớp, Tiêu Lĩnh Vu tránh làm sao được ?

Chàng cảm thấy tay trái tê dại, huyết mạch tay trái đã bị thiếu niên nắm lấy.

Bỗng nghe tiếng thở dài trầm trọng, tiếp theo thanh âm của Vô Vi đạo trưởng khàn khàn cất lên :

-Ngươi không được bức bách tiểu thí chủ. Để y tự động trở vào.

Thiếu niên thấy Vô Vi đạo trưởng nói vậy vội buông tay ra. Gã dạ luôn mấy tiếng rồi lui về phía góc cây tùng lớn.

Tiêu Lĩnh Vu cử động tay trái vẫn còn thấy tê chồn. Chàng cất bước tiến về phía trước. Chàng thấp thoáng nhìn thấy đầy sân hoa cỏ. Ngọn gió đêm thổi lay động bông hoa tỏa ra mùi hương ngào ngạt. Lác đác những cây tùng xanh chen vào giữa những khóm hoa. Thật là một cảnh tượng thanh u.

Bóng đêm lơ mơ, Tiêu Lĩnh Vu nhìn không rõ và chàng chẳng còn lòng nào để ngắm nghía cẩn thận. Chàng rảo bước tìm cửa đi ra.

Tòa đình viện này rất rộng, Tiêu Lĩnh Vu không thuộc địa thế, cứ len vào

những khe cây hoa mà đi.

Chàng bản tính cương nghị, tuy người rét run mà vẫn nhận định phương hướng tiến về phía trước không hề nản chí.

Bỗng thấy hai con Bạch hạc cao lớn đi vào những khe cây hoa. Chúng thấy Tiêu Lĩnh Vu gần tới nơi mà vẫn không né tránh.

Cảnh vật tân kỳ này cũng không thể làm cho Tiêu Lĩnh Vu vui thú. Lòng chàng chỉ nghĩ tới Khâu tiểu San và chàng tin chắc nàng đến đây kiếm mình.

Chàng không nhịn được lớn tiếng gọi :

-Khâu tỷ tỷ ! Khâu tỷ tỷ !

Chàng hết sức gọi la. Giữa lúc đêm khuya tiếng dội vang lên.

Chàng vừa la gọi vừa chạy về phía trước. Đi hết vườn hoa rộng lớn đến chân bức tường xây bằng đá xanh xếp lên. Một khuôn cửa tròn đã mở ra.

Tiêu Lĩnh Vu thân thể hư nhược, sau một lúc vừa chạy vừa hô hoán trán toát mồ hôi.

Chàng vén áo lên lau trên mặt rồi lách mình xuyên qua cửa ra ngoài.

Ngoài khuôn cửa tròn, hiện ra những nẻo đường giải đá trắng đi về các ngã.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn trong bóng đêm thì chỉ thấy lơ mờ những lầu các đứng sững.

Chàng ngó hình thế, bốn mặt rồi chọn nẻo đường đi về phía trống không.

Lúc này chàng như người điên, vận dụng toàn lực chạy về phía trước. Đồng thời chàng không ngớt tiếng la gọi Khâu tỷ tỷ.

Đêm khuya tĩnh mịch ở chôn thâm sơn, tiếng la của chàng vọng lên như sóng vỗ.

Không hiểu chàng đã chạy bao nhiêu đường đất, sau chàng mệt quá thở hồng hộc. Trước mắt chàng lay động từng đám mây ngũ sắc. Trong mỗi đám đều có người đẹp như ngọc đứng nhơn nhơ. Đó là ảo ảnh hiện ra vì chàng quyền luyện

Khâu tỷ tỷ. ảo ảnh này làm cho lòng chàng kích động kịch liệt. Chàng vừa gọi vừa tiếp tục chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu chạy thực mạng cho đến lúc sức cùng lực kiệt mới dừng lại.

Chàng chuyển động mục quang ngó thấy Vân Dương Tử đang ngồi xếp bằng cách đó vài thước. Còn chàng đang nằm trên một đám cỏ mềm mại. Bốn mặt từng xanh trúc biếc, cảnh vật xinh tươi.

Ngoài mấy chục thước là một hang sâu trăm trượng. Một giải thác lớn từ ngọn núi phía đối diện chảy xuống coi như một tấm lụa trắng treo lơ lửng lưng trời. Nước tuôn vào lạch sâu bật lên tiếng ầm ầm như sấm nổ.

Bỗng trên môi Vân Dương Tử nở một nụ cười hiền hòa hỏi :

-Hài tử ! Người tỉnh dậy rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu dụi mắt ngồi dậy hỏi lại :

-Đây là địa phương nào ?

Vân Dương Tử cười đáp :

-Đây là chùa Tam Nguyên ở sau phía núi.

Tiêu Linh Vu ngừng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy phía sau có điện các đứng sững, cách chỗ chàng chừng ba bốn dặm.

Chàng nghĩ tới chuyện đêm qua chạy như điên, bây giờ hai chân chàng hãy còn ngâm ngâm đau.

Vân Dương Tử từ từ đứng dậy, tiến lại gần chàng hỏi :

-Hài tử ! Người còn thấy khó chịu lắm không ?

Tiêu Linh Vu thở phào một cái, chàng cảm thấy khí huyết lưu thông khoan khoái chỉ đau đớn bề ngoài mà thôi, trong lòng chẳng có chi khó chịu liền đáp :

-Tiểu tử khá lắm rồi. Hỡi ơi ! Đạo trưởng có gặp Khâu tử tử ở đâu không ?

Vân Dương Tử cười nói :

-Không gặp y đâu. Chắc lệnh tử tử cũng nhớ tiểu thí chủ và chẳng bao lâu sẽ tìm đến đây.

Tiêu Linh Vu hỏi :

-Người đến đây đêm qua không phải là Khâu tử tử ư ?

Rồi chàng lược thuật những bước đường nguy hiểm mà Khâu Tiểu San đã trải qua trong mấy ngày vừa rồi.

Vân Dương Tử cười đáp :

-Không phải đâu. Hài tử ! Chương môn sư huynh của bản đạo tuy y đạo thông thần, bụng chứa huyền cơ, nhưng trước nay người vẫn ẩn cư lánh đời. Ngay bọn đệ tử trong chùa cũng khó được gặp người lấy một lần. Vậy mà người lại yêu mến người, tận tâm chữa tuyệt chứng...

Tiêu Linh Vu ngắt lời :

-Cái đó có chi là lạ ? Khâu tử tử của tiểu tử cũng biết cách trị bệnh cho tiểu tử.

Vân Dương Tử cười nói :

-Dù lệnh tử tử có thể điều trị tuyệt chứng cho người, nhưng hiện giờ không rõ Khâu cô nương ở đâu. Bên trời mờ mịt trong lúc nhất thời khó lòng tìm thấy cô.

Tiêu Linh Vu cúi xuống lẳng lặng không nói gì nữa.

Vân Dương Tử lại nói tiếp :

-Nếu tiểu thí chủ không nghe lời bản đạo, tuyệt chứng chưa khỏi đã thuận tiện cử động thì chẳng những bao nhiêu công phu của đạo chương môn sư huynh trôi theo dòng nước mà tuyệt chứng của người lại phát tác trước thời kỳ. Khi đó dù

Khâu tử tử có kiếm thấy người cũng không chữa được nữa.

Mấy câu này quả khiến cho Tiêu Linh Vu động tâm. Chàng nghĩ thầm :

-Đúng thế thật. Nếu ta bị trọng bệnh mà chết thì kiếp này không còn gặp

Khâu tỷ tỷ nữa.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi đáp :

-Đạo trưởng muốn tiểu tử tuân lời khuyên giải cũng chẳng khó gì, chỉ xin đạo trưởng ưng chịu một điều kiện của tiểu đệ.

Vân Dương Tử đáp :

-Tiểu thí chủ thử nói nghe. Nếu là việc mà bản đạo có thể làm được quyết không từ chối.

Nguyên Vân Dương Tử chẳng những võ nghệ cao cường mà danh vọng cùng đạo đức cũng hơn các bậc tiền bối mấy đời trước. Chỉ vì trong lòng ngấm ngấm hổ thẹn ở chỗ muốn lợi dụng thằng nhỏ chưa hiểu việc đời mà phải nhẫn nại trăm chiều đối với chàng.

Tiêu Linh Vu ngưng thần ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

-Tiểu tử ở lại đây cũng được, nhưng khi Khâu tỷ tỷ tìm đến nơi, xin đạo trưởng cho tiểu tử hay để tiểu tử rời khỏi nơi đây đi theo y.

Vân Dương Tử trầm ngâm hồi lâu đáp :

-Được rồi ! Bản đạo ưng chịu điều kiện của tiểu thí chủ.

Tiêu Linh Vu từ từ cất bước tiến về phía trước. Chàng vừa đi vừa nói để mình nghe :

-Ta biết Khâu tỷ tỷ thế nào cũng đến tìm ta.

Vân Dương Tử nghe nói ngấm ngấm hổ thẹn trong lòng. Lão tiến lên hai bước ôm chàng lên cười nói :

-Hài tử ! Đêm qua ngươi chạy như người điên để kiệt lực ngất đi. Thế là hao phí nội lực của bản đạo mất mấy giờ mới cứu ngươi tỉnh lại được. Bây giờ thể lực ngươi chưa phục hồi, chớ nên làm cho mệt sức. Vậy bản đạo bồi dưỡng ngươi.

Tiêu Linh Vu vừa đi được mấy bước đã cảm thấy hai chân mỏi nhừ thì biết là đạo nhân nói thật, không dám bước bình để cho lão bồi về.

Vân Dương Tử phóng chân chạy lẻ. Chỉ trong khoảnh khắc đã vào chùa.

Tiêu Linh Vu gục đầu xuống vai Vân Dương Tử ngó quanh thì thấy rất nhiều đạo nhân qua lại trên những lối đi lát đá xanh. Chúng gặp Vân Dương Tử liền chấp tay cúi đầu tránh sang bên đường để nhường lối. Tên nào cũng lộ vẻ rất cung kính.

Xuyên qua mấy tòa đại viện rộng lớn, chàng thấy bức tường xây bằng đá xanh bao quanh một tòa viện.

Trong chùa Tam Nguyên rộng lớn, tòa viện này có một cách kiến trúc đặc biệt.

Bỗng thấy một tên đạo đồng áo xanh đứng trước khuôn cửa rất rộng và mở toang ra.

Vân Dương Tử đặt Tiêu Linh Vu xuống rồi đi vào.

Không ngờ đạo đồng áo xanh lại lạng người ra cản đường khẽ nói :

-Tam sư thúc hãy dừng bước. Chương môn sư tôn đang có khách.

Vân Dương Tử trừng mắt nhìn thẳng vào mặt đạo đồng, chăm rãi hỏi :

-Khách nào mà đến cả ta cũng phải lánh ?

Đạo đồng áo xanh ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

-Đệ tử không biết, chỉ thấy chương môn sư tôn đối với vị khách này cực kỳ lễ mạo. Chương môn còn sai đệ tử đứng giữ nơi đây và dặn đệ tử nếu không được lão nhân gia cho phép trước thì bất cứ ai cũng không được thiện tiện tiến vào. Nếu sư thúc có việc xin chờ lại một chút cho đệ tử vào bẩm bạch.

Vân Dương Tử nói :

-Không cần đâu. Để ta chờ một chút cũng được.

Lão dật Tiêu Lĩnh Vu thông thả đi ra trong lòng ngẫm ngẫm buồn phiền.

Nên biết Vân Dương Tử vốn được sư huynh trọng vọng. Vô Vi đạo trưởng bản tính điềm đạm lại ưa thanh tĩnh. Nhất thiết mọi việc trong chùa Tam Nguyên đều giao cho Vân Dương Tử đại diện thi hành. Mấy chục năm nay bất cứ việc gì cũng đều do Vân Dương Tử đảm đương. Hiện giờ không biết ai đến khiến cho Vân Dương tử cũng phải lánh mặt.

Tiêu Lĩnh Vu chậm chạp đi theo Vân Dương Tử đến một viện nhỏ tĩnh mịch.

Trong viện này Vân Dương Tử đã trồng hoa khắp nơi. Ba mặt viện đều có nha thất rất sạch sẽ. Tuy nó không bằng căn nhà dưỡng tĩnh của Vô Vi đạo trưởng, nhưng cũng là một nơi kiến trúc rất khéo.

Vân Dương Tử dẫn Tiêu Lĩnh Vu vào nha thất mỉm cười nói :

-Hài tử ! Người tùy tiện muốn ngồi hay muốn xem ngắm vật gì cũng được, nhưng nhất thiết đừng đụng tay vào.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy trên vách có treo thanh trường kiếm, một cái túi gấm. Trên chiếc bàn áp vách phía sau có đặt ba mũi tên vàng dài bảy tám thước. Ngoài ra còn có hai cái bàn bằng bạch ngọc. Mặt bàn phủ tấm lụa trắng. Chàng không hiểu bên trong để vật gì.

Vân Dương Tử dường như cực kỳ nhọc mệt. Lão ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt lại, không hỏi gì đến Tiêu Lĩnh Vu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

-Những đồ vật trong phòng này ai lấy làm kỳ thì ta không biết, nhưng ta chẳng muốn ngó tới để lão khinh bỉ ta.

Dù sao chàng hãy còn tính trẻ, không ngăn nổi tính hiếu kỳ, chàng càng không muốn coi bao nhiêu thì tâm trí chàng càng xúc động bấy nhiêu. Sau chàng không nhịn được đứng dậy đi gần tới bên bàn trên có đặt ba mũi tên vàng, mũi nào cũng khắc đồ án rất tinh xảo coi thật đẹp mắt. Chàng không khỏi nghĩ thầm :

-Nhân vật dùng kim tiền (tên vàng) nhất định là một vị cao nhân nên mới khắc đồ họa tinh vi vào mũi tên.

Chàng chuyển động mục quang ngó tới cái bàn phủ lụa bạch. Chiếc bàn này cũng điêu khắc những nét vẽ rất đẹp. Chàng tự hỏi :

-Không hiểu trong đó để thứ gì, tại sao lại che đậy bằng tấm lụa bạch ? Ta chỉ cần hé mở một góc là nhìn rõ cái gì ngay chứ không phải đưng đến nó. Lòng hiếu kỳ lên cao tột độ, Tiêu Lĩnh Vu bất giác thò tay mặt ra toan mở tấm lụa bạch đưng trên bàn thì đột nhiên có thanh âm lạnh lùng quát lên :

-Chớ có đưng vào !

Tiêu Lĩnh Vu vội rút tay về ngánh đầu trông ra thấy một tên đạo đồng chừng 15,16 tuổi đứng ngay ở trước cửa. Vẻ mặt rất nghiêm nghị, gã đương cặp mắt tròn xoe lên nhìn chàng chằm chập.

Vân Dương Tử bỗng mở bừng mắt ra mỉm cười nói :

-Hài tử, trong chiếc mâm phủ lụa bạch để trên bàn đó toàn để những vật thuốc độc nên gã không để người đưng vào chỉ là vì hảo tâm, chứ không có ý gì khác.

Tiêu Lĩnh Vu hổ thẹn, mặt nóng bừng. Chàng từ từ lui về ghế ngồi.

Tên đạo đồng kia chấp tay nói.

-Chưởng môn sư tôn mời sư phụ ra.

Vân Dương Tử hỏi :

-Khách đi rồi ư ?

Đạo đồng đáp :

-Đệ tử được Thanh Hạc sư huynh nói là chưởng môn sư tôn truyền dụ mời sư phụ, nhưng y không nhắc tới chuyện khách đã đi hay chưa ?

Vân Dương Tử quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp lên tiếng thì tên đạo đồng đã nói tiếp :

-Chưởng môn sư tôn còn xin sư phụ dẫn cả Tiêu thí chủ ra theo.

Vân Dương Tử khẽ gật gật rồi dẫn Tiêu Lĩnh Vi đi ngay.

Hai người đến Đan thất của Vô Vi đạo trưởng thấy lão hai tay chấp đũa sau lưng đứng trước lò luyện đan. Cặp mắt lão chú ý nhìn lửa cháy bốc khói xanh. Giữa hai mí mắt bao phủ một làn uất khí lo buồn.

Vân Dương Tử hơi chấn động tâm thần chấp tay nghiêng mình nói :

-Tiểu đệ ra mắt chưởng môn sư huynh.

Vô Vi đạo trưởng từ từ ngừng đầu lên ngó Vân Dương Tử rồi nói :

-Sư đệ bất tất phải đa lễ. Hãy ngồi xuống đó.

Vân Dương Tử ngồi xuống rồi kính cẩn hỏi :

-Chưởng môn sư huynh kêu tiểu đệ, không hiểu có điều chi dạy bảo ?

Lão đã nhìn thấy tình thế nghiêm trọng lộ ra nơi khóe mắt Vô Vi đạo trưởng. Vô Vi đạo trưởng tuy mình mang võ công thượng thặng, đã luyện được tuyệt kỹ của phái Võ Đang. Nhưng lão bản tính điềm đạm, không muốn tranh giành danh lợi trong võ lâm. Lão đã hạ lệnh cho bọn đệ tử bản phái không được gây thù gây oán với ai và nếu không có chuyện khẩn yếu không được

xuống núi. Vì thế mà sau khi lão lên tiếp thụ chức chương môn, bọn môn hạ phái Võ Dương rất ít người qua lại giang hồ mà cũng chẳng mấy khi đi lại với các môn phái lớn. Gặp trường hợp vì sự thù tiếp không tiện chối từ, lão đành để Vân Dương Tử đi đại diện cho mình. Vì thế mà thanh danh của Vân Dương Tử có phần được tôn trọng hơn cả chương môn sư huynh.

Vô Vi đạo trưởng đã coi đậm bạc mùi danh lợi lại biến thành tính hiền hòa. Vân Dương Tử nhớ rằng từ trước đến nay chưa bao giờ lão thấy chương môn sư huynh lộ vẻ lo buồn. Bất luận lúc nào và ở nơi đâu sư huynh lão cũng nở một nụ cười hiền hòa. Bây giờ lão thấy nỗi đau khổ lộ ra ngoài mặt thì biết ngay sư huynh gặp điều gì rất nghiêm trọng.

Vân Dương Tử thủy chung cực kỳ kính trọng đại sư huynh, bây giờ lão muốn nói mấy lời cho sư huynh yên lòng mà không thể mở miệng.

Vô Vi đạo trưởng đưa mục quang ngó Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Bản đạo tuy không có ý định lấy bảo tàng trong cung cấm, nhưng di thể của tiên sư tổ chẳng thể bỏ đó mà không nhìn tới. Vì vậy bản đạo dù chẳng muốn dúng tay vào những chuyện thị phi trên chốn giang hồ mà vụ này không thể làm ngơ

được, nhưng bản đạo trước nay vẫn coi trọng chủ nhân, chẳng bao giờ ép uổng. Vụ này tùy tiểu thí chủ quyết định.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi lại :

-Tùy tiểu tử quyết định ư ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Đúng thế ! Bản đạo muốn tiểu thí chủ quyết định.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi :

-Quyết định thế nào ?

Vô Vi đạo trưởng thở dài đáp :

-Vừa rồi bản đạo tiếp kiến mấy vị cao thủ trong võ lâm cùng hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm...

Vân Dương Tử hơi biến sắc hỏi ngay :

-Bọn họ đến đây làm chi ?

Vô Vi đạo trưởng đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Vì vị tiểu thí chủ này.

Vân Dương Tử hắng giọng một tiếng rồi nói :

-Bọn họ không điều tra được Khâu vân Cô và Khâu Tiểu San lạc lõng nơi đâu nên nảy ra chủ ý nhằm vào chú nhỏ này.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói :

-Ta không thể trách họ được. Chiếc chìa khóa cung cấm kia có liên quan rất rộng. Trong cung cấm ngoài báu vật trấn sơn của bốn phái lớn, còn di bảo tùy thân của sáu vị cao nhân tuyệt đại. Ngoài ra mười vị võ lâm tiền bối sống chết thế nào, lạc lõng nơi đâu đều liên quan đến vụ này. Bao nhiêu lý do

khiến họ đi tìm kiếm chiếc chìa khóa cung cấm.

Vân Dương Tử nói :

-Nhưng chú nhỏ này chẳng có liên quan mấy may gì đến chiếc chìa khóa cung cấm kia. Hơn nữa y đã chẳng hiểu võ công lại mình mang tuyệt chứng. Chúng ta chẳng thể điềm nhiên để họ hành hạ chú nhỏ này.

Vân Dương Tử ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

-Hỡi ơi ! Phần nhiều những nhân vật võ lâm đều thủ đoạn thâm độc. Nếu thằng nhỏ này mà lọt vào tay họ, tất họ sẽ dùng lại gã để uy hiếp Khâu Vân Cô hoặc Khâu Tiểu San phải lộ diện và đổi chiếc chìa khóa cung cấm lấy mạng sống của gã. Việc này chúng ta không thể nghe họ được.

Vô Vi đạo trưởng thở dài đáp :

-Vì thế mà ta phải để cho Tiêu Lĩnh Vu tự quyết định nếu gã không muốn ở đây thì chính ta cũng đừng cưỡng bách, làm khó dễ với gã.

Vân Dương Tử đã biết sư huynh là người chán chường danh lợi nhưng trong lòng lồi lạc nên không dám nói nhiều. Lão đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Hài tử ! Vụ này để tùy người quyết định. Nếu người muốn đi theo người thì chúng ta cũng không tiện lưu lại. Bằng người muốn ở đây thì phái Võ Đương ta tự nhiên phải hết sức bảo vệ cho, không để người ngoài làm thương tổn đến thân thể người.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

-Võ Đương là một môn phái lớn quả nhiên cách hành động khác xa với Trung Châu Nhị Cổ.

Chàng chuyển động mục quang ngó thấy Vô Vi đạo trưởng cùng Vân Dương Tử đang dương mắt lên nhìn chàng. Nhất là Vân Dương Tử lộ vẻ trông đợi lời quyết định của chàng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Trong lúc nhất thời chàng không quyết được. Chàng biết Vô Vi đạo trưởng và Vân Dương Tử rất hết lòng với mình, ở lại đây tựa hồ hơn là lọt vào tay kẻ khác. Nhưng chàng lại sợ mình ưng chịu ở đây thì ngày sau Khâu Tiểu San tìm đến núi Võ Đương, Vân Dương Tử cùng Vô Vi đạo trưởng không chịu buông tha mình xuống nữa...

Tuy chàng đi theo Khâu Tiểu San một thời gian chưa lâu, nhưng đã nhận ra những nhân vật võ lâm cực kỳ xảo trá nên lòng chàng rất dỗi băn khoăn. Tuy Vô Vi đạo trưởng và Vân Dương Tử không phải hạng người như bọn Trung Châu Nhị Cổ mà lòng chàng vẫn chưa tẩy hết nỗi hoài nghi nên không dám theo lời một cách khinh xuất.

Bỗng nghe Vân Dương Tử cất tiếng hỏi :

-Hài tử người còn chưa quyết định ư ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

-Tiểu tử còn đang suy nghĩ.

Vô Vi đạo trưởng cất giọng hiền hòa nói :

-Hài tử ! Ngươi nghĩ sao cứ vậy mà nói, không nên miễn cưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

-Nếu tiểu tử chịu lời ở lại đây thì ngày sau khi Khâu tử tử đến kiếm tiểu tử có thể đi theo y được không ?

Vô Vi đạo trưởng và Vân Dương Tử không ngờ chàng hỏi câu này, bất giác ngẩn người ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói bằng một giọng kiên quyết :

-Hai vị đạo trưởng thật khác xa bọn người tệ hại. Mấy ngày tiểu tử ở đây trong lòng xiết bao cảm kích.

Nếu tiểu tử ở lại thì xin hai vị ưng cho tiểu tử một điều.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 16

Phong Hoa Tuyết Nguyệt Tứ Công Tử

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười nói :

-Hào hài tử ! Người có điều kiện gì thử nói nghe.

Đạo trưởng vốn người điềm đạm hiền hòa. Tiêu Lĩnh Vu nói năng xúc phạm, lão cũng chẳng để tâm.

Tiêu Lĩnh Vu dương cặp mắt lên nghiêm nghị đáp :

-Nếu các vị đạo trưởng ưng cho sau này khi Khâu tử tử đến kiếm để tiểu tử đi theo y thì tiểu tử mới ở lại đây. Bằng không tiểu tử đành để cho người khác bắt đem đi.

Vân Dương Tử nói :

-Hài tử ! Người nên biết người ta không đối đãi tử tử với người thế này đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Tiểu tử cũng biết vậy, nhưng cái đó không cần, tiểu tử sẽ tìm cách tự vận chứ không để họ lợi dụng tiểu tử mà uy hiếp Khâu tử tử.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười nói :

-Thằng nhỏ bản tính quật cường, nhưng gã là kẻ chính đính, không phải hạng tầm thường. Bần đạo ưng chịu điều kiện của người.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xúc động, cặp mắt long lanh ngấn lệ, chàng xá dài đến tận đất nói :

-Đạo trưởng tiên phong đạo cốt, tiểu tử vừa nhìn thấy đã biết ngay là người rất tử tế, so với bọn Trung Châu Nhị Cổ thật khác nhau xa.

Tuy chàng còn nhỏ tuổi, chưa có mưu nhưng mấy câu này phát ra tự đáy lòng bằng một giọng chí thành.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười quay lại nhìn Vân Dương Tử, nói :

-Tiểu thí chủ đã chịu ở lại đây thì ta chẳng thể không đề phòng. Sư đệ hãy truyền dụ cho đệ tử trong chùa phải đề phòng nghiêm mật. Nếu có người theo lẽ luật võ lâm đến bái phỏng thì thông báo cho ta biết ngay.

Vân Dương Tử nhớ lại trước nay chưa bao giờ chương môn sư huynh lộ vẻ khẩn trương. Bất luận gặp việc gì trọng đại đến đâu, Vô Vi đạo trưởng cũng mỉm cười coi thường chẳng buồn để tâm. Vậy mà lúc này lão lộ vẻ nghiêm trọng thì chắc mấy người vừa đến là những nhân vật đáng kể. Vân dương Tử khi nào còn dám trễ nãi, lập tức đi ngay.

Vô Vi đạo trưởng từ từ đưa mắt chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi cất giọng nghiêm trang hỏi :

-Hài tử ! Người có biết hiện giờ người đã thành cái đích cho những tay cao

thủ giang hồ theo dõi không ?

Tiêu Lĩnh Vu thùng thảng đáp :

-Tiểu tử cũng hơi biết một chút.

Vô Vi đạo trưởng nét mặt càng trang nghiêm hơn chăm rãi nói :

-Mấy chục năm nay bản đạo đã nghiêm lệnh ước thúc bọn đệ tử dưới trướng phái Võ Đương không được gây xích mích với bất cứ ai trên chốn giang hồ. Vậy mà tiểu thí chủ, chẳng những phái Võ Đương hoàn toàn bị lôi cuốn vào vụ phân tranh trong võ lâm, mà cả bản đạo cũng phải dấn thân vào vòng thị phi này.

Tiêu Lĩnh Vu toan lên tiếng thì đột nhiên có hồi chuông vọng vào.

Vô Vi đạo trưởng hơi biến sắc hỏi :

-Không hiểu lại có nhân vật ở đâu tới ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài trầm nghĩ :

-Không ngờ một thằng nhỏ chẳng hiểu võ công như ta mà lại đối tượng cho những tay cao thủ võ lâm truy nã.

Tiếng chuông chưa dứt, đột nhiên một tên đạo đồng áo xanh hấp tấp chạy vào đứng cửa chấp tay nghiêng mình thi lễ nói :

-Bốn vị công tử ở Giang Nam xin ra mắt chưong môn sư tôn.

Vô Vi đạo trưởng biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua lão khôi phục lại vẻ bình tĩnh, vẫy tay cười nói :

-Người ra mời các vị đó vào trà sảnh ngồi, ta sẽ đến nghinh tiếp ngay.

Tên đạo đồng dạ một tiếng rồi trở gót chạy liền.

Vô Vi đạo trưởng sắc mặt nghiêm trọng nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Hài tử ! Bình sinh bản đạo không làm điều gì khuất tất. Khi đứng trước mặt anh hùng thiên hạ, người cứ thẳng thắn mà nói là nguyện ý ở lại chùa Tam Nguyên.

Còn ngoài ra việc gì đã có bản đạo chủ trương.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

-Tiểu tử nhớ rồi.

Vô Vi đạo trưởng từ từ đứng lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười nói :

-Tiểu thí chủ hãy đi theo bản đạo để coi cho biết thịnh danh của Giang Nam tứ công tử.

Tiêu Lĩnh Vu trong ít ngày liền đi theo Khâu Tiểu San phải trải qua bao nhiêu phen nguy hiểm, chàng đã bạo đạn hơn trước nhiều, liền phưởng ngực cất bước đi ngay.

Vô Vi đạo trưởng thấy chàng khí phách hiên ngang, bất giác lẩm nhẩm gật đầu rồi nói :

-Giang Nam tứ công tử đều mình mang tuyệt kỹ. Tuy bản đạo chưa gặp mặt bao giờ nhưng đã được nghe đồn võ công của họ tới trình độ liệng hoa đá thương người được. Tiểu thí chủ đã không hiểu võ công lại không biết cách

đề phòng, vậy khi gặp bọn người này đừng rời xa bản đạo, kéo cứu viện không kịp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu tử không sợ chết nhưng cũng xin tuân theo lời đạo trưởng.

Vô Vi cười nói :

-Hài tử ! Ngươi thật là người đởm khí.

Lão dẫn Tiêu Lĩnh Vu rời khỏi đan thất.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Vô Vi đạo trưởng đi trên đường nhỏ trải đá trắng.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy cảnh tượng trong chùa có điều biến đổi.

Những đạo nhân thường qua lại trên đường nhỏ không ngớt, bây giờ chẳng thấy đâu nữa, nhưng những chỗ máu chót, cửa phòng cửa điện đều có đạo nhân tay cầm phát trần, lưng đeo trường kiếm trần giữ.

Những đạo nhân này tỏ ý kính trọng Vô Vi đạo trưởng đến cực điểm. Họ thấy lão còn cách xa hơn trượng chấp tay để trước ngực cúi đầu xuống, không dám ngừng lên nhìn.

Qua hai tầng điện, cảnh vật lại biến đổi.

Giữa vườn hoa rộng lớn là một tòa lầu màu hồng. Trên lầu treo một tấm biển đề ba chữ lớn "Thính thiên các".

Bốn mặt tùng bách xanh rờn, nước chảy róc rách. Đi tới gần mới nhìn rõ Thính thiên các dựng lên ở trong một ao lớn. Muốn sang Thính thiên các phải đi qua một cái phù kiều lan can đỏ.

Hai tên đạo đồng áo xanh đứng hai bên cầu. Chúng thấy Vô Vi đạo trưởng tới nơi liền nghiêng mình chấp tay, cúi đầu rất cung kính.

Vô Vi đạo trưởng cất bước tiến lên cầu, đồng thời khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

-Hài tử ! Ngươi nhớ kỹ đừng có rời xa bản đạo trong vòng ba thước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu tử nhớ rồi.

Đi qua cây cầu dài chừng ba trượng thì tới gác.

Trong gác sáng sủa và sạch sẽ không một vết bụi. Vân Dương Tử đang bồi tiếp bốn gã thiếu niên áo quần rực rỡ, ngồi quanh một cái bàn gỗ tròn.

Vân Dương Tử đứng lên ngó Vô Vi đạo trưởng nghiêng mình thi lễ nói :

-Tiểu đệ xin tham kiến chương môn sư huynh.

Bốn gã thiếu niên áo quần rực rỡ cùng từ từ đứng dậy chấp tay vái chào. Cả tám con mắt nhìn vào người Tiêu Lĩnh Vu chăm chăm.

Vô Vi đạo trưởng chấp tay đáp lễ xong cười nói :

-Bản đạo không biết bốn vị giá lâm để ra ngoài nghênh tiếp, mong các vị lượng thứ cho.

Bốn gã mỉm cười đồng thanh :

-Bọn vãn bối hâm mộ đại danh đạo trưởng từ lâu hằng muốn đến bái yết mà e ngại quá nhiều cuộc thanh tu nên chần chờ mãi tới bữa nay mới được như

nguyện.

Vô Vi đạo trưởng cười nói :

-Bần đạo quen nét lười nhát ít khi qua lại giang hồ. Mấy năm gần đây trong võ lâm nầy nhiều kỳ nhân mà bần đạo không được gặp. Nay được thấy các vị trong lòng khoan khoái vô cùng.

Lão vừa nói vừa đi lại ngồi xuống chiếc ghế đặt kế bên Vân Dương Tử.

Bỗng nghe gã thiếu niên mé tả cười nói :

-Đạo trưởng là một cao nhân ngoài đời không giống như bọn văn bối là phạm phu tục tử, suốt ngày náo loạn giang hồ.

Vô Vi tùm tùm cười nói :

-Thí chủ dạy quá lời...

Lão hắng dang một tiếng rồi tiếp :

-Bần đạo tuy ít khi lê gót ngoài giang hồ nhưng đại danh của Giang Nam Tứ Công Tử đã nghe từ lâu, vì chưa được ai dẫn kiến...

Lão đưa mắt nhìn Vân dương Tử nói tiếp :

-Sur đệ sao chưa giới thiệu với tiểu huynh ?

Thiếu niên mé tả nói ngay :

-Bất tất phải thế ! Để bọn văn bối tự giới thiệu. Văn bối là Nhất Trần Phong Trương Bình.

Gã thiếu niên thứ hai mỉm cười nói tiếp :

-Tại hạ là Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm.

Gã thứ ba cười mát nói tiếp :

-Tại hạ là Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba.

Gã thiếu niên thứ tư lạnh lùng nói tiếp :

-Tại hạ là Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang.

Vô Vi đạo trưởng nhìn bốn người chấp tay mỉm cười nói :

-Được hội ngộ cùng các vị thí chủ, thật là may cho bần đạo.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang ngừng mắt nhìn lên nóc nhà lạnh lùng hỏi :

-Bữa nay bốn anh em tại hạ đến đây hỏi đạo trưởng một lời được chăng ?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

-Bần đạo rửa tay để nghe đây.

Nhất Trần Phong Trương Bình đồng dục cười hỏi :

-Đạo trưởng đức cao vọng trọng, khắp thiên hạ đều tín ngưỡng chắc đạo trưởng cũng biết bốn anh em tại hạ thế nào rồi ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Thanh danh của bốn vị thí chủ vang dội như sóng cồn, lẽ nào bần đạo lại không hay ?

Ngũ độc hoa Vương Kiếm nói :

-Hay lắm ! Hay lắm !

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba không để Vô Vi đạo trưởng lên tiếng. Gã tiếp lời :

-Trên chốn giang hồ người ta đồn đại bốn anh em tại hạ hành động nóng nảy, lòng dạ tàn nhẫn. Nhưng anh em tại hạ cũng biết phân biệt thị phi, thiện ác, chứ không phải làm càn làm bậy.

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt vẫn hiền hòa tủm tỉm cười nói :

-Oai danh của các vị truyền đi rất xa. Trong thiên hạ còn ai không biết...

Nhất Trận Phong Trương Bình bật lên tràng cười sang sảng chặn lời Vô Vi đạo trưởng. Gã nói :

-Lời đồn trên chốn giang hồ chắc đâu đã là chuyện thật. Anh em tại hạ mạo muội đến đây bái yết, một là vì ngưỡng mộ đại danh từ lâu, hai là nghe người ta nói Vân Dương đạo huynh xuống miền Nam trở về có bắt một người làm con tin.

Chẳng hay việc đó chân hay giả ?

Gã nói câu này bằng một giọng điệu bạc khiến cho Vân Dương Tử không khỏi nhăn mặt chau mày. Lão toan khiêu khích lại, nhưng bị Vô Vi đạo trưởng đưa mắt ra hiệu ngăn lại.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiềm đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

-Đạo trưởng nắm giữ quyền bính phái Võ Dương, một lời nói ra coi bằng chín vạc. Dĩ nhiên anh em tại hạ rất tín nhiệm không dám nghi ngờ.

Gã nói mấy câu ngấm ngầm châm chọc và không để Vô Vi đạo trưởng cự tuyệt vào đâu được.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói :

-Các vị dạy quá lời, sư đệ của bản đạo quả có đưa về một chú nhỏ mắc phải tuyệt chứng, như vậy không có nghĩa bắt làm con tin.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang lạnh lùng hỏi :

-Đạo trưởng có biết gã kia là ai không ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Mong thí chủ cho nghe lời cao luận.

Lục Nguyệt Tuyết cười nói :

-Bốn anh em tại hạ là người ngay thẳng, không ưa đi quanh vè tắt.

Xin hỏi đạo trưởng có biết Khâu Vân Cô là ai không ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Kiếm pháp nhà họ Khâu lừng danh thiên hạ. Bản đạo tuy chưa được gặp Khâu Vân Cô nhưng đã được nghe tiếng từ lâu rồi.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang nói :

-Chú nhỏ này là con Khâu Vân Cô...

Tiêu Lĩnh Vu phưỡn ngực ra hỏi :

-Ai bảo thế ? Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Giang Nam tứ công tử trở mắt nhìn chàng rồi cười hỏi :

-Ngươi là Tiêu Lĩnh Vu ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Đúng thế !

Ngũ Hoa Độc hỏi :

-Khâu Tiểu San với ngươi là người thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Y là tỷ tử của tại hạ.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang lạnh lùng hỏi :

-Ngươi họ Tiêu, y họ Khâu thì sao y lại là tỷ tử của ngươi được ?

Tiêu Lĩnh Vu còn nhỏ tuổi bị hấn hỏi câu này chàng không biết trả lời thế nào, bất giác đứng ngẩn người ra.

Nhất Trần Phong Trương Bình mỉm cười nói :

-Bất luận gã là Tiêu Lĩnh Vu hay Khâu Lĩnh Vu thì giữa Khâu Vân Cô và gã cũng có mối quan hệ sâu xa không còn sai nữa.

Bốn công tử Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt quanh năm ở liền nhau nên tâm ý giao thông. Bất luận về võ công hay về ngôn ngữ phối hợp với nhau rất dễ dàng. Kẻ tung người hứng, kẻ tiến người thoái đúng điệu với nhau.

Bỗng nghe Ngũ Độc Hoa Vương Kiềm nổi lên trận cười ha hả nói tiếp :

-Trong chín môn phái lớn đã liệt danh bốn anh em tại hạ vào phe Hắc đạo.

Thế mà các bạn hữu chân chính trong phe Hắc đạo lại bảo anh em tại hạ là những nhân vật trong Bạch đạo. Có lẽ vì anh em tại hạ hằng ngày hành động không được khôn ngoan nên bị cả hai phe Hắc Bạch cùng coi là đối nghịch.

Mấy câu này nghe rất tầm thường, nhưng có ẩn ý nhắc cho Vô Vi đạo trưởng hay là bọn chúng vừa chính vừa tà, có thể là thù, có thể là bạn. Đi đâu cũng riêng rẽ một nhóm với nhau, chẳng cần thân thiện với bên nào.

Vô Vi đạo trưởng là người dày công hàm dưỡng, tuy đã hiểu thâm ý của họ, lão chỉ cười ruồi một tiếng. Còn Vân Dương Tử không sao nhịn được, cười khẩy nói :

-Lời nói của Vương huynh nghe thật hồ đồ, khiến người khó mà phân biệt đen trắng. Mong Vương huynh nói rõ hơn chút nữa.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba cười ha hả nói :

-Anh em tại hạ chuyển này lên đây báỉ phỏng cũng là vì chú nhỏ này chứ không có dụng ý gì khác.

Gã này nói ngọt mà thâm hiểm. Bây giờ gã đã lòi đuôi mà lời lẽ vẫn nhã nhặn.

Vân Dương Tử hỏi :

-Chú nhỏ này làm sao ?

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang lạnh lùng đáp :

-Anh em tại hạ có việc mới lên điện Tam bảo, quý phái nổi danh trong võ lâm mà đã mằm họa này lại thì chẳng những rước lấy hậu họa ghê gớm mà còn để cho người ta dị nghị. Nếu hai vị ưng thuận giao Tiêu Lĩnh Vu cho anh em tại hạ đưa đi vừa tránh được hậu họa vừa hoàn thành mối thân hữu

với bọn tại hạ.

Vân Dương Tử đã toan nổi nóng thì Vô Vi đạo trưởng xua tay cười nói :

-Thịnh tình của bốn vị, bản đạo xin cảm tạ. Nhưng...

Bỗng có tiếng chân cấp bách từ ngoài của Thính thiên vọng vào. Một tên đạo đồng áo xanh chấp tay thi lễ rồi vội vàng đưa ra một tấm thiết đại đồng.

Vô Vi đạo trưởng nhú cặp lông mày mở ra coi thì trông thiết đề sáu chữ lớn Tào Châu Sở Côn Sơn bái.

Vô Vi đạo trưởng giơ tay lên nói :

-Tiếp một vị tân khách hay tiếp mười vị cũng vậy mà thôi. Người ra mời đại hiệp vào Thính thiên các này.

Tên đạo đồng dạ một tiếng rồi hối hả chạy ngay.

Bọn Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt không biết người mới đến là ai nhưng đã được chuông môn phái Võ Dương ra chiêu trân trọng cũng biết đây là một người có địa vị trong võ lâm. Chúng không nhin được nghênh đầu lên nhìn xem thiếp của ai.

Ngờ đâu Vô Vi đạo trưởng đã liệu trước Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt Tứ công tử sẽ có cử động này, nên lúc đặt thiếp xuống, lão đã cố ý lấp mặt viết chữ đi.

Nhất Trần Phong Trương Bình biết là cơ sự bữa nay nhiều người đến là bất lợi cho mình. Gã liền hỏi :

-Vô Vi đạo huynh ? Vị tân khách mới đến này là cao nhân phương nào ?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

-Bốn vị hãy chờ một chút, vị đó sắp tới đây bây giờ. Hà tất phải nóng nảy ? Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang đột nhiên phát tay một cái, tấm thiếp hồng mà Vô Vi đạo trưởng để trên ghế trúc bay tung lên rồi lững lơ rớt xuống tay Triệu Quang. Gã nói :

-Anh em tại hạ trước nay tính tình nóng nảy, muốn coi thiếp trước một chút để biết ông khách này là ai cho tiện việc xưng hô.

Vô Vi đạo trưởng vẫn ngồi nghiêm trang để mặc gã giở trò. Lão lơ đi như không trông thấy.

Vân Dương Tử thấy vậy ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

-Ta đã nghe danh Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt công tử từ lâu. Mỗi người có một tuyệt kỹ. Nay được mắt thấy mới biết tiếng đồn quả đã không ngoa.

Nguyên một công phu vậy tay lấy thiếp, nếu không phải người nội công hơn đời cũng chẳng thể làm được.

Lão thấy sư huynh đưa mắt ra hiệu đành phải nén lòng xúc động.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm vậy tay mặt một cái cho tấm thiếp hồng đang bay lật lên. Gã liếc mắt nhìn rồi cười nói :

-Trưởng là cao nhân phương nào, té ra Sở Côn Sơn.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba liền hỏi :

-Phải chăng là Thánh thủ thiết đờm Sở Côn Sơn ?

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm đáp :

-Không phải lão thì còn ai vào đây ?

Triệu Quang lạnh lùng nói :

-Ành lửa đom đóm mà dám so đo với đôi vầng nhật nguyệt chẳng ?

Nhất Trần Phong Trương Bình cười, nói tiếp :

-Ba mươi sáu chiêu Long Hồ luân pháp của Sở Côn Sơn không đến nỗi kém lắm đâu.

Vương Kiếm nói :

-Ta coi cặp thiết đờm của hã có thể hãm dọa người được. Xem chừng về môn ám khí e rằng khó có ai bì kịp lão.

Vô Vi đạo trưởng để mặt cho bọn chúng tự do cười cười nói nói, thủy chung lão không dúng miệng vào.

Vân Dương Tử thấy bốn gã cười tự do như chỗ không người thì trong lòng lấy làm bất mãn, nhưng ở trước mặt chưong môn sư huynh, lão không tiện hành động gì, đành phải nhẫn nại.

Chỉ trong khoảnh khắc một tên đạo áo xanh dẫn một lão già lưng hùm tay gấu chòm râu bạc chùng xuống trước ngực, sau lưng đeo vòng thanh cương nhật nguyệt rảo bước tiến vào. Chính là Sở Côn Sơn, con người hủ lậu và ngoan cố.

Trong tay người này cầm hai trái thiết đờm, lão bệ vệ đi vào, oai phong lẫm liệt.

Vô Vi đạo trưởng rời khỏi chỗ ngồi nghiêng mình thi lễ nói :

-Sở đại hiệp giá lâm tề sơn khiến cho tề tự thêm phần rạng rỡ.

Sở Côn Sơn đáp :

-Không dám ! Không dám ! Tại hạ thiện tiện đến tiên quán một cách đột ngột mà được đạo huynh tiếp kiến thật là hân hạnh ! ...

Lão đạo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

-Quả nhiên người ở đây thật.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi :

-Sở bá bá ! Bá bá vẫn mạnh giỏi đây à !

Sở Côn Sơn đáp :

-Ta vẫn như thường...

Nhất Trần Phong Trương Bình lớn tiếng ngắt lời :

-Sở lão nhi ! Coi lão có vẻ đàng hoàng ! Lão có biết anh em ta không ?

Sở Côn Sơn gỏ năm ngón tay vào trái thiết đờm cho tung lên. Đoạn trái thiết đờm ở tay phải liền tung theo. Hai trái thiết đờm chạm nhau bật lên những tiếng lách cách. Lão từ từ đưa mắt ngó Giang Nam Tứ công tử nói :

-Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt tứ công tử ! ...

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm hỏi ngay :

-Phải rồi ! Sở lão nhi cũng nhận ra được anh em ta ư ? ...

Sở Côn Sơn lạnh lùng đáp :

-Lão phu nghe người ta đề cập tới bốn vị...

Triệu Quang ngắt lời :

-Hử ! Lão thất phu liệu mà ăn nói dè dặt một chút.

Sở Côn Sơn tức quá, toàn thân run bần bật. Chòm râu bạc không gió mà lay động. Lão trở tay vào mặt Triệu Quang quát mắng :

-Người dám nhục mạ lão phu. Lão phu phải cho người một bài học mới được.

Nhất trận Phong đảo mắt nhìn quanh hai lượt bỗng trong lòng nảy ra ý thâm độc, bụng bảo dạ :

-Sở Côn Sơn là nhân vật trên chốn giang hồ. Nếu anh em mình cất tay một cái giết chết hắn được thì một là bọn mình có thể quyết tâm về vụ này, hai là để phái Võ Đang biết mặt.

Hắn nghĩ vậy rồi buông tiếng cười khẩy đứng dậy nói :

-Sở Côn Sơn ! ở trước mặt bốn anh em ta những kẻ nào đã thốt lời vô lễ chưa một ai sống sót. Lúc nào lão cũng tự xưng là lão phu thì đáng tội chết lắm rồi !

Sở Côn Sơn nét mặt biến thành xám xanh . Mắt tròn xoe lão bước lẹ về phía Giang Nam Tứ công tử chuẩn bị cho bọn chúng một bài học.

Ngờ đâu đối phương đã chuẩn bị từ trước. Chúng mong chỉ trong vài ba chiêu là đánh chết lão để thị uy với bọn người phái Võ Đang.

Thỉnh thiên các đang ở trong tình trạng u nhã, bỗng nổi lên một làn sát khí.

Sở Côn Sơn đưa cặp Thiết đóm sang tay trái, lão đã vận công lực vào tay mặt chuẩn bị ra chiêu.

Bỗng lão để ý nhìn lên bốn bức vách xung quanh thỉnh thiên các treo đầy tranh vẽ và bút thiếp. Trên kỷ tre đặt vô số chung trà nhỏ bé bằng sứ thì nghĩ bụng :

-Nếu mình đối chưởng với bọn Giang Nam tứ công tử chưởng phong quạt mạnh sẽ làm rách những bức thư họa treo trên tường, mà chung trà cũng bị bể hết.

Lão là con người cổ hủ, ngoan cố, vừa nghĩ tới chuyện này liền dừng tay lùi lại phía sau.

Nhất Trận phong Trương Bình đã đề tụ đến mười hai thành công lực chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ Sở Côn Sơn động thủ là lập tức phản kích. Gã tự tin thi triển âm phong cùng ba anh em hợp lực đánh một đòn là đối phương chẳng chết ngay đương trường thì ít ra cũng bị trọng thương.

Sở Côn Sơn thu chưởng về lùi lại là một cử động ra ngoài ý nghĩ của Nhất Trận Phong Trương Bình.. Gã không khỏi sững sờ hỏi :

-Sở Côn Sơn ! Sao lão không động thủ nữa ?

Sở Côn Sơn hất râu đáp :

-Thính thiền các này là nơi tiếp khách phái Võ Dương. Khi nào chúng ta lại để cho chuông phong làm hủy hoại đồ vật ? Nếu các người muốn đánh thì ra khu đất trống ngoài kia.

Nhất Trận Phong Trương Bình cười đáp :

-Kể ra lão cũng thông minh !

Sở Côn Sơn nói :

-Không phải lão phụ sợ bọn người đâu, có điều lão phu không muốn làm hại đồ vật trong các này của người ta mà thôi.

Vô Vi đạo trưởng thấy hành động và nói năng của Sở Côn Sơn có vẻ lỗi lạc và khí độ hào hùng, thì trong lòng không khỏi phát sinh hảo cảm. Lão nghĩ thầm :

-Giang Nam công tử vẻ mặt bí hiểm. Giữa mí mắt lại hiện sát khí. Bọn chúng mà ra tay e rằng rất độc địa.

Lão nghĩ vậy liền nói :

-Các vị đều là quý khách ở xa đến. Bất luận các vị có dụng ý gì, nhưng vừa thấy mặt đã động thủ liền thì e rằng quá đột ngột.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 17

Nghe Tiếng Cười Hào Kiệt Kinh Hôn

Sở Côn Sơn nói :

-Lời đạo huynh rất hợp lý.

Tuy lão là người hủ lậu ngoan cố, nhưng không mất phong độ của bậc nghĩa hiệp. Lão nói câu đó với một lòng thành thực đầy nghĩa khí.

Nhất Trần Phong Trương Bình thấy âm mưu của mình chưa thực hành được thì tức giận vô cùng. Gã cười khẩy luôn mấy tiếng rồi nói :

-Hay lắm ! Thánh thủ Thiết đóm Sở Côn Sơn oai danh lừng lẫy mà chỉ là hạng ham sống sợ chết.

Sở Côn Sơn dù chết cũng đành, quyết không chịu quanh co. Sở dĩ lão nhất định không động thủ ở trong Thính thiên các là vì sợ chương phong làm hủy hoại đồ vật trong các này.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba thi triển phép truyền âm nhập mật khê bão Vương Bình :

-Đại ca ! Sở lão nhi nổi tiếng giang hồ là con người cố chấp. Lão đã nói không muốn động thủ trong Thính thiên các thì chẳng thể nào nói cho lão chuyển động được. Nếu mình định giết lão thì phải theo lời lão ra ngoài Thính thiên các.

Vương Bình tủm tủm cười đứng dậy nói :

-Sở lão nhi ! Phải chăng lão muốn ra ngoài không trường để động thủ ?

Sở Côn Sơn đáp :

-Nếu các người chịu ra ngoài các động thủ thì lão phụ dĩ nhiên xin hồi tiếp.

Trương Bình nói :

-Hay lắm ! Bọn ta nghe theo lời lão.

Đoạn cất bước đi ra ngoài.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm, Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba, Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang đều đứng lên rời khỏi chỗ ngồi.

Giữa lúc ấy, bóng người thấp thoáng, lại một tên đạo đồng áo xanh hấp tấp chạy vào giơ cao hai tấm thiệp đại hồng lên.

Nhất Trần Phong Trương Bình động tâm nghĩ thầm :

-Không hiểu lại có nhân vật nào tới đây ? Ta hãy khoan rồi sẽ cùng Sở lão nhi động thủ.

Lão nghĩ vậy liền nói :

-Sở Côn Sơn ! Lại có quý khách tới chúng ta không nên làm cho chủ nhân mất hứng trong cuộc tiếp khách. Tưởng chúng ta hãy chờ lại coi một lúc rồi

hãy đánh nhau cũng chưa muộn.

Sở Côn Sơn ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

-Người nói cũng có lý.

Đoạn lão trở về nguyên vị.

Vô Vi đạo trưởng đón lấy cánh thiệp coi rồi dương cặp lông mày lên cười nói :

-Hay lắm ! Bữa nay quý khách đều quần tụ thật đông đảo. Mời các vị đó vào đây.

Tên đạo đồng dạ một tiếng rồi rảo bước chạy ngay.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm ngó tấm thiệp hồng hỏi :

-Xin đạo trưởng cho hay những vị mới tới đây là cao nhân phương nào ?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

-Hai vị này ư ? Thịnh danh họ có lẽ chẳng kém gì bốn vị công tử Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang lại thi triển môn tuyệt nghệ cũ vừa giơ tay lên quạt vừa hỏi :

-Đạo trưởng có thể cho anh em tại hạ coi thiệp trước được chăng ?

Một luồng hấp lực xô ra liền.

Vô Vi đạo trưởng hơi biến sắc cười lạt đáp :

-Một lần thì còn có thể, chứ hai lần thì không được. Thí chủ nhất định muốn coi cũng không nên dùng cách bá đạo như vậy.

Lão khẽ phát tay áo bào. thừa cơ phóng nội lực ra. Hai cánh thiệp nổi đuôi nhau đột nhiên tăng gia tốc độ nhanh như điện chớp vọt về phía Triệu Quang.

Triệu Quang nghề cao mật lớn, hắng dặng một tiếng rồi giơ ngón tay giữa ra cặp lấy tấm thiệp thứ nhất.

Giữa lúc gã dùng ngón tay cặp tấm thiệp, thì tấm thiệp thứ hai đột nhiên giảm tốc độ.

Lúc này Triệu Quang mới nhìn rõ hai tấm thiệp chuyển vòng bay tới nơi thì không khỏi ngấm ngấm kinh hãi. Nhưng gã đã chìa tay ra rồi không lẽ lại rút về đành liều phải cặp lấy.

Ngờ đâu ngón tay gã vừa đụng vào cánh thiệp thì đột nhiên tăng gia. Vù một tiếng ! Cánh thiệp trượt qua hai ngón tay chênh chếch sang một bên.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm chau mày, khẽ giơ tay trái lên ngấm ngấm phóng nội lực ra để hắt tấm thiệp bay vòng vèo. Miệng gã cười ha hả nói :

-Thủ pháp tuyệt diệu !

Nhất Trần Phong Trương Bình đưa tay mặt xéo đi chụp lấy cánh thiệp. Cánh thiệp này đang bay vòng vèo trước đã bị Triệu Quang dùng nội lực cản lại, bây giờ Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm lại phát huy nội lực hắt đi Nội kinh làm cho tấm thiệp xoay chuyển tuy chưa hoàn toàn mất hết nhưng đã giam đi

nhieu. Trương Bình vừa thò tay ra liền chụp được ngay.
Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang vừa bị một vố, hiện giờ ngón tay hầy còn ngấm ngấm đau nhức. Gã ngó thấy tấm thiếp thứ hai bay tới nơi, không dám lơ là nữa, vội vung tay mặt phóng nội kinh ra trước để ngăn chặn tấm thiếp. Năm ngón tay trái của gã xòe ra để chụp lấy.
Không ngờ cánh thiếp này bị cản lại bỗng tung lên cao hai thước rồi (...)
Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba hắng dặng một cái phóng bàn tay phải đánh ra một luồng nội lực cực kỳ mãnh liệt đẩy tấm thiếp đang bay vòng vèo rồi chệnh chéch đi bắn ra ngoài cửa sổ.
Vân Dương Tử phát tay áo bào. Kinh lực xô ra đẩy tấm thiếp bay trở lại.
Sở Côn Sơn nổi lên tràng cười khanh khách vung chưởng đánh ra. Chưởng phong rít lên veo veo xô về phía tấm thiếp.
Người khác phóng nội lực ra thì hoặc phát tay áo, hoặc khẽ giờ tay đẩy nội lực ra đủ để làm cho tấm thiếp bay vòng vèo. Còn Sở Côn Sơn phóng nội lực vung chưởng thủ thế cho chưởng phong rít lên âm âm.
Bọn Trương Bình dùng kinh lực xung kích tấm thiếp cho nó bay vòng vèo một hồi. Nội lực của mấy người chống đối nhau đã đến lúc sắp tắt thì bị chưởng phong của Sở Côn Sơn xô ra như cơn gió lốc cuốn thiếp lên.
Vô Vi đạo trưởng thò tay ra vẫy một cái vừa cười nói :
-Các vị thường ngoạn đủ rồi chứ !
Cánh thiếp như con chim én bay vù vào trong lòng bàn tay đạo trưởng.
Cuộc tỷ thí nội công ngấm ngấm này tuy quần hào không nói ra miệng nhưng trong lòng đã hiểu rõ Vô Vi đạo trưởng chiếm được thượng phong, đoạt hết ưu thế.
Vô Vi đạo trưởng chụp lấy tấm thiếp đặt xuống chiếc kỷ trúc bên cạnh rồi ngồi ngay ngắn lại.
Nhất Trần Phong Trương Bình tuy lấy được một cánh thiếp nhưng sợ cánh thứ hai lúc bay vòng vèo đã thương ba người anh em, gã phải chuẩn bị để kịp ra tay cứu viện nên chưa có lúc nào rảnh mà coi được. Bây giờ Vô Vi đạo trưởng thu tấm thiếp thứ hai về rồi, gã mới mở thiếp ra coi thì thấy trên thiếp viết hàng chữ :
"Chủ nhân lâu sách Toàn Cơ ở Hương Dương Bình miền Triết Bắc là Vũ Văn Hàn Đào bái phỏng"
Dòng chữ này như đập vào đầu Nhất Trần Phong Trương Bình khiến hấn ngẩn người ra không thốt nên lời.
Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm chau mày hỏi :
-Đại ca ! Vị tân khách đó là cao nhân phương nào ?
Gã vừa hỏi vừa thò đầu ra nhìn.
Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba, Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang cũng đưa cổ ra mà ngó. Khi bọn Giang Nam tứ công tử nhìn rõ rồi bất giác đều thộn mặt ra.

Bọn chúng còn đang kinh ngạc thì một tên đạo đồng đã dẫn người mặc áo nho sinh từ từ tiến vào.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười chấp tay chào người nho sĩ đi trước, vào cỡ 40 tuổi rồi nói :

-Vũ Văn huynh đến chơi thật may quá ! Bần đạo có lòng ngưỡng mộ từ lâu. Nho sĩ trung niên gật đầu cười đáp :

-Chắc đạo huynh là Vô Vi đạo trưởng rồi. Phen này tiểu đệ đến quấy nhiễu cuộc thanh tu của đạo huynh thật là có lỗi.

Người này mặc áo màu lam. Chòm râu đen chùng xuống bụng. Sắc mặt hồng hào như một tên đồng tử. Vẻ người phong lưu nhàn nhã. Tay y cầm một cái rương dài ba thước, rộng hai thước.

Theo sau y là một gã nho sinh, mặt trắng không có râu. Gã chính là Bách thủ thư sinh Thành Anh.

Vân Dương Tử cười lạt hỏi :

-Thành huynh đến đây mau quá vậy ?

Bách thủ thư sinh Thành Anh đảo mắt nhìn Giang Nam tứ công tử và Sở Côn Sơn rồi cười đáp :

-Vân huynh dạy quá lời. Tại hạ còn đến chậm hơn người ta một bước.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đặt cái rương dát vàng xuống, rồi nói :

-Tiểu đệ ẩn cư ở Toàn Cơ Thư lâu, ít qua lại giang hồ. Bữa nay đến bãi phỏng quý giáo là lần thứ nhứt trong mười năm rời khỏi Hương Dương Bình.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Vũ Văn huynh hạ sơn giá lâm tề giáo khiến cho bần đạo lấy làm vinh hạnh vô cùng !

Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

Đạo trưởng dạy quá lời. Tiểu đệ bất quá là một tên hàn nho, lánh mình nơi rừng rú thì oai danh đâu dám so bì với những cao nhân đương thời ? Huống chi đạo trưởng là bậc chí tôn ở phái Võ Đang...

Y dừng lại một chút, thò tay mở rương lấy ra một cái hộp ngọc rồi nói tiếp :

-Được đạo huynh vui lòng tiếp đón, tiểu đệ xiết bao cảm kích ! Đây là chút lễ mọn bãi sơn, mong quán chủ vui lòng thu nạp.

Vô Vi đạo trưởng nhú cặp lông mày chấp tay nói :

-Hiệp giá quang lâm đã là vẻ vang cho tề quán. Cái này bần đạo không dám lãnh thọ...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

-Lễ bạc lòng thành. Đạo trưởng mà không thu nạp là coi thường tiểu đệ.

Mười năm trước lão này đã xuất hiện trên trường võ lâm ở Giang Nam và trong vòng nửa năm oai danh lừng lẫy giang hồ. Cả hai phe Hắc đạo lẫn Bạch đạo nghe danh y đều phải nhúc nhủ. Nhưng sự việc đã cách mười năm, hiện giờ oai danh vẫn còn tồn tại. Vì vậy Giang Nam tứ công tử mới ngó

danh thiếp đã phải chấn động tâm thần.

Vô Vi đạo trưởng tuy chưa qua lại giang hồ, nhưng cũng được nghe tiếng Vũ Văn Hàn Đào. Lão thấy Hàn Đào bung hộp ngọc đưa lên, nếu rút tay về không đón lấy là không phải lễ và còn tỏ ra khiếp nhược. Lão nghĩ thầm :

-Con người này bụng dạ quảng bác thì trong hộp ngọc nhất định không phải vật tầm thường.

Lão liền đề tựu chân khí, ngấm ngấm đề phòng từ từ đưa tay ra đón lấy hộp ngọc.

Lão vừa cầm hộp ngọc trong tay, lập tức cảm thấy trong hộp chuyển động liền đoán ngay trong hộp đựng con vật gì. Lão còn kinh ngạc ngấm vận công lực vào hai bàn tay.

Vũ Văn Hàn Đào thấy Vô Vi đạo trưởng đón lấy hộp ngọc rồi đột nhiên về mặt nghiêm nghị quay lại ngó Bách thủ thư sinh nói :

-Anh nhi ! Người hãy nói mục đích của chúng ta đến đây cho đạo trưởng nghe.

Bách Thủ thư sinh Thành Anh kính cẩn đáp :

-Xin tuân theo chỉ dụ của sư thúc.

Gã ngừng đầu lên đảo mắt nhìn quanh nhà đại sảnh một lượt rồi cười nói :

-Lần này tại hạ đi theo Vũ Văn sư thúc bái phỏng quý sơ là có ý muốn thảo luận cùng Vân Dương đại huynh một việc trọng đại.

Vô Vi đạo trưởng tay cầm hộp ngọc, cặp mắt nhắm nhỏ lại tựa hồ chú ý lắng tai nghe. Nhưng Thành Anh nói xong rồi, đạo trưởng vẫn lơ đi như không nghe thấy gì, thần nhiên tĩnh tọa, pháp tướng trang nghiêm.

Vũ Văn Hàn Đào hắng giọng một tiếng chưa kịp phát tác thì Vân Dương Tử đã nói ngay :

-Té ra Thành huynh là sư đệ của Vũ Văn huynh. Bần đạo thất kính mắt rồi !

Thành Anh cười lạt hỏi :

-Phải chăng Vân Dương đạo huynh trong lòng có chỗ bất phục tiểu đệ.

Vân Dương Tử đáp :

-Không dám ! Không dám ! Thành huynh bất mãn với Tửu Tăng Phạn Cái rồi trút giận lên đầu bọn tiểu đệ ở núi Võ Dương.

Thành Anh toan nói lại thì Vũ Văn Hàn Đào đã cất giọng lạnh như băng lên tiếng :

-Anh nhi ! Người đã nói rồi, có lẽ người ta không ưng chịu. Vậy phải nói rõ hơn nữa.

Thành Anh kính cẩn nghiêng mình thi lễ nói :

-Nếu hai vị đạo trưởng chưa lọt tai thì tại hạ xin nói vắn tắt là tệt sư thúc có ý kiến muốn cùng quý phái hợp lực để truy tầm cho ra chiếc chìa khóa cung cấm Sở Côn Sơn cười khanh khách nói :

-(...) vụ này không phải dễ dàng.

Thành Anh nói :

-Sao ? Sở huynh cũng muốn dúng tay vào chăng ?

Nhất Trần Phong Trương Bình xen vào :

-Còn bốn anh em tại hạ nữa.

Thành Anh cười lạt chăm chú nhìn Vân Dương Tử hỏi :

-Vân huynh nghe rõ rồi chứ ? Trên chốn giang hồ người thêm khát vật này không biết bao nhiêu mà kể. Nếu quý phái không chịu hợp tác với sư thúc thì e rằng...

Vô Vi đạo trưởng dương cặp mắt lên. Hàn quang ngó thẳng vào mặt Thành Anh.

Lão cười mát nói :

-Đáng tiếc là phái Võ Dương của bọn bản đạo chưa nắm được manh mối gì về chiếc chìa khóa cung cấm đó. Hảo ý của hai vị bọn bản đạo xin tâm lãnh mà thôi.

Thành Anh liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Sao đạo trưởng hiện đã có con tin. Theo chỗ tại hạ biết thì cứ giữ tên này là chẳng lo gì Khâu Tiểu San không chịu tự động đưa lên tận nơi.

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng hỏi :

-Một thằng nhỏ vô tội lại chẳng biết võ công mà các vị không chịu buông tha hay sao ?

Thành Anh đáp :

-Chỉ cần dẫn dụ cho Khâu Tiểu San tự chui đầu vào bẫy rồi bức bách thị đưa chiếc chìa khóa cung cấm ra...

Bỗng nhiên tràng cười ha hả từ bên ngoài Thính thiên các vang lên rồi tiếng người nói :

-Vị nào muốn lấy được chiếc chìa khóa cung cấm đó ? Đáng tiếc nó đã bị anh em tại hạ quyết định rồi.

Tiếng nói vừa dứt người đã xuất hiện. Một người mặt tròn vừa thấp vừa mập chân đi giày tiêu dao mình mặc áo trường bào bằng lụa xanh, ngoài khoác áo choàng bằng đoạn đen bệ vệ tiến vào. Hắn chính là Kim toán bản Thương Bát

trong bọn Trung Châu Nhị Cỗ.

Phía sau Thương Bát là người gầy khảnh gầy kheo đầu đội nón chiên đen kéo sụp xuống mí mắt, chính là Thiết bút Đồ Cửu.

Mắt bên phải Đồ Cửu giấu vào trong mũ chỉ để hở một mắt bên trái. Hắn đảo một mắt nhìn quần hào một lượt lạnh lùng nói :

-Quần hào đều tụ họp ở đây. Nhân tài đầy dẫy. Thật là một cuộc hội ngộ may mắn.

Thương Bát không để người khác nói, chắp tay xá dài vòng quanh một lượt

rồi vừa cười vừa tiếp lời :

-Tiểu đệ thiện tiện đến đây quá nhiều. Mong các vị miễn thứ cho.

Tiêu Lĩnh Vu vừa thấy Trung Châu Nhị Cổ, không nén nổi mỗi xúc động, lớn tiếng hỏi :

-Hai vị đem Khâu tử tử của tại hạ đi đâu rồi.

Thương Bát cười khanh khách đáp :

-Tiểu huynh đệ bắt tất phải nóng nãy. Lệnh tử tử hiện giờ đang ở một nơi hào hoa kín đáo để dưỡng thương. Lúc nào y cũng mong nhớ tiểu huynh đệ nên phái anh em ta tới đây đón tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu kinh ngạc hỏi :

-Sao ? Khâu tử tử bị thương rồi ư ?

Thương Bát đáp :

-Bị chút thương nhẹ chỉ điều dưỡng mấy ngày là hoàn toàn bình phục.

Bách thủ thư sinh cười lạt hỏi :

-Hai nhà đại thương mại làm ăn phát tài chớ ?

Thương Bát liếc mắt nhìn Thành Anh toan nói mấy câu trào phúng bỗng hần nhìn thấy một nho sĩ đứng tuổi ngồi bên Thành Anh. Người này mặt mũi hồng hào như con nít, râu chùng xuống ngực. Hần là người biết nhiều hiểu rộng nên vừa ngó thấy liền đoán ra nội công lão đã luyện đến trình độ phản lão hoàn đồng. Hần ngó tới chiếc rương thếp vàng để bên chột nhớ tới điều gì mà không nghĩ ra được. Hần xuôi ngược Nam Bắc, theo đuổi tài lợi nên cặp mắt chẳng những sành châu báu, mà hiểu biết người cũng vào hạng nhất trong nước.

Hần háng dặng một tiếng rồi nói :

-Thành huynh quá khen. Tiểu đệ buôn bán may khỏi lỗ vốn là may rồi.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu để mắt bên tả nhìn vào người Tiêu Lĩnh Vu, cất giọng lạnh như băng nói :

-Lại đây mau ! Chúng ta sắp đi thôi !

Vô Vi đạo trưởng tuy ít qua lại giang hồ, nhưng lão đã làm chương môn phái lớn khiến cho Đỗ Cửu tuy bản tính kiêu ngạo mà vẫn có lòng e sợ. Hần thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng bên Vô Vi đạo trưởng, không dám đưa tay ra dắt chàng. Tiêu Lĩnh Vu trong lòng quuyến luyến Khâu tiểu San. Trái tim chàng đập thình thịch, chàng đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi :

-Tiểu tử có thể đi theo bọn họ được không ?

Vô Vi đạo trưởng tuy không muốn nghe lời nhưng phải giữ địa vị không tiện ngăn trở. Lão đành nhắm mắt tựa hồ không nghe thấy.

Vân Dương Tử cười mát nói :

-Nếu lệnh sư tử mà nghĩ tới người sao y không thân hành đến đây để đón người ?

Mấy câu này nghe rất tầm thường nhưng sự thực lão đã tỏ ra nghi ngờ lời

nói của Trung Châu Nhị Cổ.

Quả nhiên Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

-Khâu tử tử vốn chán ngấy bọn Trung Châu Nhị Cổ. Khi nào y yên tâm để bọn chúng đến đây đón mình.

Sau khi xoay chuyển ý nghĩ, chàng lắc đầu đáp :

-Trừ khi Khâu tử tử thân hành tới đây, bất cứ ai nói gì tại hạ cũng không tin được.

Đỗ Cửu cười lạt hỏi :

-Anh em ta tới đây khi nào chịu trở về không ? Người tin hay không cũng phải theo ta về rồi sẽ biết.

Tiêu Lĩnh Vu vốn chẳng có hảo tâm gì với hắn, chàng sảng giọng hỏi lại :

-Tại hạ nhất định không chịu theo các hạ xuống núi thì sao ?

Thương Bát vội xen vào :

-Tiểu huynh đệ đừng hiểu lầm. Đúng là chúng ta đã theo lời yêu cầu của lệnh tử tới đây.

Tiêu lĩnh Vu hỏi :

-Tại sao Khâu tử tử không đến ?

Thương Bát đáp :

-Một là thân thể y chưa được bình phục. Hai là những nhân vật võ lâm hiện đang theo dõi y. khắp nơi đều có kinh địch. Y mà xuất hiện trên chốn giang hồ là lập tức có bao nhiêu thiết kỵ rượt theo...

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi :

-Khâu tử tử nhờ các vị đến đón tại hạ vậy có bút tích gì của y không ?

Đỗ Cửu đáp :

-Trung Châu Nhị Cổ đã có kim tự chiêu bài là đủ tín nhiệm, hà tất cần thơ uỷ thác ?

Vũ Văn Hàn Đào từ nãy giờ ngồi yên, đột nhiên cười lạt nói :

-E rằng bữa nay Kim tự chiêu bài của các vị sẽ không còn nữa.

Đỗ Cửu từ từ quay lại nói :

-Nghe giọng các hạ hách quá !

Vũ Văn Hàn Đào cười mát hỏi :

-Hai vị không tin ư ?

Lão chỉ nói hời hợt một câu mà có đủ thế lực uy hiếp người ta.

Thương Bát đưa mắt nhìn nho si đứng tuổi, bói tìm ký ức xem lai lịch người này là ai ?

Đỗ Cửu nhấp nháy con mắt một lúc rồi nói :

-Tại hạ không tin thật. Quý tính các hạ là gì ?

Vũ Văn Hàn Đào ngừng mặt lên nhìn ngất lời đáp :

-Tại hạ là Toàn Cơ Thư Lâu Vũ Văn Hàn Đào ở Hướng Dương Bình.

Kim toán bàn Thương Bát chấn động tâm thần cười khanh khách nói :

-Té ra là Vũ Văn huynh. Anh em tại hạ thất kính mất rồi !

Vũ Văn Hàn Đào nói :

-Bất tất phải khách sáo. Hai vị đã biết tiện danh của tiểu đệ thì xin cho hay Khâu tiểu San hiện nay lạc lõng nơi đâu ?

Thương Bát tự mỉm cười ngắt lời :

-Người tham của thì chết, chim ham ăn sa vào cạm bẫy. Anh em tại hạ...

Vũ Văn Hàn Đào chặn họng :

-Tiểu đệ đã nghe tiếng quý huynh đệ ưa thâu góp tiền tài, báu vật. Trong Toàn Cơ thư lậu của tại hạ cũng có ít vật trân quý, tại hạ muốn đem tặng cho hai vị.

Giang Nam tứ công tử thấy Vũ Văn Hàn Đào vừa dùng oai để uy hiếp, vừa đem lợi để dụ dỗ. Nếu hắn liên hiệp với Trung Châu Nhị Cỗ thì bất lợi cho chúng. Ngay Trung Châu Nhị Cỗ đã khó chơi rồi lại thêm Vũ Văn Hàn Đào về phe với nhau thì anh em chúng càng khó lòng đối phó. Chúng nóng nảy toan dùng lời khiêu khích thì đột nhiên Vô Vi đạo trưởng nổi lên tràng cười lớn.

Tiếng cười vang dội như rồng gầm hổ thét khiến quần hào cảm thấy tâm thần dao động, không tự chủ được phải vận nội công để chống lại.

Vô Vi đạo trưởng ngừng tiếng cười nói :

-Bữa nay hai vị giá lâm, dĩ nhiên bản đạo phải dùng hậu lễ đối đãi, chùa Tam Nguyên ở núi Võ Đương là nơi thanh tịnh, bản đạo không muốn xảy cuộc tương tranh...

Lão đảo mắt nhìn quanh rồi chăm chú ngó Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp :

-Vũ Văn huynh đã dùng hậu lễ đưa tặng, khiến bản đạo chẳng yên tâm chút nào.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

-Một chút lễ bạc có chi đáng kể ? Mong rằng quán chủ vui lòng thu nạp.

Vô Vi đạo trưởng nét mặt trang nghiêm đáp :

-Toàn Cơ thư lâu cất nhiều báu vật, bản đạo đã nghe tiếng từ lâu. Chắc trong hộp ngọc này đựng lễ vật cực kỳ trân quý. Bản đạo muốn mở ra trước mặt quần hùng để các quý khách được mở rộng tầm mắt nên chăng ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

-Tại hạ chỉ sợ không đủ lòng kính trọng, làm trò cười cho các vị.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Vũ Văn huynh lại khách sáo rồi...

Lão ngừng lại một chút rồi lớn tiếng :

-Các vị hãy để ý coi đây !

Tay trái lão nâng hộp ngọc, tay phải từ từ mở ra.

Quần hào chú ý nhìn thì thấy những ngón tay Vô Vi đạo trưởng nổi lên màu hồng đỏ tươi. Cặp mắt tròn xoe dương lên chăm chú nhìn chiếc hộp trong

tay.

Quần hào thấy vẻ mặt Vô Vi đạo trưởng ra chiều nghiêm trọng, bất giác cùng đề tụ công lực ngấm ngấm phòng bị.

Hộp ngọc vừa mở ra thì thấy hai chấm sáng bằng hạt đậu. Tiếp theo một con rết từ từ cất đầu lên.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 18

Ngô Công Xuất Hiện Quần Hùng Táng Đờm

Kim toán bàn Thương Bát la lên :

-Kim Ngô Công !

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách nói :

- Đúng rồi ! Kim Ngô Công là nó.

Quần hào đều nín thở, mắt đăm đăm nhìn chiếc hộp ngọc.

Bỗng thấy con rết vàng từ từ dương hai cánh, chuyển động nhẹ nhàng rồi bay vù ra.

Vô Vi đạo trưởng từ từ hạ cái hộp ngọc xuống, lạnh lùng nói :

-Lễ vật của Vũ Văn huynh thật là quý trọng.

Vũ Văn Hàn Đào tủm tỉm cười đáp :

-Đạo trưởng dạy quá lời. Con Kim Ngô Công này tuy sinh sản ở Miêu Cương nhưng hiếm lắm. Tiêu đệ cùng một kỳ nhân chuyên nghề chế ngự độc vật Kim Ngô Công. Theo lời y thì con ngô này đã có đến trăm năm đạo hạnh. Trăm thứ chế độc đều phải hàng phục nó. Thật là một vật hiếm có.

Kim toán bàn Thương Bát hỏi :

-Vị kỳ nhân ở Miêu Cương mà Vũ Văn huynh nói đó là Kim Hoa phu nhân ?

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm trọng đáp :

-Đúng rồi ! Quý huynh sao lại biết phu nhân ?

Thương Bát đáp :

-Những người lá ngọc cành vàng, bọn hàn buôn như anh em tại hạ không thể vói cao được, chỉ nghe tiếng mà thôi.

Vũ Văn Hàn Đào hắng dặng một tiếng đột nhiên vung hai tay lên đập vào nhau cho nó bật thành tiếng vang trầm bổng.

Chưởng phong vừa rít lên, con rết vàng đột nhiên bay quanh thật lạ. Chỉ trong khoảnh khắc nó biến thành một chấm vàng bay tung tung khắp mọi chỗ trong Thính thiên các.

Vô Vi đạo trưởng chú ý nhìn thấy ánh vàng nhảy múa liên lớn tiếng :

-Con Kim Ngô Công mình chứa chất độc. Xin các vị hãy đề phòng.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên hú một tiếng dài giơ tay trái lên. Con Kim Ngô Công nghe tiếng hú liền cụp cánh lại, hạ xuống khuỷu tay hất.

Nó nằm nép xuống, nhắm mắt lại.

Vô Vi đạo trưởng vẫy tay một cái. Một tên đạo đồng mặc áo thanh bào khom lưng nói :

-Đệ tử xin kính cẩn chờ pháp dụng.

Vô Vi đạo trưởng ngó dăm dăm vào con Kim ngô công trên cánh tay Vũ Văn Hàn Đào, miệng thũng thẳng đáp :

-Bày yến tiệc ra đây !

Tên đạo đồng dạ một tiếng rồi cất bước chạy liền.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát nói :

-Như vậy há chẳng quấy quả đạo huynh ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Bần đạo phải hết tình địa chủ mới được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

-Đạo huynh tiêu dao sơn thủy, coi hư danh như mây khói, ra nghiêm lệnh cho đệ tử không được cùng người xung đột. Về điểm này đạo huynh cũng giống như tiểu đệ.

Vô Vi đạo trưởng cười mát đáp :

-Bần đạo bì với Vũ Văn huynh thế nào được ?

Vũ Văn Hàn Đào lại nói :

-Người đời không biết, coi đạo trưởng cũng như tục gia là làm. Đạo huynh không chịu rút kiếm tranh chấp với họ, họ lại cho là đạo huynh khiếp nhược.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Bần đạo chỉ mong sao khỏi khổ với lương tâm. Còn người đời bình luận thế nào bần đạo cũng chẳng để tâm.

Vũ Văn Hàn Đào tủm tỉm cười nói :

-Lời cao luận của đạo huynh khiến tiểu đệ như ở trong bóng tối nhìn thấy ánh sáng...

Lão từ từ đảo mắt nhìn Giang Nam tứ công tử và Trung Châu Nhị Cỗ rồi đột nhiên đổi giọng thành lạnh lẽo nói tiếp :

-Tuy đạo huynh khoan hồng đại độ, nhưng trên chốn giang hồ hầu hết là phường gian trá, không hiểu thời vụ. Chúng biết được mấy chiêu quyền cước nổi tiếng hư danh, đã nhìn bốn bề không vào đâu. Họ chẳng biết trời cao đất dày là gì, tự cao tự đại, lớn mật làm càn. Xem chừng công cuộc bữa nay, đạo huynh mới rõ lời tiểu đệ không phải nói ngoa.

Lãnh thiết bút Đỗ Cửu hắng dặng một tiếng rồi cười khằng khặc nói :

-Khẩu khí các hạ lớn thật !

Vũ Văn Hàn Đào không thềm ngó Đỗ Cửu nói tiếp :

-Tuy đạo huynh không có lòng tranh danh đoạt lợi với đời, nhưng cũng hiểu chiếc chìa khóa cung cấm chẳng phải tầm thường. Công phu hàm dưỡng của tiểu đệ không bằng đạo huynh, song mười mấy năm nay chưa rời khỏi Toàn Cơ Thư lâu một bước, chuyến này cũng vì chiếc chìa khóa cung cấm mà phải xuất hiện trên chốn giang hồ để điều tra hư thực. Không ngờ những loài quỷ mỵ ở tam sơn ngũ nhạc nổi dạ tham lam cũng dứng tay vào. Tiểu đệ một lòng ngưỡng mộ đạo huynh chẳng quản đường xa ngàn dặm tới đây cùng

đạo huynh hiệp lực bảo vệ chiếc chìa khóa cung cấm, không để nó lọt vào tay hạng bất tiểu trên chón giang hồ...

Nhất Trần Phong Trương Bình cười rộ nói móc :

-Thật là đường hoàng ! Thật là quang minh lỗi lạc !

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm nói tiếp :

-Anh em chúng ta đều thuộc vào hàng bất tiểu trên chón giang hồ biết được mấy chiêu quyền cước, lăm tiếng hư danh. Ha ! Thật là bị người ta thóa mạ như máu chó đổ lên đầu.

Lục Nguyệt Tuyệt Lý Ba lạnh lùng nói theo :

-Lòng dạ ai thế nào, người đời đều biết cả. Thế mà định lấy tay mà che mắt anh hùng thiên hạ. Thật đáng tức cười.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang nói luôn :

-Nơi đây là chỗ nào, lúc này là lúc nào ? Ai nói cho Vô Vi đạo trưởng phải động tâm, mong đạo trưởng giúp mình chống đỡ cường lực để thủ lợi thì con người gian trá đó, anh em ta chẳng thể nào bì kịp.

Giang Nam tứ công tử mỗi tên một điều toàn giọng mai mỉa.

Vũ Văn Hàn Đào tuy là người thâm trầm cũng không nén được lòng tức giận.

Lão liếc cặp mắt lạnh lùng ngó Giang Nam tứ công tử nói :

-Thanh danh của bốn vị đã bị hoen ố, hành vi tàn ác không biết bao nhiêu mà kể, nếu đem tội ra là lên án thì đáng chết từ lâu rồi.

Nhất Trần Phong Trương Bình cười nói :

-Hay quá ! Hay quá ! Bọn tại hạ chưa đủ vui thú, còn muốn sống thêm dăm chục năm nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nổi lên tròng cười rộ nói :

-Nhưng sở quí đã chưa tên bốn vị e rằng không sống thêm được.

Lão vỗ vào khuỷu tay một cái. Con kim ngô công đột nhiên vỗ cánh bay vù xông thẳng tới Trương Bình.

Giang Nam tứ công tử bốn tẩu giang hồ lâu năm, đã từng lịch duyệt, lại kiến văn quảng bác. Chúng để ý đến con Kim ngô công trên tay Vũ Văn Hàn Đào từ trước, thấy vậy liền rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng.

Con Kim ngô công bay rất mau lẹ coi như một tia chớp nhoáng bắn tới Nhất Trần Phong Trương Bình.

Trương Bình vừa rút trường kiếm ra nó đã xỏ tới trước mặt. Gã giật mình kinh hải nghĩ thầm :

-Con Kim ngô công này sao lại vọt tới lẹ đến thế !

Gã vung thanh trường kiếm. Kiếm quang vọt ra thành những bông hoa bạc bảo vệ thân mình.

Bỗng nghe đánh "binh" một tiếng như đập vào đá núi. Làn kim quang đang

vọt tới đột nhiên lùi lại tựa hồ bị kiếm hoa của Trương Bình đánh trúng.

Nhất Trần Phong Trương Bình cười lạt nói :

-Tại hạ không tin một con rết có thể giết chết được Trương mô...

Gã chưa dứt lời đột nhiên dừng lại.

Nguyên gã cho là con Kim ngô công tuy có chất kịch độc nhưng là giống vật có huyết nhục. Nó đã bị trúng kiếm thì chẳng chết cũng bị trọng thương rớt ngay xuống đất mới phải. Không ngờ luồng kim quang vừa lùi lại, đột nhiên nó vọt lên bay quanh trong tòa lầu các. Gã chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

-Nhất kiếm của ta ít ra có sức nặng trăm cân mà sao không đánh chết được con Kim ngô công này ? Chẳng lẽ mình nó bằng gang thép ?

Chẳng những một mình Trương Bình kinh hãi mà cả bao nhiêu người trong các cũng ngạc nhiên vô cùng ! Chẳng ai ngờ con rết nhỏ bé kia bị trúng kiếm mà không việc gì.

Con Kim ngô công bay mỗi lúc một mau hơn. Chỉ trong khoảnh khắc, một luồng kim quang rít lên vù vù. Nó bay đến đâu phun ra một luồng hắc khí đến đó. Đồng thời mùi tanh sặc sụa xông vào mũi.

Quần hào có mặt tại đây đều là những người trải qua đại địch nhiều lần. Ai thấy luồng khí đen lợt này cũng sinh dạ hoài nghi, lại ngửi thấy mùi tanh tươi, liền vận công phong tỏa hô hấp đề phòng trúng độc.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm, Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba, Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang thấy con Ngô công thân thể cứng rắn như sắt đá thì lo thay cho sự an nguy cho Trương Bình, liền rút trường kiếm ra, đứng sừng vai với gã thành kiếm trận hình bán nguyệt.

Giang Nam tứ công tử trước nay chỉ bày kiếm trận khi phải chiến đấu với kình địch, nhưng bây giờ dùng kiếm trận để đối phó với một con rết.

Luồng hắc khí của Kim Ngô Công tiết ra mỗi lúc một nhiều, trước lợt sau thâm.

Mùi tanh hôi cũng dần dần trầm trọng hơn.

Vũ Văn Hàn Đào lộ vẻ nghiêm trọng, cặp mắt tròn xoe theo dõi con Kim Ngô Công.

Bổng Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng la :

-Tiểu tử nhưc đầu lăm rồi...

Đoạn chàng ngã huych xuống đất nằm ngửa mặt lên.

Nguyên quần hào trong các ai cũng vận khí đề phòng và chú ý hết vào con Kim Ngô Công nên lãng quên Tiêu Lĩnh Vu là người không hiểu võ công. Tiếng la của chàng khiến quần hào chú ý. Tiếp theo mấy bóng người nhảy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Vô Vi đạo trưởng buông tiếng cười lạt đứng dậy phát tay áo bào rộng phùng phình. Lập tức một luồng kình lực cực kỳ mãnh liệt từ trong tay áo xô ra.

Quần hào đang nhảy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu bỗng dừng cả lại và vung

quyền chưởng để ngăn cản luồng kinh lực rồi trở về nguyên vị. Những người nhảy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu là Thánh thủ thiết đảm Sở Côn Sơn, Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu và Bách thủ thư sinh Thành Anh. Đỗ Cửu cùng Thành Anh vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu té nhào, chợt động tâm linh.

muốn nhân cơ hội này lại cướp Tiêu Lĩnh Vu. Họ tính rằng dù âm mưu không thành, bị người chết vẫn sẽ thắng thắn cải lại là đến cứu người. Hai tên này cùng có ý nghĩ như nhau mà toan động thủ. Còn Sở côn Sơn tuy hủ lậu cổ chấp, nhưng không mất vẻ con người hào hiệp. Từ hôm lão đối đáp với Tiêu Lĩnh Vu trên ngọn tuyết phong rất ý hợp tâm đầu. Bây giờ lão thấy chàng té xỉu thì trong lòng nóng nẩy, nhảy lại cứu người thật sự.

Nhưng ba người vừa đụng phải luồng kinh lực của Vô Vi đạo trưởng liền phát giác ra võ công đối phương cao thâm khôn lường, mình không địch nổi, nên cùng lùi về chỗ cũ.

Vô Vi đạo trưởng hất lui ba người kia rồi liền vươn tay ra bông Tiêu Lĩnh Vu lên. Lão lại móc một viên thuốc nhét vào miệng chàng.

Bỗng nghe Kim toán bàn Thương Bát lớn tiếng :

-Vũ Văn huynh ! Thủ đoạn của lão huynh thật là độc địa ! Bề ngoài là đối phó với Giang Nam tứ công tử mà bề trong ngầm ngầm ám toán cả bao nhiêu người trong các này. Lão huynh tưởng bọn ta trúng độc hết rồi muốn chém muốn mổ thế nào cũng được ư ? Ha ha thật là một kế sâu độc !

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

-Thương huynh thật quá lo xa !

Đột nhiên lão hú lên một tiếng cổ quái. Con Kim ngô công đột nhiên bay về đậu trên khuỷu tay Vũ Văn Hàn Đào.

Lại giơ tay lên đập vào tay trái một cái. Con Kim Ngô Công liền ngẩng đầu bay vọt về phía Giang Nam tứ công tử.

Nên biết con Kim Ngô Công tuy là giống độc vật thông linh hiếm có nhưng nó không phải là người nên lúc tập kích phóng độc đều theo phương thức cố định. Nếu muốn cho nó chuyển hướng đánh người, tất phải gọi về rồi lại phóng ra.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm thấy con Kim Ngô Công lại bay vút tới, cười lạt nói :

-Tại hạ không tin con vật này đứt bằng thép, mà bảo kiếm không chém chết được nó.

Gã vung kiếm lên đâm liền.

Ngờ đâu con Kim Ngô Công cụp cánh lại bay vù xuống đất rồi lại vọt lên xông vào Vương Kiếm.

Biến diễn này khiến cho Giang Nam tứ công tử không ngờ con vật này tinh xảo đến thế. Chúng đã nếm mùi đau khổ, vừa thấy con ngô công bay tới

Vương Kiếm mà thế kiếm của gã phóng ra rồi không thu về kịp đều kinh hải vô cùng.

Giang Nam tứ công tử chỉ chú ý đến phía trên, không ngờ nó lại từ dưới phóng lên thành ra luống cuống.

Lục Nguyệt Tuyệt Lý Ba phóng chưởng đánh tới. Chưởng phong đẩy con Ngô công sang một bên.

Vương Kiếm liền thừa cơ nhảy vọt ra ba thước.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang đứng bên Vương Kiếm. Con ngô công bị hất trạch sang một bên mà Vương Kiếm đã lảng tránh rồi. Triệu Quang biến thành người chịu đòn.

Con Ngô Công chấn động ba cánh bay vọt về cổ tay cầm kiếm của Triệu Quang.

Biến diễn xảy ra bất ngờ. Triệu Quang tuy bản lãnh cao thâm cũng không kịp thu kiếm về đỡ gạt. Trong lúc hoang mang, gã phóng chưởng đánh ra nghe "chát" một tiếng, trúng vào mình con ngô công.

Gã phóng chưởng trong lúc cấp bách dùng sức quá mạnh, hất con Ngô Công ra xa 7, 8 thước. Nhưng nó vỗ hai cánh rồi lại nhảy xổ vào.

Nhất Trần Phong Trương Bình và Lục Nguyệt Tuyệt Lý Ba múa tít trường kiếm thành bức màn kiếm quang ngăn chặn con Ngô Công.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm khẽ nói :

-Phát chưởng đánh ra lẹ quá...

Bỗng gã nhìn thấy ngón tay út và ngón tay vô danh bên trái của Triệu Quang có vết tím bầm và sưng lên thì không khỏi ngẩn người ra.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang trong lòng xúc động nói :

-Tiểu đệ trúng độc rồi...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

-Đúng là trúng độc đó. Con Kim Ngô Công này độc nhất thiên hạ mà khắp mình nó đầy những mũi kim sắc bén. Người phóng chưởng đánh nó là tự rước lấy cái khổ vào mình.

Vương Kiếm nhìn kỹ lại thấy vết đen ở hai ngón tay Triệu Quang lan ra rất mau.

Chỉ trong chớp mắt đã hết ngón tay. Trong lòng cực kỳ chấn động, gã thét lạnh lãnh :

-Thật là chất độc ghê gớm !

Gã hoa trường kiếm lên một cái. Bỗng thấy máu tươi phun ra, hai ngón tay trúng độc của Triệu Quang đều bị chặt đứt.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang đau quá rên lên một tiếng rồi nói :

-Đa tạ Vương huynh đã chặt hai ngón tay trúng độc cho tiểu đệ.

Vương Kiếm toan trả lời thì con kim ngô công đang bay quanh bức màn kiếm quang của Trương Bình và Lý Ba bỗng xông thẳng vào. Vương Kiếm

chưa kịp thốt

nên lời, vội vùng trường kiếm để ngăn chặn ngô công.

Nhất Trần Phong Trương Bình ngó hai ngón tay của Triệu Quang rút xuống đất đã hoàn toàn tím đen lại thì trong lòng cực kỳ kinh hãi. Gã vùng mạnh thanh trường kiếm làm cho kiếm quang mở rộng ra rồi lạng người đến bên Triệu Quang

khẽ nói :

-Hiền đệ hãy buộc vết thương lại đã.

Lý Ba cũng di chuyển thân hình gần lại để cùng Trương Bình và Vương Kiếm thành hình tam giác. Ba thanh trường kiếm múa lên thành một tấm lưới kiếm quang dày đặc để bảo vệ cho Triệu Quang.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang sờ lấy thuốc dầu buộc vết thương lại, rồi tay mặt vùng trường kiếm lên nói :

-Xin ba vị huynh trưởng nhường chỗ cho tiểu đệ.

Trương Bình hỏi :

-Hiền đệ có việc gì đáng ngại không ?

Triệu Quang đáp :

-Vết thương chặt ngón tay có chi đáng kể mà đại ca phải bận tâm ?

Vương Kiếm di động sang một bên để hờ vị trí cho Triệu Quang. Bốn người liên thủ hành động. Làn kiếm quang dày đặc trong vòng một trượng vuông. Con Kim ngô công càng bay càng lẹ, chỉ thấy một chấm ánh vàng bao quanh làn kiếm quang.

Quần hào trong các thấy tình hình này không khỏi kinh hãi. Mọi người vừa sợ con Ngô Công kịch độc, lại vừa sợ nó có linh tính. Đường đường Giang Nam tứ công tử mà phải kết trận để chống cự với nó.

Lúc này luồng khí đen dần dần tiêu tan mà mùi tanh tươi cũng mỗi lúc một lạt.

Vô Vi đạo trưởng cúi xuống ngó Tiêu Lĩnh Vu thấy giữa mí mắt chàng có ẩn hiện một làn hắc khí thì trong lòng nóng nảy nghĩ thầm :

-Xem chừng thằng nhỏ này trúng độc khá nặng, nếu không tìm cách giải cứu cho mau thì nguy lắm !

Lão đưa mắt ngó Vũ Văn Hàn Đào thấy lão hai tay chấp để sau lưng, chăm chú theo dõi cuộc đấu giữa Giang Nam tứ công tử và con Kim Ngô Công.

Nét mặt lão không ra chiều đắc ý. Đạo trưởng nghĩ thầm :

-Lão này thủ đoạn tàn độc tâm địa hung ác. Bọn Giang Nam tứ công tử không theo kịp lão. Nếu để cuộc chiến đấu này còn tiếp diễn thì tất Giang Nam tứ công tử phải chết về tay lão. Có lý nào ta để mặc lão giết người trên núi Võ Đương ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, đạo trưởng đột nhiên lớn tiếng quát :

-Vũ Văn huynh ! Xin Vũ Văn huynh hãy dừng tay. Bần đạo có điều muốn

nói.

Vũ Văn Hàn Đào tùm tùm cười đáp :

-Đạo huynh có điều chi dạy bảo, tiểu đệ xin lắng tai nghe.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Con Kim Ngô Công của Vũ Văn huynh là vật kỳ độc, bọn bản đạo đã biết rõ...

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười ngắt lời :

-Theo ý đạo huynh thì tiểu đệ nên tha bốn tên cường đồ này chăng ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Một là bản đạo có điều thỉnh giáo. Hai là ở trên núi Võ Đương, các vị đều là tân khách, bản đạo không muốn để thảm kịch đồ máu diễn ra tại chùa Tam Nguyên.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

-Khi nào tiểu đệ dám trái lệnh đạo huynh.

Lão liền khẽ hú một tiếng. Con Kim ngô công đang bay vòng quanh luồng kiếm quang của Giang Nam tứ công tử đột nhiên bay trở về đậu xuống cánh tay lão.

Vũ Văn Hàn Đào lại nói :

-Đáng lẽ bốn vị tới số rồi, nếu không có Vô Vi đạo huynh yêu cầu thì sẽ chết ngay đương trường. Nhưng hiện giờ các vị cũng chỉ sống thêm được mấy giờ nữa mà thôi. Lúc nào các vị rời khỏi núi Võ Đương tức là lúc tử thần đến đón đó.

Giang Nam tứ công tử là những nhân vật nổi danh võ lâm mà không đối phó được với một con kim ngô công nhỏ bé lại khiến cho Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang bị cụt hai ngón tay. Hùng tâm tráng chí của họ đều bị tóa nát. Nhưng bốn

người này ngang dọc trên đường Giang Nam mười mấy năm trời chưa bao giờ bị nhục nhã như lần này, chúng không nén được nổi uất hận.

Nhất Trần Phong Trương Bình ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói :

-Bốn anh em ta từ ngày ra đời đến nay chưa từng bị nhục bao giờ. Món nợ này anh em ta suốt đời không quên.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm nói :

-Ý vào độc vật để thủ thắng cũng chẳng vẻ vang gì. Anh em ta muốn biết võ công chân thực của chủ nhân Toàn Cơ Thư Lô một phen.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp :

-Bốn vị đã không phục thì dĩ nhiên lão phu phải bồi tiếp để các vị tâm phục rồi chết cho thỏa mãn.

Lúc này bốn tên đạo đồng áo xanh đã bung rượi lên.

Vô Vi đạo trưởng nhìn Tiêu Lĩnh Vu mà lão đang ẵm trên tay, thấy chàng hai mắt nhắm nghiền tỏ ra trúng độc rất nặng. Nhưng lão là người dày công

hàm dưỡng nên gặp việc khó khăn, trong lòng vẫn trầm tĩnh, không nóng nảy bồn chồn.

Kể ra thâm tâm lão cũng lo âu mà ngoài mặt tựa hồ thản nhiên vô sự. Lão tùm tùm cười nói :

-Các vị tới đây chẳng là hào kiệt một phương thì cũng đại hiệp giang hồ. Chẳng mấy khi tề quán được thừa tiếp. Bần đạo muốn hết tình địa chủ. Vậy từ lúc này hay hơn hết là các vị hãy gác lại chỗ dụng tâm đến đây về việc gì, cùng là mối ơn oán giữa chúng ta. Nếu các vị còn tiếp diễn cuộc chiến đấu thì thật uổng tấm lòng thành của bần đạo.

Bốn tên đạo đồng áo xanh chạy lui chạy tới bày rượu nhắm ra.

Vũ Văn Hàn Đào đứng đỉnh bước tới gật đầu hỏi :

-Vừa rồi đạo huynh nói có điều muốn hỏi, tiểu đệ chưa biết là điều gì ?

Miệng lão hỏi Vô Vi đạo trưởng mà cặp mắt vẫn chăm chú nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Vô Vi đạo trưởng sợ lão ngấm ngấm hạ độc thủ gia hại chàng liền ngấm ngấm vận nội công đẩy ra một luồng ám kinh ngăn chặn ở phía trước để hộ vệ cho Tiêu Lĩnh Vu rồi nhắc lại :

-Đúng thế ! Bần đạo có điều muốn thỉnh giáo.

Vũ Văn Hàn Đào đang đi đột nhiên phát giác ra một luồng ám kinh rất mạnh khác nào một bức tường vô hình chặn lại thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

-Lão mũi trâu này nội lực kinh người, đã luyện thành nội công đề tụ chân khí ngăn cản đối phương.

Lão liền ngấm vận chân khí chấp tay cười đáp :

-Đạo trưởng có điều chi dạy bảo ? Nếu sức tiểu đệ làm được là xin tuân theo. Lão chấp tay mà luồng kinh lực do năm ngón tay xô ra như năm mũi tên vô hình xông lại.

Vô vi đạo trưởng thấy năm luồng kinh phong xô tới trong lòng cũng ngấm ngấm kinh hãi, bụng bảo dạ :

-Lão chủ nhân Toàn Cơ Thư Lô quả là đáo đẽ, ta không thể coi thường được.

Đạo trưởng liền khẻ phát tay áo bào tăng gia nội kinh cười nói :

-Bần đạo thỉnh giáo Vũ Văn huynh về cách giải cứu chất độc của con kim ngô công.

Té ra hai người chấp tay, phát áo thi lễ đã ngấm vận thần công để tỷ thí nội lực.

Nội công hai nhân vật này đến trình độ xuất thần nhập hóa. Cuộc tỷ thí nội lực nguy hiểm hơn cả sự chiến đấu ra mặt bằng quyền cước mà không để lộ hình tích.

Bỗng thấy áo đạo bào của Vô Vi đạo trưởng rung rinh như sóng rợn, mà nét

mặt vẫn tươi cười. Còn Vũ Văn Hàn Đào thì sắc mặt biến đổi. Chòm râu trước ngực không gió cũng tung bay. Lão không tự chủ được phải lùi lại hai bước.

Nội lực hai bên vừa đụng nhau liền thu lại ngay nhưng trong lòng hai người đã hiểu nhau rồi.

Vũ Văn Hàn Đào thở phào một cái cười nói :

-Đạo huynh muốn biết cách giải độc cho chú bé này thì tiểu đệ tự nhiên phải tận lực.

Lão vừa nói vừa cầm lấy chiếc hộp ngọc để bên mình Vô Vi đạo trưởng rồi hé môi khẽ hú lên một tiếng. Con kim ngô công đang đậu trên cánh tay tự động bay vào trong hộp ngọc.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Không dám phiền Vũ Văn huynh phải ra tay mà chỉ xin Vũ Văn huynh cho hay cách giải độc, bản đạo đã cảm kích lắm rồi.

Vũ Văn Hàn Đào đẩy nắp hộp lại, trầm ngâm một lúc rồi đáp :

-Theo lời người bạn của tiểu đệ ở Miêu Cương thì con kim ngô công này là vật tuyệt độc trong thiên hạ, hiếm có ở đời. Tiểu đệ tuy biết sơ qua về cách giải độc, nhưng đối với con vật kỳ độc thiên nhiên này thì sức mình không làm được. May ở chỗ lúc ông bạn ở Miêu Cương tặng con kim ngô công lại cho cả ba viên thuốc.

Ban đầu tiểu đệ chưa sử dụng quen bị nó cắn, uống một viên rồi. Hiện còn hai viên và cả con kim ngô công xin kính tặng đạo huynh hết, để tỏ chút lòng thành của tiểu đệ.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 19

Chùa Tam Nguyên Bồ Trí Phòng Thủ

Lão vừa nói vừa thò tay vào bọc móc ra một cái bình ngọc xinh xắn. Lão cầm bình ngọc và chiếc hộp ngọc đựng Kim Ngô Công đưa lên.

Vô Vi đạo trưởng đón lấy bình ngọc móc một viên thuốc ra cười nói :

-Nhờ ơn Vũ Văn huynh hậu tứ, bản đạo lấy một viên thuốc này là đủ. Còn viên nữa và con kim ngô công bản đạo không dám bán lãnh, xin Vũ Văn huynh thu lại.

Quần hào trong sảnh đường thấy con kim ngô công lợi hại ai cũng thêm thường mà Vô Vi đạo trưởng lại khước từ không chịu nhận bất giác sinh lòng tiếc rẻ. Cả Vân Dương Tử cũng lấy làm kỳ ngơ ngác nhìn sư huynh nghĩ thầm :

-Sư huynh không thích lấy độc vật này thì cũng nên nhận lấy rồi giết đi có phải hay hơn. Sao còn để Vũ Văn Hàn Đào dùng nó để hại người ?

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

-Đạo trưởng ở địa vị chưởng môn phái đức cao vọng trọng không thích độc vật này mà kiên quyết khước từ, vậy tiểu đệ không tiện ép buộc lão trưởng vào chỗ khó khăn.

Lão từ từ đi lại mở chiếc rương dát vàng đặt cái hộp ngọc vào trong rương.

Vô Vi đạo trưởng từ từ đứng dậy một bàn tay để trước ngực mời khách vào ngồi.

Giang Nam tứ công tử tuy đã bị thảm bại nhưng lòng tham chưa hết, dương mặt dầy ra ngồi vào bàn.

Trong lúc yến tiệc, Trung Châu Nhị Cổ chăm chú ngó Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng hai mắt nhắm nghiền ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh thì trong lòng không khỏi lo âu.

Vô Vi đạo trưởng vẫn ôm Tiêu Lĩnh Vũ trong lòng nhưng chưa cho chàng uống thuốc trị thương.

Rượu đã ba tuần. Lãnh diện thiết bút đồ Cửu không nhẫn nại được nữa, cất giọng lạnh lùng nói:

-Đạo trưởng đã không trị thương cho thằng nhỏ này thì giao cho bọn tại hạ đem đi được chăng?

Vũ Văn Hàn đào cười hỏi:

-Hai vị tự tin có thể trị độc thương cho gã được ư?

Lãnh diện thiết bút đồ Cửu đằng hắng một cái rồi nói:

-Các hạ bất tất phải quan tâm điều đó?

Vô Vi đạo trưởng từ từ đứng dậy, nét mặt nghiêm trang đáp:

-Các vị từ xa đến đây bần đạo lấy lễ tiếp kiến thiết tiệc tẩy trần thế là lễ số của phái Võ đương đã đầy đủ...

đạo trưởng ngừng một chút rồi tiếp:

-Bần đạo còn có việc phải làm. Các vị đã no cơm rượu say vậy nên xuống núi là phải.

Lãnh diện thiết bút đồ Cửu cười lật hỏi:

-Anh em tại hạ đường xa ngàn dặm tới đây há phải vì một bữa cơm rượu?

Vân Dương Tử hỏi lại:

-Không hiểu quý huynh đệ còn gì dạy bảo?

Kim toán bàn Thương Bát đáp:

-Quý phái lừng danh trên chôn giang hồ, tưởng không nên mang lấy tiếng cướp đoạt. Anh em tại hạ chịu lời ủy thác của người tới đây để đón Tiêu Linh Vũ về...

Vân Dương Tử hỏi:

-Hai người được lời ủy thác của ai?

Đỗ Cửu đáp:

-Anh em tại hạ đã chịu lời ước hẹn của Khâu Tiểu San cô nương đến đây đón Tiêu Linh Vũ về cho bằng được. Đạo huynh không nên nói chày nói cối. Đạo huynh nên biết không bao giờ anh em tại hạ ^^.

Vũ Văn hàn đào đột nhiên hỏi xen vào:

-Hai vị đại lão bảo đã có lời ước với Khâu Tiểu San cứu cho bằng được thằng nhỏ này đưa về phải không? Ha ha! Không ngờ Trung Châu nhị cổ lại thành ra là nhà buôn người.

Thương Bát nói:

-Bọn tại hạ làm nghề thương mại chỉ biết bỏ vốn kiếm lời, bất cứ là buôn thứ gì.

Vũ Văn Hàn đào toan nói thêm mấy lời châm biếm cho dễ trêu chọc cho chúng cùng phái Võ đương bốc lửa giận, nhưng lão nghĩ lại hai tên này đã nổi danh từ lâu, hàng ngày qua lại giang hồ, biết nhiều hiểu rộng. Lão lại e rằng mình khéo quá hoá vụng giữa lão và Trung Châu nhị cổ mà xảy ra cuộc tàn sát nhau thì chỉ lợi cho phái Võ đương.

Lão vốn là người thâm trầm, nghĩ vậy rồi hắng đặt một tiếng không nói nữa.

Kim toán bàn Thương Bát đưa mắt nhìn Vô đạo trưởng nói:

-Anh em tại hạ mong rằng đạo huynh nỗ lực mà giao Tiêu Linh Vũ cho để đưa gã về...

Vân Dương Tử ngắt lời:

-Dù Thương huynh có lời ước với Khâu Tiểu San chẳng nữa câu chuyện cũng không dễ dàng thế được.

Thương Bát cười khanh khách nói:

-Anh em tại hạ làm nghề buôn bán thì phải bỏ vốn mới có lời. Nói cho hợp tình hợp lý thì nếu quý phái chịu giao người cho anh em tại hạ, tất phải có chỗ đền đáp.

Vô Vi đạo trưởng nhú cặp lông mày nhưng còn ần ần được chưa nổi nóng.

Thương Bát thò tay vào bọc móc ra một cái túi gấm nói:

-Đây là chút lễ bạc của anh em tại hạ, không đủ lòng thành kính mong rằng đạo trưởng vui lòng thu nạp.

Vân Dương Tử thấy sư huynh lộ vẻ tức giận trên mí mắt khi nào dám đưa tay đón lấy? Y đành hắng một tiếng rồi nói:

-Giữa bản đạo và hai vị đường lối khác nhau, nên phải phụ tấm lòng cao nhả của hai vị.

Lãnh diện thiết bút đồ Cửu đẫy bàn đứng dậy nói:

-Lão đại ! Cuộc đàm phán không xong, chúng ta đánh trống vào võ công để cướp lấy.

Vô Vi đạo trưởng hững hờ nói:

-Nếu hai vị tin là có thể cướp được thì hãy thử đi.

Thương Bát xua tay nói:

-Anh em tại hạ đưa thiệp báo son đã được đạo trưởng lấy lễ đón tiếp chu đáo thì dù muốn cướp giựt cũng không nên động thủ ngay bây giờ.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Hay lắm! Bản đạo xin thỉnh giáo bất cứ lúc nào. Không những hai vị, hễ ai lên núi mà tin rằng đủ sức cướp người đem đi, thì cứ việc động thủ coi.

Kim toán bàn Thương Bát kéo tay đồ Cửu nói:

-Anh em tại hạ xin cáo từ.

Rồi trở gót ra khỏi Thính Thiền các rào bước đi ngay.

Giang Nam tứ công tử chấp tay đồng thanh nói:

-Đa tạ đạo trưởng đã hết lòng khoan đãi.

Vân Dương Tử nói:

-Các vị dạy quá lời. Nếu các vị cao hứng thì ở chơi một lúc.

Nhất Trận Phương Trướng Bình đáp:

-Giang nam tứ công tử không chịu đi sau ai bao giờ.

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Vậy xin chào bốn vị và miễn thứ cho bản đạo khỏi đưa chào.

Ngũ độc Hoa Vương Kiếm nói:

-Không dám làm phiền đạo trưởng. Đoạn bốn người kéo nhau chạy đi.

Vũ Văn Hàn đào quay lại nhìn Thành thủ Sở Côn Sơn một cái rồi nói:

-Sở lão nhị đã com no rượu say rồi còn ở lại đây làm gì nữa?

Sở Côn Sơn tức giận hỏi lại:

-Cái đó việc gì đến các hạ?

Vũ Văn Hàn đào cười đáp:

-Sở lão nhị có điều chi thất tín.

đột nhiên lão đứng lên nhảy vọt về trước mặt Sở Côn Sơn phóng chỉ điểm tới nhanh như chớp.

Sở Côn Sơn không ngờ đối phương ra tay một cách đột ngột, lão không kịp ứng biến lùi lại năm bước.

Vũ Văn Hàn đào đánh ra một chỉ đã bắt buộc Sở Côn Sơn phải lùi lại. Lão lập tức xoay mình nhảy về chỗ cũ.

Sở Côn Sơn tức quá thét lên be be rồi vung tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Bách thủ thư sinh Thành Anh liền lạng người ra đón tiếp rồi vung quyền đánh tới, gã lạnh lùng nói:

-Võ công kém cỏi của lão đầu có thể địch lại sư thúc. để tại hạ hồi tiếp lão mấy chiêu.

Gã vừa nói vừa vung chân phải đá ra.

Sở Côn Sơn dựng đứng bàn tay lên như lưỡi đao chém xuống.

Thành Anh liền buông tiếng cười lạt rồi thuận thế đá luôn ba cước liên hoàn nhanh như chớp, bức bách Sở Côn Sơn phải lùi lại hai bước.

Vô Vi đạo trưởng phát tay áo bào đẩy luồng cường lực xô Thành Anh nói:

-Nếu hai vị muốn động thủ thì nên ra khỏi chùa Tam Nguyên này.

Vũ Văn Hàn đào mỉm cười nói:

-Tiểu đệ có mấy lời trọng yếu muốn cùng đạo huynh thương lượng. Sở lão nhị ở đây làm cản trở công việc của chúng ta. Vậy xin đề dịp này siêu độ cho lão.

Sở Côn Sơn tức quá quát lên:

-Giỏi lắm ! người dám khinh thường lão phu.

Lão nhảy vọt về phía Vũ Văn Hàn đào.

Vô Vi đạo trưởng lại phát tay áo bào một cái xô luồng âm kinh ra ngăn cản Sở Côn Sơn rồi thì triển truyền âm nhập mật nói:

-Sở đại hiệp! Chẳng phải bản đạo khoa trương chí khí của người ngoài, thực tình đại hiệp không địch nổi Vũ Văn Hàn Đào. Hẳn chưa muốn hạ độc thủ là trong lòng còn có điều ứ kỵ. Trước tình trạng này đại hiệp nên nhẫn nại một chút được chăng?

Nên biết Sở Côn Sơn là một nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ. Vô Vi đạo trưởng tuy ít khi xuống núi, nhưng mọi việc trong võ lâm đã có đệ tử về báo cáo, nên phàm người có chút danh vọng, hành động theo chính hay theo tà, đạo trưởng đều biết hết.

Sở Côn Sơn tuy trong lòng bất phục nhưng cũng biết Vô Vi đạo trưởng vì lòng tốt mà nói vậy, lão liền chấp tay đáp:

-Lão phu xin cáo biệt.

Rồi lão bước ra khỏi Thính thiên Các.

Trong Thính thiên Các chỉ còn lại bốn người là Vô Vi đạo trưởng, Vân Dương Tử, Vũ Văn Hàn đào và Thành Anh,

Vô Vi đạo trưởng quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vũ vẫn ẩm ở trong lòng, nói:

-Thằng nhỏ này thương thế rất nặng, không thể chần chờ được nữa. Vậy Vũ Văn huynh còn điều gì dạy bảo xin nói mau lên!

Vũ Văn Hàn đào hỏi:

-Tiểu đệ xin hỏi một câu : liệu đạo huynh có thể tự tin quý phái đủ lực lượng để bảo vệ chiếc chìa khoá kia được không?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Nhưng tệ phái chưa thu được chiếc chìa khoá cung cấm đó. Vậy mà các bạn đồng đạo võ lâm trong thiên hạ cứ hiểu lầm là ở trong tay tệ phái. đó là chuyện bản đạo chẳng làm thế nào được.

Vũ Văn Hàn đào cười nói:

-Chuyến này tiểu đệ rời khỏi Toàn Cơ Thư lâu ở Dương Bình còn có việc trọng đại khác nữa, muốn thương nghị cùng đạo trưởng. Còn về chiếc chìa khoá cung cấm chẳng qua tiểu đệ muốn mượn nó làm cớ để đồng đạo võ lâm thiên hạ khỏi nghi ngờ mà thôi.

Vô Vi đạo trưởng sắc mặt biến thành nghiêm trọng, chậm rãi hỏi:

-Bản đạo không quen nói chuyện quanh co. Vũ Văn huynh có điều gì xin nói rõ ra?

Vũ Văn Hàn đào nở một nụ cười thâm bí lãng sang chuyện khác:

-Trong võ lâm hiện nay đa số tôn thờ Phái Thiếu Lâm làm lãnh tụ chín môn phái lớn, nhưng tiểu đệ rất khâm phục võ công quý phái ở chỗ cương nhu tương tế, nội ngoại kim tu mới xứng đáng là chính tông của Huyền Môn.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Vũ Văn huynh quá khen rồi ! Tệ phái đâu dám thế?

Vũ Văn hàn đào nghiêm nét mặt, nghiêng mình hành lễ rồi cười nói:

-Tiểu đệ chịu lời ủy thác của người khác đến mời đạo huynh tác chủ một cuộc thịnh hội.

Vô Vi đạo trưởng ngạc nhiên hỏi:

-Cuộc thịnh hội nào?

Vũ Văn Hàn đào đáp:

-Nếu đạo huynh chịu lời thì tiểu đệ hãy nói thực.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

-Vũ Văn huynh hãy nói ra trước đi để bản đạo châm chước xem sao?

Vũ Văn Hàn đào đáp:

-Vụ này quan hệ rất lớn. Nếu đạo huynh không chịu ngó lời ưng thuận trước thì tiểu đệ không dám hờ môi...

Lão ngừng một chút rồi tiếp:

-Tại hạ chỉ có thể nói sơ lược một chút là trường hợp mà đạo huynh chịu đứng ra chủ trương thì chỉ trong vòng một năm tình thế giang hồ sẽ cải biến trọng đại.

Vô Vi đạo trưởng chuyển động cặp mắt nhưng không nói gì. đạo trưởng nhìn ra ngoài Thính Thiện Các tựa hồ đang trầm ngâm nghĩ một việc gì trọng đại.

Vũ Văn hàn đào đứng dậy chấp tay nói tiếp:

-Vụ này quan hệ trọng đại, xin đại huynh nghĩ kỹ mấy ngày rồi tiêu đệ sẽ trở lại bái phỏng.

Dứt lời lão mỉm cười trở gót ra đi.

Vân Dương Tử nhìn bóng sau lưng hai người ra khỏi Thính thiện Các cho đến khi mất hút, mới hỏi Vô Vi đạo trưởng:

-Sư huynh ! Sư huynh có biết lão nói về chuyện gì không?

Vô Vi đạo trưởng như người trong mộng choàng tỉnh dậy, nở một nụ cười khá lâu rồi đáp:

-Dường như đây là một âm mưu rất trọng đại. Có điều nội dung thế nào thì bây giờ không dám nói quyết...

Đạo trưởng đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vũ nằm ở trong giường. Bỗng lão nghiêm nét mặt ra lệnh:

-Người truyền dụ cho những hàng đệ tử nhị tam đại trong chùa phải toàn bộ động viên, phòng thủ nghiêm mật. đêm nay không chừng có cường địch đến xâm phạm.

Vân Dương Tử ít khi thấy sư huynh lộ vẻ nghiêm trọng như bữa nay, trong lòng rất hồi nghi mà không dám hỏi.

Y dạ một tiếng rồi vội bước ra khỏi Thính thiện Các.

Vô Vi đạo trưởng cũng ra ngay chạy thẳng vào đan thất. đạo trưởng lấy viên thuốc giải độc của Vũ Văn Hàn Đào cho đặt vào lòng bàn tay, kiểm tra lại một hồi, vẫn nghi ngờ không dám sử dụng.

Lão đặt Tiêu Lĩnh Vũ xuống cái giường mây rồi giơ tay điểm vào mấy chỗ huyệt đạo trong người chàng và tự nói với mình:

-Thằng nhỏ này thật đáng thương. Hay để gã nằm yên nghỉ một lúc xem sao. Mình không chuyên dùng dược vị ! Vậy muốn trị độc cho gã chỉ trông vào nội công từ từ trục chất độc trong người gã đi ra cho.

Bỗng nghe bên ngoài có thanh âm trầm trọng cất lên hỏi:

-Sư huynh đối với thằng nhỏ này nhân hậu như vậy há chẳng là thái quá ư? Tiếng nói vừa dứt, một chàng thiếu niên tuấn mỹ khí vũ hiên ngang mình mặc áo trường bào bằng lụa màu lam, khoan thai tiến vào.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói:

-Võ công sư đệ xem chừng tinh tiến rất nhiều. Sư đệ đến từ hồi nào mà sao ta chưa phát giác ra?

Thiếu niên áo lam cười đáp:

-Tiểu đệ vừa gặp nhị sư huynh thấy y dẫn đệ tử trong chùa đi bố trí các ngã ra chiều hoang mang lộn xộn. Chẳng lẽ trong chùa Tam Nguyên chúng ta đây sắp xảy ra biến cố gì chăng?

Vô Vi đạo trưởng gật đầu hỏi:

-Chuyện này sư đệ đóng cửa luyện công đã thành tựu được đến đâu?

Thiếu niên áo lam cười đáp:

-Mới được bảy thành, thật phụ lòng trông đợi của sư huynh.

Vô Vi đạo trưởng ra chiều rất thân ái người sư đệ xinh đẹp. Không những thế, lão còn tỏ ra kính trọng nữa là khác. Làm chương môn địa vị chí tôn mà đối đãi với sư đệ như vậy thật có điều trái với thường tình.

Vô Vi đạo trưởng tủm tỉm cười nói:

-Được tới bảy phần hoá hậu cũng là khá lắm rồi.

Thiếu niên áo lam đưa mắt ngó Tiêu Linh Vũ nằm trên giường hỏi:

-Chú nhỏ này trúng phải chất độc gì vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Phải rồi, gã trúng độc nhưng không nặng lắm, chẳng cần thuốc cũng có thể chữa được.

Thiếu niên áo lam nói:

-Nhưng vận nội lực để thúc đẩy chất độc làm hao tổn chân nguyên rất nhiều. Dù công lực của sư huynh rất thâm hậu cũng không nên thi hành...

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời:

-Ta cũng đang do dự, nhưng bây giờ thì nhất quyết thử xem.

Thiếu niên áo lam lấy làm kỳ hỏi:

-Tại sao vậy?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Mấy bữa nay và những ngày sắp tới, không cứ lúc nào cũng có thể xảy ra cường địch đến xâm phạm, ta đang lo một mình Vân Dương sư đệ khó lòng trông coi được hết khắp mọi chỗ thế mà sư đệ lại mãi kỳ đóng cửa rèn luyện.

Thiếu niên áo lam hào khí nổi lên bừng bừng, đồng đặc cười hỏi:

-Tiểu đệ chưa hiểu bọn người sắp đến phạm sơn là những nhân vật nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Họ đều là những tay cao thủ nổi danh lâu năm trong võ lâm, sư đệ chưa bước chân vào chốn giang hồ dù là có nói ra sư đệ cũng không hiểu được.

Thiếu niên áo lam đầy vẻ ngây thơ chất phác chú ý nhìn Vô Vi một lúc rồi hỏi:

-Năm nay tiểu đệ bao nhiêu tuổi?

Vô Vi đạo trưởng bị hỏi câu này một cách đột ngột không khỏi ngẩn người ra.

Lão trầm ngâm một chút rồi thủng thẳng đáp:

-Năm nay sư đệ mới 23 tuổi.

Thiếu niên áo lam lại hỏi:

-Tiểu đệ đóng cửa luyện công mấy năm rồi?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Từ hồi sư đệ lên ba...

Bỗng lão đổi giọng đáp:

-Vừa đúng 20 năm không hơn không kém.

Thiếu niên áo lam hỏi:

-Hai chục năm đâu phải là ít? Tiểu đệ cũng không hiểu nghệ thuật của mình đã đến trình độ nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Luyện võ từ ngày còn nhỏ lòng không vương tạp niệm mà hai chục năm khắc khổ cần mẫn, lại ba thời kỳ đóng cửa tập rèn, vậy ngoài chuyện chưa đủ kinh nghiệm, sự thành tựu của sư đệ có thể cao hơn nhị sư huynh rồi.

Thiếu niên áo lam dường như chợt nghĩ tới điều gì trọng đại, chàng cau mày hỏi:

-Đại sư huynh! Tiểu đệ có mấy lời dẫu tận đáy lòng, trước đây chưa từng hỏi chương môn sư huynh. Chẳng hiểu bữa nay có thể hỏi được chăng?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Chỉ sợ tiểu huynh gặp phải những câu hỏi không thể trả lời được.

Thiếu niên áo lam hỏi:

-Sư phụ từ trần được bao nhiêu lâu rồi?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Mười tám năm.

Thiếu niên áo lam lại hỏi:

-Tiểu đệ học nghề được 20 năm mà sư phụ viên tịch đã 18 năm. Vậy khi đó tiểu đệ mới là thằng nhỏ lên 5,6. Nhưng việc sư phụ truyền dạy tướng tiểu đệ hãy còn ghi nhớ được ít nhiều mới phải, nhưng sao tiểu đệ không nhớ chi hết. Dường như võ công tiểu đệ hoàn toàn do đại sư huynh truyền thụ thì phải?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Cái đó chẳng qua là ta đại diện truyền thụ võ nghệ. Vì khi ấy sư phụ đang nằm trên giường bệnh trong một thời gian rất lâu, không dạy được võ công cho sư đệ.

Thiếu niên áo lam hỏi:

-Cái đó cũng thật là kỳ! đại sư huynh đã truyền thụ võ công cho tiểu đệ thì tại sao tiểu đệ lại là truyền môn của sư phụ?

Nên biết thiếu niên áo lam còn nhỏ tuổi như vậy thì dù có làm môn hạ của Vô Vi đạo trưởng cũng không phải là quá lớn. Tên đệ tử thủ tọa của Vô Vi

đạo trưởng đã ngoài 30 tuổi, nghĩa là còn lớn hơn thiếu niên này đến 10 tuổi. Vô Vi đạo trưởng cười mát đáp:

-Theo qui củ võ lâm thì thứ bậc là việc rất hệ trọng. Chính sư phụ đã miệng nói ra thu nạp sư đệ vào môn phái Võ Đương. Tiểu huynh có đại diện sư phụ truyền thụ võ công cho tiểu đệ thì cũng không thể tự coi mình là bậc trên được?

Thiếu niên áo lam tựa hồ chưa hiểu hết ý câu nói của Vô Vi, nhưng chàng cũng không hỏi nữa, ngửa mặt lên thở phào một cái rồi lãng qua chuyện khác.

-Đại sư huynh ! Tiểu đệ đã không có chút kinh nghiệm về chiến đấu vậy cứ tiếp tục luyện nữa hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Dĩ nhiên là thế.

Thiếu niên áo lam tinh thần phấn khởi nói:

-Tiểu đệ đã luyện võ công 20 năm chưa cùng người động thủ một chiêu, một quyền nào. Bữa nay tiểu đệ gặp ngày xuất quan mà trong chùa Tam Nguyên chúng ta lại có việc tương đây là một cơ hội để rèn luyện cho được từng trải. Không hiểu chương môn sư huynh có ưng cho tiểu đệ xuất lực chăng?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Sư đệ phụ trách việc bảo vệ nhà đan thất này...

Thiếu niên áo lam dường như chưa thỏa mãn liền hỏi:

-Sư huynh! Toà nhà đan thất này là nơi trọng địa, khi nào người ngoài dám xâm phạm tới?

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời:

-Nếu ta đoán không lầm thì xung quanh đan thất có một địa vị rất trọng yếu vì cuộc quyết chiến của những tay cao thủ đều nhằm vào trong toà nhà này cả.

Thiếu niên áo lam cười đáp:

-Vậy thì hay lắm ! Tiểu đệ ra thạch động phía sau núi lấy binh khí rồi trở lại đây ngay...

Chàng không chờ Vô Vi đạo trưởng trả lời đã xoay mình nhảy vọt ra xa 2, 3 trượng rồi mất hút vào trong bụi hoa. Thiếu niên thân pháp rất mau lẹ chẳng khác một tia chớp nhoáng.

Vô Vi đạo trưởng thở phào một cái đỡ Tiêu Linh Vũ dậy để gã tựa vào vách. Đoạn lão cất bước từ từ đi lại trong nhà đan thất.

Chỉ trong khoảnh khắc, trên đầu đạo trưởng bỗng ra một làn khí như mây mù. Hiển nhiên lão mượn thế đi lại để ngấm ngấm vận nội công.

Bỗng lão dừng lại rồi giơ ngón tay lên điểm về phía Tiêu Linh Vũ ngồi trên giường mây. một giải bạch khí theo ngón tay đánh trúng vào những huyết đạo bắt nguồn từ Nhâm mạch.

Tiêu Linh Vũ tựa mình vào vách đột nhiên rung động hai cái, dường như bị luồng kiếm lực rất mạnh đánh vào trong kinh mạch trong thân thể chàng và cho lưu khắp nơi, khiến người chàng phải chuyển động, nhưng lưng chàng vẫn tựa vào vách y nguyên.

Vô Vi đạo trưởng điểm ra một chỉ rồi luồng bạch khí trên đỉnh đầu bỗng tan đi.

Lão tổ vẻ rất mỏi mệt chập chập bước lại bên giường Tiêu Linh Vũ rồi ngồi xếp bằng nhắm mắt điều dưỡng.

Sau chừng 1 giờ, Vô Vi đạo trưởng mới đỡ mệt.

Lúc này trời đã tối, Vô Vi đạo trưởng dương mắt lên nhìn bỗng thấy hai người sóng vai đứng trước cửa đan thất. Chính là Vân Dương Tử và thiếu niên áo lam.

Vân Dương Tử khẽ nghiêng mình nói:

-Tiểu đệ huy động toàn thể đệ tử vào hàng nhị tam đại trong chùa lập thành ngũ hành kiếm trận ở những nơi trọng yếu. Xin sư huynh quan sát lại một lượt.

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Không cần đâu, thế là đủ rồi. Sư đệ truyền dụ trước khi có hồi chuông báo hiệu thì đệ tử các nơi đâu giữ yên đó không được tự tiện rời chỗ để truy sát bên địch, mà chỉ giữ những nơi trọng yếu đừng để địch nhân phạm tới là được.

Vân Dương Tử nhú cặp lông mày nói:

-Chưởng môn sư huynh! Nếu địch nhân vượt quá được chỗ ngăn trở cứ sấn vào, thì biết làm thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Những người đến chậm còn đêm nay đến là bọn quỷ mỵ ở Tam sơn ngũ nhạc.

Tuy nhiên từ ngày ta tiếp giữ chức chưởng môn đã nghiêm lệnh ước thúc đệ tử không để ai tùy ý gây thù với người. Mười năm nay oai danh của phái Võ dương ta đã khiến cho võ lâm kinh sợ. Nếu không phải hạng người ỷ mình võ công cao thâm quyết không dám đến quấy nhiễu. Những người đến đây đã là nhân vật nổi danh mà lại phức tạp, gồm đủ các loại. đại đa số đệ tử chùa Tam Nguyên chưa từng trải qua chiến đấu mà bảo chúng đem toàn bộ chống cự bên địch, tất chúng tranh nhau tham công làm cho chưởng pháp rối loạn. Thế thì sao bằng để chúng đừng có tham tâm mong mỏi lập công. Ta chỉ hy vọng giữ được bình yên. Vậy cần lựa chọn mười lăm cao thủ cao cường tổ chức ba bộ ngũ hành kiếm trận chuyên việc chiến đấu với cường địch.

Vân Dương Tử nói:

-Sư huynh lo nghĩ thật chu đáo, tiểu đệ còn kém xa. Bây giờ tiểu đệ xin lập

tức tuân theo chỉ dụ của sư huynh để chuẩn bị.

Y để dụng bàn tay trước ngực nghiêng mình thi lễ rồi trở gót đi ngay.

Chàng thiếu niên vẫn mặc áo lam như trước, có điều bây giờ tay mặt cầm thanh trường kiếm, tay trái cầm một chiếc đai. Trên đai có bảy cái túi da đều cắm đoản kiếm dài 8 tấc 2 phân.

Vô Vi đạo trưởng đưa mắt nhìn những đoản kiếm trên chiếc đai da vẻ mặt nghiêm nghị hỏi:

-Sư đệ ! Sư đệ có biết những đoản kiếm cắm trong túi chế bằng gì không?

Thiếu niên áo lam đáp:

-Tiểu đệ biết rồi. Cái đó chế bằng sắt nguội để ngàn năm.

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Sư đệ biết rồi là hay. Những thanh kiếm đó sắc bén vô cùng, có thể xuyên đá khóet vàng mà mũi thanh nào cũng nhọn sắc như mũi kim chuyên để phá khí công của nội gia. Bất luận người võ công cao cường đến đâu cũng không chịu nổi.

Những thanh kiếm đó độc địa quá chừng, và sư đệ chớ có dùng nó một cách khinh suất.

Thiếu niên áo lam gật đầu đáp:

-Tiểu đệ ghi nhớ rồi.

Vô Vi đạo trưởng nở một nụ cười hiền hoà hỏi:

-Sư đệ có biết tên bảy thanh đoản kiếm đó là gì không?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 20

Núi Võ Đương Quần Hùng Xuất Hiện

Thiếu niên áo lam đáp:

-Tiểu đệ ghi nhớ đường như cái đó kêu bằng "Thất hưu kiếm".

Vô Vi đạo trưởng nghiêm nét mặt hỏi:

-Sư đệ có biết tại sao lại kêu bằng "Thất hưu" không?

Thiếu niên áo lam chẳng những ránh công rèn luyện võ nghệ mà còn nghiên tập nghệ văn. Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

-Ý tứ hai chữ thất hưu dường như có ẩn ý là thất tuyệt, nhưng nghe có vẻ hoà hoãn hơn. đã gặp phải những kiếm này thì thất tình lục dục đều thối hết.

Tiểu đệ giải thích như vậy chẳng hiểu có đúng không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Lời giải thích của sư đệ mới đúng một nửa. Thất hưu ngoài ý nói những kiếm này rất độc địa mà còn ngụ ý phải dè dặt không được dùng đến một cách càn rỡ.

Trước khi ân sư qui tiên di chúc lại cho tiểu huynh giao "Thất hưu kiếm" lại cho sư đệ sử dụng là lão nhân gia có chỗ tác dụng. Di mạng của sư phụ dĩ nhiên tiểu huynh không dám trái ý. Vật này ghê gớm lắm, mong rằng sư đệ chớ có lạm dụng.

Thiếu niên áo lam kính cẩn nói;

-Tiểu đệ xin ghi lòng lời dạy bảo của sư huynh. Nếu không gặp kẻ tội ác cùng cực khôn bề dung thứ thì quyết chẳng dùng tới.

Vô Vi đạo trưởng vẫy tay nói:

-Sư đệ không phụ lòng di ái của tiên sư là tiểu huynh yên tâm rồi...

Lão vẫy tay nói tiếp:

-Sư đệ bảo vệ cho tiểu huynh.

Đoạn lão lập tức đi vòng quanh trong gian nhà.

Chỉ trong khoảnh khắc trên đỉnh đầu Vô Vi đạo trưởng lại tiết ra một luồng bạch khí. Rồi lão dừng bước phóng ngón tay ra. Một dây bạch khí từ đầu ngón tay vọt tới điểm vào huyết mạch Tiêu Lĩnh Vũ. Có điều lần này điểm vào ba chỗ cực huyết về đốc mạch.

Nên biết hai mạch Nhâm, đốc là máu chốt về âm dương nhị khí của con người.

Nhâm mạch thuộc âm là chỗ khởi nguyên của những huyết Khai Nguyên, Mach Môn, Khí Hải, âm Giao, Thần Khuyết, thuỷ âm, Hạ Uyển, Tử Cung, Hoa Cái. đốc mạch thuộc về dương, nguồn gốc những huyết Mệnh Môn,

duyệt Quan, Huyền Trụ, Tích Trung, Trung Khu, Nao Hải.
Người Tiêu Lĩnh Vũ lại rung động một hồi. Luồng bạch khí trên đầu Vô Vi đạo trưởng đột nhiên tiêu tan không thấy đâu nữa. Lần này lão càng mệt nhọc hơn, trán toát mồ hôi.
Thiếu niên áo lam nhú cặp lông mày, đột nhiên tiến lại gần nắm lấy sau lưng Vô Vi đạo trưởng nói:
-Để tiểu đệ trợ lực cho sư huynh một tay.
Thanh âm trầm trầm của Vô Vi đạo trưởng đột nhiên cất lên đáp:
-Sư đệ bất tất phải trợ lực cho tiểu huynh. Trong đêm nay sư đệ còn phải đối phó với cường địch nên dành dụm sức lực.
Thiếu niên áo lam nhẹ buông tiếng thở dài rồi thu tay lại.
-Vô Vi đạo trưởng từ từ đến trước giường mây ngồi xếp bằng nhắm mắt điều dưỡng.
Thiếu niên áo lam lần đầu gặp việc, tự nhiên trong lòng không khỏi hoang mang. Chàng giơ tay vẫy một cái, lập tức có hai tên đạo đồng chạy lại hỏi:
-Sư thúc có điều chi dạy bảo?
Thiếu niên áo lam đưa mắt ngó Vô Vi đạo trưởng đang ngồi xếp bằng đáp:
-Nếu có điều chi cảnh giác thì báo cho ta biết ngay.
Đạo đồng dạ một tiếng rồi len lén rút lui.
Lò lửa trong đan thất cháy bùng bùng chiếu ra ánh thanh quang rực rỡ.
Thiếu niên áo lam muốn nhân khoảnh khắc trước trận phong ba ngồi điều dưỡng một lúc, nhưng đây là lần đầu lâm địch, trong tâm trí chàng lớn vờn những cử động chống đỡ, không làm sao tĩnh tâm lại được.
Đầu óc chàng đang nổi lên những làn sóng tư tưởng, bấy giờ đêm đã sang canh hai.
Bất thành linh chuông chùa đánh đổ hồi vọng lại phá tan bầu không khí tịch mịch lúc canh khuya.
Thiếu niên áo lam biết đây là hồi chuông báo động. Hiên nhiên chùa Tam Nguyên đã phát hiện tông tích địch nhân.
Chàng đứng phắt dậy buộc đai kiếm vào lưng rồi tay cầm trường kiếm bước ra khỏi đan thất.
Ngọn gió đêm rít lên từng cơn hoa lá tung bay, bóng sao mờ tỏ. Trong bụi cây thấp thoáng ánh kiếm.
Tiếng chuông chùa cấp bách vang lên. đây là dấu hiệu người ngoài đã sấn vào chùa Tam Nguyên và đã dùng khí giới ngăn đánh xáp lá cà.
Tiêu Lĩnh Vũ nằm trên giường mây, chàng đã được Vô Vi đạo trưởng trút chân khí vào hai mạch Nhâm, Đốc, khí huyết trong người chàng đã chịu lưu thông mau lẹ, khai thông những huyết đạo bị điểm. đột nhiên chàng mở mắt lồm cồm ngồi dậy.

Vô Vi đạo trưởng đột nhiên vươn tay trái ra ấn vào huyệt huyền cư trong người Tiêu Linh Vũ, nói:

-Hải tử ! Người không nên vọng động. Bản đạo trực độc giúp người, người có thấy chỗ nào khó chịu cứ nói cho bản đạo hay.

Tiêu Linh Vũ nhớ mang máng đang ở trong Thính thiên Các bỗng ngửi mùi tanh sặc sụa rồi ngất xỉu không biết gì nữa. Bây giờ chàng nghe Vô Vi đạo trưởng hỏi liền đáp:

-Tiểu tử thấy trong ngực có làn hơi tanh tươi chỉ buồn nôn.

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Thế thì hay lắm. Nếu người buồn nôn thì cứ việc thổ hết ra, chứ đừng cố nín.

Lão ngấm ngấm đề khí vào lòng bàn tay cho phát ra một luồng nhiệt lực theo huyệt Huyền Cơ trút vào người chàng. đồng thời lão nói:

-Bản đạo còn mong mượn sức trực độc để khai thông Tam âm tuyết mạch cho người.

Tiêu Linh Vũ không hiểu Tam âm tuyết mạch là gì, nhưng cũng cảm thấy hai nơi trong mình thường đau nhức dường như huyết mạch bị ứ tích không lưu thông được. Chàng chỉ biết vậy chứ không để tâm. Sau khi Khâu Vân Cô truyền phép vận khí, dường như những chỗ này càng nghiêm trọng hơn. Mỗi lần tọa tức vận khí thì những chỗ đau kia lại phát tác trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi mới tiêu dần.

Bỗng thấy lòng bàn tay Vô Vi đạo trưởng đẩy ra một luồng hơi nóng trước yếu sau mạnh, thấu vào thân thể, lan ra khắp tứ chi. Luồng hơi này đi tới đâu phản ứng tự nhiên vận khí dẫn đường cho luồng nhiệt lưu thấm vào huyết mạch.

Vô Vi đạo trưởng hơi ngạc nhiên hỏi:

-Hải tử! Người đã luyện võ công bao giờ chưa?

Tiêu Linh Vũ đáp:

-Chưa! Hỡi ơi. Vân Cô muốn truyền võ công học tiểu tử không ngờ người bị thương thế phát tác và chết mất rồi !...

Chàng nói tới đây biết mình lỡ lời liền dừng lại.

Vô Vi đạo trưởng từ từ thu chiêu về hỏi:

-Hải tử! Bây giờ người còn buồn nôn không?

Tiêu Linh Vũ đáp:

-Không còn nữa. đám khí hôi tanh ở trước ngực cũng đã tự động tiêu tan đi.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Tam âm tuyết mạch trong mình người đã bắt đầu rắn lại. Nếu một ngày kia toàn bộ cứng đơ thì dù có thuốc tiên cũng không cứu được nữa...

Tiêu Linh Vũ chống tay ngồi dậy nói:

-Từ thừa nhỏ gia gia của tiểu tử cũng bảo thế. Người còn nói tại hạ không

sống lâu được. Tiểu tử nghĩ rằng dù ai sống đến trăm năm rồi cũng phải chết. Vậy có chết sớm mấy chục năm cũng thế mà thôi.

Vô Vi đạo trưởng nghĩ thầm:

-Thằng nhỏ này còn ít tuổi mà đã có hào khí coi thường cái chết.

Lão gật đầu cười nói:

-Nhưng ta thấy tuyệt mạch của người chưa đến nỗi hoàn toàn cứng nhắc, tức là còn có thể cứu được. Có điều bản đạo dùng chân khí mà tấn công vào huyết đạo của ngươi phải mất một thời gian khá lâu chứ không phải trong chốc lát mà được.

Chờ cho hết trận phong ba này, bản đạo thử dùng thuật kim tằm hoá huyết xem có tìm ta được đường lối nào không. Vừa rồi bản đạo đã phát huy chân khí bản thân để trực chất độc trong mình người vào một chỗ. Trong vòng ba giờ chắc chưa có gì biến hoá.

Tiêu Linh Vũ lấy làm kỳ hỏi:

-Đêm nay có trận phong ba gì?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Nhiều tay cao thủ võ lâm đến đây để cướp người.

Tiêu Linh Vũ hỏi:

-Phải chăng những người đã đến đây lúc ban ngày ? chà, tiểu tử biết rồi. Bọn họ không phải muốn cướp tiểu tử đâu mà dùng tiểu tử làm lá bài để bức bách Khâu tử tử giao chiếc chìa khoá cung cấm cho họ mà thôi.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói:

-Bản đạo đã hứa lời bảo vệ ngươi thì dù có bao nhiêu cao thủ thiên hạ đều lên núi Võ Đương, cũng quyết không thay đổi lời hứa.

Lão ngừng một chút rồi hỏi:

-Hài tử ! Có thật Khâu Vân Cô đã chết rồi không?

Tiêu Linh Vũ đáp:

-Chính mắt tiểu tử đã trông thấy. đó là sự thực cả trăm phần trăm. Vô Vi đạo trưởng hỏi:

-Ngươi bảo y bị thương thế phát tác mà từ trần, vậy ngươi có biết y bị thương về tay ai không?

Tiêu Linh Vũ lắc đầu nói:

-Cái đó tiểu tử không rõ.

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên có tràng cười the thé vang lên rất chói tai.

Tiếng cười này dường như từ xa vọng lại. Tiêu Linh Vũ nghe thấy không tự chủ được phải rùng mình.

Vô Vi đạo trưởng khẽ nói:

-Hài tử! Ngươi hãy ghi nhớ ngồi yên đây, nếu không có lời của bản đạo, thì đừng ra khỏi nơi này.

Tiêu Linh Vũ kể cận Khâu Tiểu San đã trải qua bao nhiêu trận đánh phá

vòng vây, cùng những cuộc ác đấu sống chết chỉ khe chừng sợi tóc. Chàng tự biết mình không hiểu võ công, chẳng giúp gì được cho ai mà chỉ làm phiền lụy cho người khác, liền gật đầu đáp:

-Vấn bối nhớ rồi.

Chàng ngừng đầu nhìn ra thấy một thiếu niên mặc áo trường bào màu lam rảo bước tiến vào, tay ôm thanh trường kiếm. Vẻ mặt rất trang nghiêm.

Chàng ta nghiêng mình nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi:

-Đại sư huynh! Sư huynh đã nghe thấy tràng cười đó chưa?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Người đó võ công rất cao thâm...

Đột nhiên hai tiếng quát lọt vào.

Thiếu niên áo lam xoay mình vọt đi như một giầy khói nhảy ra khỏi đan thất.

Tiêu Linh Vũ nghe tiếng quát tưởng còn xa đến mấy trượng mà tựa hồ người đã đến phía ngoài đan thất rồi.

Chàng vốn là người có đờm lược tuy sức không trói nổi con gà, nhưng đầy lòng dũng cảm chẳng biết sợ là chết là gì. Chàng quay lại nhìn Vô Vi đạo trưởng liêu lĩnh:

-Tiểu tử muốn coi các vị đánh nhau được không?

Vô Vi đạo trưởng chau mày đáp:

-Đánh nhau thì nguy hiểm chết người, hay gì mà coi?

Tiêu Linh Vũ nói:

-Tiểu tử nấp ở phía sau cửa, quyết không ra khỏi đan thất.

Bỗng nghe tiếng người quát hỏi:

-Ai? đang đêm đã sấn vào chùa Tam Nguyên sao không ló mặt ra mà cứ nấp hoài thì đâu phải anh hùng hảo hán?

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng đáp lại:

-Người còn nhỏ tuổi như vậy không đáng hỏi danh tánh lão phu.

Tiêu Linh Vũ đưa mắt ngó Vô Vi đạo trưởng thấy lão không có ý ngăn cản liền bước xuống giường, nghênh cổ nhìn ra ngoài.

Sắc đêm mờ mờ, chàng thấy hai tên đạo đồng tay cầm trường kiếm sóng vai nhau mà đứng ngăn cản một người áo đen cao nghệu. Người này che phủ hết đầu mặt bằng tấm vải đen chỉ để hở đôi mắt lấp loáng. Người áo đen đó đang đối đáp với thiếu niên áo lam.

Thiếu niên áo lam dường như bị người áo đen chọc giận, cười lạt nói:

-Các hạ đã vượt qua bao nhiêu cửa ải vào đây thì võ công tất nhiên phi thường.

Tại hạ muốn thỉnh giáo mấy chiêu.

Hắn vung tay mặt một cái, tay cầm bảo kiếm còn cả vỏ đột nhiên hạ xuống.

Người áo đen cất giọng lạnh như băng đáp:

-Người không đáng nói chuyện với lão phu. Kêu Vô Vi đạo trưởng ra đây.
Thiếu niên áo lam tức giận quát lên:

-Các người hãy tránh ra!

Chàng vung thanh trường kiếm cho vọt ra hai bông kiếm hoa rồi nói:

-Các hạ hãy thắng thanh kiếm ở trong tay tại hạ rồi hãy gặp tể sư huynh cũng chưa muộn.

Vô Vi đạo trưởng ngồi xếp bằng trên giường mây. Tinh thể bên ngoài khăn trang như vậy mà lão vẫn thản nhiên như không nghe thấy.

Người áo đen nói:

-Phải chăng người là đệ tử của Vô Vi đạo trưởng? Lão phu chưa từng nghe ai nói tới Tể Trần lão đạo còn có truyền nhân như người.

Tể Trần đạo trưởng là sư phụ của Vô Vi đạo nhân, tức chương môn đời trước phái Võ đương.

Thiếu niên áo lam nghe lão áo đen nói tới sư phụ chàng mà tuyệt không có ý gì kính nể thì cơn giận càng nổi lên. Chàng lạnh lùng hỏi:

-Lão dám khinh bạc cả tiên sư ta ư?

Chàng vung kiếm đâm tới đánh véo một cái.

Ánh sao lờ mờ bỗng thấy ánh bạc nổi lên hiện thành những bông kiếm hoa.

Lão áo đen cất tiếng khen:

-Chiêu tiên nữ tán hoa hay quá!

Lão phát tay áo bào một cái xô luồng tiềm lực ra bắt buộc thế kiếm phải dừng lại rồi nói:

-Thằng nhỏ kia, tên họ là chi?

Thiếu niên áo lam đáp:

-Ta là Triển Diệp Thanh. Lão hãy thử tiếp đón mấy chiêu nữa.

Chàng dứt lời, thanh trường kiếm trong tay đã phóng liền mấy tuyệt chiêu.

Bỗng thấy hàn quang ngưng tụ rồi lại vọt ra. Chỉ trong chớp mắt chàng đã đánh liền mấy chiêu.

Lão áo đen vừa phát tay áo vừa phóng chỉ đẩy luồng ám kình ra không ngớt.

Tám chiêu kiếm liên hoàn của đối phương đã bị gạt đi.

Triển Diệp Thanh mới đối địch lần đầu gặp phải tay cao thủ ghê gớm. Chàng vừa kinh hãi vừa tức giận, toan trở hết những chiêu tuyệt học ra.

Lão áo đen đột nhiên lùi lại nói:

-Về nội lực cũng như về mau lẹ người không kém gì nhị sư huynh. Có điều người chưa đủ kinh nghiệm về cách ứng chiến.

Lão nói câu này bằng một giọng thành thực chứ tuyệt không có ý gì đối địch.

Thanh âm Vô Vi đạo trưởng từ trong đan thất vọng ra:

-Sư đệ không được vô lễ với Đặng đại hiệp. Mau thu trường kiếm lại.

Lão vừa nói vừa ra khỏi đan thất nghênh tiếp người áo đen.

Vô Vi đạo trưởng tay mặt để dửng dưng đứng trước ngực mỉm cười nói:
-Con gió nào đã thổi đại giá tới đây? Đặng huynh! đã đến hơn mười năm chúng ta chưa gặp nhau rồi nhỉ?
Người áo đen giơ tay lên trở vào Vô Vi đạo trưởng đáp:
-Hay lắm! Cường địch đã vào tận bờ cõi, cuộc đại chiến sắp mở màn mà lão đệ vẫn ung dung ngồi hưởng thanh nhàn trong đan thất được thì kỳ thật!
Vô Vi đạo trưởng cười nói:
-Bần đạo đã biết chắc thế nào đại giá của Đặng huynh cũng tới đây, nên lâm nguy mà không nao núng...
Lão áo đen đằng hắng một tiếng rồi nói:
-Đừng đưa nước đường ra nữa. Đặng mỗ không uống đâu?
Lão vừa nói vừa rảo bước đi vào nhà đan thất.
Triển Diệp Thanh chau mày mắng thầm:
-Lão này thật là cuồng vọng. đối với chương môn sư huynh mà lão vẫn nghênh ngang.
Nên biết địa vị chương môn phải Võ đương rất tôn cao. Vô Vi đạo trưởng tuy là người hoà nhã, nhưng bọn đệ tử bản phái vẫn kính cẩn lão như một thành linh. Thế mà người áo đen ra chiều phóng lãng tựa hồ coi Vô Vi đạo trưởng không vào đâu.
Thiếu niên áo lam thấy đại sư huynh coi lão này lễ độ như đối với bậc thượng tôn, nên lòng chàng dù phần nộ mà cũng không tiện lên tiếng trách móc. Chàng theo sát Vô Vi đạo trưởng tiến vào đan thất.
Lão áo đen không chờ Vô Vi đạo trưởng mời đã ngồi xuống ghế nói:
-Đặng lão nhị này đi qua Ngạc Tây thấy rất nhiều người trong võ lâm đi về phía núi Võ Đương, chẳng hiểu là chuyện gì, vội vàng chạy tới đây. Không ngờ Đặng mỗ coi tấn kịch này đến phải sa lệ, thật uổng phí tâm cơ.
Vô Vi đạo trưởng tủm tỉm cười nói:
-Hơn mười năm cách biệt, Đặng huynh vẫn nóng nảy chẳng khác ngày xưa.
Lão áo đen cười rộ đáp:
-Con người như Đặng mỗ thì thay đổi thế nào được?
Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:
-Lão đạo mũi trâu kia! Lão coi sự việc này như trò đùa. Nếu bọn người tới đây là hạng chuột nhắt thì Đặng mỗ chẳng đi suốt ngày đêm đến để báo tin làm chi, nhưng trong số người này còn mấy lão ma đầu đã ẩn danh từ lâu nay cũng tái xuất giang hồ. Thanh danh và võ công của họ e rằng không kém gì lão mũi trâu. Lão liệu mà phòng ngừa kẻo hỏng bát đũa. Khi đó có hối cũng không kịp nữa.
Vô Vi đạo trưởng vẫn tươi cười đáp:
-Đã được Đặng đại hiệp tới đây, dĩ nhiên bần đạo khỏi lo gì nữa.
Lão áo đen nóng nảy lắc đầu:

-Hừ! Lão mũi trâu chẳng khác gì lão đại của ta. Trời sập mà họ vẫn khệnh khạng.

Vô Vi đạo trưởng vẫy tay một cái. Hai tên đạo đồng liền bung khay trà tiến vào.

Người áo đen bỏ tấm khăn che mặt xuống cầm lấy chung trà uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Linh Vu chú ý nhìn thấy người áo đen đầy mặt râu đậm tua tủa, mặt vuông mắt tròn, lông mày rậm mũi cao. Tướng mạo rất uy nghi. Những cái đó đặt vào thân thể cao ngều thật là cân đối.

Vô Vi đạo trưởng quay lại nhìn Triển Diệp Thanh nói:

-Sur đệ mau vào hội kiến đi. Vị này là Đặng đại hiệp trong Chung Nam Song Hiệp, lưng lấy tiếng tăm khắp thiên hạ.

Triển Diệp Thanh liền nói:

-Đặng huynh võ công cao cường. Tiếng đồn quả đã không ngoa.

Rồi chàng chấp tay xá dài một cái.

Đặng Nhất Lôi (tên lão áo đen) xua tay nói:

-Đừng thi lễ nữa. Đặng lão nhị đây rất kỵ cái đó. Lão mũi trâu sư huynh ngươi thật giống tính lão đại của ta. Để y vào đàn thất ngồi nói chuyện với lão đạo này thì đến ba ngày ba đêm cũng không biết mệt. Cũng vì lão câu nệ lễ phép mà Đặng lão nhị đến mười năm nay không lên núi Võ Dương...

Đặng Nhất Lôi vừa nói vừa ngắm ngía Triển Diệp Thanh từ đầu đến gót chân rồi nói:

-Hời ơi! Lão đạo thu nạp tên đồ đệ này từ bao giờ mà sao ta chẳng biết chi hết.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Tiên sư có di mệnh chỉ cho y luyện mấy môn võ công. Vì thế một mình y cứ ở phía sau núi ít khi lộ mặt ra. Chẳng những Đặng đại hiệp không biết mà ngay cả đệ tử phái Võ Dương cũng ít kẻ biết tới tam sư thúc của chúng.

Triển Diệp Thanh thấy Đặng Nhất Lôi hết nói lão mũi trâu lại kêu lão đạo sĩ đối với sư phụ cùng sư huynh mình thì không bằng lòng nghĩ thầm:

-Sư huynh ta là chủ môn phái lớn. Thế mà lão một điều kêu lão mũi trâu, hai điều kêu lão mũi trâu thì còn ra thể thống gì?

Nhưng chàng thấy Vô Vi đạo trưởng vẫn thản nhiên chẳng có vẻ gì bất mãn nên chàng cũng không tiện nổi nóng.

Đặng Nhất Lôi chuyển động mục quang ngó Tiêu Linh Vu. Lão hỏi:

-Thằng nhỏ này là ai vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Thằng nhỏ này ư? Bao nhiêu cao nhân võ lâm đêm nay lần đến núi Võ Dương cũng chỉ vì gã.

Đặng Nhất Lôi tròn mắt lên nhìn Tiêu Linh Vu mấy lần rồi hỏi:

-Vi hấn? Chẳng lẽ thằng nhỏ này lại dính líu đến mối ân oán trong võ lâm được?

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời:

-Gã có dính líu đến những chuyện ơn oán trong võ lâm nhưng không đến nỗi gây phiền não lắm đâu.

Đặng Nhất Lôi bản tính nóng nảy, lớn tiếng:

-Lão mũi trâu đừng quanh co nữa. đầu đuôi thế nào nói huých toẹt ra.

Vô Vi đạo trưởng đột nhiên biến thành thái độ cực kỳ nghiêm trọng. Lão đem việc Tiêu Lĩnh Vu dính líu đến chiếc chìa khoá cung cấm thuật lại một lượt.

Đặng Nhất Lôi trầm ngâm một lúc rồi nói:

-Bọn người kia bỏ cái gốc theo cái ngọn. Chúng không đi kiếm Khâu Tiểu San và Trung Châu nhị cô lại đi tìm thằng nhỏ sức không trói nổi con gà này mới thật là kỳ!

Bỗng nghe tiếng quát tháo từ ngoài vọng vào. Triển Diệp Thanh lạng người đi một cái nhanh như chớp ra ngoài.

Đặng Nhất Lôi cũng đứng phắt dậy nói:

-Võ công của tiểu sư đệ lão mũi trâu, Đặng mỗ xem chừng có thể thành tựu lớn, nhất định không kém lão. Nhưng y có vẻ lộ liễu quá. Theo nhận xét của lão nhị thì bọn cường địch đêm nay đến xâm phạm có hai tên ma đầu rất khó mà ăn thua với chúng. Vậy Đặng lão nhị ra đón họ.

Lão không chờ Vô Vi đạo trưởng trả lời đã nhảy vọt ra ngoài đan thất.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

-Đáng tiếc là tiểu tử chưa luyện võ công để gặp những lúc như thế này cho họ một bài học.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười nói:

-Chí khí người không phải là nhỏ. Nhưng người nên biết...

Đạo trưởng chưa nói dứt lời thì một thanh âm trầm trầm từ đằng xa vọng lại:

-Lão phu là Bắc thiên tôn giả pháp giá qua đây nghe tin đồn chiếc chìa khoá cung cấm đã xuất hiện trên giang hồ. Thằng nhỏ trong đan thất kia là đầu mối duy nhất để tìm ra chỗ chìa khoá đó. Năm trước lão phu đang gặp kỳ đóng cửa luyện công, không thể tham dự vào cuộc đại hội tỷ võ, nay nghĩ đến vẫn còn tiếc rẻ...

Câu nói đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu thò đầu trông ra thì chẳng thấy bóng người đâu hết. Chàng quay vào ngó Vô Vi đạo trưởng thì thấy nét mặt lão biến đổi rất khó coi, mồ hôi trán ngấm toát ra.

Đột nhiên lò lửa trong đan thất lay động. Một làn gió nhẹ thổi vào mặt.

Trong đan thất đã thêm ba người. Người đứng chính giữa mình mặc áo cẩm bào thêu con rồng cuốn, chòm râu dài như tuyết chùng xuống trước ngực.

Hai người đứng bên mặc áo trắng ta kiểu nho sĩ đứng tuổi.

Vô Vi đạo trưởng đứng lên nói:

-Bần đạo không biết đại giá của tôn giả đã tới nơi nên không kịp nghênh tiếp.

Lão già đứng tuổi tùm tùm cười nói:

-Lão phu qua đây nghe đồn chiếc chìa khoá cung cấm lại xuất hiện trên chốn giang hồ.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 21

Chùa Tam Nguyên Quần Hùng Xuất Hiện

Lão già đứng giữa ngưng lại một chút rồi tiếp:

-Kỳ trước lão phu đã lỡ dịp tham dự vào cuộc thính hội nên mấy chục năm nay vẫn còn hối tiếc...

Cặp mắt lão chiếu ra những tia sáng lạnh lẽo nhìn chăm chú vào Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Lão phu tuy không cố ý muốn đoạt lấy những dị vật trong cung cấm nhưng cũng hy vọng được vào đó để thăm người bạn cũ xem còn sống hay không mà thôi.

Vô Vi đạo trưởng tuy đứng yên không nhúc nhích nhưng đã ngấm ngấm vận Huyền môn cương khí đến mười thành để đề phòng.

Bắc thiên tôn giả thấy Vô Vi đạo trưởng không nói gì liền biến sắc nói tiếp:

-Chiếc chìa khoá để mở cung cấm khác nào đã chìm đáy biển. Mấy chục năm nay chỉ nghe tiếng đồn mà không thấy xuất hiện. Lão phu ba lần vào Trung Nguyên ngấm ngấm dò hỏi mà thủy chung vẫn không được như nguyện. Chuyến

này lại nghe tiếng đồn đại rất nhiều nên tới đây phỏng vấn. Mắt lão phu đã trông thấy rất nhiều cao thủ đi về phía núi Võ Đương thì chắc lời đồn chẳng phải vô căn cứ đâu.

Vô Vi đạo trưởng trấn tĩnh tâm thần đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Theo lời đồn đãi chỉ có đường lối duy nhất để tìm ra chiếc chìa khoá cung cấm là ở chú nhỏ này. Lão tiên bối thần nhãn hơn đời thử coi gã có phải là người đã luyện võ hay chưa? Lời đồn trên chốn giang hồ gây nên một trường sóng gió có thể tin được chăng?

Bắc thiên Tôn giả hất hàm râm bạc trước ngực ngó Tiêu Lĩnh Vu bằng cặp mắt sắc bén nghiêm trang hỏi:

-Đạo trưởng có biết lừa bịp lão phu sẽ gây nên hậu quả gì không?

Vô Vi đạo trưởng chấn động tâm thần đáp:

-Cái gì bản đạo không hay.

Bắc thiên Tôn giả nặng lời:

-Cả môn phái bị tuyệt diệt, con gà con chó cũng chẳng còn. Sau này nếu lão phu điều tra thấy sự man trá thì phái Võ Đương sẽ bị xoá tên trên chốn giang hồ. Bây giờ lão phu xin cáo biệt.

Tiêu Lĩnh Vu dương cặp mắt tròn xoe mà không nhìn rõ ba người kia đi bằng cách nào. Chàng chỉ thấy hoa mắt lên một cái rồi tông tích ba người

mắt hút thì trong lòng không khỏi khen thầm nghĩ bụng:

-Bản lãnh những người này cao thâm không thể tưởng tượng được. Hỡi ôi! Ta mà luyện được bản lãnh như vậy thì chẳng những không cần đến Khâu tử tỷ chiếu cố mà ta còn có thể giúp y trả thù cho Vân di đã quá cố.

Bỗng nghe Vô Vi đạo trưởng buông tiếng thở dài từ từ bước ra khỏi phòng. Tiêu Lĩnh Vu bỗng cảm thấy bầu nhiệt huyết trời ngược lên, chàng đi theo đạo trưởng an ủi:

-Đạo trưởng bất tất phải buồn phiền. Sở dĩ phen này quý phái gặp chuyện rắc rối là đều do Tiêu Lĩnh Vu này gây ra. Chỉ cần tiểu tử rời khỏi nơi đây là bọn họ không đến sinh sự nữa.

Vô Vi đạo trưởng quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Chú nhỏ này thật quật cường!

Đột nhiên lão tung mình nhảy vọt ra ngoài căn nhà, lớn tiếng quát hỏi:

-Ai đó?

Đồng thời phóng chuông đánh ra phía xa xa.

Đột nhiên một bóng người từ trong luống hoa tối tăm nhảy ra. Người này vung chuông đón tiếp chuông lực của Vô Vi đạo trưởng, đồng thời hất vọt mình một cái ra xa hai trượng, cất tiếng lạnh lùng đáp:

-Chuông môn phái Võ Đương quả nhiên danh bất hư truyền, chuông lực cách không của đạo trưởng thật là hùng hậu!

Chưa dứt lời người đã mất hút.

Vô Vi đạo trưởng cũng không rượt theo, quờ hai tay một cái rồi trở gót lật đật quay về đàn thất.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần nhìn ra thấy Vô Vi đạo trưởng mỗi tay cắp một tên đạo đồng áo xanh. Thanh trường kiếm sau lưng hai gã chưa rút ra khỏi vỏ.

Hiển nhiên chúng chưa cùng người động thủ đã bị điểm huyết.

Vô Vi đạo trưởng coi lại khắp mình hai gã một lượt. đột nhiên lão đập hai tay vào huyết Vân Môn ở hai bên vai phải hai gã đạo đồng.

Hai tên đạo đồng thở phào một cái, đồng thời chuyển động cặp mắt ngó Vô Vi đạo trưởng. Chúng lộ vẻ bề bàng lay xuống đất nói:

-Bọn đệ tử bất tài làm thương tổn đến oai danh bản môn, xin tình nguyện lãnh phạt.

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

-Đứng dậy đi! Các ngươi thật không đáng trách. đêm nay bọn địch toi đây võ công cao thâm ngoài sự tiên liệu của ta.

Đạo trưởng biết rõ hai gã đạo đồng này đã bị Bắc thiên Tôn giả điểm huyết. đạo trưởng còn biết rõ chính mình không địch nổi Bắc thiên Tôn giả, huống chi là hai gã đệ tử theo hầu.

Hai gã đạo đồng phục dậy một lần nữa rồi nói:

-Tạ ơn sư phụ rộng lòng tha thứ.

Vô Vi đạo trưởng vậy tay nói:

-Trong những khóm hoa ở ngoài đan thất không chừng đã ẩn nấp rất nhiều cao thủ võ lâm. Các người đứng cách đan thất chừng một trượng để coi chừng. Nếu những người trong bụi hoa không phạm vào đan thất thì mặc kệ họ.

Hai gã đạo đồng dạ một tiếng rồi rút trường kiếm ở sau lưng ra cầm tay, sóng vai mà đi. Hai gã đã bị một vỏ cay khi nào còn dám lơ là liền chống kiếm xây lưng vào nhau mà đứng nhìn ra bốn phía để coi chừng bên địch. Vô Vi đạo trưởng nét mặt lộ vẻ lo âu, cặp mắt đăm đăm nhìn làn khói xanh trong đan thất.

Tiêu Lãnh Vu thấy Vô Vi đạo trưởng ra chiều phiền muộn thì trong lòng nổi lên rất nhiều quan niệm phức tạp. Bao nhiêu sự việc trải qua lại hiện ra trước mắt.

Chàng lẩm bẩm:

-Tại sao Tiêu Lãnh Vu này lại là con người phi thường đến thế? Năm mình mới sinh, phụ thân đã bị hãm hại lại phải đi bãi quan. Vân di đối với mình tình sâu tựa bể, nghĩa nặng tựa non lại chịu ngồi chết dưới đáy giếng khô. Khâu tử tỷ tỷ đối đãi với mình rất tử tế mà bây giờ lạc lõng nơi đâu còn sống hay chết mình cũng không hay. Mình đến ở núi Võ Dương chưa được ba ngày đã gây nhiều phiền lụy cho phái này...

Chàng nghĩ tới đây bất giác bầu nhiệt huyết sôi lên rồi chàng bật tiếng la thất thanh:

-Ta là con người bất thường, không ai nên dấn dập ta.

Vô Vi đạo trưởng sững sốt hỏi:

-Hài tử! Người làm sao vậy?

Tiêu Lãnh Vu nghiêm trang đáp:

-Tiểu tử muốn hỏi mấy điều, đạo trưởng nói thật được chăng?

Vô Vi đạo trưởng thấy cặp mắt chàng đầy vẻ phần nộ thì không khỏi chau mày đáp:

-Hài tử! Người hỏi đi!

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

-Phải chăng đạo trưởng đã nói tiểu tử muốn rời khỏi nơi đây, đạo trưởng cũng không ngăn trở?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Đúng thế.

Tiêu Lãnh Vu liền sụp lạy nói:

-Môi ân tình của đạo trưởng, Tiêu Lãnh Vu này suốt đời không quên. Tiểu tử mà còn sống ở thế gian luyện tập võ công, nhất định có ngày báo đáp ân tình.

Vô Vi đạo trưởng lộ vẻ băng khuâng hỏi lại:

-Hài tử! Ngươi muốn sao bây giờ?

Tiêu Linh Vu đáp:

-Tiểu tử muốn rời khỏi nơi đây?

Vô Vi đạo trưởng khẽ thở dài nói:

-Hiện giờ chỗ nào cũng có cường địch. Trong chùa Tam Nguyên sát khí đằng đằng mà sức ngươi không trối nổi con gà, trong mình lại mang kịch độc, ngươi định đi đâu?

Tiêu Linh Vu nói:

-Đạo trưởng bắt tất phải quan tâm đến tiểu tử.

Vô Vi đạo trưởng lạng người ra chắn lại nói;

-Hài tử! Nếu ngươi thật lòng muốn luyện võ công bản đạo sẽ hết sức mình truyền thụ cho.

Tiêu Linh Vu lắc đầu đáp:

-Tầm thịnh tình của đạo trưởng khiến cho tiểu tử cảm kích vô cùng! Nhưng tiểu tử không muốn làm môn hạ của đạo trưởng và phải ra đi.

Bỗng nghe tiếng gió lướt tới. Một chàng thiếu niên mình mặc áo lam chống kiếm đứng ngăn chặn ngoài cửa đan thất. Thanh trường kiếm hãy còn vết máu chưa kịp khô. Trán chàng toát mồ hôi. Hiển nhiên chàng từng trải qua một cuộc ác

đấu quyết liệt.

Tiêu Linh Vu đưa mắt ngó chàng thanh niên rồi ngang nhiên phưỡng ngực rảo bước tiến ra.

Chàng thiếu niên áo lam vươn tay nắm giữ Tiêu Linh Vu lại nói:

-Thằng lỏi không biết đường tiến thoái này. Ngươi được chừng môn phái Võ Đương thu làm đồ đệ là phước cho ngươi đấy.

Vô Vi đạo trưởng cất giọng từ hoà nói:

-Hễ động lòng tham là tinh trí bị che lấp. Mấy chục năm bản đạo vẫn nghiêm lệnh ước thúc bảo đệ tử không được can rờ gây chuyện thị phi mà vẫn chẳng tránh khỏi đồng đạo võ lâm gây cuộc phong ba...

Tiêu Linh Vu ngắt lời:

-Mọi việc đều do tiểu tử mà ra. Tiểu tử rời khỏi núi Võ đương thì tự nhiên bọn họ không đến chùa Tam Nguyên rắc rối nữa.

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Quả đúng thế thật nhưng...

Tiêu Linh Vu nói:

-Nhưng làm sao? Phải chăng đạo trưởng muốn dùng tiểu tử làm mồi để dẫn dụ Khâu tử tử đến đây hòng bắt y đưa chiếc chìa khoá cung cấm ra?

Hỏi này chàng luôn luôn nhìn những sự gian dối hung hiểm trên chốn giang hồ nên lời nói rất sắc bén.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Bần đạo dù có ý dòm ngó cung cấm, cũng chẳng khi nào chịu dùng người làm mối.

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Thế thì sao đạo trưởng không để cho tiểu tử ra đi?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Chùa Tam Nguyên hiện đang xảy cuộc chiến đấu ác liệt mà không hiểu võ công thì đi thế nào được?

Tiêu Linh Vu nghiêm trang nói:

-Số người tuy đông, nhưng họ chỉ muốn bắt tiểu tử làm mối quyết chẳng gia hại.

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Nếu người chịu làm môn hạ phái Võ đương thì bần đạo quyết đóng cửa ba tháng chữa khỏi chứng Tam âm tuyệt mạch cho người. Người được trời ban cho cốt cách khác thường thì việc bần đạo truyền thụ võ công chẳng khó khăn gì?

Tiêu Linh Vu chuyển động cặp mắt nói:

-Võ công của đạo trưởng so với Bắc thiên Tôn giả ra sao?

Vô Vi đạo trưởng nghe hỏi sắc mặt trầm ngâm không nói gì.

Hồi lâu, đột nhiên lão vẫy tay bảo chàng thiếu niên áo lam:

-Sur đệ ! Thả cho y đi.

Chàng thiếu niên áo lam tuy không muốn để Tiêu Linh Vu ra đi nhưng cũng không dám trái lệnh liền buông tay thả chàng.

Tiêu Linh Vu bị thiếu niên áo lam nắm cổ tay một lúc chàng cảm thấy huyết mạch lưu thông không được thư thái, tay ngấm ngấm đau, phải cử động một lúc mới hết. Chàng toan cất bước thì đột nhiên nghe tiếng gió vù vù. Mấy bóng người chạy tới đứng thành hàng chữ nhất.

Hai người bên mé tả chính là Vũ Văn Hàn đào, chủ nhân Toàn cơ thư lâu ở Hướng Dương Bình và bên cạnh lão là Bách thủ thư sinh Thành Anh tay cầm trường kiếm theo sát lão.

Mé hữu hai người là Trung Châu nhị cổ. Lúc này chúng đều cầm binh khí trong tay. Thương Bát cầm nơi tay trái chiếc Kim toán bàn, ánh vàng lấp lánh. Còn Đỗ Cửu một tay cầm thiết bút, một tay cầm Hộ thủ nguyên khuyên.

Thiếu niên áo lam đột nhiên uốn mình nhảy xổ lại nhanh như điện chớp.

Chàng vung thanh trường kiếm bật ra những bông kiếm hoa.

Vô Vi đạo trưởng khẽ quát:

-Lùi lại...

Thiếu niên áo lam vâng lời lùi lại. Cử động của chàng mới trong nháy mắt mà đã tấn công Trung Châu nhị cổ ba kiếm, bắt buộc Thương Bát và Trung Châu nhị cổ vung khí giới ngăn chặn thế kiếm.

Thiếu niên áo lam trong lòng không phục trầm giọng hỏi Vô Vi đạo trưởng:
-Nếu đêm nay để mấy người này rời khỏi nơi đây, tiếng tăm đồn đại ra ngoài há chẳng tổn thương đến oai danh phái Võ Đương?

Vũ Văn Hàn đảo cùng Trung Châu nhị cô đường như đều không có ý muốn gây xích mích với phái Võ Đương nên nghe thiếu niên áo lam phát ra những lời cuồng vọng vẫn không một lời trả lại.

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt nghiêm nghị chưa trả lời câu hỏi của thiếu niên áo lam.

Lão đạo mắt nhìn Vũ Văn Hàn đảo và Trung Châu nhị cô nói:

-Bản đạo phòng bị nghiêm mật là thế mà các vị vượt qua được bao nhiêu cửa ải xông thẳng vào đàn thất đủ rõ võ công rất cao thâm.

Thương Bát cười khanh khách đáp:

-Đó là đệ tử quý phái khoan hồng đại độ không ra sức can ngăn nên anh em tại hạ mới vào được...

Vũ Văn Hàn đảo nói theo:

-Quả đúng thế thật! Giả tỷ toàn thể đệ tử quý phái canh gác những yếu đạo mà đem toàn lực ra chiến đấu thì tiểu đệ cũng khó lòng vượt qua được những trạm canh trùng điệp.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói:

-Các vị võ công cao minh. Bản đạo tự biết khả năng của bọn đệ tử dưới trướng chẳng thể ngăn cản được. Công lực của các vị chắc đã đả thương bọn đệ tử bản môn không phải ít.

Đạo trưởng vừa nói vừa chuyển động mục quang ngó vào mặt đối phương.

Kim toán bàn Thương Bát nói:

-Anh em tại hạ may mà vượt qua được ba đường yếu đạo của quý phái nhưng gươm không dính máu và cả hai bên đều không thương tổn.

Vũ Văn Hàn đảo nói:

-Tiểu đệ điểm trúng ba tên đệ tử quý phái gây nên thương tích, đó là chuyện bất đắc dĩ. Tiểu đệ chẳng thể để năm thanh kiếm hợp thành Ngũ hành kiếm trận một trận thế lừng danh thiên hạ.

Bỗng nghe những tiếng quát tháo vọng vào. Hiển nhiên còn những nơi đang xảy ra cuộc chiến.

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt tức giận dần dần hoà bình trở lại. Lão khẽ thở dài:

-Đêm nay đã nhiều cao thủ võ lâm tới đây, thật là một việc chưa từng xảy ra ở phái Võ Đương hàng mấy trăm năm...

Thương Bát ngắt lời:

-Bọn tại hạ làm nghề thương mại may mà không đến nỗi nhục mang trở lại thu điều ước cũ. Chẳng hiểu đạo huynh có nể mặt con nhà buôn để cho anh em tại hạ đem người đi chăng?

Vũ Văn Hàn đảo cười lạt ngắt lời :

-Thương huynh nói vậy thì ra dễ dàng lắm nhỉ? Tiểu đệ ở đây mà Thương huynh lấy người đi há chẳng làm cho tiểu đệ mất mặt?

Lãnh diện đồ Cừu không nhịn được lên tiếng:

-Chà chà! Nếu Vũ Văn huynh muốn nhúng tay can thiệp thì chúng ta chỉ còn trong vào thủ đoạn mà thôi.

Thương Bát cười khanh khách nói theo:

-Vụ này liên quan đến món tiền vốn huyết mạch của anh em tại hạ. Vũ Văn huynh tính sao?

Thiếu niên áo lam đột nhiên xen vào:

-Vũ trụ mệnh môn thiếu gì nơi vui xương trắng. Các vị định liều mạng với nhau, bản đạo mong rằng đừng xảy cuộc đổ máu ở chùa Tam Nguyên này.

Vô Vi đạo trưởng nói theo:

-Nếu bản đạo không làm tắt còn nhiều cao thủ võ lâm tới đây. Hay hơn hết là bốn vị hãy nán lòng chờ đợi một chút.

Vô Vi vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng tà áo lạch bạch vang lên. Ba bóng người nhảy vọt vào nhanh như chớp.

Trung Châu nhị cô và Vũ Văn Hàn đảo bắt giác quay đầu nhìn lại thì thấy bốn người mới đến đều võ phục áo xám, đầu quấn khăn đen chỉ để cặp mắt hở chiếu ra những tia hàn quang. Người nào cũng cầm trường kiếm trong tay.

Cứ coi thân pháp cùng nhãn thần của những người mới đến cũng đủ biết toàn là cao thủ hạng nhất nội ngoại kim tu.

Vô Vi đạo trưởng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

-Không hiểu ba người này lai lịch thế nào mà vượt qua được những cửa ải của quân đệ tử bản phái?

Đạo trưởng còn đang ngấm nghĩ thì hai bóng người nữa phóng vai nhảy vào. Hai người này ăn mặc rất quái dị. Người mé tả mặc áo trường bào màu đại hồng.

Vạt áo trước ngực thêu một bó đuổi bằng chỉ kim tuyến. Lưng đeo một ống đồng lớn bằng cánh tay trẻ con dài ba thước tám tấc. Tay cầm một nắm lượng ngân đả huyết tuyết. Người này vào cỡ 40 tuổi, râu ngắn mà cứng như đá, mặt dài như mặt ngựa, đôi quai nhãn hình tam giác chiếu ra những tia hào quang, mình cao tám thước, đầu đội mũ kim quang.

Người mé hữu tóc dài bỏ xõa xuống vai, mình mặc áo bạch bào rộng thùng thình, lưng quấn một sợi dây bằng gai trắng, tay cầm xà đầu trượng, chân đi giày trắng.

Hai người này vào vườn hoa rồi bước thong thả lại, nghênh ngang như chôn không người, đi thẳng vào đàn thất.

Trung Châu nhị cô và Vũ Văn Hàn đảo ngó người mới đến hai lần rồi từ từ lùi lại hai bước không nói gì.

Vô Vi đạo trưởng dày công tu dưỡng ngấm ngấm ngưng tụ công lực đề phòng, nhưng ngoài mặt làm ra vẻ không nhìn thấy người mới đến. Thiếu niên áo lam không dằn lòng được chống kiếm tiến ra ba bước. Chàng rung tay một cái, một bông kiếm hoa vọt ra ngăn chặn hai người đồng thời chàng lạnh lùng quát:

-Đứng lại !

Người áo trắng tóc xoã xuống vai tay cầm cây xà đầu trượng đưa lên gạt kiếm đánh choang một tiếng, tự giới thiệu:

-Lão phu là Tam âm phủ Điều Toàn.

Thiếu niên áo lam chưa từng bồn tẩu giang hồ, ngoài hai vị sư huynh, gã chẳng biết một ai. Dù người oai danh gấp mười Điều Toàn, cũng không hăm dọa được gã.

Gã vung tay kiếm một cái cho loé ánh hàn quang rồi nói:

-Bất luận lão là âm thủ hay dương thủ thì đến Tam Nguyên quán của bọn bản đạo cũng không được cử động càn rỡ.

Vô Vi đạo trưởng đưa mắt nhìn sư đệ chứ không ngăn cản. Hiển nhiên vị đạo trưởng chân chính dày công tu dưỡng đã nhìn thấy cục diện bữa nay không tránh khỏi một cuộc ác đấu. Dù đạo trưởng có ngăn cản sư đệ cũng khó làm tiêu tan

ngọn lửa chiến tranh.

Tam âm phủ Điều Toàn đảo cặp quái nhãn nói:

-Thằng nhỏ này lớn mật đây. Ngươi là môn hạ ai? Hãy báo tên họ đi.

Chàng thiếu niên áo lam lạnh lùng đáp:

-Bản đạo là Triển Diệp Thanh, môn hạ phái Võ đương.

Điều Toàn cười nhạt nói:

-Ngươi không địch lại lão phu đâu. Nếu muốn động thủ thì hãy mời chưong môn sư tôn ra đây.

Lão thấy Triển Diệp Thanh nhiều lắm là hơn 20 tuổi nên tưởng gã là đệ tử Vô Vi đạo trưởng.

Triển Diệp Thanh lạnh lùng nói:

-Chưong môn sư huynh của tại hạ địa vị tôn cao, đâu có thể tùy tiện động thủ.

Lão hãy thắng được thanh trượng kiếm trong tay tại hạ đi đã rồi hãy tìm tới sư huynh cũng chưa muộn.

Điều Toàn động tâm hỏi:

-Ngươi là sư đệ Vô Vi đạo trưởng hay sao?

Triển Diệp Thanh đáp:

-Phải rồi! Lão muốn sao bây giờ?

Điều Toàn nói:

-Nếu vậy thì lão phu coi ngươi quá nhỏ.

Lão vung tay phải phóng xà đầu trượng điểm tới.
Triển Diệp Thanh vận nội lực vào thanh trường kiếm nắm trong tay phải khiến cho lưỡi kiếm đúc bằng thép nguyên chất biến thành mềm oặt như một cành cây, đè lên cây xà đầu trượng rồi gạt sang một bên.
Hai người chỉ đụng binh khí vào nhau không một tiếng động mà thực ra hai bên đã tử thí nội kinh.
Hai bên mới qua lại một chiêu để biết tài nhau chẳng ai dám khinh địch.
Điền Toàn hăng đảng một tiếng rồi nói:
-Đêm nay lão phu muốn lãnh giáo mấy chiêu trấn sơn của quý phái.
Cây xà đầu trượng rút về phóng ra nhanh như chớp. Thoáng cái đã thi triển ba chiêu nhằm điểm vào ba đại huyệt trong người Triển Diệp Thanh.
Triển Diệp Thanh sau khi tử đấu một chiêu nội lực, tự biết mình dùng thanh bảo kiếm quá nhẹ để đấu với cây trượng trầm trọng là bị kém thế. Chàng liền hít một hơi chân khí né tránh thế trượng rồi vung trường kiếm quét ngang. Thế kiếm biến đổi thất thường khiến cho Điền Toàn bất đắc dĩ phải lùi lại một bước. Cây xà đầu trượng trong tay lão đột nhiên thi triển những chiêu cấp bách. Trượng phong rít lên vù vù.
Dưới con mắt quần hùng, lão phải lùi lại một bước thẹn quá hoá giận lại xông ra tấn công ráo riết.
Triển Diệp Thanh hú lên một tiếng huy động kiếm quyết phóng ra như cây cầu vòng xuyên vào giữa đám bóng trượng.
Đây là một cuộc ác đấu hiếm thấy trong võ lâm. Bóng trượng dày đặc như núi.
Bên trong lại có một làn bạch quang vùng vẫy. Hai bên ở vào thế quân bình không ai hơn kém.
Vô Vi đạo trưởng cặp mắt chiếu ra những tia thần quang theo cuộc đấu. Lão ngấm ngấm để tụ mười thành công lực chuẩn bị sẵn sàng để thấy sư đệ không chống nổi là lập tức xông vào cứu viện.
Quái nhân mình mặc hồng bào, đầu đội mũ kim quan, cặp mắt tam giác dương lên nhìn cuộc đấu, lộ vẻ ngạc nhiên. Dường như lão không ngờ trong phái Võ đương ngoài Vô Vi đạo trưởng và Vân Dương Tử lại còn tay cao thủ thanh niên này.
Vũ Văn Hàn đào và Trung Châu nhị cô đứng bên theo dõi cuộc chiến cũng đều ngấm ngấm kinh hãi trong lòng vì thấy một chàng thiếu niên chưa có tiếng tăm gì mà cầm cự thành thế quân bình với Tâm âm thủ Điền Toàn là một nhân vật nổi danh giang hồ.
Bóng trượng tung hoành. ánh kiếm lấp loáng. Chỉ trong khoảng khắc hai người đã đấu trên ba mươi hiệp bất phân thắng bại.
Người mặc áo hồng bào tay cầm cây lượng ngân đả huyệt quyết lạnh lùng nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

-Vị nào cao hứng cho tiểu đệ lãnh giáo mấy chiêu.

Vô Vi đạo trưởng từ từ bước ra hỏi:

-Bần đạo xin lãnh giáo mấy chiêu được chăng?

Bỗng nghe một tiếng quát vang:

-Sư huynh hãy khoan ! Để tiểu đệ gặp lão trước đã.

Quần hào quay đầu lại thấy Vân Dương Tử chống kiếm nhảy ra. Phía sau y có mười hai đạo nhân trung niên đi theo. Người nào tay cũng cầm trường kiếm nét mặt trang nghiêm, rào bước tiến lại.

Vân Dương Tử lướt người rất mau. Thoáng cái đã đến trước mặt người mặc áo đỏ chỉ còn cách bốn năm thước.

Y dừng chân lại, cất tiếng nghiêm nghị nói:

-Bần đạo là Vân Dương Tử, môn hạ phái Võ đương, xin lãnh giáo mấy chiêu.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 22

Trung Châu Nhị Cổ Cướp Tiêu Lĩnh Vu

Quái nhân mặc áo hồng bào cất tiếng lạnh lùng tự giới thiệu:

-Tiểu đệ là Độc Hỏa Tỉnh Gia.

Vân Dương Tử nói:

-Tại hạ nghe danh các hạ từ lâu. Đêm nay may mới được gặp. Chủ phải nhường khách. Mời các hạ ra tay trước.

Độc Hỏa Tỉnh Gia cười lạt nói:

-Võ đương là một chính phái lớn, bao giờ cũng giữ lễ luật giang hồ. Tiểu đệ là người dân dã không hiểu lễ nghĩa. Vậy xin ra chiêu.

Lão nói rồi vung cây lương ngân đả huyết quyết ra chiêu "Thiên Ngoại la vân" nhằm điểm vào huyết Huyền Cơ Vân Dương Tử.

Lão vừa ra tay đã đánh đòn chí mạng.

Vân Dương Tử hơi trường kiếm ra chiêu "Kim ty chiến uyển" đâm vào cổ tay mặt đối phương bức bách lão phải thu chiêu về.

Độc Hỏa Tỉnh Gia cất tiếng khen:

-Hảo kiếm pháp!

Quái nhân hạ thấp tay mặt xuống né tránh thế kiếm. Tay trái phóng chưởng đánh ra. đồng thời tay mặt phát chiêu "Uyển đê phiêu vân". Cây lương ngân đả huyết quyết đưa từ dưới lên đánh vèo một tiếng.

Thanh trường kiếm của Vân Dương Tử vung ra thành một bông kiếm hoa, đồng thời y lùi lại ba bước. Nhưng lùi rồi lại tiến ngay, vung kiếm chém vào cạnh sườn.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, hoa kiếm tung bay đánh liền tám chiêu liên hoàn.

Vân Dương Tử chiếm được trên cơ bức bách Độc Hỏa Tỉnh Gia phải lùi lại. Nhưng Vân Dương Tử tấn công vừa hết tám chiêu, Tỉnh Gia lập tức phản kích.

Cây lương ngân đả huyết quyết khác nào con linh xà chọt vuron ra, chọt co lại biến hoá khôn lường, chiêu nào cũng nhằm đánh vào huyết đối phương.

Vân Dương Tử ngưng thần vận kiếm đánh, hàn quang lấp loáng, bao phủ môn hộ rất là nghiêm cẩn.

Vũ Văn Hàn đào chuyển động mục quang chấp tay nhìn Vô Vi đạo trưởng cười nói:

-Đạo huynh! Có cần tiểu đệ ra tay viện trợ không?

Vô Vi đạo trưởng cười mát đáp:

-Không dám phiền Vũ văn huynh.

Lúc này mười hai đạo nhân trung niên đi theo Vân Dương Tử đã bày thành hai toà kiếm trận chuẩn bị chờ địch.

Ngũ hành kiếm trận của phái Võ đương cùng La Hán trận của phái Thiếu Lâm nổi danh thiên hạ. Rất ít người bị kiếm pháp bao vây rút lui được một cách yên lành.

Mười hai đạo nhân này do Vân Dương Tử lựa chọn trong đám đệ tử đều là hạng tinh anh phái Võ Đương. Người nào cũng rèn luyện đến 20 năm công phu. Nhất là về Ngũ Hành kiếm trận lại càng tinh phục. Hai toà kiếm trận này đã ngấm ngấm bày thành thế bao vây.

Lãnh diện thiết bút đồ Cửu coi chừng cuộc đại chiến đã thành hình mà dường như phái Võ Đương đem toàn lực ra bảo vệ Tiêu Lĩnh Vu thì trong lòng nóng nảy, khế bảo Kim toán bàn Thương Bát:

-Lão đại! đêm nay tuy có đông người đến song chưa chắc đã địch nổi phái Võ Đương. Chẳng lẽ chúng ta cứ chờ cho họ đánh nhau đến phân thắng bại mình mới ra tay?

Thương Bát đáp:

-Những người nào đến đất này há phải hạng tầm thường. Nếu chúng ta ra tay sớm quá tất thành cái đích cho mọi mũi tên. Ba gã võ phục áo xám đầu quần khăn đen không hiểu là những nhân vật thế nào? chúng ta chờ cho bọn họ động thủ đánh loạn xà ngầu rồi hãy thừa cơ cướp người. Người phụ trách việc cướp người, còn ta mở đường. Hễ người vào tay là lập tức phải phá vòng vây mà chạy, chớ để Ngũ Hành kiếm trận bao vây thì nguy đấy.

Hai người dùng phép truyền âm nhập mật thương nghị với nhau để tìm ra diệu kế nhưng thủy chung ba hán tử áo xám vẫn chẳng nói câu gì, đứng thành hình tam giác không nhúc nhích.

Lúc này Triển Diệp Thanh và điều Toàn đã chiến đấu đến giai đoạn khẩn trương tối hậu. Xà đầu trượng và trường kiếm phóng ra toàn những chiêu sát thủ.

Triển Diệp Thanh sững sờ ở chỗ thi triển những kiếm chiêu biến ảo tuyệt diệu.

Nhưng công lực điều Toàn lại thâm hậu hơn thành ra vẫn ở vào thế quân bình. Bên nào cũng phải đem toàn lực ra chiến đấu thành cục diện một sống một chết.

Vân Dương Tử đã biết tiếng Độc Hỏa của đối phương, nếu để hấn phóng Độc Hỏa ra tất lâm vào thế kém, nên y đánh rất rất không cho đối phương rảnh tay chút nào để phóng ám khí.

Vũ Văn Hàn đảo ngừng đầu trong chiều trời thấy đêm sắp sang canh tư, lão đến đây cỡ chỗ dụng tâm khác chứ không để ý đến Tiêu Lĩnh Vu. Lão thầy Vân Dương Tử cùng Triển Diệp Thanh còn cố sức chiến đấu ít ra là phải

trong vòng trăm chiêu mới phân thắng bại. Nếu không làm cho cuộc ác chiến thêm phần khốc liệt thì đêm nay lão uống công chạy chọt một phen. Người ước định với lão vẫn chưa thấy nên lão trong lòng nóng nảy, đảo mắt nhìn ba đại hán võ phục xám lạnh lòng hỏi:

-Phải chăng ba vị cũng vì chiếc chìa khoá cung cấm mà đến đây?

Lão biết rõ trong Trung Châu nhị cổ cùng Thương Bát là tay xảo quyết hơn người, lão không dám dây vào, đành gây chuyện với ba đại hán che mặt.

Ba đại hán che mặt mặc áo xám chiếu ra những tia hàn quang nhìn chăm chặp vào Vũ Văn Hàn đào, một người trong bọn lạnh lùng hỏi lại:

-Phải thế thì sao?

Vũ Văn Hàn đào đáp:

-Các vị đã dám lên núi Võ đương lại vượt qua được mấy cửa ải ngăn chặn thì tất nhiên không phải hạng tầm thường mà còn đầu đầu hở đuôi cũng nhỏ nhen lắm ư?

Đại hán đứng trước đáp:

-Đó là việc riêng của anh em tại hạ, bắt tất các hạ phải chõ miệng vào.

Vũ Văn Hàn đào cười nói:

-Như vậy không được. Tại hạ phải coi chân tướng ba vị mới xong.

Lão đưa tay trái ra nhanh như chớp chụp tấm khăn bao đầu của đại hán này.

Đại hán vung kiếm ra chiêu Liêm quyền lậy phong quất ngược lên. Gã phóng kiếm mau lẹ không thể tượng tượng được khiến cho Vũ Văn Hàn đào phải nhảy lùi lại mới tránh khỏi chiêu kiếm.

Đại hán lại đứng nguyên chỗ chứ không truy kích.

Vô Vi đạo trưởng nhíu cặp lông mày nghĩ thầm:

-Chẳng hiểu lai lịch ba gã này ra sao? Một gã vừa ra tay thủ pháp không phải tầm thường. E rằng võ công chúng chẳng kém gì Độc Hỏa Tinh Gia và Tam âm thủ điều Toàn.

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn đào cười rộ nói:

-Kiếm chiêu tuyệt mau lẹ! Nguyên một thủ pháp này đã khiến cho tại hạ muốn lĩnh giáo.

Lão nói rồi vung tay phóng chưởng.

Đại hán lại giơ kiếm lên đón tiếp chưởng phong của đối phương.

Chưởng phong lướt tới thổi bay tà áo mà người đại hán vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Vũ Văn Hàn Đào thấy mũi kiếm của đại hán phóng ra, một luồng kiếm phong xô tới, thì trong lòng ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

-Thằng lỏi này đã có thể vận nội lực nào thanh kiếm được thì gã không phải tay vừa.

Lão vừa ngấm nghĩ vừa vung hai tay phóng chưởng liên hoàn xô tới.

Đại hán đón tiếp một chưởng của Vũ Văn Hàn Đào, tuy ngoài mặt vẫn giữ

thần nhiên như không, mà thực ra trong lòng rất xao xuyến. Gã thấy chưởng lực của đối phương cực kỳ hùng hậu mà lại vung cả song chưởng đánh ra thì biết rằng khó đứng yên chống đỡ. Gã vung tay trái lên ngăn chặn thế chưởng của Vũ Văn Hàn Đào. Đồng thời gã lặn sang một bên để tránh.

Hai đại hán áo xanh thấy đồng bạn di chuyển thân hình dường như đã hiểu chỗ dụng tâm của gã. Trước chúng đứng thành hình tam giác, bây giờ dàn hàng chữ nhất, đồng thời dơ tay trái người đằng sau đặt vào lưng người đứng trước.

Nguyên hai người này nội công thượng thặng hợp lực chống lại thủ chưởng của Vũ Văn Hàn Đào.

Hai luồng kinh lực kinh lực đụng nhau xoáy lại hơn gió lốc.

Vũ Văn Hàn Đào vừa thấy một luồng cường lực phản chấn hất lại, lão không chịu được lùi lại hai bước.

Giữa lúc bốn người này đấu chưởng lực thì Trung Châu Nhị Cổ cũng phát động.

Thương Bát vung chiếc bàn tính trong tay ánh vàng lấp loáng, lướt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Vô Vi đạo trưởng phát tay áo một cái lớn tiếng quát:

-Phải chăng hai vị không coi phái Võ Đương của bọn bản đạo vào đâu?

Một luồng kinh phong xô ra ào ạt. Thương Bát đẩy bàn tính về phía trước.

Ánh vàng chuyển động rồi vang lên những tiếng lách cách.

Hắn cười ha hả đáp:

-Chưởng lực cách không của đạo trưởng thật là hùng hậu!

Người hắn ào đến phóng chưởng ra nghênh tiếp.

Lãnh Diện Thiết Bút Đồ Cửu theo sau Thương Bát thấy lão đại đón tiếp phát chưởng của Vô Vi đạo trưởng liền thừa cơ động thủ. Tay mặt cầm thiết bút hộ thân, tay trái cắp lệ Tiêu Lĩnh Vu nhảy vọt ra cửa.

Vô Vi đạo trưởng quát lên một tiếng, phẩy tay áo nhảy vọt lên không như một con chim khổng lồ.

Bỗng thấy ánh vàng loé mắt. Thương Bát dùng thân pháp "Tiền Long Thăng Thiên" cũng nhảy vọt lên không vung bàn tính vèo một cái đánh tới.

Vô Vi đạo trưởng đang cơn thịnh nộ bật năm ngón tay ra tấn công.

Thương Bát dùng bàn tính đưa thế Nghịch Quỷ Hành Chu đến tiếp phát chưởng của Vô Vi đạo trưởng.

Bỗng nghe vù một tiếng, Thương Bát cả người lẫn bàn tính vọt ngang ra sáu bảy thước hạ mình xuống.

Vô Vi đạo trưởng cũng tiết chân khí ra, hạ mình xuống theo.

Thương Bát thở dài nói:

-Chưởng lực của chưởng môn Võ Đương quả nhiên không phải tầm thường, tiểu đệ không địch nổi...

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng ngắt lời:

-Nếu bản đạo để hai vị cướp người mang đi thì phái Võ Đương còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ nữa.

Đạo trưởng vừa la vừa nhảy xổ về phía Thương Bát. Tay trái đạo trưởng vươn ra chụp tới.

Thương Bát người mập bụng to nhưng lúc động thủ thân pháp vẫn linh hoạt dị thường. Hắn xoay mình một cái tránh khỏi đòn. Vô Vi đạo trưởng nói:

-Vụ này có liên quan đến món tiền huyết mạch của anh em tại hạ, vì thế mà phải hành động liều lĩnh. Tay mặt đạo trưởng trúng phải chất kịch độc rồi. Nếu còn miễn cưỡng động thủ thì chất độc lập tức phát tác, không thể thi triển quá mười chiêu được.

Vô Vi đạo trưởng lại phóng chưởng đánh ra bắt buộc Thương Bát phải lùi lại hai bước. Đạo trưởng dơ tay mặt lên quả thấy năm ngón tay có nhiều chấm đen.

Kim Toán Bàn Thương Bát nói:

-Tiểu đệ biết đạo trưởng võ công cao cường nội lực thâm hậu, chất độc tầm thường không làm gì được nên đã giấu sẵn kim châm hoá huyết trong mình. Vật này của phái Thiên Sơn bên Tây Vực chế bằng thứ sắt ngàn năm. ám khí nhỏ như

lông trâu mà tẩm chất kịch độc, nó sắc bén có thể xuyên qua sắt đá, thì dù tẩm thân bằng gang thép cũng không chịu nổi. Chắc đạo trưởng cũng nghe tiếng rồi.

Vô Vi đạo trưởng cúi đầu nhìn xuống quả nhiên thấy bàn tay có chỗ thâm tím đang dần dần lan ra đến cổ tay. Lão vội ngăn chặn huyết mạch bên tay mặt. Còn tay trái lão vung ra điểm luôn vào mấy chỗ huyết đạo rồi lạnh lùng nói:

-Bản đạo có thể chặt đứt cánh tay mặt chứ không để hai vị uy hiếp.

Thương Bát quay đầu nhìn lại thấy Đỗ Cửu tay trái ôm Tiêu Lĩnh Vu, tay mặt vung thiết bút tả xung hữu đột. Bên ngoài mình hắn kiếm quang dày đặc, hắn đã bị hãm vào Ngũ Hành Kiếm Trận nổi danh của phái Võ Đương.

Thương Bát không khỏi la thảm:

-Cục diện này không khéo thì hỏng bét.

Thương Bát là người lịch duyệt giang hồ, tuy trong lòng nóng nảy mà bề ngoài vẫn trấn tĩnh. Hắn tùm tùm cười nói:

-Quý phái là một phái lớn, chùa Tam Nguyên phái Võ Đương thiên hạ đều biết tiếng. Bữa nay mà đạo trưởng để Tiêu Lĩnh Vu lại thì sau này nhiều nhân vật võ lâm lục đục kéo lên không ngớt. Họ không giống anh em tại hạ, thu giữ hành

tung bí mật, có người ở bên trời góc biển, nếu để Tiêu Lĩnh Vu mắc vào tay bọn họ thì thật là phiền. Huống chi chiếc chìa khoá cung cấm lại không có

bên mình gã.

Anh em tại hạ bất quá là chịu lời của Khâu Tiểu San mà bảo vệ cho Tiêu Lĩnh Vu được an toàn, để chị em gã được gặp nhau. Bất luận là ai khác mà cướp được Tiêu Lĩnh Vu đem đi đều không thể lấy chiếc chìa khoá cung cấm một cách dễ dàng.

Đạo trưởng thử nghĩ coi: Khâu Tiểu San đã lọt vào tay anh em tại hạ thì Tiêu Lĩnh Vu còn bỏ ích nữa không?

Vô Vi đạo trưởng cười lạt đáp:

-Lời nói của thí chủ tuy đúng thật, nhưng bản đạo đã hứa bảo vệ Tiêu Lĩnh Vu thì có lí đâu lại nghĩ đến sự sống chết của mình để trái lời ước được?

Thương Bát đột nhiên lộ vẻ nghiêm nghị nói:

-Anh em tại hạ kể ra có chút tham của thật, nhưng tài vật cùng đồ cổ ngoạn tích trữ từ trước đến nay thì dù chôn thâm cung cũng không thể bì kịp, song nó ở ngoài thân thể, sống không đem lại, chết chẳng đem đi. Một ngày kia anh em tại

hạ qua đời thì những cái đó cũng là mất hết. Có điều anh em tại hạ hứa điều gì chẳng bao giờ trái ước. Bây giờ bọn tại hạ xin hứa với đạo trưởng, nếu mở được cung cấm, nhất định dành phần cho đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng cười nhạt đáp:

-Bản đạo há phải là người để kẻ khác dùng oai hiếp bách, dùng lời dụ dỗ được?

Thương Bát nghiêm nghị nói:

-Anh em tại hạ tham tiền tài, thì cũng còn người tham mạng sống...

Đột nhiên một tiếng rú thê thảm vang lên. Tam Âm Thủ Điều Toàn bỗng xoay ngược cây xà đầu trượng vọt mình chạy đi.

Độc Hoả Tinh Gia nghe Điều Toàn rú lên thì trong lòng xao xuyến. Hắn đánh rắt hai chiêu ngăn thế kiếm của Vân Dương Tử rồi tung mình nhảy vọt ra xa ba trượng. Đồng thời hắn vòng tay rút cái ống đồng ở sau lưng.

Vân Dương Tử biết trong ống đồng có chứa độc hoả. Thử lửa này ác độc vô cùng. Nếu để ống phun ra tất có người bị nạn. Vân Dương Tử trong lòng nóng nảy quát:

-Loài chuột nhắt định phóng độc hoả chẳng?

Lão đề tụ chân khí rồi phóng mình nhảy vọt tới.

Tuy cử động của Vân Dương Tử mau lẹ mà cũng chậm mất một bước. Độc Hoả Tinh Gia đã rút được ống đồng ở sau lưng ra.

Giữa lúc nguy cấp tựa ngàn cân treo sợi tóc, một luồng âm khí ào ạt xô ra.

Tinh Gia la lên một tiếng, loạng choạng lùi lại hai bước, ống đồng trong tay rớt xuống đất. Hắn toan lượm thì Vân Dương Tử cả người lẫn kiếm nhảy xô đến. Kiếm quang loé lên thành những đoá hoa bạc chụp xuống đầu đối phương.

Độc Hoả Tinh Gia không kịp lượm ống đồng lên đã phải vọt mình lại bảy bước.

Bên tai hần vang lên thanh âm của Tam Âm Thủ Điều Toàn:

-Non xanh còn đỏ, lo gì hết củi đun. Chúng ta đi thôi !

Một đạo nhân trung niên vung kiếm xông ra chặn đường liền bị Điều Toàn cách xa năm bước đã phóng ra chiêu âm phong chưởng đánh trúng. Đạo nhân cảm thấy toàn thân giá lạnh, người run bần bật phải lùi lại.

Vân Dương Tử thò chân trái ra khều chiếc ống rồi vươn tay trái đón lấy. Y cắn thanh kiếm vào miệng, dùng tay phải nâng đỡ đạo nhân trung niên cho khỏi té và bảo:

-Người ngồi xuống vận khí trị thương đi.

Vân Dương Tử ngẩng đầu lên nhìn thấy Tinh Gia và Điều Toàn nhân cơ hội này đã chạy lẫn vào trong bóng đêm mất hút rồi.

Kim Toán Bàn Thương Bát đảo mắt nhìn cuộc diễn biến trong cục trường, đồng thời thò tay vào bọc móc ra một viên thuốc nói:

-Thuốc này có thể giải độc hoá huyết. Xin đạo trưởng uống đi rồi vận khí giữ độc châm lại, đặt đá nam châm vào hút ra. Công lực đạo trưởng rất thâm hậu, chỉ nghỉ ngơi ba ngày là hồi phục như cũ. Vừa rồi đạo trưởng phóng chưởng lực vô hình thượng thặng đánh rớt ống đồng của Tinh Gia tại hạ e rằng chất độc trong ống cũng là chất độc hoá huyết...

Hần nói đến đây đột nhiên hạ thấp giọng xuống tiếp:

-Đạo trưởng phải đề phòng Vũ Văn Hàn Đào. Tuy đạo trưởng không qua lại giang hồ nhưng tham vọng to lớn, không thể coi thường sinh mạng được.

Tại hạ nói đến đây là hết lời và xin cáo từ.

Hần vung bàn tính trong tay xông vào Ngũ Hành Kiếm Trận.

Vân Dương Tử tiến ra rung động thanh trường kiếm, ánh hoà quang lấp loáng diêm vào lưng Thương Bát.

Thương Bát xoay tay lại đánh ra một cái, ánh vàng nhấp nháy, tiếng kim thiết động nhau rít lên xoang xoảng. Thanh trường kiếm của Vân Dương Tử bị hất trệch sang một bên.

Vân Dương Tử thấy cánh tay mặt tê chồn thì trong lòng ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

-Trung Châu Nhị Cổ quả nhiên đáng sợ ! Công lực chúng còn cao hơn Độc Hoả Tinh Gia.

Trong lòng y còn đang ngẫm nghĩ mà kiếm vẫn liên tục phóng ra ba chiêu.

Thương Bát huy động bàn tính trong tay bật lên những tiếng lách cách để ngăn chặn thế đánh của Vân Dương Tử.

Vô Vi đạo trưởng tay cầm viên thuốc của Thương Bát vừa đưa cho, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

-Sự đệ giải tán kiếm trận thả cho họ đi.

Vân Dương Tử sững sốt, nhưng cũng vung kiếm ra hiệu giải khai Ngũ Hành Kiếm Trận.

Thương Bát khẽ nói:

-Đa tạ đạo huynh !

Rồi huy động bàn tính đi trước mở đường xông ra ngoài đường. Chớp mắt đã mất hút vào trong bóng tối.

Trong chùa Tam Nguyên rất nhiều vòng vây ngăn chặn nhưng bản lãnh Trung Châu Nhị Cô rất cao cường, mà đệ tử Võ Dương lại vâng lệnh dụ không được liều chết chiến đấu. Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã ra khỏi chùa Tam Nguyên.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu quay lại ngó chùa Tam Nguyên thở phào một cái nói:

-Lão mũi trâu bày Ngũ Hành Kiếm Trận quả nhiên lợi hại thiệt.

Thương Bát vô cùng cảm khái buông tiếng thở dài nói:

-Lão nhị ! Làm xong vụ buôn bán này chúng ta nên rửa tay quy ẩn.

Hắn vừa nói vừa vén áo lên cất bàn tính vào bọc. Đoạn rảo bước đi trước.

Hai người đi rất lẹ. Trời tờ mờ sáng đã xuống chân núi Võ Dương.

Thương Bát đột nhiên dừng bước quay lại hỏi Đỗ Cửu:

-Lão nhị, thằng nhỏ đó sao không có động tĩnh gì?

Đỗ Cửu đáp:

-Tiểu đệ điểm huyết gã rồi !

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu bị Đỗ Cửu ôm vào lòng mà hắn phải động thủ động cước không ngót để cầm cự với cường địch vaay đánh, nên hắn phải điểm huyết cho chàng nằm yên.

Thương Bát phóng tay giải khai huyết đạo cho Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe chàng thở dài một tiếng rồi mở mắt ra.

Lúc này trời đã sáng bạch, mọi cảnh vật đều nhìn rõ.

Tiêu Lĩnh Vu chuyên động cặp mắt ngó hai người, lạnh lùng hỏi:

-Hai vị đưa ta ra đây rồi ư ?

Câu nói của chàng không có vẻ lịch sự một chút nào.

Đỗ Cửu đáp:

-Chẳng lẽ mấy lão mũi trâu cản trở được anh em ta?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Hai vị định đưa ta đi đâu?

Thương Bát đáp:

-Chúng ta đưa tiểu huynh đệ đi gặp Khâu tử tử.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Võ công các vị giỏi thiệt, ta đang ở trong chùa Tam Nguyên mà các vị cướp ra được...

Đỗ Cửu ngắt lời:

-Trung Châu Nhị Cổ đã lập chiêu bài từ mấy chục năm nay chứ đâu phải chuyện dễ dàng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Hai vị tuy võ công cao cường nhưng làm việc bá đạo, tâm địa độc ác nên ta không thích...

Đỗ Cửu tức quá cất tiếng mắng:

-Thằng quỷ con này, ngươi dám thoá mạ bọn ta ư?

Hắn giơ tay lên toan phóng chưởng đánh xuống.

Thương Bát vội ngăn lại cười nói:

-Tiểu nhai nhi, chú nhỏ này lớn mật thật ! Lớn mật thật !...

Tiêu Lĩnh Vu phưỡn ngực đáp:

-Cần cóc gì, nhiều lắm đến chết là cùng.

Thương Bát sửng sốt nói:

-Thật là một đứa nhỏ quật cường.

Đỗ Cửu hỏi:

-Ngươi đã nếm mùi dờ sống dờ chết bao giờ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu xẵng giọng đáp:

-Cái đó có chi là đáng kể? Chém một đao cũng chết, chém trăm nghìn đao cũng chết, ta đã không sợ chết, chẳng nhẽ còn sợ người chém mấy đao ư?

Thuở nhỏ chàng đọc sách nên trong bụng nhớ nhiều thiên cổ sự. Chàng nói mấy câu này tỏ thái độ hiên ngang, hào khí ngất trời coi cái chết như về vậy.

Đỗ Cửu mắt chiếu ra những tia hung dữ, lạnh lùng nói:

-Được lắm, bữa nay mà không cho mi nếm mùi đau khổ thì mi không biết trời cao đất dày.

Hắn vung chưởng toan điểm tới nhưng ngón tay sắp chạm vào Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên thu lại, buông tiếng thở dài nói:

-Đỗ Cửu này mà lại đi chấp với thằng lỏi con thì còn mặt mũi nào trông thấy giang hồ !

Thương Bát cười ha hả nói:

-Tiểu nhai nhi ! Chúng ta không có ý gia hại ngươi đâu. Để ta công ngươi đi.

Tiêu Lĩnh Vu dương cặp mắt tròn xoe lên nói:

-Ta cũng có hai chân thì ta tự đi được, hà tất phải mượn người công.

Đoạn chàng rào bước tiến về phía trước.

Đỗ Cửu vươn tay ra nắm lấy cánh tay mặt của Tiêu Lĩnh Vu nhưng bị

Thương Bát cản lại nói:

-Thôi để mặc gã đi.

Tiêu Lĩnh Vu tức mình đi liền một mạch bảy tám dặm. Nhưng thân thể chàng hư nhược sau không chống nổi, mồ hôi toát ra đầm đìa, hai chân mềm nhũn ngã lăn xuống đất.

Thương Bát thò tay ra dắt Tiêu Lĩnh Vu cười nói:
-Hài tử nguoi mệt lắm rồi !

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 23

Trung Châu Nhị Cổ Đề Mất Tiêu Lĩnh Vu

Tiêu Lĩnh Vu đứng lên lau mồ hôi trán rồi dẩy dựa la lên:

-Buông ta ra!

Đỗ Cửu châu mày nói:

-Lão đại! Thằng nhóc này tính khí quật cường. Tiểu đệ xem chừng phải điểm huyết gã để đưa gã đi mới xong.

Hắn không chờ Thương Bát trả lời đã vung tay điểm vào thuyệt huyết của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu mê đi không biết bao lâu. Khi chàng tỉnh lại thờ thấy mình nằm trên một chiếc giường gỗ, tai nghe nước chảy cuồn cuộn. Chàng chẳng hiểu mình đang ở địa phương nào. Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy Thương Bát đang ngó mình mỉm cười. Hắn đứng ở bên giường cất giọng ôn tồn hỏi:

-Nhai nhi! Ngươi tỉnh rồi ư? Có muốn ăn chút gì không?

Tiêu Lĩnh Vu ngồi nhồm dậy hỏi:

-Đây là đâu?

Thương Bát đáp:

-Hiện chúng ta đang ở trong chiếc thuyền lớn trên sông Trường Giang.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, mắt nẩy đom đóm, nhưng chàng ở trên giường gắng gượng bước xuống, tay chống vào vách thuyền đi ra ngoài khoang.

Thương Bát lặng người sang bên nhường lối cho chàng đi.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ra ngoài khoang, ngọn gió sông thổi lại khiến thần trí chàng thư giản.

Ánh diệm dương chiếu xuống lòng sông. Nước sông chảy cuồn cuộn còn lên những làn sóng bạc.

Ở phía xa xa buồm thuyền ló nhỏ. Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy trong người dễ chịu. Con thuyền chàng đứng là một chiếc mảnh lớn ba cột buồm đang chạy giữa dòng sông.

Sau lưng chàng, thanh âm ôn hoà của Thương Bát bỗng cất lên:

-Hải tử! Ngoài này gió lớn. Ngươi phải đứng cho vững.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Thương Bát một cái rồi cúi đầu trầm tư không nói nửa lời.

Thương Bát thấy mục quang chàng luôn luôn thay đổi dường như đang có tâm sự gì. Hắn mỉm cười hỏi:

-Hải tử! Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Ta đang nghĩ, tuy chẳng thích gì các ngươi, nhưng các ngươi chưa phải là hạng đại gian ác. Sau này ta luyện võ thành công cũng không nỡ giết các ngươi.

Thương Bát cười khanh khách hỏi:

-Ngươi muốn ai rèn luyện võ công cho?

Ngoài cửa khoang thuyền bóng người thấp thoáng. Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đang đứng trên sạp thuyền cười lạt nói:

-Nhai nhi! Ta e rằng trên cõi đời này hiện nay ngươi khó mà tìm ra được một vị sư phụ đủ sức dạy ngươi để giết bọn ta.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới lúc Vô Vi đạo trưởng nghe đến tên Bắc Thiên Tôn Giả liền lộ vẻ khần trương, chàng buột miệng hỏi:

-Bắc Thiên Tôn Giả là nhân vật thế nào?

Thương Bát ngăn người ra một lúc rồi hỏi lại:

-Bắc Thiên Tôn Giả ư? Ngươi nghe được danh hiệu này ở đâu?

Đỗ Cửu háng dặng một tiếng, nói xen vào:

-Thằng nhóc này ăn nói hồ đồ. Bắc Thiên Tôn Giả qua đời đã lâu. Chẳng lẽ lão còn hoàn hồn sống lại?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

-Ngươi không tin hay sao?

Đỗ Cửu đáp:

-Dĩ nhiên ta không thể tin được!

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Ngươi không tin thì thôi, ta chẳng nói nữa.

Thương Bát vẻ mặt nghiêm trọng, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

-Hài tử! Ngươi quả đã nghe nói đến Bắc Thiên Tôn Giả thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Dĩ nhiên là thật. Ta nói dối các ngươi làm chi...

Bỗng nghe tiếng mái chèo bì bõm khuấy nước. Một chiếc thuyền nhỏ rẽ sóng đi tới.

Khi gần đến bên thuyền lớn, đột nhiên một bóng người nhảy vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Thương Bát cả giận quát lên một tiếng, đồng thời phóng chưởng đánh ra.

Tiêu Lĩnh Vu thân thể hư nhược bị luồng chưởng lực xô đẩy, chân chàng không đứng vững té lăn xuống sông bị dòng nước chảy cuốn cuộn cuốn đi.

Bóng người vừa vọt sang thuyền lớn đột nhiên xoay mình nhảy xuống dòng sông nổi ba đào.

Trung Châu Nhị Cổ võ công cao cường nhưng không biết bơi lội. Chúng thấy người kia nhảy xuống nước rồi chỉ còn cách dương mắt lên nhìn.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người ngược mắt nhìn qua thấy đằng lái chiếc

thuyền con có một đại hán ngồi đó. Đại hán đầu đội nón trúc mình khoác áo toi, lưng tựa vào vách thuyền không nhìn rõ mặt.

Đại hán một tay bẻ lái một tay bơi thuyền. Con thuyền nhỏ trôi trên mặt nước mà thủy chung không bị lật đắm. Nó vẫn giữ một quãng cách đều đều với thuyền lớn.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu khẽ nói:

-Đại hán mặc áo toi kia quyết không phải là người có lai lịch rõ rệt. Tiểu đệ qua bắt hán về để tra hỏi...

Thương Bát gạt đi:

-Lão nhị! Làm thế không được...

Nhưng Đỗ Cửu động tác cực kỳ thần tốc!

Thương Bát vừa thốt ra được mấy tiếng, người Đỗ Cửu đã vọt lên cao hơn trượng.

Hắn vội thu hai chân về biến thành thế đầu dúc xuống chân chống lên nhảy sang thuyền lớn. Người hắn còn lơ lửng trên không đã vươn năm ngón tay nhằm chụp xuống đại hán khoác áo toi.

Năm ngón tay hắn sắp chụp tới vai đại hán, đột nhiên gã nằm phục xuống tránh khỏi thế chụp, đồng thời mượn thế nhảy xuống sông.

Chiêu Phi ung trao thủ của Đỗ Cửu đã luyện đến trình độ rất thuần thục. Thế mà đại hán chờ cho chỉ lực gần tới người mới né tránh.

Đỗ Cửu liền biết ngay gặp phải kinh địch. Hắn đề tụ chân khí, chấn động hai tay, cho hai chân hạ xuống đầu thuyền trước.

Bình sinh hắn không biết bơi lội nên lúc này hắn sợ đại hán khoác áo toi ở dưới nước nhảy vọt lên lôi hắn xuống theo. Vì thế mà hắn không dám đứng lại trên thuyền nhỏ, vội thi triển thân pháp Đại lực thiên kim truy, một thân pháp độc đáo về nội gia của hắn.

Bỗng thấy Đỗ Cửu hạ xuống khẽ đập vào thuyền nhỏ nhảy vọt lên như con cá chép khổng lồ hạ mình xuống thuyền lớn. Hai chân vừa hạ xuống ván thuyền, người đã đứng vững ngay. Hắn đảo mắt nhìn quanh không dám lơ là. Hiển nhiên cho đến bây giờ hắn vẫn sợ đại hán kia ở dưới nước nhảy vọt lên tập kích.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu bôn tẩu giang hồ đã lâu, gan dạ và thận trọng. Đúng là một hán tử có chân bản lĩnh chứ không phải chỉ có hư danh.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, chẳng những không thấy tăm tích Tiêu Lĩnh Vu đâu mà đại hán nhảy xuống sông cũng chưa nhô lên mặt nước lần nào.

Dòng nước cuộn cuộn chảy về phía Đông. Con thuyền nhỏ đã bị lật úp, từ từ xoay chuyển giữa dòng sông.

Lúc này mới quá Ngọ nhưng gặp buổi lập đông, phong cảnh trên sông đã có chiều thâm lương lạnh lẽo. Ngoài hai con thuyền lớn nhỏ này, cách chừng một

dậm không có một con thuyền nào khác.

Thương Bát, Đỗ Cửu hai người đưa mắt nhìn nhau, nét mặt lộ vẻ kinh dị.

Đỗ Cửu trầm giọng hỏi:

-Lão đại! Lão tính ba người kia ở dưới nước nhô lên liệu chúng mình có trông thấy chăng?

Thương Bát mỉm cười đáp:

-Anh em mình có đui đâu mà không nhìn thấy?

Đỗ Cửu trầm giọng nói:

-Vậy mà sao chúng ta chưa thấy bọn họ ngoi lên mặt nước?

Hắn trầm ngâm một chút rồi tiếp:

-Hai người đã chuẩn bị rồi mới đến đây, nghề bơi lội của chúng lại rất tinh thông, chắc không chết ngộp ở dưới nước. Nhưng còn Tiêu Linh Vu thì sao chịu đựng lâu thế được? Đến bây giờ vẫn chưa thấy nhô lên?

Thương Bát nói:

-Chúng không nhô lên thỡ mình cũng chẳng thể lặn xuống mà kiếm được.

Thử xem chúng chịu được lâu hay là...

Đột nhiên hắn sa sầm nét mặt dừng lại không nói nữa.

Ngày thường hắn vẫn tươi cười vui vẻ. Dù lúc lâm địch, đối trận vẫn thản nhiên như không. Nếu chẳng gặp tình trạng cực kỳ nghiêm trọng thì hắn đã chẳng khẩn trương đến thế.

Đỗ Cửu ở với Thương Bát lâu ngày nên hiểu lòng dạ lão đại, hắn cũng nín thở không dám ăn nói bừa bãi.

Bỗng thấy Thương Bát ngừng đầu nói:

-Lão nhị! Lão nhị hãy đi tuần một lúc xem sao. Không chừng hai người kia đã đem Tiêu Linh Vu lặn ngằm dưới nước xuống hạ lưu để lên bờ. Nếu chúng ta cứ ngơ ngẩn ở đây thì hỏng mất.

Đỗ Cửu chấn động tâm thần đáp:

-Đúng thế...

Hắn toan cất bước bỗng co lại.

Thương Bát hỏi:

-Lão nhị còn chờ gì nữa?

Đỗ Cửu đáp:

-Nước chảy cuồn cuộn khó bề thi triển khinh công, làm sao đi được?

Thương Bát nói:

-Việc trừ liệu địch là việc của ta. Còn đi bằng cách nào là việc của lão nhị.

Đỗ Cửu ngơ ngác một chút rồi nói:

-Tiểu đệ xin tuân lệnh.

Hắn cong lưng lại đột nhiên nhảy vọt đi. Thế đi của hắn như chim én lướt sóng.

Bóng người thấp thoáng. Hắn nhảy sang chiếc thuyền con trôi ở gần đó.

Chức thuyền con lật úp sắp rồi khó mà trèo đi được. Nhưng lòng thuyền trống rỗng nổi lênh bình thành ra rất vững, không thể lật ngửa lại được. Đỗ Cửu đã chẳng biết lội nước lại không hiểu bơi thuyền thì cái thuyền úp đối với hắn còn vững vàng hơn cái thuyền ngửa.

Thương Bát thấy Đỗ Cửu đứng trên lưng thuyền liền mỉm cười, nói:

-Lão nhị đi đi!

Đồng thời hắn vùng chường đẩy luồng nội lực.

Luồng chường phong này không lợi hại mà thực ra lực đạo rất lớn khiến người ta phải kinh ngạc. Con thuyền nhỏ vọt đi như tên bắn xuôi theo giòng nước.

Đỗ Cửu quay lại mỉm cười. Hắn đề khí vào huyết đan điền, xoay tay phóng chường đánh về phía sau đẩy thuyền đi.

Đỗ Cửu tiếp tục phóng chường đẩy thuyền xuống hạ lưu nhanh vun vút.

Thương Bát đứng ở đầu thuyền ngó chăm chăm vào chiếc thuyền nhỏ lướt trên giòng nước. Hắn bảo nhà dò giữ vững bánh lái xoay chuyển con thuyền để rình xem hễ thấy hai đại hán kia ló đầu lên mặt nước là hắn phóng chường hay liệng ám khí giết người.

Đột nhiên về phía thượng lưu một con thuyền đen xì giương buồm chạy tới.

Thương Bát chấn động tâm thần, đảo cặp mắt chim ưng nhìn sang tướng chừng hai đại hán kia nhảy lên chiếc thuyền con này mà bị hắn phát giác thì trốn lên trời cũng không thoát.

Con thuyền đen lướt rất nhẹ trên mặt sông thoảng cái đã đi sát bên cạnh thuyền lớn rồi chớp mắt lại lao đi rất xa chỉ còn thấy một chấm đen dần dần mất hút.

Quảng không này tuyệt nhiên không thấy động tĩnh gì. Mùa đông ngày ngắn đêm dài, bóng chiều đã ngả. Ánh tịch dương chiếu xuống mặt sông đỏ ối mà vẫn chưa thấy bóng một người nào nhô lên.

Về mặt Thương Bát mỗi lúc một trầm trọng. Cặp lông mày nhăn tít lại.

Đến lúc hoàng hôn, Đỗ Cửu mướn thuyền nhỏ chạy về. Hai người ngo ngác nhìn nhau không nói gì.

Đỗ Cửu lộ vẻ rất mệt nhọc dường như đã kiệt lực. Hiển nhiên hắn đã xục xạo vùng hạ lưu rất kỹ lưỡng. Bản tính không thích nói nhiều, hắn trầm giọng cất tiếng:

-Kiếm chẳng thấy chi hết!

Thương Bát biết hắn đã hết sức cũng không hỏi thêm nữa.

Lại qua một lúc lâu, Đỗ Cửu không nhin được buông tiếng thở dài cúi đầu lẩm bầm:

-Lạ thiệt!... Lạ thiệt!... Chẳng lẽ bọn chúng chui cả vào thủy cung...

Rồi hắn từ từ ngẩng đầu lên nói:

-Lão đại! Lão có đoán được hai đại hán kia lai lịch thế nào không?

Thương Bát thở dài đáp:

-Chẳng những không đoán được lai lịch chúng, mà đường võ công mạnh yếu thế nào cũng chẳng biết.

Hỡi ôi! Cứ coi một tên né tránh được chiêu Phi ửng trảo thủ của lão nhị thì dường như bản lãnh gã rất cao thâm. Nhưng có lẽ cũng vì chiêu đó mà gã phải nhảy xuống nước...

Hai người lẳng lặng không nói gì nữa. Chúng bọn tẩu giang hồ lâu năm, tuy chẳng phải mọi việc đều như ý, có điều gặp phải trường hợp như bữa nay thì chưa từng có bao giờ.

Chiếc thuyền lớn thuận dòng đi xuôi. Nhà lái thò đầu ra mấy lần, mãi sau mới đánh bạo hỏi:

-Hai vị định đi tới đâu mới đỗ thuyền?

Kim Toán Bàn Thương Bát lạnh lùng hắng dặng một tiếng rồi phóng chưởng đánh xuống dòng sông. Lập tức sóng nổi ba đào cuộn lại thành một cây cột nước đưa lên cao rồi đổ xuống âm âm.

Nhà lái ngấm ngấm la lên một tiếng:

-Ôi mẹ ơi!

Rồi hấn rút đầu vào không dám hỏi nữa.

Bỗng nghe Thương Bát nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười như rồng gầm vọt lên đến tận trời xanh. Hồi lâu hấn ngừng tiếng cười, vẻ mặt trầm trọng nói:

-Lão nhị! Chúng ta mấy chục năm trời mở chiêu bài buôn bán vẫn giữ được uy thế.

Không ngờ bữa nay thanh danh bị mất hết về tay hai kẻ chưa từng biết tiếng. Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu nói:

-Nước sông chảy cuộn cuộn. Không chừng cả hai gã và Tiêu Lĩnh Vu đều chết chìm dưới đáy sông rồi.

Thương Bát lại thở dài nói:

-Bất luận gã còn sống hay chết rồi, chúng ta không thể đưa gã về thì còn mặt mũi nào nhìn thấy Khâu Tiểu San nữa?

Đỗ Cửu hỏi:

-Đây là chuyện bất đắc dĩ. Chẳng lẽ chúng ta không thể ngộ biến tòng quyền được ư?

Thương Bát trợn mắt lên lớn tiếng quát:

-Sao? Chẳng lẽ chúng ta tự huỷ lời hứa mà mình đã kiên trì giữ được mấy chục năm nay?

Ngày thường bất luận hấn gặp việc gỡ to tát đến đâu thủy chung vẫn không động nộ, nhưng hiện giờ hấn đã hoàn toàn biến đổi thành người khác.

Gương mặt tròn trĩnh đỏ bừng lên. Cặp mắt tròn xoe. Bao nhiêu khích động cùng phần nộ lộ ra ngoài hết.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu nói:

-Mấy chục năm chúng ta vẫn thủ tín. Hiện giờ không thể đem Tiêu Lĩnh Vu về giao cho Khâu Tiểu San, dĩ nhiên không còn mặt mũi nào nhìn thấy thị nữa, mà cũng mất hết thể diện với anh hùng thiên hạ. Có lý đâu còn đến hỏi người ta về chiếc chìa khóa cung cấm?

Trung Châu Nhị Cổ qua lại giang hồ chữa từng thất tín với ai. Một lời đã hứa quyết không canh cải. Bạn hữu võ lâm đều công nhận hai người này hành động rất thủ tín.

Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu chìm xuống sông mất tích, sóng thác không hay. Thế là Thương Bát không thể thực hiện lời hứa với Khâu Tiểu San được. Hắn là người tự trọng nên lúc này hào khí tiêu tan hết, chẳng còn mặt mũi nào qua lại giang hồ.

Đỗ Cửu an ủi hắn:

-Việc đã xảy ra thế này, đại ca cũng đừng tự trách mình thái quá...

Thương Bát đột nhiên ngừng đầu lên. Cặp mắt lấp lánh ngó chăm chăm Đỗ Cửu nói:

-Lão nhị! Anh em chúng ta kề cận nhau mấy chục năm chẳng khác chi tình cốt nhục. Không ngờ thanh danh mấy chục năm trời bỗng một sớm một chiều trôi theo dòng nước. Tiểu huynh có cách tự xử nhưng không cường bách lão đệ đi theo con đường của mình...

Đỗ Cửu rất xúc động ngắt lời:

-Sao đại ca lại nói thế? Trung Châu Nhị Cổ không thể lìa nhau được. Bây giờ đại ca đi đường nào xin nói rõ. Tiểu đệ quyết làm theo chẳng chau mày. Thương Bát vỗ đùi nói:

-Được lắm! Nay chúng ta đã mất chiêu bài thì chẳng còn mặt mũi nào qua lại giang hồ. Từ giờ phút này trong võ lâm không còn tên tuổi hai anh em ta. Chúng ta đừng nhắc đến chuyện Khâu Tiểu San. Ta muốn thay hình đổi dạng điều tra cho ra Tiêu Lĩnh Vu lạc lõng nơi đâu. Ngày nào chưa tìm thấy gã là ngày ấy không khôi phục lại chiêu bài Trung Châu Nhị Cổ nữa...

Đỗ Cửu hỏi:

-Nếu Tiêu Lĩnh Vu chết chìm dưới đáy sông rồi thì sao?

Thương Bát cười khanh khách đáp:

-Nếu vậy cái tên Trung Châu Nhị Cổ cũng vĩnh viễn chìm xuống lòng sông chứ sao?

Đỗ Cửu thở dài nói:

-Thế là nếu Tiêu Lĩnh Vu có còn sống ở thế gian, anh em ta mới có ngày khôi phục tên tuổi.

Thương Bát nói:

-Chúng ta còn có cơ hội đem Tiêu Lĩnh Vu giao cho Khâu Tiểu San để thực hành lời hứa thì tiếng tăm Trung Châu Nhị Cổ há chẳng lừng lẫy hơn trước trên chốn giang hồ?

Đỗ Cửu nói:

-May ở chỗ chúng ta không ấn định nhật kỳ với Khâu Tiểu San thì dù có kéo dài bảy, tám năm hay mười năm cũng không mang tiếng là người thất ước.

Quyết định chủ rồi, Thương Bát giảm bớt phần phần nộ, nhìn gã lái đò nói :

-Áp thuyền vào bờ đi!

Lái đò thấy thân thủ hai người ghê gớm, chẳng dám nói nửa lời. Gã biết rõ đây không phải bến xá mà cũng miễn cưỡng đẩy thuyền vào bờ.

Thương Bát dường như vội vã lên bờ, thuyền còn cách bờ hai trượng đã nhảy vọt lên.

Đỗ Cửu móc một đỉnh bạc quẳng xuống sạp thuyền rồi cũng nhảy lên theo.

Chỗ bờ sông này rất hoang lương tịch mịch. Phóng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy đất bùn và đá vụn. Trong vòng mây dậm chẳng có thôn xóm chi hết.

Ba khóm liễu cổ thụ mọc liền nhau ngay bên bờ sông.

Thương Bát đưa mắt nhìn ba cây liễu này từ từ bước tới. Hắn ngẫm vận nội lực vung ngón tay viết vào cây liễu chính giữa một dòng chữ:

-Ngày 2 tháng 2 năm Bính Dần, Tiêu Lĩnh Vu rớt xuống quảng sông này .

Dưới chua: Trung Châu Nhị Cổ lưu thư.

Kim Toán Bàn Thương Bát tuy mưu trí hơn người nhưng ít đọc sách. Hắn viết xong dòng chữ này tự lấy làm thoả mãn, ngửa mặt lên trời cười rộ một hồi rồi nói:

-Ta để lại dòng chữ này cũng coi là đã trả lời Khâu Tiểu San, mà cũng để cho người bạn đồng đạo võ lâm có tranh đoạt chiếc chìa khoá cung cấm không phanh phui ra được vụ bí mật vừa phá □ phanh

Đỗ Cửu nói:

-Đúng thế! Đa chữ lại thế này còn có lợi là nhiều nhân vật khác trong võ lâm cùng đi điều tra xem thằng nhỏ đó còn sống hay đã chết.

Thương Bát ngừng mặt trông chiều trời thấy vùng thái dương đã lặn non đoài, bỗng hấn hú lên một tiếng dài rồi xoay mình chạy đi.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu bị luồng chưởng phong của Thương Bát làm chấn động rơi tõm xuống sông. Chàng chỉ thấy toàn thân lạnh buốt rồi chìm xuống. Chàng la thảm trong bụng:

-Đời ta đến đây là hết!

Tuy chàng thân thể suy nhược nhưng tính khí quật cường, tinh thần kiên quyết hơn người. Gặp lúc sinh tử tới hạn này tâm thần vẫn không rối loạn. Chàng nín hơi để cho người lúc chìm lúc nổi trôi đi.

Đang lúc nghẹt thở khó chịu cơ hồ không chống nổi, bỗng cảm thấy thân mình có người ôm lấy. Đồng thời họ đặt một ống trúc vào miệng chàng, đầu kia chống lên không.

Tiêu Lĩnh Vu đang lúc cực kỳ khó chịu liền mượn ống thở hơi. Chàng lại

cảm thấy người mình có người ôm rồi đưa đi ở dưới nước. Vì nước đục nên mắt chàng không mở ra được để coi xem người này là ai. Có điều bây giờ chàng nhờ ông trúc hô hấp không đến nỗi khó chịu như trước.

Trung Châu Nhị Cổ tuy quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, kiến văn rộng rãi, nhưng hai người không hiểu sinh mạng cho Tiêu Lĩnh Vu khỏi bị chết ngộp. Ông trúc nhỏ bé dù có nhô đầu lên trên mặt nước cũng khó mà nhìn thấy được.

Tiêu Lĩnh Vu bị ôm dưới nước không hiểu đã bao lâu, nhưng toàn thân chàng mỗi lúc một rét cứng, chân tay đều cứng đờ. Khi chàng nổi lên mặt nước đã khó bề cử động.

Có điều thần trí chàng còn tỉnh táo. Chàng biết có người đặt mình lên giường, cởi quần áo ra rồi đắp chăn bông lại. Người chàng dần dần trở lại ấm áp.

Chàng dương mắt lên nhìn thấy mình đang nằm trong khoang thuyền nhỏ. Trong thuyền đã thấp nền, đủ biết trời đã về đêm.

Một lão già tuổi ngoài năm mươi, mình khoác áo tơi, để chòm râu dê đang ngồi đối diện uống rượu với một đại hán chừng ba mươi tuổi, mình mặc áo vải dầu. Đồ ăn uống của hai người rất giản dị. Chỉ có một đĩa cá khô và một mâm đậu phộng rang.

Hai người dùng bát ăn cơm để rót rượu uống.

Tiêu Lĩnh Vu cử động chân tay, bụng bảo dạ:

-Xem chừng hai người này cũng chẳng tử tế gì. Chắc họ lại vặn hỏi chiếc chìa khoá cung cấm.

Chàng nghĩ vậy liền ngoảnh đầu vào trong không nhìn họ nữa.

Hai người cũng chẳng hỏi han gì Tiêu Lĩnh Vu. Họ ăn uống xong liền đứng lên đi lại.

Tiêu Lĩnh Vu nằm trong khoang thuyền, nghe tiếng nước sông sóng vỗ bì bõm.

Con thuyền nhỏ đang đi ngược dòng.

Người chàng yếu đuối lại ngâm nước mấy giờ nên đã mệt nhoài. Chàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Lúc tỉnh dậy mặt trời đã xuyên qua cửa sổ chiếu vào thuyền.

Lão già khoác áo tơi đưa cơm canh lại, nhìn Tiêu Lĩnh Vu một hồi. Lão đặt cơm canh xuống rồi ra khỏi khoang thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu bụng đói như cào ngồi dậy bụng bực ăn. Hai người kia rất ít khi vào trong khoang.

Suốt một ngày qua mà họ chưa nói với chàng một câu nào.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 24

Đại Bàng Cứu Thoát Tiêu Linh Vu

Vũ trụ về đêm mỗi lúc một tối đen. Bức màn đêm buông xuống. Đầy trời sao mọc, vùng trăng tỏ cũng trời lên.

Đại hán đi vào khoang thuyền bảo Tiêu Linh Vu:

-Lên bờ thôi!

Rồi hán không chờ Tiêu Linh Vu trả lời, đã cõng chàng lên lưng nhảy xuống đất tiến về phía trước.

Nhờ ánh trăng rọi, đại hán cử động cả chân lẫn tay trèo lên vách núi đứng dừng.

Tiêu Linh Vu ngoảnh đầu nhìn lại thấy vách núi cao ngàn thước, dưới chân nước sông chảy cuộn cuộn. Cảnh tượng cực kỳ kinh hãi.

Tiêu Linh Vu tự hỏi:

-Hán đem mình lên ngọn núi cao hiểm trở này không hiểu có dụng ý gì ?

Động tác của đại hán rất mau lẹ. Sau khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm gã trèo gần đến đỉnh núi. Đột nhiên gã rẽ qua mé hữu chuồn vào trong một sơn động đen tối.

Tiêu Linh Vu lúc này không nghĩ gì đến chuyện sống chết nữa, nên lòng chàng rất bình thản. Chàng thấy đại hán quánh tả rẽ hữu đi rất lẹ mà phải mất quãng thời gian khá lâu mới dừng bước. Gã đưa tay ra phía trước đẩy một cái.

Một tiếng kệt vang lên! Trước mặt bỗng sáng loà.

Đại hán đặt Tiêu Linh Vu xuống kéo quần áo ngay ngắn lại rồi đứng chờ.

Tiêu Linh Vu nhìn ngấm bốn phía thì thấy đây là một toà thạch thất có hai phòng.

Trên nóc nhà treo một ngọn đèn pha lê. Bốn bức vách nhẵn bóng như ngọc.

Trong nhà ngoài chiếc ghế bằng gỗ tùng không trần thiết một vật gì khác.

Tiêu Linh Vu rất lấy làm kỳ tự hỏi:

-Người này đem ta vào đây làm chi?

Đột nhiên có tiếng hắng dặng, một thiếu niên áo xanh từ trong góc thạch thất mở cửa bước ra.

Đại hán áo đen nhìn thiếu niên thì lễ nói:

-May mà tại hạ không đến nỗi nhục mạng của công tử.

Thiếu niên áo xanh vẫy tay một cái, đại hán liền lui ra xoay tay khép cửa lại.

Bây giờ trong thạch thất chỉ còn Tiêu Linh Vu và thiếu niên áo xanh. Thiếu niên vẫy tay khẽ nói:

-Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ bất tất phải sợ hãi...

Tiêu Lĩnh Vu phưỡn ngực ra đáp:

-Tại hạ không sợ chi hết.

Thiếu niên áo xanh ban đầu hơi sững sốt nhưng sau gã cười mát nói:

-Tiểu huynh đệ là người gan dạ. Gia phụ sai người đi mời tiểu huynh đệ tới đây chẳng qua là để nghe ngóng một câu chuyện, mong rằng tiểu huynh đệ nói thực.

Chúng ta nhất quyết không làm gì tổn thương đến tiểu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

-Các vị muốn hỏi gì thì hỏi đi!

Thiếu niên áo xanh vẫy tay nói:

-Mời tiểu huynh đệ đi theo ta.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau thiếu niên áo xanh tiến vào phía trong khuôn cửa đá. Căn phòng này rộng lớn hơn căn ngoài nhiều. Một cái giường trải da cộp kẻ sạt vách. Một lão già nằm trên giường, đắp chăn bông tựa hồ như người bệnh.

Thiếu niên áo xanh nhẹ bước tới bên giường gõ khẽ cất tiếng gọi:

-Gia gia!

Bỗng nghe lão già thở phào một cái, từ từ quay mặt ra nói:

-Ngươi đỡ ta ngồi dậy!

Thiếu niên áo xanh đưa hai tay đỡ lão ngồi dậy rồi kéo chăn khoác lên mình lão.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão già gầy đét như que củi, bao nhiêu rẻ xương phơi ra hết.

Những người lão to con. Nếu lão không bị bệnh nhất định thân thể khô ngô vạm vỡ.

Lão già đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu một chút rồi hỏi:

-Hài tử! Ngươi có biết Khâu Vân cô không?

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt nghĩ thầm:

-Sao lão này lại hỏi đến Vân di?

Chàng đồng dặc đáp:

-Dĩ nhiên tiểu tử biết y vợ y là di mẫu của tiểu tử.

Lão già ôm o chau mày hỏi:

-Tên họ ngươi là chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu tử là Tiêu Lĩnh Vu.

Laừ già nói:

-Trên chôn giang hồ người ta đồn đại Khâu Vân cô lấy được chiếc chìa khoá cung cấm. Chuyện đó hư thực thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Dĩ nhiên là chuyện thật.

Chàng trả lời một cách thần nhiên ra ngoài sự tiên liệu của lão già ốm o. Lão ngăn người ra hỏi:

-Từ khi Khâu Vân cô lấy được chiếc chìa khoá cung cấm rồi y biến thành ra kẻ địch của võ lâm thiên hạ. Không hiểu bây giờ y ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu thở dài đáp:

-Vân di đã qua đời rồi!...

Lão già ốm o đột nhiên biến sắc hỏi:

-Trên chốn giang hồ cũng đồn đại tin y qua đời. Tin này đúng sự thực hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Phải rồi! Vân di tuy chết rồi nhưng diện mạo vẫn hệt như người sống.

Ngoại trừ y không nói năng và không cử động, còn ngoài ra chẳng khác chi người sống.

Lão già chấn động tâm thần nước mắt chạy quanh. Vẻ mặt rất đổi thê lương khê hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

-Hài tử! Khâu Vân cô có con cái gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Có một vị cô nương.

Laò già vẫy tay nói:

-Người đi nghỉ đi! Trên chốn giang hồ chỗ nào họ cũng dương cạm bẫy để điều tra hành tung người. Nhưng ở đây thì người cứ việc yên tâm chơi đùa không còn lo gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng ngờ vực muốn hỏi cho ra manh mối, nhưng gã thiếu niên áo xanh vươn tay nắm lấy cổ tay Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiểu huynh đệ! Ta đưa người đi nghỉ.

Rồi không để Tiêu Lĩnh Vu trả lời, gã kéo chàng ra khỏi thạch thất.

Thạch động này ở trong lòng núi, nửa là thiên nhiên nửa do nhân công bồi đắp. Chỗ nào cũng có thạch thất.

Thiếu niên áo xanh dẫn Tiêu Lĩnh Vu đi quanh một hồi rồi trở gian thạch thất phía trước bảo chàng:

-Gian nhà này dành cho người điều dưỡng nghỉ ngơi. Người vào mà coi!

Nếu có việc gì cần người chỉ gọi một tiếng là có người đến ngay.

Thiếu niên áo xanh dường như chẳng thích gì Tiêu Lĩnh Vu. Gã nói rồi bỏ đi ngay lập tức. Thiếu niên ra đến cửa thạch thất đột nhiên dừng bước quay lại bảo chàng:

-Hay hơn hết là người luyện tính cầu an đừng có chạy loạn lên mà rước lấy hoạ sát thân.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tại sao vậy?

Thiếu niên áo xanh đáp:

-Ta có nói người cũng không hiểu được. Người nên nhớ rằng trừ những vật trong phòng này, còn ngoài ra người thấy cái gì cổ quái bất cứ ở chỗ nào cũng đừng nghịch ngợm. Thế là được.

Đoạn gã trở gót đi nhanh.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng thiếu niên mất hút rồi, lòng chàng không khỏi nảy ra ý niệm phản kháng.

-Người đã không muốn cho ta coi mọi vật thì ta càng thích coi cho biết.

Bản tính quật cường nghĩ sao làm vậy, chàng từ từ cất bước rời khỏi căn phòng men theo tường đá tiến về phía trước.

Thạch động này ở trong lòng núi tuy rất nhiều lối rẽ, nhưng đường hầm chính rộng rãi nhất. Tiêu Lĩnh Vu cứ bước đi mãi, không biết thời gian đã bao lâu và chàng đã xuyên qua mấy thạch động bỗng nghe sóng vỗ bì bòm nước chảy róc rách.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

-Trong thạch động sao lại có nước chảy róc lên như vậy?

Chàng ngừng thân lắng tai nghe thì rõ ràng tiếng nước chảy âm âm ở ngay trước mặt cách đó không xa.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới toà sơn động này đầy vẻ thần bí, dường như trong mỗi tầng cửa đá đóng kín lại có một chuyện bí mật ẩn kín.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thờ đã đi đến chỗ tận cùng đường hầm. Tiếng nước chảy nghe càng rõ hơn dường như ở ngoài vách đá.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay ra sờ thấy vách đá đầy rêu xanh. Nơi đây chẳng những ít người đi tới mà còn ẩm thấp dị thường.

Đột nhiên tay chàng chạm vào khối đá lồi ra. Chàng chỉ khẽ lay một chút mòm đá đã chuyển động.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy, bất giác đẩy mạnh một cái.

Bỗng nghe mấy tiếng lách cách vang lên. Cả toà vách đá bắt đầu di chuyển.

Tiêu Lĩnh Vu kinh hãi vội vàng lùi lại.

Đột nhiên ánh sáng chiếu vào. Hơi nước thổi qua mặt. Phía trước vách đá lộ ra một khuôn cửa. Chàng biết khối đá lồi ra này là mấu chốt làm chuyển động cơ quan mở cửa.

Phía ngoài cửa đá là một giải thác rộng tựa hồ dải lụa treo dốc ngược coi rất đẹp mắt.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm cảnh một lúc rồi động tính hiếu kỳ từ từ cất bước tiến về phía trước.

Khuôn cửa đá này rộng chừng ba thước, Tiêu Lĩnh Vu hai tay vịn vách đá thò đầu nhón ra ngoài thì thấy vách núi dựng đứng cao ngất trời. Phía dưới là vực thẳm không rõ đáy.

Thác nước từ trên đỉnh núi chảy xuống trông giống như một bức rèm buông

rủ trước cửa động. Nhưng thực ra nó còn cách xa thạch động đến hơn một trượng.

Tiêu Lĩnh Vu đang ngắm nghía phong cảnh. Đột nhiên nghe có tiếng cười lạt vọng lại:

-Hừ, gã này tự tìm đường chết...

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp ngoảnh đầu lại xem ai nói, bỗng cảm thấy một luồng kinh lực đẩy vào người chàng. Chàng không tự chủ được bị hất ra cửa động rớt xuống hang sâu muôn trượng.

Luồng kinh lực đẩy chàng rất vừa vặn. Người chàng ra khỏi cửa động là tuột xuống.

Vách đá này rêu xanh dày đến một tấc mà trơn tuột. Đừng nói Tiêu Lĩnh Vu không hiểu võ công, mà đến tay cao thủ bản lãnh tuyệt luân cũng chẳng thể nào dừng lại được ở trên vách đá.

Chàng cúi đầu ngo xuống thấy hơi nước dàn dụa chẳng biết vực sâu bao nhiêu.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài than thầm:

-Thế là xong đời! Phen này ta rớt xuống hang sâu muôn trượng tất phải tan xương nát thịt.

Chàng mắc tuyệt chứng ngay từ thuở nhỏ đã bị tử thần uy hiếp nên chàng chẳng coi sinh tử cùng nguy hiểm vào đâu nữa.

Tuy nhiên bản năng cầu sinh của chàng khiến chàng chẳng bó tay chịu chết.

Chàng không ngớt cử động chân tay bỗng nắm được một vật mềm nhũn.

Người chàng đang tuột xuống cảm thấy vô số vật đó chạm vào tay chàng bị gãy tan tành. Dù sao mỗi lần đi lại một chút cũng làm cho rớt chậm lại rất nhiều.

Đột nhiên chàng cảm thấy người mình dừng lại. Hai chân tựa hồ bị đánh một đòn nặng, chàng không tự chủ được, hai chân chia hai bên cuỗi lên mỏm đá.

Tiêu Lĩnh Vu định thần nhìn lại thấy mỏm đá lồi ra này chỉ bằng cánh tay trẻ con dài không đầy ba thước. Xung quanh mỏm đá mọc những cây sắc trắng, mỗi cây dài không tới ba tấc. Nhánh nó màu hồng lợt nhỏ như nến hương.

Đầu nó như cái tán, lớn bằng bàn tay người mà nhỏ thì đường kính chỉ chừng một tấc.

Phía dưới mỏm đá là hang sâu ngàn trượng. Phía trên là vách núi dựng đứng. Ngoài những mẩu nấm trắng này còn toàn rêu xanh. Thật là trên không đến trời, dưới không tới đất, một nơi nguy hiểm cổ kim hiếm có.

Thác nước xuống tới đây rộng ra đến trượng rưỡi. Hơi nước dày đặc. Chỉ trong khoảnh khắc áo quần chàng bị nước bắn vào ướt hết.

Tiêu Lĩnh Vu vừa thoát chết lại nổi tính hiếu kỳ, bụng bảo dạ:

-Lạ thật! Vách núi dựng đứng này rộng đến mấy trăm trượng. Tại sao lại không thấy sinh vật khác mà chỉ có mấy thứ nấm mọc trên đá núi.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay ra sờ vách núi, chàng cảm thấy mềm nhũn, miệng lảm bảm:

-Phải rồi! Vách núi này còn có nhiều chất đất nên nắm mới mọc được. Bầu trời tối dần lại. Vùng thái dương đã bỏ đỉnh núi nên luồng quang tuyến lạt đi nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bụng đói thì nghĩ thầm:

-Nơi đây chẳng có chim muông chi hết. Đêm đến chắc là lạnh lắm. Xem chừng mình không bị tan xương nát thịt thì cũng đến chết đói hay chết rét. Chàng đói không chịu được liền hái lấy một bông nấm trắng bỏ vào miệng. Bỗng chàng cảm thấy mùi hương thấm vào phế phủ, miệng lưỡi lại có mùi thơm ngon ngọt rất dễ ăn.

Tiêu Lĩnh Vu ăn liền một lúc 7, 8 cây nấm mới thấy đỡ đói. Chàng tự nhủ:

-Về thức ăn tạm thời không lo lắng nữa, vỡ nấm mọc rất nhiều, hai tay mình vươn ra trong một phạm vi có thể đủ sống được vài ba ngày. Cái lo trước mắt hiện giờ là đêm đến lấy gì để đắp? Cái lo thứ hai là tìm cách nào rời khỏi nơi đây?

Chàng nghĩ tới người đã đẩy mình vào hiểm địa, cũng không sinh lòng cừu hận.

Trời chiều mỗi lúc một tối dần. Gió núi mỗi lúc một mạnh. Thác nước bị gió thổi tung toé thỉnh thoảng lại bắn vào người Tiêu Lĩnh Vu. Chàng hoàn toàn trông vào vách núi ngăn cản ngọn gió lạnh thổi tới.

Đêm lạnh, hang thâm. Ngoài tiếng thác chảy âm âm cùng tiếng gió réo ào ào, nơi đây hoàn toàn thê lương tịch mịch.

Trước cảnh nguy hiểm này, Tiêu Lĩnh Vu thấy mình chẳng còn cách nào để biến đổi tình thế được. Hiện giờ chàng chỉ có hai đường. Một là văng xuống vực sâu mà chết. Hai là cứ ngồi trên mỏm đá này chịu mọi sự đau khổ rồi chết dần.

Chàng tựa vào vách núi nhắm mắt điều tức dưỡng thần theo khẩu quyết về nội công mà Vân Cô đã truyền thụ cho. Chàng hy vọng nhờ sức điều dưỡng có thể chống đối với cái giá lạnh đêm đông. Chàng không ngờ theo cách này chàng đã qua được một đêm rét mướt.

Lúc trời sáng tỏ, ánh dương quang chiếu vào vách núi. Tiêu Lĩnh Vu lại thấy đói bụng. Chàng vươn tay hái mấy cây nấm mà ăn và chờ đợi cho đêm đến.

Tiêu Lĩnh Vu tiếp tục cảnh thê lương đau khổ thấm thoát đã được ba ngày hai đêm.

Mỗi khi Tiêu Lĩnh Vu thấy đói là lại hái những cây nấm bên mình để ăn, gần đó còn rất nhiều, nhưng tay chàng không với tới nơi. niệm cầu sinh thúc đẩy chàng nghĩ phương pháp để kéo dài mạng sống. Chàng liền cởi áo xé thành từng mảnh dài buộc vào nhau. Một đầu dây cột vào mỏm đá, một đầu quấn vào lưng từ từ tuột xuống. Chàng nắm được một ít nấm rồi lại níu đầu dây

trèo lên cười trên mỏm đá.

Chàng nghĩ thầm:

-Ở đây tuy còn nhiều nấm nhưng một ngày kia mình sẽ ăn hết thì chẳng bị chết rét cũng bị chết đói. Huống chi vách núi đứng dựng mà mình cười trên mỏm đá thì chỉ sợ tâm một chút là phải rớt xuống tan xương nát thịt.

Chàng nghĩ lui nghĩ tới không ra được biện pháp nào để giải quyết tình trạng một cách lâu dài, mà chỉ biết qua được ngày nào là biết ngày ấy.

Sau mấy bữa, bao nhiêu nấm trắng mọc ở dưới mỏm đá chàng lấy ăn hết cả.

Chàng tính ra đã ngồi trên mỏm đá này được mười ngày mười đêm.

Một hôm khí trời đột nhiên biến đổi. Trời nổi mưa to gió lớn sấm chớp ầm ầm.

Nước mưa hoà lẫn với nước thác hấn lên thành một khoảng trời đất mù mịt.

Tiêu Lĩnh Vu đã mấy ngày chẳng có gì ăn, bụng đói như cào song tinh thần chàng rất cường kiện. áo mặc chàng đã xé ra làm giầy mà chàng cũng không thấy rét lạnh.

Trận mưa to gió lớn này kéo dài đến bốn, năm giờ mới ngớt. Mấy giờ này chàng coi lâu bằng mấy năm.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên mỏm đá mười mấy ngày đêm cũng rút được nhiều kinh nghiệm. Chàng thấy mặt trời qua ngọ rồi chẳng còn bao lâu nữa là hết ngày, vỡ đỉnh núi cao quá, ánh dương quang mỗi ngày chỉ chiếu xuống được vài giờ.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu lên nhìn những nấm trắng mọc phía trên, chàng đói bụng nghĩ thầm:

-Bây giờ phải tìm cách nào hái được ít cây trên kia xuống để ăn lót dạ.

Chàng nghĩ vậy bất giác ngồi thẳng người lên. Tay trái bám vào vách núi.

Chàng thấy vách đá rất mềm. Một miếng sa thạch rớt xuống. Năm ngón tay thò sâu vào trong vách được.

Tiêu Lĩnh Vu cả mừng, nghĩ bụng:

-Té ra vách đá này lại mềm nhũn như vậy mới thật là kỳ!

Chàng ấn mạnh tay, vách đá lõm vào. Chàng chỉ dùng sức một chút là đã níu người lên cao được. Chàng vươn tay trái ra hái mấy cây nấm rồi lại tụt xuống mỏm đá.

Tiêu Lĩnh Vu vừa xoay mình chưa kịp xuống thì một tia nước bắn tới. Tiếp theo một bóng đen sì hạ xuống. Chàng chưa nhìn rõ thì bóng đen đã đậu vào mỏm đá.

Bóng đen hạ mình xuống mỏm đá rồi đứng không vững, lão đảo muốn té hoải.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay chụp thì thấy một đám lông mềm mại. Té ra đây là một con chim lớn.

Con chim này được Tiêu Lĩnh Vu giữ vững rồi liền cụp cánh lại đứng ở trên

mỏm đá. Chàng thấy con chim đại bàng đã cao đến trước ngực mình. Giả tử nó đứng ngay và dương cổ lên thờ có lẽ còn cao hơn đầu chàng.

Từ thuở nhỏ chàng đã học tập những môn bác tập, bây giờ thấy con chim to lớn tựa hồ như chim đại bàng nói ở trong sách thì trong bụng mừng thầm tự nhủ:

-Nếu Tiêu mỡ không bị hãm vào vách núi dựng đứng thì đâu có dịp được thấy loài chim đặc biệt này!

Bỗng chàng phát giác ra con chim rẽ đầu nhắm mắt dường như bị trọng bệnh và chỉ còn thoi thóp.

Tay mặt Tiêu Lĩnh Vu vẫn nắm lấy lông chim đại bàng kéo nó gần lại bên mình.

Ngờ đâu con chim đột nhiên há mỏ ra cướp lấy một cây nấm mà ăn.

Tiêu Lĩnh Vu sinh lòng thương xót lắm bầm:

-Té ra con chim này đói quá!

Chàng liền cho nó ăn hết những cây nấm vừa hái được.

Con chim ăn sáu, bảy cây liền rồi tinh thần phấn khởi. Nó ngừng đầu lên mà gáy o o. Tiếng gáy làm chấn động màng tai Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng giật mình nghĩ thầm:

-Giống nấm trắng kia sao lại thần hiệu đến thế? Con chim này đang mắc bệnh nặng cơ hồ sắp chết, thế mà nó ăn mấy cây nấm đã phục hồi sức lực ngay.

Chàng vốn là người thông minh rất mực, liền nghĩ ngay tới mười mấy ngày liền sở dĩ chàng cứ ngồi tựa vào vách mà không sợ khí lạnh lại không nhọc mệt, có thể xé áo nối dây hạ mình hái nấm, bầm ngón tay vào đá đu mình lên được là do sức lực chàng mạnh hơn ngày trước nhiều. Những cái đó đều nhờ ở chuyện chàng đã ăn thứ nấm trắng này mà ra.

Con đại bàng phục hồi tinh lực, nó vỗ cánh dường như muốn bay lên.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm:

-Con đại bàng này vỡ bị trọng bệnh mà bay tới đây là muốn lấy nấm ăn.

Chuyến này nó bay đi còn biết đến bao giờ trở lại? Đây là cơ hội ngàn năm một thuở để cho ta thoát thân. Sao ta không mượn con đại bàng đưa ra khỏi tuyệt địa này?

Trong lòng xoay chuyển nghĩ, miệng chàng khẽ nói :

-Bằng huynh! Bằng huynh! Phiền Bằng huynh công ta ra khỏi tuyệt cảnh này!

Tay mặt chàng cởi đầu dây buộc khỏi mỏm đá rồi cười lên lưng con chim khổng lồ.

Con đại bàng vỗ cánh bay vù lên không, qua làn thác nước lao về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên lưng chim nghe tiếng gió vù vù trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Hai tay chàng ôm chặt vào cổ chim.

Đôi cánh của đại bàng quạt thành gió tuy nghe rất kinh hãi mà thực ra rất vững vàng.

Sau một lúc Tiêu Lĩnh Vu mới đánh bạo thò đầu ra thì thấy núi non chập chùng, phong cảnh hùng vĩ, bình sinh chàng chưa được thấy bao giờ.

Đột nhiên chàng cảm thấy người mình như sao sa suýt nữa rớt khỏi lưng chim.

Chàng vội quàng hai tay ôm lấy cổ nó.

Nguyên con đại bàng cụp cánh lại sà xuống đáy hang sâu. Khi gần tới mặt đất nó lại dương hai cánh ra để đậu xuống một cách bình yên.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn phía thấy trong hang này từng xanh bách biếc, cỏ mọc xanh tươi, lại có nhiều thứ hoa rừng xen kẽ, phong cảnh tuyệt đẹp. Trong bụng mừng thầm, chàng lẩm bẫm:

-Không ngờ trong chôn thâm sơn cùng cốc lại có nơi tuyệt mỹ thế này.

Chàng từ trên lưng chim bằng nhảy xuống đi về phía gốc cây tùng.

Cây tùng lớn này sống không hiểu đã bao nhiêu ngàn năm mà thân to bằng cối đá.

Cành lá đầy chi chít. Bóng rợp đến mấy trượng.

Tiêu Lĩnh Vu đi gần tới gốc cây tùng ngó thấy một toà nhà gỗ tựa vào cây.

Chàng mừng thầm nghĩ bụng:

-Hay lắm! Té ra nơi đây có người ở.

Căn nhà gỗ này hai cánh cửa đóng chặt. Chàng mừng quá tiến lại đẩy cửa.

Cánh cửa mở ra chàng mới nghĩ tới là mình quá đường đột liền dừng lại lớn tiếng gọi:

-Xin chủ nhân trong nhà tha thứ cho vãn bối đã có điều vô lễ.

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng vọng của mình chứ không có tiếng người đáp lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngần ngừ một chút rồi khoa chân bước vào.

Trong nhà quanh quẽ tiêu điều. Ngoài cái giường gỗ không còn thứ gì khác.

Trên giường một người mặt bịt bằng tấm sa trắng ngồi xếp bằng.

Tiêu Lĩnh Vu cất bước tiến lại bên giường mà người kia vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

-Không hiểu người này còn sống hay chết rồi mà cứ ngồi trơ như phỗng.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 25

Trong Hang Thẳm Lĩnh Vu Gặp Kỳ Nhân

Tiêu Lĩnh Vu lại lớn tiếng hô:

-Vãn bối là Tiêu Lĩnh Vu quấy rối cuộc thanh tu của lão tiền bối thật là đắc tội,xin có lời từ tạ.

Người kia vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Tiêu Lĩnh Vu tức mình nghĩ thầm:

-Hay lắm! Lão đã giả vờ câm điếc thì ta chẳng lý gì đến lão nữa, thử xem lão có lên tiếng không?

Chàng cũng ngồi xếp bằng vào một góc giường rồi nhắm mắt dưỡng thần vận khí điều hoà hơi thở.

Khi chàng đã điều tức xong thì trời đã hoàng hôn. Chàng quay đầu nhìn lại thấy người kia vẫn ngồi yên như cũ, chàng muốn thi gan với lão nên cũng không nói gì.

Trong bụng vừa đói vừa khát, chàng rảo bước ra khỏi căn nhà gỗ đi tìm đồ ăn uống.

Hang núi này chỉ dài hơn trăm trượng, nhưng khí hậu ẩm áp rất nhiều cây có trái, nhưng phần nhiều là cây lạ chưa từng thấy bao giờ.

Tiêu Lĩnh Vu trèo lên cây hái mấy trái ăn. Chàng chợt nhớ tới con chim đại bàng kia nhưng không thấy nó đâu nữa.

Trong hang này không còn chỗ nào ở được. Tiêu Lĩnh Vu đành về căn nhà gỗ.

Lần này chàng nhớ tới chuyện mình vào nhà người khác phải giữ lễ trước:

-Vãn bối lưu lạc tới đây mà hang núi không có chỗ nào trú ngụ được, bắt buộc phải đến nhờ căn nhà của lão tiền bối.

Chàng tự biết nói vậy để mà cho phải phép, chứ chàng không hy vọng người kia sẽ trả lời.

Chàng nói rồi đi thẳng tới góc nhà ngồi tựa vào tường mà ngủ.

Mười mấy ngày liền chàng chưa ngủ yên một lần nào. Căn nhà gỗ này tuy hủ lậu nhưng so với mòm đá trên vách đá kia còn yên ổn hơn nhiều. Chàng yên tâm bất giác ngủ say lúc nào không biết.

Khi Tiêu Lĩnh Vu tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ. Chàng ngược mắt nhìn người che mặt thấy y vẫn nguyên tư thế như trước. Chàng lẩm bầm:

-Hừ! Lão đã không lý gì đến ta thì ta nói với lão làm chi vô ích.

Chàng ra khỏi căn nhà tìm tới khe suối rửa mặt rồi trèo lên cây hái trái ăn.

A`nh dương quang lúc này đã soi khắp hang núi, cảnh vật càng xinh đẹp.

Chàng muốn trở về căn nhà gỗ, nhưng nghĩ tới về đó trơ trọi có một mình cũng buồn.

Rồi chàng cất bước đi trong hang núi.

Hang núi này dài hơn trăm trượng. Tiêu Lĩnh Vu đi rất thông thả cũng chỉ trong khoảnh khắc là hết.

Chàng thấy hai trái núi dính liền với nhau ở chỗ này. Một khối đá lớn dài hơn hai trượng ngăn chặn nơi giao tiếp của hai trái núi. Tiêu Lĩnh Vu nổi lòng trẻ nít đi quanh qua phiến đá lớn, bỗng thấy một toà cửa đá nửa khép nửa mở thì mừng thầm nghĩ bụng:

-Hay quá! Nơi đây có toà thạch thất tạm trú được, khỏi phải đến nhờ căn nhà của lão kia nữa.

Khuôn cửa đá này hé mở chừng ba tấc, một người lách mình cũng không lọt. Tiêu Lĩnh Vu hết sức đẩy mạnh. Cánh cửa đá liền mở ra ngay.

Nguyên chàng đã vô tình ăn thứ nấm đá ngàn năm nên khí lực gia tăng hơn trước không biết mấy trăm lần mà chính chàng cũng chẳng hiểu được.

Toà sơn động này nửa thiên nhiên nửa nhân tạo nên mới có khuôn cửa đá.

Nội tâm sơn động rất nông, sâu vào không đầy ba trượng, rộng không đến chín thước.

Ánh sáng bên ngoài soi rõ hết cảnh vật trong động.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại bất giác giật nảy mình lên vì chàng nhìn thấy một người mặc áo hoàng bào ngồi quay mặt vào vách động. Bất giác chàng buông tiếng thở dài, vì chàng không ngờ thạch động này cũng có người ở. Chàng đảo mục quang nhìn khắp nơi thì thấy trên vách đá nhẵn thín có khắc đồ hình tám người. Người ngồi người đứng, người nằm ngửa người nằm sấp, kiểu cách khác nhau. Coi dấu vết thì dường như người ta đã dùng chỉ lực để khắc đồ hình.

Ngoài tám bức hình đồ chỉ có một người mặc áo hoàng bào, cả đến cái giường cũng không có.

Tiêu Lĩnh Vu muốn coi mặt người kia nhưng y để sát mặt gần vào vách đá, ngoài tấm áo vàng không nhìn thấy gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới mình lén vào chỗ ở của người ta là một điều vô lễ.

Chàng liền chấp tay nói:

-Vãn bối là Tiêu Lĩnh Vu vô tình bước vào chốn thanh tu của tiền bối. Xin lão tiền bối tha tội cho.

Người mặc áo hoàng bào quay mặt vào tường vẫn ngồi yên không nhúc nhích và chẳng lý gì đến chàng.

Tiêu Lĩnh Vu bực mình lắm lắm:

-Sao trong hang này toàn là những quái nhân không chịu mở miệng?

Một luồng gió núi thổi vào bay tạt tà áo hoàng bào mà người kia vẫn không nhúc nhích.

Một ý niệm thoáng qua trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu. Chàng nghĩ thầm:
-Những người trong hang núi này đã chẳng có đồ thực dụng, lại cũng không nghe thấy hơi thở. Mình đẩy cửa tiến vào đi quanh gian nhà mà họ không phát giác

thì còn sống thế nào được? Chẳng lẽ họ chết cả rồi?...

Chàng lại xoay chuyển ý nghĩ tự hỏi:

-Trong hang núi này nhất định có sâu có kiến. Nếu họ là người chết thì khi nào lại không có sâu bọ tìm đến?

Kể ra hai người này chết rồi hay còn sống cũng đều có lý, khiến cho Tiêu Lĩnh Vu trong lòng ngờ vực mà không tài nào tìm ra được đáp án.

Đột nhiên chàng nhớ tới tử trạng của Vân Cô. Bà cũng ngồi xếp bằng, mặt mũi tươi tỉnh như người sống. Chàng lại nghĩ đến hai người ở đây quan san cách trở, vách núi đứng dựng vây quanh mà họ vào đây được thì phải là những nhân vật võ công thuyết thế. Họ chết đi có thể giữ cho thi hài được toàn vẹn như Vân Cô.

Dù chàng là người thông tuệ tuyệt luân nhưng vẫn mang lòng dạ con nít, chàng nghĩ tới những người vào chốn thâm sơn cùng cốc lênh đênh trôi nổi chết ở trong này, không ai tế diện một lần than khóc một tiếng, chàng không khỏi xúc

động can trường vừa khóc vừa gọi:

-Lão bá bá ơi! Các vị chết trong chốn thâm sơn này là nơi hiu quạnh suốt năm.

Đáng thương cho các vị không một người tế diện không ai đốt giấy tiền. Vãn bổi đi hái ít trái cây về làm lễ diện tế các vị một phen để tỏ lòng tôn kính...

Dứt lời chàng chạy ra khỏi thạch động hái trái cây đem về đặt ở sau lưng lão già kia rồi lạy phục xuống đất, vừa lạy vừa khấn:

-Lão bá bá! Tiêu Lĩnh Vu này khấu đầu làm lễ.

Chàng quỳ dưới đất lạy ba lạy.

Bỗng chàng xúc động nghĩ tới nơi đây không có vết chân người rồi chính chàng cũng bị chết mòn trong hang núi, không còn được gặp mặt Khâu tử tỷ lần nào nữa.

Chàng không nhịn được cất tiếng khóc rống lên.

Tiêu Lĩnh Vu bản tính quật cường, dù gặp việc sống chết chàng cũng không sa lệ, nhưng lúc này mỗi bị ai tự đáy lòng phát ra khiến chàng bật tiếng khóc bi ai như muốn ngất đi.

Lão già quay mặt vào vách tro như tượng gỗ dường như bị tiếng khóc Tiêu Lĩnh Vu làm cho cảm động.

Đột nhiên lão buông tiếng thở dài rồi xoay mình lại phóng chỉ điểm vào hạ cực trong mình Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu khóc lóc mê mẩn bỗng mất hết cảm giác. Người áo vàng thờ

dài xoay mình chàng cũng không hay rồi chàng bị điểm huyết ngũ say. Người mặc áo hoàng bào điểm huyết Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm hồi lâu rồi buông tiếng thở dài, tự nói với mình:

-Ta đã cứu gã rồi, xem chừng không thể bỏ mặc gã được.

Lão đưa hai tay sờ khắp thân thể Tiêu Lĩnh Vu một lượt, nói tiếp:

-Thật là một nhân tài để luyện võ trăm năm khó kiếm. Đáng tiếc tam âm tuyệt mạch của gã đều bị khuyết bảm...

Lão ngừng lại một chút rồi bỗng cười ha hả nói:

-Phải rồi! Nếu gã không bị tuyệt chứng này tất đã bị kẻ khác thu làm môn hạ từ sớm, còn đâu đến lượt mình?

Trong nhà thạch thất chỉ có mình lão và Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu còn lỳ bì chưa tỉnh tức là chỉ có mình lão. Đột nhiên lão chau mày nghĩ thầm:

-Bọn ta đã ước hẹn ai nấy tự nghiên cứu những môn tuyệt học. Nếu ta cứu thằng nhỏ này, nhất định phí mất nhiều thì giờ không thể bằng họ được.

Lão nghĩ tới đây đâm ra căm hận Tiêu Lĩnh Vu, miệng lẩm bầm:

-Phải chăng bọn họ cố ý tìm kiếm thằng nhỏ này đưa đến để cho ta mất hết thì giờ tham luyện thần công. Nếu vậy thì đó quả là độc kế. Gã đã làm lỡ việc luyện công của ta thì ta chẳng thể thu gã được.

Sát khí đằng đằng lão vung chưởng lên toan đập xuống đầu Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng lão động tâm nghĩ thầm:

-Vừa rồi thằng nhỏ này khóc lóc thê thảm như đứt từng đoạn ruột chứ không phải giả vờ. Gã nhận lầm ta đã chết rồi mới hái trái cây về làm lễ tế diện.

Như vậy lòng gã tha thiết đến chừng nào? Nếu ta phóng chưởng đánh chết gã là một hành động để hối hận suốt đời. Dù ta có thể thọ đến trăm tuổi vì thần thông quảng đại, nhưng lòng hối hận làm cho giảm thọ chẳng sống được bao lâu nữa. Thằng nhỏ này chưa từng quen biết ta mà đối với ta thâm tình đến thế! Chi bằng ta đem hết bản lãnh của mình truyền thụ cho gã. Võ công của ta có người thừa kế rồi thì ta có chết cũng như còn sống.

Trong lòng lão xoay chuyển ý nghĩ trăm chiều, lúc thiện lúc ác. Về mặt lão cũng thay đổi theo ý nghĩ, lúc nhân từ lúc hung dữ.

Lão áo vàng mặt đầy sát khí dần dần nhạt đi, thay thế bằng bộ mặt hiền hoà hơn hờ. Lão ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Hài tử! Lão phu đang luyện công đến lúc xuất quỷ nhập thần thì ngươi lại đến đây làm lỡ việc của lão phu. Đó là duyên hay là nghiệp, lão phu cũng không biết nữa.

Lão huy động hai tay bắt huyết mạch trong mình Tiêu Lĩnh Vu.

Ngón tay lão đụng tới đâu, khớp xương trong người chàng bật lên những tiếng lách cách tới đó. Những luồng bạch khí từ trong bàn tay lão tiết ra.

Luồng bạch khí mỗi lúc một dày đặc bao phủ toàn thân Tiêu Lĩnh Vu như một đám sương mù.

Lão áo vàng đem hết chân nguyên tu luyện mấy chục năm trời để chữa chứng tam âm tuyết mạch cho chàng.

Tiêu Linh Vu tuy bị điểm huyết, nhưng phản công dụng vẫn phản ứng mãnh liệt.

Da thịt người chàng rung động tùy theo ngón tay của lão áo vàng di chuyển. Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mặt lão già bắt đầu đỏ mề hời, rồi sau một lúc mề hời tằm tã như mưa mà lão chưa dừng tay.

Mãi đến lúc lão thấy mệt quá mới dừng lại. Lão thò tay vào bọc móc ra cái bình ngọc, mở nắp lấy một viên thuốc màu trắng đặt vào lòng bàn tay. Lão vuốt mề hời trán, nhìn viên thuốc ra chiều luyến tiếc vô cùng. Hồi lâu lão buông tiếng thở dài, cạy răng Tiêu Linh Vu bỏ viên thuốc vào miệng chàng.

Lão nói để mình nghe:

-Hài tử! Ngươi hay nằm nghỉ một lúc.

Rồi lão giơ tay giải khai huyết đạo cho chàng.

Tiêu Linh Vu mở bừng mắt ra nhìn lão già. Chàng muốn nói nhưng mệt quá lại ngủ đi.

Lúc chàng tỉnh dậy thì cảnh vật trong nhà thay đổi khác thường.

Trong góc thạch thất lửa cháy phừng phừng. Hai con gà rừng vừa to vừa béo đặt lên giá để nướng chín, mùi hương ngào ngạt xông lên mũi.

Bên chàng một lão già áo vàng râu bạc chùng xuống trước ngực, vẻ mặt hiền hoà đang ngó chàng mỉm cười.

Tiêu Linh Vu vươn tay duỗi chân cảm thấy trong người khoan khoái tựa hồ vừa thoát thai hoán cốt. Chàng ngồi nhồm dậy ngơ ngác nhìn lão áo vàng lăm bằm:

-Té ra lão này không chết...

Bỗng nghe lão cười hỏi:

-Hài tử! Ngươi tỉnh dậy rồi ư?

Tiêu Linh Vu hỏi lại:

-Lão bá bá! Bá bá là người còn sống ư?

Chàng nhớ lại tình trạng lúc lão ngồi quay mặt vào vách thì bây giờ dù lão tươi cười vẻ mặt hiền hoà chàng cũng không dám tin ngay.

Lão mặc áo hoàng bào cười đáp:

-Dĩ nhiên ta là người sống.

Tiêu Linh Vu thở dài hỏi:

-Lão bá bá! Bá bá ở chốn hang sâu này đã lâu ngày lắm rồi phải không?

Lão già đáp:

-Đại khái ba chục năm nay.

Tiêu Linh Vu giật mình nói:

-Ba chục năm? Trời ơi! Thật là một quãng thời gian khá lâu!

Lão mặc áo hoàng bào thở dài nói:

-Hài tử! Ngày tháng như thoi đưa. Mày chục năm trời thấy thoáng có là bao? Lão phu vào hang núi này từ lúc người chưa ra đời, nhưng bây giờ lão phu sắp vào quan tài rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Người ta sinh ra ở đời, chẳng ai qua khỏi cái chết. Lão này đã nhiều tuổi như vậy mà còn ham sống.

Vì chàng mắc phải tuyệt chứng khó lòng sống tới 20. Lúc nhỏ chàng thường nghe phụ thân nhắc tới không thể sống lâu được nên chàng đã coi thường chuyện sinh tử.

Lão áo vàng thấy Tiêu Lĩnh Vu nhìn mình ngơ ngẩn thấy dường như đang có tâm sự gì rất trọng đại, liền hỏi:

-Người nghĩ gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

-Ta không nên nói cho lão hay là mạng ta phải chết yếu.

Trong lúc luống cuống chàng chợt nhớ tới người trong căn nhà gỗ bịt mặt bằng tấm vải trắng, liền nói:

-Lão tiền bối mà không chết thì chắc người trong căn nhà gỗ kia cũng còn sống.

Lão áo vàng hỏi:

-Người đã thấy mặt rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu bây giờ mới biết người trong căn nhà kia là một bà già, liền đáp:

-Vãn bối thấy người ngồi xếp bằng trên giường cây, không hiểu còn hơi thở hay đã tắt rồi. Nhưng lão tiền bối mà còn sống thì chắc bà ta cũng chưa chết.

Lão mặc áo vàng nói:

-Người nghĩ như vậy là phải. Nên biết người võ công thâm hậu đều đã luyện qua phép Qui tức. Nhắm mắt và phong tỏa hô hấp là chuyện rất thường.

Tiêu Lĩnh Vu hết sức ca ngợi, nói:

-Té ra luyện võ có nhiều chỗ tuyệt diệu như vậy.

Lão áo vàng hỏi:

-Người có muốn học võ công không?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

-Vãn bối muốn học lắm, có điều vãn bối chỉ học người nào bản lãnh vào hạng nhất trên thế gian.

Lão áo vàng cười đáp:

-Thế thì người tìm đúng người rồi đó. Hiện nay trên cõi đời này chắc không còn mấy nhân vật võ công cao hơn được lão phu.

Tuy lão đầu tóc bạc phơ, nhưng lâu ngày ở chốn thâm sơn cô độc, vẫn giữ được tính trẻ nít.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm không nói gì.

Lão áo vàng hỏi:

-Sao? Người không tin lời lão phu ư?

Tiêu Linh Vu đáp:

-Lão tiên bối tự xưng võ công cao cường trên đời không ai địch nổi...

Lão áo vàng cãi:

-Lão phu có bảo không ai địch nổi đâu, mà chỉ nói ít người hơn được lão phu mà thôi.

Tiêu Linh Vu hỏi lại:

-Thế ra cũng còn có người thắng được lão tiên bối?

Lão áo vàng nói:

-Không phải! Không phải! Nhiều lắm ngang sức là cùng.

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Lão tiên bối so với Bắc Thiên Tôn Giả ai hơn?

Lão áo vàng ngơ ngác đáp:

-Lão ma đầu đó võ công cao cường nổi danh từ lâu...

Tiêu Linh Vu ra chiều thất vọng nói:

-Thế là lão tiên bối không đánh nổi Bắc Thiên Tôn Giả rồi.

Lão áo vàng chau mày hỏi:

-Ai bảo thế? Lão phu tuy biết hung danh của lão ma đầu nhưng chưa từng động thủ với lão. Vậy thì khó mà tiên liệu được ai thắng ai bại...

Lòng hiếu thắng của lão nổi lên, lão nói tiếp:

-Có điều lão phu nghĩ rằng vị tất hẳn đã địch nổi lão phu, hay nhiều lắm là kẻ tám lạng người nửa cân.

Tiêu Linh Vu cả mừng hỏi:

-Tiên bối nói vậy có thật không?

Lão mặc áo hoàng bào đáp:

-Dĩ nhiên là đúng.

Tiêu Linh Vu ngừng đầu lên nhìn lão áo vàng lộ vẻ khâm phục hỏi:

-Lão bá bá! Bá bá có muốn thu vãn bối làm đồ đệ không?

Lão áo vàng lắc đầu đáp:

-Không được! Ta không thể thu nạp ngươi làm đồ đệ.

Tiêu Linh Vu thở dài hỏi:

-Phải chăng vãn bối ăn nói vô lễ với lão nhân gia?

Lão áo vàng cười đáp:

-Nếu ngươi muốn học thành người có võ công hạng nhất thì chẳng thể bái ta làm sư phụ. Nhưng nếu ngươi chỉ muốn học thành bản lãnh hạng nhì thì khấu đầu bái lão phu làm thầy đi!

Tiêu Linh Vu ngơ ngác hỏi:

-Vãn bối càng nghe càng không hiểu. Lão tiên bối nói rõ hơn chút nữa được chăng?

Lão áo vàng cười khanh khách đáp:

-Thiên cơ bất khả lộ. Vụ này mà nói cho người hay là không linh nghiệm nữa.

Lão nói rồi lộ vẻ rất đắc ý.

Tiêu Lãnh Vu không nghĩ ra chỗ bí ẩn. Chàng ôm đầu trầm ngâm không hỏi nữa.

Lão áo vàng ngừng tiếng cười nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lãnh Vu hồi lâu rồi hỏi:

-Này! Hài tử! Lão phu muốn thương lượng với người một điều được không?

Tiêu Lãnh Vu ngừng đầu lên đáp:

-Xin lão bá bá cứ nói đi.

Lão áo vàng nói:

-Người muốn học thành võ công hạng nhất thế thì không thể bái ta làm thầy được.

Tiêu Lãnh Vu ngắt lời:

-Đúng thế! Văn bối đang nghĩ về vụ này mà không sao hiểu được.

Lão áo vàng nói:

-Vậy người đừng nghĩ ngợi nữa. Dù người có nghĩ đến vỡ óc e rằng cũng không hiểu nổi. Hiện giờ ta có một việc trọng yếu, vậy phải thương lượng cùng nhau.

Chúng ta đã không thân thích lại không quen biết mà lão phu đem võ công truyền thụ cho người há chẳng là thua thiệt ư?

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

-Vậy biết làm thế nào được?

Lão áo vàng nói:

-Lão phu chịu thua thiệt một ít, tức là thu người làm con hờ.

Tiêu Lãnh Vu sừng sốt nghĩ thầm:

-Lão đã thu mình làm nghĩa tử thì tình phụ tử lão còn thua thiệt ở chỗ nào?

Lão áo vàng thấy Tiêu Lãnh Vu ngơ ngác càng ra chiều đắc ý cười nói:

-Lão phu mà không bảo người thì e rằng vĩnh viễn người không hiểu được.

Kể về tuổi tác thì lão phu đáng làm tổ phụ người, thế mà lại thu người làm dưỡng tử, há chẳng thua thiệt ư?

Tiêu Lãnh Vu cười thầm trong bụng đáp:

-Té ra là thế! Lão này so bì từng tí, nhưng chắc lão có một địa vị khá cao trong võ lâm.

Bỗng nghe lão áo vàng nói tiếp:

-Còn một điều nữa người phải trả lời lão phu trước khi lão phu thu người làm nghĩa tử.

Tiêu Lãnh Vu tự hỏi:

-Lão nhận mình làm dưỡng tử thì còn phải điều kiện gì lắm thế?

Chàng liền hỏi:

-Điều kiện gì?

Lão áo vàng đáp:

-Sau khi người học võ công của lão phu rồi qua lại giang hồ, bất luận võ công của ai cao cường đến đâu, người cũng phải giữ ngang hàng giao du với họ, đừng để lão phu phải chịu nước kém cỏi.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm trong bụng:

-Lão này nghĩ ngợi thật sâu xa.

Chàng liền đứng dậy nói:

-Vu nhi đã nhớ rồi.

Chàng là người thông tuệ hơn người thấy lão già tính tình cổ quái, chỉ sợ lão biến đổi chủ ý, chàng xá lão rồi quỳ xuống lạy.

Lão áo vàng ngồi nghiêm chỉnh nhận lễ tam quy cửu khấu. Lão chờ Tiêu Linh Vu hành lễ xong mới mỉm cười nói:

-Hài tử! Từ giờ phút này chúng ta kêu nhau bằng phụ tử.

Tiêu Linh Vu đáp:

-Nghĩa phụ nói đúng lắm.

Lão áo vàng vui mừng nói:

-Hài tử! Người thật thông minh. Có như thế thì ta phải hao tổn nguyên khí để đả thông tam âm tuyệt mạch cho người mới không uổng.

Tiêu Linh Vu chưa hiểu rõ liền hỏi:

-Tam âm tuyệt mạch của Vu nhi đã thông rồi ư?

Lão áo vàng đáp:

-Dĩ nhiên đã thông rồi. Không thế thì lão phu thu một thằng nhỏ chết non làm nghĩa tử hay sao?

Tiêu Linh Vu nhảy xổ lại quỳ xuống nói:

-Ơn đức của nghĩa phụ khiến cho Vu nhi cảm kích vô cùng!

Lão áo vàng cười nói:

-Người hãy đứng dậy. Ta có điều muốn cho người hay.

Tiêu Linh Vu đứng lên ngồi bên lão già hỏi:

-Nghĩa phụ có điều chi dạy bảo?

Chàng gọi lão một điều nghĩa phụ hai điều nghĩa phụ khiến lão khoan khoái như mở cò trong bụng.

Lão áo vàng vuốt tóc Tiêu Linh Vu nói:

-Nghĩa phụ luyện môn đồng tử nhất nguyên công. Nếu người cũng luyện theo ta thì suốt đời cô độc một mình không được lấy vợ. Như vậy há chẳng tuyệt đường con cháu của lão phu ư?

Tiêu Linh Vu ngắt lời:

-Cái đó không có gì đáng ngại với Vu nhi.

Lão áo vàng trợn mắt lên nói:

-Không được! Vì ta luyện môn đồng tử nhất nguyên công mà gây mối cừu địch, tử đấu với người mấy chục năm trời vẫn chưa giải quyết được...

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 26

Trên Vong Mây Rèn Luyện Nội Công

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

-Huống chi môn võ công này theo đường cương mãnh. Lẽ thường cứng thì dễ gãy. Ta không thể làm hại tới dưỡng tử của ta được.

Dường như lão phát giác câu vừa nói tỏ ra mình còn tâm thường liền mỉm cười nói tiếp:

-Tuy cứng dễ gãy nhưng cứng đến tột độ thì trở lại mềm. Có điều phải mấy chục năm khổ luyện mới thành tựu được. Kể thì mấy chục năm thấp thoáng chẳng là bao, nhưng đời người có hạn. Chờ cho người luyện cương biến thành nhu thì tuổi đã già rồi. Vì thế người không nên học công phu của nghĩa phụ.

Tiêu Linh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

-Nếu phải học mấy chục năm mới thành tựu thì quả nhiên mình thành lão già rồi. Khâu tỷ tỷ cũng đầu đốm tóc bạc và bao nhiêu người uy hiếp tỷ tỷ không chừng đã chết hết...

Lão áo vàng thấy Tiêu Linh Vu ra vẻ trầm ngâm thì không nhịn được, cười khanh khách hỏi:

-Hài tử! Người sợ rồi phải không?

Tiêu Linh Vu ấp úng:

-Vu nhi... Vu nhi...

Lão áo vàng nghiêm nghị ngắt lời:

-Lão phu e rằng mình không còn sống được bao lâu nữa. Người đã nhận lão phu làm nghĩa phụ mà lão phu không làm cho người biến thành một bông hoa lạ để ngày sau bên tảo giang hồ vẫn bị người khinh khi há chẳng tổn thương đến oai

danh của lão phu?

Tiêu Linh Vu nói:

-Vu nhi ngu dốt không hiểu được ý tứ lời nói của nghĩa phụ.

Lão áo vàng cười đáp:

-Không thể trách người ngu dại mà là trách lão phu nói không rõ ràng. ở chốn thâm sơn này ngoài nghĩa phụ còn hai người tuyệt thế cao minh cũng ẩn cư ở đây...

Tiêu Linh Vu nói ngay:

Ừa! Phải chăng là bà già đầu bịt tấm sa trắng ở trong căn nhà gỗ kia?

Lão áo vàng đáp:

-Phải rồi!... Đúng rồi! Mụ đó có những môn khinh công, ám khí và chỉ pháp độc bộ võ lâm. Còn về nội công thì cũng thường thôi.

Tiêu Linh Vu kinh ngạc hỏi:

-Sao? Chẳng lẽ trong hang thâm này còn có nhân vật thứ ba nữa ư?

Lão áo vàng cười đáp:

-Phải rồi! Ba người người đã gặp hai. Còn người nữa ở một nơi rất cổ quái. Nếu ta không chỉ điểm thì nhất quyết người không thể kiếm ra được.

Tiêu Linh Vu động tâm hỏi:

-Y trú ở địa phương nào?

Lão áo vàng cười nói:

-Người thử đoán coi.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

-Nghĩa phụ ở thạch động, một bà ở trong nhà gỗ. Còn vị thứ ba ở nơi cổ quái chắc là một chỗ khác thường.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi lại:

-Phải chăng vị đó ở trên cây?

Lão áo vàng đáp:

-Không phải! Không phải! Y ở lơ lửng trên không.

Tiêu Linh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Ở lơ lửng trên không là thế nào?

Lão áo vàng cười đáp:

-Đúng thế! Bọn ta ba người ở đây đã mấy chục năm. Cứ cách một khoảng thời gian ngắn lại có một phen tỷ đấu võ công. Nhưng đấu qua đấu lại vẫn ở vào thế quân bình không ai thắng ai bại...

Lão đang nói đến chỗ cao hứng, bỗng buông tiếng thở dài buồn rầu hỏi:

-Hài tử! Người có biết tại sao ta ở đây mấy chục năm không ra ngoài nữa?

Tiêu Linh Vu chợt nhớ tới chiếc chìa khoá cung cấm làm cho bao nhiêu cao thủ võ lâm theo đuổi tranh cướp. Ngoài miệng họ nói chỉ muốn coi những điều bí mật trong cung cấm mà thực ra đều có lòng tư lợi. Họ định vào cung cấm để tìm xem các bậc tiền bối ngày trước có để lại môn võ gì đặc biệt đặng mưu tính cuộc tranh hùng trong võ lâm. Con nhà võ trọng nhất là chữ danh. Vậy mà nghĩa phụ chàng ở trong tuyệt cốc mấy chục năm e rằng không phải lão cam tâm tình nguyện như vậy. Chắc lão cũng có lòng tranh danh gì đây.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng nói:

-Chắc nghĩa phụ cũng vì thanh danh làm cho liên lụy mới nằm trong chốn hang thâm này mấy chục năm trời...

Lão áo vàng thở dài nói:

-Hài tử! Người mới chỉ đoán trúng được phân nửa. Hỡi ơi! Ta ở trong hang thâm mấy chục năm ngoài chút thanh danh, còn bị liên lụy về chữ tình. Câu

chuyện dài lắm. Sau này ta còn nhiều thời giờ sẽ nói cho ngươi hay. Từ lúc ngươi khóc lóc làm cho ta tỉnh lại, ta vẫn chưa có lúc nào sáng suốt. Bây giờ ta quay lại nhìn chốn hồng trần thì thấy đều là những việc đáng thương và đáng cười.

Mấy câu huyền bí này lại ngụ ý thiên cơ. Tiêu Lĩnh Vu tuy thông minh nhưng cũng chẳng thể nào hiểu được.

Lão áo vàng khẽ vuốt chòm râu bạc rủ xuống trước ngực nghiêm trang nói:

-Hài tử! Chúng ta phải mau đi kiếm lão Toan tú tài.

Rồi lão kéo Tiêu Lĩnh Vu ra ngoài thạch thất.

ánh dương quang soi xuống trần gian, trăm hoa đua nở tựa gấm thêu. Suối khe chảy róc rách. Phong cảnh trong hang núi này xinh như vẽ.

Lão áo vàng ngửa mặt lên thở phào một cái, giơ tay trở về hướng chính

Đông nói:

-Vu nhi! Ngươi có nhìn thấy không? Toan tú tài ở chỗ đó.

Tiêu Lĩnh Vu dương mắt nhìn ra xa quả thấy một chấm đen đang di động ở phía dưới phía Đông.

Lão áo vàng một tay xách Tiêu Lĩnh Vu lên nói:

-Muốn luyện võ công thượng thặng thì trước hết phải học nội công. Toan tú tài kia đã luyện môn nội công chính tông của nhà Phật. Nếu ngươi được hần truyền thụ nội công và kiếm thuật, thêm vào kiếm pháp của ta, khinh công, chỉ pháp cùng ám khí của Liễu Tiên Tử thì chỉ trong vòng một năm là có thể hành hiệp trên chốn giang hồ.

Lão chạy rất lẹ. Tiêu Lĩnh Vu hai tai nghe tiếng gió vù vù. Vách núi cùng cây cỏ như chạy lùi lại. Chỉ trong khoảnh khắc đã tới phía dưới bóng đen.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa đầu nhìn lên thì thấy bóng đen chuyển động đó là những sợi mây kết lại thành cái võng. Trên võng thấp thoáng có người ngồi xếp bằng. Hai bên là hai ngọn núi đều có những sợi mây rất dài buộc vào nhau thành cái võng treo lơ lửng giữa hai ngọn núi. Hễ gió thổi là cái võng đưa đi đưa lại không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu ước chừng cái võng cách mặt đất đến trên ba chục trượng. Vạn nhất mà té xuống thì đừng nói con người bằng xương bằng thịt mà là khối đá cũng phải vỡ tan tành.

Chàng lo thay cho Toan tú tài liền hỏi:

-Nghĩa phụ! Y suốt ngày đêm ngồi trên võng mây hay sao?

Lão áo vàng hỏi lại:

-Hài tử! Có phải ngươi lo thay cho hần lỡ ra té xuống không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

-Nếu mưa to gió lớn thì những sợi mây dài ở hai bên làm sao giữ chắc được mà không tụt ra?

Lão áo vàng cười khanh khách nói:

-Cái đó khỏi lo. Hắn ngồi mấy chục năm mà chưa té xuống bao giờ hết. Tiêu Lĩnh Vu đã ngồi trên mỏm đá mấy ngày, tình trạng nguy hiểm khác thường, nhưng mỏm đá còn vững chãi hơn, so với cái vồng mây đeo tòn ten còn an toàn gấp mấy. Một người ở trong tình trạng nguy hiểm này mấy chục năm nay thì

là một điều không ai tưởng tượng được.

Bỗng nghe lão áo vàng lớn tiếng gọi:

-Toan tú tài! Môn thần công đó lão đã tinh thông chưa?

Từ trên vồng mây bật lên tiếng cười sang sảng rồi tiếng người hỏi:

-Sao? Phải chăng Nam huynh lại ngứa nghề?

Lão áo vàng cười đáp:

-Cứ kể như lão phu không địch nổi ngươi và từ nay chúng ta bắt tất tỷ đấu làm chi nữa.

Câu này ra ngoài ý nghĩ của người ngồi trên vồng. Hồi lâu y mới buông tiếng thở dài nói:

-Thực ra võ công của Nam huynh có thua kém gì tiểu đệ đâu?

Một người ở trên cao, một người ở dưới đất cách nhau khá xa mà thanh âm rất rõ, cả tiếng thở dài cũng nghe thấy như ở bên tai.

Lão áo vàng khẽ nói nhỏ vào tai Tiêu Lĩnh Vu:

-Lão Toan tú tài này bề ngoài thì hoà hoãn mà bề trong rất cương cường. Ngươi nói với lão phải cẩn thận một chút.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

-Vu nhi xin ghi lòng lời dạy của nghĩa phụ.

Lão áo vàng bản tính rất cao ngạo muốn tranh hơi với đồng bạn mà ẩn cư trong thâm cốc mấy chục năm không bước chân ra ngoài đời. Nay chỉ vì Tiêu Lĩnh Vu mà lão cam thừa nhận không địch nổi Toan tú tài.

Bỗng thấy thò xuống một đầu dây mây rồi tiếng cười rộ nói:

-Nam huynh đã làm cho tiểu đệ đẹp mặt. Tiểu đệ cảm kích vô cùng. Nam huynh bảo thằng nhỏ lên đây đi.

ý câu nói của hắn là: lão đã tự nhận không địch nổi ta tất là muốn yêu cầu ta điều gì. Hắn thò sợi dây mây xuống đón tiếp Tiêu Lĩnh Vu tỏ ra đã hiểu lòng dạ của lão.

Lão áo vàng nở nụ cười thê lương nói:

-Hài tử! Ngươi lên đi!

Rồi lão từ từ trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu biết nụ cười của nghĩa phụ vô cùng thê lương, vô cùng hy sinh, nhưng trong lúc nhất thời chàng không nghĩ ra được nguyên nhân.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng lão áo vàng, tựa hồ đột nhiên lão già đi nhiều lắm. Chân lão loạng choạng rồi mất hút vào trong đám cây rậm.

Khi chàng ngoảnh đầu trông lại thấy sợi dây đã hạ thấp xuống tới mặt.

Chàng liền nín lấy sợi mây trèo lên.

Tiêu Lĩnh Vu trong bước đường ngẫu nhiên đã được ăn thứ nắm đá ngàn năm lại được lão áo vàng thúc đẩy chân khí đã thông tam âm tuyết mạch, khí lực chàng tăng lên rất nhiều mà chàng không tự biết. Chàng vịn sợi mây trèo lên rất mau.

Chỉ trong khoảnh khắc đã lên cao được bốn năm trượng.

Bỗng nghe người trên võng nói:

-Nắm chắc lấy sợi mây!

Rồi sợi mây đột nhiên vọt lên cao.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ thấy mắt hoa lên một cái, người chàng đã được kéo tới trên võng.

Chàng định thần nhìn lại thấy một văn sĩ trung niên đầu đội nho cân, mình mặc áo trường bào màu lam ngồi xếp bằng trên giường mây.

Văn sĩ đang nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười. Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới lời dặn của nghĩa phụ rằng lão này là người bề ngoài tỏ vẻ ôn hoà mà bề trong lại cương cường nên chàng vội lạy xuống nói:

-Tiêu Lĩnh Vu xin khấu đầu a mắt lão tiên bối.

Văn sĩ trung niên vẻ mặt từ hoà cười đáp:

-Ngươi ngồi xuống đi!

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Văn bối xin đứng hầu.

Rồi chàng đứng ngay người lên buông thông hai tay.

Văn sĩ cười mát nói:

-Chắc Nam Dật Công đã nói chuyện ta cho ngươi nghe, nên ngươi mới khép nép như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng:

-Đúng rồi! Nghĩa phụ bảo lão bề ngoài hoà hoãn mà bề trong cương cường, dặn ta ăn nói phải coi chừng.

Lòng chàng nghĩ vậy nhưng miệng không nói gì.

Văn sĩ trung niên ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu rồi thu nụ cười về nói:

-Hài tử! Ngươi vào được tới đây là một cơ duyên hiếm có mà lại đến vừa đúng lúc.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp:

-May mà văn bối được gặp nghĩa phụ cùng lão tiên bối, nếu không đã bị chết ở trong hang thâm này.

Hai người nói mấy câu đầu đều chưa có gì quan hệ.

Đột nhiên văn sĩ cười sang sảng hỏi:

-Sao? Nam Dật Công thu ngươi làm nghĩa tử rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Thật là đáng thẹn! Tên họ nghĩa phụ là gì mình cũng không biết.

Chàng hàm hồ đáp:

-Người vừa đưa văn bối tới đây là tề nghĩa phụ...

Văn sĩ ngắt lời:

-Đúng rồi! Lão áo vàng đó tên là Nam Dật Công...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

-Lão đưa người tới đây làm gì chắc người biết rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Nghĩa phụ bảo văn bối năn nỉ lão tiên bối truyền thụ nội công cùng kiếm thuật cho.

-Ta mà không chịu truyền thụ võ công cho người thì tất nghĩa phụ người sẽ cùng ta liều mạng...

Tiêu Lĩnh Vu thấy bầu nhiệt huyết sôi lên. Chàng không nhịn được đáp:

-Lão tiên bối bắt tất phải quan tâm. Nếu tư chất văn bối kém cỏi không theo học được thì lão tiên bối khỏi phải nhọc lòng.

Văn sĩ tủm tỉm cười nói:

-Vì người có tư chất hơn người nên ta mới ngần ngại không quyết về việc truyền thụ võ công cho người.

Tiêu Lĩnh Vu tuy thông tuệ khác thường, nhưng chàng là đứa nhỏ mười mấy tuổi đầu thì trong lúc nhất thời hiểu sao được chỗ bí ẩn trong lời nói của đối phương.

Chàng không biết làm thế nào, lẳng lặng không nói gì.

Văn sĩ thở dài nói:

-Hài tử! Người bắt tất phải nghĩ nhiều. Người hãy còn nhỏ thì hiểu sao được chỗ huyền bí...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay:

-Văn bối nhỏ dại chưa biết gì. Mong rằng lão tiên bối chỉ điểm cho.

Văn sĩ trung niên đột nhiên mất lộ hùng quang vẻ mặt nghiêm nghị nói:

-Nam Dật Công cùng ta tỷ võ mấy chục năm trời mà thủy chung bất phân thắng bại. Lão vốn là người ưa khoái lạc, chỉ vì một chút tranh hơi mà hãm mình trong thâm cốc mấy chục năm. Ngày tháng không làm cho biển cạn non mòn, nhưng

mấy chục năm ở con người cuộc sống có hạn thật là một quãng thời gian dài đằng đằng. Nay lão vì người mà dẹp lòng hiếu thắng, tự nhận đánh không nổi ta. Tuy đó chỉ là một lời nói khiêm tốn, nhưng đối với lão nó còn đau đớn hơn là bị giết.

Tiêu Lĩnh Vu tựa như đã hiểu mà cũng giống người không hiểu gật đầu đáp:

-Nghĩa phụ thương yêu Vu nhi không biết đến đâu mà kể.

Văn sĩ hỏi:

-Y đã bỏ phế tính hiếu danh đến cầu ta thì chắc lão cũng đi cầu cả Liễu Tiên Tử rồi phải không?

Tiêu Linh Vu đáp:

-Nghĩa phụ đã nhắc tới việc này với Vu nhi.

Văn sĩ nói:

-Ba chúng ta đây tuy những điều sở học không giống nhau, ai nấy chuyên về sở trường riêng của người đó. Mấy chục năm nay ở chốn hang sâu, cách tuyệt trần thế để tham nghiên võ công và ai cũng hy vọng thắng được đối phương để ra khỏi tuyệt cốc...

Tiêu Linh Vu ngắt lời:

-Nếu ba vị tỷ đấu bất phân thắng bại thì vĩnh viễn không ra khỏi hang này ư?

Văn sĩ đáp:

-Đúng thế! Lúc chúng ta vào đây đã đoạn ước và có lời thề là hễ ai thắng được hai người mới ra khỏi tuyệt cốc. Còn lại hai người tỷ đấu với nhau, ai thắng sẽ được ra nhưng phải cách người trước ba năm.

Tiêu Linh Vu lại hỏi:

-Vậy còn người bị thua hai lần thì vĩnh viễn không rời khỏi đây nữa hay sao?

Văn sĩ đáp:

-Người đó ở đây cho hết kiếp không bao giờ đi đâu nữa.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

-Cuộc đánh bạc này thật là tàn nhẫn. Con người phải ở lại chốn hang sâu không vết chân người, chịu đựng mọi nỗi thê lương hết năm này sang năm khác, không trách họ chuyên tâm cầu tiến là phải.

Lại nghe văn sĩ nói tiếp:

-Mấy năm đầu ba người trong bọn ta còn đầy tin tưởng giành phần thắng. Cứ nửa năm tỷ thí một lần. Vì muốn cho tỷ thí được công bằng, người nào cũng phải đấu với hai người kia. Rút cục vẫn bất phân thắng bại. Ba người cùng mỗi một kiệt lực phải bãi chiến và hy vọng lần sau sẽ thắng. Nhưng năm năm qua, mười phen tỷ thí thì ai nấy đều hiểu rõ khó mà áp đảo được hai đối thủ. Ba người liền cùng nhau thương nghị từ đây một năm mới tỷ thí một lần. Rồi năm năm sau lại đổi hai năm mới tỷ thí một lần. Mấy chục năm trôi vùn vụt trôi qua, tấm lòng tranh thắng của ba người phai nhạt dần dần.

Tiêu Linh Vu nghĩ bụng:

-Sở dĩ ba người bất phân thắng bại là vì ai cũng có môn sở trường, đối phương không hạ được, như vậy còn tỷ thí làm chi?

Văn sĩ trung niên ngửa mặt lên trời thở phào một cái nói:

-Chúng ta ẩn ở tuyệt cốc này mấy chục năm dù sao cũng có điều lợi là vì bản lãnh của cả ba người đều tiến bộ hơn đời. Bao nhiêu chỗ không hiểu ngày trước bây giờ đã khám phá ra hết. Nếu trở lại giang hồ dám coi thường võ lâm thiên hạ...

Đột nhiên văn sĩ thở dài lộ vẻ buồn rầu nói tiếp:

-Có điều thể chất chúng ta đi vào chỗ cùng kiệt. Mấy chục năm trời vận dụng hết tâm trí để cố tìm ra chiêu thức ảo diệu đặng chế thắng đối thủ. Vì thế mà xác thịt tuy ngồi yên song tâm não quay lộn như sóng cồn. Có thể nói mấy chục năm không một lúc nào thần trí yên tĩnh. Đây là một điều trái ngược với đạo dưỡng sinh. Mấy tháng nay ta đã cảm thấy trong người có sự biến đổi. Thể chất diễn biến của ta tuy không bằng được nghĩa phụ người, nhưng ta đã luyện môn tâm pháp thượng thượng của nhà Phật. Nếu ta chỉ chú trọng về đường dưỡng sinh thì muốn sống đến trăm tuổi cũng chẳng khó gì. Chỉ vì chút hư danh mà bị liên lụy. Ta cũng biết đó là điều lầm lẫn, nhưng ở vào tình thế tên lép cung giương, chẳng thể để đó mà không bắn ra. Ta đã thể thì hẳn nghĩa phụ người cùng Liễu Tiên Tử cũng vậy, khó mà sống lâu ở đời được.

Tiêu Lĩnh Vu nghe tới đây không khỏi chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

-Té ra bọn họ đều có cảm giác về sự tử vong rồi.

Văn sĩ trung niên giương cặp mắt sắc bén nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vì thế mà ta bảo người đến đây là vừa khéo. Nếu người tới sớm mấy năm, chúng ta còn tha thiết với lòng tranh thắng thì bất cứ người quấy nhiễu ai cũng khó toàn mạng. Bằng người đến chậm một vài năm thì nơi đây chỉ còn lại ba bộ xương trắng. Thế mới biết cơ duyên của người run rủi rất khéo. Chúng ta cũng sắp chết đến nơi thì dĩ nhiên lòng tranh thắng phai lạt và nghĩa phụ người mới chịu dung nạp.

Cơn gió núi thổi qua làm cho cái vòng mây chuyển động.

Tiêu Lĩnh Vu sợ quá đứng không vững té nhào xuống.

Văn sĩ vung tay một cái. Sợi mây trong tay bay vọt ra cuốn được Tiêu Lĩnh Vu giật mình lên khiến người chàng tung lên cao rồi rớt xuống vòng mây.

Văn sĩ mỉm cười hỏi:

-Người sợ lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Văn bối quả có sợ thật.

Văn sĩ nói:

-Nếu người học được võ công của cả ba người chúng ta thì khắp thiên hạ khó mà tìm được nhân vật nào thắng người. Nhưng nếu người chìm đắm vào ma đạo thì đó lại là mối đại họa cho thế gian.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Lão tiền bối lo xa như vậy là phải, nhưng văn bối nên làm thế nào?

Văn sĩ đáp:

-Sau đây ba tháng lại đến kỳ tỷ võ giữa ba người chúng ta. Khi đó ta sẽ cùng nghĩa phụ người thương lượng tìm ra một giải pháp để hạn chế trong mình người.

Bây giờ ta hãy truyền thụ nội công tâm pháp cho người trước.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

-Không hiểu họ sẽ có biện pháp gì để hạn chế trong mình ta? Đây thật là một kỳ sự ta chưa từng nghe ai nói đến.

Văn sĩ trung niên truyền thụ phép tọa tức cho Tiêu Lĩnh Vu. Lão đứng dậy đặt chân đi trên sợi mây chẳng ngang giữa hai ngọn núi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng:

-Mình tưởng lão nhảy xuống, ai ngờ lão đi trên dây.

Văn sĩ đi rất mau, chớp mắt đã mất hút. Chỉ còn mình Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên vồng mây. Chàng đã sợ gió thổi lật nhào, lại sợ giây mây đột nhiên đứt tung bị té xuống vực sâu. Trong lòng lo lắng mà không biết làm thế nào, chàng đành bỏ qua không nghĩ tới đề mặc hoàn cảnh ra sao thì ra. Chàng theo khẩu quyết của văn sĩ tự mình vận khí hành công.

Mãi đến lúc trời tối, văn sĩ mới trở về vồng mây. Trong tay lão cầm mấy trái cây tươi và con gà rừng nướng chín, vừa cười vừa nói:

-Đây là đồ thực dụng cho ngươi trong hai ngày.

Lão giao đồ ăn cho Tiêu Lĩnh Vu rồi lại trở gót đi ngay.

Sắc đêm mờ mờ, gió núi vi vút. Chiếc vồng mây lúc lắc không ngớt khiến Tiêu Lĩnh Vu sợ hãi vô cùng. Tuy trong lòng sợ hãi chàng vẫn vận khí hành công để lãng quên tình trạng hiểm nghèo không biết tan xương nát thịt lúc nào.

Hai ngày hai đêm liền Tiêu Lĩnh Vu không thấy văn sĩ trở về. Trái cây và gà nướng chàng đã ăn hết. Nếu mai lão không về thì chàng biết lấy gì để ăn được.

Hôm sau Tiêu Lĩnh Vu đói bụng như cào ngứa mặt trông lên trời. Lúc này mặt trời vừa lặn, ráng đỏ rực rỡ chiếu xuống đỉnh núi, phong cảnh rất ngoạn mục.

-Bóng tịch dương phản chiếu vào ánh tuyết khiến cho cảnh sắc cực kỳ mỹ lệ. Đáng tiếc là cảnh sắc này không tồn tại lâu được...

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy phía sau núi cao hiện ra một chấm đen.

Chấm đen này bay rất mau, chỉ trong khoảnh khắc đã tới khu hang núi.

Tiêu Lĩnh Vu bây giờ đã nhìn rõ đó chính là con đại bàng bữa trước.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 27

Cuộc Tỷ Đấu Lần Chót Bất Phân Thắng Bại

Tiêu Lĩnh Vu mừng thầm reo lên:

-Bằng huynh! Bằng huynh! Mau lại đây cống tiểu đệ xuống để hái mấy trái cây ăn cho đỡ đói.

Chàng thấy con chim to lớn hiếm có và giống như chim bằng ở trong sách nên kêu nó là Bằng huynh.

Con chim khổng lồ không lý gì đến lời kêu gọi của chàng. Nó cụp hai cánh lại xà xuống đáy hang.

Tiêu Lĩnh Vu ước lượng chỗ con chim đậu ở gần căn nhà gỗ thì thầm nghĩ:

-Chim không phải là người thì hiểu tiếng người thế nào được?

Lúc này những ráng chiều trên trời đã lờ mờ và có ánh sao thưa thớt mà chưa thấy văn sĩ trở về.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài tự nói một mình:

-Xem chừng tối nay lão lại không về nữa.

Trong lòng thất vọng, chàng ngồi vận khí hành công.

Thời gian vùn vụt. Lại ba ngày trôi qua. Tiêu Lĩnh Vu nhịn đói ba ngày, nhưng cuộc luyện công của chàng rất có hiệu quả.

Chàng cố chịu đựng đói khát tập trung tinh thần vào việc luyện công. Chàng cảm thấy chân khí lưu thông ra khắp tứ chi rồi quên cả đói khát.

Tuy chàng có nghị lực hơn người, tư cách rất kiên cường, nhưng chẳng thể chống mãi với sự đói khát nó hành hạ cực kỳ đau khổ. Dù chàng đã đi vào chỗ quên cả thân mình, nhưng lửa xxxxx thỉnh thoảng chỗi dậy làm cực khổ. Chỉ còn một cách để lãng quên đau khổ là bỏ hết tạp niệm trong đầu óc, quên cả mình còn sống.

Nhưng muốn đi vào trạng thái này phải trải qua một phen đau khổ cùng cực mới đến được lãnh vực vô ngã.

Hôm ấy chàng toạ tức rồi tĩnh tâm lại, bỗng ngửi thấy mùi thịt thơm ngát xông vào mũi.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy văn sĩ trung niên đứng ở sau lưng nét mặt tươi cười. Tay lão cầm một con gà rừng nướng chín rồi.

Tiêu Lĩnh Vu thèm quá những muốn giựt lấy mà ăn cho đã, nhưng chàng cố nhẫn nại.

Văn sĩ cầm con gà đưa cho Tiêu Lĩnh Vu vừa cười vừa nói:

-Hài tử! Gian nan lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới mấy ngày qua vừa nhịn đói lại phơi nắng gió khổ sở

vô cùng, nhưng bản tính quật cường, chàng cười mát đáp:

-Phải nhịn đói một chút đã lấy gì làm gian nan?

Văn sĩ gật đầu nói:

-Hài tử! Cuộc thành tựu của người vượt xa hơn sự tiên liệu của ta. Người hãy cầm lấy con gà đồng này mà làm bữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Lão bỏ ta sắp chết đói rồi đây.

Chàng đón lấy con gà ăn ngấu nghiến. Vì chàng đói quá nên ăn hết cả con gà.

Lúc Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu lên nhìn thì văn sĩ đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Chàng nghĩ thầm:

-Chuyến này lão lại ra đi không biết đến bao giờ mới trở lại. Ta liệu mà chuẩn bị nhịn đói phen nữa.

ở nơi lơ lửng chân không đến đất cật không đến trời này, đáng lo nhất là đói khát. Nếu đã khắc phục được đói khát thì rất dễ trừng thanh tạp niệm. Đó là căn bản để xây dựng nội công tâm pháp của nhà Phật.

Quả nhiên chuyến này văn sĩ ra đi bốn ngày mới trở lại, lão đem về con gà rừng nướng chín và khá nhiều trái cây.

Nội công của Tiêu Lĩnh Vu tiến bộ rất mau, sức chịu đựng cũng lâu dài hơn trước. Những cái đau khổ về xác thịt giảm bớt dần dần.

Ngày tháng trôi đưa. Bất giác chàng ngồi trên vồng mây đã được ba tháng.

Trong ba tháng này Tiêu Lĩnh Vu rút kinh nghiệm đủ về những sự chịu đựng mưa to gió lớn sấm sét âm âm, chiếc vồng mây tựa hồ con thuyền nhỏ chơi voi giữa biển cả sóng to gió lớn nhô lên hụp xuống. Lúc nào cũng cảm thấy tử thần kề

cận bên mình, bắt đi lúc nào cũng không biết.

Về sau mỗi lần chàng gặp nguy hiểm lại dùng phép thiền định đi vào chỗ vô ngã để tránh những cảm giác kinh tâm động phách. Nhưng đó lại chính là định lực về nội công tâm pháp.

Chàng trải qua ba tháng nguy hiểm tức là xây dựng được nền móng vững chắc về môn nội công.

Hiện thời sau khi nhập định, chàng tỉnh táo lại thấy khí huyết trong toàn thân chu lưu rất khoan khoái.

Một hôm trời đã tối rồi, bóng trăng chiếu xuống một làn ánh sáng êm dịu.

Tiêu Lĩnh Vu tỉnh lại không hiểu văn sĩ về từ lúc nào. Mắt lão chiếu ra những tia kỳ quang nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi gật đầu khen:

-Hài tử! Người được trời ban cho tư cách phi thường, không cần mượn sức người ngoài mà qua được cửa quan hiểm trở thứ nhất.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

-Cửa quan hiểm trở nào đâu?

Văn sĩ hỏi lại:

-Phải chăng vừa rồi ngươi rạo rức trong mình như muốn bay lên?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Đúng thế! Văn bối sợ ở trong cái vũng này té xuống, nên phải dẹp ngay sự xúc động đi.

Văn sĩ nói:

-Giữ được lòng bình thản là một yếu quyết về tâm pháp thượng thặng.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

-Văn bối chưa hiểu nhiều về đạo lý này.

Văn sĩ ngửa mặt nhìn vùng trắng tỏ trên trời nói:

-Hiện chưa đủ thời giờ để nói cho ngươi biết. Chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Đi gặp nghĩa phụ của văn bối phải không?

Văn sĩ đáp:

-Cả Liễu Tiên Tử nữa.

Lão thò tay ra nắm lấy tay Tiêu Lĩnh Vu chạy rất lẹ trên đường mây.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu nhìn xuống cảm thấy váng óc, vội nhắm mắt lại.

Chàng tưởng chừng đang chơi vui trên không. Gió mạnh quạt vào mặt, chàng những sợ văn sĩ bỗng mình thêm nhiều trọng lượng có thể làm cho đứt dây mây té xuống ắt phải tan xương nát thịt.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy thân mình dừng lại. Chàng mở bừng mắt ra coi thấy chỗ dừng bước là một nơi đầy băng tuyết trên ngọn núi cao nhất.

Đỉnh núi này rộng chừng hai trượng vuông. Băng nhẵn như gương mà trơn tuột.

ánh trăng chiếu vào tường chừng thấu qua được.

Mé tả cách chừng 7, 8 thước một phu nhân đứng tuổi mặt mũi xinh đẹp tóc xoắn xuống bên vai đang ngồi xếp bằng.

Mé hữu là lão áo vàng Nam Dật Công.

Hai người đều nhắm mắt. Vẻ mặt nghiêm nghị khác thường.

Văn sĩ từ từ đặt Tiêu Lĩnh Vu xuống rồi cũng nhắm mắt lại, chẳng lý gì đến chàng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đứng xuống rồi cất bước thì thấy mặt băng rắn chắc mà trơn tuột cất bước khó khăn.

Nam Dật Công mở bừng mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười nói:

-Trang huynh phải một phen vất vả.

Văn sĩ đáp:

-May mà không đến nỗi nhục mạng. Lệnh lang đã luyện được yếu quyết về nội công tâm pháp của tiểu đệ. Nếu đêm nay tiểu đệ không chết thì trong vòng ba năm có thể truyền hết tuyệt nghệ cho gã được.

Liễu Tiên Tử lạnh lùng nói:

-Đêm nay mà chúng ta không phân thắng bại thì e rằng chẳng còn cơ hội nào nữa.

Văn sĩ trung niên bật lên tiếng cười sang sảng hỏi:

-Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy.

Nam Dật Công nói:

-Nội công cùng kiếm thuật của Trang huynh cao hơn tiểu đệ một bậc. Tiểu đệ tự biết mình khó thắng nổi y...

Liễu Tiên Tử cười lạt ngắt lời:

-Còn ta thì chắc lão thắng rồi.

Mụ liền phóng chỉ điểm tới Nam Dật Công.

Nam Dật Công phóng chưởng đánh ra để đón tiếp chỉ phong. Hai người cùng chuyển động không tự chủ được phải lùi lại nửa thước.

Liễu Tiên Tử hững hờ nói:

-Chưởng lực của lão sau năm năm rèn luyện tiến bộ rất nhiều.

Mụ giờ hai tay lên hai ngón điểm ra.

Nam Dật Công:

-Tiên tử dạy quá lời. Chỉ lực của Tiên tử cũng chẳng kém gì chưởng lực của tiểu đệ.

Lão vừa nói vừa vung song chưởng đánh liên tiếp. Chưởng phong nặng như trái núi xô ra ngăn cản năm luồng chỉ phong.

Tiêu Lĩnh Vu đang đi về phía nghĩa phụ, nhưng mặt băng tron quá cất bước khó khăn. Chàng chưa tới nơi thì Liễu Tiên Tử và Nam Dật Công đã xảy cuộc động thủ. Chỉ phong và chưởng lực đụng nhau quện lại cản trở bước đường của Tiêu Lĩnh Vu. Đứng nói chàng không thể đi được mà có ngồi xuống cũng không ngồi yên được. Đó là Nam Dật Công đã lưu tâm đến chàng cố đẩy luồng chỉ phong của Liễu Tiên Tử để khỏi tổn thương đến chàng.

Lúc này hai người đi vào giai đoạn kịch chiến. Liễu Tiên Tử phóng chỉ điểm ra không ngớt.

Nam Dật Công hoàn toàn giữ thế thủ. Lão phóng chưởng chỉ để hoá giải chỉ lực của Liễu Tiên Tử.

Tuy lão có thể phản kích nhưng còn lo cho Tiêu Lĩnh Vu. Lão thấy chàng giờ tay ra sờ soạn như không có vật gì để nắm lấy làm điểm tựa.

Văn sĩ đột nhiên vươn tay ra chụp. Tiêu Lĩnh Vu thấy một luồng cường lực hất người chàng lúi đi.

Chàng đưa tay áo lên lau mồ hôi trán khẽ nói:

-Đa tạ lão tiên bối đã cứu cho.

Văn sĩ trung niên không trả lời mà cũng không chuyển động cặp mắt. Đường như lão không có thì giờ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì thấy đỉnh đầu lão dường như có luồng bạch khí thoát ra. Vẻ mặt rất trang nghiêm, chàng biết lão hành động đến lúc khẩn yếu.

Vừa rồi lão ra tay giải cứu là một việc rất mạo hiểm. Chàng không dám làm kinh động lão.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Ba người đi vào cuộc tử đấu khó mà giải khai được. Nếu ta còn vọng động thì chỉ làm bận chân tay cho họ và phát sinh ảnh hưởng không phải tầm thường.

Nhưng chàng coi cuộc tử đấu nguy hiểm lại lo thay cho nghĩa phụ.

Bây giờ chỉ còn biện pháp duy nhất là chàng nhắm mắt lại vận khí điều dưỡng, không nghĩ gì đến chuyện đấu võ ở bên cạnh.

Nhưng lần này chàng khó lòng được như nguyện vì chân khí không điều hoà được. Thủy chung chàng không tĩnh tâm được, phải giương mắt lên nhìn.

Lúc này Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử dường như không tử đấu kịch liệt nữa.

Lâu lâu mới phóng ra một chiêu mà chiêu chỉ cũng không mãnh liệt như trước, vừa phát chiêu chiêu phong đã réo lên.

Chàng có biết đâu cách đấu bên ngoài coi hơi hợt mà thực ra lại là lúc rất nguy hiểm. Cả chiêu lẫn chỉ đều vẫn hết toàn thân công lực. Nếu ai công lực kém một chút là lập tức bị trọng thương ngay đương trường, nhẹ cũng thành tàn phế, nặng thì đến mất mạng.

Hai người đấu nhau 13 chiêu rồi đột nhiên dừng tay lại.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Vầng trăng đã xế về tây mà cả hai người vẫn đưa tay ra tấn công.

Đột nhiên Liễu Tiên Tử cất tiếng lạnh lẽo:

-Trang Sơn Bồi! Năm năm nay không hiểu kiếm thuật của lão ra sao?

Trang Sơn Bồi tủm tỉm cười hỏi lại:

-Phải chăng Liễu Tiên Tử muốn so kiếm thuật với tại hạ?

Liễu Tiên Tử đáp:

-Lão thân muốn lãnh giáo mấy cao chiêu. Vậy Trang lão nhi lấy kiếm ra đi. Trang Sơn Bồi thò tay vào bọc lấy ra một thanh đoản kiếm dài 5 tấc 8 phân, rút ra khỏi vỏ nói:

-Liễu Tiên Tử! Tiên Tử hãy coi chừng!

Liễu Tiên Tử cười lạt đáp:

-Trang lão nhi cứ tùy tiện mà làm, chắc lão không đả thương được ta đâu.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thanh đoản kiếm của Trang Sơn Bồi chỉ bằng lưỡi dao truỷ thủ thì nghĩ thầm trong bụng:

-Thanh bảo kiếm của lão đã nhỏ bé lại ngắn chùn như vậy thì đả thương người thế nào được?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Trang Sơn Bối vung tay một cái. Thanh đoản kiếm tuốt tay bay ra quanh trên không một vòng rồi nhằm đâm vào Liễu Tiên Tử.

Tiêu Lĩnh Vu lăm bắm:

-Té ra thanh đoản kiếm này dùng làm ám khí.

Bỗng thấy Liễu Tiên Tử giơ ngón tay lên điểm vào thanh đoản kiếm.

Thanh đoản kiếm bị luồng chỉ lực chấn động xoay quanh trên cao hai lần rồi lại nhằm Liễu Tiên Tử đâm tới.

Bỗng thấy Liễu Tiên Tử phóng chỉ lực điểm loạn xạ. Thanh đoản kiếm tựa hồ mọc cánh vẫn không rút xuống.

Trang Sơn Bối lại phát ra một luồng chưởng phong hút thanh đoản kiếm đứng lại một chút. Đoạn lão vung tít cánh tay. Thanh đoản kiếm cũng xoay theo.

Sau một lúc lâu, Trang Sơn Bối đột nhiên vung bàn tay phải lên đánh về phía chính Tây.

Một luồng bạch quang nhanh như điện chớp vọt ra. Tiếp theo nghe đánh chát một tiếng. Khối đá núi bị đánh vỡ làm hai.

Nam Dật Công nói:

-Phép Ngự kiếm của Trang huynh cũng tiến bộ rất nhiều.

Trang Sơn Bối vẫy tay một cái thu đoản kiếm về rồi nói:

-Nam huynh quá khen rồi!

Liễu Tiên Tử nói:

-Dù Ngự kiếm thuật của hần có độc bộ võ lâm thì cũng chẳng thể đả thương được Liễu Tiên Tử này.

Nam Dật Công nói:

-Cái đó đã lấy chi làm lạ. Y không đả thương được Liễu Tiên Tử thì tiểu đệ cũng tin rằng y không đả thương được tiểu đệ...

Trang Sơn Bối đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

-Hai vị nói đúng đó. Tiểu đệ dù có luyện thêm năm năm cũng chẳng thể thắng được hai vị.

Liễu Tiên Tử và Nam Dật Công trầm ngâm không nói gì. Thực ra trong lòng hai người cảm khái muôn vàn. Mấy chục năm ba người tỷ thí với nhau hoài tuy bề ngoài bất phân thắng bại nhưng Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử cũng hiểu Trang Sơn Bối võ công hơn họ một chút. Hồi lâu Nam Dật Công mới lên tiếng:

-Trang huynh bất tất phải khiêm nhường. Sự thực Trang huynh muốn đả bại cả hai người không phải là việc dễ, nhưng tiểu đệ cũng tự biết nội lực mình không dai đẳng bằng Trang huynh được. Nếu trời còn để chúng ta sống thêm mười năm nữa thì trong vòng nửa ngàn chiêu Trang huynh có thể thắng được tiểu đệ.

Trang Sơn Bối nói:

-Nam huynh lại dâng bốc tiểu đệ rồi.

Liễu Tiên Tử lạnh lùng hỏi:

-Người chịu thua rồi phải không?

Nam Dật Công đáp:

-Tiên Tử nói vậy là thực tình.

Liễu Tiên Tử hỏi:

-Nhưng người có biết rằng chúng ta khó lòng sống nổi năm năm nữa không?...

Mụ đưa mắt nhìn Trang Sơn Bối nói tiếp:

-Nếu hai chúng ta đều chết trước thì dĩ nhiên Trang Sơn Bối chẳng nhọc mình mà tự nhiên đắc thắng.

Theo lời mụ thì Nam Dật Công và mụ khó lòng sống được mười năm nữa còn Trang Sơn Bối thì mụ không dự đoán được.

Nam Dật Công nói:

-Theo chỗ tiên liệu của tại hạ thì tại hạ chỉ sống được ba năm nữa là nhiều...

Lão ngừng mặt trong chiều trời nói tiếp:

-Hỡi ơi! Thực ra năm năm trước đây tiểu đệ nên nhận thua rồi, nguyên về kiếm khí công của Trang huynh đã hơn tiểu đệ một bậc.

Liễu Tiên Tử tuy là nữ lưu nhưng tâm lòng hiểu thắng hơn cả nam giới. Mụ háng dặng một tiếng rồi nói:

-Võ đạo bao la bát ngát mà đời người ngắn ngủi trong vòng trăm năm ai mà học hết được? Ngự kiếm khí công của Trang Sơn Bối tuy cao cường hơn chúng ta nhưng chưởng lực và chỉ công hẳn lại kém sút một bậc.

Trang Sơn Bối tủm tỉm cười nói:

-Liễu Tiên Tử nói đúng đó. Ba ta tỷ võ mấy chục phen thủy chung vẫn đi vào thế quân bình. Hỡi ơi! Hai vị đều cảm thấy khó mà thực hiện lời ước hẹn năm năm sau lại mở cuộc đấu thì tiểu đệ cũng vậy mà thôi...

Lão nghiêm nét mặt thở phào một cái nói tiếp:

-Mấy tháng nay tiểu đệ cũng cảm thấy trong lòng biến đổi. Chẳng giấu gì hai vị.

Ba chúng ta đây tỷ đấu đến sức cùng lực kiệt, e rằng khó lòng sống thêm được ba tháng.

Nam Dật Công nói theo:

-Tiểu đệ cũng cảm giác như vậy.

Liễu Tiên Tử hết nhìn Trang Sơn Bối lại ngó Nam Dật Công, đột nhiên thở dài nói:

-Xem chừng hai vị không muốn tranh giành thanh danh nữa rồi.

Trang Sơn Bối cười khanh khách nói:

-Chỉ pháp cùng khinh công Liễu Tiên Tử trên đời không ai bì kịp. Tiểu đệ

dù có luyện ba mươi năm cũng đành chịu thua về môn đó.

Nam Dật Công nói theo:

-Mấy thủ pháp "Tam nguyên liên độ", "Mãn thiên hoa vũ", "Ngũ phụng triều dương" thì tiểu đệ đành vĩnh viễn không bao giờ theo kịp.

Liễu Tiên Tử hứ một tiếng rồi đứng phắt dậy trở gót chạy đi ngay. Chớp mắt mù đã xuống núi không nhìn thấy bóng nữa.

Trang Sơn Bối vậy tay nói:

-Nam huynh! Giữa lúc giao đấu một mất một còn mà Tiên Tử phé bỏ được lòng hiếu thắng thì đối với chúng ta đều có lợi. ít nhất là chúng ta còn sống thêm được hai năm.

Nam Dật Công chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Trang huynh chiếu cố nghĩa tử của tiểu đệ, tiểu đệ cảm kích vô vàn.

Lão nói rồi từ từ đứng dậy cất bước xuống núi.

Trang Sơn Bối nói:

-Tiểu đệ cũng không muốn mình suốt đời lao khổ mới luyện được chút võ công rồi lại đem chôn theo năm xương tàn ở đáy hang này. Vậy Nam huynh cũng yên lòng.

Tiêu Lĩnh Vu bỗng đứng dậy la gọi:

-Nghĩa phụ!

Rồi chàng chạy theo.

Đỉnh núi này băng đóng, mặt đất trơn tuột. Tiêu Lĩnh Vu mới đi được hai bước đã trượt chân té hục hặc xuống đất. Nhưng đà còn mạnh nên người ngã rồi mà vẫn trượt về phía trước.

Nam Dật Công khẽ xoay tay một cái. Lập tức một luồng ám kinh đẩy trở lại. Tiêu Lĩnh Vu đang trượt về phía trước được luồng kinh lực này đẩy lui trở lại. Bên tai chàng nghe thanh âm Nam Dật Công la lên:

-Tiểu hài tử! Việc tu luyện võ công kỳ nhất là chuyện phân tâm. Việc này quan hệ đến cả đời người. Vậy người đừng nghĩ đến ta mà đi theo Trang bá bá để luyện võ công cùng môn tam pháp huyền môn chính tông. Nếu người luyện thành tài thì suốt đời vận dụng không hết.

Giọng nói của lão đầy vẻ từ ái.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy một luồng nhiệt huyết xông lên. Nước mắt chạy quanh, chàng ngoảnh đầu trông lại thì đã không thấy bóng Nam Dật Công đâu nữa.

Trang Sơn Bối vươn tay ra đột nhiên đột nhiên ấn vào huyết mạch môn sau lưng Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Hài tử! Người hãy tĩnh tâm lại đi!

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy một luồng nhiệt lực từ gan bàn tay Trang Sơn Bối cuộn cuộn chảy ra trút vào nội phủ chàng rồi lại từ nội phủ chu lưu đi tứ chi bát mạch.

Bên tai chàng vẫn nghe tiếng Trang Sơn Bối:

-Hải tử! Nghĩa phụ ngươi là Nam Dật Công bản tính rất kiêu ngạo tự phụ. Ngày trước chúng ta ước hẹn tỷ võ, chính lão đã chủ trương ở sơn động mấy chục năm, bây giờ cũng thay đổi cá tính. Ngày trước lão lại hiếu sát, ai phạm vào thủ hạ của lão thì dù có toàn mạng nhưng cũng thành tàn phế. Nười võ lâm nghe danh lão đều tránh cho xa. Không ngờ lúc trở về già lão lại động lòng từ ái, hết sức bảo vệ cho ngươi. Vậy ngươi đừng phụ nỗi khổ tâm của lão. Chẳng những lão hy vọng ta truyền thụ võ công cho ngươi, mà còn mong cả ba người chúng ta truyền hết tuyệt học cho ngươi nữa.

Lão nhẹ buông tiếng thở dài nói tiếp:

-Nghĩa phụ ngươi dụng tâm như vậy, nhưng đâu phải chuyện dễ dàng. Dù chúng ta đem hết những ngày tàn ra dạy cho ngươi song quả là ở ngươi một phần lớn.

Tiêu Lĩnh Vu thấy luồng nhiệt lực trong lòng bàn tay lão Trang mỗi lúc một mãnh liệt, ào ạt như nước sông đại giang đổ vào người chàng. Chàng muốn nói lại mấy câu nhưng không dám phân tâm.

Trang Sơn Bối lại nói tiếp:

-Ta muốn bàn với nghĩa phụ ngươi là ta có thể đem hết tuyệt nghệ truyền cho ngươi nhưng cần điểm chết một chỗ huyết đạo để chung thân ngươi khó đả thông được hai mạch Nhâm, Đốc. Có như thế mới hạn chế được sự thành tựu của ngươi về sau, đồng thời tiêu diệt ý chí ngoan cường khi ngươi học thành tài. Ta chắc nghĩa phụ ngươi cũng không phản đối. Vừa rồi ta đã dùng phép truyền âm nhập mật thương lượng với lão, ngờ đâu lão không chịu và nói rằng ngươi quyết không làm hại võ lâm. Lão còn tự hỏi đã giết người quá nhiều, dù những người bị giết đó đều đáng tội. Lão muốn mượn tay ngươi làm nhiều việc thiện để bù lại những điều tàn nhẫn của lão ngày trước. Ta thấy nghĩa phụ ngươi rất khổ tâm nên ta không nỡ quyết liệt.

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời nhưng luồng nhiệt lực đang ào ạt xô vào, chàng phải cố gắng nên không rảnh để thốt nên lời.

Bỗng nghe Trang Sơn Bối nói tiếp:

-Sự tiến bộ của ngươi mấy bữa nay đã vượt xa sự tiên liệu của ta, vì thế ta nổi tính hiếu kỳ muốn biết một người luyện hết được tuyệt nghệ của ba chúng ta thì trên thế gian này còn ai là địch thủ nữa không?

Thấy chung lão vẫn nói một mình. Tiêu Lĩnh Vu nghe được mà không dám trả lời.

Sau một lúc, Tiêu Lĩnh Vu đã kiềm chế được luồng nhiệt lực tấn công vào nội phủ chàng, chàng liền vận khí hành huyết cho luồng nhiệt lực kia chuyển vào các kinh mạch.

Trang Sơn Bối đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

-Ta còn có điều tâm nguyện riêng tây, mong rằng sau khi người học thành võ công kiếm dùm ta hai người. Một người là anh ta, một người là bạn gái...

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 28

Ngự Kiêm Thuật Đả Thương Hòa Thượng

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đã rảnh, chàng liền hỏi:

-Nếu vãn bối ra được khỏi hang này quyết không phụ lòng kỳ vọng của lão tiền bối. Vãn bối sẽ hết sức kiếm cho bằng được hai nhân vật kia.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Có điều vãn bối chưa hiểu hiện nay hai người đó ở đâu?

Trang Sơn Bối đáp:

-Hỡi ơi! Việc này nói thì dễ mà làm rất khó. Không chừng họ chết rồi. Có thể họ bị hãm vào trong cung cấm...

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói đến hai chữ "cung cấm" bất giác chấn động tâm thần suýt nữa khí huyết chạy lộn đường.

Trang Sơn Bối nội công tinh thâm, phát giác ra liền. Lão đề tụ chân khí trút một luồng đại lực vào nội phủ Tiêu Lĩnh Vu để giúp đỡ chàng đưa luồng nghịch khí về đúng kinh mạch và khẽ bảo chàng:

-Hải tử! Lúc hành công mà ta nói chuyện thế này là một điều tối kỵ. Người hãy trừng thanh tạp niệm để ta giúp người đẩy chân khí vào mấy chỗ huyết mạch khó tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy luồng nhiệt lực trong gan bàn tay lão đột nhiên tăng cường ào ạt trút vào người chàng. Chàng biết mình chỉ sơ ý phân tâm một chút để khí huyết chạy lạc đường là có thể uổng mạng hay thành người tàn phế. ít lắm

cũng phải điều trị mấy tháng mới khôi phục được.

Chàng liền tập trung tinh thần, gạt bỏ tạp niệm, để hết tâm trí vào việc hành công dung hoà với luồng nhiệt lực ở ngoài đẩy vào.

Dần dần chàng đi tới chỗ "vô ngã", không biết tới mình nữa.

Khi chàng tỉnh dậy, ánh dương quang loá mắt, mặt trời đã lên cao ba sào.

Ngọn tuyết phong này cao hơn mấy toà núi chung quanh. Trên đỉnh núi tuy quanh năm vùng thái dương chiếu vào, nhưng băng đóng dày hàng thước ngưng kết mấy ngàn năm. Về mùa hạ khí trời nóng, băng đọng trên đỉnh núi lớp trên mặt rữa ra, nhưng chiều đến khí nóng mặt trời giảm đi, nước rã lại thành băng ngay.

Lúc này ánh triều dương chiếu xuống băng thành từng vùng kim quang. Xa xa những ngọn núi tuyết đọng cũng hiện ra những màu sắc sỡ, cảnh sắc tuyệt đẹp hiếm thấy ở nhân gian.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng khoan khoái la lên:

-Lão tiên bối! Đỉnh núi tuyết đọng biến thành rục rờ. Cảnh vật này vẫn bối chưa được thấy bao giờ.

Nhưng núi non quanh quẽ không thấy tiếng dội.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại đã không thấy bóng Trang Sơn Bối đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Phải rồi! Trước lão đã để mình ta ở trên vồng mây cho ta chuyên tâm chú ý luyện công. Bây giờ lão lại lưu mình ta ở lại trên tuyết phong này, tất nhiên có chỗ tác dụng.

Trời sắp đứng ngọ. Vùng thái dương càng nóng dữ. Tiêu Lĩnh Vu phờn nắng da thịt se lại rất khó chịu. Trên đỉnh núi băng đọng mặt trời chiếu vào bốc lên từng làn hơi trắng. Một đằng mặt trời nóng dữ, một đằng băng đọng lạnh buốt. ở trên ngọn núi vừa nóng dữ vừa rét tê.

Tiêu Lĩnh Vu vì muốn chống với khí lạnh, khí nóng xâm nhập vào người, chàng chỉ có cách vận nội công để kháng cự. Tuy chàng đã học được huyền môn tâm pháp để làm căn bản cho nội công, xong chưa biết vận khí để ngăn ngừa những cái gì ở bên ngoài xâm nhập vào. Nhưng gặp lúc hàn nhiệt cấp bách, phản ứng tự nhiên thúc đẩy chàng vận công đề khí.

Khi trời tối rồi, gió núi rất dữ, Tiêu Lĩnh Vu thấy thế gió hung mãnh tưởng chừng muốn nhổ núi tung lên, chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

-Gió thổi mạnh thế này. Đỉnh núi băng đọng trơn tuột mà lại không có vật gì bầu vịu há chẳng để gió thổi bay người xuống núi?

ý niệm cầu sinh thúc đẩy chàng vung quyền đâm xuống mặt băng rắn chắc.

Một miếng băng vỡ ra. Chàng thò tay móc lên thành cái hố nhỏ rồi nằm phục xuống đó,qua một đêm dài dằng dặc. Mặt băng dưới người chàng tan ra thành nước khiến chàng ướt cả quần. Còn áo thì lúc ở mồm đá trên vách núi chàng đã xé ra làm dây để lấy nắm ăn nên chẳng còn mảnh nào.

Thời gian vùn vụt, Tiêu Lĩnh Vu lại ở trên núi thêm một trăm ngày.

Một trăm ngày này chàng phải trải qua đủ thứ mưa gió nóng lạnh.

Trang Sơn Bối cứ cách vài ngày lại trở về một lần đưa thức ăn và chỉ điểm cách luyện nội công tâm pháp cho chàng, nhưng lão tuyệt không nhắc tới chuyện xuống núi.

Tiêu Lĩnh Vu cũng quật cường không hỏi đến.

Thời kỳ gian khổ này trong mình Tiêu Lĩnh Vu nảy ra rất nhiều tiềm năng, ngày chống trời nắng, đêm ngăn giá lạnh. Nội công chàng tiến bộ rất nhiều.

Một đêm kia bầu trời trong vắt, vầng nguyệt tỏ lờ lửng trên không. Tiêu Lĩnh Vu đi quanh đỉnh núi một vòng, bất giác nổi hào khí ngửa mặt nhìn trời hú lên một tiếng dài.

Tiếng hú chưa dứt bỗng nghe tiếng người thở dài nói:

-Thật là một đứa nhỏ kiên quyết.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thì thấy một thiếu phụ trung niên mình mặc

áo lam đứng ở phía sau chàng cách chừng sáu, bảy thước.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó thấy đã nhận ra là Liễu Tiên Tử. Chàng liền chấp tay xá dài nói:

-Vãn bối là Tiêu Lĩnh Vu xin bái kiến lão tiền bối.

Liễu Tiên Tử tủm tỉm cười hỏi:

-Hài tử! Người ở trên đỉnh núi tuyết này đã bao lâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Đến lúc trăng đứng đầu đêm nay là vừa tròn một trăm ngày.

Liễu Tiên Tử hắng giọng một tiếng rồi nói:

-Anh đồ gàn trúng phải cái độc của Khổng Mạnh. Hắn nói những gì con người gánh trách nhiệm lớn lao trước hết là phải nhịn đói nhịn khát, khổ thân nhọc xác mới thành công được. Ta chẳng tin như vậy, dù không dãi nắng dầm mưa cũng có thể luyện võ được. Người hãy theo ta cho hắn biết chẳng cần hành hạ thân thể cũng học được võ công thượng thặng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lấy làm khó nghĩ, bụng bảo dạ:

-Nghĩa phụ bảo ta theo Trang lão tiền bối để học võ, tuy ta chưa bái sư, nhưng sự thực đã nên nghĩa thầy trò. Có lý đâu chưa trình người biết đã bỏ đi ngay.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bên tai đột nhiên có thanh âm rất nhỏ lọt vào:

-Hài tử, người chịu khổ trăm ngày không uống công đâu. Bây giờ y bảo người đi theo thì cứ theo y.

Thanh âm quen thuộc chàng nghe đúng là tiếng nói của Trang Sơn Bối.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay thi lễ đáp:

-Đa tạ lão tiền bối đã có lòng chu toàn cho vãn bối.

Liễu Tiên Tử nói:

-Ta muốn cho lão đồ gàn hay là chẳng cần huyền môn khí công gì ráo cũng có thể luyện võ công đến chỗ xuất quỷ nhập thần...

Mụ càng nói càng nóng nảy, gờm ngón tay ra điểm. Một luồng kinh khí vô hình bắn tới chỗ băng đóng xa hơn trượng đánh véo một tiếng, khối băng nát vụn tung bay. Băng đóng rắn hơn sắt đá mà bị luồng chỉ phong đánh vỡ đến một thước vuông lõm xuống năm tấc.

Mụ nói tiếp:

-Cao thanh cương khí cùng lợi kiếm trong tay lão đồ gàn chưa chắc đã mạnh hơn Tu La chỉ lực của ta.

Mụ lạng người đi một cái đến bên Tiêu Lĩnh Vu rồi cặp chàng chạy nhanh như bay.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu nội công đã khá lại gan dạ hơn trước nhiều. Chàng dương mắt lên nhìn Liễu Tiên Tử chạy như bay xuống núi bằng thân pháp Lưu Tinh Phi Truy. Mỗi cái nhô lên hụp xuống là vọt đi xa mấy trượng. Bà chỉ cần mượn vật gì hạ mình xuống để lấy đà vọt đi. Thân pháp này coi thật

là ghê gớm.

Liễu Tiên Tử cấp Tiêu Lĩnh Vu đem vào trong căn nhà gỗ dưới gốc cây tùng.

Hiện nay phong cảnh trong căn nhà gỗ khác hẳn với ngày Tiêu Lĩnh Vu mới đến.

Cách bố trí trong căn nhà rất hào hoa. Trên giường có chăn êm nệm gấm.

Liễu Tiên Tử tùm tùm cười hỏi:

-Hài tử! Ngươi coi chỗ này với đỉnh núi tuyết khác nhau thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu kính cẩn đáp:

-Tiểu tử không biết nói thế nào cho được.

Liễu Tiên Tử nói:

-Ta để ngươi ở nơi tử tế này mà vẫn khiến ngươi luyện tuyệt kỹ được.

Từ nay Tiêu Lĩnh Vu được sinh hoạt sung sướng. Lòng hiếu thắng của Liễu Tiên Tử hãy còn mãnh liệt. Tuy chàng được ăn ở sung sướng nhưng mục bắt chàng luyện võ rất nghiêm khắc.

Một năm vùn vụt trôi qua. Tiêu Lĩnh Vu được Liễu Tiên Tử đôn đốc luyện "Tu La chỉ" tiến bộ rất mau.

Khinh công, chỉ pháp và ám khí của Liễu Tiên Tử đều là những tuyệt kỹ.

Sau một năm cần khổ, Tiêu Lĩnh Vu đã thuộc hết những yếu quyết.

Ròng rã một năm chàng chưa được gặp nghĩa phụ Nam Dật Công và Trang Sơn Bối mặc dầu chỉ gần trong gang tấc. Liễu Tiên Tử không để chàng rảnh một lúc nàoặng qua thăm hai người.

Hôm ấy vào buổi sáng sớm, Tiêu Lĩnh Vu luyện công xong mới ngược mắt ra nhìn bỗng thấy Nam Dật Công đang đứng bên ngoài đối diện với một nhà sư mặc áo cà sa màu đại hồng. Cả hai người cùng đặt tay phải dính vào nhau tựa hồ tỷ đấu nội lực. Vị hoà thượng kia vẻ mặt vẫn thản nhiên, còn Nam Dật Công trán toát mồ hôi dưng như ở vào cảnh ngộ cực kỳ nguy hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần nhảy vọt ra ngoài nhà.

Chàng thấy Trang Sơn Bối tay cầm đoản kiếm đứng bên chăm chú theo dõi cuộc đấu giữa hai người. Liễu Tiên Tử đứng tựa vào tường, vẻ mặt rất kỳ dị.

Tiêu Lĩnh Vu hơn một năm nay luyện võ công tiến bộ rất mau. Chàng biết mình mà kinh động để nghĩa phụ phân tâm tất bị thương về tay nhà sư. Tuy chàng cực kỳ kinh hãi mà phải cố nén nổi xúc động.

Bỗng nghe thanh âm rất nhỏ bé lọt vào tai:

-Hài tử lại đây mau!

Tuy hơn một năm chưa gặp mặt nhưng Tiêu Lĩnh Vu nhận ra ngay là thanh âm của Trang Sơn Bối. Chàng quay lại ngó Liễu Tiên Tử một cái rồi từ từ cất bước tiến về phía Trang Sơn Bối.

Liễu Tiên Tử tuy cũng ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu lướt qua trước mặt nhưng mục vẫn lơ đi như không?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xiết nỗi hoài nghi, rảo bước tới gần Trang Sơn Bối khẽ nói:

-Dưỡng phụ của vãn bối đã lâm vào tình trạng nguy cấp. Lão tiên bối ra thay cho người được chăng?

Trang Sơn Bối nghiêm nghị đáp:

-Nội lực của nghĩa phụ ngươi khá hùng hậu, còn có thể chống được một lúc nữa.

Tuy miệng lão nói với Tiêu Lĩnh Vu mà cặp mắt vẫn không rời Nam Dật Công và nhà sư kia.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Nghĩa phụ ta cùng Trang Sơn Bối và Liễu Tiên Tử, bản lãnh mỗi người một sở trường riêng. Mấy chục năm nay ba vị cùng nhau tỷ đấu bất phân thắng bại. Nay nghĩa phụ không địch nổi nhà sư áo đỏ thì dĩ nhiên Trang Sơn Bối và Liễu Tiên Tử cũng không phải là đối thủ của lão được.

ánh triều dương từ cửa hang chiếu vào soi rõ mặt Nam Dật Công và nhà sư áo đỏ. Nhà sư thân thể cao lớn mặt đã rướm mồ hôi. Nam Dật Công càng thảm hại hơn. Mồ hôi ra ướt hết áo bào.

Tiêu Lĩnh Vu bầu máu nóng sôi lên sùng sục, chàng không nhịn được vươn tay ra đoạt lấy thanh đoản kiếm trong tay Trang Sơn Bối.

Trang Sơn Bối không kịp đề phòng để chàng đoạt mất đoản kiếm. Nhưng võ công lão cực kỳ cao thâm, vung tay mặt nắm lấy huyết mạch cổ tay Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

-Hài tử ngươi định làm gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Vãn bối phải giết nhà sư áo đỏ để cứu nghĩa phụ.

Trang Sơn Bối lắc đầu đáp:

-Nghĩa phụ ngươi còn chưa thắng được lão thì ngươi ra đó cũng chết uống mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Dù tiểu tử không thắng nổi lão, nhưng chết đi cũng không hối hận.

Trang Sơn Bối khẽ bảo chàng:

-Hài tử! Ngươi đừng có xúc động. Công việc bữa nay là do nguyên nhân từ mấy chục năm trước. Vụ này liên quan cả đến mối ân oán giữa Liễu Tiên Tử và nghĩa phụ ngươi. Tuy ngươi hết lòng hiếu thảo nhưng võ công ngươi không chống nổi một đòn của nhà sư áo đỏ. Còn ta mà ra can thiệp sợ Liễu Tiên Tử không chịu.

Lão đoạt lại thanh đoản kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

-Chẳng lẽ lão tiên bối cứ đứng coi tệ nghĩa phụ bị hại về tay nhà sư áo đỏ?

Trang Sơn Bối nghiêm nghị đáp:

-Trong một năm nay ta cùng nghĩa phụ ngươi đàm đạo với nhau trong thạch thất tình ý rất sâu xa. Nếu cục diện đưa tới chỗ ta phải ra tay thì e rằng bữa nay gây nên thảm cảnh máu đổ núi Hàn Sơn...

Tiêu Lãnh Vu chấn động tâm thần hỏi:

-Sao? Chẳng lẽ Liễu Tiên Tử lại đi giúp nhà sư áo đỏ kia?

Trang Sơn Bồi đáp:

-Hiện giờ tâm tình Liễu Tiên Tử ra sao ta cũng không thể biết được, nhưng hơn một năm nay nghĩa phụ ngươi cùng ta đều thay đổi cách sinh hoạt, không cặm cụi luyện võ như trước mà thích ngao du tuế nguyệt hay đàm đạo chuyện đời, nhưng võ công lại tiến triển rất mạnh. Thế mới biết mấy chục năm mình lao tâm khổ trí để mong thành công mau lẹ là phạm vào bệnh "giục tốc bất đạt"...

Trang Sơn Bồi nói tới đây đột nhiên dừng lại, mắt chiếu ra những tia hàn quang.

Tiêu Lãnh Vu thấy áo hoàng bào của Nam Dật Công đã rung rinh. Người lão ngửa về phía sau. Hiển nhiên không kháng cự nổi lão áo đỏ được nữa.

Bất giác chàng la lên một tiếng thật to.

Nam Dật Công đột nhiên quay mặt lại ngó Tiêu Lãnh Vu một cái rồi đứng thẳng người lên vẫn hồi liệt thế. Hai bên lại đi vào tình trạng không phân hơn kém.

Trang Sơn Bồi thở phào một cái nói:

-Nghĩa phụ ngươi không muốn để ngươi thấy y thất bại về tay nhà sư nên lão đã vận công phản kích.

Tiêu Lãnh Vu nói:

-Tiểu tử chỉ mong nghĩa phụ thắng nhà sư đó.

Trang Sơn Bồi trong lòng đã hiểu rõ là Nam Dật Công đem hết sức lực phản kích, tức là rút ngắn thời gian chống chọi của lão lại. Lão ngấm ngấm thở dài nói:

-Vu nhi! Ta có hai điều trọng yếu ngươi phải ghi nhớ cho kỹ mà làm theo.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

-Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Trang Sơn Bồi đáp:

-Ta mà ra tay thì ngươi chạy về phía thạch thất tìm lấy cuốn sách bằng lụa, ta đã sao lục đầy đủ. Ngươi là người thông minh và hiện đã có căn bản về võ công. Nếu ngươi dụng tâm nghiên cứu thì có thể thu được hết chân truyền của nghĩa phụ...

Đột nhiên có tiếng thét lạnh lạnh:

-Dừng tay!

Liễu Tiên Tử đang đứng tựa cửa nhảy vọt vào trường đấu.

Trang Sơn Bồi cả mừng nói:

-Hay lắm! Liễu Tiên Tử chịu ra mặt rồi.

Lão chưa dứt lời thì toàn thân Nam Dật Công đã bay tung lên cao hơn trượng rồi bị hất ra ngoài.

Liễu Tiên Tử nhảy vào chỗ hai người tử đấu. Chân mụ chưa chạm đất thì đã sinh đại biến. Mụ liền đề khí nhảy đến chỗ Nam Dật Công vừa té xuống. Khinh công của mụ tuyệt đỉnh thiên hạ. Mụ nhảy sau mà hạ mình xuống trước Nam Dật Công. Mụ dang hai cánh tay ôm lão vào lòng.

Trang Sơn Bối tức giận quát lớn:

-Nhà sư lòng dạ đen tối kia! Nhân lúc người ta không kịp đề phòng mà thi hành độc kế đâu phải kẻ anh hùng?

Lão vừa quát, bóng trắng lấp loáng nhảy xỏ về phía nhà sư áo đỏ.

Nguyên nhà sư áo đỏ nhân lúc Liễu Tiên Tử thét dừng tay, Nam Dật Công thu hồi nội lực, nhà sư liền vận toàn lực phóng chưởng đánh ra.

Nam Dật Công không kịp đề phòng bị luồng nội lực cương mãnh làm chấn động nội phủ và người lão cũng bị hất tung lên.

Trang Sơn Bối cầm hận ra tay, thế kiếm uy mãnh phi thường. Người chưa tới kiếm khí đã vọt đến.

Nhà sư áo đỏ xoay tay đánh ra một chưởng cực kỳ mãnh liệt để phản kích.

Trang Sơn Bối đề tụ chân khí vào huyết đan điền. Người lão đương vọt về phía trước đột nhiên dừng lại. Lão huy động cho thanh đoản kiếm trong tay vọt ra những bóng kiếm huyền ảo.

Kiểm khí và chưởng lực đụng nhau. Nhà sư áo đỏ đột nhiên lùi lại hai bước.

Trang Sơn Bối cũng rung động hai vai, người không tự chủ được lùi lại một bước.

Nhà sư áo đỏ cười lạt nói:

-Các vị thí chủ ý đông người để thủ thắng, vậy phật gia cáo từ thôi.

Nhà sư dứt lời xoay mình nhảy vọt đi.

Trang Sơn Bối không ngờ nhà sư chạy trốn một cách đột ngột. Lão ngần ngừ một chút thì nhà sư đã chạy xa ngoài ba trượng, đuổi theo không kịp nữa, lão liền đề tụ chân khí liệng đoản kiếm ra.

Một luồng bạch quang nhanh như điện chớp bay về phía nhà sư áo đỏ.

Bỗng thấy nhà sư quay phắt lại phóng chưởng đánh ra. Thanh đoản kiếm xoay đi một vòng rồi rớt xuống đất. Nhà sư lại vọt người đi tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy nhà sư áo đỏ trốn chạy thì trong lòng nóng nảy la lên:

-Trang lão tiên bối! Vị hoà thượng kia trốn mất rồi.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy Trang Sơn Bối nhắm mắt đứng yên trên trán có ẩn hiện những giọt mồ hôi. Chàng khiếp sợ run lên hỏi:

-Trang lão tiên bối! Lão tiên bối làm sao vậy?

Trang Sơn Bối từ từ mở mắt ra đáp:

-Ta vẫn bình yên. Hải tử! Vừa rồi người có trông thấy ta liệng kiếm ra

không?

Tiêu Linh Vu đáp:

-Tiểu tử trông thấy rồi.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

-Lão không đuổi kịp nên dùng khí giới làm ám khí phóng ra.

Trang Sơn Bối nghiêm nghị nói:

-Hài tử! Đó là một tâm pháp tối cao về kiếm đạo tên gọi Ngự kiếm thuật. Có điều hoả hậu của ta chưa được đầy đủ nên khó mà đả thương được địch nhân ở ngoài năm trượng.

Tiêu Linh Vu tuy miệng không nói gì nhưng nghĩ thầm trong bụng:

-Đã cầm binh khí liệng ra thì đâu phải tâm pháp thượng thặng về kiếm đạo?

Trang Sơn Bối lại nói tiếp:

-Nhà sư kia tuy làm cho nghĩa phụ ngươi bị thương nhưng lão cũng chẳng có gì hay ho.

Liễu Tiên Tử ngồi xếp bằng, tay mặt để vào sau lưng Nam Dật Công để trị thương cho lão.

Trang Sơn Bối nói:

-Hài tử! Chúng ta đi thôi! Liễu Tiên Tử nội công thâm hậu mà trong mình lại còn hai viên linh đan của hai vị tiền bối để lại. Nghĩa phụ ngươi được Tiên Tử cứu trợ thì không lo gì nữa. Chúng ta không nên quấy nhiễu hai vị.

Lão nói rồi dắt Tiêu Linh Vu lại lượm thanh đoản kiếm.

Tiêu Linh Vu trong lòng vẫn lo âu về sự yên nguy của nghĩa phụ, nhưng cũng không dám kháng cự mệnh lệnh của Trang Sơn Bối, đành để lão dắt đi.

Trang Sơn Bối ngó thanh đoản kiếm trong tay, thở dài nói:

-Nhà sư kia quả võ công rất cao cường. Ta đã toàn lực liệng kiếm ra mà hót đứt có hai ngón tay lão.

Tiêu Linh Vu ngưng thần nhìn lại quả thấy trên đám cỏ xanh có hai ngón tay rớt xuống máu chảy đầm đìa.

-Đây là ngón tay vô danh và ngón tay út. Đáng tiếc ơ! là đáng tiếc!...

Tiêu Linh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Điều chi đáng tiếc?

Trang Sơn Bối đáp:

-Đáng tiếc hoả hậu của ta còn non kém một chút. Hỡi ôi! Nếu tăng gia thêm phần hoả hậu thì bữa nay nhà sư áo đỏ kia dù có thoát chết thì cũng bị cụt một cánh tay.

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Ngự kiếm thuật của lão tiền bối đã được mấy thành hoả hậu rồi?

Trang Sơn Bối đáp:

-Còn kém lắm! Chỉ có thể nói là mới vào đến ngưỡng cửa.

Về mặt lão bỗng biến thành rất nghiêm trọng, nói tiếp:

-Đáng tiếc là môn tuyệt kỹ này chỉ đến ta là thất truyền.
Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy câu nói có dụng ý gì, nhưng chàng chưa hiểu thấu.
Bất giác chàng cau mày ra chiều suy nghĩ.
Lúc này Trang Sơn Bối đã dắt Tiêu Lĩnh Vu qua mấy lùm cây rậm. Lão hỏi:
-Hài tử! Ngươi nghĩ gì vậy?
Tiêu Lĩnh Vu đáp:
-Tiểu tử đang nghĩ không biết làm thế nào để Ngự kiếm thuật còn lưu truyền mãi ở thế gian?
Trang Sơn Bối nói:
-Tuyệt kỹ này không phải tầm thường, chẳng thể bạ ai cũng truyền được.
Nếu hạng tư cách không tốt mà luyện kiếm thuật đó thì cũng chỉ đến như ta, tức là chỉ luyện kiếm đả thương người mà thôi, suốt đời không thành công như ý muốn được.
Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:
-Nếu ta muốn giúp sức Khâu tử tử chống lại bao nhiêu anh hùng thiên hạ thì phải luyện thành võ công thượng thặng này mới được.
Chàng liền hỏi:
-Lão tiền bối! Không hiểu văn bối có thể học được môn tuyệt kỹ đó chăng?
-Ngươi cốt cách thanh kỳ là một nhân tài luyện võ ngàn năm khó kiếm. Nếu ngươi chịu khổ công tu luyện thì trong vòng mười năm có thể thành tựu được.
Tiêu Lĩnh Vu mừng thầm nói:
-Cái đó còn tùy ở lượng từ bi của lão tiền bối.
-Theo chỗ ta biết thì Ngự kiếm thuật là chỗ tuyệt đỉnh về kiếm đạo. Nếu kiếm đạo còn có chỗ thật cao hơn thì ta đành chịu là mình hủ lậu chưa biết tới.
Tiêu Lĩnh Vu nói:
-Nghĩa phụ của văn bối rất tán dương môn nội công chính tông của lão tiền bối và kiếm thuật cũng trác tuyệt một thời...
Trang Sơn Bối cười nói:
-Nghĩa phụ ngươi tuy nói đúng, nhưng đó là nói chỗ ta hiểu biết chứ không phải về chỗ võ công ta đã thành tựu...
Lão ngửa mặt lên thở phào một cái nói tiếp:
-Về tiên thiên thể chất của ta bị hạn chế khá nhiều. Ngoài 20 tuổi ta mới bắt đầu luyện võ. Tuy ta tìm được danh sư mà không thành tựu lớn lao. Ta không dám phụ ơn ân sư mà chỉ tự trách mình không đương nổi đại nhiệm. Dù ta gắng công rèn luyện cũng không toại nguyện được...
Lão từ từ quay lại dương mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:
-Hài tử! Ngươi đã hiểu rõ lời ta nói chưa?
Tiêu Lĩnh Vu lúc trước gật đầu nhưng sau lại lắc đầu đáp:

-Văn bối không hiểu rõ lắm.

Trang Sơn Bối trở vào hai ngón tay đứt trên đám cỏ đáp:

-Nhà sư áo đỏ bị đứt hai ngón tay này thế nào cũng ôm mỗi cừu hận. Mỗi cừu hận này y sẽ tính nợ với người. Hỡi ơi! Bọn ta ẩn cư trong hang thẳm mấy chục năm trời tuy tỷ đấu hoài chưa phân thắng bại, nhưng trong lòng cũng đã có cảm giác tự phụ, nghĩ rằng: Ba người chúng ta tuy suốt đời phân cao thấp, song mấy chục năm nay nghiên cứu võ công thì trong võ lâm chỉ có ba người bọn ta là cao hơn hết. Cuộc chiến với nhà sư áo đỏ bữa nay khiến cho mỗi tự phụ trong lòng ta lập tức tiêu tan mà còn gây cho người một kẻ kinh địch. Sau này người bên tẩu giang hồ nếu chạm trán nhà sư kia, y quyết không tha người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Chẳng lẽ lão tiền bối và Liễu Tiên Tử đều không hạ được nhà sư đó hay sao?

Trang Sơn Bối đáp:

-Nhà sư chuyển này bị thương ra đi nhất định tìm một nơi bí ẩn điều trị thương thế. Y bị đau đớn chắc không dám trở lại Tam thánh cốc nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Té ra nơi đây kêu bằng Tam thánh cốc và cái tên này chắc do ba vị ở đây đặt ra?

Trang Sơn Bối khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

-Ta chỉ lo ngày sau hấn trút giận lên đầu người.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Cái đó không cần. Nếu văn bối không đánh nổi lão lại chạy đến Tam thánh cốc.

Trang Sơn Bối buồn rầu nói:

-E rằng bọn ta khó còn sống lâu được.

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy Liễu Tiên Tử hấp tấp chạy vào.

Trang Sơn Bối đứng dậy nghênh tiếp, hỏi ngay:

-Thương thế của Nam huynh ra sao?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 29

Ai Đã Mạo Danh Tiêu Đại Hiệp

Liễu Tiên Tử nhìn Trang Sơn Bồi đáp:

-Không hề chi. Chẳng ngờ hắn lại là con người ti tiện đến thế! Sau này nếu còn chạm trán quyết chẳng buông tha.

Trang Sơn Bồi mỉm cười nói:

-Hắn chuồn vào cửa Không cũng chẳng ngoài mục đích bịp bợm để nương tử coi mà thôi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Như vậy cũng hay. Nam huynh tuy bị thương một chút nhưng giải trừ được mối oán hận giữa chúng ta từ mấy chục năm nay. Vậy y bị thương cũng đáng.

Liễu Tiên Tử đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu lảng sang chuyện khác:

-Anh đồ gàn! Anh coi tư chất Vu nhi thế nào?

Trang Sơn Bồi đáp:

-Gã là nhân tài hiếm có ở đời.

Liễu Tiên Tử hỏi:

-Vậy mà sao lão không thành toàn cho gã?

Trang Sơn Bồi cười đáp:

-Tiểu đệ đã nhận lời với Nam huynh truyền thụ những điều sở học cho gã. Tiên Tử còn muốn tiểu đệ thành toàn cách nào nữa?

Liễu Tiên Tử nói:

-Lão đã có lòng yêu thương sao không thu nạp gã vào môn trường?

Mụ quay lại bảo Tiêu Lĩnh Vu:

-Thằng nhỏ ngốc đại kia! Còn chờ gì nữa mà chưa làm lễ bái kiến sư phụ? Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng rồi sụp lạy Trang Sơn Bồi, làm lễ bái sư.

Liễu Tiên Tử cười nói:

-Vu nhi tuy là nghĩa tử của Nam huynh nhưng là đồ đệ của lão. Nếu ngày sau gã không đánh nổi người là tội ở lão không dạy cho đến nơi.

Trang Sơn Bồi nét mặt nghiêm trang chấp tay xá dài nói:

-Mong rằng Liễu Tiên Tử cũng hết lòng cho.

Liễu Tiên Tử cười nói:

-Lão thân biết được đến đâu quyết truyền dạy cho kỳ hết chứ không dấu diếm.

Mụ chưa dứt lời đã nhảy vọt ra xa ngoài hai trượng.

Trang Sơn Bồi lắc đầu nói:

-Lúc giận thì như dùi đâm vào trái tim mà lúc thương yêu thì ngọt như mía lùi.

Bà này đúng là đàn bà.

Tiêu Lĩnh Vu tuy sinh lòng hoài nghi mà không dám hỏi, chỉ ôm trong bụng.

Trang Sơn Bối quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Đi coi nghĩa phụ người xem sao?

Hai người tiến vào căn nhà gỗ thấy Nam Dật Công nằm trên giường cây.

Liễu Tiên Tử đứng bên giường đang vận nội công thúc đẩy vào huyết đạo để trị thương cho lão.

Liễu Tiên Tử thấy hai người vào, mặt mỉm cười vẫn không dừng tay.

Trang Sơn Bối nhìn sắc mặt Nam Dật Công cười nói:

-Thương thế của Nam huynh tuy không có gì đáng ngại nhưng cũng nên điều dưỡng dưỡng ba ngày mới có thể phục hồi thân công. Tiểu đệ dẫn Vu nhi tạm trú tại căn thạch thất của Nam huynh.

Liễu Tiên Tử dừng tay cười đáp:

-Gã là đồ đệ của lão, lão muốn đưa đi đâu thì đưa.

Trang Sơn Bối mỉm cười dắt Tiêu Lĩnh Vu rời khỏi căn nhà gỗ. Năm bữa sau Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử song song đi tới thạch thất. Tiêu Lĩnh Vu đang hành công đến lúc khẩn yếu, chàng biết nghĩa phụ vào nhà mà không dám đứng lên bái kiến.

Trang Sơn Bối thấy Nam Dật Công đã hoàn toàn bình phục, tinh thần tráng kiện, người lão dường như trẻ lại khá nhiều. Lão biết cặp sư huynh sư muội này mấy chục năm nay oán hận nhau, nay đã tiêu giải hết. Có điều đáng tiếc là tuổi thanh xuân không thể vẫn hồi được. Thời gian trôi qua không trở lại. Hai người đều tuổi ngoại sáu mươi. Bóng chiều tuy đẹp nhưng đã gần tới lúc hoàng hôn.

Nam Dật Công thấy Tiêu Lĩnh Vu luyện công cần mẫn thì trong bụng mừng thầm. Lão dắt Liễu Tiên Tử, khẽ nói:

-Chúng ta không nên quấy rối buổi học của đồ đệ Trang huynh.

Rồi hai người song song trở gót.

Ngày tháng trôi đưa. Tiêu Lĩnh Vu được sư phụ, nghĩa phụ và Liễu Tiên Tử đốc thúc nghiêm mật rèn luyện mấy năm. Tuy chân hỏa hậu của chàng hãy còn sút kém nhưng đã thụ lãnh hết chân truyền về yếu quyết võ công của ba người.

Một hôm Tiêu Lĩnh Vu luyện kiếm xong quay vào thạch thất thấy Trang Sơn Bối ngồi xếp bằng dương mắt lên dường như đang chờ chàng. Tiêu Lĩnh Vu đặt đoản kiếm xuống, sụp lạy hỏi:

-Sư phụ! Sư phụ có điều chỉ dạy bảo đồ nhi?

Trang Sơn Bối gật đầu hỏi lại:

-Vu nhi! Người có nhớ ở trong sơn động này đã bao lâu rồi không?

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

-Đã được hơn năm năm.

Trong thời gian này bất luận ngày đêm, mưa nắng, chàng khổ công rèn luyện các môn thần công. Thời giờ vun vút trôi qua, chàng cơ hồ quên hết, phải ngẫm nghĩ lâu mới tính ra được.

Trang Sơn Bồi nói:

-Đúng thế! Hơn năm năm rồi. Vậy người nên trở lại giảng hồ cho thêm phần lịch duyệt.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác nói:

-Võ công của đệ tử chưa được thành tựu.

Trang Sơn Bồi lắc đầu nói:

-Học nghệ chẳng bao giờ hết được. Người có ở lại năm năm nữa cũng vẫn cảm thấy võ công mình chưa đến trình độ tuyệt vời. Thực ra người đã hấp thụ hết những môn tuyệt học của ba chúng ta rồi. Bây giờ chỉ cần tự mình rèn luyện khắc khổ cũng đủ tiến bộ.

Tiêu Lĩnh Vu để hết tâm trí vào việc luyện võ, không lưu tâm gì đến sự vật xung quanh. Bây giờ chàng nghĩ kỹ lại mới nhớ ra sư phụ, nghĩa phụ và Liễu Tiên Tử gần nửa năm nay rất ít khi rời khỏi căn nhà gỗ và toà thạch thất.

Chàng ngẫm

ngẫm cảm thấy ba người đã già đi nhiều rồi.

Chàng ngừng đầu lên nhìn thấy mái tóc xanh của sư phụ đã biến thành hoa râm thì trong lòng không khỏi bồi hồi.

Chàng khẽ cất tiếng gọi:

-Sư phụ!...

Trang Sơn Bồi bỗng trừng mắt lên ngắt lời:

-Nghĩa phụ người và Liễu Tiên Tử đang chờ người ở trong nhà gỗ, người mau đến đó bái biệt. Bữa nay người sẽ rời khỏi hang này trước khi mặt trời lặn.

Mấy lời danh thép khiến Tiêu Lĩnh Vu không dám nói gì nữa. Chàng sụp lạy ba lạy rồi rời khỏi căn nhà đá đi về phía nhà gỗ.

Cửa nhà mở rộng. Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử sóng vai ngồi xếp bằng trên giường.

Nam Dật Công râu tóc bạc phơ, da mặt khô đét vàng khè tựa hồ bị bệnh nặng mới khỏi.

Liễu Tiên Tử ngày trước dong mạo diêm dúa nay cũng biến đổi rất nhiều.

Sắc mặt lợt lạt dẫn đeo. Còn đâu tươi đẹp như hồi chàng mới đến?

Ba người ở chốn hang sâu này mấy chục năm trời, tỷ võ mấy chục lần nhưng tuổi thanh xuân trước vẫn giữ được.

Nam Dật Công tuy tóc bạc mà da dẻ hồng hào.

Trang Sơn Bồi mái tóc xanh rì, mặc áo nho sinh coi như người lỗi bốn mươi

tuổi.

Liễu Tiên Tử giỏi thuật trụ nhan, tươi đẹp như một thiếu phụ còn xanh hơn hớ.

Nhưng ngày nay ba người hiển nhiên đã biến thành già nua, lâm vào tình trạng ngọn đèn tàn trước gió, chẳng hiểu tắt lúc nào.

Tiêu Lĩnh Vu rất đổi thương tâm. Hai hàng nhiệt lệ bắt giác trào ra.

Nam Dật Công khẽ buông tiếng thở dài nói:

-Hài tử! Đừng khóc nữa. Trong thiên hạ tiệc vui nào cũng đi đến lúc giải tán.

Người ở trong hang sâu này đã năm năm có lẽ, nên ra ngoài coi cảnh vật xem sao...

Lão thò tay với lấy chiếc bọc màu vàng ở đầu giường nói:

-Đây là những vật quý nhất đời của Liễu cô mẫu, nay tặng cho người hết để làm hành trang.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vu nhi năm năm trời ngày đêm luyện võ chưa tỏ được chút hiểu tâm. Xin cho Vu nhi ở lại ba ngày gọi là hết tình hiếu đạo cùng nghĩa phụ cùng cô mẫu.

Liễu Tiên Tử lắc đầu mỉm cười đáp:

-Hài tử! Người có lòng như vậy thật là quý hoá. Nhưng bữa nay người rời khỏi nơi đây là một việc chúng ta đã quyết định từ nửa năm trước. Nghĩa phụ, sư phụ người cùng ta đã thảo luận lưu người lại đến bữa nay. Hỡi ôi! Hài tử! Chúng ta đã tận tâm kiệt lực rồi. Chỉ lưu người lại một giờ nữa...

Bà khẽ buông tiếng thở dài cất giọng từ ái nói tiếp:

-Trong bọc này có một tấm địa đồ do thủ bút của sư phụ người vẽ ra tỏ rõ đường xuống núi. Ngoài ra còn cái bao tay bằng da con Giao Long ngàn năm có thể tránh được đao kiếm. Đó là vật trân quý nhất đời ta, ta cũng cho người để phòng khi dùng đến. Sau nữa là hai viên linh đan có công hiệu khởi tử hồi sinh, cùng trị thương trừ độc. Người cất giữ cẩn thận đi rồi sắp sửa lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu xách bọc vải vàng lên, dùng dằng không nỡ rời tay. Chàng đứng tựa cửa gạt lệ chưa chịu bước đi.

Nam Dật Công đột nhiên trừng mắt lên quát hỏi:

-Thằng ngốc kia! Sao không chịu thượng lộ? Còn quyến luyến gì nữa?

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần sụp lạy từ biệt nói:

-Nghĩa phụ cùng cô mẫu hãy trân trọng. Vu nhi xin cáo từ.

Chàng lão đảo bước ra khỏi căn nhà gỗ.

Liễu Tiên Tử vẫy tay một cái, hai cánh cửa đóng sập lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn quay về hướng căn nhà lạy hai lạy rồi mới ra đi.

Đột nhiên chàng nhớ ra chưa cáo biệt sư phụ liền lật đật chạy về nhà đá thì thấy trống rỗng. Trang Sơn Bối không biết đã bỏ đi đâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng đau khổ. Chàng đi quanh thạch thất một lượt rồi ưỡn oải cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu hôm nay đã thành một tay cao thủ bậc nhất võ lâm, khác hẳn ngày mới đến. Chàng đề tụ chân khí tung mình trèo lên sườn núi dựng đứng cao hàng trăm trượng.

Trên đỉnh núi băng vẫn đóng nguyên như cũ. Nhưng ngày nay bóng chàng phản chiếu rất rõ. Chàng đã biến thành người khác, không còn là đứa con nít mà biến ra thành trang thiếu niên anh tuấn hiên ngang tầm thân 7 thước.

Tiêu Lĩnh Vu ngó quần áo mới nhớ tới bấy lâu nay mình không mặc áo, toàn thân chỉ đeo một chiếc quần đùi.

Chàng mặc quần áo vào, ngó lại Tam thánh cốc một lần nữa. Hoa cỏ trong hang vẫn xinh tươi như ngày mới đến. Chàng nhớ lại hơn năm năm trời chưa gặp lúc nào cỏ hoa tàn tạ thì nghĩ thầm:

-Té ra cây cỏ trong hang này tứ thời bát tiết quanh năm như mùa xuân.

Chàng lại lạy hang núi ba lạy miệng lầm rầm cầu chúc:

-Ba vị lão nhân gia sống lâu muôn tuổi!

Đoạn chàng đứng dậy theo chỉ thị trong đồ hình xuống núi.

Trang Sơn Bồi hoạ địa đồ rất rõ. Tiêu Lĩnh Vu theo đó mà rong ruổi. Chàng đi một đêm và nửa ngày. Sáng hôm sau mới ra khỏi khu vực núi non. Nhác trông nước chảy cuộn cuộn, chàng đã tới bờ sông Trường Giang.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn dòng nước đục chảy ngang trời trong lòng nảy ra vô ngàn cảm khái. Chàng hồi tưởng lại lúc rút xuống sông hãy còn rõ ngay trước mắt, mà đã cách đây năm năm rồi.

Quãng thời gian năm năm trong đời người không phải là ngắn ngủi. Chàng nhớ tới Khâu tử tử, không hiểu có được bình yên chăng? Bất giác chàng ngửa mặt hú lên một tiếng rồi bon bon chạy về phía trước.

Vùng thái dương bò lên gần đỉnh đầu. Tiêu Lĩnh Vu vẫn ra sức chạy. Chàng không hiểu đã đi được bao nhiêu đường đất, bỗng thấy người đi đường chen vai thích cánh, thì ra đây là một toà thị trấn nhiệt náo.

Trong địa đồ Trang Sơn Bồi chỉ vẽ đường ra khỏi khu vực núi non. Còn ngoài ra không chưa rõ nên chẳng hiểu đây là đâu. Chàng tiến vào khu nhiệt náo, thấy mùi rượu bốc lên xông vào mũi.

Chàng đang đói ngấu, ngừng đầu nhìn thấy một toà tửu lâu cao lớn sừng sững trước mặt. Chàng liền bước vào.

Tửu quán này làm ăn hưng thịnh. Mười mấy bàn đều có khách ngồi đầy.

Tiêu Lĩnh Vu quần áo đã cũ mèm, rách mướp, lại không hợp với thân mình. Cặp giò chàng hở ra, chân đi dép cỏ, chính chàng dùng những dây rừng chế ra. Đôi dép này chàng đi suốt ba ngày trời đã rách tan.

Thực khách trong tiệm toàn là những người đi xe, đi ngựa, đi thuyền tới. Họ thấy Tiêu Lĩnh Vu chân trần dép cỏ, áo quần không được tề chỉnh đã có ý

khinh khi.

Lại gặp lúc giữa trưa nhà hàng đang bận bịu túi bụi, chẳng ai lý gì đến chàng.

Tiêu Lĩnh Vu chưa hiểu lòng người nóng lạnh, chàng cho là những gia nhân đang mải mê nấu nướng dọn bàn không rảnh để đón tiếp chàng. Chàng thấy dưới nhà đông khách quá liền cất bước lên lầu.

Quang cảnh trên lầu khiến cho Tiêu Lĩnh Vu phải ngạc nhiên. Bàn ghế sạch như chùi mà không một thực khách. Trong lòng buồn bực, chàng nghĩ thầm: -Dưới nhà chật ních không còn bàn nào trống mà trên lầu sao lại chẳng có một ai?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy một tên tiểu bảo đi tới. Gã nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Phải chăng đại giá là tân khách của Chu nhị gia mời đến?

Tiêu Lĩnh Vu ăn mặc rất cổ quái khiến cho tiểu bảo sinh lòng ngờ vực nhưng không dám khinh mạn.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày hỏi lại:

-Chu nhị gia ư? Chu nhị gia là ai?

Điểm tiểu nhị trừng mắt lên quát:

-Thằng lỏi này giỏi thiệt! Định vào đây ăn cắp à? Muốn tốt thì bước đi!

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi lại:

-Tại sao vậy?

Tiểu bảo thấy Tiêu Lĩnh Vu đầu bù tóc rối, quần áo rách rưới, chân trần dép cỏ.

Gã cho là chàng không phải giang hồ hào khách do Chu nhị gia thỉnh đến và nhất định là một thằng nhỏ chần trâu ở trong làng chạy vào. Gã tức giận quát lên:

-Thằng con nít mọi rợ này! Cút đi cho lẹ!

Gã vung tay đập vào ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Hiện nay võ công Tiêu Lĩnh Vu đâu phải tầm thường. Dù chàng không vận khí cũng có bản năng chống đỡ sức công kích. Phát chương của điểm tiểu nhị đánh trúng ngực Tiêu Lĩnh Vu chẳng khác gì đánh vào sắt đá. Xương tay đau đớn như dằm. Đồng thời luồng sức mạnh phản chấn hất ngược lại. Gã không tự chủ được.

Ngã lăn lông lốc, đầu đụng vào chân bàn. Bàn đổ, chén bát văng đi vỡ loảng choảng.

Tên tiểu bảo mặt mũi sưng vù, đầu sút máu chảy. Gã sợ quá lồm cồm bò dậy xá dài nói:

-Bẩm đại gia! Tiểu tử có mắt như mù, chẳng nhìn thấy núi Thái Sơn. Lúc Chu nhị gia tới, xin lão gia đừng nhắc đến chuyện này. Mời lão gia ngồi. Tiểu tử đi lấy bình trà mời lão gia uống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy gã vừa tỏ ra hỗn xược, bây giờ lại hết sức cung kính thì không khỏi cười thầm trong bụng. Chàng toan nói cho gã hay rằng mình không biết Chu nhị gia là ai thì gã đã ôm đầu chạy đi rồi.

Chàng nhìn bóng sau lưng tên tiểu nhị chạy xuống cầu thang lầu, tính thầm trong bụng:

-Chu nhị gia vào đây nếu không phải là nhân sĩ nổi tiếng cũng là hùng chúa lục lâm. Để rồi ta sẽ hỏi tra xem Khâu tử tử lạc lõng nơi đâu. Vụ này ta dò la ở miệng những nhân sĩ võ lâm mới biết được. Huống chi trong túi không tiền, bụng lại đói meo. Ta hãy ăn no một bữa rồi sẽ tính.

Lát sau, gã tiểu nhị vừa rời đầu buộc vải trắng hai tay bụng trà lại. Gã rót trà ra chung rồi thu dọn chén bát vỡ đi. Thái độ vẫn cực kỳ cung kính.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi bên cửa sổ nhìn xuống dưới cầu thang thấy người đến rất đông đảo. Chàng định chuyển này trở lại giang hồ thám thính tin tức Khâu tử tử, trước hết là phải kiếm Trung Châu nhị cổ vì hai nhân vật này thành danh lừng lẫy, chàng chắc hẳn tìm chúng chẳng khó khăn gì.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng bước chân vang lên. Chàng quay đầu nhìn ra thì thấy một lão già chòm râu bạc và dài, thân thể cao lớn, dắt một thiếu nữ áo xanh mới 15, 16 tuổi. Mi mắt nàng bao phủ làn khí u uất. Chân nàng

cát bước trang nghiêm, vẻ mặt lạnh như băng sương.

Lão già mày rậm mắt to, mặt vuông miệng rộng, tinh thần quắc thước, da dẻ hồng hào. Cặp mắt lão lấp lánh nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi ngồi xuống bàn đối diện.

Thiếu nữ áo xanh ngồi xuống bên lão. Vẻ mặt vẫn nghiêm trang không nhìn nghiêng nhìn ngửa.

Điểm tiểu nhị thấy hai người này vẻ mặt nghiêm khắc không dám hỏi han gì. Gã bụng trà lại tươi cười nói:

-Lão gia tử! Chắc lão gia tử là quý khách của Chu nhị gia?

Lão già hắng giọng một tiếng chứ không trả lời.

Điểm tiểu nhị đã bị một vố đau với Tiêu Lĩnh Vu, bây giờ thấy lão già vẻ mặt kém tươi, liền đặt bình trà xuống rồi khom lưng lui ra.

Hai luồng nhãn quang của lão già vẫn chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Chàng thấy lão ngó dữ quá hơi khó chịu, liền quay đầu trông ra cửa sổ.

Bỗng nghe tiếng bước chân trên ván gác. Lão già đã đứng dậy bước tới tay cầm chung trà hỏi:

-Tiểu huynh đệ cao tính đại danh là gì?

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy đáp:

-Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu. Lão tiên...

Chàng định xưng hô "Lão tiên bối", nhưng mới nói dở câu sực nhớ tới lời dặn của nghĩa phụ: Bất luận gặp nhân vật võ lâm nào cũng chỉ xưng hô

ngang hàng, chàng liền đổi giọng:

-Lão huynh có điều chi dạy bảo?

Cặp lông mi dài của lão già nhúu lại, mặt hơi biến sắc. Cả thiếu nữ áo xanh cũng không khỏi ngạc nhiên, dương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe lão già tự nói một mình:

-Trên đời thiếu gì kẻ trùng tên. Tiêu Lĩnh Vu này chưa chắc đã phải Tiêu Lĩnh Vu kia.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói động tâm hỏi lại:

-Phải chăng lão huynh đài đã gặp một vị Tiêu Lĩnh Vu nào đó?

Lão già đáp:

-Lão phu là Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bầm:

-Đoan Mộc lão huynh!

Rồi chàng nghĩ thầm:

-Thật là mắc cỡ! Mình quên không thỉnh giáo tính danh lão.

Lão già từ từ đặt chung trà xuống, giờ tay phải ra nói:

-Bữa nay lão phu được gặp Tiêu đại hiệp thật là vinh hạnh!

Tiêu Lĩnh Vu thấy tay lão đưa gần tới trước ngực, cũng giờ tay ra nói:

-Tiểu đệ còn mong Đoan Mộc lão huynh chỉ giáo thêm cho.

Bỗng thấy năm ngón tay bị riết chặt lại. Lão đã nắm lấy tay chàng.

Tiêu Lĩnh Vu thiếu lịch duyệt giang hồ, tuy bắt tay lão mà không phòng bị.

Chàng cảm thấy chưởng thủ của lão dần dần thu chặt lại mới cảnh giác, liền ngấm ngấm đề tụ chân khí vào tay mặt.

Lão già thấy bàn tay chàng trước mềm sau cứng rồi biến thành rắn như gang thép thì trong lòng ngấm ngấm kinh hãi, nghĩ thầm:

-Tiêu Lĩnh Vu bôn tẩu giang hồ chưa được một năm mà thanh danh vang dội.

Quả nhiên tiếng đồn không ngoa.

Lão liền buông tay ra cười ha hả nói:

-Thịnh danh của Tiêu huynh không phải may mà được, lão phu cam bẻ gãy tột.

Giọng nói của lão ra chiều rất cung kính.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Lão huynh dạy quá lời. Nội lực của lão huynh cũng chẳng kém gì tiểu đệ.

Chàng bần khoản trong dạ, nghĩ thầm:

-Lão kêu ta bằng Tiêu đại hiệp thì nhất định lão nhận lầm với Tiêu Lĩnh Vu nào khác rồi.

Lão già buông chung xuống toan trở gót quay đi, Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên chấp tay thi lễ nói:

-Xin lão huynh đài hãy thông thả cho tại hạ thỉnh giáo một điều.

Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính dừng bước, từ từ quay đầu lại, cười hỏi:

-Tiêu huynh có điều chi dạy bảo?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ trước kia chưa từng bôn tẩu giang hồ. Nay mới ra là lần đầu. Sao lại...

Đoan Mộc Chính ngăn người ra ngắt lời:

-Tiêu huynh giỡn cợt lão phu hay là muốn hỏi thật?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Dĩ nhiên tiểu đệ chân tâm. Có lý đâu lại giỡn cợt lão huynh?

Đoan Mộc Chính hỏi:

-Tiêu huynh nói vậy thì ra không phải Tiêu Lĩnh Vu kia thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ mới chân chính là Tiêu Lĩnh Vu. E rằng có người nào đó muốn mạo danh tiểu đệ.

Đoan Mộc Chính vẫn dòm ngó Tiêu Lĩnh Vu không ngớt. Hồi lâu lão mới thở dài nói:

-Nếu quả hai vị không phải là một người thì lão phu cũng không sao hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Nguyên nhân câu chuyện ở đâu mà ra?

Đoan Mộc Chính đáp:

-Trên chốn giang hồ người ta đồn đại Tiêu Lĩnh Vu kia nhân phẩm cao nhã, ẩn hiện bất thường, võ công cực cao, tuổi cũng xấp xỉ với Tiêu huynh đây. Hiện nay tuy Tiêu huynh áo vải dép gai nhưng không dấu nổi vẻ hiên ngang anh tuấn, nhân phẩm cao nhã...

Bỗng nghe có tiếng ầm ầm, tựa hồ nhiều người đang lên lầu.

Đoan Mộc Chính chấp tay nói:

-Vụ này lúc nào chúng ta lại nói chuyện.

Lão vừa dứt lời thì người đã trở về nguyên vị ngồi xuống rồi.

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm:

-Khinh công lão này không phải tầm thường.

Trong nháy mắt, trước cửa cầu thang đã có mười mấy người kéo lên.

Bọn người này ăn mặc khác nhau. Người thì áo chùng, kẻ thì võ phục.

Nhưng người nào cũng mắt lộ hàn quang, vừa trông đã biết ngay họ đều là những nhân vật võ lâm.

Bát Thủ Thần Long ngồi xoay người đi, cố ý né tránh thị tuyến của bọn người lên lầu.

Mấy chục luồng nhãn quang lấp lánh đều dòm ngó Tiêu Lĩnh Vu, Bát Thủ Thần Long và đằng sau lưng thiếu nữ áo xanh.

Ngoài Tiêu Lĩnh Vu, Đoan Mộc Chính và thiếu nữ áo xanh vẫn quay mặt đi để tránh những luồng nhãn quang của bọn kia.

Đột nhiên một đại hán trung niên lối 40 tuổi rẽ mọi người tiến lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

-Đại giá là ai? Có nhận được thiệp mời của Tam trang chúa ở tề trang không?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt ngó thấy người đầu nhọn tai quắt thì trong lòng chẳng có hảo cảm gì. Chàng lạnh lùng buông thông:

-Tiêu Lĩnh Vu!

Ba chữ này dường như có uy lực rất lớn. Đại hán trung niên kinh hãi lùi lại hai bước chấp tay nói:

-Té ra là Tiêu đại hiệp. Tại hạ thất kính mất rồi.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 30

Tiêu Lãnh Vu Trở Tài Thần Võ

Tiêu Lãnh Vu trong lòng lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

-Được lắm, cái tên Tiêu Lãnh Vu này nổi oai phong tướng cũng dễ tìm.

Ngoài miệng chàng lạnh lùng đáp:

-Các hạ dạy quá lời.

Hán tử trung niên vẻ mặt tươi cười, lại xá dài nói:

-Nhị trang chúa không biết hành tung đại giá thành ra không đưa thiệp mời được. Mong rằng Tiêu đại hiệp miễn trách cho.

Tiêu Lãnh Vu lạnh lùng đáp:

-Bất tất phải thế!

Lại nghe tiếng bước chân vang lên. Một gã thiếu niên quần áo lịch sự dẫn hai tên tiểu đồng bước lên lầu.

Quần hào tới tấp đứng dậy chấp tay thi lễ. Thái độ mọi người đối với gã thiếu niên sang trọng này ra chiều cung kính.

Tiêu Lãnh Vu tự hỏi:

-Không hiểu nhân vật này là ai?

Đại hán đầu nhọn tai quất vội bước lại gần nói nhỏ với thiếu niên một hồi.

Thiếu niên ban đầu nhú cặp lông mày rồi sau gật đầu mỉm cười, đi thẳng về phía Tiêu Lãnh Vu.

Khi gã còn cách chừng bốn, năm bước đã dừng lại chấp tay tự giới thiệu:

-Tiểu đệ là Chu Triệu Long, không hay đại giá Tiêu huynh đến tề xứ nên chưa kịp nghênh tiếp. Mong rằng Tiêu huynh lượng thứ cho.

Thiếu niên này mày xanh mắt sáng ăn mặc hoa lệ. Tiêu Lãnh Vu nghe giọng lưỡi cũng đoán ra được gã là Chu nhị gia mà điểm tiểu nhị đã nhắc đến lúc trước.

Chàng liền đứng dậy gật đầu nói:

-Chu huynh dạy quá lời. Tiểu đệ lần đầu đến quý địa đã thấy nhân vật phồn thịnh...

Chu Triệu Long vươn tay ra chụp lấy cổ tay Tiêu Lãnh Vu ngấm ngấm nhả kinh lực ra.

Tiêu Lãnh Vu đã bị Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính chơi một vỏ cơ hồ không kịp ứng biến. Bây giờ Chu Triệu Long lại giở trò cũ, chàng đã đề phòng liền vận chân khí vào tay mặt chứ không tránh. Chàng giả vờ như không thấy gì.

Chu Triệu Long nắm giữ cổ tay Tiêu Lãnh Vu toan giở thủ đoạn tàn độc bóp

vào huyết mạch trọng yếu. Gã chắc mẩm nếu anh chàng này đúng là Tiêu Lĩnh Vu tất nhiên né tránh, bằng không phải thì gã chỉ bóp mạnh một cái là có thể đưa chàng vào chỗ chết.

Tiêu Lĩnh Vu mới bước chân vào chốn giang hồ thì biết những điều hiểm ác xảo trá trong võ lâm thế nào được. Tuy chàng không né tránh yếu huyết nhưng nội công thâm hậu. Về môn Vô thượng tâm pháp chàng đã luyện được đến 7 thành hoá hậu. Chàng vận nội kinh khiến cho cánh tay thành cứng như thép và tự nhiên phong toả được huyết mạch.

Chu Triệu Long tưởng chừng như nắm vào thanh sắt và cảm thấy trong da thịt Tiêu Lĩnh Vu có luồng chân khí lưu động. Gã giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

-Nội công thẳng lời này quả nhiên thâm hậu vô cùng!

Gã vội buông tay cười nói:

-Được nghe thịnh danh của Tiêu huynh, tiểu đệ rất lấy làm ngưỡng mộ, hận mình chưa có dịp hội ngộ. Bữa nay được gặp đây thật là thoả lòng khát vọng.

Gã nhìn quần hào vẫy tay nói:

-Mời các vị vào tiệc đi!

Đại hán đầu nhọn khom lưng nói:

-Kiếm Môn Song Anh và Tam cô nương ở Đường gia chưa tới...

Chu Triệu Long xua tay ngắt lời:

-Bất tất phải chờ bọn họ.

Đại hán ra chiều khó nghĩ khẽ nói:

-Bữa tiệc này Nhị trang chúa đặt ra để thết ba vị đó...

Chu Triệu Long lại vừa cười vừa ngắt lời:

-Bây giờ có thể đổi bữa tiệc ấy làm bữa thết Tiêu huynh.

Đại hán không dám nói nữa, quay lại bảo tiểu nhị:

-Bày tiệc ra đi!

Chỉ trong khoảnh khắc, rượu và nhắm đã bày ra đầy bàn.

Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu ngồi bàn trên. Gã nâng chung rượu cười nói:

-Tiêu huynh dày dặn phong trần, đùa cợt gió mây chẳng khác nào con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Bữa nay tới đây vinh quang cho tiểu đệ, lại tự báo tính danh cùng nhau tương kiến thật khiến cho tiểu đệ cảm kích muôn vàn!

Tiêu Lĩnh Vu muốn giải thích về chuyện ngẫu nhiên chàng tới đây, nhưng chàng thấy vụ này rất phức tạp không biết khởi chuyện từ đâu, liền cũng nâng chung rượu lên đáp:

-Chu huynh thật là khách khí!

Trong đầu chàng xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ:

-Kẻ nào mạo danh mình hãy để đó. Ta hãy mượn danh dự của gã cũng chẳng có chi quá đáng. Vả lại trước tình cảnh này dù mình có nói đến muôn ngàn điều vị tất đã giải thích được rõ ràng.

Chàng nghĩ vậy rồi yên tâm lại.

Chu Triệu Long dường như có ý muốn giao kết với Tiêu Lĩnh Vu. Gã bồi tiếp chàng một cách rất nồng hậu khiến cho quần hào kính trọng theo. Mọi người đứng lên tới tấp mời rượu, thái độ cực kỳ kính cẩn, tưởng chừng tăng bậc chàng lên chín tầng mây.

Tiêu Lĩnh Vu chưa hiểu rõ mọi điều, vừa bước chân vào chốn giang hồ đã được người sùng kính, dù chàng thông minh rất mực nhưng không khỏi cảm thấy tấm thân nhẹ nhõm như muốn bay bổng trên lưng trời. Chàng thấy mọi người ân cần với mình, bất giác trong lòng nảy ra mối hảo cảm.

Chu Triệu Long vẫn giữ được địa vị kính cẩn mà không khỏi tự ty. Câu nào cũng lộ ra con người rất mực khiến cho Tiêu Lĩnh Vu giận mình gặp gã quá muộn.

Giữa lúc mọi người nồng nhiệt tiếp đãi Tiêu Lĩnh Vu, Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính và thiếu nữ áo xanh vẫn ngồi yên trong góc phòng thành ra càng thêm vẻ thê lương hiu quạnh.

Chu Triệu Long ngấm ngấm ra hiệu cho quần hào đừng tra hỏi gì đến lão già và thiếu nữ vì họ đã có ý lánh mặt nên quần hào cũng không đến quấy nhiễu họ. Có điều họ Chu vẫn để ý ngấm ngấm theo dõi từng cử động của lão già và thiếu nữ áo xanh.

Giả tử Tiêu Lĩnh Vu thường qua lại giang hồ, hoặc chàng lưu tâm một chút là lập tức phát giác ra Chu Triệu Long vẫn coi chừng hai người này. Nhưng chàng bị quần hào bao vây tiếp đãi ân cần không cần để ý đến chuyện ngoài hướng chỉ Chu Triệu Long cử động cực kỳ cẩn thận. Mỗi khi gã cười nói với chàng lại làm bộ rất hoan hỉ, vẻ mặt rất chân tình tựa hồ chẳng có gì.

Giữa lúc mọi người đang ăn uống vui cười đột nhiên một hán tử bận võ phục mờ mờ nhể nhại chạy lên lầu. Còn ở đằng xa, gã đã nhìn Chu Triệu Long xá dài:

-Bẩm nhị gia! Kiếm Môn Song Anh đại gia đã đến ngoài thành Quý châu.

Chu Triệu Long khoát tay đáp:

-Ta đã biết rồi.

Hán tử võ phục lại chấp tay xá dài trở gót xuống lầu.

Chu Triệu Long chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

-Lát nữa tiểu đệ sẽ giới thiệu Tiêu huynh với hai vị đại anh hùng tiếng tăm lừng lẫy võ lâm...

Gã nổi lên tràng cười ha hả nói:

-Mấy vị đó tuy là những tay tuần kiệt một thời trong võ lâm nhưng so với thanh danh của Tiêu huynh hãy còn kém một bậc.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Chu huynh quá khen khiến cho tiểu đệ phải hổ thẹn...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên nghe tiếng thở dài rất khẽ vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu nghe tiếng thở dài quay đầu lại liếc mắt nhìn thiếu nữ áo xanh thì thấy nàng đã đứng dậy, giơ tay áo màu biếc lên. Ba luồng bạch quang bay ra không một tiếng động nhằm đánh vào ba đại huyết của Chu Triệu Long.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi vì biến cố xảy ra đột ngột. Chàng không kịp suy nghĩ gì đã vung tay phóng chuông đánh ra, miệng chàng lớn tiếng la:

-Chu huynh hãy coi chừng.

Chu Triệu Long nghe tiếng liền cảnh giác. Đầu vai rung động, người gã đã nhảy tạt ngang ra ba thước, rồi mới quay đầu nhìn lại.

Tiêu Lĩnh Vu ra tay rất lẹ. Chu Triệu Long quay lại đã nhìn thấy ba tia sáng bị chuông lực của chàng hắt sang một bên.

Thiếu nữ áo xanh thấy ba mũi phi đao tẩm thuốc độc của mình bị chuông lực của Tiêu Lĩnh Vu hắt ra xa ngoài năm thước thì lòng vừa kinh hãi vừa tức giận. Nàng kinh hãi vì chuông lực của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ hùng hậu, lại tức giận chàng can thiệp vào việc người ngoài, bất giác lên tiếng cười nhạt. Hai tay áo xanh biếc lại vung lên. Bốn luồng kim quang bắn ra nhanh như chớp. Hai luồng nhằm vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu, hai luồng tập kích Chu Triệu Long.

Tiêu Lĩnh Vu vung cả hai tay lên bắt lấy hai luồng kim quang nắm trong tay. Chu Triệu Long không dám mạo hiểm. Gã rung tay mặt một cái, một luồng ánh sáng xanh lè vừa lấp loáng, hai tiếng leng keng đã bật lên. Hai luồng kim quang bị đánh rớt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại trong tay thì ra hai thứ ám khí giống như đoản kiếm mà hai bên đều hình răng cưa và vô số mũi nhọn, lấp loáng ánh xanh lè. Quần hào trên lầu quát lên một tiếng chia nhau ra nhảy xô về phía Bát Thủ Thần Long và thiếu nữ áo xanh.

Bỗng nghe Chu Triệu Long thở dài nói:

-Tiêu huynh nghệ cao mật lớn khiến cho tiểu đệ rất khâm phục. Hai bên lưỡi kim kiếm này đều có mũi nhọn vô cùng. Dù người luyện công phu "Thiết sa chuông" cũng không chịu nổi. Lưỡi dao còn tẩm thuốc kịch độc, người nào trúng

phải là uống mạng. Tiêu huynh giơ hai ngón tay ra cấp được mũi kim kiếm không sai một ly...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Nhưng lần sau Tiêu huynh đừng mạo hiểm quá như vậy hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu la thảm:

-Thật là đáng thẹn vì mình ngu dại!

Chàng bỏ thanh kim kiếm xuống, đảo mắt nhìn ra thấy trong tay mặt Chu Triệu Long cầm một thoi ngọc biếc dài một thước hai tấc. ánh sáng xanh biếc lúc ẩn lúc hiện.

Chu Triệu Long không chờ Tiêu Lĩnh Vu hỏi đã nói trước:

-Cây thủy ngọc xích này của tiểu đệ tuy chưa phải của báu hy hữu nhưng nó là một thứ hàn ngọc ngàn năm hiếm thấy, rắn như thiết thạch, không sợ đao kiếm.

Nếu Tiêu huynh thích thì tiểu đệ xin kính tặng.

Tiêu Lĩnh Vu vội xua tay loạn lên đáp:

-Cái đó khi nào tiểu đệ dám lãnh thụ.

Bỗng nghe mấy tiếng rên la, tiếp theo là những tiếng "binh binh" vang lên.

Chỉ trong khoảnh khắc bốn, năm người trong đám quần hào nhảy xổ lại chiến đấu với lão già và thiếu nữ bị đánh ngã nằm sóng sượt.

Công lực Bát Thủ Thần Long rất thâm hậu, chưởng lực của lão mãnh liệt phi thường. Quần hào tuy vây đánh bốn mặt mà vẫn không tài nào đến gần lão được.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thiếu nữ áo xanh thấy vẻ mặt trang nghiêm của nàng bây giờ ra chiều phần nộ, mắt trợn ngược tròn xoe đầy vẻ oán hận.

Mục quang chàng ngó vào ánh mắt nàng, bất giác chàng chấn động tâm thần.

Chàng quay đầu lại thấy Chu Triệu Long vẫn mỉm cười theo dõi cuộc đấu trong trường.

Lúc này hai người nữa té xuống nhưng Chu Triệu Long vẫn đứng yên không nhúc nhích tựa hồ chẳng quan tâm gì đến những kẻ thương vong.

Tiêu Lĩnh Vu thấy số người bị thương mỗi lúc một nhiều thì trong lòng không nỡ. Đột nhiên chàng rào bước tiến lại.

Chàng vừa cất bước lập tức hai đại hán lạng mình đi lùi ra hai bên nhường lối.

Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính hai mắt đỏ sọng, thấy Tiêu Lĩnh Vu lại tấn công, lão cả giận quát:

-Hãy thử tiếp một chưởng của lão phu!

Đồng thời lão vung chưởng đánh tới.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Lĩnh Vu cùng người động thủ, chàng không có chút kinh nghiệm nào, thấy chưởng thế mãnh liệt không dám đón tiếp. Tay mặt chàng hất trệch chưởng lực đối phương sang một bên. Năm ngón tay vung ra điểm vào

huyệt mạch môn Đoan Mộc Chính.

Đoan Mộc Chính kinh hãi lùi lại hai bước, la lớn:

-xxx hoa phát huyết thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Đúng thế!

Bỗng thấy ánh kim quang lấp loáng đâm vào cạnh sườn bên trái.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi né tránh rồi xoay tay phóng ra một chưởng.

Trong lúc kinh hãi chàng không rảnh nhìn sang bên cạnh. Phát chưởng vừa đánh ra bỗng nghe bốp một tiếng. Một lưỡi kiếm bay vọt đi.

Thiếu nữ áo xanh vội lùi lại hai bước. Tay trái nàng ôm lấy cổ tay mặt, nước mắt chạy quanh. Hiển nhiên nàng bị thương khá nặng.

Nguyên lúc Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh trúng vào cổ tay nàng. Chàng ngỡ ngác, trong lòng có ý hối hận, toan tìm mấy câu xin lỗi thì thấy Bát Thủ Thần Long phát tay một cái. Một đám ngân quang vọt ra mờ mịt.

Bên tai chàng nghe tiếng Chu Triệu Long la lên:

-Tiêu huynh hãy coi chừng ám khí.

Nguyên Đao Mộc Chính ngoại hiệu là Bát Thủ Thần Long có một thủ pháp phóng ám khí độc đáo trong võ lâm. Lão vung tay một cái nào phi đao, nào tụ tiễn, nào ngân thoa, nào kim tiêu mười mấy mũi bay ra như mưa chia nhau đánh vào những đại huyết nguy hại trong mình Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

-Lão vung tay ra một cái mà phát ra được nhiều ám khí đến thế! Thật là một chuyện chưa từng nghe thấy.

Tay mặt chàng phóng chưởng đánh ra. Người chàng lùi lại phía sau.

Một luồng thủ kinh cương mãnh ào ạt xô ra. Bao nhiêu ám khí phóng tới như vấp phải một bức tường vô hình đều trệch đi rớt xuống hai bên.

Đao Mộc Chính đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

-Hài tử! Chúng ta đi thôi!

Tay trái lão cấp thiếu nữ áo xanh. Tay phải phóng lẹ ra một chưởng. Đồng thời người lão nhảy vọt ra cửa sổ.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ uốn mình. Người chàng đã vọt tới bên cửa sổ.

Chu Triệu Long cũng nhảy vọt ra theo nói:

-Tiêu huynh! Cổ nhân có câu đừng đuổi giặc trong bước đường cùng! Tha cho họ đi thôi.

Bản tâm Tiêu Lĩnh Vu cũng không muốn rượt theo. Chàng vọt lại mục đích để coi xem Đao Mộc Chính tay cấp một người có nhảy xuống lầu cao được không, thì thấy lão chống tay mặt vào cửa sổ mượn đà nhảy sang mái nhà mé trước như con chim hồng, chớp mắt đã mất hút. Chàng thở phào một cái, quay lại hỏi:

-Hai người đó có điều chi xích mích với Chu huynh từ trước?

Chu Triệu Long mỉm cười đáp:

-Những chuyện ân oán thị phi trên chốn giang hồ dĩ nhiên khó mà tránh được.

Hai người này tiểu đệ chưa từng quen biết. Không hiểu tại sao họ lại đến

hành thích? Bữa nay may nhờ Tiêu huynh cứu viện không thì khó lòng tránh khỏi bị hại về lưỡi phi đao tẩm độc rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Khâu tử tử của mình cũng chẳng có thù hằn gì với những người kia mà vì họ muốn cướp đoạt chiếc chìa khoá cung cấm chẳng cần lựa chọn thủ đoạn cứ làm khó dễ với y.

Chàng thờ dãi nói:

-Chu huynh nói đúng đó! Những chuyện thị phi trên chôn giang hồ thật không biết đâu mà lường.

Bỗng nghe có tiếng trầm trầm cất lên:

-Xin báo đề nhị gia biết: hiệp giá của Kiếm Môn Song Anh đã tới dưới lầu.

Chu Triệu Long khẽ nói:

-Mau đem những người bị thương xuống lầu đi!

Gã dốt Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiêu huynh! Tiểu đệ dẫn Tiêu huynh giới thiệu với Kiếm Môn Song Anh. Biết thêm mấy người tưởng không hại gì.

Tiêu Lĩnh Vu đành đi theo Chu Triệu Long xuống lầu.

Vừa đi đến cửa đã thấy hai con ngựa cao lớn đứng đó. Hai đại hán võ phục màu xám lợt cười trên lưng ngựa, ngoài khoác áo choàng màu đen.

Chu Triệu Long buông tay Tiêu Lĩnh Vu ra, chấp tay nói:

-Tiểu đệ vừa gặp thích khách, không thể ra xa đón nhị huynh được. Xin nhị vị tha lỗi cho.

Hai người trên lưng ngựa nhảy xuống đồng thanh đáp:

-Chu huynh dạy quá lời. Bắt được thích khách chưa?

Chu Triệu Long đáp:

-Họ chạy thoát rồi. Cảm ơn nhị vị có lòng hỏi tới.

Đại hán đi trước lớn tuổi hơn đã có chòm râu đen dài. Hắn nói:

-Đáng tiếc là anh em tại hạ đến chậm một bước. Nếu đến sớm hơn chắc chúng khó lòng trốn thoát.

Đại hán đi sau ít tuổi hơn, mặt trắng không để râu. Gã cất tiếng hỏi:

-Kẻ nào lớn mật mà dám vô lễ với Chu huynh?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Người này võ công cao cường, đã thương 7 tay hảo hán của tệt trang...

Gã đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Nếu không có Tiêu huynh đây viện thủ thì e rằng tiểu đệ đã bị thương về lưỡi phi đao tẩm độc rồi.

Đại hán râu đen la lên:

-Có chuyện đó ư? Thế thì còn ra làm sao?

Gã đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vị này là ai?

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiểu đệ quên chưa giới thiệu...

Gã trở vào Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Vị này là Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp, một nhân vật mới quật khởi mấy năm gần đây mà oai danh lừng lẫy giang hồ. Tiêu huynh tuy nhỏ tuổi mà nghệ thuật kinh người.

Đại hán kia ngấm Tiêu Lĩnh Vu từ đầu xuống gót chân ra vẻ không tin. Hắn chấp tay nói một câu khách sáo:

-Tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Tiêu Lĩnh Vu tuy biết hắn ra chiều lạnh nhạt, nhưng chưa hiểu hắn còn có lòng coi thường chàng. Chàng chấp tay đáp lễ nói:

-Không dám! Không dám!

Chu Triệu Long lại trở tay vào đại hán râu đen giới thiệu:

-Vị này là lão đại trong Kiếm Môn Song Anh, danh hiệu là Truy Phong Kiếm Bùi Bách Lý.

Gã ngừng lại một chút rồi trở vào đại hán mặt trắng không râu nói tiếp:

-Vị này là lão nhị tức Vô ảnh Kiếm Đàm Đồng.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói:

-Tại hạ mong rằng được hai vị chỉ giáo thêm cho.

Bùi Bách Lý lạnh lùng đáp:

-Anh em tại hạ không dám.

Chu Triệu Long nhíu cặp lông mày nói:

-Hai vị đi đường xa chắc đã đói bụng. Trên lầu tiệc rượu sắp rồi, mời nhị vị tiếp chén rượu tẩy trần.

Gã dắt Tiêu Lĩnh Vu đứng sang một bên nghiêng mình nhường lối.

Bùi Bách Lý thấy Chu Triệu Long ra vẻ thân mật với Tiêu Lĩnh Vu thì không khỏi động tâm nghĩ thầm:

-Chu Triệu Long vốn là con người rất tự phụ chịu thân thiết với thằng lỏi này tất gã không phải tầm thường.

Nguyên Kiếm Môn Song Anh mấy năm gần đây đóng cửa không tiếp khách để rèn luyện kiếm pháp không qua lại giang hồ, mà Tiêu Lĩnh Vu nổi danh là việc mới đây nên chúng chưa được nghe tiếng.

Bùi Bách Lý ngẫm nghĩ một lúc rồi cất bước lướt qua Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu.

Đàm Đồng đi sau, khi tới bên Tiêu Lĩnh Vu, đột nhiên co ngón tay lại bật ra một cái. Một giây chỉ phong xô vào huyệt Dương quan trên đầu gối bên trái của chàng.

Tiêu Lĩnh Vu bất ngờ bị tập kích một cách đột ngột, chàng không khỏi hoang mang luống cuống, vội vàng né tránh.

Đàm Đồng tủm tỉm cười nói:

-Thân pháp né tránh của Tiêu huynh thật là mau lẹ dị thường!

Câu nói này hiển nhiên ra chiều khinh mạn.

Kể về võ công thì Tiêu Lĩnh Vu chỉ cần vận khí phong toả huyết đạo là có thể chống lại được cái búng tay của Đàm Đồng chứ không cần phải né tránh, nhưng chàng chưa có kinh nghiệm lâm địch thành ra bối rối không tự chủ được.

Chu Triệu Long sợ Tiêu Lĩnh Vu nổi cơn tức giận bỏ đi liền dùng thuật truyền âm ngấm ngấm bảo chàng:

-Tiêu huynh nên vì tiểu đệ mà đừng để tâm chi hết. Hai gã này hùng cứ một phương quen thói ngược ngạo. Khi gặp cơ hội, Tiêu huynh trở vài đường tuyệt kỹ cho họ trơ mắt ra rồi sẽ bớt thói kiêu căng.

Tiêu Lĩnh Vu đã toan nổi nóng nhưng nghe lời Chu Triệu Long khuyên giải không nên nóng nảy, gắng gượng đè lửa giận xuống.

Tiệc rượu trên lầu đã được chỉnh đốn lại. Chu Triệu Long dắt Tiêu Lĩnh Vu và Kiếm Môn Song Anh cùng ngồi một bàn.

Bùi Bách Lý cầm ngay lấy hồ rượu rót đầy vào chung rồi đứng lên nói:

-Tiêu huynh! Chúng ta mới gặp nhau lần đầu, tiểu đệ xin mời Tiêu huynh một chung trước.

Tiêu Lĩnh Vu đã đem lòng cảnh giác. Chàng từ từ đứng lên toan đưa tay ra đón lấy chung rượu thì đột nhiên có tiếng động nhẹ vang lên. Một mũi ngân châm lấp lánh ánh xanh lè đâm vào trong chung rượu. Đồng thời có tiếng cười sang sảng như tiếng nhạc lọt vào tai, rồi tiếng người nói:

-Giỏi quá! Khách chưa đến đủ đã uống rượu trước. Bản nhân muốn xem vị nào lớn mật thì uống chung rượu đó đi.

Mọi người ngẩn đầu nhìn ra thấy một vị nữ lang nhỏ tuổi, vận quần áo màu hồng đang đứng tựa nghiêng trước cửa cầu thang mà cười khanh khách.

Chu Triệu Long đứng dậy xá dài nói:

-Tam cô nương khinh công khiếp thật! Bọn tại hạ bao nhiêu người chưa ai nghe tiếng động mà Tam cô nương đã đến từ hồi nào!

Hồng y nữ đột nhiên dừng tiếng cười, lạnh lùng hỏi:

-Chu nhị trang chúa gởi thiệp mời bản cô nương đến đây mà cách tiếp đãi ngạo mạn thế này thì ra coi Đường Tam Cô không vào đâu ư?

Chu Triệu Long chấp tay niêm nở đáp:

-Sao Đường Tam Cô lại nói vậy? Tiểu đệ ngưỡng mộ những tuyệt kỹ của Đường môn ở Tứ Xuyên không biết đến thế nào mà kể. Có lý đâu dám coi thường Tam Cô Nương? Chỉ vì tiểu đệ vừa gặp chuyện biến cố bất ngờ thành ra phạm lỗi thất kính...

Đường Tam Cô hỏi ngay:

-Biến cố bất ngờ gì?

Chu Triệu Long đáp:

-Tiểu đệ vừa chạm trán thích khách.

Đường Tam Cô nhíu cặp lông mày xinh đẹp, đảo cặp mắt ngó Kiếm Môn Song Anh hỏi:

-Đã có hai vị danh kiếm ở đây, chắc là tên thích khách kia chẳng chết cũng bị thương rồi?

Bùi Bách Lý trong lòng đã không vui, Đường Tam Cô xuất hiện lại liệng độc châm vào chugn rượu trong tay hắn khiến hắn càng tức giận thêm, nhưng vì nể mặt Chu Triệu Long không tiện nổi nóng. Bây giờ gã nghe Đường Tam Cô trêu chọc thì không nhịn được nữa, cười lạt nói:

-Ám khí của Đường môn ở Tứ Xuyên nổi tiếng giang hồ, anh em tại hạ đã được nghe qua. Nay cô nương thi triển tuyệt kỹ, càng mở rộng tầm mắt.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 31

Chu Triệu Long Cạm Bẫy Tiểu Anh Hùng

Đường Tam Cô cười khẩy hỏi:

-Không dám! Không dám! Dường như các hạ có ý không phục thì phải?

Bùi Bách Lý vừa rồi chưa nói dứt lời đã bị Đường Tam Cô chẹn họng càng căm tức trong lòng. Gã sa sầm nét mặt nói:

-Àm khí cùng độc dược của Đường gia ở Tứ Xuyên tuy độc nhất thiên hạ nhưng Kiếm Môn Song Anh cũng chưa coi vào...

Đường Tam Cô vừa thủng thẳng bước tới vừa ngắt lời:

-Các hạ mà không tin ám khí có chất độc của Đường gia thì thử uống chung rượu trong tay đó đi coi.

Bùi Bách Lý cúi xuống nhìn thấy rượu đã biến thành màu tím đen, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn làm vẻ bình tĩnh, cười lạt đáp:

-Nếu vậy tại hạ xin đáp lễ.

Bùi Bách Lý nói rồi ngấm ngầm vận nội công làm cho rượu độc trong chung thành một tia nhỏ phun lên cao ba thước rồi bắn về phía miệng Đường Tam Cô.

Đồng thời gã lạnh lùng nói:

-Có đi mà không có lại là thất lễ. Tại hạ xin mời Tam cô một chung trước.

Quần hào trên lầu thấy nội công Bùi Bách Lý ghê gớm như vậy đều ngấm ngầm kinh hãi, nhìn nhau thất sắc.

Đường Tam Cô chum miệng anh đào thò lưỡi ra như loài rắn. Tia rượu độc lại quay trở về chung rượu của Bùi Bách Lý.

Hai người đều vận nội công thượng thặng đẩy lui đẩy tới tia rượu độc coi rất kỳ.

Quần hào chú ý nhìn tia rượu, không khỏi trợn mắt há miệng.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Thần công của hai vị đều đến trình độ thần sầu quỷ khốc. Xin đừng tỷ thí nữa để khỏi tổn thương hoà khí.

Gã vừa nói vừa cầm chung rượu của mình giơ lên bằng tay trái, còn tay phải vẫy một cái. Tia rượu liền bắn cả vào chung của gã vừa đẩy, không rớt đi một giọt nào.

Bùi Bách Lý ngấm ngầm kinh hãi thở dài nghĩ thầm:

-Đường Tam Cô là hạng nữ lưu không ngờ võ công ghê gớm đến thế! Trên chốn giang hồ chỉ thấy đồn đại về môn ám khí độc đáo của Đường gia ở Tứ

Xuyên mà không thấy nói đến võ công thâm hậu của họ.

Đường Tam Cô cũng hồi hộp nghĩ bụng:

-Không trách Kiếm Môn Song Anh được Chu Triệu Long tôn kính là phải. Người võ lâm chỉ ca tụng kiếm thuật của chúng, không ngờ nội lực chúng cũng cao thâm đến thế!

Hai người cùng sinh lòng kính nể nhau, địch khí tiêu tan. Họ nhìn nhau mỉm cười rồi ngồi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy nội lực hai người như vậy trong lòng cũng ngấm ngấm kinh hãi tự hỏi:

-Không hiểu công lực của ta đã được như họ chưa?

Bỗng nghe Chu Triệu Long cất tiếng cười sang sảng nói:

-Tại hạ lại xin có lời giới thiệu với cô nương một vị bằng hữu...

Đường Tam Cô hỏi ngay:

-Ai vậy? Thử nói trước cho nghe xem nào.

Chu Triệu Long đáp:

-Y là một nhân vật nổi danh. Tam cô nương chắc đã nghe tiếng rồi...

Gã trở vào Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Chính là vị này: Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp từng làm chấn động giang hồ.

Đường Tam Cô chuyển động cặp thu ba nhìn chăm chú vào Tiêu Lĩnh Vu.

Tuy chàng mặc áo cũ rách, mặt đầy vẻ phong trần mà không dấu được dong mạo anh tuấn. Tam cô nương bất giác tủm tỉm cười nói:

-Trên chốn giang hồ người ta đồn đại Tiêu Lĩnh Vu sử kiếm như con thần long.

Người y đẹp như ngọc. Bữa nay tiểu muội được thấy mặt mới biết còn xa hơn lời đồn đại nhiều. Đáng tiếc cách ăn mặc của y chưa được phong nhã.

Tiêu Lĩnh Vu thấy một vị đại cô nương tán dương mình trước mặt mọi người thì không khỏi bẽn lễn, mặt đỏ bừng lên.

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiêu huynh không thích loè loẹt nên ăn mặc thế này để người giang hồ khỏi chú ý.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng:

-Mình đến mua cơm ăn còn chẳng có tiền thì lấy tiền đâu mà sắm y phục?

Nhưng chàng không nói ra miệng chỉ ngồi cười ruồi, lẳng lặng không lên tiếng.

Kiếm Môn Song Anh đã lãnh giáo võ công Đường Tam Cô quả nhiên cao minh phi thường, nhưng còn Tiêu Lĩnh Vu chúng chưa được nghe tiếng đồn, mà chẳng những Chu Triệu Long ra chiều kính cẩn, cả Đường Tam Cô đối với chàng cũng hết lòng khâm phục thì trong lòng rất ảm ức. Nhưng chàng là người trầm mặc ít nói, hai gã không sinh sự vào đâu được mà cũng chưa nghĩ ra được kế gì để thử tài chàng.

Lại thấy Đường Tam Cô từ từ đứng dậy thò bàn tay ngọc ra với lấy hồ rượu rót vào chung tùm tùm cười nói:

-Tiêu tướng công áo vải nhìn đời. Đúng là tác phong của người danh sĩ. Vừa rồi tiện thiếp nói năng có điều thất thố, bây giờ xin kính mừng chung rượu nhặt để tạ lỗi.

Bao nhiêu con mắt trông vào mà Đường Tam Cô cứ đứng đĩnh nói năng như chỗ không người.

Tiêu Lĩnh Vu chân tay luống cuống. Chàng muốn nói mấy câu khiêm tốn từ tạ đồng thời để đáp lời mời rượu, nhưng chàng chậm lời hơn là cử động.

Chàng từ từ đứng lên hoang mang đón lấy chung rượu nói:

-Đường Tam Cô dạy quá lời...

Chàng ngập ngừng rồi ngửa cổ lên uống.

Đường Tam Cô cũng uống cạn chung không còn một giọt.

Chu Triệu Long mỉm cười nâng chung rượu lên nói:

-Ba vị không ngại đường xa ngàn dặm tới đây làm vinh dự cho tiểu đệ. Vậy tiểu đệ cũng xin cạn chung để tỏ lòng kính ái.

Gã là người tâm cơ thâm trầm, lúc nào cũng lưu tâm coi tình thế xung quanh. Gã thấy Đàm Đồng biến sắc, sợ xảy ra chuyện rắc rối nên nâng chung mời rượu.

Kiểm Môn Song Anh đành cạn chung để đáp lại.

Đường Tam Cô vốn là người nghĩ sao làm vậy. Tiêu Lĩnh Vu áo quần rách rưới coi không thuận mắt mà nàng cũng chẳng kể gì đến. Nàng nhìn kỹ nhân phẩm của chàng không khỏi hồi hộp trong lòng. Nàng thấy chàng khuôn mặt đoan chính, tướng mạo thanh tú lại có khí độ hiên ngang. Bề ngoài coi thật thanh nhã mà bề trong hùng khí ngất trời. Nhất là cặp mắt hắc bạch phân minh trong sáng như sao, có lúc tựa hồ bao phủ làn mây mù mịt khiến người coi không biết đâu mà lường.

Đường Tam Cô sinh trưởng vào Đường môn oai danh lừng lẫy. Nay nàng bốn tẩu giang hồ quen bề phóng đảng. Người võ lâm không ai muốn kết oán với Đường môn nên thường tỏ ý nhường nhịn. Mười mấy năm trời nàng nuôi thành thói kiêu ngạo, như con ngựa tuột dây cương, nàng muốn sao làm vậy không kể gì những người bên cạnh.

Bây giờ nàng đã có hảo cảm với Tiêu Lĩnh Vu thì dù là giữa nơi công chúng cũng không ury kị. Nàng từ từ đứng dậy tiến lại ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngửi thấy mùi u hương xông vào mũi, chàng vẫn ngồi ngay ngắn không nhúc nhích.

Vô ảnh Kiểm Đàm Đồng đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Đường Tam Cô rồi thủng thẳng đứng dậy nói:

-Tiểu đệ cũng mời Tiêu huynh một chung.

Tay mặt gã cầm chung rượu đưa ra.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới vừa rồi gã bật ngón tay tập kích huyết đạo, biết là gã không có hảo ý. Cặp mắt hàn quang lấp lánh, chàng ngăm ngăm vận động Can thanh cương khí hộ vệ thân thể, toan đưa tay ra đón chung rượu, bỗng thấy cổ tay trắng nõn nà đưa ra trước, rồi Đường Tam Cô cười vang lên tiếng:

-Tiêu tướng công không thể uống được. Xin nhường chung rượu này cho tiểu muội.

Vô ảnh Kiếm Đàm Đồng đã vận nội kinh vào năm đầu ngón tay, chỉ còn chờ Tiêu Lĩnh Vu đón chung rượu là điểm vào huyết mạch chàng. Gã không ngờ bị Đường Tam Cô dứng tay vào mà động tác của nàng lại cực kỳ mau lẹ.

Mấy ngón

tay vừa đưa ra đã nắm được chung rượu.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Đường Tam Cô xuất đầu thay cho mình thì biết là nàng có hảo ý, chàng liền ngồi yên không cử động.

Đàm Đồng lạnh lùng nói:

-Nếu Tam cô nương muốn đấu rượu với tại hạ thì tại hạ xin liêu mạng bồi tiếp.

Chung rượu này đã nói là để kính mời Tiêu huynh. Sao Tam cô nương lại làm cho tiểu đệ phải mất mặt?

Đường Tam Cô hững hờ đáp:

-Đây bất quá là một chung rượu. Ai uống cũng vậy, có điều chi quan trọng?

Rồi nàng nâng chung rượu lên uống cạn sạch.

Đàm Đồng biến đổi sắc mặt nhưng cố nhẫn nại không nhả kinh lực ra.

Chu Triệu Long thấy tình hình mỗi lúc một đi vào chỗ khản trương, nếu còn ngồi uống nữa tất xảy ra chuyện rắc rối. Gã liền đứng lên nói:

-Đại trang chúa đang chờ các vị ở trong trang, vậy chúng ta nên đi ngay!

Gã không chờ Kiếm Môn Song Anh trả lời đã vẫy tay một cái hô:

-Về trang!

Quần hào tới tấp đứng lên xuống lầu đi ngay.

Kiếm Môn Song Anh vẻ mặt thâm trầm uể oải đứng dậy.

Đường Tam Cô vẫn vẻ mặt tươi cười cùng Tiêu Lĩnh Vu song song xuống lầu.

Ngoài cửa điểm đã có người dắt ngựa chờ sẵn.

Chu Triệu Long nghiêng mình đón khách, gã nhường bọn Kiếm Môn Song Anh lên ngựa trước rồi nói:

-Tam cô nương đi kiệu. Tại hạ chuẩn bị cả rồi...

Đường Tam Cô ngắt lời:

-Tiểu muội cũng muốn cưỡi ngựa.

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiểu đệ cũng đã sai người chuẩn bị dư một con, vậy mời Tam cô nương

thượng mã.

Đường Tam Cô khẽ dặn Tiêu Lĩnh Vu:

-Kiếm Môn Song Anh còn có ý muốn ám toán tướng công đó...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Nhưng tướng công đi với tiểu muội thì chẳng sợ gì bọn họ.

Nàng giơ tay ra đón lấy dây cương chuyển giao cho Tiêu Lĩnh Vu, rồi tự mình nhảy lên lưng một con ngựa khác.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy lên ngựa cầm cương thì Chu Triệu Long cũng lên ngựa nói:

-Hai vị cứ đi thông thả. Tiểu đệ cần đi trước một bước.

Đường Tam Cô đáp:

-Xin Chu huynh cứ tùy tiện. Chu huynh nên khuyên giải Kiếm Môn Song Anh đừng rước lấy phiền não vào mình nữa.

Chu Triệu Long tủm tỉm cười nói:

-Vào Bách hoa sơn trang của bọn tiểu đệ chắc họ không dám gây chuyện rắc rối.

Rồi giật cương cho ngựa chạy.

Đường Tam Cô quay sang nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Chúng ta cũng nên đi thôi.

Đoạn nàng vỗ vào lưng ngựa Tiêu Lĩnh Vu. Con tuấn mã hí lên một tiếng rồi tung vó chạy về phía trước.

Đường Tam Cô ruỗi ngựa rượt theo đi song song với Tiêu Lĩnh Vu.

Ngựa lao như bay, chớp mắt đã được 6, 7 dặm.

Đường Tam Cô chuyển động cặp mắt long lanh ngó Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên lưng ngựa đang thừ mặt ra ngẫm nghĩ. Chàng ngơ ngẩn xuất thần dường như đang có tâm sự mừng lung. Nàng không nhịn được phì cười hỏi:

-Ô hay! Tướng công nghĩ gì mà ngẩn người như vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ nhớ tới một người...

Đường Tam Cô dương cặp mày liễu lên hỏi:

-Ai? Đàn ông hay đàn bà?

Trong lòng Tiêu Lĩnh Vu đang nhớ tới Khâu Tiểu San. Chàng nghĩ thầm:

-Ngày đêm ta tưởng nhớ tới Khâu tỷ tỷ. Giả tỷ y cưỡi ngựa đi sóng đôi với ta thì vui vẻ biết chừng nào!

Chàng quay đầu nhìn lại thấy Đường Tam Cô lộ vẻ nóng ruột chờ chàng trả lời.

Chàng chưa đi sâu vào thế sự, không biết nói dối. Tuy chàng biết rõ không nên nói thực mà chàng không giữ được, buột miệng đáp:

-Tại hạ nhớ tới một người đàn bà.

Đường Tam Cô biến sắc mặt, cười lạt hỏi:

-Chắc là một thiếu nữ tuyệt sắc ở nhân gian, so với con xú nha đầu này chắc là diêm dúa hơn nhiều?

Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu mới ngấm kỹ Đường Tam Cô một hồi. Chàng đáp:

-Cô nương đẹp lắm! Có điều không thanh cao như tỷ tỷ của tại hạ.

Đường Tam Cô trong khoé mắt lộ vẻ vui mừng nói:

-Té ra tướng công đang nghĩ tới lệnh tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì Chu Triệu Long ruổi ngựa như bay chạy tới. Từ đằng xa gã chấp tay cười nói:

-Tiểu đệ xin lỗi đã cắt đứt câu chuyện của hai vị.

Đường Tam Cô hỏi ngay:

-Chuyện gì vậy?

Chu Triệu Long đáp:

-Câu chuyện nhỏ mọn thôi. Hôm nay có đồng đạo võ lâm hạ cố đến tệt trang. Xin hai vị thông thả lại một chút. Tiểu đệ về trang trước. Vụ này kể ra không đáng quấy nhiễu hai vị nhưng e rằng lúc hai vị vào trang lại hiểu lầm là tiểu đệ đón tiếp quý khách không được trình trọng.

Đoạn gã giục cương phóng ngựa chạy ngay.

Đường Tam Cô gọi giật lại:

-Nhị trang chúa hãy khoan!

Chu Triệu Long hỏi:

-Tam cô nương có điều chi dạy bảo?

Đường Tam Cô lại hỏi:

-Nhị trang chúa có biết những người đến phạm trang là nhân vật nào không?

Chu Triệu Long đáp:

-Tiểu đệ vừa được tin báo mà chưa hiểu rõ nội tình.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào:

-Đã có người đến phạm trang thì bọn tại hạ càng nên đi theo, hoặc giả có thể giúp một tay được chăng?

Chu Triệu Long đáp:

-Cái việc nhỏ này đâu dám phiền đến Tiêu huynh và Tam cô nương?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Đã là chỗ bạn hữu thì phải giúp đỡ nhau.

Chu Triệu Long nói:

-Làm phiền cho hai vị, thật tiểu đệ khó nổi an tâm.

Đường Tam Cô nói:

-Cứu người là gấp. Chúng ta nên đi mau.

Ba con ngựa vọt đi như tên bắn trên con đường đá. Đường này rất ít người đi lại, nhưng sửa sang rất chỉnh tề và rộng rãi. Hai bên cắm liễu trồng hoa, phong cảnh coi rất ngoạn mục.

Đi quanh một gò đá nổi lên đột ngột, cảnh vật bỗng biến đổi. Trước mắt

trăm hoa đua nở, năm màu rực rỡ. Con đường rộng rãi đến đây là hết. Sau bụi hoa, mấy gã áo xanh chuyển mình đi ra, thông tay đứng nghiêm chỉnh chờ ở bên đường.

Chu Triệu Long nhảy xuống ngựa chấp tay cười nói:

-Tới nơi rồi.

Đường Tam Cô và Tiêu Lĩnh Vu song song xuống ngựa. Mấy tên áo xanh giơ tay ra đón lấy dây cương rồi lại chuyển vào trong bụi hoa mé hữu mắt hút.

Tiêu Lĩnh Vu theo Trang Sơn Bồi học nghệ với nhau, chẳng những chàng đã lĩnh hội hết chân truyền của Trang lão mà còn học được dịch lý về ngũ hành. Chàng vừa nhìn bách hoa sắp đặt theo hàng lối đã nhận ra ngay âm hợp ngũ hành, liền tùm tùm cười nói:

-Trồng hoa cũng là trận pháp thì thật là cao minh vô cùng!

Chu Triệu Long trong lòng rất đỗi kinh ngạc, ngoài miệng gã tùm tùm cười đáp:

-Đây bất quá là chút kỹ thuật nhỏ mọn, không bỏ làm trò cười cho Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đã không thành kiến mà Chu Triệu Long lại muốn lung lạc chàng.

Chỗ nào gã cũng vành cạnh lấy lòng, tất chàng phải sa vào cạm bẫy của gã. Chàng đưa mắt nhìn quanh rồi cười đáp:

-Trận thế biến ảo rất là đặc dụng. Nhưng trong trận hoa này mà bày thêm một chút phần ngũ hành lại càng hay hơn.

Chu Triệu Long chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

-Gã này hãy còn nhỏ tuổi đã mình mang tuyệt kỹ lại hiểu rộng bao la. May mà gã chưa đi sâu vào cuộc đời, không hiểu được hết âm mưu trên chốn giang hồ. Nếu gã lâu ngày kinh nghiệm tất thành một nhân tài trong võ lâm. Ta mà không thu dụng được gã thì nên hạ sát đi để trừ hậu họa.

Tiêu Lĩnh Vu không hiểu rõ câu cười tiếng nói của Chu Triệu Long, chàng cho rằng mình đã phê bình một cách gắt gao làm tổn thương đến lòng tự tôn của gã, chàng liền nói:

-Tiểu đệ bất quá buột miệng nói càn, Chu huynh không phiền trách là may.

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiêu huynh dạy quá lời. Tiểu đệ có ý muốn lưu Tiêu huynh ở lại chơi mấy ngày để nhờ Tiêu huynh chỉ giáo thêm cho, thật rất bổ ích.

Hai người đi vào chỗ chuyện trò thân mật đàm đạo về cách bố trí hoa trận, diệu dụng ngũ hành.

Đường Tam Cô không nói xen vào. Ngày thường nàng rất kiêu căng gặp trường hợp này tất rũ áo bỏ đi rồi, nhưng bây giờ nàng lại rất ôn nhu, nem nép đi theo bên mình Tiêu Lĩnh Vu, ngắm hoa thưởng cảnh. Thỉnh thoảng

nàng lại mỉm cười chứ không nói gì.

Xuyên qua hoa trận chừng mười trượng thì đến chỗ cây xanh đón gió, lầu đài đình các nguy nga. Phong cảnh cực kỳ ngoạn mục.

Hai cánh cửa cổng sơn đen to tướng đã mở rộng. Mười hai đại hán mình mặc võ phục lưng cài nhận linh đao chia ra đứng hai bên.

Tiêu Lĩnh Vu ngảnh đầu nhìn ra thì thấy mười hai đại hán này thân thể cao lớn, đều là những thiếu niên tinh tráng lối 22, 23 tuổi. Gã nào cũng đầu bịt bằng tấm lụa xanh, thắt dây lưng lụa đỏ thả chừng đến hai thước. Thanh nhận linh đao cài

vào dây lưng này. Chàng ngạc nhiên nghĩ thầm:

-Những người này võ phục đeo đao như sắp ra trận xông vào đại địch mà lại xếp hàng ở bên cổng thì không hiểu họ có dụng ý gì?

Bỗng nghe Đường Tam Cô nổi lên tràng cười nói lớn:

-Trời ơi! Nhị trang chúa! Cách tiếp đãi trọng thể này bọn tạ hạ làm sao đương nổi?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Trời ơi! Té ra đây cũng là lễ đón khách mà mình không hay. May mình chưa lên tiếng hỏi, không thì khiến cho người ta phải bật cười đến tởm quai hàm.

Chu Triệu Long đáp:

-Nay là buổi đầu Tiêu huynh giá lâm tậ trang, dĩ nhiên phải dùng đại lễ nghênh tiếp.

Bỗng gã cảm thấy Đường Tam Cô ra chiều lạnh nhạt, vội nói tiếp:

-Tam cô nương tuy quen biết tiểu đệ đã lâu, nhưng lần này mời tới đây là hân hạnh cho tiểu đệ, dĩ nhiên tiểu đệ cũng dùng đại lễ đón tiếp.

Đường Tam Cô hỏi:

-Chu huynh cứ nói là nghênh tiếp Tiêu tướng công cũng được chứ sao?

Chu Triệu Long quay lại ngó Đường Tam Cô mỉm cười. Đường Tam Cô mới biết mình nói hớ, bất giác mặt nóng bừng, hai má ửng hồng.

Tiêu Lĩnh Vu dường như không biết chuyện gì, cứ rảo bước tiến về phía trước.

Đi gần đến cổng, mười hai đại hán võ phục đột nhiên huy động nhận linh đao.

Những dây hồng điều bay phát phới. Tư thế của mười hai người hoàn toàn biến đổi. Tay mặt cầm đao trở xuống đất. Tay trái dựng lên để trước ngực. Chúng nghiêng mình cúi đầu, thái độ cực kỳ kính cẩn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lúc hoang mang chẳng hiểu có nên đáp lễ hay không, bất giác chàng dừng bước lại.

Chu Triệu Long rảo bước tiến lại nắm lấy tay trái Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Xin mời Tiêu huynh!

Rồi hai người sóng vai đi vào.

Vừa bước qua cổng âm nhạc lập tức nổi lên. Mười hai thiếu nữ mặc áo diêm dúa, mỗi cô cầm một thứ nhạc khí bắt đầu tấu nhạc.

Chu Triệu Long nhường cho Tiêu Lĩnh Vu đi trước nửa bước xuyên qua một lối nhỏ lát đá trắng tiến vào nhà đại sảnh.

Trong đại sảnh cách trần thiết cực kỳ xa hoa. Thảm hồng trải dưới đất, bạch ngọc dát trên tường, cầm đôn rèm tía trông hoa cả mắt, rường cột khắc rồng vẽ phượng.

Bốn ả nữ tỳ xinh đẹp tóc rủ, mình mặc sa trắng tay bưng khay ngọc thông thả tiến vào.

Chu Triệu Long mời khách ngồi rồi cười nói:

-Xin hai vị hãy ngồi đây một chút, tiểu đệ mời đại trang chúa ra.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Chu huynh đừng đại lễ đón tiếp, tiểu đệ đã bắn khoăn trong dạ, khi nào còn dám kinh động đại trang chúa?

Chàng ngấm ngấm hoài nghi nghĩ bụng:

-Mình từ ngoài kia vào đây, chẳng thấy dấu vết địch nhân đây, chắc những người đến bãi phỏng đều là bạn hữu của Bách hoa sơn trang, gia nhân không hiểu đâm ra hoang báo.

Chu Triệu Long nói:

-Chẳng dấu gì Tiêu huynh cùng Tam cô nương: nghĩa phụ của tiểu đệ trước nay ít khi tiếp khách, nhưng Tiêu huynh là đại hiệp thời nay tiểu đệ may được giao kết.

Còn Tam cô nương dòng dõi thế gia, trăm năm hưng thịnh khỏi cần nói đến. Gã trở gót đi mấy bước đột nhiên dừng lại.

Nguyên gã chợt nghĩ tới nếu Tiêu Lĩnh Vu vặn hỏi gốc ngọn về Bách hoa trang, mà Đường Tam Cô không che dấu đem hết lai lịch bí mật của gã tiết lộ ra thì có điều không tiện. Hiện giờ gã mới sơ giao với Tiêu Lĩnh Vu, chàng chưa hiểu tính

cách của gã mà Đường Tam Cô vạch rõ ngọn ngành, có thể chàng rũ áo ra đi thì chỗ dụng tâm của gã hoàn toàn uổng phí.

Gã liền vẫy tay một cái, gọi một ả nữ tỳ áo trắng đến khẽ dặn mấy câu.

ả nữ tỳ lật đật lui ra khỏi nhà đại sảnh. Gã lại chấp tay cười nói:

-Tiểu đệ mà bỏ đi để khách ngồi một mình thì có điều thất lễ...

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi:

-Chu huynh cứ việc tùy tiện.

Chu Triệu Long nói:

-Tiểu đệ đã sai người đi mời đại trang chúa rồi.

Đường Tam Cô cười nói:

-Đây là lần đầu tiên nhị trang chúa ở Bách hoa trang khuất mình tiếp khách.

Chu Triệu Long nói:

-Tiểu đệ với Tiêu huynh là chỗ sơ giao mà như tình cố cựu. Mong rằng Tiêu huynh đã có lòng hạ cố thì xin coi Chu mỗ như tình bằng hữu.

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp:

-Tiểu đệ được Chu huynh chiêu cố là đã may lắm.

Lúc này ba ả nữ tỳ áo trắng đi tới tay cầm khay ngọc dâng trà lại.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy chung trà uống một hớp thấy mùi thanh hương rất dễ chịu, bất giác khen rằng:

-Trà ngon quá!

Chàng ở sơn động năm năm toàn ăn cơm hầm uống trà lạt, bây giờ được uống trà thơm càng thấy ngon lành.

Chu Triệu Long thấy vẻ mặt cùng cử động của Tiêu Lĩnh Vu ra chiều thành thực chứ không có ý giả vờ thì mừng thầm trong bụng, tự nghĩ:

-Việc cạm bẫy gã này xem chừng không khó lắm.

Miệng gã đồng dặc nói:

-Thứ trà này do chính tay tiểu đệ bào chế, kêu bằng Cúc tùng hương. Tiêu huynh vừa uống đã biết đủ tỏ kiến thức quảng bác.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 32

Tiêu Linh Vu Phô Trương Tuyệt Kỹ

Tiêu Linh Vu thấy Chu Triệu Long đối đãi với mình rất tử tế, gã khéo léo không để lộ vết tích gì giả dối, thành ra chàng phát sinh hảo cảm với gã.

Đường Tam Cô chuyển động cặp mắt, bỗng cất tiếng hỏi:

-Trong quý trang tuyệt không thấy triệu chứng cảnh giác. Phải chăng bọn người phạm trang đã rút lui rồi?

Chu Triệu Long đáp:

-Trên chốn giang hồ tuy khó lòng tránh khỏi chuyện thị phi, nhưng mỗi oan gia nên cời chứ không nên thắt. Tệ trang...

Đường Tam Cô ngắt lời:

-Hừ! Trong võ lâm ai không biết tâm trạng...

Chu Triệu Long hắng giọng hai tiếng ngắt lời rồi nói:

-Tam cô nương chuyển này tuy có mỹ ý thoả mãn lời mời của anh em tại hạ mà tới đây, nhưng may được giao kết với Tiêu đại hiệp thì chuyến đi này kể ra cũng không uổng. Ngày sau hai vị song song rong ruổi giang hồ, anh hùng sánh với giai nhân, tất làm chấn động võ lâm.

Đường Tam Cô nghe nói không khỏi rạo rức trong lòng, đưa mắt nhìn Tiêu Linh Vu cười đáp:

-E rằng tiểu muội không có điểm phúc được như vậy.

Tiêu Linh Vu trong lòng cảm giác được một chút, nhưng không hiểu rõ hoàn toàn, chàng sững sờ nói:

-Không dám! Không dám!...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ để tìm lời đối đáp, bỗng thấy tiểu tỷ áo trắng hồi hả chạy vào. Chân thị bước rất mau lẹ, hiển nhiên là người hiểu võ công.

Tiểu tỷ chạy đến trước mặt ba người nghiêng mình nói:

-Đại trang chúa đang chờ quý khách ở Vọng hoa lâu.

Chu Triệu Long vẫy tay nói:

-Biết rồi.

Gã đứng dậy chấp tay nhìn Tiêu Linh Vu thi lễ nói:

-Mời Tiêu huynh lên lầu, tiểu đệ thật không yên dạ.

Tiêu Linh Vu đáp:

-Tiểu đệ nên bãi kiến đại trang chúa mới là phải lẽ.

Chu Triệu Long đi trước dẫn đường. Xuyên qua hai khu đình viện rồi đi quanh một toà lầu cao bằng đá xanh xếp lên.

Tiêu Linh Vu đưa mắt nhìn, chàng ngấm ngấm ước lượng thì thấy toà thạch

thất này cao đến chín trượng. Thật là một công trình vĩ đại, quang cảnh dị thường.

Chu Triệu Long dẫn hai người trèo thang lên thẳng nóc lầu.

Tiêu Lĩnh Vu đếm thấy toà thạch lâu này có 13 tầng. Mỗi tầng có một người canh gác. Những người này càng lên tầng trên thì tuổi càng cao. Đến tầng thứ 12 người giữ cửa là một lão già râu tóc bạc phơ.

Người giữ cửa tầng thứ bảy trở xuống còn nghiêng mình thi lễ với Chu Triệu Long, nhưng lên mấy tầng cao chót thì người giữ cửa có vẻ lạnh lùng, tựa hồ không thèm ngó tới Chu Triệu Long. Lão không ngăn trở đã là nể mặt lắm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

-Lão đại trang chúa này không hiểu là nhân vật thế nào mà làm phách như vậy.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đã lên tới tầng thứ 13.

Chu Triệu Long tiến lên trước một bước chấp tay nói:

-Tiểu đệ xin bái kiến đại ca.

Rồi gã vén áo tựa hồ sụp lạy. Bỗng nghe tiếng khàn khàn cất lên:

-Bất tất phải thi lễ nữa!

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn vào thấy một văn sĩ trung niên lưng gù, đầu đội mũ nhà nho, mình mặc áo trường bào, chòm râu đen chùng xuống bụng, ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ đàn chạm hoa tựa vào áp vách bên cửa sổ phía Bắc.

Người này sắc mặt hồng hào, đôi má phình phính, trán cao, mày rậm, miệng rộng, khí độ rất oai nghiêm có vẻ trấn áp tâm thần người ngoài. Nếu hấn không gù lưng thì bộ dạng còn nghiêm trang hơn nữa.

Chu Triệu Long bỏ áo xuống nghiêng mình đi tới bên người kia. Gã trở vào Tiêu Lĩnh Vu giới thiệu:

-Vị này là Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp mà tiểu đệ vừa mới kết giao.

Văn sĩ lưng gù gật đầu nói:

-Trong bọn hậu sinh quả nhiên có kẻ không phải tầm thường.

Tiêu Lĩnh Vu nghe giọng hách dịch không khỏi nổi lòng ngạo nghễ. Chàng khễ giờ tay phải lên nói:

-Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu, xin thỉnh giáo quý tính của lão huynh.

Chu Triệu Long hơi biến sắc la thăm:

-Hồng bát! Không khéo đại trang chúa nổi giận hạ lệnh trục khách thì nguy quá!

Gã đã biết tính cách của đại ca là người cố chấp, chỉ làm theo ý mình.

Ngờ đâu tình trạng lại ra ngoài sự tiên liệu của gã. Văn sĩ lưng gù tủm tỉm cười đáp:

-Tại hạ là Thảm Mộc Phong, biệt hiệu là Huyết ảnh Tử. Tiểu huynh đệ tha

mãn rồi chứ?

Tiêu Linh Vu cười mát nói:

-Té ra là Thảm huynh. Tiểu đệ đã ngưỡng mộ từ lâu rồi.

Đường Tam Cô hơi run lên. Tuy nàng biết thịnh danh của Bách hoa sơn trang khiến người giang hồ đều ỷ kỵ, nhưng nàng chưa hiểu đại trang chúa Bách hoa sơn trang là Huyết ảnh Tử, ai nghe danh cũng khiếp sợ.

Nàng nghiêng mình thi lễ nói:

-Tiểu nữ thường nghe cổ mẫu nhắc tới Thảm lão tiên...

Nàng định kêu bằng "Thảm lão tiên bối" nhưng sợ nhớ ra mình ngang hàng với Chu Triệu Long, mà Huyết ảnh Tử lại là nghĩa huynh gã, nếu kêu bằng Thảm lão tiên bối thì ra tự hạ quá đáng.

Thảm Mộc Phong dường như hiểu rõ tâm sự nàng, liền cười mát nói:

-Tại hạ đã có duyên gặp gỡ Đường lão thái thái mấy lần. Trong võ lâm không phân lớn nhỏ, chúng ta cứ việc kết bạn chẳng sao.

Tiêu Linh Vu đột nhiên xen vào:

-Thảm huynh nói phải lắm! Tại hạ cũng chủ trương cùng người ngang hàng kết giao.

Lòng chàng lúc nào cũng nhớ tới lời dặn của Nam Dật Công là khi qua lại giang hồ, bất luận gặp nhân vật nào cũng chỉ xưng hô ngang hàng với mình.

Thảm Mộc Phong cười nói:

-Hay cho kẻ kết giao ngang hàng!

Rồi hấn vung tay đánh ra một chưởng. Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên. Bốn bức tường đột nhiên đều nứt ra một nửa. Bốn thiếu nữ diễm lệ mặc áo màu hồng tay bụng cầm đôn chia nhau đến bên từng người đặt xuống.

Thảm Mộc Phong tủm tỉm cười nói:

-Mời hai vị an tọa.

Tiêu Linh Vu hiên ngang bước tới ngồi xuống.

Đường Tam Cô cười cười rồi cũng ngồi xuống theo.

Thảm Mộc Phong quay lại ngó Chu Triệu Long một cái rồi bảo gã:

-Nhị đệ cũng ngồi xuống đi!

Chu Triệu Long đáp:

-Đa tạ đại ca.

Gã kéo áo ngay ngắn ngồi xuống cầm đôn.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

-Hai người này tuy hô nhau là huynh đệ nhưng Chu Triệu Long ra chiều rất kính sợ Huyết ảnh Tử, có lẽ còn hơn cả đệ tử đối với sư phụ.

Chàng liếc mắt nhìn vào thấy bốn thiếu nữ diễm lệ mình mặc áo xanh từ trong cửa đá đi ra. Mỗi người tay bụng một cái khay ngọc, trên khay đặt một cái chung sứ. Chúng co đầu gối giơ cao chiếc khay ngọc lên trên đỉnh đầu.

Tiêu Lãnh Vu bụng bảo dạ:

-Thẩm Mộc Phong tính thích khênh khặng kiểu cách.

Chàng thò tay ra đón lấy chung trà mở nắp, một mùi thanh hương ngào ngạt xông vào mũi. Chàng cúi đầu nhìn xuống thấy nước trong chung xanh thắm, không biết là thứ gì. Rượu chẳng ra rượu, trà chẳng ra trà.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Tiêu Lãnh Vu và Đường Tam Cô, nói:

-Không biết có hai vị giá lâm tề trang, chưa kịp chuẩn bị những đồ cao lương mỹ vị thết khách. Mời hai vị hãy uống một chung trà Tùng Sâm ngàn năm để tỏ lòng hiếu khách.

Rồi lão nâng chùng trà lên uống trước.

Tiêu Lãnh Vu cầm lấy chung trà rồi vẫn thấy thiếu nữ quỳ dưới đất thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng không nhịn được nói:

-Xin cô nương đứng dậy.

Thiếu nữ áo xanh ngừng đầu lên mỉm cười, nhưng vẫn quỳ không nhúc nhích.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Tiêu huynh! Mời Tiêu huynh ừng sâm trà.

Tiêu Lãnh Vu nhú cặp lông mày đưa chung trà lên uống một hơi cạn sạch rồi đặt chung xuống khay ngọc. Bấy giờ thiếu nữ áo xanh mới nghiêng mình đứng lên, rón rén rút lui.

Thẩm Mộc Phong từ từ đưa mắt nhìn vào mặt Tiêu Lãnh Vu nói:

-Tiểu lão đệ mới hành hiệp được hơn một năm mà thanh danh đã lừng lẫy võ lâm, chắc là trong mình có tuyệt kỹ hơn đời.

Tiêu Lãnh Vu toan phủ nhận điều đó vì chàng biết Tiêu Lãnh Vu nổi danh kia chẳng phải là mình, nhưng Thẩm Mộc Phong đã nói tiếp:

-Không hiểu Tiêu lão đệ có thể tiết lộ một vài môn tuyệt kỹ cho tại hạ mở rộng tầm mắt chăng?

Chu Triệu Long nói theo:

-Tiểu đệ đã được tận mắt trông thấy võ công của Tiêu huynh. Mong rằng Tiêu huynh vui lòng tha mãn tề đại ca một chút.

Tiêu Lãnh Vu nghĩ thầm:

-Mình đã nghiễm nhiên làm gã Tiêu Lãnh Vu kia. ở trước mặt Chu Triệu Long mình không thừa nhận mà cũng không chối cãi. Nếu bây giờ mình phủ nhận thì có điều quá đột ngột.

Bỗng nghe Thẩm Mộc Phong lại lên tiếng:

-Tại hạ quyết không để Tiêu lão đệ thiệt thòi đâu và xin được ra một vài tiểu kỹ để đáp lại.

Tiêu Lãnh Vu cảm thấy trống ngực đánh thành thành. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía ngẫm nghĩ không biết nên phô trương thứ võ công nào cho tiện.

Thẩm Mộc Phong lại nói tiếp:

-Tiêu lão đệ! Lão đệ cần dùng vật gì xin cứ nói ra. Tại hạ lập tức kêu người đem lại.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy bốn thiếu nữ áo xanh sóng vai đứng tựa vào vách, chàng chợt động tâm nhớ tới Liễu Tiên Tử. Bà đã khổ công mấy năm luyện môn tuyệt kỹ "Hồi hoàn chỉ lực" liền giơ tay lên vẫy một thiếu nữ áo lục nói:

-Xin cô nương cho mượn cái chung sứ trên tay một chút.

Thiếu nữ áo xanh liếc mắt nhìn Thẩm Mộc Phong rồi đi đến bên Tiêu Lĩnh Vu quỳ xuống, hai tay đưa khay ngọc ra.

Tiêu Lĩnh Vu cầm lấy một chiếc chung sứ nói:

-Nếu chẳng may tiểu đệ sên tay, xin các vị đừng cười.

Chàng thực tình nói lời khiêm tốn này. Tuy chàng được ba đại cao thủ là Trang Sơn Bối, Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử truyền thụ võ công nhưng hoả hậu chưa đủ mười thành, học được bao nhiêu, lòng chàng vẫn băng khuâng không hiểu.

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiêu huynh bất tất phải khiêm tốn. Bọn tiểu đệ đang chờ coi tuyệt kỹ của Tiêu huynh đây.

Đường Tam Cô thấy chàng cầm chiếc chung sứ thì trong lòng nóng nảy không nhìn được khê bảo chàng:

-Tiêu huynh đệ! Thẩm Mộc Phong là nhân vật lừng lẫy võ lâm. Nếu huynh đệ không đưa ra tuyệt kỹ kỳ diệu thì cứ làm mặt dầu điểm vụng về là hơn. Nhưng chàng đã lâm vào tình trạng tên lấp cung dương, chẳng thể không bắn ra.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng không nắm vững phần nào, nhưng cũng bạo dạn đứng lên, ngấm ngấm vận nội lực rung tay một cái. Chiếc chung sứ xuyên qua cửa sổ phía sau bay ra ngoài.

Đường Tam Cô ngấm ngấm buông tiếng thở dài nghĩ bụng:

-Thủ pháp phóng ám khí vụng về thế này mà cũng dám phô trương ra trước mắt mọi người!

Nguyên nàng đối với Tiêu Lĩnh Vu bằng một tấm lòng tha thiết nên rất quan tâm đến sự vinh nhục của chàng. Nàng thấy thủ pháp phóng ám khí của chàng rất tầm thường chẳng có chi kỳ diệu thì trong lòng xao xuyến vô cùng. Chiếc chung sứ bay ra ngoài cửa sổ như hòn đá ném xuống biển không một tiếng động.

Chu Triệu Long hơi lộ vẻ ngạc nhiên đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong vẫn nghiêm nghị chẳng nói chẳng rằng. Hắn là người bản tính âm trầm, người ngoài không thể hiểu được lòng hắn tức giận hay vui mừng. Cả tên nhị đệ Chu Triệu Long kề cận hắn đã mười mấy năm cũng không đoán được tâm sự hắn.

Vọng hoa lâu yên lặng như tờ, nghe rõ cả tiếng tim đập.

Tiêu Lĩnh Vu bồn chồn trong dạ nghĩ thầm:

-Hồng bát! Phải chăng mình đã dùng lầm đường âm kinh để chiếc chung sứ kia bay tuốt đi mất, hay là luồng lực đạo không đủ, chiếc chung sứ đi không chuẩn đích, giữa đường đụng phải vật gì vỡ tan thì lại càng xấu lắm.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang hoang mang, bỗng thấy Thảm Mộc Phong biến sắc nghiêng mình tránh chỗ cửa sổ.

Vù một tiếng! Một bóng trắng từ phía sau Thảm Mộc Phong bay qua cửa sổ vào thẳng chỗ Tiêu Lĩnh Vu.

Đường Tam Cô bật tiếng la hoảng toan vung tay phóng ám khí ra thì Tiêu Lĩnh Vu đã giơ tay phải ra nói:

-Tam cô nương bắt tất phải kinh hãi. Chiếc chung sứ đây rồi.

Nàng ngưng thần nhìn lại thấy trong tay Tiêu Lĩnh Vu đã cầm chiếc chung sứ và đúng là chung trà chàng đã liệng ra ngoài cửa sổ.

Trên lầu lại một phen tịch mịch. Nhưng lần này khác với lần trước vì là một thứ tịch mịch đáng kinh hãi.

Hồi lâu Chu Triệu Long mới đứng lên thì lễ nói:

-Tiểu đệ quả là kẻ vô danh, thấy võ công của Tiêu huynh quả nhiên kinh thế hãi tục. Tiểu đệ lại được thêm một lần mở rộng tầm mắt.

Đường Tam Cô thở phào một cái nhẹ nhõm. Mặt tươi như hoa, nàng nói:

-Nhà họ Đường của tiểu muội mấy đời nổi tiếng về môn phóng ám khí mà tiểu muội chưa nhìn thấy thủ pháp ai như vậy.

Thảm Mộc Phong khẽ gật đầu nói:

-Mấy chục năm trước có một vị cân quắc nữ kiệt là Liễu Tiên Tử lừng danh võ lâm về môn khinh công, ám khí và Tu La chỉ, kêu bằng võ lâm tam tuyệt.

Tại hạ ra đời chậm mất mấy năm chưa được chiêm ngưỡng dung quang của Tiên Tử. Nay Tiêu huynh có thủ pháp "Hồi hoàn ám khí" này thì dù Liễu Tiên Tử có trở lại giang hồ e rằng cũng phải than rằng nghệ thuật còn kém.

Ở trước mặt Đường Tam Cô, hẳn không tán dương thủ pháp phóng ám khí của Đường gia thì hiển nhiên hẳn coi thường họ Đường.

Đường Tam Cô nóng lòng hỏi dạ về thủ pháp của Tiêu Lĩnh Vu nên không để tâm đến lời nói của Thảm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Thủ pháp phóng ám khí này do Liễu Tiên Tử truyền thụ cho ta. Trừ bà ra, trên đời tưởng không còn ai có thủ pháp kỳ tuyệt như thế.

Chàng cười thầm nói:

-Các vị quá khen mà thôi.

Chàng từ từ đặt chiếc chung sứ xuống khay ngọc.

Chiếc chung sứ nhỏ bé từ cửa sổ phía trước bay ra vòng quanh một hồi rồi từ cửa sau bay vào không thương tổn mảy may.

Bỗng thấy Thảm Mộc Phong vẫy tay một cái. Thiếu nữ áo xanh vội bung khay ngọc tiến lại.

Thảm Mộc Phong thò tay cầm lấy chiếc chung sứ nói:

-Tại hạ cũng dùng chiếc chung này để phô bày cái dở của mình.

Hắn từ từ đưa tay trái ra đặt chiếc chung vào lòng bàn tay.

Thảm Mộc Phong ngoài cái lưng gù, mặt ngọc râu dài, tướng mạo hùng tuấn, ngón tay nhỏ mà dài lại trắng như ngọc.

Bỗng thấy năm ngón tay trắng trẻo của hắn dần dần nổi màu hồng rồi sau đó như máu. Chiếc chung trong tay cũng dần dần đổi màu hồng.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, màu hồng trên ngón tay Thảm Mộc Phong từ từ nhạt đi rồi khôi phục lại màu trắng như ngọc, nhưng chiếc chung sứ lại biến thành màu xám xịt. Thảm Mộc Phong khẽ thổi một cái. Chiếc chung sứ đột nhiên biến thành tro bụi lả tả rơi xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng kinh hãi tự hỏi:

-Đây là nội công gì mà ghê gớm đến thế?

Bỗng nghe Thảm Mộc Phong nổi lên một tràng cười sang sảng nói:

-Trò chơi của tại hạ dở quá!

Rồi hắn vẫy tay nói:

-Bày tiệc ra đây!

Chu Triệu Long ban đầu sững sốt, rồi gã tùm tùm cười, đến bên Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vọng hoa lâu là nơi tĩnh tu của các đại trang chúa, người thường không lên được. Vậy mà nay thiết tiệc ở đây, đủ tỏ đại trang chúa kính trọng Tiêu huynh lắm.

Tiêu Lĩnh Vu ngỏ lời khiêm nhượng:

-Được trang chúa thịnh tình khoản đãi như vậy, tiểu đệ rất áy náy.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

-Nơi đây có chi hy hữu: đại ca người bất quá cũng chỉ là một đại trang chúa mà thôi.

Bỗng nghe thanh âm nhỏ nhẹ lọt vào tai. Một đôi tiểu tỷ từ trong cửa vách đi ra đặt thức ăn lên bàn.

Thảm Mộc Phong từ từ đứng dậy. Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm kinh hãi.

Nguyên thân thể người này cao một cách kỳ dị. Hắn đứng lên cao tới hơn chín thước. Nếu hắn đứng ngay lưng thì đến ngoài mười trượng.

Chu Triệu Long chấp tay cười nói:

-Mời Tiêu huynh ngồi vào vị trên cho.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Khi nào tiểu đệ dám thế?

Thảm Mộc Phong nói:

-Từ ngày mở Bách hoa sơn trang, nay là lần thứ nhất Thảm mỗ thiết tiệc Tiêu

huynh ở trên Vọng hoa lâu này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Thật là vinh hạnh lớn cho tiểu đệ.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười nói:

-Đã là tri kỷ không phân trưởng ấu. Tiêu lão đệ muốn ngồi đâu thì ngồi.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát ngồi xuống dưới. Đường Tam Cô ngồi ngay cạnh chàng.

Thẩm Mộc Phong và Chu Triệu Long ngồi hai bên bồi tiếp.

Trên tiệc toàn trân hào mỹ vị. Tiêu Lĩnh Vu chưa từng được nếm bao giờ.

Tuy chàng sinh trưởng trong nhà quan, ăn chẳng thiếu chi kỳ vật mà bữa tiệc hôm nay toàn những món lạ ăn rất ngon.

Tiệc rượu xong, Thẩm Mộc Phong đứng lên tiễn khách, chấp tay nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

-Bữa nay trong người tại hạ không được thư thái, sức lực chưa được phục hồi, xin miễn cho tại hạ khỏi tiễn chân xuống lầu.

Tiêu Lĩnh Vu khoát tay đáp:

-Không dám phiền đại giá.

Chàng trở gót rảo bước đi ngay.

Chu Triệu Long đi theo bên chàng cười nói:

-Thủ pháp "Hồi hoàn ám khí" của Tiêu huynh đúng là một tuyệt kỹ ở nhân gian.

Bữa nay tiểu đệ mới được thấy là một. Nếu Tiêu huynh không tiếc tài nghệ thì mong rằng Tiêu huynh chỉ điểm cho tiểu đệ một đôi điều được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lấy làm khó nghĩ vì đây là một tuyệt kỹ mà Liễu Tiên Tử đã hao tổn tâm huyết cả một đời người mới sáng chế ra được, có lý đâu lại tùy tiện đem truyền cho người khác?

Chàng còn đang ngần ngừ thì Đường Tam Cô đã đỡ lời:

-Hồi hoàn ám khí là tuyệt kỹ của sư môn. Trước khi Tiêu huynh được sự chấp thuận thì e rằng không dám tùy tiện truyền cho ai.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Đây bất tất là tiểu đệ nói đùa, Tiêu huynh bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu không biết làm thế nào đành đáp:

-Nếu quả Chu huynh muốn học thì tiểu đệ sẽ...

Đường Tam Cô lúc này đã hướng về Tiêu Lĩnh Vu, nàng sợ chàng chịu lời thì sau này khó bề từ chối, liền hắng giọng hai tiếng để ngầm ra hiệu cho chàng rồi tiếp:

-Lạ thật! Sao đến tận bây giờ mà Kiếm Môn Song Anh chưa tới? Không hiểu họ đi bằng đường nào rồi?

Chu Triệu Long trong lòng giận nàng ngắt lời Tiêu Lĩnh Vu, nhưng câu chuyện chưa ngã ngũ, gã còn có cơ hội nói lại. Gã mỉm cười hỏi:

-Kiếm Môn Song Anh ư? Tiểu đệ đã phái người dẫn đến biệt viện nghỉ ngơi. Đường Tam Cô muốn gặp họ chăng?

Nên biết thủ pháp phóng ám khí Hồi hoàn chỉ lực của Tiêu Linh Vu là môn tuyệt học chưa từng thấy trong võ lâm. Chu Triệu Long muốn nhân lúc chàng tẩu hững dùng lời phỉnh phờ cho chàng chịu lời thì sau này không cải biến được.

Không ngờ Đường Tam Cô chọc gậy bánh xe khiến gã không được như nguyện.

Gã muốn tách rời Đường Tam Cô để trở lại vấn đề này.

Bỗng nghe Đường Tam Cô đáp:

-Ai muốn gặp họ làm chi?

Nàng sức nhớ lại lúc mới đến đây đã nói khoác là sẽ bảo vệ cho Tiêu Linh Vu.

Bây giờ nàng biết võ công chàng cao hơn mình nhiều thì không khỏi có ý thẹn thò.

Hai má ửng đỏ, nàng ngó Tiêu Linh Vu một cái rồi cúi đầu xuống.

Chu Triệu Long tiến lên trước mặt một bước, dắt Tiêu Linh Vu và Đường Tam Cô vào trong một toà viện rất u nhã.

Bách hoa sơn trang chiếm một khu đất rộng đến mười mẫu. Đình viện bát ngát, phóng tầm mắt nhìn ra thấy lầu đài san sát không biết đến bao nhiêu là phòng ốc.

Toà viện này có những cây thấp vây bọc và trồng toàn kỳ hoa dị thảo. Mùi hương ngào ngạt xông vào mũi.

Hàng trăm chậu hoa lan bao quanh một toà tịnh xá tường hồng cửa lục cực kỳ hoa lệ.

Hai tên tiểu tỷ kiều diễm mặc áo xanh biếc đã đứng chờ trước cửa. Chúng thấy ba người thùng thảng bước tới liền quỳ cả xuống.

Tiêu Linh Vu vội nghiêng mình thi lễ nói:

-Xin hai vị cô nương đứng dậy. Các cô làm thế tại hạ không dám đâu.

Chu Triệu Long tủm tỉm cười nói:

-Toà Lan Hoa tịnh xá này là nơi tiếp quý khách của tệt trang. Chẳng hay Tiêu huynh coi có vừa mắt chăng?

Gã vừa nói vừa cất bước tiến vào.

Tiêu Linh Vu nói:

-Tiểu đệ có tài đức chi mà Chu huynh khoản đãi trịnh trọng như vậy. Tiểu đệ thực chẳng yên tâm chút nào.

Chu Triệu Long nói:

-Tiêu huynh coi vừa mắt là một điều vinh hạnh cho tiểu đệ...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Tiêu huynh trải qua một phen gió bụi nên nghỉ ngơi một chút. Tiểu đệ

không

quấy nhiễu nữa.

Gã đưa mắt nhìn hai ả tiểu tỳ áo xanh biếc nói:

-Các người phải hầu hạ Tiêu gia ân cần. Nếu có chỗ nào lơ đãng với quý khách của ta thì đừng hòng sống nữa.

Hai ả tiểu tỳ khom lưng đáp:

-Bọn nô tỳ xin tuân lệnh nhị gia.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Bách hoa sơn trang khí phách lớn quá mà gia pháp cũng nghiêm ngặt.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 33

Vọng Hoa Lôu Thấp Thoáng Ánh Đèn Hồng

Chu Triệu Long nghiêng mình chấp tay nói:

-Tiêu huynh có cần gì thì sai khiến hai tên nha đầu này. Tiểu đệ xin cáo thoái.

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ nói:

-Xin Chu huynh tùy tiện.

Chu Triệu Long quay lại nhìn Đường Tam Cô nói:

-Chỗ nghỉ của Tam cô nương là Mai Hoa các ở phía tây toà Lan Hoa tịnh xá này. Tiểu đệ xin dẫn đường.

Đường Tam Cô liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

-Tiêu huynh đi nghỉ thôi, tiểu muội đi đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tam cô nương dọc đường vất vả cũng nên đi nghỉ sớm đi.

Nói đoạn chàng chấp tay tiễn khách.

Chu Triệu Long dẫn Đường Tam Cô ra khỏi Lan Hoa tịnh xá xuyên qua đoạn đường nhỏ rải đá vụn thẳng tới Mai Hoa các.

Mai Hoa các gọi thế vì các loại hoa mai ở đây tất cả mười mấy thứ. Phong cảnh cổ kính thanh nhã.

Mai Hoa các là toà lầu riêng biệt. Hai ả tỳ nữ áo trắng đã chờ sẵn ở ngoài lầu để nghênh tiếp.

Lan Hoa tịnh xá và Mai Hoa các tuy ở chung một vùng nhưng cách một cái sân rộng thành ra xa nhau đến hơn một trượng.

Chu Triệu Long dẫn Đường Tam Cô vào trong gác. Gã dặng hắng một tiếng rồi cười hỏi:

-Tam cô nương! Nhân phẩm của Tiêu Lĩnh Vu thế nào?

Đường Tam Cô thường qua lại giang hồ nên tuy là một vị cô nương nhưng đã bỏ hết thói thường của nữ nhi. Nàng tủm tỉm cười đáp:

-Y có vẻ phong lưu anh tuấn khác hẳn mọi người. So với nhị trang chúa còn có phần hơn.

Chu Triệu Long cười lạt nói:

-Không dám! Không dám! Tiểu đệ không có ý phản đối.

Đường Tam Cô cười nói:

-Thế là hay lắm! Bằng không sẽ phải nếm mùi 18 thứ ám khí tuyệt độc của Đường gia.

Chu Triệu Long hỏi:

-Đường môn có 18 thứ ám khí tuyệt độc. Không hiểu Tam cô nương đã học được mấy chiêu?

Đường Tam Cô đáp:

-Nói ra Chu huynh đừng cười. Tiểu muội học được mười hai thứ.

Chu Triệu Long nói:

-Thế là nhiều rồi. Mười hai thức ám khí cũng đã đủ để đi khắp thiên hạ. Có điều tiểu đệ chưa hiểu thủ pháp phóng ám khí của Đường gia so với Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính ra sao?

Đường Tam Cô đáp:

-Tiểu muội tuy chưa gặp Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính nhưng đã được nghe gia mẫu nói: Lão nhờ môn ám khí mà nổi tiếng võ lâm và lấy nhà hiệu là Bát Thủ Thần Long.

Chu Triệu Long lại hỏi:

-Nếu hai bên so sánh thì ai hơn ai kém?

Đường Tam Cô đáp:

-Bàn về thủ pháp thì hoặc giả mỗi người có một chỗ độc đáo, nhưng nói đến chuyện đối địch và đả thương đối phương thì Đoan Mộc Chính so với Đường gia thế nào được!

Chu Triệu Long nói:

-Xin cô nương cho nghe rõ thêm lời cao luận.

Đường Tam Cô đáp:

-Trong 18 môn ám khí tuyệt độc của Đường gia thì 9 thứ là vật rất nhỏ. Khi rút xuống không thành tiếng động, lại có thể tung ra một phát mấy trăm mũi tẩm chất độc, hề thấy máu là sưng ngay. Chắc Đoan Mộc Chính khó lòng bì kịp.

Chu Triệu Long nói:

-Tiểu đệ hiểu rồi...

Gã nghiêm nét mặt nói tiếp:

-Tam cô nương tiếp được thiệp mời của tại hạ chịu vui lòng đến Bách hoa sơn trang khiến cho tại hạ rất lấy làm vinh hạnh. Nhưng tại hạ có một điều nếu không nói ra thì chẳng khác nào cái gai trong cổ họng. Mong rằng cô nương lượng thứ cho.

Gã nói câu này bằng một giọng rất trịnh trọng.

Đường Tam Cô ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại:

-Phải chăng là câu chuyện có liên quan đến Tiêu Lĩnh Vu?

Chu Triệu Long đáp:

-Tam cô nương đoán trúng một phần.

Đường Tam Cô hỏi:

-Nhị trang chúa nói vậy nghĩa là sao?

Nàng thấy Chu Triệu Long mặt lạnh như tiền, bất giác ngấm ngấm vận nội

công đề phòng.

Chu Triệu Long đáp:

-Vụ này chẳng những liên quan đến Tiêu Lĩnh Vu mà còn liên quan đến cả Tam cô nương.

Đường Tam Cô giục:

-Vậy nhị trang chúa nói đi! Bản nhân rửa tai để nghe đây.

Chu Triệu Long nói:

-Tại hạ muốn cùng Tam cô nương thoả thuận một hiệp định quân tử.

Đường Tam Cô hỏi:

-Thế là nghĩa làm sao?

Chu Triệu Long đáp:

-Về chuyện tư nhân giữa Tam cô nương và Tiêu Lĩnh Vu tại hạ không hỏi đến mà còn muốn xúc tiến dùm cho việc mau thành.

Đường Tam Cô tuy là người phóng lãng, nhưng nghe Chu Triệu Long nói huých toét ra cũng không khỏi thẹn thùng. Nàng vội hỏi:

-Nhị trang chúa muốn bản nhân phải làm gì?

Chu Triệu Long đáp:

-Giả dối lắm! Tại hạ chỉ yêu cầu Tam cô nương đừng nói rõ mọi sự ở Bách Hoa sơn trang với Tiêu Lĩnh Vu.

Đường Tam Cô chau mày ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

-Nếu y hỏi tới bản nhân thì sao? Bản nhân đã không thể lừa y mà cũng chẳng thể từ chối nói là không biết được.

Chu Triệu Long nói:

-Sự thực thì trăm phần cô nương mới biết có một và là nghe người giang hồ đồn đại, chẳng lấy gì làm chuẩn đích. Vậy nếu Tiêu Lĩnh Vu hỏi đến thì cô cứ bảo y hỏi thẳng tại hạ.

Đường Tam Cô hỏi:

-Nếu bản nhân nói rồi thì làm thế nào?

Cặp mắt Chu Triệu Long lấp lánh ánh hàn quang, gã nói:

-Dĩ nhiên tại hạ sẽ nói xấu Tam cô nương trước mặt Tiêu Lĩnh Vu...

Đường Tam Cô ngắt lời:

-Bản nhân có điều chi xấu?

Chu Triệu Long đáp:

-Dù Tam cô nương chẳng có điều chi xấu xa đáng kể nhưng cô nên biết rằng lời phao vu cũng đủ làm tổn thương đến thanh danh cô. Tại hạ tự tin có thể tạo ra một thiên cổ sự khiến y phải tin là thật.

Đường Tam Cô khẽ thở dài nói:

-Được rồi chúng ta cứ thế.

Chu Triệu Long chấp tay nói:

-Tam cô nương đi nghỉ tại hạ xin cáo từ.

Gã dứt lời liền bước ra khỏi Mai Hoa các.

Nói về Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng hai người đi xa rồi, chàng trở gót quay vào tịnh xá. Một tên tiểu tỳ mặc áo màu cánh trả bung trà lại. Chàng đón lấy chung trà nói:

-Tại hạ làm phiền cô nương.

Ả tỳ nữ nghiêng mình đáp:

-Tiêu gia xưng hô như vậy, nếu trang chủ nghe tiếng bọn nô tỳ tất bị đánh đòn.

Tiểu tỳ tên gọi Ngọc Lan, còn chị này là Kim Lan. Xin Tiêu gia cứ kêu tên bọn tiểu tỳ là xong.

Tiêu Lĩnh Vu uống một hớp trà rồi cười nói:

-Hay lắm! Đã vậy tại hạ xin tuân lệnh.

Ngọc Lan bung miệng cười nói:

-Tiêu gia khách khí quá. Bọn nô tỳ không dám đâu.

Kim Lan cũng nói theo:

-Nước tắm cũng chuẩn bị đủ rồi. Mời Tiêu gia đi tắm được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới từ lúc rời sơn động đã hai ngày chưa tắm rửa, liền gật đầu cười đáp:

-Phiền cô dẫn đường. Tại hạ rất cần phải tắm rửa.

Kim Lan trở gót đi trước, dẫn chàng thẳng tới phòng tắm.

Ngọc Lan theo sau vào buồng tắm rồi xoay tay đóng cửa lại toan cởi áo cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên lùi lại hai bước hỏi:

-Cô làm gì vậy?

Ngọc Lan đáp:

-Tiêu gia định tắm, chẳng lẽ lại không cởi áo?

Tiêu Lĩnh Vu xua tay nói:

-Các cô không ra thì tại hạ cởi áo làm sao được?

Kim Lan cười đáp:

-Nô tỳ chầu chực tắm rửa cho Tiêu gia.

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp:

-Như thế không được. Tại hạ chẳng phải là đứa con nít lên ba. Các cô ra đi.

Ngọc Lan nói:

-Nếu bọn nô tỳ hầu hạ không đến nơi tất bị trang chủa trách phạt.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Cổ nhân đã dạy "Nam nữ thọ thọ bất thân", huống chi là chuyện tắm rửa.

Các cô ra đi!

Hai ả nữ tỳ nhìn nhau cười rồi khom lưng nói:

-Đã vậy bọn nô tỳ xin ra ngoài.

Hai thị ra rồi, Tiêu Lĩnh Vu cài cửa lại cởi áo ra tắm.

Tắm xong chàng thấy hai tên nữ tỳ đã chờ sẵn ở ngoài cửa để đưa chàng vào phòng ngủ.

Trong phòng chần bông nệm gấm cực kỳ hào hoa.

Kim Lan ôm một tập áo mới lại nói:

-Trang chúa dặn nô tỳ đem quần áo cho Tiêu gia thay. Vậy Tiêu gia mặc thử xem có vừa không?

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó bộ quần áo mới rồi bảo tỳ nữ:

-Các cô ra đi để ta mặc thử.

Hai ả tỳ nữ biết chàng cố chấp liền rút lui.

Tiêu Lĩnh Vu thay đổi áo mới xong, Ngọc Lan lại đẩy cửa buồng khay ngọc vào.

Trên khay đặt một ly nhân sâm tiên tử thang. Thị cười nói:

-Tiêu gia đổi áo mới coi càng tuấn nhã. Bọn nô tỳ thật là may mắn được hầu hạ Tiêu gia.

Tiêu Lĩnh Vu xuất thân ở nhà quan. Lúc chàng còn nhỏ được nữ tỳ săn sóc. Chàng nhớ lại bất giác bật cười nói:

-Cô này khéo nói quá!

Ngọc Lan mỉm cười đáp:

-Chẳng phải nô tỳ muốn nịnh Tiêu gia. ở toà Bách Hoa sơn trang này, tân khách lui tới không ngớt, kể ra chẳng thiếu gì nhân vật tuấn nhã, nhưng đem so với Tiêu gia thật khác nhau một trời một vực.

Hai nữ tỳ chẳng những xinh đẹp mà ăn nói cũng lịch sự dễ nghe. Hiển nhiên chúng đã được huấn luyện kỹ càng, nên tuy có vẻ phong tình mà vẫn ra con người nề nếp.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Ngọc Lan cười nói:

-Các cô ở Bách Hoa sơn trang này chẳng những phong cảnh xinh tươi mà còn khí thế hùng vĩ, chẳng kém gì vương cung.

Ngọc Lan nói:

-Bọn nô tỳ ở Bách Hoa sơn trang từ thuở nhỏ cho đến ngày không lớn thành ra chẳng thấy gì hào hoa hết.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

-Ở trong nhà đầy lan huệ lâu ngày không ngửi thấy mùi thơm nữa.

Kim Lan bùng miệng cười nói:

-Tiêu gia là một trang thiếu niên anh tuấn, tài kiêm văn võ, không trách tệ trang chúa kính trọng khác thường. Toà Lan Hoa tịnh xá này trước nay ít khi dùng làm nơi đón khách. Nô tỳ nhớ lại bấy nhiêu năm, đây mới là lần thứ ba.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vậy trong Bách Hoa sơn trang có nhiều nơi đón khách hay sao?

Ngọc Lan đáp:

-Theo chỗ nô tỳ biết thì ngoài Lan Hoa tịnh xá này, còn Mai Hoa các, Mẫu

Đon đình, Thuý Trúc hiền là ba chỗ nữa. Trong Bách Hoa sơn trang thật lắm khách ra vào, nhưng Lan Hoa tịnh xá thường quanh năm bỏ không, rất ít khi có người trọ.

Năm nay được hai lần dùng để đón khách, còn trước kia thì không.

Tiêu Lĩnh Vu chợt động tâm nghĩ thầm:

-Nghe lời thị nói thì tân khách rất quý trọng mới được nghỉ ở Lan Hoa tịnh xá.

Giữa ta và Chu Triệu Long bất quá là bè nước gặp nhau, sơ giao buổi đầu, sao gã đã kính trọng đến thế?

Chàng liền hỏi:

-Có phải hai cô vẫn ở trong Lan Hoa tịnh xá này không?

Hai ả thị tỳ dường như rất hợp tính Tiêu Lĩnh Vu nên chàng hỏi gì họ cũng trả lời.

Kim Lan mỉm cười đáp:

-Phải rồi! Khách nào trọ ở Lan Hoa tịnh xá đều chị em nô tỳ phải tiếp đãi. Trong Bách Hoa sơn trang, mỗi nơi đón khách đều có người phụ trách riêng biệt.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vậy các cô có nhớ lần trước người ngụ ở Lan Hoa tịnh xá này là nhân vật nào không?

Hai ả nữ tỳ trầm ngâm một chút rồi Ngọc Lan khẽ đáp:

-Kể ra bọn nô tỳ không dám nói nhiều về những bí mật trong trang, nhưng Tiêu gia là người chính nhân quân tử khác kẻ tầm thường, nô tỳ không tiện giấu diếm.

Nô tỳ chỉ xin Tiêu gia ưng cho một điều thì chị em nô tỳ mới dám nói những điều mình biết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Điều gì các cô nói nghe?

Ngọc Lan đáp:

-Cũng chẳng có chuyện gì to tát. Chỉ xin Tiêu gia hứa cho một lời là không đem câu chuyện đêm nay nói với người khác.

Tiêu Lĩnh Vu càng nổi tính hiếu kỳ gật đầu đáp:

-Được rồi! Tại hạ nhất quyết không nói với ai.

Ngọc Lan nói:

-Ba tháng trước có một người nghỉ ở Lan Hoa tịnh xá cũng được tề trang chúa rất kính trọng. Lão gia tên gọi Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Vũ Văn Hàn Đào! Vũ Văn Hàn Đào! Cái tên nghe quen lắm...

Kim Lan cười hì hì nói:

-Ngoài Vũ Văn đại gia, còn một lần cũng tiếp quý khách, nhưng hồi đó bọn

nô tỳ còn nhỏ tuổi không nhớ là nhân vật nào.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ mãi mà không nhớ ra được đã gặp Vũ Văn Hàn Đào ở đâu.

Ngọc Lan thấy chàng ngẩn mặt ra ngẫm nghĩ, không nhin được liền hỏi:

-Tiêu gia! Tiêu gia nghĩ gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu như người trong mộng sức tỉnh, "ồ" lên một tiếng hỏi lại:

-Vũ Văn Hàn Đào diện mạo thế nào?

Kim Lan đáp:

-Vũ Văn đại gia vào trạc ngoài 40 tuổi, đầu đội mũ nho, mình mặc áo trường bào. Chòm râu đen chùng xuống đến bụng. Tiêu gia có quen biết y hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ nghe tên rất quen thuộc...

Ngọc Lan nói ngay:

-Vũ Văn Hàn Đào lão gia có một đặc điểm dễ nhớ là suốt ngày giữ một cái rương mạ vàng, không bao giờ rời khỏi tay. Nô tỳ không hiểu trong rương đựng vật gì mà Vũ Văn đại gia lúc ngủ dùng nó để gối đầu, bữa ăn cũng để bên cạnh, dường như chỉ sợ người ta lấy cắp mất.

Trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu chợt loé lên một tia sáng. Màn kịch mấy năm trước ở chùa Tam Nguyên hiện lên trước mắt chàng. Chàng nhớ lại nhưng không nói ra.

Kim Lan bật tiếng cười khúc khích nói:

-Dường như Tiêu gia có nhiều tâm sự lo nghĩ. Vậy bọn nô tỳ hát một khúc để Tiêu gia nghe cho khuây khoả được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu cũng cười đáp:

-Không quấy quả hai cô nữa. Hai cô cứ việc đi nghỉ.

Hai ả nữ tỳ đưa mắt nhìn nhau, hai má ửng hồng.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Các cô còn điều chi nữa?

Ngọc Lan bẽn lễn cúi đầu xuống đáp:

-Tiêu gia có cần đến bọn nô tỳ xin cứ gọi một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Cái đó tại hạ hiểu rồi. Các cô đi nghỉ đi.

Hai ả nữ tỳ nghiêng mình thi lễ cáo từ. Tiêu Lĩnh Vu đóng cửa phòng lại, ngồi xếp bằng trên giường vận khí điều hoà hơi thở. Nhưng đầu óc chàng nổi lên rất nhiều mối nghi ngờ, chẳng thể tĩnh tâm hành công được.

Chàng chưa có lịch duyệt giang hồ, tuy trong lòng cảm thấy tại Bách Hoa sơn trang có điều làm cho chàng thắc mắc mà không nghĩ ra được điều gì làm chàng chẳng yên tâm.

Trời tối dần lại. Cửa mở ra, Ngọc Lan cầm một cây đèn lồng từ từ tiến vào, đặt đèn xuống bàn rồi cất giọng ôn nhu nói:

-Trời sắp mưa to. Tiêu gia nên nghỉ sớm một chút. Để tiểu tỳ cởi áo cho.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không cần đâu.

Ngọc Lan biết chàng mắc cỡ, không dám miễn cưỡng, liền buông màn rồi rón rén rút lui ra.

Đột nhiên ánh chớp loé lên. Tiếp theo sấm nổ ầm ầm. Trời mưa như trút nước.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên quạt tắt đèn rồi nằm xuống giường. Chàng nghĩ tới những điều mắt thấy tai nghe mấy bữa nay, càng suy nghĩ càng băn khoăn.

Trong lúc nói năng chàng đã lỡ lời tiết lộ hết cả lai lịch. Đường như Chu Triệu Long đã

phát giác ra chàng không phải là Tiêu Lĩnh Vu nào đó mà oai danh chấn động giang hồ.

Toà Vọng Hoa lầu 13 tầng dường như đã bố trí cơ quan khắp nơi, cách phòng giữ cực kỳ nghiêm cẩn, chẳng khác gì phòng thủ cuộc tấn công một cách bất thành linh.

Những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn khiến chàng không sao ngủ được.

Bất giác đêm đã qua canh hai. Bên ngoài cửa sổ tiếng trời mưa sinh sinh.

Nằm chán, chàng ngồi dậy khoác áo khế mở cửa phòng bước ra đình viện.

Chàng sợ làm kinh động hai ả nữ tỳ, cất bước rất khẽ. Một cơn gió lạnh quạt vào mặt khiến tâm thần chàng tỉnh táo lại. Chàng ngừng đầu trông ra thấy đèn lửa trên Vọng Hoa lầu hãy còn sáng rực tựa hồ Thảm Mộc Phong vẫn chưa đi ngủ.

ánh chớp loé lên trên không soi rõ một bóng người cách đó mấy trượng đang từ từ bước tới.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ bóng người nhỏ bé. Chàng hít một hơi chân khí rồi tạt ngang mấy thước đứng tựa vào tường.

Người kia vẫn không ẩn mình cứ theo lối đi rải đá mà tới.

Tiêu Lĩnh Vu mới vào giang hồ, không nhận được khế quát hỏi:

-Ai đó?

Bóng người đột nhiên dừng lại đáp:

-Tiểu muội đây mà. Có phải Tiêu huynh đây không?

Hiển nhiên là Đường Tam Cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu tiến ra đón, chàng hỏi:

-Đang lúc đêm hôm khuya khoắt sao cô nương không ngủ, ra đây làm chi?

Đường Tam Cô khẽ bảo chàng:

-Nói khẽ chứ! Đừng làm kinh động hai tên nha đầu. Những người trong Bách Hoa sơn trang đều giỏi võ công, tai mắt họ cực kỳ minh mẫn.

Nàng không để Tiêu Lĩnh Vu lên tiếng, lại hỏi ngay:

-Sao Tiêu huynh cũng chưa ngủ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ không sao ngủ được, muốn đi tản bộ trong lúc trời mưa.

Đường Tam Cô nói:

-Tiểu muội cũng không ngủ được nên đến kiếm Tiêu huynh để nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Giữa lúc nửa đêm mà trai gái nói chuyện với nhau sao cho tiện? Cô có việc gì thì sáng mai hãy nói được chăng?

Đường Tam Cô đáp:

-Tiêu huynh là nam tử hán, là đại trượng phu. Tiểu muội còn không sợ thì Tiêu huynh ngại gì?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị đáp:

-Tuy lòng dạ chúng ta quang minh lỗi lạc, nhưng nam nữ phải phân biệt.

Nếu bị người trông thấy tất không tránh khỏi họ xì xầm bàn tán.

Đường Tam Cô nói:

-Chúng ta là người võ lâm, sao còn câu nệ qui củ tầm thường? Nếu theo thói nữ nhi ngoài thế tục thì bôn tẩu giang hồ thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Nàng nói quả có lý. Người võ lâm chẳng thể theo lễ pháp thông thường.

Đường Tam Cô thấy chàng nín lặng thì biết là mình đã thuyết phục được rồi, liền mỉm cười hỏi:

-Chúng ta đội mưa mà đi được không?

Tiêu Lĩnh Vu đang ôm nhiều mối nghi ngờ trong lòng, nghĩ thầm:

-Nàng là hạng nữ lưu nhưng xuất thân từ một thế gia trong võ lâm, kiến văn quảng bác. Ta hỏi nàng về mấy chỗ nghi ngờ càng hay.

Chàng liền cất bước đi về phía bụi hoa.

Đường Tam Cô dầm mưa tới nơi quần áo ướt hết, nhưng Tiêu Lĩnh Vu người hãy còn khô, nàng cầm cổ tay trái chàng dắt đi nói:

-Chúng ta đi vào trong kia cho khỏi ướt áo.

Tiêu Lĩnh Vu biết nàng hảo tâm nên không cự tuyệt, để nàng dắt đi.

Bầu trời âm đạm, đêm tối như mực. Nếu hai người không giỏi võ công, mục lực tầm thường thì chẳng thể nhìn rõ sự vật ngoài ba thước.

Hai người vừa ẩn vào trong giàn hoa thì đột nhiên có luồng hồng quang vọt lên trời cao 7, 8 trượng rồi nổ ra một đám bông lửa.

Tiếp theo mấy ngọn đèn lơ lửng cao lên.

Tiêu Lĩnh Vu thấy những đèn lồng này lúc lên cao lúc xuống thấp chuyển động không ngớt.

Đường Tam Cô khẽ kéo áo Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Có người lần đến Bách Hoa sơn trang. Nếu họ không có chuyện gì với chúng ta thì chúng ta cũng đừng xen vào.

Tiêu Lãnh Vu nói:

-Chúng ta là tân khách trong Bách Hoa sơn trang, có lý nào lại đứng tụ thủ bàng quan?

Đường Tam Cô đáp:

-Tiêu huynh cứ nghe lời tiểu muội là không sợ lầm lỡ. Nếu chúng ta thiện tiện động thủ thì chẳng những không làm cho Chu Triệu Long cảm kích mà còn khiến gã nổi dạ hoài nghi.

Tiêu Lãnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Tại sao vậy?

Đường Tam Cô đáp:

-Gã không muốn cho mình biết nhiều chuyện bí mật ở trong Bách Hoa sơn trang này.

Tiêu Lãnh Vu khẽ gật đầu nói:

-Lời của Tam cô nương quả là đúng lắm.

Chàng định thần nhìn ra thì những ngọn đèn lồng lúc xuống thấp lúc lên cao trong khoảng trời mưa gió. Có lúc lại đưa qua mé tả hay mé hữu nhưng tuyệt nhiên không nghe một tiếng động nào.

Đường Tam Cô nhìn ngọn đèn hiệu di chuyển không ngớt, khẽ bảo Tiêu Lãnh Vu:

-Võ công người mới đến rất cao thâm. Trong lúc nhất thời khó mà đánh lui được.

À phải rồi! Nhất định người này hiển nhiên đã đến thám thính, tuy không hiểu được rõ ràng, nhưng đã biết đại khái.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 34

Nhân Vật Nào Xâm Phạm Vọng Hoa Lâu

Đường Tam Cô ở trước mặt Tiêu Lĩnh Vu muốn tỏ ra mình biết nhiều hiểu rộng liền ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Những người này dường như muốn tấn công Vọng Hoa lâu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì quả nhiên phát giác ra những ngọn đèn lồng đều từ từ tập trung về phía Vọng Hoa lâu.

Lúc này những ngọn đèn trong Vọng Hoa lâu đều đã tắt hết.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo vọng lại:

-Tiêu gia!...

Tiêu Lĩnh Vu chau mày rảo bước ra khỏi giàn hoa hỏi:

-Có phải Ngọc Lan cô nương đó không?

Tiếng bước chân cấp bách chạy ra đồng thời với tiếng đáp lại:

-Chính phải tiểu tỳ.

Tiếng nói vừa dứt, người cũng tới nơi. Ngọc Lan và Kim Lan song song đi đến.

Hai ả cùng bịt đầu bằng tấm khăn lụa, mình mặc võ phục lưng đeo trường kiếm.

Kim Lan liếc mắt nhìn thấy Đường Tam Cô liền nói:

-Tam cô nương cũng ở đây. Thật là hay quá!

Đường Tam Cô đáp:

-Ta vừa mới đến.

Ngọc Lan tủm tỉm cười nói:

-Bọn tiểu tỳ vừa nhận được khản lệnh của nhị trang chúa bảo đến hỏi hai vị có muốn đi coi nhiệt náo không? Nếu hai vị cao hứng thì bọn nô tỳ xin dẫn hai vị đi.

Bằng không hai vị cứ việc đi ngủ.

Mấy câu này Tiêu Lĩnh Vu không thấy có gì quan trọng nhưng Đường Tam Cô nghe rồi ngán ngẩm kinh hãi. Vì nàng cảm thấy câu nói của hai ả nữ tỳ hiển nhiên lộ ra vẻ ngấm ngấm giám thị hành động của hai người.

Tiêu Lĩnh Vu thấy những ngọn đèn lồng trên cao đột nhiên chìm xuống hết, chỉ còn một ngọn chuyển động trong khoảng trời mưa gió, chàng không khỏi động tính hiếu kỳ đáp:

-Chu nhị trang chúa đã mời thì chúng ta nên đi coi mới phải.

Ngọc Lan đáp:

-Tiêu gia đã muốn thì để nô tỳ đi trước một bước dẫn đường cho hai vị.

Tiêu Linh Vu nói:

-Hãy chờ một chút.

Chàng chạy vào phòng ngủ lấy những vật tùy thân đem theo rồi đi với hai ả nữ tỳ.

Chàng ngấm ngấm để ý thân pháp của hai ả thấy mau lẹ kinh người thì nghĩ thâm trong bụng:

-Không ngờ trong Bách Hoa sơn trang cả bọn nữ tỳ cũng mình mang tuyệt kỹ.

Hai thị đi rất mau lại quen đường lối, chỉ xuyên qua những luống hoa một lát là tới chân Vọng Hoa lâu.

Tiêu Linh Vu ngừng đầu trông thấy một đại hán thân thể cao lớn tay cầm một ngọn đèn lồng giờ cao lên.

Chu Triệu Long vẫn mặc quần áo lịch sự, không đeo binh khí, nhưng phía sau gã có một hàng đại hán võ phục tay cầm trường kiếm.

Ngọc Lan tăng gia cước lực. Thị nhảy hai cái đến trước mặt Chu Triệu Long nghiêng mình nói:

-Đại giá của Tiêu gia cùng Tam cô nương đã tới.

Chu Triệu Long quay lại nghênh tiếp, cười nói:

-Làm kinh động nhả hứng của hai vị, tiểu đệ rất lấy làm áy náy.

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Chu huynh dạy quá lời. Bọn người phạm vào quý trang đi đâu hết rồi?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Chúng lên cả Vọng Hoa lâu rồi.

Tiêu Linh Vu lại hỏi:

-Chu huynh! Sao lại không ngăn cản họ?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Chúng chỉ đích danh đòi lên Vọng Hoa lâu. Nếu không để chúng như nguyện thì e rằng cũng khó lòng nhắm mắt.

Gã nói một cách thần nhiên tựa hồ không có chuyện gì.

Bỗng thấy ánh lửa lay động. Mười ba tầng Vọng Hoa lâu đồng thời lại sáng rực ánh đèn lửa.

Tiêu Linh Vu trong lòng ngờ vực nghĩ thầm:

-Sao lại có chuyện địch nhân đòi đến đâu là cho họ đến đó mới thật là kỳ!

Chu Triệu Long lại cười hỏi:

-Sao? Tiêu huynh và Tam cô nương có muốn lên lầu coi họ đánh nhau không?

Tiêu Linh Vu không nhịn được tính hiếu kỳ đáp:

-Nếu không có điều chi bất tiện thì tiểu đệ cũng muốn lên lầu để coi cho biết.

Chu Triệu Long cười nói:

-Hay lắm! Chúng ta lên lầu coi!

Gã quay lại bảo Ngọc Lan và Kim Lan:

-Các người hãy về Lan Hoa tịnh xá trước đi!

Hai tên nữ tỳ khom lưng rồi trở gót đi ngay.

Gã lại đảo mắt nhìn bọn đại hán võ phục tay cầm binh khí nói:

-Các người canh giữ ở dưới lầu. Nếu những người lên lầu mà yên ổn xuống được thì đưa họ ra khỏi trang, không được làm khó dễ.

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm:

-Gã Chu Triệu Long này quả nhiên có độ lượng, người thường không thể bì kịp.

Bỗng thấy Chu Triệu Long chấp tay tùm tùm cười nói:

-Mời Tiêu huynh cùng Tam cô nương lên lầu.

Đường Tam Cô muốn tìm lời khiêm tốn thì thấy Tiêu Lĩnh Vu đã rào bước tiến lên Vọng Hoa lầu, lập tức nàng cất bước theo sau chàng. Chu Triệu Long đi sau cùng.

Tiêu Lĩnh Vu liếc nhìn thấy người mặc võ phục giữ ở tầng lầu thứ nhất sắc mặt lợt lạt, đứng tựa vào tường. Tay gã cầm một thanh đao răng cưa trở xuống đất.

Cánh tay mặt máu tươi ra ướt hết nửa vạt áo. Hiển nhiên hán bị thương trầm trọng.

Chu Triệu Long ngó người bị thương cười mát hỏi:

-Sao? Bọn chúng lên tầng lầu thứ hai rồi ư?

Giọng gã nói vẫn thản nhiên lạnh lùng, đã không an ủi người bị thương lại không có ý điều trị cho hán.

Đại hán cử động thân hình đáp:

-Nô tài không thể chống được địch nhân...

Chu Triệu Long ngắt lời:

-Không cần đâu.

Rồi dắt Tiêu Lĩnh Vu lên tầng thứ hai.

Người giữ cửa tầng lầu này ngồi xếp bằng dưới đất. Trước mặt đặt một thứ binh khí hình thù rất lạ. Cái đó kêu bằng Vạn tự Mai hoa xxxxx. Hai khoé mắt và miệng hán còn nhỏ máu tươi.

Chu Triệu Long chau mày trầm giọng hỏi:

-Bọn người mới đến đâu rồi?

Người gác cửa đáp:

-Nô tài trúng một chưởng, bị thương vào nội phủ, không ngăn cản được đành để chúng xông lên.

Chu Triệu Long nói:

-Tiêu huynh! Chúng ta lên tầng lầu thứ ba coi.

Rồi gã dắt Tiêu Lĩnh Vu đi lên tiếp.

Trên tầng lầu này hãy còn dấu vết đánh nhau. Đại hán gác cửa ôm cánh tay trái tựa mình vào một cái bàn gỗ.

Chu Triệu Long không hỏi gì nữa, dắt Tiêu Lĩnh Vu lên thẳng tầng thứ tư. Dưới ánh sáng đèn lửa nhìn rõ tên đại hán giữ cửa lầu nằm ngay trên ván gác.

Khắp mình gã bị thương bốn năm chỗ. Máu tươi vẫn còn đang chảy.

Tiếng binh khí đụng nhau vang lên từ tầng lầu thứ năm vọng xuống.

Chu Triệu Long nói:

-Tiêu huynh! Bọn người mới đến đang ở lầu năm. Chúng ta mau chạy lên xem.

Tiêu Lĩnh Vu thấy người gác cửa nằm sóng sượt dưới đất, thương thế rất trầm trọng, máu tươi vẫn chưa ngừng chảy. Hiển nhiên gã không thể tự mình vận khí chỉ huyết. Nếu không tìm cách cứu trị thì chẳng mấy chốc máu chảy hết mà chết. Lòng chàng không nỡ liền cựa ra khỏi tay Chu Triệu Long nói:

-Người này bị thương nặng lắm. Chúng ta hãy cứu y đã.

Chu Triệu Long mỉm cười, không tỏ ý ngăn trở.

Đường Tam Cô chạy tới trước lấy thuốc dầu rịt vào bốn chỗ vết thương cho đại hán.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay mặt lên điểm vào bốn chỗ huyết đạo cho gã.

Đại hán khẽ nghiêng mình nói:

-Đa tạ các vị đã cứu viện cho!

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Hay hơn hết là ông bạn đừng cử động, cứ nằm yên điều dưỡng trong vòng một giờ.

Bỗng nghe tiếng khí giới trên lầu đánh nhau rất kịch liệt. Hiển nhiên cuộc ác đấu đã đến lúc khấn trương tới hạn.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nữa, xoay mình chạy thẳng lên tầng lầu thứ năm.

Trên tầng lầu này cuộc ác chiến đang diễn ra kịch liệt, kiếm hoa loang loáng, đao quang như tuyết vây bọc lấy hai bóng người.

Một lão già râu bạc chùng xuống trước ngực đứng tựa cửa thang lầu. Tay mặt lão cầm một cây Lý công quả. Ngoài ra còn một đại hán chừng 30 tuổi tay cầm trường kiếm.

Lão già vẻ mặt trầm trọng đưa mắt ngó Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu nhưng lão vẫn giữ vẻ thản nhiên. Còn đại hán không nhẫn nại được, đưa trường kiếm ngăn cản ba người. Chu Triệu Long tủm tỉm cười nói:

-Huynh đài cú yên tâm, bọn tại hạ không có ý động thủ.

Lão già lạnh lùng nói:

-Thế là người sáng suốt, tự biết mình lắm.

Tiêu Lĩnh Vu đi trước thấy đại hán đưa trường kiếm ra, mũi kiếm còn cách trước ngực chàng không đầy nửa tấc thì trong lòng ghét cay ghét đắng, lạnh

lòng nói:

-Tránh ra!

Chàng ngấm ngấm vận nội lực ra ngón tay trái búng vào thanh kiếm.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng, thanh trường kiếm trong tay đại hán đột nhiên tuột khỏi tay, bay ra đập vào vách tường.

Lão râu bạc biến sắc nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nhất chỉ thiên công của huynh đài thật đã đến độ khủng khiếp!

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ sử đây không phải là Nhất chỉ thiên công.

Lão già then đỏ mặt lên cúi đầu xuống.

Tiêu Lĩnh Vu chưa hiểu việc đời, nên không biết câu nói của mình như vậy là làm cho lão già phải mất mặt.

Những người trong trường ai cũng ngấm ngấm kinh hãi trong lòng vì chàng chỉ búng một cái mà khiến cho binh khí trong tay đối phương bị văng đi.

Ngoài môn Nhất chỉ thiên công của phái Thiếu Lâm, trên thế gian ít khi nghe đến một công

phu chỉ lực nào ghê gớm đến thế.

Đại hán bị văng mất kiếm vừa kinh hãi vừa then thùng đứng ngăn người ra đương trường. Hồi lâu gã mới buông tiếng thở dài rồi lùi lại đứng bên lão già.

Bỗng thấy lão già thu cây Lý công quả về nói:

-Dừng tay!

Thanh âm lão như sấm nổ làm chấn động màng tai người nghe.

Đao quang kiếm ảnh đang giao nhau bỗng phân ra rồi hai người xuất hiện.

Một người là thiếu niên anh tuấn lối 20 tuổi toàn thân vận võ phục, tay cầm trường kiếm, còn một là đại hán cỡ 40 tuổi tay cầm thanh Quỷ đầu đao sống dày lưỡi mỏng.

Thiếu niên cầm kiếm nghiêng mình hỏi:

-Sự phụ có điều chi dạy bảo?

Lão già râu bạc thở dài nói:

-Trong Bách Hoa sơn trang có rồng ẩn cạp nấp. Kiếp này e rằng khó lòng báo được mối huyết cừu của gia gia ngươi.

Gã thiếu niên hai hàng châu lệ rồng rồng nói:

-Kẻ làm con không dám chết được hung thủ đã sát hại phụ thân mình thì còn mặt mũi nào sống ở đời nữa.

Gã vung trường kiếm lên toan đâm cổ tự vẫn.

Lão già vung tay đánh trúng vào huyết Khúc trì bên tay mặt thiếu niên khiến gã tê dại đánh rớt trường kiếm xuống đất.

Lão già cười lạt nói:

-Ô hay, ngươi định chết cho ta coi chẳng?

Gã thiếu niên vội quỳ xuống đáp:

-Khi nào đệ tử lại... dám như vậy!

Lão già tỏ vẻ bi phẫn thở dài nói:

-Hài tử lượm binh khí lên, chúng ta đi thôi!

Chàng thiếu niên không dám chống lại, cúi xuống lượm kiếm rồi lui lại bên lão già.

Tiêu Lĩnh Vu đứng trước tình trạng này khác nào lạc vào giữa đám mây mù.

Chàng băng khuâng không biết phải làm thế nào.

Bỗng lão già quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu chấp tay hỏi:

-Xin huynh đài cho biết cao danh quý tính?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Lão già mới đầu ngăn người ra một chút, sau lão nói:

-Té ra là Tiêu đại hiệp. Đêm nay lão phu đã được lĩnh giáo, suốt đời cảm kích.

Non xanh còn đó, nước biếc còn đây. Chúng ta còn ngày tái hội...

Lão quay lại ngó hai tên đệ tử đứng ở phía sau rồi bảo chúng:

-Chúng ta đi thôi.

Lão kéo lê cây thiết trượng, cất bước đi trước.

Tên đại hán và gã thiếu niên nét mặt lộ vẻ nghi ngờ, tinh thần ngơ ngác.

Nhưng chúng thấy sư phụ hậm hực cất bước đành phải đi theo.

Chu Triệu Long tránh sang bên để nhường lối. Gã khoanh tay thi lễ nói:

-Ba vị thùng thẳng lên đường. Miễn cho tiểu đệ khỏi chân.

Lão râu dài lạnh lùng nói:

-Lão phu mà không chết thì trong vòng ba năm thế nào cũng trở lại.

Chu Triệu Long cười nói:

-Bách Hoa sơn trang ngày đêm mở rộng cửa. Các vị muốn đến lúc nào cũng xin thừa tiếp!

Lão già vẻ mặt buồn rầu thâm trầm, đưa mắt chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Lão phu đã mười năm nay không bước chân vào chốn giang hồ. Phen này xuống núi đã nghe đại danh nhưng không ngờ lại gặp huynh đài ở Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay hỏi:

-Quý tính lão huynh đài là gì?

Lão già cặp mắt lấp lánh hàn quang đáp:

-Là một kẻ vô danh ở chốn giang hồ thì có nói ra Tiêu đại hiệp cũng không biết được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tại hạ mới bước chân vào chốn giang hồ quả thực biết rất ít người.

Lão già cười rộ nói:

-Hay cho kẻ biết rất ít người!

Rồi lão trở gót xuống lầu. Ba người đi nhanh như gió, chớp mắt đã mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

-Chu huynh! Ba vị này là nhân vật thế nào?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Đa số người giang hồ là bọn cuồng vọng. Tiêu huynh đừng hỏi đến họ thì hơn.

Đường Tam Cô đột nhiên xen vào:

-Lão này dường như là Bí Hiệp Thường Đại Hải mà người giang hồ vẫn đồn đại...

Chu Triệu Long lạnh lùng dương mắt lên nhìn nàng nói:

-Tiểu đệ chưa được nghe đến cái tên này bao giờ.

Đường Tam Cô chợt cảnh giác liền im tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Bí Hiệp Thường Đại Hải đã có tiếng hào hiệp thì dĩ nhiên không phải hạng người đốn mạt.

Đường Tam Cô nghĩ tới lời ước với Chu Triệu Long liền mỉm cười nói:

-Tiểu muội chỉ nghe mẫu thân đề cập đến cái tên này, chẳng hiểu có phải lão không.

Chu Triệu Long nói:

-Đại danh Tiêu huynh làm chấn động võ lâm nên ba người đó biết là khó nổi ăn thua đành chịu rút lui. Như vậy là may cho họ đấy.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Chu huynh dạy quá lời...

Chu Triệu Long nói:

-Vì ba người đó đến quấy nhiễu mà làm kinh động cuộc yên nghỉ của hai vị. Đêm đã khuya rồi, Tiêu huynh và Tam cô nương về ngủ quách.

Gã đi trước dẫn đường đưa Tiêu Lĩnh Vu về Lan Hoa tịnh xá rồi cáo từ lui về phòng mình.

Kim Lan, Ngọc Lan đã chờ sẵn. Chúng quỳ xuống cởi giày cho Tiêu Lĩnh Vu rồi cười hỏi:

-Tiêu gia có muốn ăn gì không?

Tiêu Lĩnh Vu xua tay nói:

-Không cần nữa! Các cô đi ngủ thôi.

Kim Lan vừa cười vừa rút lui. Còn Ngọc Lan ngồi xuống chiếc ghế gỗ ở trong nhà.

Tiêu Lĩnh Vu toan giục thị thì thị đã lên tiếng trước:

-Xin Tiêu gia cứ lên giường nghỉ. Tiểu tỳ ngồi chầu chực ở đây để chờ Tiêu gia dạy bảo.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay loạn lên nói:

-Một trai một gái ở cùng nhà ban đêm thế nào được. Cô nương về nghỉ đi, nếu cô ngồi đây tại hạ không ngủ được.

Ngọc Lan từ từ đứng dậy, nét mặt buồn rầu, cặp mắt lộ vẻ đau khổ. Thị như muốn nói gì lại thôi, lừ thừ cất bước lui ra.

Tiêu Lĩnh Vu tuy thấy thị có vẻ khác lạ, nhưng không muốn dẫn dắt câu chuyện nên cũng không hỏi nữa. Chàng đóng cửa phòng rồi lên giường nằm, bụng bảo dạ:

-Hai con nha đầu này dường như có vẻ khác lạ, sáng mai mình phải mách Chu huynh để đổi hai tên khác.

Rồi chàng nhắm mắt ngủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngủ say cho đến lúc trời sáng bạch mới tỉnh giấc. Chàng vừa mở cửa đã thấy Kim Lan, Ngọc Lan ăn mặc khác kiểu chờ ở ngoài cửa.

Bữa nay hai ả mặc áo trắng màu hồng trông rất diêm dúa. Chúng vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu liền tươi cười khom lưng nói:

-Tiêu gia cần dùng thức gì chăng?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

-Không cần đâu. Các cô lễ độ thái quá!

Ngọc Lan đáp:

-Nếu bọn tiểu tỳ hầu hạ Tiêu gia không được chu đáo tất bị đánh đòn. Miễn sao Tiêu gia được vui vẻ thì dù bọn tiểu tỳ có muôn thác cũng cam lòng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tại hạ muốn ra ngoài nhà tản bộ, các cô bắt tất phải đi theo.

Vườn hoa rực rỡ, hương lan thoang thoảng đưa lên mũi khiến cho tâm thần khoan khoái. Chàng từ từ thả bước đi giữa các luống hoa.

Đêm qua vừa một phen mưa gió nặng nề, bây giờ ánh triêu dương toả ánh vàng xuống trần gian. Hoa lá còn đọng nước càng thêm vẻ xinh tươi như muôn ngàn hạt trân châu lóng lánh.

Tiêu Lĩnh Vu tâm thần thanh thoi, nhưng chợt nhớ tới những chuyện xảy ra đêm qua, bao nhiêu mối nghi ngờ nổi lên trong đầu óc chàng.

Chàng cảm thấy dường như rất nhiều sự bí ẩn đang nấp nánh trong toà Bách Hoa sơn trang mỹ lệ này.

Đại trang chúa Thảm Mộc Phong đối với Chu Triệu Long tuy ngoài miệng kêu huynh gọi đệ, nhưng thực ra Chu Triệu Long kính sợ lão hơn cả đồ đệ kính sợ sư phụ. Kim Lan, Ngọc Lan đầy vẻ đoan trang mỹ lệ mà cử động lại ra chiều phóng đảng lẳng lơ.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe một trận cười sang sảng vọng lại rồi có tiếng người hỏi:

-Tiêu huynh! Sao không ngủ thêm lúc nữa? Phải chăng hai tên nha đầu sẵn sóc không được chu đáo?

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thì ra Chu Triệu Long. Bữa nay gã mặc áo

thanh bào đang từ từ đi tới.

Chàng liền tiến lại nghinh tiếp chấp tay đáp:

-Hai cô đó lẽ độ có thừa...

Chàng đang nói dở câu bỗng ngó thấy hai ả nữ tỳ sóng vai đứng bên khóm hoa cách đó chừng hơn trượng. Hai thị mày liễu nhú lại, nét mặt lo buồn.

Cặp mắt lộ ra vẻ vô cùng khiếp sợ. Chàng toan nói hai cô lẽ độ nhiều quá mà chàng không quen thành ra ngượng ngùng, để Chu Triệu Long đổi hai ả khác. Nhưng chàng thấy chúng lộ vẻ khiếp sợ liền đổi giọng:

-Tiểu đệ được Chu huynh khoản đãi quá chu đáo, trong lòng rất đổi băn khoăn.

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiểu đệ cùng Tiêu huynh mới gặp mặt nhưng chẳng khác tình cố cựu. Tiểu đệ chỉ lo tiếp đãi có điều sơ suất mà Tiêu huynh lại nói vậy thì ra coi tiểu đệ như người ngoài hay sao?

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Đại trang chúa cảm ơn Tiêu huynh đã đuổi địch đêm qua nên sai tiểu đệ mời Tiêu huynh lên Vọng Hoa lầu trò chuyện. Tiểu đệ sợ làm mất giấc ngủ của Tiêu huynh nên tiểu đệ không dám đến sớm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Nếu hần quả có lòng cảm kích thì sao không đến đây để cảm ơn?

Ngoài miệng chàng đáp:

-Chu huynh hãy chờ một chút để tiểu đệ rửa mặt đã.

Chàng rào bước chạy về phòng thấy hai ả nữ tỳ đã sắp sẵn nước rửa mặt.

Chàng vội vã gọi rửa xong liền đi theo Chu Triệu Long đến Vọng Hoa lầu.

Chu Triệu Long là người tâm tư sâu xa, để ý nhìn thần sắc Tiêu Lĩnh Vu là hiểu ngay ý nghĩ trong lòng chàng. Gã vội lên tiếng:

-Trang chúa hãy còn khó ở, sức khỏe chưa hoàn toàn bình phục không thể thân hành đến mời, nhưng đã ân cần dặn tiểu đệ cáo lỗi với Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu quả nhiên ngơ lòng, vội đáp:

-Chu huynh dạy quá lời!

Chu Triệu Long mỉm cười đáp:

-Từ ngày đại trang chúa dưỡng bệnh trên Vọng Hoa lầu chưa tiếp kiến một vị tân khách nào, mà đối với Tiêu huynh một cách trịnh trọng đặc biệt.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Chu huynh có biết đại trang chúa thỉnh tại hạ về việc gì không?

Chu Triệu Long đáp:

-Tiêu huynh cứ gặp đại trang chúa sẽ rõ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã tới Vọng Hoa lầu. Những vết tích chiến đấu đêm qua đã được dọn sạch sẽ. Mấy tên gác cửa bị thương đều đã được thay bằng người mới.

Chu Triệu Long dẫn Tiêu Lĩnh Vu lên thẳng tầng lầu thứ mười ba.
Thẩm Mộc Phong đã chờ sẵn ở ngoài cửa. Hắn cất tiếng chào và mỉm cười.
Tiêu Lĩnh Vu chấp tay hỏi:
-Được đại trang chúa quá yêu cho mời tại hạ lên đây, chẳng hiểu có điều chi dạy bảo?
Thẩm Mộc Phong cười đáp:
-Đêm qua nhờ tiểu huynh đệ đuổi cường địch, tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 35

Thẩm , Chu , Tiêu Kết Nghĩa Chi Lan

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Câu chuyện nhỏ nhất đó hà tất đại trang chúa phải quân tâm?

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy trên lầu bữa nay có chỗ khác hôm qua là trong phòng mé đông có treo một bức màn lụa vàng rộng chừng tám thước.

Thẩm Mộc Phong mời khách ngồi rồi nói:

-Chu nhị đệ đêm qua có nói chuyện về võ công của Tiêu huynh. Y rất khâm phục và có ý muốn với lên cao...

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Chu Triệu Long đỡ lời:

-Đại trang chúa cũng biết Chu huynh tài hoa tuyệt thế, trăm năm hiếm có, muốn cùng Tiêu huynh kết giao. Không hiểu ý kiến Tiêu huynh ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt đáp:

-Cái đó tiểu đệ khi nào dám hy vọng? Tiểu đệ bất quá chỉ là một kẻ hậu tiến mạt học.

Chu Triệu Long ngắt lời:

-Ngày trước Lưu, Quan, Trương kết nghĩa đào viên chia sẻ ngọt bùi, chung lo hoạn nạn mà để tiếng thơm hơn đời. Tiểu đệ tuy bất tài nhưng cũng muốn bắt chước thịnh sự của cổ nhân.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Hai người này đột nhiên coi ta trịnh trọng, không hiểu họ có dụng ý gì?

Chẳng lẽ họ thật tình vì thấy võ công ta cao thâm mà khâm phục?

Tuy chàng được ba vị dị nhân truyền dạy võ công mà chính chàng cũng không hay biết mình đã luyện đến trình độ nào, vào hàng nhân vật thứ mấy trong võ lâm.

Chu Triệu Long kéo tấm rèm lụa vàng mở ra thì phía trong là bức hoạ "Đào viên kết nghĩa" treo trên vách. Phía trước bức tranh đã bày hương án, lễ phẩm và một bát rượu lớn. Hai ngọn đèn hồng trúc cao lớn đặt hai bên. Xem chừng nếu Tiêu Lĩnh Vu ưng thuận là lập tức cử hành trọng lễ kết nghĩa anh em.

Chu Triệu Long nhìn chăm chú vào mặt Tiêu Lĩnh Vu thung thảng hỏi:

-Tiêu huynh mà không chê anh em tại hạ, vui lòng kết nghĩa hay trái lại cũng xin cho biết?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp:

-Vụ này tiểu đệ nghĩ lại rồi mới trả lời được.

Thẩm Mộc Phong hơi biến sắc mặt hỏi:

-Việc kết minh đâu có thể miễn cưỡng được? Tiêu huynh đã không muốn thì thôi.

Bầu không khí trong trường biến thành trơ trẽn.

Thẩm Mộc Phong và Chu Triệu Long cùng ngó thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long khoé mắt lộ vẻ khấn cầu. Còn Thẩm Mộc Phong sắc mặt vẫn thản nhiên khiến người ta khó mà hiểu được ý hẩn.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài đứng dậy nói:

-Hai vị đã coi trọng tiểu đệ như vậy, nếu tiểu đệ còn khước từ thì ra bất cặn nhân tình.

Chu Triệu Long cả mừng hỏi:

-Tiêu huynh chấp nhận rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

-Tiểu đệ vẫn còn khờ dại, xin hai vị huynh trưởng giáo huấn thêm cho.

Chàng còn ít tuổi non mặt, tuy thấy chuyện này đột ngột nhưng bị thái độ khản khoản của hai người làm cho bối rối, chàng không tự chủ được đành phải ưng thuận.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt đang lạnh lùng bỗng nở một nụ cười nói:

-Tiêu huynh đệ cứ yên tâm. Bữa nay chúng ta kết nghĩa rồi sinh tử có nhau.

Huynh đệ có chỗ nào cần đến bọn ta thì dù nhảy vào nước lửa cũng chẳng từ nan.

Hẩn nói rồi tiến đến trước hương án khẽ vỗ tay hai tiếng.

Cánh cửa ngậm trong bức tường lay động. Hai thiếu nữ áo trắng tiến ra thấp đèn nến lên xong rồi lùi lại.

Thẩm Mộc Phong thấp hương cắm vào bát hương rồi quỳ xuống chấp tay tuyên thệ:

-Thẩm Mộc Phong này năm nay 48 tuổi, cùng Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu kết nghĩa giao minh. Từ nay hoạn nạn cùng lo, sống chết có nhau. Nếu sinh lòng bội bạc đã có trời đất chứng minh, chẳng được yên lành.

Hẩn đứng dậy cầm lưỡi trủy thủ trên bàn chích đầu ngón tay cho máu chảy vào bát rượu.

Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu cùng lập lời trọng thệ rồi thích huyết.

Thẩm Mộc Phong quấy đều bát rượu, chia làm ba chung, mỗi người uống một chung.

Thẩm Mộc Phong lại giơ tay lên vẫy. Hai thiếu nữ áo trắng lật đật chạy ra thu dọn bàn thờ và bức họa "Đào viên kết nghĩa" rồi lùi ra.

Thẩm Mộc Phong trong lòng vui sướng tùm tùm cười nói:

-Tam đệ! Từ nay chúng ta đã kết minh, tình đồng cốt nhục. Anh em có hoạn

nạn hay công việc gì cứ nói cho nhau biết...

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới Khâu Tiểu San liền nói:

-Tiểu đệ có một chuyện khó giải quyết, không hiểu nên bắt đầu từ đâu.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

-Việc gì? Nếu ta làm được sẽ hết sức giúp Tam đệ.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

-Kể ra việc này cũng không có chi cần kíp, tiểu đệ muốn kiếm hành tung hai người.

Chu Triệu Long hỏi:

-Ai vậy? Tam đệ cứ nói tên họ để đại ca đây chủ trương cho.

Gã này rất khéo nói, ai nghe cũng lọt tai.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ muốn kiếm Trung Châu Nhị Cổ.

Chàng nhớ rằng trên thế gian này chỉ có Trung Châu Nhị Cổ là biết Khâu Tiểu San lạc lõng nơi đâu. Nếu muốn kiếm Khâu Tiểu San tất phải tìm đến Trung Châu Nhị Cổ mới hỏi ra được.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

-Năm năm trước Trung Châu Nhị Cổ đột nhiên mất tích trên chốn giang hồ. Số đông bạn hữu võ lâm đều lầm tưởng chúng chết rồi, hay đã tích lũy được nhiều kim ngân châu báu nên tìm chốn lánh đời hưởng thụ không trở lại giang hồ nữa. Nhưng bọn chúng che mắt tiểu huynh thế nào được! Hai người đó chẳng những chưa chết mà cũng không lánh đời, vẫn qua lại giang hồ. Chúng ỷ vào thuật hoá trang kỳ diệu biến cải thành nhiều lối mà thôi.

Chu Triệu Long ngắt lời:

-Trung Châu Nhị Cổ là những nhân vật nổi tiếng mấy chục năm nay và kiếm chúng chẳng khó khăn gì. Sao bây giờ không để nguyên chân tướng qua lại giang hồ mà phải ẩn tích mai danh trà trộn võ lâm?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

-Hai người đó lòng tham không đáy, vừa lừa gạt vừa cướp đoạt được không biết bao nhiêu tài sản mà vẫn chúng nào tạt nẩy. Non sông còn biến đổi chứ tính người khó nổi chuyển dời. Dù họ chỉ còn sống một ngày cũng chẳng chịu buông tay. Bọn chúng ẩn tích mai danh qua lại giang hồ tất là muốn tìm kiếm điều gì, hoặc bị một vô cay đắng không tiện lộ diện hành động để mất thanh danh, nên mới thay hình đổi dạng ngấm ngấm trà trộn vào chốn giang hồ để điều tra hành tung địch nhân.

Chu Triệu Long hỏi:

-Trung Châu Nhị Cổ có đi lại gì với Bách Hoa sơn trang ta không?

Thẩm Mộc Phong đáp:

-Trước kia chúng ta có gặp nhau mấy lần, nhưng không phải đồng đạo thành ra ai làm việc người ấy, không dính líu gì với nhau.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Đại ca có biết hiện giờ bọn Trung Châu Nhị Cổ đang ở đâu không?

Thẩm Mộc Phong buông nhẹ tiếng thở dài đáp:

-Hơn hai năm nay tiểu huynh dưỡng thương ở trên Vọng Hoa lâu, chưa từng ra khỏi Bách Hoa sơn trang một bước, nên chưa hiểu hành tung Trung Châu Nhị Cổ.

Nhưng tiểu huynh sẽ hết sức, quyết chẳng để tam đệ thất vọng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất cảm kích nói:

-Đa tạ đại ca!

Thẩm Mộc Phong xua tay ngăn lại không để chàng nói nữa. Hắn hỏi:

-Tam đệ kiếm Trung Châu Nhị Cổ vì việc gì?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Vụ này có liên quan đến Khâu tử tử và chiếc chìa khoá cung cấm. Bây giờ không nên nói ra là hơn.

Nhưng chàng không biết nói dối, trầm ngâm hồi lâu vẫn không thốt nên lời.

Thẩm Mộc Phong tủm tủm cười nói:

-Tam đệ đã có chỗ khó khăn thì bắt tất phải nói ra. Tiểu huynh sẽ hết sức điều tra vụ này. Trong vòng năm ngày chắc sẽ có tin cho tam đệ...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Các vị xuống lầu đi! Giờ hành công của tiểu huynh đã đến rồi.

Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy cáo từ, rời khỏi Vọng Hoa lâu.

Tiêu Lĩnh Vu về toà Lan Hoa tịnh xá để nguyên áo lên giường nằm. Chàng càng nghĩ càng thấy nhiều chuyện quái dị, thầm nghĩ:

-Toà Bách Hoa sơn trang này là nơi rùng rợn ảm đạm, thần bí khôn lường.

Mình chưa hiểu Thẩm Mộc Phong và Chu Triệu Long là người như thế nào đã giao kết anh em thì không khỏi vội vã. Nay đã thành nghĩa huynh đệ thì dù họ chẳng phải thiện nhân mình cũng chẳng thể phản bội lời thề.

Sau chàng lại nghĩ trước tình trạng đó mà chàng không ưng thuận cũng khó lòng xuống đài được.

Hai ý niệm mâu thuẫn nhau không ngót xung đột trong đầu óc chàng. Muốn bỏ đi không nghĩ tới nữa cũng không được.

Ngọc Lan và Kim Lan đã đứng trong nhà từ lúc nào. Chúng thấy chàng về mặt đầm chiêu đường như có nhiều tâm sự nên không dám kinh động, lại rón rén lùi ra.

Vụ Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính hành thích Chu Triệu Long trên lầu ngoài thành Quý Châu lại hiện lên trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu. Một lão già nghiêm nghị lạnh lùng và một thiếu nữ đoan trang lúc bỏ đi đã tỏ ra vô cùng hận

chàng. Tình trạng này như in sâu vào đầu óc chàng không bỏ ra được.

Kể đến bọn Bí Hiệp Thường Đại Hải đường như cũng không phải hạng ác

mà sao lại kết thâm thù với Bách Hoa sơn trang?
Bao nhiêu nghi vấn khiến chàng không khỏi thắc mắc.
Tiêu Linh Vu còn đang ngẫm nghĩ thì cửa phòng kệt mở. Đường Tam Cô thung thảng bước vào.
Tiêu Linh Vu đứng phắt dậy nói:
-Trong phòng ngủ không tiện tiếp khách, vậy chúng ta ra phòng khách nói chuyện.
Đường Tam Cô lắc đầu đáp:
-Tiêu huynh hãy còn câu chấp lễ phép nhiều quá. Nhà trong nhà ngoài cũng vậy mà thôi.
Tuy miệng nàng phản đối, nhưng chân nàng cũng bước lui ra nhà ngoài.
Tiêu Linh Vu theo ra ngồi tiếp khách.
Đường Tam Cô hỏi ngay:
-Tiêu huynh đã lại lên Vọng Hoa lâu rồi ư?
Tiêu Linh Vu đáp:
-Đúng thế sao cô nương biết? Phải chăng Ngọc Lan và Kim Lan đã nói cho cô hay?
Đường Tam Cô lắc đầu đáp:
-Không phải chúng tôi nói. Dù chúng tôi có biết cũng không dám nói. Chính mắt tiểu muội trông thấy Tiêu huynh lên lâu. Chẳng hiểu Thảm đại trang chúa mời Tiêu huynh lên Vọng Hoa lâu có việc gì?
Tiêu Linh Vu trầm ngâm một lúc rồi đáp:
-Bọn họ ở trên Vọng Hoa lâu bày hương án cùng tại hạ kết làm anh em.
Đường Tam Cô thoáng lộ vẻ kỳ dị. Không hiểu lòng nàng vui hay buồn. Sau một lúc nàng thở dài hỏi:
-Tiêu huynh có ưng chịu không?
Tiêu Linh Vu đáp:
-Bọn họ quá đối ân cần, tại hạ không tiện cự tuyệt.
Đường Tam Cô hỏi:
-Vậy Tiêu huynh ưng thuận rồi sao?
Tiêu Linh Vu đáp:
-Tại hạ ưng thuận rồi.
Đường Tam Cô nói:
-Chắc Tiêu huynh cũng biết về luật giang hồ coi trọng bề bậc lớn nhỏ. Nghĩa thầy trò như tình mẫu tử là chuyện dĩ nhiên không cần bàn tới. Anh em kết nghĩa kẻ làm em cũng suốt đời phải tuân theo mệnh lệnh của huynh trưởng.
Tiêu huynh
đã kết nghĩa anh em với Thảm đại trang chúa và Chu nhị trang chúa thì từ nay hai người đó cò bàn điều gì tất Tiêu huynh phải hết sức mà làm.
Trong lòng Tiêu Linh Vu chứa chất bao nhiêu mối hoài nghi bất giác buông

tiếng thở dài nói:

-Nếu họ bảo làm những chuyện mà tại hạ không muốn thì tại hạ yêu cầu họ thu hồi mệnh lệnh.

Đường Tam Cô chuyển động cặp mắt nhìn quanh một hồi rồi hỏi:

-Tỷ như họ sai Tiêu huynh đi giết một người Tiêu huynh có đi hay không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Cái đó còn tùy. Nếu là người tàn ác bất nhân cần giết đi để trừ hại thì dĩ nhiên tại hạ phải làm theo.

Đường Tam Cô khẽ hỏi:

-Nếu là người tốt thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn người ra. Chàng vấp phải chuyện này trong lòng bồi hồi, không hiểu trả lời ra sao.

Đường Tam Cô lại hỏi:

-Lại còn trường hợp Tiêu huynh chưa biết là người tốt hay người xấu thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu trố mắt nhìn thành thành, vẫn không trả lời được.

Đường Tam Cô tủm tỉm cười hỏi tiếp:

-Ngay chúng ta đây đã biết nhau, Tiêu huynh coi tiểu muội tốt hay xấu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ quen cô nương chưa được bao lâu không dám đoán bừa.

Đường Tam Cô hỏi:

-Nếu hai vị minh huynh hạ lệnh cho Tiêu huynh trong vòng một giờ phải lấy được thủ cấp của tiểu muội về phục mệnh thì Tiêu huynh làm thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Cái đó... Tại hạ chưa nghĩ đến...

Đường Tam Cô đột nhiên đứng dậy đi quanh trong nhà, đưa mắt nhìn khắp chỗ dường như để ý xem có ai nghe lén không.

Tiêu Lĩnh Vu vốn đã có ý nghi ngờ, bây giờ lòng chàng càng thêm u uất, chàng cũng đứng phắt dậy nói:

-Tại hạ muốn đi hỏi họ cho biết rõ.

Đường Tam Cô vội cản lại hỏi:

-Không được! Tiêu huynh đi hỏi họ làm chi?

Bỗng nàng giơ ngón trỏ lên môi khẽ nói:

-Có người đến đó. Tiêu huynh ngồi xuống đi.

Đoạn nàng ngồi xuống trước.

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu trông ra thì thấy một bọn đại hán võ phục chia thành năm màu sắc từ từ tiến đến toà Lan Hoa tịnh xá.

Bọn người này đều đeo binh khí như sắp ra trận.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hoang mang không đoán ra được bọn này đến đây làm chi.

Bọn đại hán này đứng sắp hàng thành năm tổ, mỗi tổ năm người cộng là 25 người. Năm người lãnh đội đi đầu vào thẳng tới toà Lan Hoa tịnh xá.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp quay lại ngó Đường Tam Cô hỏi:

-Những người này đến đây làm chi?

Đường Tam Cô đáp:

-Tiêu huynh bắt tất phải hoang mang. Họ không đến bắt Tiêu huynh đâu.

Tiêu huynh cứ ngồi đằng hoàng nghe xem bọn chúng nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu cho là phải liền ngồi xuống chờ đợi.

Năm đại hán y phục mỗi tên một màu sắc đứng thông tay xếp hàng ngoài cửa.

Một tên mặc áo màu hồng từ từ bước vào nhà nhìn Tiêu Lĩnh Vu chấp tay thi lễ nói:

-Bọn tiểu nhân vâng lệnh đến chào Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu hơi sững sốt, vẫy tay hỏi:

-Việc gì vậy?

Đại hán áo hồng đáp:

-Bọn tiểu nhân vâng lệnh trên từ nay trở đi suốt đời theo hầu Tam gia để nghe lời dạy bảo.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

-Chúng suốt đời theo hầu ta, không hiểu vì duyên có gì?

Ngoài miệng chàng hỏi lại:

-Các vị vâng lệnh ai?

Đại hán áo hồng đáp:

-Nhị trang chúa truyền đạt chỉ dụ của đại trang chúa bảo bọn tiểu nhân đến bái kiến Tam trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Đường Tam Cô rồi khoát tay nói:

-Các vị hãy lui ra, để tại hạ hỏi lại nhị trang chúa rồi sẽ liệu.

Đại hán áo hồng vâng dạ lui ra. Tiếp theo cả bọn đại hán kéo nhau rời khỏi Lan Hoa tịnh xá.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn đại hán đi xa rồi, khẽ hỏi Đường Tam Cô:

-Không hiểu bọn họ có dụng ý gì?

Đường Tam Cô đáp:

-Sự tình đã rõ lắm rồi. Tiêu huynh là tam trang chúa ở Bách Hoa sơn trang, dĩ nhiên phải có người theo hộ giá. Tiểu muội đã coi dùm Tiêu huynh từ lúc họ còn ở ngoài cửa thì năm tên lãnh đội đều thuộc loại khá.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Khá về phương diện gì?

Đường Tam Cô đáp:

-Về phương diện võ công. Năm người đó còn là những tay cao thủ kiêm cả hai đường nội công và ngoại công.

Tiêu Linh Vu lẳng lẳng cúi đầu xuống. Lòng chàng ngổn ngang trăm mối, bối rối tơ vò.

Đường Tam Cô từ từ đứng dậy đến bên Tiêu Linh Vu cất giọng ôn nhu nói:

-Đường như Tiêu huynh có điều...

Bỗng có người hắng giọng cắt đứt lời nói của Đường Tam Cô.

Nàng ngừng đầu nhìn ra thấy Kim Lan bung khay trà đứng ở ngoài cửa. Cặp mắt ả nhìn chăm chăm vào mắt nàng ra chiều tức giận.

Đường Tam Cô lơ đi như không biết, cười mát tiếp:

-Nếu Tiêu huynh lại hối hận là quá lệ miệng ung chịu lời của tiểu muội thì bất tất phải đi theo tiểu muội nữa.

Đoạn nàng dùng phép truyền âm nhập mật nói tiếp:

-Con nha đầu này đã động môi hoài nghi. Bây giờ chúng ta nói chuyện khác để thị không hiểu được.

Tiêu Linh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ. Ban đầu chàng mới gặp Đường Tam Cô tưởng nàng chỉ là cô gái cuồng ngạo. Cả Chu Triệu Long chàng cũng coi thường.

Nhưng từ lúc gặp Huyết ảnh Tử Thảm Mộc Phong, thái độ chàng đột nhiên biến đổi, dường như chàng đã sinh lòng uỷ kỵ toà Bách Hoa sơn trang này.

Kim Lan từ từ đi tới, khẽ hỏi:

-Tam gia có dùng trà không?

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

-Xem chừng trong toà Bách Hoa sơn trang này từ trên xuống dưới đều đã biết vụ kết nghĩa giữa ta và Thảm Mộc Phong cùng Chu Triệu Long.

Chàng đưa tay ra cầm lấy chung trà rồi hỏi:

-Các cô nghe ai nói mà biết sớm vậy?

Kim Lan cười đáp:

-Việc Tiêu gia kết minh ai cũng biết hết rồi. Hiện nay Tiêu gia đã thành tam trang chúa trong toà Bách Hoa sơn trang này.

Tiêu Linh Vu chau mày chưa kịp mở miệng thì Kim Lan đã nói tiếp:

-Nhị gia đã phái khoái mã truyền lệnh dụ thông tri việc Tam gia kết minh. Bách Hoa sơn trang đang chuẩn bị mở thịnh yến mời những tay cao thủ võ lâm đến ăn mừng cuộc gia nhập minh ước của Tam gia.

Tiêu Linh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Cái đó có chi là đáng ăn mừng?

Bỗng nghe tiếng cười sang sảng vọng lại rồi tiếng người nói:

-Việc lớn như vậy không đáng ăn mừng thì việc gì mới đáng mừng?

Chu Triệu Long vừa nói vừa bước lẹ tới nơi.

Tiêu Linh Vu đứng dậy thì lễ nói:

-Mời nhị ca an tọa.

Chu Triệu Long cười nói:

-Đại ca coi tam đệ trân trọng khác thường. Chẳng những trong toà Bách Hoa sơn trang chúng ta treo đèn kết hoa mở tiệc khánh hạ mà còn mời cả những nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm đến dự. Cuộc anh hùng đại hội này còn có ý để giới thiệu tam đệ với anh hùng thiên hạ.

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Tiểu đệ có tài năng gì đâu mà phiên đại ca phải phô trương đến thế?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Mệnh lệnh của huynh trưởng, dĩ nhiên chúng ta phải tuân theo...

Gã đưa mắt nhìn Tam cô nương nói:

-Tổ mẫu của Tam cô nương cũng là quý khách trong buổi đại hội này.

Đường Tam Cô nói:

-Thẩm đại trang chúa coi trọng Đường gia như vậy là vinh hạnh cho bọn tiểu muội.

Chu Triệu Long tủm tỉm cười nói:

-Khi đó mong rằng Tam cô nương sẽ đến đây cùng lệnh tổ mẫu.

Đường Tam Cô cười lạt, hỏi:

-Phải chăng Chu huynh có ý muốn hạ lệnh trục khách?

Chu Triệu Long đáp:

-Tam cô nương thật khéo đa tâm! Có lý nào lại thế được?

Đường Tam Cô nói:

-Chắc anh em các vị còn có việc riêng thương nghị. Vậy tiểu muội xin cáo từ.

Chu Triệu Long chấp tay đáp:

-Xin miễn cho tại hạ khỏi đưa chân.

Đường Tam Cô đáp một tiếng: "Không dám!" rồi bước ra khỏi Lan Hoa tịnh xá.

Chu Triệu Long trông bóng sau lưng Đường Tam Cô đi xa rồi lại ngồi xuống cười nói:

-Đại ca vì rèn luyện một môn võ công tối cao, không may bị tẩu hỏa nhập ma, tuyệt tích trên chốn giang hồ đã bảy năm tròn. Bệnh nặng mới khỏi mà võ công nay cũng đã luyện xong, lại được thêm tam đệ gia minh. Dịp này có thể là một hỷ

sự chưa từng có kể từ ngày Bách Hoa sơn trang được dựng ra.

Tiêu Linh Vu hỏi:

-Đại ca luyện công viên mãn là đại hỷ sự đã đành. Nhưng việc tiểu đệ gia minh đâu có điều chi đáng kể?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Tam đệ bất tất phải quá khiêm. Võ công của tam đệ khó có mấy tay bì kịp. Bỗng nghe tiếng bước chân nhộn nhịp vọng lại. Một đại hán áo hồng đỡ một đại hán áo đen chạy vào Lan Hoa tịnh xá.

Đại hán áo hồng dìu gã kia đến trước cửa rồi lên tiếng:

-Nhị trang chúa và tam trang chúa đều ở cả đây. Ngươi cứ tiến vào đi!

Đại hán áo đen chẳng khác nào kẻ say rượu, chân nam đá chân xiêu lão đảo tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đứng dậy. Chàng lạng mình đi một cái đã ra tới cửa nâng đỡ người áo đen

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 36

Tam Liễu Loan Tế Điện Tiêu Lĩnh Vu

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn thấy người này bị rách áo nơi cạnh sườn mé tả. Máu đọng lại dường như đã bị thương khá lâu mà lại phải chạy một hồi nên thần trí mệt mỏi lịm đi không biết gì nữa.

Chu Triệu Long vẫn ngồi yên, trầm giọng nói:

-Tam đệ! Tam đệ buông hãn ra để hãn nghỉ một lúc.

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp:

-Người này bị thương rất nặng, e rằng khó tự phục hồi được.

Chàng đặt bàn tay mặt lên lưng người áo đen thúc đẩy chân khí vào huyết mạch môn của hãn.

Người áo đen được Tiêu Lĩnh Vu trút luồng nội lực thâm hậu vào mình, nét mặt lợt lạt dần dần hồng hào trở lại, thần trí cũng từ từ tỉnh táo. Hãn dương mắt lên nhìn Chu Triệu Long, mấp máy mãi mới nói được:

-Nhị... trang... chúa!...

Chu Triệu Long sắc mặt nghiêm nghị cất tiếng lạnh lùng hỏi:

-Sao ngươi lại bị thương?

Người áo đen khó nhọc lắm mới thốt lên được thành tiếng nhát gừng:

-Tiểu nhân... ở bờ sông... bị người đâm một kiếm... thương thế rất trầm trọng...

Chu Triệu Long giục:

-Ta đã biết ngươi bị thương nặng rồi, e rằng khó lòng cứu sống được. Vậy ngươi có điều gì thì nói mau đi!

Người áo đen lắp bắp:

-Người kia hỏi tiểu nhân... có phải tiểu nhân ở Bách Hoa sơn trang không?

Đại trang chúa... phải chăng là... Huyết ảnh Tử Thảm Mộc Phong?...

Chu Triệu Long lại hỏi:

-Ngươi đã bảo hãn chưa?

Người áo đen đáp:

-Tiểu nhân vẫn nhớ lẽ luật của Bách Hoa sơn trang chúng ta... Dù có bị họ nghiêm hình khảo đả... tiểu nhân cũng không nói rõ tình hình cho hãn biết...

Chu Triệu Long gật đầu nói:

-Thế thì hay lắm. Ngươi nói tiếp đi.

Người áo đen nói:

-Hãn ra tay rất lẹ... tiểu nhân chưa kịp nhìn rõ... Bỗng thấy hoa lên một cái...tiểu nhân liền bị trúng kiếm té xuống ngay.

Chu Triệu Long hơi biến sắc hỏi:

-Hắn chỉ tấn công một chiêu đã đủ thương ngay được ngươi ư?

Người áo đen đáp:

-Không đầy một chiêu... Tiểu nhân vừa thấy hắn đặt tay vào chuôi kiếm...

Tiếp theo hàn quang loé lên là tiểu nhân... bị thương rồi... chưa kịp trông rõ hắn ra tay phóng kiếm.

Chu Triệu Long hỏi:

-Ngươi còn nhớ được tướng mạo hắn không?

Người áo đen đáp:

-Tiểu nhân nhớ không rõ... nhưng hắn còn ít tuổi lắm,... mà ra tay cực kỳ thần tốc...

Gã nói tới đây rồi miệng ú ớ không nghe rõ nữa.

Chu Triệu Long vội đứng lên tay cầm lấy chung trà đổ rưới vào mặt người áo đen, lớn tiếng hỏi:

-Người đó tên gì, ngươi có biết không?

Người áo đen được rưới nước lạnh vào mặt thần trí tỉnh lại một chút, lắp bắp nói:

-Tiểu nhân... không nhớ rõ... dường như hắn tên gọi... Tiêu... Lĩnh Vu...

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

-Hắn là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Người áo đen rung lên một hồi rồi nhắm mắt lại chết hẳn.

Chu Triệu Long vẻ mặt bình tĩnh, tuyệt không kinh động chút nào. Gã nói:

-Tam đệ! Buông gã ra. Gã đã chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đặt thi thể người áo đen xuống, hắt những giọt nước trên tay áo rồi nói:

-Nếu nhị ca không hỏi gấp, để y kịp vận khí điều dưỡng và để tiểu đệ thúc đẩy thêm chân khí vào thì có cơ sống thêm được, hay ít ra cũng không chết lẹ đến thế.

Và như vậy chúng ta còn hỏi thêm gã được mấy điều.

Chu Triệu Long cười nói:

-Gã bị trọng thương lại phải chạy một hồi, ra máu quá nhiều thì khó lòng cứu sống. Chậm tí nữa thì ngay mấy câu vừa rồi cũng không kịp hỏi.

Tiêu Lĩnh Vu ngoài miệng không nói nhưng nghĩ thầm trong bụng:

-Vị minh huynh này của ta đây vẻ văn nhã ôn hoà mà lòng dạ rất ác độc. Y chỉ cần hỏi mấy câu chứ không tiếc mạng người.

Bỗng nghe Chu Triệu Long bật cười nói:

-Sao? Tam đệ tưởng tâm địa ta độc ác lắm phải không?

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Hỡi ơi! Tam đệ! Trên chốn giang hồ muốn dương danh lập nghiệp cần phải có chút thủ đoạn thâm trầm và lòng dạ tàn nhẫn. Vì thế mà có câu "Lượng

nhỏ đâu phải người quân tử? Không độc sao thành đáng trọng phu?". Mấy chữ này ảo diệu vô cùng. Con người phải biết ứng dụng.

Tiêu Lãnh Vu khẽ thở dài nói:

-Nhị ca! Tiểu đệ có mấy lời, không nói ra thì như người tắc cổ.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Tam đệ cứ nói ra. Tiểu huynh rửa tai nghe đây.

Tiêu Lãnh Vu nói:

-Vừa rồi gã áo đen nhắc tới Tiêu Lãnh Vu nào đó, e rằng... chính người ấy mới oai danh hiển hách thiên hạ.

Chu Triệu Long hỏi:

-Nếu vậy cái tên Tiêu Lãnh Vu của tam đệ chỉ là giả mạo hay sao?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

-Không phải thế. Chính tên tiểu đệ là Tiêu Lãnh Vu. Còn người kia cũng lấy tên này, chẳng hiểu có dụng ý gì?

Chu Triệu Long đáp:

-Trên đời thiếu gì người trùng tên trùng họ. Tam đệ bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lãnh Vu nói:

-Tiểu đệ muốn đi kiếm y để hỏi coi cái tên Tiêu Lãnh Vu từ đâu mà ra.

Chu Triệu Long chỉ mỉm cười chứ không trả lời.

Tiêu Lãnh Vu lại nói:

-Tiểu đệ phải ra bờ sông xem người kia còn ở đấy không?

Chu Triệu Long đáp:

-Nhất định hắn đã đi rồi còn đến làm chi vô ích.

Tiêu Lãnh Vu ngó người áo đen hỏi:

-Chẳng lẽ người bên mình bị hắn đả thương rồi cứ để cho hắn bình yên ra đi?

Chu Triệu Long hỏi lại:

-Theo ý tam đệ thì sao?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

-Phải đi kiếm hắn hỏi cho ra lẽ.

Chu Triệu Long trầm ngâm một chút rồi nói:

-Đã vậy tiểu huynh cũng theo lời tam đệ.

Gã vẫy tay một cái. Đại hán áo đỏ đứng ở cửa lập tức bước vào khom lưng thi lễ rồi đứng thẳng tay rất nghiêm trang.

Chu Triệu Long trở vào xác chết người áo đen nói:

-Đem thi thể y đi chôn cất rồi sắp ngựa cho tam gia.

Đại hán áo đỏ "dạ" một tiếng rồi cắp thi thể người áo đen lui ra.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

-Nhị ca có muốn đi không?

Chu Triệu Long đáp:

-Kể về võ công thì tam đệ có thể đi khắp thiên hạ được rồi, nhưng còn thiếu kinh nghiệm giang hồ, khó mà đối phó được với bọn người xảo quyệt. Vậy tiểu huynh cùng đi theo ứng phó với những trường hợp cần đến.

Đại hán áo đỏ đã trở lại ngoài cửa chấp tay nói:

-Xin hai vị trang chúa đăng trình.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Những người trong Bách Hoa sơn trang hành động thật là mau lẹ!

Chàng biết đâu mọi việc trong trang đều có người chuyên môn phụ trách.

Trang chúa ra lệnh một tiếng là đâu vào đó ngay.

Chu Triệu Long cất bước đi trước nói:

-Tam đệ dùng thứ khí giới gì ở đây cũng có đủ, chỉ sai một tiếng là có người đem đến ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ quen dùng kiếm.

Chu Triệu Long bảo đại hán áo đỏ:

-Đi lấy thanh bảo kiếm để tam trang chúa sử dụng.

Hán tử áo đỏ chạy nhanh biến vào luống rau. Chu Triệu Long dẫn Tiêu Lĩnh Vu xuyên qua vườn hoa ra ngoài trang.

Ngoài cửa sau vườn hoa đã có mấy chục đại hán võ phục chỉnh tề. Mỗi người cầm một thứ binh khí và dắt ngựa đứng chờ.

Bọn chúng thấy hai vị trang chúa đều cúi đầu chào.

Chu Triệu Long vẫy tay một cái, năm đại hán mặc y phục năm màu đỏ, vàng, lam, trắng, đen tiến lại khoanh tay thi lễ, dáng điệu rất cung kính.

Chu Triệu Long nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

-Dù ai võ công tinh thâm đến đâu cũng nên đem người trợ thủ. Bọn này mặc võ phục năm sắc tượng trưng cho ngũ hành. Mỗi tổ năm người, năm tổ hai mươi lăm người đều được đại ca chọn lựa rất kỹ và khổ tâm huấn luyện cho chúng thành những tay dũng sĩ. Chúng chưa từng xuất hiện trên chốn giang hồ. Nay tam đệ gia minh, đại ca hoan hỉ khác thường. Tiểu huynh nói thật cho tam đệ hay là trước nay tiểu huynh chưa từng có lần nào khoan khoái như bữa nay. Đại ca đặc biệt giao 25 tên này cho tam đệ thống lãnh. Một nhân vật thần dũng như tam đệ lại thêm 25 võ sĩ trợ lực thì việc nổi danh của tam đệ trên chốn giang hồ thật dễ như trở bàn tay...

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp đáp lại thì Chu Triệu Long lại nói tiếp:

-Lại còn điều nữa mà tiểu huynh chưa nói cho tam đệ nghe là trong Bách Hoa sơn trang chúng ta, bất luận nam hay nữ cũng đều hiểu võ công. Trước nay chùa

Thiếu Lâm được coi là núi Thái sơn, sao Bắc đẩu trên chốn giang hồ vì lẽ tăng lữ trong chùa đều biết võ. Bách Hoa sơn trang chúng ta vì muốn tranh giành oai phong với họ nên cũng làm thế. Kim Lan, Ngọc Lan thông tuệ hơn

người lại xinh

đẹp tuyệt luân. Trong bọn nô tỳ võ công của chúng cao thâm hơn hết, cũng được đại ca hạ lệnh đặc biệt theo hầu tam đệ. Về võ công của hai thị có lẽ tam đệ đã trông thấy rồi nhưng về tâm cơ chúng cũng rất tinh tế. Chúng theo hầu kẻ cận tam đệ có thể chia lo và vận trù kế hoạch...

Đột nhiên có tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên. Một người cưỡi ngựa chạy như bay tới.

Một người áo đen nằm phục trên lưng ngựa chạy thẳng đến chỗ mấy người đứng.

Chu Triệu Long khoát tay hỏi:

-Thử coi xem y đã tắt hơi chưa?

Đại hán áo đỏ chạy ra nắm lấy cương ngựa. Con vật dừng lại ngay.

Hắn nhắc đầu người áo đen lên coi rồi nói:

-Thưa nhị trang chúa, y đã tắt hơi từ lâu.

Chu Triệu Long hỏi:

-Y bị thương ở chỗ nào?

Đại hán áo đỏ đáp:

-Trên huyệt mi tâm y bị đâm một nhát kiếm chí mạng.

Chu Triệu Long nói:

-Đề cho y về trang. Chúng ta phải lên ngựa đăng trình.

Đại hán áo đỏ dạ một tiếng rồi buông cương ra. Con ngựa lại chở xác chết người áo đen chạy về trang.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bọn Nhị thập ngũ hùng thấy chúng đều lên ngựa.

Chàng không nhin được nói:

-Nhị ca! Chúng ta bắt quá ra bờ sông kiếm một người, tông tích chưa chắc đã thấy mà đem đông người đi như đánh trận lớn há chẳng khiến cho người ta phải cười đến tởm quai hàm và cho là bọn mình nhát gan, chỉ ỷ vào số đông để thủ thắng.

Chu Triệu Long nói:

-Vậy chúng ta đem đi vài tên cũng đủ.

Gã quay lại bảo năm đại hán mặc áo đủ màu sắc đứng bên gã:

-Năm người thủ lĩnh trong tổ các ngươi đi với bọn ta.

Năm người giơ tay về phía sau cho đám dưới trướng rút lui.

Chu Triệu Long nói:

-Tam đệ lên ngựa đi! Gã kia đã đả thương người trong trang chúng ta chắc chưa đi xa được.

Hai hán tử áo xanh dắt đôi ngựa từ trong bụi hoa tiến ra.

Tiêu Lĩnh Vu và Chu Triệu Long lên ngựa lỏng tay cầm cương. Hai con kiện mã chạy nhanh như bay. Chỉ trong khoảnh khắc đã đi được 7, 8 dặm.

Chu Triệu Long dừng cương lại nói:

-Tam đệ! Hãy chờ lại một chút.

Tiêu Lĩnh Vu thu cương. Con ngựa dừng thẳng người lên rồi đứng lại.

Chàng hỏi:

-Nhị ca có điều chi dạy bảo?

Chu Triệu Long đáp:

-Bên này có người của chúng ta phải đi đang chạy tới, hoặc giả có tin mới gì chăng.

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu trông ra thì thấy một lão chài đầu đội nón trúc mình khoác áo toại đang rảo bước chạy đến.

Lão chài chạy đến bên hai người rồi khẽ nói:

-Người mới đến ở Tam Liễu Loan.

Rồi lão lật đật đi ngay dường như sợ bị người ta ngó thấy. Lão đội nón trúc sụp xuống đến mi mắt. Tiêu Lĩnh Vu chỉ trông thấy lão để chòm râu dê mà không nhìn rõ mặt mũi.

Chu Triệu Long giật cương ngựa khẽ nói:

-Chúng ta đến Tam Liễu Loan.

Bảy người cưỡi ngựa rẽ vào đường nhỏ đất vàng đi thêm vài dặm thì cùng đường. Trước mắt toàn đá vụn cùng bùn lầy. Bên tai nghe tiếng sóng vỗ bì bùm.

Đoàn ngựa bước vào bùn lầy vọt cả nước lên bắn tung toé.

Chu Triệu Long giơ tay ra trở vào bụi cây ở đằng xa nói:

-Đó là Tam Liễu Loan, một chỗ bãi sông rất hoang lương. Không hiểu sao người đó lại tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn ra quả là một nơi hoang vắng, trong vòng mấy dặm không một bóng người.

Ba cây liễu già đứng sừng sững ở bờ sông. Dưới gốc cây có đặt một cái bàn gỗ, trên bàn có để bát hương, khói bốc nghi ngút toả mùi thơm vào không khí.

Trên bàn rượu thịt hãy còn hơi nóng đủ tỏ họ mới bày ra.

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng hỏi:

-Không hiểu họ tế điện ai đây?

Chàng ngừng đầu nhìn lên thấy trên cây liễu ở giữa có treo tấm mộc bài trên viết hàng chữ "Vong đệ Tiêu Lĩnh Vu chi linh vị", dưới đề mấy chữ nhỏ "Đoạn Hồn Nhân đặt bài vị".

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần tự nghĩ:

-Trên thế gian không hiểu có bao nhiêu người tên là Tiêu Lĩnh Vu. Ngoài mình ra, một người khác danh vang thiên hạ mang tên Tiêu Lĩnh Vu. Bây giờ ở dưới gốc cây liễu này lại có bài vị tế Tiêu Lĩnh Vu là 3 người cả thấy rồi.

Chu Triệu Long thấy Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác liền hỏi:

-Tam đệ! Vụ này là thế nào?

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu tuy kết nghĩa đệ huynh với Thảm Mộc Phong và Chu Triệu Long nhưng chàng chưa kể rõ lai lịch mình cho hai người nghe. Chu Triệu Long tuy tâm tư mẫn tiệp nhưng nghĩ mãi chưa ra mới buột miệng hỏi.

Câu hỏi vừa

ra khỏi cửa miệng gã liền cảnh giác.

Tiêu Lĩnh Vu bâng khuâng đáp:

-Tiểu đệ cũng không hiểu vụ này là thế nào? Bây giờ thử lấy linh vị xuống coi xem.

Chu Triệu Long vội cản lại:

-Tam đệ chớ nóng nảy, người đời hiểm trá, ta chẳng thể không đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Chẳng lẽ họ dấu cả ám khí ở phía sau bài vị?

Chu Triệu Long đáp:

-Cái đó tiểu huynh cũng không đoán được. Có điều mình nên cẩn thận một chút để đề phòng bất trắc.

Hai người xuống ngựa bước lại gốc cây. Chu Triệu Long ngừng đầu lên nhìn rồi khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

-Tam đệ! Người kia dùng tơ trắng để buộc bài vị vào cành cây. Hiển nhiên hắn còn muốn lấy xuống...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-E rằng hắn thấy đại đội nhân mã của chúng ta rượt tới nên sợ hãi mà bỏ đi rồi.

Chu Triệu Long ngẫm nghĩ một chút rồi nhảy vọt lên lấy tám bài vị.

Bỗng nghe có tiếng người quát:

-Không được động vào!

Trước mắt ánh hàn quang lấp loáng bắn tới.

Lúc Chu Triệu Long nhảy lên lấy bài vị đã gia tâm đề phòng. Gã nghe tiếng quát vội thu chân khí hạ người xuống. Tay mặt vung lên, một tia sáng xanh lè vọt ra đánh rớt ám khí đang phóng tới.

Gã quay đầu nhìn lại thì thấy một tên đồng tử áo xanh mày thanh mắt sáng lồi 15, 16 tuổi. Cặp mắt gã chiếu ra những tia hàn quang. Gã tay cầm trường kiếm nhìn mấy người, thái độ hiên ngang không lộ vẻ gì khiếp sợ.

Năm đại hán mặc áo ngũ sắc liền chuyển động thân hình bày thành thế bao vây, tay lăm lăm binh khí chỉ còn chờ Chu Triệu Long hạ lệnh là lập tức động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu mắt vẫn chăm chú nhìn tám bài vị treo trên cao, tai nghe tiếng nước chảy âm âm. Cảnh tượng mấy năm trước hiện lên trong đầu óc chàng. Chàng nghĩ tới mình bị chưởng phong của Thương Bát hất xuống sông, liền

lớn tiếng hô:

-Nhị ca! Không nên động thủ!

Đồng thời chàng nhảy vọt lên giựt tấm mộc bài treo trên cành cây xuống.

Đồng tử áo xanh tức giận quát lên:

-Không được động vào linh vị.

Gã vung tay một cái, ba tia hàn quang đồng thời bay tới. Thanh trường kiếm trong tay gã vung lên dưới ánh mặt trời lấp loáng thành những bông hoa gấm.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay trái phóng chưởng ra. Tay mặt chàng đã lấy được bài vị.

Chàng liền vọt mình nhảy ra xa hơn trượng.

Kỳ thực Tiêu Lĩnh Vu không cần động thủ. Chu Triệu Long đã ngăn chặn thế công của đồng tử áo xanh. Ba mũi phi ngư thích của gã đã bị gạt rớt.

Chu Triệu Long sau khi gạt được phi tiêu liền nhảy vọt lại đồng tử áo xanh nhưng trước đó Tiêu Lĩnh Vu đã xoay tay phóng chưởng. Đồng tử áo xanh bị phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu hất ngã.

Tiêu Lĩnh Vu lúc lật tấm mộc bài lên đã coi thấy trên cành cây có hàng chữ: "Ngày mùng 2 tháng 2 năm Thành hoá thứ 11. Tiêu Lĩnh Vu rớt xuống chỗ này.

Trung Châu Nhị Cổ lưu bút".

Mấy chữ này viết trên thân cây sâu vào đến hai phân đủ biết chỉ lực của họ thật là ghê gớm.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm ngẫm tính thời gian thì đúng là lúc chàng rớt xuống sông mấy năm trước.

Tiêu Lĩnh Vu lúc rớt xuống sông không nhớ rõ là nơi nào, nhưng bây giờ chàng thấy lưu thư của Trung Châu Nhị Cổ thì biết đúng là người ta tể diện chàng rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Có điều chàng chưa hiểu Đoạn Hồn Nhân là ai?

Đồng tử áo xanh lại chống kiếm xông tới nhưng bị Chu Triệu Long vung cây Thuý Ngọc Xích lên ngăn cản. Kiếm chiêu của đồng tử áo xanh rất ghê gớm, toàn nhằm vào những chỗ chí mạng của Chu Triệu Long mà đánh.

Hai người mới giao thủ mấy chiêu đã thấy hung hiểm vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng hô:

-Nhị ca hãy dừng tay! Tiểu đệ có điều muốn hỏi y.

Chu Triệu Long trong lòng đang kinh dị vì thằng nhỏ ít tuổi thế này mà kiếm chiêu đã lợi hại khủng khiếp. Gã nghe Tiêu Lĩnh Vu hô hoán liền lạng mình tránh sang một bên.

Đồng tử áo xanh cầm trường kiếm hộ vệ phía trước ngực nhảy vọt lại trước mặt Tiêu Lĩnh Vu quát lên:

-Muốn yên thì trả lại linh bài cho ta!

Tiêu Lĩnh Vu thấy gã nóng nảy hoảng hốt thì biết là gã rất coi trọng tấm linh bài, liền mỉm cười nói:

-Người muốn lấy lại linh bài cũng chẳng khó gì, miễn là người chịu trả lời ta mấy câu.

Đồng tử áo xanh hỏi:

-Người muốn hỏi điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Trên bài vị này viết tên Tiêu Lĩnh Vu, người có quen biết người này không?

Đồng tử áo xanh lắc đầu đáp:

-Ta không biết.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

-Người đã không biết sao lại té điện y?

Đồng tử áo xanh đáp:

-Không phải ta muốn thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Không phải người thì là ai?

Đồng tử áo xanh đáp:

-Đó là ý muốn của tướng công ta.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi tiếp:

-Hiện giờ tướng công người ở đâu?

Đồng tử áo xanh tức giận nói:

-Người hỏi gì lắm thế? Có trả lại bài vị cho ta không?

Gã vươn tay trái ra cướp linh bài nhanh như chớp.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ rung động hai vai, người chàng đã lùi lại hai bước.

Đồng tử áo xanh không chụp được linh bài liền vùng trường kiếm lên đâm tới.

Gã ra tay rất thần tốc.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ gã phóng kiếm mau lẹ đến thế, suýt bị đâm trúng.

Chàng đề tụ chân khí vào huyết đan liền nhảy tạt ngang ra ba thước tránh khỏi.

Chu Triệu Long lên tiếng:

-Tam đệ phải coi chừng. Kiếm chiêu của gã rất tàn độc.

Đồng tử áo xanh đâm liên bốn kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy lùi lại cười nói:

-Bất tất phải đánh nữa ta trả linh bài cho.

Đồng tử áo xanh thấy mình phóng liên bốn chiêu liên hoàn mà đối phương tránh được thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

-Bọn chúng đông người mà dường như tên nào võ công cũng cao cường, mình khó lòng đối phó được.

Gã nghe Tiêu Lĩnh Vu nói trả linh bài, liền dừng tay lại đáp:

-Đưa đây! Hừ! Các người mà không chịu trả thì về ta phải đòn. Vậy ta phải giết hết các người...

Tiêu Lĩnh Vu đưa linh bài ra cười nói:

-Cái linh bài này quý giá gì mà ta thèm tranh cướp?

Chu Triệu Long cũng cười lạt nói:

-Thằng nhỏ này khẩu khí lớn quá!

Đồng tử áo xanh đón lấy linh bài liền hết giận ngay, mỉm cười nói:

-Các người trả linh bài thì ta không bám lại với tướng công nữa và các người cũng được yên thân.

Giọng gã nói tỏ ra rất cung kính và đầy lòng tin ở chủ nhân.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Chu Triệu Long nói:

-Nhị ca! Vụ này còn có chỗ khả nghi. Tiểu đệ muốn hỏi thêm gã mấy câu.

Chu Triệu Long thấy đồng tử áo xanh kiếm thuật tinh thông cũng động tính hiếu kỳ, muốn hiểu rõ lai lịch đối phương, liền đáp:

-Tam đệ cứ hỏi đi!

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu trông lại thấy đồng tử áo xanh ôm linh bài rồi trở gót đi luôn thì trong lòng nóng nảy, lớn tiếng gọi:

-Tiểu huynh đệ đứng lại đã. Ta còn có điều muốn hỏi người.

Chàng không gọi còn khá, vừa cất tiếng gọi, đồng tử áo xanh đột nhiên co căng chạy thật mau.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận quát lên:

-Người chạy mà được ư?

Rồi băng mình rượt theo. Chu Triệu Long cũng nổi gót Tiêu Lĩnh Vu.

Năm đại hán tùy tùng thấy hai người rượt tới cũng lật đật chạy theo.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 37

Khúc Đoạn Hồn Tan Nát Ruột Gan

Đồng tử áo xanh khinh công kỳ tuyệt chạy nhanh như bay. Tiêu Lĩnh Vu đuổi theo ngoài trăm trượng mới gần hơn được 2, 3 thước.

Chu Triệu Long còn cố gắng theo kịp chàng, nhưng năm đại hán bị bỏ xa đến mấy trượng.

Đồng tử cứ theo bờ sông mà chạy được chừng 4, 5 dặm, đột nhiên gã nhảy xuống một con thuyền nhỏ. Tiện tay gã nhổ neo lên.

Trong khoang thuyền bóng người thấp thoáng, một đồng tử áo xanh khác chống sào vào bờ đẩy thuyền ra giữa sông.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu còn cách đồng tử áo xanh đến 2, 3 trượng. Động tác của gã tuy mau lẹ nhưng cũng chậm lại một thời gian. Lúc con thuyền vừa rời khỏi bờ sông thì Tiêu Lĩnh Vu đã đuổi đến nơi. Chàng tung mình nhảy vọt xuống thuyền.

Gã đồng tử cầm sào tre liền ra chiêu Hoàn thiên quân đánh lại.

Tiêu Lĩnh Vu lún người thấp xuống, cây sào quét qua trên đầu chàng. Tiện đà chàng chụp lấy đầu sào. Động tác của chàng mau lẹ đến nỗi không ai nhìn rõ.

Đồng tử áo xanh rung tay một cái hất cây sào ra.

Chu Triệu Long lớn tiếng la:

-Tam đệ trở về thôi. Bọn chúng không chạy thoát được đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nắm được đầu sào mượn thế hít một hơi chân khí toan nhảy xuống thuyền. Không ngờ đồng tử áo xanh đột nhiên liệng sào ra, người chàng cũng bị hất lùi lại một bên. Con thuyền nhỏ rẽ sóng chạy ra giữa sông.

Tiêu Lĩnh Vu tuy được ba vị dị nhân truyền thụ tuyệt kỹ, nhưng không có mấy kinh nghiệm lâm địch, ứng biến chưa được linh hoạt. Chàng chống sào tre xuống nước mượn đà nhảy lên bờ. Nhưng lúc này đã cách bờ sông đến 4 trượng mà đà nhảy của chàng có hạn, người chưa vào đến bờ đã rớt xuống.

Bỗng nghe Chu Triệu Long hô lớn:

-Tam đệ hãy đón lấy.

Gã vừa hô vừa liệng ra một khúc dây trắng.

Tiêu Lĩnh Vu nắm được đầu dây thì hai chân đã xuống tới mặt nước.

Chu Triệu Long hết sức giật dây, Tiêu Lĩnh Vu liền mượn thế nhảy vọt lên bờ.

Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thì con thuyền đã ra xa mấy chục trượng. Bất giác chàng buông tiếng thở dài nói:

-Không ngờ thằng nhỏ này ít tuổi mà xảo quyết phi thường!

Chu Triệu Long an ủi chàng:

-Trên chôn giang hồ rất nhiều sự hiểm trá. Từ nay tam đệ nên thận trọng một chút.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn con thuyền mỗi lúc mỗi xa dường như chưa cam tâm.

Chàng thở dài nói:

-Nhị ca! Còn biện pháp nào đuổi kịp nữa không?

Chu Triệu Long trầm ngâm một chút rồi đáp:

-Bọn chúng đi thuyền mà lại rất thạo nghề. Bây giờ dù chúng ta có thuyền cũng khó lòng đuổi kịp. Chi bằng hãy về trang đã. Bọn chúng còn ở trong vòng trăm dặm thành Quý Châu thì chỉ trong một ngày một đêm là có thể điều tra ra được hành tung.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng con thuyền chạy trên mặt sông, lòng chàng nảy ra rất nhiều nghi vấn, tự hỏi:

-Người tể điện ta là ai? Hai gã đồng tử khinh công trác tuyệt, nội lực hùng hậu hiển nhiên đã được một tay cao thủ nội gia rèn luyện có phương pháp từ thuở nhỏ.

Tại sao những người đó lại đến chỗ hoang lương này tể điện ta?

Chàng tính lại ngày tháng và biết đích linh vị kia chưa tên mình chứ không còn Tiêu Lĩnh Vu nào khác. Hiển nhiên người sai đồng tử đến tể điện là có chỗ dụng tâm, nhưng chàng không nghĩ ra được.

Chàng quay lại ngó Chu Triệu Long thấy gã cũng cúi đầu ra chiều suy nghĩ. Hiển nhiên võ công của hai tên đồng tử áo xanh đã làm cho gã chấn động tâm thần.

Hồi lâu Chu Triệu Long mới ngừng đầu lên chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi:

-Trên linh vị đề tên Tiêu Lĩnh Vu, phải chăng là tam đệ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Đúng rồi! Vì Trung Châu Nhị Cổ đề chữ lại thì không sai được.

Chu Triệu Long mắt loé lên một tia sáng nói:

-Tam đệ thử nghĩ kỹ xem. Trong võ lâm có ai là người thâm tình đến tể điện tam đệ không?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm nhưng lẳng lặng không đáp.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Tam đệ! Tam đệ cũng nhận thấy nhân vật võ lâm tuy nhiều thật, nhưng người mang tuyệt kỹ quyết chẳng có mấy. Nhất là hai thằng nhỏ áo xanh, kiếm chiêu kỳ bí độc địa hiểm thấy trên chôn giang hồ. Tam đệ đã gặp chúng bao giờ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

-Tiểu đệ chưa gặp qua, mà cũng không nghĩ ra được là ai đến tể điện mình.

Đột nhiên trong đầu óc chàng loé lên một tia sáng. Chàng hỏi:

-Nhị ca! Hai gã đồng tử áo xanh phải chăng là môn hạ phái Võ Đương?

Chu Triệu Long đáp:

-Kiếm thuật phái Võ Đương tuy nổi tiếng thiên hạ nhưng không độc địa bằng hai thằng nhỏ này.

Đột nhiên gã buồng tiếng cười nói:

-Tam đệ bắt tất ngẫm nghĩ làm gì nữa. Chúng ta về quách thôi.

Rồi gã dắt Tiêu Lĩnh Vu chạy về phía Bách Hoa sơn trang.

Trên đường lớn đưa đến Bách Hoa sơn trang bữa nay trái với sự tĩnh mịch hoang vắng thường ngày, xe ngựa dập dìu, kẻ đi người lại ra chiều nhộn nhịp.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ, khẽ hỏi:

-Nhị ca! Bữa nay Bách Hoa sơn trang chúng ta có việc gì vậy?

Chu Triệu Long lắc đầu cười đáp:

-Hôm qua tiểu huynh đã cho tam đệ hay là đại ca mấy năm dưỡng bệnh nay đã phục hồi sức lực, lại được tam đệ gia minh. Đại ca muốn cho tam đệ nổi danh, đã phái khoải mã đi các nơi mời anh hùng thiên hạ dự cuộc đại hội ở Bách Hoa sơn trang, một là khánh hạ tam đệ, hai là ăn mừng đại ca thành công viên mãn, ba là tuyên bố trước võ lâm: Huyết ảnh Tử Thảm Mộc Phong trở lại giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Té ra là thế!

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

-Nếu vậy thì ngày trước đại ca oai danh rất lừng lẫy trên chốn giang hồ phải không?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Hiện giờ chúng ta đã cùng nhau kết nghĩa sinh tử, vậy những điều bí ẩn ở Bách Hoa sơn trang không cần phải giấu diếm tam đệ nữa.

Gã đưa cặp mắt sắc bén lướt qua mặt Tiêu Lĩnh Vu rồi nói tiếp:

-Đại ca chúng ta nào phải chỉ oai danh lừng lẫy mà thôi. Mười mấy năm trước đại ca đi đến đâu là nổi sóng gió đến đấy. Người võ lâm đều hoảng vía tránh xa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Những năm gần đây, đại ca ẩn lánh không hỏi đến chuyện thị phi trong võ lâm, phải chăng vì việc dưỡng bệnh?

Chu Triệu Long khẽ đáp:

-Nội công của đại ca rất tinh thâm, làm gì có bệnh thực sự?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Phải rồi! Đại ca đóng cửa để luyện tuyệt kỹ.

Chu Triệu Long đối với Tiêu Lĩnh Vu không có ý nghi ngại gì nên cười nói:

-Tam đệ đoán trúng một nửa. Đại ca lánh đời dĩ nhiên để cố gắng luyện tuyệt kỹ cho khỏi bị người quấy nhiễu, nhưng sự thực y cũng mượn cơ hội này để dưỡng thương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Đại ca bị thương trong trường hợp nào?

Chu Triệu Long đáp:

-Việc này đã ngoài mười năm. Đại ca tuy bị người đả thương nhưng nhờ trận đó mà đại ca oai danh chấn động giang hồ, thành ra tuy bị bại mà vinh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Đại ca bị người ám toán hay sao?

Chu Triệu Long đáp:

-Đại ca võ công cao cường, lại có cương khí hộ thân, người khác muốn ám toán đâu phải chuyện dễ dàng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Thế thì làm sao đại ca lại bị hại?

Chu Triệu Long đáp:

-Trận đó rất đông người tham dự. Trong chín môn phái lớn có bốn vị cường môn nhân thân hành dẫn những tay cao thủ vào vòng chiến đấu. Ngoài ra còn nào là trại chủ, bang chúa, nào là giáo chủ hoặc những nhân vật xưng hùng một phương. Đại ca thắng liền mười ba trận, đánh bại ba nhà sư La Hán chùa Thiếu Lâm, Vân Dương Tử ở phái Võ Đang, Chung Nam nhị hiệp và cường môn phái Thanh Thành, phái Nga Mi mà thành ra oai danh lừng lẫy. Sau cùng bị thua dưới bàn tay của Thập Phương đại sư, trông coi viện Đạt Ma chùa Thiếu Lâm. Thập Phương đại sư là đệ nhất cao tăng đương thời. Như vậy dù có bại cũng vinh hiển.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Người ta thường nói Thiếu Lâm là một chính phái lớn trong võ lâm. Thế mà Thẩm đại ca chống đối phái này thì e rằng y không phai là người tốt...

Chàng cảm thấy trong lòng buồn phiền, không muốn nghĩ thêm nữa, cất bước chạy thật nhanh. Năm đại hán đi theo bị bỏ rơi rất xa.

Trong Bách Hoa sơn trang công việc rất bận rộn. Nơi nơi đều có các đại hán võ trang canh giữ rất nghiêm chỉnh, tưởng chừng sắp gây một cuộc đại chiến.

Chu Triệu Long đưa Tiêu Lĩnh Vu vào Lan Hoa tịnh xá rồi mới cáo biệt.

Kim Lan, Ngọc Lan đã ra ngoài nhà nghênh tiếp. Chúng thấy Tiêu Lĩnh Vu về tới liền tươi cười đón rước. Kẻ bưng trà người cời giầy.

Ngọc Lan nói:

-Tam gia! Nô tỳ cùng Kim Lan tỳ tỳ đã vâng mệnh trang chúa làm nữ tỳ hầu cận tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu hừ một tiếng rồi nói:

-Cái đó tại hạ không dám.

Ngọc Lan cười nói:

-Kim Lan tỷ tỷ cùng nô tỳ rất lấy làm vinh hạnh từ nay được hầu cận tam gia, buông màn trải chiếu, cầm cương đưa roi, không phải chờ đợi để tiếp khách ở Lan Hoa tịnh xá nữa. Mong rằng tam gia lưu dụng thì thật là phước đức cho chị em nô tỳ.

Thị lộ vẻ khẩn cầu rất đáng thương. Hiển nhiên là câu nói tự đáy lòng phát ra.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài nói:

-Hai cô đã vui lòng chiếu cố tại hạ khiến tại hạ cảm kích vô cùng.

Hai ả nữ tỳ vội quỳ xuống, nước mắt chạy quanh đồng thanh hỏi:

-Phải chăng tam gia ưng cho rồi?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu dặt hai ả đứng lên nói:

-Các cô đứng dậy đi!

Hai ả đứng dậy tạ ơn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn còn băn khoăn về chuyện tám linh bài ở bờ sông.

Chàng nói:

-Tại hạ muốn về phòng ngủ. Nếu không có việc gì thì đừng vào quấy nhiễu. Canh hai đêm hôm ấy, Tiêu Lĩnh Vu nai nịt gọn gàng vận quần áo màu đen. Chàng đem theo cái bao tay bằng da con giao long ngàn năm mà Liễu Tiên Tử đã tặng cho. Tay không binh khí, Tiêu Lĩnh Vu khẽ mở cửa sau đi ra. Ngờ đâu nhất cử nhất động của Tiêu Lĩnh Vu đều lọt vào mắt hai ả nữ tỳ. Chúng lưu tâm dòm ngó chàng từng giờ từng khắc. Chàng vừa ra khỏi cửa phòng, hai ả đã đứng bên ngoài. ả nào cũng mình mặc võ phục lưng đeo trường kiếm, tựa hồ chờ đợi chàng đã từ lâu.

Kim Lan cất tiếng khẽ hỏi:

-Tam gia! Tam gia có cần bọn nô tỳ đi theo để sai khiến không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không cần.

Ngọc Lan cởi trường kiếm ở sau lưng ra nói:

-Hiện giờ trong Bách Hoa sơn trang này phong ba đột ngột. Tam gia nên đeo binh khí.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

-Không cần đâu. Tại hạ tùy tiện đi chơi.

Chàng rảo bước rời khỏi Lan Hoa tịnh xá, xuyên qua vườn hoa để ra ngoài trang.

Trong vườn hoa tuy có người canh gác ban đêm nhưng chúng đều biết Tiêu Lĩnh Vu đã thành tam trang chúa nên chẳng ai dám ngăn cản.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng mặt trông sao trên trời nhận định phương hướng rồi đột nhiên đề tụ chân khí bằng mình chạy thẳng về phía Tam Liễu loan.
Đêm nay gặp tiết trời xuân, trăng sao sáng tỏ, có thể trông thấy cảnh vật lơ mờ.

Tam Liễu loan vẫn hoang vu tịch mịch.

Tiêu Lĩnh Vu vừa đi vừa ẩn lánh. Khi chàng tới chỗ ba cây liễu liền đề tụ chân khí nhảy vọt lên ngồi trên cành, ẩn mình vào chỗ lá cây rậm rạp thò đầu ngó xuống thấy cái bàn gỗ vẫn đề nguyên như trước. Tuy trên bàn vẫn đặt bát hương

nhưng không còn bốc khói lên nữa. Hiển nhiên lúc này không có ai tới.

Nước chảy cuồn cuộn, sóng vỗ bì bòm. Nước sông đục ngầu, ban đêm có ánh trăng soi trông không khác gì một dải lụa bạc.

Tiêu Lĩnh Vu chờ đợi đến một trống canh vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, bất giác chàng buông tiếng thở dài lẩm bẩm:

-Xem chừng đêm nay không có người đến.

Chàng đã toan nhảy xuống đột nhiên nghe tiếng mái chèo khuấy nước vọng lại, khiến chàng chấn động tâm thần.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu trông ra. Dưới ánh sao lơ mờ, chàng thấy bóng một con thuyền đang vùn vụt chèo tới. Chỉ trong khoảnh khắc thuyền đã vào gần tới bờ.

Ba bóng người từ dưới thuyền nhảy vọt lên. Chớp mắt đã tới gần gốc liễu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại, không khỏi trống ngực đánh thình thình, miệng lẩm bẩm:

-Ta mà bỏ đi sớm một chút là không được nhìn thấy bọn họ.

Người đi đầu chính là đồng tử áo xanh mà chàng đã gặp lúc ban ngày. Gã lưng đeo trường kiếm, hai tay ôm lấy linh bài.

Theo sát hắn cũng là một đồng tử áo xanh nữa, nhưng gã này tay ôm một cây cỏ cầm.

Sau cùng là một người mình mặc áo lam, chân đi giày trắng, tay mặt cầm quạt.

Hắn từ từ đi theo hai đồng tử.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn, lại thấy hai bóng đen thoáng một cái rồi mất hút, dường như hai người này đã ngồi phục xuống.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng buồn bực tự hỏi:

-Hai bóng người kia không hiểu là nhân vật nào?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì người áo lam và hai đồng tử áo xanh đã đi đến gần bàn gỗ.

Gã đồng tử đi trước nhảy vọt lên treo linh vị Tiêu Lĩnh Vu vào cành cây.

Đoạn gã lấy ba nén hương, quệt lửa thắp lên rồi cắm vào bát hương.

Nhờ ánh lửa loé lên, Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ người áo lam lối 20 tuổi, mặt đẹp

như ngọc, lông mày hình thanh kiếm, tướng mạo cực kỳ tuấn nhã.

Khói hương cuộn cuộn bốc lên, mùi thơm toả ra bốn mặt.

Người áo lam đặt cây quạt xuống, vuốt lại áo quần, đứng trước linh vị khấn:

-Năm trước tiểu đệ tới đây ngó thấy đại danh của Tiêu huynh khắc vào cảnh cây. Trong lúc ngẫu nhiên chợt nảy ra tư tưởng kỳ dị, tạm mượn tên họ của Tiêu huynh. Dưới tuổi vàng Tiêu huynh có khôn thiêng xin tha thứ cho tiểu đệ đã mạo danh.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm tự nhủ:

-Té ra là thế. Vậy mà mình cứ tưởng trên đời có hai người tên gọi Tiêu Lĩnh Vu.

Người áo xanh lại khấn tiếp:

-Tuy tiểu đệ mạo xưng tên họ, nhưng tự tin không làm nhục đến thanh danh Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Chỉ cốt sao người đừng làm việc bại hoại, còn tên họ ta người cứ việc sử dụng chẳng quan hệ gì.

Lại nghe người áo lam khấn tiếp:

-Tiểu đệ chịu lời uỷ thác của người ta đem linh bài đến đây tế điện Tiêu huynh hôm nay là đủ bảy ngày. Sáng sớm mai tiểu đệ lại đem linh vị đi nơi khác trả lại cho người uỷ thác. Nhưng mong rằng đêm nay Tiêu huynh hiển linh để tiểu đệ về nói cho người uỷ thác kia hay. Than ôi! Tiêu huynh hỡi Tiêu huynh! Tiêu huynh xa lánh cõi đời, nhưng trên trần gian còn một người hồng nhan tri kỷ vì nhớ Tiêu huynh mà đau đớn tâm can không muốn sống nữa. Sáng cũng như tối nàng nhìn linh bài giọt châu tâm tã khấn vái Tiêu huynh. So với Tiêu huynh nàng còn đau đớn hơn nhiều. Tiêu huynh ở dưới cõi âm có linh thiêng thì liệu nhắm mắt được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu nghe khấn không khỏi bồi hồi trong dạ. Chàng tự hỏi:

-Người này khấn trăng khấn cuội gì nhiều thế? Ta có bạn hồng nhan tri kỷ nào đâu?

Người áo lam vẫn tiếp tục khấn khứa lớn tiếng hơn:

-Bạn hồng nhan tri kỷ của Tiêu huynh đã phổ một khúc đàn điệu tề. Tiểu đệ đêm nay tấu khúc đàn này để an ủi vong hồn Tiêu huynh.

Tên đồng tử áo xanh ôm đàn đặt lên mặt bàn. Người áo lam xỏ dây qua cổ áo rồi tay phải gảy đàn bật lên những tiếng "tình tang" làm tan bầu không khí lúc canh khuya.

Mấy đường tơ phát ra khúc nhạc khiến người nghe phải đứt ruột. Tiếng đàn như khóc như than đến đá cũng phải động lòng.

Tiêu Lĩnh Vu cảm xúc không thể nhịn được, bất giác tuôn rơi hai dòng lệ thảm.

Đột nhiên nghe hai tiếng đàn veo veo lên cao rồi im bật.

Hai gã đồng tử áo xanh đột nhiên rút trường kiếm nhảy vọt đến bên người áo lam, đảo mắt nhìn bốn phía.

Nguyên người áo lam đang gảy khúc đàn bi ai thì đột nhiên đàn đứt hai dây.

Bỗng người áo lam buông tiếng thở dài hỏi:

-Phải chăng Tiêu huynh khôn thiêng hiện hồn về nghe khúc đàn này?

Gã đưa tay áo lên lau nước mắt nói tiếp:

-Người hồng nhan tri kỷ của Tiêu huynh lòng đau như cắt, đặt ra khúc đàn gọi là "Lưu thủy đoạn hồn". Mỗi tiếng là một dòng lệ bi thiết. Tiêu huynh hỡi Tiêu huynh! Tiêu huynh khôn thiêng mà nhẫn tâm để nàng đau khổ ư?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất cảm động, nghĩ thầm:

-Người này thật chung thủy! Y chỉ chịu lời uỷ thác của người ta mà cũng tận tâm đến thế!

Bỗng nghe người áo lam lại nói:

-Nàng đã vì Tiêu huynh mà thương tâm muốn ngất đi, tưởng Tiêu huynh nên nghĩ tới nàng mới phải. Nếu Tiêu huynh có khôn thiêng xin hiển linh một chút để tiểu đệ đưa tin cho nàng. Tiểu đệ là kẻ bất tài cũng nguyện suốt đời theo hầu dưới

bóng quân hồng để an ủi nỗi bi thương cho nàng.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt lắm lắm:

-Té ra gã cầu ta hiển linh để gã được thoả mãn khúc cầu hồn...

Người áo lam bỗng vén vạt áo trường bào lên chẳng kể gì đến bùn lầy quỳ xuống nói:

-Tiểu đệ mượn danh huý của Tiêu huynh sẽ xin hết sức hành động làm cho Tiêu huynh nổi danh trong võ lâm, khiến ai ai cũng phải kính mộ, để tiếng thơm muôn đời. Tiểu đệ nguyện suốt đời hoá thân làm Tiêu huynh...

Tiêu Lĩnh Vu lắm lắm:

-Nhưng người không thật lòng vì ta...

Người áo lam lại khẩn tiếp:

-Nếu Tiêu huynh ưng chịu lời thỉnh cầu của tiểu đệ thì xin hiển linh để tiểu đệ coi!

Lúc này hai gã đồng tử áo xanh đã đưa mắt sục tìm chung quanh mà không thấy chi hết.

Người áo lam đảo mắt nhìn sang hai bên nói:

-Các người tuốt kiếm như sắp động thủ há chẳng làm cho âm linh của Tiêu huynh phải hoảng sợ mà bỏ đi? Sao không thu kiếm về?

Hai đồng tử áo xanh vâng lời tra kiếm vào vỏ rồi cũng quỳ xuống.

Chôn bờ sông hoang vu khôi phục lại vẻ tịch mịch, chỉ có tiếng sóng vỗ bờ bờm vẫn vang lên không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu ở trên trong xuống rất rõ. Người áo lam nhắm mắt lại hướng về phía linh bài, vẫn máy môi như lầm nhảm cầu khẩn.

Chàng tự hỏi:

-Ta có nên xuất hiện để hỏi y xem người hồng nhan tri kỷ là ai không?

Chàng chưa quyết định được bỗng từ xa xa có bóng người đang lén lút đi tới.

Người này cất bước nhẹ như lá rụng. Tuy hấn đi trên mặt bùn mà không phát ra một tiếng động nào.

Người áo lam và hai đồng tử áo xanh đang để hết tâm trí vào việc cầu đảo cho Tiêu Lĩnh Vu hiện hồn, nên nguy cơ rình rập bên cạnh mà cả ba người đều không hay biết.

Dưới ánh sao, Tiêu Lĩnh Vu trông rõ bóng người kia cao mà gầy, đã tiến đến gần phía sau người áo lam chỉ còn cách chừng hơn trượng.

Người kia hành động rất chậm chạp, dường như có ý sợ sệt người áo lam.

Hắn rón rén bước đi như chỉ sợ làm kinh động ba người.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vậy trong lòng rất đổi khẩn trương. Chàng không hiểu có nên ra tay cứu viện người áo lam không.

Trong bầu không khí tĩnh mịch, bóng đen cao gầy càng bước tới gần, sát khí càng trầm trọng.

Bất thình lình dưới sông lại có tiếng mái chèo vang lên. Một con thuyền nhỏ lao tới như bay.

Bóng đen cao gầy dường như bị tiếng mái chèo làm cho kinh hãi bỗng dừng bước lại.

Biến diễn đột ngột này khiến cho Tiêu Lĩnh Vu phải chăm chú nhìn vào chiếc thuyền nhỏ. Chàng thấy một bóng người mảnh mai từ dưới nhảy vọt lên bờ.

Nguyên người này là một cô gái mình mặc võ phục lưng đeo trường kiếm. Chân vừa chấm đất, cô liếc mắt nhìn lại một cái rồi băng mình vọt về phía người áo lam.

Trong lúc chớp nhoáng này, bóng đen cao gầy đột nhiên mất hút. Tiêu Lĩnh Vu phải vận hết mục lực mới nhìn thấy hắn nằm phục dưới đất. Chắc hắn thấy thiếu nữ võ phục xuất hiện mau quá không kịp né tránh phải nằm nép xuống.

Thiếu nữ vừa vọt tới bên chiếc bàn gỗ đã đập tay đánh "bình" một cái, xẵng giọng nói:

-Ta tìm khắp nơi không thấy. Người lén lút đến đây làm chi?

Người áo lam từ từ đứng dậy, cất giọng lạnh như băng đáp:

-Cô đến náo động làm cho âm hồn Tiêu Lĩnh Vu chạy đi rồi. Thế là bao nhiêu công phu cầu khẩn thành ra uổng hết.

Thiếu nữ võ phục tức giận ngắt lời:

-Có âm hồn âm quỷ gì đâu? Ta xem chừng người bị ma quái làm mê loạn tâm thần.

Người áo lam hững hờ nói:

-Dù ta có bị ma quái làm mê loạn tâm thần, cô cũng bắt tất phải lo ngại.

Thiếu nữ võ phục ngăn người ra rồi khóc oà lên. Cô vung chân đá vào cái bàn gỗ làm cho cây đàn cùng bát hương loảng choảng bắn ra xa mấy trượng.

Tiêu Lãnh Vu thấy đòn cước của thiếu nữ không khỏi động tâm nghĩ thầm:

-Võ công cô gái này không phải tầm thường.

Hai gã đồng tử áo xanh sợ quá đứng ngăn người ra. Thậm chí chiếc đàn trân quý của chủ nhân bắn văng đi mà chúng cũng không biết chạy ra nhặt lên.

Hồi lâu đồng tử xách đàn mới áp ứng hỏi:

-Công tử! Cây đàn kia...

Người áo lam ngắt lời:

-Người mau ra lượm lấy, chúng ta còn đi.

Đồng tử áo xanh "dạ" một tiếng rồi chạy đi lượm đàn.

Gã đồng tử kia hỏi:

-Thưa công tử! Còn linh bài của Tiêu Lãnh Vu có đem theo không?

Người áo lam tức giận nói:

-Người định bỏ linh bài lại là không muốn sống nữa hay sao?

Đồng tử áo xanh kinh hãi lẩm bẩm:

-Không ngờ tầm linh bài của Tiêu Lãnh Vu mà công tử coi trọng hơn cả cây đàn.

Gã liền xoay mình nhảy lên cây liễu vươn tay tháo tầm linh bài.

Bỗng nghe thiếu nữ vận võ phục quát:

-Linh bài của ai đó? Đưa cho ta coi!

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 38

Tiêu Lãnh Vu Trùng Phùng Trung Châu Nhị Cổ

Dường như thiếu nữ này có địa vị khá cao khiến cho đồng tử áo xanh có vẻ lo lắng. Gã ôm tấm linh bài đứng ngăn người ra.

Lại nghe thiếu nữ lên tiếng:

-Giỏi thiệt! Cả bọn mi cũng dám khinh mạn ta chẳng?

Đồng tử ôm đàn sợ hãi đáp:

-Xin cô nương đừng hiểu lầm. Cái đó tiểu nhân không dám đâu. Chỉ vì chưa được lệnh của công tử nên tiểu nhân chưa biết làm thế nào.

Gã vừa nói vừa liếc mắt nhìn người áo lam để xin chỉ thị.

Người áo lam trầm ngâm một lúc rồi lạnh lùng nói:

-Người đưa cho y coi.

Đồng tử áo xanh liền hai tay cầm linh bài đưa lên.

Thiếu nữ võ phục đón lấy linh bài ngó qua rồi hỏi:

-Tiêu Lãnh Vu là ai?

Đồng tử áo xanh đáp:

-Tiểu nhân không biết. Xin cô nương hỏi công tử.

Thiếu nữ võ phục rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng, cười lạt nói:

-Hừ! Bất luận là thằng lỏi Tiêu Lãnh Vu hay là ai đi nữa thì ta cũng đập tan ra.

Đồng tử áo xanh vội la lên:

-Cô nương! Cô nương làm thế không được...

Thiếu nữ quát lên:

-Tiêu Lãnh Vu là nam hay nữ? Mau nói cho ta hay!

Đồng tử áo xanh đáp:

-Cô nương mà đập linh bài thì nhất định công tử không tha tiểu nhân. Công tử vừa nói gì chắc cô nương cũng nghe thấy rồi.

Thiếu nữ lại quát:

-Ta chỉ hỏi ngươi Tiêu Lãnh Vu là nam hay nữ? Ai bảo ngươi nói lời thôi hoài?

Đồng tử áo xanh đáp:

-Tiêu Lãnh Vu là trai.

Thiếu nữ vung tay một cái ném tấm linh bài rớt xuống đất. Cô nói:

-Hừ! Gã trai thôi tha này! Làm gì mà quý báu thế?

Đồng tử áo xanh lượm tấm linh bài lên, lấy tay áo lau sạch đất bùn rồi từ từ

bước lại bên người áo lam.

Thiếu niên áo lam vươn tay ra cầm lấy linh bài, lạnh lùng hỏi:

-Kiểm đồng! Người bảo vệ linh bài mà bắt lực thì đáng tội gì?

Kiểm đồng sững sốt nghiêng mình nói:

-Tiểu nhân xin chịu trừng phạt.

Người áo lam nói:

-Được rồi! Người tự vả miệng đi!

Kiểm đồng giơ tay lên tát vào miệng "bốp bốp".

Tuy gã tự tát mình mà ra tay rất nặng. Hai má sưng vù lên.

Thiếu nữ càng nhìn càng thấy tức mình liền lớn tiếng quát:

-Dừng tay!

Kiểm đồng dừng tay lại ngược mắt nhìn thiếu nữ rồi lại tiếp tục tự vả miệng.

Thiếu nữ vừa bên lên vừa tức giận, vung kiếm lên vừa khóc vừa nói:

-Giỏi lắm! Người coi ta không vào đâu, lại muốn cả hai tên Cẩm đồng và

Kiểm đồng khinh mạn ta ư?

Người áo lam giơ tay lên bảo Kiểm đồng:

-Thôi đừng tát nữa.

Tên Kiểm đồng dừng tay lại nhưng hai má gã đã sưng vù và đỏ bừng, khoe miệng ứa máu tươi.

Thiếu nữ khóc lóc hồi lâu mà người áo lam vẫn lờ đi không khuyên giải cũng chẳng bảo thôi.

Tiêu Linh Vu ẩn trên cây liễu coi thấy rõ ràng. Chàng nghĩ thầm:

-Xem chừng cặp nam nữ này có mối quan hệ sâu xa. Không hiểu vì lẽ gì mà anh chàng áo lam lại lạnh nhạt với cô ta như vậy. Hỡi ơi! Kể ra cô gái kia cũng có điệu hung dữ, nhưng chàng trai lòng dạ lại quá lạnh nhạt.

Thiếu nữ khóc một hồi không thấy người áo lam khuyên giải lại càng khóc to hơn nữa, mặt giận hầm hầm mắng chửi:

-Các người còn đứng đây dòm ngó gì nữa? Mau cút đi cho rảnh.

Người áo lam dường như chỉ chờ cô nói câu này. Gã liền cười hỏi:

-Hay lắm! Vậy cô để cho ta đi chứ?

Rồi hấn ôm linh bài Tiêu Linh Vu rảo bước đi ngay.

Cẩm đồng và Kiểm đồng hồi hả theo sau, cùng người áo lam xuống thuyền.

Con thuyền nhỏ được chèo đi một cách hối hả, chỉ trong khoảnh khắc đã mất hút.

Thiếu nữ thấy thuyền đi xa rồi, vẫn còn tủi hổ, cô ghen ngào đứng khóc hoài.

Tiếng khóc thét lên nghe rất bi thiết khiến người nghe phải xúc động tâm hồn.

Tiêu Linh Vu trong lòng không nở, tự nhủ:

-Ta phải nghĩ cách khuyên giải cô mấy câu mới được...

Giữa lúc ấy bỗng thấy bóng người cao gầy đang nằm phục dưới đất đứng phắt dậy từ từ cất bước tiến về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ đang khóc đến thiên sầu địa thảm, tai mắt cô mất hết linh mẫn.

Bóng đen kia đi gần đến nơi chỉ còn cách chừng 4, 5 thước mà cô vẫn không hay.

Tiêu Lĩnh Vu rất đổi khẩn trương, bụng bảo dạ:

-Chưa nói đến chuyện cô này là người tốt hay người xấu. Nhưng đường đường nam tử trượng phu mà lại nhân lúc người ta không phòng bị định đến ám toán là hành động thiếu quang minh. Có lý nào ta lại tụ thủ bàng quan không ra cứu viện?

Chàng liền bẻ một cành liễu làm ba khúc cầm trong tay, ngấm ngấm vận nội lực chờ đợi hễ thấy người cao gầy kia có ý tập kích là dùng thủ pháp "Tam nguyên liên đệ" liên cành liễu tới.

Ngờ đâu diễn biến lại ra ngoài sự tiên liệu của Tiêu Lĩnh Vu. Bóng đen cao gầy còn cách thiếu nữ chừng năm bước đột nhiên dừng lại lên tiếng:

-Cô nương! Bất tất phải khóc nữa!

Tuy người này đã hết sức làm cho thanh âm ôn hoà mà người nghe vẫn cảm thấy lạnh như băng.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm lắm bầm:

-Thanh âm này nghe rất quen tai.

Chàng liền vận hết mục lực để nhìn ra.

Thiếu nữ võ phục khác nào bị rắn độc cắn một cách đột ngột. Tiếng khóc ngừng bật, cô nhảy vọt lên khoa kiếm bảo vệ trước ngực, cặp mắt trợn lên nhìn bóng người cao gầy quát hỏi:

-Ai?

Bóng đen cao gầy đáp:

-Tại hạ tuyệt không có ác ý.

Hắn vừa nói vừa tiến lại hai bước.

Thiếu nữ đã vung trường kiếm, hàn quang loé lên. Cô nói gằn:

-Biết điều thì bước ngay. Nếu ngươi còn tiến lại thì đừng trách thanh bảo kiếm trong tay bản cô nương không có mắt.

Bóng đen cao gầy bỗng nổi lên tràng cười khanh khách đáp:

-Cô nương! Cuộc gặp gỡ đêm nay là sự ngẫu nhiên. Tại hạ đã mắt thấy tai nghe hết cả rồi.

Thiếu nữ xẵng giọng hỏi:

-Ngươi trông thấy và nghe rõ thì làm sao?

Bóng đen cao gầy cười đáp:

-Gã kia đối với cô nương như vậy thật là quá tệ!

Thiếu nữ nói:

-Đây là việc riêng của chúng ta, không cần đến kẻ khác xen vào.

Bóng đen cao gầy nói:

-Nhưng người đó không coi cô nương là người nhà nữa. Ha ha! Nếu tại hạ đem câu chuyện đêm nay đồn đại ra ngoài thì cô nương liệu còn mặt mũi nào qua lại giang hồ nữa không?

Thiếu nữ tức giận hỏi lại:

-Người dám làm như vậy chẳng?

Người áo đen cao gầy đáp:

-Sao lại không dám? Một vị đại cô nương thả lời cầu cạnh một chàng trai mà người ta không thèm đoái hoài thì thật là một điều đáng tức cười. Ha ha! Ha ha!...

Thiếu nữ tức giận quát:

-Câm miệng đi! Người mía mai ta như vậy mà không sợ ta hạ sát để bịt miệng ư?

Tiêu Linh Vu bụng bảo dạ:

-Thằng cha này thâm trầm độc ác. Hắn dùng những thủ đoạn dê hèn để bức bách cô gái phải đầu hàng thì thật là khả ố. Cô kia muốn giết hắn để bịt miệng thì cũng là một tay tàn khốc.

Người áo đen cười lạt nói:

-E rằng cô nương khó lòng ngăn được tại hạ...

Thiếu nữ hét lên:

-Đừng nói nữa!...

Cô vung kiếm đâm tới đánh véo một cái.

Người áo đen cao gầy nghiêng mình tránh khỏi. Hắn không thèm phản kích, lạnh lùng nói:

-Nếu cô nương chịu nghe lời hợp tác với tại hạ thì chẳng những có thể vẫn hồi tình lang đã biến tâm, mà còn mở mày mở mặt với võ lâm, khiến cho bọn mày râu phải hổ thẹn.

Thiếu nữ dường như bị câu này làm động tâm. Cô thu kiếm về thùng thắt nói:

-Hợp tác thế nào?

Người áo đen đáp:

-Chỉ cần cô nương nghe lời tại hạ giả mạo tên họ của người chết rồi để gây nên những việc kinh người.

Thiếu nữ dường như tha thiết yêu đương thiếu niên áo lam, cô hỏi ngay:

-Bản cô nương phải mạo nhận tên họ ai?

Người kia đáp:

-Tiêu Linh Vu.

Tiêu Linh Vu chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

-Hay lắm! Không ngờ cái tên Tiêu Linh Vu của ta mà lại lên hương đến thế! Chàng thiếu niên áo lam đã lợi dụng nó, bây giờ lại còn người đến uy hiếp

thiếu nữ này mạo xưng...

Lại nghe thiếu nữ khẽ hỏi:

-Tiêu Lĩnh Vu ư?... Phải chăng cái tên viết vào linh bài vừa rồi?

Người áo đen đáp:

-Đúng thế! Anh chàng kia vì giả mạo tên họ Tiêu Lĩnh Vu mà...

Thiếu nữ ngắt lời:

-Các hạ bảo ai giả mạo?

Người áo đen đáp:

-Anh chàng thiếu niên áo lam vừa rồi chứ còn ai nữa?

Thiếu nữ "hừ" một tiếng rồi nói:

-Tên y là Lam Ngọc Đường.

Người áo đen nói:

-Phải rồi! Lam Ngọc Đường đã giả mạo tên họ Tiêu Lĩnh Vu để đi chàng mòng với một cô gái tuyệt đại hồng nhan. Do đó y có mới nói cũ và không thương tiếc cô nương nữa.

Thiếu nữ vội hỏi:

-Người con gái kia xinh đẹp lắm hay sao?

Người áo đen đáp:

-Dĩ nhiên là cô ta rất xinh đẹp...

Thiếu nữ hỏi:

-Thị so với bản nhân thế nào?

Người áo đen ngấm nghĩa thiếu nữ từ đầu xuống chân rồi đáp:

-Theo con mắt quan sát của tại hạ mà bình luận thì xuân lan thu cúc mặn mà cả hai, mỗi người mỗi vẻ đặc biệt. Nhưng trong con của Lam Ngọc Đường thì gã lại coi cô kia hơn cô nương nhiều.

Thiếu nữ hỏi:

-Các hạ không phải là gã thì làm sao biết bụng gã được?

Người áo đen đáp:

-Sự tình đã rõ lắm rồi. Nếu Lam Ngọc Đường coi cô nương đẹp hơn cô kia thì đã chẳng bỏ cô nương để đi cầu cạnh cô ta.

Thiếu nữ tức quá, khoé hạnh tròn xoe, nghiến răng nói:

-Bản nhân phải kiếm y thị để coi mới được, xem thị hơn bản nhân ở chỗ nào.

Người áo đen nói:

-Cô kia võ công cao cường. Dù cô nương có kiếm được y nhưng cũng chưa chắc đã địch nổi. Huống chi cô không thể tìm thấy y được...

Thiếu nữ hỏi:

-Sao các hạ biết?

Người áo đen nói:

-Cô nương chưa trả lời câu hỏi của tại hạ.

Thiếu nữ nói:

-Bản nhân cứ để nguyên danh tính mà đi kiểm thị cũng được, việc gì phải mạo danh Tiêu Lĩnh Vu? Bản nhân quyết không làm chuyện đó!

Người áo đen nói:

-Vậy thì thôi! Cô nương không muốn tại hạ cũng không miễn cưỡng. Xin từ biệt.

Dứt lời hần xoay mình rảo bước đi ngay.

Thiếu nữ trong lòng nóng nảy, lớn tiếng gọi:

-Đứng lại đã!...

Người áo đen dừng bước. Thiếu nữ hỏi:

-Các hạ chưa nói hết lời. Tên thị kia là gì? Bản nhân đi đâu để kiểm thị?

Người áo đen cười lạt đáp:

-Cô kia xa thì ở bên trời góc biển, cô nương đừng hòng tìm đến nơi, mà gần ra thì chỉ trong gang tấc, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện bên mình cô được.

Thiếu nữ cúi mặt trầm ngâm không nói gì.

Người áo đen lại nói tiếp:

-Nếu cô nương chịu nghe lời hợp tác với tại hạ thì cả hai bên đều có lợi.

Thiếu nữ lấy làm kỳ hỏi:

-Sao lại hai bên cùng có lợi?

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Phải rồi! Thị kia xinh đẹp, các hạ có ý muốn vảnh vạnh...

Người áo đen ngắt lời:

-Kể ra tại hạ rất nhiều thị hiếu, nhưng không thích nữ sắc. Cô nương đoán lầm rồi.

Thiếu nữ liền hỏi:

-Vậy các hạ muốn gì?

Người áo đen đáp:

-Tại hạ chỉ muốn lấy được một vật trong mình cô ta, còn ngoài ra để tùy cô nương xử trí.

Thiếu nữ hỏi:

-Các hạ muốn lấy vật gì?

Người áo đen cười lạt đáp:

-Cô nương hỏi nhiều quá. Nếu cô nương không chịu thì để tại hạ đi kiểm người khác, không rảnh bồi tiếp cô được nữa.

Thiếu nữ đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

-Được rồi! Bản nhân ưng chịu, nhưng các hạ chớ có ăn lời mà phải đưa thị cho bản nhân xử trí. Tha hay giết thị là ở nơi bản nhân.

Người áo đen đáp:

-Cái đó dĩ nhiên là thế. Suốt đời tại hạ phải đấu trí với người nhưng huỷ bỏ lời hứa thì không thêm đâu.

Thiếu nữ nói:

-Các hạ hãy chờ một chút để bản nhân đi thu thập mấy thứ vật dụng.

Người áo đen nói:

-Hãy khoan! Còn một điều tại hạ cần nỏ để cô nương suy nghĩ là trước khi kiểm thấy cô kia, cô nương phải theo mệnh lệnh của tại hạ.

Thiếu nữ đáp:

-Được rồi! Bản nhân cứ làm theo lời của các hạ.

Cô xoay mình nhảy xuống thuyền nhỏ rồi chèo đi ngay.

Người áo đen dặn:

-Cô nương đi lẹ lên rồi trở lại ngay, tại hạ không thể chờ lâu được.

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

-Bản nhân muốn đến chỗ thuyền lớn, một là để lấy đồ vật cần dùng, hai là bảo bọn chúng về trước đi không cần phải chờ bản nhân.

Cô chưa dứt lời thì con thuyền nhỏ đã chạy ra giữa sông không nhìn thấy nữa.

Người áo đen từ từ bước ra bờ sông giương mắt nhìn ra phía xa.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí từ trên cây nhảy xuống không một tiếng động.

Chàng hạ mình ngay sau lưng người áo đen.

Lúc này giả tử chàng muốn ám toán hắn thì chỉ cất tay một cái là xong, muốn bắt sống hay đánh chết cũng chẳng khó khăn gì.

Nên biết lúc này sóng vỗ bờ bờ tiếng vọng rất xa, người áo đen lại đang có tâm sự trong lòng nên tuy hắn võ công cao cường, nhĩ lực hơn người mà không được

linh mẫn như lúc bình thời. Huống chi khinh công của Tiêu Lĩnh Vu đã được chân truyền của Liễu Tiên Tử. Chàng hạ mình xuống không phát ra tí tiếng động nào.

Người áo đen dường như bần chồn trong dạ, ngồi đứng không yên, xoay mình toan bước đi. Ngờ đâu mục quang hắn ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng ở sau lưng thì kinh hãi không bút nào tả xiết. Nhưng hắn là người từng quen đại địch, ứng biến mau lẹ. Hắn đưa tay phải lên hộ vệ trước ngực rồi lạng người ngang ra ba thước, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

-Ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiêu Lĩnh Vu!...

Người áo đen chấn động tâm thần hỏi lại:

-Ngươi bảo sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiêu Lĩnh Vu thật hiệu đây mà. Các hạ muốn kiếm tại hạ thì khỏi cần nhờ người khác giả trang.

Người áo đen trấn tĩnh tâm thần nói:

-Tiêu Lĩnh Vu đã chôn mình bụng cá từ lâu rồi. Trên thế gian làm gì còn có Tiêu Lĩnh Vu nào khác? Vụ này chính mắt tại hạ đã trông thấy, tôn giá không lừa được tại hạ đâu.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

-Chà! Tại hạ tưởng ai, té ra là các hạ. Hay quá! Thật là "Đi rách để giầy tìm chẳng thấy, tìm ra chẳng mất chút công phu".

Người áo đen rất đổi kinh nghi hỏi:

-Các hạ bảo ta là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu tức lão nhị trong Trung Châu Nhị Cổ. Chà chà!

Các hạ thay hình đổi dạng thì được, nhưng thanh âm không biến cải nổi.

Người áo đen ngẩn người ra hỏi:

-Người có đúng là Tiêu Lĩnh Vu đã rớt xuống sông này năm năm trước đây không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Nhờ hoàng thiên bảo lưu, tại hạ không chết.

Người áo đen bỏ tấm khăn bịt đầu ra nói:

-Thế thì hay lắm. Tại hạ chính là Đỗ Cửu. Công tử không chết thì tại hạ chẳng cần phải hoá trang, che dấu chân tướng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

-Trung Châu Nhị Cổ trước nay như hình với bóng. Các hạ đã ở đây thì hẳn Thương Bát lão gia cũng quanh quẩn vùng này phải không?

Đỗ Cửu đáp:

-Đúng thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vậy các hạ dẫn tại hạ đến gặp y.

Đỗ Cửu đáp:

-Muốn gặp lão đại chẳng khó khăn gì, nhưng Trung Châu Nhị Cổ trước nay không chịu người sai khiến. Huống chi công tử có đúng là Tiêu Lĩnh Vu hay không, tại hạ cũng không nhận rõ được.

Nên biết Tiêu Lĩnh Vu ngày rớt xuống sông bất quá là thằng nhỏ 12, 13 tuổi, mình mang tuyết chứng, thân thể gầy yếu. Nhưng hiện nay chàng đã thành một thiếu niên phong tư tuấn tú, khác hẳn năm năm trước thì dù Đỗ Cửu có lịch duyệt

đến đâu cũng khó lòng nhận ra được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vậy làm thế nào các hạ mới tin là sự thực?

Đỗ Cửu đáp:

-Tại hạ mong rằng công tử nói rõ tình hình lúc rớt xuống sông ngày trước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Cái đó dễ lắm.

Chàng liền thuật lại những chuyện đã xảy ra ngày trước.

Đỗ Cửu ngấm nghĩa Tiêu Lĩnh Vu từ đầu xuống đến gót chân một lúc rồi nói:

-Đúng là công tử rồi. Anh em tại hạ vì để mất công tử mà phải lánh mặt giang hồ hơn năm năm nay. Ha ha! Từ giờ trở đi, bọn ta không cần phải giấu mặt nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Vậy các hạ dẫn tại hạ đi gặp Thương Bát.

Đỗ Cửu cười lạt đáp:

-Làm chi mà vội thế? Sớm muộn một khắc thì có làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu tức giận lớn tiếng:

-Tại hạ lòng nóng như lửa đốt, không chờ được nữa. Các hạ có chịu đi không?

Đỗ Cửu vẫn một giọng lạnh lùng hỏi:

-Trong khoảng thời gian năm năm này, nhất định công tử đã gặp được kỳ tích gì rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

-Các hạ có muốn thử không?

Đỗ Cửu hững hờ đáp:

-Dĩ nhiên tại hạ muốn lãnh giáo.

Tiêu Lĩnh Vu vung tay mặt lên nói:

-Vậy các hạ hãy đón thử một chiêu này của tại hạ.

Nói đoạn chàng từ từ đẩy tay mặt ra.

Chàng không hiểu sau năm năm luyện tập đã thành tựu được đến đâu, chỉ nhớ rằng võ công Trung Châu Nhị Cổ cực kỳ cao thâm. Thế chiêu này của chàng phóng ra tuy chậm chạp nhưng đã vận đủ mười thành công lực.

Đỗ Cửu vung tay mặt phóng chiêu ra rất mau lẹ đón tiếp.

Song chiêu đụng nhau. Luồng âm kinh trong lòng bàn tay Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên phóng ra.

Đỗ Cửu cảm thấy có điều không ổn nhưng chẳng còn cách nào né tránh được đành phải phóng chiêu ra đón tiếp. Hắn cảm thấy một luồng kinh lực mãnh liệt tuyệt luân xô tới thì chấn động tâm thần. Người hắn bất giác đã lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu thu thế chiêu về hỏi:

-Như vậy đã đủ cho tại hạ được gặp Thương Bát hay chưa?

Đỗ Cửu hít mạnh một hơi chân khí đề tụ vào huyết đan điền để kiềm chế khí huyết nhộn nhạo. Hắn nói:

-Hoàng thiên không phụ người khổ tâm. Công tử quyết chí tầm sư học đạo,

chắc là đã nhập môn dưới trướng Bắc Thiên Tôn Giả.

Nói rồi hần trở gót cất bước.

Tiêu Linh Vu nóng lòng đi gặp Thương Bát, không muốn giải thích nữa.

Chàng liền đi theo sát Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu mỗi lúc một tăng gia cước lực chạy thật lẹ. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì đến trước một căn nhà tranh hẻo lánh.

Căn nhà này cửa đóng kín mít mà bên trong cũng không thấy ánh đèn lửa chi hết.

Đỗ Cửu khẽ tăng hắng một tiếng rồi hỏi:

-Đại ca có ở nhà không?

Cánh cửa kẹt mở. Một lão già râu bạc đầu đội nón trúc trông như một lão chài xuất hiện.

Đỗ Cửu quệt lửa châm đèn lên nói:

-Đại ca! Từ nay trở đi chúng ta không phải che dấu chân tướng nữa. Tiêu Linh Vu... chưa chết đâu...

Đột nhiên hần há miệng thổ ra một búng huyết rồi ngã lăn xuống đất.

Lão già râu bạc đảo cặp mắt sắc như dao nhìn Tiêu Linh Vu hỏi:

-Công tử đúng là Tiêu Linh Vu rớt xuống sông năm năm trước ư?

Tiêu Linh Vu vừa phóng chỉ điểm huyết Đỗ Cửu vừa đáp:

-Chính là tại hạ.

Lão râu bạc đột nhiên giơ tay lên xoa mặt một cái. Bao nhiêu râu rớt hết, để lộ bộ mặt tròn trĩnh ra hỏi:

-Công tử đã đả thương hần đấy ư?

Tiêu Linh Vu đáp:

-Thương thế y không lấy gì làm nặng lắm. Chỉ vì y tranh cường hiếu thắng, không chịu vận khí điều dưỡng ngay lúc bấy giờ, lại phải bôn tẩu một hồi nên khí huyết không bình tĩnh lại được mà thổ ra một ít.

Thương Bát cúi xuống đỡ Đỗ Cửu dậy nói:

-Cứu người là gấp. Lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện.

Tiêu Linh Vu tựa cửa đáp:

-Tại hạ cũng không sợ các hạ trốn chạy.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 39

Tiêu Lãnh Vu Đả Bại Trung Châu Nhị Cổ

Thương Bát điều tra bên mình Đồ Cửu một hồi rồi hỏi :

- Công tử biết điểm huyết cách không ư ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Cái đó có chi là lạ .

Thương Bát không nói nữa , ra tay giải khai huyết đạo cho Đồ Cửu rồi móc ra một viên thuốc bỏ vào miệng hắn khẽ nói :

- Nhị đệ ! Nhị đệ hãy vận khí điều dưỡng một lúc để ta nói chuyện với Tiêu huynh .

Tiêu Lãnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Đã không đồng đạo thì không mưu sự với nhau . Tại hạ nhận thấy chúng ta bất tất phải bàn định nữa . Tại hạ nhớ lại năm năm trước , vậy các hạ nói cho biết Khâu tử tử hiện giờ ở đâu thì tại hạ không hạ sát các vị .

Thương Bát mỉm cười nói :

- Võ công của Tiêu huynh quả nhiên rất cao thâm . Còn muốn giết được anh em tại hạ thì cái đó chưa chắc .

Tiêu Lãnh Vu chau mày, mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn Thương Bát hỏi :

Vụ này bất tất phải tranh chấp. Tại hạ chỉ hỏi Khâu tử tử lạc lõng nơi đâu?

Thương Bát lắc đầu đáp :

- Tại hạ không biết . Sau khi công tử rút xuống sông , anh em tại hạ cam bẽ thất tín với Khâu Tiểu San , không còn mặt mũi nào trở về gặp y nữa . Từ bấy giờ đến nay chưa từng thấy mặt y .

Tiêu Lãnh Vu thoáng lộ vẻ phẫn uất lạnh lùng hỏi :

- Nếu Khâu tử tử của tại hạ mà gặp chuyện bất trắc thì dù tại hạ có chém hai vị nát ra như tương cũng không nguôi giận...

Chàng ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Khâu tử tử bị hai vị cầm tù phải không?

Thương Bát đáp :

- Đúng thế ! Khâu cô nương đã được bọn tại hạ đưa đến an trí ở một nơi rất an toàn . Anh em tại hạ hứa dẫn Tiêu huynh đi gặp y để lấy chiếc chìa khóa cung cấm . Bất hạnh thay Tiêu huynh rút xuống sông , tại hạ đã tìm dọc theo khúc sông này trong vòng mười mấy dặm bấy lâu nay mà không tìm thấy thì không còn đất đứng trên chốn giang hồ , nên không trở lại gặp Khâu cô nương nữa .

Tiêu Lĩnh Vu nói ngay :

- Y ở địa phương nào , các hạ dẫn tại hạ đến đó .

Thương Bát lắc đầu nói :

-Chỗ Khâu cô nương ở rất bí mật , bọn tại hạ chỉ lưu lại vật dụng đủ cho nửa năm . Bọn tại hạ kiếm không thấy Tiêu huynh , tuy không còn mặt mũi nào về gặp y nhưng không thể để y chết đói . Vì vậy sau khi Tiêu huynh rút xuống sông năm tháng rồi , anh em tại hạ còn cải trang lên đưa thêm đồ ăn vật dụng cho y .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Như vậy kể ra hai vị cũng còn lương tâm .

Kim Bàn Toán Thương Bát khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Nhưng khi anh em tại hạ về tới chỗ bí mật kia thì Khâu cô nương đã bỏ song sắt chuồng đi rồi mà không biết rõ hành tung . Bọn tại hạ hóa trang tìm kiếm mấy năm khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang vẫn không thấy tông tích chi hết .

Tiêu Lĩnh Vu cười nhạt nói :

- Trước khi hai vị tìm thấy Khâu tử tử thì chưa thoát khỏi mối liên can. Vậy phiền hai vị đi với tại hạ...

Thương Bát ngắt lời :

-Bây giờ đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đến Bách Hoa sơn trang . Chúng ta đặt ra thời hạn ba năm , nếu tìm thấy Khâu tử tử thì sẽ phóng thích cho các vị .

Đỗ Cửu trợn hai mắt giật mình hỏi :

- Bách Hoa sơn trang ư ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Phải rồi ! Sao các hạ lại ra chiều kinh hãi ?

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nếu hai vị trong vòng ba năm mà kiếm không thấy Khâu tử tử là tại hạ giết hai vị đó .

Đỗ Cửu công lực thâm hậu lại được linh đan giúp sức nên sau một lúc điều dưỡng hẳn đã phục hồi sức lực , nhãy dựng lên nói :

- Vừa rồi tại hạ khinh địch mà bị công tử phóng chưởng đả thương, chớ chưa chịu phục .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vậy các hạ muốn thử chưởng?

Đỗ Cửu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải bồi tiếp...

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Trong nhà chật hẹp , chúng ta ra ngoài tỷ đấu .

Thương Bát vươn tay trái ngăn cản Đỗ Cửu lại nói :

- Hãy khoan . Dù muốn đánh nhau , tại hạ cũng xin có lời nói trước .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ có điều gì thì nói mau đi !

Thương Bát hỏi:

- Công tử có biết Huyết Ảnh Tử Thầm Mộc Phong ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Y là đại ca kết nghĩa của tại hạ .

Thương Bát lại hỏi :

- Sao y không thu công tử làm đồ đệ ?

Tiêu Lĩnh Vu tức giận đáp :

- Cái đó không can dự gì đến các hạ .

Thương Bát nói :

- À ! Công tử học nghệ ở nơi Huyết Ảnh Tử Thầm Mộc Phong dĩ nhiên võ công rất cao thâm . Quảng thời gian năm năm kể ra cũng không lâu lắm.. .

Hắn ngưng một chút rồi tiếp :

- Dù y có hết lòng truyền thụ và tư chất của công tử thông tuệ khác thường lĩnh hội được hết những điều chân truyền, nhưng về phương diện nội lực chưa chắc đã hơn được anh em của tại hạ . Lấy một chọi một , công tử còn có thể đem cái khéo bổ khuyết vào chỗ thiếu sót, dùng chiêu thuật kỳ diệu mà Huyết Ảnh Tử đã truyền cho để giữ thế quân bình , hoặc giả còn có cơ hội thủ thắng . Nhưng nếu anh em tại hạ liên thủ hợp lực thì công tử nhất định phải thất bại không còn nghi ngờ gì nữa .

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu lạnh lùng nói theo :

- Dù cho chính Huyết Ảnh Tử Thầm Mộc Phong có thân hành đến đây cũng chưa chắc đã thương được Trung Châu Nhị Cỗ trong vòng một trăm chiêu .

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói động tâm nghĩ thầm :

- Xem giọng lưỡi hai lão này ra chiều rất úy kỵ về vụ ta kết minh với đại ca Thầm Mộc Phong . Vậy oai danh của Thầm đại ca quả nhiên chấn động giang hồ chứ không phải tầm thường .

Kim Toán Bàn Thương Bát không để Tiêu Lĩnh Vu mở miệng liền cướp lời :

- Công tử hãy trù tính cục diện bữa nay đi . Những điều tại hạ nói đều rất thành thực.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ học võ của ai , hai vị bắt tất phải hỏi làm chi .Giả tỷ tại hạ có ý gia hại hai vị thì vừa rồi Đỗ Cửu đã chết nhăn thầy ở bờ sông rồi .

Đỗ Cửu tuy miệng không nói gì nhưng bụng bảo dạ :

- Gã nói thế là đúng sự thực . Nếu vừa rồi ở ngoài bờ sông mà gã tấn công mấy chiêu thì mình tất bị thương rồi chứ không thể nào chống được.

Bỗng nghe Thương Bát khẽ nói :

- Có người tới đó..

Hắn giơ tay lên quạt tắt ngọn đèn đi . Căn nhà tranh tối đen như mực .

Tiêu Lĩnh Vu ngưng tụ công lực đề phòng . Đồng thời đảo mắt nhìn quanh bốn phía để dễ bề kèm chế nếu Trung Châu Nhị Cổ ngấm ngấm tập kích nhân lúc đêm tối .

Bỗng thấy Thương Bát từ từ đóng cửa lại . Hắn dòm qua khe cửa ra ngoài .

Đỗ Cửu đứng dựa vào tường ngay bên cửa sổ .

Bỗng nghe có tiếng bước chân trước xa sau gần rồi im bật

Kim Bàn Toán Thương Bát xoay mình lại thở phào một cái :

Tiêu Lĩnh Vu không nhin được cất tiếng hỏi :

- Người đến đó là ai ?

Thương Bát đáp :

-Bang Chúa bang Thần Phong thống lĩnh cao thủ dưới trướng

Đỗ Cửu ngắt lời :

- Bang Chúa bang Thần Phong đột nhiên xuất hiện nơi đây không hiểu vì lẽ gì ?

Thương Bát đáp :

- Chắc họ theo dõi hành tung của Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Theo dõi tại hạ ư ?

Đỗ Cửu đáp :

- Không phải . Họ muốn rượt theo Tiêu Lĩnh Vu giả hiệu .

Thương Bát đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Tiêu Lĩnh Vu giả đã lừa gạt được anh em ta thì chắc người khác chẳng ai là không bị gã lừa gạt .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bọn họ theo dõi Tiêu Lĩnh Vu giả cũng vì chiếc chìa khóa cung cấm hay sao ?

Thương Bát đáp :

- Còn ngày nào chưa mở được cung cấm là Tiêu Lĩnh Vu không được yên ổn ngày đó . Sau khi Khâu Tiểu San mất tích thì chỉ còn Tiêu Lĩnh Vu là đầu mối duy nhất về chiếc chìa khóa cung cấm để cho họ theo dõi .

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Nhưng tại hạ chỉ biết truy cứu nhị vị huynh đệ xem Khâu tử tử lạc lõng ở nơi đâu .

Đỗ Cửu nói :

- Đáng tiếc là anh em tại hạ cũng không biết .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ nhất định hỏi hai vị cho ra . Bằng không thì phải đành mời hai vị về Bách Hoa sơn trang .

Thương Bát hỏi :

- Nếu anh em tại hạ không đi thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp :

- Nhưng hai vị không tự chủ được .

Thương Bát cười nói :

- Khẩu khí Tiêu huynh lớn quá ! Trung Châu Nhị Cổ làm ăn mấy chục năm trời , chớ không phải chuyện dễ dàng lập nên kim tự chiêu bài mà nhất đán phải hủy bỏ , lại khiến anh em tại hạ phải thay hình đổi dạng trà trộn vào chốn giang hồ năm năm . Vụ buôn bán này thua thiệt rất nhiều . Bây giờ Tiêu huynh còn muốn đòi nợ nữa chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu không tìm thấy Khâu tử tử thì hai mạng của quý huynh đệ phải bồi thường chưa đủ .

Thương Bát hỏi :

- Công tử trông vào cái gì mà muốn đòi anh em tại hạ phải đền mạng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chỉ có hai bàn tay không .

Thương Bát cười nói :

- Vậy thì hay lắm ! Anh em tại hạ xin bồi tiếp .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Căn nhà này chật hẹp , lúc động thủ sợ vướng chân tay .

Thương Bát nói :

- Đi về phía Bắc chừng 3,4 dặm có một tòa phá miếu hoang vu . Chúng ta đến đó được chăng .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu vậy chúng ta lên đường ngay .

Thương Bát vẫy tay nói :

- Tại hạ xin dẫn đường .

Ba bóng người vun vút chạy về phía Bắc .

Quả nhiên đi chừng 4 dặm thì thấy một tòa phá miếu lớn đã bị tàn phá .

Thương Bát chạy vào trong miếu đi thẳng đến tòa đại điện ở phía sau .

Tòa đại điện này rộng đến hai mẫu , cỏ mọc cao tới đầu gối . Bốn mặt toàn những cây hòe cao lớn . Ở giữa có một chỗ rộng chừng 3,4 trượng vuông .

Cỏ dại đã bị cắt hết nên để trơ những đất vàng .

Thương Bát trở vào phía Đông nói :

- Trong căn nhà đá để sẵn hai cỗ quan tài bỏ không . Nếu anh em tại hạ bị chết về tay công tử thì phiền công tử thu lượm thi hài chôn vùi trong khu đất vàng này cho .

Tiêu Lĩnh Vu đáp lại :

- Nếu tại hạ chết trận cũng nhờ hai vị giúp cho tại hạ một việc....

Thương Bát đáp :

- Nếu sức anh em tại hạ làm được thì bất cứ việc gì cũng xin tuân mệnh .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngày sau nếu hai vị gặp Khâu tử tử , xin đừng cho y hay là tại hạ bị chết ở nơi đây .

Đỗ Cửu nói :

- Cái đó không được đâu vì nhất sinh Trung Châu Nhị Cổ không nói dối ai bao giờ .

Tiêu Lĩnh Vu cũng biết Trung Châu Nhị Cổ bản lĩnh cao cường . Nếu hai người cùng ra tay thì chàng khó nắm được phần thắng . Chàng liền cười mát nói :

- Tại hạ đã có di ngôn ủy thác thì không kể chuyện này là nói dối .

Thương Bát nói :

- Được rồi . Vậy chúng ta cứ thế .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị đồng thời động thủ hay là lấy một chọi một ?

Thương Bát quay lại ngó Đỗ Cửu đáp :

- Tại hạ xin lãnh giáo trước . Nếu công tử đã bại được thì hai anh em tại hạ liền thủ hợp lực , công tử nghĩ sao ?

Tiêu Lĩnh Vu hào khí ngất trời đáp ngay :

- Tại hạ mà sợ hai vị liên thủ tấn công thì đã chẳng tới đây .

Thương Bát nói :

- Nếu vậy xin mời công tử ra chiêu . Bên tại hạ nhiều người , vui lòng nhường công tử đánh ba đòn trước .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hãy khoan ! Còn một điều nên nói rõ hơn .

Thương Bát nói ngay :

- Điều Chi . Tại hạ xin rửa tai nghe đây .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Quý huynh đệ vì muốn giữ thanh danh một đời tất quyết tâm liều mạng , nhưng tại hạ không có ý sát hại hai vị . Nếu mà tại hạ may mắn đắc thắng thì xin hai vị vui lòng để tấm thân hữu dụng giúp tại hạ tìm cho ra Khâu tử tử .

Thương Bát cười ha hả nói :

- Xem chừng Tiêu huynh đã nắm chắc phần thắng anh em tại hạ rồi .

Rồi hấn đôi giọng nghiêm nghị nói :

- Anh em tại hạ mà thua công tử thì xin trọn đời nghe theo mệnh lệnh của công tử . Trái lại nếu anh em tại hạ đắc thắng thì sao ? Công tử có nghe một điều kiện chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi Lại :

- Điều kiện gì ?

Thương Bát đáp :

- Sau khi kiếm được Khâu cô nương , xin công tử giúp cho bọn tại hạ lấy được chiếc chìa khóa cung cấm .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi ! Hãy coi chừng .

Chàng vung chưởng đánh ra .

Thương Bát thi triển thân pháp " Thoái bàn nhượng vị " tránh khỏi . Một luồng chưởng phong mãnh liệt lướt qua bên mình hắn thối tã áo bay phất phới , khiến hắn không khỏi kinh hãi , nghĩ thầm :

- Chưởng lực của thằng lỏi này quả nhiên không phải tầm thường .

Tiêu Lĩnh Vu đánh một chưởng không trúng liền nhảy xổ lại phóng cả hai chưởng đánh ra . Chiêu này không một tiếng động . Luồng kinh lực vẫn đề ở bàn tay không xô đẩy ra .

Thương Bát thi triển thân pháp " Di hình hoán vị " , hắn xoay mình đi lại tránh được .

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng . Hai bàn tay Tiêu Lĩnh Vu như bóng theo hình rượt tới nơi . Lần này chàng dùng cầm nã thủ pháp . Năm ngón tay nhắm chụp xuống cổ tay Thương Bát .

Thương Bát trong lòng kinh hãi , bụng bảo dạ :

- Thủ pháp gã này mau lẹ phi thường .

Hắn vội ra chiêu "Phong hồi nhược liễu" , đồng thời chỉ đầu ngón chân xuống đất vọt mình tránh khỏi .

Tuy Thương Bát tránh được ba chiêu nhưng hắn phải lùi ra hơn ba trượng .

Tiêu Lĩnh Vu dừng tay lại lạnh lùng nói :

- Lần này các hạ nên trả đòn đi !

Thương Bát đáp :

- Công tử bất tất phải đa tâm .

Hắn nhoai người về phía trước , vung quyền tay mặt lên đánh tới . Thoi quyền khi gần đến nơi đột nhiên hắn chìa năm ngón tay thành thế "Thần long thám thảo" nhắm chụp xuống vai Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng nguyên không nhúc nhích . Chàng xoay tay mặt , đưa hai ngón tay trở và giữa phóng lên bả vai .

Thương Bát kinh hãi , phải lùi lại miệng la thất thanh :

- Lan Hoa Phát Huyết thủ .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đúng rồi ! Các hạ thật là biết người biết của .

Chàng lại co năm ngón tay trái lại quét lên bả vai .

Thương Bát không dám chênh mảng , tay mặt ra chiêu "Kinh đào liệt ngân " đánh ra . Luồng lực đạo ào ạt xô tới mãnh liệt .

Tiêu Lĩnh Vu vung tay phải lên đón chưởng . Còn tay trái đưa ba ngón ra

điểm vào huyết Khuyết Hồn , huyết Đường Môn , và huyết Trung Phủ trên vai Thương Bát .

Chiêu này kêu bằng "Lan hương tứ xạ" , một tuyệt chiêu trong thập nhị "Lan hoa phát huyết thủ" .

Kim Bàn Toán Thương Bát tuy là người có nhiều kinh nghiệm chiến đấu cũng cảm thấy ứng biến không kịp . Huống chi tay mặt đang đấu với chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu nên càng khó bề né tránh .

Hắn liền hít một hơi chân khí và vội hạ thấp chân tay xuống .

Tuy Thương Bát ứng biến mau lẹ mà cũng chậm mất một chút , huyết Trung Phủ đã bị ngón tay của Tiêu Lĩnh Vu bất trúng .

Đỗ Cửu thấy Thương Bát kém thế , nếu không vào cứu viện kịp thời thì chỉ trong vòng ba chiêu nữa tất bị bại . Hắn lạnh lùng quát lên :

- Hãy tiếp chưởng của tại hạ !

Trung Châu Nhị Cô , trái với Tiêu Lĩnh Vu càng đánh càng kinh hãi .

Đỗ Cửu ngay lúc đầu đã bị chưởng pháp thần tốc của Tiêu Lĩnh Vu làm cho rối loạn . Tay mặt hắn ra chiêu "Bế môn thôi nguyệt" để phong tỏa chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu .

Không ngờ chưởng trái của Tiêu Lĩnh Vu xuyên qua chỗ sơ hở đánh vào trước ngực .

Đỗ Cửu bỗng thấy huyết Tý Nhu và huyết Tiêu Lạc đau nhói lên . Cánh tay mặt mất hết kinh lực .

Thương Bát cả kinh đột nhiên phóng chưởng ra chiêu "Bách điều triều phụng" chụp xuống đầu chàng .

Tiêu Lĩnh Vu không có kinh nghiệm lâm địch , vừa thấy bóng chưởng chụp xuống đầu , chàng không khỏi hoang mang xoay mình né tránh . Đồng thời tay trái ra chiêu "Mãn thiên tinh đầu" phong tỏa thế công .

Trong lúc chàng do dự thành ra chậm mất một chút . Chưởng thế của Thương Bát đã đánh trúng đầu vai bên phải chàng .

Tiêu Lĩnh Vu đã được Trang Sơn Bồi truyền thụ môn Can Thanh Khí Công , luồng cương khí hộ thân đã hơi có hiệu lực . Phát chưởng của Thương Bát đánh trúng liền bị phản lực đánh ngược lại . Hắn cực kỳ kinh hãi la thất thanh :

- Hộ thân cương khí .

Tiêu Lĩnh Vu bị thương ở vai rồi , tay trái chàng lại điểm ra một chiêu "Tu la chỉ lực" bắn vọt tới điểm trúng đại huyết Thiên Trì trong mình Thương Bát .

Kim Bàn Toán Thương Bát lão đảo người mấy cái rồi té xuống .

Đỗ Cửu giật mình kinh hãi la thất thanh :

- Đại Ca !....

Rồi nhảy xổ lại .

Tay mặt hắn đã bị thương không thể vận kinh được , liền lấy tay trái chụp lấy người Thương Bát .

Bên Tiêu Lĩnh Vu bị phát chương của Thương Bát đánh trúng vai bên phải , đau đớn như bị gãy xương . Luồng hộ thân cương khí của chàng mới luyện được có ba thành hỏa hầu thì chống lại thế nào được với chương lực mãnh liệt của Thương Bát ?

Cuộc chiến này cả ba người cùng bị thương . Nhưng việc Tiêu Lĩnh Vu bị thương thì Trung Châu Nhị Cổ không biết .

Nên biết Huyền Môn Cương Khí là môn tối cao tuyệt học trong võ lâm .

Trung Châu Nhị Cổ quan niệm rằng trong người Tiêu Lĩnh Vu đã có luồng cương khí hộ thân thì chàng không thể bị thương được .

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng răng ngậm chịu đau trầm giọng nói :

- Đừng động vào y . Y đã trúng phải Tu La Chỉ Lực của tại hạ . Nếu không biết đường giải cứu thì chẳng những vô ích , có khi còn nguy đến tính mạng .

Đỗ Cửu biến sắc hỏi :

- Tu La Chỉ Lực ư ?

Rồi đặt Thương Bát xuống , xong lùi lại một bên .

Tiêu Lĩnh Vu vận nội công chống lại cơn đau . Một mặt chàng thì triển thủ pháp độc đáo của Liễu tiên tử để giải khai huyết đạo cho Thương Bát .

Tuy chàng giải khai huyết đạo cho Thương Bát nhưng chính chàng cũng đau đến toát mồ hôi .

Đỗ Cửu đứng ngoài coi , lại tưởng chàng vì trị thương và giải khai huyết đạo cho lão đại của hắn mà mệt quá toát mồ hôi , nên lòng hắn ngấm ngấm cảm kích .

Thương Bát được giải khai huyết đạo rồi ngồi nhồm dậy . Hắn dương cặp mắt tròn xoe xuất thần nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi nói :

- Tiêu huynh trong mình đã mang võ công của mấy nhà chứ không phải một . Bữa nay Thương Bát này mới được mở rộng tầm mắt .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Anh em tại hạ một đời đấu trí , tỷ võ đã nhiều . Đây không phải mới thất bại lần đầu , nhưng chưa bao giờ bị thảm bại như lần này .

Hắn đưa mắt nhìn Đỗ Cửu hỏi :

- Lão đệ ! Bây giờ làm thế nào ?

Trong lúc bất ngờ Đỗ Cửu không hiểu nên ngơ ngác hỏi :

- Chuyện gì ?

Thương Bát hắng giọng một tiếng rồi đáp :

- Tiểu huynh đã chịu lời Tiêu Lĩnh Vu , nếu mình thất bại là thuộc về tay y suốt đời tuân theo mệnh lệnh . Việc này hệ trọng hơn cả cuộc sống chết của con người . Tiểu huynh dĩ nhiên phải giữ lời hứa , còn lão đệ thì tùy ý , tiểu

huynh không dám bức bách lão đệ đi theo .

Đỗ Cửu lẳng lặng , sắc mặt biến đổi luôn mấy lần . Hồi lâu hắn mới hỏi lại :

- Theo ý đại ca thì sao ? Chẳng lẽ đại ca thực tình theo ý suốt đời tuân theo mệnh lệnh ?

Kim Bàn Toán Thương Bát đáp :

- Tiểu huynh đã nói câu gì là không bao giờ thay đổi . Còn lão đệ chưa hứa lời với y , thì hiện giờ trách nhiệm đó sang cho tiểu huynh cũng được .

Tiêu Lĩnh Vu biết giờ khắc này rất quan trọng cho hai người nên chàng không dúng miệng vào .

Đỗ Cửu trong lòng lầy làm khó nghĩ . Hắn đi vòng quanh hai lượt rồi hỏi :

- Đại ca có thượng sách nào không ?

Thương Bát đáp :

- Nếu từ nay lão đệ cắt đứt nghĩa thâm giao , chúng ta không còn gì liên quan đến nhau nữa thì lão đệ không bị gò bó trong lời hứa của tiểu huynh .

Bỗng thấy Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu thở phào một cái rồi co giò chạy như bay . Chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 40

Tiêu Lãnh Vu Kết Giao Nhị Cổ

Tiêu Lãnh Vu khề thờ dài nói:

- Một lời hứa hẹn quan hệ suốt đời. Không thể trách y đã rời bỏ các hạ được.

Thương Bát lắc đầu nói:

- Nghĩa đệ của tại hạ không phải là người hồ đồ. Dù y có muốn đi cũng hành động một cách rõ rệt, quyết không nhùng nhằng như vậy. Chỉ vì việc này rất quan hệ, trong lúc nhất thời y khó mà quyết định được ...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ có điều muốn yêu cầu Tiêu huynh.

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Nếu sức tại hạ làm được quyết chẳng từ chối.

Thương Bát nói:

- Nếu nghĩa đệ của tại hạ quyết tâm dứt áo ra đi thì xin Tiêu huynh nể mặt tại hạ đừng ra tay ngăn cản.

Tiêu Lãnh Vu chưa kịp trả lời thì một bóng người chạy nhanh như tên bắn tới nơi.

Người này chính là Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu. Hắn phưỡn ngực ra nói:

- Thương huynh bắt tất phải nghĩ ngợi gì nữa. Người võ lâm coi danh dự trọng hơn mạng sống. Nếu Thương huynh có điều hối hận vì trót hứa lời nhưng đã ra đi thì cứ việc đi chẳng quan tâm quái gì?

Thương Bát khoé mắt lộ vẻ vui mừng, nhưng chỉ thoáng qua, hắn lại thờ dài nói:

- Suốt đời Thương Bát này chưa bao giờ nói lời rồi lại ăn lời. Vì thế mà đồng đạo võ lâm trọng vọng Trung Châu Nhị Cổ. Thương mỗ chặt đầu chảy máu được chứ không để ai khuất phục...

Đỗ Cửu về đến bên hai người đột nhiên dừng lại, thùng thảng nói:

- Đại ca ! Tiểu đệ suy nghĩ lâu rồi mới quyết định...

Thương Bát cười ha hả ngắt lời:

- Tiểu huynh đã vì hiền đệ mà nói với Tiêu huynh. Y cũng đã ưng thuận để hiền đệ ra đi chứ không ngăn cản. Anh em ta nửa đời lận đận tích tụ được bao nhiêu châu báu thì từ nay thuộc quyền sở hữu của hiền đệ.

Đỗ Cửu đáp:

- Tiểu đệ nghĩ tới nghĩ lui đã nhất định đi theo đại ca. Bất luận bên trời góc biển, rừng đao núi kiếm cũng nguyện sống chết với nhau.

Thương Bát chau mày nói:

- Hiền đệ không hứa thì cứ một mình ra đi, tội gì suốt đời làm tôi mọi cho người ?

Đỗ Cửu ngắt lời:

- Tiểu đệ cũng biết thế. Nhưng đại ca đã hứa thì có khác gì chính tiểu đệ đã nói ra ?

Thương Bát thở dài nói:

- Thế là tiểu huynh làm hại hiền đệ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói:

- Hai vị ưng chịu giúp tiểu đệ tìm kiếm Khâu tử tử, tiểu đệ cảm kích vô cùng. Từ nay chúng ta coi nhau như anh em, không nên nói đến chuyện làm tôi mọi cho thêm nặng nề.

Thương Bát cười ha hả nói:

- Tiêu huynh tuy còn nhỏ tuổi mà lòng dạ quảng đại khác người thường. Đã thế anh em ta không khiêm nhượng nữa. Ngay từ lúc này chúng ta nhận Tiêu huynh làm đại ca là xong.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

= Tiểu đệ còn nhỏ tuổi, khi nào lại dám thế ?

Thương Bát ngắt lời:

- Trong võ lâm ai mạnh là hơn, không kể gì đến tuổi. Đại ca hãy nhận của tiểu đệ một lễ.

Dứt lời hất vén áo lay xuống.

Đỗ Cửu cũng lay theo.

Tiêu Lĩnh Vu hấp tấp đáp lễ.

Đỗ Cửu đột nhiên nói:

- Tiêu đại ca ! Tiểu đệ có mấy câu chẳng hiểu có nên nói ra không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Huynh đệ về đường lịch duyệt giang hồ còn kém hai vị rất nhiều. Mong hai vị chỉ giáo thêm cho.

Đỗ Cửu nói:

- Đại ca dạy quá lời.

Hắn ngửa mặt trông sao trên trời, hắng dặng hai tiếng rồi nói tiếp:

- Bọn tiểu đệ đêm nay đã hứa lời suốt đời nghe theo mệnh lệnh của đại ca.

Còn đối với người khác, bất luận có mối liên can gì hoặc địa vị cao hơn, bọn tiểu đệ quyết không hạ mình.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cái đó xin tùy ý hai vị.

Thương Bát hỏi:

- Tiểu đệ nóng lòng muốn biết võ công của đại ca. Phải chăng đại ca đã học được nơi Huyết Ảnh Tử Thảm Mộc Phong?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không phải đâu. Huynh đệ thụ nghiệp của ba vị tiền bối đều tuyệt tích giang hồ đã lâu. Huynh đệ có nói ra e rằng các vị cũng không biết.

Thương Bát cười khanh khách nói:

- Nếu đại ca có điều khó khăn không thể tiết lộ thì thôi. Bằng chẳng có điều chi trở ngại thì xin nói cho bọn tiểu đệ nghe.

Hắn thấy trong quãng thời gian ngắn ngủi năm năm mà Tiêu Lĩnh Vu đã thành tựu phi thường thì trong lòng hắn rất đổi hoài nghi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đã là chỗ anh em thì huynh đệ nói ra cũng chẳng ngại gì. Có điều hai vị không nên tiết lộ cho người khác biết.

Đỗ Cửu nói:

- Xin đại ca cứ yên tâm. Khi nào bọn tiểu đệ lại dám nói bừa bãi nói ra xuất thân của đại ca !

Giọng nói của hắn lúc nào cũng lạnh như tiền.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Huynh đệ được ba vị kỳ nhân truyền thụ võ công là nghĩa phụ Nam Dật Công, ân sư Trang Sơn Bối và cô cô Liễu Tiên Tử.

Thương Bát cặp mắt tròn xoe hỏi:

- Ba vị này hãy còn sống ở trên thế gian ư?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu đáp :

- Các vị hiện đang ẩn cư ở Tam Thánh cốc.

Chàng nhớ tới lúc từ biệt ba vị lão nhân, trong lòng chua xót không nói tiếp được nữa.

Thương Bát nói:

- Đại ca có duyên kỳ ngộ khác đời được ba vị lão tiền bối chiếu cố, truyền thụ tuyệt nghệ. Thảo nào cuộc thành tựu của đại ca vượt xa lối qui củ thông thường.

Đỗ Cửu nói:

- Huyết Ảnh Tử Thảm Mộc Phong mười năm trước nổi tiếng hung dữ trên chốn giang hồ. Đại ca đã kết giao với y thì phải coi chừng.

Thương Bát cũng nói theo:

- Thảm Mộc Phong và Chu Triệu Long nham hiểm độc ác chuyên dùng ám khí hại người. Bọn họ kết giao với đại ca tất là có chỗ dụng tâm. Hỡi ơi!

Công việc của đại ca, đáng lý bọn tiểu đệ không nên hỏi đến nhưng vụ này quan hệ đến nổi an nguy của đại ca, mong rằng đại ca lưu tâm đề phòng.

Đỗ Cửu nói:

- Hay hơn hết là chúng ta đem việc đêm nay bảo cho hai người đó để họ khỏi sinh lòng ngờ vực .

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp lên tiếng thì Thương Bát đã nói tiếp:

- Những ngày gần đây trên chốn giang hồ dường như có chuyện sôi động,

nhưng bọn tiểu đệ mãi việc điều tra Lam Ngọc Đường để hy vọng dò la ra tin tức của Khâu cô nương, nên chưa để tâm đến công việc của họ. Ngày mai bọn tiểu đệ sẽ ngấm ngấm dò la tình hình rồi bẩm với đại ca...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Sao? Lam Ngọc Đường nào đó có liên quan đến Khâu tỷ tỷ ư?

Đỗ Cửu đáp:

Hiện giờ chưa được tin đích xác, tiểu đệ không dám nói càn. Xin đại ca hãy nán chờ mấy bữa, tiểu đệ sẽ có báo cáo.

Hắn ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Gã Lam Ngọc Đường mạo danh đại ca , ra đời mới hơn năm nay mà oai danh đã chấn động giang hồ. Chưa ai hiểu lai lịch gã thế nào, nhưng kiếm chiêu rất là kỳ bí độc địa. Tiểu đệ đã mắt thấy gã cùng người động thủ chưa phải ra đến hai chiêu bao giờ. Gã chỉ rút kiếm đánh một đòn là đối phương chẳng chết cũng bị trọng thương. Sau này đại ca có gặp gã nên gia tâm đề phòng. Tiểu đệ đã ước hẹn với vị cô nương kia tái hội ở bờ sông. Vậy xin ra đó xem sao?

Hắn nói rồi nhảy vọt đi biến vào trong đêm tối.

Thương Bát nói:

- Trước khi gặp đại ca, bọn tiểu đệ gắng sức hết lòng dò la tin tức Khâu cô nương, nhưng từ nay trở đi tiểu đệ chẳng thể không lưu tâm đến những cuộc động tĩnh giang hồ. Hiện giờ đại ca lại ở một nhà với những người hung dữ tuyệt thế, vậy đại ca nên thận trọng. Tiểu đệ đi trước một bước.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi:

- Ngày sau chúng ta muốn gặp nhau thì làm thế nào?

Thương Bát đáp :

- Nếu bọn tiểu đệ có việc gấp sẽ tìm đến đại ca hoặc đưa tin tức lại. Còn nếu đại ca muốn tuyên triệu thì xin dùng ám ký chỉ dẫn.

Nói rồi hắn liền đưa ám ký cho Tiêu Lĩnh Vu coi.

Thương Bát dặn cách dùng ám ký rồi vẫn chưa yên dạ, quay lại trở vào căn phòng phía chính Đông nói:

Nếu trên chôn giang hồ xảy biến cố, sự liên lạc sẽ khó khăn hơn. Hoặc khi bọn tiểu đệ đang gặp chuyện rắc rối chưa tìm tới đại ca được thì đại ca vào căn phòng kia mở nắp quan tài ở mé Nam mà coi báo cáo. Nhưng cách liên lạc này chỉ gặp trường hợp đặc biệt mới dùng đến. Đại ca hãy trân trọng !

Đoạn hắn chấp tay thi lễ, trở gót ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngó bóng sau lưng Thương Bát, lòng chàng nảy ra những mối cảm giác khó tả. Hai người dặn đi dặn lại chàng đang ở nơi nguy hiểm khiến chàng rất đổi khẩn trương. Chàng không ngờ gặp tình thế bối rối phải kết minh với bọn Chu Triệu Long một cách hồ đồ mà mắc vào cạm bẫy. Nhưng ván đã đóng

thuyền, hồi cũng không kịp. Chỉ còn cách đề phòng mọi việc, tùy cơ ứng biến.

Tiêu Lĩnh Vu sau khi ngẫm nghĩ hồi lâu, dường như chàng rộng thêm kiến thức, ngửa mặt lên thở phào một cái rồi ra khỏi toà phá miếu hoang vu trở về Bách Hoa sơn trang.

Bóng đêm mờ mịt, gió lạnh hắt hiu. Tiêu Lĩnh Vu băng mình chạy nhanh gần tới Bách Hoa sơn trang mới đi thông thả lại.

Đột nhiên chàng ngó thấy một bóng đen thấp thoáng rồi mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự hỏi:

- Người này là ai? Đang lúc nửa đêm, sao lại chạy gấp rút như vậy mà không đi trên đường lớn? Xem chừng họ chạy về phía Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên ở phía sau có tiếng vó ngựa dập dồn vọng lại.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy một con ngựa lao mình như tên bắn đang phóng tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm:

- Con ngựa này chạy lẹ quá.

Ngựa chạy tới bên, chàng nhìn rõ một người áo đen võ phục nằm phục trên lưng ngựa. Chàng chưa kịp trông rõ mặt đã nghe người kia quát hỏi:

- Ai?

Đồng thời người đó vung roi ngựa quát đánh véo một cái.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận nghĩ thầm:

- Người này thật là lỗ mãng, chưa hỏi xem bạn hay thù đã vung roi đánh liền.

Chu Triệu Long vẫy tay cười nói:

- Vị này là Tiêu tam thúc của người đó. Mau lại ra mắt đi !

Gã áo đen ngơ ngác nhìn Tiêu Lĩnh Vu một hồi rồi chấp tay nói:

- Tiểu điệt là Đôn Hoành Chương xin bái kiến Tiêu tam thúc.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn lại thấy Đôn Hoành Chương vào trạc 24, 25 tuổi, mặt đen như trôn nôi, mắt hổ mày rộng, cặp lông mày đen rậm lộ vẻ kiêu hùng.

Gã này lớn tuổi hơn Tiêu Lĩnh Vu nhiều mà phải kính cẩn kêu chàng bằng Tiêu tam thúc.

Chàng ngập ngừng đáp lễ nói:

- Không dám! Đôn huynh...

Chu Triệu Long vội ngắt lời:

- Lớn nhỏ phải cho có thứ tự không thể đảo lộn được. Tam đệ bất tất phải khách khí

Đôn Hoành Chương dương cặp hổ mục lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Đơn hiền diệt bất tất phải đa lễ.

Chu Triệu Long tủm tủm cười nói:

- Đơn hiền diệt đây là đệ tử nhập thất của đại ca. Gã được phái đi ngoài quan ải từ mấy năm nay. Đêm nay mới trở về. Nếu gã có điều đắc tội, Tam đệ cũng chẳng nên để lòng.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tiểu đệ cũng có chỗ lỗ mãng thì trách Đơn hiền diệt thế nào được?

Đơn Hoành Chương nghiêng mình nói:

- Tiểu đệ không biết Tam thúc thành ra đắc tội. Xin chịu lãnh phạt.

Tiêu Linh Vu thấy nóng mặt lên đáp ngay:

- Lỗi cả hai bên, hiền diệt bất tất phải nhắc lại làm chi nữa.

Chu Triệu Long cười nói:

- Không biết là không có tội. Hiền diệt đừng để tâm nữa. Tiêu tam thúc của người võ công tuyệt thế. Ngày sau người xin tam thúc chỉ điểm thêm cho.

Tiêu Linh Vu nói:

- Nhị ca đừng tăng bốc tiểu đệ thái quá. Bản lãnh Đơn hiền diệt đây chẳng kém gì tiểu đệ.

Chu Triệu Long cười hà hà đáp:

- Hai bên cùng trong một nhà. Tam đệ bất tất phải khiêm nhượng.

Hắn đảo mắt nhìn Đơn Hoành Chương nói tiếp:

- Hiền diệt đã được ân sư coi trọng. Chuyện này ra ngoài quan ải chắc mọi việc đều thoả mãn?

Đơn Hoành Chương đáp:

- May mà không đến nỗi nhục mạng.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Không hiểu thương thế ân sư của tiểu đệ đã khá chưa?

Chu Triệu Long cười đáp :

- Hiền diệt có thể yên tâm lắm. Chẳng những thương thế lệnh sư đã khỏi hẳn mà Huyết ảnh tử thần công lại nhân lúc dưỡng thương luyện được đến nơi. Ngoài ra mấy môn tuyệt học cũng đều luyện xong. Hơn nữa Tiêu tam thúc gia nhập bản mình giúp đỡ là một điều đại hạnh. Nay Đơn hiền diệt lượm được kết quả viên mãn trở về thì Bách Hoa sơn trang chúng ta sắp có thể đem Kim Hoa lệnh dụ ra làm hiệu lệnh võ lâm.

Đơn Hoành Chương nói:

- Mấy năm nay ân sư đóng cửa dưỡng thương, bao nhiêu công việc trong trang đều do nhị thúc đảm trách thật là vất vả.

Chu Triệu Long cười nói:

- May mà mọi việc đều bình yên.

Đơn Hoành Chương nói:

- Tiểu đệ phải về trang trước để bẩm báo về công việc ngoài ải. Xin hai vị

thúc thúc hãy thông thả, tiểu diệt đi trước một bước.

Chu Triệu Long nói:

- Ân sư của hiền diệt đang dự yến tiệc với tân khách trên Vọng Hoa lâu. Vì không thấy Tiêu đệ, đại ca đã truyền dụ cho 18 tên khoái mã đi kiếm, không ngờ thúc diệt các người ở đây đánh nhau...

Hắn nói rồi nổi lên tràng cười rộ nói tiếp:

- Đại ca chờ Tam đệ không thấy, lại không tiện bỏ mặc quý khách, nên tiểu huynh hồi hải chạy đi. Chúng ta nên về cho lẹ.

Đoạn hắn dẫn Tiêu Lĩnh Vu chạy về Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Tân khách là những nhân vật nào mà được đại ca thiết yến trên Vọng Hoa lâu?

Chu Triệu Long đáp :

- Lát nữa đại ca sẽ giới thiệu. Tam đệ bất tất phải nóng nảy, chúng ta về đi thôi.

Ba bóng người chạy lẹ như sao sa trên đường lớn.

Đơn Hoành Chương đã động thủ mấy chiêu với Tiêu Lĩnh Vu, gã biết võ công chàng rất cao thâm, nhưng thấy chàng ít tuổi nên trong lòng có ý bất phục, nghĩ thầm:

- Sư phụ có muốn mời người gia nhập bản mình thì cũng nên lựa những người khá lớn tuổi mới phải. Anh chàng này chưa tới 20 mà mình phải coi hắn là bậc trưởng bối thì thật khó chịu.

Trong lòng tức giận không nơi phát tiết, gã vận toàn lực để chạy cho nhanh, hy vọng áp đảo Tiêu Lĩnh Vu về mặt khinh công cho hả bớt nỗi phẫn uất.

Gã bỏ ngựa chạy bộ, chớp mắt đã vượt qua Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long là con người giáo quyết làm gì chẳng hiểu chỗ dụng tâm của Đơn Hoành Chương. Hắn buông tay Tiêu Lĩnh Vu ra, khẽ nói:

- Tam đệ ! Chúng ta chạy mau đi !

Rồi ra sức chạy nhanh như gió.

Khinh công của Tiêu Lĩnh Vu đã được Liễu Tiên Tử truyền thụ. Ngày trước bà nổi tiếng khinh công tuyệt thế không ai sánh kịp, nhưng Tiêu Lĩnh Vu không muốn tiết lộ bản lãnh nhiều quá, thủy chung chàng vẫn chạy theo Chu Triệu Long.

Ba người vẫn giữ khoảng cách không đầy một thước chạy về Bách Hoa sơn trang.

Đoạn đường này dài không đến năm dặm, ba người chạy trong khoảnh khắc đã về đến trang.

Đơn Hoành Chương thu chân dừng bước, ngấm vận chân khí điều hoà hơi thở rồi quay đầu nhìn lại đã thấy hai người sóng vai đứng đó, cách gã không

đầy hai thước .

Chu Triệu Long mặt hơi đỏ lên, hơi thở cấp bách, còn Tiêu Lĩnh Vu vẫn thản nhiên như không. Đôn Hoành Chương thấy thế kinh hãi nghĩ thầm:

- Minh và Chu nhị thúc chạy hết sức, còn vị Tiêu tam thúc này khoan thai như không. May mà đoạn đường ngắn ngủi không đến nỗi lộ chỗ kém cỏi. Nếu chạy đường dài thì e rằng vẽ hổ không giống lại giống chó.

Bất giác gã sinh lòng kính trọng Tiêu Lĩnh Vu thêm mấy phần.

Chu Triệu Long đã biết võ công Tiêu Lĩnh Vu nên chẳng bận tâm. Hắn mỉm cười nói:

- Hiền điệt ngược lên miền Bắc ra ngoài quan ải hai năm, khinh công tiến bộ rất nhiều. Thật là đáng mừng.

Đôn Hoành Chương đáp:

- Tiểu điệt muốn được gặp ân sư ngay, đến nỗi cần rẽ cướp đường chạy trước.

Xin hai vị sư thúc miễn trách cho.

Chu Triệu Long cười đáp :

- Chúng ta là thúc thúc mà thấy võ công của hiền điệt tiến bộ thì mừng còn chưa đủ có lý nào lại trách phạt?

Rồi hắn cất bước đi trước chạy lên Vọng Hoa lâu.

Toà Vọng Hoa lâu cao ngất, đèn lửa sáng rực, vắng vắng có tiếng cười nói vọng xuống.

Chu Triệu Long vào trước. Đôn Hoành Chương đứng lại sau cùng.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn những người giữ cửa các tầng lầu đều thấy gương giáo tuốt ra khỏi vỏ, phòng vệ nghiêm mật. Chàng nghĩ thầm trọng bụng:

- Xem chừng bọn khách này đều là những nhân vật cao cả.

Ba người lên đến tầng lầu thứ 13 thấy yến tiệc rất lớn. Bốn tên nô tỳ xinh đẹp đứng hầu hai bên. Ngồi thủ vị là một mỹ phụ toàn thân mặc đồ trắng thêu kim hoa. Kế đến một vị vào trạc tứ tuần mặc áo màu lam. Chòm râu đen dài chừng xuống đến bụng mà sắc mặt lão hồng hào như trẻ nít.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mặt người này rất quen thuộc dường như đã gặp ở đâu.

Chàng đảo mắt nhìn thấy một cái rương giát vàng dài chừng 3 thước, rộng chừng 2 thước đặt ở dưới chân, chàng chợt động tâm linh nghĩ bụng:

- Té ra lão này là Vũ Văn Hàn Đào, chủ nhân Toàn Cơ thư lâu ở Hướng Dương Bình miền Triết Bắc.

Thẩm Mộc Phong ngồi ở chủ vị.

Chu Triệu Long tiến lại hai bước nghiêng mình nói:

Trình đại ca ! Tiểu đệ đã đưa tam đệ về rồi.

Thẩm Mộc Phong từ từ quay mặt nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi vỗ cái ghế bên cạnh nói:

- Tam đệ ngồi xuống đây.

Khí độ oai nghiêm của lão khiến Tiêu Lĩnh Vu không tự chủ được liền đến ngồi bên lão.

Chu Triệu Long ngồi một mình ở mé dưới.

Đơn Hoành Chương co một đầu gối lại nói:

- Đệ tử xin bái kiến sư phụ.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Người đã về đây ư? Chuyến đi này ra sao?

Đơn Hoành Chương đáp:

- May mà không đến nỗi nhục mệnh của sư phụ.

Thẩm Mộc Phong vẫy tay nói:

- Ta biết rồi, người xuống lầu nghỉ đi.

Đơn Hoành Chương chấp tay nói:

- Đệ tử xin cáo thoái.

Rồi trở gót xuống lầu.

Thẩm Mộc Phong trở vào mỹ phụ quần áo bằng lụa trắng thêu hoa vàng nói:

- Vị này là Kim Hoa phu nhân từ Miêu cương tới đây. Tam đệ hãy mời phu nhân một chung.

Tiêu Lĩnh Vu nâng chung rượu lên nói:

- Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu, mong được phu nhân chỉ giáo.

Đoạn chàng uống một hơi cạn chung.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 41

Phô Độc Vật Kim Hoa Đắc Chí

Kim Hoa phu nhân hé miệng anh đào cười nói:

- Người ta đồn ở Trung Nguyên có nhiều linh khí. Đêm nay được gặp tiểu huynh đã chứng minh lời đồn không sai sự thực .

Mụ đưa bàn tay ngọc ra cầm lấy chung rượu uống cạn ngay.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Người anh em của tại hạ tuy võ công có thành tựu đôi chút nhưng kiến văn trên đường giang hồ chưa đủ. Từ nay mong được phu nhân chỉ điểm cho y về môn tuyệt nghệ ở Miêu Cương.

Kim Hoa phu nhân đưa dầy cặp mắt phong tình cười đáp:

- Nếu lệnh đệ cao hứng thì bản nhân cũng chẳng tiếc gì.

Tuy miệng mụ nói với Thẩm Mộc Phong mà mắt vẫn liếc nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Giọng lưỡi mụ này có vẻ khoác lác. Đó bắt quá là câu nói khách sáo, chẳng lẽ Tiêu Lĩnh Vu này lại xin mụ dạy bảo thật sự?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tại hạ xin thay mặt cho tam đệ tạ ơn phu nhân...

Hắn đưa mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

- Vị này là Vũ Văn Hàn Đào tiên sinh, chủ nhân Toàn Cơ thư lâu.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói:

- Tại hạ được nghe danh đã lâu. Bữa nay hội ngộ thật là vạn hạnh.

Vũ Văn Hàn Đào nâng chung cười nói:

- Tiêu Lĩnh Vu bước chân vào giang hồ mới hơn một năm mà thanh danh đã lừng lẫy võ lâm. Bữa nay được gặp mặt thật thoả lòng khát vọng.

Vũ Văn Hàn Đào tuy đã gặp Tiêu Lĩnh Vu ở Thánh thiền các núi Võ Đương, nhưng khi ấy chàng là một thằng nhỏ yếu ớt gió thổi bay, khác hẳn với ngày nay thì lão còn nhớ chàng thế nào được.

Thẩm Mộc Phong thấy Vũ Văn Hàn Đào tán dương Tiêu Lĩnh Vu liền cười rồi nói:

- Vũ Văn huynh quá khen rồi.

Hắn cướp lời không để Tiêu Lĩnh Vu kịp giải thích với Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu nhận thấy lúc này nhiều chuyện dây dưa thì có giải thích cũng khó mà nói cho rõ được. Chàng liền lẳng lặng không lên tiếng.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đặt chung rượu trong tay xuống hỏi:

- Môn thần công của Thảm huynh đã thành tựu. Kim Hoa phu nhân cũng từ Miêu Cương tới nơi. Thời cơ hiện nay kể ra đúng lúc. Không hiểu Thảm huynh an bài thế nào?

Thảm Mộc Phong đáp:

- Tuy tiểu đệ đã nghĩ tới mấy biện pháp, nhưng không dám tự chuyên. Hai vị đến vừa may, tiểu đệ muốn được nghe cao kiến của hai vị.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Bản nhân ở tận Miêu Cương, không hiểu mấy về tình thế Trung Nguyên, chỉ trông vào chủ trương của hai vị.

Thảm Mộc Phong nói:

- Mấy năm gần đây vết chân của Vũ Văn huynh đi khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang, ngấm ngấm quan sát tình thế võ lâm, trong lòng chắc đã có sẵn thành kiến?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hiện nay trong các môn phái lớn, ngoại trừ Vô Vi đạo trưởng phái Võ Đương, còn đều như người trong mộng. ..

Kim Hoa phu nhân đột nhiên ngắt lời:

- Vũ Văn tiên sinh mấy lần lên núi Võ Đương, chẳng lẽ còn chưa thuyết phục được Vô Vi đạo trưởng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Lão mũi trâu đó tuy đã mấy lần đàm luận với tại hạ nhưng vẫn không có ý liên thủ với chúng ta. Mỗi khi tại hạ đề cập tới chính đề là lão lại ra vẻ hồ đồ lảng sang chuyện khác, tiểu đệ cũng không lộ liễu thái quá. Thế nên mấy lần gặp mặt mà vẫn chưa nên công chuyện gì.

Thảm Mộc Phong nói:

- Lão mũi trâu Vô Vi tự nhận là người trong danh môn chính phái mới không chịu liên thủ với chúng ta.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

- Cái đó Thảm huynh hãy yên lòng. Chỉ trong khoảng một tháng, tiểu đệ chắc y phải đến Bách Hoa sơn trang đề cầu cứu.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên xen vào:

- Trừ khi Vô Vi đạo trưởng là người xương đồng da sắt không sợ đau khổ chẳng nói làm chi, còn nếu lão có tấm thân bằng xương thịt thì khó lòng chịu nổi nỗi đau khổ bị rấn cấn. ..

Trên môi mụ nở một nụ cười lạnh nhạt, cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn chằm chặp vào Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Vũ Văn huynh! Liệu có chắc Vô Vi đạo trưởng sẽ tới Bách Hoa sơn trang đề cầu cứu không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Xin phu nhân cứ yên tâm. Lúc tại hạ rời chân đã nói hờ cho Vô Vi đạo

trưởng biết...

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Phải chăng Vũ Văn huynh đã nói cho lão biết là ngấm ngấm thả kim xà ra?...

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Dù tại hạ có ngu dại cũng không đến nỗi ngớ ngẩn như thế. Tại hạ chỉ nói là gần đây khí sắc của lão kém phần tươi đẹp, không chừng sắp mắc phải quái tật.

Tại hạ đang ở Bách Hoa sơn trang, nếu đạo huynh cảm thấy khó ở thì cứ phái người nhà tới Bách Hoa sơn trang...

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vô Vi đạo trưởng là người thông tuệ mà Vũ Văn huynh nói mấy câu lộ liễu như vậy chẳng lẽ lão không phát giác ngay đương trường?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Có khi lão mũi trâu phát giác ngay lúc đó mà có thể thực tình chưa thấy gì. Tại hạ đứng dậy cáo từ, lão đưa ra khỏi đan thất, không thấy nói câu gì.

Kim Hoa phu nhân ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Vũ Văn huynh ngấm thả kim xà tập công Vô Vi đạo trưởng bữa nay là mấy ngày rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tính cả bữa nay là bảy ngày, không hiểu nọc rắn bao giờ phát động?

Kim Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Kể ra phát động rồi mới đúng. Dù nội công lão có tinh thâm thì hai ngày đầu còn ráng chịu đựng được. Đến ngày thứ ba là phải ngoạ bệnh. Nếu họ tri cơ bữa nay tất có người đến.

Đột nhiên mục mím cười nói tiếp:

- Nếu trong ba ngày nữa không ai tới thì đừng tính đến chuyện liên thủ với phái Võ Dương nữa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Theo ý phu nhân thì...?

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Khi đó bọn đệ tử phái Võ Dương còn mắc bận liệu lý tang sự cho chương môn của họ, dĩ nhiên họ không rảnh để dính vào chuyện thị phi trên chốn giang hồ.

Thẩm Mộc Phong ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Sự tình còn chưa phát động, giả tử lão đạo Vô Vi đã uổng mạng thì đệ tử phái Võ Dương tất nhiên oán hận, thành ra khéo quá hoá vụng làm hư đại sự.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng tươi cười đáp :

- Tại hạ tuy đã biết nghệ thuật ở Miêu Cương lợi hại từ lâu, nhưng chưa hiểu

lợi hại đến trình độ nào?

Kim Hoa phu nhân chẳng khiếm tốn gì hết, mục đảo mắt nhìn đối phương cười đáp:

- Con người mình mang tuyệt nghệ khó lòng tránh khỏi tính hiếu thắng. Sự thực dùng chân thực công phu để thủ thắng dĩ nhiên là hay, như cũng có khi hao phí thủ cước.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Mục này nói xa nói gần biết bao là chuyện đường dài. Không hiểu mục có dụng ý gì

Trong lòng đã kinh nghi, chàng ngấm ngấm nghe ra mấy người này tự lập một nơi để mưu mô việc lớn và dường như Vô Vi đạo trưởng là người gặp độc thủ đầu tiên.

Bỗng vắng vắng có tiếng quát tháo, dường như ở tầng lầu thứ ba đã xảy chuyện gì

Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu lên cười nói:

- Kiến thức của phu nhân cao hơn người một bậc. Tam đệ ra đời chưa được bao lâu, cầu giáo ở nơi phu nhân, nhất định được lợi rất nhiều.

Kim Hoa phu nhân tủm tỉm cười, vươn tay ra cầm chung rượu nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đành cầm chung rượu đặt lên môi. Ba người cùng uống cạn chung.

Mấy người cười nói tự nhiên, dường như không để tâm gì đến những tiếng quát tháo xảy ra ở tầng dưới.

Rượu đã ba tuần, Vũ Văn Hàn Đào lại lên tiếng:

- Thẩm huynh! Người tới đây đã lên được tầng lầu thứ 7, tất không phải hạng tầm thường..

Thẩm Mộc Phong quay ra nói:

- Nhị đệ thử xuống coi xem. Nếu người mới đến ở phái Võ Dương thì dẫn họ lên.

Chu Triệu Long vội đặt chung rượu, rào bước xuống lầu.

Lát sau đã thấy gã dẫn một vị tiên phong đạo cốt lên. Người này là một đạo nhân dáng điệu khác phàm.

Thẩm Mộc Phong quay đầu nhìn ra thì chính là Vân Dương Tử, môn hạ phái Võ Dương nổi danh một thời.

Vân Dương Tử gương mặt vẫn tròn vành vạnh, chòm râu đen chùng xuống trước ngực. Tướng mạo y vẫn nguyên như mười mấy năm trước, không thay đổi chút nào.

Thẩm Mộc Phong tuy lâu ngày không gặp mà vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay.

Vân Dương Tử là một kẻ sĩ võ lâm đều biết tiếng. Thẩm Mộc Phong không

tiện thất lễ liền đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, chấp tay cười nói:

- Tiểu đệ tưởng ai, té ra là Vân Dương đạo huynh. Không kịp ra xa nghênh tiếp, mong đạo huynh thứ lỗi.

Thẩm Mộc Phong đã đứng dậy nghênh tiếp, Tiêu Lĩnh Vu cũng phải đứng lên theo sau hẳn.

Vũ Văn Hàn Đào cùng Vân Dương Tử nguyên là chỗ quen biết từ trước nên cũng đứng dậy nghênh tiếp. Chỉ có Kim Hoa phu nhân là vẫn ngồi yên, lơ đi như không thấy.

Vân Dương Tử tiến lại hai bước nhìn Thẩm Mộc Phong cúi đầu thi lễ nói:

- Ngày trước chia tay, thấp thoáng đã mười năm có lẽ Thẩm trang chúa oai phong hơn xưa, thật là đáng mừng !

Thẩm Mộc Phong thấy y chân khí thanh nhàn, phiêu diêu thoát tục thì trong lòng ngấm ngấm bội phục. Hắn thấy đạo nhân nhã nhặn kính cẩn, bất giác cười ha hả nói:

Vị này là Vân Dương đạo trưởng oai danh vang dội ở phái Võ Đương. Tam đệ làm lễ bái kiến đi!

Tiêu Lĩnh Vu vội chấp tay nói:

- Kẻ bất tài này là Tiêu Lĩnh Vu mong được đạo trưởng chỉ giáo.

Vân Dương Tử lúc đầu ngẩn người ra một chút, rồi một bàn tay để trước ngực đáp:

- Té ra là Tiêu công tử! Bần đạo mắt kém mắt rồi.

Đột nhiên đạo nhân quay lại, xoè tay ra mỉm cười nói:

- Quả nhiên có Vũ Văn thí chủ ở đây. Vậy chương môn sư huynh của bần đạo có cơ cứu được .

Đạo nhân đưa tay ra theo lễ luật giang hồ. Đây là một cử động hiển nhiên có ý so bì công lực.

Vũ Văn Hàn Đào hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- Thằng cha lão đạo này đầu óc mê muội vẫn còn giữ tục lệ.

Lão nhân nhiên không sợ hãi gì đưa tay nghênh tiếp, buông tiếng cười rộ nói:

- Bữa trước tại hạ đến núi Võ Đương bái phỏng, lại gặp lúc đạo trưởng vân du cõi ngoài...

Hai người nắm chặt tay nhau. Bàn tay Vân Dương Tử nóng bỏng. Nội lực đạo nhân không phải tầm thường nhưng Vũ Văn Hàn Đào cũng đón tiếp được.

Vân Dương Tử dường như điểm tới là thôi. Đạo nhân chỉ cầm tay một cái rồi thu nội lực về ngay, nắm lấy cánh tay Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

- Chương môn sư huynh của bần đạo rất bội phục thí chủ, đã định ninh dặn bần đạo đến thỉnh giáo thí chủ.

~Mộc Phong mời khách vào ngồi. Trong lòng nghi hoặc, hắn nghĩ thầm:

- Lão đạo này nói năng cử động không ăn nhập gì với nhau khác hẳn

thường tình, bên trong tất có điều giả trá.

Mọi người an toạ rồi, Thảm Mộc Phong trở vào Kim Hoa phu nhân giới thiệu:

Vị này là Kim Hoa phu nhân ở Miêu Cương, đạo trưởng đã gặp qua chưa?

Vân Dương Tử giơ tay lên thì lễ nói:

- Bần đạo vô duyên chưa được thừa nhan, nhưng đại danh của phu nhân đã được nghe từ lâu.

Kim Hoa phu nhân cười mát hỏi:

- Nghe lời đạo trưởng vừa nói thì dường như ngọc thể của quý chương môn có điều khiếm an phải không?

Vân Dương Tử đáp:

- Phu nhân nói đúng đó. Tệ chương môn đột nhiên mắc phải quái tật thuốc nào cũng vô hiệu. Tệ chương môn nhớ lời Vũ Văn thí chủ đã nói là khi nào có việc cứ đến Bách Hoa sơn trang cầu giáo, nên phái bần tăng mạo muội tới đây.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách nói:

- Tại hạ tuy biết coi khí sắc đôi chút, nhưng về đường diệu thủ hồi xuân thì không hiểu cách châm cứu và chữa thuốc. Có điều đạo trưởng cứ yên tâm, trong Bách Hoa sơn trang của Thảm trang chúa đây có kỳ nhân dị sỹ qua lại. Vậy việc quý chương môn ngọc thể khiếm an cứ hỏi tới Vũ Văn Hàn Đào là được.

Vân Dương Tử giơ tay thì lễ hỏi:

- Vũ Văn thí chủ mà tận lực giúp đỡ thì bần đạo cảm kích vô cùng.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên cười lạt hỏi:

- Đạo trưởng tới đây ngoài việc tìm thuốc còn điều gì khác nữa chăng?

Vân Dương Tử đáp:

- Lúc bần đạo ra đi đã hỏi chương môn sư huynh...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Lệnh sư huynh dặn thế nào?

Vân Dương Tử làm bộ trầm ngâm rồi đáp:

- Không có đâu... Tệ sư huynh nói là nếu kiếm được thuốc thì kiếm, vạn nhất mà kiếm không được thì...

Mọi người thấy đạo nhân ngập ngừng đều ngơ ngác.

Kim Hoa phu nhân háng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Kiếm không được thì sao?

Vân Dương Tử đáp:

- Vạn nhất không cầu được lương dược thì có sự trao đổi...

Kim Hoa phu nhân nhíu cặp lông mày hỏi:

- Phái Võ Dương có báu vật gì hy hữu mà đổi được tính mạng của chương môn nhân?

Vân Dương Tử vẻ mặt nghiêm nghị đưa mắt nhìn từ Thảm Mộc Phong lướt qua Vũ Văn Hàn Đào rồi ngó tới Kim Hoa phu nhân thủng thẳng đáp:

- Dĩ nhiên có báu vật đáng giá liên thành, nhưng trước hết bản đạo cần hiểu rõ các vị thí chủ sẽ cứu mạng cho tề chúng môn bằng cách nào?

Kim Hoa phu nhân cười lạt hỏi:

- Chỉ cần báu vật đó quả xứng đáng với mạng sống của Vô Vi đạo trưởng là bản nhân tự có thuốc chữa được. Bằng báu vật đó chẳng có giá trị gì thì chỉ còn hai đường để lựa chọn.

Vân Dương Tử hỏi:

- Hai đường là những đường gì?

Kim Hoa phu nhân thủng thẳng nói:

- Một đường là quý phái cùng Bách Hoa sơn trang liên thủ hợp tác, nghe theo mệnh lệnh của Thảm đại trang chúa. Một đường nữa là đạo trưởng về núi Võ Dương để chuẩn bị hậu sự cho chúng môn quý phái.

Vân Dương Tử biến sắc tựa hồ muốn nổi nóng nhưng lại nhẫn nại cười mát hỏi:

- Còn đường thứ ba nào không?

Vũ Văn Hàn Đào xen vào:

- Đạo huynh bắt tất phải nóng nảy, cứ thủng thẳng thương lượng. Thế nào cũng tìm ra được kế hoạch lưỡng toàn kỳ mỹ.

Kim Hoa phu nhân cười lạt nói tiếp:

- Con đường thứ ba ư? Đó là coi xem báu vật liên thành của đạo trưởng.

Đột nhiên mục vén áo lên, thò tay vào bọc móc ra một hộp màu xanh lơ. Mục giơ tay lên liệng ra đánh chát một tiếng trúng vào đầu cầu thang dẫn lên lầu. Cái hộp bị vỡ tan.

Cử động của mục ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Chẳng những Vân Dương Tử không hiểu ra sao, mà cả Thảm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào cũng sinh lòng ngờ vực, bất giác chú ý nhìn ra.

Quần hào ngó tới đều chấn động tâm thần.

Nguyên cái hộp màu xanh bể rồi, tám con nhện sắc đen nhảy ra chạy lui chạy tới.

Chỉ trong khoảnh khắc chúng đã dệt thành tám lưới ở đầu cầu thang.

Dưới ánh đèn sáng, màng nhện hiện ra màu xanh lơ.

Tám con nhện đen chia nhau ra đứng trên tám màng nhện.

Kim Hoa phu nhân đưa bàn tay mặt trắng như tuyết lên vuốt mớ tóc xoắn xuống cười nói:

- Dù các vị không nhận ra những con nhện sắc đen kia là độc vật đáng sợ thế nào thì cũng trông thấy trên tám lưới xanh lè khác thường của nó. Đừng nói người bị chúng cắn, mà chỉ để tám lưới kia dính vào mình một chút cũng đủ chết người...

Mụ nhờn nhờn đắc ý nổi lên tròng cười rất tươi nói tiếp :

- Ở Trung Nguyên bạn hữu võ lâm thường đồn đại bọn phụ nữ Miêu Cương chuyên nghề nuôi trùng độc, nhưng họ không biết ngoài việc nuôi trùng độc còn có thể chế được độc được nữa.

Tiêu Linh Vu đột nhiên hỏi xen vào:

- Trên màng nhện kia dù có chất kỳ độc, nhưng chưa chắc đã hạ sát được người.

Giả tử câu này mà người khác nói ra tất làm cho Kim Hoa phu nhân phần nộ vô cùng, nhưng đây lại do miệng Tiêu Linh Vu thì tình thế lại khác hẳn.

Chẳng những mụ không tức giận mà còn mỉm cười dịu dàng hỏi:

- Tiêu huynh đệ đã nói vậy tất là có cao kiến phải không?

Thẩm Mộc Phong toan lớn tiếng ngăn cản Tiêu Linh Vu phải im lặng, nhưng thấy Kim Hoa phu nhân chẳng có ý gì giận chàng, hẳn lại không ngăn cản nữa.

Tiêu Linh Vu đáp:

- Những con nhện đó dù có chất kỳ độc, nhưng chúng cử động chậm chạp thì rượt theo người thế nào được . Đến tám màng nhện thì lại càng bất lực. Chỉ một cơn gió thổi cũng đủ làm rách tan. Chẳng lẽ nó chống lại được phát chương của nội gia ư?

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Câu hỏi hay lắm! Kể ra tiểu huynh đệ nghĩ cũng chu đáo, đáng tiếc là giống nhện độc này sinh sản ở Miêu Cương, chẳng những nó độc vô cùng mà chất tơ cũng rất bền bỉ. Nó hành động tuy chậm chạp một chút, nhưng khi đã dệt thành màng lưới rồi thì chẳng thể coi thường được. Tiểu huynh đệ không tin thử phóng chương mà coi !

Tiêu Linh Vu bụng bảo dạ:

Ngày trước Vân Dương Tử có ơn cứu mạng ta. Coi tình hình bữa nay rất nguy hiểm. Nếu ta không tìm cách giúp một tay thì e rằng y khó lòng rời khỏi Vọng Hoa lâu này...

Bỗng nghe Thẩm Mộc Phong nói:

- Tam đệ của tại hạ chưa hiểu việc đời, ra tay không biết nặng nhẹ, mong rằng phu nhân thử một chương coi.

Nguyên Thẩm Mộc Phong là tay xảo quyết phi thường, tuy hẳn thấy tám màng nhện này có khác tám màng nhện thông thường, nhưng hẳn lại nghĩ tới nội lực của Tiêu Linh Vu cực kỳ thâm hậu, chàng mà đánh rách tám màng nhện thì sẽ làm mất thể diện của Kim Hoa phu nhân rồi đưa mụ đến chỗ then quá hoá giận.

Tuy mụ đã hết sức mô phỏng cách sinh hoạt của người Hán, nhưng mụ vốn xuất thân ở Miêu Cương, vẫn sợ người Hán uy hiếp đại cục. Và lại nếu Tiêu Linh Vu phóng chương không đánh rách được màng lưới thì cũng bẽ mặt.

Ngờ đâu Kim Hoa phu nhân cười lạt nói:

- Vậy xin mời Thảm đại trang chúa phóng chuông thử coi.

Thảm Mộc Phong hơi sững sốt, quay lại ngó Vân Dương Tử cười nói:

- Bọn tại hạ đều là chỗ hảo hữu liên kết, nếu phóng chuông không rách màng nhện thì e rằng Vân Dương đạo trưởng không phục. Theo ý tại hạ chỉ bằng mời Vân Dương đạo trưởng tự tay phóng chuông để xem kết quả thì mới tâm phục.

Thảm Mộc Phong thật là nham hiểm. Hắn đã không chịu phóng chuông lại muốn đổ trách nhiệm lên đầu Vân Dương Tử.

Kim Hoa phu nhân chuyển động cặp thu ba nói:

- Phải rồi! Để lão đạo mũi trâu thử phóng một chuông cho y mở rộng tầm mắt.

Vân Dương Tử lo cho nỗi yên nguy của chuông môn sư huynh đành phải nhẫn nhục, ngừng đầu ngó tấm màng nhện rồi từ từ giơ tay lên nói:

- Đã vậy bản đạo trưởng cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Đạo nhân vung tay mặt phát huy bốn thành chân lực xô ra.

Chẳng những Vân Dương Tử mà cả bao nhiêu người trong nhà đều nhận thấy tấm màng nhện mong manh thì làm sao chống được chuông lực nội gia mà chẳng rách tan bay đi?

Ngờ đâu sự tình biến hoá lại khác hẳn với sự tiên liệu của quần hào.

Chuông lực của Vân Dương Tử đánh trúng tấm màng nhện rồi nhưng lũ nhện đen đậu ở trên lưới đột nhiên bay lên không, miệng nhả tơ độc xông về phía phát chuông phóng ra để tìm Vân Dương Tử.

Tấm màng nhện kia bị chuông lực rung động tung lên hạ xuống mấy lần nhưng chẳng hề gì.

Biến diễn này dĩ nhiên khiến Vân Dương Tử giật mình kinh hãi. Cả Thảm Mộc Phong cũng khiếp sợ thất sắc.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Đạo trưởng hãy coi chừng! Nếu tơ độc đó mà dính vào người hoặc bị lũ nhện cắn là thương thế của đạo trưởng còn nghiêm trọng hơn của lệnh sư huynh nhiều.

Giữa lúc mọi người nói câu này, tám con nhện đen kia đã mở rộng tám lưới về phía bốn bức tường và lên nóc nhà.

Những con nhện này coi cử động chậm chạp, nhưng lúc chúng bò trên đường tơ thì lại mau lẹ phi thường. Những sợi tơ độc dài mãi ra đi gần tới chỗ Vân Dương Tử.

Vân Dương Tử xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một cái nói:

- Nếu phu nhân không ngăn cản giống độc vật kia thì e rằng bản đạo lỡ tay hại chúng mất.

Kim Hoa phu nhân cười lạt nói:

- Nếu đạo trưởng tự tin có thể đánh chết chúng thì cứ việc ra tay.

Vân Dương Tử đáp:

- Phu nhân đã dạy thế thì bản đạo thử coi.

Đạo nhân nhằm con nhện đang bò tới rung tay một cái, thanh trường kiếm diêm lệ tới

Thẩm Mộc Phong đột nhiên hất tay một cái. Một dây chỉ lực vọt ra bắn về phía trường kiếm của Vân Dương Tử.

Thanh trường kiếm trong tay Vân Dương Tử sắp đâm trúng con nhện đen thì đột nhiên phải hạ thấp xuống suýt nữa tuột tay. Đạo nhân không khỏi chấn động tâm thần.

Bên tai đạo nhân nghe rõ thanh âm lạnh lẽo của Thẩm Mộc Phong cất lên hỏi:

- Đạo trưởng đến tề trang vì việc cứu mạng cho lệnh sư huynh hay để phô trương võ học?

Vân Dương Tử nghĩ thầm trong bụng:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại Huyết Ảnh Tử Thẩm Mộc Phong bản lãnh kinh người nay xem ra quả đúng như vậy. Nguyên một luồng ám kinh của hắn ta đã khó lòng bì kịp.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 42

Vân Dương Tử Tính Bề Trao Đổi

Vân Dương Tử nghĩ vậy liền đáp:

- Công lực đàn chỉ của Thảm đại trang chúa quả nhiên không phải tầm thường.

Thảm Mộc Phong thấy tấm màn nhện mỗi lúc một rộng lớn từ nóc nhà buông xuống đã gần tới bàn tiệc thì không nhịn được nói:

- Xin phu nhân tìm cách ngăn cản mấy con độc vật đó lại, đừng để chúng dùng lưới độc bao phủ cả căn phòng này.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Tuy giống nhện đó là vật kịch độc nhưng nó không phải là người. Chỉ cần vị đạo trưởng kia lùi lại phía sau hai bước, nó không tìm thấy người để tập kích là tự nhiên dừng lại không chăng rộng lưới nữa.

Vũ Văn Hàn Đào cười ha hả nói:

- Xin đạo trưởng lùi lại ba bước được chăng? Sinh tử là việc lớn, tướng đạo trưởng bắt tất phải bực mình với mấy con nhện.

Vân Dương Tử nghĩ tới sinh mạng của sư huynh nguy trong sớm tối, mục đích y tới đây là để tìm thuốc. Nếu không nhẫn nại được việc nhỏ thì hỏng việc lớn. Tuy y bị Vũ Văn Hàn Đào nói móc cũng đành nhẫn nại lùi lại hai bước.

Mọi người trong nhà đều chú ý nhìn mấy con nhện đen. Quả nhiên thấy chúng đã dừng lại vì không tìm thấy mục tiêu.

Thảm Mộc Phong nói:

- Mấy con nhện độc của phu nhân đã khiến cho tại hạ mở rộng tầm mắt. Quả nhiên chúng là giống vật thông linh. Trên tiệc rượu mà có mấy giống độc vật thật mắt vẻ trang nhã. Xin phu nhân thu chúng lại được chăng?

Kim Hoa phu nhân cười hỏi:

- Đại trang chúa quả nhiên có mắt hơn người. Những con nhện này không những tuyệt độc mà chúng còn có linh tính. Nếu huỷ diệt chúng đi há chẳng đáng tiếc ru?

Thảm Mộc Phong chấn động tâm thần tự nghĩ:

- Lưới độc đã lan ra nửa phòng. Cửa thang lầu cũng bị phong toả mà không thu lại được thì ra bọn mình bị hãm ở đây. Không trách người ta nói: độc địa nhất là lòng dạ đàn bà. Không chừng mưu mọn cơ hội này đưa bọn mình vào bẫy.

Hắn là người tâm cơ thâm trầm, tuy đã sinh lòng ngờ vực nhưng ngoài mặt

vẫn không lộ vẻ gì.

Hắn tủm tỉm cười hỏi:

- Sao? Thế ra không có cách nào thu hồi những con nhện này ư?

Kim Hoa phu nhân hỏi lại:

- Có hai biện pháp nhưng không hiểu dùng thứ nào thì hơn?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Xin phu nhân hãy nói rõ cả hai biện pháp để bọn tại hạ thêm rộng kiến văn.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Cởi nhạc cần tới người treo nhạc. Đạo trưởng đây làm cho chúng tức giận thì xin vị đó cho thứ gì để nuôi chúng.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Biết cho thứ gì bây giờ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Hay nhất là một cánh tay. Bằng không thì chặt ba đầu ngón tay cũng được...

Vân Dương Tử hắng giọng một tiếng rồi hỏi lại:

- Nếu bản đạo không ưng thì sao?

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Nếu vậy thì phải dùng đến ruột gan đạo trưởng để nuôi chúng.

Lời nói của mục sắc bén thăm khốc, song nét mặt vẫn tươi cười, tựa hồ không có chuyện gì.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Vân Dương Tử cười nói:

- Vân Dương đạo huynh ở xa đến là khách. Thẩm Mộc Phong này là chủ nhân.

Nếu đối đãi với tân khách như vậy thì tại hạ còn ra thế nào.

Hắn vỗ tay một cái, một ả nữ tỳ xinh đẹp mặc áo màu lục chạy ra.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt nghiêm trang lạnh lùng hỏi:

- Tên ngươi là gì?

Nữ tỳ đáp :

- Tiểu tỳ là Hà Hoa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Bản trang chúa muốn mượn ngươi một thứ, ngươi có ưng thuận không?

Hà Hoa đáp:

- Trang chúa đã có lệnh, khi nào tiểu tỳ dám từ chối?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Hay lắm ! Ngươi hãy chặt cánh tay trái đưa đây!

Hà Hoa ngơ ngác đáp:

- Nô tỳ từ ngày vâng lệnh đến trông coi Vọng Hoa lâu, chưa có điều gì làm lỗi...

Thẩm Mộc Phong nói:

- Cái đó ta biết rồi.

Hắn đưa mắt nhìn Chu Triệu Long hỏi:

- Nhị đệ có đem theo thanh trủy thủ đi không?

Chu Triệu Long khom lưng đứng dậy móc lấy thanh trủy thủ trong mình kính cẩn đưa ra.

Thẩm Mộc Phong đón lấy thanh trủy thủ đặt lên bàn nói:

- Người tự động thủ đi!

Tiêu Lĩnh Vu bầu máu nóng sôi lên sung sức.

Chàng xúc động hỏi:

- Đại ca ! Sao tự nhiên vô cớ đại ca lại bắt y chặt tay?

Thẩm Mộc Phong vươn tay ra khẽ vỗ vai Tiêu Lĩnh Vu hai cái ngắt lời:

- Tam đệ không nên dính vào. Chẳng lẽ lại để Vân Dương đạo trưởng tự chặt tay ư?

Hà Hoa dường như tự biết không thể tránh khỏi. Thì nghiêng rặng với lấy thanh trủy thủ đặt trên bàn nói:

- Mệnh lệnh của trang chúa, nô tỳ đau dám chẳng tuân theo.

Vân Dương Tử cầm thanh trường kiếm chẹn lấy thanh trủy thủ rồi nói:

- Cô nương hãy khoan. Bần đạo có mấy lời muốn nói

Thẩm Mộc Phong nói:

- Xin đạo trưởng cho hay.

Vân Dương Tử nói:

- Bần đạo gây ra sự tình, đâu lại để cho một cô gái vô tội phải gánh. Nếu muốn bần đạo tự chặt cánh tay cũng chẳng khó gì, chỉ xin trang chúa giao thuốc giải cho.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Thuốc giải thì có đây, nhưng không phải ở nơi Thẩm đại trang chúa.

Vân Dương Tử hỏi:

- Thế thì ở nơi phu nhân hay sao?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ngoài bản nhân, trên thế gian e rằng không có người thứ hai nào có nữa.

Vân Dương Tử hỏi:

- Xem chừng chương môn sư huynh của bần đạo cũng bị độc vật của phu nhân ám toán?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Đạo trưởng muốn biết thì bản nhân nói cho nghe cũng không sao.

Vân Dương Tử nói:

- Bần đạo rửa tai nghe đây.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Độc vật là của bản nhân, nhưng đã mượn tay Vũ Văn huynh thả ra.

Vân Dương Tử vẻ mặt biến đổi mấy lần rồi nói:

- Nếu phu nhân chịu cho thuốc giải thì bản đạo tự nguyện chặt tay.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đẳng nào ra đẳng ấy. Sao hai việc lại hợp nhất được.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng, hồng quang vọt lên, máu đỏ chan hoà. Cánh tay trái của Hà Hoa đã bị đứt từ khuỷu tay.

Nguyên Vân Dương Tử đang nói chuyện với Kim Hoa phu nhân thì Hà Hoa đột nhiên cầm trủy thủ tự chặt tay trái mình.

Tiêu Lĩnh Vu mắt sáng như điện nhìn chăm chú vào mặt Kim Hoa phu nhân nói:

- Tại hạ chưa từng nghe ai nói nhện ăn thịt người bao giờ.

Chàng giơ tay diêm huyết chỉ huyết cho Hà Hoa.

Thẩm Mộc Phong cảm cánh tay của Hà Hoa đưa cho Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Chẳng hiểu cánh tay này có dùng được chăng?

Kim Hoa phu nhân đón lấy đáp:

- Dĩ nhiên là dùng được...

Mụ đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phải chăng tiểu huynh đệ muốn coi cho biết? Vậy tiểu huynh đệ hãy lưu tâm.

Mụ vung tay một cái, liệng cánh tay gãy về phía màn nhện.

Cánh tay lăn lóc trên màn lưới một lúc rồi dừng lại.

Tám con nhện đen chạy lại nhanh như chớp bấu vào cánh tay trắng như tuyết.

Cánh tay từ từ khô dần lại dường như máu huyết đã bị tám con nhện hút hết sạch.

Tiêu Lĩnh Vu biến đổi sắc mặt buông tiếng nói:

- Loài nhện hút máu!

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Phải rồi ! Loài nhện hút máu này độc tuyệt thiên hạ. Tiểu huynh đệ ! Bữa nay ngươi đã được mở rộng tầm mắt chưa?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng cực kỳ kinh hãi. Chàng càng sinh lòng chán ghét Kim Hoa phu nhân, nghĩ thầm trong bụng:

- Lòng dạ người đàn bà này tàn độc hơn rắn rết...

Thẩm Mộc Phong trước nay mừng giận không lộ ra ngoài mặt. Nhưng nay hắn thấy nhện hút máu là một kỳ sự không khỏi biến sắc. Hắn khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Tiểu đệ nghe tiếng Kim Hoa phu nhân là tay cao thủ thứ nhất về bách độc ở Miêu Cương đã lâu mà bây giờ mới được thấy là một.

Kim Hoa phu nhân giơ bàn tay ngọc trắng như tuyết vuốt lại tóc trên đầu cười nói:

- Thẩm đại trang chúa quá khen mà thôi. Bản nhân tuy ở chốn biên thùy xa

lánh nhưng thường đi lại với các nhân vật võ lâm Trung Nguyên, được nghe danh Thẩm đại trang chúa mình mang võ công tuyệt thế. Chẳng hiểu đại trang chúa có thể phô bày một vài ngón để tiện thiếp rộng bề kiến văn được chăng?

Tuy mù là người man di ở đất Miêu Cương nhưng nói năng văn nhã, thanh âm trong trẻo, giống như phong độ phụ nữ ở Trung Nguyên.

Thẩm Mộc Phong nghĩ thầm:

- Mù bức bách ta trình diễn võ công không hiểu có dụng ý gì? Người đàn bà này nhan sắc mê hồn mà toàn thân đầy chất kịch độc. Tuy chưa rõ bản lãnh mù ra sao, song tâm cơ thâm hiểm đã lộ ra rồi. Mình phải phòng ngừa mới được.

Tuy hấn hồi hộp trong lòng mà ngoài miệng vẫn tươi cười đáp:

- Kỹ thuật nhỏ mọn của tiểu đệ chỉ sợ làm nhor mắt phu nhân. Ngày tháng còn dài, thế nào cũng có lúc tại hạ sẽ biểu diễn tài mọn để phu nhân coi. Hiện giờ quý khách ở xa đến, tiểu đệ mà không dẫu cái vụng về thì e rằng mình bị coi là kẻ ngông cuồng hợm hĩnh.

Kim Hoa phu nhân cười mát nói:

- Thẩm đại trang chúa nói thế cũng phải. Vậy bây giờ chúng ta thương nghị ngay vấn đề khẩn yếu.

Nữ tỳ Hà Hoa tuy đã được Tiêu Lĩnh Vu điểm huyết chỉ huyết nhưng chỗ tay bị chặt đau không chịu nổi, sắc mặt thị lợt lạt, mồ hôi toát rả lạnh ngắt. Thị đã biết rõ luật lệ ở Bách Hoa sơn trang rất đổi nghiêm khắc nên phải cố nghiền răng chịu đựng đứng yên không nhúc nhích mà cũng không dám lên tiếng.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Hà Hoa nói:

- Ngươi hãy lui về nghỉ ngơi một lúc.

Hà Hoa nghiêng mình đáp :

- Tạ ơn trang chúa.

Rồi trở gót từ từ cất bước.

Tuy thị đã cố sức bình tĩnh, giữ bước đi cho ngay ngắn, nhưng nỗi đau khiến cho người thị run lên, cất bước lảo đảo.

Vân Dương Tử thấy tình trạng Hà Hoa như vậy, trong lòng rất đổi buồn rầu.

Tám con nhện kỳ độc hút hết máu ở cánh tay Hà Hoa rồi nằm yên không nhúc nhích.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Vân Dương Tử cười hỏi:

- Võ Dương là một môn phái tôn cao trên chốn giang hồ mà địa vị của đạo trưởng ở phái này cũng xuýt soát Vô Vi đạo trưởng. Vô Vi đạo trưởng đã phái đạo huynh đến tề trang chắc là có đủ toàn quyền hành động?

Vân Dương Tử đáp:

- Bần đạo vâng lệnh tể chương môn tới đây chỉ hạn chế ở việc trao đổi thuốc giải chứ không đề cập tới vấn đề khác .

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Trường hợp mà lệnh sư huynh bất hạnh tạ thế thì chức chương môn phái Võ Dương không phải đạo trưởng thì còn ai vào đây?

Vân Dương Tử đáp:

- Môn phái nào cũng có lệ luật về cách truyền tiếp ngôi chương môn, nhưng dường như nó không liên quan đến người ngoài.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi:

- Nếu tại hạ giúp được lão huynh trong công cuộc lên kế tiếp đảm nhiệm chức chương môn phái Võ Dương thì đạo huynh nghĩ sao?

Vân Dương Tử nghiêm trang nói:

- Nhân tài bản môn rất đông. Nếu tể chương môn không may bị chất độc phát tác phải từ trần thì ngôi chương môn cũng không đến tay bần đạo . Vụ này chẳng dám phiền đại trang chúa phải nhọc lòng.

Thẩm Mộc Phong thấy không thể đem lợi nhử mãi Vân Dương Tử để y nương tựa vào Bách Hoa sơn trang, bất giác biến sắc nói:

- Được rồi! Vậy chúng ta hãy bàn về việc sinh tử của lệnh sư huynh.

Vân Dương Tử nói:

- Chính vì việc đó mà bần đạo tới đây.

Thẩm Mộc Phong đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Đạo huynh đây tính cách cao ngạo, không thể thương lượng với chúng ta về công việc khác. Vậy phu nhân nói chuyện thuốc giải với y đi.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Mọi việc đều do Thẩm trang chúa quyết định, tiện thiếp nhất nhất tuân theo.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Phu nhân dạy quá lời! ...

Hắn đảo mắt nhìn Vân Dương Tử hỏi:

- Không hiểu đạo trưởng muốn đánh đổi vật gì để lấy thuốc giải cho lệnh sư huynh?

Vân Dương Tử đáp:

- Chắc là trang chúa không chịu nhận vật thông thường rồi...

Thẩm Mộc Phong cười ha hả ngắt lời:

- Địa vị của Vô Vi đạo trưởng thế nào ai cũng biết cả. Vậy vật thông thường làm sao mà đánh đổi được sinh mạng của lão nhân gia?

Vân Dương Tử hỏi:

- Giá trị cuốn Tam kỳ chân quyết thế nào?

Thẩm Mộc Phong ngơ ngác hỏi lại:

- Tam kỳ chân quyết của quý phái hay sao?

Vân Dương Tử nghiêm nghị đáp :

- Cuốn đó tuy ở trong tệ phái nhưng theo lời sư huynh thì những môn võ công ghi trên sách này không hợp với hệ thống bản môn. Sự thật đó là cuốn kỳ thư nhưng lại khích liệt thái quá nên người bản môn không ai học .

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vô Vi đạo trưởng bản tính cố chấp lại rất tin cậy vào võ học của quý phái. Những bậc chính tông thường không muốn dính líu phức tạp. Phải vậy chăng?

Vân Dương Tử ngắt lời:

- Bản đạo chỉ hỏi giá trị của nó thế nào?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tam kỳ chân quyết tuy liệt vào hàng võ lâm chi bảo nhưng đem so với tính mạng của quý chương môn thì hiển nhiên chưa đủ phân lượng.

Vân Dương Tử trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi tiếp :

- Thêm vào bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" được chăng?

Thẩm Mộc Phong dương mắt lên hỏi lại:

- Đạo huynh bảo sao?

Tai mắt Thẩm Mộc Phong rất linh mẫn mà Vân Dương Tử lại nói lớn, mọi người trong nhà đều nghe rõ. Có lý đâu hấn lại không nghe thấy? Nguyên là hấn không nhìn được buột miệng hỏi lại.

Vân Dương Tử nhắc lại:

- Bức hoạ "Ngọc Tiên Tử".

Thẩm Mộc Phong từ từ di động thân hình hỏi:

- Nhưng không hiểu có phải là chân bản không?

Vân Dương Tử đáp:

- Tranh về Ngọc Tiên Tử khắp thiên hạ chỉ có một bức thì dĩ nhiên không phải là của giả.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên xen vào hỏi:

- Ngọc Tiên Tử là nhân vật thế nào? Bức vẽ đó có chi ly kỳ?

Thẩm Mộc Phong đáp: .

- Phu nhân có điều chưa rõ. Bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" là một kỳ vật nổi tiếng ở võ lâm Trung Nguyên. Người ta đồn bức hoạ đó do một tay thần hoạ từ trăm năm trước để lại, nét bút linh động như người thật. Nhà thần hoạ đó tính nét quái dị, không muốn để những bức hoạ tuyệt thế lưu truyền ở nhân gian nên đã đem bao nhiêu tranh vẽ của mình đốt hết. Chỉ còn sót lại nhất bức bán hoạ lưu truyền ở thế gian.

Tiêu Linh Vu chú ý lắng tai nghe mà vẫn không hiểu liền hỏi xen vào:

- Nhất bức bán hoạ là thế nào?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Nguyên lúc nhà thần hoạ đốt tranh vẽ, chỉ còn lại bức "Ngọc Tiên Tử"

chưa bị thiêu huỷ rồi lưu lại thế gian. Bức đó còn nguyên vẹn. Còn nhất bức bán hoạ theo lời đồn là bức tranh cháy mất một nửa, còn một nửa bị một cao nhân nắp gần đó muốn tranh cướp nên đã ngấm ngấm cách không phóng chưởng hất bay ra ngoài nhà. Nhà thần hoạ thấy còn nửa bức tranh chưa cháy hết đã bay đi thì tức giận vô cùng. Y cũng là một tay võ công ghê gớm liền đề tụ công lực phóng chưởng đánh chết đồng đạo ẩn nắp kia...

Tiêu Lĩnh Vu thở dài ngắt lời: .

- Nếu vậy thì nhà thần hoạ đó thật là quái dị ! Tại sao y không chịu để những hoạ bút tuyệt thế lưu truyền ở thế gian?

Thẩm Mộc Phong cười ha hả đáp :

- Nếu nhà thần hoạ kia để lại hàng ngàn hàng vạn bức danh hoạ thì người không còn coi đó là báu vật nữa.

Rồi hắn quay sang hỏi Vũ Văn Hàn Đào: .

- Vũ Văn huynh ẩn cư tại Toàn cơ thư lâu đọc thiên kinh vạn quyển, chân đi ngắm cảnh danh lam hàng vạn dặm, dĩ nhiên kiến thức cao cường hơn tiểu đệ, có hiểu nửa bức vẽ đó thế nào không?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì đó là bức "Chúng tinh phụng nguyệt đồ". Thật đáng tiếc nhà thần hoạ đó phí bao nhiêu tâm huyết mà nửa vầng trăng đã bị lửa thiêu rồi, chỉ còn lại mười hai chòm sao .

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh quả nhiên kiến văn quảng bác. Tiểu đệ cũng nghe nói đúng là bức "Chúng tinh phụng nguyệt đồ", chỉ khác ở chỗ người ta đồn còn lại có mười một chòm sao ruồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu nhà thần hoạ đã phóng chưởng đánh chết người kia sao không chạy theo bắt lại nửa bức tranh chưa cháy?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nhà thần hoạ cũng bị trọng bệnh sắp ngừng thở phải thu bao nhiêu dư lực trong lúc phần nộ mới đánh được một đòn. Bệnh thể của y càng phát tác mau hơn rồi không cử động được nữa. Bức tranh kia bị hất tung bay ra ngoài nhà rồi gió thổi bay đi. Nhà thần hoạ toan cất bước đuổi theo đã lăn ra chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Y tốn bao nhiêu tâm huyết mà sao chỉ để lại một bức "Ngọc Tiên Tử"? Y đã đốt sao không đốt hết?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" y gom góp tinh lực nửa đời người mới vẽ nên. Tuy y không muốn lưu lại nhưng e rằng cũng không nhẫn tâm tiêu huỷ...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" còn bao quát một thiên

cổ sự về tình ái. Tin đồn quả có người thật ở trong bức vẽ là đáng tin lắm, vì nhà thần hoạ kia thiên tính có cao xa, thủ bút có kỳ diệu đến đâu cũng không thể tưởng tượng ra được gương mặt Ngọc Tiên Tử trong bức vẽ.

Vân Dương Tử trong lúc nóng nảy về nỗi an nguy của chương môn sư huynh, không nhin được nữa ngắt lời:

- Những lời cao luận của hai vị khiến bản đạo rất thích nghe, nhưng tệ sư huynh tính mạng nguy trong sớm tối. Hai cái đó đều là vật báu có giá trị liên thành.

Vậy việc trao đổi thuốc giải xin Thâm trang chúa quyết định sớm cho để bản đạo được yên lòng.

Thâm Mộc Phong ngừng đầu nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Theo ý kiến của tại hạ thì pho Tam kỳ chân quyết và bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" đáng trọng hơn tính mạng của Vô Vi đạo trưởng, không hiểu ý phu nhân nghĩ sao?

Kim Hoa phu nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Tiệm thiếp cũng có một lời thỉnh cầu, chẳng hiểu trang chúa có ưng không?

Thâm Mộc Phong đáp:

- Phu nhân cứ việc nói ra. Sức tại hạ mà làm được là ưng chịu liền.

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Tiệm thiếp chính ra không có điều gì yêu cầu. Thuốc giải có giao cho đạo trưởng hay không hoàn toàn do trang chúa quyết định. Nhưng tiệm thiếp nghe hai vị nói bức "Ngọc Tiên Tử" là báu vật thiên hạ vô song, tiệm thiếp động tính hiếu kỳ...

Thâm Mộc Phong vốn người trầm tĩnh mà lúc này cũng không khỏi biến sắc hỏi:

- Phải chăng phu nhân muốn lấy bức "Ngọc Tiên Tử"?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Chính là thế đó. Chẳng hiểu trang chúa có ưng thuận hay không?

Bầu không khí trong nhà bỗng biến thành trầm tĩnh, yên lặng đến nỗi nghe rõ cả hơi thở cùng tiếng tim đập.

Kim Hoa phu nhân bật lên tròng cười khanh khách nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ có muốn biết Bạch tuyến nhi của ta đây uy lực thế nào không?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng chán ghét mụ, nhưng không dẫn khỏi tính hiếu kỳ liền hỏi lại:

- Bạch tuyến nhi là vật gì?

Kim Hoa phu nhân lấy trong bọc ra một cái hộp ngọc dài chừng hơn ba thước, đường kính không đầy nửa tấc. Mụ cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ trông rõ rồi chứ?

Mụ vẫy bàn tay ngọc một cái, một tia bạch quang từ trong hộp ngọc bắn ra

rồi xoay chuyển trên không, rớt xuống chiếu tiệp.

Tiêu Linh Vu nhìn lại thì thấy đó là một con rắn nhỏ sắc trắng. Nửa dưới nó cuộn lại như một cái thót nhỏ. Nó dựng đầu lên, lưỡi đỏ thè ra thụt vào. Nó nhìn quanh bốn mặt không lộ vẻ gì sợ quần hào, tưởng chừng mình nó là độc tôn.

Kim Hoa phu nhân lại móc trong bọc ra một cái hộp sứ màu xanh lợt. Mụ mở nắp rồi liệng hộp lên trên tấm màn nhện. Miệng mụ khẽ hú lên những tiếng hú quái gở.

Tám con nhện đang nằm trên cánh tay khô queo nghe tiếng hú lần lượt chạy vào trong hộp ngọc.

còn một con sau cùng chưa kịp chui vào, Kim Hoa phu nhân khẽ hú một tiếng, nó liền dừng lại.

Bỗng thấy bóng trắng thấp thoáng. Con Bạch tuyến (rắn trắng) đậu trên bàn tiệp đột nhiên bay vọt lên nhảy xô vào tấm màn nhện.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 43

Vương Lôi Thề Hào Kiệt Lo Buồn

Con nhện đen thuộc loại cao căng. Nó đứng thẳng lên coi rất dữ dội, nhưng vừa ngó thấy con rắn trắng thì đột nhiên co rúm lại.

Con rắn trắng nhỏ thè lưỡi ra cuốn lấy con nhện vào miệng rồi nuốt xuống.

Quần hào thấy màn kịch rắn nhện tàn sát nhau đều biến sắc.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi thủng thẳng bước tới đẩy nắp hộp sứ lại. Trong hộp còn bảy con nhện. Mụ cất hộp vào bọc.

Con rắn trắng nhỏ nuốt con nhện đen rồi rít lên mấy tiếng. Những vẩy trắng trên mình nó dựng đứng cả lên.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên vung tay một cái. Con rắn lại nhảy xuống bàn tiệc.

Nó đảo mắt nhìn quanh, cái lưỡi đỏ hồng vẫn thò ra thụt vào như muốn tìm người để cắn.

Tiêu Lãnh Vu kinh hãi nghĩ thầm:

- Con rắn nhỏ này nhảy nhót nhanh như vậy thật khiến người ta khó nổi đề phòng.

Thẩm Mộc Phong đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Tại hạ xin chịu lời phu nhân.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Đại trang chúa quả nhiên là người khảng khái. Tiện thiếp tất phải báo đền.

Mụ giơ cái hộp ngọc lên, miệng phát ra tiếng hú quái dị. Con rắn trắng lại chui vào trong hộp.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt âm trầm bỗng lộ ra một nụ cười hỏi:

- Vân Dương đạo huynh! Chúng ta đã nói với nhau một lời, không hiểu bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" và cuốn Tam kỳ chân quyết hiện giờ ở đâu?

Vân Dương Tử đáp:

- Những cái đó hiện không có ở trong mình bản đạo.

Thẩm Mộc Phong cười ruồi hỏi:

- Thẩm mỗ cũng tiên liệu như vậy. Xin đạo trưởng nói về cách trao đổi để chúng ta đi tới cuộc giao dịch công bằng.

Kim Hoa phu nhân xen vào:

- Nếu trong vòng mười hai giờ mà lệnh sư huynh không uống thuốc giải, chất độc xâm nhập vào nội tạng thì dù có lấy thuốc giải cũng không cứu chữa được nữa.

Vân Dương Tử đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi hỏi:

- Hiện giờ là giờ gì?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đã hết canh tư sang đến canh năm, tức là cuối giờ dần đầu giờ Mão.

Vân Dương Tử nói:

- Bữa nay vào khoảng giờ ty, giờ ngọ, bản đạo cuời một con thuyền nhỏ chở các vị ở Tam Liễu Loan. Hai bên không được mang theo nhiều người mà chỉ cuời một con thuyền nhỏ hội ngộ trên sông để cùng nhau trao đổi.

Thẩm Mộc Phong cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Nhưng không hiểu hai bên ấn định mấy người tham dự?

Vân Dương Tử đáp:

- Mỗi bên bốn người là cùng, không được nhiều hơn.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Xin theo ý đạo trưởng.

Vân Dương Tử lạnh lùng nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tệ sư huynh đối đãi với tiên sinh rất lịch sự, không ngờ lại trúng phải ám toán của Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào bật lên tiếng cười khô khan nói:

- Những người giảng hồ đều trông vào tài năng để đấu lực đấu trí. Lệnh sư huynh tỏ ra kính trọng tại hạ cũng là có chỗ dụng tâm chứ không phải vì tình nghĩa.

Vân Dương Tử cười lạt nói:

- Nếu tệ sư huynh mà không qua khỏi thì Vũ Văn tiên sinh có thể coi là thủ phạm trong vụ này.

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Đạo huynh quá khen rồi!

Vân Dương Tử đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói:

- Bản đạo xin cáo biệt.

Thẩm Mộc Phong đưa mắt nhìn Chu Triệu Long nói:

- Phiền nhị đệ tiễn chân Vân Dương đạo trưởng thay ta.

Chu Triệu Long đứng dậy chấp tay nói:

- Xin mời đạo trưởng!

Vân Dương Tử không khiêm nhượng gì nữa, trở gót đi ngay.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên đứng lên quát:

- Hãy khoan! Chết độc ở màng nhện kia rất ghê gớm! Nếu hai vị bị tơ dính vào thì e rằng lại chết trước Vô Vi đạo trưởng.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Cảm phiền phu nhân đưa các vị xuống lầu.

Nguyên chỗ cửa lên lầu vẫn còn màng nhện chằng chịt bít mắt lối đi.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đây là chỗ nghỉ ngơi của đại trang chúa, nếu để tấm lưới này lại há chẳng thành một quan ải hiểm trở. Huỷ đi cũng thật đáng tiếc .

Thẩm Mộc Phong nhíu cặp lông mày cười đáp :

- Bách Hoa sơn trang tuy không phải là tường đồng vách sắt nhưng cách phòng bị cũng đủ để chống địch. Thịnh tình của phu nhân tại hạ xin tâm lãnh.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đã thế thì tiện thiếp xin tuân lệnh trừ khử tấm màn ghen kia đi.

Kim Hoa phu nhân gót sen thoăn thoắt tiến lại.

Quần hào trong nhà ai cũng ngưng thần chú ý xem mục trừ khử tấm màn ghen kia bằng cách nào.

Thẩm Mộc Phong tâm cơ thâm trầm. Hắn muốn cho mục trừ khử tấm màn ghen là có ý để coi phương pháp hành động của mục đang ngày sau biết cách phá giải.

Bỗng thấy Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc móc ra một thanh đoản kiếm sắc vàng dài chừng hơn thước. Mục vung tay một cái, một làn khói xanh lấp loáng loá lên. Tấm màn ghen bịt kín cửa thang bỗng biến đâu hết sạch.

Dường như Kim Hoa phu nhân không muốn để quần hào trong sảnh đường nhìn rõ binh khí trong tay, mục cắt thanh kim kiếm vào trong bọc rất mau rồi quay lại nói:

- Hai vị đi được rồi đó !

Chu Triệu Long đi trước một bước nói:

- Tại hạ xin dẫn đường cho đạo trưởng.

Vân Dương Tử theo sát Chu Triệu Long rảo bước xuống lầu.

Kim Hoa phu nhân từ từ ngồi vào chỗ cũ, mỉm cười hỏi:

- Đại trang chúa thực tình chuẩn bị đưa kim xà giải dược để giao dịch thật ư?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đúng thế! Trên chốn giang hồ tuy nhiều điều hiểm trá, nhưng lời hứa cần phải tuân giữ. Nếu Vân Dương Tử đem sách Tam kỳ chân quyết và bức họa "Ngọc Tiên Tử" để đổi lấy thuốc giải thì chúng ta không thể thất tín được.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Nếu ta đưa thuốc khác cho họ thì sao?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Phái Võ Dương nổi tiếng đàn anh trên chốn giang hồ đã mấy trăm năm, thế lực rất lớn, không phải chuyện dễ đối phó. Phu nhân vừa nghe cách sắp đặt của Vân Dương Tử . Mỗi bên chỉ sử dụng một chiếc thuyền nhỏ và cuộc trao đổi diễn ra giữa sông thì đủ biết họ thận trọng đến chừng nào !

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Giả tỷ tiện thiếp lấy ra một thứ thuốc nào khác mà bảo đó là thuốc giải độc kim xà, liệu trang chúa có nhận ra được không?

Ban đầu Thảm Mộc Phong hơi sùng sốt, nhưng hần cười lạt nói ngay:

- Nếu vậy phu nhân coi nhân vật võ lâm tầm thường quá và đánh giá rất thấp nhân tài phái Võ Dương.

Vũ Văn Hàn Đào sợ hai người xảy chuyện xích mích vội xen vào:

- Thảm huynh mười mấy năm trước đã làm lãnh tụ lục lâm ở Trung Nguyên. Còn phu nhân thống lĩnh Miêu Cương hùng cứ một phương. Thế là hai vị cùng ra hiệu lệnh nắm quyền bá chủ...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp : .

- Nhưng hiện nay tình thế khác trước, đã bắt tay hợp tác thì cần phải nhân nhượng nhau. Huống chi hiện nay đã thành thế cưỡi hổ, muốn thôi cũng không được...

Lão khẽ buông tiếng thở dài quay lại nhìn Kim Hoa phu nhân nói tiếp :

- Phu nhân thừa nhận trước mặt Vân Dương Tử là chúng ta ám toán Vô Vi đạo trưởng thì dĩ nhiên đối nghịch với phái Võ Dương. Võ Dương là một phái thanh thế rất lớn lại liên kết với những phái Thiếu Lâm, Nga Mi, Thanh Thành... Nếu xảy chuyện đấu tranh thì dĩ nhiên những phái kia tuốt gươm tương trợ. Thế mà phu nhân cùng Thảm đại trang chúa lại không hết lòng hợp tác thì chính là đem thời cơ rất tốt dâng cho địch nhân.

Thảm Mộc Phong gật đầu nói:

- Lời cao luận của Vũ Văn huynh thật đúng lắm ! Tiểu đệ rất lấy làm bội phục .

Kim Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Lời nói của Vũ Văn huynh chưa hết ý, sao lại không nói tiếp?

Vũ Văn Hàn Đào đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Phu nhân quả nhiên tài năng xuất chúng. Theo ý của tiểu đệ thì trong hai vị nên cử một vị lên làm minh chủ để thống nhất hành động.

Thảm Mộc Phong nói:

- Phu nhân ở xa ngàn dặm lặn lội tới đây nên đứng ra làm chủ.

Kim Hoa phu nhân ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Đại trang chúa bất tất phải khách khí. Khi nào khách lại lặn chủ? Vậy đại trang chúa làm minh chủ hay hơn.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

- Kể về tài trí và võ công thì cả hai vị đều đáng chủ trương đại cuộc. Nhưng theo ý tiểu đệ thì Thảm huynh nhận lấy địa vị minh chủ cũng phải. Phu nhân tuy mình mang tuyệt kỹ, tài trí hơn đời nhưng ở đất Miêu Cương đã lâu chưa hiểu rõ lắm về tình thế Trung Nguyên. Vậy để Thảm huynh điều động tiện hơn.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Tiện thiếp cũng nghĩ vậy. Thảm đại trang chúa đừng từ chối nữa.

Thảm Mộc Phong nói:

- Nhưng tiểu đệ có điều tâm nguyện cần nói trước. Nếu hai vị chịu được mới dám vâng lời.

Kim Hoa phu nhân quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào lẳng lẳng không nói gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thâm huynh có điều chi cao kiến xin cứ nói ra !

Thâm Mộc Phong nói:

- Việc trừ mưu kế, quyết thắng ngàn dặm cần ở chỗ thống nhất hiệu lệnh mà tiểu đệ tài học bình thường khó lòng đương nổi đại nhiệm. Vậy khi quyết định việc lớn xin hai vị tham dự cùng bàn lương sách.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Cái đó thì được.

Thâm Mộc Phong cười mát nói:

- Sự tình đã quyết định không nên phản phúc. Xin hai vị tuân hành trước để tôn trọng điều ước. Tiểu đệ chủ trương chế một lá minh kỳ. Khi cờ lệnh tới nơi không ai được trái lệnh.

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" có hạn chế ở trong đó không?

Thâm Mộc Phong ngắt lời:

- Phu nhân khéo nói giỡn. Tiểu đệ đã hứa lời để bức hoạ lại cho phu nhân thì khi nào lại hối tiếc?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thâm huynh nói đúng lắm! Cây cờ lệnh nên để tiểu đệ phụ trách.

Thâm Mộc Phong nói:

- Hay lắm ! Tiểu đệ đã cho khoái mã đi mời những cố hữu ngày trước cùng mấy vị cao nhân nổi tiếng đến để cử hành một cuộc anh hùng đại hội. Tiểu đệ muốn mượn cơ hội này mời họ gia nhập minh ước.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

- Thâm huynh tái xuất giang hồ đã làm chấn động võ lâm. Vậy cuộc anh hùng đại hội này tất khiến cho những môn phái lớn phải chú ý.

Thâm Mộc Phong tủm tỉm cười nói:

- Vũ Văn huynh quá khen rồi!

Kim Hoa phu nhân nói:

- Cuộc anh hùng đại hội còn một quãng thời gian nữa mới cử hành, chúng ta thùng thẳng sẽ thương nghị. Trang chúa đã nghĩ đến bốn người là những ai chưa?

Thâm Mộc Phong đáp:

- Vụ này phải phiền phu nhân đi một chuyến. Vũ Văn huynh đi theo phu nhân.

Vũ Văn Hàn Đào ngạc nhiên hỏi:

- Thâm huynh không đi ư?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Tiểu đệ không đi. Xin đề nghị đệ và tam đệ đại diện cho cũng được .

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Bách Hoa sơn trang đã tiết lộ bí mật, bất cứ lúc nào cũng nên lo cường địch tập công. Vậy đại trang chúa trấn giữ trang trại là thượng sách.

Thẩm Mộc Phong cười nói:

- Phu nhân tài trí hơn người. Chuyển đi này tất nhiên mã đáo thành công. Tại hạ chúc mừng phu nhân trước một chung.

Nói rồi hân nâng chung rượu lên uống cạn.

Kim Hoa phu nhân cũng nâng chung rượu lên trước mặt uống cạn rồi cười nói:

- Những mong không phụ lòng tin cậy của trang chúa.

Thẩm Mộc Phong đưa mắt nhìn Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhị đệ! Tam đệ ! Hai vị xuống lầu nghỉ một chút chờ lệnh ta để đi theo phu nhân phó ước .

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình đứng lên trở gót xuống lầu trước.

Thời gian một đêm ở Vọng Hoa lâu khiến chàng mở rộng tầm mắt. Đồng thời chàng cảm thấy mình đã sa vào cạm bẫy bố trí từ trước .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vừa phản kích vừa lo buồn đi thẳng về Lan Hoa tinh xá .

Kim Lan, Ngọc Lan đã chờ ở ngoài trang để đón tiếp .

Chúng đang hớn hờ tươi cười nhưng vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ phẫn uất, vội thu nụ cười lại rón rén đi

sau chàng vào nhà.

Ngọc Lan bưng một chung trà nhẹ bước tới bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tam gia ! Phải chăng tam gia có chỗ buồn bực về bọn nô tỳ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu thở dài đáp :

- Vụ này không quan hệ gì đến các người. Các người hãy lui ra để ta ngồi yên một lúc.

Nhị tỳ đã biết tính nết Tiêu Lĩnh Vu, không dám ở lại, lui thủ lui ra đóng cửa lại.

Tiêu Lĩnh Vu tắt đèn để nguyên quần áo nằm xuống, bao nhiêu nỗi lòng nổi lên như sóng cồn khiến chàng không ngủ yên được.

Đột nhiên có tiếng âm ớ vang lên hỏi:

- Tam đệ đã ngủ chưa?

Nghe tiếng quen thuộc, Tiêu Lĩnh Vu nhận ra là Thẩm Mộc Phong liền đứng phắt dậy cất tiếng đáp :

- Đại ca đây ư?

Lại nghe tiếng kệt cửa, ánh lửa loé lên. Kim Lan cầm mỗi lửa chạy vào trước thấp đèn.

Thẩm Mộc Phong hai tay chấp sau lưng bước vào nhà cười nói:

- Cuộc phó ước kia do Kim Hoa phu nhân làm chủ. Vậy tam đệ nên nghe lệnh y mà làm việc.

Tiêu Lãnh Vu nghiêng mình đáp:

- Cái đó tiểu đệ hiểu rồi.

Thẩm Mộc Phong lại nói:

- Bức họa "Ngọc Tiên Tử" là tuyệt bút của tay thần họa, trân quý vô cùng. Giá trị của nó còn hơn cả cuốn Tam kỳ chân quyết. Nếu để nó lọt vào tay Kim Hoa phu nhân thì thật là đáng tiếc.

Tiêu Lãnh Vu nhìn Thẩm Mộc Phong ngơ ngác hỏi:

- Đại ca chẳng đã hứa lời nhường bức "Ngọc Tiên Tử" cho Kim Hoa phu nhân rồi ư?

Thẩm Mộc Phong gật đầu cười đáp :

- Đúng thế! Tiểu huynh đã hứa lời nhưng tam đệ chưa nói gì.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Phải chăng đại ca muốn bảo tiểu đệ đoạt lại bức họa đó?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Hiện giờ chúng ta đang lúc cần người mà Kim Hoa phu nhân võ công cao cường, nhất là trong mình đầy những độc vật. Mụ đối với chúng ta thật là một tay trợ thủ rất đắc lực.

Tiêu Lãnh Vu chau mày nói:

- Đại ca đã muốn thu hồi bức họa mà lại không giúp tiểu đệ đoạt ở tay Kim Hoa phu nhân thì tiểu đệ thật khó nghĩ quá.

Thẩm Mộc Phong tủm tỉm cười đáp :

- Chúng ta không thể mất bức họa "Ngọc Tiên Tử" mà cũng không thể đoạt từ tay Kim Hoa phu nhân. Chẳng lẽ tam đệ không có cách nào gạt mụ lấy được ư?

Tiêu Lãnh Vu ngơ ngác :

- Lừa gạt ư?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Những vật trời sinh đều có khắc chế. Kim Hoa phu nhân chuyên dùng bách độc lại trí tuệ hơn người. Ngoài tam đệ e rằng không còn người thứ hai nào bắt y phải phục tùng...

Tiêu Lãnh Vu ngắt lời:

- Đại ca không nên nói giỡn. Tài trí cùng lịch duyệt của tiểu đệ nhất nhất đều thua kém Kim Hoa phu nhân thì làm sao gạt nổi mụ để lấy bức họa được?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Chính ở chỗ tam đệ chưa từng lịch duyệt giang hồ, chưa quen phong trần hiểm trá mới khiến cho mụ không đề phòng được...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trước nay trong võ lâm quả đã sản xuất không biết bao nhiêu tài nữ tuyệt thế, nhan sắc như hoa mà tâm địa tàn độc, võ công cùng tài trí chẳng kém gì nam nhi. Nhưng thử coi võ lâm ngày nay đã được mấy vị nữ anh hùng sáng lập nên đại nghiệp trăm năm bất hủ, tạo nên môn phái độc bộ võ lâm? Bọn họ trong

mình mang một khuyết điểm lớn là vì tài nữ rất đa tình. Bất luận họ đặt bao nhiêu đàn ông vào lòng bàn tay làm trò chơi mà chung quy vẫn bị chữ tình vây hãm, ôm hận ngàn thu. ..

Đột nhiên hắc đầu về nghiêm nghị nói tiếp:

- Gái Miêu đa tình hơn cả người Hán. Nếu tam đệ dùng mối tình lay động thì việc lấy lại bức họa "Ngọc Tiên Tử" thật dễ như chơi.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Cái đó tiểu đệ không thèm...

Thẩm Mộc Phong hắng giọng ngắt lời:

- Tam đệ có còn nhớ mình đã lập lời trọng thệ không?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vậy thì hay lắm ! Mệnh lệnh của huynh trưởng đưa ra, kẻ làm em muôn thác cũng chẳng dám từ. Huống chi Kim Hoa phu nhân lại chẳng phải người lương thiện. Tiểu huynh cáo từ đây.

Tiêu Linh Vu chấp tay nói:

- Tiểu đệ xin đưa chân đại ca. ..

Thẩm Mộc Phong đặt tay lên vai Tiêu Linh Vu rồi vỗ nhẹ một cái cười nói:

- Tiểu huynh trông cậy rất nhiều ở Tam đệ. Ngày sau kẻ nối nghiệp ta không tam đệ thì chẳng còn ai nữa.

Đoạn hắc đầu trở gót từ từ cất bước .

Tiêu Linh Vu nhìn bóng sau lưng Thẩm Mộc Phong đi xa rồi, lòng chàng càng thêm phiền não.

Vùng thái dương lên đến ngọn cây. Toà Lan Hoa tịnh xá tắm ánh dương quang vàng rực.

Tiêu Linh Vu trong lòng phiền muộn, ngơ ngẩn đứng trong bụi hoa.

Kim Lan, Ngọc Lan đứng cách xa chàng đến mấy trượng. Chúng nhìn Tiêu Linh Vu cất bước quanh luống hoa và ngấm ngấm lo thay cho chuyện sinh tử của chàng .

Nhị tỳ ở Bách Hoa sơn trang từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn, chúng đã rõ những thủ đoạn thâm khốc về cuộc tranh trị bạn thù hay đồng môn có ý nghĩ khác thường. Tiêu Linh Vu lộ vẻ bất mãn, chúng e rằng mầm họa sát thân đang rình rập chàng

Hai ả này ở với nhau như tình chị em mà trong lòng vẫn ngờ vực nhau

không dám thổ lộ tâm sự về chuyện lo lắng cho Tiêu Lĩnh Vu.

Kim Lan khẽ thở dài hỏi:

- Đường như tam gia có tâm sự gì trầm trọng?

Ngọc Lan chưa kịp đáp, bỗng thấy Chu Triệu Long mặc quần áo lịch sự chạy đến vội đổi giọng :

- Tỷ tỷ đi nghênh tiếp nhị trang chúa, để tiểu muội vào thông báo cho tam gia.

Hai ả nữ tỳ chưa kịp cử động thì Chu Triệu Long đã hấp tấp chạy vào lớn tiếng gọi:

- Tam đệ ! Dậy đi thôi!

Tiêu Lĩnh Vu quay lại chấp tay đáp :

- Tiểu đệ dậy rồi.

Chu Triệu Long nói:

- Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn tiên sinh đã đến chờ chúng ta ở nhà khách.

Tam đệ mau thu xếp rồi chúng ta đi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chẳng cần phải thu xếp gì nữa.

Hai người chạy ra nhà đại sảnh, quả nhiên Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn Hàn Đào đã chờ ở đó.

Vũ Văn Hàn Đào chấp tay nói:

- Thật làm phiền nhị vị trang chúa.

Chu Triệu Long đáp :

- Chúng ta như người một nhà. Vũ Văn huynh còn khách sáo quá.

Kim Hoa phu nhân đã đổi mặc bộ xiêm áo nhẹ nhàng. Quần áo mự toàn màu trắng, trước ngực có thêu hai bông hoa vàng. Tấm khăn bao đầu cũng bằng lụa trắng

Mụ tuy ngoài bốn chục tuổi nhưng nội công tinh thâm lại biết thuật trụy nhan, trông như người mới ngoài hai chục, lông mày thưa thớt. Mặt mũi chỉ thoa một làn phấn mỏng. Mũi như hòn ngọc, miệng tựa anh đào, khoé thu ba khiến người trông thấy phải tiêu hồn. Người Trung Nguyên cũng khó kiếm được một nhân

vật kiêu diễm như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng không muốn dây dưa với mụ để lừa gạt lấy bức hoạ nhưng Thẩm Mộc Phong đã dặn chàng mấy câu, lúc nào chàng cũng bận khoản.

Bất giác chàng chấp tay nhìn Kim Hoa phu nhân thi lễ.

Kim Hoa phu nhân chuyển động cặp thu ba dùng lễ Miêu Cương đáp lại rồi cười rất tươi nói:

- Tiểu huynh đệ thật quá đa lễ khiến cho tỷ tỷ không dám lãnh thụ.

Tiêu Lĩnh Vu lăm bắm:

- Ai chị em gì với mụ mà mụ bắt quàng vào mình?

Chàng mỉm cười lẳng lặng chẳng nói gì.

Chàng bị ràng buộc bởi lời thề kết nghĩa không thể giải thoát . Bất giác chàng cứ theo mệnh lệnh của Thẩm Mộc Phong mà làm.

Chu Triệu Long tủm tỉm cười nói:

- Ngoài sảnh đường đã sắp sẵn ngựa. Mời phu nhân cùng Vũ Văn huynh thượng mã đăng trình.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 44

Giữa Giòng Sông Hai Bên Phó Ước

Bốn người nối đuôi nhau ra khỏi sảnh đường. Bốn đại hán nai nịt gọn gàng ra dắt ngựa chờ sẵn.

Chu Triệu Long nhảy lên lưng ngựa trước nói:

- Tại hạ xin dẫn đường cho phu nhân cùng Vũ Văn huynh.

Rồi giựt cương ngựa ra khỏi trang chạy thẳng về phía Tam Liễn Loan.

Kim Hoa phu nhân lỏng buông tay khẩu cho ngựa chhay song song với Tiêu Lĩnh Vu. Cặp mắt mù dương lên ngấm chàng không ngớt.

Dưới ánh dương quang mù thấy lông mày chàng hình thanh kiếm mắt sáng như sao. Khuôn mặt non nớt và hồng hào, lưng ong tay vượn. Chàng đầy vẻ phong lưu lại có mấy phần e thẹn. Về người anh tuấn khêu gợi xuân tình.

Bất giác Kim Hoa phu nhân ngấm ngấm thở dài nghĩ bụng:

- Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ e rằng không được mấy người như nhân vật này.

Bỗng con ngựa chạy mỗi lúc một mau, chẳng mấy chốc đi vượt qua mấy chục dặm đường. Bỗng nghe bên tai sóng vỗ bì bõm. đoàn người đã tới bờ sông Trường Giang.

Chu Triệu Long dừng ngựa trở về phía bụi cây rậm rạp ở hạ lưu cười nói:

- Đó là Tam Liễn Loan. Chúng ta tới đó xuống thuyền thuận dòng xuôi nước chỉ mất quãng thời gian chùng ăn xong bữa cơm là tới nơi.

Kim Hoa phu nhân nhảy tung mình xuống ngựa . Mụ đảo mắt ngo xuống dòng sông đã thấy một con thuyền nhỏ đậu ở kế bờ. Hai đại hán khoát áo tới như những tay ngư phủ ra đón. Chúng chấp tay nhìn Chu Triệu Long thì lễ nói:

- Thuyền đã sửa soạn xong rồi. Nhị trang chúa còn điều chi dạy bảo nữa không?

Chu Triệu Long khoát tay đáp:

- Các người đi đi, bắt tất chờ ở đây nữa.

Hai ngư phủ nghiêng mình dạ một tiếng rồi nhảy sang chiếc thuyền chài khác bơi đi

Kim Hoa phu nhân quay lại ngo Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Tiểu huynh đệ ! Bách Hoa sơn trang của các vị bố trí mai phục rất nhiều.

Chu Triệu Long nói:

- Chẳng dấu gì phu nhân: trong vòng trăm dặm thành Quy Châu chỗ nào cũng có tai mắt cùng trạm canh của Bách Hoa sơn trang.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười khoa chân một cái người mù đưa lên khỏi mặt đất rồi hạ mình xuống con thuyền nhỏ.

Chu Triệu Long thấy thế ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Mụ nữ ma đầu này quả là một nhân vật khó chơi lắm. Chẳng những mụ chuyên sử bách độc mà bản lĩnh cũng đến trình độ kinh người. Mấy cái khoa chân cất bước của mụ lướt người xuống thuyền cũng đủ thấy khinh công ghê gớm. Con thuyền nhỏ cách chỗ mấy người đứng đến gần một trượng, vậy mà người

không co chân nhảy xuống thì phải khinh công cực kỳ cao thâm mới bước xuống được.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm đều tụ chân khí, đột nhiên xoay chuyển thân hình vọt lên không bay quanh một vòng rồi mới hạ xuống thuyền.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách tán dương:

- Khinh công tiểu huynh đệ đã đến mức siêu phàm .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ múa rìu qua mắt thợ, mong được phu nhân chỉ giáo thêm cho.

Chàng đang nói câu này thì Vũ Văn Hàn Đào và Chu Triệu Long cũng song song nhảy xuống thuyền.

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tam đệ bẻ lái tiểu huynh bơi chèo.

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng rồi chạy về phía lái thuyền.

Kim Hoa phu nhân vẫn đắm đuối nhìn Tiêu Lĩnh Vu cử động. Mụ thấy chàng cầm lái bất giác phì cười nói:

- Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ đã bẻ lái thuyền bao giờ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Chưa.

Kim Hoa phu nhân rung động hai vai, người mù tiết ra làn hương phóng vọt đến bên Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Vậy đệ tử đệ giúp tiểu huynh một tay được không?

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng chán ghét mụ nhưng lời dặn của Thẩm Mộc Phong có một lực lượng lớn ngự trị trong lòng chàng. Chàng liền đáp:

- Xin đa tạ phu nhân.

Kim Hoa phu nhân đưa bàn tay ngọc ra cầm bánh lái nói:

- Sau này chúng ta còn nhiều chỗ hợp tác nhau, tiểu huynh đệ bắt tất phải khách sáo . Nếu tiểu huynh đệ không rẻ rúng tử tử thì tử tử sẽ đem hết tài nghệ ở Miêu cương truyền thụ cho.

Tiêu Lĩnh Vu mắng thầm trong bụng:

- Thật là đồ vô liêm sỉ! Ai thêm mấy môn nghệ thuật quỷ quái và mấy con rắn độc kia làm chi?

Nhưng ngoài miệng chàng tùm tùm cười đáp:

- Tại hạ chỉ e mình vụng về ngu muội làm phụ nhĩ ý của phu nhân.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Trước nay tỷ tỷ không coi làm người bao giờ. Chỉ cần tiểu huynh đệ dụng tâm luyện tập thì trong vòng ba năm tỷ tỷ chẳng còn gì để dạy cho tiểu huynh đệ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phu nhân dạy quá lời.

Chu Triệu Long hai tay bơi chèo. Con thuyền nhô ra khỏi bờ.

Kim Hoa phu nhân bẻ lái cho đầu thuyền thuận giòng xuôi đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngó dòng nước chảy cuồn cuộn sức nhớ tới năm trước mình rớt xuống khúc sông này. lòng chàng cảm khái muôn vàn.

Vùng thái dương lên đến giữa trời, ngày đã đứng ngọ.

Chu Triệu Long từ từ bơi chèo. Con thuyền nhỏ quanh quẩn trên mặt sông gần Tam Liễu Loan.

Kim Hoa phu nhân nóng lòng nói:

- Lão mũi trâu đó kéo dài thời khắc để bọn ta phơi chờ trên sông lâu thế. Lát nữa phải cho bọn họ nếm mùi đau khổ mới được .

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Phu nhân bắt tất phải nóng nảy. Vụ này quan hệ đến sự sống chết của lão mũi trâu Vô Vi đạo trưởng. Chắc bọn họ không sai hẹn đâu. Hiện giờ mới tới giờ ngọ...

Lão chưa dứt lời thì đằng xa đã thấy một con thuyền rẽ sóng lướt tới.

Con thuyền nhỏ kia lao đi vun vút. Chớp mắt đã đến gần. Một vị đạo trưởng đứng ở đầu thuyền vào bậc trung niên, mình mặc áo lông, lưng đeo trường kiếm.

Chính là Vân Dương Tử.

Kim Hoa phu nhân xoay thuyền lạnh lùng lên tiếng:

- Mau tiến lại đón họ.

Chu Triệu Long dạ một tiếng hết sức bơi chèo . Con thuyền nhỏ lao đi như tên bắn.

Hai thuyền ngược chiều chớp mắt đã gần kề nhau. Kim Hoa phu nhân khẽ lái cho thuyền áp vào bên thuyền kia.

Vân Dương Tử ngừng mắt trông chiều trời nói:

- Bần đạo đã phiền mấy vị chờ quá lâu.

Kim Hoa phu nhân cười lạt đáp:

- Đạo trưởng mà đến chậm một khắc là quý chương môn lại gần chết thêm một khắc.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn qua thì thấy trên con thuyền nhỏ của đối phương cũng có bốn người. Sau Vân Dương Tử, đứng ở đầu thuyền là một thiếu niên võ phục lồi 17, 18 tuổi. Người này cũng khí vũ hiên ngang, phong tư anh

tuần, lưng thắt đai trắng cài bảy thanh kiếm sau lưng đeo trường kiếm, dây thao màu đỏ phất phơ trước gió.

Tiêu Lĩnh Vu ngó một lúc rồi nhớ lại thiếu niên này là Triển Diệp Thanh mà chàng đã gặp năm năm trước trong đan thất của Vô Vi đạo trưởng.

Ngoài Vân Dương Tử và Triển Diệp Thanh còn hai người nữa ngồi hai bên.

Một người râu mọc quanh má đâm ra chom chồm, mắt tròn mắt vuông.

Tướng mạo rất uy mãnh, mình mặc võ phục màu xám. Người ngồi lui về phía sau râu dài bạc phơ, đầu nho cần, mình mặc áo lam nước da trắng bạch, đây về văn nhã.

Vũ Văn Hàn Đào hơi nhíu cặp lông mày rồi cười khanh khách nói:

- Hay quá ! Hay quá ! Chung Nam nhị hiệp cũng tới tham dự cuộc thịnh hội này.

Lão này tâm địa thâm trầm, lão sợ Kim Hoa phu nhân và Chu Triệu Long chưa biết Chung Nam nhị hiệp nên hô lên trước để hai người biết chúng là kình địch mà đề phòng.

Lão già văn nhã khẽ hất chòm râu dài chùng xuống trước ngực cười mát nói:

- Tiêu đệ cùng Vô Vi đạo trưởng giao du với nhau đã mấy chục năm tình nghĩa thâm trọng chẳng thể toạ thị điềm nhiên.

Đại hán râu quai nón cười lạt nói:

- Vũ Văn Hàn Đào ! Vô Vi đạo trưởng đối đãi với ngươi cực kỳ nhân hậu, thế mà ngươi mặt người dạ thú, ngấm ngấm thông đồng làm hại đạo trưởng...

Vũ Văn Hàn Đào lộ vẻ bẽ bàng cúi đầu xuống.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói:

- Cuộc ước hẹn bữa nay các vị muốn trao đổi được vật hay là muốn mượn cơ hội này động thủ một phen?

Triển Diệp Thanh cười lạt đáp :

- Cả hai đường cũng được. Cái đó tùy ở các vị.

Vân Dương Tử quay lại khẽ quát:

- Sư đệ không được nhiều lời! ...

Đạo nhân quay lại chấp tay trước ngực đáp:

- Cuộc ước hẹn bữa nay dĩ nhiên để trao đổi được vật của phu nhân.

Kim Hoa phu nhân đã buông bánh lái từ từ bước lại đầu thuyền hỏi:

- Tam kỳ chân quyết và bức họa Ngọc tiên Tử của đạo trưởng có đem theo không?

Vân Dương Tử đáp:

- Những cái đó hiện ở trong mình bản đạo . còn được vật của phu nhân thì sao?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Dĩ nhiên được vật đã đem theo, nhưng đạo trưởng hãy giao Tam Kỳ chân

quyết và tranh Ngọc Tiên Tử ra trước để tiện thiếp coi chân giả đã rồi sẽ giao được vật

Vân Dương Tử trầm ngâm một chút rồi nói:

- Phu nhân có nhận thấy cử động như vậy là thiếu công bằng không?

Kim Hoa phu nhân cười lạt đáp :

- Nếu đạo trưởng không muốn trao đổi thì thôi. Chúng ta bắt tất phải nhiều lời.

Mụ quay lại vẫy tay nói :

- Chúng ta đi về thôi; .

Triển Diệp Thanh rút trường kiếm ra khỏi vỏ quát:

- Dừng lại !

Kim Hoa phu nhân quay lại hỏi:

- Người định làm gì?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Không chịu để thuốc giải lại thì để tính mạng lại cũng thế.

Kim Hoa phu nhân ngấm ngía Triển Diệp Thanh khen thầm trong bụng:

-Bọn võ lâm ở Trung Nguyên thật nhiều nhân vật tuần tú.

Nhưng mụ đã hết lòng khưng hướng về Tiêu Linh Vu đối với Triển Diệp Thanh kém phần thương tiếc. Mụ sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi:

- Người ý vào chiêu thức để uy hiếp ta chăng?

Triển Diệp Thanh toan đưa lời khích bác thì bị Vân Dương Tử xua tay ngăn lại nói:

- Nếu phu nhân muốn coi bức họa Ngọc Tiên Tử và cuốn Tam kỳ chân quyết chẳng khó gì.

Đạo nhân thò tay vào bọc lấy một cuốn lụa trắng mở ra rồi giơ cao lên nói:

- Xin phu nhân hãy thưởng thức bức họa Ngọc Tiên Tử trước.

Ánh mặt trời chiếu xuống mọi người chú ý nhìn thấy tranh người mỹ nữ tuyệt thế vô song dường như đứng tựa vào tấm lụa trắng. áo lam tung bay phất phới,nét mặt mỉm cười tựa hồ muốn cười gió mà đi. Quả nhiên bức họa như người ngọc còn sống.

Kim Hoa phu nhân cúi đầu xuống nhìn bóng người dưới nước để tỷ mình với người trong tranh thì không khỏi then thùng.

Vũ Văn Hàn Đào cùng Chu Triệu Long đều ngẩn người ra hai mắt trợn ngược.

Cả Tiêu Linh Vu cũng sinh lòng kính mộ la thầm mấy tiếng:

- Thần tiên thư thư!

Triển Diệp Thanh quay mặt ra ngoài không dám nhìn vào bức họa.

Còn Vân Dương Tử giơ cao bức họa, vẻ mặt rất thành kính.

Lão già ngồi ở đằng lái thuyền háng đặng một tiếng rồi nói:

- Thế là đủ rồi. đạo trưởng thu lại quách. .

Vân Dương Tử thu bức họa cất vào bọc miệng cất tiếng hỏi:

- Các vị coi rõ rồi chứ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nhà thần họa mang tên Thời Thiên Đạo quả nhiên danh bất hư truyền. Bức họa Ngọc Tiên Tử này thực là thiên hạ đệ nhất kỳ bảo.

Chu Triệu Long nói:

- Cổ nhân có câu sắc đẹp những nhìn mà no thật không phải quá đáng. Bức họa này khiến bao mỹ nhân thiên hạ phải tự thẹn với mình.

Kim Hoa phu nhân hăng đặng một tiếng xen vào

- Bất luận người trong tranh vẽ thần kỳ đến đâu thì cũng vẫn là bức họa, so với người thật thế nào được?

Chu Triệu Long thần trí mơ màng chợt tỉnh táo lại nói:

- Phu nhân dạy chí lý.

Vân Dương Tử lại lôi trong bọc ra một cuốn sách bằng lụa nói:

- Đây là cuốn Tam kỳ chân quyết. Tưởng bốn vị cũng không đến nỗi thất vọng.

Đạo nhân mở tấm bì bằng lụa vàng ra giơ cao lên .

Bọn Kim Hoa phu nhân chuyển động tấm mắt tựa hồ muốn nhảy sang thuyền đối phương, nhưng Vũ Văn Hàn đào vội thi triển thuật truyền âm nhập mật ngăn lại nói:

- Phu nhân không nên hấp tấp. Chung Nam song hiệp là những nhân vật rất nổi tiếng, khó lòng gây với họ được . Nếu xảy ra cuộc tỷ đấu dù chúng ta không đến nỗi thất bại, nhưng e rằng khó lòng lấy được cuốn Tam Kỳ chân quyết và tranh Ngọc Tiên Tử. Sao phu nhân không đưa thuốc giải đối lấy hai vật này rồi sẽ tính.

Bỗng thấy Vân Dương Tử gấp sách lại nói:

-Các vị đã coi Tam kỳ chân quyết và tranh Ngọc tiên tử đủ biết bản đạo không nói dối.

Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc móc ra một cái bình ngọc đưa sang nói:

- Trong bình này có ba viên thuốc hoàn chuyên để giải nọc độc kim xà. Cứ cách hai giờ lại uống một viên là khỏi. Vậy đạo trưởng đưa bức họa Ngọc tiên tử và cuốn Tam kỳ chân quyết ra đổi lấy thuốc .

Vân Dương Tử cười mát hỏi:

- Phu nhân ! Cuộc giao dịch này như vậy há chẳng bất công?

Kim Hoa phu nhân tức giận hỏi lại:

- Một bên giao sách một bên giao thuốc sao còn bảo là bất công?

Vân Dương Tử đáp:

- Tam kỳ chân quyết và tranh Ngọc tiên tử phu nhân đã coi qua đúng là của thật,nhưng dược vật trong bình của phu nhân làm sao bản đạo tin được đúng là của thật?

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Đạo trưởng muốn thế nào mới tin?

Vân Dương Tử đáp:

- Tệ sư huynh hiện ở trong căn nhà gianh cách đây chừng năm dặm. Cảm phiền phu nhân cùng đi lối đó, nếu thuốc giải quả cứu sống được tệ sư huynh thì bản đạo lập tức hiến dâng tranh và sách. .

Vũ Văn Hàn Đào cười ha hả nói:

- Đạo huynh nói vậy là chưa nghĩ kỹ. Chúng ta ước hẹn trao đổi giữa sông và đã hoạch định mỗi bên bốn người tham dự. điều ước này do đạo huynh đề nghị, chúng ta đã làm đúng. Bây giờ chẳng những đòi chúng ta lên bờ mà còn muốn chờ cho lệnh huynh tỉnh lại mới là xong việc. Lời nói của đạo huynh chưa đầy nửa ngày đã mâu thuẫn nhau. Không hiểu đạo huynh giải thích thế nào?

Vân Dương Tử đáp:

- Vũ Văn tiên sinh hãy nghĩ ra một biện pháp chứng minh được vật ở trong bình ngọc của Kim Hoa phu nhân là thuốc giải chữa nọc độc kim xà thì bản đạo sẽ giao tranh cùng sách ngay tức khắc.

Vũ Văn Hàn Đào ngập ngừng:

- Cái đó.. . cái đó...

Triển Diệp Thanh cười lạt nói:

- Tệ sư huynh mà có mệnh hệ nào thì Vũ Văn tiên sinh là người đầu tiên phải đền mạng.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách nói:

- Vũ Văn Hàn Đào này mà được phái Võ đương coi trọng như vậy thì còn gì hân hạnh cho bằng?

Vân Dương Tử đã nhận thấy Kim Hoa phu nhân đúng là người cầm đầu trong bọn liền chấp tay nghiêng mình nói:

- Bản đạo đã trình bày chân quyết cùng tranh vẽ là thực lòng trao đổi lấy được vật. Bây giờ bản đạo lại xin đem thanh danh của phái Võ đương mấy trăm năm ra bảo đảm, quyết không dùng nguy kể để dẫn dụ phu nhân vào cạm bẫy.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng đáp :

- Dù có mai phục bản nhân cũng không sợ...

Tiêu Linh Vu đột nhiên xen vào :

- Lời nói của đạo trưởng rất công bằng. Chúng ta nên làm như vậy.

Kim Hoa phu nhân dương cặp mày liễu lên hỏi:

- Tiểu huynh đệ . Tiểu huynh đệ bảo sao?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Hai bên ở vào thế đối địch tưởng không nên trách người ta chưa thể tin mình.

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Theo ý tiểu huynh đệ thì chúng ta nên cứu sống Vô Vi đạo trưởng thật sự hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Một lời hứa đã coi nặng bằng non, có lý đâu lại hành động trá ngụy?

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Được rồi ! Tỷ tỷ làm theo ý kiến của tiểu huynh đệ.

Mụ vầy tay nói:

- Đạo trưởng dẫn đường cho.

Vân Dương Tử ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi cho thuyền quay đầu lại đi thẳng vào bờ sông.

Chu Triệu Long bơi thuyền theo sau con thuyền của Vân Dương Tử. Gã .khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tam đệ chúng ta đi chuyến này là phải hành động theo lệnh của Kim Hoa phu nhân. Không nên thiên tiện chủ trương.

Tiêu Lĩnh Vu toan chống đối nhưng chàng nghĩ lại đáp:

- Nhị ca trách tiểu đệ như vậy là đúng. Từ giờ tiểu đệ không dám nói nữa.

Kim Hoa phu nhân quay lại ngó chàng mỉm cười nói:

- Không sao đâu ! Tiểu huynh đệ có điều chi cứ nói, dù sai trật cũng chẳng hề chi.

Hai con thuyền lao đi rất lẹ, chẳng mấy chốc đã áp mạn.

Vân Dương Tử nhảy lên bờ quay lại nghiêm trang đón khách, chấp tay nói:

- Phiền phu nhân dời gót.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Dù Vô Vi đạo trưởng có dưỡng bệnh ở giữa nơi đầm rộng hang cộp, bản nhân cũng dám tới nơi.

Triển Diệp Thanh háng đặng một tiếng rồi nói:

- Giọng lưỡi phu nhân có vẻ hơi lớn quá.

Kim Hoa phu nhân đảo cặp mắt sắc bén hỏi:

- Người không tin sao chẳng thử coi?

Vân Dương Tử lớn tiếng quát:

- Sư đệ không được nhiều lời.

Đạo nhân quay lại nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Xin phu nhân miễn chấp.

Vị cao nhân trong cửa Huyền môn này quyết tâm lấy sự yên nguy của chương môn sư huynh làm trọng, nên chỗ nào cũng nhẫn nại chịu đựng hết mọi sự phiền não tức giận.

Chung Nam nhị hiệp tính tình trầm lạnh ít nói.

Nơi bờ sông này rất hoang lương, không thấy một nhà chài lưới nào.

Vân Dương Tử đi trước dẫn đường, đề khí chạy nhanh xuyên qua khu rừng rậm rạp đi tới một căn nhà tranh tồi tàn. Đạo nhân vừa tiến bước vừa nói: Tệ sư huynh ở trong căn nhà kia. Mời phu nhân tiến vào.

Rồi lạng sang một bên để nhường lối.

Kim Hoa phu nhân chẳng khách khí gì cúi đầu tiến vào nhà.

Vân Dương Tử bước ngang ra chắn trước mặt Vũ Văn Hàn Đào rồi theo sát Kim Hoa phu nhân.

Căn nhà tranh rất hoang lương, bên ngoài đầy cỏ mọc nhưng trong nhà quét tước rất sạch sẽ.

Một đạo nhân râu đen áo đen nằm trên chiếc giường tre đắp chăn. đạo trưởng nhắm mắt dường như đang ngủ say.

Hai tên đạo đồng đeo kiếm đứng ở bên giường đều lộ vẻ đau thương.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy Vô Vi đạo trưởng hơi thở chỉ còn thoi thóp, chàng nhớ lại năm trước nếu không nhờ được đạo trưởng hết sức bảo vệ thì bị bọn Vũ Văn Hàn Đào và Giang Nam tứ công tử bắt đem đi rồi. Bậc đại trượng phu phải biết đền ơn. Bây giờ chàng mắt thấy Vô Vi đạo trưởng sắp chết đến nơi, lẽ nào lại không cứu viện?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ngấm ngấm quyết định đem hết năng lực ra để cứu đạo trưởng.

Mới hơn một tháng chàng đã gặp những người hung ác ghê gớm trong võ lâm và những tay thâm trầm xảo trá, bất giác chàng hiểu biết hơn trước nhiều. Sự từng trải trong mấy tháng này hơn cả mấy năm bôn tẩu giang hồ. Chàng ngấm ngấm quyết định chủ ý mà không lộ ra ngoài mặt.

Vân Dương Tử đứng chắn ở trước giường tre nói:

- Đây là tệ chương môn sư huynh. Người bị ngất đi hai ngày chưa tỉnh, hoàn toàn trong vào linh đơn của phu nhân giải cứu.

Kim Hoa phu nhân móc trong bọc ra một chiếc bình ngọc. Mụ lấy một viên sắc trắng nói:

- Đạo trưởng hãy cho lệnh chương môn uống viên thuốc này.

Vân Dương Tử lưu tâm quan sát thì khác hẳn với cái bình lúc trước trong lòng ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Mụ này thật thâm hiểm man trá ! Ta không hiểu thuốc trong bình này là chân hay giả.

Đạo nhân xòe tay ra đón lấy viên thuốc hỏi:

- Phu nhân ! Viên thuốc này không làm lộn đay chứ?

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng đáp :

- Nếu đạo trưởng không tin thì đừng cho y uống nữa.

Vân Dương Tử cười mát nói:

- Bần đạo có mấy câu này làm tắc cổ họng không nói ra không được .

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Đạo trưởng nói đi !

Vân Dương Tử đáp:

- Thuốc này không phải phu nhân đem cho bọn bản đạo mà là đánh đổi lấy hai vật đáng giá liên thành...

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

Cái đó bản nhân biết rồi;

Vân Dương Tử hỏi:

- Vừa rồi lúc ở dưới thuyền trên sông phu nhân đưa ra một chiếc bình nhỏ không giống màu sắc thì bản đạo không đem lòng hoài nghi sao được?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 45

Tiêu Lang Thật Chạm Trán Tiêu Lang Giả

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm:

- Vân Dương Tử nổi danh thiên hạ quả nhiên không phải may mắn mà được. Ngoài võ công cao thâm, đạo nhân còn tâm tư thận mật.

Chu Triệu Long nghe Vân Dương Tử nói vậy, liền mắng thầm trong bụng:

- Lão mũi trâu này thật khó chơi quá !

Kim Hoa phu nhân từ từ móc trong bọc ra hai cái bình ngọc đặt trên kỳ tre giường nói:

- Bản nhân có thể sử bách độc hại người. Nhưng về thuốc giải thì có hai ba loại giải được nọc linh xà. Nếu Đạo trưởng không tín nhiệm thì tự chọn lấy một bình mà dùng.

Vân Dương Tử ngó ba chiếc bình ngọc tùm tùm cười nói:

- Nếu bản đạo cũng dự bị một cuốn sách Tam kỳ chân quyết hay bức họa Ngọc Tiên Tử giả đưa ra để phu nhân lựa chọn một bức thì phu nhân nghĩ sao?

Kim Hoa phu nhân nghĩ thầm :

- Lão mũi trâu này đáo để thật ! Ta thử bức bách lão lấy hai bức ra coi xem lão bảo sao?

Mụ liền nói:

- Nếu Đạo trưởng có dự bị như vậy thì cho bản nhân xem một chút.

Vân Dương Tử đưa mắt ngó Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Những âm mưu ám toán chỉ có thể dùng được một lần. Bản đạo dĩ nhiên không đi vào vết xe đổ.

Đạo nhân thò tay vào bọc quả nhiên lấy ra hai cuốn lụa màu vàng dài rộng bằng nhau, dày mỏng một loại. Y lại lấy ra hai cuốn da dê bọc họa đồ nói tiếp:

- Phu nhân thử lựa đi may thì được của thật, không may thì phải của giả.

Kim Hoa phu nhân coi tỷ hai cuốn sách và hai bức họa thì giống hệt nhau, khó lòng phân biệt được chân giả. Mụ đành ngậm miệng không biết nói sao .

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nghiêng mình rảo bước tiến lại.

Triển Diệp Thanh cho là chàng muốn ra tay sang đoạt, gã liền lạng mình đứng trước những cuốn sách và tranh vẽ.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu cầm ba chiếc bình ngọc lên hỏi:

- Trong ba bình này, bình nào đựng thuốc giải nọc kim xà, xin phu nhân cho biết .

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bình thuốc trắng là đúng, nhưng họ không tin thì tỷ tỷ cũng chẳng biết làm thế nào?

Tiêu Linh Vu lại cầm bình thuốc trắng giơ lên hỏi:

- Phu nhân ! đúng là bình này phải không?

Kim Hoa phu nhân biến sắc hỏi lại:

- Tiểu huynh đệ muốn điều chi?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Bọ ta đến đây cốt để lấy Tam kỳ chân quyết và tranh Ngọc Tiên Tử, nếu còn đầu trí như vậy thì e rằng chẳng ai được hài lòng. Vì thế tiểu đệ thỉnh cầu phu nhân hãy lấy thuốc giải tặng cho Đạo trưởng trước.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Hay lắm ! Tỷ tỷ thành toàn thanh danh cho tiểu đệ. Tiểu huynh đệ đổi lấy chiếc bình màu biếc.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

- Mụ này quả là thâm độc.

Chàng liền đổi lấy chiếc bình ngọc mé tả đưa cho Vân Dương Tử nói:

- Xin đạo huynh lấy một viên trong bình này cho quý chương môn uống thử coi.

Lòng chàng vẫn chưa tin Kim Hoa phu nhân nên giọng nói vẫn có ý dè dặt. Vân Dương Tử cũng biết dằng co mãi chẳng xong, liền đón lấy bình ngọc nói:

- Tiêu đại hiệp nổi tiếng khắp võ lâm, bản đạo tin được rồi.

Đạo nhân có ý trút trách nhiệm trên đầu Tiêu Linh Vu.

Tiêu Linh Vu bị Vân Dương Tử chụp cho cái mũ lớn quá, chàng chấn động tâm thần nghĩ thầm:

- Vân Dương Tử vì tín nhiệm ta mà cho Vô Vi Đạo trưởng uống thuốc kia. Nếu là thuốc độc thì Vô Vi Đạo trưởng chết về câu nói của mình.

Trong lòng rất dỗi khản trương chàng bất giác quay lại nhìn Kim Hoa phu nhân.

Trên gương mặt diễm lệ, Kim Hoa phu nhân nở nụ cười tươi thắm hỏi:

- Tiểu huynh đệ còn nhìn gì nữa? Chẳng lẽ không tin cả tỷ tỷ ư?

Tiêu Linh Vu mắng thầm:

- Con người hung ác như mụ, ai mà tin được?

Nhưng chàng đáp ngay:

- Đâu dám, đâu dám !

Vân Dương Tử mở nắp bình lấy một viên thuốc cho Vô Vi Đạo trưởng uống.

Chu Triệu Long tuy thấy Tiêu Linh Vu can thiệp vào việc người, nhưng trước mặt quần hào gã không dám phiên trách chàng mà chỉ buồn trong ruột.

Triển Diệp Thanh, Chung Nam nhị hiệp và Vân Dương Tử cả bốn người đều chú ý nhìn Vô Vi Đạo trưởng để coi phải ứng của dược vật.

Trong căn nhà tranh rách nát, bầu không khí trở nên trầm tịch khản trương vô cùng.

Chung Nam nhị hiệp, Vân Dương Tử, Triển Diệp Thanh cùng bọn Vũ Văn Hàn Đào, Chu Triệu Long đều ngấm ngấm đề tụ nội lực phòng ngừa. Nếu Vô Vi Đạo trưởng uống thuốc vào mà xảy chuyện nguy hại là lập tức gây nên một trường ác chiến nguy hiểm.

Kim Hoa phu nhân tâm cơ thâm trầm, tư cách xảo quyết mà lại sắc đẹp như hoa khiến người ta không biết đâu mà mò. Hành động của mụ chân thành hay giả dối, cao thâm khôn lường.

Trong khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, bỗng thấy Vô Vi Đạo trưởng cử động hai tay buông tiếng thở dài.

Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng trút tảng đá đè trên ngực, bụng bảo dạ:

- Xem chừng thuốc này trúng rồi.

Bỗng nghe thanh âm nhỏ bé lọt vào tai:

- Tiêu huynh đệ ! Bảo lão mũi trâu lấy nốt hai viên thuốc trong bình ngọc cho Vô Vi Đạo trưởng uống vào , sau chừng nửa giờ là lão tỉnh lại.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn mọi người trong nhà tranh nhận thấy không ai nghe rõ thì biết là Kim Hoa phu nhân dùng phép truyền âm nhập mật nói riêng cho mình nghe. Chàng không rảnh để suy nghĩ thêm nữa vội lên tiếng:

- Mau lấy nốt hai viên thuốc trong bình cho Đạo trưởng uống đi.

Vân Dương Tử quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi lấy thuốc bỏ vào miệng Vô Vi Đạo trưởng.

Triển Diệp Thanh nhú cặp lông mày ra chiều không thỏa mãn về chuyện Vân Dương Tử quá tin lời Tiêu Lĩnh Vu. Nhưng gã ỉn nhẫn không nói gì. Đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập từ xa vọng lại, dường như đang đi tới căn nhà tranh.

Chung Nam nhị hiệp đứng tựa cửa nghe tiếng vó ngựa liền đóng cửa lại.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần dường như đã tới ngoài nhà tranh.

Căn nhà tranh này ở chốn hoang lương lâu nay không có người ở đã chẳng gần đường quan đạo, lại không phải mấu chốt giao thông mà có tiếng ngựa tới là chuyện khác thường.

Quần hào trong nhà đứng yên không nhúc nhích, dường như không biết có người ngựa tới.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo cất tiếng lên :

- Kiểm đồng ! Người vào trong căn nhà tranh kia coi xem.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm:

- Té ra gã là Lam Ngọc Đường giả mạo tên mình đã tới. E rằng phen này không tránh khỏi sự chạm trán giữa hai chân giả Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng thấy Triển Diệp Thanh máy môi. Chung Nam đại hiệp với chòm râu bạc phơ không ngớt gật đầu. Không hiểu hai người đang dùng phép truyền âm để nói chuyện gì với nhau.

Lại nghe đánh bình một tiếng. Cánh cửa bị đẩy ra. Một gã đồng tử áo xanh lồi 14, 15 tuổi cầm ngang thanh bảo kiếm rảo bước tiến vào. Dường như gã không ngờ trong nhà tranh lại lắm người thế này. Bất giác gã ngăn người ra. Quần hào vẫn không ai hỏi gì đến gã. Gã vừa đảo mắt nhìn quanh đã nhận ra những nhân vật trong nhà này đều là hạng cao thủ nội ngoại kiêm tu. điều khiến gã không hiểu là ai nấy đều đã tụ chân khí chuẩn bị nghinh địch. Căn nhà tranh đột nát có hai phòng mà đến mười mấy cao nhân võ lâm đề tụ chân khí, tựa như bạn mà không phải bạn, tựa như thù mà không phải thù mới thật là kỳ.

Lại nghe thanh âm lạnh lẽo bên ngoài cất lên hỏi:

- Kiếm đồng! Trong nhà có ai không?

Kiếm đồng lùi lại một bước, thanh trường kiếm để trước ngực. Gã đáp ngay:

- Bẩm tướng công ! Trong nhà tranh đông đặc những người là người.

Bên ngoài có tiếng hỏi vọng vào:

- Họ là những nhân vật thế nào?

Kiếm đồng đáp:

- Tiểu tử không nhận ra. Phải rồi ! Bữa trước ở bờ sông người cướp...

Gã chợt nhớ tới chủ nhân mình giả mạo Tiêu Lĩnh Vu liền đổi giọng tiếp :

- Sang đoạt bài vị cũng ở đây.

Người bên ngoài tức giận nói:

- Bữa nay ngươi làm sao mà nói năng ấp úng không rõ ràng.

Lại nói chưa dứt, một gã thiếu niên anh tuấn lưng đeo bảo kiếm rảo bước tiến vào.

Bọn Chung Nam nhị hiệp, Vũ Văn Hàn Đào ở trong nhà dường như không ai muốn xung đột với người mới vào nên không ngăn cản gã.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra thấy thiếu niên áo lam đúng là Lam Ngọc

Đường, người đã mạo danh chàng.

Lam Ngọc Đường dường như cũng không ngờ trong căn nhà tranh hoang vu lại nhiều người đến thế, gã lộ vẻ ngạc nhiên.

Gã thấy người nào cũng mục quang lấp lánh, đều là tay cao thủ võ công bất giác chấn động tâm thần.

Kim Hoa phu nhân giờ tay lên vuốt mái tóc quay lại ngó Lam Ngọc Đường không khỏi rung động lòng xuân nghĩ thầm:

- ở Trung Nguyên sao mà nhiều nhân vật tuấn tú như vậy?

Mụ cất tiếng hỏi:

- Phải chăng các vị vô tình tới đây?

Lam Ngọc Đường bưng tỉnh lại, lạnh lùng đáp:

- Nếu tại hạ cố ý tới đây thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào lăm bằm :

- Thằng lỏi này ngang quá ! Nếu mình không có đại địch trước mắt mà gã nói bướng như vậy thì phải ra tay cho gã một bài học.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi:

- Khẩu khí hách gớm ! Chắc là một nhân vật có nhiều lai lịch. Người tên họ là gì?

Lam Ngọc Đường mắt loé hàn quang đảo nhìn quần hào đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu. ..

Quần hào trong nhà đều sững sốt. Mười mấy con mắt đổ dồn vào nhìn thiếu niên áo lam.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu ư? Không hiểu trên đường võ lâm Trung nguyên có mấy Tiêu Lĩnh Vu?

Lam Ngọc Đường tức giận hỏi lại:

- Có gì đáng cười đâu?

Gã nghiêng mình xông vào Kim Hoa phu nhân.

Vũ Văn Hàn Đào vung tay phải ra chiêu "Thiên ngoại lại vân" miệng lão lạnh lùng quát hỏi:

- Thằng lỏi này ! Sao dám can rờ như vậy?

Bỗng nghe đã liên đánh một chưởng vào Vũ Văn Hàn Đào.

Quần hào trong nhà đều chấn động.

Nguyên Vũ Văn Hàn Đào tuy tấn công Lam Ngọc Đường trước, đồng thời chân lão cũng di chuyển lùi lại sang bên hai bước.

Lam Ngọc Đường đã chẳng những làm cho Vũ Văn Hàn Đào chấn động tâm thần mà mọi người cũng giật mình kinh hãi.

Lam Ngọc Đường đón tiếp một chưởng rồi dừng chân một chút, chân trái gã lại khoa lên bước dài.

Căn nhà tranh này chật hẹp. Nguyên cái giường và bộ ghế đã choán mất nhiều chỗ, lại thêm mười mấy người đứng chỗ trống. Lam Ngọc Đường bước chéo về chỗ Tiêu Lĩnh Vu.

Nếu Tiêu Lĩnh Vu không chịu nghiêng mình né tránh, tất hai người đụng nhau.

Bằng chàng liên né mình nhường lỏi thì chỗ chân Lam Ngọc Đường hạ xuống tới ngay bên ghế gỗ. Gã chỉ đưa tay ra là có thể với lấy cuốn Tam kỳ chân quyết và bức họa ngọc tiên tử đặt ở trên bàn.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu nảy ra một ý niệm. Chàng quyết định ngăn cản Lam Ngọc Đường bước tới để gã không lấy được tranh và sách, cùng làm kinh động Vô Vi Đạo trưởng.

Chàng liền ngấm ngầm vận động công lực bước ngang ra cho đụng vào

mình Lam Ngọc Đường.

Lam Ngọc Đường buông tiếng cười lạt rồi giơ chân lên không vừa đưa tay trái điểm vào hai bên trái Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã đề phòng từ trước, chàng nghiêng mình tránh khỏi toan xoay chông phản kích bỗng thấy Kim Hoa phu nhân vung tay quét ngang. Năm ngón tay của mụ lướt vào huyết mạch môn Lam Ngọc Đường.

Những tay đại bình gia chỉ đưa tay một cái là đủ biết tư cách học thể nào. Mấy người này mới trao đổi vài chiêu đơn giản chưởng không phát tiếng gió, chiêu chẳng có chi kỳ dị. Chỉ coi tốc độ động thủ cũng đủ hiểu ngay là mình gặp phải kinh địch.

Lam Ngọc Đường vung chân trái đột nhiên đá về phía sau nhằm vào Chu Triệu Long.

Nguyên Lam Ngọc Đường toan xông về phía trước lại đột nhiên tấn công mặt sau.

Chu Triệu Long không kịp đề phòng, bắt buộc phải bước lại ngang sang một bên.

Nguyên trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lam Ngọc Đường đã phát hiện ra thế phòng thủ của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ nghiêm mật, không có chỗ nào sơ hở để hạ thủ và mặt sau thế phòng thủ này còn ẩn núp một chiêu phản kích cực kỳ lợi hại.

Kim Hoa phu nhân phóng chưởng ra rồi vẫn còn những chiêu sau tấn công liên miên. đó chính là võ công thượng thừa trong thủ có công trong công còn dấu thủ pháp biến đổi. Vậy một chân giơ lên không hai bên thụ địch là thế bất lợi. Chỉ có cách giữ vững thân hình đứng vào chỗ vừa công vừa thủ mới có thể ung dung đối phó được với đại địch hai bên lại đột nhiên biến thế tấn công Chu Triệu Long.

Chu Triệu Long bước tạt ngang sang một bên. Lam Ngọc Đường chân phải đặt xuống đất tay mặt chênh chếch phóng ra chiêu "xảo khẩu liên hoàn" phong toả thế công của Kim Hoa phu nhân. Gã chưa quay đầu lại tay trái đã đồng thời ra chiêu "Vân phong vụ toả" để che kín môn hộ phía sau.

Quả nhiên Chu Triệu Long không chịu để người khinh khi. Gã vừa đổi vị trí vừa vung tay mặt rất nhanh phóng ra chiêu "Lăng chàng trêu Phạm" .

Bỗng nghe đánh "bộp" một tiếng như đập vào da thuộc . Hai chưởng vừa đụng nhau. Chu Triệu Long bị chấn động phải lùi lại hai phía sau hai bước . Lam Ngọc Đường cũng loạng choạng người đi hai cái mới đứng vững được . Hiển nhiên phát chưởng vừa rồi cả hai bên đều vận đến 6, 7 thành công lực.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

Mụ vừa một mặt nói, một mặt ra tay trái quét chênh chếch lại.

Lam Ngọc Đường nhú cặp lông mày, y khuy tay chấp lại để trước ngực.

Kim Hoa phu nhân vội thu thế chưởng về, nụ cười cũng biến mất. Mặt mụ

trở nên nghiêm trọng

Chu Triệu Long bị thất bại nhưng trước mắt cảm thấy khó nổi hạ đài. Gã liền rút chuỳ ra cầm tay.

Vũ Văn Hàn Đào dường như đã tiên liệu gã then quá hoá giận liền chuyển mình lại ngăn chặn trước mặt gã dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Chu huynh! Không nhịn được điều nhỏ nhất thì hư việc lớn. Gã này võ công cao cường, ngoài như không biết còn mặt trong cao thủ. Nếu mình quyết chiến với họ há chẳng mắc bẫy đề cho bọn Võ Đương ngồi giữa thu lợi?

Chu Triệu Long đáp :

- Vũ Văn huynh nói phải đó. Chờ xong công cuộc bữa nay sẽ cùng gã tính nợ cũng chưa muộn.

Lam Ngọc Đường sau khi thử mấy chiêu cũng ngấm ngấm kinh hãi. Gã biết những người trong nhà này không một ai kém cỏi. Gã lẳng lặng quan sát tình thế thì hai bên dường như thù nhau chứ không phải bạn. Gã cho là mình tạm thời đứng yên để coi biến diễn mới là thượng sách. Vì thế gã thấy Kim Hoa phu nhân

rút tay về cũng không động thủ nữa.

Trong nhà tạm thời trở lại yên tĩnh. Nhưng từ lúc Lam Ngọc Đường động thủ ra chiêu, tình thế khẩn trương càng thêm hỗn loạn.

Kim Hoa phu nhân dùng phép truyền âm bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiểu huynh đệ ! Người mới đến võ công rất cao cường. Chỉ mong gã đừng sấn vào nữa. Ta tạm thời dùng dây với gã.

Tiêu Lĩnh Vu đáp lại bằng một nụ cười mát.

Bỗng nghe một tiếng thở dài. Vô Vi Đạo trưởng nằm trên giường đột nhiên mở bừng mắt ra.

Triển Diệp Thanh trong lòng kích động. Gã không nhịn được cất tiếng gọi:

- Đại sư huynh...

Vân Dương Tử đưa mắt ra hiệu ngăn Triển Diệp Thanh đừng nói nữa.

Vô Vi Đạo trưởng đảo cặp mắt toán loạn nhìn khắp trong nhà một lượt rồi từ từ nhắm lại.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Lệnh sư huynh đã tỉnh lại rồi, bọn tại hạ bất tất phải chờ đợi nữa?

Mụ đưa tay ra toan lấy sách và tranh để trên bàn.

Triển Diệp Thanh ra chiêu "Thủy huy ngũ huyền" gạt ngang một cái hỏi:

- Làm gì mà vội thế ! Chờ lát nữa hay lấy cũng chưa muộn.

Kim Hoa phu nhân vẫn để nguyên tay như trước, đột nhiên co năm ngón tay lại bật ra một cái.

Thế co bật tay của mụ phản thủ làm công. Mấy dây chỉ phong tập kích vào huyết mạch môn Triển Diệp Thanh.

Triển Diệp Thanh hạ thấp cổ tay mặt xuống, chỉ phong của đối phương lướt qua phía trên bàn tay. Tay mặt gã quét ngang vẫn không thu về biến chiêu thành "Nghinh vân phùng nhật" nắm lấy cổ tay Kim Hoa phu nhân.

Hai người chưa đổi tư thế chỉ hạ thấp cổ tay và co ngón tay biến đổi mấy chiêu để đoạt tiên cơ.

Kim Hoa phu nhân xoay bàn tay, năm ngón tay co lại một nửa rồi đập xuống.

Lúc này hai bên không thể biến chiêu nữa. tình thế phải đến chỗ đụng nhau. Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, kiếm khí mật mờ. Vân Dương Tử đưa ra trường kiếm phân khai chưởng thế của hai bên, nói:

- Xin phu nhân hãy nán lại một chút. Bần đạo đã hứa lời quyết không canh cải.

Bức họa Ngọc tiên tử và cuốn Tam kỳ chân quyết thuộc quyền sở hữu của phu nhân rồi. Hà tất phu nhân phải nóng nảy trong chốc lát?

Kim Hoa phu nhân mặt lộ sát khí, buông tiếng cười lạt không nói gì nữa.

Hiển nhiên mục đã động nộ, nhưng ra chiều suy nghĩ rồi gắng nhẫn nại.

Lam Ngọc Đường ồ lên một tiếng, tự nói một mình:

- Bức họa ngọc tiên tử...

Cặp mắt gã chiếu ra những tia hàn quang nhìn chăm chú vào cuốn sách và bức họa để trên ghế.

Kim Hoa phu nhân và Vân Dương Tử đều đưa mắt nhìn Lam Ngọc Đường, nhưng không ai hỏi gì đến gã.

đột nhiên bên giường có tiếng động khẽ. Vô Vi Đạo trưởng đang nằm ngửa trên giường tre toàn thân bỗng rung lên.

Triển Diệp Thanh biến sắc rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ thầm:

- Hồngбет ! Kim Hoa phu nhân mà cho Vô Vi Đạo trưởng uống thuốc độc tất phải Vô Dương giận ta thấu xương. Ta đã tưởng ngấm ngấm trợ giúp lão nhân gia, không ngờ lại hoá ra hại lão. mục nữ ma đầu này thật thâm độc !
Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Vô Vi Đạo trưởng ngồi bật dậy từ từ bước xuống giường.

Vân Dương Tử vốn người trầm tĩnh mà cũng không nhịn được nổi kích động trong lòng, trầm giọng hỏi:

- Thương thế của sư huynh ra sao?

Vô Vi Đạo trưởng đáp:

- Đỡ nhiều rồi.

Đạo trưởng đưa mục quang ngó Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Vũ Văn huynh lâu nay bình yên chớ?

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

- Tiểu đệ mà không chết thì thời thường đến đây thỉnh giáo.

Vân Dương Tử thò tay vào bọc lấy cuốn sách và bức họa ra đưa cho Kim Hoa phu nhân nói:

- Tranh và sách trên ghế toàn là của giả. Vừa rồi dù phu nhân có đoạt được vào tay cũng uổng công. đây mới là của thật. Xin phu nhân thu lấy.

Kim Hoa phu nhân đón lấy bức họa và cuốn sách đáp:

- Đạo trưởng thật là thâm mưu viễn tự, tiện thiếp kích phục vô cùng !

Vân Dương Tử đáp:

- Đó chẳng qua là sự bất đắc dĩ mà bản đạo phải phòng ngừa chớ không có ý xảo quyệt.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Làm thế nào để chứng minh đây là của thật? .

Vân Dương Tử đáp:

- Nếu phu nhân không tin thì cứ mở ra coi.

Kim Hoa phu nhân quay lại đưa mắt ngó Vũ Văn Hàn Đào. Mụ mở ra coi qua một lượt rồi gập lại ngay. Mụ còn lật mấy trang sách xem thấy đúng là sự thật liền cất vào bọc .

Lam Ngọc Đường ngó thấy Kim Hoa phu nhân thu sách và tranh cất đi rồi mới cười lạt nói:

- Úi chà! Phu nhân co muốn bán tranh và sách này không?

Kim Hoa phu nhân lấy được tranh và sách rồi trong lòng sung sướng liền cười mát hỏi lại:

- Liệu người có mua được không?

Lam Ngọc Đường hỏi:

- Phu nhân định giá bao nhiêu?

Kim Hoa phu nhân sừng sốt đáp:

- Ta muốn đổi lấy cặp mắt của người. Dù người có mua được danh họa cũng chẳng nhìn thấy gì.

Lam Ngọc Đường nói:

- Chà ! Phu nhân nói khoát quá ! Nếu không bằng lòng bán thì đừng trách tại hạ cướp giật.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Vậy người thử coi đi.

Lam Ngọc Đường nói:

- Được rồi, chúng ta sẽ tính.

Rồi gã trở gót ra đi.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 46

Tiêu Lang Chân Giả Cùng Nhau So Kiếm

Kim Hoa phu nhân chỉ lo xảy chuyện xung đột với người là để cho phái Võ Đương có cơ hội thủ lợi. Mụ thấy gã kia chưa muốn động thủ ngay là hay lắm nên cũng không ngăn trở. Mụ quay lại đưa mắt nhìn Vũ Văn Hàn đào và Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta đi thôi !

Đoạn mụ cất bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt lướt qua Vân Dương Tử cùng Vô Vi đạo trưởng muốn nói lại thôi. Chàng trở gót đi sau Chu Triệu Long.

Triển Diệp Thanh đột nhiên lớn tiếng quát:

- Vũ Văn Hàn Đào ! đứng lại đi!

Vũ Văn Hàn Đào dừng bước quay lại hỏi:

- Triển huynh có điều chi dạy bảo?

Triển Diệp Thanh lạnh lùng hỏi lại:

- Ngươi cũng định đi ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu Triển huynh muốn tứ giáo mấy chiêu tuyệt học thì tại hạ xin ở lại hồi tiếp.

Triển Diệp Thanh đột nhiên tiến lại gần ba bước. Thanh kiếm để trước ngực, gã cười lạt hỏi:

- Trong nhà chật hẹp. Chúng ta ra ngoài tỷ đấu hay hơn.

Vũ Văn Hàn Đào tay trái vẫn xách cái rương giắt vàng, xoay lại trước mặt nói:

- Tại hạ dùng cái rương này để thử những môn tuyệt học của phái Võ

Đương.

Rồi lão cất bước tiến ra ngoài.

Vân Dương Tử nghiêm nghị nói:

- Sư đệ về đi!

Triển Diệp Thanh dừng bước lại hỏi:

- Sư huynh có điều chi dạy bảo?

Vân Dương Tử đáp:

- Thà để khách vô nghĩa chứ Võ Đương ta không thể thất tín với người. Bữa nay trao đổi được vật, không nên ép người động thủ...

Lão đảo mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

- Xin Vũ Văn huynh tùy tiện. Qua bữa nay rồi chúng ta gặp nhau ở đâu sẽ

thanh toán nợ nần ở đó.

Vũ Văn Hàn Đào cười ha hả nói:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Tiểu đệ sẵn sàng chờ đợi bất cứ lúc nào.

Rồi hắn đi theo sau Kim Hoa phu nhân rảo bước ra khỏi cửa đi luôn.

Chu Triệu Long khẽ hỏi:

- Chúng ta mình mang báu vật, không nên để xảy ra chuyện gì. Phải về Bách Hoa sơn trang sớm đi. Không hiểu ý kiến phu nhân cùng Vũ Văn huynh thế nào?

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi :

- Sao? Người sợ ta đem tranh Ngọc tiên tử và sách Tam kỳ chân quyết về Miêu Cương chăng?

Chu Triệu Long nghe mụ nói thế thì chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

- Mụ nữ ma này thâm độc xảo trá, còn việc gì mụ chẳng dám làm?

Miệng gã mồm cười đáp :

- Phu nhân lại nói giỡn rồi.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Phen này ta tiến vào Trung Nguyên một là muốn coi danh sơn thắng thủy, hai là muốn biết nhân vật võ lâm Trung Nguyên. Bây giờ dù Chu huynh có bảo ta về Miêu cương ta cũng khó lòng tuân theo được . Vậy Chu huynh cứ yên lòng.

Mụ nói mấy câu này bằng vẻ dịu hiền mà thực ra làm cho Chu Triệu Long khó chịu.

Chu Triệu Long mắng thầm:

- Ghê cho người đàn bà thâm mưu ác độc.

Nhưng ngoài mặt gã vẫn tươi cười hỏi:

- Phu nhân là một vị cân quốc anh hùng. Chuyến đông du này tất nổi danh ở Trung Nguyên một cách dễ dàng.

Người thiên hạ chẳng ai là không thích được kẻ khác tặng bốc. Kim Hoa phu nhân nghe Chu Triệu Long tán dương bất giác mặt mày hơn hớn nói:

- Chu nhị trang chúa thật khéo khoa trương! Ta có phong thanh Thảm đại trang chúa ngoài việc liên minh với ta cùng Vũ Văn tiên sinh còn một cao nhân ở ngoài quan ải. Không hiểu nhân vật đó là ai?

Chu Triệu Long mỉm cười đáp :

- Cái đó tiểu đệ cũng không rõ. Khi về trang phu nhân hỏi lại đại trang chúa sẽ biết hết nội tình.

Kim Hoa phu nhân cười hỏi:

- Giữa Chu huynh và Thảm Mộc Phong tuy kêu bằng huynh đệ mà thực ra Chu huynh kính sợ Thảm đại trang chúa như sư phụ phải không?

Chu Triệu Long mắng thầm:

- Thật là giọng lưỡi khắc bạc.

Nhưng ngoài miệng gã tươi cười đáp :

- Những nhân vật Trung Nguyên xưa nay vẫn có tôn ty trật tự. Huynh đệ không phải là khiếp sợ.

Kim Hoa phu nhân quay lại hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiểu huynh đệ ! Có phải tiểu huynh đệ cũng sợ Thảm Mộc Phong lắm không?

Tiêu Lĩnh Vu dương cặp lông mày lên đáp :

- Bọn tiểu đệ lấy nghĩa làm đầu, vậy tôn vinh bậc tôn trưởng là lẽ đương nhiên.

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Hay cho người biết cung kính bậc tôn trưởng.

Đột nhiên mọi người dừng bước lại, im lặng.

Mọi người dừng bước lại đã thấy gã thiếu niên áo lam sấn vào căn nhà tranh vừa rồi, lưng đeo trường kiếm, đứng giữa đường, hai mắt ngó lên trời ra chiều ngạo nghễ.

Hai bên gã là hai đồng tử áo xanh lối 14, 15 tuổi. Gã mé tả chống kiếm, gã mé hữu ôm đòn.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Gã này mới quật khởi trong võ lâm được hơn năm nay mà danh vang thiên hạ.

Gã cũng mang tên Tiêu Lĩnh Vu. Phu nhân chóe nên coi thường.

Kim Hoa phu nhân quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiểu huynh đệ ! Phải chăng huynh đệ đội tên giả? Không thì sao lại thêm một gã Tiêu Lĩnh Vu nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trong thiên hạ nhiều người trùng tên trùng họ. Cái đó có chi là lạ ?

Thiếu niên áo lam dường như bị châm chọc. Gã đang nhìn trời đột nhiên quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao? ông bạn cũng là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu thật sự đây.

Gã áo lam cười nhạt hỏi:

- Vậy kẻ nào đã mạo danh?

Tiêu Lĩnh Vu cười thâm trong bụng, lăm lăm một mình:

- Đêm hôm trước người quì lạy linh vị ta ở bờ sông, cầu ta hiện hồn để giúp người hoàn thành hảo sự. Bây giờ đứng trước người thật lại ngênh ngang thế này !

Nghĩ tới đây bất giác mặt chàng lộ ra một nụ cười.

Gã áo lam tức giận hỏi:

- Người cười gì vậy?

Tiêu Lãnh Vu hỏi lại:

- Cười một cái cũng không được ư?

Người áo lam xăng giọng đáp:

- Không được ! Nếu ngươi cũng mang tên là Tiêu Lãnh Vu thật thì bữa nay trong hai người chúng ta đây phải có một kẻ uống mạng.

Tiêu Lãnh Vu dương cặp lông mày thanh kiếm lên hỏi:

- Ông bạn muốn liều mạng hay sao? Chúng ta vốn không thù oán thì tội gì mà tranh thắng đến kẻ sống người chết?

Đồng tử ôm kiếm mé tả hỏi:

- Ai phạm đến danh huy của công tử chúng ta thì chết rồi cũng như còn sống chứ sao?

Tiêu Lãnh Vu mắng thầm:

- Thằng lỏi này lại càng vô lý! Công tử nhà gã mạo xưng tên họ ta mà gã lại bảo ta phạm đến tên huy của chủ gã.

Lửa giận bốc lên, chàng cười lạt đáp:

- Ai chết về tay ai hiện giờ chưa thể biết được , đừng khoác loác vội.

Chàng vừa nói vừa tiến về phía trước.

Chu Triệu Long đột nhiên vọt mình lên trước ngăn chặn Tiêu Lãnh Vu khẽ nói:

- Xin tam đệ hãy nhẫn nại một chút.

Gã quay lại nhìn thiếu niên áo lam chấp tay tự giới thiệu:

- Tiểu đệ là Chu Triệu Long...

Thiếu niên áo lam cười lạt ngắt lời:

- Tiểu đệ biết rồi. Các hạ là nhị trang chúa ở Bách Hoa sơn trang. Mấy người quân sự trong quý trang đó đã bị bại dưới lưỡi kiếm của tại hạ. Nếu các hạ muốn báo thù cho họ thì cùng Tiêu Lãnh Vu đây động thủ đi.

Chu Triệu Long chau mày nghĩ thầm:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn gã là một tay thủ đoạn tàn nhẫn mặt lạnh như tiền. Xem ra lời đồn quả không ngoa.

Chu Triệu Long tâm cơ thâm trầm. Gã không muốn hai tên Tiêu Lãnh Vu chưa rõ chân giả động thủ đánh nhau đành dẹp lửa giận cười nói:

- Tiểu đại hiệp nói đúng đó...

Gã chưa dứt lời, đột nhiên một con ngựa chạy nhanh như gió xông thẳng tới nơi.

Người cỡi ngựa tay giơ cao cây Kim Hoa lệnh kỳ lớn tiếng hô:

- Đại trang chúa cho đưa có lệnh ra truyền dụ: Các vị hãy trở về trang cho lẹ.

Tiếng hô chưa dứt thì con ngựa đã xông tới phía sau người áo lam.

Bọn đệ tử ở Bách Hoa sơn trang trước nay quen thói . Trên đường tuy có người, gã cũng không chịu dừng cương xoay ngựa cứ xông thẳng tới sau lưng gã áo lam.

Chu Triệu Long toan quát thét ngăn cản thì đã không kịp nữa.
 Gã áo lam xoay mình tay mặt chuyển động, hàn quang lấp lánh. Tai nghe tiếng người la ngựa thét. đại hán kỵ mã kia đã người lẫn ngựa đều bị chặt làm hai khúc thay lẫn xuống bên đường, máu chảy lênh láng.
 Lại thấy gã áo xanh hai tay chấp để sau lưng, bảo kiếm đã tra vào vỏ. Nét mặt gã lạnh lùng như không có chuyện gì.
 Gã áo lam rút kiếm ra tay thần tốc, thủ pháp linh lợi, chẳng những Chu Triệu Long chân động tâm thần mà cả Kim Hoa phu nhân, Vũ Văn Hàn Đào cùng Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ kinh hãi.
 Kim Hoa phu nhân quay lại hỏi Vũ Văn Hàn Đào:
 - Đó là kiếm pháp nào vậy?
 Vũ Văn Hàn Đào đáp:
 - Tại hạ cũng chưa từng thấy kiếm pháp này bao giờ, chẳng hiểu nó là tuyệt kỹ độc đáo của gia môn nào.
 Lại nghe người áo lam lạnh lùng hô:
 - Tiêu Lĩnh Vu ! Ra đây ! Hay là sợ rồi?
 Tiêu Lĩnh Vu nói:
 - Nhị ca hãy tránh ra.
 Người chàng thấp thoáng lướt qua bên Chu Triệu Long rồi quay mình lại. Chu Triệu Long vươn tay ra nắm không được, bất giác giật mình kinh hãi hỏi:
 - Đây là thân pháp gì mà nhanh như chớp lại kỳ bí khôn lường?
 Kim Hoa phu nhân chau mày khẽ bảo Vũ Văn Hàn Đào:
 - Bản lãnh Tiêu Lĩnh Vu rất cao thâm. E rằng Chu Triệu Long còn kém xa gã. Cứ coi thân pháp chuyển động của gã đã thấy chỗ thâm diệu về môn võ công thượng thặng.
 Vũ Văn Hàn Đào nhe răng cười:
 - Tiêu Lĩnh Vu dường như được Thảm Mộc Phong rất sủng ái. Nếu gã bị bại dưới lưỡi kiếm của Tiêu Lĩnh Vu kia, tất Thảm Mộc Phong chẳng chịu bỏ qua.
 Kim Hoa phu nhân vội đáp:
 < hai dòng k hông đọc được >
 qua đầu Chu Triệu Long hạ mình xuống sau lưng Tiêu Lĩnh Vu cách chừng bốn năm thước. Mụ nói:
 - Tiêu huynh đệ ! Tiêu huynh đệ cứ vững tâm động thủ. đã có tỷ tỷ ở trên đây. Tiêu Lĩnh Vu từng thấy thân thủ gã áo lam rất ghê gớm, chàng chú ý tình hình, không nghĩ gì đến chuyện bên ngoài. Tay phải rút trường kiếm ở sau lưng thủ thế chờ đợi. Tuy chàng nghe Kim Hoa phu nhân nói mà không muốn phân tâm trả lời.
 Gã áo lam chân bước chẳng thành chữ Đinh cũng không ra chữ Bát, hai

luồng nhãn quang lạnh lùng chiếu ra ngó Tiêu Lĩnh Vu. Mặt y sát khí đầy đầy.

Hai bên đứng đối lập hồi lâu. Gã áo lam vẫn chưa rút kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu không nhin được hỏi:

- Sao các hạ chưa rút kiếm tấn công?

Gã áo lam không lý gì đến câu hỏi của Tiêu Lĩnh Vu đang dương cặp mắt tròn xoe ngó chàng từ trên xuống dưới.

Dường như gã muốn quan sát tư thế của Tiêu Lĩnh Vu để kiếm chỗ sơ hở để phóng một chiêu trí mạng.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề tụ chân khí. Người áo lam vẫn chưa chịu rút kiếm.

Có điều làn sát khí bao phủ trên mặt mỗi lúc một dày.

Kim Hoa phu nhân dường như đã nhận ra hai bên đều vận quá mười thành công lực và đang tìm chỗ sơ hở của đối phương. Khi họ ra tay tất là ghê gớm đến một người phải chết. Mục quan sát tinh thể hồi lâu cũng chẳng tìm ra chỗ nào để mình hạ thủ thì không khỏi chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Té ra hai gã Tiêu Lĩnh Vu này đều là những tay cao thủ mình mang tuyệt kỹ.

Tiêu Lĩnh Vu chưa đủ kinh nghiệm đối địch. Chàng không biết dùng sức để tự bảo vệ lại dồn chân khí ra khắp bách thể.

Hai bên nếu còn giữ tình trạng kiên trì này tất chàng phải mạo hiểm động thủ trước. Nếu không thì chân khí đề tụ lại không nơi phát tiết, ngưng trệ lại thành nội thương.

Gã áo lam đứng tự nhiên dường như không chuẩn bị gì, nhưng nhìn kỹ liền phát giác ra đó là tư thức rất ảo diệu trước khi ra tay. Bất luận đối phương tiên chiêu vào chỗ nào, gã đều có thể phản kích cực kỳ lợi hại.

Bầu không khí trong trường vô cùng khẩn trương, cơ hồ nghẹt thở.

Hai bên đẳng co trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu toàn thân run lên, mặt đỏ như gấc, vạt áo không gió của chàng lay động.

Nét mặt người áo lam mỗi lúc một nghiêm trọng.

Cầm đồng và kiếm đồng thấy tình thế khác thường đã từ từ lui lại phía sau.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn không tìm được chỗ sơ hở của người áo lam, nhưng chàng không nhẫn nại được nữa đột nhiên rung tay một cái, kiếm hoa loé lên, cả người lẫn kiếm xông lại.

Người áo lam thân thể mau lẹ tuyệt luân, rút trường kiếm ở sau lưng ra.

Hàn quang lấp lánh, kiếm khí mật mờ, bóng người chuyển động. Những tiếng kim thiết đinh tai nhức óc. Hai bóng người đang quần lấy nhau đột nhiên tản ra.

Hai người giao thủ một hiệp mau lẹ vô cùng.

Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào đều không trông rõ.

Lúc định thần nhìn lại thấy hai người đứng đối lập cách nhau chừng 7, 8 thước.

Tiêu Lĩnh Vu sắc mặt trước kia đỏ rở bây giờ biến thành lợt lạt. Tay chàng còn cầm thanh kiếm gãy.

Hai người ngó qua gã áo lam thấy thanh trường kiếm trong tay gã cũng chỉ còn một nửa. Làn sát khí trên mặt đã tiêu tan và lộ vẻ mệt nhọc.

Nguyên hai người này giao thủ mấy chiêu chớp nhoáng. Kiếm pháp đều cực kỳ thần diệu. Công lực cũng ngang nhau. Trường kiếm trong tay đều bị gãy cụt.

Người áo lam nhìn Tiêu Lĩnh Vu buông kiếm gãy xuống lạnh lùng nói:

- Kiếm pháp của các hạ quả nhiên không phải tầm thường. Trong vòng một năm, tại hạ sẽ đến Bách Hoa sơn trang thỉnh giáo.

Gã quay lại bảo tên tiểu đồng:

- Chúng ta đi thôi!

Rồi vọt mình chạy trước.

Cầm, kiếm nhị đồng vội chạy theo gã.

Chu Triệu Long thấy thiếu niên áo lam và nhị đồng ra đi mỗi lúc một xa, gã chau mày khẽ bảo Vũ Văn Hàn Đào:

- Người đó võ công không phải tầm thường mà bữa nay để gã bỏ đi thì có khác nào thả hổ về rừng?

Vũ Văn Hàn Đào dường như đã hiểu ý câu nói của Chu Triệu Long liền cười lạt đáp:

- Chu huynh nên rượt theo giết hắn đi mới là nhô cỏ trừ rễ.

Chu Triệu Long mắng thầm:

- Thằng cha này quả là xảo quyệt.

Gã rảo bước thò tay ra lượm cây Kim Hoa lệnh kỳ dưới đất lên nói:

- Tệ trang chúa đã truyền Kim Hoa lệnh dụ, tất có việc cần kíp. Vậy chúng ta hãy trở về đã.

Rồi gã chạy trước dẫn đường.

Bốn người hối hả chạy một mạch về đến Bách Hoa sơn trang, vào thẳng nhà đại sảnh.

Trong nhà đại sảnh đã có nhiều người ngồi.

Huyết sanh tử Thảm Mộc Phong ngồi ở đầu bàn thấy bốn người về liền đứng dậy nghinh tiếp. Hắn chấp tay nhìn Kim Hoa phu nhân thì lễ nói:

- Phu nhân cùng Vũ Văn huynh phải một phen vất vả.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bất tất phải khách sáo.

Thảm Mộc Phong hỏi:

- Phu nhân đã lấy được vật trao đổi chưa?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- May mà không đến nỗi nhục mạng.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Các vị nhọc mệt trở về đáng lý hãy nghỉ ngơi một lúc, nhưng có việc trọng yếu, cần các vị tham dự mới được .

Hắn ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu sắc mặt lợt lạt liền hỏi:

- Tam đệ làm sao vậy? Mệt lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu vừa thở vừa đáp :

- Dọc đường gặp một tay cường địch phải động thủ ác chiến một trận.

Nhưng thấy Kim Hoa lệnh dụ của đại ca, không dám chần chờ điều dưỡng chạy về ngay nên chưa hết mỗi mệt.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Dọc đường gặp ai?

Chu Triệu Long đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Thắng phụ thế nào?

Chu Triệu Long đáp :

- Tam đệ cùng gã động thủ. Nội lực chấn động đều đánh gãy kiếm.

Thẩm Mộc Phong ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tam đệ mau ngồi xuống điều tức đi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ đại ca.

Rồi chàng tìm một chỗ gần đó ngồi xuống.

Thẩm Mộc Phong nghiêng mình mời Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn Hàn

Đào ngồi vào khách vị. đoạn hắn đảo mắt nhìn mọi người trong tỉnh đường mỉm cười nói:

- Bọn họ từ xa đến đây lại không thể đình lại. Tại hạ đã cùng phu nhân bắt tay hợp tác nên công khai tuyên bố để tỏ lòng thành nên mới đưa Kim Hoa lệnh dụ mời các vị về sơn.

Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt ngó quần hào hỏi:

- Đây lại là những nhân vật nào?

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách đáp :

- Nếu là hạng người thông thường thì tại hạ đã chẳng hồi thúc các vị về sớm.

..

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị tự giới thiệu đi.

Những người này đều vận võ phục, đầu quấn khăn xanh, đầy mặt phong trần.

Mới trông đã nhận ra ngay vừa vượt qua trường độ ngàn dặm.

Người thứ nhất ở mé tả đứng lên nghiêng mình thi lễ tự giới thiệu:

- Tiểu tăng là Pháp Tuệ, hiện liệt vào Thượng toà tam tăng ở La Hán đường chùa Thiếu Lâm.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên cười khanh khách nói:

- Kiêu báo danh như vậy có thể tùy tiện đặt ra ai mà tin được?

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi nói;

- Được rồi! Các vị hãy lấy chứng vật ra để làm tin.

Đại hán áo đen tự xưng là Pháp Tuệ còn đứng chưa ngồi liền đẩy tấm khăn bao đầu sang một bên, quả nhiên để lộ cái đầu nhà sư trọc lóc.

Pháp Tuệ chấp tay thi lễ rồi ngồi xuống bịt đầu lại.

Nhân vật thứ hai đứng lên nói:

- Bần đạo là môn hạ phái Võ Đương.

Đoạn rút trường kiếm trong bọc ra đánh soạt một tiếng. Y quay mũi kiếm trở lại đưa chuôi kiếm về phía Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân nhìn kỹ thì thấy chuôi kiếm có khắc bốn chữ "Võ Đương chi kiếm". Mụ dương cặp mày liễu lên cười nói:

- Ta coi thấy rồi.

Người kia thu bảo kiếm về ngồi xuống. Thanh bảo kiếm tra vào vỏ cất vào bụng, lấy áo che đi.

Người thứ ba đứng dậy nói:

- Tiểu tăng là môn hạ phái Nga Mi, pháp danh là Từ chính.

Nhà sư thò tay vào bọc lấy cái túi vàng móc ra một vật đặt trên bàn tay.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu nói :

- Phải rồi ! Đây là môn ám khí độc đáo của phái Nga Mi kêu bằng "Tam Long châu tiêu" .

Từ Chính tùm tùm cười cất tiêu đi ngồi xuống.

Người thứ tư đứng dậy nói :

- Bần đạo gửi mình dưới trướng Thanh Thành đạo hiệu là Mặc Trần.

Mặc Trần giơ tay phải lên. Tay cầm một thanh kiếm nhỏ hình lá liễu.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đây là thanh Liễu diệp kiếm của phái Thanh Thành. Đạo huynh có địa vị khá cao ở phái đó.

Mặc Trần đáp :

- Đa tạ Vũ Văn huynh quá khen.

Rồi từ từ ngồi xuống.

Người thứ năm kế tiếp đứng lên, tay phải vòng lại, tay trái đẩy ra nói :

- Tại hạ là Kim Côn Ngũ, môn hạ phái Côn Luân.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Các hạ dùng Thiên định chương pháp, đại khái đúng là đệ tử phái Côn Luân.

Người thứ sáu đứng dậy tự giới thiệu.

- Tại hạ ẩn mình trong Cái Bang.

Tay mặt y cầm mũi Kim tiền giờ cao lên.

Vũ Văn Hàn Đào sững sốt :

- Tại hạ thất kính mất rồi ! Huynh đài là một trong bốn vị đại trưởng lão Cái Bang.

Đại hán cười mát đáp :

- Vũ Văn huynh dạy quá lời !

Đoạn từ từ thu Kim tiền về ngòai xuống.

Người thứ bảy lùn tịt đứng lên chưa đầy bốn thước, cất giọng lạnh lẽo nói :

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 47

Đường Tam Cô Bị Bắt Giam Cầm

Đột nhiên Thảm mộc Phong khoát tay không để những người còn lại giới thiệu nữa. Hắn đứng dậy hỏi :

- Phu nhân coi đủ rồi chứ ?

Kim Hoa phu nhân gật đầu đáp :

- Tài năng của Thảm đại trang chúa khiến cho tiện thiếp kính phục vô cùng ! Những vị còn lại chắc cũng là người nằm vùng trong các môn phái.

Thảm mộc Phong nói :

- Đúng thế ! Biết người biết mình đánh đâu được đó. Trong các môn phái khắp thiên hạ đều có người của Thảm mỗ trà trộn vào. Bất luận tình thế võ lâm biến đổi ra sao, tình hình các phái lớn thế nào, tại hạ đều nhìn rõ như trong lòng bàn tay.

Hắn ngừng lại một chút rồi vẫy tay nói tiếp :

- Hiện giờ trong võ lâm tình thế khẩn trương, các vị không nên ở đây lâu, vậy xin khởi trình ngay đi.

Quần hào trong sảnh đường nghe nói từ từ rút lui. Chỉ trong khoảnh khắc đã giải tán hết.

Nhà đại sảnh rộng rãi chỉ còn lại năm người là Thảm mộc Phong, Chu Triệu Long, Kim Hoa phu nhân, Tiêu lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào.

Thảm mộc Phong chú ý nhìn Kim Hoa phu nhân nói :

- Việc Thảm mỗ cho người vào nằm vùng trong các phái, trên đời không người thứ hai nào biết. Bữa nay tiểu đệ mượn kỳ hội họp năm năm một lần đem ra công bố với phu nhân cùng Vũ Văn huynh để chứng minh tiểu đệ đã chân tâm hợp tác .

Kim Hoa phu nhân nói :

- Thảm đại trang chúa cho người vào nằm vùng trong các môn phái thật là thâm mưu viễn lược, tiện thiếp rất khâm phục. Nay bọn họ đều giữ địa vị trọng yếu, tất nhiên Thảm đại trang chúa có chỗ đại dụng.

Thảm mộc Phong hỏi :

- Đối với phu nhân cũng vậy chứ khác gì ?

Hắn đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Phu nhân đã điều tra các vật trao đổi chưa ? Vân Dương Tử là tay xảo quyệt, không nên coi thường.

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Đã nhận xét cả rồi, chắc không lầm được .

Mụ lấy cuốn Tam kỳ chân quyết và bức họa Ngọc Tiên Tử ra nói tiếp :

- Xin Thắm đại trang chúa thu lấy cuốn Tam kỳ chân quyết này. Còn bức họa Ngọc Tiên Tử thì...

Thắm mộc Phong vội ngắt lời :

- Bức họa Ngọc Tiên Tử đã thuộc quyền sở hữu của phu nhân, còn nhắc đến làm chi nữa ?

Hắn giơ tay mặt lên nói tiếp :

- Tam đệ giữ lấy cuốn sách này.

Tiêu Linh Vu giả vờ điều dưỡng, nhưng lúc những người nằm vùng ở các môn phái lớn tự giới thiệu, chàng đã chú ý lắng tai nghe, trong lòng ngầm ngầm kinh hãi.

Bây giờ Thắm mộc Phong kêu gọi chàng mở bừng mắt ra đưa tay ra cuốn Tam kỳ chân quyết.

Tiêu linh Vu toan tìm lời từ chối thì Thắm mộc Phong đã lên tiếng :

- Cuốn Tam kỳ chân quyết này là của chung giữa Bách Hoa Sơn Trang, Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn huynh. Vậy tam đệ cất cho cẩn thận, nếu thất lạc là trách nhiệm Tam đệ nặng lắm đó.

Tiêu Linh Vu đành vâng dạ cất sách đi. .

Kim Hoa phu nhân thu lấy bức họa Ngọc Tiên Tử, chú ý nhìn Tiêu linh Vu nói :

- Tiêu huynh đệ là người kín đáo, kiếm thuật tinh thông ít kẻ bì kịp...

Thắm mộc Phong ngắt lời :

- Tại hạ chưa được nghe đầu đuôi những chuyện xảy ra. Bất luận vị nào kể cũng được. Những người Võ Đương phó ước, ngoài Vân dương Tử còn những ai nữa ?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Chung Nam nhị hiệp và một vị tục gia đệ tử phái Võ Đương.

Thắm mộc Phong hỏi :

- Chung Nam Nhị Hiệp cũng tham dự vào việc thị phi này ư ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế ! Tiểu đệ đã khuyên hai người đó, nhưng họ vẫn dấn thân vào nơi nước đục cũng là một chuyện bất tất

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Sao ? Chung Nam Nhị Hiệp đều là tay đao thủ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chung Nam Nhị Hiệp vang danh ba chục năm trên chốn giang hồ. Người ăn mặc theo kiểu văn nhã đó là Cát thiên Nghi, sử dụng quạt phong hỏa nan bằng sắt, chẳng những chiêu thuật tinh luyện, biến hóa vô cùng, mà trong quạt còn ngầm giấu nước lửa và ám khí tuyệt độc. Ngót ba mươi năm họ đã độc

bộ võ lâm chưa gặp ai là địch thủ. Nếu hai người đó hết sức viện trợ phái Võ Dương thì đúng là hai tay kinh địch.

Kim Hoa phu nhân cười lạt nói :

- Đã vậy thì bản nhân phải tỷ đấu với họ một phen.

Mụ dừng lại một chút đảo mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Bản nhân muốn phiên Vũ Văn huynh một việc được chăng ?

Vũ Văn Hàn Đào ngấm ngấm chau mày đáp :

- Nếu năng lực của tại hạ làm được sẽ xin hết sức.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Nhân dịp bọn họ chưa kịp đi xa, phiên Vũ Văn huynh thay mặt tiện thiếp mời Chung Nam Nhị Hiệp sáng mai tương hội ở ngoài Bách Hoa Sơn Trang.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Phu nhân mời Chung Nam Nhị Hiệp làm gì ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tiện thiếp muốn xem rõ cây quạt phong hỏa của Cát thiên Nghi.

Thẩm mộc Phong cười hỏi :

- Chúng ta chưa chuẩn bị kỹ càng, những người mời cũng chưa đến đủ, tương phu nhân nên nhẫn nại một chút nên chăng ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ý kiến của tiện thiếp khác với Thẩm đại trang chúa. Hiện giờ Vô Vi đạo trưởng chưa hoàn toàn phục hồi sức lực, phái Võ Dương không người lãnh đạo.

Sáng sớm mai tiện thiếp đấu với Chung Nam Nhị Hiệp, thắng họ rồi mở cờ dóng trống bắt sống Vô Vi đạo trưởng, bức bách môn hạ phái Võ Dương phải hàng phục Bách Hoa Sơn Trang...

Thẩm mộc Phong ngắt lời :

- Theo chỗ tại hạ biết thì bọn Vô Vi đạo trưởng Vân Dương Tử đều là những người cao ngạo, dù làm viên ngọc vỡ cũng đành, chứ không chnl làm viên ngói toàn vẹn.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Nếu thế thì chúng ta đoạt tiên cơ mà trừ diệt những người đầu não phái Võ Dương để bọn họ như rắn không đầu thì quét sạch sào huyệt cũng chẳng khó gì , mình có thanh trừ được kẻ uy hiếp bên giường thì mới nhân cơ hội này làm nổi oai danh Bách Hoa Sơn Trang lên được.

Tiêu Linh Vu chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Mụ đàn bà này thật là thâm độc !

Thẩm mộc Phong trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nếu phu nhân đã đủ cơ trí nắm chắc được phần thắng Chung Nam Nhị Hiệp thì tại hạ xin theo lời. Còn người đưa tin phải phiên đến đại giá Vũ Văn huynh.

Kim Hoa phu nhân cười nói :

- Cả phái Võ Dương dường như đều cảm hận Vũ Văn huynh thấu xương tủy vậy để y tiếp xúc thì Vân Dương Tử cùng Chung Nam Nhị Hiệp quyết không từ chối.

Thẩm mộc Phong nói :

- Chung Nam Nhị Hiệp oai danh lừng lẫy giang hồ mấy chục năm mà biết được lời khiêu chiến của phu nhân, quyết họ chẳng mượn cớ từ chối...

Hắn vẫy tay một cái, một ả nữ tỳ áo xanh chạy vào khom lưng hỏi :

- Đại trang chúa có điều chi dạy bảo ?

Thẩm mộc Phong đáp :

- Người nói ta có lệnh cho các trạm ngầm phải theo dõi hành tung của Vô Vi đạo trưởng.

Nữ tỳ dạ một tiếng rồi lật đật đi ngay.

Lát sau thì trở về nhà đại sảnh nghiêng mình nói :

- Đã phái mười tám kỵ mã đem lệnh dụ của đại trang chúa truyền đi.

Thẩm mộc Phong gật đầu nói :

- Hay lắm ! Người ra bảo văn phòng viết một phong thư khiêu chiến đưa đến Chung Nam Nhị Hiệp.

Ả nữ tỳ dạ một tiếng chạy đi. Lát sau ả cầm thư vào.

Thẩm mộc Phong coi qua một lượt rồi đưa cho Kim Hoa phu nhân nói :

- Xin phu nhân coi lại, nếu không cần sửa đổi gì thì thụ danh vào. Tại hạ lập tức phái người đưa đi.

Kim Hoa phu nhân coi qua một lượt rồi cầm bút ghi tên họ vào.

Thẩm mộc Phong cầm thư đưa cho nữ tỳ áo xanh nói :

- Người giao thư này cho quản gia bảo ta có lệnh nếu trước giờ tỵ đêm nay mà không giao thư đến tay Chung Nam Nhị Hiệp được thì đem đầu về phục mạng.

Nữ tỳ dạ một tiếng đón lấy thư chạy đi. .

Thẩm mộc Phong thấy nữ tỳ áo xanh ra khỏi sảnh đường rồi từ từ đứng lên nói :

- Phu nhân cùng Vũ Văn huynh cũng nên nghỉ ngơi một lúc, tại hạ không dám quấy nhiễu nữa.

Hắn nói rồi rời khỏi nhà đại sảnh.

Tiêu Lĩnh Vu về đến Lan Hoa tịnh xá, Kim Lan, Ngọc Lan đã chờ đợi ở ngoài cửa đem trà nước vào, hầu hạ rất chu đáo.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy cuốn Tam Kỳ chân quyết ra. Chàng để nguyên quần áo nằm xuống giường bụng bảo dạ :

- Nghe giọng lưỡi của Kim Hoa phu nhân thì dường như mục đã có thành kiến. Vô Vi đạo trưởng đối với ta có lòng bảo vệ, Vân Dương Tử có ơn cứu mạng. Chẳng lẽ ta tọa thị điềm nhiên ? Bây giờ biết tìm cách gì để thông tri

cho các vị đặng kịp thời chuẩn bị.

Bỗng thấy Ngọc Lan bung một cái bát sứ đi vào. Đó là bát quế hoa bạch mộc nhĩ vẫn còn hơi nóng bốc lên. Thị nhìn Tiêu lĩnh Vu kính cẩn nói :

- Tam gia ! Mời Tam gia xơi bát thang quế hoa bạch mộc nhĩ này.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng bồi rối đã toan cự tuyệt, nhưng thấy Ngọc Lan bung bát thang về mặt quan hoài lại không nỡ. Chàng liền cầm chiếc thìa múc ăn và khen :

- Ngon quá !

Ngọc Lan nói :

- Chỉ mong sao vừa miện Tam gia là tiện tỳ được thỏa mãn.

Bỗng thấy tấm rèm lay động, Kim Lan đã bung chiếc khai bạc tiến vào cười nói :

- Đầu tóc Tam gia rối bù, tiểu tỳ xin chải lại.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ ngày trước Khâu Vân Di từng chải đầu cho chàng, chàng khẽ buông tiếng thở dài, lộ vẻ buồn rầu không nói gì.

Kim Lan liền cởi búi tóc Tiêu Lĩnh Vu ra chải đầu lại. Còn Ngọc Lan cầm lấy thìa trong tay chàng múc thang đưa lên miện cho chàng ăn.

Tiêu Lĩnh Vu ăn hết bát thang quế hoa bạch mộc nhĩ thì Kim Lan cũng chải đầu vừa xong cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới Đường Tam Cô suốt một ngày một đêm chưa được gặp mặt liền hỏi :

- Đường cô nương có đến kiếm ta không ?

Ngọc Lan ngơ ngác, tay cầm chiếc bát sứ suýt chút nữa đánh rớt. Thị ngó Tiêu Lĩnh Vu đáp không nên lời.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Bọn chúng sợ mình thế này, chắc là ta đã hung dữ với chúng. Vậy từ nay ta phải tử tế mới được.

Chàng liền mỉm cười :

- Các người bất tất phải sợ hãi. Từ nay ta không nổi nóng với các người nữa.

Ngọc Lan nói :

- Bọn tiện tỳ được Tam gia dìu dắt thoát vòng khổ ải, nguyện suốt đời làm kẻ nô tỳ, dù Tam gia đánh mắng cũng lấy làm mãn nguyện. Bọn tiểu tỳ chỉ xin Tam gia cho được luôn luôn theo hầu. Bất luận bị đại trang chúa trừng phạt thế nào chị em tiểu tỳ cũng cảm kích vô cùng !

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi ! Ta chỉ còn lưu lại Bách Hoa Sơn Trang một ngày nữa rồi xin cho các người đi theo ta.

Ngọc Lan nét mặt tươi lên nói :

- Đa tạ Tam gia ! Nếu Tam gia rời khỏi trang cũng đem bọn tiểu tỳ đi theo lại càng hay hơn nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta bôn tẩu giang hồ mà đem hai cô gái đi theo há chẳng để người ta cười cho ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Nếu Tam gia không muốn con gái theo hầu thì bọn tiểu tỳ hóa trang làm thư đồng cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi ! ...

Ngọc Lan lại nói :

- Tam gia đã ưng cho, nô tỳ xin bái tạ.

Thị co gối quì xuống.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Trước nay ta đối với chúng chưa từng nói đùa bao giờ, nay chúng thấy ta ưng chịu đem chúng theo hầu làm cho chúng hoan hỷ như điên.

Chàng chợt nhớ ả nữ tỳ Hà Hoa ở Vọng Hoa Lâu bị cụt một tay liền tỉnh ngộ. Chàng từ từ đưa tay ra đỡ Ngọc Lan dậy nói :

- Các người cứ yên lòng. Ta đã hứa lời quyết chẳng lừa gạt các người.

Ngọc Lan bỗng sa lệ cười nói :

- Chị em tiểu tỳ xin hết lòng hết sức hầu hạ Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi :

- Bất tất phải nhắc lại chuyện này nữa. Đường Tam Cô có đến đây không ?

Ngọc Lan chớp mắt cho lệ nhỏ xuống. Thị ngó Kim Lan lẳng lặng không nói.

Kim Lan khẽ buông tiếng thở dài đáp :

- Ngọc Lan muội muội không dám nói. Đường cô nương đã bị đại trang chúa giam cầm vào thạch lao rồi.

Tiêu Lĩnh vu giật mình kinh hãi hỏi :

- Sao ? Y được nhị trang chúa mời đến kia mà... ?

Kim Lan sợ hãi người run bần bật, vội nói :

- Xin Tam gia nói khẽ chứ.

Tiêu Lĩnh Vu trấn tĩnh tâm thần hỏi :

- Câu chuyện này ra làm sao ?

Ngọc Lan nói :

- Tam gia nói chuyện với Kim Lan tử tử. Để tiểu tỳ ra canh chừng.

Thị đặt cái bát xuống lạng người chạy ra, thân pháp rất mau lẹ, khinh công không phải tầm thường.

Kim Lan nói :

- Tiểu tỳ không biết rõ tình hình, nhưng dường như có liên quan đến Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu biến sắc nói :

- Nếu liên quan đến ta thì ta phải hỏi coi mới được .
Kim Lan rất đỗi bồn chồn, vội lạng người ra cản Tiêu lĩnh Vu lại :
- Tam gia ! Tam gia định hỏi ai bây giờ ?
Tiêu hnh Vu đáp :
- Ta đi hỏi Nhị trang chúa.
Kim Lan nói :
- Đi hỏi thì có làm gì ? Nhị trang chúa cũng không quyết định buông tha cô ra được .
Tiêu Lĩnh Vu nói :
- Vậy ta đi kiểm đại trang chúa.
Kim Lan lắc đầu nói :
- Đại trang chúa đã hạ lệnh giam cô vào thạch lao, dĩ nhiên lão nhân gia không chnl buông tha cô. Tam gia có hỏi cũng bằng vô dụng.
Tiêu Lĩnh Vu hỏi :
- Người nói thế thì ta không can thiệp nữa ư ?
Kim Lan đáp :
- Tam gia đừng can thiệp là hay.
Tiêu rnh Vu hỏi :
- Không được ! Vụ này ta chẳng thể làm ngơ. Đã mời người đến sao lại bắt giam vào thạch lao ?
Kim Lan đáp :
- Tam gia ! Tam gia nên biết rằng trong Bách Hoa Sơn Trang này không một ai dám chống lại mệnh lệnh của đại trang chúa.
Đột nhiên thị hạ thấp giọng xuống nói tiếp :
- Dù Tam gia được đại trang chúa thương mến cũng không nên chống đối lão nhân gia.
Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày nói :
- Ta cũng biết thế. Cám ơn người có lòng chỉ điểm. Nhưng vụ này thật vô lý . Ta phải hỏi cho biết rõ.
Kim Lan nói :
- Tam gia không sợ...
Tiêu Lĩnh vu ngắt lời :
- Sợ gì ? Ta không tin là đại trang chúa chẳng còn một chút đạo lý.
Kim Lan khẽ thở dài nói :
- Tiểu tỷ ở Bách Hoa Sơn Trang từ thuở nhỏ, đã tai nghe mắt thấy vô số thảm cảnh kinh tâm động phách. Tam gia nhất định hỏi đại trang chúa, tiểu tỷ không dám khuyên can, nhưng xin Tam gia cần để ý lắm mới được...
Tiêu Lĩnh Vu nói :
- Ta không sợ. Người bắt tất phải quan tâm cho ta.
Kim Lan buồn rầu sa lệ thở dài nói :

- Dao thương dễ tránh, ám khí khó nổi đề phòng. Tam gia nên coi chừng.
 Tiêu lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói :
 - Ta lỡ chân một bước mà hãm mình vào chốn bùn lầy.
 Đột nhiên bóng người thấp thoáng, Ngọc Lan vội nhảy vào báo :
 - Kim Hoa phu nhân tới đó.
 Tiêu Lĩnh Vu vội cất cuốn Tam kỳ chân quyết đi. Bên ngoài nhà đã có tiếng cười trong trẻo của Kim Hoa phu nhân vọng vào, rồi mụ hỏi :
 - Tiểu huynh có ở nhà không ?
 Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì Kim Hoa phu nhân đã lướt tới như con gió thoảng. Mụ đảo mắt nhìn quanh rồi ngó Kim Lan, Ngọc Lan nói :
 - Hai cô này đẹp đây. Tiểu huynh đệ thật là tốt phước.
 Hai ả nữ tỳ khom lưng thi lễ nói :
 - Phu nhân nói giỡn rồi. Bọn nô tỳ đâu dám thế ?
 Kim Hoa phu nhân nói :
 - Ai giống với các người làm chi ? Ta khen các người đẹp thật đây.
 Nhị tỳ biết mụ là khách quý của Bách Hoa Sơn Trang nên không dám cãi lại chỉ bưng trà vào rón rén lui ra.
 Tiêu hnh Vu đứng dậy nói :
 - Nam nữ hữu biệt. Ngồi trong phòng nói chuyện không tiện. Chúng ta ra ngoài sảnh đường...
 Kim Hoa phu nhân ngắt lời :
 - Nam nữ hữu biệt thì sao hai con nha đầu kia lại ở trong phòng ngủ của tiểu huynh đệ ? Tỷ tỷ thấy nơi đây được lắm, vậy ngồi đây nói chuyện hay hơn.
 Tiêu Lĩnh Vu không sao được liền hỏi :
 - Phu nhân giá lâm có điều chi dạy bảo ?
 Kim Hoa phu nhân hỏi lại :
 - Tiểu huynh đệ đối với tỷ tỷ khách sáo như vậy thì ra cũng coi tỷ tỷ như người ngoài hay sao ?
 Tiêu Lĩnh Vu không biết trả lời thế nào đành lẳng lặng không nói gì.
 Kim Hoa phu nhân tủm tỉm cười hỏi :
 - Tiểu huynh đệ ! Sáng sớm mai tỷ tỷ ước hẹn giao đấu với Chung Nam Nhị Hiệp, tiểu huynh đệ đã biết chưa ?
 Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :
 - Lúc nãy tại hạ đã nghe phu nhân nói.
 Kim Hoa phu nhân ngắt lời đáp :
 Đẹp bỏ hai tiếng "phu nhân" đi.
 Tiêu Lĩnh Vu hỏi :
 - Vậy tại hạ biết xưng hô cách nào bây giờ.
 Kim Hoa phu nhân hỏi lại :
 - Ta kêu người bằng tiểu huynh đệ, vậy người kêu ta bằng gì cho phải ?

Tiêu Lãnh Vu không muốn kêu bằng tử tử. Chàng chợt động tâm định hỏi ngay chuyện khác :

- Phải chăng phu nhân muốn tại hạ sớm mai ra ngoài lược trận ?

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách đáp :

- Không cần đâu. Tử tử tự tin rằng tự mình có thể đối phó được với Chung Nam Nhị Hiệp...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng trong chiến trận khó mà tránh khỏi lỡ tay thiệt mạng. Tử tử còn nghe lệnh đại ca và Vũ Văn Hàn Đào cùng Chung Nam Nhị Hiệp đều mình mang tuyệt kỹ, nhất là lão đại Cát thiên Nghi sử cây quạt phong hỏa, có đầu ám khí và biến hóa khôn lường. Tử tử cần phải chuẩn bị mới được .

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Chẳng hiểu tại hạ có chỗ nào giúp được phu nhân được chăng ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ta không cần tiểu huynh giúp đỡ mà chỉ cần thu cất giùm báu vật cho.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Báu vật gì vậy ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Bức họa Ngọc Tiên Tử.

Tiêu Lãnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Cái đó...

Kim Hoa phu nhân ngắt lời :

- Không cái đó, cái kia gì nữa. Chính miệng Thảm mộc Phong đã nói ra bức họa Ngọc Tiên Tử thuộc quyền sở hữu của tử tử. Ngày mai tử tử ra trận mà bất hạnh thiệt mạng thì bức họa này tử tử để lại cho tiểu huynh đệ.

Tiêu Lãnh Vu nghĩ thầm :

- Sao mụ không đem bức họa cho Thảm mộc Phong giữ dùm mà lại đưa cho ta cầm.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân nói tiếp :

- Chẳng đâu gì tiểu huynh đệ, hai vị lệnh nghĩa huynh cùng Vũ Văn Hàn Đào đều là những người không đủ tín nhiệm, tử tử nhằm đi nhằm lại chỉ mình tiểu huynh đệ là người đáng tin cậy mà thôi.

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Cái đó chưa chắc.

Kim Hoa phu nhân cười nói :

- Dù tiểu huynh đệ không chịu trả lại, ta cũng không cần.

Mụ thò tay vào bọc lấy bức họa Ngọc Tiên Tử ra nói :

- Tiểu huynh đệ ! Người mở ra xem bức họa này chân hay giả.

Tiêu Lãnh Vu nói ngay :

- Dĩ nhiên là thật, bất tất phải coi nữa.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Nếu tiểu huynh đệ cất đi dùm. Sáng sớm mai cuộc ác chiến mà tử tử không chết sẽ trở về lấy bức họa.

Tiêu hnh Vu đáp :

- Đã thế thì tại hạ cung kính chẳng gì bằng tuân lệnh.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 48

Tìm Nhị Cổ Tiêu Lang Gặp Quái Nhân

Kim Hoa phu nhân mở mắt nhìn quanh một lượt đột nhiên hỏi :

- Mấy ả tiểu tỳ kia phải chăng của Thảm Mộc Phong giao cho tiểu huynh đệ Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng là người trong Bách Hoa Sơn Trang trước nay vẫn hầu khách ở Lan Hoa tinh xá này...

Kim Hoa phu nhân hừ một tiếng ngắt lời :

- Nhưng Tiêu huynh đệ mới gia nhập Bách Hoa Sơn Trang chưa được bao lâu.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Kim Hoa phu nhân quả là người không thể coi thường. Luật lệ Bách Hoa Sơn Trang cực kỳ nghiêm ngặt, chắc không ai câu kết mưu mà sao mưu cũng biết ?

Chàng liền hỏi lại :

- Sao phu nhân biết thế ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ta cứ lấy hai việc mà đoán là biết ngay.

Tiêu lĩnh Vu rất lấy làm kỳ hỏi :

- Hai việc gì ?

Kim Hoa phu nhân nói :

- Việc thứ nhất là lộ số võ công của Tiêu huynh đệ ta đã coi rồi, tuy ta chưa hiểu võ công Thảm Mộc Phong, nhưng cứ coi Chu Triệu Long cùng bọn thuộc hạ quý trang thì võ công của tiểu huynh đệ do một nguồn gốc khác chứ không giống họ...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Anh em tại hạ không phải cùng một thầy nên võ công có chỗ sai biệt.

Kim Hoa phu nhân cười nói :

- Còn một việc nữa tiểu huynh đệ không thể chối cãi được .

Tiêu lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Vạn vật tụ hợp với nhau ở chỗ đồng loại. Thảm Mộc Phong thâm trầm, Chu Triệu Long xảo trá, nhưng tiểu huynh đệ chẳng thâm trầm cũng không xảo trá thì không phải đồng loại với họ. Nếu tiểu huynh đệ ở Bách Hoa Sơn Trang lâu ngày mà tình tình không thay đổi chỉ dù Thảm Mộc Phong chẳng

giết tiểu huynh đệ cũng thi hành thủ đoạn vào người tiểu huynh đệ để kiểm chế chứ không được yên lành.

Tiêu Lĩnh Vu nghe mục nói không khỏi run lên, lộ vẻ trầm ngâm.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói tiếp :

- Nhưng tiểu huynh đệ cứ yên tâm. Hiện nay là lúc đang cần người thì dù Thảm mộc Phong có muốn giết tiểu huynh đệ cũng chưa hạ thủ ngay đâu.

Đột nhiên mục hạ thấp giọng xuống nói :

- Nhưng tiểu huynh đệ cần lưu tâm đến hai tên tiểu tỳ...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tại sao y lại muốn giết tại hạ.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Bữa nay trong căn nhà gianh, tiểu huynh đệ bề ngoài đi với Bách Hoa Sơn Trang, bề trong ngấm ngầm giúp Vân Dương Tử cứu mạng cho Vô Vi đạo trưởng. Vụ này tỷ tỷ còn rõ hướng chi Vũ Văn Hàn Đào và Chu Triệu Long, có lý nào họ không biết được ? Dĩ nhiên tỷ tỷ phải gánh lấy phần trách nhiệm mà đưa

thuốc giải thật cho Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần nhưng bề ngoài chàng giữ vẻ thản nhiên nói :

- Con người võ lâm giữ tín nghĩa làm cốt. Người ta đã giao sách tranh thật để đổi lấy thuốc giải có lý đâu chúng ta lại đưa thuốc giả cho họ ? Dù Thảm đại ca có biết vậy, chưa chắc đã phiên trách tại hạ.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Còn việc lưu tâm hai ả nữ tỳ thì tại hạ không hiểu, chẳng lẽ chúng dám mưu chuyện ám toán tại hạ ?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Tiểu huynh đệ là người chân thật bất cứ với ai cũng chẳng hề phòng. Bôn tẩu giang hồ mà thực thà như vậy thì nguy hiểm lắm đó. Dĩ nhiên hai ả nữ tỳ không dám giết tiểu huynh đệ nhưng chẳng lẽ Thảm Mộc Phong cũng không dám gia hại.. .

Đột nhiên mục im tiếng lắng tai nghe rồi xoay mình nhảy ra ngoài. Lát sau mục trở vào nói tiếp :

- Nếu tỷ tỷ đoán không lầm thì hai con nha đầu sẽ đem những hành động ôn nhu để mua lấy lòng tin nhiệm của huynh đệ khiến huynh đệ không sinh lòng ngờ vực ...

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Câu này mục nói đúng. Hai con nha đầu kia quả có như vậy.

Kim Hoa phu nhân lại nói tiếp :

Thảm Mộc Phong đã có hai tên nội gián được tiểu huynh đệ tin yêu kề cận bên mình thì tiểu huynh đệ đã khó nổi đề phòng cho xiết được. Tỷ tỷ chuyên

xử bách độc, nếu một ngày kia Thảm mộc Phong phát giác ra tiểu huynh đệ là người kiệt ngạo không dụ dỗ được, hoặc phát giác ra tiểu huynh đệ là người đoan chính không hòa mình vào chỗ nhờ nhờ với họ thì bất cứ lúc nào hai tên thị tỳ đều có thể pha thuốc độc mạn tính vào cơm nước để kiểm chế tiểu huynh đệ phải tuân theo mệnh lệnh...

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới ả nữ tỳ Hà Hoa phải vâng lệnh Thảm Mộc Phong tự tay chặt cụt tay một cách tàn khốc thì lòng chàng không khỏi nôn nao nghĩ thầm :

- Quả có thể thật. Nếu mình không hòa mình nhờ nhờ với bọn Thảm Mộc Phong thì hẳn có thể chẳng nghĩ đến tình kết nghĩa gì nữa mà hạ độc vào người mình.

Kim Hoa phu nhân lại nói tiếp :

- Khi ấy tiểu huynh đệ có hối hận cũng đã chậm mất rồi. Đó là lời chân thành của tỷ tỷ, tiểu huynh đệ cần nghĩ kỹ. Hay hơn hết là nên rời xa hai ả thị tỳ...

Đột nhiên mục giơ tay lên rút cành ngọc trầm cài đầu ra nói tiếp :

- Cành ngọc châm này bằng hàn ngọc ở Thiên Sơn. Cứ mang nó trong mình mà không những tránh được chướng khí mà còn thử được bách độc. Khi ăn cơm uống trà, trước hết dùng cành ngọc trầm để vào cơm nước, nếu có chất độc là ngọc trầm biến thành sắc đen thẫm.

Tiêu Lĩnh vu nói :

- Vật này trân quý như vậy khi nào tại hạ dám...

Kim Hoa phu nhân cười ngắt lời :

- Đây là câu chuyện quan hệ đến mỗi an nguy cùng sinh mạng của tiểu huynh đệ, lẽ nào tỷ tỷ không quan tâm được ? Vậy tiểu huynh đệ thu lấy ngay đi Tiêu Lĩnh Vu từ từ đưa tay ra đón ngọc trầm nói :

- Phu nhân đã ban cho, tại hạ khước từ là vô lễ mà nhận thì không khỏi hổ thẹn. Tại hạ rất lấy làm áy náy.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tiểu huynh đệ cứ biết cho tỷ tỷ hết lòng thương yêu là đủ.

Mục từ từ đứng lên nói tiếp :

- Tỷ tỷ không quấy nhiễu nữa, vậy xin cáo từ.

Mục trở gót đi ra.

Tiêu Lĩnh vu cảm thấy băng khuâng trong dạ, toan kêu mục lại để ngỏ mấy lời cảm kích, nhưng chàng lại cảm thấy khó bề mở miệng đành im tiếng. Dẫn mình vào giữa chốn giang hồ đầy xảo trá, Tiêu Lĩnh vu không biết đi đâu về đâu. Chàng ngấm ngấm cảm thấy chính mình là một yếu tố chế tạo nên kiếp vận này.

Bỗng nghe tiếng đằng hắng lọt vào tai, Tiêu Lĩnh vu ngảnh đầu trông ra đã thấy Thảm Mộc Phong hai tay chấp đũa sau lưng đứng tựa cửa. Chàng không

khỏi chấn động tâm thần, chấp tay xá dài nói :

- Không biết đại ca giá lâm, tiểu đệ không kịp nghênh tiếp.

Thẩm Mộc Phong tùm tùm ngắt lời :

- Tam đệ có nhiều tâm sự thành ra tai mắt không được linh mẫn.

Hắn thung thảng bước tới hai bước ngồi xuống hỏi :

- Có phải Kim Hoa phu nhân đã tới đây không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phu nhân vừa mới đi khỏi. Đại ca đến sớm một chút thì đã gặp.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Cái đó cũng không cần.

Nụ cười trên môi hắn biến mất, thay vào bằng vẻ nghiêm khắc.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Hồngбет ! Không chừng Ngọc Lan, Kim Lan đúng là người hấn phái đến giám thị mình. Chắc hai ả đứng trong bóng tối nghe trộm, rồi đem những lời Kim Hoa phu nhân cáo tố với hắn.

Thẩm Mộc Phong thở dài hỏi :

- Tam đệ ! Tam đệ đã nghe câu chuyện người Miêu Cương nuôi độc vật chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó tiểu đệ đã được nghe qua.

Nguyên khi chàng ở Tam Thánh Cốc từng được nghe Trang Sơn Bối kể những kỳ tích trên chốn giang hồ. Việc người Mèo nuôi độc vật, Trang sơn Bối cũng tường thuật rất cặn kẽ.

Thẩm Mộc Phong thung thảng nói :

- Tam đệ có biết Kim Hoa phu nhân là tay danh thủ về nuôi độc vật duy nhất hiện nay không ?

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi đáp :

- Cái đó tiểu đệ không được hiểu rõ.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Những người hạ độc phần lớn đều cho vào cơm nước, nhưng Kim Hoa phu nhân lại có thể truyền độc ngay vào da người cũng được. Hỡi ôi ! Tiểu huynh quên chưa cho Tam đệ hay.

Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng bị người giáng một thoi quyền vào ngực rất nặng. Tâm thần chàng xao xuyến, hồi lâu mới dần dần trấn tĩnh lại hỏi :

- Kim Hoa phu nhân đã cùng đại ca bắt tay hợp tác mưu đồ đại sự chẳng lẽ còn hạ độc vào mình tiểu đệ ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiểu huynh không hiểu gì về điểm này nên không thể coi ra được. Chỉ mấy bữa nữa tiểu huynh có một ông bạn tinh thông y đạo tới đây. Bất luận chất độc vì y cũng biết hết. Y đã đến ở Miêu Cương mười năm học cách giải độc.

Đành nhờ y đến coi cho mới biết tam đệ có bị trúng độc hay không ?

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trước khi vị thần y đó tới đây, Tam đệ nên cẩn thận. Tiểu huynh cáo từ thôi.

Dứt lời hắn trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu Vội gọi :

- Đại ca hãy trở bước.

Thẩm Mộc Phong quay lại cười hỏi :

- Tam đệ còn việc gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vừa rồi Kim Hoa phu nhân tới đây có giao bức họa Ngọc Tiên Tử cho tiểu đệ giữ hộ y.

Trên môi Thẩm Mộc Phong thoáng lộ một nụ cười nham hiểm. Nhưng hắn trở lại vẻ thần nhiên ngay, chậm rãi hỏi :

- Tại sao phu nhân lại gởi tam đệ giữ dùm ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phu nhân nói sáng mai sẽ cùng Chung Nam Nhị Hiệp quyết chiến, sinh tử thế nào chưa biết, nên tạm thời giao bức họa cho tiểu đệ giữ dùm. Nếu sáng mai mà phu nhân thắng được Chung Nam Nhị Hiệp sẽ trở lại lấy tranh. Bằng bất hạnh uống mạng về tay Chung Nam Nhị Hiệp thì bức tranh đó phu nhân tặng cho tiểu đệ.

Thẩm Mộc Phong nói :

Nếu vậy Tam đệ cất đi cho phu nhân. Chờ sáng mai phu nhân phó ước xuống trở về sẽ trao trả.

Hắn vừa tung vừa hứng, thoái để mà tiến. Câu nào cũng làm xúc động đến tình cảm của Tiêu Lĩnh vu, khiến cho chàng, một người bỏ ngõ mới bước chân vào chốn giang hồ, tự sa vào cạm bẫy.

Quả nhiên Tiêu Lĩnh Vu trúng vào kế "tha ra để bắt" . Chàng không nhận được nói :

- Bức họa hiện ở nơi tiểu đệ. Đại ca thử coi xem.

Thẩm Mộc Phong nói :

Nhà thần họa Thời Thiên Đạo chỉ để lại trên thế gian có một bức này là hoàn toàn. Tiểu huynh tuy đã được coi bức tàn đồ Chúng Kinh Phong Nguyệt mà chưa được coi tranh Ngọc Tiên Tử. Nếu tiện thì Tam đệ cho tiểu huynh coi.

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm bức Ngọc Tiên Tử đem lại nói :

- Xin đại ca thưởng lãm.

Thẩm Mộc Phong đón lấy bức họa nói :

- Tiểu huynh trước muốn Tam đệ gặt Kim Hoa phu nhân lấy bức họa này, nhưng nghĩ tới phu nhân thiện nghề hạ độc nên trong lòng rất áy náy mới tới

đây nhắc Tam đệ cẩn thận. Không ngờ phu nhân lại tới đây trước và đưa cho Tam đệ giữ họa đồ thì chúng ta có thể chiếm cứ được. Tiểu huynh coi xong sáng sớm mai sẽ phái người đem trả cho Tam đệ.

Tiêu Lĩnh vu ngơ ngác hỏi :

- Đại ca muốn đem bức họa về Vọng Hoa Lâu hay sao ?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Nghe nói bức Ngọc Tiên Tử tinh xảo đoạt quyền tạo hóa. Tiểu huynh ngồi coi mà vạn nhất Kim Hoa phu nhân trở lại thì có điều bất tiện.

Dứt lời hắt từ từ cất bước ra khỏi căn phòng.

Tiêu Lĩnh Vu chợt động tâm cơ nói :

- Đại ca đem bức họa đi rồi, vạn nhất phu nhân trở lại hỏi tới thì tiểu đệ khó trả lời y. Chi bằng tiểu đệ tạm ra ngoài trang lánh mặt.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi nói :

- Hiện giờ bên ngoài Bách Hoa Sơn Trang tình trạng rất nguy biến. Vậy Tam đệ ẩn lánh ngay trong trang này cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ tự có cách đề phòng, đại ca bất tất phải quan tâm.

Chàng vốn là người thông minh khác thường. Sau khi giao bức họa Ngọc Tiên Tử rồi, chàng tự biết mình sa vào cạm bẫy. Họa đồ lọt vào tay Thẩm Mộc Phong rồi, khó mà lấy lại ngay được. Chàng nghĩ tới chuyện đã kết đệ huynh mà còn phải tính chuyện giả trá thì trong lòng rất rối không yên.

Trước tình trạng

này, chàng không nghĩ ra được cách gì, chỉ có đường kiếm Trung Châu Nhị Cổ để tìm biện pháp.

Thẩm Mộc Phong gật đầu nói :

- Nếu Tam đệ ra ngoài tranh lánh mặt thì cần đề ý phòng ngừa. Tam đệ đi chóng rồi về kéo tiểu huynh trông đợi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Đưa chân Thẩm Mộc Phong rời khỏi Lan Hoa tịnh xá chàng trở về phòng thu cất cuốn Tam Kỳ chân quyết rồi ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang đi thẳng về phía chính Bắc.

Chàng bỏ đường lớn rẽ vào khu đồng ruộng rồi thi triển khinh công chạy nhanh như bay.

Tiêu Lĩnh Vu còn nhớ lảng máng phương hướng tòa phá miếu mà chàng đã cùng Trung Châu Nhị Cổ đấu với chàng. Nhận được hướng chàng chạy thật nhanh một hồi.

Dưới ánh tịch dương phản chiếu, chàng đã nhìn thấy tòa phá miếu ở phía trước.

Đây là những nơi rất hoang lương. Chung quanh tòa phá miếu mọc đầy

những cây phức tạp cùng cỏ dại.

Tiêu Lĩnh Vu ẩn mình bên gốc cây lớn. Chàng ngó lại phía sau hồi lâu không thấy người theo dõi liền đề tụ chân khí thi triển môn khinh công "Bát bộ cân thiên" nhảy vọt luôn mấy cái qua bức tường vây tiến vào trong miếu. Chàng xuyên qua hai cổng đến thẳng phía sau đại điện.

Tiêu Lĩnh Vu coi lại cảnh vật còn y nguyên. Giữa đám loạn thảo là khu đất trống chừng ba bốn trượng vuông.

Tiêu Lĩnh Vu coi cảnh vật hợp với trí nhớ. Chàng nhận định phương hướng đi thẳng tới căn phòng ở phía chính Đông.

Cửa sương phòng đã hủy nát. Dưới đất đầy cát bụi. Hai bên tả hữu đặt hai cỗ quan tài.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ rõ lời dặn của Thương Bát : nếu gặp biến cố giang hồ khó bề liên lạc thì cứ đến tòa sơn phòng này dòm vào cỗ quan tài ở mé Nam là thấy báo cáo của y.

Mấy bữa nay chàng không thấy Trung Châu Nhị Cỗ để lại ám khí liên lạc . Một đêm mấy lần xảy biến cố và chàng càng ngày càng lâm vào tình thế nguy hiểm. Chàng đành đến tòa phá miếu này để tìm kiếm xem Trung Châu Nhị Cỗ có để thư tín gì lại không.

Tiêu Lĩnh Vu quan sát rất mau một lượt trong nhà rồi tiến lại trước cỗ quan tài mé Nam. Chàng ngấm ngấm vận nội lực nhẹ nhàng đẩy tấm nắp quan tài. Một tiếng kety vang lên, nắp quan tài mở ra liền.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu ngó xuống, bất giác chàng ngăn người ra. Trong quan tài có giải đệm gấm. Một người nằm trên đệm, toàn thân che phủ bằng tấm chăn đơn, không nhìn rõ diện mạo cùng quần áo. Nhưng thân thể người này bé nhỏ. Nếu không phải là con gái thì cũng là đồng tử mười mấy tuổi.

Tòa cỗ miếu hoang vu dột nát, sương phòng lạnh lẽo, âm thầm. Trong quan tài lại có tử thi. Tiêu Lĩnh Vu dù lớn mật đến đâu cũng không khỏi khiếp sợ, trống ngực đánh hơn trống làng. Sau một lúc lâu chàng mới trấn tĩnh lại được.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống ngửi thì không phải là mùi xác chết. Chàng lẩm bẩm :

- Người này da thịt rửa hết rồi, nếu không thì vừa mới chết.

Chàng toan thò tay mở tấm chăn ra coi, nhưng đột nhiên động tâm liền dừng lại nghĩ thầm :

- Nếu đây là tử thi của phụ nữ mà mình làm thế thì quá đường đột. Mình đến đây mục đích để tìm lưu thư của Trung Châu Nhị Cỗ. Không thấy thư, cũng không nên kinh động đến xác chết quàn trong quan tài.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang. Bỗng chàng ngó thấy một góc giấy hoa tiên hờ ra ngoài tấm chăn trắng thì trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Chàng thò tay vào trong quan tài, ngón tay chưa đụng vào mảnh giấy, đột nhiên có thanh âm lạnh như băng lọt vào tai :

- Đứng đứng vào y.

Thanh âm tuy không lớn nhưng lạnh lẽo vô cùng khiến cho Tiêu Lĩnh vu bỏ vía, lông tóc dựng đứng lên cả. Bất giác chàng lùi lại hai bước.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu trông ra thì thấy một đại hán gầy đét, toàn thân mặt đồ đen đứng ở ngoài cửa. Quái nhân dường như cặp mắt tròn xoe nhìn chăm chấp vào Tiêu Lĩnh Vu.

Người này lần đến không một tiếng động. Tai mắt Tiêu Lĩnh Vu linh mẫn là thể mà cũng không biết hấn đứng cửa từ hồi nào .

Tiêu Lĩnh Vu vừa định thần lại một chút. Chàng ngấm ngấm đề tụ chân khí phòng vệ rồi cất tiếng hỏi :

- Thi thể trong quan tài này là ai vậy ?

Quái nhân đột nhiên tiến vào một bước đáp :

- Người không được can thiệp.

Thanh âm cực kỳ lạnh lẽo.

Tiêu Lĩnh Vu thấy quái nhân khoa chân cất bước còn cách bảy, tám bước mà người hấn đã đến chân quan tài.

Tiêu Lĩnh vu nghĩ thầm :

- Không hỏi người chết được thì phải hỏi người sống chứ ?

Chàng chấp tay hỏi :

- Cao tính đại danh huynh đài là gì ?

Quái nhân áo đen đột nhiên tiến về phía trước một bước, người đã tới đầu quan tài. Hấn phất tay một cái đập nắp quan tài lại.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu rất bình tĩnh. Chàng chăm chú ngó quái nhân áo đen lớn tiếng :

- Các hạ mà còn tiến thêm một bước nữa thì đừng trách tại hạ vô lễ.

Quái nhân áo đen buông tiếng cười rộ đáp :

- Đáng tiếc là ngươi đã mất cơ hội kiểm chế ta rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Chúng ta chưa từng động thủ, khó mà tiên liệu được ai thắng ai bại thì sao tại hạ đã mất cơ hội ?...

Quái nhân áo đen ngắt lời :

- Người mà chưa dời xa chỗ quan tài này thì dù ta có tài đánh người một đòn chết tươi cũng không dám hạ thủ.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Cổ quan tài đó có gì trọng yếu ? Trọng yếu tưởng chỉ ở nơi người nằm trong quan tài. Chẳng lẽ người đó chưa chết ?

Trong lòng trăm mối nghi ngờ, chàng không tìm ra được manh mối.

Lại nghe quái nhân áo đen cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Người muốn tự mình động thủ hay bắt ta phải ra tay ?

Tiêu Lãnh Vu hỏi lại :

- Động thủ thế nào tại hạ không hiểu ?

Người áo đen đáp :

- Nếu người tự mình động thủ thì ta cho người mượn thanh độc đao. Trên đao bôi chất kịch độc, hễ đụng vào máu là sưng lên lập tức. Người tùy tiện muốn đâm chỗ nào trong người cũng có thể chết ngay lập tức, mà như vậy mới được an toàn thì thế.

Tiêu Lãnh Vu Cố nén lửa giận không để bốc lên. Chàng cười mát hỏi :

- Nếu để cho các hạ động thủ thì sao ?

Quái nhân áo đen đáp :

- Nếu vậy thì người phải chịu cực kỳ đau khổ. Ta muốn bắt sống người rồi mỗi ngày đâm mấy đao. Đến ngày thứ bảy người mới chết được. Cái tội này dù là người xương đồng da sắt cũng không sao chịu nổi.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Tại hạ không muốn tự mình động thủ mà cũng không muốn để các hạ ra tay thì nên làm thế nào ?

Quái nhân áo đen thoáng lộ vẻ vui mừng nói :

- Ta sẽ có biện pháp . Ta sẽ có biện pháp ! Người quả là người thông minh rất mực.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

Biện pháp gì ?

Người áo đen đáp :

- Ta coi thái độ người thì dường như bản lĩnh khá cao cường...

Tiêu Lãnh Vu hững hờ hỏi lại :

- Võ công ư ? Tại hạ có biết đôi chút.

Người áo đen nói :

- Người nào võ công càng cao thâm thì hiệu quả càng nhiều.

Tiêu Lãnh Vu ngờ ngác không hiểu gì. Chàng lớn tiếng :

- Các hạ nói những gì thế ? Tại hạ làm sao mà hiểu được ?

Người áo đen hỏi :

- Mỗi ngày ta cho người một thứ rất tốt. Nếu người chịu hợp tác với ta thì nhất định ta không sát hại người. Người tính thế nào ?

Tiêu Lãnh Vu hỏi lại :

- Các hạ bảo sao ?

Người áo đen đột nhiên biến thành tính nhẩn nại cười đáp :

- Ta đã đi nhiều nơi lắm mà chưa gặp được nhân vật nào như người. Nếu người chịu giúp đỡ thì nhất định tiểu nữ có cơ cứu sống.

Tiêu Lãnh Vu cười nói :

- Nếu là việc cứu người thì tại hạ rất muốn tận tâm kiệt lực. Vậy các hạ nói

nghe muốn tại hạ giúp bằng cách nào ?

Người áo đen đáp :

- Tiểu nữ mắc phải tuyệt chứng. Y chính là người nằm trong quan tài.

Người vừa trông thấy rồi đó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương còn sống không ?

Người áo đen gật đầu đáp :

- Bệnh thể mà phát tác thì nhất định y phải chết. Ta phải điểm huyết y mấy chỗ để giữ chút nguyên khí tối hậu khỏi phân tán. Làm như vậy là để bảo vệ tâm mạch rồi sau sẽ tìm cách điều trị cho y. Mỗi lần làm thế này, y đều sống lại được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có chuyện đó ư ? Nếu vậy thì y đạo của các hạ thật đã đến trình độ cao thâm khôn lường.

Người áo đen nói :

- Không phải lão phu dám khoe khoang nhưng lão phu dám nói trên thế gian này hiện nay khó mà tìm được người thứ ba nào tinh thâm y thuật hơn lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại người áo đen thì thấy da mặt hắc cứng nhắc. Trừ cặp mắt chuyển động và cái miệng biết nói năng còn ngoài ra hắc không có chỗ nào giống người sống.

Chàng nghĩ thầm :

- Con người hình dung cổ quái này lại khoe y đạo tuyệt thế. Nếu đúng sự thực thì hợp với câu người ta thường nói : Chân nhân không được bản tướng.

Lại nghe người áo đen nói tiếp :

- Lão phu tới đây mục đích để tìm người bạn thân, nhưng bệnh thể của tiểu nữ phát tác một cách đột ngột, lão phu bất đắc dĩ phải tạm đình lại trong tòa cổ miếu này để tìm cách cứu mạng cho tiểu nữ đã rồi sẽ đi kiếm bạn sau.

Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột hỏi :

- Phương pháp cứu lệnh ái thế nào ? Các hạ nói hàng nửa ngày mà tại hạ vẫn chưa hiểu rõ. Về y đạo tại hạ thật chẳng hiểu gì.

Người áo đen nói :

- Cái đó người bất tất phải quan tâm, chỉ cần ngươi nhận lời cứu trợ nữa là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi ! Tại hạ đã ưng chịu.

Người áo đen cả mừng nói :

- Thế thì tốt lắm !

Đột nhiên lão thò tay lấy ra một cái chén ngọc và một chiếc thiết quân bệ

nhỏ mà sắc bén đưa cho Tiêu Linh Vu nói tiếp :

- Trước hết ngươi hãy thích cho một chén máu này để lão phu coi huyết sắc xem có thể dùng được không ?

Tiêu Linh Vu ngơ ngẩn hỏi lại :

- Lấy một chén máu đây ư ?

Người áo đen hỏi lại :

- Sao ? Ngươi đã hứa rồi bây giờ còn hối hận gì chẳng ?

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Phải rồi mình đã hứa rồi với lão thật.

Chàng cầm ống sắt nhỏ sắc bén trong tay giơ lên coi thấy dường như không bôi thuốc độc. Chàng liền đáp :

- Nếu quả là lệnh ái cần một chén máu để cứu trị thì Tiêu mỗ có tiếc gì ?

Chàng xọc ống sắt vào cánh tay trái, quả nhiên máu tươi do ống thiết quản chảy ra. Chỉ trong khoảnh khắc đã được lưng chén.

Người áo đen lớn tiếng hô :

- Được rồi ! Không cần lấy thêm nữa.

Tiêu Linh Vu vụt bỏ ống sắt ra, cầm chén máu đưa cho người áo đen.

Người áo đen đón lấy chén máu giơ lên cao nhìn kỹ một lúc rồi thò đầu lưỡi vào nếm. Đột nhiên lão cười :

- Máu tốt lắm ! Máu tốt lắm !

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 49

Bị Hút Máu Tiêu Lang Bỏ Vía

Tiêu Linh Vu run lên tự hỏi :

- Huyết dịch trong người mùi vị ai cũng như ai, chẳng lẽ máu ta lại khác người.

Người áo đen hân hoan nói :

- Khác người hẳn chứ ? Đây là môn học vấn rất sâu xa. Ta chạy khắp bên trời góc biển, nếm huyết dịch đã nhiều, nhưng máu người tốt nhất.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm :

- Có chuyện đó ư ?

Chàng tuy thông minh hơn đời nhưng duyệt lịch hãy còn chưa đủ, chàng nghe quái nhân nói vậy liền động tính hiếu kỳ hỏi lại :

- Xem chừng lão tiên bối là một nhân vật tinh thông y đạo phải không ?

Người áo đen đáp :

- Ta đã bảo trên cõi đời này không còn ai hơn được lão phu.

Người áo đen từ từ đặt chén ngọc trong tay xuống thở dài nói :

- Nếu lão phu không tinh thông y thuật thì tiểu nữ mắc phải chứng bệnh bất trị dù có trăm mạng cũng lìa bỏ cõi đời rồi. Y còn sống đến ngày nay hoàn toàn trông vào tuyệt nghệ của lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Lão tiên bối đã là tay diệu thủ hồi xuân sao không chữa một lần cho hết bệnh của lệnh ái ?

Quái nhân áo đen đáp :

- Lương dược khó mà kiếm được. Lão phu dù có diệu thủ hồi xuân, nhưng không thuốc cũng đành bó tay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lệnh ái bệnh tình trầm trọng chỉ còn thoi thóp thở mà lão tiên bối đem đi khắp bên trời góc biển phải chăng chỉ để tìm thuốc cho cô ?

Người áo đen đáp :

- Mười mấy năm nay khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang đều có vết chân của lão phu, sau cùng lão phu đã tìm được lương dược trị bệnh cho tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu lương dược đó ở đâu ?

Người áo đen đáp :

- Ở trong tòa cổ miếu hoang vắng không người này.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn quanh một lượt rồi hỏi :

- Lão tiên bối chạy khắp bên trời góc biển không tìm được lương dược mà lương dược lại mọc ngay trong tòa cổ miếu hoang vu này ư ?

Người áo đen tủm tỉm cười đáp :

- Tiểu nữ tuy mình mang trọng bệnh, nhưng dong mạo vẫn như đóa hoa xuân. Người đã vui lòng cho máu tức là ân nhân cứu mạng của y. Vậy lão phu mời người vào xem dong mạo tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Lúc này, tiểu đệ chưa hay đã toan mạo phạm lệnh ái. Bây giờ biết rồi có lý đâu còn dám đường đột. Nam nữ cách biệt, tại hạ bất tất phải coi nữa.

Người áo đen tay trái mở nắp quan tài miệng nói :

- Có lão phu ở đây còn ngại gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Lão này người khô như que củi, mặt trơ như gỗ lại còn khoe con gái mình đẹp. Vậy ta thử coi xem con gái lão ra làm sao ?

Chàng cất bước toan cúi đầu ngó vào quan tài thì đột nhiên huyết Kinh Môn ở trên lưng bị tê chồn. Bất giác chàng chấn động tâm thần toan vung tay trái phóng chưởng thì huyết Thiên Tinh và huyết Khúc Trì ở cánh tay này bị điểm trúng. Tiếp theo huyết Vũ Phu, huyết Di cũng cứng nhắc.

Trong toàn thân chàng bị điểm năm nơi yếu huyết thì dù chàng có là bọn Trang Sơn Bối, Nam Dật Công cũng không chịu nổi. Người chàng lão đảo mấy cái rồi ngã lăn ra.

Người áo đen vỗ tay cười nói :

- Gã này nhỏ tuổi mà công lực đã cao thâm đến thế ! Đáng tiếc ôi là đáng tiếc !

Tiêu Lĩnh Vu tuy bị điểm huyết năm chỗ nhưng á huyết không sao. Miệng chàng còn nói được, chàng tức giận quát lên :

- Đáng lẽ tại hạ phải gia tâm đề phòng, không ngờ vì lão xảo ngôn lừa gạt mà bị ám toán. Bậc đại trượng phu sống chẳng lấy gì làm vui thì chết có chi đáng sợ ? Tại hạ cần gì đến lão thương tiếc ?

Người áo đen tủm tỉm cười nói :

- Bệnh tình tiểu nữ không thuốc nào trị được. Chỉ có huynh đài là người cứu mạng cho y. Vậy lão phu xin lỗi huynh đài trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu muốn tại hạ cứu mạng cho lệnh ái thì phải thương lượng tử tế mới được, sao lại ám toán tại hạ ?

Người áo đen cười đáp :

- Vụ này không thể thương lượng được. Bây giờ huynh đài đã bị lão phu kiềm chế, dù lão phu có nói thật cũng không sao.

Lão hắng dặng một tiếng rồi nói tiếp :

- Lão phu đem máu của huynh đài trút vào người tiểu nữ thì cố nhiên y tỉnh lại được. Nhưng nếu để huynh đài mất hết máu đến chết khô thì liệu còn thương lượng được không ? Lão phu có thương lượng huynh đài cũng chẳng chịu nào.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn đáp :

- Tại hạ chưa từng nghe ai nói đến cách trị bệnh như vậy.

Người áo đen lại nói :

- Huynh đài đừng quên lão phu là đệ nhất thần y hiện nay. Người coi là việc khó, nhưng lão phu coi dễ như trở bàn tay...

Lão nổi lên tràng cười ha hả nói tiếp :

- Huynh đài còn sống được bốn giờ nữa. Lão phu phải mất bốn giờ đả thông xong kinh mạch cho tiểu nữ. Sau đó mới lấy máu trong người huynh đài trút vào người y. Huynh đài tuy chết rồi nhưng huyết dịch vẫn còn ở trong mình tiểu nữ, thế thì dù có chết mà vẫn như còn sống.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Ta đã học được phép vận khí xung mạch của ân sư. Chỉ cần sao trong vòng một giờ lão không đụng đến ta thì may ra có thể tự mình giải khai huyết đạo. Lão cần phải bốn giờ mới đủ thời gian đả thông kinh mạch cho con gái lão, vậy quãng thời gian này đủ dùng cho ta lắm rồi.

Tiêu Lãnh Vu ở trong cối chết từn ra được một tia hy vọng, lòng chàng an ủi rất nhiều. Chàng hăng dặng một tiếng rồi nhắm mắt lại không lý gì đến người áo đen nữa.

Bỗng nghe người áo đen lại nói tiếp :

- Kể ra lão phu còn phương pháp hòa hoãn là mỗi ngày cho huynh đài uống một vật bổ huyết, cùng thức ăn đầy đủ. Như vậy phí mất bảy ngày thì lão phu vừa cứu mạng tiểu nữ đồng thời giữ được sinh mạng cho huynh đài. Nhưng vừa rồi lão phu điểm huyết phát giác ra trong mình huynh đài đã luyện thành cương khí hộ thân. Nếu để huynh đài còn sống thì nhất định là mối họa lớn. Vì thế mà phải đưa huynh đài vào đất chết để liệng mối lo về sau.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Các hạ lấy máu tại hạ cứu mạng cho lệnh ái đã đành, mà còn đưa tại hạ vào đất chết thì thật là tàn ác !

Người áo đen cười nói :

- Trong võ lâm ai cũng kêu lão phu bằng Độc Thủ Dược Vương, vậy ngoại hiệu phải cho xứng đáng.

Tiêu Lãnh Vu cười nhạt không nói gì nữa. Chàng ngấm ngấm điều hòa chân khí chuẩn bị giải khai huyết đạo.

Người áo đen đột nhiên móc trong bọc ra một mũi ngân châm giờ cao lên nói :

- Lão phu tuy không hiểu lệnh sư là ai, nhưng huynh đài đã luyện thành hộ thân cương khí, chắc là hiểu cách vận khí xung huyết...

Tiêu Lãnh Vu chấn động tâm thần mở bừng mắt ra.

Chàng thấy người áo đen khước mắt thoáng lộ ra nụ cười lạnh lẽo. Lão nói :

- Độc Thủ Dược Vương này có lý đầu lại để người khác bung mắt lừa gạt. Gã cầm ngân châm đâm lẹ vào huyết Thiên Đột trong mình Tiêu Lãnh Vu rồi cười ha hả nói :

- Huyết Thiên Đột thuộc về nhâm mạch bị mũi ngân châm đâm vào rồi là huynh đài không vận khí được nữa đành để mặc cho lão phu bố trí.

Tiêu Lãnh Vu còn chút hy vọng đến giờ là hết. Chàng ngấm ngấm thở dài tự than :

- Không ngờ Tiêu Lãnh Vu này chẳng chết trong khi đối địch mà lại chết về tay người hút hết máu trong mình.

Bỗng thấy người áo đen thò tay vào quan tài ôm con gái ra rào bước chạy đi

.

Lát sau lão trở lại ôm Tiêu Lãnh Vu đem đến một căn phòng khác.

Căn phòng mới này chỉ cách căn phòng đặt quan tài có một bức vách, nhưng cửa ngõ còn nguyên.

Người áo đen đã quét sạch nền nhà giải đệm xuống. Lão đặt con gái lên trên

đệm, còn Tiêu Lĩnh Vu đặt nằm dưới đất rồi đóng cửa lại.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xoay chuyển ý nghĩ cầu sinh. Chàng chỉ còn hy vọng duy nhất là trong vòng bốn giờ Trung Châu Nhị Cổ trở lại nơi đây, nhưng hy vọng này cũng rất mong manh.

Bức màn đêm buông xuống, trong nhà tối đen. Tiêu Lĩnh Vu bị điếm huyết mấy chỗ, mục lực cũng bị ảnh hưởng. Nhờ ánh sao chiếu qua khe cửa, chàng thấy Độc Thủ Dục Vương từ từ lấy trong bọc ra một cái hộp nhỏ. Lão mở hộp lấy hai ống sắt nhỏ bé và sắc bén. Giữa hai ống sắt này là một khúc ống da.

Độc Thủ Dục Vương quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Nếu ngươi muốn chết cho yên lành thì phải ngoan ngoãn nghe lời lão phu bằng có ý niệm vọng động là tự rước lấy cái đau khổ vào mình.

Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ căm phẫn, chàng hận mình chẳng thể nhảy xổ lại phóng chưởng đánh lão chết tươi. Chàng đành dương mắt chờ tử thần đến rước đi

Độc Thủ Dục Vương bắt đầu đưa hai tay nắn bóp vào người con gái lão. Tay lão co vào duỗi ra. Thình thoảng lão lại thở mạnh ra chiều rất tốn hơi sức.

Tiêu Lĩnh Vu cố vận mục lực để coi thiếu nữ nằm trên đệm. Cô mặt mũi đen thẫm. Thình thoảng ngón tay Độc Thủ Dục Vương lại chống áo cô lên để hở màu da trắng như tuyết.

Trong lúc trầm tĩnh, Tiêu Lĩnh Vu sóng lòng dào dạt. Những việc đã qua bày ra trước mắt.

Chàng nhớ lại tới song thân hết lòng từ ái, Vân Di bị trọng thương mà chết rồi lẫn quần với Khâu Tiểu San, bất giác chàng buông tiếng thở dài.

Đột nhiên mấy tiếng ho nhỏ nhẹ vang lên rồi tiếng thở cấp bách.

Độc Thủ Dục Vương lên tiếng :

- Hải tử ! Hết đêm nay là con sẽ thành người mạnh khỏe như thường. Gia gia sẽ đưa con đi du lịch những nơi danh sơn thắng thủy, nếm hết sơn hào hải vị trên thế gian, cưỡi ngựa xuyên sơn, ngồi thuyền đi bốn biển, mà xem phong cảnh thiên hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lão này tuy giở thủ đoạn tàn nhẫn đối với người ngoài nhưng hết lòng từ ái với nữ nhi.

Tiếng thở mỗi lúc một mạnh, dường như cô gái đã tỉnh lại.

Sau một lát nữa, thanh âm nhỏ nhẹ trong trẻo cất lên.

- Gia gia ơi ! Đây là đâu ?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Đây là chỗ trọ ở nhà người ta. Hải nhi hãy vận khí để đón tiếp lấy nội lực của gia gia. Sau khi hành huyết xong rồi, gia gia sẽ trị bệnh cho.

Thanh âm cô bé lại cất lên :

- Gia gia ơi ! Sao không thấp đèn lên ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Chẳng cần phải thấp đèn. Gia gia mục lực hơn đời, không thấp đèn cũng trị bệnh cho hài nhi được...

Đột nhiên lão dừng lại, không nói nữa, chú ý lắng tai nghe.

Tiêu Lãnh Vu động tâm tự hỏi :

- Phải chăng có người sắp tới ? Khi họ gần tới đây ta sẽ lớn tiếng gọi...

Chàng vừa xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên á huyết bị tê chôn.

Nguyên Độc Thủ Dược Vương đã nghĩ tới Tiêu Lãnh Vu cất tiếng hô hoán nên lão điểm á huyết chàng.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần vào đến ngoài cửa rồi. .

Tiếp theo thanh âm lạnh lẽo cất lên :

- Mấy bữa nay chúng ta bồn tẩu hoài mà chưa được tin tức gì của Long đầu đại ca.

Tiêu Lãnh Vu vừa nghe đã nhận ra là thanh âm của Lãnh Diện Thiết Bút Đồ Cửu.

Tiếp theo người khác thở dài nói :

- Thằng cha Thảm Mộc Phong nham hiểm tàn độc. Việc gì hắn cũng làm được. Một khi xảy chuyện xung đột, quyết hắn chẳng nghĩ gì đến tình nghĩa chi lan nữa.

Tiêu Lãnh Vu đã nhận ra đây là Kim Bàn Toán Thương Bát. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Ta chỉ hô lên một tiếng là kinh động đến hai người. Kim Bàn Toán Thương Bát lại là người rất tinh minh thế nào cũng vào tra xét...

Nhưng đáng tiếc bụng chàng nghĩ vậy mà không nói được. Tay chân cũng chẳng thể cử động. Chàng chỉ còn hy vọng thiếu nữ kia đang lúc hôn mê hồi tỉnh, hơi thở trầm trọng may ra cô kinh động được Trung Châu Nhị Cô chẳng ?

Chàng lắng tai nghe thì chỉ thấy tiếng hô hấp rất khẽ. Dường như cô bé cũng bị Độc Thủ Dược Vương điểm huyết rồi. Thế là chàng lại thất vọng về hơi thở yếu ớt chẳng thể nào vọng ra đến bên ngoài được.

Lại nghe tiếng Đồ Cửu hỏi :

- Đại ca liệu Thảm Mộc Phong có giết Tiêu đại ca của chúng ta không ?

Thương Bát đáp :

- Dù hắn không giết y thì cũng nghĩ ra biện pháp để kiềm chế. Hắn là người mưu trí sâu xa, thủ đoạn tàn độc. Hành động của chúng e rằng bọn ta không nghĩ tới được. Năm trước tiểu huynh đã chính mắt trông thấy hắn dẫn dụ bốn vị cao tăng Thiếu Lâm để hạ sát bằng thủ đoạn rất đê hèn thâm độc. Kể ra những người ở địa vị hắn không ai có hành vi thế được.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu lại nói :

- Vậy chúng ta phải tìm cách gì dò la xem Tiêu đại ca lạc lỏng nơi đâu chứ .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Đỗ Cửu tuy suốt ngày mặt lạnh như tiền, thanh âm nhạt nhẽo mà lại là người có tâm huyết, tình nghĩa thâm trọng.

Thương Bát đáp :

- Phải rồi ! Chúng ta phải nghĩ cách thám thính tin tức Long đầu đại ca. Xem chừng mình cần mạo hiểm lần vào Bách Hoa Sơn Trang mới được.

Tiêu Lĩnh Vu trong dạ bồn chồn thăm nghĩ :

- Trong Bách Hoa Sơn Trang cách bố trí hiểm ác vô cùng, vào thế nào được ? Chỉ cần phá cánh cửa vào đây là tìm thấy ta ngay.

Ý chí cầu sinh mãnh liệt nổi lên. Chàng ngấm ngấm đề tụ chân khí để cố gắng xung khai huyết đạo.

Độc Thủ Dục Vương dường như đã cảm thấy Tiêu Lĩnh Vu vận khí xung huyết. Đột nhiên hấn vươn tay ra ấn vào huyết Huyền Cơ trong người chàng.

Đồng thời dùng phép truyền âm nói :

- Người mà còn ý nghĩ vọng động thì ta phóng chưởng làm đứt tâm mạch của người đó.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy lòng bàn tay hấn có luồng nhiệt khí thúc vào hóa giải luồng chân khí chàng đề tụ vào huyết đan điền. Chàng giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Nội lực lão này không phải tầm thường.

Lại nghe Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu nói :

- Phong thơ đó vẫn còn ở trong quan tài. Vạn nhất Long đầu đại ca tới nơi y mới biết được hành tung của chúng ta.

Lại nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa rồi mất hẳn.

Độc Thủ Dục Vương đứng dậy từ từ khẽ nói :

- Người mà còn có ý nghĩ vọng động thì đừng trách lão phu tàn ác.

Đoạn lão xoay mình mở cửa sổ phía sau nhảy ra ngoài nhà. Lúc này Tiêu Lĩnh Vu bị điểm huyết đến sáu bảy chỗ, Độc Thủ Dục Vương dù có bỏ đi, chàng cũng chẳng làm gì được.

Chỉ trong khoảnh khắc, Độc Thủ Dục Vương lại do cửa sổ phía sau nhảy vào. Hấn tự nói một mình :

- Trung Châu Nhị Cổ trước nay việc gì cũng tự ý mà làm, kiêu ngạo tự phụ, không chịu hợp tác với ai. Bây giờ sao lại thêm một tên Long đầu đại ca nào nữa ?

Tiêu Lĩnh Vu muốn lên tiếng :

- Đại ca Trung Châu Nhị Cổ chính là ta.

Bỗng nghe Độc Thủ Dục Vương thở phào một cái nói :

- Mong sao đêm nay đừng ai đến quấy nhiễu nữa.

Hắn từ từ cúi xuống lấy ống sắt ở giữa có ống da đâm vào mạch máu tay trái Tiêu Lĩnh Vu, còn một đầu ống nữa đâm vào mạch máu tay mặt thiếu nữ. Tiêu Lĩnh Vu Cảm thấy huyết trong người mình theo ống chảy ra. Bất giác chàng than thầm :

Lúc nào hắn lấy hết huyết trong người là ta khô kiệt mà chết. Phương pháp này thật là tàn nhẫn.

Tuy chàng có hào khí coi chết như về, nhưng gặp cảnh này chàng không khỏi khiếp sợ.

Độc Thủ Dục Vương đột nhiên thò tay ra đè trước ngực Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Huyết đạo người bị điểm không thể vận khí hành huyết. Vậy lão phu giúp người một tay.

Luồng nhiệt lực trong lòng bàn tay hắn tràn vào trong phủ tạng Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng khiếp sợ, bỗng chàng cảm thấy huyết mình đang chảy ra, nhưng mấy chỗ huyết đạo bị kiềm chế không tụ lại được nên chẳng có cách nào ngăn chặn huyết mạch.

Sau một lúc Độc Thủ Dục Vương thu bàn tay đặt ở trước ngực Tiêu Lĩnh Vu về ngón tay trở và ngón tay giữa hắn đè lấy huyết môn thiếu nữ.

Hắn gục đầu xuống trước ngực thiếu nữ lắng tai nghe một lúc rồi tự nói một mình :

- Hải tử ! Bảy năm nay người gần kề cái chết phải chịu đựng biết bao nhiêu đau khổ. Gia gia cũng ngày đêm lo lắng. Bây giờ con khỏi rồi. Huyết gã này rất hợp với nhu cầu của người. Hết đêm nay người sẽ trở lại như người thường không còn nghi ngờ gì nữa.

Độc Thủ Dục Vương lại lấy ra một ống sắt nữa đâm vào cánh tay trái thiếu nữ nói :

- Hải nhi ! Để gia gia hút máu xấu trong người hải nhi đem ra ngoài thay vào bằng thứ huyết tốt của gã này. Như thế là người sống một cách bình yên vô sự.

Hắn ngậm đầu ống sắt hút một lúc, thò ra búng máu lớn. Hắn tiếp tục như vậy hút máu xấu ở trong mình thiếu nữ nhổ ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Độc Thủ Dục Vương hút máu trong người thiếu nữ thì huyết mạch chàng lại chạy mạnh hơn. Chàng nghĩ thầm :

- Không hiểu trong mình ta còn được bao nhiêu huyết và hắn còn hút máu trong mình thiếu nữ đến bao giờ ?

Bất thành linh nghe đến sầm một tiếng, dường như vật gì trầm trọng bị người quật xuống đất.

Tiếp theo thanh âm trong trẻo vang lên :

Con nha đầu này ! Mi mà không nói thật thì ta từng xẻo mi thành từng miếng một.

Tiêu Linh Vu nghe rõ là thanh âm Kim Hoa phu nhân, bắt giắc trong bụng mừng thầm nhưng chỉ là cái mừng chớp nhoáng. Chàng nghĩ lại huyết đạo khấp mình bị kiềm chế thì làm sao cử động và hô hoán lên được.

Lại nghe thanh âm một cô gái đáp :

- Xin phu nhân đừng nghi oan cho tiểu tỳ. Tiểu tỳ chỉ nghe những người mai phục ngấm ngấm bẩm báo là Tam gia đi về phương này, nhưng hành tung Tam gia ở đâu tiểu tỳ cũng không rõ. Hỡi ơi ! Tam gia là người chính nhân quân tử đối đãi với nô tỳ ơn nặng tầy non. Nếu Tam gia xảy chuyện bất ngờ thì tiểu tỳ

cũng không muốn sống ở nhân gian nữa.

Kim Hoa phu nhân cười lạt hỏi :

- Mi đa tình lắm nhỉ ? Ta hỏi mi : có phải mi thích Tam gia lắm không ?

Ngọc Lan buồn rầu đáp :

- Tiểu tỳ thân phận dê hèn, khi nào dám có ý nghĩ càn giờ, chỉ mong được theo hầu Tam gia là đủ lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói :

- Điều tâm niệm của mi khó mà thực hiện được. Dù ta không giết bọn mi thì cũng cáo tố Đại trang chúa để y tìm cho mi một lão già cụt chân, chột mắt đem mi về làm tỳ thiếp. Mi đã muốn hầu hạ người thì hầu hạ một vị lão trượng phu như vậy.

Ngọc Lan kinh hãi quá chừng. Hồi lâu thì năn nỉ :

- Xin phu nhân rộng Ơn cho. Tiểu tỳ đối với Tam gia tuyệt không có ý nghĩ càn giờ.

Kim Hoa phu nhân vẫn lạnh lùng ngắt lời :

- Mi bất tất phải năn nỉ ta. Ta đã nói sao là làm như vậy. Đến sáng mai ta sẽ đem mi đến nói chuyện với đại trang chúa.

Ngọc Lan dường như năn nỉ cũng vô ích, lẳng lặng không nói gì nữa.

Lúc này Độc Thủ Dục Vương đã ngừng hút máu. Hắn rút ống sắt trong tay thiếu nữ và Tiêu Linh Vu đặt xuống một bên rồi rón rén đứng dậy nấp ở phía sau cửa. Tay trái cầm lưỡi dao truy thủ thủ thế chờ đợi. Hiên nhiên hắn lập tâm thấy người đẩy cửa tiến vào là đột nhiên tập kích như sét đánh bất ngờ không

kip bụng tai.

Võ công Độc Thủ Dục Vương cao thâm như vậy mà hắn ngấm ngấm tập kích dù là tay cao thủ đệ nhất cũng khó nổi đề phòng. Người bị tập kích chẳng chết cũng bị trọng thương.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân nói :

- Trong tòa cổ miếu đột nát này ngoài hai cổ quan tài bỏ không chẳng có qui sứ nào hết thì y tới đây làm chi ? Xem chừng phải đi nơi khác tìm kiếm.

Thanh âm một lúc một xa rồi không nghe thấy nữa.

Hiển nhiên Kim Hoa phu nhân và Ngọc Lan đã bỏ đi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu than thầm :

- Họ đi kiếm mình, mình ở ngay bên cạnh cũng không biết. Hai bên chỉ cách nhau một lần cửa mà khác nào ở hai thế giới riêng biệt.

Độc Thủ Dược Vương thở phào một cách từ từ quay trở lại. Lão nhìn chăm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Hai con đàn bà đó đi kiếm ngươi phải không ?

Nhưng lão hỏi vậy mà thôi, Tiêu Lĩnh Vu bị điểm huyết còn trả lời thế nào nữa ? Đột nhiên hắn chụp lấy ống sắt cắm lẹ vào huyết quản Tiêu Lĩnh Vu. Bên ngoài lại có tiếng bước chân nhộn nhịp, ít ra là hai người đi tới.

Tiêu Lĩnh Vu hy vọng Trung Châu Nhị Cổ trở lại. Có thể vì họ đã được tin tức chàng không còn ở Bách Hoa Sơn Trang nên trở lại tòa cổ miếu dò tìm tung tích. Chàng ngưng tụ tâm thần nghe ngóng để hy vọng biết rõ thanh âm của ai ?

Nhưng chàng thất vọng. Hai người kia không nói câu nào, chỉ thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Độc Thủ Dược Vương ngần ngừ một chút rồi cầm một đầu ống sắt cắm vào mình thiếu nữ. Đoạn hắn theo cửa sổ phía sau nhảy ra ngoài.

Hiển nhiên Độc Thủ Dược Vương không chờ đợi được nữa. Hắn chuẩn bị dẫn dụ cho hai người đi xa ra hoặc khai diễn cuộc chiến đấu với họ để hoàn thành công tác đổi máu.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy huyết mạch lại từ từ chảy đi. Bị tử thần ám ảnh, chàng than thầm :

- Trong mình ta còn một phần máu huyết, lát nữa chảy ra hết tất là phải chết. Trong lúc hoang mang, bỗng chàng nghe tiếng thở dài. Thiếu nữ đang nằm dưới đất đột nhiên ngồi dậy.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 50

Cha Hung Ác Sinh Con Phúc Hậu

Tiêu Linh Vu chấn động tâm thần. Chàng muốn quay đầu nhìn lại để ngó thiếu nữ một lần mà không thể được.

Thiếu nữ dường như đã phát giác ra Tiêu Linh Vu, cất giọng dịu dàng hỏi :

- Người là ai ? Gia gia ta đâu rồi ?

Tiêu Linh Vu nghe nói, khốn nỗi không sao trả lời được.

Chàng cảm thấy chiếc ống sắt đang cầm ở cánh tay đột nhiên có người rút ra. Tai chàng lại nghe thanh âm dịu dàng yếu ớt nói :

- Gia gia ta lại hại người rồi. Hỡi ơi ! Dù người có cứu được ta sống nhưng phải đổi một mạng lấy một mạng thì ta còn sung sướng gì .

Tiêu Linh Vu thấy gương mặt trắng như tuyết. Rồi một bàn tay mềm mại như không xương khê đặt lên trán chàng. Thiếu nữ lại cất tiếng trong trẻo nói :

- Thật là tàn nhẫn với người ! Gia gia ta y thuật cao minh. Suốt ngày lão nhân gia đi kiếm người căn cơ tuyệt hảo để đổi máu xấu trong mình ta. Tuy ta không tán thành biện pháp này nhưng cũng không ngăn trở được gia gia, vì thường thường ta ngất đi đến mấy ngày không tỉnh...

Cô ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Ta hỏi sao người không trả lời ?

Tiêu Linh Vu nhủ thầm :

- Bụng ta muốn nói nhưng miệng ta không thốt nên lời.

Thiếu nữ lại lên giọng oán trách phụ thân :

- Ta biết rồi ! Nhất định gia gia ta đã điểm huyết người.

Tiêu Linh Vu tự hỏi :

- Đúng thế ! Cô biết thế sao không giải huyết cho ta ?

Lại nghe thiếu nữ nói tiếp :

- Xin lỗi người. Ta không biết giải huyết. Đành chờ gia gia trở lại giải khai cho mới được. Bây giờ ta hãy buột vết thương cho người trước.

Tiêu Linh Vu cảm thấy dường như có vật gì buột vào, nhưng lực đạo yếu ớt, như có như không thì nghĩ thầm :

- Sức cô này không trói nổi con gà. Không ngờ gia gia cô hung ác là thế mà lại sinh hạ một cô gái ôn nhu. Đức thượng đế sao nỡ gieo vào con người thiện lương một tuyết chứng tệ hại ?...

Đột nhiên chàng xoay chuyển ý nghĩ :

- Trước ta cũng bị chứng tam âm tuyệt mạch, bao nhiêu danh sư đều thúc

thủ. Thế mà nay chẳng những tủy mạch đã khai thông mà mình còn mang tủy kỹ. Cô này kéo dài được mạng sống mấy năm không chết thì đủ biết bệnh cô chưa phải là tủy chứng. Hoặc giả trên thế gian còn có thứ lương được điều trị cho cô khỏi được...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy bóng người thấp thoáng.

Độc thủ Dược Vương đã nhảy vào trong nhà.

Cặp mắt lão lấp loáng ánh hàn quang, nhìn Tiêu Lĩnh Vu và thiếu nữ.

Hắn dậm chân thở dài hỏi :

- Hải tử ! Người tỉnh lại từ hồi nào ?

Thiếu nữ buồn rầu đáp :

- Hải tử tỉnh lại khá lâu rồi và đã buột vết thương cho y. Gia gia nên giải khai huyết đạo cho y lẹ đi !

Độc thủ Dược Vương thở dài nói :

- Người tỉnh không bằng trời định. Hải tử ! Trong số mạng của người đã ghi rõ phải chịu tủy chứng hành hạ. .

Hắn vung tay giải khai á huyết cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái trút hết uất khí trước ngực ra ngoài nói :

- Bệnh thể của lệnh ái đã kéo dài được mấy năm không chết. Như vậy đủ rõ còn thuốc chữa được.

Độc thủ Dược Vương nói :

- Đó là nhờ y thuật của lão phu cao minh khôn lường mới giữ nguyên khí cho y mấy năm không tiêu tan.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trời đất bao la thiếu chi chuyện kỳ dị. Tại hạ không nghĩ rằng bệnh chứng của lệnh ái trở thành bất trị. Các hạ tự xưng là dược vương nhưng chưa chắc đã hiểu hết được dược vật thiên hạ.

Độc thủ Dược Vương nói :

- Lão phu đã không cứu trị được thì e rằng không còn ai chữa nổi nữa.

Thiếu nữ lại lên tiếng :

- Gia gia ơi ! Y còn mấy nơi huyết đạo chưa được giải khai. Sao gia gia không giải hết rồi hãy nói chuyện ?

Độc thủ Dược Vương nói :

- Hải tử ! Người nên biết gã...

Đột nhiên lão ngừng lại vung chưởng giải khai nốt năm chỗ huyết đạo cho Tiêu Lĩnh Vu.

Thiếu nữ hỏi :

- Y làm sao ?

Cô vừa đưa câu hỏi ra khỏi miệng thì Tiêu Lĩnh Vu đã ngồi dậy rồi.

Độc thủ Dược Vương bỗng nhảy lên nói :

- Tiểu nữ là người nhu nhược thiện lương không liên quan gì đến y. Vậy

chúng ta ra ngoài tử thí để khỏi làm thương tổn đến y.

Tiêu Lĩnh Vu vận động chân khí thấy huyết mạch lưu thông, chàng cười mát nói :

- Cần gì phải vội thế. Tại hạ có tử thí với các hạ hay không bây giờ vẫn chưa quyết định.

Thiếu nữ đột nhiên quay lại nói :

Hai con cộc tranh đấu tất có con chết. Gia gia ta tuy làm hại người nhưng cũng chỉ vì ta. Nếu thân thể ta khỏe mạnh thì tự nhiên gia gia ta không tìm người để đổi máu. Nếu người hận gia gia ta thì hãy trút mối hận lên mình ta. Hỡi ơi ! Võ công gia gia ta rất cao thâm. Người không địch nổi đâu.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên thò tay rút mũi ngân châm ở huyết Thiên Đột ra rồi từ từ đứng dậy nhìn Độc thủ Dược Vương nói :

- Con người tàn nhẫn như các hạ mà lại sinh ra một cô gái thiện lương đến thế. Than ôi ! Trong hai cha con mà một thiện một ác, khác nhau một trời một vực... !

Độc thủ Dược Vương tức giận nói :

- Người dám giáo huấn lão phu !

Hắn vung tay phải phóng chỉ điểm tới.

Tiêu Lĩnh Vu lạng mình né tránh, lùi lại hai bước.

Độc thủ Dược Vương kinh hãi vội nhảy lùi lại lớn tiếng :

- Đi ! Chúng ta ra ngoài kia tử đấu. Nếu người có thể...

Đột nhiên lão đổi giọng :

- Người không nên làm hại con gái lão phu. Suốt đời y chưa từng làm việc xấu xa.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu lùi lại hai bước đứng bên thiếu nữ. Chàng chỉ giơ chân một cái là có thể dẫm lên ngực cô.

Độc thủ Dược Vương trong lúc nóng giận động thủ quên mất ái nữ. Hắn ra chiêu rồi mới cảnh giác liền lùi lại nói khích Tiêu Lĩnh Vu ra ngoài nhà tử thí. Nhưng Tiêu Lĩnh Vu lại không chịu lời nói khích mà lùi trở lại. Lão thấy nói khích không xong đành đổi giọng năn nỉ.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ ngừng đầu lên lạnh lùng đáp :

- Nếu tại hạ mà nhất định hại cô thì chỉ cần tay một cái là xong.

Độc thủ Dược Vương vội nói :

Thân thể y nhu nhược vô cùng ! Người chỉ đụng vào y một cái cũng đủ làm cho y chết thật.

Tiêu lĩnh Vu nói :

- Nếu các hạ sẽ phần nửa lòng từ ái đối với nữ nhi đem thương yêu người đời thì e rằng cái ngoại hiệu Độc thủ Dược Vương đã được người ta kêu bằng Thần Thủ Dược Vương.

Độc thủ Dược Vương nói :

- Người mà đụng đến con ta. Chúng ta cùng nhau thương lượng. Lão phu làm được tới đâu sẽ ưng chịu lời người tới đó.

Tiêu Linh Vu cúi đầu nhìn xuống thấy thiếu nữ đã nhắm mắt lại, hơi thở nhỏ nhẹ dường như ngủ say. Bất giác chàng ngăn người ra nghĩ thầm :

- Sao lại kỳ thế được ? Cô này vừa mới nói chưa đầy chớp mắt đã ngủ say rồi là nghĩa làm sao ?...

Ánh lửa lóe lên, Độc thủ Dược Vương cầm mỗi lửa giơ cao từ từ đi tới. Mặt lão lộ vẻ vừa lạnh hẫ, vừa tức giận tự nói để mình nghe :

- Người mà đụng vào con gái ta cho y phải uống mạng thì ta sẽ giết chết hàng ngàn hàng vạn đứa con gái khác để đền mạng. .

Tiêu Linh Vu ngạc nhiên nói :

- Tại hạ giết lệnh ái, sao các hạ không trả thù giết hung thủ mà lại đi giết người vô tội ?

Độc thủ Dược Vương đáp :

- Ta giết hàng vạn đứa con gái khác để có người xuống âm phủ bầu bạn với tiểu nữ cho y khỏi cô đơn lạnh lẽo. Sau đó ta sẽ giết người để báo thù. Ta còn hạ độc giết chết bao nhiêu người hiền võ công nữa. .

Tiêu Linh Vu Chấn động tâm thần tự nghĩ :

- Lão này thủ đoạn tàn độc với người ngoài mà lại tha thiết quá đối với con gái mình. Chẳng những hấn đòi giết hàng ngàn hàng vạn con gái mà còn trút hận lên đầu những nhân vật có học võ trong thiên hạ...

Độc thủ Dược Vương cúi xuống nhìn thiếu nữ một hồi rồi hỏi :

- Người không làm hại y đấy chứ ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Đả thương một thiếu nữ không có chút lực lượng phản kháng là hèn hạ. Huống chi cô còn có ơn cứu mạng cho tại hạ...

Độc thủ Dược Vương nói :

- Đúng thế ! Đúng thế ! Nếu tiểu nữ không khuyên can thì người còn sống làm sao được ?

Hắn thấy con gái không bị đả thương thì mỗi xúc động bình tĩnh trở lại thở dài nói tiếp :

Đáng thương cho tiểu nữ cứu mạng cho người mà tự hại mình, lại hãm vào vòng bệnh tật như cũ.

Tiêu Linh Vu đột nhiên đứng dậy nói :

- Đi ! Chúng ta ra ngoài khu đất mọc cỏ kia.

Độc thủ Dược Vương hỏi :

- Để làm gì ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Để Cho tại hạ cho các hạ một bài học.

Độc thủ Dược Vương nhảy lên đã toan nổi nóng, nhưng rồi hấn nhẩn nại

thùng thẳng đáp :

- Võ công người tuy cao cường, nhưng không địch nổi lão phu đâu.

Hắn toan quát mắng Tiêu Lĩnh Vu mấy câu cho hả giận, nhưng thấy chàng đứng gần con gái, chỉ cất tay một cái là đã thương cô nên phải nén lửa giận xuống.

Tiêu Lĩnh Vu tiến về phía trước mấy bước cất tiếng hỏi :

- Tại hạ không rời xa lệnh ái thì các hạ không dám nổi nóng, bây giờ các hạ không lo gì tại hạ đã thương cô nữa chứ ?

Độc thủ Dược Vương ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi gật đầu cười đáp :

- Người còn nhỏ tuổi mà đã khí phách anh hùng, lão phu không chấp với người nữa. Thôi người đi đi !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ điểm huyết lại lấy máu trong mình tại hạ, nếu không để các hạ nếm mùi đau khổ thì ra tại hạ chịu thua lỗ hay sao ?

Độc thủ Dược Vương lạnh lùng hỏi :

- Người muốn cùng lão phu động thủ chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Các hạ muốn lấy hết máu để tại hạ phải chết khô, nhưng lệnh ái cứu mạng tại hạ. Thế là ân trả oán đền không còn nợ nần gì nữa.

Đoạn chàng mở cửa rào bước đi luôn.

Độc thủ Dược Vương cũng không ngăn cản, nhìn bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu mất hút vào trong bóng đêm.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái trở về căn phòng có đặt quan tài. Nhưng hai cỗ quan tài cùng mở nắp ra rồi, ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Chàng nghĩ thầm :

- Trung Châu Nhị Cổ đã bỏ thư vào trong quan tài tắt đậy lại mới phải. Bây giờ nắp quan tài đã mở ra thì chắc thư tín bị người lấy mất. Vừa rồi Kim Hoa phu nhân và Ngọc Lan tới khu này, không chừng bức thư đã lọt vào tay hai người đó.

Nhớ tới bức thư trong quan tài, Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Trung Châu Nhị Cổ cố dò la tin tức ta mà định vào Bách Hoa Sơn Trang. Cách phòng bị trong trang cực kỳ nghiêm mật, Trung Châu Nhị Cổ dù bản lĩnh cao thâm cũng khó lòng ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang một cách bình yên.

Chàng lập tức nhảy ra khỏi sương phòng thi triển khinh công chạy về Bách Hoa Sơn Trang.

Nhưng chàng tự nghĩ :

- Ta là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang thì Trung Châu Nhị Cổ có gặp nguy hiểm cũng không tiện ra tay giải cứu. Bây giờ ta phải tìm cách che

dấu chân tướng...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Chu Triệu Long từ từ đi ra hỏi :

- Tam đệ đi đâu thế ?

Tiêu Lĩnh Vu trấn tĩnh tâm thần đáp :

- Câu chuyện khá dài, một lời không nói hết được. Xuýt nữa tiểu đệ bị người rút hết máu mà chết...

Chu Triệu Long vốn là người lạnh lẽo mà bây giờ cũng lộ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Có chuyện đó ư ? Kẻ nào mà lớn mật thế ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Những chuyện đã xảy ra quyết không nên nói thực. Ta phải bịa ra một chuyện mới xong.

Nguyên chàng vốn không quen nói dối, nhưng từ lúc nghe lời Kim Hoa phu nhân, lòng chàng đề cao cảnh giác. Hơn nữa Thảm mộc Phong nói hời hợt mấy câu nửa ra lừa gạt, nửa ra cưỡng đoạt bức họa Ngọc Tiên Tử càng khiến chàng tự giác. Ngoài mặt chàng được hấn sùng ái mà bề trong lúc nào sóng gió nguy hiểm cũng chờ đợi bên mình chàng.

Hơn nữa trong tòa cổ miếu, chàng đã được nghe cuộc đối thoại của Trung Châu Nhị Cổ, chàng cũng nhận ra mình đã tự hãm vào trong vũng bùn lầy.

Thảm Mộc Phong trước khi đi ẩn đã nổi tiếng hung ác trong võ lâm, các môn phái lớn cùng hấn dường như đều có thâm cừ đại hận. Sau hấn bị trọng thương ẩn cư ở Bách Hoa Sơn Trang, chính trong thời gian này hấn đã sắp đặt kế hoạch tái xuất giang hồ. Hấn chưa chính thức hạ sơn mà đã bố trí chân tay nằm vùng trong các môn phái lớn để làm nội ứng. Hấn còn liên lạc với mấy tay ma đầu ghê gớm định tiến hành một công cuộc chấn động võ lâm...

Bỗng nghe Chu Triệu Long hỏi :

- Tam đệ gặp nhân vật thế nào ? Tại sao hấn lại định rút hết huyết trong mình Tam đệ ?

Tiêu Lĩnh Vu kinh hãi vội đáp :

- Người đó kêu bằng Độc Thủ Dược Vương. Tiểu đệ không thận trọng bị hấn điểm huyết rồi lấy máu để cứu mạng cho con gái.

Chàng nghĩ cách nói dối chưa được ổn thỏa thì Chu Triệu Long đã hỏi gấp nên đành nói thực.

Chu Triệu Long lại hỏi :

- Độc Thủ Dược Vương là một tay kỳ y nổi danh trong võ lâm, dường như tiểu huynh đã được nghe đại ca nói đến. Y có giao tình rất thâm hậu với đại ca.

Có phải sau khi y biết rõ lai lịch Tam đệ rồi buông tha không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính con gái y cứu tiểu đệ.

Chu Triệu Long trước còn mỉm cười sau vẽ mặt nghiêm nghị chau mày hỏi :

- Hiện giờ y ở đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu biết khó nói dối đành đáp :

Y ở trong tòa phá miếu về phía chính Bắc.

Chu Triệu Long nói :

- Thế thì phải rồi ! Đại ca lo đến sự an nguy của Tam đệ đã phái hơn hai chục người đi điều tra hành tung Tam đệ. Hiện giờ đại ca đang ngồi trên Vọng Hoa Lâu chờ đợi tin tức.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ phải lên lầu lãnh tội.

Chu Triệu Long nói :

- Đại ca thân oai kinh người. Hết thấy anh em trong trang đều kinh sợ y, nhưng đối với Tam đệ y rất thương yêu nên đặc biệt khoan hồng. Dù sao từ nay Tam đệ cũng nên tự kiểm điểm mới được.

Gã nói với Tiêu Lĩnh Vu trước nay bằng một giọng thân thiết mà lúc này lên mặt giáo huấn chàng .

Giả tử Tiêu Lĩnh Vu chưa biết rõ nội tình Bách Hoa Sơn Trang và chàng hiện đang ở vào tình trạng nguy hiểm thì nhất định chàng lên tiếng kháng cự.

Hiện giờ chàng chỉ cười mát đáp :

- Để lúc lên bái kiến đại trang chúa, tiểu đệ sẽ xin lãnh tội.

Chu Triệu Long đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Sóng gió trên chôn giang hồ thật là nguy hiểm, nhiều khi võ công hoàn toàn vô dụng. Tam đệ vào trường đời chưa được bao lâu, thiếu bề duyệt lịch thật khó mà đối phó với lòng người hiểm trá. Từ nay hay hơn hết là Tam đệ đừng ra ngoài một mình.

Tiêu Lĩnh Vu lửa giận bốc lên, không nhịn được nữa, đáp :

- Lời trách của nhị trang chúa thật là phải lắm, nhưng tiểu đệ từ già thầy xuống núi quyết ý về quê thăm viếng thân nhân, bất ngờ được gặp Chu huynh hạ mình giao kết lại đưa về giới thiệu cùng đại trang chúa kết nghĩa anh em. Nhưng ăn ngon mặc đẹp không thể ngăn cản được tấm lòng tưởng nhớ thân quyến của tiểu đệ. Tiểu đệ định sáng mai cáo biệt hai vị huynh trưởng về quê quán.

Chu Triệu Long ngăn người ra một chút rồi nói :

- Đại ca rất quyến luyến Tam đệ, e rằng y không chịu để Tam đệ ra đi.

Tiêu lĩnh Vu nói :

- Người ta sinh ra ở đời đều lấy hiếu đạo làm đầu. Hai vị huynh trưởng đã có lòng yêu tiểu đệ tưởng nên tán thưởng lòng hiếu tâm của tiểu đệ mới phải.

Chu Triệu Long thở dài nói : .

- Lúc vào hội kiến đại ca. Tam đệ thử nói coi.

Rồi gã rào bước đi.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã đến Vọng Hoa Lâu. Trên lầu đèn sáng rực như ban ngày.

Tiêu Lĩnh Vu Vừa đi vừa lưu tâm nghe ngóng mà chẳng thấy động tịnh gì.

Chàng không hiểu Trung Châu Nhị Cổ đã đến đây chưa ?

Chu Triệu Long dẫn Tiêu Lĩnh Vu lên tầng thứ 13 thì thấy Thảm Mộc Phong đang ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh ban đêm. Hắn vừa thấy hai người đã nghiêng mình cười nói :

- Mời Nhị đệ, Tam đệ ngồi đây.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Chu Triệu Long, chàng thấy thái độ gã rất cung kính, chấp tay tạ ơn rồi mới ngồi xuống. Chàng đành phải làm theo.

Thảm Mộc Phong từ từ lấy bức họa trong tay áo ra cười nói :

- Bức họa Ngọc Tiên Tử này tiểu huynh đã coi rồi. Tuy nét bút thần tình, linh động, nhưng chưa làm rung động lòng người như tiếng đồn. Tam đệ cất cho cẩn thận, nếu thất lạc thì chẳng lấy đâu ra mà trả cho Kim Hoa phu nhân.

Thảm Mộc Phong trước nay vốn nghiêm nghị, nhưng lúc này trái với thường tình, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười hoan hỉ chưa từng thấy, tay cầm bức họa đưa cho Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bức họa nói : .

- Tiểu đệ lên xin lãnh tội.

Thảm Mộc Phong cười hỏi :

- Tam đệ có điều chi lắm lẩn mà khẩu khí ra chiều nghiêm trọng ?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác không biết trả lời thế nào quay lại nhìn Chu Triệu Long rồi nói : .

- Tiểu đệ đã ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang... .

Thảm mộc Phong cười nói :

- Tam đệ là Tam trang chúa thì có quyền tự ý hành động. Huống chi việc Tam đệ ra ngoài ta đã đồng ý thì còn tội lỗi gì ? Tam đệ nói vậy khiến cho tiểu huynh phải ngạc nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Làm phiên đại ca phái thủ hạ đi tìm kiếm mà bảo là không làm lỗi...

Thảm Mộc Phong xua tay cản lại không để Tiêu Lĩnh Vu hết lời đã nói ngay

- Chỉ cần Tam đệ bình an vô sự là ta yên lòng. Câu chuyện nhỏ nhặt có chi đáng nói...

Hắn đứng dậy vừa cười vừa nói tiếp :

- Đêm đã khuya rồi, Nhị đệ, Tam đệ về nghỉ thôi...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ còn có điều thỉnh cầu.

Thảm Mộc Phong lại từ từ ngồi xuống hỏi :

- Việc gì ? Tiểu huynh mà làm được là ưng thuận ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ tìm thầy học nghệ, lâu ngày xa vắng song đường, niệm tình tha thiết muốn về quê thăm song thân.

Thẩm mộc Phong cười nói :

- Đạo làm con là phải như vậy. Bao giờ Tam đệ đăng trình.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thái độ Thẩm Mộc Phong vui vẻ hòa ái liền đáp :

- Tiểu đệ nóng lòng, hận mình không thể chấp éánh bay về, muốn xin thượng lộ ngay bữa mai.

Thẩm mộc Phong gật đầu cười nói :

- Vậy giờ ngọ ngày mai tiểu huynh đặt tiệc tiễn hành.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Khi nào tiểu đệ nhọc lòng đại ca ?

Thẩm mộc Phong nói :

- Đáng lẽ tiểu huynh đi cùng Tam đệ vọng bái song đường, nhưng lúc này trong trang nhiều chuyện quá, không tiện xa rời. Thời gian nửa ngày cũng đủ cho tiểu huynh chuẩn bị lễ vật. Tam đệ xuống ngủ đi thôi.

Tiêu Lĩnh vu trong lòng cảm động vô cùng, thầm nghĩ :

- Con người rất thuận lý, lại trọng tình nghĩa mà sao đại gian đại ác ?

Chu Triệu Long đứng dậy trước, chấp tay cáo biệt, Tiêu Lĩnh Vu Cũng vòng tay thi lễ rồi hai người song song xuống lầu.

Hai người vừa ra khỏi Vọng Hoa Lâu thì trên lầu đèn lửa cũng tắt hết.

Chu Triệu Long khẽ nói :

- Đại ca đối với Tam đệ thật hết tình nghĩa, quyến luyến vô cùng. Vậy Tam đệ về quê thăm song thân rồi mau trở lại đây, đừng để đại ca trông chờ.

Tiêu Lĩnh Vu nói : .

- Cái này... còn phải chờ tiểu đệ bái kiến song thân rồi mới quyết định được...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Đêm nay trong Bách Hoa Sơn Trang có ai đến dò la không ?

Chu Triệu Long hỏi lại :

- Không có ! Sao Tam đệ lại hỏi câu này ?

Tiêu Lĩnh Vu chợt động linh cơ đáp :

- Tiểu đệ nghĩ rằng sở dĩ có vụ Kim Hoa phu nhân tử đấu với Chung Nam Nhị Hiệp là hoàn toàn do phái Võ Đương mà ra. Có lý nào phái Võ Đương ngồi yên bất động. Hoặc giả họ phái người đến thám thính hư thực.

Chu Triệu Long nói :

- Tam đệ nói có lý...

Gã ngừng lại một chút rồi đáp :

- Tiểu huynh không đưa chân nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không dám phiền Nhị ca.

Chàng xá dài cáo biệt về thẳng Lan Hoa tinh xá.

Ngọc Lan, Kim Lan đã ngồi đối diện trong sảnh đường chờ đợi. Chúng vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu trở về liền đứng dậy nghênh tiếp.

Ngọc Lan thở phào một cái nói :

- Tam gia về đến rồi. Bọn nô tỳ kiếm Tam gia cực kỳ nóng ruột.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 51

Kim Hoa Phu Nhân Đả Bại Nhị Hiệp

Tiêu Lãnh Vu trong lòng vẫn băn khoăn về Trung Châu Nhị Cổ, liền hỏi :

- Đêm nay có ai đến dòm dò không ?

Ngọc Lan đáp :

- Nô tỳ theo Kim Hoa phu nhân tìm kiếm Tam gia. Từ lúc trở về chưa nghe thấy gì.

Kim Lan cũng nói tiếp :

- Nô tỳ vẫn trông coi sảnh đường cũng không được cảnh giác chi hết.

Tiêu Lãnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Thế này thì lạ thật ! Bách Hoa Sơn Trang bố trí nghiêm mật là thế, Trung Châu Nhị Cổ tiến vào trong là bị phát giác ngay mà sao trong trang lại không báo tin cảnh giác. Chẳng lẽ hai ả này dấu diếm ? Cũng không có lý, Nhị Cổ nói mà không làm. Họ chưa đến đây hay là mới tới nửa chừng thấy khó vào được mà phải rút lui ? Chàng vừa nghĩ vừa vén rèm bước vào nhà.

Ngọc Lan bật lửa lên thắp vào cây bông chú l, Nhị Cổ nói m l□,

- Tam gia có muốn xoi gì không ?

Tiêu Lãnh Vu xua tay đáp :

- Không cần đâu. Ta phải nghỉ ngơi một lúc. Các người cũng về nghỉ đi.

Kim Lan, Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau muốn nói lại thôi, từ từ đi ra.

Hai ả nữ tỳ đi rồi, Tiêu Lãnh Vu liền ngồi xấp bằng vận khí điều

dưỡng. Chàng rất băn khoăn về chỗ máu còn lại trong người vì chàng ngờ phần lớn đã bị rút mất, không hiểu có ảnh hưởng gì đến công lực chăng ?

Chàng thử vận khí thấy huyết mạch lưu thông khoan khoái, không có điều gì trở ngại. Nên biết Độc Thủ Dược Vương lúc rút máu trong người Tiêu Lãnh Vu mấy lần bị kinh động, lấy máu chưa được bao nhiêu, nhưng trong lòng Tiêu Lãnh Vu cực kỳ sợ hãi tưởng mình đã mất đến phân nửa. Chàng vận khí đến mấy lần, dần dần đi vào chỗ quên mình, ngủ đi. Lúc chàng tỉnh lại thì ánh triều dương đã lọt vào trong nhà. Chàng chợt nhớ tới cuộc tỷ võ giữa Chung Nam Nhị Hiệp và Kim Hoa phu nhân liền từ trên giường nhảy xuống, không kịp rửa mặt chạy thẳng ra ngoài. Chàng thấy Ngọc Lan, Kim Lan đã đao kiếm và chờ ở ngoài sảnh đường.

Tiêu Lãnh Vu vội hỏi :

- Kim Hoa phu nhân có đến không ?

Ngọc Lan đáp :

Chưa thấy phu nhân lại. Nhị trang chúa đã tới mời Tam gia đi coi tỷ võ,

nhưng tiểu tỳ thấy Tam gia đang nhập định chưa tỉnh không dám kinh động.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nhị trang chúa đi lâu chưa ?

Kim Lan đáp :

- Chưa đầy một giờ.

Tiêu lĩnh Vu nói ngay :

- Nếu vậy cuộc đấu không chừng phân thắng bại sinh tử rồi...

Chàng cất bước chạy đi được hai bước, chợt động tâm quay lại hỏi Ngọc

Lan :

- Người vừa nói gì ?

Ngọc Lan nở nụ cười thâm lương đáp :

- Tiểu tỳ không để Nhị trang chúa tiến vào . Hỡi ơi ! Vả lại chính. tiểu tỳ đã sắp chết rồi thì Nhị trang chúa hay ai cũng không cần nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngăn người ra hỏi :

- Ta càng nghe càng hàm hồ. Đầu đuôi câu chuyện ra làm sao ?

Ngọc Lan đưa tay lên lau nước mắt cười đáp :

- Kim Hoa phu nhân và Chung Nam Nhị Hiệp chắc đã khai diễn cuộc tử võ.

Tam gia hãy đi coi rồi sẽ tính. Tiểu tỳ cũng đành liều. Cùng lắm đến chết là xong.

Còn nghìn thứ cực hình hành hạ, tiểu tỳ chẳng để tâm đến nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn thấy hai ả mắt xung u, hiển nhiên đã qua một cơn khóc lóc rất lâu.

Chàng thờ dãi hỏi :

- Có phải Nhị trang chúa định sẵn vào không ?

Kim Lan đáp :

- Ngọc Lan muối muối cầm ngang thanh kiếm ngăn cản, quyết không nhượng bộ. Nhị trang chúa hầm hầm bỏ đi. Nếu y đến trước Đại trang chúa kẻ tội Ngọc Lan muối muối thì e rằng...

Ngọc Lan lắc đầu không để Kim Lan kể tiếp, thị nói :

- Chớ làm chậm trễ bước đường Tam gia đi coi tử võ. Người đừng nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các người mặc võ phục đeo kiếm phải chăng chuẩn bị đi coi nhiệt náo ?

Ngọc Lan đáp :

- Bọn nô tỳ thân phận thấp hèn khi nào được phước lớn như vậy ?

Kim Lan nói theo :

- Chị em nô tỳ chờ họ đến bắt. Vạn nhất mà Tam gia chưa tỉnh lại thì chị em tử muối phải kháng cự với những người đến đây...

Ngọc Lan nói :

- Bây giờ Tam gia tỉnh lại rồi, bọn nô tỳ không cần phải kháng cự nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt lấp loáng nói :

- Đi ! Các người cùng ta ra coi tử vô.

Ngọc Lan nói :

- Bọn nô tỳ không đi được. Tam gia hãy bảo trọng mình vàng.

Kim Lan buồn rầu nói :

- Tam gia đi coi tử vô trở về không chừng bọn nô tỳ chẳng còn châu hầu ở Lan Hoa tình xá này nữa. Mấy bữa nay những thực dụng của Tam gia đều do chị em nô tỳ làm lấy. Nếu bọn nô tỳ không còn thì xin Tam gia để ý đến các thức ăn.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Ta đã hiểu đại khái rồi. Các người hãy đi theo ta.

Kim Lan nói :

- Chẳng phải bọn nô tỳ không muốn mà là không thể đi được. Xin Tam gia tự đi một mình.

Tiêu Lĩnh Vu mục quang lấp loáng hỏi :

- Ngọc Lan ! Người không sợ chết thật ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Tam gia có phong độ quân tử. Bọn nô tỳ chưa thấy ai được như vậy. Nay may đã được gặp Tam gia rồi, dù chết cũng không đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu quay sang hỏi Kim Lan :

- Người có sợ chết không ? .

Kim Lan đáp :

- Dù cho nô tỳ muốn sống cũng không thể được. Chỉ mong Tam gia vô sự thì nô tỳ chết cũng cam lòng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các người đã không sợ chết thì còn sợ gì nữa ? Thử đi theo ta để coi nhiệt náo.

Nhị tỳ đồng thanh đáp :

- Bọn nô tỳ không sợ chết, nhưng không muốn làm liên lụy đến Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Cái đó ta không sợ, các người cứ đi theo ta.

Nhị tỳ sa lệ quì xuống nói :

- Tam gia đại nhân đại dũng. Chị em nô tỳ cảm kích vô cùng ! Chỉ cần Tam gia không nên ra mặt chống đối lệnh dụ của Đại trang chúa...

Tiêu Lĩnh Vu gật đi :

- Người bắt tất phải nói nhiều. Ta có chủ ý. Đứng lên đi theo ta.

Chàng đưa tay ra kéo hai ả đứng lên.

Kim Lan lau nước mắt nói :

- Muội muội ! Tam gia đã kiên trì bảo vệ chị em ta đi theo. Vậy chúng ta phải vâng lời. Đẳng nào cũng chết còn sợ gì nữa.

Kim Lan nói :

- Phải đẩy ! Trước khi chị em ta chết đi, hãy giúp Tam gia một tay.

Tiêu Lĩnh Vu nói

- Các người lau ráo nước mắt kéo người ngoài tưởng lầm là ta khinh khi lần át các người.

Hai ả trông nhau mà cười, đưa tay áo lên lau nước mắt, rồi đi theo Tiêu Lĩnh Vu. Ba người cùng chạy thật nhanh.

Mặt trời đã lên cao ba sào. Ánh dương quang soi khắp cõi trần. Trên khu đất đầy cỏ mọc cách Bách Hoa Sơn Trang chừng ba dặm đang khai diễn cuộc ác đấu hùng mãnh tuyệt luân.

Tiêu Lĩnh Vu đến gần trường đấu đã chấn động tâm thần.

Lão nhị trong bọn Chung Nam Nhị Hiệp là Đặng Nhất Lôi nằm lăn ra dưới gốc cây liễu dường như bị thương trầm trọng.

Vân Dương Tử, Triển Diệp Thanh nét mặt đầy vẻ bi phần chia ra giữ hai bên Đặng Nhất Lôi. Nhất là Triển Diệp Thanh cặp mắt dường như tóe lửa khoe mắt máu tươi nhỏ giọt .

Chu Triệu Long vẫn mặc bộ quần áo hoa lệ, hai tay chấp đở sau lưng cùng Vũ Văn Hàn Đào sóng vai mà đứng. Phía sau hai người là bốn thiếu nữ đeo kiếm.

Bốn gã thiếu niên này ăn mặc rất quái dị. Hai gã mặc áo màu đại hồng đồ chói. Hai gã mặc áo trắng, sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết cốt. Hai tên mặc áo hồng mặt đỏ như ráng chiều.

Ngọc Lan ngó thấy bốn gã biến sắc khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tam gia ! Tam gia đã nhìn thấy hai người mặc áo trắng và hai người mặc áo đỏ chưa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Coi thấy rồi. Chúng làm sao ?

Kim Lan đáp :

- Đó là bốn người trong Bát đại huynh đã hóa thân. Không ngờ họ cũng đến đây. Cuộc chiến này nhất định phái Võ Dương phải thất bại, dù cho có thắng được Kim Hoa phu nhân thì cũng toàn quân tan tành...

Bỗng thấy Chu Triệu Long quay đầu lại, chúng liền im bặt không dám nói nữa.

Chu Triệu Long thấy nhị tỷ cùng Tiêu Lĩnh Vu đi với nhau dường như rất đổi ngạc nhiên. Gã ngơ ngác một chút rồi giơ tay lên vẫy Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tam đệ lại đây mau !

Tiêu Lĩnh Vu bước lẹ tiến tới.

Cuộc chiến đấu trong trường đang đi vào giai đoạn khốc liệt, nên mọi người để hết tâm thần theo dõi, không lưu ý tới chuyện bên ngoài.

Cát Thiên Nghi tay cầm quạt nan sắt đưa lên đưa xuống, lúc xòe ra lúc gấp lại biến hóa vô cùng. Chợt bóng hồng thấp thoáng, chợt hắc ảnh tung bay,

hết thấy đều nhắm vào những đại huyết trọng yếu của Kim Hoa phu nhân. Nguyên cây quạt Phong hỏa của Cát Thiên Nghi một mặt đỏ, một mặt đen, nên lúc múa lên, hình sắc biến ảo không nhất định.

Bình khí trong tay Kim Hoa phu nhân rất là quái dị. Tay trái nắm con rắn lớn, tay phải là một con quái xà, vậy hồng thấp thoáng. Con rắn đỏ này lớn bằng đầu ngón tay, nhưng dài đến ba bốn thước. Thân rắn cuộn tròn trên cánh tay mặt Kim Hoa phu nhân. Đầu nó tùy theo thế cự địch công hay thủ mà thò ra hay thụt vào.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên nói :

- Dùng độc xà và ngô công làm bình khí để cùng người động thủ là một chuyện không ai nghĩ tới.

Chu Triệu Long nói :

- Tam đệ lại chậm một chút thành ra chưa được coi một trường chiến đấu rất nhiệt náo.

Tiêu Lĩnh Vu nói : .

- Đặng Nhất Lôi bị thương về con rắn độc của Kim Hoa phu nhân phải không ?

Vũ Văn Hàn Đào xen vào :

- Gã Đặng nhất Lôi tự phụ quyền chưởng vô định. Trên đầu chưa động bình khí tay không cự địch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao Đặng nhất Lôi bị thương về chưởng lực của Kim Hoa phu nhân ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế ! Đặng Nhất Lôi tự phụ quyền chưởng thiên hạ võ công, không ngờ lại bị hạ về tay của Kim Hoa phu nhân. Oai danh của Chung Nam Nhị Hiệp sau cuộc chiến này e rằng sẽ bị hủy diệt.

Tiêu Lĩnh Vu coi đường quyền của Kim Hoa phu nhân quả nhiên vừa lợi hại vừa kỳ bí. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Người đàn bà này không những chuyên sử bách độc mà võ công cũng đến trình độ phi thường. Nếu mục hết lòng với Thâm Mộc Phong liên thủ kết minh thì võ lâm Trung Nguyên sẽ nổi cơn sóng gió ngất trời.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tam trang chúa võ công cao cường, chắc là đoán được cuộc thắng phụ chẳng khó khăn gì. Không hiểu Tam trang chúa đã nhận ra bên nào hơn bên nào kém chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu lưu tâm quan sát thì thấy hai người đang đánh nhau rất rât, chiến thuật biến hóa vi diệu khôn lường. Trong lúc nhất thời khó mà tiên liệu được ai thắng ai bại. Chàng liền đáp :

- Cuộc chiến hiện giờ hai bên còn ở vào tình thế quân bình. Trong vòng ba chục chiêu khó mà phân được thắng bại. Theo nhận xét của tại hạ thì phải ít

ra trăm chiêu nữa hơn thua mới rõ rệt. Vũ Văn huynh có cao kiến nào khác xin cho hay, tiểu đệ rửa tai nghe được chẳng.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Theo nhận xét của tại hạ thì phần thắng vẫn về tay Kim Hoa phu nhân và không đầy trăm chiêu nữa là kết thúc.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Sao Vũ Văn huynh lại quyết đoán như vậy ?

Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói :

- Cát Thiên Nghi nóng chuyện báo thù đem toàn lực đánh mạnh, lợi hại thì có thừa mà ổn định lại không đủ. Đó là phạm vào điều tối kỵ trong võ học. Nhất là đối phó với nhân vật như Kim Hoa phu nhân thì lại càng mau thất bại...

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm :

- Thuyết lý của hãn cũng có lý.

Chàng liền nói :

- Thế công của Cát Thiên Nghi tuy mãnh liệt nhưng môn hạ vẫn kín đáo, e rằng sự thực không diễn ra đúng như lời dự liệu của Vũ Văn huynh. .

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Võ công và chiêu thuật của Kim Hoa phu nhân hoàn toàn theo đường kỳ bí. Khí giới trong tay lại là những vật sống động tuyệt độc co vào duỗi ra dài ngắn tùy theo ý muốn để bổ xung vào những chiêu số không đủ biến hóa. Nếu Cát thiên Nghi chỉ giữ thế thủ thì hoặc giả còn chống được một thời gian.

Mấy câu này hãn nói khá lớn, mọi người trong trường đều nghe rõ.

Những tay cao thủ hạng nhất bản lãnh tương đương tỷ đấu với nhau điều kỳ nhất là phân tán tâm thần.

Cát Thiên Nghi nghe người chỉ dẫn chỗ khuyết điểm của mình liền biến đổi thế đánh từ tấn công mãnh liệt chuyển sang phòng thủ.

Giữa lúc Cát Thiên Nghi biến thế, Kim Hoa phu nhân đột nhiên tấn công hai chiêu kỳ bí tuyệt luân, bức bách Cát Thiên Nghi phải lùi hai bước.

Kim Hoa phu nhân chiếm được ưu thế, tay phải lại đánh rất một chiêu. Con rắn đỏ trong tay vươn mình dài ra một thước, lưỡi nó điểm vào mặt Cát Thiên Nghi.

Cây quạt trong tay Cát Thiên Nghi đã bị con rắn công ở tay trái phu nhân phong tỏa, nhất thời muốn thu về để đỡ gạt không được. Trong lúc hoang mang hãn ngửa người về phía sau rồi trộm mình nhảy ra xa năm thước.

Tiêu Linh Vu tuy chưa đủ duyệt lịch giang hồ nhưng đã hấp thụ được những môn sở trường của ba vị kỳ nhân. Kiến thức của Trang Sơn Bối lại bao la rộng rãi, võ công các nhà các phái sở trường sở đoản đều nói nỏ cho chàng hay.

Chàng vừa thấy Cát Thiên Nghi bị mất tiên cơ lại bị người khổng chế liên tình ngộ ngay.

Vũ Văn Hàn Đào cố ý làm cho Cát Thiên Nghi bỏ các sở trường mà dùng các sở đoản. Trong lúc cấp bách, chàng quên mình lớn tiếng :

- Cái đó chưa chắc. Nếu Cát Thiên Nghi cứ đánh bừa đừng thủ thì đi tới cục diện hai bên cùng chết.

Cát Thiên Nghi đã mất tiên cơ, thế bại rõ ràng. Hắn nghe mấy câu của Tiêu Lĩnh Vu, liền nổi lòng hào khí, cây quạt ra chiêu "Uyên đề phiên vân" đánh vèo một tiếng từ dưới quét lên trên. Tay trái hắn ra chiêu "Phân thủy bác long" trong cầm nã thủ pháp của Tung Dương đại cửu thức. Người hắn chưa đứng vững đã tấn công liên hai chiêu.

Kim Hoa phu nhân đang nắm chắc phần thắng lao mình tiến lại, không ngờ Cát Thiên Nghi lại đột nhiên phản kích.

Bỗng thấy hai bóng người hợp rồi lại phân. Hai bên cùng lùi lại năm thước. Vai bên trái Kim Hoa phu nhân máu tươi thấm ướt áo nhỏ giọt. Còn Cát Thiên Nghi sắc mặt lợt lạt. Ngón tay giữa bên trái sưng vù lên. Hiển nhiên trong đòn đánh chớp nhoáng này hai người cùng bị thương.

Kim Hoa phu nhân nhin đau cười lạt nói :

- Người bị con xích luyện xà của ta cắn một miếng thì bất luận nội công tinh thâm đến đâu cũng khó lòng khu trục được chất kịch độc và chỉ trong vòng hai giờ là người nhất định phải chết. .

Cát Thiên Nghi cũng nói :

- Trong cây quạt phong hỏa này dấu mười hai mũi độc châm. Ta đã bỏ đi không dùng, nhưng đối với con người ác độc như ngươi có dùng cũng không tổn thương phúc đức. Lúc cây quạt của ta quét trúng vào vai ngươi, cả mười hai độc châm đều phát ra. Trong vòng mười hai giờ chất độc công vào trái tim thì bao

nhiều danh y trong thiên hạ cũng không giữ cho ngươi sống qua mười hai giờ.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu Tam trang chúa không nói câu đó thì e rằng lúc này Cát Thiên Nghi đã bị rắn độc của phu nhân cắn thành trọng thương và không gây thành cuộc lưỡng bại câu thương này.

Tiêu Lĩnh Vu xoay chuyển ý nghĩ lạnh lùng đáp :

- Nếu Vũ Văn huynh không nói khích tại hạ thì cả đôi bên đều không lên tiếng và hai bên hiện giờ còn chiến đấu bất phân thắng bại.

Vũ Văn Hàn Đào tức giận hỏi :

- Phải chăng Tam trang chúa muốn giúp người ngoài ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hai bên đã mở miệng thì khó lòng tránh được cuộc tranh hơn.

Bỗng một tiếng hú dài vang lên. Triển Diệp Thanh chống kiếm chạy ra lớn tiếng :

- Vũ Văn Hàn Đào ! Thảm cuộc này xét cho cùng các hạ là kẻ đầu tội thì khi nào lại được thông dong ở ngoài. Tại hạ đã được nghe thanh danh chủ nhân Toàn Cơ thư lâu tài kiêm văn võ. Bữa nay mới chạm trán cao nhân.

Tuy gã tức giận đến cực điểm mà nói năng vẫn giữ được phong độ đài các không thốt ra lời cục xúc.

Vũ Văn Hàn Đào tuy là tay xảo quyết nhưng vì thịnh danh không dám bỏ qua phải lên tiếng đáp :

- Triển thiếu hiệp là một nhân tài kiệt xuất của phái Võ Đương. Tiểu đệ được lãnh giáo thì còn gì may mắn cho bằng !

Hắn nâng cao cái rương giắt vàng lên rảo bước tiến ra.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Rồi chàng rảo bước tiến vào trong trường.

Vũ Văn Hàn Đào tưởng chàng ra thay mình thì mừng thầm trong bụng tự nhủ :

- Thằng lỏi này võ công không phải tầm thường để gã ra liều chết cùng Triển Diệp Thanh là hay lắm rồi.

Lão liền nói :

- Nếu Tam gia muốn tỷ đấu kiếm thuật với phái Võ Đương thì tiểu đệ xin nhường .

Tiêu Lĩnh Vu không lý gì đến Vũ Văn Hàn Đào. Chàng chăm chú nhìn thẳng vào mặt Triển Diệp Thanh nói :

- Nếu các hạ muốn kiếm người tỷ đấu hãy chờ lại một khắc cũng chưa muộn .

Triển Diệp Thanh giơ kiếm lên đáp :

- Cục diện bữa nay không chết người là không chịu thôi. Triển diệp Thanh này xin nghe lời cao kiến.

Gã cũng nhận lầm là Tiêu Lĩnh Vu muốn khiêu Chiến, dĩ nhiên không chịu tỏ ra khiếp nhược.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn Cát Thiên Nghi và Kim Hoa phu nhân một cái rồi nói :

- Võ học rộng rãi bao la, môn phái nào cũng có tuyệt kỹ, chẳng ai dám bảo là mình là đệ nhất thiên hạ vô địch. Cuộc chiến hôm nay ai cũng nhìn thấy Cát Thiên Nghi và Kim Hoa phu nhân đã thành lưỡng bại câu thương đủ để chứng thực lời nói của tại hạ, chứ không phải mở miệng ba hoa. Thảm cuộc đã diễn ra, việc cứu người là gấp. Không hiểu ý các vị thế nào ?

Vân Dương Tử áo đạo bào phát phur rảo bước tiến ra nói :

- Tam trang chúa nói rất có lý, nhưng không hiểu cứu trị bằng cách nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói :

- Phu nhân ! Chắc phu nhân đã chế được thuốc giải chất độc xích luyện xà.

Kim Hoa phu nhân nhăn nhó cười hỏi lại :

- Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ muốn cứu mạng hần thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đễ cũng là đễ cứu phu nhân. Nếu phu nhân tin được thì đưa thuốc giải xích luyện xà cho tại hạ.

Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc lấy ra một viên thuốc màu đen đưa cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn vào Cát Thiên Nghi hỏi :

- Cát đại hiệp ! Trong quạt có độc châm, đại hiệp dùng phương pháp gì để cứu trị ?

Cát Thiên Nghi không trả lời thẳng vào vấn đề. Hần hỏi :

- Chung Nam Nhị Hiệp sống chết có nhau. Người anh em của tại hạ thương thế rất nặng khó lòng thoát chết, Cát Thiên Nghi này là huynh trưởng có ý đâu sống lấy một mình ?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi lại :

- Theo ý Cát đại hiệp thì quyết tâm cùng Kim Hoa phu nhân đều phải chết chăng ?

Cát Thiên Nghi đáp :

- Thà là viên ngọc vỡ còn hơn làm viên ngọc nguyên vẹn.

Tiêu Lĩnh Vu mục quanh lấp loáng hỏi :

- Nếu tại hạ cứu được Đặng nhị hiệp nữa thì Cát đại hiệp có vui lòng trị độc cho Kim Hoa phu nhân không ?

Cát Thiên Nghi đáp :

- Nếu được như vậy, có lý nào tại hạ lại không chịu. .

Tiêu lĩnh Vu gật đầu nói :

- Đặng đại hiệp không bị độc thương thì tại hạ có cách cứu vẫn được.

Chàng cầm lấy viên thuốc trong tay Kim Hoa phu nhân đưa cho Cát Thiên Nghi nói :

- Cát đại hiệp bị rắn cắn, chất độc phát tác rất mau. Xin uống viên thuốc này trước đi !

Vũ Văn Hàn Đào quay lại nhìn Chu Triệu Long khề nói :

- Chu huynh ! Lệnh đệ ăn cây táo rào cây thầu dầu. Trên đời sao lại có người đi chữa độc thương cho địch nhân trước, sau mới cứu chữa cho người nhà mình ? Nếu Cát Thiên Nghi xong việc rồi nuốt lời không chịu trị độc châm cho Kim Hoa phu nhân thì chúng ta há chẳng thua thiệt ? Thế mà Chu huynh đứng yên không can thiệp ư ?...

Bỗng thấy Cát Thiên Nghi chuyển động thân mình từ từ tiến về phía Kim Hoa phu nhân nói :

- Những độc châm ở trong cây quạt của tị hạ theo máu chạy vào trong người. Nếu để lâu không cứu trị thì khó lòng bảo toàn được tính mạng. Trước hết phu nhân hãy phong tỏa những huyết đạo ở chung quanh vai bên trái để ngăn độc châm trôi vào trong mình.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 52

Điều Bí Ẩn Trong Bức Thần Họa

Kim Hoa phu nhân liền theo lời phong tỏa những đường huyết đạo ở chung quanh vai .

Cát Thiên Nghi lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi lấy mảnh đá nam châm hình móng ngựa nói :

- Tam trang chúa bảo phu nhân hút độc châm ra rồi hãy uống thuốc giải độc môn của tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy đá nam châm nói :

- Cát đại hiệp cũng uống viên thuốc này đi đừng để nọc rắn lam cho nặng thêm.

Cát Thiên Nghi đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên phóng chưởng điểm vào á huyết Cát Thiên Nghi.

Chàng giơ tay đỡ lấy người hần cười nói :

- Xin Cát đại hiệp ngồi yên đây vận khí điều dưỡng để tiêu trừ nọc độc sớm đi .

Ngón tay chàng mượn thế ngấm ngấm bặt một cái điểm vào bốn chỗ huyết đạo hai tay hai chân Cát Thiên Nghi .

Cát thiên Nghi nhắm mắt ngồi tĩnh tọa vận khí điều dưỡng mà thực ra là hần bị điểm huyết mấy chỗ nên miệng không nói được mà người cũng không cử động được .

Tiêu Lĩnh Vu đặt Cát Thiên Nghi ngồi cẩn thận rồi cất bước đến bên Kim Hoa phu nhân nói :

- Xin phu nhân dùng miếng đá nam châm này để hút độc châm ra.

Kim Hoa phu nhân tuy lạnh lẽo tàn khốc, nhưng mụ lâm vào tình trạng một sống một chết, không kiêu ngạo như ngày thường. Mụ giơ tay đón lấy miếng đá nam châm, xé rách vai áo đặt đá nam châm vào, quả nhiên hút được năm mũi độc châm ra.

Hàn Đào đột nhiên tiến lại nói :

- Trong người phu nhân có độc châm thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu lấy miếng đá nam châm ra rồi điểm vào hai chỗ huyết đạo Kim Hoa phu nhân .

Triển Diệp Thanh đột nhiên chống kiếm sấn vào nói :

- Vũ Văn Hàn Đào ! Nếu ngươi muốn mượn cơ hội này để thi triển thủ cước thì không được đâu.

Vũ Văn Hàn Đào ngăn người ra một chút. Hần đã đến mình Kim Hoa phu

nhân phóng chưởng đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu đã để ý đến cử động của hắn. Đột nhiên chàng xoay tay mặt ra chiêu Thiên ngoại lai vân.

Vũ Văn Hàn Đào co lẹ tay mặt về thì phát chưởng thứ hai của Tiêu Lĩnh Vu đánh tới

Chưởng pháp liên hoàn của Nam Dật Công nhanh như chớp. Tiêu Lĩnh Vu thì triển chưởng pháp này đã chiếm được tiên cơ.

Vũ Văn Hàn Đào hoàn toàn không thể phản kích được. Bóng chưởng chập chùng, chỉ trong nháy mắt Tiêu Lĩnh Vu đã phát ra tám chưởng bức bách Vũ Văn Hàn Đào phải lùi lại ba bước.

Vũ Văn Hàn Đào bình sanh đã trải qua bao nhiêu sóng gió, chạm trán bao nhiêu cao nhân, nhưng suốt đời hắn chưa thấy ai chưởng thế thần tốc như Tiêu Lĩnh Vu, bất giác hắn kinh hãi nghĩ thầm :

- Không hiểu thằng lỏi này học ở đâu được chưởng pháp mau lẹ đến thế ? Thật không khác chi nước sông đại giang âm âm đổ tới, khiến người ta không nhìn rõ để mà né tránh.

Trong lòng hắn càng khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu hơn nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đã có kế hoạch, chàng đẩy lùi Vũ Văn Hàn Đào rồi đột nhiên xoay tay phóng chưởng đánh về phía Triển Diệp Thanh.

Triển Diệp Thanh vùng trường kiếm lên thành vòng tròn ngăn chặn lấy cổ tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp tay xuống thu chưởng thế lại. Người chàng đã tiến về phía Triển Diệp Thanh phóng ra hai chưởng.

Chu Triệu Long thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh Vũ Văn Hàn Đào thì trong lòng vừa kinh hãi vừa nóng nảy, toan lên tiếng chất vấn, bỗng lại thấy chàng xoay mình tấn công Triển Diệp Thanh.

Chưởng pháp của Tiêu Lĩnh Vu nhanh như điện chớp.

Triển Diệp Thanh phản kích hai kiếm, trong khi đó Tiêu Lĩnh Vu đã tấn công 13 chưởng bức bách Triển Diệp Thanh phải lùi lại hai bước.

Trước tình thế này, chẳng những Triển Diệp Thanh ngấm ngấm xao xuyến mà cả Vân Dương Tử cũng kinh hãi ngăn người ra.

Mới trong quãng thời gian ngắn ngủi mà cả hai bên đều coi Tiêu Lĩnh Vu bằng con mắt khác thường.

Tiêu Lĩnh Vu cướp hết tiên cơ bằng cách tấn công chớp nhoáng. Đột nhiên chàng thu chưởng về lùi lại hai bước nói :

- Chúng ta còn đánh nhau nữa thì không chừng làm lỡ việc cứu tính mạng cho hai người. Nếu quý phái mà tin được tại hạ thì xin các hạ lui về phía sau.

Triển Diệp Thanh nghĩ thầm :

- Chính ra gã nắm chắc phần thắng mà cố ý giữ thế diện cho ta.

Liên thu trường kiếm về nói :

- Coi các hạ không phải là người thất tín. Vậy tại hạ hãy chờ xem.

Rồi gã cất bước từ từ lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó hai bên nói :

- Xin các vị hãy lùi ra xa ngoài một trượng.

Người trong trường không hiểu Tiêu Lĩnh Vu muốn giở trò gì nhưng cũng theo lời chàng lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đỡ Cát Thiên Nghi dậy đặt xuống bên Kim Hoa phu nhân rồi chàng ngồi vào giữa hai người. Chàng đặt tấm đá nam châm xuống, đưa tay ra giải huyết cho hai người, khẽ nói :

- Huyết kinh môn ở giữa cạnh sườn và đùi hai vị đều đã bị thủ pháp đặc môn của tại hạ điểm trúng không cử động được. Nhưng công lực hai vị chưa mất hết, chỉ vươn tay ra đều có thể đánh trúng vào chỗ nguy hại đối phương. Nếu hai vị cùng muốn chết thật thì lúc này nên ra tay đánh nhau để chết cả đi.

Chàng dừng lại đảo mắt nhìn hai người rồi tiếp :

- Hai vị đã không muốn động thủ hãy tránh thù hằn bởi các vị không quen biết không oán thù. Trên chốn giang hồ, chuyện thị phi, hiểm ác chẳng qua vì người đời tư tâm nhiều quá lại nặng lòng danh lợi. Nghe một vài câu tức khí đủ rút gươm đao đánh nhau thừa sống thiếu chết. Nếu ai cũng bình tâm nghĩ lại nhường nhịn nhau một bước thì trong võ lâm há chẳng sóng yên gió lặng ?

Chàng ngừng lại một chút rồi nghiêm nghị nói tiếp :

- Cát đại hiệp đã uống thuốc rồi nếu cảm thấy thương thế biến chuyển khá nhiều thì gặt đầu một cái. Bằng thuốc uống vào vô hiệu thương thế nặng hơn thì xin lắc đầu Thiên Nghi và Kim Hoa phu nhân trong lòng nảy ra nhiều cảm giác khó tả, không hiểu nên căm hận hay nên bẽ bàng, vì tình thế bức bách hai người cùng không phản kháng được đành để mặc Tiêu Lĩnh Vu sắp đặt.

Cát Thiên Nghi trầm ngâm một lúc rồi từ từ gặt đầu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu được vậy Cát đại hiệp uống là của thật thì xin lấy thuốc giải đưa cho tại hạ.

Cát Thiên Nghi thò tay vào bọc lấy một cái bình ngọc đặt xuống đất rồi giơ ba đầu ngón tay ra

Nguyên Kim Hoa phu nhân và Cát Thiên Nghi đều bị điểm vào á huyết nên không nói được.

Tiêu Lĩnh Vu cầm bình ngọc hỏi :

- Có phải uống một lúc ba viên thuốc này không ?

Cát Thiên Nghi lại gặt đầu.

Tiêu Lĩnh Vu mở nắp bình lấy ba viên thuốc đưa vào tay Kim Hoa phu nhân nói :

- Đây phu nhân uống đi ! Tuy phu nhân chuyên sử bách độc mà cũng như hiểu hết các chất độc trong thiên hạ.

Kim Hoa phu nhân nghĩ đến sự sinh tử đành phải uống thuốc vào.

Tiêu Linh Vu đẩy nắp bình lại, đưa bình lại cho Cát Thiên Nghi rồi quay lại hỏi Kim Hoa phu nhân :

- Đặng nhị hiệp có trúng độc không ?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu.

Tiêu Linh Vu lại nói :

- Thế thì y bị thương về chưởng lực rồi.

Kim Hoa phu nhân lại gật đầu.

Tiêu Linh Vu đưa cả hai tay giải khai á huyết cho hai người rồi nói :

- Bây giờ hai vị đều nói được cả rồi.

Cặp mắt Kim Hoa phu nhân chiếu ra những tia kỳ quang chăm chú nhìn vào mặt Tiêu Linh Vu.

Mụ chậm rãi nói :

- Chu Nhị trang chúa hiện đang ở phía sau. Hành động của tiểu huynh đệ đều lọt vào mắt gã. Gã về trang rồi chắc sẽ mách với Thảm Mộc Phong.

Tiêu Linh Vu nhăn nhó cười đáp :

- Tại hạ mới vào giang hồ chưa đủ duyệt lịch. Một bước xảy chân, hỡi hận thì cũng chậm mất rồi. Tại hạ dù không thích hành vi của Đại trang chúa, nhưng y là đại ca kết nghĩa... Hỡi ơi ! ...

Chàng buông tiếng thở dài rồi dừng lại không nói nữa.

Cát Thiên Nghi xen vào :

- Thảm Mộc Phong mười mấy năm trước đã gây nên trường kiếp sát kinh thiên động địa trong võ lâm. Khắp nơi tràn ngập mùi máu tanh hôi, ai cũng phần nộ.

Chương môn phái Thiếu Lâm thống lãnh mười tám vị cao tăng bày La Hán trận vây hãm hắn. Nhưng hắn là một nhân vật ghê gớm, mình đã bị trọng thương mà còn trốn ra khỏi trận được. Không ngờ ngày nay hắn lại tái xuất giang hồ.

Tiêu Linh Vu thò tay vào bọc móc ra một viên linh đan nói tiếp :

- Viên thuốc này của gia sư tặng cho tại hạ, công hiệu tuyệt đại, có thể cải tử hoàn sinh. Lệnh đệ bị trúng chưởng lực chứ không trúng độc, uống vào là khỏi.

Chàng đưa viên thuốc vào tay Cát Thiên Nghi rồi giải khai huyết đạo ở nơi chân cho hắn.

Cát thiên Nghi nói :

- Ôn to không thể nói chuyện báo đền. Anh em tại hạ cùng sống ngày nào là nhớ đến công cuộc bữa nay ngày ấy.

Hắn đứng dậy rảo bước đi ngay.

Cát Thiên Nghi nói chuyện với Vân Dương Tử và Triển Diệp Thanh mấy câu rồi cùng nhau trở gót đi luôn.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tiểu huynh đệ ! Người ta đi hết rồi, sao tiểu huynh đệ còn chưa giải khai huyết đạo cho ta ?

Tiêu Lĩnh Vu vỗ vào huyết đạo Kim Hoa phu nhân nói :

- Được phu nhân có lòng chiếu cố tại hạ cảm kích vô cùng ! Nhưng tại hạ mong rằng từ nay phu nhân giảm bớt hành vi ác nghiệp làm nhiều điều lành để tạo phúc cho võ lâm.

Kim Hoa phu nhân đứng dậy đáp :

- Những chuyện về sau để sau này hãy bàn đến. Bữa nay ta nhờ tiểu huynh đệ cứu mạng, nhưng lại chịu đủ thứ sắp đặt của tiểu huynh đệ, chẳng hiểu nên coi tiểu huynh đệ là bạn hay thù ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Là thù hay là bạn cũng chỉ do ý niệm của phu nhân mà ra.

Kim Hoa phu nhân cười nói :

- Tiểu huynh đệ còn nhỏ mà thừa khí phách anh hùng. Đáng tiếc lại đi cùng đường với Thâm Mộc Phong. Nếu ta đoán không lầm thì sau này anh em tiểu huynh đệ sẽ gây nên cuộc tàn sát lẫn nhau.

Lúc này Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào chạy tới nơi, nên Tiêu Lĩnh Vu không nói nữa.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi : .

- Thương thế phu nhân ra sao ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Vũ Văn huynh bất tất phải quan tâm.

Rồi trở gót đi luôn.

Chu Triệu Long quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tam đệ cứu Cát Thiên Nghi rồi ư ?...

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đồng thời cứu cả Kim Hoa phu nhân nữa.

Chu Triệu Long nói :

- Đại ca mà biết vụ này thì e rằng...

Gã biết mình lỡ lời liền dừng lại không nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhị ca bất tất phải nhọc lòng. Nếu đại ca có quả trách, tiểu đệ xin tự gánh lấy

Chu Triệu Long nhìn Kim Lan, Ngọc Lan đứng ở đằng xa, hỏi :

- Hai con nha đầu này thật là lớn mật, bọn mi dám tới đây để coi nhiệt náo ư

.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đó là tiểu đệ bức bách bọn chúng. Nhị ca bắt tất trách chúng làm chi.

Chu Triệu Long nói :

- Tam đệ mới tới đây, chưa hiểu qui củ trong trang đã đành, nhưng hai con nha đầu kia đã biết luật lệ còn cố ý phạm vào.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn hai hán tử mặc áo hồng và hai tên mặc áo trắng đứng ở phía sau Chu Triệu Long, chàng nhận thấy mặt hai hán tử mặc áo hồng đã đỏ càng đỏ thêm. Mặt hán tử áo trắng đã trắng càng trắng hơn, bất giác chàng sinh lòng khiếp sợ nghĩ thầm :

- Bốn gã này không lộ vẻ gì, coi chẳng khác tượng gỗ mà sao lại hung dữ như quỷ nhập tràng ?

Nhưng bề ngoài chàng tươi cười nhìn Chu Triệu Long đáp :

- Đại ca đã để hai thị cho tiểu đệ làm tỳ nữ kề cận bên mình, dĩ nhiên bọn chúng không dám cự tuyệt mệnh lệnh tiểu đệ. Nếu nhị ca mà trách mắng thì cứ trách mắng một mình tiểu đệ là đủ.

Chu Triệu Long ngăn người ra nói :

- Vụ này tiểu huynh cũng không chủ trương được, phải chờ đại ca xử lý...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

Nếu Tam đệ bức bách chúng đi theo thì tiểu huynh nghĩ rằng hoặc giả đại ca cũng tha tội cho chúng.

Gã thò tay vào bọc lấy ra một lá cờ nhỏ màu đỏ phất một cái. Bốn quái nhân trơ như xác chết đang đứng sừng sững, đột nhiên trở gót cất bước.

Động tác của bốn quái nhân rất kỳ lạ. Chúng nhảy một cái ra xa mấy trượng. Bóng người chỉ thấp thoáng mấy cái rồi mất hút. .

Tiêu Lĩnh Vu thấy thân pháp của bốn quái nhân chạy rất lẹ thì trong lòng ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm :

Khinh công mấy người này cũng ghê gớm lắm.

Hiện giờ những người phái Võ Dương đã nâng đỡ Chung Nam Nhị Hiệp đi hết rồi.

Vũ Văn Hàn Đào và Kim Hoa phu nhân cũng đi luôn không còn thấy bóng đâu nữa.

Trong trường chỉ còn lại Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu .

Ngọc Lan, Kim Lan cũng ở lại nhưng đứng xa ngoài ba trượng.

Chu Triệu Long từ từ cuộn lá cờ cất đi nói :

- Chúng ta về thôi !

Rồi gã cất bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu chạy tới sát lưng gã hỏi :

- Nhị ca ! Tiểu đệ trong lòng có điều chưa rõ, không biết có nên hỏi lại Nhị ca chăng ?

Chu Triệu Long dương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi :

- Trong lòng Tam đệ có điều chi nghi vấn ? Phải chăng là bốn người vừa đi

đó không ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Phải rồi ! Bốn người đó có phải là đệ tử ở Bách Hoa Sơn Trang chúng ta không ?

Chu Triệu Long trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Thân thể của họ có chỗ đặc biệt. Kể họ như đệ tử Bách Hoa Sơn Trang cũng phải, mà bảo không đúng là đệ tử trong trang cũng phải.

Tiêu Linh Vu nói :

- Nhị ca nói vậy khiến cho tiểu đệ lại càng hồ đồ.

Chu Triệu Long nói :

Bọn họ cũng do một tay đại ca điều động tới đây, nhưng trên danh nghĩa họ không phải là đồ đệ của đại ca.

Tiêu Linh Vu lắc đầu nói :

- Tiểu đệ vẫn không hiểu.

Chu Triệu Long cười mát nói :

- Sự thực tiểu huynh cũng không hiểu rõ nội tình. Nếu Tam đệ muốn biết tận tường thì phải gặp đại ca mới được.

Tiêu Linh Vu nói :

- Tiểu đệ thấy đây muốn hỏi mà chơi. Nhị ca đã không biết thì bỏ đi. Câu chuyện nhỏ này không tiện đưa ra hỏi đại ca.

Chu Triệu Long nói :

- Trời không còn sớm nữa. Giờ Ngọ đại ca mở tiệc tiễn hành. Tiểu huynh cũng phải chuẩn bị lễ vật đưa tặng Tam đệ.

Tiêu Linh Vu nói :

- Đó là chỗ anh em, hà tất nhị ca phải nhọc lòng.

Chu Triệu Long cười nói :

- Về lễ nghi không thể khiếm khuyết được.

Ngọc Lan, Kim Lan đi theo hai người về Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Linh Vu thu xếp quần áo để sắp động thân, chàng chạy thẳng về Lan Hoa tịnh xá.

Chàng thu dọn rất mau lấy ít quần áo nhẹ nhàng rồi quay đầu nhìn lại thì thấy hai ả nữ tỳ vẫn sóng vai đứng ở cửa phòng. Mọi ngày thì hai ả đã đi lấy nước rửa mặt cùng đồ điểm tâm cho chàng, nhưng bữa nay khác hẳn, hai ả vẫn mặc võ phục đeo kiếm chứ không thay đồ.

Hai ả quì xuống nói :

- Nô tỳ thâm tạ Tam gia. Kính chúc Tam gia thượng lộ bình yên.

Chúng lạy phục xuống đất rồi đứng dậy song song bỏ đi.

Tiêu Linh Vu trông sau lưng hai ả nghĩ thầm :

- Sau khi ta đi rồi, hai ả này tất bị hành hạ. Chi bằng đem chúng đi theo rồi khỏi nơi đây để chúng xa chạy cao bay.

Quyết định chủ ý rồi, nhưng chàng chưa nói rõ cho hai ả biết.

Một làn gió nhẹ thổi qua đưa theo mùi hương thoang thoảng.

Tiêu Lĩnh Vu lấy cuốn Tam Kỳ chân quyết và bức họa Ngọc Tiên Tử để khi dự tiệc sẽ trao lại cho Thẩm Mộc Phong. Chàng đã phát giác ra trong Bách Hoa Sơn Trang này đầy âm mưu cùng sát khí khủng khiếp, nếu chàng còn ở lại, nhất định phải nhuộm máu tanh. Chàng quyết tâm rời khỏi nơi đây, mượn tiếng về thăm hỏi thân quyến rồi không trở lại nữa.

Chàng chợt động tâm nghĩ thầm :

- Ta đi chuyến này không trở lại nữa, không hiểu năm nào tháng nào mới có cơ hội tới đây. Bây giờ ta hãy đem bức họa Ngọc Tiên Tử ra coi lại.

Chàng liền mở bức họa đặt trên bàn chú ý nhìn thì thấy người đàn bà dung nhan tuyệt thế tay cầm bó hoa hồng. Nàng sẽ hé môi anh đào để lộ hai hàm răng đều đặn cực kỳ xinh đẹp mà kêu gọi xuân tình.

Tiêu Lĩnh Vu coi một lúc rồi khen thầm :

- Cổ nhân có nói sắc không làm mê người mà người tự mê muội quả là đúng lắm. Nếu người trong tranh còn sống thật há chẳng là một thứ yêu tinh gieo họa...

Một cơn gió mạnh thổi lọt bức rèm. Một tia sáng mặt trời từ ngoài chiếu vào đúng giữa lòng hoa hồng.

Tiêu Lĩnh Vu chợt thấy nhị hoa lòi ra một chút. Phần lòi ra đột ngột này rất nhỏ bé nếu không có ánh mặt trời chiếu vào thì mục quang ai dù sắc bén đến đâu cũng chẳng nhìn thấy được.

Tiêu Lĩnh Vu cho là vì mặt bàn không bằng phẳng mà có ánh lòi ra. Bất giác chàng đưa ngón tay trở ra khẽ sờ vào...

Thời Thiên Đạo lưu lại bức họa Ngọc Tiên Tử này ở nhân gian để cho mọi người xem ngắm say sưa nét bút thần tình, nhưng những người tài trí tuyệt luân lại đặt ra nhiều giả thuyết. Người thì cho là Thời Thiên Đạo vẽ nét họa cũng như vẽ võ công đều siêu quần xuất chúng thời bấy giờ. Y còn tự biết trước ngày tới số nên đã đốt hết mọi bức họa, chỉ lưu lại một bức Ngọc Tiên Tử, có thể nói là trong cuộc đời họa sĩ y chỉ có một bức này nên lưu lại hậu thế. Nhưng bảo y có dụng tâm khác cũng rất hợp lý nên đã đặt ra nhiều phỏng đoán.

Nhất thuyết lại nói Thời Thiên Đạo hồi còn nhỏ mê một cô gái đẹp rồi sau cô này rời bỏ y đi lấy người khác. Y nhớ mối tình cũ rồi vẽ ra bức họa Ngọc Tiên Tử để tỏ lòng quyến luyến. .

Lại có người đồn vị cô nương đó không phải đi lấy người khác nhưng mắc tuyệt chứng mà chết.

Thời Thiên Đạo bị thương quá đau liền đóng cửa học vẽ. Y vẽ ra dong mạo cô nương kia. Trong đời y ngoài bức "Chúng tinh phúng nguyệt đồ" còn đều ra vẽ vị cô nương đó.

Người ta còn bảo:

- Cả bức "Chúng tinh phúng nguyệt đồ" cũng vì cô đó mà vẽ và đại ý nói : trong thiên hạ nhiều người đẹp nhưng không ai bằng cô, tỷ như bao nhiêu vì sao cũng không sáng tỏ bằng một vùng nguyệt .

Một thuyết nữa nói là Thời Thiên Đạo có lưu lại võ công của mình trong bức họa Ngọc Tiên Tử. Y là người tài tình có thể đem võ công vào nét bút, nhưng phải là người trí tuệ hơn đời, hàng ngày coi đến bức họa mới dần dần nhận ra được.

Đại khái hai truyền thuyết trên làm chấn động trái tim nhiều người. Nhưng gần đây bậc trí giả thiên về thuyết thứ hai. Họ nhận rằng Thời Thiên Đạo tài tình tuyệt thế không muốn theo người tục thông thường nên không chịu thu đồ đệ, nhưng đến lúc sắp hết đời lại hối tiếc bản lãnh vô song của mình đem chôn xuống suối vàng không còn dấu vết thì chẳng can tâm, nên chỉ đốt những bức họa khác mà lưu bức Ngọc Tiên Tử lại để dẫn dụ người đời chú ý tìm ra võ công trong bức vẽ.

Tuy người giang hồ rất xôn xao về lời đồn đại mà thực ra ít ai được ngó thấy bức họa Ngọc Tiên Tử. Cũng vì ít người ngó thấy nên lời đồn càng thêm vẻ thần bí và thanh danh về bức họa Ngọc Tiên Tử lại càng lên cao.

Nhưng trong võ lâm không thiếu gì bậc đại trí tuệ, do hai thuyết lưu truyền trên đây họ đã nảy ra lòng ngờ vực.

Bọn họ công nhận bức họa Ngọc Tiên Tử quả có điều chi bí ẩn nhưng không phải là nó có mục đích đến võ công trong bức vẽ, vì thuyết đó như gần hoang đường . Võ công Thời Thiên Đạo cao thâm là một điều người đời ai cũng biết. Vậy thì vền vền trên một bức Ngọc Tiên Tử y không thể đem những điều bao la bát ngát về võ công mà dấu vào đó được. Việc dùng họa đồ để dấu võ công thượng thặng không phải là việc khó, nhưng vừa muốn dấu võ công mà vừa muốn vẽ cho một bức tranh tuyệt đẹp thì sức người không thể làm được.

Giả thuyết này không đồn đại rộng ra trong võ lâm vì những bậc đại trí tuệ không muốn tiết lộ điều bí ẩn trong lòng mình với mọi người.

Thẩm Mộc Phong lấy bức Ngọc Tiên Tử đã phí mất nửa đêm để tìm ra điều bí mật trong bức vẽ rồi cũng đành thất vọng.

Tiêu Lĩnh Vu vì vô tình sờ ngón tay vào lòng hoa một cái mà bật ra sự quái dị.

Chàng thấy nhị hoa hồng đột nhiên rời ra rồi rớt xuống. Phía sao có viết mấy chữ rất nhỏ nhìn kỹ mới thấy. Mấy chữ đó là : "mở góc quần mé tả mỹ nhân"...

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra. Chàng không ngờ bức họa một người khuynh quốc lại có chuyện quái dị này.

Chàng còn đang điều tra ra xem cách vén gấu quần bức vẽ lên bằng cách nào

thì đột nhiên nghe có tiếng bước chân người vọng tới. Chàng quay đầu nhìn ra thì Thảm Mộc Phong, con người cao lớn, đang lù lù đi tới. Bức rèm vén lên, một cơn gió thổi vào. Tay Tiêu Lĩnh Vu đang cầm chút nhị hoa bất giác rời tay theo gió bay đi.

Thảm Mộc Phong ngó Tiêu Lĩnh Vu bằng nét mặt bình thản, không tươi cười mà cũng không giận dữ. Bất cứ ai nhìn vẻ mặt hắn cũng khó đoán ra được hắn vui mừng hay hắn giận dữ.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình chấp tay nói :

- Không biết đại ca giá lâm để ra ngoài nghênh tiếp thật là có lỗi.

Thảm Mộc Phong khẽ gật đầu. Hắn không nói gì, hai tay chấp để sau lưng từ từ đi tới

Hắn dừng lại trước cái bàn có đặt bức họa Ngọc Tiên Tử. Hắn coi kỹ bức họa để điều tra lại một lượt. Mặt hắn đang lạnh lùng bỗng lộ ra một nụ cười mát mẻ :

- Tam đệ đã coi thấy điều chi bí ẩn trong bức họa này chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Hồngбет ! Nhị hoa trong bông hồng này bị ta làm rớt, e rằng hắn ngó thấy rồi.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy sắc hoa như cũ, lòng hoa không có gì khác lạ, dường như nhị hoa vừa nhú lên chẳng có gì khác trước.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 53

Tiêu Lang Thi Triển Hồi Hoàn Thủ

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm :

- Nhà thần họa Thời Thiên Đạo quả không hổ là người tài hoa tuyệt thế. Ngoài nét vẽ tuyệt diệu võ công tinh thâm, cả đến tâm cơ người thường cũng không bì kịp.

Lòng chàng nghĩ vậy miệng chàng đồng dặc đáp :

- Kiên thức của tiểu đệ kém cỏi, không nhận thấy chỗ nào quái dị .

Thẩm Mộc Phong mắt chiếu ra những tia hàn quang lạnh lẽo nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu tựa hồ muốn tra xét điều bí ẩn trong tâm khảm chàng.

Nhưng lòng hoa trở lại như cũ chẳng có chỗ nào sơ hở, Tiêu Lĩnh Vu rất vững dạ, cặp mắt sắc bén của Thẩm Mộc Phong cũng không nhìn ra được chỗ nào khả nghi.

Tiêu Lĩnh Vu chớp mắt hai cái cười mát hỏi :

- Đại ca ngó tiểu đệ như vậy không hiểu có dụng ý gì.

Thẩm Mộc Phong nhún vai cười ha hả đáp :

- Nếu trong lòng Tam đệ chẳng có điều chi bí ẩn, bắn khoãn, thì tiểu huynh ngó một hồi cũng chẳng hề gì.

Tiếng cười đột nhiên im bặt, Thẩm Mộc Phong rời cặp mắt khỏi mặt Tiêu Lĩnh Vu đảo nhìn bốn phía trong nhà.

Tiêu Lĩnh Vu hơi chần động tâm thần, thầm nghĩ :

- Thằng cha này quả nhiên là nhân vật rất lợi hại, soi xét cả đến chỗ ly tiểu huynh đệ nhỏ bé. Chắc hẳn đã nhìn ra rồi mình thoáng lộ vẻ kinh ngạc nên hẳn mới có ý tìm kiếm... .

May ở chỗ nhị hoa đã theo gió bay ra ngoài cửa sổ.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn khắp trong nhà một lượt rồi chậm rãi nói :

- Tam đệ ! Giả tử trong phòng này có vật gì nhỏ bé như mũi kim gậy cũng chẳng thể qua được nhãn thần của tiểu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thần mục của đại ca thật là sắc bén ! Tiểu đệ không thể bì kịp trong muôn một.

Thẩm Mộc Phong ngồi xuống chiếc ghế bên bàn nói :

- Sau năm năm nữa, những anh hùng thiên hạ chỉ có Tam đệ là đủ sức địch lại tiểu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng kinh hãi, nhưng ngoài miệng chàng mỉm cười đáp :

- Đại ca quá khen, tiểu đệ tuy được danh sư truyền thụ tuyệt học nhưng tư

chất kém cỏi, học nghệ chưa ăn thua gì.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Dù võ công Tam đệ có cao thâm hơn hiện nay thì tiểu huynh vẫn không coi vào đâu. ..

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Đại ca nói phải lắm !

Thẩm Mộc Phong lại nói tiếp :

- Tiểu huynh muốn nói về tài trí cùng ứng biến của Tam đệ. Hiện giờ Tam đệ còn là viên ngọc chất phát, nếu được mài dũa tất thành một bậc đại trí tuệ. Vừa rồi tiểu huynh được thấy tài ứng biến của Tam đệ càng vững tin lời tiên liệu của mình không thể nào sai lầm...

Tiêu Lĩnh Vu là người thông tuệ lại được Trang Sơn Bồi giảng cho nghe những anh hùng nổi tiếng trên chốn giang hồ hơn trăm năm nay, cùng là những chuyện cũ võ lâm của các bậc trí dũng tuyệt luân, nhưng chàng mới ra khỏi lều gianh chưa đủ lịch duyệt nên nghe lời Thẩm Mộc Phong vừa có ý khoa trương

vừa có ý châm thọc mà chàng không nghĩ ra lời biện luận.

Thẩm Mộc Phong lại nói tiếp :

- Lúc tiểu huynh vừa vào đây nhắc thấy vẻ mặt Tam đệ ra chiều khác lạ liền đoán chắc trong lòng Tam đệ có điều chi bí ẩn. Trên bàn lại đặt bức vẽ, nếu tiểu huynh đoán không lầm thì điều bí ẩn đó có liên quan đến bức họa này.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng áy náy, muốn đưa lời bài bác, song chàng chợt động tâm nghĩ thầm :

- Nói nhiều tất sinh lầm lỡ. Chi bằng lẳng lặng để hấn không biết đâu mà mò.

Chàng liền tùm tùm cười chứ không nói gì.

Quả nhiên thái độ này ra ngoài sự tiên liệu của Thẩm Mộc Phong. Hấn chờ lâu không thấy Tiêu Lĩnh Vu trả lời liền chau mày nói tiếp :

- Nhưng chỉ trong khoảnh khắc Tam đệ đã khôi phục lại vẻ trấn tĩnh khiến cho tiểu huynh rất khâm phục. Có điều tiểu huynh vẫn tự tin sự quan sát của mình không thể lầm được. Chẳng hiểu Tam đệ nghĩ sao ?

Giọng lười của hấn có ý bức bách Tiêu Lĩnh Vu phải lên tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Đại ca có điều giáo huấn tiểu đệ rửa tai nghe.

Thẩm Mộc Phong đang ngồi đứng bật dậy cả cười nói :

- Hay cho đệ rửa tai nghe !

Tiêu Lĩnh Vu thấy tiếng cười của hấn lạnh lẽo chứa đầy sát khí chàng không khỏi nao loạn tâm thần.

Tiếng cười tiếp tục vang lên không ngừng quanh quẩn ở trong nhà làm chấn động màn tai.

Tiêu Linh Vu ngậm vận nội lực để chống lại tiếng cười. Ngoài mặt chàng giữ vẻ bình tĩnh.

Bỗng nghe một tiếng la khê vang lên lẫn vào trong tiếng cười.

Thẩm Mộc Phong ngừng tiếng cười ngừng đầu nhìn lên thì thấy Ngọc Lan nét mặt rất thê thảm, toàn thân run bần bật, tay thị cầm khay trà, nhưng chung trà bằng sứ rất xuống vỡ tan tành.

Vẻ mặt của Thẩm Mộc Phong đang làm lý bỗng hiện ra mặt tươi cười, hấn cất tiếng hỏi :

- Tam trang chúa đã quyết định sau giờ Ngọ lên đường về quê thăm thân quyến. Các người có đi theo không ?

Ngọc Lan đáp :

- Bọn nô tỳ nhất nhất tuân theo mệnh lệnh của Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười nói :

- Vụ này do Tam trang chúa quyết định, không hiểu y chịu cho các người đi theo không ?

Tiêu Linh Vu nói ngay :

- Tiểu đệ đang thỉnh cầu đại ca là hai nữ tỳ Kim Lan và Ngọc Lan đầu óc thông minh khiến cho tiểu đệ rất vui lòng. Chuyến này tiểu đệ về quê muốn cho chúng đi theo giúp đỡ. Không hiểu đại ca có ưng thuận chăng ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Kim Lan, Ngọc Lan quả là hai thị tỳ hay nhất trong Bách Hoa Sơn Trang, trách gì Tam đệ chẳng tin yêu ? Huống chi võ công chúng cũng vào hạng khá, tâm cơ ứng biến đều có đủ. Tam đệ có cho chúng đi theo để trông nom ở dọc đường thì tiểu huynh mới được yên tâm.

Tiêu Linh Vu chợt nhớ tới Đường Tam Cô. Chàng nghiêng mình thi lễ nói :

- Đa tạ đại ca. Tiểu đệ còn...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Đã là anh em trong nhà hà tất phải tạ ơn ?

Tiêu Linh Vu nói :

- Tiểu đệ còn một điều thỉnh cầu đại ca.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tam đệ nói đi. Việc gì mà tiểu huynh làm được là ưng thuận.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Đường cô nương phạm điều cấm giới bản trang nên bị tạm cầm tù, liệu đại ca có thể buông tha được chăng !

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Tam đệ biết khá nhiều đấy nhỉ ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tiểu đệ đã giữ địa vị Tam trang chúa thì dĩ nhiên phải để tâm đến mọi việc trong Bách Hoa Sơn Trang.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tam đệ cũng muốn cho y theo về quê thăm nữa ư ?

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm :

- Ta mà không chịu cho y đi cùng thì e rằng y khó lòng rời khỏi Bách Hoa Sơn Trang.

Chàng liền đáp :

- Tiểu đệ tuy có ý như vậy, nhưng chưa hiểu Đường Tam Cô có chịu đi không ?

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tam đệ phong tư anh tuấn, khí độ phi phàm. Chính là một nhân vật mà bọn thiếu nữ rất mong ước, tiểu huynh chắc chắn khi nào Đường Tam Cô lại không chịu.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Đại ca bằng lòng tha y rồi chăng ?

Thẩm Mộc Phong đáp : .

- Có bao giờ tiểu huynh cự tuyệt lời yêu cầu của Tam đệ.

Tiêu Linh Vu nhẹ nhàng tiếng thở dài nói :

- Gặp hồi trong trang lắm việc, tiểu đệ không nên đi là phải, nhưng tác dạ nhớ song thân không thể cầm lòng được...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Tam đệ phải bắt tất bản khoản điều đó, cốt sao đi mau chóng về để tiểu huynh mở cuộc đại hội quần hùng giới thiệu Tam đệ là được.

Tiêu Linh Vu bụng bảo dạ :

- Ta mượn tiếng về thăm quê nhà để lìa bỏ nơi đây, không chịu giúp hắn làm điều tàn ác thì còn trở lại đây làm chi nữa ?

Nhưng ngoài miệng chàng đáp :

- Tiểu đệ mong chóng xong việc để trở về bản trang.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiểu huynh đã đặt tiệc tiễn hành. Gần đến giờ ngọ rồi, Tam đệ chuẩn bị hết cả đi. Sau khi dự tiệc lập tức lên đường.

Hắn nói rồi xoay mình cất bước. .

Tiêu Linh Vu nhìn bóng sau lưng Thẩm Mộc Phong mất hút rồi quay lại hỏi Ngọc Lan :

Người sợ Đại trang chúa lắm phải không ?

Ngọc Lan thở dài nói :

- Tam gia dự yến bữa nay phải cẩn thận mới được.

Thị cúi xuống lượm những mảnh chén vỡ lật đặt đi ngay.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm :

- Thẩm Mộc Phong ngoài tính đa nghi, đối với mình thật cặn tình tận nghĩa mà sao Ngọc Lan lại dặn mình ăn tiệc phải cẩn thận. Nhưng thị đã dặn như

vậy ta cũng nên coi chừng...

Chàng thu xếp hành trang, cuốn bức Ngọc Tiên Tử cất vào bọc rồi cất bước đi về phía đại sảnh.

Trong nhà đại sảnh quả nhiên đã bày tiệc lớn.

Thẩm Mộc Phong, Chu Triệu Long, Kim Hoa phu nhân cùng Vũ Văn Hàn Đào đều ngồi yên vị cả rồi. Điều khiển Tiêu Lĩnh Vu kinh nghi hơn là cả Đường Tam Cô cùng ngồi vào khách vị trên cao.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách vỗ tay vào ghế nói :

- Tiểu huynh đệ ! Lại đây mau ! Đây là chỗ ngồi của tiểu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu đi gần đến chỗ ngồi lấy bức họa Ngọc Tiên Tử ra nói :

- Xin phu nhân thu lại bức họa này.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Bức họa này tỷ tỷ đã định tặng cho tiểu huynh đệ, nhưng đã là bức tranh tuyệt đẹp để tỷ tỷ giữ cho hay hơn.

Mụ đón lấy bức họa cất vào bọc. . .

Thẩm Mộc Phong ngấm ngầm để ý nhìn thần sắc Tiêu Lĩnh Vu dường như hẳn muốn tìm ra chỗ sơ hở trên vẻ mặt chàng.

Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu vẫn bình tĩnh, không lộ vẻ gì khác lạ thì trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Chẳng lẽ ta lại đoán lầm ?

Tiêu Lĩnh Vu lại lấy cuốn Tam kỳ chân quyết ra nói.

- Đại ca của tại hạ bảo đem cuốn Tam kỳ chân quyết này giao cả cho phu nhân giữ lấy.

Kim Hoa phu nhân lại đón lấy cuốn sách nói :

- Được rồi ! Để tỷ tỷ coi xong sẽ trao lại cho Đại trang chúa cất giữ.

Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu lên nói :

- Tam đệ đi sớm rồi về cho chóng.

Tiêu Lĩnh Vu nâng chung rượu toan uống chợt nhớ lời Ngọc Lan đâm ra do dự.

Thẩm Mộc Phong vờ đi như không thấy gì tự hắn uống một hơi cạn chung.

Chu Triệu Long tủm tỉm cười nâng chung rượu lên nói :

- Chúc Tam đệ dọc đường gặp mọi sự may mắn.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tiểu huynh đệ hãy trân trọng.

Vũ Văn Hàn Đào chúc :

- Tam trang chúa đi chuyến này được mọi sự vui vẻ.

Bọn người nâng chung đều uống cạn nhưng chung rượu của Tiêu Lĩnh Vu Vẫn còn đầy. Chàng bẽn lẽn nghĩ thầm :

- Dù chung rượu này là độc được uống vào đứt ruột mình cũng phải uống chứ biết sao bây giờ ?

Chàng nâng chung rượu lên toan nhấp thì một thanh âm nhỏ nhẹ lọt vào tai :
- Rượu này không uống được đâu.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm, liền phong tỏa đường hô hấp rồi đổ chung rượu vào miệng nhưng không nuốt xuống bụng. Đoạn chàng từ từ ngồi xuống.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này chàng đã biết rõ mình đang lâm vào tình trạng rất nguy hiểm, ở giữa nơi đầy sát khí, cần phải bình tĩnh đối phó với cục diện.

Ngoài mặt chàng thản nhiên như không có chuyện gì, nhưng trong lòng đề ý ngấm ngấm dò xét xem người đã dùng phép truyền âm cảnh cáo chàng là ai. Trong nhà đại sảnh, ngoài mấy người đang ngồi dự tiệc chỉ còn hai ả nữ tỳ áo xanh. Nếu là người trong bàn tiệc thì chỉ có Đường Tam Cô hoặc Kim Hoa phu nhân, nhưng hai người này lại không máy môi, hướng chỉ thanh âm kia rất lạ tai, chàng chưa từng nghe thấy bao giờ.

Thẩm Mộc Phong thấy Tiêu Lĩnh Vu uống chung rượu vào rồi liền cầm đĩa nói :

- Tam đệ nóng lòng về quê, vậy chúng ta ăn uống cho lệ để y còn thượng lộ Tiêu Lĩnh Vu cũng cầm đĩa gấp thức ăn, nhưng không dám đưa vào miệng, vì còn ngậm rượu chưa nuốt xuống, không thể ăn gì được.

Lại nghe thanh âm lạ tai và nhỏ bé cảnh cáo :

- Nếu Tam trang chúa không nghe lời ta uống rượu độc vào thì suốt đời sẽ bị Thẩm Mộc Phong kiềm chế. Trừ khi gặp Độc Thủ Dược Vương mà lão chịu cứu trị cho mới thoát được. Còn không nuốt rượu độc vào thì mau mau nghĩ cách nhờ ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nhắc đến Độc Thủ Dược Vương liền nhớ tới vụ lấy máu đêm trước, lòng chàng tin được đến tám phần đúng là lão rồi.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng tìm ra được diệu kế. Chàng ngấm ngấm lấy một đồng chế tiền, vận chỉ lực búp tròn lại rồi cho tay xuống găm bàn liệng ta ngoài.

Nguyên chàng đã học được Hồi hoàn thủ pháp tuyệt thế vô song của Liễu Tiên Tử.

Đồng tiền vo tròn lại tự găm bàn bay ra ngoài rồi lại vòng vèo do cửa sổ bay vào lướt qua bên tai Chu Triệu Long rớt xuống bát canh bàn tiệc đánh chát một tiếng, nước canh bắn lên tung tóe. Cái bát sứ vỡ tan tành.

Biến cố đột ngột này ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Những tay cao thủ hạng nhất ngồi trên bàn tiệc cũng không ai kịp ra tay bắt ám khí.

Tiêu Lĩnh Vu liền ấn tay xuống mặt bàn tung mình bay vọt qua cửa sổ.

Chân chàng vừa chạm đất lại lộn người đi nhảy lên nóc nhà. Chàng mượn cơ hội này để nhổ rượu độc trong miệng ra ngoài.

Bóng người thấp thoáng, Chu Triệu Long và Kim Hoa phu nhân cùng Vũ Văn Hàn Đào cùng chia nhau theo mấy cửa sổ bay ra rồi nhảy lên nóc nhà.

Kim Hoa phu nhân khẽ nói :

- Tiểu huynh đệ thân pháp mau lẹ vọt ra trước có nhìn thấy tông tích địch nhân không ?

Tiêu Linh Vu lắc đầu đáp :

- Không thấy gì hết.

Chu Triệu Long cũng hỏi :

- Không biết kẻ nào trà trộn vào Bách Hoa Sơn Trang ?

Kim Hoa phu nhân cười rộ nói móc :

- Nhị trang chúa đã bảo quý trang phòng bị thâm nghiêm chẳng kém gì tường đồng vách sắt mà bữa nay giữa ban ngày có kẻ lớn mật dám trà trộn vào trong trang đến gần tòa đại sảnh ?

Chu Triệu Long đảo mắt nhìn quanh một lượt thì chỉ thấy bốn bề im lặng như tờ không một tiếng động.

Gã chau mày nói :

- Câu chuyện này bữa nay thật là kỳ quái ! ...

Kim Hoa phu nhân quan sát tình hình bốn mặt thì thấy bụi hoa gần tòa đại sảnh nhất cũng cách tới ba trượng mà lại không đúng phương hướng . do đó ám khí liệng vào. Trong lòng mù không khỏi chấn động, ngoài miệng mù vẫn tươi cười nói :

- Chà ! Người tới đây uyển lực rất mạnh. Hắn đứng xa ngoài năm trượng mà liệng ám khí vào sảnh đường được.

Chu Triệu Long nóng cả mặt mày. Đột nhiên gã vỗ tay ba tiếng cất cao giọng hỏi :

- Những ai bảo vệ trang viện bữa nay ?

Bỗng thấy mười mấy đại hán võ phục dắt binh khí từ trong những bụi hoa bên mặt chạy tới.

Chu Triệu Long từ trên nóc nhà nhảy xuống trước . Bọn Kim Hoa phu nhân cùng nhảy xuống theo.

Những đại hán võ phục đã chạy tới nơi đứng thành hàng chữ nhất.

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ thầm trong bụng :

- Động tác của bọn này mau lẹ như vậy thì hiển nhiên võ công chúng đã vào hạng thượng thặng. Bách Hoa Sơn Trang bề ngoài coi như chẳng phòng bị mà sự thực cách phòng thủ rất nghiêm mật. Đừng nói địch nhân khó lòng giữ được hành tung ẩn bí mà cả đến những tân khách cũng đều ở trong vòng giám thị của chúng.

Mười mấy đại hán võ phục kia đều khoanh tay thi lễ nói :

- Nhị trang chúa hô hoán bọn tiểu nhân có điều chi dạy bảo ?

Chu Triệu Long đáp :

- Các người có phát giác ra hành tung địch nhân trà trộn vào trang không ?

Mười mấy đại hán nghe hỏi đều sững sốt, ngo ngác nhìn nhau không ai thốt nên lời.

Hồi lâu mới có một tên đáp :

- Bọn tiểu nhân đều canh gác rất nghiêm cẩn, không một ai giải đãi mà tuyệt chẳng thấy bóng tên địch nào.

Chu Triệu Long bị Kim Hoa phu nhân chê cười, lửa giận bốc lên ngùn ngụt lớn tiếng hỏi :

- Không địch nhân trà trộn vào đây thì ám khí tự mọc cánh tận ngoài xa bay vào sảnh đường chẳng ?

Mười mấy đại hán nghe nói có ám khí bắn vào sảnh đường đều cả kinh thất sắc. Qui luật trong trang rất nghiêm mật mà để xảy ra chuyện này, chúng cảm thấy mình khó lòng tránh khỏi trọng phạt.

Bỗng nghe thanh âm Thảm Mộc Phong từ trong sảnh đường vọng ra :

- Nhị đệ không nên phiền trách họ. Vụ này không liên can gì đến chúng cả. Thanh âm không lớn mà vọng đi rất xa, mọi người đều nghe rõ.

Chu Triệu Long trước nay không bây giờ dám trái lệnh dụ của Thảm Mộc Phong.

Hắn vẫy tay nói :

- Các người đi đi !

Rồi gã trở gót vào sảnh đường.

Mười mấy đại hán chấp tay thi lễ rồi băng mình vọt đi. Chớp mắt chúng đã lẫn vào trong bụi hoa mắt hút.

Tiêu Lĩnh Vu đi theo Chu Triệu Long, trong lòng cực kỳ hồi hộp nghĩ thầm :

- Thảm Mộc Phong là người mưu trí tuyệt luân, bản lĩnh rất cao thâm.

Không chừng hắn đã nhìn thấy mình hí lộng quỷ thần ?

Lòng còn đang ngẫm nghĩ, chân đã bước vào đại sảnh, chàng thấy Thảm Mộc Phong vẫn ngồi nghiêm trang vẻ mặt bình tĩnh, tuyệt không có ý giận dữ.

Hắn gật đầu cười nói :

- Các vị phải một phen kinh động.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi :

- Đại trang chúa không động thanh sắc, phải chăng đã có thành kiến ?

Thảm Mộc Phong đáp :

- Tiêu tam đệ về quê thăm nhà, trong lòng nóng nảy những muốn đăng trình cho sớm. Chúng ta không nên vì việc này mà làm mất thời giờ của y.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bầm :

- Có địch nhân trà trộn vào trang mà còn bảo là chuyện tầm thường không cần điều tra mới thật là kỳ !

Thảm Mộc Phong lại nói tiếp :

- Bất tất phải tra xét nữa. Người phóng ám khí là cảnh cáo tất đã rút lui rồi.

Có rượt theo cũng không kịp.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị vào lệ đi ! Đừng để mất tử húng.

Bát trên bàn đã dọn đi rồi. Quần hào lại ngồi vào như trước.

Tiêu Linh Vu sợ trong rượu có chất độc, liền dùng đũa gấp thức ăn chung một món với Thảm Mộc Phong. Chàng nghĩ thầm :

- Nếu trong đồ nhắm cũng có chất độc thì chẳng ai thoát được kể cả Thảm Mộc Phong.

Tiệc tiền hành bữa nay ăn uống mau chóng.

Tiệc xong, Thảm Mộc Phong dắt tay Tiêu Linh Vu ra khỏi đại sảnh, xuyên qua những bụi hoa đi thẳng ra ngoài trang.

Một cỗ xe ngựa đóng bốn con tuấn mã rất lịch sự đã chờ sẵn. Một tên đồng tử áo xanh ngồi cao ngất trước cửa xe, tay mặt cầm trường tiên, tay trái nắm dây cương ngựa.

Thảm Mộc Phong trở vào xe ngựa nói :

- Tiểu huynh cùng nhị đệ đều có một phần lễ mọn kính tặng lệnh song đường. Hành lý của Tam đệ tiểu huynh đã kêu người khuân lên xe rồi. Bốn con ngựa này đều được lựa chọn rất kỹ có thể bạt thiệp trường đồ. Tam đệ tưởng nhớ song đường tha thiết. Vậy thượng lộ đi thôi.

Tiêu Linh Vu nhìn kỹ lại thì đồng tử áo xanh ngồi cầm cương ngựa chính là Kim Lan đã cải trang.

Chàng khom lưng xá dài nói :

- Đại ca lo liệu rất chu đáo, đối đãi với tiểu đệ bằng mối tình thâm trọng.

Tiểu đệ xin tạm biệt.

Thảm Mộc Phong quay lại ngó Đường cô nương đứng ở sau lưng cười nói :

- Xin Tam đệ đỡ Đường cô nương lên xe.

Tiêu Linh Vu ngừng đầu trông ra thấy Đường Tam Cô vẻ mặt ngó ngần chẳng nói chẳng rằng, khác hẳn lần đầu gặp cô vui cười tươi tỉnh. Lòng chàng rất lấy làm kỳ, nhưng không tiện hỏi vặn, liền chấp tay nói :

- Nếu Đường cô nương muốn đi cùng tại hạ thì xin mời lên xe.

Đường Tam Cô từ từ đưa mắt ngó Thảm Mộc Phong rồi chậm chạp cất bước lên xe.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên tiến lại, giơ bàn tay ngọc lên cười nói :

- Tiểu huynh đệ ! Tỷ tỷ không tiễn đưa nữa, chúc tiểu huynh đệ thượng lộ bình an.

Tiêu Linh Vu đưa tay ra nắm lấy tay muội nói :

- Đa tạ phu nhân có dạ quan hoài.

Chàng cảm thấy một mảnh giấy vo tròn đưa vào tay mình, vội cặp lấy rồi chấp tay nhìn Chu Triệu Long thì lễ nói :

- Tiểu đệ xin bái biệt Nhị ca.

Đoạn chàng tung mình nhảy lên xe.

Kim Lan giựt dây cương một cái, cỗ xe ngựa lao về phía trước như bay.

Xa xa chàng còn nghe thanh âm trong trẻo của Kim Hoa phu nhân vọng lại :

- Tiểu huynh đệ ! Nếu tiểu huynh đệ muốn lấy bức Ngọc Tiên Tử thì nên trở lại cho sớm.

Tiêu Lĩnh Vu đứng trên xe vẫy tay để trả lời Kim Hoa phu nhân.

Một xe trong cõi hồng trần như bay .

Dần dần không thấy hình bóng Thẩm Mộc Phong và Kim Hoa phu nhân nữa

.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 54

Tiêu Lãnh Vu Gạn Hỏi Kim Lan

Tiêu Lãnh Vu cắt mảnh giấy trong tay đi, buông rèm xuống, tiến vào trong xe đã thấy Ngọc Lan cũng cải dạng nam trang ngồi tựa thành xe, mắt nhìn lên mũi dường như có tâm sự trầm trọng.

Phía sau xe đặt một cái rương lớn.

Đường Tam Cô ngồi tựa vào thành rương mắt nhắm lại như người ngủ say. Cỗ xe lịch sự thắt ngựa trắng lại có người đẹp đi cùng tưởng là lạc sự ở nhân gian, song Tiêu Lãnh Vu cảm thấy băng khuâng khôn tả. Chẳng biết trong cỗ xe này bao phủ một làn không khí là người nào cũng đeo bầu tâm sự trầm trọng.

Chàng hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Ngọc Lan, người có tâm sự gì vậy ?

Nguyên từ lúc chàng lên xe đến giờ thủy chung Ngọc Lan vẫn chưa ngó chàng lần nào, hồn nhiên như không biết có chàng ở trong xe.

Ngọc Lan như người trong mộng choàng tỉnh giấc. Thị từ từ đưa mắt nhìn Tiêu Lãnh Vu khẽ hỏi một tiếng :

- Tam gia !

Rồi ngừng lại một chút không nói nữa.

Tiêu Lãnh Vu rất lấy làm kỳ hỏi :

- Cô làm sao thế ? Bây giờ chúng ta đã rời khỏi Bách Hoa Sơn Trang, cô có điều gì cứ nói cho nghe !

Ngọc Lan cố làm cho nụ cười tự nhiên, nhưng Tiêu Lãnh Vu nhận ra nụ cười của cô rất thê lương và gượng gượng.

Tiêu Lãnh Vu trong lòng phiền muộn nghĩ thầm :

- Thôi được y đã không muốn nói ta cũng không nên hỏi nữa.

Rồi chàng nhắm mắt điều dưỡng dần dần đi vào giấc mộng say sưa.

Lúc chàng tỉnh lại thấy bóng tịch dương đã ngậm non đoài, ngày đã đến lúc huỳnh hôn.

Cỗ xe dừng lại rồi. Đường Tam Cô và Ngọc Lan không thấy đâu nữa. Chỉ có mình Kim Lan ngồi ở cửa xe.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Tam gia tỉnh rồi ư ?

Tiêu Lãnh Vu gật đầu, hỏi lại :

- Bọn họ đâu rồi ?

Kim Lan đáp :

- Họ vào trong nhà nghỉ rồi. Bao trang chúa chờ ở ngoài xe đã lâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bao trang chúa nào ? Ta không biết y.

Ngoài rèm xe có tiếng cười vang lên rồi tiếng người nói :

- Tại hạ tiếp được Kim Hoa lệnh dụ của Đại trang chúa vội đến đây nghinh giá. Trong sảnh đường đã bày thịnh yến, kính mời Tam trang chúa vào dự tiệc.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày vén rèm lên ra khỏi phòng xe.

Chàng thấy một lão già vào trạc ngũ tuần, mình mặc áo trường bào bằng nhiều màu lam, nét mặt tươi cười, thái độ rất cung kính đứng ở bên xe. Lão thấy Tiêu Lĩnh Vu vừa vén màn liền chấp tay xá.

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ, nói :

- Tại hạ đâu dám phiền các hạ.

Lão kia cười nói : .

- Kim Hoa lệnh dụ của Đại trang chúa đã dặn bảo phải đón tiếp Tam trang chúa cho cẩn thận. Lão phu chỉ mong được Tam trang chúa không quở trách đã lấy làm may mắn và cảm tạ lắm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lực lượng của Bách Hoa Sơn Trang quả nhiên không thể coi thường được.

Nơi nào cũng có đặt phân đà.

Chàng ngừng đầu trông ra thấy một tòa nhà đồ sộ ngói xanh cửa đỏ đứng sừng dưới bóng huỳnh hôn. Hiển nhiên là một nhà hào phú. Nếu không biết rõ nội tình thì chẳng ai đoán được tòa đại sảnh này là phân đà của Bách Hoa Sơn Trang.

Lão già chấp tay để trước ngực khom lưng nói :

- Xin mời Tam trang chúa.

Hai cánh cửa sơn đen đã mở rộng từ trước. Hai bên mười hai người áo xanh giơ cao ngọn đèn lồng đứng nghiêm trang châu chực. Những ngọn đèn lồng phát bằng lụa trắng bốn mặt đều viết chữ "Bao" .

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước lên bảy bậc đá đi thẳng vào sảnh đường.

Lão kia đi sau Tiêu Lĩnh Vu. Kim Lan đi sau rốt.

Ba người đi chừng hơn trượng thì cánh cổng sơn đen đóng lại đánh bình một tiếng.

Xuyên qua hai tầng viện tới đại sảnh. Trong đại sảnh đèn lửa huy hoàng.

Yến tiệc đã bày ra.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy trong nhà đại sảnh rộng lớn mà ngoài hai ả nữ tỳ áo xanh không còn một tân khách nào khác.

Lão già đứng bên tiến lại trước mặt Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình nói :

- Mời Tam trang chúa vào thủ vị.

Tiêu Lĩnh Vu khiêm tốn khước từ mấy lần không được đành ngồi vào thủ vị.

Tiêu Lãnh Vu vừa ngồi yên thì đột nhiên lão già vén áo trường bào, co chân quỳ xuống nói :

Bao Tử Oai này xin bái kiến Tam trang chúa.

Tiêu Lãnh Vu nghĩ thầm :

- Cứ tình hình này không bác bậc cũng không được rồi.

Chàng liền vẫy tay nói :

- Bất tất phải đa lễ.

Bao Tử Oai nghiêng mình đứng dậy nói :

- Tam trang chúa dọc đường mỗi một xin tùy tiện xơi rượu đi.

Lão thông tay đứng một bên.

Bày một bàn tiệc mà chỉ có một mình Tiêu Lãnh Vu ngồi vào. Còn Bao Tử Oai đứng bên bồi tiếp không dám đồng tọa.

Tiêu Lãnh Vu Cười nói :

- Mời Bao huynh ngồi đây.

Bao Tử Oai đáp :

- Thuộc hạ tạ ơn Tam trang chúa .

Rồi ngồi vào chủ vị ở mé dưới.

Hai ả nữ tỳ áo xanh rón rén bước tới đưa bàn tay trắng nõn cầm hồ rượu rót vào chung rồi đứng lui ra một bên.

Tiêu Lãnh Vu chuyển động mục quang không thấy Kim Lan, trong lòng áy náy toan cất tiếng hỏi, Bao Tử Oai hiểu ý chàng liền nói :

- Cả ba bị cô nương đều được nội nhân bồi tiếp ở trong nội sảnh.

Bữa tiệc tối hôm ấy Tiêu Lãnh Vu được Bao Tử Oai kính cẩn tiếp đãi mà chàng cảm thấy khô khan chẳng có chi hứng thú.

Tiêu Lãnh Vu dự yến xong. Bao Tử Oai đưa chàng vào phòng yên nghỉ.

Trong phòng này có bày chậu hoa và đủ tường gấm chăn thêu rất là lịch sự.

Bao Tử Oai chờ cho Tiêu Lãnh Vu ngồi xuống rồi mới kính cẩn hỏi :

- Tam trang chúa định thượng lộ vào giờ nào ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Sáng mai tại hạ lên đường ngay.

Bao Tử Oai nghiêm mình nói :

- Tam trang chúa muốn đi xe hay muốn đổi xuống ngồi thuyền xin truyền cho một tiếng để thuộc hạ chuẩn bị.

Tiêu Lãnh Vu nghĩ thầm :

- Từ đây về nhà kể ra ngồi thuyền tiện hơn. Nhưng đi thuyền lại cần có thủy thủ của họ, hành động của mình sẽ bị giám thị chi bằng đi xe là xong.

Nghĩ vậy chàng liền đáp :

- Tại hạ vẫn ngồi xe như trước. Bao huynh bất tất phải nhọc lòng.

Bao Tử Oai dạ một tiếng rồi khom lưng lui ra .

Tiêu Lãnh Vu coi lại cách trần thiết trong nhà cùng hình thể tòa viện một lần

nửa rồi tắt đèn ngồi xếp bằng trên giường vận khí điều dưỡng. Chàng cảm thấy nóng lòng dào dạt khó mà tĩnh tâm lại được. Chàng nghĩ tới Ngọc Lan, Kim Lan biến đổi thái độ khác thường, tựa hồ trong tâm trạng hai người có điều chi rất bí hiểm ? Ngoài ra Đường Tam Cô cũng trở nên ngớ ngẩn, tất nhiên có chỗ ẩn tình. Chàng nhất định sáng mai trong khi đi đường phải tìm cách hỏi cho biết rõ.

Quyết định chủ ý rồi Tiêu Lĩnh Vu dần dần bình tĩnh lại. Chân khí từ huyết Đan điền bắt đầu bốc lên tới trình độ cao nhất.

Nên biết nội công chàng đang ở thời kỳ phát triển mỗi khi điều tức phải đi vào chỗ quên mình. Đây là thời kỳ luyện nội công thượng thượng nguy hiểm nhất vì lúc chàng tĩnh tọa mà có người ngấm ngấm tập kích thì chàng chẳng chết cũng bị trọng thương.

Tiêu Lĩnh Vu dương mắt nhìn ra thấy ngoài cửa sổ bóng trăng soi tỏ hai bóng người quần quít lấy nhau. Chàng la thầm :

- Nguy quá !

Rồi chàng nhóm dậy bước xuống giường đi lại bên cửa sổ .

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy Bao Tử Oai múa tít thanh Kim đao đang hỗn chiến kịch liệt bất phân thắng bại với một đại hán mặc quần áo dạ hành sử Văn xương bút.

Đại hán kia bút pháp cực kỳ lợi hại nhằm đâm vào những huyết đạo trọng yếu trong mình Bao Tử Oai.

Bao Tử Oai bản lĩnh cũng không phải tầm thường. Hấn múa thanh kim đao thành một bức màn ánh sáng quanh mình khiến cho cây bút của đại hán tấn công lợi hại đến đâu cũng chẳng thể thủ thắng trong chốc lát được.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm lấy làm kỳ tự hỏi :

- Trong tòa viện rộng lớn thế này và nếu là phân đà của Bách Hoa Sơn Trang thì quyết khi nào có một mình Bao Tử Oai trấn giữ vậy mà sao không thấy người ra trợ chiến ?

Mỗi nghi ngờ trong lòng chưa được giải đáp thì tình thế trong trường đã biến cải.

Bao Tử Oai đột nhiên đổi thế đánh. Thanh kim đao bắt đầu cuộc phản kích. Đao quang mờ mịt vây bọc đại hán vào giữa.

Tiêu Lĩnh Vu coi cuộc chiến này, mở rộng thêm phần kiến thức. Nguyên lúc mới động thủ, Bao Tử Oai dẫu nhem thực lực chỉ thủ chứ không công. Hấn nhường cho đại hán tấn công trước chờ đến lúc bút pháp của gã có chỗ sơ hở mới khai diễn cuộc phản kích bằng những chiêu số biến ảo nhằm đánh vào những

nhược điểm trong mình đại hán.

Quả nhiên chỉ trong khoảnh khắc, đại hán lâm vào tình trạng chân tay luống cuống, mấy lần muốn phản công mà không được.

Bỗng một tiếng rên vang lên. Đạo quang lúc này cũng thu lại. Đại hán lão đảo người mấy cái rồi ngã lăn ra.

Bao Tử Oai vung tay trái ra điểm lẹ vào mấy huyết đạo đại hán. Hắn cài đao vào sau lưng rồi nhìn về phía phòng ngủ Tiêu Lĩnh Vu chấp tay thi lễ đáp :

- Thuộc hạ bắt tài để địch nhân lên vào tòa viện làm kinh động giấc ngủ Tam trang chúa, trong lòng rất đổi không yên.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Té ra hắn biết mình thức dậy rồi và đang ngấm ngấm theo dõi cuộc đấu...

Ngoài miệng chàng chậm rãi đáp :

- Không hề chi !

Bao Tử Oai nói :

- Đa tạ Tam trang chúa đại lượng khoan hồng.

Rồi hắn vươn tay xách đại hán lên lui ra khỏi tòa viện.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng buồn bực, mấy lần chàng toan hỏi Bao Tử Oai xem đại hán sử bút đó là nhân vật thế nào ? Đang đêm lên vào để làm chi ?

Nhưng rồi chàng lại nhẩn nại không hỏi nữa.

Sáng sớm hôm sau Tiêu Lĩnh Vu vừa thức dậy đã thấy Bao Tử Oai chờ ở ngoài nhà.

Hai tên thị nữ áo xanh cũng bung nước rửa mặt châu chực ở trước cửa .

Chàng bước vào căn phòng nhỏ rửa mặt xong thì Bao Tử Oai tiến vào vấn an.

Nhưng hắn tuyệt không nhắc tới vụ đêm qua.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Bao Tử Oai vẻ mặt bình tĩnh như không có chuyện gì, chàng cũng làm bộ thản nhiên cất tiếng hỏi :

- Các cô ấy đã dậy chưa ?

Bao Tử Oai đáp :

- Các cô dậy cả rồi và đã chuẩn bị hành trang, hiện đang ngồi chờ lệnh của Tam trang chúa để lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được lắm ! Bao huynh bảo các cô lên xe đi, bọn tại hạ lập tức thượng lộ.

Bao Tử Oai nói :

- Trong sảnh đường đã sắp đồ điểm tâm, thuộc hạ cả gan mời Tam trang chúa dùng qua một chút rồi hãy đăng trình.

Tiêu Lĩnh Vu muốn khước từ, nhưng sợ Bao Tử Oai không được vui lòng, chàng đành theo hắn vào sảnh đường ăn qua loa mấy miếng rồi lên xe ngựa khởi hành.

Kim Lan, Ngọc Lan ăn mặc theo kiểu thư đồng. Đường Tam Cô cũng giữ nguyên trạng thái hôm qua. Lên xe rồi nàng ngồi tựa vào thành xe chẳng nói năng gì như người bệnh.

Tiêu Lĩnh Vu lên xe rồi. Kim Lan vung roi một cái, cỗ xe ngựa bon bon

chạy đi.

Chàng còn nghe Bao Tử Oai lớn tiếng hô :

- Thuộc hạ kính chào Tam trang chúa thượng lộ bình yên.

Tiêu Lĩnh Vu đầy lòng ngờ vực. Chàng chờ cho xe đi được chừng ba dặm liền vén rèm ra ngoài đảo mắt nhìn bốn phía. Bỗng chàng vươn tay nắm lấy dây cương bắt ngựa rẽ vào đường sơn đạo hoang vắng. Chàng đã quyết định chủ ý bức bách hai ả nữ tỳ và Đường Tam Cô xưng ra những điều bí ẩn.

Đường sơn đạo này rất hoang vắng, ít khi có bóng người qua lại. Xe đi chừng được hai ba dặm, trước mặt toàn cỏ rậm hoang vu.

Tiêu Lĩnh Vu liền cho xe dừng lại, lạnh lùng lên tiếng :

- Kim Lan, Ngọc Lan ! Các người xuống xe đi.

Hai ả nữ tỳ vâng lời xuống xe sóng vai mà đứng.

Tiêu Lĩnh Vu vừa bắt ngựa quay đầu lại vừa nói :

- Nơi đây cách Bách Hoa Sơn Trang chưa xa lắm. Nếu các người muốn trở về thì cứ việc tùy tiện.

Kim Lan thở dài đáp :

- Nếu bọn tiểu tỳ có lầm lỗi thì xin Tam gia cứ việc trách mắng, sao lại đuổi tiểu tỳ trở về hồ huyết.

Tiêu Lĩnh Vu đáp : .

- Ta xem chừng các người ở Bách Hoa Sơn Trang còn sung sướng hơn vậy các người trở về đi.

Kim Lan giọt châu tâm tả cất tiếng thê lương hỏi :

- Phải chăng Tam gia tức giận Ngọc Lan muội muội ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta coi các người dường như có tâm sự trầm trọng, bây giờ chỉ có hai đường, tùy các người chọn lấy một. Đường thứ nhất là các người lập tức trở về Bách Hoa Sơn Trang, bất luận các người có tâm sự gì cũng không hỏi nữa.

Kim Lan đưa tay áo lên lau nước mắt hỏi :

- Còn đường thứ hai thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu thấy thị khóc sụt sùi lại động tâm, thở dài đáp :

- Đường thứ hai là các người đem hết tâm sự nói thực với ta, không được dấu diếm câu nào. Ta quyết không trách phạt và truy cứu các người.

Kim Lan thở phào một cái đáp :

- Tam gia muốn hỏi, bọn tiểu tỳ nói thực hết.

Tiêu Lĩnh Vu rào đón trước :

- Người không được bỏ sót một câu một chữ, nếu ta xét ra có chỗ sơ hở các người đừng hòng sống.

Kim Lan gật đầu đáp :

- Nô tỳ xin nói hết và cũng không nghĩ gì đến chuyện sinh tử nữa. Chỉ mong

Tam gia bình yên là hay rồi.

Thị ngừng lại một chút, nở nụ cười thê lương, buồn rầu nói :

- Dù Tam gia chẳng hỏi gì thì qua bữa nay tiểu tỳ cũng định trình bày hết với Tam gia. Có điều Tam gia không nên phiền trách Ngọc Lan muội muội. Y đã phải uống Xúc cốt độc đan rồi...

Tiêu Linh Vu sững sốt hỏi :

- Nó là thứ độc dược hay sao ?

Kim Lan gật đầu đáp :

- Nó là một thứ độc mạn tính thâm tuyệt nhân hoàn. Ai uống vào rồi thì trong vòng bảy ngày dược tính chưa phát tác ngay, nhưng người đã biến thành si ngốc, suốt ngày ly bì buồn ngủ.

Tiêu Linh Vu chấn động tâm thần ngó lại Ngọc Lan thì thấy thị hai mắt trợn ngược, thần quang tán loạn, quả nhiên có triệu chứng trúng độc. Bất giác chàng thở dài nói :

- Ta đã trách lầm các người.

Kim Lan nói :

- Tam gia không biết nội tình sao gọi là trách lầm được ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Cả Đường Tam Cô cũng uống Xúc cốt độc đan ư ?

Kim Lan đáp :

- Dường như đúng thế. Còn nội tình ra sao, tiểu tỳ không dám nói quyết.

Mọi việc trong Bách Hoa Sơn Trang, ngoài Đại trang chúa, không một ai hay.

Nhưng Ngọc Lan muội muội thì chính mắt tiểu tỳ trông thấy y uống Xúc cốt độc đan...

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Có phải Đại trang chúa bức bách y uống thuốc đó không ?

Kim Lan đáp :

Ngoài Đại trang chúa, Ngọc Lan muội muội không đến nỗi hiền như cừu để mặc ai muốn làm gì thì làm.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Đại trang chúa tai mắt mình mẫn. Trong vòng năm trượng lá rơi y còn nghe rõ. Vậy thì sao người ngó thấy mà y không phát giác ?

Kim Lan đáp :

- Đó là Đại trang chúa cố ý để cho tỳ thiếp dòm ngó. Khi ấy tiểu tỳ và Ngọc Lan cùng ở một chỗ, Đại trang chúa lấy Xúc cốt độc đan ra trước hết y còn nói rõ dược tính rồi mới đưa cho Ngọc Lan muội muội nuốt xuống. Tiểu tỳ thấy Ngọc Lan muội muội gắng nhịn cho nước mắt khỏi trào ra, làm bộ tươi cười nuốt

thuốc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao y không cho người nuốt một viên ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu tỳ còn phải chầu hầu Tam gia lại phụ trách công việc dong xe mà uống thuốc vào thần trí hoảng hốt còn làm gì được nữa ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại trang chúa chỉ giao cho người những việc đó thôi ư ?

Kim Lan đáp :

- Đại trang chúa còn dặn tiểu tỳ phải tùy cơ khuyến cáo Tam gia sớm trở về Bách Hoa Sơn Trang. Nếu Tam gia không chịu nghe theo thì phải ngấm ngầm mưu hại tính mạng Tam gia. ..

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Đại trang chúa tính vậy thì ra công việc dễ quá ư ? Bản lãnh người được bao nhiêu mà giết nổi ta ?

Kim Lan đáp :

- Dao thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Đại trang chúa thấy Tam gia bản lãnh kinh người mới giao cho tiểu tỳ hai món để ngấm ngầm hạ thủ nếu Tam gia không chịu trở về Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Thị nói rất có lý. Suốt ngày thị ở bên ta mà định ngấm ngầm hạ thủ thì khó mà đề phòng cho xiết được.

Tuy bụng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, chàng cười mát hỏi :

- Đại trang chúa giao cho người vật gì ? .

Kim Lan thò tay vào bọc lấy ra một cái hộp nhỏ rất xinh xắn đặt trên lòng bàn tay nói :

- Đại trang chúa cho tiểu tỳ hay là trong hộp này có hai vật. Một là thứ phân độc không màu sắc không mùi vị. Hai là độc hương để thắp lên. Nếu Tam gia không chịu trở về, trước hết tiểu tỳ phải tìm cách bỏ phân độc vào thức ăn.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Biện pháp này xưa quá rồi, chẳng có gì mới lạ.

Kim Lan nói tiếp :

- Nếu Tam gia đề phòng cẩn thận không hạ độc vào thức ăn được thì đốt nền độc hương lên, theo lời Đại trang chúa thì cây độc hương cháy lâu được trên mười hai giờ. Chỉ cần để nó ở chỗ Tam gia đi qua khiến Tam gia ngửi phải một chút là lập tức Tam gia sẽ lọt vào bàn tay của Đại trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng áy náy lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Dù cho nén hương kia kích độc vô cùng, nhưng chỉ ngửi một chút mình đã lọt vào bàn tay hắn thì chưa chắc. .

Chàng liền hỏi :

- Theo ý người thì Đại trang chúa chuyên môn sử dụng bách độc hay sao ?

Kim Lan rung tay một cái.

Tiêu Linh Vu vội hỏi :

- Hãy khoan ! Đưa hộp ngọc cho ta xem được không ?

Kim Lan đáp :

- Đại trang chúa tâm cơ thâm trầm. E rằng đây chỉ là một thủ đoạn. Có khi y đoán trước tiểu tỷ sẽ thổ lộ tâm tình với Tam gia. Chiếc hộp ngọc này đựng vật gì tiểu tỷ chưa từng mở ra để coi lại. Đó là theo lời dặn của Đại trang chúa. Chỉ bằng vứt bỏ hộp này đi là xong.

Tiêu Linh Vu cười nói :

- Hãy mở coi xem rồi sẽ tính.

Kim Lan đành đưa hộp ngọc và dặn chàng :

- Tam gia hãy coi chừng !

Tiêu Linh Vu đề khí phong tỏa huyết đạo, mở hộp ngọc ra coi thì thấy ánh sáng lóe mắt. Trong hộp chỉ có một hạt minh châu rất lớn, chứ chẳng có độc hương độc phấn chi hết. Chàng không khỏi ngạc nhiên.

Lại nghe Kim Lan nói :

- Tam gia đừng để độc phấn bay ra.

Tiêu Linh Vu vội nắp hộp lại cất vào bọc nói :

- Ta hãy tạm thu cất cái hộp này.

Chàng quay lại nhìn Ngọc Lan khẽ hỏi :

- Làm thế nào để giải trừ chất độc trong bụng Ngọc Lan ?

Kim Lan đáp :

- Theo chỗ tiểu tỷ biết thì Đại trang chúa chỉ có võ công cao cường, chứ không phải là cao thủ trong nghề dùng độc, nhưng y có một người bạn thân kêu bằng Độc Thủ Dược Vương gì đó là một quái nhân chuyên dùng bách độc. Xúc cốt độc đan của Đại trang chúa cũng do Độc Thủ Dược Vương chế ra.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Người gặp Độc Thủ Dược Vương bao giờ chưa ?

Kim Lan lắc đầu đáp :

- Tiểu tỷ chưa gặp qua. Độc Thủ Dược Vương ít khi đến Bách Hoa Sơn Trang nhưng theo chỗ tiểu tỷ biết thì nhân vật đó có thật.

Tiêu Linh Vu đêm trước vào tòa hoang miếu đã gặp Độc Thủ Dược Vương rồi bị điểm huyết lấy máu, nên chàng có ấn tượng sâu xa về lão Dược Vương này. Nếu Kim Lan nói hình dạng lão mà không đúng với người chàng gặp thì đủ chứng minh Kim Lan không nói thực. Ngờ đâu y chưa gặp lão.

Chàng liền bảo :

- Hai người hãy lên xe ! Đại trang chúa chắc đã phái người ngấm ngấm giám thị bọn ta. Nếu chúng ta đứng đây lâu thì e rằng họ sẽ sinh lòng ngờ vực .

Kim Lan nói :

- Nếu tiểu tỳ đoán không lầm thì hành động của chúng ta ở dọc đường chẳng có cách nào tránh được tai mắt của Đại trang chúa.

Thị vừa đỡ Ngọc Lan lên xe vừa nói tiếp :

- Nhưng hiện giờ Tam gia chưa bị ám toán ngay. Tiểu tỳ đã nghe giọng lưỡi Đại trang chúa thì y rất mong mỗi Tam gia trở về Bách Hoa Sơn Trang. Vậy trước khi y chưa được quyết định của Tam gia không chịu trở về là họ chưa hạ độc thủ.

Tiêu Lĩnh Vu vung roi đuổi ngựa quay về đường lớn. Chàng chậm rãi nói :

- Hiện giờ việc đáng lo nhất là Ngọc Lan và Đường Tam Cô đã uống Xúc cốt độc đan. Nếu đề chất độc phát tác thì chúng ta bỏ mặc hai người không xong, mà dẫn bệnh nhân đi cùng cũng không được.

Kim Lan nói :

- Điều này Tam gia cứ yên lòng vì Đại trang chúa đã cho nữ tỳ hay là trong vòng bảy ngày , trước khi chất độc phát tác , y sẽ phái người đưa thuốc giải đến cho .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 55

Ai Ngờ Rương Gỗ Đựng Đầu Lâu

Tiêu Lĩnh Vu mắt chiếu ra những tia hàn quang hỏi :

- Kim Lan ! Ta đối đãi với người thế nào ?

Kim Lan đáp ngay :

Tam gia là bậc chính nhân quân tử, tiểu tỳ khâm phục vô cùng !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Cách sinh hoạt của người trong Bách Hoa Sơn Trang thế nào ? .

Kim Lan đáp :

- Tuy ăn ngon mặc đẹp, nhưng ngày dài đằng đẵng coi bằng ba thu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm, ta đưa người đi ra khỏi phạm vi thế lực Bách Hoa Sơn Trang để các người xa chạy cao bay. Vòm trời bát ngát, các người muốn tìm một chỗ yên thân cũng chẳng khó gì. Từ đây người thoát khỏi chốn giang hồ thị phi, sống một đời yên phận thủ thường.

Kim Lan nhún nhó cười đáp :

- Tam gia nói coi bộ dễ dàng quá ! Nếu đúng như lời thì trong Bách Hoa Sơn Trang những người bỏ đi há phải chỉ có chị em tiểu tỳ ? Nhưng Tam gia cũng đừng bận tâm. Tiểu tỳ cùng Ngọc Lan muối muối đã quyết định tìm lấy hướng đi.

Chẳng dẫu gì Tam gia, chị em tiểu tỳ đối với Tam gia hết lòng kính ái, cam tâm hy sinh cả đời người. Bọn tiểu tỳ tự biết tấm thân tàn hoa bại liễu không xứng đáng làm tỳ thiếp bên mình Tam gia. Nhưng Tam gia là một nhân vật mà Đại trang chúa còn có lòng úy kỵ. Chị em tiểu tỳ đã mất trinh bạch về tay Đại trang chúa, dưới sự kiềm chế khốc liệt của y, tiểu tỳ không dám phản kháng mà cũng không thể phản kháng được, nhưng lòng uất hận những muốn ăn sống nuốt tươi y . Chị em tiểu tỳ dù phải nhận trách mắng cùng hình phạt của Tam gia đến thế nào, thủy chung vẫn đem lòng kính ái. Đó chẳng phải là vì Tam gia phong lưu tuấn mỹ mà vì lòng ngưỡng mộ đáng anh hùng. Nếu bọn tiểu tỳ có chút tâm lực nào cũng nguyện vì Tam gia mà hết lòng hết sức.

Tiêu Lĩnh Vu đã toan đem chúng ra ngoài phạm vi thế lực Bách Hoa Sơn Trang rồi thả chúng ra ngoài phạm vi thế lực của họ, nhưng chàng nghe Kim Lan thuyết một hồi lại tự nhủ :

- Phải rồi ! Tiêu Lĩnh Vu này đã có dạ cứu người thì phải cứu cho đến nơi, có lý đâu bỏ họ giữa đường, làm việc đầu voi đuôi chuột. Hay dở giờ cũng

phải giải xong chất kỳ độc trong mình cho chúng rồi mới rửa tay được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng nghiêm nghị đáp :

- Bất luận Thảm Mộc Phong tội ác tày non, nợ máu như biển nhưng y vẫn là minh huynh của ta. Bất luận cuộc giao kết là do cạm bẫy hay bởi do âm mưu thì ván đã đóng thuyền, hối hận cũng không kịp nữa. Còn ngày nào ta cùng y chưa chặt đứt nghĩa kim lan là ngày ấy ta không thể ra mặt thù nghịch với y được. Nhưng cái đó không liên quan gì tới bọn người. Lời giáo huấn của gia sư phải cứu trợ kẻ yếu hèn, trừ diệt kẻ hung tàn vẫn còn văng vẳng bên tai. Hành động của ta vẫn phải theo mục tiêu đó .

Kim Lan ngắt lời :

- Bất quá Thảm Mộc Phong muốn lợi dụng võ công cùng tài năng của Tam gia để giúp hắn làm điều ác hại. Đối với Tam gia không có gì đáng kể là tình huynh nghĩa đệ. Nếu y coi Tam gia là người mình đệ thì đã chẳng cần dận tiểu ty ngấm ngấm ám toán Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Tuy có thể thật, nhưng Tiêu Lĩnh Vu này quyết chẳng để người nắm lấy chỗ sơ hở mà buông lời mạt sát. Ta phải nhẫn nại cho đến lúc tình nghĩa đoạn tuyệt .

Đột nhiên nghe tiếng vó ngựa lộp cộp đi tới, ba con tuấn mã lướt qua.

Người đi đầu là thiếu nữ áo xanh, vẻ mặt trang nghiêm, mắt liếc ngang liếc dọc, tung ngựa thẳng đường vượt qua.

Người kỵ mã thứ hai là một lão già chòm râu đốm bạc chùng xuống trước ngực, miệng rộng mắt hùm, thân oai lẫm liệt.

Lão này vừa ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên biến đổi sắc mặt, lão liếc nhìn lại rồi tung ngựa vọt đi.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy hai người này mặt mũi đều có vẻ lương thiện. Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu chợt nhớ ra hai người này mà chàng đã gặp trên một tử lâu tại thành Quy Châu. Lão là Cửu thủ thần long Đoan Mộc Chính, còn thiếu nữ kia chính là vị cô nương đã phóng ám khí toan hành thích Chu Triệu Long, mà chàng bắt ám khí để cứu gã.

Người kỵ mã thứ ba là một hán tử thân mình bé nhỏ gầy nhom, mình mặc áo xám. Trên môi để râu hình chữ bát. Mắt sáng như điện. Người này vừa thấy cỗ xe của Tiêu Lĩnh Vu liền thả lùi cương ngựa đi chậm lại để lướt qua bên cỗ xe.

Tiêu Lĩnh Vu cầm cương ngựa giao cho Kim Lan rồi vén rèm tiến vào trong xe. Chàng thò tay vào bọc lấy mảnh giấy của Kim Hoa phu nhân mở coi thì thấy trên giấy viết :

"Độc đường tất gặp người ngăn trở cướp bóc. Hãy coi chừng hai con tiểu nha đầu."

Tiêu Lĩnh Vu coi xong mảnh giấy của Kim Hoa phu nhân, chàng muốn tự suy xét bằng tâm trí của mình để trừu tượng những điều nghi hoặc trong lòng.

Đoạn chàng xem lại mảnh giấy xem có phù hợp với ý nghĩ của mình không. Chàng mới vào giang hồ, liền hãm thân ở Bách Hoa Sơn Trang là nơi đầy nguy hiểm do đó chàng bị lôi cuốn vào chuyện thị phi cùng đại thế phân tranh trong võ lâm, chàng càng hiểu rõ con người dù bản lãnh cao cường đến đâu cũng khó mà thông suốt được đường lối giang hồ cho khỏi bị cản trở, cần phải phối

hợp cơ mưu và tài năng ngỏ hầu ứng phó với bước đường đầy nguy hiểm trong võ lâm.

Đường Tam Cô và Ngọc Lan bị bức bách uống Xúc cốt độc đan rồi, chàng không úy kỵ mấy cô này nữa. Chàng coi xong mảnh giấy của Kim Hoa phu nhân rồi tiện tay xé nhỏ vứt ra ngoài xe. Nhưng lòng chàng vẫn ngẫm nghĩ về hai câu viết trên tờ giấy. Trong giấy chỉ nói hai con nha đầu tức Kim Lan và Ngọc Lan mà thôi. Sự thực biến diễn có chỗ bất đồng với lời tiên liệu của Kim Hoa phu nhân, vì Kim Lan liều chết phản nghịch Thẩm Mộc Phong khiến cho kế hoạch của hắn đã trôi theo dòng nước .

Tiêu Lĩnh Vu thầm tính thì Thẩm Mộc Phong an bài Kim Lan ở bên chàng mất tác dụng rồi. Chàng chỉ còn bối rối về Ngọc Lan và Đường cô nương vì hai nàng bị Xúc cốt độc đan biến thành si ngốc, thành chẳng thể bỏ đi được, nhưng chàng cũng không thể cứu trị cho hai người.

Còn lời Kim Hoa phu nhân nói dọc đường gặp cướp rất khăng định thì chàng cho là Kim Hoa phu nhân đã nắm vững chuyện này mới có giọng quyết đoán như vậy.

Hai việc nghi nan này không ngót lẫn lẫn trong đầu óc chàng mà thủy chung chàng không nghĩ ra được duyên cớ vì đâu và giải cứu bằng cách gì. Bỗng nghe thanh âm Kim Lan ở bên ngoài cất lên :

- Tam gia ! Phía trước có người cản đường.

Cỗ xe ngựa đang chạy đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu mở rèm từ từ bước ra. Chàng nhìn thấy trong khu rừng tấp bên đường có bóng người chuyển động.

Bốn người đeo khí giới đứng thành hàng chữ nhất cản đường. Hai người là đại hán vào hạng trung niên, một lão già áo xanh và một nhà sư mặc áo cà sa.

Tiêu Lĩnh Vu mấy tháng liền trải qua bao phen biến cố đã có lịch duyệt đôi chút. Chàng đảo mắt nhìn bốn người thì thấy lão già và nhà sư đều nội công rất tinh thâm.

Lão già áo xanh cất tiếng hỏi :

- Phải chăng các hạ từ Bách Hoa Sơn Trang tới đây ?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Chính phải ! Lão trượng có điều chi dạy bảo ?

Một đại hán trung niên mé tả lớn tiếng quát :

- Các hạ có phải là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính thị ! Các vị đã ra chặn đường, hẳn có duyên có ?

Đại hán trung niên mé hữu lên tiếng :

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Bọn này đã điều tra rõ rệt thì còn hỏi mình làm chi nữa ?

Miệng chàng chậm rãi đáp :

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe lão già áo xanh thở dài nói :

- Tiêu đại hiệp mới ra đời chưa được bao lâu mà oai danh chấn động giang hồ. Ai ngờ đại hiệp lại qui đầu Bách Hoa Sơn Trang. Đáng tiếc ôi là đáng tiếc !

Tiêu Lĩnh Vu biết lão nhận lầm mình là Tiêu Lĩnh Vu giả hiệu, nhưng trước tình hình này khó lòng giải thích cho rõ được. Chàng đành hàm hồ đáp :

- Giữa tại hạ cùng các vị vốn không quen biết mà sao các vị chặn đường tại hạ.

Lão già áo xanh liếc mắt nhìn cỗ xe rồi hỏi :

- Xin hỏi Tam trang chúa trong cỗ xe này đặt những thứ gì ?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp :

- Trong xe này có mấy người bạn tùy hành của tại hạ.

Đại hán mé tả rút đơn đao đánh "soạt" một tiếng lạnh lùng nói :

- Trong xe đã không có vật gì khác, các hạ có thể để cho bọn tại hạ lên xục được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu nhú cặp lông mày, mục quang lấp loáng đã toan nổi nóng.

Đột nhiên một tia sáng vụt qua trong đầu óc, chàng tự nhủ :

- Ngoài bốn tên này chắc trong rừng kia còn những cao thủ ẩn nấp. Bọn chúng tụ đến đây tất là có duyên có. Trong xe đã không ẩn dấu người hay vật gì khả nghi thì cứ cho họ lên coi để họ khỏi mượn cớ sinh sự.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lửa giận tiêu tan, chàng cười mát đáp :

- Các vị muốn tra xét vậy xin cứ tùy tiện.

Chàng đứng lui ra một bên, quay lại bảo Kim Lan :

- Ngươi hãy mở rèm xe ra.

Thái độ ôn hòa khiêm nhượng của Tiêu Lĩnh Vu dường như khiến cho hai đại hán và lão áo xanh phải ngạc nhiên. Ba người đưa mắt nhìn nhau rồi từ từ bước đến bên cỗ xe ngựa.

Lão áo xanh chau mày hỏi :

- Phải chăng trong xe có nữ quyền của Tam trang chúa ?

Tiêu Linh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Đường Cô nương vẫn ăn vận nữ trang. Giả tỷ nàng cũng cải dạng nam trang như Kim Lan thì hay hơn.

Bụng nghĩ vậy miệng chàng đáp :

- Đúng thế !

Lão áo xanh nói :

- Nam nữ thọ thọ bất thân, bọn tại hạ không tiện quấy nhiễu nội quyền của Tam trang chúa mời họ xuống xe cho.

Tiêu Linh Vu nhăn nhó cười khẽ bảo Kim Lan :

- Người đỡ bọn họ xuống đi.

Kim Lan dạ một tiếng rồi đỡ Ngọc Lan và Đường Tam Cô xuống xe.

Lão áo xanh mắt sáng như điện đảo nhìn những vật trong xe một lượt rồi hỏi :

- Hai cái rương gỗ kia Tam trang chúa có thể mở cho bọn tại hạ coi được chăng ?

Tiêu Linh Vu trong lòng bực tức tự hỏi :

- Không hiểu bọn này có dụng ý gì ? Muốn tìm vật gì ?

Nhưng trong lòng vững chắc dù chàng tức giận vẫn bảo Kim Lan :

- Đem hai cái rương xuống cho họ coi.

Kim Lan do dự một chút rồi lên xe bê hai cái rương gỗ xuống .

Cái rương sơn đỏ có khóa ngoài và niêm kín. Đó là rương lễ vật của Thẩm Mộc Phong và Chu Triệu Long gửi tặng Tiêu Linh Vu đưa về quê. Trong rương đựng vật gì chàng cũng không hay.

Tiêu Linh Vu cố dẫn lửa giận lạnh lùng nói :

- Các vị huy động quân gia cản đường giữa ban ngày. Các vị cứ tra xét cái rương gỗ này đi rồi tại hạ sẽ hỏi lại đạo công bằng ở nơi các vị.

Chàng ngó Kim Lan nói tiếp :

- Người mở rộng rương gỗ ra đi.

Kim Lan ầm ớ đáp :

- Tiểu tỳ không có chìa khóa.

Tiêu Linh Vu nghe y nhắc tới mới nhớ ra mình cũng không có chìa khóa.

Thẩm Mộc Phong chỉ nói là trên xe đã để lễ vật của y gửi về thăm quê mà không giao chìa khóa.

Chàng lại bảo Ngọc Lan :

- Người chặt khóa ra vậy.

Kim Lan chau mày rút trường kiếm ra. Hàn quang lấp loáng thì đã chặt hai cái khóa rớt xuống.

Tiêu Linh Vu chú ý nhìn lão già chấp tay nói :

- Khóa đã chặt rồi. Các vị mở ra mà coi.

Lão già dường như có ý ngại ngần trầm giọng nói :

- Nếu bọn lão phu được tin không đúng sự thực sẽ xin tạ tội với tiểu huynh. Đoạn lão mở chiếc rương bên trái ra thì thấy bụi phấn bay lên, mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi.

Lão già áo xanh đột nhiên tựa như người bị đánh một thoi quyền vào trước ngực, không tự chủ được phải lùi lại hai bước.

Hai đại hán cúi đầu nhìn vào rồi lay phục xuống đất khóc òa lên.

Nhà sư khoác áo cà sa từ nãy tới giờ chưa từng mở miệng bỗng chấp tay đễ trước ngực nghiêng mình niệm.

A Di Đà Phật !

Tiêu Lĩnh Vu thấy vẻ mặt bốn người vừa kinh ngạc vừa thương xót liền biết là có chuyện khác lạ, nhưng không hiểu trong rương đựng vật gì. Chàng từ từ tiến lại hai bước cúi xuống nhìn, bất giác cả kinh thất sắc.

Nguyên trong rương gỗ lót phần trắng, bên trên đặt một chiếc đầu lâu.

Cái đầu người này đã ướp bằng nước thuốc bảo chế, mặt mũi hãy còn trông rõ hàm râu quai nón, cặp mắt tròn xoe, đầu tóc bù xù. Tuy đây chỉ là một cái đầu nhưng mới nhìn đã biết người này hồi sinh tiền tướng mạo oai nghiêm, dũng mãnh.

Tiêu Lĩnh Vu kinh ngạc nhiên, vội thò tay mở nắp cái rương kia ra thì trong rương đặt hai gói bọc lụa trắng đã biến thành sắc vàng, một thanh kiếm vàng, và một cái gương đồng cổ .

Lão già áo xanh là người dày công hàm dưỡng, chỉ lộ vẻ bi thương trong khoảnh khắc rồi trở lại bình tĩnh. Lão lạnh lùng nói :

- Cả người lẫn tang vật đều đúng cả. Bây giờ Tam trang chúa giải thích cách nào ?

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài đáp :

- Không ngờ bọn họ lại...

Đột nhiên chàng ngưng lời, hỏi sang chuyện khác :

- Đầu người trong rương này là ai vậy ?

Hai đại hán đang nằm phục dưới đất khóc lóc bi thảm, đột nhiên nhẩy bỏ lại vung song đao giáp công Tiêu Lĩnh Vu. Chiêu số rất hung hiểm tỏ ra chúng đánh đòn chí mạng.

Tiêu Lĩnh Vu tung mình tránh khỏi, trầm giọng nói :

- Hai vị hãy tạm thời dẹp cơn nóng giận. Tại hạ có mấy lời khẩn yếu...

Nhưng hai đại hán uất hận như người phát điên, không muốn nghe Tiêu Lĩnh Vu giải thích, vung song đao đánh theo thế liên hoàn. Ánh hàn quang sáng như tuyết vây bọc lấy Tiêu Lĩnh Vu..

Tiêu Lĩnh Vu hai bàn tay không xuyên qua những luồng kiếm quang né tránh, không chịu phản kích.

Hai đại hán đánh liên một hơi ngoài hai chục chiêu, mà không sao đã thương

được Tiêu Lĩnh Vu.

Chúng vẫn tiếp tục tấn công ráo riết không chịu ngừng tay.

Lão áo xanh đã nhận ra bản lĩnh Tiêu lĩnh Vu cao thâm hơn đại hán nhiều.

Nếu chàng động thủ phản kích tất chúng bị tử thương về tay chàng liền lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Tiếng lão vang dội như tiếng sấm khiến cho thần trí hai đại hán đang mê loạn đột nhiên tỉnh táo thu đao về.

Lão áo xanh rút trường kiếm ở sau lưng ra một cái nói :

- Lão phu thỉnh giáo Tam trang chúa mấy cao chiêu.

Tuy bề ngoài ra chiêu trần tình mà nổi bị thống trong lòng cũng chẳng kém gì hai đại hán kia. Lão mở kiếm ra rồi chẳng hỏi đen trắng phóng ra chiêu "Ngọc nữ đầu thoa" đâm vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi :

- Các hạ hãy khoan động thủ. Xin nghe mấy lời biện bạch của tại hạ nên chăng ?

Chàng vừa nói dứt câu, lão già đã phóng liền tám chiêu. Kiếm chiêu của lão cao thâm hơn đao pháp của hai đại hán nhiều, bức bách Tiêu Lĩnh Vu lùi lại bốn thước.

Kim Lan trong lòng hồi hộp. Thị không nhịn được lên tiếng :

- Tam gia hãy coi chừng ! Họ đang cơn nóng giận, kiếm chiêu hiểm độc vô cùng ! Bây giờ chưa phải lúc dùng lời lẽ giải thích cho họ nghe được.

Thị muốn nhắc chàng dùng võ công thu phục họ trước rồi hãy tính đến chuyện giải thích.

Không ngờ thị nói câu này khiến cho hai đại hán chú ý tới. Chúng gầm lên một tiếng. Một gã xô lại tấn công Kim Lan, còn một gã xông về phía Ngọc Lan.

Kim Lan giật mình kinh hãi vùng kiếm lên gạt, đồng thời nhảy lại để bảo vệ cho Ngọc Lan.

Thị lạnh lùng nói :

- Các vị không để cho người ta giải thích đã động thủ tấn công...

Đại hán lớn tiếng quát :

- Bọn người trong Bách Hoa Sơn Trang toàn là phường hung bạo gây ra bao nhiêu tội nghiệt, bàn tay đầy máu tanh hôi, chết là đáng lắm, còn nói gì nữa ?

Gã ra chiêu "Hoành tảo thiên quân" quét ngang lưng Kim Lan.

Kim Lan tự biết mình võ công cùng thân pháp chẳng thể bì kịp Tiêu Lĩnh Vu. Nếu không trả đòn thì chỉ trong vòng mười chiêu tất bị thương về tay đại hán. Thị đành vùng kiếm ra chiêu Kim chi chiêu uyển nhằm đánh vào huyết mạch trong người đại hán.

Còn đại hán kia nhảy xổ về phía Ngọc Lan, vì Kim Lan nhảy lại cứu ứng, gã ra chiêu sênh liên xoay mình vun tung dao tấn công Kim Lan.

Kim Lan biết Ngọc Lan cùng Đường Tam Cô uống độc đan rồi, tuy chất độc chưa phát tác nhưng thần trí không còn tỉnh táo khó lòng cự địch. Thị liền phần khởi tinh thần múa tít trường kiếm chống đối lại hai gã.

Nhà sư mặc áo cà sa đột nhiên tiến đến bên cái rương gỗ, thò tay lấy thanh kiếm giấu vào trong bọc.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hỏi :

- Các vị tới đây để báo thù cho cổ nhân hay để cướp đồ của tại hạ ?

Chàng vừa quát vừa phóng chưởng đánh tới. Chưởng lực của chàng vừa mau vừa mạnh đánh thẳng vào cổ tay cầm kiếm của lão áo xanh.

Thế kiếm của lão trệch đi, lão tránh khỏi phát chưởng, lại vun tung kiếm phản kích. Không ngờ thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu liên miên đánh tới làm cho lão mất tiên cơ.

Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng mỗi lúc một nhanh. Lão áo xanh tay cầm kiếm mà không phản kích được nữa cứ lùi lại mãi.

Nên biết chưởng pháp liên hoàn của Tiêu Lĩnh Vu là một tuyệt nghệ giang hồ kỳ diệu ở chỗ đánh nhanh như sấm động chớp giật, khiến đối phương đánh đỡ không lúc nào ngừng.

Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng ra liên tục mười sáu chưởng bức bách lão áo xanh phải lùi xa mấy trượng. Chàng nhảy xổ đến trước mặt nhà sư lạnh lùng quát :

- Đưa đây.

Nhà sư mặc áo cà sa rộng thùng thình mà người gầy khô như que củi. Cặp mắt nửa nhắm nửa mở, lão hỏi :

- Cái gì ?

Tiêu Lĩnh Vu sẵn giọng đáp : .

- Thanh kim kiếm chứ còn cái gì ? Hoà thượng tưởng tại hạ không trông thấy hay sao ?

Nhà sư gầy đét cười lạt hỏi :

- Trông thấy thì làm gì ? Cái đó có phải là vật của Bách Hoa Sơn Trang các vị đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu tức giận nói :

- Coi bộ vùn vằng của hòa thượng không ra vẻ cao tăng đắc đạo mà cũng không phải người trong môn phái chính.

Hoà thượng cười hỏi :

- A Di Đà Phật ! Vậy thí chủ coi bản đạo là nhân vật thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta coi lão chưa ra tuồng một tên gian dương đại đạo, mà chỉ là một tên cấp vật.

Nhà sư tuy bị nhục mạ, vẫn không nổi nóng, lạnh lùng đáp :

- Thanh kim kiếm này là sở hữu của ông bạn bản tăng. Nó liên quan đến cái chết bí mật của y. Bản tăng giữ thay thí chủ để sau này trả về cho con cháu ông bạn đó .

Nhà sư thở dài nói tiếp :

- Bản tăng đã mấy chục năm không cùng người động thủ, vào ẩn chốn sơn lâm, không hỏi đến chuyện giang hồ. Nhưng ông bạn cũ chết rồi lại là người thâm giao với bản tăng, nên bản tăng bắt buộc phải điều tra vụ này. Trước khi chưa rõ nội vụ, bản tăng không muốn động thủ với thí chủ. Lúc bản tăng vừa ngó

thấy thanh kim kiếm, trong lòng cực kỳ xúc động, nhưng là kẻ xuất gia hiểu rõ sự đời bản tăng mới đến lấy thanh kim kiếm tạm thời cất giữ để chờ ngày điều tra ra hung thủ, khi ấy mới đòi mạng cho cố hữu. Tiểu thí chủ còn nhỏ tuổi tính tình bông bột, bản tăng không chấp nhất mặc dù thí chủ đã nặng lời thóa mạ.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi :

- Hòa thượng nói vậy thì thanh kim kiếm có liên quan đến một thiên cổ sự bí hiểm ư ?

Nhà sư gầy đét đáp :

- Nào phải chỉ có thanh kim kiếm này, cả đến cái rương gỗ, cùng mọi vật trong rương nghe nói cũng đều liên quan đến những chuyện ân oán võ lâm. Tiêu Lĩnh Vu bị nhà sư thuyết một hồi bằng lời lẽ hòa bình, bao nhiêu lửa giận đều tiêu tan hết. Chàng nghĩ thầm :

- Không thể coi bề ngoài để hiểu tư cách con người. Nhà sư này tướng mạo hèn hạ, nhưng ngôn từ từ từ có phong độ một vị cao tăng.

Chàng liền chấp tay xá dài nói :

- Xin đại sư cho biết pháp hiệu.

Nhà sư gầy đét cười đáp :

- Bản tăng ốm nhách, nắm đang bọc rúm xương chẳng khác cây khô trên đất tuyết, không được vào hạng thanh nhã, nên tự lấy ngoại hiệu là Khô Mộc.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra Khô Mộc đại sư ! Tại hạ thất kính mất rồi. Đại sư thâm hiểu đạo lý, tsi hạ mong rằng đại sư khuyên hai vị huynh đài nên dừng tay lại. Trước khi chưa rõ nội vụ, thực tình tại hạ không muốn gây nên sát nghiệp.

Khô Mộc đại sư nói :

- A Di Đà Phật ! Tiểu thí chủ có ý niệm như vậy, đủ rõ lòng dạ từ bi.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười nói :

- Đa tạ đại sư.

Khô Mộc đại sư quay về phía lão áo xanh nói :

- Phiền thí chủ khuyên bọn họ hãy tạm dừng tay. Chúng ta hãy đem sự tình

nói rõ với nhau...

Lão áo xanh đáp :

- Đại sư nói rất có lý.

Lão liền lớn tiếng hô :

- Hai vị hiền đệ hãy dừng tay !

Hai đại hán đối với lão áo xanh tỏ vẻ rất kính sợ. Chúng vừa nghe tiếng hô hoán của lão lập tức thu đao lùi lại.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 56

Vì Nhân Nhục Tiêu Lang Bị Kiếm Thương

Thực ra lão áo xanh và hai tên đại hán đã biết rõ chương pháp liên hoàn của Tiêu Lĩnh Vu lợi hại tuyệt luân không thể đương nổi. Lão áo xanh tuy cảm trường kiếm mà chỉ chống đỡ không phản kích được. Hai gã đại hán giáp chiến Kim Lan đã tấn công đến mấy chục chiêu đều bị cô gạt đi. Nếu còn đánh nữa là

tự rước lấy cái nhục.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài sườn sượt chấp tay nhìn lão áo xanh thì lễ hỏi :

- Xin huynh đài cho biết cao tính đại danh ? Thủ cấp người trong rừng là của ai ?

Lão áo xanh ngập ngừng đáp :

- Lão phu là Đồng Công Thành ở Hình Ý Môn...

Lão đưa mắt nhìn đầu người trong rừng nói tiếp :

- Thủ cấp trong rừng là của chương môn nhân đời thứ chín trong bản môn, còn hai gã này đều là đệ tử. Chúng nặng tình phụ tử, trong lòng phản kích quá độ nên không thể trách chúng được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Huynh đài đối với vị chương môn đó là thế nào ?

Đồng công Thành đáp :

- Lão phu là sư đệ của y.

Lão nghiêng mình ngó cái đầu rồi hỏi tiếp :

- Trong quý trang có cái đầu lâu này chắc đã lâu rồi ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Cái đó tại hạ không biết.

Đồng Công Thành hỏi :

- Tiêu huynh mới vào giang hồ chưa được bao lâu mà thanh danh đã vang dội. Không hiểu lẽ gì lại gia nhập Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười ngập ngừng :

- Cái đó... Cái đó...

Chàng lập lại hai tiếng cái đó hồi lâu rồi nói tiếp :

- Nguyên nhân không tiện nói ra.

Đồng Công Thành đưa mắt nhìn những vật còn để trong cái rương khác nói :

- Chẳng giấu gì Tiêu huynh, những người tới đây bữa nay không phải chỉ có bọn Hình Ý Môn mà thôi...

Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu trông ra khu rừng cây nói :

- Tại hạ cũng biết thế. Trong rừng kia còn rất nhiều cao nhân giám thị tại hạ.
Đồng Công Thành hỏi :

- Tam trang chúa định xử trí với việc bữa nay thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng không biết làm thế nào, mong rằng Đồng huynh chỉ giáo cho.

Đồng Công Thành ngăn người ra nói :

- Vụ này thật rầy rà. Theo chỗ lão phu biết thì số người ẩn trong rừng kia có cả cao tăng ở phái Thiếu Lâm và những cao nhân trong ba môn phái lớn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao bọn họ đợi đến tại hạ để đòi nợ ư ? .

Đồng Công Thành đáp :

- Bách Hoa Sơn Trang thiếu nợ máu quá nhiều rồi. Dù Tam trang chúa thực ra chưa tham dự vào những hành vi của họ nhưng tiếng ác chứa chất lâu ngày mà muốn bình yên thì thật là một việc rất khó.

Tiêu Lĩnh Vu dương cặp lông mày lên nói :

- Những người trong chín môn phái lớn tuy đều được đồng đạo giang hồ kính mến nhưng cũng không nên khinh người thái quá. Lòng nhẫn nại của tại hạ cũng chỉ được đến giới hạn nào thôi...

Khô Mộc đại sư lớn tiếng ngắt lời :

- Tuy bọn họ không phân rõ đen trắng nhưng lòng oán hận lên cao đến tột độ Tam trang chúa thử đặt địa vị mình vào chỗ họ, bản tăng e rằng cũng không nhẫn nại được đến thế. Nếu Tiêu thí chủ chịu nghe lời khuyên của bản tăng thì nên tỏ ra rất đại lượng, cố gắng nhẫn nại đừng để cục diện bữa nay gây thành vụ

lưu huyết thâm...

Đột nhiên nhà sư chấp hai tay, nhắm mắt lại từ từ nói :

- Tiêu thí chủ mình mang tuyệt kỹ cao thâm hơn sự tiên liệu của lão tăng, nếu bữa nay mà Tiêu thí chủ không ráng nhẫn nại thì rồi đây trên chốn giang hồ còn nhiều trận gió tanh mưa máu, chẳng được ngày nào yên tĩnh, lão tăng ở kín một nơi, ít khi qua lại giang hồ, chưa có cơ duyên hội ngộ Huyết ảnh tử Thâm

Mộc Phong đại trang chúa, chỉ được nghe ngoại hiệu của y. Y đã gây ra thâm thù khắp nơi thì dĩ nhiên võ công tuyệt thế. Bữa nay lão tăng gặp Tam trang chúa lại càng tin như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Đại trượng phu chịu chết chứ không chịu nhục. Nếu người đòi điều cho Tiêu mỗ là kẻ tội ác ngập đầu thì đành vậy chứ biết làm sao ?

Khô Mộc đại sư đáp :

- Vinh nhục đều ở trong lòng mà ra. Bữa nay quần hào tụ tập hưng binh vẫn tội. Nếu Tiêu thí chủ gây ra cuộc trường huyết kiếp thương tâm giảm mực

quang thì sao bằng cổ tình nhần nhục để mua lấy tiếng danh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sự sống chết của con người là việc nhỏ, vinh nhục mới là chuyện lớn. Nếu phải nhin nhục để sống trộm thì thà rằng chết vinh còn hơn. Huống chi đã chắc ai được ai thua ?

Khô Mộc đại sư đáp :

- Câu chuyện không phải như vậy. Gánh nặng đi xa chỉ người quân tử mới làm được. Nếu không nhin điều nhỏ nhất để máu đổ chan hòa thì đâu phải là vinh dự. Chữ nhần là nguồn gốc điều thiện, bên trong có máy huyền cơ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nhần thì làm sao mà không nhần thì làm sao ?

Khô Mộc đại sư đáp :

- Nhần thì đổi hung thành kiết, biến khốc liệt thành hòa vui. Những cái đó đều ở trong bàn tay thí chủ. Sự vinh nhục cá nhân là chuyện nhỏ mà giữ cho chúng sinh được bình yên mới là một việc lớn.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nhà sư nói bất giác động tâm đáp :

- Đa tạ đại sư chỉ giáo.

Chàng ngừng đầu trông ra thấy mấy chục người đủ cả tăng, tục, già, trẻ từ khu rừng thung thẳng đi tới. Trong bọn này có người sát khí bùng bùng, lăm lăm cầm khí giới trong tay.

Tiêu Lĩnh Vu vẫy tay khẽ bảo Kim Lan :

- Người bảo vệ cho hai người lên xe ngồi đi.

Kim Lan dạ một tiếng rồi đỡ Đường Tam Cô và Ngọc Lan lên xe.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái cho vui rồi lo buồn trong dạ rồi đứng sững.

Quần hào xuất hiện lẹ bước bao vây Tiêu Lĩnh Vu vào giữa.

Một gã thiếu niên đứng ở mé Tây mình mặc hiệu phục đột nhiên bật tiếng la :

- Di thư của gia phụ !

Gã nhảy xổ đến cái rương gỗ quì xuống, cầm lấy phong thư.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt ngó thấy ngoài bao đề :

"Thơ gởi cho Văn Nga hiền thê mở coi"

Thiếu niên vô cùng xúc động. Gã quì dưới đất đặt hai tay ôm bức thơ người run bần bật.

Mấy chục con mắt trong trường đều nhìn vào lá thư trên tay thiếu niên.

Bọn họ chưa một ai chắt vắn Tiêu Lĩnh Vu, mà chàng đã hồi hộp không yên.

Chàng biết mọi người đối với mình có mối thâm cừu đại hận mà nẩy lòng cảm khái, bất giác buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của chàng khiến cho mọi người chung quanh cười lạt mĩa mai.

Cục diện trở nên rất vi diệu. Chẳng một ai lên tiếng mà cũng không người nào trở vào Tiêu Lĩnh Vu. Nhưng bầu không khí giữa chàng và quần hào

khẩn trương vô cùng, tựa hồ hai bên cùng ngấm ngấm chuẩn bị để sắp khai diễn một trường quyết đấu sinh tử.

Tiêu Linh Vu cố gắng giữ tâm tình bình tĩnh. Chàng muốn lên tiếng để phá tan bầu không khí yên lặng mà khẩn trương, nhưng không biết lên tiếng bằng cách nào.

Bỗng thấy thanh âm Khô Mộc đại sư lọt vào tai :

- Tiểu thí chủ ! Dấn lòng xuống ! Tình cảnh này có liên hệ đến vận mệnh mai hậu của thí chủ. Thí chủ cần có định lực phi thường để đón tiếp làn sát khí dần dụa này. Đại biến sẽ xảy ra trong khoảnh khắc.

Tiêu Linh Vu nở một nụ cười nhả nhỏ, nhìn nhà sư bằng cặp mắt không biết làm sao.

Đột nhiên thiếu niên tay ôm phong thư quì xuống dưới đất lẩm bẩm khẩn :

- Gia gia ơi ! Hồi sinh tiền gia gia là người quang minh lỗi lạc chẳng có việc gì phải dấu diếm ai. Mẫu thân tưởng nhớ gia gia mười mấy năm đằng đẳng. Bất hạnh thảng trước người đã từ trần. Hải nhi xin mở coi bức thư mà gia gia để lại cho mẫu thân.

Quần hào bốn phía dường như đều quen biết thiếu niên mặc hiếu phục và tỏ ra rất kính trọng gã, mà lại tựa hồ không quen biết gã để mở miệng khuyên gã một tiếng.

Bỗng thấy thiếu niên mở phong thư, cầm tờ giấy trong tay giơ ra cho quần hào bốn mặt coi.

Tiêu Linh Vu liếc mắt nhìn quần hào, rồi ngó lại tám hoa tiên thấy những dòng chữ :

" Thơ gởi cho hiền thê rõ : ta bị cầm tù trong Bách Hoa Sơn Trang đã chịu đủ mười bảy thứ độc hình khác nhau, e rằng tám thân sẽ thành tàn phế. Nàng coi bức thư này cũng như gặp ta lần cuối cùng. Ta mong nàng nghĩ tình nghĩa phu thê, tận tâm dưỡng nuôi cho con khôn lớn. Mấy lời ngắn ngủi khôn tả tình quyến luyến dào dạt trong lòng..."

Phía dưới thự danh " Cam phái thái cực môn, chương môn đời thứ 12 là Thạch Tuấn Sơn.

Những lời trong thư toàn là dặn vợ con. Chỗ thự danh ở phía dưới không ăn khớp với nội dung bức thư.

Tiêu Linh Vu xoay chuyển ý nghĩ lẩm bẩm :

- Thạch Tuấn Sơn viết bức thư này rồi không chắc gì đưa đến được tay ái thê nên phía dưới mới ghi rõ lai lịch để vạn nhất thư này có lọt vào tay đồng đạo võ lâm thì mong được họ chuyển đến Nam phái ở Thái Cực Môn.

Những tiếng thở dài buồn bã vang lên tỏ ra quần hào rất đồng tình với Thạch Tuấn Sơn.

Thiếu niên mặc hiếu phục, hai mắt đầm lệ nhỏ giọt xuống lá thư. Tay gã

càng run bần bật, không gấp thơ lại được nữa.

Bỗng nghe thanh âm trầm trọng vọng lại :

- Thạch chương môn bất tất phải quá bi thương ! Tiếng hào hiệp của lệnh tôn khiến đồng đạo võ lâm ở Giang Nam đều kính trọng. Thạch chương môn nên bớt nổi bi ai để báo thù cho lệnh tôn.

Trong đám đông đột nhiên có hai lão già lối 50 tuổi rảo bước đến bên thiếu niên nói :

- Chương môn mình mang trọng trách chấn hưng môn phái và báo cừu rửa hận không nên tự hoại thân mình.

Thiếu niên mặc hiếu phục từ từ đứng lên thờ dài đáp :

- Xin hai vị sư thúc giữ bức thư này thay cho tiểu điệt.

Gã cầm thư trình trọng giao lại cho lão già mé tả và nói tiếp :

- Vạn nhất mà tiểu điệt không may bị mất mạng, hai vị sư thúc gìn giữ bức thư này để triệu tập bọn đệ tử Nam phái ở Thái Cực Môn lập chương môn nhân khác, đừng để Nam phái Thái Cực Môn vì cái chết của tiểu điệt mà mất tích trên chốn giang hồ.

Gã giơ tay lên lau nước mắt. Mực quang chiếu ra những tia cừu hận nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang phải không ?

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay đáp :

- Tiểu đệ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Thiếu niên mặc hiếu phục nói :

- Việc gia phụ bị hại ở Bách Hoa Sơn Trang đã có bức thư này làm bằng thì không thể giả mạo được. Chữ phụ thù bất cộng đố thiên. Nay tại hạ thấy đủ chứng cứ không còn nghi ngờ gì nữa. Thiếu nợ phải trả tiền, giết người phải đền mạng. Tại hạ đòi món nợ máu này ở nơi Tam trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu thờ dài đáp :

- Thạch huynh nói phải, nhưng tiểu đệ cũng có mối ỉn khúc mong rằng có cơ hội để giải thích...

Bỗng nghe tiếng khóc vọng lại. Một phụ nhân toàn thân mặc đồ trắng ôm linh bài hấp tấp chạy tới.

Phụ nhân này tay mặt ôm linh bài, tay trái bưng mặt khóc lóc bi ai nhưng chân chạy rất nhanh, chớp mắt đã tới bên bọn quần hào.

Quần hào thấy phụ nhân tay ôm linh bài mình mặc hiếu phục bất giác tránh sang bên để nhường lối.

Phụ nhân chạy vào trong trường rồi xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra, lớn tiếng hỏi :

- Vị nào là trang chúa ở Bách Hóa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Lạ thật ! Bọn này dường như không ước hẹn với nhau từ trước mà sao đều đến cả đây một lúc...

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 57

Núp Trong Xe Thi Độc Kế

Trong đám quần hào có hai lão già lồi tuổi 50 vội chạy lại. Một người đỡ Thạch Phụng Thiên dậy, còn một người rút trường kiếm sau lưng ra nói :

- Đệ tử Nam phái Thái Cực Môn là Đặng Khôi xin lãnh giáo tuyệt kỹ của Tam trang chúa tại Bách Hoa Sơn Trang...

Hắn không để Tiêu Linh Vu trả lời đã đứng thủ thế chuẩn bị ra chiêu.

Bỗng một thanh âm trong trẻo vọng lại :

- Vì y quá rộng lượng từ bi mà bị hai vết kiếm thương. Các vị đều tự phụ là những nhân vật nổi danh trong võ lâm lại định dùng phép xa luân chiến đối phó với người bị thương thì sao phải đáng anh hùng ? Nếu các vị muốn đánh nhau, tiểu tử xin bồi tiếp .

Lời nói vừa dứt người đã xuất hiện. Đây là một gã thư đồng áo xanh đứng chắn trước mặt Tiêu Linh Vu. Chính là Kim Lan cải dạng nam trang.

Đặng Khôn thu kiếm lùi lại hai bước hỏi :

- Người là gái hay là trai ?

Nguyên Kim Lan thấy bên địch dùng cách xa luân chiến để đối phó với Tiêu Linh Vu. Cô vội vàng quá quên mất không dấu thanh âm đàn bà.

Kim Lan ngăn người ra đáp :

- Hà tất các hạ phải hỏi tiểu tử là trai hay gái. Hãy thắng thanh bảo kiếm trong tay tiểu tử này rồi sẽ nói chuyện.

Đặng Khôn lạnh lùng nói :

- Những người trong Bách Hoa Sơn Trang bất luận trai hay gái đều đáng chết cả. .

Lão già kiếm lên đâm tới.

Kim Lan không muốn tổn nhiều nội lực liền gạt thế kiếm của đối phương, nghiêng mình né tránh, đột nhiên đánh trả lại một kiếm.

Hai người vừa giao thủ đã ra những chiêu tuyệt học. Kiếm ánh lấp lánh, hàn quang mờ mịt. Mũi kiếm nhằm vào chỗ chí mạng đối phương.

Tiêu Linh Vu thấy kiếm chiêu của lão già rất kỳ diệu, chẳng kém gì Thạch Phụng Thiên. Chàng lo cô không địch nổi, lại còn Ngọc Lan cùng Đường Tam Cô đã uống độc dược ngồi trên xe. Bây giờ chỉ có đường phé bỏ họ, đi lấy một mình, bằng không thì phải đánh lui cường địch.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Tiêu Linh Vu xé áo buộc vết thương rồi quay lại nhìn Khô Mộc đại sư lạnh lùng nói :

- Đại sư đã tai nghe mắt thấy rõ ràng họ không chịu để ý đến lời giải thích mà cũng không chịu buông tha bọn tại hạ, cố ý đẩy vào đất chết. Tại hạ nhượng bộ hai lần thì hai phen bị kiếm thương. Họ đã bức bách đến thế còn trách Tiêu mỡ đại khai sát giới thế nào được ?

Khô Mộc đại sư khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Trong mình họ mang mỗi huyết cừu không ngăn lửa giận. Mong rằng thí chủ ráng nhường nhịn thêm lát nữa. Bần tăng còn chờ ông bạn cố giao tới đây mới giải khai được trường huyết kiếp này. Bần tăng ít qua lại giang hồ không mấy người biết, tuy có lòng hòa giải mà e rằng không đủ sức.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại sư đã biết tự mình không làm nổi thì đừng can thiệp vào việc người nữa.

Khô Mộc đại sư nói :

- A Di Đà Phật ! Quảng đường trăm dặm đã đi được ngoài chín mươi dặm.

Thí chủ đã nhịn được bấy lâu mà không ráng thêm một lúc nữa hay sao ?

Quần hào bốn mặt đều chú ý nhìn hai người nói chuyện nhỏ với nhau. Hiển nhiên bọn họ không ai biết Khô Mộc đại sư.

Bỗng nghe Đặng Khôn lớn tiếng quát :

- Buông tay !

Đột nhiên lão cầm kiếm đâm vào cổ tay phải Kim Lan.

Trước tình thế cực kỳ nguy hiểm Kim Lan cũng không chịu buông kiếm.

Tay trái phóng chưởng đánh vào trước ngực Đặng Khôn, tay mặt co lại hạ thấp xuống.

Tuy cô ứng biến rất mau mà vẫn không tránh khỏi chiêu kiếm của Đặng Khôn. Hàn quang vừa lóe lên, máu tươi đã bắn ra. Cánh tay trắng nõn của Kim Lan bị mũi kiếm vạch đường dài ba tấc.

Kim Lan cố nhịn đau vùng kiếm phản kích. Máu tươi theo kiếm bay ra xa hơn trượng bắn vào chỗ quần hào.

Tiêu Lĩnh Vu sau một hồi điều dưỡng, thể lực đã phục hồi đôi chút. Chàng thấy Kim Lan bị kiếm thương, trong lòng uất hận, chàng quát lên một tiếng giơ tay lên phóng Tu la chỉ lực. Một giây chỉ lực rít lên veo veo.

Đặng Khôn hét lên một tiếng rồi ngã ngựa xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu đánh ngã Đặng Khôn rồi, chàng tiến lại hai bước đến bên Kim Lan trầm giọng nói :

- Đưa bảo kiếm cho ta, thu xếp rương lại rồi dong xe đi luôn !

Kim Lan ngập ngừng hỏi :

- Thương thế của Tam gia ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Không hề gì .

Chàng giơ tay ra đoạt lấy thanh kiếm của Kim Lan múa tít lên. Ánh ngân

quang dày đặc như một bức màn ngăn chặn bọn quần hào rượt theo. Kim Lan nhin đau xoay mình đẩy nắp rương lại nhảy lên xe ngựa, cầm cương cho ngựa chạy. Cổ xe ngựa bon bon lao về phía trước. Tiêu Lĩnh Vu luôn luôn thay đổi thế kiếm đâm hai tên đại hán đứng gần đó rồi găm lên :

- Kẻ nào ngăn cản ta là chết.

Chàng đề tụ chân khí toàn thân, thanh kiếm vọt ra những tia hàn quang như gió táp mưa sa. Chàng lại đâm một đại hán nữa bị thương.

Quần hào thấy Tiêu Lĩnh Vu võ công như vậy đều sinh lòng khiếp sợ không dám cản đường.

Giữa lúc thế công của bên quần hào chậm chạp lại, Tiêu Lĩnh Vu xông vào đâm đông lại đã thương hai người nữa.

Kim Lan ruổi xe chạy theo sau Tiêu Lĩnh Vu, được thế kiếm của chàng hộ vệ mới ra khỏi trùng vi.

Tiêu Lĩnh Vu phân khởi thân dũng phá vòng vây mà ra. Chàng liền chạy một mạch bốn, năm dặm đường mới dừng bước. Chàng quay đầu nhó lại Kim Lan, máy môi chưa kịp lên tiếng đã ngã lăn xuống đất.

Nguyên chàng bị trọng thương, chưa được điều trị lại gắng gượng đề khí động thủ. Vết thương xé ra mà vẫn phải chạy. Chàng mất máu quá nhiều không đề tụ chân khí được nữa, bây giờ chàng quay lại thấy Kim Lan không việc gì, đầu óc hết khấn trương, chân khí phân tán rồi ngã quay ra.

Kim Lan khiếp sợ la lên một tiếng tung mình nhảy xuống xe nâng đỡ chàng dậy, miệng gọi liên thanh :

- Tam gia ! Tam gia ! ...

Một mặt cô không ngớt đưa tay vào nắn bóp trong người Tiêu Lĩnh Vu.

Sau một lúc lâu mới thấy chàng cử động, cặp mắt lơ lơ, cất tiếng thều thào nói :

- Đừng sợ gì hết ! Ta không chết đâu. Đỡ ta lên xe rồi cho chạy đi.

Chàng nói hai, ba câu mà tựa như vận dụng hết khí lực toàn thân rồi nhắm mắt lại.

Kim Lan nghiêng răng nhin đau ôm Tiêu Lĩnh Vu chạy đến gần cỗ xe.

Cô toan bước lên xe đột nhiên có thanh âm lạnh lùng hỏi vọng lại :

- Y bị thương nặng lắm không ?

Tiếng nói không lớn mà đập vào màng tai Kim Lan như sét đánh. Toàn thân run lên, bất giác dờ ra khiến cho Tiêu Lĩnh Vu đang ôm trong lòng lại rớt xuống đất.

Bỗng thấy một bàn tay to lớn vươn ra đón lấy Tiêu Lĩnh Vu từ từ đặt xuống.

Kim Lan nước mắt chạy quanh lay phục xuống đất đáp :

- Không biết Đại trang chúa giá lâm để tiện tỳ đi đón tiếp . Xin trang chúa tha tội cho.

Từ lúc nghe tiếng nói thủy chung Kim Lan chưa ngừng đầu lên trông người mới đến, nhưng cô đã biết là ai rồi.

Thanh âm lạnh lẽo ám ố lại cất lên :

- Mi hãy đứng lên đi ! Bản tòa đi lại, khi nào để cho mi phát giác ?

Kim Lan từ từ ngừng đầu lên thấy Thảm Mộc Phong thân hình cao lớn mà lưng gù đứng cách cô chừng hơn thước. Cặp mắt hấn lấp loáng ánh hàn quang, trên môi lộ một nụ cười lạnh.

Tiếng ngựa hí từ phía xa xa vọng lại. Mấy con tuấn mã chạy nhanh như gió lao tới.

Thảm Mộc Phong đưa hai tay nâng mình Tiêu Lĩnh Vu lên đặt vào trong xe rồi nói :

- Cho xe chạy đi ! Nhưng đừng chạy nhanh quá để những con ngựa kia chạy tới.

Hắn chưa dứt lời người đã tiến vào trong xe.

Kim Lan không nói gì nữa, lên xe ngồi giựt cương cho ngựa chạy về phía trước.

Cỗ xe chạy trên đường lớn cuốn bụi cát bay lên mịt mờ.

Tiếng vó ngựa lộp cộp đã nghe rõ, dường như ngựa chạy rất gấp để rượt theo cỗ xe.

Đột nhiên một tiếng rú thê thảm vang lên lẫn với tiếng bánh xe chạy lộp cộp. Kim Lan không cần quay đầu lại cũng biết đó là Thảm Mộc Phong ra tay hại người rượt theo xe ngựa. Tiếng rú ngắn ngủi tỏ ra người kia chẳng chết ngay lập tức cũng khó lòng toàn mạng.

Cô ngấm ngấm thở dài nghĩ thầm :

- Bọn người kia cầm hận Bách Hoa Sơn Trang thấu xương thành ra hiểu lầm Tam gia đã sâu. Bây giờ Đại trang chúa lại núp trong xe để ngấm ngấm phóng ám khí sát hại những nhân vật võ lâm quyết chí rượt theo, thì những món nợ này há chẳng trút lên đầu Tam gia ? Ngày sau dù y có ngọn lưỡi Tô Tần cũng khó bề giải thích. Thủ đoạn của Đại trang chúa thật là thâm độc. Nếu Tiêu Tam gia bị các môn phái lớn võ lâm hiệp lực truy tầm thì không còn đất đứng trong thiên hạ nữa, chỉ còn đường quay về Bách Hoa Sơn Trang để theo mệnh lệnh của hắn...

Cô càng nghĩ càng cảm thấy rất đúng. Bất giác lửa giận bốc lên cô ra roi giục ngựa cho chạy nhanh hơn.

Bỗng nghe phía trong rèm có tiếng Thảm Mộc Phong ám ố cất lên :

- Kim Lan ! Chạy chậm lại một chút.

Kim Lan tuy cầm hận Thảm Mộc Phong thấu xương nhưng cô vừa nghe thấy tiếng hắn thì ý chí phản kháng lại tiêu tan. Cô đành thả dây cho ngựa chạy chậm lại.

Tiếng vó ngựa dồn dập đến sau xe rồi tiếng rú kinh tâm động phách vang

lên.

Kim Lan động tâm nghĩ thầm :

- Trên đầu Tam gia lại ghi thêm món nợ máu.

Cỗ xe ngựa tiếp tục chạy trên đường quang đạo. Thỉnh thoảng phía sau xe có tiếng rú rùng rợn.

Kim Lan nhắm tính tất cả chín lần nổi lên tiếng rú. Thế là thêm chín món nợ máu ghi vào Tiêu Lĩnh Vu.

Đột nhiên trong cỗ xe thanh âm Thẩm Mộc Phong lại vang lên :

- Dừng lại .

Kim Lan thu cương cho ngựa dừng bước.

Bức bách rèm xe vén lên. Tầm thân cao lớn của Thẩm Mộc Phong đi ra, hấn khê vỗ vào vai Kim Lan cười hỏi :

- Lan nhi ! Tiêu Tam gia đối đãi với ngươi có tử tế không ?

Nét mặt hòa bình tĩnh và mỉm cười của Thẩm Mộc Phong rất ít khi diễn ra, nên nụ cười của hắn in sâu vào óc cô. Cô nhớ đêm hôm Thẩm Mộc Phong đoạt tiết trinh của mình đã có nét mặt hòa bình tĩnh và nụ cười này nên cô rất cảm hận cúi đầu xuống đáp :

- Tiêu Tam gia là con người kỳ lân trong loài người thì khi nào để ý đến nô tỳ . Nếu Tam gia có tử tế thì cũng chỉ là chút lòng thương xót mà thôi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tam gia chỉ danh ngươi cùng Ngọc Lan đi theo mà lại không có hảo tâm sao được ? Ngươi ráng mà châu hầu Tam gia, sau này ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Kim Lan nói :

- Nô tỳ là kẻ tàn hoa bại liễu, đâu dám có ý càn rỡ.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Suốt ngày ngươi ở với Tam gia dần dần sẽ được y thương yêu.

Hắn ngừng lại một chút, đổi giọng nghiêm khắc nói tiếp :

- Sau khi Tiêu Tam gia tỉnh lại rồi. Mi không được nhắc lại những câu chuyện vừa rồi, đồng thời không được nói là ta đã tới đây...

Kim Lan giật mình kinh hãi ngập ngừng hỏi :

- Đại trang chúa đã gieo chất độc vào người Tam gia...

Thẩm Mộc Phong cười mát ngắt lời :

- Có phải ngươi thích Tiêu Tam gia lắm không ?

Kim Lan đáp :

- Tam gia đối với nô tỳ ôn hòa thân thiết...

Thẩm Mộc Phong sa sầm nét mặt ngắt lời :

- Ta chỉ cần mi hoàn thành công việc ta đã giao cho. Sau này ta nhất định yêu cầu Tiêu Tam gia thu ngươi làm thiếp. Nếu mi phản bội ta thì ta không

cần nói chắc người cũng biết hậu quả thế nào rồi...

Hắn thở phào một cái nói tiếp :

- Hiện giờ Tam gia khắp nơi đều có thù nghịch. Ta chẳng cần phải hạ độc y thì y cũng chẳng có cách nào đối phó được với bao nhiêu nhân vật võ lâm tìm đến để đòi nợ máu. Y chỉ còn cách trở về Bách Hoa Sơn Trang tình thế đã rồi mi nên nghĩ kỹ. Ta đi đây.

Kim Lan vội nói :

- Xin Đại trang chúa hãy lưu lại trong khoảnh khắc, nô tỳ còn có điều xin chỉ thị.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Điều chi ?

Kim Lan đáp :

- Ngọc Lan thư thư và Đường Tam Cô đã uống Xúc cốt độc đan và gần đến kỳ hạn. Vậy Đại trang chúa mở lượng từ bi ban cho hai viên thuốc giải để trì hoãn chất độc phát tác.

Thẩm Mộc Phong hỏi : .

- Nếu bây giờ ta cho thuốc giải thích hai ả đó thì khi Tam trang chúa tỉnh lại chất vấn người trả lời ra làm sao ?

Kim Lan ngập ngừng :

- Cái đó nô tỳ...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Vụ này ta đã sắp đặt rồi, người bắt tất phải quan tâm. Lên xe cho chạy đi thôi.

Kim Lan không dám nói gì nữa, tung mình nhảy lên xe huy động trường tiên cho ngựa kéo xe chạy về phía trước.

Cỗ xe ngựa chạy một mình 7,8 dặm mới dừng cương nhưng cô vẫn không yên tâm quay đầu nhìn lại không thấy bóng Thẩm Mộc Phong đâu mới mở rèm xe tiến vào trong khoang.

Cô thấy Tiêu Lĩnh Vu nằm nhắm mắt. Vết thương đã được rịt thuốc máu không chảy nữa.

Kim Lan từ từ đưa tay ra thì triển thủ pháp " Thôi cung quá huyết " vào mạch Tiêu Lĩnh Vu. Quả nhiên cô tìm ra mấy chỗ huyết đạo bị điểm.

Thẩm Mộc Phong cố ý để Kim Lan giải khai huyết đạo cho Tiêu Lĩnh Vu, nên hạ thủ rất nhẹ. Cô chỉ nắn một lúc là giải khai được ngay.

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài rồi từ từ mở mắt ra.

Chàng nhìn Kim Lan lại nhìn vết thương thấy rịt thuốc rồi, liền hỏi :

- Có phải cô đã buộc thuốc cho ta ?

Kim Lan gật đầu đáp :

- Nô tỳ thấy máu ra nhiều quá, nên thiện tiện buộc thuốc cho Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi dậy nói :

- Cảm ơn cô...

Chàng quay lại ngó Đường Tam Cô và Ngọc Lan nói tiếp :

- Hỡi ơi ! Nếu hai cô này không uống phải Xúc cốt độc đan thì chúng ta xung đột ngọt ngào vì một cách dễ dàng, mà chẳng cần phải đả thương mấy người kia nữa.

Kim Lan nói :

Tam gia bất tất phải nghĩ nhiều làm chi, nên điều dưỡng cho mạnh đã.

Tiêu Lãnh Vu đột nhiên nhớ tới việc gì trọng đại liền hỏi :

- Sau khi ta ngất đi, bọn họ không rượt theo nữa ư ?

Kim Lan hàm hồ đáp :

- Tỳ thiếp ôm Tam gia lên xe rồi cho ngựa chạy. Bọn họ có rượt theo hay không, tiểu tỳ cũng không rõ.

Nàng phải nói dối, trong lòng rất hổ thẹn, cúi gục xuống không dám ngừng đầu lên.

Tiêu Lãnh Vu thở dài nói :

- Hỡi ơi ! Bọn họ vì thù hận mà đến, đã đành trong cơn phẫn nộ không dẫn lòng được, nhưng chẳng hỏi đầu đuôi chỉ bức bách người ta thì làm sao mà nhịn nổi ?

Kim Lan nói :

- Tam gia chẳng nên bực mình. Chốn giang hồ chỉ là cái vòng ân oán thị phi. Ai đã đặt mình vào thì khó mà tránh khỏi những chuyện rắc rối làm cho phiền não.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Dù sao cũng nên hỏi rõ đầu đuôi mới phải.

Kim Lan nói :

- Bọn họ đang cừu hận đầy ruột khó lòng kiềm chế, lại trông thấy chúng có hiển nhiên nên mất hẳn lý tính, chẳng hỏi đen trắng nữa.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Cô nói đúng lắm. Xét cho cùng, mình không nên trách bọn họ.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đại trang chúa gây thù với mọi người rồi để tang chúng giả làm lễ vật đặt vào trong xe, há chẳng phải đem lòng hãm hại ta ư ? Hành động này khiến cho ta có miệng mà không giải thích được. Thật là một biện pháp thâm độc !

Kim Lan nhẹ buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi.

Tiêu Lãnh Vu ngẩng đầu lên ngó mui xe tự nói một mình :

- Tiêu Lãnh Vu này chưa làm điều gì lầm lỗi với Bách Hoa Sơn Trang mà sao bọn họ lại chực hãm hại ta ?

Kim Lan buồn rầu nói :

- Tam gia tuy võ công cao cường, nhưng cũng không thể thù nghịch với các nhân vật võ lâm thiên hạ, phải tìm cách nào để giải thích mới xong.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Án mạng rõ ràng, tang vật đầy đủ, thì còn giải thích cách nào được ?

Kim Lan đáp :

- Khô Mộc đại sư đã hiểu về hoàn cảnh của Tam gia. Hay hơn hết là Tam gia nên thương nghị với nhà sư đó.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Ta có hai người anh em, nhưng đáng tiếc họ không có ở đây. Hai vị này có danh vọng trên chốn giang hồ đủ để bảo đảm hành vi cho ta.

Kim Lan hỏi :

Xin Tam gia tha thứ cho tiểu tỳ lẩm miệng. Không hiểu hai vị huynh đệ của Tam gia là những nhân vật nào ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Là Trung Châu Nhị Cổ .

Kim Lan giật mình ngắt lời :

- Trung Châu Nhị Cổ ư ? Đường như nô tỳ đã được nghe có người nói tới.

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Hai vị này võ công cao cường, duyệt lịch phong phú. Những kẻ mưu mẹo âm thầm trên chốn giang hồ đều không qua được tai mắt hai vị này. Chỉ đáng tiếc là hai vị không có đây.

Kim Lan trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tam gia đã có những tay trợ thủ như vậy thì nên tìm đến ngay đi.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Bên trời góc biển mệnh mang làm sao mà kiếm thấy được, nhất là không có lời ước hẹn từ trước.

Kim Lan lại hỏi :

- Không hiểu Trung Châu Nhị Cổ có nói cho Tam gia biết ám ký của họ không ?

Tiêu Lãnh Vu phấn khởi tâm thần đáp :

- Có có ! Cô không nhắc tới thì ta quên mất.

Kim Lan nói :

- Vậy là hay lắm ! Dọc đường Tam gia nên để ám ký chỉ rõ hành tung, để Trung Châu Nhị Cổ biết đường tìm đến.

Nét mặt hoan hỷ của Tiêu Lãnh Vu lại tiêu tan. Chàng thở dài hỏi :

- Nếu hai người không đi qua đường này mà mình để ám ký phỏng được việc gì ?

Kim Lan nói :

- Chỉ mong sao bọn đệ tử của Trung Châu Nhị Cổ ngó thấy là nhất định họ sẽ báo cáo.

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Đáng tiếc là hai vị không có đệ tử.

Kim Lan nói :

- Việc đã đến thế này, Tam gia đừng lo buồn cho lắm. Trung Châu Nhị Cổ đã là những nhân vật nổi tiếng thì dù không thu đệ tử cũng có cách khác để bố trí tai mắt trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi ! Bất luận Trung Châu Nhị Cổ có nhìn thấy hay không, mình cứ để ám ký cầu may. Cô ruồi ngựa cứ đến mỗi ngã ba là dừng lại để ta làm dấu.

Kim Lan dạ một tiếng, không dám quay đầu lại, vì trong lòng cô có điều mâu thuẫn. Cô không hiểu có nên đem chuyện Thẩm Mộc Phong mách với Tiêu Lĩnh Vu không. Cô sợ Tiêu Lĩnh Vu nhìn thấy tâm sự mình, thành ra không dám đối diện ngó chàng.

Cỗ xe ngựa chạy lóc cọc về phía trước. Trên đường lớn cát bụi tung bay.

Kim Lan miễn cưỡng để ý nhìn cảnh vật chung quanh, bỗng thấy chỗ ngã ba đường liền dừng xe lại nói :

- Tam gia ! Chỗ ngã ba này dường như là nẻo đường mọi người tất phải đi qua. Xin Tam gia xuống xe để lưu ám ký.

Tiêu Lĩnh Vu ngày trước bị hãm trên vách núi đã được ăn loại nấm ngàn năm khiến cho thể chất tiên thiên yếu ớt tăng cường rất nhiều. Nay tuy chàng bị thương mất máu cũng khá, nhưng sau một lúc điều dưỡng trên xe, phần lớn nguyên khí đã được phục hồi. Chàng vén rèm lên nhảy xuống.

Kim Lan ngăn người ra hỏi :

- Tam gia ! Thương thế Tam gia lành mạnh rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu dường như cũng không ngờ thương thế của mình phục hồi thần tốc như vậy. Chàng ngăn người một chút rồi cười mát đáp :

- Ta khỏi rồi ! Còn thương thế của cô chắc nhẹ hơn ?

Chàng cùng Kim Lan sau một phen hiệp lực ác chiến chống địch, bất giác giữa hai người xảy ra mối tình thương lẫn nhau.

Kim Lan vui mừng lộ ra khoe mắt, trên môi thoáng lộ nụ cười an ủi nói :

- Đa tạ Tam gia có dạ quan hoài. Thương thế của nô tỳ nhẹ nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì hay quá ! Cô nên điều dưỡng thương thế cho lành mạnh rồi ta sẽ truyền thụ cho mấy kiếm thức để sau này có phải cùng người động thủ cũng không đến nỗi bị thương một cách dễ dàng.

Kim Lan mỉm cười nói :

- Nô tỳ chết cũng chẳng có gì đáng tiếc. Chỉ mong Tam gia bảo trọng tấm thân.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiền trình bát ngát, sau này còn nhiều chỗ nương tựa nhau.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 58

Vào Nhà Gianh Ẩn Lánh Gặp Cao Nhân

Tiêu Lĩnh Vu xoay mình trở gót. Chàng đi đến ngã ba liền để ám ký lại. Kim Lan tuy miệng không nói ra, mà hai mắt vẫn đảo nhìn bốn phía chỉ sợ lúc này có người rượt tới thì khó lòng tránh khỏi một phen máu chảy toi bời. Cô thấy Tiêu Lĩnh Vu vạch ám ký rồi, mừng thầm vì không có người đuổi tới.

Tiêu Lĩnh Vu vừa lên xe ngồi Kim Lan đã gia roi cho ngựa chạy thật nhanh. Tiêu Lĩnh Vu không kịp đề phòng, người chàng ngã nghiêng ra, may đụng vào lòng Ngọc Lan.

Ngọc Lan khẽ nghiêng mình bỗng lớn tiếng la :

- Đau quá ! Ui chao !

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi. Chàng ngồi ngay dậy nghĩ thầm :

- Xem chừng Xúc cốt độc đan không những khiến cho người cũng phải dần dần uổng mạng mà còn đáng sợ hơn nữa là ai uống thuốc này vào liền mất hết võ công. Kể ra bản lãnh Ngọc Lan, ta dù có sợ ý đụng vào y, quyết không đến nỗi y đau quá phải bật tiếng la .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ Ngọc Lan kêu thét lên, cỗ xe lại chuyển động mạnh.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần. Chàng chú ý nhìn lại thấy Ngọc Lan da thịt toàn thân bắt đầu co rúm, tiếng thét lạnh lạnh chói tai nghe rất khủng khiếp.

Cỗ xe đang chạy bon bon đột nhiên dừng lại. Rèm xe lay động, Kim Lan nhẩy vào. Cô thấy Ngọc Lan lảo lộn trong xe, mặt cô tái mét ra chiều thảm đạm.

Hai hàng nước mắt tuông rơi.

Tiêu Lĩnh Vu dần dần trấn tĩnh tâm thần. Chàng vươn tay điểm lẹ vào ba nơi huyết mạch của Ngọc Lan.

Ngọc Lan đang thét lên kinh khủng liền dừng lại. Người cô cũng dần dần yên tĩnh, không lảo lộn nữa, nhưng mặt cô nhăn nhó ra chiều đau đớn đến cực điểm trông rất ái ngại.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Xúc cốt độc đan thật là lợi hại !

Kim Lan quay sang ngó Đường Tam Cô thấy nàng ngồi ngay ngắn, vẻ mặt rất bình tĩnh, không lộ vẻ gì đau khổ về chất độc thì trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi :

- Hai người cùng uống Xúc cốt độc đan mà sao chất độc chỉ phát tác ở nơi Ngọc Lan tử tử, còn Đường Tam Cô dường như không việc gì.

Tiêu Linh Vu ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Phải rồi ! Kể về dược tính thì đáng lý lúc này chưa phát tác. Vừa rồi ta vô ý đụng phải Ngọc Lan làm cho chất thuốc phát động.

Kim Lan nước mắt đầm đìa, từ từ lấy tấm khăn lụa bạch ra lau mồ hôi cho Ngọc Lan.

Nguyên Ngọc Lan bị Tiêu Linh Vu điểm huyết miệng không nói được, người không cử động, nhưng gân cốt co lại vẫn đau khổ vô cùng, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Kim Lan nghiêng rằng giờ tay điểm vào vận huyết Ngọc Lan đoạn chậm rãi nói với Tiêu Linh Vu :

- Thừa Tam gia ! Tội tiện tỳ thật đáng chết, nguyện xin Tam gia trách phạt.

Tiêu Linh Vu sững sốt hỏi :

- Kim Lan ! Cô nói thế nghĩa là làm sao ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp còn giữ bí mật trong lòng chưa nói rõ với Tam gia.

Tiêu Linh Vu cười mát hỏi :

- Điều chi ẩn bí.

Kim Lan đáp :

- Đại trang chúa đã đến đây...

Tiêu Linh Vu chấn động tâm thần ngắt lời :

- Sao Đại trang chúa đã đến đây mà sao ta chẳng biết chi hết ?

Kim Lan đáp :

- Lúc đó Tam gia mất máu rất nhiều mệt quá xỉu đi chưa tỉnh lại.

Tiêu Linh Vu cúi xuống nhìn vết thương rồi hỏi :

- Vết thương của ta đã được buộc thuốc, phải chăng Đại trang chúa đã buộc cho ta ?

Kim Lan buồn rầu đáp :

- Đại trang chúa đỡ Tam gia vào trong xe buộc thuốc, nhưng lão cũng gây ra vô số nợ máu cho Tam gia.

Tiêu Linh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Đại trang chúa gây thù bằng cách nào ?

Kim Lan đáp :

- Đại trang chúa ẩn mình trong xe, không hiểu lão thi triển thứ võ công gì gia hại chín người đến gần xe ngựa...

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Cô đều trông thấy cả ư ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp tuy không mắt nhìn thấy nhưng nghe tiếng rú thê thảm chín lần

thì biết là chín người bị hại.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu họ bị thương như thế nào ?

Kim Lan đáp :

- Tiệp thiệp nghe tiếng rú khủng khiếp e rằng cả chín người này không người nào sống sót.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt chiếu những tia hung quang ra chiều phản nộ hỏi :

- Đại trang chúa đi đâu rồi ?

Kim Lan đáp :

- Sau khi Đại trang chúa hại bọn truy binh rồi quát tiệp thiệp dừng xe và hai, ba lần cảnh cáo không được đem vụ này nói với Tam gia, rồi lão tung mình đi ngay .

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi :

- Sao ta chẳng biết một tý gì hết ? .

Kim Lan đáp :

- Lúc Đại trang chúa đỡ Tam gia lên xe, tiệp tay lão điểm vào ba chỗ huyết đạo. Tam gia mê đi rồi còn biết làm sao được ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế ra cô đã giải huyết cho ta ư ?

Kim Lan gật đầu đáp :

- Cỗ xe này hiện thành cái đích cừu hận cho người giang hồ theo dõi. Nếu chúng ta cứ ngồi trên xe thì không hiểu còn gây ra bao nhiêu chuyện phiền phức...

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Ta biết cô muốn bỏ xe đi bộ để tránh khỏi tai mắt mọi người...

Kim Lan ngắt lời :

- Tam gia tuy võ dũng hơn đời, nhưng trong mình bị thương nặng chưa lành thì địch thế nào được nhiều tay cao thủ võ lâm. Theo ý tiệp thiệp chúng ta nên tạm lánh, chờ thương thế Tam gia khỏi rồi sẽ tính.

- Ta hiểu rõ hảo ý của cô, nhưng việc này quan hệ rất lớn. Bây giờ chúng ta bỏ xe cải trang trốn lánh, hoặc giả tránh khỏi tai mắt địch nhân, nhưng sợ sau này khó nổi giải thích.

Kim Lan nói :

- Sự hiểu lầm trước mắt e rằng một miệng Tam gia không thể phân trần.

Theo ý tiệp thiệp lúc này hãy nên tạm lánh, sau này sẽ tính kế.. .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bậc đại trượng phu đội trời đạp đất đâu có thể vừa làm vừa sợ ? Huống chi Ngọc Lan cùng Đường cô nương đã uống Xúc cốt độc đan, chất độc có phát tác ngay lập tức. Nếu chúng ta bỏ xe cải trang hoặc giả tránh khỏi tai mắt anh hùng thiên hạ, nhưng cũng khiến người Bách Hoa Sơn Trang đưa thuốc

đến khó

mà tìm được chúng ta. Như vậy há chẳng làm nguy hiểm đến tính mạng của hai người ?

Kim Lan thở dài nói :

- Tam gia gan dạ anh hùng, tiện thiếp được theo hầu tả hữu thật là may mắn...

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười ngắt lời.

- Cô đừng tăng bốc ta nữa. Tầm thân đường đường bảy thước của kẻ nam nhi mà không bảo cho các cô được an toàn, trái lại phải nhờ cô giúp đỡ, ta rất lấy làm hổ thẹn.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại. Kim Lan giật mình, kinh hãi, vội nói :

- Lại có người đến. Chúng ta phải đi mau.

Cô gơ tay vén rèm xe toan nhảy ra thì Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không kịp nữa rồi...

Chàng chưa dứt lời, bỗng nghe đánh véo một tiếng. Một tia hàn quang xuyên qua mui xe bay vào.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày, vươn tay ra bắt ám khí.

Kim Lan khẽ nói :

- Tam gia ! Trong xe địa thế chật hẹp, khó bề né tránh. Chi bằng ra ngoài hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi ! Cô hãy chiếu cố gắng cho hai người đừng để họ bị ám toán.

Kim Lan nói :

- Tiện thiếp xin hết sức.

Cô tự biết không đủ tài như Tiêu Lĩnh Vu dùng tay bắt ám khí, liền rút trường kiếm ra đứng chắn trước mặt Ngọc Lan và Đường Tam Cô.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xuống xe ngánh đầu trông ra thì thấy hai con tuấn mã dừng lại cách chừng 7,8 thước.

Người đi trước mặt vuông, mắt hùm, nước da hồng hào, mình mặc áo trường bào màu xanh. Chòm râu bạc chùng xuống trước ngực. Lão chính là Bát thủ thần long Đoan Mộc Chính.

Đứng bên lão là một thiếu nữ áo xanh mặt mũi sáng sủa, tướng mạo đoan trang, lưng đeo trường kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó hai người chấp tay nói :

- Tưởng ai, té ra là Đoan mộc đại hiệp.

Đoan Mộc Chính lạnh lùng ngắt lời :

- Oan gia chạm trán. Bữa nay chúng ta lại gặp nhau đây.

Tiêu Lĩnh Vu tùm tùm cười hỏi :

- Không hiểu vì lẽ gì hai vị lại theo dõi hành tung tại hạ hoài ?

Đoan Mộc Chính hừng hờ đáp :

- Chúng ta bắt tất phải nhọc lòng động thủ, tự có người khác tìm đến người để đòi nợ...

Lão quay lại bảo thiếu nữ áo xanh :

- Thuyết nhi ! Chúng ta đi thôi !

Rồi lão giục cương cho ngựa chạy.

Thiếu nữ áo xanh cũng giục ngựa chạy theo Đoan Mộc Chính.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng hai người trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Hiên nhiên họ rượt theo hành tung mình mà sao vừa thấy ta lại giục ngựa đi luôn ? Trên chốn giang hồ thật lắm chuyện kỳ !

Lại nghe Kim Lan nói :

- Tam gia ! Chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái tự nói một mình :

- Phải rồi ! Chỗ dụng tâm của họ là nhất định như vậy.

Kim Lan hỏi :

- Tam gia nói gì vậy ? .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

Ta nói là Bát thủ thần long Đoan Mộc Chính rượt theo để coi thương thế ta ra sao ? Kim Lan ! Xem chừng bước tiền trình của bọn mình rất nhiều hiểm trở.

Kim Lan bụng bảo dạ :

- Há phải chỉ hiểm mà thôi. Tam gia không chịu bỏ xe, cải trang lánh mình, thì e rằng vĩnh viễn không có lúc nào bình yên được.

Nhưng ngoài miệng cô dịu dàng đáp :

- Người lành có trời phù hộ. Bậc chính nhân quân tử như Tam gia chắc vượt qua hết mọi tai nạn.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước lên xe. Chàng mở rèm trông vào thấy Ngọc Lan ra mồ hôi ướt áo như đầm mình xuống nước, vẻ mặt cực kỳ đau khổ. Còn Đường Tam Cô thì vẫn ngơ ngẩn không có gì thay đổi.

Kim Lan giật dây cương. Cỗ xe ngựa lại chạy về phía trước.

Đi chừng được hai, ba dặm, bỗng nghe mấy tiếng ngựa thét. Bốn con ngựa lăn ra mà chết.

Kim Lan ngơ ngác nói :

- Tam gia ơi ! Bốn con ngựa đều bị ám toán lăn ra chết cả rồi.

Thực ra chẳng cần cô nhắc, Tiêu Lĩnh Vu cũng xuống xe để coi kỹ lại.

Chàng thờ dãi nói :

- Bốn con ngựa này đều bị ám khí rất độc đánh chết, nhưng ám khí nhỏ quá bây giờ chúng ta chưa tra ra được.

Kim Lan hỏi :

Đây có phải là thủ đoạn của Đoan Mộc Chính không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chắc là lão rồi.

Kim Lan bỗng mỉm cười nói :

- Nếu vậy càng hay. Bây giờ bắt buộc Tam gia phải bỏ ngựa và cải trang.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sự tình không phải giản dị như vậy. E rằng bọn họ đã sắp đặt mưu mô từ trước.

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên có tiếng hú chói tai vang lên.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu nhìn ra thì thấy về phía chính Nam ngoài một tòa trang viện không còn nhà nào khác. Vậy tiếng hú vừa rồi tất từ từ trong trang viện đó vọng ra.

Kim Lan ngó quanh một hồi rồi nói :

- Tam gia . Chúng ta phải nghĩ cách nào để lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Cô công Ngọc Lan, ta mang những vật còn để ở trong xe. Chúng ta hãy tìm chỗ khuất nẻo an trí hai người rồi sẽ tính...

Kim Lan ngó tòa trang viện cách đó chừng hai dặm hỏi :

- Chúng ta tìm vào tòa trang viện kia được không ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Vừa rồi cô có nghe tiếng hú không ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp nghe thấy, rồi nghe thấy thì làm sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiếng hú đó cốt để chúng ta chú ý...

Kim Lan ngắt lời :

- Phải rồi . Bọn chúng cố ý đặt cạm bẫy dẫn dụ chúng ta mắc vào.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười nói :

- Hiện giờ chúng ta bị hãm trong vòng vây đầy sát khí. Cứ coi bốn con ngựa chết lẫn ra thì đủ biết những người này không nói chuyện đạo nghĩa võ lâm với ta đâu. Họ không cần lựa chọn thủ đoạn để đối phó với chúng ta. Bắt đầu từ giờ chúng ta phải cẩn thận lắm mới được, không thì bị ám toán một cách bất thành linh.

Kim Lan nói :

- Lời cao luận của Tam gia khiến cho tiện thiếp sáng mắt ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tuy chúng ta bị lâm vào tình trạng nguy hiểm, nhưng chưa đến nỗi hoàn toàn thất vọng. Cái khó là ở hai cô này uống Xúc cốt độc đan rồi, mình bỏ lại không đành mà đưa đi theo thì khó bề nghinh địch mới thật rầy rà.

Kim Lan trầm ngâm đáp :

- Một mình Tam gia chạy đi quách...

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Còn các cô thì sao ?

Kim Lan đáp :

- Tiệp thiệp cầu viện Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Linh Vu ngắt lời :

- Trừ phi Đại trang chúa còn ở quanh đây thì không kể, chỗ này cách Bách Hoa Sơn Trang đến mấy trăm dặm, cô trở về thế nào được ?

Kim Lan đáp :

- Tiệp thiệp đã mang theo Xung thiên hỏa pháo của Bách Hoa Sơn Trang. Chỉ phóng pháo lên là tin tức sẽ đến tai trang chúa một cách rất mau chóng...

Tiêu Linh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy ? Chẳng lẽ trong Xung thiên hỏa pháo lại có điều chi cổ quái .

Kim Lan đáp :

- Tiệp thiệp chưa nói hết. Tam gia bất tất phải nóng nảy...

Cô ngừng lại một chút rồi đáp :

- Đại trang chúa lúc giao ba trái Xung thiên hỏa pháo cho tiệp thiệp đã dặn lại : nếu không phải là lúc nguy cấp thì đừng dùng đến. Những trái pháo này còn gấp hơn là Bách Hoa lệnh dụ. Hễ đốt pháo lên dù lão ở ngoài ngàn dặm cũng chỉ mấy giờ là nhận được tin.

Tiêu Linh Vu nói :

- Phải rồi ! Lão đã ngấm ngấm phái người đi giám thị hành động của chúng ta thì dĩ nhiên lúc nào cũng nhìn thấy Xung thiên hỏa pháo được.

Kim Lan nói :

- Trong Bách Hoa Sơn Trang nuôi rất nhiều chim bồ câu đưa tin. Hễ người theo dõi hành tung mà thấy Xung thiên hỏa pháo là viết thư buộc vào chân chim cho nó bay đi báo Đại trang chúa.

Tiêu Linh Vu nói :

- Thế thì phải rồi !

Chàng chuyển động mục quang đột nhiên phát giác ra dưới gốc cây lớn cách chừng bốn dặm còn có một căn nhà gianh cô độc, chàng nói :

- Trước hết ta hãy vào trong căn nhà kia để an trí hai người rồi sẽ tính.

Đoạn chàng cất bước đi ngay. .

Kim Lan cũng Ngọc Lan, tay dắt Đường Tam Cô vượt lên trước.

Tiêu Linh Vu xách hai cái rương gỗ theo sau.

Đường Tam Cô dường như mất hết võ công, nàng cất bước khó khăn đi rất chậm chạp . Quãng đường hơn một dặm mà phải mất khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm.

Đây là một căn nông xá lẻ loi dựng lên ở dưới gốc cây đa lớn. Cây cổ thụ cành lá rườm rà che kín một vùng chừng nửa mẫu đất. Căn nhà dựng sát gốc cây, tường quanh năm không có chút ánh sáng mặt trời nào vào lọt. Bốn bức

tường gạch rêu xanh phủ kín.

Hai cánh cửa gỗ nửa khép nửa mở. Trong nhà lặng ngắt không một tiếng động.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dạng một tiếng rồi hỏi :

- Trong nhà có ai không ?

Một thanh âm khàn khàn của lão già từ trong vọng ra hỏi lại :

- Ai đó ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đi đường qua quý địa, lại có hai nữ quyến đi theo bất hạnh cảm mạo, muốn nhờ quý phủ nghỉ ngơi một lúc, không hiểu lão tiên bối có dung nạp không ?

Cánh cửa từ từ mở ra. Một bà già tóc bạc da mồi, chậm chạp bước ra tay cầm cây gậy tre, mục thủng thẳng đáp :

- Nhà gianh ở nơi hoang vắng không tiện đón tiếp quý khách. Quý khách không chê thì xin mời vào.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Mục già này ăn nói văn hoa, dường như là người có học sách .

Chàng vâng dạ luôn miệng đáp :

- Đa tạ bà bà !

Rồi tiến vào trước.

Căn nông xá này có hai gian. Bên ngoài là phòng khách, bên trong là nội thất. Giữa có một tấm màn trúc ngăn cách. Cửa buồng là một bức rèm bằng vải màu lam.

Áp vách đặt một cái bàn vuông gỗ trắng. Trên bàn đặt một cái bình tinh sành và hai cái chung sứ để uống trà.

Mục già ngoắc Ngọc Lan ngồi ở trên lòng Kim Lan lắc đầu nói :

- Sենh nhà ra thất nghiệp. Thật là tội nghiệp. Khách quan cần gì cứ gọi lão thân.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Bọn tiểu tử xin nghỉ một lúc rồi lại thượng lộ, không dám phiền đến bà bà.

Mục già lại nhìn kỹ Ngọc Lan và Tiêu Lĩnh Vu lần nữa rồi nói :

- Lão thân tuổi già sức yếu, không thể bồi tiếp các vị được.

Mục chống gậy trúc đi vào nhà trong.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng lão già nghĩ thầm :

- Bà này dường như không phải là người ở nơi hoang dã.

Bỗng nghe có thanh âm trầm trọng hỏi :

- Tiên Đại Nương có đây không ?

Mục già đáp :

- Kiếm lão thân có điều chi dạy bảo ?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy một đại hán võ phục đứng xa xa ngoài

cửa chấp tay đáp :

- Tại hạ vâng lệnh chủ nhân có việc ra bẩm lão tiên bối.

Mụ già tức Tiên Đại Nương ở trong nhà nói vọng ra :

- Bữa nay lão phu tinh thần mỗi mệt, trong nhà lại có quý khách. Ông bạn có việc gì để lúc khác sẽ nói.

Đại hán võ phục đáp :

- Việc này gấp lắm cần được...

Tiên Đại Nương tức giận ngắt lời :

- Bữa nay lão thân không tiếp khách, ông bạn nghe rõ chưa ?

Đại hán võ phục đáp :

- Việc này có liên quan đến tân khách trong nhà lão nhân gia, tại hạ không thể chờ được.

Gã lại quát hỏi luôn mấy lần rồi không nghe thấy tiếng Tiên Đại Nương đáp lại .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Kim Lan khẽ nói :

- Người kia đã đến kiếm chúng ta vậy ta ra trước để hỏi cho rõ mục đích của hắn.

Chàng toan cất bước thì đột nhiên nghe tiếng đại hán la hoảng rồi quay đầu chạy đi.

Thanh âm Tiên Đại Nương lại vọng ra :

- Thật là kẻ cuồng ngạo không biết thời vụ, rượu mời chẳng uống, lại muốn uống rượu phạt.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Tam gia ! Bà già đó có phải chẳng là một vị cao nhân ẩn dật chốn hoang vu ?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nhưng không lên tiếng.

Tiên Đại Nương lại nói tiếp :

- Các vị cứ yên tâm nghỉ ngơi. Căn nhà gianh này của lão thân tuy tồi tàn nhưng ở đây rất an toàn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ lão bà bà.

Tiên Đại Nương nói :

- Có điều các vị không thể ở đây lâu được. Trong vòng hai giờ nên rời khỏi chốn này. Nhưng hai giờ tưởng là quá đủ. Bất luận trị thương hay điều dưỡng cũng xong rồi.

Tiêu Lĩnh Vu bản tính cao ngạo, chàng đáp :

- Lão bà bà hà tất phải quan tâm. Bọn vãn bối quyết không để phiền lụy đến lão bà bà. Bọn vãn bối không cần ở đến hai giờ mà xin thượng lộ ngay tức khắc.

Tiên Đại Nương nói :

- Công tử nóng tính quá !

Tiêu Lĩnh Vu xách hai cái rương lên nói :

- Kim Lan ! Chúng ta đi thôi. Nhất định bọn họ dồn chúng ta vào thế tuyệt lộ vậy ta phải động thủ thực mạng.

Kim Lan buồn rầu ngập ngừng :

- Tam gia...

Tiêu Lĩnh Vu xua tay ngắt lời :

- Cô đừng nói nữa chúng ta đi thôi !

Khi nào Kim Lan còn dám nhiều lời. Cô công Ngọc Lan lên lưng tay dắt Đường Tam Cô chạy theo Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng thấy bóng rèm lay động, tà áo phất phơ, Tiền Đại Nương đột nhiên xuất hiện đứng sừng trước cửa chắn đường. Mụ lạnh lùng nói :

- Hãy khoan !

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề khí phòng bị, miệng hỏi lại :

- Lão bà bà có điều chi dạy bảo ?

Tiền Đại Nương vừa cười vừa hỏi lại :

- Mấy vị cứ thế mà ra đi hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Vậy lão bà bà bảo đi bằng cách nào ?

Tiền Đại Nương tủm tỉm cười ngắt lời :

- Hãy để vật gì lại đã. Lão thân ở trong lều tranh, trước nay chưa từng đãi khách không công bao giờ.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 59

Tiêu Lãnh Vu Chạm Trán Cừu Nhân

Tiêu Lãnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng cục diện bữa nay khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ, vì ngoài ra chẳng có cách nào rời khỏi nơi đây. Mình không ngờ ở chỗ hoang lương này lại có tay cao thủ võ lâm, hỉ nộ thất thường ần nấu.

Chàng ngấm ngấm đề tụ chân khí, đặt rương gỗ trong tay xuống hỏi :

- Không hiểu lão bà bà muốn vẫn bồi lưu lại vật gì ?

Tiền Đại Nương hỏi lại :

- Chà ! Coi chừng ngươi muốn động thủ với lão thân chẳng ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Gặp tình thế bất buộc dù tại hạ muốn yên thân cũng khó lòng được như nguyện.

Tiền Đại Nương nói :

- Con ghé mới sinh không biết sợ cọp. Thằng nhỏ khí khái hiên ngang thật là đáng khen .

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bất luận ngươi dùng cách gì mà đỡ gạt hay né tránh, miễn là đón tiếp được ba chương của lão thân mà không bị tổn thương thì lão thân tha cho bọn ngươi thượng lộ.

Tiêu Lãnh Vu gặp toàn những chuyện tức mình, trong lòng lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Chàng cười lạt đáp :

- Lão bà cứ vạch đường ra, bất luận trò gì tại hạ cũng xin bồi tiếp.

Tiền Đại Nương cười nói :

- Trước nay lão thân vốn ưa những nhân vật có khí phách anh hùng, tiểu nhai nhi ! Ngươi quả như lòng ước nguyện của ta.

Mụ vừa cười nói vừa vung trượng đánh vù một tiếng.

Tiêu Lãnh Vu không né tránh, xoay tay mặt đón tiếp một chương.

Sầm một tiếng vang tai. Cả hai người đứng nguyên chỗ không nhúc nhích.

Hiển nhiên hai bên ở vào tình thế quân bình không ai hơn kém.

Tiền Đại Nương "ồ" lên một tiếng. Mụ thu tay về rồi lại phóng chương ra.

Tiêu Lãnh Vu nghiêng răng vung chương đón tiếp.

Tiền Đại Nương hai vai rung động, toàn thân loạn choạng.

Tiêu Lãnh Vu cũng phải lùi lại hai bước .

Kim Lan đảo mắt nhìn Tiêu Lãnh Vu thấy thần sắc chàng rất bình tĩnh, không lộ vẻ gì bị thương, cô mới yên lòng thở phào một cái.

Tiền Đại Nương thu nụ cười lại. Mụ giơ tay lên nhưng ngằn ngừ chưa phóng chưởng ra. Hiển nhiên mụ sợ phát chưởng tối hậu này không nắm vững được phần thắng, nên chưa dám mạo muội ra tay.

Lại thấy mụ từ từ thu chưởng thế về, lạnh lùng hỏi :

- Người là môn hạ của ai ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Gia sư chưa lập môn phái. Còn họ tên không tiện trình bày.

Tiền Đại Nương mắt lộ hung quang tức giận quát to :

- Thằng lỏi con ngông cuồng kia ! Hãy tiếp một chưởng nữa của lão thân.

Dứt lời, mụ vung tay phải toàn lực phóng ra một chưởng.

Tiêu Lĩnh Vu cũng vung tay phải lên nghênh địch.

Hai chưởng lực đụng nhau bật lên một tiếng sầm rùng rợn.

Tiêu Lĩnh Vu bị chưởng lực mãnh liệt làm cho mắt nẩy đom đóm phải lùi lại bốn, năm thước.

Tiền Đại Nương đứng không vững phải lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu hít mạnh một hơi chân khí rồi hỏi :

- Ba chưởng xong rồi, lão bà bà còn điều kiện gì nữa ?

Tiền Đại Nương đứng tránh sang một bên để nhường lối miệng nói :

- Nào mời công tử !

Tiêu Lĩnh Vu xách hai thùng gỗ lên rào bước đi qua. Chàng mới đi được bốn, năm trượng, bỗng thấy hai đại hán toàn thân võ phục lưng cài đơn đao, nhìn chàng chăm chăm.

Kim Lan chạy lẹ cho kịp . Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Tam gia ! Hai người kia dường như đợi chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Người giả mạo làm Tiêu mỗ đã nổi danh trong võ lâm. Ai cũng kinh sợ hấn, cô có hiểu vì lẽ gì không ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp không hiểu. .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó vì hấn thủ đoạn tàn độc giết người nhiều rồi nên ai cũng sợ hấn không dám dây vào. Nếu bọn họ biết chúng ta hết đường chạy thì ta cũng chỉ còn cách giết họ đi.

Kim Lan biết chàng ít lâu nay bị nhiều điều làm cho bức mình rồi trong lòng nẩy ra mối oán thù, cứ phóng tay hành động chẳng kể gì đến hậu quả. Vì thế mà cô không khỏi run sợ trong lòng.

Đây là mối kỳ vọng của Thẩm Mộc Phong, hấn chỉ mong gây chướng ngại cho Tiêu Lĩnh Vu khiến chàng bị phần quá độ, mất hết lý tính, gây nên sát kiếp để có lợi cho hấn.

Bỗng nghe có tiếng quát hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu đặt rương gỗ xuống lạnh lùng hỏi lại :

- Phải thì làm sao ?

Chàng rút trường kiếm ra đánh "soạt" một tiếng.

Kim Lan dịu dàng nói :

- Tam gia ! Tam gia không nhịn được khí tức trong lúc nhất thời thì e rằng gây thành mối oán hận suốt đời.

Tiêu Lĩnh Vu đang nổi sát khí. Lúc chàng rút trường kiếm đã đề tụ chân lực chuẩn bị ra tay đánh một đòn là khiến cho đôi phương phải uổng mạng dưới lưỡi kiếm của mình.

Lời khuyên cáo của Kim Lan khiến cho sát khí của Tiêu Lĩnh Vu tiêu tan dần dần. Chàng từ từ hạ tay kiếm xuống hỏi :

- Hai vị có điều chi dạy bảo ?

Đại hán mé tả đáp :

- Dọc đường Tam trang chúa đã sát hại chín tay cao thủ võ lâm. Như vậy thật là tàn độc ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn hai người thì thấy chúng tựa hồ không phải nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ, chỉ vào hàng thuộc hạ mà thôi. Thái độ vô lễ của chúng làm chàng tức giận. Mắt lộ hung quang, chàng hỏi :

- Hai vị không sợ chết ư ?

Đại hán mé hữu cười rộ đáp :

- Bọn tại hạ tự biết mình bản lĩnh không đủ đối phó với Tam trang chúa, nhưng đủ hào khí coi chết như về. Anh hùng thiên hạ chẳng ai không căm hận Tam trang chúa thấu xương. Anh em tại hạ có chết dưới lưỡi kiếm của Tam trang chúa, mà được anh hùng thiên hạ quý trọng là vinh dự lắm rồi, còn điều chi đáng

tiếc nữa ?

Tiêu Lĩnh Vu ngăn người ra thở dài hỏi :

- Phải chăng hai vị đến đây để tìm lấy cái chết cho vinh ?

Đại hán mé tả đáp :

- Không phải thế đâu. Bọn tại hạ vâng lệnh chủ nhân đến hỏi Tam trang chúa một điều .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì hai vị thử nói nghe.

Đại hán mé hữu đáp :

- Gia chủ mở tiệc rượu, sai bọn tại hạ đến hỏi Tam trang chúa có dám đi phó yến không ?

Tiêu Lĩnh Vu Chưa trả lời thì đại hán mé tả lại nói :

- Sự thực thì yến cũng chẳng có gì ngon, hội cũng chẳng có gì vui. Trong cuộc thương hội này, ngoài gia chủ còn có cao tăng chùa Thiếu Lâm và rất

hiều cao thủ khác . Gia chủ lại dặn rằng Tam trang chúa có đến hay không tùy ý.

Đại hán mé hữu nói theo :

- Bọn người võ lâm làm việc quang minh lỗi lạc chứ không dùng ám tiễn hại người. Các vị ở Bách Hoa Sơn Trang đã hành động bất chấp bằng thủ đoạn gì . Trong vòng nửa ngày, Tam trang chúa giết chết chín tay cao thủ võ lâm bằng võ công âm độc tuyệt luân. Hào kiệt trong võ lâm đều oán hận. Tam trang chúa

dám đến phó hội hay không tùy ý. Bọn tại hạ quyết không làm điều ám muội vậy xin báo cho Tam trang chúa biết rõ.

Tiêu Lĩnh Vu tra kiếm vào vỏ, đồng dục ngắt lời :

- Phiền nhị vi dẫn đường, tại hạ rất muốn đến tương hội với quý chủ nhân. Hai đại hán thấy Tiêu Lĩnh Vu chịu đi phó hội một cách dễ dàng đều không khỏi sửng sốt. Chúng nhìn nhau rồi đáp :

- Tam trang chúa quả vẫn còn khí phách anh hùng. Anh em tại hạ xin đi trước dẫn đường.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hãy khoan !

Hai đại hán đã trở gót toan cất bước, nghe chàng nói vậy liền dừng lại hỏi :

- Sao ? Phải chăng Tam trang chúa lại thay đổi chủ ý.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đã hứa lời thì dù gặp núi đao rừng kiếm cũng không lùi bước. Chỉ xin hai vị chờ một lát để tại hạ thu xếp chút việc riêng...

Chàng quay lại ngó Kim Lan nói :

- Các cô đi đi ! Cô dẫn hai vị trở về Bách Hoa Sơn Trang...

Kim Lan ngắt lời :

- Tam gia bắt tất phải lo đến bọn tiện thiếp, xin cứ yên tâm phó hội. Nếu có thể giải thích được rõ ràng mà khỏi động thủ là hay...

Tiêu Lĩnh Vu xua tay ngắt lời :

- Cái đó ta đã hiểu rồi. Cô hãy lo cho hai cô kia được thuốc uống trước khi chất độc phát tác. Nếu không đưa về Bách Hoa Sơn Trang e rằng hai cô kia phải chết oan.

Kim Lan nét mặt buồn rầu đáp :

- Ý nghĩ của Đường cô nương thế nào, tiện tỳ không dám đoán càn. Còn Ngọc Lan tỳ tỳ thì tiện tỳ đã hiểu sâu xa. Chẳng thà y để cho chất độc phát tác mà chết, chứ không muốn trở lại Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt trông chiều trời ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Ý cô thế nào ?

Kim Lan đáp :

- Nếu Tam gia không sợ làm phiền thì xin cho bọn tiểu tỳ đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu cũng cảm thấy tuy vom trời bát ngát mà thật ra không có lấy một chỗ để bọn Kim Lan, Ngọc Lan ẩn thân. Bất giác chàng buông tiếng thở dài nói :

- Thôi được ! Chúng ta đành đi với nhau.

Rồi chàng trở gót cất bước.

Hai tên đại hán tuy chưa nghe rõ nội tình, nhưng cũng lờ mờ nhận ra trong thâm tâm Tiêu Lĩnh Vu có chỗ đau khổ mà không nói được.

Tiêu Lĩnh Vu xách hai cái rương gỗ. Còn Kim Lan cồng Ngọc Lan trên lưng, tay dắt Đường Tam Cô chạy theo Tiêu Lĩnh Vu.

Hai đại hán đi trước dẫn đường chừng được bảy, tám dặm thì chuyển hướng vào khu rừng tạp.

Kim Lan đột nhiên chạy lẹ hai bước đến bên Tiêu lĩnh Vu khẽ nói :

- Thừa Tam gia ! Đại trang chúa sắp đặt kế hoạch, chẳng thể trách Tam gia mà cũng không trách ai được . Chỉ mong sao Tam gia nhẫn nại một chút thì chuyện giải thích nội vụ cho rõ ràng cũng không đến nỗi khó làm.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt ngó Kim Lan và Đường Tam Cô nói :

- Nếu Đại trang chúa mà không an bài hai cô này đi theo ta thì khó mà nhẫn nại được.

Bỗng nghe đại hán dẫn đường lên tiếng :

- Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang đáp lời mời đến phó hội.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu trông ra thì thấy phía trước là một quảng trường rộng rãi đầy cỏ mọc.

Một đại hán chừng 40 tuổi, mắt hùm lưng gấu, thần oai lẫm liệt phưởng phực đi tới.

Hai đại hán dẫn chàng liền nghiêng mình nhường lối.

Tiêu Lĩnh Vu đi thẳng vào khu thảo bình tĩnh, đặt rương gỗ xuống, chấp tay hỏi :

- Tại hạ đáp lời mời đến đây. Xin hỏi chủ nhân ở đâu ?

Đại hán râu quai nón từ lúc thấy Tiêu Lĩnh Vu xuất hiện, cặp mắt hán vẫn loang loáng nhìn chàng. Bây giờ hán nghe Tiêu Lĩnh Vu hỏi liền thu mục quang về chấp tay đáp lễ :

- Chính là tại hạ. Phải chăng các hạ là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu mỗ không hiểu các hạ có điều chi dạy bảo ?

Đại hán râu quai nón đột nhiên nổi lên tràng cười rộ. Hán vươn tay ra nắm lấy cổ tay Tiêu Lĩnh Vu dỏng dạc đáp :

- Tam trang chúa tướng mạo tuấn mỹ như vậy mà lòng dạ độc ác thế mới biết xem người không thể coi bộ mặt mà biết được.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay mặt lên, năm ngón tay nhắm chụp vào tay đại hán. Hai

tay vừa đụng nhau liền nắm thật chặt. Hồi lâu đại hán quai nón buông Tiêu Lĩnh Vu ra khen rằng :

- Công phu của Tam trang chúa thật là cao thâm !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ông bạn quá khen mà thôi. Xin cho biết đại danh huynh đài là gì ?

Đại hán quai nón đáp :

- Tiểu đệ tên gọi là Bộ Thiên Tinh.

Lúc hai người nắm tay nhau đều mến tài đối phương, nên mỗi thù nghịch đã giảm đi nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Bộ huynh phái người mời tiểu đệ đến đây có điều gì ?

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Có mấy vị bạn hữu võ lâm muốn cùng Tam trang chúa hội kiến. Dĩ nhiên tại hạ cũng là một người trong bọn này.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh chẳng thấy một bóng người nào, liền hỏi :

- Không hiểu là những nhân vật nào ?

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Rồi tiểu đệ sẽ giới thiệu cùng Tam trang chúa...

Hắn vỗ tay một cái. Từ phía Đông khu rừng một nhà sư mặc áo tăng bào màu nguyệt bạch tiến ra. Nhà sư này lối 50 tuổi mặt vuông đầu tròn.

Tiêu Lĩnh Vu coi nhà sư vẻ mặt hiền từ từ lại quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời chàng nghĩ không ra đã gặp ở đâu.

Bộ Thiên Tinh trở vào nhà sư nói :

- Đại sư đây là Trí Quang hòa thượng ở chùa Thiếu Lâm.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói :

- Tại hạ ngưỡng mộ đại sư từ lâu.

Trí Quang hòa thượng chấp tay niệm Phật hiệu rồi đáp lễ.

Bộ Thiên Tinh quay lại vỗ tay năm cái. Một đại hán lưng hùm tay gấu, thân thể cao lớn từ phía Nam khu rừng đi ra. Đại hán này là một lão già chòm râu bạc chùng xuống trước ngực, lưng đeo một cặp nhật nguyệt thanh cương luân.

Những nét đặc biệt của lão này đã in sâu vào đầu óc của Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng vừa ngó thấy đã nhận ra ngay, muốn cất tiếng gọi, nhưng chợt động tâm liền dừng lại

Bộ Thiên Tinh trở vào lão già giới thiệu :

- Vị này là Sở Côn Sơn đại hiệp, người ta thường kêu bằng Thánh Thủ Thiết Đờm .

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói :

- Sở đại hiệp ! Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Sở Côn Sơn đáp lễ :

- Lão phu cũng được nghe danh Tam trang chúa từ lâu. Bữa nay gặp thật là may mắn !

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Lão này chẳng những tính tình hủ lậu ngoan cố, mà không một chút tâm cơ. Mình đã báo danh mà lão chẳng nhớ cóc gì hết.

Nên biết năm năm trước Tiêu Linh Vu mình mang tuyết chứng lại là một đứa nhỏ yếu đuối đi không lướt cỏ. Khi đó chàng mới đi theo Khâu Tiểu San vào chốn giang hồ, nên cái gì cũng thấy mới lạ và những nhân vật đều tiên chàng gặp liền in sâu vào đầu óc ngay. Nhưng người khác tỷ như Sở Côn Sơn thì khó mà nhớ được chàng.

Ba tiếng vỗ tay lại nổi lên. Hai người từ mé Tây rừng xuất hiện. Người đi trước mắt mày đầy dầu mỡ, khắp mình nhơ nhớp, mình mặc áo cà sa. Đầu to mà trọc lóc, lưng đeo một cái bầu rất lớn.

Theo sau lão này là một tên khiêu hóa đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốc, chân đi giày cỏ, tay cầm một cái chảo sắt lớn, mình mặc áo vá đến trăm miếng.

Bộ Thiên Tinh trở vào hai vị tự giới thiệu :

- Hai vị này là Tửu Tăng, Phạn Cái, những kỳ nhân đầy dạn phong trần mà người giang hồ hiện nay đều kính ngưỡng.

Tiêu Linh Vu nghiêng mình thi lễ nói :

- Tại hạ hâm mộ đại danh hai vị từ lâu.

Bộ Thiên Tinh lại vỗ tay bốn tiếng , một lão già tóc bạc râu dài từ phía chính Bắc đứng đỉnh bước ra. Lão này thọt chân trái phải chống gậy. Lão chính là Bí Hiệp Thường Đại Hải mà Tiêu Linh Vu đã gặp ở Bách Hoa sơn trang.

Theo sau Thường Đại Hải là hai đại hán, một tên tuổi độ 30, và một gã thiếu niên chừng 20 tuổi. Hai đại hán cùng cầm trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Bốn con mắt cơ hồ tóe lửa nhìn Tiêu Linh Vu chăm chặp.

Tiêu Linh Vu thấy ba thầy trò lão này, giật mình đánh thót một cái, bụng bảo dạ :

- Ba người này bị đuổi ra Bách Hoa sơn trang, tất căm hận ta rất sâu cay.

Nếu bọn chúng làm chứng để phá hoại thì e rằng bữa nay ta khó lòng giải thích cho rõ được.

Bí Hiệp Thường Đại Hải dường như còn nhớ mối thù cũ, không cần để Bộ Thiên Tinh giới thiệu đã cướp lời :

- Tam trang chúa vẫn bình yên chứ ? Chẳng hiểu Tam trang chúa còn nhớ được thầy trò ta không ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Thường huynh ! Khi nào tại hạ quên được Bí Hiệp Thường Đại Hải...

Thường Đại Hải lạnh lùng ngắt lời :

- Ba tháng trước Tam Trang Chúa được Thảm Mộc Phong o bế đã đuổi ba thầy trò ta ra khỏi Vọng Hoa Lâu. Thái độ uy phong của Tam Trang chúa

hôm ấy ta chẳng bao giờ quên được. .

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Chỗ hiểu lầm của thầy trò đại hiệp rất sâu xa, xem chừng không thể dùng lời lẽ giải thích được.

Thường Đại Hải đồng dục cười nói :

- Nếu Thường mô chi tai nghe thì có khi còn là tiếng đồn thất thiệt. Nhưng chính mắt đã trông thấy, chẳng lẽ còn làm được sao ?

Tiêu Lĩnh Vu có trăm ngàn điều muốn nói mà không biết nói sao. Chàng buông tiếng thở dài không đáp :

Bộ Thiên Tinh nói :

- Mấy vị đã biết nhau, vậy tại hạ bất tất phải giới thiệu...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bữa nay bọn tại hạ mời Tam trang chúa tới đây, chẳng có tiệc tùng chi hết, mà chỉ xin hỏi Tam trang chúa về mấy vụ công án đó xử trí thế nào ?

Lời nói của hắn đầy vẻ gay gắt.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần đáp :

- Xin các vị cứ hỏi. Tiêu Lĩnh Vu này mà biết là nói thật hết.

Bộ Thiên Tinh nói :

- Nếu vậy thì còn gì hay ? Người võ lâm chúng ta đã làm việc gì nên nhận lấy mối phải.

Trí Quang đại sư tuyên phạt hiệu rồi hỏi :

- Tam trang chúa vừa đánh chết chín tay cao thủ võ lâm đủ tỏ võ công rất cao thâm. Lão tăng cũng có một tên sư diệt bị chết về tay Tam Trang Chúa. Cái đó chỉ đáng trách gã học nghệ không tinh, sống chết chẳng có gì đáng phàn nàn.

Nhưng lão tăng chưa hiểu tại sao Tam Trang chúa thi hành độc thủ để hại mạng gã ?

Tửu Tăng Bán Giới ghéch cặp mắt say rượu nhập nhèm nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi nói :

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc ! ...

Lão lại lấy bầu rượu trên lưng mở nắp ra mà uống ừng ực một hồi rồi nói tiếp :

- Đáng tiếc hạt minh châu liệng xuống đồng phân.

Phạm Cái lạnh lùng nói theo :

- Đáng buồn nhất là trái tim đã chết ! Hạng người này có đến cả gan ruột cũng chết rồi. Có nói với gã cũng như đàn gảy tai trâu thì thà rằng đừng nói cho đỡ mệt.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ thầm :

- Lão này ăn nói hồ đồ. Không hiểu lão mắng ai ?

Thật tình chàng đã hiểu lão mắng mình nhưng chàng cam tâm nhẫn nại.

Lão chưa nói đích danh tên chàng, chàng không tiện mắng lại.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng chưa tìm được câu đối đáp thì đột nhiên Sở Côn Sơn lớn tiếng :

- Lão ngư ông ở Tam Tương là người khiêm hòa, bạn giang hồ chẳng ai không kính trọng lão. Các hạ có thù hằn gì mà thi triển ám khí tuyệt độc để hại mạng lão ? Nếu mỗi thù này Sở mỗ không trả thay thì tình giao kết ba chục năm há chẳng trôi theo dòng nước và khiến anh hùng thiên hạ chê cười ?

Mỗi câu nói của lão như một nhát trùy đánh vào trái tim Tiêu Lĩnh Vu, nhưng đầu óc chàng rối loạn không biết đáp thế nào.

Tửu Tăng Bán Giới quay lại nhìn Phạn Cái nói :

- Lão ăn xin thôi tha này nói đôi lời chứ ! Người ta đều ra quân đầy đủ danh nghĩa. Chúng ta cũng không thể tự nhiên đánh bừa đánh ẩu được.

Phạn Cái thò tay vào sau lưng lấy ra một cái túi vải lớn, móc nắm com dứt vào miệng vừa ăn vừa nói :

- Thần Hành Truy Phong Khách và Tửu Tăng, Phạn Cái hợp lại thành Phong Trần tam hữu. Tam trang chúa đánh Truy phong Khách chỉ còn thoi thóp thở. Nếu chúng ta không báo thù thì ra khiếp sợ bọn Bách Hoa Sơn Trang các vị ư ?

Mấy năm trước đây, Tửu Tăng, Phạn Cái đã vì Khâu Tiểu San mà bảo vệ Tiêu Lĩnh Vu. Nhưng khi đó chàng bé nhỏ ốm yếu. Bây giờ chàng khác trước nhiều. Huống chi Lam Ngọc Đường đã giả danh chàng nổi tiếng giang hồ từ trước. Nay chàng gia nhập minh ước với Bách Hoa Sơn Trang, cùng Thảm Mộc

Phong tái xuất giang hồ, làm chấn động người võ lâm. Nhưng hai chàng Tiêu Lĩnh Vu thì chẳng ai phân biệt được chân giả.

Bộ Thiên Tinh khẽ dặng hắng một tiếng rồi nói :

- Thảm Mộc Phong đã nổi tiếng ác gây thù không biết với bao nhiêu bạn hữu võ lâm mà kể. Đời hấn giết người khó lòng đếm cho xiết được. Mười năm trước hấn bị anh hùng vây đánh thành trọng thương, đồng đạo võ lâm đều cho là hấn chết rồi, không ngờ nay hấn xuất hiện và được Tiêu Lĩnh Vu trợ giúp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bầu máu nóng sủi lên sùn sục không nhìn được nữa lớn tiếng ngắt lời :

- Thôi đừng nói nữa ! Các vị căn cứ vào bằng chứng nào mà đổ cho những người đó đều do Tiêu mỗ giết chết ?

Bộ Thiên Tinh cười lạt đáp :

- Những người đó đuổi theo xe ngựa của Tam Trang chúa, chẳng phải Tam trang chúa thì còn ai vào đây ?

Tiêu Lĩnh Vu xúc động hỏi lại :

- Có ai vào trông thấy không ?

Bộ Thiên Tinh ngáp ngừng đáp :

- Tại hạ...

Tiêu Lãnh Vu tưởng chừng bẽ óc, quát hỏi :

- Các hạ trông thấy ư ?

Bộ Thiên Tinh biến sắc vỗ tay hô :

- Đem thi thể nhị gia ra đây.

Bỗng nghe trong rừng có tiếng đáp lại, rồi hai đại hán khiêng một xác chết từ trong rừng chạy ra.

Bộ Thiên Tinh nói :

- Đặt xuống đây !

Hai đại hán đặt xác chết xuống rồi lùi ra.

Tiêu Lãnh Vu chú ý nhìn tử thi thấy người đó hai mắt trợn ngược, miệng còn vết máu mà lộ vẻ tức bực dường như chết không nhắm mắt.

Bộ Thiên Tinh lạnh lùng hỏi :

- Tam trang chúa đã nhìn thấy chưa ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Nhìn thấy rồi. Nhưng y không phải...

Bộ Thiên Tinh cực kỳ bi phẫn không chờ chàng nói hết câu đã ngắt lời :

- Nghĩa đệ ta đây bản tính hiền lành trái hẳn với ta. Y ghét kẻ dữ như quân thù hần. Không ngờ con người thiện lương phải chịu kết quả này. Trách thế nào mà y chẳng chết không nhắm mắt được.

Tiêu Lãnh Vu xua tay nói :

- Bộ huynh...

Lúc này Bộ Thiên Tinh không kìm hãm nổi bi phẫn trong lòng, lớn tiếng quát :

- Ta đi sau y chừng ba, bốn trượng, chính mắt đã thấy y té xuống, chẳng lẽ còn giả được ư ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Sao Bộ huynh lại nhất định trong xe chỉ có một mình tại hạ ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 60

Tiêu Lãnh Vu Lực Chiến Quần Hào

Bộ Thiên Tinh hỏi :

- Trên xe chỉ có bốn người đều ở cả đây. Không phải Tam trang chúa thì còn là ai ?

Tiêu Lãnh Vu trong lòng khích động, có miệng khôn phân. Chàng nóng nảy lớn tiếng la :

Tuy bọn họ rượt theo xe ngựa bị giết, nhưng hung thủ không phải là Tiêu mỗ

...

Bộ Thiên Tinh tức giận ngắt lời :

- Sự thực đã rành rành ra đó mà ngươi còn cãi chối. Đáng tiếc nghĩa đệ ta chết rồi, không thể rượt theo xe mà túm lấy ngươi lôi ra.

Tiêu Lãnh Vu cũng không dằn nổi cơn giận, quát lớn :

- Các ngươi không hỏi rõ đầu đuôi, không phân đen trắng, cứ buộc chặt cho ta tức là bức bách ta .

Kim Lan đột nhiên hỏi xen vào :

- Tam gia ! Vàng mười không sợ lửa, Tam gia đừng nóng nảy, cứ từ từ giải thích cho họ nghe được không ?

Tửu tăng Bán Giới cười lạt hỏi :

- Ngươi là ai ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu nhân là Kim Lan. Các vị đã tự phụ là những nhân vật nghĩa hiệp mà sao lại hồ đồ thế ?

Sở Côn Sơn gầm lên :

- Ngươi bảo ai hồ đồ ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu nhân bảo các vị, tức là cả lão nữa.

Sở Côn Sơn nghe thanh âm the thé dường như là tiếng con gái. Nhưng cô cải dạng nam trang, lão vọt mình nhảy tới hỏi luôn :

- Ngươi là nam hay là nữ ?

Lão giơ tay lên chân bị phóng chưởng.

Kim Lan nói :

- Tiểu nữ là gái, nhưng thấy các vị đường đường tu mi nam tử mà xử sự hồ đồ không thận trọng bằng bọn nữ nhi. Hừ ! Các vị sùng sộ thực chỉ khiến cho người ta đáng thương và đáng cười.

Sở Côn Sơn thu tay về nói :

- Nam tử hán không thèm tử thí với đàn bà con gái. Lão phu địa vị như thế này, có lý nào lại chấp với người ?

Lão dứt lời nhẩy lùi ra xa một trượng.

Bộ Thiên Tinh vẫy tay một cái, lập tức hai hán tử to đen lại khiêng xác chết đi

Bộ Thiên Tinh rút ống ngân dịch ở sau lưng đánh soạt một tiếng rồi lạnh lùng nói :

- Bất luận người dùng thủ đoạn hay ám khí gì, nhưng đã liên tục hạ sát được chín tay cao thủ thì võ công hẳn cũng cao minh, vậy Bộ Thiên Tinh này muốn lãnh giáo mấy chiêu.

Kim Lan lớn tiếng hô :

- Tam gia.. .

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay rút trường kiếm ra hừng hờ đáp :

- Vụ này đã không giải quyết bằng lời nói cho rõ được thì chỉ còn cách đem võ công phân cao hạ rồi sẽ tính. Cô hãy lùi lại mau.

Kim Lan biết Tiêu Lĩnh Vu đang lúc lòng đầy bi phẫn, không cho phát tiết ra thì âm ức không chịu được . Mặt khác, bọn người kia lại nhất quyết chẳng là hung thủ thì chẳng thể nào dùng lời giải thích cho rõ được . Cô buồn rầu thở dài nói :

- Xin Tam gia hãy coi chừng !

Bộ Thiên Tinh gắng gượng dẫn lòng phẫn nộ mà cũng không chờ được nữa.

Hắn vung cây Ngân dịch lên nói :

- Tam trang chúa tiếp chiêu đi !

Hắn cầm ngân dịch phóng tới.

Tiêu Lĩnh Vu vung kiếm ra chiêu "Khởi phượng đăng giao" vừa thủ vừa công, hất cây ngân dịch của Bộ Thiên Tinh rồi xoay kiếm hót ngang một cái.

Bộ thiên Tinh tung mình lên hú một tiếng dài vung dịch phản kích.

Bỗng thấy ngân quang chuyển động, bóng dịch đầy trời chụp xuống.

Trong lòng đau khổ, Bộ Thiên Tinh đã dụng hết sức để tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu huy động trường kiếm nghênh dịch, xuất diện một trường ác đấu.

Địch pháp của Bộ Thiên Tinh thi triển thế công mỗi lúc một gấp rút. Chiêu nọ tiếp chiêu kia liên miên không ngớt, khiến đối phương chẳng có cơ hội nào để phản công. Thật là một địch pháp cực kỳ lợi hại, ít người đón đỡ được ba chục chiêu.

Đáng tiếc Bộ Thiên Tinh lại gặp phải kinh dịch Tiêu Lĩnh Vu thành ra địch pháp của hắn uy thế giảm đi rất nhiều.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu khi học kiếm Trang Sơn Bối lại luyện được cả tâm pháp các phái trong thiên hạ, rất thiện nghề ứng biến. Lúc chàng thi triển tuyệt học của phái Võ Đương, lúc chàng ra tuyệt chiêu của phái Thanh

Thành. Đường kiếm bao la biến hóa tinh kỳ, hóa giải địch pháp của Bộ Thiên Tinh một cách bất ngờ.

Quần hào đứng chung quanh theo dõi cuộc chiến đều chấn động tâm thần. Không ai hiểu được tại sao chàng còn nhỏ tuổi như vậy mà kiếm pháp đã cực kỳ quảng bác ?

Chỉ trong khoảnh khắc hai bên đã giao đấu ngoại ba chục hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên phóng ra chiêu "Xuân phong hóa vũ" , đẩy lui thế địch rồi nói :

- Tại hạ đã lãnh giáo địch pháp của các hạ cũng chỉ được đến thế mà thôi, chẳng còn gì để học nữa. Vậy tại hạ sắp phản kích đây.

Chàng vừa dứt lời đã biến đổi thế kiếm, ánh hàn quang lấp lánh, sao bạc bắn ra tới tấp . Những đòn phản kích cực kỳ lợi hại.

Bộ Thiên Tinh chỉ chậm một chút mà mất hết tiên cơ. Thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu ào ạt như nước thủy triều làm cho hấn khiếp sợ nghĩ thầm :

- Gã này không đầy nửa ngày đã hạ sát chín tay cao thủ. Bản lãnh gã quả nhiên không phải tầm thường. ..

Bộ Thiên Tinh còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên bốn mặt kiếm khí ào ạt xô tới bỗng tan mất . Áp lực giảm đi rất nhiều. Hấn mừng thầm trong bụng, toan vận động ngân địch phản kích, bỗng thấy hàn quang lấp lánh. Bao nhiêu hoa bạc đột nhiên thu vào làm một nhăm đâm tới trước ngực . Hấn vội vung cây ngân

địch trong tay đưa chênh chếch lên để gạt. Đồng thời hấn quát to một tiếng vận hết kinh lực hất trường kiếm đi.

Nguyên Bộ Thiên Tinh sau khi động thủ hồi lâu với Tiêu Lĩnh Vu đã phát giác ra chiêu thức biến hóa của hấn khó lòng hạ nổi đối phương, chỉ còn một cách vận dụng mấy chục năm công lực để hất rút tay kiếm của địch nhân mới có cơ thủ thắng.

Hấn tính như vậy là phải, nhưng sự thực lại ra ngoài điều tiên liệu. Nội lực của hấn không làm cho thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu rút khỏi tay mà còn gắn chặt vào cây ngân địch đè thấp xuống.

Đây chính là kiếm thuật thượng thặng mà chàng đã học được . Trước hết dùng chân lực âm nhu để chịu đựng sức phản chấn cương mãnh của Bộ Thiên Tinh, rồi sau đưa kiếm theo ống Ngân địch chém xuống cổ tay hấn. Nếu Bộ Thiên Tinh không chịu buông cây ngân địch ra thì khó tránh khỏi lưỡi kiếm sắc bén cắt đứt cổ tay.

Gặp tình thế cấp bách, Bộ Thiên Tinh không kịp suy nghĩ nhiều, đành buông tay mặt cho cây ngân địch rút xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu lùi lại hai bước nói :

- Cảm ơn ông bạn đã nhường cho.

Bộ Thiên Tinh thất bại rồi mặt xám như tro tàn, buồn rầu đáp :

- Kiếm thuật của Tam trang chúa đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Tại hạ không địch nổi.

Kim Lan sợ Tiêu Lĩnh Vu đang lúc bị khuất nhục ra tay hại người. Bây giờ cô thấy chàng thu kiếm về, trong lòng rất được an ủi.

Bí hiệp Thường Đại Hải vung cây thiết trượng trong tay lên nói :

- Thắng bại là sự thường của nhà binh. Cuộc đấu bữa nay chẳng phải để quyết định ngôi thứ thì bại cũng chẳng có chi đáng kể. Xin Bộ huynh hãy lui ra nghỉ ngơi để tiêu đệ lãnh giáo kiếm thuật của Tam trang chúa.

Hắn chưa dứt lời đã nhảy xổ lại, vung cây thiết trượng ra chiêu Hoành tảo thiên quân quét ngang một cái.

Tiêu Lĩnh Vu nghe trượng phong rít lên veo veo, không dám dùng kiếm đón đỡ Chàng lạng người đi né tránh.

Thường Đại Hải sẵn gần lại múa cây thiết trượng như gió táp mưa sa đánh tới tấp

Tiêu Lĩnh Vu phấn khởi tâm thần, vung trường kiếm thành những bông hoa bạc tìm chỗ sơ hở để đánh tới, bức bách đối phương không thể đến gần được

Thường Đại Hải bôn tẩu giang hồ lâu ngày, đã giàu kinh nghiệm lâm địch.

Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu không dám đỡ gạt thế trượng của mình, liền phát huy toàn bộ Lý công quả pháp vận nội lực vào Thiết trượng khiến cho chưởng phong mỗi lúc một thêm mãnh liệt.

Chỉ trong chớp mắt hai bên đã giao thủ ngoài năm chục hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu bị thế trượng khủng khiếp bức bách phải lùi lại sáu, bảy thước

Thường Đại Hải chiếm được thượng phong nhưng trong lòng hắn biết rõ

Tiêu Lĩnh Vu chỉ bị uy thế mãnh liệt của hắn làm cho hoảng sợ, không dám dùng thanh kiếm nhẹ nhõm để đón tiếp phải lùi dần. Nếu chàng nghĩ ra được cách phá giải như đã dính lấy cây ngân địch của Bộ Thiên Tinh là cục diện biến đổi liền đoạt ngay lại được tiên cơ.

Hắn nghĩ vậy lên nhân lúc chàng tỉnh ngộ định hạ chàng trước đi.

Tiêu Lĩnh Vu tuy phải lùi hoài nhưng môn hộ phòng thủ rất nghiêm cẩn.

Đường kiếm bao la rộng rãi khôn lường, khiến cho Thường Đại Hải không tìm ra được chỗ sơ hở để hạ thủ.

Thường Đại Hải trong lòng nóng nảy, nghĩ cách thủ thắng cho mau, tay trượng bắt giắc dờ dẩn một chút.

Tiêu Lĩnh Vu chợt động tâm cơ, vung trường kiếm đột nhiên ra chiêu "Thiên hà đảo quả" . Mũi kiếm rung động vọt ra hai bông kiếm hoa đâm chênh chếch vào bóng trượng của Thường Đại Hải. Đồng thời tay phải phóng ra một chưởng.

Chưởng lực cực kỳ cương mãnh hãm thế trượng của Thường Đại Hải được. Thanh kiếm của chàng ra chiêu "Hồi phong như liễu" điểm lẹ vào hai bên. Môn hộ Thường Đại Hải sơ hở rất lớn. Hắn nhìn thấy thế kiếm điểm tới mà không thu kịp trượng về để chống đỡ, đành lùi lại phía sau.

Tiêu Lĩnh Vu vừa chưởng vừa kiếm ra một chiêu vẫn hồi được thế kém.

Chàng rượt tới như bóng theo hình.

Thường Đại Hải chạy quanh không trường chừng ba, bốn trượng mà vẫn không sao thoát được mũi kiếm của Tiêu Lĩnh Vu cứ trở vào trước ngực. Hắn cảm thấy khó lòng thoát chết, liền buông tiếng thở dài rồi dừng bước lại.

Quần hào sợ quá không nỡ nhìn ra đều nhắm mắt lại. Họ nghĩ tới Tiêu Lĩnh Vu thủ đoạn tàn nhẫn giết liền một lúc chín tay cao thủ thì thế kiếm này của chàng nhất định làm cho Thường Đại Hải phải rách bụng lòi ruột.

Tên đệ tử nhỏ tuổi của họ Thường liền chống kiếm găm lên một tiếng rồi cùng hán tử kia chia hai ngã xông ra.

Hai tên đệ tử này là đích truyền của Thường Đại Hải. Chúng thấy sư phụ lâm nguy thì trong lòng vừa kinh hãi vừa nóng nảy vọt ra, hết sức phóng hai nhát kiếm đâm tới. Kiếm khí lạnh lẽo ghê người.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu xoay cổ tay cho thanh trường kiếm chuyển động. Choang choang hai tiếng ! Tiêu Lĩnh Vu đã hất được hai thanh trường kiếm của đối phương mà người chàng vẫn đứng nguyên chỗ. Sắc mặt nghiêm trang, mắt chiếu hàn quang.

Quần hào chú ý nhìn ra thấy vạt áo trước ngực Thường Đại Hải bị rách một miếng dài ba tấc, mà người hắn không bị chút thương tích nào.

Hai tên đệ tử ngẩn người ra, đồng thanh cất tiếng gọi :

- Sư phụ !

Bí hiệp Thường Đại Hải hai mắt trợn lên, nét mặt thảm đạm. Lão buông tiếng thở dài nói :

- Hồng rồi ! Hồng rồi ! Thầy trò chúng ta còn mặt mũi nào mà đứng trên chốn giang hồ.. .

Hắn vung chưởng lên toan đánh vào huyết Thiên Linh.

Hai đại hán đệ tử chống kiếm, đã liệu trước sư phụ có hành động này. Khi nhìn thấy sư phụ vung chưởng tự tử, muốn chạy lại cứu cũng không kịp nữa.

Giữa lúc ấy đột nhiên có bóng người thấp thoáng. Tiêu Lĩnh Vu vươn tay trái ra nhanh như chớp nắm được cổ tay Thường Đại Hải.

Thường Đại Hải đột nhiên cảm thấy cánh tay mình không hành động theo ý muốn, rồi nhũn ra rũ xuống.

Hai tên đệ tử đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Không hiểu đó là cái nhìn cừ địch, hay cái nhìn cảm kích ? Đoạn chúng cúi đầu xuống.

Trí Quang đại sư cất cao giọng niệm phật hiệu rồi từ từ cất bước tiến lại nói :

- Thắng bại là sự thường của nhà binh. Trước nay trong võ lâm chẳng có ai đánh trận bao giờ cũng thắng. Thường đại hiệp không nên khích động thái quá.

Thường Đại Hải hỏi :

- Mình để cho kẻ địch cứu cấp thì cái nhục đó ngày sau báo đền thế nào ?

Tiêu Linh Vu chăm rãi đáp :

- Bất luận năm nào tháng nào, hễ Tiêu mỗ mà còn sống ở đời thì Thường đại hiệp muốn bao giờ rửa hận cũng được.

Thường Đại Hải lớn tiếng :

- Thường mỗ mà còn có ngày rửa cái nhục bữa nay thì thế nào cũng tha mạng cho Tam Trang Chúa một lần.

Hắn dứt lời, chống cây thiết trượng vọt ra xa hơn trượng rảo bước đi ngay.

Hai đại hán thấy sư phụ đi rồi cũng rượt theo. Chỉ trong chớp mắt ba thầy trò Thường Đại Hải đã mất hút vào trong rừng rậm.

Tiêu Linh Vu nhìn bóng sau lưng ba người mất hút rồi ngậm ngậm thở dài lẩm bẩm :

Người ta hiểu lầm mình một cách sâu xa như vậy thì thật khó lòng giải thích được .

Lại nghe Trí Quang đại sư nói :

- A Di Đà Phật ! Đường kiếm của Tam trang chúa đã bát ngát lại biến hóa kỳ ảo như vậy. Thật lão tăng chưa từng thấy. Trách nào trong vòng nửa ngày Tam trang chúa chẳng hạ sát được chín tay cao thủ võ lâm. Lão tăng không biết tự lượng sức mình cũng xin lãnh giáo mấy chiêu.

Tiêu Linh Vu nói :

- Đại sư là một tay hiệp ẩn chốn Không môn, là cao nhân ngoài đời, e rằng tại hạ khó lòng địch nổi.

Trí Quang đáp :

- Lão phu tự biết rất ít hy vọng thắng được Tam trang chúa, xin Tam trang chúa lấy kiếm ra đi .

Tiêu Linh Vu biết câu chuyện bữa nay khó có thể dùng lời nói mà giải thích cho rõ được, chàng không khách sáo nữa, vung trường kiếm ra chiêu "Thiên phong chấn mộ" . Ba điểm hàn quang đồng chia ra tập kích vào ba đại huyệt nhà sư.

Trí Quang đại sư la lên :

- Hảo kiếm pháp !

Lão phát tay áo bào xô ra một luồng tiềm lực ngăn chặn thế kiếm rồi đập xuống trước ngực Tiêu Linh Vu đánh vèo một tiếng.

Tiêu Linh Vu giơ kiếm chênh chếch lên đón thế chưởng của nhà sư và nói :

- Đại sư hãy khoan động thủ.

Trí Quang hỏi :

- Tam trang chúa còn điều chi dạy bảo ?

Chàng đã đánh bại Bộ Thiên Tinh và Thường Đại Hải khiến cho mọi người trong trường không dám coi thường chàng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu tra kiếm vào vỏ, chấp tay nói :

- Đại sư đã không muốn dùng binh khí vậy tại hạ cũng xin lấy tay không để bồi tiếp .

Trí Quang nói :

- Kỹ thuật của Tam trang chúa đã đến trình độ kinh người. Lão tăng không tiện khuyên can. Tam trang chúa dùng kiếm hay không xin tùy ý.

Tiêu Lĩnh Vu nói nhún nhường một câu rồi vung chưởng đánh ra.

Trí Quang đại sư vận động công lực vung tay lên đón.

Chưởng lực hai bên đụng nhau nổ ra một tiếng sầm rùng rợn.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình nói :

- Chưởng lực của đại sư thật là hùng hậu.

Chàng thi triển chưởng pháp liên hoàn tấn công tới tấp .

Trí Quang đón một chưởng của Tiêu Lĩnh Vu rồi cũng chấn động tâm thần tự nhủ :

- Gã này nhỏ tuổi mà nội công cao thâm đến thế ! Nếu gã có thời giờ rảnh rang rèn luyện thêm thì võ lâm khó có ai hạ được gã.

Nhà sư còn đang ngẫm nghĩ thì Tiêu Lĩnh Vu đã đánh liền mười sáu chưởng.

Chàng ra tay mau lẹ như sét nổ, chớp giạt.

Trí Quang đại sư bị chưởng pháp liên hoàn mau lẹ tuyệt luân bức bách phải lùi lại luôn bốn bước, dường như đón tiếp không kịp .

Thập bát la hán chưởng của phái Thiếu Lâm nổi danh thiên hạ, người giang hồ đều biết tiếng. Địa vị Trí Quang đại sư lại rất tôn cao ở trong chùa. Lão đã dùng Thập Bát La Hán chưởng để thắng bọn Yên Sơn Cửu huynh đệ, nổi tiếng võ lâm. Bữa nay lão bị thế chưởng liên hoàn của Tiêu Lĩnh Vu bức bách phải lùi hoài khiến cho quần hào trong trường đều ngấm ngấm kinh hãi.

Từ tăng Bán Giới khề bảo Phạn Cái :

- Lão ăn xin này . Xem chừng thằng nhỏ kia quả nhiên đạo hạnh phi thường, e rằng đại sư khá thắng nổi gã.

Bỗng thấy Trí Quang đại sư đánh mạnh ra hai chưởng, vẫn hồi thế kém.

Cuộc ác đấu này thật là hiếm có. Bốn bàn tay qua lại khiến cho luồng tiềm lực dàn dụa trong phạm vi hơn trượng.

Chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu sở trường ở chỗ mau lẹ. Hai bàn tay chàng khởi thế công như vũ bão tưởng chừng mười mấy bàn tay đồng thời đánh ra, khiến người trông hoa cả mắt.

Chưởng thế của Trí Quang đại sư lại sở trường ở chỗ hùng hậu, che kín môn hộ rất nghiêm cẩn.

Tiêu Lĩnh Vu dù chưởng thế biến ảo khôn lường mà không sao phá được thế phòng thủ của đại sư.

Chỉ trong khoảnh khắc hai bên đã giao thủ hơn một trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại. Trong vòng hơn trăm chiêu này, Tiêu Lĩnh Vu công nhiều mà thủ ít, còn Trí Quang đại sư lại công ít mà thủ nhiều.

Phạm Cái dường như không nhẫn nại được nữa đập tay vào cái chảo sắt lắc đầu nói :

- Hai người càng đánh tinh thần càng khỏe. Cuộc chiến này e rằng còn lâu. Có khi năm trăm chiêu cũng chưa phân thắng bại.

Bán Giới nói :

- Bản hòa thượng không đồng ý với lão. Mới trong vòng trăm chiêu Tiêu Lĩnh Vu đã có cơ hội thủ thắng. Đáng tiếc là gã chưa đủ kinh nghiệm chiến đấu nên bỏ lỡ mất. Còn Trí Quang đại sư tuy giữ kín môn hộ nhưng công ít mà thủ nhiều đã mất tiên cơ thế thắng. Nếu bản hòa thượng không lằm thì chỉ một trăm

chiêu nữa là có kẻ được người thua.

Đột nhiên Trí Quang đại sư cất tiếng niệm phật hiệu rồi đổi thủ làm công. Tay quyền tay chưởng đánh ra.

Phạm Cái mỉm cười nói :

- Tửu hòa thượng ! Lão đã nhìn thấy chưa ? Trí Quang đã giở đến bản lãnh độc môn của lão rồi !

Tửu Tăng Bán Giới đáp :

- Quyền chưởng của lão sử hai luồng lực đạo khác biệt nhau.

Phạm Cái nói :

- Đúng rồi . Bàn tay mặt lão tuy thi triển Thập Bát La Hán chưởng pháp, nhưng tay trái lão lại sử dụng Thiên tính công quyền là một trong 72 tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Trong một chiêu thế công mà gồm cả chân lực cương nhu, e rằng thằng lỏi kia không chống được bao lâu nữa.

Bán Giới nói :

- Chưởng pháp của gã có điều rất quái dị, dường như là môn Liên Hoàn thiểm điện chưởng đã thất truyền trên chốn giang hồ. Ngày trước Nam Dật Công đại hiệp đã dùng chưởng pháp tuyệt thế vô song này đánh khắp mười ba tỉnh ở hai miền Nam Bắc sông Đại Giang để nổi tiếng một thời.

Phạm Cái cười lạt hỏi :

- Lão đã được coi Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp của Nam đại hiệp chưa ?

Tửu Tăng Bán Giới tùm tùm cười đáp :

- Bản hòa thượng tuy chưa có cơ duyên được thấy Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp của Nam Dật Công, nhưng đã được gặp lão nhân gia. Và điểm này bản hòa thượng e rằng cũng đủ hơn lão ăn xin rồi.

Phạm Cái nói :

- Lão chưa thấy qua Liên Hoàn thiểm điện chưởng pháp thì sao đã dám huyênh hoang những lời phê phán kinh người.

Bán Giới đáp :

- Ta đã xem chưởng pháp khắp thiên hạ, nhưng chưa từng thấy chưởng nào mau lẹ như của gã này. Nam Dật Công nhờ thể chưởng tuyệt diệu mà vùng vẫy giang hồ và đã được người ta khen làm đệ nhất khoái chưởng. Nguyên một điểm này cũng đủ chứng minh bản hòa thượng là người tinh tế, kiến thức cao minh,

bọn ăn xin không thể bì kịp .

Phạm Cái cười lạt nói :

- Tự mình khoe giỏi người ngoài chẳng ai tán dương.

Hai tay quái kiệt phong trần này chơi thân với nhau mấy chục năm mà suốt ngày cọ miệng tranh hơi với nhau.

Tình hình trong trường đã biến đổi. Trí Quang đại sư giờ đến tuyệt nghệ chần sơn của phái Thiếu Lâm quả nhiên vẫn hồi được thể kém, chuyển từ thể thủ sang thể công.

Vì quyền chưởng của lão dùng hai luồng lực đạo không đều nhau, lúc cứng lúc mềm nên Liên hoàn thiểm điện chưởng của Tiêu Lĩnh Vu phải chịu ảnh hưởng rất lớn, đồng thời tốc độ cũng giảm đi nhiều.

Chưởng pháp của chàng sở trường ở chỗ mau lẹ, hể chậm lại một chút là uy lực kém sút rất nhiều. Do đó Trí Quang đoạt lại tiên cơ.

Kim Lan trong lòng rất đổi lo âu, nghĩ thầm :

- Nếu Tam trang chúa mà bị bại về tay nhà sư kia thì quần hào tất không chịu buông tha. Tam gia phải hàm oan vĩnh viễn không bao giờ rửa sách được.

Cô còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy chưởng pháp của Tiêu Lĩnh Vu lại biến đổi Tay trái chàng vẫn thi triển Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp, tay mặt phát huy Thập Nhị Lan Hoa Phát Huyết thủ. Mới không đầy ba chiêu, chàng đã vẫn hồi được thể kém.

Thập Nhị Lan Hoa phát huyết thủ chẳng những tấn công lợi hại mà tư thế coi rất đẹp mắt. Chưởng chỉ như màng nhện thủy chung không rời uyển mạch của đại sư.

Phạm Cái vừa thấy Trí Quang đại sư nắm chắc được phần thắng trong lòng rất cao hứng, toan nói mấy câu chế diễu Tử Tăng, nhưng không ngờ chưởng pháp của Tiêu Lĩnh Vu biến đổi đoạt lại thượng phong, đưa Trí Quang đại sư vào tình thế kiềm tỏa. Chưởng thế cùng quyền pháp của nhà sư đều khó bề phát huy.

Bất giác lão biến sắc nói :

- Thăng lôi này quả mang tuyệt kỹ trong mình.

Bán Giới cười nói :

- Bản hòa thượng tuy suốt ngày bầu rợn kẻ môi, nhưng càng uống nhiều lại càng sáng suốt.

Phạn Cái nói :

- Đừng đắc ý vội. Bảy mươi hai đường tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, Trí Quang đã sở trường được bảy thứ mà lão mới dùng đến có hai thứ là Thiếu Tinh công quyền và La Hán thập bát chương mà thôi .

Lão chưa dứt lời, cuộc đấu trong trường đã phân thắng bại. Hai bóng người đột nhiên xa nhau.

Trí Quang hai tay để trước ngực nói :

- Tam trang chùa võ công cao cường, lão tăng không phải là địch thủ.

Tiêu Linh Vu nói :

- Đa tạ đại sư đã nhượng bộ .

Phạn Cái biến sắc nhẩy ra lạnh lùng quát :

- Hảo tiểu tử . Ngươi quả có chỗ đặc biệt hơn người, nhưng lão hóa tử cũng muốn lãnh giáo mấy chiêu.

Lão cầm cái chảo sắt lớn để ngang trước ngực.

Tiêu Linh Vu chấp tay nói :

- Tại hạ được nghe hiệp danh Tử Tăng Phạn Cái từ lâu.

Phạn Cái gạt đi.

- Bất tất phải nói câu sáo mép . Hãy đem võ công ra phân cao thấp .

Kim Lan nghĩ thầm trong bụng :

- Dù Tam gia võ công cao cường đến đâu cũng không có cách nào thắng được bao nhiêu cao thủ dùng phép xa luân chiến. Keo này còn đánh nữa Tam gia khó lòng tránh khỏi thất bại.

Cô toan cắt lời cảnh cáo nhưng Tiêu Linh Vu đã rút kiếm ra nói :

- Được rồi ! Mời đại hiệp ra tay .

Phạn Cái thấy Tiêu Linh Vu đã đả bại Bộ Thiên Tinh, Bá hiệp Thường Đại Hải và Trí Quang đại sư chùa Thiếu Lâm, khi nào lão còn dám khinh địch ?

Lão vung cái chảo sắt lên chụp xuống đầu chàng.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 61

Sở Côn Sơn Tổ Dạ Quan Hoài

Phạm Cái dùng chảo sắt làm binh khí, tự lập ra những chiêu biến hóa rất là kỳ quái.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão vung chảo lên chụp xuống liền hơi trường kiếm đâm chênh chếch lên.

Ngờ đâu Phạm Cái không né tránh, chảo sắt đập vào trường kiếm rồi, lão mượn thế trượt xuống cổ tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm : .

- Té ra cái chảo sắt này có chỗ diệu dụng như vậy.

Chàng vội lùi lại hạ thấp cổ tay xuống tránh khỏi đòn của đối phương.

Đoạn chàng giờ kiếm lên phong tỏa trước mặt.

Phạm Cái cười hô hô hỏi :

- Mùi vị của chảo sắt thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Quả nhiên cao minh khôn lường...

Phạm Cái sấn tới gần, lại vung chảo lên chém dọc quét ngang những chiêu võ rất kỳ lạ .

Tiêu Lĩnh Vu ngưng tụ kinh lực, mỗi chiêu kiếm phóng ra đều mang một luồng kiếm khí dàn dụa.

Thế công của Phạm Cái tuy cực kỳ quái dị mà không sao thắng được Tiêu Lĩnh Vu.

Chỉ trong khoảng khắc hai bên đã qua lại mấy chục chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu dần dần hết sợ. Thanh trường kiếm trong tay chàng bắt đầu khai triển thế phản kích.

Kim Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu phải lùi hoài thì tưởng rằng hậu lực của chàng không kế tiếp được tiền lực, trong lòng rất đổi lo âu. Cô đặt Ngọc Lan ở trên lưng xuống, toan rút kiếm xông ra trợ chiến.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu không lùi nữa, bắt đầu cuộc phản công.

Chàng phóng bốn, năm chiêu kiếm liền vẫn hồi thế kém.

Phạm Cái nổi tiếng một đời tất nhiên phải đem toàn lực ra tấn công để có thắng trận này.

Tiêu Lĩnh Vu đầy nỗi oan khuất trong lòng cũng hết sức để chiến thắng bữa nay, nhưng khí giới của Phạm Cái rất kỳ lạ, chiêu thức lại chẳng ra lẽ lối nào, khác hẳn với mười tám ban khi giới thông thường thành ra nó có chỗ cao thâm khôn lường.

Tiêu Lĩnh Vu tuy ổn định được tình thế, bắt đầu phản công nhưng trong lúc nhất thời cũng khó lòng chế phục được đối phương.

Tửu Tăng Bán Giới vừa uống rượu tỳ tỳ vừa theo dõi cuộc chiến. Lão thấy hai bên đã đấu hơn trăm hiệp đột nhiên buông bình rượu ra, cặp mắt từ từ bỗng lộ hàn quang chăm chú nhìn vào trường đấu.

Lúc này trong trường, Phạn Cái và Tiêu Lĩnh Vu đã quyết đấu đến chỗ thắng bại. Chỉ còn nhìn thấy một vùng đen xì vọt ra những tia bạch quang nhảy múa, không phân rõ được bên nào.

Đột nhiên bóng đen và bạch quang thu lại. Hai người xa ra.

Tiêu Lĩnh Vu ôm kiếm nghiêng mình nói :

- Đa tạ đại hiệp đã nhượng bộ.

Lòng chàng vẫn nghĩ tới ngày trước Tửu Tăng Phạn Cái đã giúp mình, nên chàng rất kính cẩn hai người.

Phạn Cái đứng ngăn người ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi thung thảng nói :

- Đây là lần thứ hai mà lão hóa tử phải thất bại. Đã là tướng bại binh thì còn nói mạnh gì nữa ? Sau này sẽ có ngày tái hội. .

Dứt lời lão trở gót đi ngay, vẻ mặt cực kỳ thâm trầm.

Tửu Tăng Bán Giới lớn tiếng gọi :

- Lão ăn xin thôi tha kia rồi hãy đi ! À lại coi bản hòa thượng trả đũa cho.

Phạn Cái không thềm ngoảnh đầu lại, đáp liền :

- Lão cũng thua to mà thôi. Đừng lời cái dở ra nữa.

Tửu Tăng Bán Giới ngăn người một chút rồi chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu thấy mặt chàng vượng khí đầy rẫy, cặp mắt thần quang lấp lánh, không ra vẻ mệt mỏi chút nào. Trong lòng kinh hãi lão nghĩ thầm :

- Thăng lôi này nội công rất tinh thâm nhưng trông ra vẻ vẫn nho chẳng có chút tà khí nào . Sao gã lại qui thuận Bách Hoa Sơn Trang cam tâm nhập đảng với Thảm Mộc Phong ?

Lại nghe Phạn Cái nói :

- Lão trọc nghiệm rượu kia ! Kiếp này đừng hòng có cơ hội thắng gã nữa.

Tửu Tăng lớn tiếng ngắt lời :

- Nếu bản hòa thượng không tỷ thí với gã chẳng cam tâm chút nào.

Lão vái Tiêu Lĩnh Vu rồi nói :

- Hãy coi chừng ! Bản hòa thượng muốn lĩnh giáo .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải bồi tiếp.

Tửu Tăng Bán Giới rào bước tiến về phía Tiêu Lĩnh Vu còn cách chừng sáu thước thì dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu giơ kiếm ngang trước ngực nói :

- Khách phải nhượng chủ. Mời đại sư ra tay.

Bản Giới nói :

- Người hãy coi chừng nghe !

Đột nhiên lão há miệng phun ra một tia rượu. Còn cách mấy bước, mùi rượu đã xông vào mũi.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng tụ nội lực vào bàn tay đẩy ra.

Một luồng ám kinh mãnh liệt ngăn chặn làm cho tia rượu tan ra như một trận mưa phùn trong khoảng mấy thước vuông.

Tia rượu tan ra rồi vẫn xông về phía Tiêu Lĩnh Vu. Chàng liền đề tụ chân lực, vận động cương khí hộ thân. Con mưa rượu còn cách Tiêu Lĩnh Vu chừng nửa thước như gặp phải bức tường đá tới tấp rớt xuống.

Tửu Tăng Bán Giới giật mình kinh hãi la thất thanh :

- Hộ thân cương khí ! Hộ thân cương khí !

Rồi trở gót chạy theo Phạm Cái.

Nguyên kỹ thuật phun rượu của lão là một môn tuyệt học . Lão dùng luồng nguyên khí đẩy rượu từ trong bụng phun ra. Tia rượu gặp phải trở lực liền tan ra như mưa phùn bao phủ một quãng mấy thước khiến cho đối phương không có cách nào né tránh. Nhưng luồng cương khí hộ thân của Tiêu Lĩnh Vu làm cho

Tửu Tăng Bán Giới giật mình kinh hãi. Lão tự biết tia rượu không thể phá được luồng cương khí hộ thân của đối phương. Tuy miệng lão không nói ra mà trong lòng đã nhận thua rồi trở gót chạy theo Phạm Cái.

Lúc này trong trường ngoài Tiêu Lĩnh Vu, Kim Lan và Đường Tam Cô, chỉ còn lại Bộ Thiên Tinh và Sở Côn Sơn.

Bộ Thiên Tinh đã bị bại rồi, chẳng khi nào dám đương mặt dày đòi tái chiến với Tiêu Lĩnh Vu.

Sở Côn Sơn tuy là người hủ lậu cổ chấp, nhưng tự biết võ công còn kém Tửu Tăng, Phạm Cái, mà danh vị chưa bằng Trí Quang đại sư. Ba người kia đã bại về tay Tiêu Lĩnh Vu thì lão có tỷ đấu với chàng cũng chẳng tài nào thủ thắng được. Nhưng ở vào tình thế này, lão chẳng thể lùi bước dù có bại trận cũng đành.

Lão liền lấy cặp bánh xe ở trên lưng xuống vung lên nói :

- Lão phu dùng cặp bánh xe này lãnh giáo kiếm thuật của Tam Trang Chúa.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay mỉm cười hỏi :

- Lão tiên bối còn nhớ tại hạ không ?

Sở Côn Sơn tuy đã chuẩn bị tấn công mà trong lòng chẳng tự tin được phần nào và đã nắm chắc phần thua trong tay, liền chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Lão không ngờ chàng lại muốn nói chuyện cũ với mình.

Sở Côn Sơn sững sờ thu cặp bánh xe về hỏi :

- Phải chăng Tam trang chúa chính là Tiêu Lĩnh Vu mới quật khởi trên chốn giang hồ. Lão phu được nghe danh đã lâu, bữa nay gặp thật là may mắn !

Tiêu Lãnh Vu thở dài đáp :

- Tại hạ tuy cũng là Tiêu Lãnh Vu, nhưng không phải Tiêu Lãnh Vu mà oai danh chấn động giang hồ.

Chàng thấy vụ này rắc rối khó mà nói một vài câu để giải thích được .

Sở Côn Sơn chau mày hỏi :

- Trên thế gian này có mấy vị Tiêu Lãnh Vu ? Lão phu càng nghe càng hồ đồ Tiêu Lãnh Vu hỏi lại :

- Lão tiên bối thử nghĩ kỹ lại coi đã gặp mấy Tiêu Lãnh Vu rồi ?

Sở Côn Sơn ngẩn người ra trầm ngâm hồi lâu rồi đáp :

- Lão phu nghĩ lại thì năm năm trước đây đã gặp một chú nhỏ yếu đuối dường như cũng tên là Tiêu Lãnh Vu. Sau gã được đưa lên núi Võ Đương rồi không hiểu lạc lỏng nơi đâu ?

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Lão tiên bối còn nhớ được mặt mũi gã Tiêu Lãnh Vu ngày trước không ?

Sở Côn Sơn đáp :

- Cái đó lão phu không nhớ được rõ ràng, chỉ nhớ lảng máng thằng nhỏ đó tuy thân thể yếu đuối, nhưng mồm mép rất linh lợi mà to gan lớn mật.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Lão tiên bối có muốn gặp lại gã Tiêu Lãnh Vu năm trước đó không ?

Sở Côn Sơn bồng thờ dài đáp :

- Thằng nhỏ đó rất hợp duyên với lão phu. Đáng tiếc gã mình mang tuyệt chủng, thân thể hư nhược mà bị lôi cuốn vòng ân oán của những nhân vật giang hồ. Gã phải chịu đủ điều cay cực . Hỡi ơi ! Lão phu nghe phong thanh gã rớt xuống sông chết rồi ! ...

Tiêu Lãnh Vu buồn rầu thở dài đáp :

- Đa tạ lão tiên bối còn có lòng nhớ tới. Tại hạ chính là Tiêu Lãnh Vu ốm yếu ngày trước.

Sở Côn Sơn hai mắt tròn xoe ngắm nghía Tiêu Lãnh Vu một hồi rồi đột nhiên nổi giận quát hỏi :

- Ngươi đừng nói nhăng nói càn. Lão phu là hạng người nào mà để ngươi lừa gạt ?

Tiêu Lãnh Vu biết lão hủ lậu cố chấp nên nghe lão nói vậy vẫn không nổi nóng tức giận cười đáp :

- Năm năm trước tại hạ cùng lão tiên bối bị uy hiếp ở trên đỉnh núi. Khi đó còn Khâu tử tử của tại hạ...

Sở Côn Sơn ngắt lời :

- Phải chăng ngươi muốn nói Khâu tiểu San ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Phải rồi ! Sau lại gặp Trung Châu Nhị Cổ...

Sở Côn Sơn nhảy bổ lên hỏi :

- Đúng lắm ! Sao ngươi biết rõ thế ?

Tiêu Linh Vu bụng bảo dạ :

- Lão này thật ngoan cố. Mình đã nói rõ ràng đến thế mà lão còn chưa chịu tin. Nhưng được cái khi lão tin rồi và hứa lời với ai thì suốt đời cũng không biến cải.

Chàng liền mỉm cười đáp :

- Tại hạ là Tiêu Linh Vu lúc đó hiện diện tại trường thì dĩ nhiên phải biết rõ.

Sở Côn Sơn ngấm ngầm nhá lần nữa rồi nói :

- Ta trông không giống chút nào, quyết không để ai lừa gạt.

Tiêu Linh Vu chau mày hỏi :

- Vậy làm thế nào lão tiên bối mới tin được ?

Sở Côn Sơn đáp :

- Ngươi muốn nói thế nào cũng mặc, lão phu đã không tin là không tin.

Tiêu Linh Vu trầm ngâm một lúc, chợt động tâm cơ, liền cười nói :

- Tại hạ nói ra chuyện này nhất định lão tiên bối phải tin ngay.

Sở Côn Sơn đáp :

Mắt lão phu trước nay không bao giờ để cát bụi dính vào. Ngươi thử nói nghe lão phu có tin được không ?

Tiêu Linh Vu nói :

- Tại hạ còn nhớ lúc đó vuốt bộ râu của lão tiên bối và khen là râu đẹp.

Sở Côn Sơn ngấm ngầm nghĩ một lát rồi nhảy lên nói :

- Phải rồi ! Quả có như thế.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Bây giờ lão tiên bối đã tin chưa ?

Sở Côn Sơn hỏi lại :

- Ngươi đúng là gã đó ư ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tại hạ gạt lão tiên bối làm gì ?

Sở Côn Sơn liệng cặp bánh xe xuống nắm lấy tay Tiêu Linh Vu nói :

- Tiểu lão đệ ơi ! Năm năm không gặp . Ai ngờ tiểu lão đệ cao lớn như thế này rồi ! ...

Lão ăn nói vụng về nhưng toàn là những câu chân thành.

Tiêu Linh Vu sau khi rời khỏi sự môn gặp toàn những chuyện gian trá hiểm ác. Bây giờ chàng mới gặp lão này là người cảm tình nồng nhiệt, bất giác chàng xúc động can trường nhỏ hai giọt lệ nóng hổi.

Sở Côn Sơn lắc tay Tiêu Linh Vu nói tiếp :

- Hảo hài tử ! Xem chừng trên thế gian quả có thứ linh dược thoát thai hoàn cốt. Ngươi ốm o như vậy mà bây giờ biến thành thiếu niên anh tuấn, đổi hẳn ra một người khác . Đừng nói lão phu mà cả đến Khâu Tiểu San gặp ngươi e rằng cũng không nhận ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cuộc tao ngộ của văn bối, một lời nói không xiết được. Sau này sẽ thuật kỹ cho tiền bối hay...

Sở Côn Sơn bỗng buông tay Tiêu Lĩnh Vu ra, lượm cặp bánh xe lên hỏi :

- Chắc Thảm Mộc Phong đã cải biến thân thể yếu đuối cùng truyền thụ bản lãnh ghê gớm này cho ngươi ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không phải đâu ! Võ công của văn bối do cuộc tao phùng kỳ ảo mà ra, nghĩ lại chẳng khác nào một giấc mơ...

Sở Côn Sơn lạnh lùng nói :

- Người ta ở đời, ân oán phải phân minh. Thảm Mộc Phong tội ác chồng chất như non, nhưng hắn có ơn với ngươi, vậy ngươi có giúp hắn làm điều tàn ác cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Lão phu sẽ vì ngươi mà giải thích rõ ràng.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào đáp :

- Những câu của tại hạ nói đều là sự thực. Võ công của tại hạ chẳng liên quan đến Thảm Mộc Phong chút nào ...

Sở Côn Sơn hỏi :

- Vậy sao ngươi gia nhập Bách Hoa sơn trang ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đáng trách tại hạ mới vào giang hồ không hiểu rõ lòng người mà gây ra vụ này. Một phen lỡ bước xảy chân đến nỗi suốt đời ôm hận lại cho bạn hữu võ lâm đều sỉ vả mình nữa.

Sở Côn Sơn khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Người nhỏ tuổi chưa từng kinh nghiệm, cái đó không thể trách được .

Ngươi đã biết làm lỗi thì quay đầu lại hãy còn kịp...

Bổng lão đổi giọng nghiêm nghị lớn tiếng hỏi :

- Nhưng tại sao ngươi hạ độc thủ giết chết chín tay cao thủ võ lâm ? Ai thì lão phu không biết nhưng Tam Tương lão ngư ông đã giao du với lão phu mấy chục năm. Lão ta là người khiêm hòa từ ái, chẳng thù hận gì với ai. Thế mà ngươi không phân hắc bạch đã dùng ám khí giết đi là nghĩa làm sao ?

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt thấp thoáng ánh hàn quang, nghiêm trang hỏi lại :

- Đến Sở đại hiệp mà cũng tin là chín tay cao thủ võ lâm bị Tiêu Lĩnh Vu này hạ sát ư ?

Sở Côn Sơn đáp :

- Quần hào ai cũng nói thế. Bộ đại hiệp lại mắt trông tai nghe, thì lão phu không tin sao được ?

Tiêu Lĩnh Vu nói dần từng tiếng :

- Bọn họ đều bị hại về tay Thảm Mộc Phong.

Sở Côn Sơn ngăn người ra hỏi :

- Thảm Mộc Phong cũng đến đây ư ?

Tiêu Linh Vu gật đầu đáp :

- Y đến nhưng ẩn mình trong bóng tối, không chịu lộ diện. Y gia hại chín tay cao thủ võ lâm là cố ý đổ vạ lên đầu tại hạ...

Chàng ngó Kim Lan nói tiếp :

- Nếu không có cô này kể rõ sự tình đã trải ra thì chính tại hạ cũng không biết rõ nội tình.

Sở Côn Sơn thu cặp bánh xe lại, tay vuốt chòm râu cằm, mắt nhìn Kim Lan hỏi :

- Người đã trông thấy thật ư ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu nhân mắt thấy tai nghe không sai một chút.

Sở Côn Sơn nghe thanh âm nhỏ nhẹ bất giác chau mày hỏi :

- Người là thiếu nữ ư ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu ty tên gọi Kim Lan là gái giả trai.

Sở côn Sơn nói :

- Té ra là thế. Người hãy kể lại những việc đã trải qua để rửa nỗi oan cho Tiêu Linh Vu. .

Kim Lan nói :

- Lúc ấy tam gia đã bị thương ngất xỉu. Đại trang chúa đột nhiên xuất hiện điếm vào ba chỗ huyết đạo vào tam gia rồi ôm đề lên xe. Đại trang chúa ẩn mình trong xe gia hại chín tay cao thủ theo dõi cỗ xe ngựa. Nội vụ giản dị như vậy nhưng nói ra có ai chịu tin đâu ?

Sở Côn Sơn hắt hàm râu dài lắc đầu nói :

- Lão phu tin rồi. Đó là cách di họa tiếp thụ trong Tam thập lục kế có chi là lạ ?

Lão này rất hủ lậu, hể nói là giở diễn tích.

Bộ thiên Tinh đứng bên lắng lắng tai nghe, thủy chung không nói câu nào đột nhiên lên tiếng :

- Kể ra bại tướng không có gì đáng nói, nhưng trong lòng tại hạ còn có điều nghi vấn không thể nhận được.

Tiêu Linh Vu ngắt lời :

- Bộ huynh có điều gì cao luận ? Tiểu đệ rửa tai để nghe.

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Trong chín tay cao thủ võ lâm, tám người đã chết rồi, chỉ một mình Thần Hành Truy Phong Khách hãy còn thoi thóp. Khinh công người này tuyệt thế vô song đuổi gần tới xe trước tiên. Mong sao y nói được một câu là vụ này sáng tỏ ngay...

Tiêu Linh Vu vội hỏi :

- Không hiểu hiện giờ Truy Phong Khách ở đâu. Xin Bộ huynh đưa tiểu đệ

tới coi, hoặc giả có thể chữa thương cho y được chăng ?

Bộ Thiên Tinh ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Vụ này phải được Tể Tể Phạm Cái đồng ý mới xong, tiểu đệ không chủ trương được.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất đỗi phân vân, chàng không nói gì nữa, quay lại hỏi Sở Côn Sơn :

- Lão tiên bối đã tin lời tại hạ liệu có thể giải thích cho một đôi điều được chăng ?

Chàng vẫn nhớ luôn luôn lời dặn của Nam Dật Công là coi ai cũng ngang hàng, tức là không nên xưng hô người nào bằng lão tiên bối, nhưng chàng nhớ lại hồi gặp Sở Côn Sơn lần trước khi đó chàng mới 12, 13 tuổi mà họ Sở đã râu bạc chùng xuống trước ngực nên chàng mới phá lệ kêu lão bằng tiên bối.

Sở Côn Sơn nói :

- Lão phu đã tin lời người dĩ nhiên phải giải thích giùm. Nhưng tội ác của Thảm Mộc Phong rõ rệt quá chùng mà người lại có mối liên quan với Bách Hoa Sơn Trang, e rằng vụ này không thể giải thích cho rõ trong một thời gian ngắn.

Vậy lão đệ cần phải nhẫn nại nhiều hơn nữa mới được .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ chỉ mong được lão tiên bối giải thích giùm là đủ, còn người ta tin hay không, mình cũng chẳng thể miễn cưỡng đẩy họ vào chỗ khó nghĩ.

Sở Côn Sơn nói :

- Nếu lão đệ mà thoát ly được Bách Hoa Sơn Trang thì mối nghi ngờ của đồng đạo võ lâm tự nhiên tiêu tan.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hiện giờ chưa thể làm ngay, cần phải gặp lại Thảm Mộc Phong mới quyết định được.. .

Kim Lan ngắt lời :

- Thảm Mộc Phong tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn độc, Tam gia đã sa chân vào cạm bẫy mà muốn rút ra tất phải chờ thời cơ...

Cô quay lại ngó Mộc Lan và Đường Tam Cô, hỏi tiếp :

- Hai vị đại hiệp đó coi hai cô đáng thương này chưa ?

Sở Côn Sơn và Bộ Thiên Tinh bây giờ mới chăm chú ngó mặt Đường Tam Cô và Mộc Lan rồi hỏi lại :

- Không hiểu hai vị này là nhân vật thế nào ? Bị ai ám toán ?

Kim Lan đáp :

- Một cô là bạn khuê phòng với tiểu nữ, cũng người trong luân lạc, làm tỳ nữ châu hầu bên cạnh Tam gia. Còn một vị là nhân vật nổi danh trong võ lâm.. .

Bộ Thiên Tinh hỏi ngay :

- Y là ai vậy ?

Kim Lan đáp :

- Y là Đường Tam Cô Nương, những ai ít qua lại trên đường Tây Nam, có khi chưa hiểu Đường Tam Cô, nhưng Đường gia ở Tứ Xuyên khắp thiên hạ đều biết tiếng.

Sở Côn Sơn hỏi :

- Mấy trăm năm nay, Đường gia ở Tứ Xuyên oai danh hiển hách tự lập thành một môn phái. Không hiểu Đường cô nương đây có địa vị gì trong Đường môn ?

Kim Lan đáp :

- Đường cô nương được trời hậu đãi khác hẳn hai chị em tiểu nữ. Hiện nay y là chủ sự ở Đường gia và là cháu ruột của Đường lão thái thái.

Sở Côn Sơn nói :

- Hay lắm ! Thảm Mộc Phong quả là to gan lớn mật. Đường gia ở Tứ Xuyên chuyên nghề dùng độc và ám khí, thiên hạ đều biết tiếng. Mấy trăm năm nay đồng đạo võ lâm đã tôn nhà này làm núi Thái sơn, sao Bắc đẩu về môn ám khí Vậy mà Thảm Mộc Phong chẳng coi vào đâu.

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Mục quang hai vị này lơ đãng mà tinh thần hoảng hốt dường như trúng phải chất độc của loại thuốc mê hồn.

Kim lan nói :

- Nếu chỉ trúng phải mê hồn thì đã không phải là thủ đoạn của Thảm Mộc Phong. Đằng này các cô đã uống Xúc Cốt độc đan. Hiện giờ chất độc chưa phát tác còn chịu rồi nhưng khi chất độc phát tác thì nổi đau khổ không ai dám nghĩ tới

Cô đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Tiêu Tam gia đại nhân đại nghĩa can trường hào hiệp. Chính ra Tam gia có thể bỏ mặc bọn tiện nữ, đi lấy một mình thì đâu đến nỗi lâm vào tình trạng này và để võ lâm đồng đạo nghĩ là hung thủ giết người.

Cô giải thích giùm Tiêu Lĩnh Vu, chẳng kể gì đến hậu quả. Sau khi nói huych tẹt ra sự thực rồi, cô chợt nhớ tới luật lệ nghiêm khắc của Bách Hoa Sơn Trang về tội tiết lộ bí mật phải chnl hình phạt thảm khốc vô cùng muốn sống không được muốn chết không xong. Bất giác cô chấn động tâm thần, khắp mình toát mồ hôi lạnh ngắt.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói :

- Như vậy hai vị đã biết rõ nội tình, mong rằng khi gặp anh hùng thiên hạ sẽ giải thích giùm mấy câu thì tại hạ cảm kích vô cùng. Non xanh còn đó chúng ta tất có ngày tái hội.

Sở Côn Sơn bỗng la lên :

- Hãy khoan !

Tiêu Lĩnh Vu đã xoay mình cất bước, nghe lão gọi vội quay lại hỏi :

- Sở đại hiệp còn điều chi dạy bảo.

Sở Côn Sơn hỏi lại :

- Hai vị cô nương uống Xúc cốt độc đan chừng nào chất độc phát tác ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại khái trong vòng bảy ngày, nhưng nếu nhọc mệt quá độ thì thuốc phát tác mau hơn.

Sở Côn Sơn hỏi :

- Nếu chất độc phát tác thì làm thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thảm Mộc Phong đã ước hẹn sẽ đưa thuốc giải đến trước khi chất độc phát tác .

Sở Côn Sơn hỏi :

- Lời hứa của Thảm Mộc Phong liệu tin được chăng ? Nếu hãn không gởi thuốc kịp thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đành là tới đâu hay tới đó.

Sở Côn Sơn tay vuốt chòm râu, không ngớt bước lui bước tới. Hiện nhiên lão đang ngẫm nghĩ một vấn đề nan giải.

Kim Lan đột nhiên xen vào :

- Đại trang chúa lòng dạ hiểm sâu thủ đoạn độc ác nhưng không chịu gia hại Tam trang chúa là vì Tam trang chúa đối với Bách Hoa sơn trang còn có mối quan hệ tương lai rất trọng đại. Đại trang chúa ẩn mình trong xe độc hại chín người đồ gây cường địch cho Tam gia. Đồng đạo võ lâm ai cũng coi Tam gia là

người đại ác không còn đất đứng trong thiên hạ tất phải quay về Bách Hoa sơn trang ra sức cho Thảm đại trang chúa.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 62

Tiền Đại Nương Mượn Người Thế Cháu

Sở Côn Sơn gật đầu khen :

- Đúng lắm ! Chỗ dụng tâm của Thảm Mộc Phong là như vậy đó.. .

Kim Lan ngắt lời :

- Lão tiên bối biết rõ nội tình là hai vai gánh nặng thêm sức nặng ngàn cân.

Sở Côn Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão phu lại phải gánh thêm sức nặng ngàn cân.

Kim Lan đáp :

- Nhân vật võ lâm trong thiên hạ đều xác nhận Tiêu tam gia là con người đại ác , chỉ một mình Sở đại hiệp biết rõ nội tình. Như vậy Tam gia phải mang mãi oán không sao bộc bạch ra được. Nếu Sở đại hiệp chẳng giải thích dùm cho thì bạn hữu võ lâm đều chỉ mặt chỉ tên Tam gia là kẻ công địch. Đừng nói Tam gia bản lãnh hơn người dù y có là người bằng đất mà lâm vào tình trạng hết đường tiến thoái, cũng phải liều mạng gây ra một trường sát kiếp. Khi để người võ lâm đồng đạo đẩy Tiêu tam gia phải quay về Bách Hoa sơn trang sống với Thảm đại trang chúa. Chẳng cần nói Sở đại hiệp cũng biết giang hồ sẽ phát sinh bao nhiêu kiếp nạn.

Sở Côn Sơn nói :

- Thật là một cao luận. Dĩ nhiên lão phu phải chạy khắp bên trời góc biển để giải thích cho Tiêu Lĩnh Vu.

Bộ Thiên Tinh đột nhiên chấp tay nói :

- Tiểu huynh ở đồng bùn ra mà không nhuốm mùi hôi tanh. Tiểu đệ vừa rồi thật đã hiểu lầm.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay đáp lễ nhắc nhở cười đáp :

Cái đó là tại tiểu đệ nhỏ tuổi đại đột tự hãm mình vào chốn sa lầy còn trách các vị thế nào được ? Tiểu đệ sau này gặp Thảm Mộc Phong sẽ hết sức khuyên y rửa tay quy ẩn đừng gây tội ác trong võ lâm nữa.

Bộ Thiên Tinh thở dài nói :

- Bậc đại hiệp cũng như kẻ đại ác đều có chỗ tuyệt điểm trên thế gian. Tiểu đệ e rằng Tiêu huynh có nói hay, nói phải đến đâu cũng chỉ rước lấy cái vạ sát thân .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ lo hậu sự cho nghĩa đệ rồi xin theo bước đường của Sở đại hiệp giải thích nỗi oan ức cho Tiêu huynh với võ lâm đồng đạo.

Tiêu Lĩnh Vu xá dài nói :

- Tiểu đệ cảm kích vô cùng !

Bộ Thiên Tinh nói :

- Tiêu huynh hãy thận trọng. Tiểu đệ xin cáo biệt.

Sở Côn Sơn thu cặp thanh cương nhật nguyệt luân rồi nói :

- Theo chỗ lão phu biết thì hành động của các vị đã đồn đại ra khắp giang hồ, rất đông cao thủ võ lâm đều tụ tập quanh đây chuẩn bị ngăn ngừa một tấn thảm kịch.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Tấn thảm kịch gì ?

Sở Côn Sơn đáp :

- Người ta đồn Bách Hoa sơn trang huy động hết cao thủ do Tiêu Lĩnh Vu thống lãnh, còn Thâm Mộc Phong thân tự đốc hậu tái xuất giang hồ, trước hết là tiêu diệt Tứ đại hiền, rồi hội hợp cùng Nam Hải tứ hung tiêu diệt hai phái lớn Nga Mi và Thanh Thành.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên hỏi :

- Tin đó ở đâu ra ? Tại hạ về thăm quê nhà chứ có chuyện gì ?

Sở Côn Sơn đáp :

- Lão phu cũng không hiểu tin đó ở đâu ra nhưng nó làm dư luận rất xôn xao. Tửu Tăng, Phạn Cái, Bí hiệp và lão phu đã đến trước họ một bước mà thôi.

Từ đây xuống miền Nam còn gặp rất nhiều trở ngại, tiểu huynh đệ hãy coi chừng.

Kim Lan nhắc lại :

- Lão tiên bối đã biết Tam gia hàm oan khôn bề giải tỏ. Vậy xin tiên bối giải thích giùm cho .

Sở Côn Sơn đáp :

- Cái đó đã hẳn. Có điều nhân vật võ lâm tụ tập ở đây rất đông đảo mà lão phu chỉ có một mình thì e rằng khó lòng chiếu cố cho xiết. Đáng tiếc là Tửu Tăng , Phạn Cái bỏ đi sớm một khắc. Nếu hai vị đó cũng biết rõ nội tình mà đứng ra can thiệp hoặc già có thể giảm bớt được cuộc phân tranh này.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Nếu họ muốn buộc tội thì thiếu gì lời lẽ, khi họ không chịu hỏi rõ đen trắng coi tại hạ như kẻ đại ác thì cũng chẳng còn cách nào nữa.

Sở Côn Sơn nói :

- Sự việc đã đến thế này, mong rằng tiểu huynh đệ ráng mà nhẫn nại hơn.

Lão phu xin cáo biệt.

Lão không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời hấp tấp đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Sở Côn Sơn đi khuất rồi. Chàng uể oải ngồi xuống miệng lẩm bẩm :

- Đồng đạo võ lâm thiên hạ đều cho ta là kẻ đáng ghét, chẳng lẽ ta vơnon cổ

ra cho họ chém ?

Kim Lan từ từ bước đến bên chàng dịu dàng nói :

- Tam gia ! Vàng mười không sợ lửa. Chỉ xin Tam gia nhẫn nại một chút rồi việc gì sẽ được giải tỏ hết. Khi đó đồng đạo võ lâm sẽ phải hổ thẹn với Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười nói :

- Dù đường xá hiểm nghèo, chúng ta cũng không thể ngồi đây chờ họ. Đi thôi !

Kim Lan chậm rãi nói :

- Chúng ta ở vào tình trạng nguy hiểm thật, bốn mặt đều bao vây. Nhưng tỳ thiếp tuyệt không sợ hãi gì và ở đây còn an toàn hơn Bách Hoa sơn trang nhiều lắm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô lưng còng Ngọc Lan tay dắt Đường tam cô đáng lý cô phải buồn phiền, mà cô còn lộ vẻ hân hoan, chàng cũng phần khởi tinh thần, nghĩ bụng :

- Kim Lan bất quá là một cô gái mười mấy tuổi mà còn không sợ bước gian nan nguy hiểm, huống chi Tiêu Lĩnh Vu này đường đường là nam tử hán, chẳng lẽ lại thua một thiếu nữ ?

Chàng nghĩ vậy rồi nổi hào khí, hiên ngang mà đi.

Ra khỏi khu rừng tạp, Tiêu Lĩnh Vu chợt ngó thấy mục già đầu tóc bạc phơ, tay cầm quả trượng đứng dưới gốc cây cách chừng hơn trượng. Nét mặt rất nghiêm nghị, cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang chăm chú nhìn chàng.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần nghĩ thầm :

- Mục Tiễn Đại Nương mắt đầy sát khí, e rằng mục có chuyện khó dễ với mình.

Bỗng nghe Tiễn Đại Nương cất giọng lạnh lùng gọi :

- Tiểu nhai nhi ! Ta chúc mừng ngươi !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ đang lúc lo buồn, có gì đáng mừng đâu.

Tiễn Đại Nương đáp :

- Ngươi còn sống được là điều đáng mừng rất lớn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế. Cảm ơn lão bà bà có dạ quan hoài.

Tiễn Đại Nương lạnh lùng nói :

- Có điều ngươi chớ vội mừng, cao thủ võ lâm tụ tập ở đây rất đông, mấy toán sau này càng ghê gớm ! Những nhân vật ngươi vừa gặp bất quá là màn giáo đầu. Rồi đây ngươi còn gặp nguy hiểm gấp trăm.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Mục hãm dọa mình như vậy là có dụng ý gì ?

Ngoài miệng chàng thủng thẳng đáp :

- Tạ ơn lão bà bà có lòng khuyên cáo . Tại hạ cảm kích vô cùng.

Tiền Đại Nương nói :

- Theo chỗ lão thân biết thì bọn đồ đệ Tứ đại hiền trong võ lâm cũng đến đây

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tại hạ biết rồi.. .

Chàng trở gót toan đi.

Tiền Đại Nương lớn tiếng :

- Ngoài ra còn những cao thủ dưới trướng phái Thanh Thành và phái Nga Mi, cùng một tay túc trí đa mưu, chuyên nghề dùng độc là Nam Sơn thần y.

Tiêu Linh Vu nói :

- Thật là một phen nhiệt náo ! Nếu bữa nay may mà tại hạ thoát nạn thì sau này sẽ đến nhà bái tạ lão bà bà đã có lòng cảnh tỉnh.

Tiền Đại Nương cười lật đáp :

- Nam Sơn thần y nổi danh ngang hàng với Độc thủ dược vương. Tuy võ công người cao thâm nhưng cũng khó thoát khỏi bàn tay họ.

Tiêu Linh Vu bụng bảo dạ :

- Mụ nói vậy là phải. Nếu họ ngấm ngấm hạ độc thì ta khó nổi đề phòng...

Lại nghe Tiền đại Nương nói tiếp :

- Lão thân xem chừng mấy cái mạng nhỏ xiu của các người nhiều lắm là sống đến trưa mai mà ít thì khó thoát được đêm nay.

Tiêu Linh Vu tuy trong lòng kinh nghi nhưng vẻ mặt rất lạnh lùng. Chàng không muốn hỏi nhiều, cười lật đáp :

- Đa tạ lão bà bà có lòng chỉ bảo. Tại hạ dĩ nhiên phải đề phòng.

Tiền Đại Nương chống cây trượng trong tay xuống hỏi :

- Người biết tại sao lão thân lại cho người hay những điều đó ?

Tiêu Linh Vu ngơ ngác đáp :

- Tại hạ không hiểu.

Tiền Đại Nương nói :

- Gặp tình trạng này và ở nơi đây chỉ có mình lão thân là cứu nổi bốn mạng các người...

Tiêu Linh Vu trong lúc nhất thời không nghĩ ra được chỗ dụng tâm của mụ, chàng ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ lão bà bà vì bốn người bọn tại hạ mà chống lại anh hùng thiên hạ ư ?

Tiền Đại Nương lạnh lùng đáp :

- Nếu người chịu nghe một điều kiện của lão thân thì lão thân sẽ tìm cách cứu các người một phen.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Điều kiện gì ? Liệu tại hạ có làm nổi không ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Dĩ nhiên người làm được.

Tiêu Linh Vu ngẫm nghĩ hồi lâu mà không ra manh mối gì liền vẫy tay nói :

- Tại hạ sống hay chết cũng chẳng nghĩa lý gì, nhưng hai cô này đã mất sức kháng cự. Nếu người ta không lựa chọn thủ đoạn chuyên dùng ám khí mưu hại tại hạ e rằng người mắc nạn chính là hai vị cô nương đeo bệnh này...

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Bình sinh lão thân không thương xót ai bao giờ. Mạnh ăn hiếp yếu là lẽ tự nhiên.

Tiêu Linh Vu ngập ngừng :

- Theo ý tại hạ... .

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Ta biết rồi. Người muốn nhờ ta chiếu cố dùm hai vị cô nương hoặc vì họ mà ra tay trượng nghĩa...

Tiêu Linh Vu toan nói thì Tiền Đại Nương cũng ngắt lời :

- Lão thân đã nói trước nay chưa từng làm việc thí xả. Chúng ta tính đến chuyện giao dịch hay hơn.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Đã vậy xin lão bà bà đưa điều kiện ra đi ! Tại hạ mà ưng thuận được là ưng thuận ngay, bằng không cũng chẳng để lão bà bà mất thì giờ.

Tiền Đại Nương chậm rãi đáp :

- Kể ra việc này cũng chẳng khó khăn gì, có điều người cho lão thân mượn ba ngày. Điều kiện đó tưởng tiện nghi cho người lắm.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Sao ? Lão bà bà muốn dùng tại hạ ba ngày ư ? Con người còn sống mà cũng cho mượn thì thật là một chuyện chưa từng nghe thấy.

Tiền Đại Nương cười đáp :

- Người đừng hiểu lầm. Lão thân đã từng tuổi đầu thì dù còn có phong vận cũng không tính đến thằng con nít như người.

Tiêu Linh Vu nóng mặt lên lạnh lùng nói :

- Lão bà bà nó nhăng, nói càn...

Tiền Đại Nương cười khanh khách nói :

- Lão thân nói mượn người để dùng tức là muốn nhờ người mạo xưng một người đi theo lão thân tham dự yến tiệc. Sau khi dự yến, lão thân sẽ trả lại chân tướng cho người.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Lão bà bà muốn tại hạ mạo xưng ai ? .

Tiền Đại Nương thở dài đáp :

- Người mạo xưng là đứa cháu của lão thân. Lão thân đã bấy nhiêu tuổi đầu thì có làm bà nội người tưởng cũng không quá đáng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bậc đại trượng phu đi không đổi họ, ngồi chẳng đổi tên, có lý đâu Tiêu Lĩnh Vu này lại mạo xưng người nhà họ Tiền ? Việc này không được rồi.

Tiền Đại Nương đáp :

- Có hiểu thời vụ mới là trang tuấn kiệt. Nếu người không chịu lời yêu cầu của lão thân thì cả bọn nhất quyết khó lòng tránh khỏi kiếp nạn bữa nay. Vậy người suy nghĩ kỹ hai đường lợi hại mà làm.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt loáng ánh hàn quang nói :

- Nếu bọn họ không lựa chọn thủ đoạn tức là bắt buộc Tiêu Lĩnh Vu này phải ăn miếng trả miếng. ..

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Đã có đường lối an toàn, tội gì người dân thân vào đường nguy hiểm ?

Huống chi lão thân chỉ mượn người có ba ngày người vẫn là Tiêu Lĩnh Vu như trước...

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ, bụng bảo dạ :

- Mụ bảo mình mạo xưng làm cháu mụ ba ngày thì thật là một quái sự chưa từng nghe thấy. ..

Lại nghe Tiền Đại Nương nói tiếp :

- Hai cô nương kia chất độc sắp phát tác đến nơi. Còn một mình người dù võ công cao thâm đến đâu e rằng cũng khó lòng chiếu cố cho họ được an toàn. Nếu hợp tác thì cả hai người chúng ta cùng có lợi, mà chia rẽ là đi đến cục diện hai bên đều nguy hại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Việc thay họ đổi tên, Tiêu mỗ không thể làm được . Nhưng nếu là việc có lợi cho đôi bên thì tại hạ còn nghĩ lại xem sao. Điều trước hết là lão bà hãy nói rõ nguyên nhân, tại hạ mới có thể quyết định được.

Tiền Đại Nương nói :

- Người nói thế thì chúng ta còn có đất thương lượng.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm trang đáp :

- Tuy đồng đạo võ lâm thiên hạ đều hiểu lầm Tiêu mỗ, nhưng bậc đại trượng phu vẫn thản nhiên. Nếu họ đẩy Tiêu mỗ vào bước đường cùng thì Tiêu mỗ đành chịu. Tiêu mỗ quyết không làm việc gì hổ thẹn với lương tâm. Lão bà hãy nghĩ kỹ đi. Nếu tại hạ không giúp được thì khỏi bàn đến.

Tiền Đại Nương cười hỏi :

- Lão thân chỉ mong có thế. Nhưng ở đây không tiện nói chuyện, người hãy đến căn nhà gianh ngồi một chút được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được, phiền lão bà dẫn đường.

Tiền Đại Nương mỉm cười trở gót bước đi.

Kim Lan đột nhiên tiến lên hai bước đuổi kịp Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Tam gia ! Tam gia nên thận trọng. Tiểu tỳ coi mục này tựa hồ không phải thiện nhân.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Vụ này thật cổ quái ! Ta tới đó rồi sẽ tùy cơ hành động.

Tại mắt Tiền Đại Nương rất minh mẫn. Hai người nói rất khế mà mục cũng nghe rõ. Nhưng mục vẫn lơ đi, bước nhanh tiến về phía trước.

Căn nhà gianh cách đó chừng hơn dặm, chỉ trong khoảnh khắc đã tới nơi.

Tiền Đại Nương trở lại thái độ lạnh lùng nghiêm nghị đón khách.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến vào trong lòng cảm khái muôn vàn. Trước đây hai giờ, chàng đã cùng mục động thủ đánh nhau, mà bây giờ chàng trở lại căn nhà gianh, mục ta chiêu rất cung kính. Sự biến đổi này khiến cho chàng không sao nghĩ ra.

Tiền Đại Nương tự mình pha trà cho Tiêu Lĩnh Vu cùng Kim Lan.

Mục cười nói :

- Thứ chè búp Tùng Hương Nhị này ít khi đem ra tiếp khách. Các vị uống một chung cho bồi bổ tinh thần rồi ta bàn việc cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu lực chiến quần hào, trong lòng đã khát. Chàng toan nâng chung trà lên uống. Bỗng nghe Kim Lan hắng giọng một tiếng thì hiểu cô có ý cảnh cáo không nên uống vào. Chàng đành đặt chung xuống.

Tiền Đại Nương quay lại ngó Kim Lan tủm tỉm cười. Mục bưng chung trà trước mặt lên uống cạn rồi hỏi :

- Tam trang chúa có biết tại sao lão thân lại chọn nơi hoang dã làm chốn an cư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không biết.

Tiền đại Nương nói :

- Nơi đây chẳng có gì vui thú, lại không phong cảnh xinh đẹp thì còn ai dùng nơi an dưỡng tuổi già... ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Lão bà bà đã lựa chọn nơi đây tất là có đạo lý.

Tiền Đại Nương nói :

- Vì có cây Dung mấy ngàn năm mà lão thân thích ở gian nhà hủ lậu đã mấy chục năm rồi. ..

Dường như mục đã biết mình lỡ lời, nên không chờ Tiêu Lĩnh Vu hỏi vặn, đã đổi sang vấn đề khác nói tiếp :

- Lúc lão thân vào ở đây, có thằng cháu nhỏ ở chung. Hai năm trước đột nhiên mất tích, đến nay vẫn chưa hiểu lạc lõng nơi đâu. Lão thân muốn đi kiếm gã nhưng vì có người ước hẹn từ trước và còn một việc khẩn yếu nên không thể phân thân đi tìm gã được.

Mục nói tới đây hai mắt đỏ hoe, nước mắt tuôn rơi.

Tiêu Linh Vu thấy mẹ tha thiết với cháu, trong lòng không khỏi tội nghiệp nghĩ thầm :

- Mẹ đã bảy nhiều tuổi đầu mà tấm thân lênh đênh cô độc, tất phải nương nhờ cháu để sinh sống. Nay mẹ mất chỗ nương nhờ đó, dĩ nhiên rất đổi thương tâm.

Chàng muốn an ủi mẹ mấy câu nhưng không biết nói thế nào, bất giác buông tiếng thở dài.

Tiền Đại Nương lau mấy hạt nước mắt, gắng gượng làm vui nói :

- Vừa rồi lão thân tiếp được thiệp của một vị bạn cũ cách biệt đã mười năm mời giờ ngọ ngày mai đưa cả đứa cháu đi dự yến, nhưng cháu lão thân đã mất tích hai năm nay, tuyệt vô âm tín thì qua đâu kiếm được gã về ?

Tiêu Linh Vu ngắt lời :

- Nếu vậy thì lão bà cứ nói thật, hà tất phải dùng tại hạ để giả mạo ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Vị cố hữu này tính tình cổ quái. Tuy lão là bạn kết giao từ mấy chục năm, nhưng lúc lão trở mặt thì khó mà tránh khỏi một trường kiếp sát. Nếu lão thân nói rõ thẳng cháu kia mất tích rồi nhất định y không tin. Vì thế mà lão thân lo buồn. Đang lúc gặp tình trạng nan giải, bỗng lão thân nhớ tới Tam trang chúa.

Tam trang chúa tuổi xít xoát với cháu của lão thân mà chịu giúp lão thân ba ngày thì sau khi vị cố hữu kia đi rồi, Tam trang chúa vẫn là Tiêu Linh Vu. Lão thân không để người giúp công không, tự nguyện hết sức bảo vệ người khỏi bọn cao thủ võ lâm ngăn chặn.

Tiêu Linh Vu trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Kể ra việc này không có gì đáng ngại. Nhưng tại hạ chưa hiểu vị cố hữu của lão bà bà sao lại đòi gặp cho bằng được người thoát cháu kia ?

Tiền Đại Nương máy môi một lúc, sau lên tiếng háng dặng rồi đáp :

- Ngày trước chúng ta nguyên là cừu nhân, thù oán sâu cay, nhờ có thẳng cháu đó mà giải trừ được mọi mối hiềm khích. Nếu lão thân không đưa cháu đi phò hội, tất xảy ra chuyện hiểu lầm, không chừng sẽ đi đến chỗ trở mặt cùng nhau động thủ.

Tiêu Linh Vu nói :

- Tại hạ vẫn còn có điều chưa hiểu.

Tiền Đại Nương đáp :

- Điều gì chưa hiểu người cứ nói nghe.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Năm nay lão bà bà bao nhiêu tuổi ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Lão thân 66 tuổi.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Lão bà bà 66 tuổi thì ít ra ông bạn kia phải ngoài 50 rồi chứ ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Lão đã ngoài 70, nghĩa là lớn hơn lão thân mấy tuổi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế thì đúng rồi. Các vị đã ngoài tuổi hoa giáp (60) . Người cháu của lão bà bà năm ấy mới 8 , 9 tuổi thì đã biết gì ? Sao lại coi một thằng con nít chưa hiểu đời là việc trọng đại ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Vụ này ần khức còn nhiều, một vài lời không thể giải thích được. Tam trang chúa mà không tin thì hãy coi tấm thiếp này.

Mục móc trong tay áo ra một tấm thiếp trắng cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu mở thiếp ra coi thấy trên viết mấy hàng chữ :

" Nhớ lại buổi chia tay, thấm thoát đã mười năm có lẽ. Chẳng lúc nào không nghĩ tới chuyện xưa. Giờ ngọ ngày mai sẽ đưa kiệu đến đón. Mong rằng cho cả cháu đi theo dự yến" .

Tiền Đại Nương khẽ thở dài nói :

- Phong thiếp này bề ngoài là mời lão thân mà thực ra chỗ trọng yếu ở câu cuối cùng. Lão thân nghĩ lui nghĩ tới chỉ có mình Tam trang chúa là thích hợp . Vì thế lão thân phải mạo muội thỉnh cầu Tam trang chúa giúp lão thân một tay.

Tiêu Lĩnh Vu đưa trả tấm thiếp rồi hỏi :

- Việc này rất kỳ quái ! Xin cho tại hạ nghĩ lại được chăng ?

Tiền Đại Nương từ từ đứng lên đáp :

- Hay lắm ! Các người thương lượng với nhau đi. Lão thân xin vào trong một chút.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão bà bà cứ tùy tiện.

Tiền Đại Nương đón lấy tấm thiếp rồi thùng thảng đi vào nội thất.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi Kim Lan :

- Cô nghe rõ cả rồi chứ ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu tỳ nghe rõ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Việc này thật là quái dị, khiến người ta khó mà đoán được . Nhưng xem ý Tiền Đại Nương ra chiều tha thiết dường như không phải là chuyện giả trá.

Kim Lan trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tiểu tỳ cũng như người lạc vào đám mây mù năm dặm. Dĩ nhiên trên chốn giang hồ chẳng thiếu gì bạn vong niên, nhưng một ông già sáu bảy mươi tuổi mà lúc nào cũng nghĩ tới thằng nhỏ mười mấy tuổi đầu thì thật khó nghe quá. Đột nhiên cô hạ thấp giọng xuống nói :

- Vụ này nhất định có điều chi cổ quái. Theo ý nô tỳ Tam gia đừng nhận là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày hồi lâu mới đáp :

- Việc thay đổi họ tên, Tiêu mỗ khó mà ưng chịu.

Bỗng thấy tấm rèm lay động, Tiền Đại Nương bước vào nói :

- Suốt đời lão thân chưa năn nỉ ai điều gì. Không ngờ ngày nay đã bấy nhiêu tuổi đầu còn phải cầu cạnh người ngoài trợ giúp. ..

Thanh âm của mẹ vô cùng thâm trầm. Mặt mẹ đầy vết nhăn nheo tựa hồ đột nhiên mẹ già đi rất nhiều.

Lại thấy mẹ cất bước trầm trọng chậm chạp tiến dần bên Tiêu Lĩnh Vu, giờ tay mặt ra nói :

- Nếu Tam trang chúa giúp cho thì lão thân xin tặng hai viên linh đan này để giải độc cho hai vị cô nương kia.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống ngó quả thấy trong lòng bàn tay mẹ để một cái bình ngọc.

Chàng lắc đầu cười đáp :

Tấm thanh tình của lão bà bà, tại hạ xin tâm lãnh. Chất độc trong mình hai cô này là Xúc cốt độc đan của Bách Hoa sơn trang, vậy ngoài thứ thuốc giải đặc chế của họ, trong thiên hạ không còn thứ thuốc nào có thể chữa được .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 63

Tiền Đại Nương Bày Kế Cự Địch

Tiền Đại Nương nói :

- Tam trang chúa đừng coi thường hai viên thuốc giải độc này của lão thân, nếu nó là thuốc tầm thường lão thân đã chẳng đưa ra cho thẹn mặt.

Mẹ khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Lão thân đã cất kỹ thứ thuốc quý giá này ngoài ba chục năm. Trước đây sáu chục năm một nhân vật được người ta kêu bằng ông Vua dùng độc là Kim Hạo chế ra. Trong thiên hạ chỉ còn lão thân cất được hai viên. Bất luận ai trúng phải chất độc gì cứ uống vào là hết. Kim Hạo tuy chưa lập môn phái, nhưng theo chỗ lão thân biết thì những người dùng độc trên chốn giang hồ hiện nay hầu hết là thừa kế phép điều chế thuốc độc của lão. Nếu Tiêu đại hiệp không tin lời lão thân thì hãy thử coi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dược vật trân quý như vậy nếu dùng không đúng đường há chẳng tiếc ru?

Tiên Đại Nương đáp :

- Tiêu đại hiệp cứ yên tâm. Lão thân mà không nắm chắc một trăm phần trăm thì chẳng khi nào dám khuyên đại hiệp thí nghiệm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ đến chuyến đi này nguy hiểm gian nan, nếu giải trừ được chất độc cho hai cô thì chẳng những nhẹ gánh mà các cô còn trợ lực cho mình nữa.

Chàng lại nhớ tới nỗi đau khổ ghê gớm của Ngọc Lan khi chất độc phát tác thì không khỏi động tâm.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy cặp mắt Kim Lan tỏ vẻ khẩn cầu thì biết cô đã bị lời nói của Tiên Đại Nương làm cho rung động.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, trong lòng Tiêu Lĩnh Vu nảy ra những mối cảm khái rất phức tạp. Một đằng chàng muốn lấy linh đan để giải độc trong người Ngọc Lan cùng Đường Tam Cô, một đằng chàng nghĩ tới đã chịu ơn của Tiên Đại Nương tất phải thay tên đổi họ, mạo xưng làm cháu mụ, dù vụ này chỉ kéo dài có ba ngày, nhưng cũng là cái nhục suốt đời không quên được. Sau cùng chàng bị nỗi đau khổ của Đường Tam Cô và Ngọc Lan khi chất độc phát tác làm cho dao động...

Lại nghe Tiên Đại Nương lên tiếng .

- Tiêu đại hiệp cứ thử dùng đi, nếu không giải được chất độc trong người hai vị cô nương thì lão thân nguyện suốt đời làm tôi mọi cho các cô.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão bà bà dạy quá lời.

Chàng đưa tay ra đón lấy chiếc bình ngọc nhưng lại đặt xuống.

Tiên Đại Nương biến sắc hỏi :

- Sao ? Tiêu trang chúa còn hoài nghi lão thân có điều trá ngụy phải không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không phải thế, nhưng tại hạ còn mấy lời chẳng thể không nói rõ trước.

Tiên đại nương nói :

- Lão thân rửa tai để nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu thuốc giải độc thần đan của lão bà bà giải được chất độc cho các cô này thì tại hạ phải theo lời lão bà bà đi hội yến với vị cố hữu kia.

Tiên Đại Nương ngắt lời :

- Tuy lão khét tiếng võ lâm ai cũng khiếp sợ, nhưng lão không gia hại Tiêu trang chúa đâu. Cái đó trang chúa khỏi lo.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Một khi tại hạ đã nhận lời thì dù rừng kiếm núi đao cũng không lùi bước. Có điều tại hạ cần nói trước là tại hạ chỉ có thể theo lão bà bà đi phó yến, chứ không thay họ đổi tên.

Tiên Đại Nương đáp :

- Tiêu trang chúa cứ theo lão thân phó hội, tự nhiên lão yên trí trang chúa là hậu bối của nhà họ Tiền rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bất luận họ nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng tại hạ không thể lên tiếng thừa nhận.

Tiền Đại Nương đáp :

- Được rồi ! Khi đó trang chúa chỉ cần nghe lời lão thân là không lộ hành tích .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì được !

Chàng lại cầm chiếc bình ngọc mở nắp lấy hai viên thuốc màu trắng, lớn bằng hạt đậu đỏ. Chàng quay lại ngó Tiền Đại Nương hỏi :

- Lão bà bà đã coi kỹ chưa. Thuốc này không làm đầy chứ ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Nếu hai cô uống vào mà có sao thì lão thân xin đền mạng.

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt rất nghiêm trọng cầm hai viên thuốc nhét vào miệng Ngọc Lan cùng Đường Tam Cô.

Kim Lan liền vỗ huyệt đạo của Ngọc Lan cho cử động trở lại.

Bỗng thấy Ngọc Lan thét lên một tiếng rồi lăn lộn khắp nhà.

Nguyên chất độc phát tác từ trước, thủy chung vẫn chưa ngừng lại. Vì huyệt đạo đã điểm, Ngọc Lan ngất đi, nên dù cô đau khổ đến đâu cũng không tài nào la lên được. Bây giờ huyệt đạo đã được giải khai, phục hồi tri giác. Cái đau co gân rút xương khiến cô chịu không nổi.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Tiền Đại Nương nói :

- Lão bà bà hãy vận khí đề phòng. Tại hạ trước này không đánh lén bao giờ, nếu hai cô này uống lầm thuốc phải tuyệt mạng thì tại hạ sẽ đem toàn lực ra giết chết lão bà bà để báo thù cho họ.

Tiền Đại Nương lơ đi như không nghe thấy. Mụ tự nói một mình :

- Lạ thiệt ! Lạ thiệt ! Hai viên thần đan này linh nghiệm vô cùng mà sao hai cô lại đau đớn đến thế ?

Kim Lan và Ngọc Lan là hai thiếu nữ cô độc khổ sở nương tựa vào nhau, thân như ruột thịt. Bây giờ Kim Lan thấy Ngọc Lan đau khổ quá chừng, không khỏi buồn rầu sa lệ.

Lại nghe Đường Tam Cô la lên một tiếng khủng khiếp. Nàng đang ngồi xếp bằng đột nhiên ngã lăn ra. Da mặt nàng trắng như tuyết bao phủ một làn hắc khí.

Nàng há miệng thổ ra một bãi nước đen.

Tiêu Lĩnh Vu đầu óc cực kỳ khẩn trương. Chàng vận kinh lực vào tay mắt, từ từ giơ lên nói :

- Lão bà bà ! Hãy coi chừng !

Chàng toan phóng chuông, bỗng nghe Tiền Đại Nương thở dài nói :

- Chết độc này ghê gớm quá !

Mụ tung người nhảy đến bên Đường Tam Cô để đỡ lấy người nàng.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ hạ tay mặt xuống quay lại ngó Ngọc Lan thấy lúc này cô không lẫn lộn và kêu thét nữa. Mặt cô cũng đen sạm lại như Đường Tam Cô. Cô há miệng nôn ra nước đen.

Kim Lan cúi lom khom đỡ lấy mình Ngọc Lan. Tay mặt cô khẽ vỗ lưng cho bạn.

Biến diễn này là hay hay dở. Tiêu Lĩnh Vu chưa thể liệu trước được, chàng đành ngồi theo dõi.

Bỗng nghe mùi hôi thúi khủng khiếp xông vào mũi khiến cho người ta phải nôn ọe bao trùm khắp gian phòng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ thầm :

- Vụ này là thế nào đây ? .

Lại nghe Tiểu Đại Nương thở phào một cái nhẹ nhõm nói :

- Được rồi ! Được rồi !

Mụ nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Hai cô này trên thổ ra dưới đi tả, linh đan hiệu nghiệm rõ rệt rồi. Tiêu trang chúa hãy ra ngoài để lão thân thay áo cho họ.

Tiêu Lĩnh Vu biết mụ võ công cao cường, như mụ động thủ thì dĩ nhiên Kim Lan không chống nổi. Chàng ra ngoài rồi, còn Tiền Đại Nương ở lại muốn làm gì thì làm.

Lòng chàng tuy bán tín bán nghi, băn khoăn lo lắng, nhưng chân chàng vẫn từ từ bước ra ngoài.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Tiền Đại Nương cất tiếng gọi :

- Tam trang chúa ? Mời trang chúa vào đây.

Tiêu Lĩnh Vu bước vào nhà. Cảnh tượng đã biến đổi hẳn. Đường Tam Cô và Ngọc Lan đang ngồi xếp bằng, cặp mắt rấp rút vận khí điều tức. Làn hắc khí trên mặt của hai nàng giảm đi rất nhiều.

Tiền Đại Nương cười nói :

- May mà lão phu không đến nỗi nhục mạng. Hai cô qua cơn hiểm nghèo rồi. Vậy Tam trang chúa tính sao về lời đã hứa với lão thân.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bậc đại trượng phu đã hứa một lời ngàn vàng khôn chuộc. Chẳng lẽ Tiêu Lĩnh Vu này còn giữ quẻ ?

Đường Tam Cô đột nhiên mở cặp mắt thất thần, cất giọng hãy còn yếu ớt nói

- Đa tạ Tiêu huynh đã cứu cho...

Nàng gắng gượng muốn đứng lên.

Tiền Đại Nương giạt mình kinh hãi, vội la lên :

- Không được đâu ! Chất dư độc trong người cô chưa trừ hết, bệnh hư nhược chưa phục hồi. Cô nên nghe lời lão thân ngồi yên lặng điều dưỡng chờ có vọng động.

Đường Tam Cô toan đứng lên bị Tiền Đại Nương vươn tay ra ấn nàng ngồi xuống.

Tiêu Linh Vu khẽ thở dài đáp :

- Hai vị cô nương nhờ Hoàng thiên hảo hụu trừ được kịch độc khiến cho tại hạ bớt phần hối hận trong lòng...

Ngọc Lan cũng mở hé mắt thêu thảo lên tiếng :

- Vụ này trách Tam gia thế nào được ?

Tiền Đại Nương nói ngay :

- Hai vị hãy yên lặng đừng nói nhiều. Trong vòng bốn giờ chất dư độc mới trừ hết. Khi đó tha hồ mà nói chuyện.

Tiêu Linh Vu cười mát đáp :

- Lão bà bà nói phải đó. Hai cô trừ hết được chất độc trong người hoàn toàn trông vào lực lượng linh đan của lão bà bà...

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Theo ý lão thân thì Tam trang chúa nên lánh đi một lúc để các cô khỏi hao hức muốn nói.

Tiêu Linh Vu trở gót ra ngoài, đứng tựa gốc đa đảo mắt nhìn cảnh vật xung quanh. Bất giác chàng nhớ tới song thân. Cuộc ly biệt thấm thoát đã mấy năm.

Chàng chắc lão mẫu mong nhớ không biết đã chảy bao nhiêu nước mắt, lòng chàng tê tái

Đột nhiên tiếng cánh chim vỗ cánh trên không nổi lên một hồi. Chàng ngừng đầu trông thấy một con bồ câu trắng đang xuyên qua những cành lá rậm rạp hạ thấp xuống. Nó bay quanh một lát rồi vọt về phía căn nhà gianh.

Tiêu Linh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Tiền Đại Nương ẩn cư ở đây, ít qua lại cùng người võ lâm. Sao lại có con chim này đưa tin đến ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Tiền Đại Nương từ từ bước ra. Tay mũ cầm một giấy trắng, mặt đầy vẻ nghiêm trọng. Mũ chậm chạp bước về phía Tiêu Linh Vu. Con chim bồ câu trắng như tuyết đậu trên vai bên trái mũ.

Tiêu Linh Vu lẩm bầm :

- Mũ bảo mình không có chuyện đi lại với đồng đạo võ lâm, chắc là mũ nói dối .

Trong lòng chàng đang xoay chuyển ý nghĩ, Tiền Đại Nương đã đi tới trước mặt, tay cầm mảnh giấy trắng đưa cho chàng.

Tiêu Linh Vu đón lấy coi thấy mấy hàng chữ sau đây :

"Lão tiên bối ẩn cư đã lâu, tội gì mang lụy cho người, lại kết oán với đồng

đạo võ lâm ? Khi nhận thư rồi xin tiền bồi nể mặt mà đuổi bọn Tiêu Lĩnh Vu bốn người ra khỏi nhà. Tại hạ mong rằng lão tiền bồi thực hiện vụ này trước khi mặt trời lặn. Đến đêm thì dù vẫn bồi có lòng muốn bảo hộ cho tiền bồi cũng không được nữa".

Dưới thư danh một chữ "Phi" .

Tiêu Lĩnh Vu xem thư thờ dãi nói :

- Đồng đạo võ lâm trong thiên hạ hiểu lầm tại hạ một cách rất sâu xa. Xem chừng khó lấy lời tử tế mà giải thích được. Lão bà bà tính sao đây ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Nếu lão thân chẳng có lòng hỗ trợ cho Tam trang chúa thì đã không lấy hai viên linh đan cất dấu bấy lâu cho hai cô uống.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nguyên lão bà bà chỉ muốn mượn tại hạ mạo xưng làm tôn nhi. Bây giờ còn mang lụy thì thật là lão bà bà đã trả giá rất đắt.

Tiền Đại Nương đáp :

- Việc đã đến thế này. Lão thân chẳng thể nghĩ nhiều được. Dù có phải kết oán với võ lâm cũng đành.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta bè nước gặp nhau. Tại hạ rất cảm kích về việc lão bà bà đã cho linh đan. Theo ý tại hạ thì lão bà bà chẳng nên hòa mình vào vũng nước đục này.

Lão bà bà để tại hạ độc lực đối phó. Nếu tại hạ may mà không chết thì giờ ngộ ngày mai sẽ cùng lão bà bà đến phó hội với ông bạn cũ.

Tiền Đại Nương hỏi :

- Bất hạnh Tam trang chúa chết trận thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra một chút rồi đáp :

- Khi đó tại hạ đã chết rồi thì dĩ nhiên không thể thực hành lời ước được.

Tiền Đại Nương nói :

- Chính vì thế mà lão thân không muốn Tam trang chúa sinh cường tử chiến. Trong thiên hạ dù còn người có thể mạo xưng tôn nhi của lão thân, nhưng không phải một lúc mà tìm được, mà ngày mai đã phải đi hội kiến. Vậy lão thân cần đem hết khả năng để bảo vệ cho Tam trang chúa được an toàn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ nhận thấy lão bà bà bắt tất phải làm như vậy.

Tiền Đại Nương vung tay trái xé rách nửa mảnh giấy vừa rồi đút vào trong ống đồng dưới cánh chim bồ câu. Mụ vung tay một cái, chim vỗ cánh bay đi, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi Tiền Đại Nương :

- Người viết thư vừa rồi là nhân vật thế nào ? Phải chúng hấn là người quen biết với lão bà bà ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Hạng người này không đáng được lão thân viết thơ trả lời.

Tiêu Linh Vu thấy mục không muốn nói rõ địa vị người kia, cũng không hỏi nữa.

Chàng ngừng đầu trông chiều trời rồi hỏi :

- Từ giờ đến lúc mặt trời lặn chỉ còn chừng một giờ, bọn cường địch sắp tới rồi, lão bà bà đã tính toán gì chưa ?

Tiền Đại Nương trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Hiện có hai cách : một là ta lánh đi để bọn chúng nhảy vào chỗ trống không...

Tiêu Linh Vu ngắt lời :

- Cách này không ổn được. Nếu tại hạ phỏng đoán không lầm thì từ lúc này cử động của chúng ta đã trong vòng giám thị của họ.

Tiền Đại Nương nói :

- Nếu vậy thì phải dùng biện pháp thứ hai tức là chiến đấu với chúng.

Trường hợp này khiến chúng ta phải bố trí cách nào để tiến lên có thể đánh mà lui về cũng giữ được.

Tiêu Linh Vu nói :

- Tại hạ chỉ lo Đường Tam Cô và Ngọc Lan đến lúc mặt trời lặn cũng chưa giải trừ hết chất độc trong người.

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Dù cho hai cô đã hoàn toàn diệt trừ chất độc thì thể lực cũng chưa phục hồi.

Phải chờ trong vòng mười ba giờ, các cô mới có thể cự địch được.

Tiêu Linh Vu nói :

- Theo trong thư của chim bồ câu đem đến thì đêm nay bọn địch tới rất đông mà chúng ta chỉ có ba người, lại còn phân tâm bảo vệ cho hai cô bị độc thương chưa khỏi. Nếu không an bài cẩn thận e rằng giữ được mặt này phải bỏ mặt kia.

Tiền Đại Nương nói :

- Chúng ta chỉ cần nghĩ cách chống được đến trưa mai là có viện thủ tới.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Phải chăng lão bà muốn nói vị cố hữu kia...

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Phải rồi ! Dù lão chẳng nể lão thân thì cũng vì Tam trang chúa mà động thủ.

Tiêu Linh Vu ngơ ngác nói :

- Giữa tại hạ và nhân vật đó chưa từng quen biết...

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Không phải lão cứu Tiêu Linh Vu mà là cứu tôn nhi của lão thân.

Đột nhiên tiếng vù vù từ đằng xa vọng lại. Tiền Đại Nương biến sắc nói :

- Úi chà ! Bọn chúng bắt đầu phá động. Chúng ta phải thương nghị kế hoạch cự địch.

Tiêu Lãnh Vu ngừng đầu trông chiều trời hỏi :

- Chưa đến giờ ước hẹn sao chúng phát động sớm thế ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Chắc bọn chúng tức giận lão thân đã xé tờ thư kia nên phát động mạnh.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Đã vậy chúng ta phải có kế hoạch. Theo ý tại hạ thì lão bà bà phụ trách việc bảo vệ cho Đường cô nương được an toàn, việc nghinh địch dành cho tại hạ.

Tiền Đại Nương nói :

- Biện pháp đó không thông. Bọn chúng đông người thì sức một người làm sao mà địch nổi ? Người ta thường nói đánh rắn thì phải đập đầu, bắt giặc thì phải bắt chủ tướng. Vậy trước hết chúng ta phải tìm cách kiềm chế nhân vật chủ trương...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Một cô không bị trúng độc võ công thế nào ?

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Y chỉ vào hạng cao thủ bậc nhì.

Tiền Đại Nương trầm ngâm một chút rồi nói :

- Đường gia ở Tứ Xuyên nổi tiếng về ám khí hàng trăm năm nay. Nếu Đường Tam Cô mà không bị thương thì được một tay viện thủ rất tốt. Hiện giờ chúng ta chỉ có ba người cự địch, cần phải ra tay hết. Chúng ta bày thành mặt trận hình tam giác, lấy cây đa làm điểm tựa, không để cho bọn chúng đánh gần vào căn nhà gianh.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Không được . Ba người cùng ra hết thì thanh thế có tăng gia nhưng còn hai cô thể lực chưa phục hồi để cho ai chiếu cố ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Lão thân cũng đang khó nghĩ về vụ này. Lấy sức cả ba người chúng ta thì rất nhiều hy vọng sống được đêm nay và nửa ngày mai, không để bên địch đánh vào nhà gianh.. Lão thân định đưa hai cô vào nghỉ trong nhà mật thất. Đó là đề đề phòng nếu thế địch mạnh quá, chúng ta không chống nổi thì phải nhờ bóng đêm yểm hộ mà tháo chạy nhưng vẫn e không còn cách nào chiếu cố cho hai cô trong mật thất.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Nhà mật thất của lão bà ở dưới hầm có kiên cố không ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Kiên cố lắm. Ai không biết cách mở thì khó lòng vào được. Chỉ còn một

điều đáng tiếc là nhà hầm này không có cửa hầm thông đi nơi khác.

Tiêu Linh Vu nói :

- Theo ý kiến tại hạ thì cứ đưa hai cô đó vào mật thất để tạm thời khỏi phải lo đến các cô mới vững tâm chống chọi với địch được.

Tiền Đại Nương quay lại ngó căn nhà gianh một cái rồi nói :

- Đã thế chúng ta phải tử thủ căn nhà này.

Tiêu Linh Vu nói :

- Theo ý tại hạ thì kế hoạch này hay hơn hết.

Tiền Đại Nương liền hạ quyết tâm gật đầu đáp :

- Vậy chúng ta cứ làm thế. Lão thân đi đưa hai cô vào mật thất.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Tiền Đại Nương dẫn Kim Lan ra. Mụ ngừng đầu trông cảnh cây rậm rạp nói :

- Mong rằng cây đa ngàn năm này giúp chúng ta qua trường kiếp nạn đêm nay một cách bình yên.

Kim Lan tiến đến bên Tiêu Linh Vu khẽ nói :

- Căn mật thất của Tiền lão tiên bối kiên cố vô cùng và rất an toàn. Dù bọn chúng có phóng hỏa đốt nhà gianh cũng không làm nguy hại đến Đường Tam Cô và Ngọc Lan tử tử được.

Tiêu Linh Vu thở phào một cái đáp :

- Ta chỉ lo bọn chúng đánh hỏa công. Nghe cô nói vậy, ta rất vững tâm.

Kim Lan dặn :

- Tam gia . Nếu tha người được thì nên tha, xin đừng hạ thủ tàn độc.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Cái đó còn chờ xem thủ đoạn của bên địch.

Kim Lan nói :

- Tam gia đã nhẫn nại nhiều rồi. Hiện giờ đã được Sở cộn Sơn và Bộ Thiên Tinh đi giải thích dùm Tam gia. Cứ tình hình này thì chẳng bao lâu võ lâm sẽ rõ chân tướng. Nếu Tam gia không nhẫn nại được cơn xúc động nhất thời mà ra tay tàn sát thì e rằng bao nhiêu công trình trước kia đều hư hết.

Tiêu Linh Vu thở dài đáp :

- Cô nói rất đúng...

Kim Lan mỉm cười nói tiếp :

- Đường cô nương và Ngọc Lan tử tử bị trúng tuyệt độc, ngoài Thảm Đại trang chúa, trên thế gian không còn thuốc chữa được. Ngờ đâu chúng ta may gặp Tiền lão tiên bối慷慨 khải tặng linh đan khiến Đường cô nương và Ngọc Lan tử tử tuyệt xứ phùng sinh. Vậy thuyết Hoàng thiên bảo vệ người lành không phải là lời nói dối, nó khiến cho tỳ thiếp càng vững dạ làm điều thiện...

Bỗng nghe một tiếng "véo" rít lên ! Một mũi trường tiễn xé bầu không khí bay tới.

Tiền Đại Nương vung cây trượng trong tay đánh "chát" một tiếng gạt rớt mũi tên. Mụ cười lạt nói :

Bọn chúng bắt đầu phát động rồi đây. Chúng bắn tên hỏi lại lão thân lẫn nữa có quyết tâm viện trợ Tam trang chúa để gây cừ địch với chúng không ?

Tiêu Linh Vu ngắt lời :

- Lúc này lão bà bà còn có thể đứng ra ngoài được.

Tiền Đại Nương tức giận nói :

- Nếu lão thân mà không muốn giúp Tam trang chúa có yêu cầu cũng vô ích. Một khi lão thân đã viện trợ thì Tam trang chúa không nghe cũng không được.

Kim Lan mỉm cười nói :

- Tiền lão tiên bối đã tận lực giúp cho là một điều cầu mong còn chưa được. Vậy xin lão tiên bối chủ trương đại cuộc.

Tiền Đại Nương đáp :

- Bọn địch đông người, ba chúng ta không nên đối trận với họ. Theo ý lão thân thì bên mình mỗi người giữ một phương vị làm thế y giốc và tiếp ứng cho nhau...

Mụ đảo mắt ngó Kim Lan hỏi :

- Cô nương có dùng ám khí được không ?

Kim Lan đáp :

- Biểu nữ chỉ biết sơ lược chứ chưa tinh thực.

Tiền Đại Nương nói :

- Hay lắm ! Vậy xin cô nương giữ ở trong nhà gianh. Lão thân cùng Tiêu trang chúa cự địch bên ngoài. Chúng ta lấy căn nhà gianh làm khu vực trọng yếu phải bảo vệ, không cho bọn chúng tiến gần vào.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Hay lắm ! Xin theo lời chỉ dạy của lão bà bà.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Lão tiên bối ! Tiểu tử có mấy câu muốn nói được không ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Cô có câu gì xin cứ nói ra.

Kim Lan nói :

- Giữa chúng ta và những nhân vật võ lâm sắp đến xâm phạm vốn không thù oán. Tưởng khi cần làm hãy hạ độc thủ bằng không thì chẳng nên giết người.

Tiền Đại Nương đáp :

- Bọn họ hiển nhiên đến xâm phạm bờ cõi như quân giặc cướp coi lão thân không vào đâu. Nếu không cho chúng ném mùi cay đắng thì sau này lão thân không còn đất đứng trên chốn giang hồ nữa.

Kim Lan toan khuyên giải thêm mấy câu thì đột nhiên tiếng gió rít veo veo trên không. Một mũi trường tiễn lại bay tới.

Tiền Đại Nương lại vung trượng lên gạt. Mũi trượng tiễn không rút xuống mà chỉ bay trệch đi một chút rồi cắm vào cây đa đánh "phập" một tiếng sâu đến 6, 7 tấc. Đuôi tên bằng lông clum nhọn không ngót rung động.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi lắm lắm :

- Cung mạnh tên dài, uy lực hung dữ ghê gớm. Nội lực người này thật là đáng sợ.

Tiền Đại Nương vừa trông thấy mũi tên, biến sắc nói :

- Hay lắm không ngờ gã cũng đến rồi !

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 64

Mã Văn Phi Lực Chiến Tiêu Lang

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ai vậy ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Thần tiên trận càn khôn Đường Nguyên Kỳ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cường lực của hãn sử được cây cung cứng như vậy, tất võ công không phải tầm thường.

Tiền Đại Nương đáp :

- Người này được trời phú cho thần lực dương nổi cây cung nặng ngàn cân.

Khí giới trong tay hãn cũng trầm trọng ghê gớm...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hãn dùng thứ binh khí gì ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Hãn sử cây chuyên sách ngân trùy dài một trượng hai...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Khi Trang chúa gặp hãn nên coi chừng một chút, không nên dùng binh khí gạt mũi tên hay thẳng thẳng chống lại khí giới của hãn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ lão bà bà có lòng chỉ giáo .

Kim Lan trầm giọng nói theo :

- Xin tam gia hãy coi chừng.

Cô băng mình vọt về phía nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta hãy lên trên cây đa ẩn mình để coi tình hình của bọn họ ra sao ?

Chàng đề khí tung thẳng mình lên cao hơn một trượng. Tay trái nắm lấy cành cây lộn người đi cái nữa rồi ẩn vào chỗ cành lá rậm rạp.

Tiền Đại Nương khen thầm :

- Khinh công anh chàng này giỏi quá !

Mụ chống cây trượng xuống đất vọt mình chên chéch lên ẩn trên ngọn cây.

Tiêu Lĩnh Vu và Tiền Đại Nương vừa ẩn xong thì hai bóng người song song chạy tới.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn qua kẽ lá thấy người mới đến trạc ngoài ba mươi, toàn thân võ phục tay cầm đơn đao .

Hai hán tử này dường như rất úy kỵ Tiền Đại Nương. Còn cách nhà gianh

đến bốn, năm trượng chúng đã dừng bước.

Tiêu Lĩnh Vu thi triển phép truyền âm khẽ hỏi :

- Hai hán tử đó là nhân vật thể nào ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Chúng là những kẻ đi dò đường dĩ nhiên chỉ vào hạng vô danh tiểu tốt.

Giết chúng là bất vô, không nên lý gì đến.

Mụ vừa dứt lời, thêm bốn người nữa chạy nhanh tới .

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy người đi trước mình mặc áo trường bào màu lam, lưng ong tay vượn, mày thanh mắt sáng, tay cầm cây quạt. Sau y là ba đại hán, tên nào cũng cầm lưỡng ngân côn. Tên đi đầu ngoài tay cầm côn trên lưng còn cài thanh trường kiếm.

Tiền Đại Nương khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tam trang chúa có nhận ra người đó là ai không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu hỏi lại :

- Tại hạ không nhận ra được. Lão bà bà biết hẩn chứ ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Hẩn là một quái kiệt trẻ tuổi mới quạt khởi trên chốn giang hồ. Hẩn ra đời chưa được năm năm đã làm cho những nhân vật võ lâm ở bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cầm phải khuất phục và hợp nhất lại để hẩn cầm đầu.

Mụ ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Lão thân ở chốn giang hồ lâu năm, nên những nhân vật hậu tiến cùng những biến thiên ít khi được nghe nên không hiểu mấy. Nhưng gã này sau khi lên làm thủ lĩnh bốn tỉnh có đến bái yết lão thân mấy lần, thỉnh cầu lão thân tái xuất giang hồ để tán trợ gã. Gã còn nói mồm loạn đã nảy nở, chỉ trong vòng năm năm là võ lâm gặp trường ai kiếp. Gã vâng sư lệnh hạ sơn hy vọng cứu vãn lại kiếp vận võ lâm. Gã là một kẻ sĩ có tài ăn nói rung động lòng người. Xuýt nữa lão thân cũng nghe hẩn, nhưng sau lão thân chối từ. Trong nửa năm hẩn đến liên tiếp ba lần đều bị lão thân cự tuyệt. Nhưng gã lại đến lần thứ tư, lão thân không biết làm thế nào đành tránh mặt không tiếp. Khi ấy lão thân ẩn trên ngọn cây đa này ngấm ngấm giám thị gã. Gã ngồi bên ngoài căn nhà hủ lậu đến ba, bốn giờ.

Nguyên một tính nhẩn nại của gã, người thường đã ít kẻ bì kịp...

Mụ đưa mắt nhìn biến diễn phía dưới rồi nói tiếp :

- Kể ra định lực của lão thân cũng thâm hậu, cứ ẩn trên cây không nhúc nhích. Gã thấy lão thân đã kiên quyết, đành bỏ ý định mời lão thân tái xuất giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nghe hồi lâu mụ vẫn chưa chịu nói tên họ gã, không nhin được nữa liền hỏi :

- Lão bà bà có biết tên họ gã là gì không ?

Tiên Đại Nương đáp :

- Dĩ nhiên lão thân biết lắm. Tên gã là Mã Văn Phi...

Lại nghe tiếng quát tháo vang dội vọng lên :

- Lão tiên bối là một nhân vật thịnh danh trên chốn giang hồ, thiết không nên bình vực một tên hung đồ tội ác như non, hai tay đầm máu, đối nghịch với võ lâm thiên hạ...

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì tiếng quát này chính từ miệng Mã Văn Phi thốt ra.

Mã văn Phi nói tiếp :

- Văn bối vốn lòng kính phục lão tiên bối đã cực lực ước thúc bọn thuộc hạ không được xâm phạm đến cây đa này là giới hạn cấm địa của lão tiên bối. Nhưng lúc này tình thế khác rồi, ngoài văn bối còn những vị cao tăng chùa Thiếu Lâm và bao nhiêu cao thủ trong thiên hạ tụ tập ở đây. Bọn họ hiện đang dừng chân ở trong khu rừng tạp cách đây hai dặm. Đó là văn bối đã hai ba lần thương lượng họ mới chịu nghe theo, cho văn bối đến trước khuyên can lão tiên bối một lần tối hậu. Văn bối nói đến đây là hết lời. Mong lão tiên bối nghĩ kỹ đi !

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó Mã văn Phi khẽ nói :

- Gã này phong độ không đến nỗi tục tằn, ngày sau tất có một địa vị trong võ lâm...

Tiên Đại Nương ngắt lời :

- Không cần nói đến ngày sau. Ngay bây giờ gã đã làm thủ lãnh bốn tỉnh thì cũng chẳng kém gì địa vị chương môn một phái.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Để tại hạ đối phó với gã.

Tiên Đại Nương nói :

- Dùng võ công tỷ đấu với gã chẳng những thêm rộng đường võ nghệ, mà còn khỏi phải nghe lý thuyết của gã làm cho động tâm...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tại hạ hiểu rồi. Xin lão bà bà trân trọng...

Chàng không để Tiên Đại Nương lên tiếng đã đề khí tung mình nhảy xuống. Mã Văn Phi ngó thân pháp của Tiêu Lĩnh Vu muốn nói lại thôi. Cây quạt trong tay mặt gã để trước ngực giơ lên. Tay trái đưa chênh chếch sang một bên.

Một trong ba đại hán đứng đằng sau gã, vội cởi thanh kiếm trên lưng xuống đưa cho gã.

Hiển nhiên Mã Văn Phi vừa ngó thấy thân pháp Tiêu Lĩnh Vu đã biết là gặp phải kinh địch, nên ra hiệu lấy kiếm đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó Mã Văn Phi, từ từ tiến về phía trước tựa hồ chưa trông thấy mặt trận của đối phương.

Mã Văn Phi bản tính trầm trọng. Cây quạt trong tay mặt đưa sang tay trái. Còn tay mặt cầm thanh trường kiếm ngó Tiêu Lĩnh Vu bước tới, không lên tiếng hỏi han chi hết.

Nhưng một trong ba tên đại hán đi sau Mã Văn Phi không nhận được vung cây lượng ngân côn từ mé bên bước ra thành thế ba mặt giáp công.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên dừng bước. Chàng xoay tay một cái, thanh trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Mã Văn Phi cười lạt hỏi :

- Các hạ là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Mã Văn Phi nói :

- Té ra là Tam trang chúa ở Bách Hoa sơn trang. Tại hạ cam bẻ thất kính.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không dám ! Phải chăng tôn giá là Mã Văn Phi ?

Mã Văn Phi đáp : .

- Chính là tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tôn giá là thủ lãnh bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám...

Mã Văn Phi ngắt lời :

- Tầm thân cỏ rác trên chốn giang hồ so với Bách Hoa sơn trang thế nào được ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chúng ta vốn không quen biết, sao các hạ lại thống lãnh bộ thuộc đến làm khó dễ Tiêu Lĩnh Vu này ?

Mã Văn Phi đáp :

- Võ lâm thiên hạ có tội gì mà Tiêu trang chúa lại ra tay tàn sát ? Huống chi trong chín người bị thương vong vừa rồi có một kẻ thuộc hạ rất đắc lực của tại hạ. Đừng nói đến chuyện báo thù cho kẻ chết oan, ngay một việc Tiêu trang chúa náo loạn trong khu vực của tại hạ, Mã Văn Phi này cũng không thể điềm

nhiên tọa thị.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Bách Hoa sơn trang cũng ở khu vực thống lãnh của các hạ, sao các hạ lại không can thiệp ? Nếu các hạ là thủ lãnh của bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám thì nên tìm đến Bách Hoa sơn trang sớm hơn mới đúng.

Mã Văn Phi nóng mặt lên đáp :

- Theo ý kiến của tại hạ thì bây giờ can thiệp cũng chưa muộn...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Đây chẳng qua các hạ sợ oai Thảm Mộc Phong không dám tìm đến Bách

Hoa sơn trang mà thôi.

Ha ha ! Kẻ đối đầu với thủ lĩnh không phải là Tiêu Lĩnh Vu mà là Thẩm Mộc Phong...

Mã Văn Phi tức giận hỏi :

- Thẩm Mộc Phong thì làm sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu là Thẩm Mộc Phong, tại hạ chắc thủ lĩnh không dám ra mặt đối nghịch với y...

Chàng ngửa mặt lên cười rộ nói tiếp :

- Cũng không phải chỉ có một mình các hạ sợ Thẩm Mộc Phong e rằng còn lắm người chỉ dám ra mặt làm khó dễ với Tiêu mỗ mà không dám vượt râu hùm.

Câu này tuy cay chua khắc bạc, nhưng đúng là sự thực.

Bỗng thấy Mã Văn Phi nhú cặp lông mày, mắt lóe hàn quang. Gã tức giận quát :

- Tên Thẩm Mộc Phong ẩn náu thân hình ở Bách Hoa Sơn Trang, hắn mới tái xuất giang hồ chưa đầy một tháng, Tam trang chúa tướng Bách Hoa Sơn Trang là nơi có thể nương tựa để lánh nạn. Bữa nay Mã mỗ hãy thu thập Tam trang chúa trước rồi sẽ đi kiếm Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ e rằng ngay Tiêu Lĩnh Vu này các hạ cũng chưa đánh nổi.

Mã văn Phi cười hô hô đáp :

- Tam trang chúa hạ liền một lúc chín tay cao thủ võ lâm đủ chứng minh võ công rất cao cường. Nhưng Mã mỗ cũng lớn mật mới dám lãnh giáo.

Bỗng nghe đại hán tay cầm lượng ngân côn lạnh lùng lên tiếng :

- Giết gà cần gì phải dùng đến dao mổ trâu. Thủ lĩnh khỏi ra tay, để bọn thuộc hạ ba người đối phó với gã cũng đủ.

Câu nói vừa dứt, ba cây lượng ngân côn từ ba mặt phóng tới tấn công Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm trường kiếm ra chiêu "thiên nữ tán hoa" . Ánh ngân quang vọt ra thành những bông kiếm hoa lấp lánh nhằm vào chỗ ba người phóng côn hợp kích.

Ba đại hán thấy kiếm hoa trùng điệp, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

- Uy thế Bách Hoa Sơn Trang quả nhiên danh bất hư truyền, võ công của họ thật có chỗ quái dị.

Chúng nghĩ rồi thu lượng ngân côn về che kín môn hộ.

Tiêu Lĩnh Vu thấy ba hán tử đột nhiên đổi thế công sang thế thủ để bao vây chàng liền lạng người vọt đến trước Mã Văn Phi nói :

- Bọn chúng không phải là địch thủ của tại hạ. Tại hạ cũng không muốn đả

thương người vô tội, mong được lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học ở thủ lĩnh. Mã Văn Phi thấy Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi vòng vây của ba người kia một cách dễ dàng thì trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Thảo nào gã này sát thương liền một lúc chín tay cao thủ võ lâm bây giờ mình mới biết bản lĩnh gã không phải tầm thường...

Bỗng nghe ba tiếng quát lớn. Ba đại hán tay cầm lượng ngân côn lại nhảy xổ tới tấn công.

Nguyên ba đại hán thấy Tiêu Lĩnh Vu lạng người một cái đã ra ngoài vòng vây thì không khỏi bẽ bàng. Chúng ngấm ngấm thương lượng với nhau đánh một đòn thật mạnh với hy vọng thắng ngay.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Địch đông mình ít, cần phải làm cho chúng mất nhuệ khí mới được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay cầm trường kiếm phóng lẹ ra. Luồng lực đạo âm nhu ở thanh kiếm của chàng đề lên trên ngân côn lướt tới cổ tay một tên đại hán. Đồng thời người chàng né sang một bên.

Hai ngọn ngân côn mé Đông và mé Bắc đánh vào khoảng không. Còn đại hán chính giữa ở mé Nam thấy trường kiếm của đối phương chạm vào cây lượng ngân côn của gã thì trong bụng mừng thầm tự nghĩ :

- Thế là mi tự rước lấy cái khổ vào mình.

Gã tăng gia nội lực hất mạnh một cái tướng làm cho thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu phải tuột tay bay đi.

Ngờ đâu chẳng những gã không hất được trường kiếm của chàng mà còn bị trường kiếm như gấn chặt vào ngọn ngân côn của gã khiến gã trong lòng kinh hãi.

Đại hán còn đang ngờ ngác, Tiêu Lĩnh Vu cả người lẫn kiếm đã xô về phía trước toan hót đứt cổ tay gã.

Thủ pháp của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ mau lẹ, đại hán không kịp nghĩ ngợi gì nữa, phải buông cây ngân côn ra ngay.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay trái đón lấy cây ngân côn không để rớt xuống đất.

Lúc này dư lực ở thanh kiếm hãy còn khá mạnh. Nếu chàng tiếp tục lướt mau thanh kiếm đi thì đại hán chẳng chết cũng bị trọng thương. Nhưng chàng không muốn hạ độc thủ, vung chân trái đá ra một cái.

Đòn cước của chàng cực kỳ mau lẹ lại phóng ra một cách bất ngờ.

Bình một tiếng ! Chàng lại đá trúng đùi đại hán.

Cả người gã bị hất ra xa bốn, năm thước .

Tiêu Lĩnh Vu đánh một chiêu, chẳng những phá thế bao vây của ba đại hán mà còn cướp được binh khí một người.

Đại hán đứng ở mé Đông và mé Bắc thấy vậy giật mình kinh hãi. Cả Mã Văn Phi cũng không khỏi hoang mang.

Hai đại hán ngờ ngác một chút xong lại nhảy xổ vào vùng lượng côn lên

đánh xuống đầu Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tra kiếm vào vỏ. Chàng vận đầy đủ chân lực vào hai cổ tay đưa côn lên đón hai cây lưỡng ngân côn đánh tới.

Bỗng nghe tiếng sắt thép đụng nhau choang choảng. Đại hán ở phía chính Đông để cây lưỡng ngân côn tuốt bay đi, còn đại hán phía Bắc tuy chưa rút mất côn, nhưng hai cánh tay cũng tê chồn, hồi lâu không giờ binh khí lên được.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ nội lực của mình lại thâm hậu đến thế, chàng cũng ngạc nhiên quay lại bảo Mã Văn Phi :

- Xin thủ lĩnh chỉ giáo đi !

Tay chàng cầm cây lưỡng ngân côn xoay lại ra chiêu "Lực bão ngũ nhạc" quét ngang một cái.

Mã Văn Phi thấy luồng nội lực đối phương mãnh liệt ghê gớm, không dám đỡ gạt, nhún vai một cái lùi ra tám bước.

Tiêu Lĩnh Vu huy động ngân côn phóng thủ tấn công. Trong đầu óc chàng ghi nhớ những môn võ công rất phức tạp. Tuy chàng chưa dùng ngân côn bao giờ mà phóng chiêu chẳng kém gì một tay côn pháp chính tông.

Nên biết Trang Sơn Bối, Nam Dật Công, Liễu Tiên Tử, cả ba người chẳng những tinh thông môn chuyên nghiệp, mà còn hiểu hết các võ công các phái trong thiên hạ. Nhất là Trang Sơn Bối lại quán triệt nhiều môn tạp học như bói toán, y đạo.

Tiêu Lĩnh Vu thông tuệ hơn đời lại gặp được những bậc danh sư như vậy hợp lực truyền thụ thì tuy mới trong thời gian ngắn ngủi năm năm cũng chẳng kém gì người khác được rèn đúc mấy chục năm. Ngoài những môn kiếm, chưởng, khinh công, ám khí của ba vị sư tôn, chàng còn thuộc cả những chiêu số quái dị

về binh khí ngoại môn. Lưỡng ngân côn chỉ là một trong Thập bát ban binh khí, dĩ nhiên chàng sử dụng chẳng khó khăn gì.

Mã Văn Phi vẫn tự phụ những môn võ học của mình rất cao nhưng so với côn pháp của Tiêu Lĩnh Vu mà gã đã sử dụng đến chỗ tinh vi, gã không khỏi than thầm hầy còn kém chàng xa.

Tiêu Lĩnh Vu sử liên hồi mười tám chiêu côn phong rít lên veo veo trong vòng mười trượng cát bụi cùng cây cỏ tung bay ầm ầm.

Mã Văn Phi ung dung tránh khỏi 18 chiêu khiến cho Tiêu Lĩnh Vu tuy không nói ra miệng mà trong lòng ngấm ngấm bội phục. Chàng tự nhủ :

- Thân pháp gã này tuyệt diệu trong võ lâm ít kẻ bì kịp...

Mã Văn Phi chờ cho Tiêu Lĩnh Vu sử hết 18 chiêu lưỡng ngân côn mới cầm trường kiếm đâm tới để phản kích. Đồng thời cây quạt trong tay trái gã vạch xéo ra một đường phiến phong nhằm quét vào cổ tay mặt cầm côn của Tiêu Lĩnh Vu.

Chiêu này gã thi triển gồm cả công lẫn thủ.

Tiêu Lĩnh Vu bị đối phương phản kích phải lùi lại một bước .

Mã Văn Phi biết rằng nếu để Tiêu Lĩnh Vu khoan thai một chút là chàng lại dùng lượng ngân côn ra chiêu số lợi hại hơn, Gã lập tức xắn tới tay quạt tay kiếm tấn công dồn dập.

Tiêu Lĩnh Vu tuy kiêm thông mọi thứ binh khí, nhưng chuyên về kiếm thuật, chưởng pháp hơn. Mặt khác chàng thiếu kinh nghiệm lâm địch, nên khi bị động chàng chậm ứng biến một chút.

Mã Văn Phi lăn lộn giang hồ tuy chưa lâu, nhưng gã đã trải qua trăm trận đánh. Trong vòng bốn năm gã chế phục được những tay hào kiệt kiêu hùng bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám và được tôn làm tổng thủ lãnh cũng không phải là chuyện dễ. Ngoài võ công cao cường, gã còn là tay mưu trí hơn đời. Mã Văn Phi lắng lặng quan sát mấy chiêu của Tiêu Lĩnh Vu. Gã phát giác ra gặp phải tay kinh địch chưa từng thấy, về võ công và nội lực đều có phần cao thâm hơn. Nếu gã cùng chàng tỷ đấu một cách đường đường chính chính tất gã phải thất bại không còn nghi ngờ gì nữa. Gã chỉ có một đường lối duy nhất là phát huy cái sở trường của mình đánh vào chỗ sở đoản của đối phương mới có cơ thủ thắng. Gã đem bao nhiêu kinh nghiệm chiến đấu để đối phó với chàng.

Tiêu Lĩnh Vu sử xong côn pháp chỉ sơ hở không đầy nháy mắt, Mã Văn Phi liền chụp lấy cơ hội này để phản kích. Gã sấn đến bên mình Tiêu Lĩnh Vu mà cây lượng ngân côn trong tay chàng là thứ binh khí trầm trọng chỉ có lợi khi đứng cách xa đối phương. Bây giờ chàng bị Mã Văn Phi sấn đến sát bên mình chẳng

những khó bề phát huy uy thế mà còn bị vướng víu nữa.

Thanh trường kiếm trong tay Mã Văn Phi vọt ra những bông kiếm hoa vây bọc lấy hai cổ tay Tiêu Lĩnh Vu , khiến chàng không biến thế được. Cây quạt trong tay trái gã lúc xòe ra lúc gấp lại vừa đâm vừa quét đều nhằm vào những huyệt đạo trọng yếu trong người Tiêu Lĩnh Vu khiến chàng không sao phản kích được .

Chỉ trong khoảnh khắc Mã Văn Phi đã phóng ra 36 chiêu kiếm và hai mươi bốn chiêu quạt. Trong khoảng thời gian này, Tiêu Lĩnh Vu thủy chung không phản kích được chiêu nào, phải lùi xa đến hơn trượng.

Bỗng nghe thanh âm của Tiền Đại Nương ở trên ngọn cây đa cất lên :

- Nếu Tiêu trang chúa không bỏ cây ngân côn ở trong tay đi thì còn bị đánh đến hàng trăm chiêu nữa cũng không thể phản kích một chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu định bụng chờ cho thế công của Mã văn Phi có chỗ sơ hở là phản kích liền để có thể biến đổi cục diện văn hồi thế kém. Nhưng chàng không sao có dịp phát huy uy lực, nên trong lòng nóng nảy.

Tiêu Lĩnh Vu vừa nghe Tiền Đại Nương nói vậy, liền tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- Cây côn này làm mình vướng chân tay mà không nghĩ ra. Nếu mình bỏ cây côn đi thì đâu đến nỗi bị thế kiềm của đối phương kiềm chế ?

Trong lúc ngẫm nghĩ, chàng không khỏi phân tâm ứng biến chậm lại, liền bị Mã Văn Phi phóng quạt đánh trúng vai bên trái làm cho rách áo, máu tươi rơm rớm chảy ra.

Đáng lý chiêu quạt này có thể chém xả vai Tiêu Lĩnh Vu hay ít ra làm cho đứt gân gãy xương, không cự địch được nữa. nhưng cây quạt vừa đụng đầu vai Tiêu Lĩnh Vu liền vấp phải một luồng cường lực vô hình ngăn chặn. Mã Văn Phi cho là luồng hộ thân cương khí mà gã thường nghe đồn, hoặc luồng Tu Di thần

công tối cao của nhà phật.

Gã tự hỏi :

- Hai môn tuyệt học của Phật gia và Đạo gia hiếm thấy trong võ lâm này đối phương lại còn nhỏ tuổi sao đã luyện thành tuyệt kỹ đó được ?

Tiêu Lĩnh Vu bị thương ở vai rồi chí phấn đấu nổi lên mãnh liệt. Chàng quạt lớn một tiếng thật to. Hai chân như thế liên hoàn đá ra.

Đây là uyên ương hoàn cúc, một món tuyệt nghệ của Võ Tòng ngày trước ở Lương Sơn Bạc .

Mã Văn Phi múa kiếm khí mịt mù bao phủ môn hộ toàn thân.

Tiêu Lĩnh Vu tuy chưa đoạt được thương phong, nhưng chàng đã có cơ hội phản kích. Chàng ngưng tụ chân khí vào huyết đan điền hạ mình xuống rất mau, không để Mã Văn Phi kịp ra chiêu phản kích. Chàng lại phát động tiên cơ vung lượng ngân côn ra chiêu "Bàng long nhiễu trụ" quét tới.

Mã Văn Phi tuy đỡ gạt được Ngũ bộ uyên ương liên hoàn cúc của Tiêu Lĩnh Vu nhưng để mất thế chủ động kiềm chế đối phương, và thấy côn phong rít lên, không dám đỡ gạt, hít mạnh một hơi chân khí tung mình lùi lại năm thước.

Tiêu Lĩnh Vu khác nào được cởi trói chân tay, thở phào một cái, mở cuộc phản công. Chàng múa tít lượng ngân côn thi triển 36 đường côn bổng chiêu thuật.

Mã Văn Phi tuy là thân bách chiến từng trải gió to sóng cả, gặp cơ nguy cũng không rối loạn, nhưng thấy võ công của Tiêu Lĩnh Vu Vừa bao la vừa tinh diệu thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ :

- Gã này kiềm thông những môn sở trường trong thiên hạ lại thâm hiểu thần công thượng thượng của Phật gia cùng Đạo gia. Nếu gã còn có ngày giờ rèn luyện thêm tất thành thiên hạ vô địch. Khi đó mà muốn trừ khử gã tưởng khó hơn cả lên trời. Bữa nay ta phải tìm cách diệt gã mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, Mã Văn Phi không khỏi phân tán tâm thần. Bỗng nghe tiếng sắt thép đụng nhau đánh choang một tiếng. Thanh trường kiềm trong tay đã bị côn quét trúng hất sang một bên khiến cho môn hộ

trống trải. Cánh tay gã tê chồn, trường kiếm cơ hồ tuột khỏi tay bay đi. Tiêu Lĩnh Vu lại quát lên một tiếng, nhảy xổ lại phóng lượng ngân côn ra chiêu "trực đao hoàng long" đâm tới trước mặt gã.

Mã Văn Phi ngấm ngầm nghiêng răng, lạng người sang một bên, tránh khỏi thế côn mãnh liệt dị thường. Cây lượng ngân côn lướt qua trước ngực gã chỉ còn cách không đầy nửa tấc là trúng vào chỗ nguy hại.

Mã Văn Phi đã dày kinh nghiệm, biết mình sắp bị thua đến nơi, nếu không mạo hiểm tranh lại quyền chủ động, tất bị côn pháp của Tiêu Lĩnh Vu đả bại. Tiêu Lĩnh Vu để cây lượng ngân côn lướt qua trước ngực đối phương cũng biết là cử động này hư rồi. Chàng toan thu tay về thì Mã Văn Phi đã phản kích rất mau lẹ. Cây quạt trong tay trái gã hót vào cổ tay phải Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu vừa bị một đòn, biết rằng nếu còn giữ lượng ngân côn trong tay tức là đi vào vết xe đổ. Chàng liền buông tay cho cây lượng ngân côn rớt xuống đất đánh "bình" một tiếng.

Mã Văn Phi không ngờ đối phương bỏ binh khí một cách đột ngột, bất giác ngẩn người ra.

Giữa lúc hai bên đứng sát nhau tỷ đấu, cây lượng ngân côn vừa dài vừa nặng mất hết tác dụng kiềm chế bên địch, Tiêu Lĩnh Vu bỏ côn rồi cảm thấy chân tay nhẹ nhõm. Chàng tránh khỏi chiêu quạt của đối phương, xoay tay trái phóng ra một chưởng.

Tay mặt Mã Văn Phi hãy còn cảm thấy tê chồn, vận động trường kiếm không tiện, nên chỉ thi triển cây quạt trong tay trái tấn công Tiêu Lĩnh Vu.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 65

Cuộc So Tài Nguyệt Án Tiêu Lang

Tiêu Lĩnh Vu đánh ra một chiêu rồi huy động liên hoàn chiêu pháp. Chiêu nọ tiếp chiêu kia đánh liền bảy chiêu khiến cho thế quạt của Mã Văn Phi không thi triển được.

Ba đại hán thuộc hạ của Mã Văn Phi đứng ngoài theo dõi cuộc chiến ban đầu thấy gã có cơ thủ thắng thì trong lòng kính phục coi thủ lĩnh như bậc thần tiên. Chúng nhận thấy gã đấu với Tiêu Lĩnh Vu một cách rất ung dung. Tiêu Lĩnh Vu phát huy liên hồi chiêu pháp rất thần tốc kiểm chế đôi phương, thế công mỗi lúc một ráo riết. Trong tay Mã Văn Phi tuy cầm kiếm cầm quạt mà vẫn không thi triển được.

Mã Văn Phi hai mắt bỗng lộ sát khí, ngấm ngấm huy động cơ quan trong cây quạt. Tuy nhiên gã là một nhân vật nổi tiếng võ lâm làm bá chủ một phương mà phải dùng cách ám toán thì trong lòng không khỏi hổ thẹn. Vì ý nghĩ mâu thuẫn, gã ngán ngừ chưa quyết hạ độc thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên thu chiêu thế về nhảy lùi ra năm thước nói :

- Thủ lĩnh võ công cao cường. Chúng ta có đấu thêm trăm chiêu nữa cũng khó lòng phân thắng bại được. Bây giờ là một cơ hội khó kiếm chúng ta hãy nghĩ một lúc rồi sẽ đánh.

Chàng xoay mình nhảy vọt về phía nhà gianh.

Mã Văn Phi la thầm :

- Thật là mắc cỡ ! Tiêu Lĩnh Vu nói vậy cho có vẻ lịch sự, gã thừa biết nếu còn đánh nữa thì mình khó chống nổi mười chiêu chiêu pháp liên hoàn của gã.

Mã Văn Phi ngoảnh đầu trông lại thấy trước nhà gianh bóng người ló nhỏ, ánh đao như tuyết. Cuộc chiến đấu đang diễn ra kịch liệt.

Tiền Đại Nương không hiểu chạy về đây lúc nào. Mụ múa cây trượng như con thần long quẫy nước quét ngang đâm dọc, một mình mụ chống lại bảy tám người vây đánh. Ngoài ra còn bốn người đi quanh phía sau Tiền Đại Nương chạy đến gần nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy. Chàng đã tụt chân khí vọt về phía trước nhanh như tên bắn. Chàng lướt qua bên mình Tiền Đại Nương nhanh như một làn khói nhẹ, tiện tay chàng phát huy Tu la chỉ lực điểm té một tên đại hán.

Tiền Đại Nương cũng không khỏi chấn động, thầm nghĩ :

- Thân pháp gã này quả là linh diệu vô song !

Mục phấn khởi tâm thần vung trượng phóng ra ba chiêu liên hoàn đả thương một địch nhân.

Bọn người bao vây Tiền Đại Nương là 7, 8 cao thủ võ lâm, thấy Tiêu Lĩnh Vu hời hợt ra tay cũng đả thương được một đồng bạn thì trong lòng kinh hãi vô cùng. Chỉ phần đầu giảm đi rất nhiều.

Tiền Đại Nương thi triển oai hùng cùng thân pháp tuyệt luân, phóng ra những chiêu trượng khủng khiếp bức bách quần hào phải lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu xông đến trước căn nhà gianh lớn tiếng quát :

- Đứng yên ! Ai xông bừa vào là chết.

Bốn đại hán đến gần nhà gianh từ trước nhưng bị Kim Lan phát ám khí ngăn chặn. Bốn người nghe tiếng quát còn đang sững sốt một chút thì Tiêu Lĩnh Vu đã chạy tới trước.

Trong bốn đại hán, hai người sử đơn đao, một người dùng nhuyễn tiên một người cầm cây hồ xoa. Chúng nghe tiếng quát của Tiêu Lĩnh Vu đều ngừng lại quay đầu nhìn ra.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt ngó bốn người một lượt rồi lạnh lùng nói :

- Tại hạ không muốn đả thương ai chứ chẳng phải không dám. Nếu các vị cứ xông vào nhà thì đừng trách tại hạ tàn độc.

Đại hán sử nhuyễn tiên tức giận lớn tiếng quát :

- Người là ai mà dám buông lời cuồng ngạo như vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu. Các vị có chuyện gì cứ nói với Tiêu mỗ. Ai thiện tiện sẵn vào trong nhà là tự tìm lấy cái chết.

Đại hán sử cây nhuyễn tiên dường như là trưởng toán, lớn tiếng :

- Có chuyện đó ư ? Tại hạ quyết không tin.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các hạ không tin thì hãy thử vào coi.

Đại hán sử nhuyễn tiên vung tay một cái khẽ bảo hai đại hán sử đao :

- Hiền huynh đệ cùng ra tay đối phó với tên ác đồ này, không cần giảng đạo nghĩa giang hồ với gã.

Hai đại hán sử đao "dạ" một tiếng đứng thành hàng chữ nhất cản đường Tiêu Lĩnh Vu.

Đại hán sử nhuyễn tiên quay lại ngó đồng bạn cầm cây hồ xoa nói :

- Chúng ta vào nhà đi.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày, tức giận quát :

- Nếu các vị không nghe lời cảnh cáo của tại hạ là tự tìm lấy sự đau khổ.

Bốn đại hán đang tập trung tinh thần để đối phó với những ám khí của Kim Lan phóng tới, khi nghe tiếng quát mới quay đầu nhìn ra nên chưa hiểu thân pháp tuyệt luân của Tiêu Lĩnh Vu không như những người khác, chúng

không tin lời cảnh cáo của chàng.

Bỗng thấy đại hán tay cầm hồ xoa run lên cho bật tiếng leng keng vọt đến trước cửa nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu lại quát lên một tiếng, rung động trường kiếm trong tay. Cả người lẫn kiếm xông về phía trước.

Hai đại hán sử đơn đao thấy khí thế Tiêu Lĩnh Vu uy mãnh phi thường không khỏi kinh hãi. Hai gã còn đang ngẩn ngừ thì người Tiêu Lĩnh Vu đã lướt qua bên mình họ. Luồng bạch quang lấp lánh, kiếm khí quạt vào mặt rất da.

Chúng chưa kịp phóng đao, Tiêu Lĩnh Vu đã lướt qua rồi.

Đột nhiên đại hán cầm cây hồ xoa xông vào tới gần nhà gianh bỗng bị hất bay ra xa 5, 6 thước rồi té xuống.

Mọi người chú ý nhìn lại thấy Tiêu Lĩnh Vu tay cầm trường kiếm đứng chắn trước cửa căn nhà gianh. Chàng lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Vị nào gan liều lại thử tiến vào đi ?

Chàng đánh đòn vừa rồi nhanh như chớp khiến mọi người trong trường đều sinh lòng khiếp sợ.

Đại hán tay cầm cây hồ xoa nghiêng mình ngồi nhòm dậy, mắt tròn tròn xoe, miệng há hốc ra mà không nói lên lời.

Nguyên gã bị Tiêu Lĩnh Vu phóng cước đá trúng huyệt đạo. Người gã bị hất đi té ngồi xuống không nhúc nhích được, miệng không nói được.

Bỗng nghe thanh âm trầm trọng nổi lên :

- Các ngươi không địch nổi một mình y đâu. Hãy lùi lại cho mau.

Đại hán tay cầm cây nhuộm tiên, vừa nghe thanh âm đã biết là ai rồi liền cúi đầu xuống đáp :

- Thuộc hạ thất bại cam bẽ lãnh tội.

Người mới đến chính là Mã Văn Phi. Hắn vội tiến lại hai bước đá vào người đại hán sử cây hồ xoa, miệng nói :

- Chẳng phải các ngươi kém cỏi mà vì võ công người ta cao quá.

Đại hán sử cây hồ xoa lăn đi hai vòng rồi đứng dậy. Gã lượm cây hồ xoa nhảy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Mã Văn Phi lớn tiếng quát :

- Lùi lại !

Đại hán kia vâng lời nhảy lộn ngược trở lại, dương mắt ngó Mã Văn Phi ra chiều không phục hỏi :

- Thừa tổng thủ lãnh ! Vì lẽ gì lại kêu thuộc hạ về không cho động thủ ?

Mã Văn Phi chau mày đáp :

- Các ngươi bốn người hợp lực còn chưa địch nổi y thì một mình ngươi xông vào làm chi cho uổng mạng ?

Đại hán cầm hồ xoa cãi :

- Vừa rồi thuộc hạ chưa kịp đề phòng mới bị hấn đá một đòn, chưa thể kể là thất bại được.

Mã văn Phi biến sắc hỏi :

- Sao còn chưa lùi lại ?

Đại hán kia tuy không phục Tiêu Lĩnh Vu nhưng rất úy kỵ Mã Văn Phi, hấp tấp lùi lại .

Mã Văn Phi đưa mắt ngó cuộc ác đấu thấy Tiền Đại Nương dường như đã làm chủ tình thế, công nhiều mà thủ ít. Gã nghĩ thầm trong bụng :

- Cuộc chiến bữa nay mình ra cùng bọn thủ hạ khó mà thắng được...

Gã thò tay vào bọc móc lấy một cây lưu tinh hỏa pháo liệng lên không.

Bỗng nghe pháo nổ đánh "đùng" một tiếng, tia lửa bắn ra tung tóe.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Mã văn Phi ! Phải chăng thủ lãnh phóng tín hiệu kêu viện thủ tới.

Mã văn Phi đỏ mặt lên đáp :

- Phải rồi ! Bữa nay những người đến đây không phải chỉ có bọn Mã mỗ. Vì muốn tỏ lòng kính trọng đối với Tiền lão tiên bối nên Mã mỗ phải khuyên có thể quần hào hãy chờ lại một lúc để Mã mỗ đến trước thương lượng với Tiền lão tiên bối...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Đáng tiếc là Tiền lão bà lại không nể mặt thủ lãnh.

Mã văn Phi đáp :

- Tại hạ đã không đủ tài thuyết phục được Tiền lão tiên bối, đành phải cứ thực hành bày lại với quần hào để chờ quyết định. Hoặc hòa hoặc tiến, Mã mỗ không thể chủ trương được.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Vì một mình Tiêu mỗ mà làm kinh động quần hào ở Trung Nguyên cùng Mã thủ lãnh. Tại hạ thật hối hận vô cùng.

Mã văn Phi đỏ mặt lên hắng dặng một tiếng rồi đáp :

- Cuộc chiến bữa nay chẳng phải là tranh danh đoạt lợi trên chốn giang hồ mà nó có liên quan đến kiếp vận võ lâm. Vậy sự thắng bại cùng thể diện một người chẳng ảnh hưởng gì đến đại cuộc .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Mã huynh quả là phí phách anh hùng, tâm điền lỗi lạc . Cuộc tỷ thí giữa chúng ta vừa rồi, Mã huynh có thất bại đâu, bất tất phải quá khiêm như vậy...

Mã văn Phi đáp :

- Có thể là Tam trang chúa đã nhẹ đòn. Mã mỗ tuy chưa thất bại nhưng sự thực đã tự biết mình nếu còn tiếp tục cuộc đấu rồi cũng đến thất bại...

Gã thở dài nói tiếp :

- Tại hạ nghe đại danh của Tiêu huynh từ lâu nên giục ngựa đã suốt hai ngày hai đêm vượt ba ngàn dặm đường để mong gặp mặt. Không ngờ vừa hội

diện lần đầu đã thành cuộc chiến đấu sinh tử.

Tiêu Lãnh Vu đột nhiên cảm thấy Mã Văn Phi là một nhân vật khí độ hơn người, trong lòng ngấm ngấm mến phục. Chàng lắc đầu thở dài nói :

- Tiêu Lãnh Vu mà Mã huynh muốn kiếm e rằng không phải tại hạ.

Mã Văn Phi sửng sốt hỏi :

- Vậy trên thế gian này có mấy Tiêu Lãnh Vu ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Hai người...

Mã Văn Phi ngắt lời :

- Trên đời kể ra không thiếu gì người trùng họ trùng tên, nhưng hai vị Tiêu Lãnh Vu cùng là tay cao thủ mình mang tuyệt kỹ trong võ lâm thì thật là chuyện lạ

Mã Văn Phi trí tuệ hơn người. Hiển nhiên gã không tin lời Tiêu Lãnh Vu.

Tiêu Lãnh Vu thở dài nói :

- Đúng thế ! Trên thế gian thật ít khi có chuyện trùng hợp này. Nhưng nếu một người giả danh Tiêu Lãnh Vu thì cái đó lại chẳng có chi là lạ nữa.

Mã Văn Phi đáp :

- Đúng thế ! Trong hai vị Tiêu Lãnh Vu, tất có một vị mạo danh. Tại hạ muốn hỏi một câu, xin Tiêu huynh tha lỗi : Tiêu Lãnh Vu hiện làm Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang là chân hay giả ?

Tiêu Lãnh Vu hỏi lại :

- Chân hay giả thì có gì quan hệ ?

Mã Văn Phi đáp :

- Người đi còn để tên, nhận bay còn để tiếng. Hai vị đều là cao thủ mình mang tuyệt kỹ dĩ nhiên sau trăm năm còn để tiếng thị phi. Có lý đâu lại hàm hồ được.

Tiêu Lãnh Vu ngừng đầu trông ra nói :

- Viện thủ của Mã huynh đã tới kia !

Mã Văn Phi không ngoảnh đầu lại đáp ngay :

- Bọn họ không phải là viện thủ của Mã mỗ.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Họ không viện trợ Mã huynh chẳng lẽ đến đây để giúp Tiêu mỗ ư ?

Mã Văn Phi đáp :

- Bọn họ đến kiếm Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang thì bảo là trợ thủ của Mã mỗ thế nào được ?

Gã buông nhẹ tiếng thở dài nói tiếp :

- Sự thực những người này chẳng có gì ước hẹn với nhau từ trước mà là họ tự động đến đây.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Tiêu mỗ ra đời chưa được bao lâu đã làm gì nên tội đại ác mà khiến cho

các cao thủ võ lâm truy nã như vậy ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tiêu huynh khí độ phi thường, thực ra không có tướng tàn ác. Chỉ vì quy đầu Bách Hoa Sơn Trang mà thành ra công địch võ lâm.

Hai người đang nói chuyện đã thấy mấy con ngựa lao tới nơi.

Tiền Đại Nương phóng trọng đánh gấp ba chiêu để đả lui những người bao vây rồi mụ phi thân xông vào trước căn nhà gianh.

Mã Văn Phi cũng không cản trở, né mình nhường lối cho mụ.

Tiền Đại Nương xông vào đến bên Tiêu Lĩnh Vu liền dừng bước lại sóng vai mà đứng với chàng. Mụ nói :

- Bọn người đến đông quá. Chúng ta cùng ra cự địch thì được chỗ nọ hồng chỗ kia.

Tiêu Lĩnh Vu thấy quần hào xông tới thân hình rất phức tạp : mập có, ốm có, cao có, lùn có. Tất cả đến mấy chục người.

Người đi đầu mình cao 8 thước sắc mặt hồng hào tay cầm cây nhuyễn sách ngân trùy, lưng đeo cung tên, khí thế rất uy mãnh.

Tiền Đại Nương nói :

- Đại hán mặt đỏ đi trước kia là Thần tiên trần càn khôn Đường Nguyên Kỳ đó. Khí lực của hắn thực là khủng khiếp, không nên tỷ đấu nội công với hắn.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Coi bề ngoài, hắn là một nhân vật đầy khí phách anh hùng...

Chàng chưa dứt lời thì Đường Nguyên Kỳ đã xông tới lớn tiếng quát hỏi :

- Ai là Tiêu Lĩnh Vu ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày đáp :

- Chính là tại hạ. Các hạ có điều chi dạy bảo ?

Đường Nguyên Kỳ lạnh lùng nói :

- Được lắm ! Hãy ném một trùy của ta.

Hắn rung tay một cái. Cây đại ngân trùy vọt ra điềm tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Sợi dây trong tay hắn muốn ngắn muốn dài tùy ý. Tuy hai người còn cách nhau đến 8 , 9 thước mà ngọc trùy có thể đâm tới Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận khí, tay phải cầm trường kiếm đột nhiên phóng ra. Chàng tự hỏi :

- Lão này coi tướng mạo uy mãnh kinh người. Không hiểu nội lực ra sao ?

Bỗng nghe Tiền Đại Nương vội la lên :

- Chớ đón tiếp cây ngân trùy của y.

Mụ vung cây trọng điềm ra.

Lúc mụ lên tiếng kêu gọi thì chậm mất rồi. Thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu đã điềm Vào cây ngân trùy của Đường Nguyên Kỳ.

Chàng cảm thấy luồng lực đạo ghê gớm làm chấn động, khiến chàng phải

chòn tay, nhưng cây ngân trùy cũng bị chàng phóng kiếm đẩy trệch đi.

Đường Nguyên Kỳ sững sốt nói :

- Hảo tiểu tử ! Ngươi có dám đón tiếp một trùy của ta nữa không ?

Vừa dứt lời lão đã phóng ngân trùy điểm tới.

Nhân vật này thần lực nổi tiếng giang hồ ai cũng nghe danh. Những ai động thủ với hắn đều không dám thẳng thắn đón tiếp chiêu số. Dù là người chưa hiểu, nhưng thấy thân thể hắn to lớn, cây ngân trùy hắn sử dụng rất trầm trọng cũng phải e dè. Vậy mà Tiêu Lĩnh Vu dùng thanh trường kiếm nhẹ nhõm gạt ngân

trùy thì quả là một việc chưa từng thấy.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Được lắm ! Tại hạ thử tiếp một trùy nữa xem sao.

Chàng vừa nói vừa dồn lực đạo vào thanh kiếm vung lên gạt ngân trùy.

Lần này Đường Nguyên Kỳ tăng thêm kinh lực mạnh hơn trước nhiều.

Trùy kiếm đụng nhau lập tức phân khai không phát ra tiếng động.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng yên không nhúc nhích. Cây ngân trùy bị gạt sang một bên.

Đường Nguyên Kỳ ngẩn người ra nói :

- Quả nhiên là một tay đao thủ !

Tiền Đại Nương sợ Tiêu Lĩnh Vu không chống nổi ngân trùy vung trượng lên toan cứu viện, không ngờ Tiêu Lĩnh Vu gạt được liền hai chiêu mà chẳng việc gì thì khen thầm trong bụng :

- Công lực thẳng nhỏ này đã tinh thâm đến trình độ phi thường.

Mụ từ từ thu trượng về, đứng ngoài theo dõi cuộc chiến.

Tiếng ngân trùy lại rít lên veo veo chụp xuống đầu Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tuy bản tính cao ngạo nhưng thấy thế trùy của đối phương mạnh quá không dám vung kiếm lên gạt nữa. Chàng đề tụ chân khí, không thoái mà lại tiến xông thẳng đến trước mặt Đường Nguyên Kỳ.

Tiêu Lĩnh Vu đã được ăn thứ nắm đá ngàn năm, thể chất yếu đuối biến thành cứng mạnh. Chàng lại được Trang Sơn Bối đã thông tam âm tuyệt mạch và truyền thụ nội công độc đáo, nội lực tăng tiến không biết đến thế nào mà nói. Chàng đón tiếp liền hai trùy của Đường Nguyên Kỳ sắc mặt vẫn không thay đổi.

Lần này lão lại vung trùy đập xuống đầu chàng, nhưng khinh công chàng được Liễu Tiên Tử truyền thụ mau lẹ tuyệt luân. Người chàng nhảy xổ lại trước mặt Đường Nguyên Kỳ phóng chưởng đánh vào ngực lão. Thanh trường kiếm trong tay mặt chàng đưa ra kìm hãm dây nhuyễn sách ở đầu trùy của đối phương.

Cử động của chàng coi bề ngoài rất hung hiểm mà thực ra đó là thủ pháp phản công rất kỳ diệu để chế phục Đường Nguyên Kỳ.

Đường Nguyên Kỳ thân thể cao lớn, nhưng cử động linh hoạt dị thường. Hắn khẽ nhún hai vai người đã lùi lại 5, 6 thước, thu tay trù về. Tiêu Lĩnh Vu đoạt được tiên cơ, khi nào còn để đối phương được rảnh tay. Chàng vung trường kiếm đánh liền ba chiêu veo véo. Đồng thời tay trái đánh ra bốn chưởng.

Đường Nguyên Kỳ bị kiếm chưởng đánh dồn dập phải lùi hoài, không còn cơ hội phản kích, tưởng chừng sắp bị thương dưới lưỡi kiếm của Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe Tiền Đại Nương la lên :

- Tam trang chúa ! Lùi lại cho mau !

Tiêu Lĩnh Vu đang đuổi sát Đường Nguyên Kỳ ra xa đến hai trượng. Chàng quay đầu nhìn lại thấy Tiền Đại Nương cầm ngang cây trượng đứng chắn trước cửa căn nhà gianh. Bọn cao thủ võ lâm đều rút khí giới ra tình thế cực kỳ khẩn trương.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay thu kiếm về, trở gót nhảy lùi lại trước cửa căn nhà. Từ chỗ chàng đứng cách cửa nhà khá xa lại có người đứng đó nhưng không ai ra tay ngăn trở.

Tiền Đại Nương khẽ nói :

- Vị đạo nhân đứng giữa ở mé tả Mã Văn Phi là Ân Nguyệt đạo trưởng, người đứng đầu trong ba đại kiếm thủ của phái Thanh Thành. Đạo nhân đó kiếm thuật tinh thâm khôn lường, chớ nên khinh thị.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ lão bà bà có lòng chỉ giáo.

Tiền Đại Nương lại nói :

- Người đứng bên phải Mã Văn Phi vận quần áo đỏ là Tam Dương thần đàn Lạc khôi Chương, một tay cao thủ nổi danh trên chốn giang hồ. Hắn có môn độc hỏa ghê gớm. Bạn hữu võ lâm kêu hắn bằng Chính Tà nhị hỏa. Lúc động toàn thân hắn biến thành lửa, Tiêu trang chúa phải coi chừng mới được.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt thấy ngoài Mã Văn Phi, Đường Nguyên Kỳ, Nguyệt Ân đạo trưởng, Tam Dương thần đàn, bốn phía còn đến hai chục người đủ cả cao, thấp, béo, gầy, nhưng đều là hạng bình thường.

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Thâm Mộc Phong vừa mới xuất hiện đã làm náo động giang hồ. Nào chín môn phái lớn, nào hai phe hắc, bạch đường như đều có thâm cừu đại hận với y, quyết giải cho bằng được mới nghe.

Lại nghe Mã Văn Phi lớn tiếng :

- Tại hạ đã lãnh giáo Tam trang chúa quả nhiên võ công cao thâm khôn lường...

Tiêu Lĩnh vu ngắt lời :

- Tổng thủ lĩnh dạy quá lời.

Mã Văn Phi cười mát nói :

- Nguyệt Ấn đạo trưởng đây là thủ tòa đệ tử của chương môn phái Thanh Thành, kiếm thuật tinh thâm nổi tiếng một thời, nghe tiểu đệ khoa trương võ công của Tam trang chúa, trong lòng rất khen ngợi có ý muốn lãnh giáo kiếm thuật của Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh lẳng lẳng không nói gì.

Mã văn Phi dường như hiểu ý chàng ngại ngùng, liền nói tiếp :

- Trước khi Nguyệt Ấn đạo trưởng cùng Tiêu huynh chưa phân thắng bại bọn tại hạ quyết không tiến thêm nửa bước...

Gã đảo mắt nhìn quần hào chung quanh nói tiếp :

- Xin liệt vị hãy lùi lại một trượng để thưởng thức cuộc tỷ kiếm giữa Nguyệt Ấn đạo trưởng và Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang.

Thanh danh của Mã văn Phi trên chốn giang hồ quả nhiên không phải tầm thường. Đa số quần hào là thuộc hạ gã, nên nghe gã nói liền lùi ra xa một trượng.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Tiền Đại Nương nói :

- Xin lão bà bà lược trận dùm cho .

Tiền Đại Nương mách môi muốn nói lại thôi .

Tiêu Lĩnh Vu ung dung tiến lên năm bước chấp tay nghiêng mình nói :

- Kiếm thuật phái Thanh Thành thiên hạ đều biết tiếng. Tiêu mỗ được gặp đạo trưởng thật là hân hạnh.

Nguyệt Ấn đạo trưởng xoay tay mặt rút trường kiếm đánh "soạt" một cái rồi đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu là bậc thiếu niên anh hùng, bản đạo mến phục từ lâu .

Đạo nhân cầm kiếm đi tới còn cách Tiêu Lĩnh Vu năm thước thì dừng lại thủ thế nói :

- Mời Tiêu đại hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Xem chừng quần hào nơi đây đều coi Mã văn Phi, Lục khôi Chương Đường Nguyên Kỳ và Nguyệt Ấn đạo trưởng là những nhân vật đứng đầu . Nếu ta đã bại được bốn nhân vật này là bao nhiêu người khác đều sợ hãi và phải rút lui .

Chàng vừa xoay chuyển ý nghĩ và vung kiếm lên đáp :

- Đạo trưởng là nhân vật trong danh môn đại phái, tất chẳng chịu động thủ trước, vậy tại hạ xin ra chiêu

Nguyệt Ấn đạo trưởng giục :

- Mời Tiêu đại hiệp tấn công đi .

Tiêu Lĩnh Vu phóng kiếm tới . Mũi kiếm rung lên vọt ra ba bông kiếm hoa.

Chiêu này kêu bằng "Phượng hoàng tam điểm thủ" tỏ ra dấu hiệu khiêm tốn.

Nguyệt Ấn đạo trưởng quét ngang thanh trường kiếm thành một luồng bạch quang ngăn chặn thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu .

Chiêu này hoàn toàn giữ thế thủ và cũng có ý thi lễ .

Tiêu Lĩnh Vu thay đổi thế kiếm rung tay thành hai bông kiếm hoa đâm tới.

Thế kiếm này tấn công rất lợi hại. Kiếm phong rít lên vù vù.

Nguyệt Ấn đạo trưởng liền sử chiêu "Hoạch phân âm dương" . Hai kiếm đụng nhau đánh "choang" một tiếng. Trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu bị hất sang một bên.

Đạo nhân nghe Mã văn Phi tán dương kiếm chiêu cùng nội lực của Tiêu Lĩnh Vu nên đã thẳng thắn đón tiếp một chiêu của chàng để thử coi.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển sang thế "Hồi cổ nhược liễu" không để Nguyệt Ấn đạo trưởng phản kích.

Nguyệt Ấn đạo trưởng đỡ gạt chiêu kiếm của Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy cổ tay hơi chồn thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Gã này quả là một nhân tài chứ không phải có hư danh.

Đạo nhân thấy thế kiếm của đối phương lại quét tới, không đỡ gạt nữa rung tay một cái phóng kiếm đâm vào tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp tay xuống tránh khỏi thế kiếm lợi hại.

Mới trong nháy mắt Nguyệt Ấn đạo trưởng đã đoạt được tiên cơ. Y phóng trường kiếm theo thế liên hoàn đánh liền năm chiêu cực kỳ mãnh liệt và mau lẹ, khiến Tiêu Lĩnh Vu không thể trả đòn được cứ phải lùi hoài.

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm :

- Thanh Thành là một trong Tứ đại kiếm phái ở võ lâm. Quả nhiên kiếm thuật không phải tầm thường.

Nguyệt Ấn đạo trưởng tấn công liền tám kiếm mới chậm lại một chút.

Tiêu Lĩnh Vu liền thừa cơ phản kích. Hai thanh kiếm cùng lòng lộn khai diễn một trường ác đấu.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 66

Mã Văn Phi Quả Là Tay Hào Kiệt

Ánh chiều tà xuyên qua cành lá đã chiếu vào những lưỡi kiếm thành những luồng kiếm quang biến ảo, lấp loáng.

Chẳng bao lâu hai người đã đấu hơn trăm chiêu. Mặt trời lặn rồi, buổi hoàng hôn dần dần tối lại.

Vũ trụ tựa hồ bao phủ một làn sương mờ ảo. Bên trời lác đác mấy chòm sao mọc ra.

Những thanh trường kiếm trong đêm tối lóe ánh hàn quang. Cuộc ác đấu của hai bên dần dần đi vào chỗ kịch liệt.

Mục lực của Mã Văn Phi tinh hơn người thường. Hắn nhìn rõ Nguyệt Ấn đạo trưởng mồ hôi nhỏ giọt.

Tiêu Linh Vu dường như càng đánh càng hăng, kiếm chiêu càng lợi hại.

Nguyệt Ấn đạo trưởng không phản kích được nữa, chắc chắn sẽ bị thua trong nháy mắt...

Đột nhiên Tiêu Linh Vu vung thế kiếm ra, một vùng kiếm khí bốc lên ngàn ngút. Kiếm quang ào ạt xô tới.

Hai thanh kiếm đụng nhau bật lên một tiếng choảng rùng rợn. Kiếm khí thu lại. Bóng người lại nhìn rõ.

Tiêu Linh Vu ôm trường kiếm đứng lên. Thanh trường kiếm của Nguyệt Ấn đạo trưởng đã rớt xuống đất.

Nguyệt Ấn đạo trưởng từ từ đưa tay áo lên lau mồ hôi trán rồi buồn rầu nói :

- Tam trang chúa kiếm thuật cao cường, bản đạo không địch nổi.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Cảm ơn đạo trưởng đã có ý nhân nhượng.

Nguyệt Ấn đạo trưởng từ từ lượm trường kiếm tra vào vỏ rồi nói :

- Tuy bản đạo thua về tay Tam trang chúa nhưng những cao thủ võ lâm hãy còn nhiều và sẽ kế tiếp tới đây. Tam trang chúa thắng được bản đạo, nhưng chưa chắc đã thắng được anh hùng thiên hạ.

Đột nhiên đạo trưởng xoay mình chạy đi.

Tiêu Linh Vu trông bóng sau lưng Nguyệt Ấn đạo trưởng cho đến lúc mất hút. Bất giác chàng nhẹ buông tiếng thở dài.

Bỗng thấy đại hán toàn thân mặc quần áo đỏ lạng người tiến ra. Đại hán lấy cây hỏa song bổng trên lưng xuống, lạnh lùng nói :

- Tại hạ là Lục khôi Chương, xin lãnh giáo những môn tuyệt học của Tam trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu nhú cặp lông mày đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải bồi tiếp !

Tiền Đại Nương đột nhiên hô lớn :

- Hãy coi chừng khí giới trong tay hấn và hỏa khí khắp người hấn.

Lục khôi Chương cười lạt nói :

- Không ngờ lão đại nương thanh danh lừng lẫy võ lâm cũng đầu hàng Bách Hoa Sơn Trang.

Tiền Đại Nương tức giận đáp :

- Người đừng nói nhăng nói càn. Ai bảo lão thân đầu hàng Bách Hoa Sơn Trang ?

Lục khôi Chương đáp :

- Bao nhiêu người cùng nhìn rõ đại nương liều mạng giúp Bách Hoa Sơn Trang chẳng lẽ còn làm được ư ?

Tiền Đại Nương nói :

- Lão thân đã có lời ước hẹn với Tiêu Lĩnh Vu nên giúp riêng y một trận không liên can gì đến Bách Hoa Sơn Trang.

Mã văn Phi nói :

- Tiêu Lĩnh Vu là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang, chắc lão tiền bối đã biết rồi ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Dĩ nhiên lão thân biết rồi.

Mã văn Phi nói :

- Đại nương trợ trận cho Tiêu Lĩnh Vu tức là đối nghịch với anh hùng thiên hạ. Đó là một điều rất rõ rệt. Nếu lão tiền bối là người Bách Hoa Sơn Trang chẳng nói làm chi, bằng không phải là người Bách Hoa Sơn Trang thì tội gì lại hòa mình vào vũng nước đục. Cuộc chiến bữa nay kết thúc rồi bất luận thắng bại

ra sao, e rằng lão tiền bối cũng khó lòng rửa cho sạch tiếng.

Tiền Đại Nương hỏi :

- Việc của lão thân để mặc lão thân lo liệu, hà tất tổng thủ lĩnh phải nhọc lòng nghĩ tới làm chi ?

Mã văn Phi khác nào mũi đụng phải đinh, hấn vẫn không tức giận chỉ cười xòa chứ không nói gì.

Lục khôi Chương cười lạt nói :

- Tại hạ đã nghe thanh danh Tiền Đại Nương từ lâu, để chờ thu thập xong Tiêu Lĩnh Vu rồi sẽ lãnh giáo đại nương sau.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận hỏi :

- Các hạ đã nắm chắc cây hỏa long bổng trong tay thắng được Tiêu Lĩnh Vu này rồi chăng ?

Lục khôi Chương đáp :

- Nếu Tam trang chúa không tin thì cứ thử coi.

Hắn vung cây hỏa long bổng nhằm đánh xuống đầu Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã được Tiền Đại Nương cảnh cáo nói là cây hỏa long bổng của đối phương có ngấm ngấm những điều cổ quái, chàng không dám vung kiếm đón tiếp, liền tung mình nhảy lên né tránh. Thanh trường kiếm trong tay chàng lóe ánh hàn quang nhằm đâm vào cổ tay mặt Lục khôi Chương. Lục khôi Chương hạ thấp cổ tay xuống, tránh khỏi thế kiếm của đối phương. Hắn toan vung cây hỏa long bổng quét ngang lưng chàng thì đột nhiên cảm thấy kiếm hoa làm cho lóa mắt, chia ra đâm vào hai cổ tay. Bất giác hắn chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Thế kiếm của gã mau lẹ quá chừng !

Đột nhiên hắn lùi lại hai bước.

Tiêu Lĩnh Vu hú lên một tiếng dài. Chàng phóng cả kiếm lẫn trường ra khai diễn một trường ác đấu toan nhằm vào huyết mạch môn ở hai cổ tay Lục khôi Chương, bức bách hắn không thì triển hỏa long bổng được.

Thế công của chàng chỉ nhằm vào một điểm không phải chuyện dễ dàng, nhưng chàng tỏ ra rất ung dung nhàn nhã, chẳng có vẻ gì miễn cưỡng.

Thần tiên trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ lấy cung nỏ ở trên lưng xuống. Hắn tra tên vào cung rồi nhắm kẻ hở bắn một phát tên.

Mũi trường tiễn này uy lực rất mạnh. Tên vừa ra khỏi dây cung đã nhằm rất chuẩn đích phương vị Tiêu Lĩnh Vu chuyển đến. Tên bắn tới nơi thì Tiêu Lĩnh Vu cũng vừa tới chỗ đó.

Trong lúc hoang mang, Tiêu Lĩnh Vu không rảnh để nghĩ nhiều, vung trường kiếm ra chiêu "Am vũ tế nhận" . Một làn kiếm khí phong tỏa môn hộ. Bỗng nghe đánh "cách" một cái, kiếm tên đụng nhau.

Luồng kinh đạo của mũi tên rất mãnh liệt, thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu chỉ làm cho mũi trường tiễn bay chệch đi một chút, lướt qua bên mình chàng đánh "vèo" một tiếng, đem theo cả một mảnh áo ở trên vai Tiêu Lĩnh Vu. Chỉ sai một ly là tên trúng vào bả vai chàng.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi lắm lắm :

- Phát tên hung mãnh quá chừng...

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Tay kiếm dờ dẩn lại một chút...

Cây hỏa long bổng của Lục khôi Chương liền thừa cơ đoạt lấy tiên cơ.

Bỗng phong rít lên vù vù bức bách Tiêu Lĩnh Vu phải lùi lại.

Tiền Đại Nương huy động cây quả trượng, đồng thời lớn tiếng quát :

- Giỏi quá ! Các vị là những nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ, ai ngờ lại đột nhiên tùm vào đánh hôi.

Thần tiên trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ đã lấy một mũi tên khác lấp vào dây cung toan bắn bỗng nghe tiếng quát tháo của Tiền Đại Nương. Hắn lại thu tên về bỏ vào túi.

Tiêu Lĩnh Vu dĩ nhiên đã để ý đến mũi tên của Đường Nguyên Kỳ. Chàng ngấm ngấm theo dõi hành động của hắn, thấy hắn đột nhiên thu tên về, trong lòng chàng bốt lo. Chàng phấn khởi tinh thần, vung trường kiếm đánh liền 3 tuyệt chiêu và đẩy Lục khôi Chương vào thế hộ phòng.

Tam dương thần đàn Lục khôi Chương cười lạt nói :

- Tam trang chúa võ công quả nhiên cao cường, Trang chúa hãy coi bản nhân thi triển hỏa khí.

Hắn dùng Độc hỏa tinh gia hợp lại kêu bằng Chính tà nhị hỏa trên chốn giang hồ. Hắn là người lỗi lạc. Trước khi phóng hỏa khí đã đưa lời cảnh cáo trước.

Tiêu Lĩnh Vu hít mạnh một hơi, vận đủ càn thanh khí công, toàn thân chàng đầy đầy cương khí, chàng đáp :

- Các hạ cứ việc ra tay !

Miệng chàng nói mà tay kiếm vẫn không chậm lại chút nào . .

Tiêu Lĩnh Vu cũng biết Lục khôi Chương phóng hỏa khí tất nhiên là môn kịch độc. Nếu bức bách không để hắn thi triển được là hay hơn hết.

Chàng vừa thấy Lục khôi Chương đột nhiên nhảy lùi lại phía sau ra xa tám thước, tức là ra ngoài phạm vi thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu, hắn giơ cây hỏa long bổng trong tay lên. Ánh lửa lấp loáng rồi phun nhẹ ra.

Lửa gặp gió vọt đi thật dài phun tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu một làn khói đầy ba thước.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Môn này quả nhiên ghê thật .

Chàng đề khí nhảy vọt lên cao.

Một làn khói lửa phun ra dưới hai chân chàng.

Lục khôi Chương ra chiêu dường như đã liệu trước Tiêu Lĩnh Vu tắt vọt người lên không. Hắn giơ cây hỏa long bổng lên, ấn vào cơ quan. Một tia lửa vọt ra.

Tiêu Lĩnh Vu người đang lơ lửng trên không vội co hai chân lại lộn người đi một vòng vọt tạt ngang ra xa bốn, năm thước. Vậy mà xuýt nữa chàng cũng bị ngọn lửa lém tới.

Lục khôi Chương ngấm ngấm kinh hãi bụng bảo dạ :

- Tài năng gã này quả nhiên không thể coi thường được. Hắn giơ cây hỏa long bổng trong tay lên nhưng không dám động thủ một cách khinh suất. Nguyên trong cây hỏa long bổng của hắn có đặt ngầm ba cơ quan khi động thủ đối địch có thể ba lần phun độc hỏa ra. Hiện giờ hắn đã dùng đến hai cơ quan, còn một cơ quan tối hậu nếu lại phun ra nốt thì cây hỏa long bổng sẽ trở thành một thứ khí giới thông thường. Phải phí một thời gian khá lâu để nhồi

thuốc vào mới ứng dụng được.

Tiêu Linh Vu tuy tránh được hai lần độc hỏa, nhưng chàng nghĩ tới thể lửa hung dữ cũng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, bụng bảo dạ :

- Cây khí giới của hãn tàn độc thể này. Ta phải nghĩ cách nào trừ khử đi mới được ?

Hai người đều đi theo ý nghĩ riêng và cả hai bên cùng ngán nhau không dám vọng động, đứng thành thế đối lập, gia tâm đề phòng.

Tiền Đại Nương đột nhiên cười lạt nói :

- Lục khôi Chương ! Lão thân thường nghe người ta nói cây hỏa long bổng của các hạ mỗi lần đối địch chỉ phun ra ba lần lửa độc không biết hư thực thể nào. Hiên nhiên câu nói của mụ có ý báo cho Tiêu Linh Vu hay cây hỏa long bổng còn phun lửa một lần nữa. Sau lần tối hậu này nó hoàn toàn mất chỗ diệu dụng.

Lục khôi Chương lạnh lùng đáp :

- Đúng thế ! Cây hỏa long bổng của tại hạ còn phun lửa một lần nữa, nhưng đó không phải là chuyện kỳ vãn. Những tay cao thủ võ lâm bị thương về độc hỏa do lần thứ ba phun ra không phải là ít, vậy Tam trang chúa hãy coi chừng.

Tiêu Linh Vu quả có lòng úy kỵ cây hỏa long bổng của đối phương. Chàng cầm trường kiếm che đỡ trước ngực, chưa dám xông vào.

Tiền Đại Nương nói :

- Người võ lâm đều lấy sự quanh minh lỗi lạc làm tôn chỉ. Kẻ thi triển ám khí đều là thủ đoạn thiếu quang minh. Các hạ dùng hỏa khí lại còn tệ hơn nữa, dù các hạ có nổi tiếng võ lâm cũng chẳng phải là nhân vật anh hùng.

Lục khôi Chương tức giận đáp :

- Anh hùng thiên hạ còn ai không biết Lục mỗ thi triển hỏa khí, việc gì đến mụ ăn xin phải nói nữa ?

Vì hãn tức giận miệng thốt lời quá đáng, lại dám mắng mụ là mụ ăn xin.

Tiền Đại Nương vốn tính hung bạo nóng nảy, ngọn lửa vô danh bốc lên ngùn ngụt, mụ lớn tiếng quát :

- Người khác sợ hỏa khí chứ Tiền Đại Nương này không sợ đâu. Tam trang chúa hãy lùi lại để lão thân quyết đấu với hãn một trận.

Tiêu Linh Vu :

- Bọn tại hạ chưa phân thắng bại, khi nào đã chịu dừng tay ?

Chàng chưa dứt lời đột nhiên nhẩy xổ lại vùng kiếm đâm vào trước ngực Lục khôi Chương.

Lục khôi Chương vùng tay một cái. Cây hỏa long bổng lại có tia lửa vọt ra. Đây là tia lửa tối hậu trong cây hỏa long bổng. Khói bốc mù mịt uy lực mãnh liệt hơn hai lần trước nhiều.

Tiêu Linh Vu nhẹ nhàng thúc đẩy đối phương phát huy tia lửa tối hậu.

Chàng thấy khói lửa phun ra liền nhảy lộn ngược người lùi lại dấn lưng xuống đất rồi trần mình đi, tránh khỏi độc hỏa xong mới đứng dậy.

Lục khôi Chương là người giàu kinh nghiệm lâm địch. Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu nằm ngửa ra thì triển thân pháp mạo hiểm tránh khỏi độc hỏa, chắc chàng còn có âm mưu gì nữa. Hắn vội đề cao cảnh giác, vừa thấy chàng xoay mình vòng lại, hắn liền tranh tiên cầm cây hỏa long bổng ra chiêu "Kim châm định hải"

điểm tới.

Tiêu Lĩnh Vu vừa đứng dậy thì cây Hỏa long bổng đã phóng tới trước ngực. Trong lúc hoang mang chàng xoay kiếm ra chiêu "Bế môn thôi nguyệt" che kín môn hộ.

Kiếm bổng đụng nhau đánh "choang" một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu mượn thế kiếm thi triển đứng ngay người lên.

Lục khôi Chương cũng biến chiêu tấn công liền ba bổng.

Tiêu Lĩnh Vu hoàn toàn giữ thế thủ đỡ ba chiêu bổng của đối phương.

Lục khôi Chương tay mặt cầm hỏa long bổng không ngớt tấn công, tay trái thò vào bọc moi ra hai trái Tam dương liệt hỏa đạn.

Tiền Đại Nương biết trong mình hắn toàn là hỏa khí, ác độc vô cùng. Mụ thấy hắn thò tay trái vào bọc liền lớn tiếng hô :

- Tam trang chúa ! Hãy coi chừng hỏa khí ở trong tay trái hắn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Hai bên cách nhau gần thế này nếu hắn thi triển hỏa khí tàn độc thì làm sao tránh thoát được ?

Thực ra lúc lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ, tay trái đã phóng chưởng ra.

Một luồng ám khí ào ạt xô tới.

Lục khôi Chương vừa lấy trái Tam dương liệt hỏa đạn ra thì chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu đã đánh vào tay Lục khôi Chương.

Lục khôi Chương trong tay cầm ám khí, không dám đón tiếp chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu. Hắn lỏng bàn tay ra một chút, viên đạn tuột khỏi tay bay ra bốn, năm thước rồi rớt xuống đất.

Hai tiếng "bình bình" khê vang lên. Hai vùng khói xanh ngùn ngụt bốc cháy.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm thở dài tự nhủ :

- Nếu trái hỏa đạn này mà đánh trúng vào người rồi nổ tung thì còn gì là thể xác ? Ám khí của hắn toàn là đồ ác độc. Ta chẳng thể để hắn ra tay được nữa. Chàng liền vùng trường kiếm tấn công.

Trong lòng đã cảnh giác, Tiêu Lĩnh Vu khi nào còn để Lục khôi Chương có cơ hội ra tay phản kích. Thế kiếm của chàng đánh ra tới tấp không ngớt. Lục khôi Chương như bị cuốn vào trong làn ánh kiếm.

Những người đứng quan sát cuộc chiến đã thấy Thần Tiễn trần càn khôn Đường Nguyên Kỳ bị bại về tay Tiêu Lĩnh Vu, Cả Nguyệt Ấn đạo trưởng,

nhân vật đứng đầu ba tay đại danh kiếm phái Thanh Thành cũng bị bại về tay chàng. Bây giờ Tam Dương thần đàn Lục khôi Chương tuy chưa bị thất bại, nhưng chỉ là vấn đề thời gian, rút cục hắn cũng sắp thua đến nơi.

Ba người này về võ công cũng như về danh vọng đều là nhân vật hạng nhất võ lâm. Nếu cả ba cùng thất bại thì chỉ còn một mình Mã văn Phi là người duy nhất có thể đối chọi với Tiêu Lĩnh Vu.

Tiền Đại Nương thấy Tiêu Lĩnh Vu thắng liền mấy trận thì trong lòng không khỏi chần động. Mụ vừa vui mừng lại vừa ghen ghét.

Lục Khôi Chương miễn cưỡng chống được mấy hồi nữa.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Lục khôi Chương nghe tiếng liền bỏ cây hỏa long bổng trong tay đi.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận vì hắn dùng ám khí kịch độc. Tay kiếm chàng kê vào trước ngực hắn.

Lục Khôi Chương vẫn không mất phong độ người hảo hán, lạnh lùng nói :

- Tại hạ kỹ thuật thua người, chết cũng không đáng tiếc. Tam trang chúa cứ việc động thủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu thu kiếm về đáp :

- Cảm ơn ông bạn đã nhường nhịn.

Lục khôi Chương cúi đầu nói :

- Võ công của Tam trang chúa quả nhiên cao minh hơn đời.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ông bạn quá khen mà thôi !

Chàng đảo mắt nhìn quanh toàn trường một lượt rồi hỏi :

- Còn vị nào muốn lấy một chọi một với tại hạ xin ra đây ?

Quần hào trong trường đã thấy Tiêu Lĩnh Vu nội lực cao thâm, kiếm thế tinh kỳ thì còn ai dám lấy một chọi một với chàng ?

Mã văn Phi háng dặng một tiếng rồi nói :

- Võ công của Tam trang chúa chúng ta đều trông thấy rõ cả rồi. Trách nào Thâm Mộc Phong chẳng coi y như cánh tay mặt...

Tiêu Lĩnh Vu chau mày chưa kịp trả lời thì Mã Văn Phi lại nói tiếp :

- Có điều cuộc chiến bữa nay chẳng phải là cuộc tỷ võ để tranh đoạt võ lâm.

Tam trang chúa tuy thắng liền mấy trận. Có điều cái đó chỉ khiến cho bọn tại hạ nhận thức được võ công của Tam trang chúa cao thâm hơn đời, nhưng nó không canh cái được hoài bảo của bọn tại hạ là trừ khử Tam trang chúa đi...

Tiền Đại Nương lạnh lùng ngắt lời :

- Các hạ bắt tất phải kiếm chuyện này chuyện nọ. Các vị cứ nhảy ừa cả vào mà động thủ là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nghe Tiền Đại Nương nói huych toẹt ra, chàng mới hiểu ý câu nói của Mã văn Phi, liền thở dài đáp :

- Phải rồi ! Hiện giờ Tiêu mỗ là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang, nhưng chưa làm nên ác tích gì. Các vị cố tâm bức bách khiến tại hạ có miệng khôn bề giải thích. Binh khí không có mất, nếu các vị xúm vào đánh hôi thì e rằng không tránh khỏi chuyện đổ máu thê thảm...

Mã Văn Phi nói :

- Chúng ta đều là những người qua lại giang hồ thì sống chết chẳng có chi đáng kể. Tam trang chúa bắt tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu biến sắc nói :

- Các vị đã nhất định đòi đánh thì tại hạ cũng không biết làm thế nào được . Đột nhiên chàng ngưng thần giờ kiểm lên. Hai luồng mục quang lấp lánh nhìn chăm chăm vào Mã Văn Phi.

Mã Văn Phi biết nhiều hiểu rộng. Hắn vừa thấy thái độ giờ kiểm của Tiêu Lĩnh Vu liền nhận ra đây là Ngự kiếm thủ pháp trong kiếm đạo thượng thặng thì trong lòng không khỏi kinh hãi vì hắn biết rằng nếu chàng lại ra tay thì nhất định máu đổ chan hòa.

Hắn liền chuyển động cơ quan trong cây quạt và lớn tiếng đáp :

- Xin các vị hãy lùi lại. Tại hạ muốn một mình tỷ đấu với Tam trang chúa. Quân hào bốn mặt tuy trong lòng rất lấy làm kỳ nhưng cũng biết Mã Văn Phi công cao cường liền theo lời lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng tụ công lực toàn thân vào thanh trường kiếm, đứng yên không nhút nhát.

Mã Văn Phi giờ cây quạt lên nhằm đúng vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu tay rời cơ quan nhưng chưa dám phát xạ.

Hắn thấy thế đứng của Tiêu Lĩnh Vu cầm ngang thanh kiếm gồm đủ công thủ . Bất luận từ phương nào ngó vào cũng không thấy có chỗ sơ hở.

Mã Văn Phi ngấm ngấm nhận xét hồi lâu vẫn chưa tìm ra được cơ hội hạ thủ

Người Tiêu Lĩnh Vu bỗng lão đảo hai cái, đột nhiên chàng thở dài buông thông tay kiếm xuống rồi xua tay nói :

- Mời Mã huynh hãy về đi. Hậu nhật còn dài. Dù có nóng hạ sát Tiêu Lĩnh Vu cũng chẳng vội gì mà phải giết ngay đêm nay.

Mã Văn Phi thu quạt về khế nói :

- Tại hạ không tiếp nổi một đòn của Tam trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mã huynh quá khiêm mà thôi .

Mã Văn Phi nói :

- Tiểu đệ đã quan sát kỹ càng thì Tiêu huynh thật không giống người ở Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Nhưng tiểu đệ đúng là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang.

Mã Văn Phi nói :

- Trong vụ này tất có điều bí ẩn. Mã mỗ muốn mở cuộc đàm phán thành thực với Tiêu huynh...

Hắn nhẹ buông tiếng thở dài tiếp :

- Tiểu đệ bồn tẩu giang hồ đi khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang kết bạn vô số thiếu niên anh hùng, nhưng con người tài trí võ công như Tiêu huynh nay mới thấy là một... Trên chốn giang hồ sát khí mịt mờ, đạo lý tiêu tan, tà ma đầy dẫy. Tiêu huynh là bậc thiếu niên anh hùng khác nào cây cột đá giữa dòng

sông nên đứng ra bảo vệ đạo pháp, diệt trừ tà ma, lập nên công nghiệp muôn năm bất hoại. Sao lại khuất thân theo bọn ma giáo tác nghiệt ở nhân gian ?

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay đáp :

- Chỗ khổ tâm của tiểu đệ không thể nói vài lời mà hết được. Tối mai cũng vào giờ này, tiểu đệ chờ Mã huynh ở đây. Nếu Mã huynh rảnh việc xin cùng tái hội.

Mã Văn Phi đáp :

- Hay lắm ! Canh ba đêm mai, tiểu đệ sẽ hết sức khuyên giải anh hùng thiên hạ không xâm phạm nhau nữa.

Đoạn hắn trở gót dẫn quần hùng chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Mã Văn Phi mất hút, trong lòng nảy ra mối luyến tiếc vô hạn. .

Tiền Đại Nương chống cây trượng trong tay xuống nói : .

- Lão thân đã tưởng đêm nay máu chảy lút gốc đa, thân chết thành non.

Không ngờ lại đi đến kết quả yên tĩnh thế này.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mã Văn Phi quả là tay khí phách anh hùng, chứ không phải hạng tầm thường...

Tiền Đại Nương nói :

- Nếu hắn là người tầm thường thì còn ít tuổi thế, sao đã làm thủ lãnh được bạn hữu võ lâm bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám ?

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời nói :

- Tại hạ chỉ mong đêm nay không còn ai đến xâm phạm nữa...

Bỗng nghe phía sau có thanh âm ôn nhu của Kim Lan vọng lên :

- Tam gia ! Tam gia đã trải qua mấy cuộc ác chiến, nên nghỉ ngơi một lúc cho đỡ mệt.

Thị đón lấy trường kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu tra vào vỏ cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi Kim Lan. :

- Thương thế của Ngọc Lan và Đường Tam Cô thế nào ?

Kim Lan đáp :

- Sau khi hai cô uống thuốc rồi thương thế biến chuyển rất hay. Hiện giờ các

cô đang nghĩ ở trong mật thất. Để tiện thiếp thử vào coi.

Tiền Đại Nương đột nhiên nổi lên tròng cười khanh khách hỏi :

- Lão thân đã mấy chục năm nay không cùng người động thủ. Bữa nay được đánh một phen thống khoái. Hài tử ! Người đã mệt chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Tại hạ vẫn chưa thấy gì. Hỡi ơi ! Vì bọn tại hạ mà lão bà bà phải thân hành nghênh địch gây thù oán với người, trong lòng tại hạ thật áy náy.

Tiền Đại Nương đáp :

- Chúng ta có điều kiện trao đổi. Bữa nay ta giúp người, ngày mai người lại giúp ta. Việc gì mà phải áy náy ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngày mai lão bà bà đi dự yến với ai ? Có thể cho tại hạ biết trước được chăng ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Sáng mai người sẽ biết. Hà tất phải nóng nảy ?

Bỗng nghe tiếng bước chân người vang lên. Kim Lan, Ngọc Lan và Đường Tam Cô nổi đuôi nhau đi ra.

Đường Tam Cô và Ngọc Lan bị thương phen này gầy đi khá nhiều.

Kim Lan kể cho hai cô nghe chuyện Tiêu Lĩnh Vu cứu vớt thế nào. Hai cô vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu liền lạy phục xuống tạ ơn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ nói :

- Đó là Tiền lão tiên bối đã tặng thuốc giải để cứu hai vị. Vậy hai vị nên tạ ơn lão tiên bối mới phải.

Tiền Đại Nương lạnh lùng nói :

- Chúng ta đã có lời hứa từ trước. Lão thân tặng thuốc chẳng qua là một điều kiện trao đổi. Hai vị bất tất phải cảm tạ lão nhân.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 67

Cuộc Tương Ngộ Giữa Tiêu Lang Và Công Chúa

Đường Tam Cô ngăn người ra một chút rồi khẽ hỏi Tiêu Linh Vu :

- Tam trang chúa đã lấy gì để trao đổi thuốc giải ?

Tiêu Linh Vu tủm tỉm cười :

- Chẳng có gì cả. Tại hạ chỉ ứng lời đi dự yến với đại nương mà thôi. Chất độc trong mình cô nương tuy đã giải trừ, song nội lực chưa hoàn toàn hồi phục mà chúng ta vẫn còn ở trong hoàn cảnh rất nguy hiểm. Cường địch bao vây trùng điệp, không biết lại tập kích lúc nào...

Chàng ngừng lại một lúc đưa mắt nhìn Ngọc Lan và Đường Tam Cô nói tiếp :

Nếu hai cô khôi phục lại được sức lực phần nào là chúng ta bớt nguy hiểm được phần này.

Tiền Đại Nương đột nhiên đứng dậy nhìn bọn Kim Lan ba cô một cái rồi lạnh lùng nói :

- Ba vị đừng quấy nhiễu y nữa. Y đã trải mấy phen ác chiến, cần để y nghỉ ngơi dưỡng sức.

Quả nhiên ba cô theo lời mục lui vào nội thất.

Tiêu Linh Vu tìm một nơi sạch sẽ trong sảnh đường ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Tiền Đại Nương cũng ngồi xuống bồi tiếp Tiêu Linh Vu.

Hết canh năm, trời sáng tỏ. Tiêu Linh Vu sau một hồi thiền định, tỉnh táo lại hết cả nhọc mệt.

Tiền Đại Nương thò đầu nhìn ra ngoài nói :

- Mặt trời mọc rồi. Người đi gội rửa và thay quần áo.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Lão bà bà hà tất phải nhọc lòng. Bây giờ hãy còn sớm lắm !

Tiền Đại Nương da mặt dần deo, dường như bữa nay mục già hơn hôm qua nhiều. Mí mắt mục nhú lại ra vẻ lo âu. Mục không ngớt bước lui rồi lại bước tới trong nhà.

Nửa ngày thấm thoát trôi qua. Trời vừa đúng Ngọ, quả nhiên hai cỗ kiệu màu xanh đang chạy nhanh tới.

Tiền Đại Nương khẽ dặn Tiêu Linh Vu :

- Hải tử nên nhớ kỹ từ giờ phút này người tạm đổi tên là Tiền Ngọc. Người đã nhận lời với lão nhân, vậy giữ cho có thủy chung chớ để lộ chân tướng... Hai cỗ kiệu đã vào gần tới căn nhà gianh.

Tiền Đại Nương dắt Tiêu Lĩnh Vu bước ra khỏi căn nhà rồi mỗi người lên ngồi một kiệu.

Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này đảo mắt ngó bốn đại hán khiêng kiệu thì thấy tên nào da mặt cũng trắng xanh, tựa hồ người ngâm vào vũng tuyết đã lâu, chỉ còn hơi thở chưa ngừng. Có điều mắt chúng đều thần quang lấp lánh, vừa trông đã nhận ra ngay là những nhân vật nội công thượng thặng.

Hai người lên kiệu rồi. Bốn đại hán lập tức buông rèm khiêng kiệu chạy như bay.

Tiêu Lĩnh Vu thấy kiệu bay mỗi lúc một nhanh chẳng khác gì khoái mã rong ruổi. Chàng không khỏi động tâm nghĩ thầm :

- Cuộc trình bốn đại hán này khiêng kiệu mà còn chạy nhanh như vậy thì đủ biết võ công chúng không phải tầm thường. .

Chạy chừng một giờ, kiệu bỗng dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu cười thầm trong bụng, miệng lầm bầm :

- Không ngờ Tiêu mỗ bữa nay lại ngồi kiệu đi chơi.

Bỗng thấy rèm kiệu mở ra. Tiền Đại Nương đứng trước cửa kiệu nói :

- Ngọc nhi ! Xuống đi thôi !

Tiêu Lĩnh Vu ngó Tiền Đại Nương một cái rồi từ từ bước xuống. Trong lòng cảm khái muôn vàn, chàng nghĩ thầm :

- Kẻ khác mạo danh Tiêu Lĩnh Vu khiến cho người giang hồ khó phân thật giả. Bữa nay Tiêu Lĩnh Vu thật Cũng cam tâm mạo tên họ kẻ khác...

Chàng ngoảnh đầu trông ra thấy một tòa sảnh đường cảnh trần thiết cổ kính và thanh nhã. Cửa sảnh đường mở rộng. Trong sảnh đường khói lên nghi ngút khiến cho những cảnh vật trần thiết nửa ẩn nửa hiện.

Hai cỗ kiệu nhỏ dừng lại ở trước sảnh đường. Bốn đại hán khiêng kiệu thông tay đứng nghiêm ở hai bên.

Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột không nhịn được cất tiếng :

- Đây là đâu ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Đây là một tòa trạch viện rộng rãi ở đâu cũng có, trời gần thì ở ngay trước mặt.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Tại hạ hiểu rồi. Đa tạ lão bà bà chỉ giáo.

Tiền Đại Nương vội ngắt lời :

- Lúc này chúng ta giữ thân phận bà cháu. Hải tử chó nên xưng hô như vậy. Mấy câu này mụ nói bằng phép truyền âm nhập mật.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Tại hạ nhớ rồi...

Chàng chưa dứt lời thì đột nhiên làn khói trong sảnh đường tuôn ra một mùi thơm ngào ngạt. Tiếng cười đồng dặc cất lên và tiếng người nói :

- Tẩu phu nhân vẫn bình yên chứ ? Không hiểu phu nhân còn nhớ người bạn cũ ở Bắc Hải chăng ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Sau khi từ biệt Băng cung, thẩm thoát đã mười mấy năm. Chẳng ngày nào lão thân không nghĩ tới Tôn giả. Nay tiếp được tin vui mừng khôn xiết !

Trong sảnh đường lại nổi lên tràng cười khanh khách hỏi :

- Vị đó phải chăng là lệnh tôn nhi ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Những việc cũng ở Băng cung, khi đó cháu còn nhỏ chưa biết gì. E rằng bây giờ già không còn nhớ được nữa.

Tiếng cười trong sảnh đường lại nổi lên, nói :

- Nhưng tiểu nữ thì chẳng bao giờ quên được một đêm đã ở với nhau. Suốt ngày y quấy lão phu đòi gặp cho bằng được lệnh tôn lần nữa. Trong Băng cung ở Bắc Hải tuy chẳng thiếu gì báu vật mà không sao giải được nỗi u uất cho y... Lão thê thâm tình thương con gái mấy lần thôi thúc lão phu vào

Trung Nguyên,

nhưng Băng cung công việc bận rộn, lão phu không rảnh để vì tiểu nữ mà đi được. Chuyến này tiểu nữ cũng theo lão phu xuống miền Nam để thỏa mãn lòng nhớ mong bạn cũ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lão kia mời bọn mình đến đây sao lại không đón vào ngồi trong sảnh đường ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng nhìn thấy giữa làn khói bốc cuộn cuộn có bóng người thấp thoáng. Một người mình mặc áo cẩm bào thêu rồng.

Chòm râu trắng như tuyết chùng xuống trước ngực, đột nhiên xuất hiện ở trước cửa sảnh đường.

Cảnh tượng năm năm trước thoáng hiện lên trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng nhớ lại trong chùa Tam Nguyên núi Võ Dương, Vô Vi đạo trưởng ở trong an đường đã gặp Bắc Thiên tôn giả. .

Tiền Đại Nương nghiêng mình cười nói :

- Lão thân đâu dám lãnh thụ Tôn giả đích thân nghênh tiếp.

Bắc Thiên tôn giả vuốt râu cười nói :

- Mời hai vị vào sảnh đường ngồi chơi.

Tiền Đại Nương đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

Sao Ngọc nhi không hiểu lễ số. Đã thấy tiền bối còn chờ gì mà chưa làm lễ tham bái.

Tiêu Lĩnh Vu đành vén trường bào lên lạy phục xuống nói :

- Vãn bối là Tiền Ngọc khấu đầu bái kiến lão tiền bối.

Bắc Thiên tôn giả cười khanh khách đỡ Tiêu Lĩnh Vu dậy nói :

- Tiền thế huynh hãy đứng dậy.

Lão dắt Tiêu Lĩnh Vu đi vào sảnh đường.

Vừa tới cửa đột nhiên chàng cảm thấy khí lạnh ghê người, khác nào vào nơi băng thiên tuyết địa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng lưu tâm quan sát thì thấy hai bên sảnh đường đặt mười sáu chiếc lu lớn. Bức vách phía sau đặt một cỗ đỉnh ngọc, khói hương nghi ngút từ trong đỉnh bốc lên. Còn hàn khí thì từ trong mười sáu cái lu lớn đưa ra.

Khói hương và khí lạnh quyện với nhau thành một làn mù dày đặc.

Bắc Thiên tôn giả đặt tay trái Tiêu Lĩnh Vu đi thẳng vào sảnh đường đến bên một cái bàn dài.

Lão buông tay ra cười nói :

- Mời Thế huynh ngồi chơi.

Tiêu Lĩnh Vu chẳng khách khí chi hết, theo tôn giả ngồi ngay xuống ghế.

Bắc Thiên tôn giả đưa mắt ngó Tiền Đại Nương cười nói :

- Lệnh tôn quả là con kỳ lân trong loài người. Chàng anh tuấn phi thường.

Tầu phu nhân được một giai tôn như chàng thật là đáng mừng và hương hồn Tiền huynh cũng được an ủi muôn phần.

Tiền Đại Nương đáp :

- Lão thân mong rằng gã sẽ được Tôn giả nâng đỡ.

Bắc Thiên tôn giả cười nói :

- Đó là bốn phận của lão phu. ..

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão phu có đem mấy món từ Băng cung tại Bắc Hải xuống đây, ở Trung Nguyên không có, để chúng ta uống rượu cho sướng.

Đoạn lão vỗ tay một cái.

Chỉ trong khoảnh khắc trong làn khói mù, bốn thiếu nữ áo trắng từ phía trong đi ra. Trong tay mỗi cô bưng một cái khay gỗ. Trên khay đặt một đĩa ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Trong sảnh đường lão đã đặt nhiều hàn khí thì những món kia chắc cũng lạnh lắm. .

Chàng lại thấy thiếu nữ áo trắng đi cuối cùng tay bưng khay gỗ, ngoài chiếc đĩa ngọc còn ba cái chung, ba đôi đũa và một cái bình ngọc.

Bắc Thiên tôn giả cầm bình ngọc mở nút ra cười hỏi :

- Tửu lượng của Tiền thế huynh ra sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối không biết uống rượu.

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Vậy thế huynh uống ít đi một chút.

Lão giờ ngọc bình lên rót vào chung của Tiêu lĩnh Vu ba giọt rượu.
Tiêu Lĩnh Vu ngó chiếc bình ngọc thấy dung tích của nó chỉ chừng sáu lạng thì nghĩ thầm :

- Dù ta không uống được nhiều cũng có thể uống hết nửa cân mà chưa say.

Bây giờ lão rót cho mình có ba giọt thì ra coi mình thường quá.

Chàng lại thấy Bắc Thiên tôn giả rót vào chung ngọc của Tiên Đại Nương chừng nửa chung. Sau cùng lão cũng rót cho lão nửa chung.

Bắc Thiên tôn giả nâng chung rượu lên cười nói :

- Mời hai vị thử uống Tuyết hương thiên nhật túy của lão phu xem thế nào.

Tiêu Lĩnh Vu nâng chung rượu lên toan uống hết, nhưng thấy Bắc Thiên tôn giả chỉ uống một giọt, chàng động tâm nghĩ thầm :

- Thứ rượu này tên là Tuyết hương thiên nhật túy e rằng nó mãnh liệt phi thường.

Ta thử nếm một chút xem sao rồi sẽ tính.

Chàng liền uống một giọt. Rượu vừa vào miệng, lập tức bốc lên một luồng thanh hương mãnh liệt thấu xuống huyết đan điền.

Bắc Thiên tôn giả đặt xuống cười nói :

- Tiên thế huynh tử lực yếu ớt thì đừng uống nữa cũng được. Hãy nếm thử món này xem sao.

Lão thò tay vào khay nhắc lấy ba cái đĩa sứ đặt xuống bàn.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn xem thì trong một đĩa ngọc đặt một miếng Hương bạch đông lại trông như mỡ heo. Trong đĩa thứ hai có ba viên màu đỏ, ngoài màu sắc nó giống như ba viên đan.

Trong chén ngọc thứ ba là nước thang màu xanh biếc mà không biết nấu bằng thứ gì ?

Bắc Thiên tôn giả cầm đĩa giờ lên cười nói :

- Tiên thế huynh ! Tiểu nữ đang chờ thế huynh ở hậu sảnh. Thế huynh nếm lẹ thứ này đi .

Lão trở vào trong chén ngọc thứ nhất nói :

- Đây là món tay gấu ngàn năm. Xin mời Tiên thế huynh.

Tiêu Lĩnh Vu ăn một miếng quả thật rất ngon lành thì nghĩ thầm :

- Lão Bắc Thiên tôn giả này quả nhiên là nhân vật sành các món ăn.

Lại thấy Bắc Thiên tôn giả trở vào đĩa ngọc thứ hai tức là đĩa đựng ba viên tròn màu hồng. Lão nói :

- Đây là Thanh chung tuyết linh tử. Tiên thế huynh thử nếm một cái.

Tiêu Lĩnh Vu cầm đĩa gấp một cái bỏ vào miệng.

Chàng chưa nuốt xuống bỗng nghe tiếng bước chân người vọng lại liền ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy trong đám khói mù một vị nữ lang áo trắng thả bước đi tới

Bắc Thiên tôn giả lạnh lùng hỏi :

- Hương Tuyết ! Ngươi ra đây làm chi ?

Hương Tuyết nghiêng mình đáp :

- Tiểu tỷ vâng mệnh ra mời Tiên công tử.

Bắc Thiên tôn giả dường như rất cung chiêu cô gái. Lão hắc dặng một tiếng rồi nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thuật nấu nướng của tiểu nữ còn hơn cả những tay đầu bếp nổi tiếng ở trong cung. Chắc y đã chuẩn bị món gì đặc biệt để mời Tiên thế huynh đó. Vậy phiền Tiên thế huynh dời gót được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bỏ viên hạt sen ở trong miệng rồi lại nhìn Tiên Đại Nương.

Tiên Đại Nương tùm tùm cười nói :

- Ngày trước ngươi đã cùng công chúa tương kiến. Không ngờ khi đó ngươi còn bé nhỏ mà công chúa vẫn nhớ tới. Sao ngươi không vào yết kiến công chúa mà còn ngồi thộn mặt ra ?

Tiêu Lĩnh Vu không sao được đành đứng dậy đi theo Hương Tuyết.

Chàng ra khỏi tòa đại sảnh khỏi mù dăn dựa rồi xuyên qua hai tòa viện trạch vào căn sảnh đường nhỏ bé mà thanh nhã. .

Một vị nữ lang mình mặc xiêm áo màu hồng ngồi trên ghế gầy đàn ở giữa sảnh đường. Nàng cúi đầu xuống ra vẻ thẹn thò.

Hương Tuyết dẫn Tiêu Lĩnh Vu vào phòng, nàng vẫn chưa ngừng đầu lên.

Hương Tuyết ghé tai Tiêu Lĩnh Vu nói nhỏ :

- Đây là công chúa của bọn nô tỳ ngồi chờ công tử đã lâu. Xin công tử làm lễ tương kiến.

Ả nói xuống trở gót bước vội ra khỏi sảnh đường.

Trong tòa tiểu sảnh xinh xắn chỉ còn lại một mình Tiêu Lĩnh Vu và thiếu nữ áo hồng. Cả hai người đều ngồi trơ ra chẳng nói năng gì.

Tiêu Lĩnh Vu tuy muốn phá tan bầu không khí tịch mịch, nhưng chàng chẳng hiểu gì về chuyện Tiên Ngọc và công chúa ngày trước, nên không biết nói sao.

Bầu không khí trầm lặng kéo dài khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Thiếu nữ áo hồng bỗng lên tiếng hỏi :

- Tiên tướng công vẫn bình yên chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp : .

- Nhờ Hoàng thiên bảo hộ, Công chúa vẫn bình yên.

Hồng y nữ hỏi :

- Tiên tướng công còn nhớ chuyện năm xưa không ?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra không biết trả lời thế nào.

Hồng y nữ lại hỏi :

- Sao tướng công không nói, hay là quên hết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay lên lau mồ hôi trán đáp :

- Công chúa ở chốn thâm cung, thanh danh hiển hách. Còn tại hạ bất quá là

kẻ lênh đênh phiêu bạt...

Hồng y nữ bật lên tiếng cười hích hích ngắt lời rồi nói :

- Té ra tướng công vẫn giữ thành kiến về môn hộ. Tiệp thiếp tướng công quên cả lời thề giữa chúng ta...

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái tự nhủ :

- Thế là mình đã qua được một chạng.

Hồng y nữ lại nói :

- Ngày ấy tuy chúng ta là những đứa nhỏ chưa hiểu việc đời nhưng tiệp thiếp vẫn nhớ những lời giởn cột. Ngày một lớn tuổi, ký ức cũng nảy nở.

Nàng từ từ ngừng đầu lên ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Hiện nay tướng công còn anh tuấn hơn cả sự tưởng tượng của thiếp.

Hai má nàng đỏ ửng ra chiều e thẹn.

Từ lúc Tiêu Lĩnh Vu vào nhà, chàng chưa nhìn thẳng vào mặt Hồng y nữ.

Bây giờ bốn mắt gặp nhau chàng phát giác người thiếu nữ chón thâm cung xinh đẹp lạ thường. Cặp lông mày cong vút. Mắt như sóng thu. Mũi thẳng, môi anh đào. Sắc đẹp của nàng khiến cho Tiêu Lĩnh Vu phải ngẩn người.

Hồng y nữ tuy e thẹn nhưng trong bụng mừng thầm, nàng cười nói :

- Tiệp thiếp đã nhiều lần thúc giục gia gia đi đón tướng công lên Băng Cung ở Bắc Hải mà lần nào gia gia cũng quên hoài. Hỡi ôi, tiệp thiếp khóc nhiều lắm, gia gia mới chịu đưa tiệp thiếp xuống Trung Nguyên để kiếm tướng công.

Dường như nàng đang say sưa ngây ngất về những kỷ niệm năm xưa. Nàng ngoẹo đầu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Chúng ta chơi với nhau ở phía sau Băng cung. Tướng công đòi tiệp thiếp giả làm tân nương tử. Tiệp thiếp không chịu, tướng công khóa ỏa lên tiệp thiếp phải làm theo. Chuyện dĩ vãng thâm thoát đã mười mấy năm mà tiệp thiếp tưởng chừng như vừa xảy ra.

Tiêu Lĩnh Vu trợn mắt liú lười nói không nên lời, vì câu chuyện ngày trước chàng chẳng biết chi hết. Hồng y nữ người đẹp nhưng đối với Tiêu Lĩnh Vu đầu óc trống rỗng khác nào khúc nhạc lạ tai. Đầu óc chàng băng khuâng chẳng hiểu ra làm sao ?

May mà Hồng y nữ không chờ chàng trả lời. Nàng nói tiếp :

- Không hiểu vì lẽ gì mà những ngày đó tiệp thiếp cứ giữ lại trong đầu óc viên ảnh tươi đẹp cho đến bây giờ. Hỡi ôi ! Chẳng hiểu tướng công có đồng quan niệm với tiệp thiếp không ?

Tiêu Lĩnh Vu đầu óc hỗn loạn không biết trả lời thế nào.

Hồng y nữ dương cặp lông mày xinh đẹp lên dịu dàng hỏi :

- Sao tướng công không nói gì ?

Tiêu Lĩnh Vu háng dặng một tiếng rồi nói :

- Công chúa ...

Hồng y nữ lắc đầu hỏi :

- Tướng công đừng gọi tiện thiếp bằng công chúa được không ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Vậy công chúa muốn tại hạ kêu bằng gì ?

Hồng y nữ đáp :

- Cũng như ngày còn nhỏ, tiện thiếp kêu tướng công bằng Ngọc huynh đệ thì tướng công cũng cứ kêu tiện thiếp như trước...

Tiêu Lĩnh Vu đoán thầm trong bụng :

- Nàng kêu ta bằng Ngọc huynh đệ thì hiển nhiên nàng còn lớn hơn Tiên Ngọc, vậy ta nên kêu nàng bằng tỷ tỷ. Nhưng biết cái gì tỷ tỷ bây giờ ? Và lại ta chưa hề biết nàng sao lại kêu bằng tỷ tỷ được... ?

Tiêu Lĩnh Vu xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc đến trăm lần mà vẫn không nghĩ được cách xưng hô thỏa đáng.

Hồng y nữ chớp mắt hai cái, buồn rầu hỏi :

- Sao ? Ngọc huynh đệ quên tên ta rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu bẽn lén cười đáp :

- Đúng thế ! Trong lúc nhất thời tại hạ không nhớ ra được tên Công chúa.

Hồng y nữ biến sắc lạnh lùng nói :

- Chắc mấy năm nay người không còn nhớ đến ta nữa. .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Người cháu của Tiên Đại Nương bị mất tích cô nhớ đến nàng hay không ta chẳng thể biết được. Còn ta làm sao có thể thay hấn được ? Vụ này mới thật khó lòng đối đáp...

Về lo nghĩ lộ ra ngoài mặt, Tiêu Lĩnh Vu nhú cặp lông mày. Mắt chàng hiện lên một nỗi buồn man mác.

Vẻ mặt lạnh lùng của Hồng y nữ lộ một nụ cười ai oán. Nàng thung thảng hỏi :

- Mấy năm nay người có gặp cô gái nào mà người thương yêu không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp liền :

- Không có.

Câu này chàng không nghĩ gì buột miệng nói ra.

Nét mặt đau khổ của Hồng Y Nữ liền tiêu tan hết. Nàng mỉm cười hỏi :

- Người thấy gia gia ta có một địa vị tối cao vô thượng ở võ lâm mà không có rữa được thành kiến về môn hộ hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng :

- Cái đó... cái đó...

Hồng Y Nữ cười nói :

- Đừng cái đó cái kia gì nữa. Mẫu thân thương ta lắm mà gia gia nhất nhất nghe lời mẫu thân. Sau khi ta trở về Băng Cung sẽ bẩm với mẫu thân thương lượng cùng gia gia đón người đến Băng Cung truyền thụ võ công cho người

hết, để ngày sau người kế tiếp giữ môn hộ Băng Cung.

Tiêu Linh Vu vội nói :

- Không được đâu...

Hồng Y Nữ ngắt lời :

- Ai bảo không được ? Ta nhất định làm cho bằng được...

Nàng ngừng lại một chút rồi không để Tiêu Linh Vu xen vào đã cướp lời :

- Chúng ta không bàn chuyện đó nữa. Người coi ta so với ngày còn nhỏ bây giờ xấu hơn hay đẹp hơn.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Công chúa xinh đẹp vô cùng. Dung nhan tuyệt thế...

Hồng Y Nữ chặn lời :

- Người lại kêu ta bằng Công chúa rồi. Sao không kêu tên ta ?

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm :

- Ai biết tên nàng là gì mà kêu ?

Chàng trợn mắt lên không biết đáp thế nào.

Hồng Y Nữ lại buồn rầu thở dài hỏi :

- Ngọc huynh đệ ! Người quên tên ta thật rồi ư ?

Tiêu Linh Vu bụng bảo dạ :

- Nếu còn nói chuyện hoài tất phải lòi đuôi. Chi bằng ta mượn cớ cáo biệt sớm đi là hơn.

Chàng toan mở miệng, bỗng ngó thấy một tên tiểu tỳ áo trắng, tay thị cầm khay trà bạch ngọc, đưa đến hai chung trà thơm. Chàng đành nhẫn nại ngồi lại ngay ngắn.

Tiểu tỳ áo trắng đặt khay trà xuống, bưng một chung lên mời :

- Mời Tiền tướng công dùng trà.

Tiêu Linh Vu đón lấy chung trà đặt xuống bàn nghiêng mình thi lễ.

Tiểu tỳ áo trắng bưng miệng cười hỏi :

- Tiền tướng công học được phép câu cần tự bao giờ ?

Hồng Y Nữ đột nhiên thở dài nói :

- Ngày trước ở Băng Cung trên Bắc Hải y cùng chúng ta chơi với nhau, y vẫn kêu ta bằng Băng Nhi hoặc Băng tỷ tỷ. Bây giờ ngồi với nhau y toan gọi bằng Công chúa. Hời ôi ! Y làm như người chưa từng quen biết.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Ngày ấy công chúa cùng tại hạ đều là trẻ nít chưa hiểu việc đời nhưng hiện nay đã thành nhân cả rồi, dĩ nhiên phải tránh mọi hiềm nghi nam nữ mới phải.

Tỳ nữ áo trắng nhìn hai người một cái tùm tùm cười rồi rón rén rút lui.

Hồng Y Nữ dần dần thu nụ cười lại thay bằng nét mặt giận dữ.

Nàng càng nghĩ càng bức tức. Bất giác nàng chụp lấy một chung trà bằng ngọc quăng xuống đất đánh choang một tiếng. Chiếc chung ngọc vỡ tan

tàn, nước trà bắn cả vào người Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đang nghĩ cách từ biệt nhưng chưa lộ vẻ gì, bỗng nghe chung ngọc bị đập vỡ, chàng kinh hãi ngồi thộn mặt ra.

Chàng quay lại ngó Hồng Y Nữ thấy vẻ mặt nàng có sắc giận, dường như muốn trở mặt đến nơi thì trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Tiền Đại Nương vì ta mà mua thù chuốc oán với anh hùng thiên hạ, để yêu cầu ta giả làm tôn nhi đến đây phó yến. Không ngờ nửa chừng mình lại dây vào mối tư tình nhi nữ ngày xưa. Nhưng ta đã đảm nhận thì phải cho có thủy chung. Nếu để xảy chuyện rắc rối thì ra mình phụ lòng Tiền Đại Nương.

Chàng nghĩ vậy rồi lộ vẻ thản nhiên quay lại ngó Hồng Y Nữ cười hỏi :

- Bằng nhi ! Nàng nổi nóng rồi ư ?

Hồng Y Nữ vẫn chưa nguôi giận quát hỏi :

- Ai mượn ngươi kêu ta bằng Bằng nhi ! Ngươi là người thế nào mà dám kêu ta bằng Bằng nhi !

Tiêu Lĩnh Vu bị nàng quát mắng một hồi, chân tay luống cuống không biết làm thế nào.

Hồng Y Nữ lại nói :

- Ta không muốn ngươi đến nịnh hót. Ngươi thấy ta nổi nóng trong lòng run sợ rồi gạt ta phải không ?

Hừ ! Ngươi đã không nghĩ đến ta bây giờ lại giả vờ ta không thèm nghe nữa. Tiêu Lĩnh Vu thấy nàng nói đúng, vì chàng thực đã lừa nàng. Chàng liền thở dài hỏi :

- Công chúa ! Xin Công chúa bớt giận nghe tại hạ một lời được chăng ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 68

Băng Công Chúa Cứu Mạng Hai Người

Hồng Y Nữ thét lên :

- Ta không muốn nghe nữa. Người cút đi...

Tiêu Lãnh Vu thấy hai mắt nàng nổi sát khí có ý muốn trở mặt, liền đứng dậy chấp tay nói :

- Công chúa đã quá chán ghét tại hạ. Vậy tại hạ xin cáo biệt.

Chàng trở gót đi ra.

Bỗng nghe Hồng Y Nữ quát :

- Đứng lại.

Tiêu Lãnh Vu quay lại chấp tay hỏi :

- Công chúa có điều chi dạy bảo ?

Hồng Y Nữ hỏi lại :

- Vừa rồi người muốn nói gì ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Tại hạ không phải là Tiền Ngọc nên không hiểu những việc ngày trước khiến Công chúa phải đau lòng vì cố nhân không nhớ cừu tình...

Hồng Y Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Người không phải là Tiền Ngọc thì là...

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lãnh Vu.

Hồng Y Nữ nhắc lại :

- Tiêu Lãnh Vu... Tiêu Lãnh Vu...

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Đúng thế ! Tại hạ chịu ơn của Tiền Đại Nương giúp đỡ, có nhận lời giả làm Tiền Ngọc là cháu của đại nương đã bị mất tích, đến đây phó ước...

Chàng thở dài nói tiếp :

- Tiền Đại Nương không nhắc tới chuyện cũ giữa Tiền Ngọc và Công chúa nên tại hạ không hay biết. Nếu tại hạ biết trước có chuyện rắc rối này, quyết chẳng dám nhận lời...

Hồng Y Nữ đột nhiên hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Mỗi tình nam nữ là điều trọng yếu. Giả tử tại hạ đã mạo danh của Tiền Ngọc khiến cô nương tưởng lầm là cố nhân càng tội nặng hơn. Bây giờ tại hạ không đứng ra thú nhận thì yên tâm thế nào được ?

Hồng Y Nữ mắt lộ sát khí lạnh lùng hỏi :

- Người đã biết tội thì có hiểu sẽ bị xử thế nào không ?

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi lại :

- Theo ý cô nương thì sao ?

Hồng Y Nữ đáp :

- Danh dự cùng tiết tháo của người con gái quan trọng hơn cả sự sống chết, người mạo xưng Tiền Ngọc làm tổn thương tiết tháo của ta. Ngày sau người đi khoe với mọi người là Công chúa ở Băng Cung tại Bắc Hải đã đổi với người thế này thế nọ thì ta còn mặt mũi nào sống ở nhân gian nữa ! .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Nếu Tiêu mỗ là kẻ tiểu nhân dê hèn như vậy thì cam lòng thừa nhận để thay kẻ mà mình mạo danh.

Hồng Y Nữ nói :

- Dù người nói khéo thế nào ta cũng không tin trừ phi người lập tức vùng kiếm tự vẫn.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Hồng Y Nữ nói vậy liền ngửa mặt lên trời thở phào một cái đáp :

- Bậc đại trượng phu dù chết cũng không đáng sợ. Cô nương đã bị Tiêu mỗ làm nhục thì bất luận làm lỗi về ai, tại hạ cũng nhận tự vẫn theo lời cô mới phải.

Nhưng trước tình trạng này, tại hạ không thể chết được.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Cái hạn lớn nhất, nỗi thống khổ to nhất của con người là tử vong. Cho nên có câu "mỗi gian nan tự ngàn xưa là cái chết" . Chết người đã không sợ thì còn việc gì để tâm nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Người chết để danh, nhận qua để tiếng. Tiêu mỗ tuy chẳng để tiếng thom muôn thuở, cũng không chịu để tiếng xấu ngàn thu. Nếu cô nương tin được Tiêu mỗ thì xin khoan hạn cho mấy năm để chờ tại hạ rửa được tâm thân trong trắng rồi tự đưa mình đến Băng Cung để nghe cô nương phát lạc.

Hồng Y Nữ nói :

- Người nói rất lọt tai, nhưng không tin được.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày, mắt tóe hàn quang nghiêm nghị đáp :

- Cô nương tin cũng được mà không tin thì cũng phải tin. Tại hạ xin cáo biệt.

Đoạn chàng xoay mình trở gót bước đi.

Bỗng trước mắt có bóng người thấp thoáng. Hồng Y Nữ đã vượt qua bên mình chàng lên trước chặn lối đi.

Tiêu Lĩnh Vu vội lùi lại hai bước nói :

- Thân pháp của cô nương thật là tuyệt diệu.

Hồng Y Nữ nói :

- Trong thiên hạ còn ai không biết "Thất ảo bộ" của Băng Cung ở Bắc Hải là tuyệt diệu trong võ lâm. Hà tất người phải tán dương !

Tiêu Lãnh Vu tức giận nghĩ thầm :

- Mình có chuyện làm lẩn nên lời ăn tiếng nói đã phải nhường nhịn mà thị tưởng là thật cứ ra vẻ hợm mình.

Chàng liền cười lạt hỏi :

- Tại hạ chỉ nghe tiếng Thất ảo bộ mà không hiểu có phải môn học chính tông hay không ?

Hồng Y Nữ tức giận hỏi lại :

- Người muốn thử chăng ?

Tiêu Lãnh Vu hít một hơi chân khí rồi đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ muốn thỉnh giáo.

Tuy miệng chàng nói ung dung mà thực ra đã ngó thấy thân pháp kỳ dị của thiếu nữ nên không dám coi thường, ngấm ngấm vận nội khí đề phòng.

Hồng Y Nữ chuyển động thấp thoáng đột nhiên biến thành hai bóng hồng chia ra giáp công hai bên.

Tiêu Lãnh Vu giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Té ra Thất ảo bộ có diệu dụng thế này ! Không hiểu bên nào là thật bên nào huyền ảo.

Chàng đành vung cả hai tay cự địch.

Bỗng thấy bóng hồng lùi lại phía sau tránh khỏi thế chương của Tiêu Lãnh Vu, ảo ảnh mất hút chỉ còn lại thiếu nữ áo hồng đứng ngoài bốn, năm thước.

Nàng nổi lên tròng cười trong trẻo hỏi :

- Thất ảo bộ pháp của ta thế nào ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Ảo ảnh chỉ làm rối mắt mọi người không đáng kể là tuyệt kỹ.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Ảo ảnh biến thành hai người chia hai bên giáp công, người làm thế nào mà biết thực hư ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Tại hạ vung hai tay chống cự hai bên.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Thất ảo bộ diệu dụng vô cùng. Nếu ta biến thành ba ảo ảnh tấn công người thì sao ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Tại hạ phải dùng song chương và một cước để đối phó.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Nếu ta biến thành bốn người tấn công thì sao ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Trường hợp này thì tại hạ phải dùng đến cả hai chân lẫn hai tay.

Hồng Y Nữ lại hỏi :

- Nếu ta biến thành năm người thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Về Võ Công đâu phải chuyện muốn nói thế nào nên thế được. Tại hạ chắc cô nương chỉ biến thành bốn người là cùng.

Hồng Y Nữ thở dài nói :

- Ta không làm được, nhưng gia gia ta có thể biến ra năm người.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó thuộc về bàng môn tả đạo chẳng có chi là lạ. Dù biến thành bảy người chưa chắc đã làm gì được.

Hồng Y Nữ nói :

- Đó là một thứ bộ pháp kỳ ảo. Lúc tiến thoái có lộ số nhất định. Phải luyện cho thuần thục và chuyển động cực kỳ mau chóng mới biến hóa được.

Người chưa hiểu thì đừng nói. Nếu cứ buột miệng nói bừa là bàng môn tả đạo để gia gia ta nghe tiếng tất người phải phanh thây làm muôn đoạn.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Dù Thất ảo bộ của lệnh tôn có cao minh đến đâu cũng chưa chắc đã phanh thây Tiêu mỗ ra làm muôn đoạn được.

Hồng Y Nữ tức giận hỏi :

- Người không tin là gia gia ta cao thâm hơn người chẳng ? Vậy người hãy ném thủ đoạn của ta trước.

Nàng nói rồi tiến lại tấn công. Thân pháp nàng cực kỳ mau lẹ. Bóng hồng vừa thấp thoáng, chưởng thế đã đánh tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vung chưởng lên phong tỏa rồi đánh trả một quyền.

Hai người cùng tấn công thật mau lẹ để toan chiếm đoạt tiên cơ. Chưởng chỉ biến hóa cực kỳ thần tốc.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Hồng Y Nữ trao đổi ngoài hai chục chiêu mà chưa ai chiếm được phần tiện nghi nào.

Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu mới hiểu đối phương chẳng những chuyên về môn Thất ảo bộ làm rối tai mắt mình mà nàng còn có chân tài thực học. Cả một hồi tấn công sang đoạt tiên cơ nàng chưa chịu lùi nửa bước hay nhượng bộ nửa chiêu.

Hồng Y Nữ cũng bị võ công của Tiêu Lĩnh Vu làm cho điên đảo.

Nàng nghĩ thầm :

- Gã này khẩu khí khá lớn, con người cao ngạo nhưng không phải là kẻ khoát lác mà thực có bản lĩnh hơn đời.

Bỗng nghe thanh âm trầm trọng vọng vào.

- Bạng nhi ! Các người tỷ thí võ công hay là đánh nhau thực sự ?

Hồng Y Nữ thu chưởng về lùi lại cười đáp :

- Hài nhi cùng Ngọc huynh đệ thi thám võ học.

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn ra. Chàng thấy Bắc Thiên tôn giả và Tiền Đại Nương sòng vai đứng nhìn chàng cùng Hồng Y Nữ. Hiển nhiên lão không bị lời nói của Hồng Y Nữ lừa gạt. Mặt lão lộ vẻ hoài nghi.

Tiền Đại Nương dường như cũng đã nhận ra không phải chàng và nàng tham nghiên võ học. Sắc mặt mặt biến đổi, lúc kinh hãi lúc tức giận, không biết đâu mà lường.

Mụ đã biết Bắc Thiên tôn giả khi trở mặt là không nghĩ gì đến tình cố cựu, hễ động thủ là muốn giết người.

Lại nghe Hồng Y Nữ cười rất tươi nói :

- Ngọc huynh đệ ! Người thật là kín đáo. Nếu ta không bức bách người động thủ thì chẳng thể hiểu được bản lãnh người đã đến trình độ này. Nàng vừa cười vừa lại dặt tay Tiêu Lĩnh Vu chạy về phòng.

Bắc Thiên tôn giả nhìn bóng sau lưng hai người rồi thủng thẳng hỏi :

- Tiền Đại Nương ! Võ công của lệnh tôn đã được ai truyền thụ ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Ngoài những môn võ gia truyền gã còn được mấy vị tiền bối chỉ giáo. Cái học của gã rất phức tạp. Lão thân đã bảo gã mấy lần không nên học nhiều mà phải lựa mấy môn võ đích đáng chuyên tâm vào luyện mới mong thành tựu được.

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Theo chỗ lão phu nhận xét thì võ công của lệnh tôn chẳng những đã được cao nhân chỉ điểm mà còn vào hạng tinh thực nữa. Tuy lão phu chưa coi được toàn bộ nhưng tự tin mất mình không lầm.

Tiền Đại Nương ngấm ngấm kinh hãi. Ngoài miệng mụ cười đáp :

- Nếu tôn giả cho là gã có chút thành tựu thì đó thật là điều đáng mừng cho nhà họ Tiền.

Bắc Thiên tôn giả cất giọng lạnh lùng nói :

- Vì thế mà lão phu nói quyết những điều sở học của lệnh tôn không phải tự Tẩu phu nhân truyền dạy. .

Tiền Đại Nương nói :

- Lão thân lui khỏi giang hồ, ẩn cư ở chốn điền viên cũng chỉ vì thằng nhỏ này, mấy vị cố hữu của gia gia gã hồi sinh tiền rất thương gã, thường đến bản xá chỉ điểm võ công cho. Có vị ở ba ngày, có vị ở mấy tháng. Lão thân biết những vị này không có ác ý nên để mặc họ dạy gã...

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Té ra là thế ! Thảo nào lệnh tôn thủ pháp cùng chỉ chương đều khác hẳn với lộ số nhà họ Tiền.

Tiền Đại Nương nói :

- Những vị đó truyền thụ võ công cho gã mà không ai chịu thu gã làm đồ đệ

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Đó là họ tự biết tài một người không thể làm thầy gã được.

Tiền Đại Nương nói :

- Tôn giả quá khen gã mà thôi. Theo nhận xét lão phu không thấy vụ này có liên quan đến bề bậc . Những người đi lại với lão phu số đông ngang hàng với gia gia gã . Nếu thu gã làm đồ đệ thành ra rối loạn cách xưng hô.

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Trong võ lâm không theo thứ tự lớn hay nhỏ. Người bản lãnh cao thâm phải ở trên. Ý kiến của lão phu không giống đại nương ở điểm này. Những người không thu lệnh tôn làm đồ đệ đều là người sáng suốt và tự hiểu. Lão phu đã coi gã cùng tiểu nữ động thủ tỷ đấu mấy chiêu thấy chiêu pháp tuyệt diệu, biến hóa thần tốc. Chiêu nào cũng có thể coi là tuyệt kỹ.

Tiền Đại Nương cười đáp :

- Bất quá Tôn giả mới coi mấy chiêu thủ pháp thì làm sao đã nhận định được đúng ?

Bắc Thiên tôn giả đáp :

- Nếu gã không có bản lãnh tinh thâm thì e rằng đã bị tiểu nữ kiềm chế rồi.

Tiền Đại Nương nói :

- Té ra là thế... .

Bắc Thiên tôn giả không chờ Tiền Đại Nương nói hết câu đã ngắt lời :

- Võ công của tiểu nữ đã được phần lớn chân truyền của lão phu. Y chỉ còn kém về hỏa hầu mà thôi. Quyển chương của Bắc Hải sở trường về đánh mạnh và đánh mau. Vừa rồi lão phu ngó thấy dường như tiểu nữ đã phát huy cường lực để động thủ ra chiêu với gã...

Tiền Đại Nương nói :

- Võ công của lệnh ái tinh thông hơn tiểu tôn rất nhiều.

Bắc Thiên tôn giả đáp :

- Không phải đâu. Theo nhận xét của lão phu thì những chiêu số của lệnh tôn rất ổn định. Thế công của tiểu nữ dù thiên biến vạn hóa cũng bị gã ung dung phá giải. Cái đó khiến cho lão phu trong lòng không khỏi hoài nghi.

Lão từ từ quay đầu lại dương cặp mắt lạnh lùng lên nhìn Tiền Đại Nương hỏi :

- Người đến đây có đúng là Tiền thế huynh không ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Trên đời làm gì có người lại mạo xưng làm kẻ hậu bối.

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Lão phu cùng Tiền thế huynh đã có duyên gặp mặt mấy lần. Vừa rồi trong bụng thần nhiên chưa suy nghĩ sâu xa nhưng bây giờ xét kỹ thì Tiền Ngọc dường như có mấy chỗ khác với người này.

Tiền Đại Nương đáp :

- Bọn trẻ nít thay đổi rất mau chóng. Tướng mạo của lệnh ái cũng không còn

giống trong trí nhớ của lão thân chút nào.

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Không phải thế. Lão phu có thông hiểu đôi chút về môn coi tướng. Tiên thế huynh lưu lại trong trí nhớ của lão phu không phải ở tướng mạo mà là ở cốt cách, khí độ...

Tiên Đại Nương lắc đầu :

- Tiểu tôn ngày trước gặp tôn giả gã chưa đủ mười tuổi thì làm gì hình thành cốt cách cùng khí độ ?

Bắc Thiên tôn giả đáp :

- Cốt cách con người có ngay từ thừa sơ sinh mà không biến đi.

Tiên Đại Nương chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Lão này võ công đã ghê gớm, không ngờ lão xét nét cũng tinh vi. Lão chỉ thấy một chút gì khả nghi là vặn hỏi đến kỳ cùng...

Mụ còn đang ngẫm nghĩ lại nghe Bắc Thiên tôn giả hỏi :

- Phu nhân thử gọi Tiên thế huynh ra đây để lão phu coi kỹ lại được chăng?

Tiên Đại Nương toan tìm lời thoái thác, đã thấy Tiêu Lĩnh Vu và Hồng Y Nữ đang từ từ đi ra.

Bắc Thiên tôn giả không để Tiên Đại Nương lên tiếng, lão nói :

- Tiên thế huynh ! Mời thế huynh qua bên này. Lão phu có vài lời muốn hỏi cho biết rõ.

Tiên Đại Nương ngấm ngấm kinh hãi, nhưng Bắc Thiên tôn giả rất lưu tâm đến mụ, chẳng những mụ không thể dấn dò mà ra hiệu ngấm chàng cũng không được .

Hồng Y Nữ khẽ vỗ vào tay áo Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Gia gia ta kêu Ngọc huynh đệ đó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu lão nhân gia có điều chi dạy bảo ?

Chàng cất bước tiến về phía trước.

Hồng Y Nữ dương mắt lên nhìn chòng chọc vào mặt Bắc Thiên tôn giả.

Nàng vẫn đi theo sát Tiêu Lĩnh Vu. Khi còn cách bảy tám thước, Hồng Y Nữ đột nhiên thò tay ra kéo áo Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Người hãy coi chừng, gia gia ta sắp nổi lòng bất lương đó.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt. Chàng cất bước tiến thêm. Khi còn cách bốn, năm thước, chàng dừng lại, chấp tay hỏi :

- Lão tiên bối có điều chi dạy bảo ?

Bắc Thiên tôn giả đáp :

- Thế huynh hãy lại đây. Lão phu có điều muốn hỏi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới lời cảnh cáo của Hồng Y Nữ, không khỏi sinh lòng ngờ vực. Chàng ngấm ngấm đề tụ chân khí chậm chạp tiến về phía trước.

Tiên Đại Nương khẽ hắng dặng một tiếng rồi hô :

- Ngọc nhi...

Bắc Thiên tôn giả cười lạt ngắt lời :

- Tâu phu nhân đừng nhiều lời...

Tiên Đại Nương dường như rất kính sợ Bắc Thiên tôn giả. Quả nhiên muội không dám nói nữa.

Bắc Thiên tôn giả đảo hai luồng mục quang lạnh lẽo nhìn chăm chú vào mặt Tiêu Linh Vu một chút rồi nói :

- Tiểu nhai nhi . Ngươi không phải là Tiên Ngọc !

Tiêu Linh Vu toan trả lời thì đột nhiên bóng hồng thấp thoáng. Hồng Y Nữ đã đứng chắn trước mặt Tiêu Linh Vu cất giọng trong trẻo hỏi :

- Ai bảo y không phải là Ngọc huynh đệ ?

Bắc Thiên tôn giả sững sốt một chút rồi cười ha hả nói :

- Phải rồi ! Lão phu tuổi già mờ mắt thành ra trông lầm...

Lão đưa đẩy mục quang ngó Tiên Đại Nương nói :

- Xin Tâu phu nhân miễn trách. Bọn con nít chân hay giả thì bọn trưởng bối chúng ta cũng bắt tất phải nhọc lòng.

Hai người trông nhau mà cười rồi dẫn vào trong đại sảnh.

Hồng Y Nữ thấy hai người vào đại sảnh rồi mới quay lại lau mồ hôi trán nói :

- Nguy hiểm quá ! Nguy hiểm quá !

Tiêu Linh Vu mơ màng hỏi :

- Điều chi nguy hiểm ?

Hồng Y Nữ đáp :

- Người ta vừa cứu thoát hai mạng một già, một trẻ, mà ngươi không biết gì ư ?

Tiêu Linh Vu hỏi lại :

- Phải chăng cô nương muốn nói là lệnh tôn toan hạ thủ ?

Hồng Y Nữ đáp :

- Đúng thế ! Giả tử vừa rồi ngươi mở miệng trả lời gia gia ta thì bây giờ đã chết nhăn thân ngoài sảnh đường.

Tiêu Linh Vu trong lòng không phục nghĩ thầm :

- Ta không tin cha nàng hạ thủ một đòn là đánh chết được ta.

Ngoài miệng chàng thủng thẳng đáp :

- Tại hạ đã đề phòng rồi.

Hồng Y Nữ nói :

- Ta không ngờ gia gia vừa thấy mặt ngươi liền nổi sát khí. Ta quên chưa nói cho ngươi hay gia gia ta đã luyện thành một môn tuyệt thế thần công kêu bằng "âm phong nhiếp hồn chương" .

Tiêu Linh Vu bụng bảo dạ :

- Môn võ công này mới nghe cái tên cũng đủ biết là một thứ âm độc.

Hồng Y Nữ thấy chàng không có vẻ kinh dị, cũng chẳng ra chiều hoảng hốt thì không khỏi tức mình, nghĩ thầm :

- Một ngày kia ta sẽ cho ngươi nếm mùi "âm phong nhiếp hồn chương" .

Ngoài miệng nàng nói tiếp :

- Môn Nhiếp hồn chương này uy lực rất lớn ! Ai bị trúng đòn chẳng chết cũng bị trọng thương. Phụ thân ta ngoài môn Nhiếp hồn chương, lại luyện thành Hàn âm khí công nên mới kêu bằng "âm phong nhiếp hồn chương" ...

Đột nhiên nàng khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Gia gia ta lúc nói chuyện đã ngấm ngầm vận công phu Nhiếp hồn chương, chỉ chờ ngươi trả lời phân tâm thần một giây là gia gia ta thừa cơ ngấm ngầm phóng âm phong nhiếp hồn chương ra đẩy ngươi vào đất chết.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm :

- Ta không tin công phu âm phong nhiếp hồn chương chỉ đánh một đòn mà chết người được.

Lòng chàng nghĩ vậy không khỏi để lộ ra ngoài mặt.

Hồng Y Nữ dường như thấu tỏ tâm sự của Tiêu Linh Vu, nàng lắc đầu buông tiếng thở dài hỏi :

- Phải chăng ngươi không tin lời ta ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Chẳng phải tại hạ không tin mà chỉ thấy có điều hơi lạ.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Khi cô nương vừa biết tại hạ không phải là Tiền Ngọc, mỗi phần hận lộ ra ngoài mặt, dường như muốn giết chết lập tức mới hả lòng. Không biết vì sao cô nương bao nhiêu nỗi phản kích lại tiêu tan hết, biến thành (. ..) mà còn bảo vệ cho tại hạ nữa.

Hồng Y Nữ cười khúc khích đáp :

- Lòng dạ đàn bà như kim chìm đáy biển khó mà lường được. Tình trạng hết hỉ hết nộ chính ta cũng không tự biết thì dĩ nhiên ngươi hiểu thế nào được ?

Đột nhiên nàng nghiêm nghị hỏi :

- Cái tên Tiêu Linh Vu mà ngươi bảo ta không phải là giả chứ ?

Tiêu Linh vu đáp :

- Cái tên đó nhất định là thật rồi.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Ngươi có biết tên họ ta là gì không ?

Tiêu Linh Vu lắc đầu đáp :

- Tại hạ chưa kịp thỉnh giáo Công chúa.

Hồng Y Nữ nói :

- Vậy ngươi thỉnh giáo đi !

Tiêu Linh Vu không sao được, nói :

- Tại hạ xin thỉnh giáo quý tính cô nương.

Hồng Y Nữ nghiêng mình đáp lễ :

- Không dám ! Không dám ! Tiệp thiếp họ Bách Lý.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Hay lắm ! Ta hỏi một câu cô cũng trả lời một câu.

Chàng liền hỏi tiếp :

- Phương danh cô nương là gì ?

Hồng Y Nữ đáp :

- Phiền tướng công có lòng hạ vấn. Tiệp thiếp tên là Băng.

Tiêu Linh Vu nói :

- Bách Lý Băng ! Cái tên cô nghe lạnh quá !

Bách Lý Băng mỉm cười nói :

- Tiệp thiếp tuy ít khi vào đến Trung Nguyên, nhưng thường đọc sách của Trung Nguyên. Hai chữ "tiệp thiếp" mà mình tự xưng không hiểu có thỏa đáng chăng ?

Tiêu Linh Vu đáp : .

- Cô nương dùng chữ rất hay.

Bách Lý Băng mỉm cười nói :

- Sau này nếu tiệp thiếp mạo xưng là gái Trung Nguyên chắc cũng được chứ ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Cô nương ăn nói rất lưu loát, cử chỉ cũng chẳng khác gì người ở Trung Nguyên. Cần gì phải mạo xưng ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 69

Tiêu Linh Vu Nhanh Tay Hạ Đường Nguyên Kỳ

Bách Lý Băng cười nói :

- Nhân vì gia mẫu người ở Trung Nguyên, tiệp thiếp từ thuở nhỏ tiếp thụ mẫu giáo thành tính thích sự vật Trung Nguyên.

Tiêu Linh Vu ngừng trông chiều trời nói :

- Tại hạ muốn xin cáo biệt.

Bách Lý Băng đột nhiên cúi đầu xuống buồn rầu nói :

- Tuy tướng công mạo xưng Tiệp Ngọc đến đây, nhưng tiệp thiếp không có cách nào canh cải được...

Tiêu Linh Vu đáp :

- Cái đó tưởng không quan hệ. Tại hạ đã được cô nương giải cứu mấy phen trong lòng cảm kích vô cùng. Từ nay tại hạ nhất định giúp cô nương tra hỏi cho ra Tiền Ngọc lạc lõng nơi đâu rồi sẽ báo tin cho cô nương, và bảo y phải cấp tốc đến Băng Cung ra mắt cô nương.

Bách Lý Băng ngừng đầu lên, nhìn Tiêu Lĩnh Vu bằng cặp mắt ai oán. Nàng muốn nói lại thôi. Đoạn nàng thò tay rút cây trâm ngọc trên đầu ra nói :

- Xin Tiêu huynh thu lấy cây trâm này.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Băng cô nương muốn sao ?

Bách Lý Băng đáp :

- Sau này nếu Tiêu huynh gặp Tiền huynh đệ thì giao chiếc trâm này cho y và bảo y đến Băng Cung ở Bắc Hải để gặp tiện thiếp.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy ngọc trâm nói :

- Xin cô nương yên tâm. Vẹn nhất tại hạ không tìm thấy Tiền Ngọc, sẽ đem ngọc trâm này trả lại.

Bách Lý Băng không trả lời vào câu hỏi của Tiêu Lĩnh Vu, nàng nói :

- Cây trâm này chế bằng thứ hàn ngọc ngàn năm ở Thiên Sơn. Nó có công dụng tránh được bách độc. Tướng công mang trong mình không phải là vô ích.

Tiêu Lĩnh Vu Chắp tay thi lễ nói :

- Tại hạ xin cáo biệt.

Chàng trở gót đi ra sảnh đường.

Bách Lý Băng khẽ quát :

- Đứng lại ! Tướng công định đi đâu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ ra đón Tiền bà bà.

Bách Lý Băng khẽ thở dài nói :

- Tướng công đừng đi nữa vì gia phụ đã sinh lòng hoài nghi. Tướng công ra đó e xảy ra biến cố.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một chút rồi kiên quyết đáp :

- Tại hạ chẳng thể bỏ mặc Tiền lão tiền bối.

Bách Lý Băng nói :

- Để tiện thiếp dẫn bà ra cho...

Nàng quay lại vẫy tay một cái . Một ả nữ tỳ toàn thân vận đồ trắng chạy lại.

Bách Lý Băng trở vào Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hương Tuyết ! Ngươi đưa Tiêu lang ra tòa miếu sơn thần cách đây ba dặm chờ ta. .

Hương Tuyết dạ một tiếng, quay lại cười nói :

- Mời Tiêu gia.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không biết đường đi. Phiền cô nương đi trước.
Hương Tuyết xin lỗi rồi trở gót đi trước dẫn đường.
Vừa ra khỏi cửa lớn, bỗng thấy hai người áo trắng từ góc tường nhảy ra cản đường.
Hương Tuyết chạy lại khẽ nói vài câu. Hai người áo trắng gật đầu rút lui.
Quảng đường ba dặm rất ngắn ngủi và cũng gặp bốn chỗ ngăn chặn.
Hương Tuyết mềm mỏng nói mấy câu khuyên họ rút lui.
Hương Tuyết qua được bốn chặng phục binh đưa Tiêu Lĩnh Vu vào miếu Sơn Thần.
Thị thử phào một cái cười nói :
- May mà tiểu tỳ không đến nỗi nhục mạng của Công chúa.
Tiêu Lĩnh Vu đáp :
- Tại hạ đã làm phiền cô nương.
Hương Tuyết nói :
- Tiêu gia thật quá khiêm...
Thị dừng lại một chút rồi tiếp :
- Trong vòng ba, bốn dặm đều có vệ đội của Băng Cung tổ chức thành ba mươi sáu ban tuần kiểm suốt ngày đêm. Họ chú ý từng cử động của mọi người trong phạm vi canh gác, còn ngoài giới hạn dù sập trời họ cũng mặc kệ.
Tiêu Lĩnh Vu nói :
- May mà cô nương đưa tại hạ ra một cách ung dung.
Hương Tuyết cười nói :
- Bọn họ đều biết tiểu tỳ là kẻ hầu tâm phúc của Công chúa nên có lòng úy kỵ không dám đắc tội.
Tiêu Lĩnh Vu nói :
- Có phải Công chúa hung dữ lắm không ?
Hương Tuyết cười đáp :
- Ở Băng Cung người hung dữ nhất là phụ nhân...
Thị không chờ Tiêu Lĩnh Vu hỏi đã nói tiếp :
- Phụ nhân là mẫu thân của Công chúa. Đến lão gia cũng phải sợ bà...
Thị chưa dứt lời bỗng thấy hai bóng người đi tới vội im bật.
Bóng người chạy rất mau chớp mắt đã tới nơi. Chính là Bách Lý Băng và Tiền Đại Nương.
Tiêu Lĩnh Vu Chắp tay nói :
- Thật làm phiền công chúa.
Bách Lý Băng nói :
- Chúc hai vị thuận buồm xuôi gió. Miễn cho tiện thiếp khỏi đưa chân.
Tiền Đại Nương thở dài nói :
- Phiền Công chúa trình lại Tôn giả vì lão thân gặp tình cảnh bất đắc dĩ...

Bách Lý Băng ngắt lời : .

- Lão tiên bối cứ yên tâm. Văn bối xin bảo đảm gia phụ quyết không vì vụ này mà ân hận với lão tiên bối.

Tiên Đại Nương nói :

- Sáng mai lão thân lập tức lên đường đi khắp bên trời góc biển tìm kiếm tôn nhi hễ gặp gã là lập tức đưa tới Băng Cung để ra mắt Tôn giả lãnh tội.

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bất tất phải thế. Lão tiên bối có gặp Ngọc huynh đệ thì nói là văn bối có lời hỏi thăm. Hỡi ơi ! Những sự chơi đùa khi còn trẻ nít hà tất phải cho là chuyện thật ! Bây giờ văn bối đã tỉnh ngộ rồi.

Tiên Đại Nương nói :

- Công chúa vì gã mà bỏn ba ngàn dặm. Vậy gã phải đến Băng Cung tạ tội cũng là đáng lắm. Lão thân mà kiếm được gã thì nhất định đưa tới Băng Cung ngay. Xin công chúa trở gót. Lão thân xin cáo biệt.

Mụ chấp tay chào Bách Lý Băng rồi cùng Tiêu Lĩnh Vu trở gót đi luôn.

Bách Lý Băng nhìn theo bóng sau lưng hai người cho đến khi mắt hút mới cùng Hương Tuyết quay trở lại.

Tiên Đại Nương cùng Tiêu Lĩnh Vu chạy một mạch về đến gốc cây đa thấy cảnh vật vẫn y nguyên.

Kim Lan đang đứng tựa cửa trông chờ. Thị vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu liền chạy ra đón hỏi :

- Tam gia đi chuyến này đang bình yên chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bình yên. Có ai vào căn nhà giáng này không ?

Kim Lan lắc đầu :

- Không có ai cả. Tam gia đi rồi không một người nào đến đây quấy nhiễu.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Quả là người thủ tín.

Ngọc Lan cùng Đường Tam Cô ở trong nhà nghe tiếng chạy ra. Hai người nghiêng mình thi lễ với Tiên Đại Nương trước rồi hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tam trang chúa khen ai là người thủ tín ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mã Văn Phi.

Tiên Đại Nương hỏi :

- Mã văn Phi làm sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Gã đã hứa lời sẽ khuyên can anh hùng thiên hạ không đến đây xâm phạm trước đêm nay. Quả nhiên y đã thủ tín.

Kim Lan nói :

- Tam gia cùng lão tiên bối trải qua một phen bạt thiệp, xin hai vị hãy nghỉ

ngôi một lúc. .

Tiền Đại Nương nhớ đến sự ước hẹn của Mã Văn Phi, mặt mày còn xảy ra trường ác chiến, khẽ thở dài nói :

- Lão thân quả nhiên cần nghỉ ngơi một lúc.

Rồi mặt tiến vào nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó Đường Tam Cô và Ngọc Lan, chậm rãi hỏi :

- Thương thế hai vị đã khá chưa ?

Đường Tam Cô đáp :

- Hoàn toàn khỏi rồi. Tiệp thiệp nghe Kim Lan cô nương kể lại những chuyện đã trải qua, thật phiền cho Tam trang chúa.

Ngọc Lan khép nép thì lễ nói :

- Tỳ thiếp được ơn của Tam gia, kiếp này khôn nổi báo đền.

Tiêu Lĩnh Vu Cười đáp : ,

- Chúng ta là người đồng hội đồng thuyền, sinh tử có nhau. Cô nương bắt tất nói đến chuyện ơn oán.

Đường Tam Cô nói :

- Bọn người kia cùng chúng ta chẳng có thù oán gì mà họ theo đuổi bức bách. Đêm nay họ còn trở lại, tiệp thiệp sẽ cho họ nếm mùi độc dược cùng ám khí của Đường gia ở Tứ Xuyên.

Tiêu Lĩnh Vu vội xua tay gạt đi :

- Không được ! Trước tình hình này, chúng ta chớ nên hại người. Tuy chúng ta không có tội lỗi gì nhưng đã làm đường dẫn thân vào Bách Hoa Sơn Trang thì đừng nói lực lượng của mấy người chúng ta chẳng thể chống lại anh hùng thiên hạ. Dù chúng ta có thắng được họ cũng không nên giết càn những người vô tội. Vậy nếu không gặp lúc nguy cấp tối hậu, xin cô nương đừng thi triển ám khí có chất độc...

Chàng ngừng lại một chút đảo mắt nhìn ba cô rồi nói tiếp :

- Hai vị giải trừ được Hóa cốt độc đan là một chuyện ra ngoài ý nghĩ của Đại trang chúa. Vậy đêm nay bất luận hòa hay chiến chúng ta cũng thương lộ.

Bây giờ nhân lúc rồi rãi ba vị nên đi nghỉ để lấy sức.

Kim Lan và Ngọc Lan nhìn nhau mỉm cười đồng thanh nói :

- Tam gia cũng cần nghỉ ngơi. Việc qua ải chém tướng hoàn toàn trông cậy vào Tam gia. Bọn tỳ thiếp chẳng qua là những kẻ chạy cò hay reo hò trợ oai mà thôi.

Nửa ngày thấm thoát trôi qua. Vùng thái dương lặn xuống non đồi. Mė trời Đông vùng trắng lơ lửng hiện ra.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy nhìn bọn Kim Lan khẽ nói :

- Chỉ cốt sao bọn họ đừng xông vào nhà gianh là ba vị không cần phải ra tay.

.

Đoạn chàng rào bước ra khỏi căn nhà.

Dưới ánh trăng đã thấy Mã Văn Phi mình mặc võ phục màu lam tay cầm cây quạt đứng chờ chỗ cũ.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói :

- Tiểu đệ đến chậm mấy bước, làm phiền Mã huynh phải chờ đợi.

Mã văn Phi đáp :

- Không phải Tiêu huynh đến chậm mà là tiểu đệ tới sớm quá.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn vàng trắng bạc nói :

- Tiểu đệ mới ra khỏi lều tranh biết người rất ít, tự xét mình chưa gây điều gì oán hận với nhân vật võ lâm. Không hiểu tại sao quần hùng tụ hội đông đảo làm khó dễ tiểu đệ ở khắp nơi.

Mã văn Phi đáp :

- Tiêu huynh là bậc quân tử bình thản một lòng khảng khái. Tiểu đệ đã tin lời không nghi kỵ gì nữa. Nhưng quần hào chẳng ai hận cá nhân Tiêu huynh mà là tại Tiêu huynh từ Bách Hoa Sơn Trang ra đi.

Y thở dài nói tiếp :

- Ngày trước Thảm Mộc Phong một tay gây lên nhiều sát nghiệp trong võ lâm, rồi sau hấn đột nhiên qui ẩn biệt tích giang hồ. Tuy quần hùng đã mở cuộc điều tra mấy năm mà chẳng thấy manh mối chi hết. Người ta còn đồn đại hấn chết rồi. Tin này không biết tự đâu ra nhưng làm cho đồng đạo võ lâm dần dần

giải tán. Không ngờ hấn ẩn núp tại Bách Hoa Sơn Trang...

Tiêu Lĩnh Vu máy môi muốn nói lại thôi.

Mã văn Phi khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Nay nghĩ lại thì cái tin Thảm Mộc Phong chết nhất định chính hấn phao ra...

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

- Khi đó Mã huynh đã gia nhập giang hồ rồi ư ?

Mã văn Phi đáp :

- Hồi tiểu đệ ra đời tuy Thảm Mộc Phong qui ẩn rồi nhưng được gia sư thuật lại, dĩ nhiên không thể có chuyện giả trá.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mã huynh bản lãnh hơn đời thì lệnh sư nhất định là một kỳ nhân rất nhiều danh vọng trên chốn giang hồ.

Mã Văn Phi buồn rầu đáp :

- Gia sư đã tạ thế rồi.

Y ngửa mặt trông vầng trăng tỏ phào nói :

- Vong sư vì bị phát chương rất nặng của Thảm Mộc Phong, nội phủ bị trọng thương. Suốt đời không luyện võ được nữa liền truyền thụ hết võ công cho tiểu đệ, cam tâm thọ bệnh mà chết. Trong năm năm trời vong sư cực kỳ đau khổ, tiểu đệ đã được chứng kiến nên ôm mối thù nhất định phải báo. .

Tiêu Linh Vu nói :

- Té ra là thế. Như vậy chẳng thể trách Mã huynh căm hận Thảm Mộc Phong thấu xương.

Mã Văn Phi nói :

- Tiểu đệ oán hận Thảm Mộc Phong vì mối thù của ân sư. Ngoài ra võ lâm đồng đạo bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám có lòng quá yêu đề cử tiểu đệ làm minh chủ. Theo chỗ tiểu đệ biết thì nhiều đồng đạo võ lâm ở bốn tỉnh này cũng bị Thảm Mộc Phong độc hại. Dọc đường Tiêu huynh đã gặp quần hùng và họ đều

ôm hận Bách Hoa Sơn Trang. .

Tiêu Linh Vu nói :

- Tiểu đệ được mắt thấy tai nghe đã nhiều, biết những lời Mã huynh là đúng sự thật. Nhưng tiểu đệ một bước xảy chân quay đầu lại đã chậm mất rồi.

Bây giờ tiểu đệ không thể coi Bách Hoa Sơn Trang là cừ địch. Thảm Mộc Phong tuy vô danh, nhưng tại hạ chẳng thể bất nghĩa. Có điều tiểu đệ xin trở bóng trắng mà thề quyết không giúp Bách Hoa Sơn Trang làm điều tàn ác .

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rồi nói :

- Tiêu huynh đã thanh minh như vậy, tiểu đệ cũng không dám biện bạch thêm nữa. Mong Tiêu huynh nhớ lời thề đêm nay cho khỏi uổng cuộc gặp gỡ giữa chúng ta.

Tiêu Linh Vu nói :

- Sau này tiểu đệ có gặp Thảm Mộc Phong sẽ hết sức khuyên y quay về điều thiện.

Mã Văn Phi nói :

- Thảm Mộc Phong chìm đắm đã sâu, tưởng Tiêu huynh không đủ khuyên hấn hồi tỉnh. Tiểu đệ chỉ mong Tiêu huynh tự giữ thân mình...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ đã cạn lời phế phủ, mong Tiêu huynh nghĩ kỹ. Bây giờ tiểu đệ hãy xin tạm biệt. Hậu hội còn nhiều tái ngộ.

Mã Văn Phi dứt lời chấp tay thi lễ rồi trở gót ra đi.

Tiêu Linh Vu gọi giật lại :

- Mã huynh hãy dừng bước !

Mã Văn Phi quay lại hỏi :

- Tiêu huynh còn điều chi dạy bảo ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Câu chuyện dưới trăng bữa nay khiến tiểu đệ thêm phần kiến thức. Tiểu đệ đã hăm chân vào trong Bách Hoa Sơn Trang, không dám tính chuyện kết giao .

Từ đây tiểu đệ xin hết sức né tránh chuyện thị phi giữa Bách Hoa Sơn Trang và võ lâm đồng đạo.

Mã Văn Phi nói :

- Tiêu huynh chịu nghe lời khuyên của tiểu đệ, tiểu đệ rất cảm kích.

Tiêu Lĩnh Vu nói : .

- Tiểu đệ còn có một việc muốn phiền Mã huynh giúp cho. .

Mã Văn Phi đáp :

- Nếu Mã mỗ làm được quyết chẳng khước từ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bách Hoa Sơn Trang kết oán đã nhiều mà tiểu đệ làm Tam trang chúa xuất hiện trên chốn giang hồ, chẳng thể trách anh hùng thiên hạ đem lòng phản nộ muốn giết chết Tiêu mỗ ngay đương trường cho hả giận. Dù tiểu đệ trăm miệng cũng khôn bề giải thích. Trước tình thế bắt buộc tiểu đệ phải ra tay phản

kích, nhưng sự thực không muốn vì sự hiểu lầm gây ra đổ máu thâm.

Mong rằng Mã huynh giải thích dùm với anh hùng thiên hạ. Một lời của Mã huynh nặng chín vạc, chắc được anh hùng thiên hạ tin phục.

Mã Văn Phi trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu đệ không dám chắc . Có điều tiểu đệ xin hết sức khuyên can được phần nào hay phần ấy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ cảm kích thịnh tình của Mã huynh. Bây giờ vì muốn tránh khỏi phần nào những sự đụng độ gây nên thảm kịch, tiểu đệ quyết định đi ngay đêm nay để tránh nhân vật võ lâm cản đường.

Mã Văn Phi thở dài nói :

- Tiêu huynh hãy thận trọng !

Đoạn băng mình vọt đi mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu quay về nhà gianh thấy Đường Tam Cô và Kim Lan, Ngọc Lan đã sắp sửa hành trang xong rồi. Chàng đưa mắt nhìn ba người một lượt rồi nói :

- Chúng ta nên thượng lộ ngay bây giờ.

Rồi chàng chạy trước ra khỏi nhà gianh.

Thanh âm Tiền Đại Nương nói vọng ra :

- Chúc bốn vị đi đường mọi sự may mắn. Xin miễn cho lão thân khỏi đưa chân.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu này được lão bà bà một phen tương trợ, xin suốt đời ghi nhớ. Sau này nếu có cơ duyên nhất định báo đáp .

Tiền Đại Nương lại nói :

- Bốn vị lên đường, lão thân cũng bỏ căn nhà này ra đi. Từ đây như ngọn đèn tàn trước gió. Bốn bề là nhà, bên trời lưu lạc, chẳng biết còn sống được bao lâu ? Ngày sau Tiêu tướng công có gặp Tiền Ngọc, mong rằng tướng

công chiếu cố cho gã.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ xin hết sức. Chúng ta chia tay từ đây.

Chàng chấp tay nhìn căn nhà gianh vái một cái rồi rảo bước đi ngay.

Một chàng, ba cô gái thi triển khinh công như bốn dây khói chạy trên đường hoang dã. .

Đột nhiên có tiếng người quát :

- Ai ?

Trong bóng cây ngoài ba trượng, mũi tên lướt trên không rít lên khùng khiếp

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân lực vào trường kiếm ra chiêu "Phù vân yểm

nguyệt" gạt trúng mũi tên. Miệng chàng trầm giọng quát :

- Chạy cho nhanh !

Đường Tam Cô trong tay cầm nắm độc châm vọt mình đi trước dẫn đường.

Ngọc Lan và Kim Lan rút kiếm khỏi vỏ theo sau Đường Tam Cô.

Kim Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu gặp liền mấy phen ác chiến. Lòng nàng đã biết dọc đường còn nhiều gian khổ, không hiểu còn bao nhiêu cao thủ võ lâm ngăn cản nữa. Cô nhân lúc Tiêu Lĩnh Vu nói chuyện với Mã Văn Phi, mở rương gỗ lựa lấy những vật cần thiết gói thành hai bọc. Cô đeo một bọc, còn một bọc đưa cho

Ngọc Lan giữ. Ngoài ra tiền bạc cùng các thứ khác đều bỏ lại hết.

Tiêu Lĩnh Vu vung trường kiếm gạt mũi tên chỉ làm cho nó trệch đi một chút. Chàng động tâm nghĩ thầm :

- Người này sức mạnh vô cùng ! Nếu không chế phục được hắn thì mối hậu hoạn không biết đến đâu mà lường.

Chàng liền đề khí thi triển thân pháp "Bát bộ đăng không" vọt về phía bụi cây.

Bỗng thấy gió rít lên. Một cây ngân trùy từ trong bóng tối quét ngang một cái.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế trùy khùng khiếp, chàng đành phải mạo hiểm huy động trường kiếm điểm lẹ vào ngọc ngân trùy.

Trong bóng tối có tiếng cười lạnh lẽo nổi lên rồi tiếng người nói :

- Thằng lỏi con muốn chết !

Câu nói chưa dứt, ngọn ngân trùy đã đánh trúng thanh trường kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy cánh tay tê chồn. Thanh trường kiếm tuột tay.

Nhưng ngọn ngân trùy cũng bị thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu làm cho chậm lại.

Tay mặt Tiêu Lĩnh Vu tuột mất kiếm, chàng vươn tay trái chụp lấy sợi dây buộc ngân trùy. Chàng cảm thấy một luồng lực đạo rất mạnh kéo cả chàng lên khỏi mặt đất hất vào bóng tối.

Một bóng người cao lớn từ trong lùm cây chuyển ra, sắc mặt đỏ hồng.

Chính là Thần tiên trần càn khôn Đường Nguyên Kỳ.

Tay trái hấn cầm sợi dây, tay phải giơ bàn tay lớn bằng chiếc bô đồng đập xuống Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tay phải phóng chương ra nghênh địch. Cổ tay tê chồn, chàng nghĩ thầm :

- Luồng lực đạo của người này thật là hùng hậu !

Tay trái chàng bỏ sợi dây ra để phát huy Tu la chỉ lực. .

Một giây chỉ phong đánh vào chỗ yếu hại ở đầu gối bên phải Đường Nguyên Kỳ.

Đường Nguyên Kỳ không ngờ Tiêu lĩnh Vu còn nhỏ tuổi đã luyện thành được chỉ lực cách không đả huyết. Đầu gối hấn nhún ra. Toàn thân mất thăng bằng, ngã về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu thân thủ rất mau lẹ. Tay trái chàng điểm lẹ vào ba huyết đạo trong mình Đường Nguyên Kỳ. Chàng nhủ thầm :

- Thật là may mắn.

Chàng xoay mình nhảy vọt vào đường nhỏ chạy về phía trước.

Chàng đi được hơn mười trượng. Bỗng nghe tiếng sắt thép đụng nhau chát chúa biết là bọn Đường Tam Cô lại gặp người đón đánh. Chàng thở dài than thầm :

- Xem chừng đêm nay mình có xông ra khỏi trùng vi cũng phải chật vật nhiều phen.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đã lướt qua khỏi khu rừng rậm.

Chàng ngừng đầu trông ra thấy ba đại hán võ phục đang động thủ cùng Đường Tam Cô.

Sáu người đang đánh nhau kịch liệt. Đạo quang kiếm ánh lấp loáng dưới ánh trăng, không nhìn rõ đâu là bên địch đâu là bên mình.

Tiêu Lĩnh Vu bị cây ngân địch của Đường Nguyên Kỳ làm tuột mất trường kiếm. Chàng vội đi ngay không kịp tìm kiếm. Bây giờ thấy sáu người chiến đấu hung mãnh mới nhớ ra là mình tay không binh khí. Chàng sừng sờ một chút, chợt nhớ ra lúc rời khỏi Tam thánh Cốc, Liễu Tiên Tử đã tặng chàng một chiếc bao

tay bằng da con xích giao ngàn năm có thể tránh được đao thương, liền thò tay vào bọc lấy ra bịt vào tay.

Chiếc giao bì thủ này màu sắc giống da người, đeo vào rồi khó có người nhận ra.

Bỗng nghe Đường Tam Cô quát lên :

- Buông tay ! Thanh trường kiếm trong tay nàng đột nhiên hót mạnh vào cổ tay đại hán.

Thế kiếm này cực kỳ mau lẹ. Nếu đại hán không buông kiếm tất phải bị thương.

Đột nhiên đạo quang lấp loáng. Một thanh đơn đao đâm chênh chếch tới gạt

thế kiếm của Đường Tam Cô.

Nhưng Đường Tam Cô mượn đà hất kiếm, tay nàng thò tay vào bọc móc ra nắm độc châm quát hỏi :

- Ba vị có muốn nếm thử chất độc hoàng phong châm của Đường gia ở Tứ Xuyên không ?

Tiêu Linh Vu vội thét lên :

- Đường cô nương không nên động thủ.

Người chàng như cơn gió thoảng vọt tới vung tay trái lên gạt lưỡi đao chém tới Kim Lan, tay mặt ra chiêu "Thần long thám thảo" nắm lấy cổ tay đại hán. Chàng chỉ ra sức một chút đoạt mất đơn đao của gã.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 70

Cảnh Cũ Y Nguyên Người Mất Hút

Đại hán thấy Tiêu Lĩnh Vu tay không đoạt khí giới mà không hề tổn thương chi hết thì giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Võ công này là võ công gì... ?

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì đơn đao đã bị đoạt mất.

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm đơn đao phần khởi thần oai gạt hai thanh đao kia choang choảng.

Miệng chàng quát :

- Chạy đi !

Đường Tam Cô lại bỏ nắm Thất độc hoàng thân châm vào túi, cầm trường kiếm khoa lên chạy trước mở đường.

Kim Lan, Ngọc Lan theo sau Đường Tam Cô xông về phía trước. Chớp mắt ba người đã chạy xa ba trượng.

Tiêu Lĩnh Vu múa thanh đơn đao, ra mấy kỳ chiêu.

Ba đại hán chân tay luống cuống đành bỏ mặt Đường Tam Cô.

Đang lúc kịch đấu, Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên phóng cước đá vào sau lưng một đại hán.

Đại hán rên lên một tiếng lộn ra xa hơn năm sáu thước.

Tiêu Lĩnh Vu thừa thắng lại ra chiêu Cuồng phong lãng điệp. Thanh đơn đao lóe ánh hàn quang đập rớt một thanh đơn đao trong tay đại hán khác.

Chàng lạnh lùng nói :

- Tiêu mỡ mà định hạ sát các ngươi thì chỉ trong vòng mười hợp các ngươi phải chết ngay đương trường. Nhưng chúng ta vốn không thù oán. Tiêu mỡ chẳng muốn gây nên sát nghiệp.

Ba đại hán biết chàng nói thật, lẳng lặng đứng yên không dám ngăn trở.

Tiêu Lĩnh Vu tăng gia cước trình. Chớp mắt đã đuổi kịp bọn Đường Tam Cô.

Lúc này mặt trăng lên giữa trời. Đêm đã qua canh ba.

Đường Tam Cô liếc nhìn chung quanh thở dài nói :

- Chúng ta xông ra khỏi trùng vi của quần hào không phải là chuyện khó, mà chỉ sợ khó lòng thoát khỏi âm mưu của Thảm đại trang chúa đã bố trí.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời nói :

- Nếu họ đưa chúng ta vào bước đường cùng không nghĩ gì đến tình nghĩa đệ huynh thì Tiêu mỡ cũng chẳng cam chịu bó tay.

Kim Lan buồn rầu thở dài muốn nói lại thôi.

Đường Tam Cô nhìn bốn phía rồi đáp :

- Tam trang chưa hiểu rõ chỗ ghê gớm của Thảm Mộc Phong. Tiểu muội từng nghe tổ mẫu nhắc tới những việc cũ của hắc. Gia tổ mẫu đã coi nhân vật bốn bề không vào đâu mà phải khiếp phục Thảm Mộc Phong.

Tiêu Linh Vu nghiêm trang nói :

- Tại hạ không sợ Thảm Mộc Phong mà chỉ nghĩ đến một phen kết nghĩa làm lẫn. Khi đã tuyệt tình huynh đệ thì Tiểu mỗ sẽ truyền tin cho võ lâm...

Bỗng nghe tiếng thở dài từ trong bóng tối cách đó chừng hơn trượng vọng lại

Dưới bóng trăng mấy người như con kinh hồng vọt đi, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Biến diễn bất ngờ này khiến Tiêu Linh Vu đứng ngẩn người ra. Lúc chàng muốn rượt theo thì đối phương đã mất hút. .

Đường Tam Cô nói :

- Dường như là mấy vị hòa thượng.

Kim Lan nói :

- Tiểu muội từng nghe Vũ Văn Hàn Đào nhắc tới chùa Thiếu Lâm có tám nhà sư võ công kỳ tuyệt, chuyên can thiệp vào những chuyện bất bình trên chốn giang hồ. Tám vị đó kêu bằng Bát Đại Kim Cương.

Tiêu Linh Vu gật đầu đáp :

- Ngoài những vị cao tăng chùa Thiếu Lâm e rằng ít có tay cao thủ thân pháp mau lẹ đến như vậy.

Kim Lan nói :

- Bọn họ ẩn mình trong bóng tối định ngăn cản chúng ta, không ngờ nghe Tam gia nói những lời phê phủ, biết Tam gia là hạng người thế nào họ mới xoay đổi chủ ý hấp tấp bỏ đi.

Đường Tam Cô nói :

- Tiểu đệ e rằng bọn họ không phải là tăng nhân chùa Thiếu Lâm mà là người của Thảm Mộc Phong phái đến .

Kim Lan đáp :

- Theo chỗ tiểu tỷ biết thì những người ở Bách Hoa Sơn Trang không ai mặc áo tăng bào màu nguyệt bạch. Nếu cô nương trông rõ bọn họ mặc áo tăng bào màu nguyệt bạch thì không phải là người Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Linh Vu ngửa mặt trông chiều trời nói :

- Chúng ta lại đi thôi.

Chàng phóng chân chạy trước. Bốn người này đều có võ công, từ lúc bỏ xe đi bộ hành tung cang khó theo dõi. Nhưng dường như không kịp ngăn cản nữa.

Một hôm trời vừa sáng rõ, bốn người chạy đến Hồ Trường Bích.

Tiêu Linh Vu trở vào bức tường trắng bên bờ hồ cười nói :

- Đó là nhà tại hạ. Hối ôi ! Tại hạ bỏ nhà ra đi hồi còn là đứa con nít 12, 13 tuổi, thân thể yếu đuối. Bây giờ lớn lên nhiều lại thân thể cường tráng. E rằng gia nương không nhận ra được nữa.

Kim Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu vui mừng hơn hờ, mà hai mắt ảm dẫu chân lệ thì biết rằng chàng đang cảm xúc vô cùng !

Tiêu Lĩnh Vu chạy nhanh đến trước cổng thì thấy cổng đóng. Bốn bề tịch mịch. Chàng hắng dặng một tiếng, phui bụi trên người rồi lớn tiếng gọi :

- Tiêu phúc có nhà không ?

Chàng gọi luôn mấy tiếng không thấy người đáp lại.

Chàng cảm thấy điều bất hạnh nổi lên trong đầu óc. Nét mặt biến thành nghiêm trọng.

Kim Lan, Ngọc Lan và Đường Tam Cô cũng cảm thấy có điều khác lạ, nhìn chăm chú vào người Tiêu Lĩnh Vu thì thấy mặt chàng xám xanh. Chàng ngơ ngắc ngó hàng phen dẫu ngơ ngẩn xuất thần, nhưng không dám đẩy cánh cổng.

Ngọc Lan từ từ bước đến bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi : .

- Tam gia ! Tam gia đã nói địa chỉ này cho Đại trang chúa biết chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu thờ dãi đáp :

- Không có !

Đột nhiên chàng vung cước đá vào tấm phen cánh cổng.

Trong viện vườn hoa cửa song rất tề chỉnh. Trên thềm dưới sân quét tước sạch sẽ, không thấy chút gì khác lạ.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng bốt được một chút phần khấn trương, rào bước đi vào hậu trường.

Trong nhà cách bố trí rất thứ tự. Chỉ có điều là không gặp một bóng người.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng phiền muộn. Chàng không nhẫn nại được lớn tiếng hỏi :

- Trong nhà có ai không ? Thử xem ai đã về đây !

Bên tai chàng chỉ nghe thấy tiếng động của mình.

Trước tình trạng này, chẳng những Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy có điều bất diệu mà cả Kim Lan, Ngọc Lan và Đường Tam Cô cũng kinh ngạc phi thường. Năm năm trước Nhạc Vân Cô bị chết, tình trạng đó lại hiện lên trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu khiến chàng sợ run, nét mặt xám ngắt. Chàng đứng ngơ ngẩn hồi lâu rồi đột nhiên chạy vào thư phòng của phụ nhân.

Cửa thư phòng chỉ khép hờ. Tiêu Lĩnh Vu xông vào thấy trên giá sách vẫn sắp đặt tề chỉnh. Trên án một cuốn cổ thư còn mở ra để đó, tựa hồ Tiêu đại nhân vừa ra khỏi một cách rất vội vàng chưa kịp gấp sách lại.

Một mảnh giấy trắng có nghiên mực đề lên. Góc tờ giấy khẽ rung động.

Tiêu Lĩnh Vu vội cầm mảnh giấy lên coi thì thấy viết mấy hàng chữ thảo :

" Sau khi hiền đệ đi rồi, tiểu huynh bỗng được tin cấp báo : mấy kẻ thù năm

trước kết đảng kiếm tiểu huynh để rửa cái nhục ngày trước. Tiểu huynh sợ làm liên lụy đến hiền đệ cùng song thân, nên phái người đến đón song thân lên Bách Hoa Sơn Trang. Vậy hiền đệ đọc thư này rồi cấp tốc trở về Bách Hoa Sơn

Trang thì phụ tử huynh đệ sớm được một nhà đoàn tụ."

Cuối thư thư danh Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu coi xong mảnh giấy, đứng thộn mặt ra đương trường hồi lâu không thốt nên lời.

Đường Tam Cô khẽ buông tiếng thở dài hỏi :

- Tiểu huynh ! Mảnh hoa tiên đó viết gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Thẩm Mộc Phong đến đây trước chúng ta, hắn đã đưa song thân tại hạ lên Bách Hoa Sơn Trang rồi.

Kim Lan giật mình kinh hãi hỏi :

- Sao ? Đại trang chúa đã đến đây ư ?

Tiêu Lĩnh Vu cầm tờ hoa tiên đưa ra nói :

- Các vị hãy coi đây sẽ rõ.

Kim Lan đón lấy tờ giấy. Cả Ngọc Lan lẫn Đường Tam Cô, ba người châu đầu vào đọc thơ rồi không nói nên lời. .

Thư phòng bao phủ một làn không khí bi ai. Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.

Kim Lan thở dài nói :

- Tam gia ! Việc đã xảy ra thế này. Chúng ta phải nghĩ biện pháp nào mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng răng nói :

- Nếu song thân tại hạ mà tổn thương bằng sợi tóc, tại hạ quyết lấy máu mà rửa Bách Hoa Sơn Trang. Bằng không thề chẳng làm người.

Ngọc Lan cất giọng ôn nhu khuyên chàng :

- Tam gia bất tất phải nóng nảy. Theo nhận xét của tiện thiếp thì Đại trang chúa quyết không làm thương tổn đến lão nhân gia cùng phu nhân. Y hành động cách này không ngoài mục đích khiến tam gia phải tận trung với Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu hần học nói :

- Thủ đoạn của hắn rất đê hèn ! Còn chi là tình huynh nghĩa đệ nữa ?

Ngọc Lan cũng khuyên giải :

- Xin Tam gia tạm dẹp mối phần nộ để tìm biện pháp đối phó với cục diện.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngoài cách trở về với Bách Hoa Sơn Trang, chẳng còn biện pháp nào khác.

Đường Tam Cô đưa đẩy cặp mắt ra chiều ngẫm nghĩ rồi nói :

- Xem chừng trong nhà sạch sẽ không một vết bụi đủ tỏ Tiêu lão bá cùng lão

bá mầu ra đi chưa bao lâu ? Chúng ta rượt theo bất phân nhật dạ may có thể ngăn cản ở dọc đường.

Tiêu Lĩnh Vu phấn khởi tinh thần đáp :

- Bọn họ không biết địa chỉ nhà này. Khi tại hạ ở Bách Hoa Sơn Trang cũng chưa từng nhắc tới. Tất bọn họ theo dõi hành tung chúng ta để đến đây và tới trước một lúc mà thôi. Bây giờ rượt theo ngay có thể kịp.

Kim Lan hỏi :

- Tam gia không nên vọng động xin nghe tỳ thiếp một lời được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không chừng chỉ mấy chục dặm là chúng ta đuổi kịp và cứu được song thân.

Kim Lan ra chiều lo lắng nói :

- Tam gia tính như vậy thì coi thường Đại trang chúa quá.

Tiêu Lĩnh Vu đã toan cất bước đi luôn, nhưng nghe Kim Lan nói vậy chàng không khỏi sững sốt hỏi :

- Sao cô lại nói vậy ?

Kim Lan đáp :

- Dù Tam gia có đuổi kịp lão nhân gia nhưng cũng không thể hạ thủ cứu người được thì làm thế nào ? Lúc đó hai bên đã thành cừ địch, kết quả sẽ ra sao .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hiểu rõ, chàng buồn rầu thở dài không nói gì.

Đường Tam Cô nói :

- Cái đó không có gì khó xử. Chúng ta nhất tề động thủ giết hết bọn người hộ tống là cứu được lão nhân gia cùng phu nhân trở về.

Kim Lan hỏi :

- Nếu Đại trang chúa đích thân đi hộ tống thì Tam cô nương tính thế nào ?

Đường Tam Cô đáp :

- Chúng ta hết sức giúp Tiêu huynh quyết một trận tử chiến.

Kim Lan hỏi :

- Nếu bọn họ đem tính mạng của lão nhân gia cùng phu nhân ra uy hiếp thì chúng ta đành bó tay chịu trời hay còn cách gì nữa không ?

Đường Tam Cô đáp :

- Cái đó... cái đó...

Kim Lan lại nói :

- Đại trang chúa mền tài Tam trang chúa, lại sợ Tam trang chúa bỏ đi, không chịu theo hành vi của y. Nói tóm lại Tam gia là cái đinh trước mắt của Đại trang chúa, nếu không thu được để mà dùng tất giết đi để trừ hậu quả...

Ngọc Lan khẽ thở dài :

Tam gia ! Kim Lan tỷ tỷ nói đúng đó. Đại trang chúa dụng tâm bức bách Tam gia phải sớm trở về Bách Hoa Sơn Trang, quyết không để lão gia cùng

phu nhân bị thương tổn.

Tiêu Linh Vu ngó Kim Lan và Ngọc Lan thờ dài nói :

- Các cô có chỗ nào qui đầu không ?

Kim Lan đáp :

- Bọn tỳ thiếp từ nhỏ chí lớn ở Bách Hoa Sơn Trang. Tuy cũng có mấy nhà người thân cũ, nhưng đã đoạn tuyệt sự đi lại từ lâu. Huống chi nhà nào thu lưu bọn tỳ thiếp là rước lấy cái họa sát thân.

Tiêu Linh Vu nói :

- Bên trời bát ngát, góc biển bao la. Đâu mà chả có chỗ yên thân lập mạng ? Các cô đi tìm một nơi ít có vết chân người qua lại là được. Chờ bọn Bách Hoa Sơn Trang giải tán là các cô không còn lo gì nữa.

Kim Lan buồn rầu hỏi :

- Còn Tam gia thì sao ?

Tiêu Linh Vu nói :

- Tại hạ muốn về Bách Hoa Sơn Trang để gặp song thân.

Ngọc Lan cất giọng thê lương nói :

- Tam gia dẫn bọn tỳ thiếp rời khỏi Bách Hoa Sơn Trang mà bây giờ một mình trở về tất khiến cho Đại trang chúa động mối hoài nghi.

Tiêu Linh Vu nói : .

- Dù các cô có theo tại hạ trở về hang cọp thì Thảm Mộc Phong vẫn sinh lòng ngờ vực. Một mình tại hạ đối phó với y hoặc còn giảm bớt được những điều úy kỵ.

Ngọc Lan hỏi :

- Giả tỷ Đại trang chúa đem tính mạng của lão gia cùng phu nhân để uy hiếp Tam gia phải tận trung thì Tam gia phải tính sao ?

Tiêu Linh Vu cặp mắt lấp lánh, cúi đầu xuống buồn rầu đáp :

- Dù tại hạ có bị giang hồ thóa mạ cũng đành phải chịu vì mình lâm vào tình trạng bất đắc dĩ.

Kim Lan cất bước chậm chạp đến bên Tiêu Linh Vu dịu giọng nói :

- Tục ngữ có câu "Đã là điều phúc đức thì không phải là họa" . Mà là họa thì muốn tránh cũng không được. Đại trang chúa đã không tha thì bọn tỳ thiếp có trốn đến góc biển bên trời cũng truy tầm đến giết đi cho vừa dạ. Bọn tỳ thiếp theo Tam gia trở về Bách Hoa Sơn Trang, được Tam gia chiếu cố hoặc giả lại có thể kéo dài chút hơi tàn sống thêm ít ngày nữa...

Ngọc Lan cũng nói theo :

- Một mình Tam gia về Bách Hoa Sơn Trang càng khiến Đại trang chúa gia tâm đề phòng. Nếu bọn tỳ thiếp theo về chắc y có lòng tay hơn.

Kim Lan nói :

- Bọn tỳ thiếp sống hay chết chẳng có chi đáng tiếc. Tam gia bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi quay lại nhìn Đường Tam Cô nói :

- Gia thế Đường cô nương hiển hách, chắc Thẩm Mộc Phong không dám lên tận nhà đâu. Vậy cô nương bắt tất phải quay lại Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Đường Tam Cô nói :

- Nếu tiểu huynh cần tiểu muội đi theo cho có bạn...

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi :

- Không cần phải thế. Cô nương về Tứ Xuyên hay hơn.

Đường Tam Cô nói :

- Được rồi ! Tiểu muội về gặp tổ mẫu yêu cầu lão nhân gia ra tay giúp Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười nói :

- Tại hạ e rằng lệnh tổ cũng khó mà giúp được tại hạ...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Xin ba vị hãy ngồi chơi ngoài khách sạn, tại hạ vào phòng gia mẫu có một chút.

Ngọc Lan nói :

- Xin Tam gia tùy tiện.

Tiêu Lĩnh Vu tiến vào phòng mẫu thân thấy chăn đệm xếp đặt rất tề chỉnh. Một thiếu nữ áo xanh ngồi ngay ngắn trên giường, hai mắt nhắm lại.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ hồi lâu nhận ra chính là ả nữ tỳ hầu hạ phu nhân. Năm năm trời không gặp thị đã thành người lớn.

Chàng đưa tay ra sờ mũi thấy hơi thở vẫn còn đều đặn liền biết là thị bị người điểm huyết, chàng vội giải khai cho thị.

Thiếu nữ áo xanh thở phào một cái mở bừng mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu đầy máu thị có vẻ sợ sệt hỏi :

- Tướng công là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta là thiếu gia. Lão gia cùng phu nhân đi đâu rồi ?

Thiếu nữ ngó Tiêu Lĩnh Vu một chút rồi nói :

- Tiểu tỳ biết thiếu gia thân thể ốm nhom không cao lớn như tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nẩy, không muốn nói nhiều với thị liền hỏi :

- Ta là Tiêu Lĩnh Vu đây. Có phải lão gia cùng phu nhân bị người ta bắt đi rồi không ?

Nữ tỳ áo xanh tuy không tin nhưng trong lòng sợ hãi vội nói thực :

- Một người đàn bà trung niên cướp phu nhân và hai đại hán khiêng lão gia đem đi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu dậm chân tức giận nói :

- Giỏi thật ! Chúng dám cưỡng bách song thân ta.

Tỳ nữ áo xanh sợ quá chân nhũn ra té nhào xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ thị lên nói :

- Người bắt tất phải sợ hãi. Cứ vững tâm mà giữ nhà. Trước khi lão gia cùng phu nhân chưa về, tòa nhà này tạm thời do người quản lý.

Chàng trở gót ra khỏi phòng ngủ vào nhà khách sạn.

Kim Lan hỏi :

- Phu nhân có lưu lại vật gì không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu kiên quyết nói :

- Chúng ta đi thôi.

Kim Lan và Ngọc Lan biết chàng ruột nóng như lửa muốn bay về Bách Hoa Sơn Trang ngay. Hai cô liền cấp khăn gói lên đường.

Nước hồ Trường Bích vẫn xanh ngắt. Đáy hồ lau mọc chồi xanh. Bất giác Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới cảnh Khâu Vân Cô chết ở đáy giếng khô năm năm trước.

Chàng cùng Khâu Tiểu San lên đi. Nay trở về nhà cũ mà không ngồi lại được một chút, bất giác chàng buông tiếng thở dài tự nói một mình :

- Ta hiểu rồi ! Chỗ dụng tâm của hãn thật là độc địa.

Kim Lan và Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau, trong lòng lo lắng mà không dám nói gì.

Đường Tam Cô hỏi :

- Tiêu huynh hiểu chuyện gì ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn chúng cho mình đem nhiều tang vật về làng, mà lại ngấm ngấm đưa tin tức phao đồn ra khắp võ lâm nói là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang dẫn người trốn về phía Nam khiến cho hào kiệt giang hồ đón đường đánh cướp.

Những vật làm chứng gây nên cừ hận bày ra trước mắt khiến ta có miệng mà không giải thích được. Chúng khiến cho anh hùng thiên hạ biết mặt Tiêu Lĩnh Vu lại muốn ta trong lúc phần nộ ra tay giết người để thù hận chồng chất, ta không còn đất đứng phải trở về Bách Hoa Sơn Trang. Không ngờ ta nhịn nhục không chịu giết hại một ai, chúng giận quá mới cướp song thân ta đi bắt buộc ta phải trở về Bách Hoa Sơn Trang cho chúng sai khiến.

Kim Lan nói :

- Trước nay Đại trang chúa tính toán không sơ hở chỗ nào. Dù Tam gia dọc đường có giết người e rằng lão gia và phu nhân cũng bị Đại trang chúa bắt đưa về Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu sùng sốt nói :

- Đúng thế thật ! Ta nhận thấy mình ngu đần quá.

Đột nhiên chàng gia tăng cước bộ chạy rất mau.

Lòng chàng nóng như lửa. Kim Lan và Đường Tam Cô chạy theo chàng suốt ngày đêm.

Hôm ấy đến địa giới tỉnh Hồ Bắc, Đường Tam Cô một mình về Tứ Xuyên

còn Tiêu Lĩnh Vu, Kim Lan và Ngọc Lan về Bách Hoa Sơn Trang.
Phong cảnh Bách Hoa Sơn Trang rất nhộn nhịp. Trong ngoài trang đều treo đèn kết hoa.

Tiêu Lĩnh Vu cố dẹp lòng bi phần bước chậm lại đi vào trang.

Vừa đến cổng trang đã thấy Chu Triệu Long ăn mặc hoa lệ cười tuần mã ra đón. Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu còn ở đằng xa đã xuống ngựa chạy lại cười nói :

- Tam đệ về vừa may Bách Hoa Sơn Trang chúng ta có quần hùng đến rất đông.

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp :

- Nếu vậy tiểu đệ về cũng gặp dịp.

Chu Triệu Long nói :

- Tiểu huynh thực không ngờ Tam đệ về mau đến thế. Vừa rồi tiếp được chim câu báo tin Tam đệ trở về bản trang ,tiểu huynh định đi xa đón, ai ngờ Tam đệ đã về tới nơi.

Gã đưa mắt nhìn Kim Lan, Ngọc Lan thấy hai cô lộ vẻ mặt nhọc thì biết là các cô đã chạy rất mau.

Tiêu Lĩnh Vu hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Không hiểu gia phụ, gia mẫu đã đến chưa ?

Chu Triệu Long ngạc nhiên hỏi lại :

- Hai vị lão gia cũng đến đây ư ?

Tiêu Lĩnh Vu thấy gã giả bộ giả dạng thì lửa giận bốc lên, cười lạt hỏi :

- Nhị trang chúa tham dự cơ mật mà không hiểu vụ này ư ?

Chu Triệu Long ngơ ngẩn một chút rồi cười đáp : .

- Tam đệ thùng thảng nói chuyện. Tiểu huynh không biết thật.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy tờ hoa tiên của Thảm Mộc Phong để lại đưa cho gã nói :

- Nhị trang chúa mà không biết thật thì xin coi giấy này.

Chu Triệu Long cầm lấy đọc rồi nói :

- Hoặc giả Đại ca có thâm ý sợ người võ lâm oán hận đến hai vị lão nhân gia.

Tiêu Lĩnh Vu thu giấy lại nói :

- Chắc bây giờ Nhị trang chúa hiểu rồi ?

Chu Triệu Long đáp :

- Tiểu huynh hiểu rồi. Tiểu huynh cùng Tam đệ lên bái kiến Đại ca để y trả lời

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ muốn hỏi Nhị trang chúa đã gặp gia phụ chưa ?

Chu Triệu Long thấy chàng kêu mình bằng Nhị trang chúa, tuy giọng nói còn giữ hòa nhã mà không dấu nổi nỗi ám ức trong lòng thì biết là chuyện này rất nghiêm trọng, gã không dám đưa ra ý kiến gì chỉ mỉm cười đáp :

- Vụ này tiểu huynh không biết thật.. .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chẳng lẽ những chữ viết đây giả mạo được ư ?

Chu Triệu Long đáp :

- Theo chỗ tiểu huynh biết thì đúng là thủ bút của Đại ca quyết không giả được.. .

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lúc Tam đệ gặp Đại ca là sẽ rõ hết.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi ! Chúng ta hãy đến ra mắt Đại trang chúa rồi sẽ liệu.

Chu Triệu Long từ từ đưa mắt ngó Kim Lan cùng Ngọc Lan rồi bảo chúng :

- Các người trở về Lan Hoa tinh xá đi !

Hai cô tuy miệng vâng dạ mà người vẫn đứng yên.

Chu Triệu Long nghiêng mình lướt qua Tiêu Lĩnh Vu đến bên Kim Lan hỏi :

- Các người có nghe thấy không ? Về Lan Hoa Tinh Xá ngay !

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên ngắt lời :

- Không dám phiền đến Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long quay lại thùng thảng hỏi :

- Tam đệ bảo sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kim Lan và Ngọc Lan đã do Đại trang chúa tặng cho tiểu đệ không dám phiền Nhị trang chúa quan cố bọn chúng.

Chu Triệu Long biến sắc cười mát hỏi :

- Tam đệ có biết qui củ ở Bách Hoa Sơn Trang thế nào không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không biết.

Chu Triệu Long nói :

- Tam đệ mới gia nhập không biết là phải. Điều cần nhất là trong trang chúng ta không ai được chống lại mệnh lệnh của người trên.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời cười khanh khách hỏi :

- Tiểu đệ là hạng người nào ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Chu Triệu Long cười đáp :

- Trên chôn giang hồ còn ai không biết Tiêu Lĩnh Vu là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu vậy thì ở trong Bách Hoa Sơn Trang chỉ còn Đại trang chúa và Nhị trang chúa là cao hơn tiểu đệ chứ gì ?

Chu Triệu Long đáp :

- Đúng thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu Nhị trang chúa coi Tiêu mỡ là người thế nào ?

Chu Triệu Long đáp :

- Là huynh đệ kết minh, tình đồng thủ túc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vậy song thân của Tiêu Lĩnh Vu có phải là song thân của các vị không ?

Chu Triệu Long sững sốt đáp :

- Cái đó đã hẳn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế mà các vị dưới mắt không có người tôn trọng bắt song thân Tiêu mỡ làm con tin.

Mắt chàng đầy sát khí nhìn chăm chặp vào mặt Chu Triệu Long.

Lúc này Chu Triệu Long đã có lòng khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu. Gã cười mát nói :

- Việc này đầu đuôi thế nào tiểu huynh không biết thật. Đại ca làm việc gì cũng lo nghĩ sâu xa. Hành động của y tất có lý lẽ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế ra Nhị trang chúa địa vị tôn cao là chỉ có chút hư danh .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 71

Tiêu Lang Trở Lại Vọng Hoa Lâu

Tiêu Lĩnh Vu nói câu này khác nào mũi tên bắn vào trái tim Chu Triệu Long.

Gã phần nộ nhưng chỉ cười lạt nói :

- Lớn nhỏ phải có thứ tự. Tam đệ nên ăn nói dè dặt một chút.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bọn người Bách Hoa Sơn Trang nếu còn coi Tiêu mỗ là bạn hữu thì không thể bắt song thân Tiêu mỗ làm con tin được.

Chu Triệu Long biết rằng còn nói thêm tất đi đến chỗ đổ vỡ. Gã liền lảng sang chuyện khác :

- Thôi ! Tiểu huynh đưa Tam đệ đến ra mắt Đại ca.

Rồi gã rào bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Chu Triệu Long.

Kim Lan và Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau rồi lén lút đi theo Tiêu Lĩnh Vu.

Bốn người xuyên qua mấy tòa đình viện đến trước Vọng Hoa Lâu thì thấy cửa từng lầu dưới đóng chặt có treo biển "Không tiếp khách" .

Chu Triệu Long quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca đang giờ tọa công không tiếp khách. Chúng ta hãy chờ một chút rồi hãy lên, được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đã gọi là anh em sao coi nhau như người ngoài ?

Chàng vung chưởng đánh vào cánh cửa, lớn tiếng hô :

- Mau mở cửa cho ta !

Phát chưởng này chàng đã ngấm ngấm vận nội lực khiến cho hai cánh cửa chấn động vang lên những tiếng kêu kẹt. .

Chu Triệu Long tái mặt lùi lại một bên.

Hai cánh cửa kẹt mở. Một đại hán võ phục lưng cài đơn đao đứng trước cửa lạnh lùng nhìn Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu xẵng giọng hỏi :

- Ai đã đập cửa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tam trang chúa là Tiêu Lĩnh Vu .

Đại hán hỏi :

- Trên cửa có treo biển, Tam trang chúa có nhìn thấy hay không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhìn thấy thì sao ?

Đại hán đáp :

- Bây giờ Đại trang chúa không tiếp khách. Tam trang chúa đã trông thấy mà còn đập cửa là cố ý phạm pháp.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Người thật là lớn mật ! Dám...

Đại hán lạnh lùng ngắt lời :

- Mệnh lệnh của Đại trang chúa xem nặng bằng non. Dù là Nhị trang chúa cũng phải tuân theo.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên giơ tay mặt lên đánh bốp vào mặt đại hán và hét lớn :

- Quan nô tài này giỏi thật ! Dám vô lễ với ta như vậy ư ?

Tiêu Lĩnh Vu ra tay lẹ quá, đại hán lại không phòng bị, nên cái bạt tai chàng đánh nặng quá làm rụng hai cái răng cửa đại hán, đầy mồm máu chảy đầm đìa.

Chu Triệu Long chau mày muốn nói lại thôi.

Đại hán định thần lại nói :

- Mệnh lệnh của Đại trang chúa bọn thuộc hạ không dám vi bội. Dù thuộc hạ để Nhị trang chúa và Tam trang chúa vào qua cửa này nhưng còn mười hai tầng cửa trên lầu đều có người canh giữ, không ai dám để hai vị đi lên.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Kẻ nào lớn mật ngăn cản ta là không muốn sống nữa. Người biết điều thì tránh ra.

Chàng khoa chân bước vào trong cửa.

Đại hán lùi hai bước rút đơn đao ra.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Người muốn chết chăng ?

Đại hán đáp :

- Mệnh lệnh của Đại trang chúa rất nghiêm mật . Nhị trang chúa cùng Tam trang chúa cứ sẵn vào thì thuộc hạ đành phải đắc tội.

Tiêu Lĩnh vu mắt đầy sát khí nhìn Chu Triệu Long hỏi :

- Tên này không coi bậc tôn trưởng vào đâu, nên giết hay là nên để y sống.

Chu Triệu Long đáp :

- Theo quy củ trong trang gã đáng tội chết, nhưng gã chấp hành mệnh lệnh của...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Gã đáng tội chết không thể dung thứ.

Chàng vươn tay trái ra đập vào cánh tay cầm đao của đại hán. Tay phải đánh lẹ ra một chuồng.

Tay trái chàng đã thi triển thủ pháp Thập nhị tán hoa phát huyết. Tay phải dùng liên hoàn thiểm điện chuồng pháp. Hai môn tuyệt thế võ công này phát

huy cùng một lúc uy lực rất ghê gớm. Đại hán miễn cưỡng đỡ được bốn chiêu rồi huyết khúc trì ở khuỷu tay mặt gã bị Tiêu Lĩnh Vu điểm trúng. Tay phải gã cầm đơn đao rớt xuống đánh keng một tiếng. Nửa người gã cứng đờ như khúc gỗ.

Tiêu Lĩnh Vu vung cước đá vào chân gã một cái rồi lạnh lùng nói :

- Ta nghĩ tình mi mới phạm pháp lần đầu nên tạm tha một bài học. Nếu sau này mi không hối cải là ta giết cái mạng chó má của mi đó.

Chàng rào bước đi lên tầng thứ hai.

Chu Triệu Long thấy Tiêu Lĩnh Vu phản kích quá chừng, mặt đầy sát khí liền biết lòng chàng đang phản nộ nếu còn ngăn trở tất chàng trở mặt coi là thù địch.

Gã là kẻ thâm trầm, không nói gì cứ theo sau Tiêu Lĩnh Vu lên tầng thứ hai.

Kim Lan và Ngọc Lan nhìn nhau.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Chúng ta có nên đi theo Tam trang chúa hay không ?

Ngọc Lan vẻ mặt kiên quyết đáp :

- Lên đi ! Nếu Tam gia bị Đại trang chúa hạ độc thủ thì chúng ta liệu còn hòng sống được không ? Tam gia mà bình yên thì nhất định không để họ xử tử chúng ta.

Kim Lan cười nói :

- Ta cũng nghĩ vậy.

Hai người liền song song chạy lên tầng lầu thứ hai.

Tầng lầu này hai đại hán toàn thân áo đen đứng gác. Gã mé tả tay cầm thanh nhận linh đao. Gã mé hữu tay cầm đôi phán quan bút. Chúng chạy ra cản đường .

Hiển nhiên chúng đã nghe tiếng huyền não ở tầng dưới nên đều rút binh khí ra khỏi vỏ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hai mắt tròn xoe xắc giọng hỏi :

Các người có nhận được ta không ?

- Đại hán sử nhận linh đao thản nhiên đáp :

- Ở trên Vọng Hoa Lâu tại hạ chỉ biết vâng lệnh Đại trang chúa, còn ngoài ra bất cứ là ai cũng không thể nhượng bộ.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận hỏi :

- Hết thấy mọi người trong Bách Hoa Sơn Trang đều kêu ta bằng Tam trang chúa, chẳng lẽ ta không có quyền gì hay sao ?

Đại hán cầm phán quan bút kiêu ngạo đáp :

- Vọng Hoa Lâu là chỗ ở của Đại trang chúa cần phải phòng vệ nghiêm minh. Nếu Đại trang chúa không có lệnh triệu kiến thì bất cứ là ai cũng không lên lầu được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ta nhất định muốn lên thì sao ?

Đại hán mé tả đáp :

- Bọn thuộc hạ nhận ra được hai vị trang chúa, nhưng khí giới trong tay không có mắt nên không nhận được Tam trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu nổi xung quát :

- Quân chó má này người dám ăn nói càn rỡ với ta ư ?

Chàng vung tay phải điểm tới. Một luồng chỉ phong vọt ra.

Đại hán kia chưa kịp lợm nhận linh đao lên đỡ thì Tu la chỉ lực đã điểm trúng vào bụng dưới gã. Gã học máu tươi ngã ngựa xuống đất.

Tiêu Lĩnh vu đảo mắt ngó đại hán cầm phán quan bút hô :

- Muốn sống thì tránh ra !

Đại hán không ngờ Tiêu Lĩnh Vu mới ra tay một cái đã đã thương đồng bọn té xuống chưa rõ sống chết thế nào. Bất giác gã thộn mặt ra. Khi Tiêu Lĩnh Vu quát hỏi gã mới sực tỉnh liền vung cặp bút đánh vào hai chỗ huyệt đạo Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Người tự tìm đường chết thì đừng trách ta thủ đoạn tàn độc.

Chàng nghiêng mình tránh khỏi song bút rồi lại sấn vào vung tay phải phạt ngang một cái. Một luồng tiềm lực giữ lấy song bút. Tay trái chàng nắm lấy cánh tay đại hán khẽ vận đánh "cắc" một tiếng. Cánh tay trái gã bị gãy rời.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Ta hãy tạm bẻ một cánh tay là để phạt nhẹ người đó.

Chàng lại vung chân trái đá vào huyệt đạo đại hán rồi rảo bước lên tầng lầu thứ ba.

Đại hán bị bẻ gãy tay trái đau thấu tâm can, liền vận công lực toàn thân để chống đỡ cơn đau. Gã lại bị Tiêu Lĩnh Vu đá trúng huyệt đạo ngã lăn xuống đất đành dương mắt nhìn chàng chạy lên tầng lầu ba không sao ngăn cản được.

Chu Triệu Long thấy Tiêu Lĩnh Vu cử động như người điên khùng đã thương bọn thủ vệ hai tầng lầu thì trong lòng ngấm ngấm kinh hãi nghĩ bụng :

Bọn thủ hạ 13 tầng Vọng Hoa Lâu cứ lên mỗi một tầng là đụng phải bọn thủ vệ võ công cao thâm hơn. Tiêu Lĩnh Vu cứ thế này sấn lên thì cuộc ác đấu càng lên cao càng dữ dội.

Bọn thủ vệ lại toàn là những cao thủ tinh anh, chẳng lẽ Thảm đại ca ngồi yên để thủ hạ chết hết. Chắc anh em trở mặt thành thù gây ra thảm kịch không thể lường được.

Gã còn đang ngấm nghĩ thì người đã lên đến tầng lầu thứ ba.

Mấy tháng trước Vọng Hoa Lâu đã bị Bá hiệp Thường Đại Hải dẫn hai tên đệ tử đến quấy rối đã thương bọn thủ vệ mấy tầng lầu. Sau Thảm Mộc

Phong đã sắp đặt lại. Thủ vệ từng lầu thứ ba là một lão già lồi năm mươi tuổi, tay trái cầm lá mộc sắt, tay mặt cầm thanh đoản đao. Sắc mặt xám xanh, hắt đứng ngay trước cửa từng lầu.

Tiêu Lĩnh Vu và Chu Triệu Long lên tới nơi hắt cũng không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu hắt dặng một tiếng rồi hỏi :

- Người có nhận ra ta là ai không ?

Lão kia không ngó chàng lạnh lùng đáp :

- Các hạ là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu lĩnh Vu nói :

- Người đã biết địa vị ta sao lại không thi lễ ?

Lão già đáp :

- Thuộc hạ ở Vọng Hoa Lâu ngoài Thảm đại trang chúa ra chưa thi lễ với ai.

Tiêu Lĩnh Vu sắc giọng :

- Khẩu khí người lớn đây !

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Mau tránh ra !

Lão già cười lạt nói :

- Đưa đây !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đưa cái gì ?

Lão già đáp :

- Lệnh bài của Đại trang chúa tuyên triệu.

Tiêu Lĩnh vu nói :

- Ta là Tam trang chúa, việc gì còn phải lệnh bài ?

Lão già đáp :

- Nếu Tam trang chúa chịu nghe lời nói phải thì nên tạm thời xuống lầu đi !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ta nhất định muốn lên thì sao ?

Lão cầm thanh đoản đao gõ vào lá mộc sắt đáp :

Nếu Tam trang chúa mà không chết thì thuộc hạ phải bắt sống...

Tiêu Lĩnh vu quát :

- Hãy coi chừng !

Rồi vung chưởng đánh ra.

Lão già tay trái cầm trái mộc đưa chéch lên đón lấy chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu. Tay phải cầm đoản đao ra chiêu "Đơn phụng liêu vân" quét ngang một cái.

Chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu đánh vào lá mộc lập tức trượt sang một bên.

Tiêu Lĩnh Vu lộn mình đi một vòng tránh khỏi chiêu đao của đối phương rồi phóng cước đá vào bụng dưới lão.

Lão già hạ thấp cổ tay mặt xuống, dùng lá mộc che kín hạ bàn. Tay mặt lão

cầm đao hót vào chân bên trái Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu thấy đối phương giữ môn hạ rất kín đáo liền thu chân về.

Lão già đưa lá mộc che đỡ tiến lên dùng đoản đao tấn công rất ác liệt .

Tiêu Lĩnh Vu bị đối phương tấn công dồn dập phải lùi lại liền năm bước.

Kim Lan khẽ nói :

- Tam gia ! Xin Tam gia đôi dùng khí giới.

Chu Triệu Long tức giận quát lên :

- Con tiện tỳ không được nhiều lời.

Tiêu Lĩnh Vu biến đổi thế chưởng phản kích liền bốn chiêu nhanh như chớp, nhằm đánh vào cổ tay lão già để vặn hời liệt thế.

Lão già tuy bị bắt buộc đổi sang thế thủ, nhưng lão dùng mộc sắt và đoản đao phong tỏa toàn thân rất kín đáo không chỗ nào sơ hở.

Cuộc ác đấu diễn tiến hơn mười hiệp mà không phân được hơn thua.

Ngọc Lan rút kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng nói :

- Tam gia đón lấy thanh kiếm này.

Dường như hai ả nữ tỳ đã âm mưu, tuy có Chu Triệu Long đứng bên, hai cô cũng không úy kỵ nữa.

Chu Triệu Long toan quát lên để ngăn cản, bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng :

- Buông tay ! .

Chàng phóng chưởng đánh bình một cái vào cổ tay lão già. Thanh đoản đao ở trong tay lão lập tức rớt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thắng thế khi nào còn để lão trốn thoát. Chàng phóng cước đá trúng vào cổ tay trái lão già. Lá mộc trong tay liền rớt xuống đất.

Chàng điểm lẹ vào vai bên trái lão quát hỏi :

- Người là kẻ phản nghịch người trên thì đáng tội gì ?

Lão già nhắm mắt lại không nói.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Tại sao những người ở đây đều hết dạ trung thành với Thảm Mộc Phong mà coi chết như không ? Vụ này tất có nguyên nhân. Ta phải điều tra cho rõ.

Chàng quát hỏi :

- Người muốn sống hay là muốn chết ?

Chu Triệu Long xen vào :

- Tam đệ không nên giết người.

Tiêu Lĩnh Vu không có ý muốn giết lão già chàng liền thu chưởng về nói :

- Theo lời Nhị trang chúa, ta tha chết cho người.

Bỗng một tràng cười lạnh lùng từ trên vọng xuống :

- Vì còn giữ được bề bậc trên dưới. Tam đệ đang cơn nóng giận mà còn nghe theo lệnh của đại ca đủ thấy tình nghĩa thâm trọng.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu trông lên thấy Thảm Mộc Phong người cao lớn

lưng hơi gù, đứng ngay ở đầu thang lầu từng thứ tư đang ngó mọi người.

Chu Triệu Long nghiêng mình thi lễ nói :

- Tiểu đệ xin bái yết Đại ca.

Thẩm Mộc Phong khoát tay đáp :

Thẩm Mộc Phong có một khí thế trấn áp lòng người. Kim Lan, Ngọc Lan đã quyết chí mình liều chết, vậy mà vừa ngó thấy hấn, các cô lại sợ phát run, quì mọp ngay xuống bảm :

- Bọn nô tỳ khấu đầu bái kiến Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Các người châu chực Tam trang chúa bạt thiệp trường đời, đáng kể là có công. Mau mau đứng dậy đi.

Kim Lan, Ngọc Lan không ngờ Thẩm Mộc Phong lại tỏ vẻ ôn hòa với mình như vậy. Các cô thộn mặt ra một chút rồi đứng dậy nói :

- Đa tạ Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngày trước tiểu huynh gây nên thù oán đã nhiều nên Vọng Hoa Lâu phải đề phòng rất nghiêm mật. Bọn thuộc hạ không biết gì dám cản trở cả Nhị đệ cùng Tam đệ. Thế là chúng tự rước lấy cái họa vào mình. Tam đệ cho chúng một bài học là phải lắm.

Chu Triệu Long bụng bảo dạ :

- Bất cứ là ai cũng không được thiện tiện lên Vọng Hoa Lâu. Đó là một điều hết thảy mọi người trong Bách Hoa Sơn Trang đều biết, mà sao bây giờ Đại ca khách khí thế này ?...

Lại nghe Thẩm Mộc Phong nói tiếp :

- Tam đệ đi xa mới về, tiểu huynh cũng mong mỏi. Mời Tam đệ lên lầu chúng ta uống mấy chung rượu, đồng thời tiểu huynh muốn thương lượng với hai vị .

Tiêu Lĩnh Vu mấy lần toan hỏi song thân chàng ở đâu nhưng chàng cố nhẫn nại.

Kim Lan, Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau không biết có nên theo Tiêu Lĩnh Vu lên lầu hay không ?

Chu Triệu Long quay lại ngó hai cô hỏi :

- Vọng Hoa Lâu đâu phải là nơi để các người để chân lên được . Sao không xuống đi !

Thẩm Mộc Phong nhìn hai ả nữ tỳ cười nói :

- Khoan đã, Kim Lan, Ngọc Lan bây giờ là tỳ thiếp của Tam đệ, không thể coi bọn chúng như bọn nô tỳ thông thường. Để chúng lên cả trên lầu này.

Chu Triệu Long sững sốt. Gã thấy Thẩm Mộc Phong đã khoan dung Tiêu Lĩnh Vu một cách quá đáng, bây giờ lại cho cả hai ả nữ tỳ lên Vọng Hoa Lâu thì không khỏi lấy làm lạ. Gã ngó hai ả ra chiều bền lên nói :

Đại trang chúa vì nể Tam trang chúa mà đặc biệt gia ân cho. Sao các người còn chưa lạy tạ.

Kim Lan, Ngọc Lan liền khom lưng thi lễ rồi theo sau Chu Triệu Long lên từng lầu thứ mười ba.

Những từng lầu trên bọn thủ vệ càng nhiều tuổi và mặt mũi cũng lạnh lẽo.

Từ tầng thứ mười bọn thủ vệ đều là lão già râu tóc bạc phơ, mặt lạnh như tiền, thái độ rất khó chịu, tưởng chừng bao nhiêu người trên thế gian này đều thiếu công nợ gì của họ. Suốt cả con người từ trên xuống dưới không tìm ra được điểm nào có vẻ hòa ái. Ngay đối với Thảm Mộc Phong họ cũng lơ đi như không muốn trông thấy.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã lên Vọng Hoa Lâu một lần, nhưng chàng chưa để ý đến bọn thủ vệ. Lần này chàng mới lưu tâm dò xét thì phát giác bọn lão già thủ vệ, người nào mắt cũng lộ hàn quang chứng tỏ họ là tay cao thủ nội gia.

Trên từng lầu thứ 13 đã bày một tiệc rượu rất sang. Bốn nữ tỳ duyên dáng mình mặc áo lụa đứng chờ ở trước bàn.

Thảm Mộc Phong ngồi thủ tịch. Tiêu Lĩnh Vu Và Chu Triệu Long ngồi hai bên tả hữu. Cả Kim Lan, Ngọc Lan cũng được mời vào tiệc.

Bốn nữ tỳ áo lục rót đầy rượu vào chung cho mọi người rồi rón rén lùi ra.

Thảm Mộc Phong nâng chung rượu lên cười nói :

- Tam đệ đi về khó nhọc, tiểu huynh mời một chung trước .

Tiêu Lĩnh Vu toan nâng chung, chàng chợt động tâm lại đặt xuống nói :

- Tiểu đệ có mấy điều chưa nói ra được còn vướng thật là khó chịu .

Thảm Mộc Phong cười đáp :

- Tam đệ có điều gì cứ nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ về quê thăm nhà, dọc đường gặp rất nhiều nhân vật võ lâm cản đường muốn tra xét xem tiểu đệ đem theo những vật gì. Tiểu đệ thấy mình chẳng làm điều chi ám muội mà phải dấu diếm, liền để họ mở rương lục soát. Không ngờ trong rương lại đặt đầu lâu người.

Thảm Mộc Phong vẫn thản nhiên cười hỏi :

- Họ thấy đầu người thì có phản ứng gì.

Tiêu Lĩnh Vu tưởng đã phanh phui âm mưu của Thảm Mộc Phong tắt làm cho hắn phải thẹn thùng, ngờ đâu hắn lại bình tĩnh như không, tựa hồ cái đó chẳng quan hệ gì. Lòng chàng vừa nóng nảy vừa tức giận nói không nên lời.

Kim Lan đánh bạo lên tiếng :

- Những người đó thấy đầu lâu rồi lập tức nổi nóng phần khích trở Tam gia là hung thủ sát nhân.

Thảm Mộc Phong gật đầu cười nói :

- Bọn họ đột nhiên thấy thủ cấp của thân nhân chứng thực lời đồn trên chốn giang hồ thì chấn động tâm thần là lẽ tự nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu ngăn người ra hỏi :

- Đại ca bỏ thủ cấp người ta vào trong rương để làm lễ vật cho tiểu đệ đưa về quê có dụng ý gì ?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Cái đó là tiểu huynh bố trí cho Tam đệ nổi tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Tiểu đệ nhận thấy đó chỉ là kế mượn dao giết người. Nếu tiểu đệ bị quần hùng võ lâm vây đánh rồi hạ sát thì cái chết đó thật không đáng chút nào.

Thẩm Mộc Phong cười lật đáp :

- Cái đó Tam đệ khỏi lo. Tiểu huynh đã sắp đặt như vậy d nhiên là khi thấy Tam đệ gặp nguy liên có người tới cứu viện.

Hắn buông tràng cười rộ rồi nói tiếp :

- Nhưng tiểu huynh tin là võ công của Tam đệ dù có bị quần hùng vây hãm cũng thừa sức đối phó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca nói vậy thì ra đã lập tâm như thế hay sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Phải rồi ! Đó đều là ở trong kế hoạch của tiểu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy trong lòng xúc động, chàng miễn cưỡng dẹp lửa giận xuống hỏi tiếp :

- Cả việc cướp song thân của tiểu đệ về đây cũng là trong phạm vi bố trí của Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bách Hoa Sơn Trang chúng ta đã gây thù oán rất nhiều. Người võ lâm đều coi tiểu huynh như cái đinh trước mắt, họ muốn nhổ ngay đi. Việc Tam đệ gia nhập Bách Hoa Sơn Trang thiên hạ đều biết hết. Nếu tiểu huynh không đem hai vị ião nhân gia về đây tất bị người võ lâm cướp đem đi thì làm thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thẩm Mộc Phong vẻ mặt bình tĩnh, dường như hắn đã tiên liệu được cả những câu hỏi cùng nỗi lòng bi phần của chàng. Bất giác chàng động tâm nghĩ thầm :

- Xem chừng hắn đã chuẩn bị trước cả rồi. Nếu ta trở mặt cũng bằng vô dụng. Vậy ta phải có thái độ ra ngoài sự tiên liệu của hắn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng nén giận đứng lên chấp tay xá dài mỉm cười nói :

- Đại ca lo nghĩ châu đáo khiến tiểu đệ cảm kích vô cùng !

Diễn biến này quả nhiên ra ngoài ý nghĩ của Thẩm Mộc Phong. Bất giác hắn ngăn người sắc mặt ra chiều kinh ngạc. Nhưng chỉ thoáng cái hắn khôi phục lại vẻ trấn tĩnh cười khảnh khách nói :

- Tiểu huynh đã nhận thấy Tam đệ là con người trí dũng kiêm toàn, quả

nhiên không làm...

Hắn giơ ngón tay cái lên nói tiếp :

- Bậc đại trượng phu phải cương nhu gồm đủ, khi khuất khi thủ. Tam đệ thật đã dày công hàm dưỡng.

Tiêu Linh Vu lòng nóng như lửa, toàn thân run lên, nhưng chàng nhận ra cuộc sinh tử của song thân là trọng đại không thể rối loạn phép tắc được.

Chàng liền gượng cười hỏi :

- Tiểu đệ muốn báỉ kiến song thân được chăng ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Chúng ta đã là tình anh em thì lệnh tôn cùng lệnh đường cũng là bậc trưởng bối của tiểu huynh. Có lý đâu lại khuất tất hai vị lão nhân gia. Xin Tam đệ yên tâm về điểm này.

Tiêu Linh Vu nói :

- Tiểu đệ đã mấy năm trời chưa được báỉ kiến từ nhan, trong lòng rất khao khát muốn được gặp song thân ngay.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- Hai vị lão nhân gia ngồi xe mấy ngày hãy còn nhọc mệt, hiện đang nghỉ ngơi. Tam đệ bất tất phải nóng nảy. Hãy nán cho hai vị lão nhân gia hết mỗi mệt rồi sẽ ra mắt cũng chưa muộn.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 72

Trong Miếu Hoang Hào Kiệt Ân Minh

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng phản kích không nhẫn nại được nữa đứng phắt dậy.

Ngọc Lan rất đỗi bồn chồn ngấm ngấm bật ngón tay vào chân Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đập tay xuống bàn nói :

- Đại ca nghĩ chu đáo như vậy. Tiểu đệ nên lạy tạ một lạy .

Chàng là người rất thông minh, nhận được cái bật tay cảnh cáo của Ngọc Lan liền tỉnh táo lại ngay, vội thay đổi tâm ý. Chàng vén áo toan lạy phục xuống thật sự.

Thẩm Mộc Phong vẫy tay một cái, một luồng kinh lực xô ra ngăn lại. Hắn nghiêm trang nói :

- Tam đệ bất tất phải đa lễ. Tiểu huynh có mấy lời cốt yếu muốn bàn với Tam đệ.

Tiêu Lĩnh Vu cũng mượn cơ hội xuống đài, ngồi lại nguyên vị hỏi :

- Đại ca có điều chi dạy bảo ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Chuyện này tiểu huynh tái xuất giang hồ trong lòng đã coi Tam đệ là một tay địch thủ ghê gớm. Bây giờ tiểu huynh lại thấy Tam đệ lâm sự quyền biến rất khôn ngoan, đủ tỏ nhận xét của tiểu huynh không lầm...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại ca quá khen rồi.

Thẩm Mộc Phong lại nói : .

- Có đạo thì song hùng không đứng với nhau được. Tòà Bách Hoa Sơn Trang nhỏ mọn này làm sao bao dung nổi cả hai nhân vật anh hùng là tiểu huynh và Tam đệ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại ca thật quá đa tâm ! Tiểu đệ không hoài bão ý chí làm hùng chúa tể một phương.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Dù cho Tam đệ nhạt mùi danh lợi, nhưng anh em chúng ta đã không đồng đạo thì khó mà mưu sự với nhau. Chung qui cũng đến lúc trở mặt thành thù gặp nhau bằng gươm giáo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vì vậy mà đại ca cướp song thân tiểu đệ đem về đây làm con tin để tiểu đệ phải làm tôi mọi cho Bách Hoa Sơn Trang chứ gì ?

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Trước khi trời mưa Tam đệ muốn đoán thế nào cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu sắc mặt biến đổi mấy lần lúc xanh lè lúc trắng lợt. Thời gian khoảnh khắc này, chàng coi dài tựa mấy chục năm.

Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu trên bàn lên cười hỏi :

- Mời Tam đệ uống cạn chung rượu trước mặt được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu nâng chung lên thùng thẳng đáp :

- Đại ca đã đề cao tiêu đệ như vậy, sao không ngấm ngấm hạ độc thủ gia hại tiểu đệ, mà lại làm đau khổ cho song thân tiêu đệ là những người đã già nua tuổi tác ?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Trên đời chẳng có nút buộc vào không cởi được. Huống chi tiểu huynh mời lệnh tôn lệnh đường đến đây tuyệt không có ý gia hại... .

Tiêu Lĩnh vu nổi lòng phần uất không ngăn cản được đập bàn nói :

- Đại ca đã vô tình như vậy thì đừng trách tiểu đệ vô nghĩa...

Chàng xé vạt áo đánh "roạt" một tiếng, nói tiếp :

- Anh em chúng ta từ đây cắt bào, tuyệt giao.

Thẩm Mộc Phong cười rộ đáp :

- Nước băng và khói lửa khó ở chung lò. Chẳng sớm thì muộn anh em ta phải có ngày nay...

Hắn ngừng tiếng cười lạnh nói tiếp :

- Tình nghĩa giữa chúng ta đã đoạn tuyệt, vậy từ nay trở đi ai trông vào trí mưu của người đó để tranh bá trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu ngăn người ra nói :

- Tiểu đệ trước nay vốn không mưu đồ tranh bá.

Chàng biết mình ở vào hoàn cảnh rất kém thế. Thẩm Mộc Phong đã chọc giận chàng.

Lại nghe hắn cười lạt nói tiếp :

- Dù Tam đệ không tranh hùng tranh bá thì cũng là một trở lực rất lớn cho cuộc mưu đồ bá nghiệp của Thẩm mỗ ở võ lâm...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Giờ ngọ ngày mai mời Tiêu gia đến dưới lầu Vọng Hoa để gặp lệnh tôn và lệnh đường. Xin thứ cho Thẩm mỗ không lưu đại giá nữa.

Giọng nói của hắn không những đã tuyệt tình nghĩa anh em mà còn hạ lệnh trực khách.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng cực kỳ bi phẫn nhưng nghĩ đến mối sinh tử của song thân chàng không dám nổi nóng, cố nén xúc động chấp tay đáp :

- Giờ ngọ ngày mai Tiêu mỗ xin y ước.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp :

- Xin miễn cho Thẩm mỗ khỏi tiễn chân.

Tiêu Lĩnh vu đáp lại bằng một tiếng "không dám" rồi trở gót xuống lầu.

Kim Lan, Ngọc Lan cũng đứng lên muốn cất bước đi theo.

Chu Triệu Long lớn tiếng quát :

- Ngồi xuống.

Hai cô đã quyết định liều chết, quay lại ngó Chu Triệu Long một cái rồi cứ cất bước.

Chu Triệu Long tức giận quát :

- Quan tiền tỳ này hôn thật !

Gã đứng phắt dậy nhảy xổ về phía hai cô.

Thẩm Mộc Phong vẫy tay một cái. Một luồng kinh lực xô ra cản Chu Triệu Long lại.

Hắn nói :

- Cứ để chúng đi !

Kim Lan, Ngọc Lan quay lại khép nép thi lễ : .

- Đa tạ đại trang chúa. .

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bất tất phải thế ! Các người đã theo Tiêu Lĩnh Vu thì không phải là người trong Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Kim Lan nghiêng răng nói :

- Bọn nô tài xin tuân mệnh.

Cô dắt Ngọc Lan chạy theo Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long nhìn bóng sau lưng hai cô cho đến khi mất hút rồi mơ màng hỏi :

- Đại ca định buông tha hai con nha đầu đó thật ư ?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Người cùng thì liều mạng, chó cùng thì cắn đại. Nếu không có người đi kèm Tiêu Lĩnh Vu để khuyên giải gã, khó lòng tránh khỏi chuyện gã quyết tâm liều mạng. Như vậy há chẳng làm cho tiểu huynh phải hao phí một phen tâm cơ ?

Chu Triệu Long nói :

- Đại ca thân cơ diệu toán. Tiểu đệ không bao giờ bì kịp.

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Ta đoán Tiêu Lĩnh Vu đi rồi quyết không dừng lại ở Bách Hoa Sơn Trang.

Vậy Nhị đệ truyền dụ đi cho các trạm canh chỉ ngấm ngấm theo dõi chứ đừng ra tay cản trở.

Chu Triệu Long "dạ" một tiếng rồi rảo bước xuống lầu.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu xuống Vọng Hoa Lâu xuyên ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang ngay.

Kim Lan và Ngọc Lan đi theo sát chàng. Ba người lẳng lặng lướt nhanh.

Chớp mắt đã đi được năm, sáu dặm đường.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Tam gia định đi đâu đã nghĩ chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái đáp :

- Không trách người giang hồ đều coi Thảm Mộc Phong như nước lũ, như mãnh thú. Quả hẳn là người nham hiểm tàn độc.

Ngọc Lan khẽ thở dài nói :

- Đại trang chúa định nhân cơ hội Tam gia về quê gây nên một trường sát kiếp để không còn chỗ nương thân mà phải trở về Bách Hoa Sơn Trang. Không ngờ Tam gia lại là một nhân sĩ nghĩa hiệp, tuy bao nhiêu lần bị bức bách mà không chịu khai sát giới. Phong độ nhân hiệp của Tam gia chính là chỗ cay cực của Đại trang chúa, nên y cướp lão gia cùng phụ nhân để làm con tin...

Kim Lan nói tiếp :

- Đại trang chúa bắt Ngọc muội cùng Đường tam Cô uống Hóa cốt độc đan để buộc chân Tam gia chiếu cố được chỗ này phải bỏ chỗ kia. Chúng ta mà chết cũng khiến cho Tam gia phản nộ, nổi nóng giết người là trúng kế y. Không ngờ Tam gia có phước gặp nhiều người trợ giúp, lại được Tiên Đại Nương tặng linh dược giải trừ Hóa cốt độc đan. Đại trang chúa còn phát giác chúng ta khuynh tâm với Tam gia, phản bội Bách Hoa Sơn Trang nên lão cướp song đường của Tam gia để cho chúng ta thành những tên đầu tử trong vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Các cô bắt tất phải tự trách mình. Thảm Mộc Phong đã dụng tâm bắt song thân ta làm con tin thì dù Ngọc Lan cô nương chưa giải trừ được thuốc độc, hoặc mình cứ tàn sát những nhân vật võ lâm ngăn cản chúng ta, e rằng hẳn cũng không thay đổi ý định bắt song thân ta.

Hai cô buồn rầu hỏi :

- Bây giờ Tam gia định đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Chúng ta hãy tìm chỗ bí ẩn để nghỉ ngơi một lúc.

Kim Lan nói :

- Theo chỗ tỳ thiếp biết thì trong khu vực trăm dặm vuông đều thuộc phạm vi canh gác của Bách Hoa Sơn Trang. Chỗ nào họ cũng có tai mắt.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt lấp loáng nói :

- Ta mà phát giác thì bọn chúng đừng hòng sống.

Ngọc Lan nói :

- Theo ý tiện thiếp trước khi Tam gia chưa được gặp lão gia cùng phụ nhân tưởng không nên sát hại người Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu gan dạ chưa xót, hai hàng lệ tuôn ra. Chàng ngửa mặt lên nói Tiêu Lĩnh Vu này chưa được quì dưới gối song thân tỏ chút tình hiếu thảo

còn làm liên lụy cho hai vị lão nhân gia phải đau khổ. Tội nghiệt thật là thâm trọng...

Chàng nói đoạn nước mắt đầm đìa chảy xuống má.

Kim Lan thò tay vào bọc móc ra một tấm khăn lá đưa cho chàng và tìm lời khuyên giải :

- Lão gia cùng phu nhân là người lành tất được trời giúp. Tam gia không nên quá đổi ưu phiền. Trước tình trạng này tam gia cần phần khởi tinh thần mưu đồ hậu sự tìm cách cứu lão gia cùng phu nhân mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy khăn tay lau nước mắt, thở dài nói :

- Trong Bách Hoa Sơn Trang cao thủ đông như kiến. Chỗ nào cũng bố trí mai phục. Tiêu mỡ tuy không sợ họ, nhưng cứu người chẳng phải chuyện dễ dàng.

Ngọc Lan nói :

- Đúng thế thật ! Bọn tiện thiếp tuy sẵn lòng muốn thác không từ, nhưng tự biết mình võ công kém cỏi, khôn bề giúp sức Tam gia. Tam gia dù dũng lược hơn người nhưng khó mà vừa cự địch vừa cứu hai vị lão gia. Tưởng phải kiếm người trợ lực mới xong. .

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng răng đáp :.

- Ta xảy chân một bước mà phải ôm hận, lại là cái đích cho bao nhiêu mũi tên võ lâm bắn vào. Ai ai cũng coi ta bằng con mắt thù hằn thì kiếm đâu ra được tay trợ thủ ?

Kim Lan ngọt ngào nói :

- Vụ này không phải cấp bách trong lúc nhất thời, chúng ta sẽ tính kế lâu dài. Bây giờ hãy kiếm một chỗ dung thân rồi sẽ bàn.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhớ tới tòa phá miếu hoang vu. Tại đó chàng đã thu phục Trung Châu Nhị Cổ, lại gặp Độc thủ Dược Vương và xuýt nữa chàng bị lão lấy hết huyết dịch toàn thân. Tòa miếu này để lại trong đầu óc chàng một ấn tượng rất sâu xa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp :

- Đi ! Ta đưa các cô đến chỗ có thể dung thân được.

Ba người liền thi triển khinh công chạy về phía Bắc.

Tiêu Lĩnh Vu ngựa quen đường cũ , chàng dẫn hai cô chạy thật nhanh. Chỉ trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm là tới tòa phá miếu.

Bốn bề cây khô lá vàng càng tăng thêm vẻ tiêu điều.

Tiêu Lĩnh Vu dẫn Ngọc Lan, Kim Lan vào hậu viện đến thẳng gian sương phòng mé Đông.

Bữa trước chàng đã cùng Trung Châu Nhị Cổ ước hẹn nếu trên chôn giang hồ xảy biến cố, liên lạc khó khăn thì cứ đến căn sương phòng này coi trong cổ quan tài tận mé Nam xem có tin báo cáo gì không. Hôm ấy chàng y ước tới nơi lại chạm trán Độc Thủ Dược Vương cùng cô gái của lão bị bệnh kinh

niên, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Bây giờ đến thăm cảnh, bắt giặc chàng nhớ lại những chuyện đã qua.

Chàng dẫn hai cô đi thẳng vào sương phòng.

Ngọc Lan khẽ thở dài nói :

- Tam gia ! Tỳ thiếp cũng đã đến kiếm Tam gia ở đây mà không gặp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta biết rồi. Cô chạm trán Kim Hoa phu nhân. Bà ta muốn cáo tố với Đại trang chúa và kiếm cho cô một lão mắt chốt, chân sắt...

Ngọc Lan ngạc nhiên hỏi :

- Sao Tam gia lại biết thế ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lúc đó ta cũng bị Độc Thủ Dục Vương giam hãm ở trong nhà để lấy máu.

Ngọc Lan bật cười nói :

- Kim Hoa phu nhân đối với Tam gia có tâm lòng rất tốt.

Kim Lan đột nhiên chau mày nói :

- Không hiểu Kim Hoa phu nhân đi đâu. Nếu bà ở trong Bách Hoa Sơn Trang mà được tin Tam gia trở về, tất bà đã xuất hiện để tương kiến. Nhưng không thấy bà đâu thì chắc bà rời khỏi Bách Hoa Sơn Trang rồi .

Ngọc Lan nói : .

- Nếu Kim Hoa phu nhân còn ở Bách Hoa Sơn Trang thì bà cũng giúp Tam gia được một tay.

Kim Lan nói :

- Đúng thế ! Toàn thân Kim Hoa phu nhân đều có chất kịch độc không thể lường được. Cả Đại trang chúa cũng phải sợ bà.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến cửa phòng. Hai cánh cửa đều đóng kín.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nhớ tới ngày trước gặp Độc Thủ Dục Vương, chàng nghĩ thầm :

- Nơi đây ít có vết chân người. Trong nhà đã đặt quan tài, ngoài miếu không tăng đạo coi giữ. Sao cái cửa này lại đóng kín ?

Kim Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng yên không nhúc nhích. Cô không nhịn được khẽ hỏi :

- Tam gia ! Sao lại không vào ?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đáp : .

- Các cô nên phòng bị cẩn thận.

Chàng đưa tay mặt khẽ đẩy cửa gỗ.

Kẹt một tiếng vang lên. Cát bụi bay mù. Cánh cửa mở ra.

Tiêu Lĩnh Vu chậm chạp bước vào trong nhà đi thẳng tới cỗ quan tài ở mé Nam. Chàng vận kinh lực vào tay mở nắp áo quan.

Bỗng nghe tiếng chim hót líu lo từ trong quan tài vọng ra.

Tiêu Lĩnh Vu Sửng Sốt . Chú ý nhìn vào trong quan tài có đặt một cái lồng chim rất xinh xắn. Trong lồng nhốt một con anh vũ nó nhảy nhót không ngừng.

Kim Lan thò đầu ngó vào rồi vươn tay xách cái lồng chim ra. Lồng chim này cột bằng bạc, nan bằng giầy vàng trong thật rực rỡ.

Kim Lan cầm lồng chim, mặt cô lộ vẻ vui mừng. Cô coi một lúc rồi đặt vào quan tài, miệng không ngớt khen ngợi :

- Cái lồng chim này đẹp quá !

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm không nói gì. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Ta đã ước hẹn liên lạc với Trung Châu Nhị Cổ ở trong tòa miếu hoang này. Lần đầu ta đến đây chạm trán phải Độc Thủ Dược Vương và đưa con gái của lão. Lần này lại chỉ thấy con anh vũ. Cứ coi cái lồng cột bạc nan vàng thì đủ biết chủ nhân của nó quý nó lắm. Hẳn phải bỏ chim vào quan tài chắc là nơi đây

hoang vu ẩn bí, hẳn mới yên tâm được...

Chàng nghĩ tới đây bất giác bật cười.

Ngọc Lan khẽ hỏi :

- Tam gia cười gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta nghĩ người giấu con chim ở đây yên trí là một nơi ẩn bí không ai lần mò đến. Nhưng hẳn đã không ngờ ta lại tìm được tới đây. .

Kim Lan khẽ thở dài nói :

- Tiện thiếp tuy không có tài hiểu về chim nhưng thấy bộ lông toàn thân màu xanh biếc thì chắc cũng là một giống khó kiếm. Hỡi ơi, nếu chúng ta không gặp tình trạng bấp bênh, chẳng hiểu sống chết ra sao thì tiện thiếp muốn lấy nó đem theo.

Ngọc Lan cũng thở dài nói :

- Con anh vũ này để trong quan tài khá lâu rồi.

Tiêu Lĩnh vu lấy làm kỳ hỏi :

- Sao cô lại biết thế ?

Ngọc Lan đáp :

- Cứ coi cái công dụng thức ăn hết rồi, chung nước cũng khô cạn, ít ra là nó ở trong này hai ngày, hai đêm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu để ý nhìn lại thì quả nhiên trong lồng không có một hạt lương, một giọt nước. Bất giác chàng chau mày nói :

- Đúng rồi ! Chủ nhân con anh vũ này thật là hồ đồ.

Kim Lan nói : .

- Theo ý nghĩ của tiện thiếp thì e rằng y đã ngộ hại.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn không nói gì.

Ngọc Lan nói :

- Kim Lan tỷ tỷ nói đúng đó là trong vòng mấy chục dặm quanh vùng Bách Hoa Sơn Trang, ai cũng có thể mất mạng bất cứ lúc nào phải không ?

Kim Lan hỏi :

- Người ta đã yêu quý con chim mà đem dáu ở nơi bí ẩn này bỏ đi một mình không đem theo, dĩ nhiên phải có duyên cớ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi ! Chúng ta hãy nghỉ lại trong căn nhà này một đêm. Sáng mai lúc lên đường mà không thấy chủ nhân con anh vũ thì mở lồng cho nó bay đi. ..

Chàng dừng lại một chút đưa mắt nhìn hai cô nói tiếp :

- Chẳng hiểu các cô ở đây có sợ không ?

Kim Lan lắc đầu đáp :

- Tiểu tỷ không sợ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy chúng ta ngồi đây điều dưỡng.

Lòng chàng cũng có chút hy vọng. Chàng mong trong đêm nay có kỳ tích gì xuất hiện, tỷ như Trung Châu Nhị Cổ tìm đến tòa nhà miếu hoang lương này.

Vùng thái dương đã lặn non đoài. Bức màn đêm buông xuống. Bóng tối càng tăng thêm cảnh tượng thê lương khủng khiếp trong tòa miếu hoang. Bỗng một hồi chim hót líu lo từ trong lồng vọng ra đã phá bầu không khí tịch mịch tối tăm.

Ngọc Lan khẽ cười nói :

- Chắc con chim kia đói lắm rồi. Chúng ta buông tha nó quách. .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày đáp : .

- Nếu chủ nhân nó nửa đêm trở về mà không thấy con chim yêu quý tất chắc hẳn chúng ta mà lại gặp lúc đang điều dưỡng thì chúng ta trả lời họ thế nào .

Ngọc Lan đáp :

- Nếu chủ nó thương yêu nó thật thì phải nghĩ đến chỗ đồ ăn, đồ uống của nó sẽ cạn hết.

Tiêu Lĩnh vu nghĩ thầm trong bụng :

- Cô này nói cũng có lý.

Rồi chàng không hỏi nữa.

Ngọc Lan khẽ mở nắp quan tài lấy chiếc lồng chim, cất giọng ôn nhu hỏi :

- Tam gia ! Buông tha nó ra được không ?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp :

- Được lắm.

Ngọc Lan mở lồng chim miệng nói :

- Người trốn đi thôi ! .

Con anh vũ ra khỏi lồng không bay đi ngay. Nó lạng quanh quẩn trên đầu

Ngọc Lan một vòng rồi mới bay đi.

Kim Lan khẽ nói :

- Con chim này đã có tính thông linh.

Ngọc Lan từ từ đặt cái lồng chim vào trong quan tài rồi đẩy nắp lại. Cô cười nói :

- Nếu chủ nó trở về hỏi mà chúng ta không chịu thừa nhận đã thả chim, y cũng chẳng làm gì được.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Cô này mới thả chim của người ta liền chuẩn bị những lời cả xóa.

Chàng nhắm mắt lại vận khí điều hòa hơi thở. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đi vào chỗ quên hết mọi sự vật.

Chàng vận khí lưu hành một lúc rồi tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy hai ả nữ tỳ vẫn ngồi bên quan tài ngơ ngẩn xuất thần. Chàng khẽ thở dài hỏi :

- Sao các cô không nhân cơ hội này vận khí điều dưỡng ? Ngày mai e rằng chúng ta phải trải qua một phen chiến đấu sinh tử.

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp vì Tam gia ngồi nghĩ kế hoạch nhưng không sao tìm ra kế lưỡng toàn.

Tiêu Lĩnh Vu khuyên nhủ :

- Việc đã đến thế này lo lắng cũng vô ích. Cô bắt tất phải nghĩ nhiều cho một trí. Cứ để đến sáng mai chúng ta sẽ tùy cơ hành động.

Ngọc Lan đột nhiên đứng thẳng lên hỏi :

- Tam gia ! Tam gia có nắm vững được phần nào thắng được Đại trang chúa không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó khó nói lắm. Thảm Mộc Phong là người rất thâm hiểm, kín đáo, khó có thể coi bề ngoài mà biết được. Nhưng dù võ công hấn cao cường đến đâu, tâm địa thâm hiểm thế nào đi nữa, ta cũng không sợ hấn.

Ngọc Lan nói :

- Tỳ thiếp nói mấy câu này có làm lẩn cũng xin Tam gia đừng nổi nóng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cô có điều gì thử nói nghe coi.

Ngọc Lan nói :

- Tam gia tuy võ công cao cường, nhưng sức một người khó lòng thắng nổi bao nhiêu cao thủ trong Bách Hoa Sơn Trang. Ngày mai xin Tam gia thận trọng giữ mình. Nếu Tam gia nhẫn nại được càng hay, mà không nhẫn nại được phải động thủ cũng không nên cố chấp và đừng lo đến sự an toàn cho chị em tiểu tỳ.

Tam gia phải phá vòng vây mà ra cho thoát khi cần đến...

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày hỏi :

- Kế làm con mà không hết đạo hiếu dưới gối song thân là một điều đáng ân

hận suốt đời, nếu còn làm phiền cho song thân đau khổ thì dù muôn thác cũng không đủ chuộc tội.

Ngọc Lan nói :

- Tam gia ! Thảm Mộc Phong bắt lão gia cùng phu nhân chỉ vì mục đích muốn chế phục Tam gia. Hễ Tam gia giữ được bình tĩnh là Thảm Mộc Phong đành uổng phí một phen tâm huyết.

Cô nói bằng một giọng rất tha thiết và ẩn dấu một phần không tiện thốt nên lời. Cô đành nói vòng quanh để ngấm ngấm thức tỉnh Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu là người thông tuệ hơn đời, chàng hiểu cô muốn khuyên ngay mai đừng đến phó ước là Thảm Mộc Phong phải chán nản vì cuộc mưu đồ của hắn không thành.

Chàng liền chau mày đáp :

- Việc này bất tất hai vị phải nhọc lòng, ta tự có chủ ý. Hai vị không nên theo ta phó ước và nhân cơ hội này trốn đi là hơn.

Ngọc Lan nở một nụ cười thê lương nói :

- Bọn tỳ thiếp chết chẳng có chi đáng tiếc, nhưng Tam gia...

Tiêu Lĩnh Vu khoát tay ngắt lời :

- Chúng ta bất tất bàn đến chuyện này nữa. Các cô nên nghỉ đi.

Ngọc Lan không dám nói nhiều, cố nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 73

Xuyên Tâm Tiễn Xử Người Phản Bạ

Một đêm thắm thoát qua mau. Trời lại sáng tỏ.

Tiêu Lĩnh Vu hít mạnh một hơi chân khí quay đầu nhìn ra thấy Kim Lan, Ngọc Lan sóng vai mà ngồi. Hai cô đang vận khí hành công. Lòng chàng băn khoăn nghĩ thầm :

- Không chừng hai cô này suốt đêm trong lòng xao xuyến, nên bây giờ điều hòa chân khí, tọa tức hành công .

Chàng toan đứng dậy lên ra ngoài luyện tập quyền cước thì đột nhiên nghe tiếng bước chân người vọng lại, liền động tâm tự hỏi :

- Phải chăng chủ nhân con chim đã trở về ?

Bỗng thấy cánh cửa kẹt mở.

Tiêu Lĩnh Vu đã nghe tiếng bước chân từ trước nên vẫn trấn tĩnh như thường. Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thấy một người đẩy mình máu me, hai mắt trợn ngược đứng đó.

Gương mặt người này bị máu che lấp chỉ còn hở cặp mắt tức giận.

Dường như người này muốn nói, song thể lực yếu quá chỉ máy môi mà không thốt nên lời, đã ngã lăn ra.

Kim Lan, Ngọc Lan giật mình kinh hãi chạy lại đỡ con người đầy mình những máu.

Tiêu lĩnh Vu vội ngăn cản.

- Đừng động vào người y.

Hai cô ngạc nhiên dừng tay, lùi lại phía sau hai bước.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy đến bên người đó cúi đầu nhìn kỹ một hồi rồi nói :

- Y bị thương nặng lắm. Toàn thân có sáu vết thương. Còn nội tạng không nhìn thấy chưa hiểu có việc gì không ?

Kim Lan hỏi :

- Liệu còn cứu vãn được không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khó mà biết được. Nhưng chúng ta trông thấy người sắp chết dĩ nhiên phải cứu vớt.

Kim Lan nói :

- Toàn thân y bị đao thương, bây giờ phải lau chùi vết máu rồi mới điều trị .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phải đó ! Các cô đi lấy nước vào đây.

Hai cô dạ một tiếng trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đặt bàn tay lên trước ngực người kia thấy trái tim hãy còn đập yếu ớt, liền ngằm vận nội công thúc đẩy luồng nhiệt lưu vào huyết huyền cơ trong người bị nạn.

Nội công thâm hậu nên vừa trút chân khí vào đã khiến cho tâm mạch y đập khá mạnh.

Người kia từ từ mở mắt ra. Cặp mắt thất thần nhìn chú ý vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu y mới cất tiếng thều thào hỏi :

- Tôn giá là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu. Nếu huynh đài chỉ bị thương ở ngoài da thì việc điều trị chẳng khó khăn gì.

Người kia từ từ nhắm mắt lại thều thào đáp : .

- Xin đừng động đến ta. Trong cổ quan tài ở mé Nam có một con anh vũ...

Y ngừng lại để thở rồi nói tiếp :

- Xin thả cho nó bay đi rồi đặt ta vào quan tài... Ta chỉ cần chống được mười hai giờ là có...

Hiển nhiên y mệt quá không nói hết lời được.

Tiêu Lĩnh Vu biết lúc này mà để y nói nhiều tức là giảm một phần sinh cơ.

Tuy chàng còn nhiều chỗ chưa hiểu cũng không tiện hỏi vặn.

Kim Lan, Ngọc Lan đã xách một thùng nước chạy về.

Ngọc Lan lấy tấm khăn lụa trong bọc ra xấp nước lau mặt cho người bị thương.

Huyết máu sạch rồi trông rõ một vết đao chém từ đuôi con mắt mé tả lên đến đầu tóc. Máu tươi vẫn không ngừng ứa ra.

Ngọc Lan nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tam gia ! Y bị thương khá nặng, e khó lòng cứu được...

Người bị thương đang nhắm mắt bỗng mở bừng ra nói :

- Xin đừng đụng vào ta... .

Hai mắt y nhướng lên, vết thương lại rỉ máu ra.

Ngọc Lan đưa tay nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tam gia ! Bọn tỳ thiếp đều có đem thuốc nhưng chỉ sợ không chữa được.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp :

- Y yêu cầu chúng ta di chuyển người y vào trong quan tài và thả con anh vũ ra. Theo lời y thì nếu y chống chọi được trong vòng mười hai giờ là thoát chết.

Người bị thương lại nói :

- Đúng thế ! Mau đưa ta vào quan tài đi. Sau mười hai giờ các vị trở lại mà coi. Nếu ta chết rồi cầm lấy phong thư ở trước ngực ta...

Y nói chưa hết lời đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Huynh đài đã dặn thế tất nhiên có chỗ tác dụng. Vậy bọn tại hạ không tiện miễn cưỡng cứu trị. Có điều tại hạ cần nói rõ trước là con anh vũ nhốt trong quan tài, vì tại hạ thấy đồ ăn thức uống của nó hết rồi, không nỡ nhìn thấy nó chết đói, nên đã thả ra từ trước rồi.

Người bị thương hỏi ngay :

- Thả ra đã bao lâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chưa hơn một giờ.

Người bị thương nói :

- Hay lắm ! Ngày mai vào lúc mặt trời lặn, các vị trở lại đây. Bây giờ xin đặt ta vào trong quan tài ngay đi.

Tiêu Lĩnh Vu tuy cảm thấy người bị thương có điều cổ quái là chỉ giục già đặt y vào quan tài .

Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ trong quan tài lại có thứ gì giúp y dưỡng thương ? Nhưng y nói bằng một giọng rất chân thật. Ta đành làm theo lời y.

Chàng liền bồng người bị thương lên đem đặt vào quan tài rồi hỏi :

- Huynh đài tin chắc trong vòng mười hai giờ có người đến cứu ư ?

Người bị thương thủng thẳng đáp :

- Đúng thế. Trừ khi con anh vũ gặp chuyện gì bất trắc ở dọc đường thì không kể.

Y nói rồi nhắm mắt lại dường như đã kiệt sức.

Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng nói :

- Tại hạ chờ đến ngày mai nếu còn sống thì thế nào cũng y ước trở lại để thăm thương thế của huynh đài. Nếu bất hạnh chết đi thì dĩ nhiên không thể trở lại được nữa.

Người bị thương lại mở mắt ra hỏi :

- Sao ông bạn lại nói vậy ? .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chịu lời phó ước với một người. Chuyện này đi kết quả ra sao khó mà biết trước.

Người bị thương ôm cặp mắt thất thần ngó Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi chậm rãi nói :

- Hài tử ! Người ráng mà trở lại. Nếu lão phu còn sống ở thế gian không thấy người về sẽ đi khắp bên trời góc biển tìm kiếm. Nhưng nếu lão phu lìa bỏ cõi đời há chẳng...

Cơn ho nổi lên, lão không nói được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi ! Chỉ cần sao tại hạ không chết là nhất định trở lại đây đóng tẩm

thiên áo quan lại cho huynh đài.

Người bị thương gắng giọng hỏi :

- Người nên nghĩ cách nhẫn nhục để rảnh mà bảo toàn tính mạng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão nói một cách rất khó khăn liền trầm giọng đáp :

- Tại hạ nhất định trở lại , xin huynh đài nghỉ đi.

Chàng khẽ đẩy nắp quan tài và để một kẻ hờ cho thông hơi rồi trở gót đi ra khép cửa lại.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Tam gia ! Người đó dường như có nhiều điều muốn nói với tam gia phải không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Có lẽ y muốn ta giúp y mọi việc mà y trôi trăn .

Chàng ngửa mặt lên thở phào một cái rồi nói :

- Từ giờ đến trưa, hãy còn được mấy giờ nữa. Chúng ta mượn cơ hội này luyện tập vài môn quyền cước. Tiện đây ta chỉ điểm cho các cô vài thủ pháp để đối địch. Tuy thời gian ngắn ngủi, khó lòng thu lượm được nhiều kết quả, nhưng cũng bổ ích cho lúc lâm địch.

Chàng dẫn Kim Lan, Ngọc Lan vào khu rừng tạp ở ngoài miếu để chỉ điểm cho các cô mấy chiêu võ công. Chính chàng cũng luyện quyền cước một hồi rồi nhắm phía Bách Hoa Sơn Trang chạy đi.

Giữa đường gặp một tiểu điểm, Kim Lan đột nhiên dừng lại khẽ hỏi :

- Tam gia ! Từ giờ đến Ngọ cũng một khoảng thời gian. Chúng ta vào trong quán này ăn uống chút gì chẳng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải đấy ! Vào Bách Hoa Sơn Trang rồi dù là một giọt nước cũng không nên uống.

~Ba người liền vào quán nhỏ bên đường ăn uống. Tuy chỉ có cơm vàng chè tươi, nhưng ba người ăn cũng ngon miệng.

Ăn uống xong lại lật đật đi về phía Bách Hoa Sơn Trang.

Từ đằng xa đã thấy Chu Triệu Long ra nghênh tiếp. Gã chào hỏi :

- Tam đệ ! Tiểu huynh tưởng Tam đệ quên lời ước hẹn trưa hôm nay.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Chúng ta đã hết tình nghĩa anh em rồi Nhị trang chúa đừng xưng hô như vậy nữa.

Chu Triệu Long nói :

- Bốn bề đều là anh em. Bên trời góc bể còn có hàng xóm. Chúng ta đã đoạn tuyệt tình nghĩa nhưng tiếng xưng hô huynh đệ có chi mà không được .

Người quân tử tuyệt giao vẫn không thốt ra lời chán ghét. Khí lượng của Tiêu huynh như vậy chẳng là nhỏ nhen lắm ư ?

Tiêu Lĩnh Vu gắng giọng nén mối căm hận trong lòng, cười lạt hỏi :

- Vậy phiền Chu huynh dẫn đường cho được chăng ?

Chu Triệu Long bèn đưa mắt nhìn Kim Lan và Ngọc Lan hỏi lại :

- Còn hai con nha đầu này thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên các cô cũng theo Tiêu mỗ tiến vào trang.

Chu Triệu Long nở một nụ cười nham hiểm nói :

- Hay lắm ! Hai con nha đầu này được Tiêu huynh nâng cao địa vị lên nhiều quá !

Kim Lan lạnh lùng hỏi :

- Chị em tiểu nữ đã thành những tên bạn đồ của Bách Hoa Sơn Trang. Vậy Nhị trang chủ nhân nói lịch sự một chút. Nhị trang chúa một điều nha đầu, hai điều nha đầu khiến bọn tiểu nữ chẳng hiểu Nhị trang chúa kêu ai ?

Chu Triệu Long chau mày hỏi :

- Con tiện tỳ này quả nhiên lớn mật, dám cuồng ngạo đến thế ư ?

Gã tức quá vung chưởng đánh ra. .

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay trái ra rất mau lẹ chụp lấy cổ tay Chu Triệu Long hỏi :

- Chu huynh muốn động thủ ngay ư ?

Chu Triệu Long cảm thấy cổ tay ngấm ngấm đau. Kinh lực toàn thân không phát huy được. Gã liền dặng hắng một tiếng rồi đáp :

- Tại hạ chỉ muốn cho con nha đầu này một bài học, chứ không có ý động thủ với Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu mắt lộ hung quang nói :

- Nếu song thân của tại hạ mà bị tổn thương một sợi tóc thì Tiêu mỗ quyết lấy máu mà rửa Bách Hoa Sơn Trang. Khi đó Nhị trang chúa là người đầu tiên phải lưu huyết.

Chàng nói rồi buông tay Chu Triệu Long ra.

Chu Triệu Long cười khanh khách hỏi :

- Xem chừng Tiêu huynh căm hận tại hạ lắm thì phải ?

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp :

- Đúng thế... .

Chu Triệu Long thấy Tiêu Lĩnh Vu ra chiều phần nộ những toan nổi nóng, gã sợ mình phải lòi cái dờ ra, vội nói ngay :

- Tại hạ xin dẫn đường.

Rồi cất bước đi luôn.

Ngọc Lan rảo bước theo sau Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Tam gia . Xin Tam gia bnh tĩnh lại không nên nóng nảy rồi loại tâm thần.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu thở dài đáp :

- Gia phụ và gia mẫu tuổi già sức yếu, chịu sao nổi những điều hành hạ của họ ?

Hai hàng nước mắt tuôn rơi như mưa.

Bốn người xuyên qua mấy viện hoa cỏ vào đến chân lầu Vọng Hoa. Nơi đây đã bày thịnh yến. Thảm Mộc Phong ngồi chủ tịch. Ngoài ra còn một lão áo đen người khô như que củi ngồi đối diện với Thảm Mộc Phong. Lão này da mặt cứng đờ. Hình dung cổ quái. Nếu cặp mắt lão không chuyển động thì đúng là một xác chết.

Tiêu Lĩnh Vu đã có ấn tượng sâu xa về lão này. Lão chính là Độc thủ Dược vương mà chàng đã gặp trong tòa phá miếu.

Vườn hoa vây bọc một quảng đường lớn. Ở đây chỉ bày một bàn tiệc. Ngoài Thảm Mộc Phong và Độc thủ Dược Vương, không còn ai ngồi nữa.

Độc thủ Dược Vương vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đôi mắt lão lấp loáng ánh hàn quang không ngớt dòm ngó vào người chàng.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ đến chuyện Độc thủ Dược Vương lấy máu đêm trước chàng không khỏi ớn lạnh xương sống. .

Thảm Mộc Phong tùm tùm cười nghiêng mình nói :

- Mời ba vị ngồi.

Hắn nói vậy là coi Kim Lan, Ngọc Lan như tân khách.

Tiêu Lĩnh Vu ngang nhiên ngồi vào tiệc.

Kim Lan, Ngọc Lan cũng ngồi xuống bên Tiêu Lĩnh Vu. Trước nay hai cô vẫn kính sợ Thảm Mộc Phong vô cùng, bây giờ phải ngồi đối diện với lão như kẻ cừu địch, trong lòng rất là xao xuyến.

Thảm Mộc Phong cười mát nâng chung rượu lên nói :

Hai vị cô nương được Tiêu huynh thưởng thức coi trọng vọng. Tại hạ xin kính mừng hai vị.

Ngọc Lan nghiêng mình đáp :

- Đại trang chúa quá nặng lời. Kẻ nô tỳ chỉ biết kính trọng Tam gia là người nhân đức mà mong báo đáp.

Thảm Mộc Phong cười khanh khách hỏi :

- Thế thì tại hạ không được các vị kính trọng hay sao ?

Ngọc Lan trong lòng rất hồi hộp. Mắt cô hơi đỏ lên đáp :

- Nô tỳ không có ý như vậy.

Thảm Mộc Phong cười nói :

- Ta nói đùa vậy thôi, cô đừng tưởng thật.

Đột nhiên hắn lộ vẻ nghiêm trọng nói tiếp :

- Luật lệ Bách Hoa Sơn Trang rất thâm nghiêm. Kẻ nào bội phản quyết chẳng dung tha. Bữa nay ta muốn trừng trị mấy tên bạn đồ.

Hắn vỗ tay luôn hai cái.

Bỗng trong bụi hoa một tiếng hú dài vang dội. Tiếp theo trên nóc Vọng Hoa Lâu nổi lên mấy tiếng hưởng ứng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp bất giác ngừng đầu trông lên thì thấy một cái cần dài từ trên nóc Vọng Hoa Lâu đưa ra. Trên cần treo một người mình

trần, chỉ mặc một chiếc quần đùi.

Nóc Vọng Hoa Lâu cách mặt đất đến mấy chục trượng. Con người treo ở đầu cần mà phát khiếp.

Thẩm Mộc Phong chú ý nhìn người cỡi trần nói :

- Người này ngấm ngấm sinh dị tâm phản bạn tại hạ. Hắn phải chịu cái đau khổ về xuyên tâm.

Hắn vừa dứt lời bỗng nghe đánh véo một tiếng ! Một mũi tên dài từ cửa sổ một tòa lầu cao bắn ra trúng vào đùi người kia. Người đó thét lên một tiếng. Một dây máu nhỏ xuống nhuộm đỏ đồng cát vàng ở trước bàn tiệc cách chừng bốn, năm thước.

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Người này tuy dị tâm nhưng chưa hành động nên đã để hắn sống một thời gian nay mới đưa ra thụ hình .

Hắn giơ tay vẫy. Lập tức loạn tiễn từ các tầng cửa sổ đều bắn vào người cỡi trần.

Những tiếng rú thê thảm vang lên không ngớt. Máu tươi bắn ra như mưa.

Chỉ trong khoảnh khắc khắp mình người kia cắm đầy những tên.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Gã chết như vậy kẻ cũng khoan khoái.

Rồi hắn ngửa mặt hú một tiếng dài.

Chiếc cần từ từ thu vào. Nóc lầu mé Đông và mé Tây hai nơi đồng thời lại đưa ra hai cây cần dài. Đầu cần đều treo một cái ghế mây. Mỗi bên ghế có một người ngồi là một nam, một nữ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại. Hồn vía chàng tan nát. Hai người này chính là song thân chàng.

Thẩm Mộc Phong tủm tỉm cười hỏi :

- Tiêu huynh đã nhìn rõ chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu sợ hãi toát mồ hôi ra đầm đìa. Chàng nghẹn ngào đáp :

- Nhìn rõ rồi thả xuống lệ đi !

Thẩm Mộc Phong cười nói :

Tình huynh nghĩa đệ giữa chúng ta đã đoạn tuyệt rồi mà Tiêu huynh nói vậy chẳng là quá tự tin ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay lên lau mồ hôi trán giục :

- Các hạ có điều kiện gì thì nói ra đi !

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách đáp :

- Những sợi dây buộc ghế tuy ,bé nhỏ nhưng rất bền. Tiêu huynh bắt tất phải lo đứt dây.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu nói :

- Song thân tại hạ tuổi già như vậy mà treo cao, tại hạ e rằng các người kinh hãi không chịu nổi.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nếu Tiêu huynh không cắt bào đoạn nghĩa với Thẩm mỗ thì hai vị lão nhân gia tức là trưởng bối của Thẩm mỗ dĩ nhiên Thẩm mỗ phải kính như thượng tôn, trọng như sư trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu nghe mỗi tiếng của hắn là một phát trùy đập vào trái tim .

Chàng phản kích dị thường, nhưng nghĩ tới sự an nguy của song thân chàng đành phải nhẫn nại cố giữ vẻ hòa hoãn nói :

- Việc đã qua rồi không nên nhắc lại, bây giờ chúng ta tính đến việc trước mắt được chăng ?

Thẩm Mộc Phong cười lật hỏi lại :

- Được rồi ! Tiêu huynh chuẩn bị cứu lệnh tôn cùng lệnh đường bằng cách nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Sự việc đã đến thế này, Đại trang chúa đừng giở trò nữa. Muốn Tiêu mỗ làm thế nào xin nói rõ ra.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười nói :

- Hay lắm . Tại hạ chỉ yêu cầu Tiêu huynh tìm cách gì cắt lấy thủ cấp chương môn phương trượng chùa Thiếu Lâm đem về đây là lệnh tôn lập tức được trả tự do.

Chu Triệu Long ngạc nhiên hỏi :

- Chương môn phương trượng chùa Thiếu Lâm ư ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Phải rồi ! Bản lãnh của Tiêu huynh muốn lấy thủ cấp chương môn phương trượng chùa Thiếu Lâm chẳng phải là việc khó khăn gì cho lắm.

Ngọc Lan xen lời :

- Đại trang chúa ! Tiệp tỷ có mấy câu muốn nói được chăng ?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Cô nương cứ nói đi !

Ngọc Lan hỏi : .

- Đại trang chúa yêu cầu Tiêu gia lấy thủ cấp chương môn Thiếu Lâm rồi thả một mình Tiêu lão gia. Vậy còn phu nhân lại phải điều kiện khác hay sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Cô này nghe rõ ràng lắm !

Tiêu Lĩnh Vu không ngăn lửa giận, liền đứng phắc dậy, hần học hỏi :

- Tại hạ không chịu thì sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nếu vậy thì lệnh tôn cùng lệnh đường vĩnh viễn ở Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu gằn giọng nói :

- Đại trang chúa võ công cao cường. Tiêu Lĩnh Vu nghe tiếng đã lâu bữa nay xin lãnh giáo.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- Tại hạ tin rằng Tiêu huynh quyết không sinh cường như kẻ thất phu.

Hắn nghiêm nét mặt lạnh lùng nói tiếp :

- Dù Tiêu huynh muốn động thủ cùng tại hạ thì việc đó hãy để về sau. Hiện giờ lệnh tôn và lệnh đường sống hay chết là ở trong tay tại hạ. Tại hạ chỉ vậy tay một cái là lập tức các vị bị loạn tiễn bắn chết.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu trông thấy song thân ngồi treo tòn ten lưng chừng trời, bao nhiêu hào khí lại mất hết. Chàng buồn rầu thở dài hỏi :

- Còn điều kiện gì nữa ? Đại trang chúa nói nốt đi !

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Thủ cấp chương môn phái Thiếu Lâm là đổi lấy tánh mạng cho lệnh tôn.

Một mạng đổi một mạng không có gì là hà khắc. Còn lệnh đường thì có phần giản dị lắm.

Tiêu Lĩnh Vu ráng kèm chế mỗi khích động trong lòng. Chàng hỏi :

- Đại trang chúa muốn sao ?

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách đáp :

- Giản dị lắm ! Giản dị lắm ! Chỉ cần Tiêu huynh lên núi Võ Đương một chuyến .

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng ngắt lời :

- Để giết Vô Vi đạo trưởng khiến cho môn hạ phái này trút mối hận thấu xương lên đầu tại hạ chứ gì ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiêu huynh vốn có ân tình với Vô Vi đạo trưởng, quyết họ chẳng dễ phòng, vậy Tiêu huynh chỉ cần nhân khi bất ý mà ngấm ngầm hạ độc thủ. Như vậy há chẳng dễ dàng lắm ư ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài không nói gì ?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói tiếp :

- Chúng ta nhất định cứ thế. Tiêu huynh lấy được thủ cấp Vô Vi đạo trưởng là tại hạ lập tức phóng thích lệnh đường. Lấy được đầu chương môn Thiếu Lâm là tại hạ buông tha lệnh tôn. Một lời đã nói quyết không canh cải.

Tiêu Lĩnh Vu sa lệ hỏi :

- Ngoài cách đó còn biện pháp nào chẳng ?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu cười đáp :

- Không còn cách nào khác nữa. Nhưng kỳ hạn có thể kéo dài từ trong ba tháng. Trong vòng ba tháng tại hạ đối xử tử tế với lệnh tôn cùng lệnh đường. Hắn nói câu này cố ý báo cho Tiêu Lĩnh Vu ngoài ba tháng mà chàng không lấy được thủ cấp chương môn phái Thiếu Lâm và Vô Vi đạo trưởng phái Võ Đương là hắn bắt đầu hành hạ song thân Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu biết nói nữa cũng vô ích liền cố dần lòng phần khích từ từ đứng dậy chấp tay nói :

- Hết kỳ hạn ba tháng tại hạ nhất định trở lại Bách Hoa Sơn Trang.

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Lệnh tôn cùng lệnh đường tuổi già sức yếu e rằng khó lòng chịu nổi cái đau khổ về thụ hình. Lần sau Tiêu huynh trở lại Bách Hoa Sơn Trang, tại hạ mong rằng đem theo hai cái thủ cấp của chương môn phái Thiếu Lâm và Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy mỗi câu nói của Thẩm Mộc Phong là một nhát kiếm đâm vào trước ngực. Toàn thân chấn động, chàng trở gót lão đảo bước đi.

Kim Lan, Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau rồi đứng dậy nói :

- Bọn nô tỳ xin cáo biệt.

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói :

- Hai vị cô nương nên ráng khuyên giải Tiêu huynh đừng để y phân uất mà thành bệnh, chẳng những đau khổ cho mình mà còn hại đến hai vị lão nhân gia.

Ngọc Lan nói :

- Xin đại trang chúa yên tâm. Bọn nô tỳ hết sức khuyên giải Tam gia.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Thế thì hay lắm ! Xin miễn cho tại hạ khỏi đưa chân.

Kim Lan, Ngọc Lan nghiêng mình thi lễ rồi trở gót chạy theo Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 74

Trong Đồng Rơm Có Người Nhảy Ra

Tiêu Lãnh Vu tức khí đầy ruột, đầu óc hoang mang. Chàng không phân biệt phương hướng, chạy càn chạy ẩu ra thẳng bờ sông mới dừng bước lại. Kim Lan cùng Ngọc Lan biết lòng chàng đang phiền não không dám nói gì chỉ lảo đảo theo sau. Khu bờ sông này rất đổi hoang lương. Trên sông không thấy một chiếc thuyền chài nào.

Tiêu rml VU nh~ìn giòng nước chảy cuộn cuộn, ngơ ngẩn xuất thần. Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm chàng không nói nửa lời.

Kim Lan khẽ bảo Ngọc Lan :

- Đường như thần trí Tam gia có vẻ mê loạn. Chúng ta phải tìm cách nào làm cho Tam gia tỉnh táo lại mới được.

Tiêu Lãnh Vu thở phào một cái quay lại nói :

- Ta vẫn không sao. Các cô bắt tất phải nhọc lòng.

Ngọc Lan chuyển động cặp mắt nói :

- Trước tình cảnh này, Tam gia phải dùng đại trí tuệ, đại định lực để đối phó với cục diện khó khăn. Mong rằng Tam gia ráng trấn tĩnh. Thời gian ba tháng không phải là ngắn ngủi, chắc thế nào cũng tìm được thượng sách để cứu thoát lão gia cùng phu nhân.

Tiêu Lãnh Vu khẽ thở dài nói :

- Ta đã xé bào đoạn tuyệt tình nghĩa với Thảm mộc Phong và Chu Triệu Long. Vậy từ nay các cô đừng kên ta bằng Tam gia nữa.

Kim Lan nói :

- Bọn nô tỳ gọi quen miệng rồi. Không kêu bằng Tam gia chẳng hiểu xưng hô cách nào cho phải ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Các cô cứ kêu thẳng tên ta là Tiêu Lãnh Vu quách.

Ngọc Lan lắc đầu nói :

- Bọn tỳ thiếp khi nào dám thế ?

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Chúng ta cùng người cả, làm gì có địa vị tôn ty. Kêu Tiêu Lãnh Vu sao lại không được ?

Kim Lan đáp :

- Kêu tên gọi họ thì bọn tỳ thiếp lớn mật đến đâu cũng không dám. Tiêu gia có lòng khoan dung thì bọn tỳ thiếp xin kêu bằng tướng công.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Các cô cứ tùy tiện kêu bằng gì cũng được.

Chàng từ từ ngồi xuống.

Ngọc Lan co đầu gối cất giọng ôn nhu :

- Tỳ thiếp chịu ơn lớn của tướng công. Ngày đêm lo nghĩ không có cách gì báo đáp . Nay lão gia cùng phu nhân bị hãm ở Bách Hoa Sơn Trang thiếu người săn sóc. Tỳ thiếp muốn trở về Bách Hoa Sơn Trang xin Thâm Mộc Phong cho săn sóc lão gia cùng phu nhân. Tướng công đã có Kim Lan tỷ tỷ chiếu cố. Thực không cần đến tỳ thiếp.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sao ? Cô muốn về Bách Hoa Sơn Trang ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Đúng thế ! Nô tỳ tình nguyện chiếu cố lão gia cùng phu nhân.

Tiêu Lĩnh vu nói :

- Cô nương bắt tất phải nghĩ nhiều cho nhọc lòng. Thâm Mộc Phong không chịu đâu.

Kim Lan nói :

- Tỳ thiếp bằng lòng để y phé bỏ võ công và nói là vâng lệnh Tam gia đến hầu hạ lão gia thì may ra y ưng thuận.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Không được đâu !

Bỗng nghe có tiếng cười ha hả cắt đứt câu nói của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu trông ra thấy một người toàn thân mặc áo đen thân mình gầy khẳng gầy kheo đứng xa chừng một trượng. Chính là Độc Thủ Dục Vương.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng tức giận nhảy vọt lại quát hỏi :

- Lão thân đến đây làm chi ? Phải chăng không muốn sống ?

Độc Thủ Dục Vương cười mát hỏi :

- Lão phu đến đây để tính một cuộc trao đổi với ông bạn được không ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Trao đổi chuyện gì ?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Ông bạn hẳn muốn cứu thoát lệnh tôn cùng lệnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu dịu giọng nói :

- Nếu các hạ cứu được song thân cho tại hạ thì tại hạ có chết cũng không đáng tiếc.

Độc Thủ Dục Vương cười mát hỏi :

- Ông bạn có biết hiện nay trên cõi đời này chỉ một mình lão phu là có thể cứu được iệnh tôn và lệnh đường không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hay lắm ! Các hạ cho biết điều kiện thế nào ?

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu không nói thì ông bạn cũng hiểu rồi mới phải ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có phải muốn lấy máu trong mình tại hạ để cứu trị cho lệnh ái ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Phải rồi. Có điều lần này lão phu điều chế cho ông bạn một ít thuốc bổ.

Một đặng lấy máu, một đặng uống thuốc bổ, thế là vừa cứu được mạng cho tiện nữ vừa không tổn hại đến tính mạng của ông bạn. Đồng thời lệnh tôn và lệnh đường cũng cứu ra được . Đây là một kế nhất cử tam đắc.

Ngọc Lan đột nhiên xen vào :

- Lão tiên bối ! Tiểu tỳ có mấy câu không nói ra thì trong lòng âm ức khó chịu.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Cô có điều gì thử nói nghe !

Ngọc Lan đáp :

- Dù cho lão tiên bối có cứu được Tiêu lão gia cùng Tiêu phu nhân một cách bình yên, nhưng bọn người Bách Hoa Sơn Trang lập tức sẽ mở cuộc điều tra...

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Chúng ta sẽ kiếm một nơi kín đáo để dấu người không cho họ tìm thấy.

Ngọc Lan nói :

- Ẩn lánh một thời gian thì còn được chứ lâu dài quyết không xong. Lão tiên bối giao đầu với Thảm Mộc Phong đã bao nhiêu năm chắc hiểu rõ tính cách y rồi.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Cái đó lão phu tự có biện pháp.

Kim Lan hỏi :

- Nếu cần máu để cứu mạng cho lệnh ái thì hà tất phải lấy huyết của Tam gia ? Tiểu tỳ tự nguyện đem huyết dịch toàn thân hiến cho lệnh ái được chăng ?

Kim Lan cũng nói theo :

- Tiểu tỳ cũng xin hiến máu.

Độc Thủ Dược Vương lắc đầu đáp :

- Nếu câu chuyện dễ dàng như vậy thì lão phu tìm cả chục người cũng được .

Kim Lan hỏi :

Nếu vậy thì chỉ có máu trong mình Tam gia mới được thôi ư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu tìm kiếm người mấy năm, coi cả muôn ngàn người mà chỉ có máu hai người chữa được mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu không nhịn được hỏi :

- Một người là tại hạ, còn người nữa là ai ?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Hiện giờ chỉ còn mình ông bạn, người kia chết mất rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Ai vậy ?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Có cho ông bạn hay cũng chẳng hề chi, nhưng ông bạn nhỏ tuổi lão phu nói ra ông bạn cũng không quen biết. Người đó là Khâu vân Cô.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy đau lòng. Chàng thở dài nói :

- Khâu Vân Cô ư ? Bà là một nhân vật nổi danh, tại hạ kính trọng vô cùng.

Độc Thủ Dục Vương háng dặng một tiếng rồi nói :

- Lão phu không thể chờ lâu được. Ông bạn có ưng chịu hay không thì quyết định mau đi !

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt kiên quyết đáp :

- Tại hạ chịu rồi, nhưng cần được thấy mặt song thân trước.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Dĩ nhiên là thế ! Vào khoảng canh ba đêm nay, chúng ta lại gặp nhau ở trong tòa hoang miếu hôm trước. Lão phu sẽ nói cho ông bạn hay về cách giải cứu lệnh tôn cùng lệnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm ! Vậy chúng ta cứ thế.

Độc Thủ Dục Vương xoay mình nhảy một cái ra xa hơn trượng, rồi lao đi như gió, chớp mắt đã mất hút.

Ngọc Lan nhìn bóng sau lưng Độc Thủ Dục Vương cho đến khi mất hút mới quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu thùng thảng hỏi :

- Tướng công ! Tướng công chịu để cho lão lấy huyết thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kẻ làm con mà không hết đạo hiếu đã là tội rồi. Huống chi song thân vì ta mà phiền lụy thì đừng nói lão chỉ lấy máu huyết trong người, dù ta có phải tan xương nát thịt để cứu song thân cũng không quản ngại...

Ngọc Lan nói :

- Độc Thủ Dục Vương không phải là con người tử tế...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Ta cũng biết thế. Nhưng lão muốn cứu mạng cho ái nữ chắc không thể giả dối được. Phụ tử tình thâm, việc này tưởng không nên quá lo xa.

Ngọc Lan hỏi :

- Nếu Độc Thủ Dục Vương lấy máu của tướng công cứu mạng cho ái nữ của lão xong rồi lại đem lão gia cùng phu nhân đưa trả vào Bách Hoa Sơn Trang thì tướng công chẳng mắc bẫy lão ư ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Khi đó dù ta không chết thì cũng đã mất hết võ công. Thảm Mộc Phong sở

dĩ cướp song thân ta chỉ vì mục đích lợi dụng ta. Một khi ta đã mất hết võ công, chắc hẳn chẳng giữ song thân ta làm gì nữa.

Ngọc Lan khẽ thở dài nói :

- Tướng công chỉ còn một hơi thở, Thảm Mộc Phong cũng chẳng chịu buông tha hai vị lão gia đâu. Dù tướng công mất hết võ công vẫn phải chịu khuất phục, so với hiện giờ còn tệ hại hơn. Người giang hồ hiểm trá vô cùng, tướng công đừng tưởng dùng tín nghĩa đối với họ mà được.

Tiêu Lãnh Vu dường như tỉnh ngộ hỏi :

- Theo ý cô thì làm thế nào ?

Ngọc Lan đáp :

Theo ý tiện tỳ thì lúc đến hội họp với Độc Thủ Dược Vương ở một nơi bí ẩn nào đó. Chúng ta ra tay giải cứu lão gia cùng phu nhân. Không hiểu tướng công tính sao ?

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Bình bất yểm trá, lừa gạt được chừng nào hay chừng nấy, có điều chúng ta dùng kế trá nguy với Độc Thủ Dược Vương, chẳng lẽ lão lại không phòng bị ?

Kim Lan nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Lực lượng của chúng ta quá ít, dù cứu được lão gia cùng phu nhân cũng khó lòng bảo vệ chu toàn.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Đúng thế ! Khi đó Thảm Mộc Phong sẽ đem toàn lực đuổi bắt chúng ta.

Ngọc Lan nói :

- Người lành tất được trời giúp. Tướng công không nên nghĩ nhiều.

Tiêu Lãnh Vu thở phào một cái nói :

- Người bị thương đã dặn chúng ta lúc mặt trời lặn sẽ trở lại tòa miếu hoang để gặp y. Một đảng Độc Thủ Dược Vương cũng ước hẹn đến toà miếu này vào lúc canh ba. Không ngờ toà miếu hoang lương đó lại có mối cơ duyên với Tiêu mỗ không cớ ra được.

Ngọc Lan đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói :

- Tướng công ! Chung quanh Bách Hoa Sơn Trang, chỗ nào cũng đặt trạm ngầm. Nhất cử nhất động của chúng ta đều bị theo dõi. Theo ý tiện thiếp thì chúng ta nên đi quanh một vòng rộng lớn để làm loạn tai mắt bọn chúng, sau đó sẽ tìm cách lên vào tòa phá miếu.

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Phải đấy ! Ta theo kế của cô nương.

Rồi chàng chuyên hướng đi về phía chính Nam.

Ba người chạy thật nhanh. Chỉ trong khoảnh khắc đã đi được mấy chục dặm.

Tiêu Lãnh Vu dừng bước đảo mắt nhìn quanh thấy lộn căn nhà gianh cô lập giữa miền hoang dã.

Ngọc Lan mỉm cười nói :

- Tướng công ! Chúng ta vào trong căn nhà gianh kia bồi dưỡng tinh thần một lúc. Tới đây bốn mặt đồng ruộng bát ngát có thể trông rõ cảnh vật trong vòng trăm trượng. Nếu Bách Hoa Sơn Trang đặt trạm ngầm là phát hiện ra ngay.

Kim Lan nói :

- Chúng ta chỉ cần cho hai trạm ngầm để ý tới, họ sẽ đưa tin giả ra ngoài là làm hỗn loạn được tai mắt của Đại trang chúa.

Ngọc Lan nói :

- Tiểu đệ cũng nghĩ thế.

Hai cô dần dần phấn khởi tâm thần rõ ra gan dạ.

Tiêu Linh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm :

- Hai cô này trước đối với Thảm Mộc Phong cực kỳ kính hãi mà bây giờ dường như các cô biến thành người khác.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bất giác chàng phải buột miệng hỏi :

- Tại sao lúc này hai cô mạnh dạn hơn nhiều.

Ngọc Lan mỉm cười nói :

- Tướng công lấy làm kỳ phải không ? .

Tiêu Linh Vu đáp :

- Các cô bị Thảm Mộc Phong uy hiếp lâu ngày, vẫn sợ hấn như một vị thần minh, sao bây giờ lại có gan dám đối chọi với hấn ?

Kim Lan giải thích :

- Cái đó là tỳ thiếp thông suốt được một điều.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Thông suốt điều chi ?

Ngọc Lan đáp :

- Kẻ sĩ chnl chết vì người tri kỷ. Tướng công đối đãi với bọn tỳ thiếp on thâm nghĩa trọng, nguyện hết lòng vì tam gia, dù tan xương nát thịt cũng không đáng tiếc . Chí nguyện này khiến cho bọn tỳ thiếp can đảm lên nhiều.

Tiêu Linh Vu nói :

- Té ra là thế.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã gần đến căn nhà gianh.

Căn nhà này rất hoang lương. Trong nhà chứa toàn rom rạ, ngoài ra không có vật gì khác.

Tiêu Linh Vu rảo bước tiến vào nhà rồi nói :

- Chỗ này được lắm ! Chúng ta ở đây bồi dưỡng tinh thần chờ đến lúc mặt trời lặn sẽ trở về miếu hoang.

Ngọc Lan xoay tay lại rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một cái. Cô chú ý nhìn vào đồng rom lớn tiếng hô :

- Mau chường mặt ra đi ! Không thì ta phóng hỏa.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày toan hỏi, bỗng thấy Ngọc Lan đưa mắt ra hiệu liền dừng lại không lên tiếng.

Kim Lan hắng giọng một tiếng nói :

- Tỷ tỷ ra đi ! Chúng ta đốt nhà lên cho hắn coi.

Hai cô một tung một hứng, dùng lời trá ngữ, nhưng trong động cơ vẫn không có động tĩnh gì.

Kim Lan trầm giọng nói :

- Muội muội đưa đá lửa đây ! Chúng ta đốt cả hai mặt.

Bỗng thấy đồng rơm bùng lên. Một tên tiểu khiêu hóa mình trần, đầu tóc bù xù nhảy ra. Gã đưa mắt nhìn hai cô rồi cười ha hả nói :

- Hay lắm ! Hai cô đã đánh lửa cho tiểu khiêu hóa này phải nhảy ra.

Ngọc Lan chuyển động mục quang ngắm nghía tiểu khiêu hóa từ đầu xuống gót chân, hỏi :

- Người là ai ?

Tiểu khiêu hóa cười nói :

- Những kẻ ăn xin như tiểu nhân thì đâu chả có ? Sao các cô phải kinh hãi ?

Ngọc Lan lạnh lùng đáp :

- Thân thủ người rất mau lẹ. Hiển nhiên là người trong võ lâm.

Tiểu khiêu hóa hỏi lại :

- Là người võ lâm thì sao ?

Kim Lan đột nhiên xen vào :

- Ta nghe nói trên chốn giang hồ có Cái Bang là một ban hội to lớn. Đệ tử trong bang đều ăn mặc như bọn khất cái mà tên nào võ công cũng cao cường.

Người có phải trong Cái Bang không ?

Tiểu khiêu hóa hỏi lại :

- Phải chăng cô là người trong Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng bàng quan không nói nửa lời.

Kim Lan, Ngọc Lan tuy được nghe nói nhiều chuyện giang hồ, nhưng hai cô ở trong Bách Hoa Sơn Trang ít khi ra ngoài nên trên thực tế chưa đủ kinh nghiệm. Hai cô nghe tiểu khiêu hóa hỏi lại liền đáp :

- Phải rồi ! Nhưng hiện giờ chúng ta không còn ở trong Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Tên tiểu khiêu hóa tuy láu lỉnh điêu ngoa nhưng cũng không hiểu. Gã ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy ?

Ngọc Lan đáp :

- Hiện giờ chúng ta đã thoát ly Bách Hoa Sơn Trang...

Cô chợt cảm thấy có điều không ổn liền hỏi lại :

- Người hỏi kỹ như vậy là có ý gì ?

Tiểu khiêu hóa cười đáp :

- Nếu cô có nói thực như vậy thì tại hạ kính mừng hai cô.

Kim Lan nói :

- Người hỏi điều gì bọn ta đã nói hết rồi. Vậy câu chúng ta hỏi người cũng nên nói đi !

Tiểu khiêu hóa đáp :

- Dù các vị là nhân vật ở Bách Hoa Sơn Trang, tại hạ cũng không sợ. Tại hạ đúng là người Cái Bang các vị thường nghe nói tới.

Tiêu Lĩnh Vu đã được Trang sơn Bồi cho hay, hơn trăm năm trước Cái Bang là một bang lớn đệ nhất võ lâm, đệ tử đông đúc. Khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang cao thủ rất nhiều, oai danh hơn cả các môn phái lớn, khác nào sao Bắc Đẩu, núi Thái Sơn trong võ lâm.

Nhưng từ ba chục năm nay, Cái Bang phát sinh biến cố, các vị trưởng lão tranh chấp ngôi Bang chúa, gây nên bi kịch tàn sát lẫn nhau. Bên thua lại đi cầu kết với cường địch ở ngoài, diễn ra những trường huyết chiến khùng khiếp. Mười tám vị trưởng lão Cái Bang bị thương vong hết sạch. Do đó những tuyệt kỹ trong bang thành ra thất truyền. Từ đấy trở đi uy danh sa sút, nhưng về phương diện nhân số, Cái Bang vẫn là một bang hội nhiều nhất võ lâm.

Ngọc Lan cả mừng nói :

- Ta được nghe danh Cái Bang từ lâu. Đệ tử bang này đều là hiệp sĩ trung nghĩa. Nay ta gặp được cũng là nhất hạnh.

Tiểu khiêu hóa tuy áo quần lam lũ, mặt mũi lem luot nhưng không dấu nổi tướng mạo thanh tú. Gã bị Ngọc Lan cho ăn bánh phính, bất giác nổi lên tròng cười khanh khách đáp :

- Cô nương quá khen mà thôi.

Ngọc Lan đột nhiên buông tiếng thở dài, quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu muốn nói lại thôi.

Nguyên cô chợt nghĩ tới có người Cái Bang giúp đỡ không chừng sẽ cứu thoát được song thân Tiêu Lĩnh Vu, nhưng cô cảm thấy việc này rất quan trọng.

Vạn nhất gã này trá hình đệ tử Cái Bang, hoặc đưa đề nghị ra gã không ưng chịu mà việc bí mật bị tiết lộ, nên cô dừng lại không nói nữa.

Tiểu khiêu hóa từ từ đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói :

- Tại hạ đã từng nghe thính danh của quý bang, nhưng chưa hiểu cách xưng hô huynh đài thế nào ?

Tiểu khiêu hóa đáp :

- Tiểu đệ là Bành Vân. Xin ông bạn cho biết đại danh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Bành Vân đột nhiên lấp loáng cặp mắt nói :

- Các hạ là Tam trang chúa Bách Hoa Sơn Trang. Tiểu khiêu hóa này được nghe đại danh đã lâu.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Hỡi ôi ! Hiện giờ tại hạ không phải là người của Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Bành Vân nói :

- Tiểu khiêu hóa đã được nghe tổng thủ lãnh bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám nói cho biết đại danh của tiểu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Mã Văn Phi hiện có ở gần đây không ?

Bành Vân đáp :

- Y ở một chỗ với mấy vị trưởng lão tệt bang.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ có việc mong được gặp mặt Mã tổng thủ lãnh, không hiểu Bành huynh có cho tại hạ địa chỉ được chăng ?

Bành Vân đáp :

- Hiện giờ y ở đâu thì tiểu đệ không hay, nhưng có thể tìm giúp Tiêu huynh được. Còn Mã tổng thủ lãnh có muốn tương hội với Tiêu huynh thì tiểu đệ chưa rõ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ chỉ mong Bành huynh thông tri cho Mã tổng thủ lãnh một tiếng là được. Còn y muốn gặp tại hạ hay không tùy y quyết định. .

Bành Vân nói :

- Được rồi . Trước khi mặt trời lặn, tiểu hóa tử sẽ có hồi âm cho Tiêu huynh. Tiêu Lĩnh Vu sức nhớ tới lời ước hẹn với người bị thương trong tòa hoang miếu liền hỏi :

- Đêm nay tiểu đệ có chút việc riêng. Vậy để trưa mai chúng ta sẽ gặp nhau ở đây có được chăng ?

Bành Vân trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Được rồi ! Chúng ta cứ thế...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nơi đây tạm nhường lại cho ba vị.

Dứt lời gã tung mình vọt đi chạy nhanh như cơn gió thoảng, chớp mắt đã mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu ngó tên tiểu khiêu hoá đi xa rồi mới quay lại hỏi Ngọc Lan :

- Tại sao cô biết có người ? .

Ngọc Lan mỉm cười giơ tay trở vào bên cửa đáp :

- Gã tiểu khiêu hóa này thích ăn uống quá.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo ngón tay trở thấy đồng xương gà cao hơn tấc vút ở

bên cửa sổ, bất giác khen ngợi :

- Cô nương thật là người tinh tế !

Ngọc Lan nói :

- Tướng công quá khen rồi !

Kim Lan đột nhiên xen vào :

- Người Cái Bang xuất hiện ở đây chắc có chuyện gì ?

Ngọc Lan đáp :

- Đại trang chúa tái xuất giang hồ là một vụ đồn đại khắp võ lâm. Y gây thù kết oán đã nhiều. Chuyên này lại quyết ý đi riêng một mình khiến cho người võ lâm thiên hạ phải chú ý, lục tục kéo đến để tra xét tình thế. Hỡi ôi ! E rằng những ngày gần đây sẽ xảy trường ác chiến kinh thiên động địa.

Kim Lan nói :

- Vậy chúng ta mượn cơ hội này liên thủ với anh hùng thiên hạ...

Ngọc Lan lắc đầu ngắt lời :

- Không được.

Kim Lan hỏi :

- Tại sao vậy ?

Ngọc Lan đáp :

- Trước khi chưa cứu được lão gia cùng phu nhân, chúng ta không nên xung đột thẳng vào mặt với người Bách Hoa sơn trang. Tướng công bản lãnh cao thâm trong lúc chiến đấu e rằng khó lòng giữ khỏi chuyện giết người. Nếu Thảm Mộc Phong phản nộ quá chừng, e rằng hấn gia hại đến hai vị lão nhân gia .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 75

Trong Miếu Hoang Anh Vũ Đưa Tin

Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài từ từ cất bước đến góc căn nhà xếp bằng nói :

- Đêm nay chúng ta hội kiến với người kia tình hình thế nào khó mà liệu trước được . Vậy ta nhân cơ hội này điều dưỡng một lúc để tăng cường thể lực .

- Ngọc Lan đáp :

- Tướng công yên tâm tọa tức . Tỳ thiếp xin coi chừng.

Nên biết Tiêu Lĩnh Vu nội công tăng tiến rất nhiều , nhưng chàng đang ở thời kỳ mỗi ngày cần tọa tức một lúc không thể khiếm khuyết được. Hễ chàng ngồi xuống là tiến vào tình trạng quên mình rất mau chóng.

Ngọc Lan tay cầm trường kiếm bước ra khỏi nhà gianh .

Cô đi hết một vòng rồi trở vào khẽ bảo Kim Lan :

- Bốn mặt căn nhà này bao la bát ngát thủ thế rất lợi . Tỷ tỷ cũng điều dưỡng một lúc đi . Một mình tiểu muội canh chừng cũng đủ.

Kim Lan đáp :

- Hay lắm sau một giờ muội muội kêu ta dậy để thay thế .

Cô nói rồi vào góc nhà ngồi xếp bằng vận khí điều hoà hơi thở.

Trong căn nhà gianh hoang lương chỉ có một mình Ngọc Lan tỉnh táo tay cầm trường kiếm , cô dùng cả tài lẫn sức vào việc phòng thủ.

Đột nhiên có tiếng bánh xe lộc cộc vang lên từ xa vọng lại rồi tới gần .

Ngọc Lan nghĩ thầm :

- Người sắp đến đây chẳng hiểu là thù hay bạn . Là bạn chẳng nói làm chi, nếu là thù thì ta phải chuẩn bị thức tỉnh hại người kia đây.

Cô đứng rón rén đến bên cửa thò đầu nhìn ra, quả nhiên cỗ xe ngựa đang bon bon chạy tới .

Ở giữa nơi hoang dã mà cỗ xe chạy tới đột ngột dĩ nhiên chẳng phải là chuyện thông thường.

Ngọc Lan toan quay vào đánh thức Kim Lan, đột nhiên vòm xe vén lên , cô nhìn rõ một người đàn bà nhan sắc kiều mỹ , mặc võ phục màu trắng . Trước ngựa thêu bông hoa vàng .

Bỗng nghe phụ nhân cười khanh khách hỏi :

- Tam trang chúa có ở đây không ?

Miệng mụ hỏi mà người mụ cứ đi thẳng vào nhà .

Người mới đến chính là Kim Hoa phụ nhân một nhân vật đầy mình dấu vết kịch độc.

Ngọc Lan tự biết không thể ngăn cản mụ được cố ý cất cao giọng lên chào lại Phụ nhân mạnh giỏi a ?

Cô nói lớn để đánh thức Tiêu Linh Vu và Kim Lan.

Kim Hoa phụ nhân lướt vào nhà nhanh như cơn gió thoảng.

Tiêu Linh Vu nghe những tiếng kinh động đã đứng dậy nhắm ngấm phòng bị .

Kim Lan cũng được tiếng hô của Ngọc Lan làm cho tỉnh lại, thì chạy ra đứng chắn cửa song song với Ngọc Lan.

Hai cô đã nhắm ngấm tính toán : Nếu Kim Hoa phụ nhân vạn nhất mà xảy ra cuộc động thủ với Tiêu Linh Vu thì hai cô đứng ở ngoài cửa vừa chẹn đường rút lui của địch vừa có thể cứu ứng Tiêu gia một cách mau chóng.

Kim Hoa phụ nhân giờ tay lên vuốt lại món tóc bơ phờ, cười nói :

- May mà Tam trang chúa chưa đi xa.

Tiêu Linh Vũ đối với Kim Hoa phụ nhân vừa có ý sợ sệt vừa có lòng chán ghét, liền hỏi :

- Tại sao phu nhân lại nói như vậy ?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Tiểu huynh đệ ! Câu chuyện giản dị như vậy mà tiểu huynh đệ cũng không nghĩ ra ư ? Nếu tiểu huynh đệ đi xa rồi thì làm sao ta kiếm thấy một cách dễ dàng .

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Phu nhân kiếm tại hạ có điều chi dạy bảo.

Kim Hoa phu nhân quay lại ngó hai cô hỏi :

- Hai con nha đầu này có thể tin được chăng ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Hai cô đó cũng theo tại hạ phản bội Bách Hoa Sơn Trang.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói :

- Tiểu huynh đệ khó nói lắm ! Biết người, biết mặt, biết lòng làm sao ? Tiểu huynh đệ lấy gì bảo chúng không phải là gian tế của Phàm Mộc Phong phái đi theo dõi tiểu huynh đệ .

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tại hạ tự tin mình không thể lầm lộn trong vụ này. Phu nhân bất tất phải quan tâm.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Hay lắm , chúng ta không nói đến chuyện đó nữa . Tiểu huynh đệ cho biết hành tung của tiểu huynh đệ từ đây ra sao ?

Tiêu Linh Vu hững hờ đáp :

- Bốn bề là nhà , không nơi nhất định.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Tiểu huynh đệ cho rằng Thảm Mộc Phong buông tha mình ư ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tại hạ không sợ hấn.

Kim Hoa phu nhân cười hỏi :

- Đừng mạnh miệng nữa , tiểu huynh đệ đã chẳng nhận lời với hấn đi giết chương môn phương trượng chùa Thiếu Lâm là gì ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Thảm Mộc Phong là kẻ dê hèn vô sĩ , Hấn bắt song thân tại hạ làm con tin rồi bức bách tại hạ đi hạ sát chương môn phương trượng chùa Thiếu Lâm.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Phái Thiếu Lâm trước nay tuy được giới võ lâm Trung Nguyên coi như núi Thái Sơn , sao bắc đầu. Cách phòng bị rất uy nghiêm vậy mà tiểu huynh đệ toan lấy sức một người đi hạ sát chương môn phương trượng của họ .

Tiêu Linh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Việc này tuy muôn vàn khó khăn nhưng tại hạ cũng chẳng thể nào không làm được.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên lộ vẻ nghiêm nghị nói :

- Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ cho là sau khi giết được phương trượng chùa Thiếu Lâm , Thảm Mộc Phong sẽ buông tha cho lệnh tôn và lệnh đường thật chăng ?

Tiêu Lãnh Vu ngơ ngác đáp :

- Thảm Mộc Phong là con người xảo quyệt . Đến lúc bấy giờ hắn có giở quẻ hay không khó mà đoán được .

Kim Hoa phu nhân đột nhiên ngửa mặt lên cười khanh khách hồi lâu không ngớt.

Tiêu Lãnh Vu thấy mặt cười tức quá quát hỏi :

- Phu nhân cười gì vậy ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ta cười tiểu huynh đệ bị Phảm Mộc Phong làm cho muôn đắng ngàn cay mà vẫn chưa hiểu ý hắn một tý gì . Dù tiểu huynh đệ có giết hết sư sãi chùa Thiếu Lâm , hắn cũng không tha lệnh tôn và lệnh đường đâu .

Tiêu Lãnh Vu hỏi : .

- Tại sao vậy ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Vì trong võ lâm có tám môn phái lớn và không biết bao nhiêu cao thủ đối nghịch với hắn . Bản lĩnh tiểu huynh đệ càng cao thâm , võ công tiểu huynh đệ càng siêu quần, hắn càng giữ chặt lệnh tôn và lệnh đường không chịu buông tha. Nhưng hai bên đã không đồng đạo chẳng thể mưu sự với nhau mãi được , chung qui vẫn không tránh khỏi một phen liều mạng. Hiện nay hắn đã quàng lên đầu tiểu huynh đệ một thứ gông cùm vô hình để kiềm chế thì khi nào hắn chịu tháo ra một cách dễ dàng.

Tiêu Lãnh Vu thấy mặt giải thích đầy đủ lý lẽ, bất giác chàng buồn rầu thở dài nói :

- Lời phán đoán của phu nhân quả đã không lầm.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười nói :

- Từ ngày chúng ta quen biết nhau , đây là lần đầu tiên tiểu huynh đệ ngỏ lời tán dương ta.

Tiêu Lãnh Vu ngừng đầu lên cặp mắt long lanh ngẩn lệ , chàng thở dài nói :

- Tiêu Lãnh Vu nay đã chẳng giữ tròn hiếu đạo lại còn làm cho song thân phải phiền lụy thì dù muôn thác cũng không đủ để chuộc tội.

Kim Hoa phu nhân khuyên giải :

- Tiểu huynh đệ không nên nóng nảy, còn may ở chỗ Phảm Mộc Phong chưa hành hạ lệnh tôn và lệnh đường . Chúng ta có đủ thì giờ cứu hai vị thoát khỏi nơi hang cộp .

Tiêu Lãnh Vu sững sốt hỏi :

- Sao phu nhân lại có lòng tốt muốn giúp tại hạ vậy ?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Trời sinh ta bản tính quái đản . Người nào càng chán ghét ta càng muốn giúp họ cho đến khi nào họ không chán ghét nữa mới thôi .

Tuy chỉ là một lời nói đùa nhưng Tiêu Lĩnh Vu nghe rõ thanh âm có ẩn dấu một mối thâm lương vô hạn.

Kim Lan và Ngọc Lan đột nhiên nghiêng mình thi lễ nói :

- Nếu phu nhân chịu giúp Tiêu tướng công cứu sống được lão gia cùng phu nhân thì ân đức này tất nhiên tướng công suốt đời ghi nhớ.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói :

- Ta không cần y cảm kích , các người cố mà chiêu cố cho y , chớ làm việc hồ đồ . Ta đi đây !

Dứt lời mục trở gót băng mình vọt ra ngoài cửa.

Lúc Kim Hoa phu nhân vọt đi , Tiêu Lĩnh Vu trông thấy dường như mục nhỏ hai giọt lệ.

Tiếng bánh xe lọc cọc lại vang lên chạy bon bon trong cõi hồng trần .

Ngọc Lan ngơ ngẩn nhìn bóng xe chạy , buông tiếng thở dài nói :

- Nếu Kim Hoa phu nhân nói thật thì bà không phải là người tồi bại.

Kim Lan ngơ ngẩn nói :

- Đáng tiếc là chưa được phu nhân ước hẹn ngày tái hội. Từ đây ta muốn tìm bà thật khó lòng.

Ngọc Lan nói :

- Cái đó không cần . Chúng ta dừng chân chỗ nào cũng không thoát khỏi tai mắt của Bách Hoa Sơn Trang . Bà ta còn ở Bách Hoa Sơn Trang là biết ngay mình ở đâu.

Kim Lan quay lại nhìn Ngọc Lan khẽ nói :

- Xem chừng những ngày gần đây Bách Hoa Sơn Trang sẽ xảy ra biến cố .Thẩm Mộc Phong tái xuất giang hồ khiến người võ lâm phải quan tâm .

Ngọc Lan lắc đầu nói :

- Hiện giờ chung quanh Bách Hoa Sơn Trang e rằng đã đầy tay cao thủ võ lâm .

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói .

- Các cô cũng cần nghỉ ngơi một lúc để bồi dưỡng tinh thần. Không biết lúc nào chúng ta sẽ gặp một trường ác đấu.

Chàng nói xong lại ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Ngọc Lan và Kim Lan đưa mắt nhìn nhau nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi sóng vai ngồi vận khí điều dưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lo nghĩ nhiều điểm . Trong lúc nhất thời không sao nhập định được . Chàng ngừng đầu nhìn hai cô dường như đã nhập thần, liền rón rén đứng dậy, mục quang chàng chuyển đến bức rèm cỏ phía sau cửa sổ thấy hơi lay động.

Tuy chàng chưa ra đời lâu ngày nhưng đã trải qua nhiều phen nguy hiểm khiến chàng hiểu hết chốn giang hồ trá nguy khôn lường nên cũng tăng thêm phần lịch duyệt.

Chàng thấy rèm cỏ vẫn tung lên như bị gió thổi . Chàng liền tìm một phương vị thuận tiện ngồi xuống, cặp mắt hé mở ngấm ngấm theo dõi .

Sau một lúc bức rèm cỏ hạ xuống rồi yên lặng.

Lần sau bức rèm mở rộng hơn . Tiêu Lĩnh Vu biết bên ngoài có người lay động . Chàng động tâm ngấm ngấm lấy chiếc bao tay làm bằng da con giao long đeo vào . Chàng tự nhủ :

- Ta phải coi xem nhân vật này là ai ?

Nhưng chàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích .

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà , tấm rèm cỏ đột nhiên dương cao lên . Cặp mắt lấp lánh , nét mặt trang nghiêm từ từ thò vào.

Gương mặt này Tiêu Lĩnh Vu trông rất quen , chàng vừa ngó thấy liền nhận ra là thiếu nữ áo xanh mà chàng đã gặp trong tiểu lâu thành Quý Châu.

Chàng nghĩ thầm :

- Cô này vẫn đi kèm Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính. Cô đã xuất hiện nơi này , tất nhiên Đoan Mộc Chính cũng quanh quần chốn này.

Trong lòng suy chuyển ý nghĩ , người chàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Cặp mắt trong sáng ẩn hiện sát khí lạnh lùng nhìn vào .

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới ngày trước ở trên lầu lầu cô toan đâm chết Chu Triệu Long rồi bị chàng ngăn cản khiến cho việc cô sắp thành mà hỏng, nên cô hận chàng cũng đáng.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ thì gương mặt trắng trẻo thò đầu vào trong cửa sổ đã từ từ rút ra.

Tiếp theo cổ tay trắng trẻo dơ lên . Ánh ngân quang lấp lánh bay qua cửa sổ thẳng tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay mặt ra đón lấy mũi ám khí , chú ý nhìn lại thì ra một mũi ngân thoa bé nhỏ . Đầu mũi ngân thoa lấp lánh ánh xanh lè , hiển nhiên tẩm thuốc cực độc. Chàng tự nhủ :

- May mà mình đã đề phòng đeo bao tay vào rồi.

Tiện tay chàng bỏ mũi ngân thoa ra phía sau rồi vẫn ngồi yên không nhúc nhích .

Chàng thấy cặp mắt đầy vẻ cừu hận lại xuất hiện trên cửa sổ , trợn lên nhìn chàng một lúc rồi ngó sang hai ả nữ tỳ.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Cô căm hận ta ngấm hạ độc thủ bằng ám khí tối chết độc thì phải rồi .

Nhưng đối với hai người không có liên quan gì mà cũng ám toán thì không thể tha thứ được.

Lại thấy cặp mắt từ từ di chuyển. Tấm rèm cỏ vén lên bỗng hạ xuống. Hiện

nhiên thiếu nữ áo xanh không muốn ám toán Kim Lan và Ngọc Lan.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nghỉ bụng :

- Cô hạ tám rèm cô xuống bỏ đi, phải chăng cô tưởng ta đã trúng độc chết rồi ? Cô này ân oán phân minh không thù hận lây đến nhị tỳ, đủ tỏ con người lỗi lạc.

Chàng lại tự hỏi :

- Có điều trong người ta không một vết thương lại vẫn ngồi yên không nhúc nhích , chẳng lẽ cô không nhìn thấy khía cạnh sơ hở này ư ?

Chàng nghĩ lui nghĩ tới mà không hiểu được tại sao thiếu nữ áo xanh lại sợ sót đến thế.

Sau một lúc Ngọc Lan và Kim Lan tỉnh táo lại . Hai cô điều dưỡng xong tâm thần khoan khoái .

Tiêu Lĩnh Vu chưa nói chuyện vừa xảy ra cho hai cô nghe . Chàng cất mũi thoa độc đi .

Ngọc Lan chuyển động tám lưng liễu cười hỏi :

- Tướng công có đói bụng không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Không đói .

Ngọc Lan mở cửa ra trông chiều trời nói :

- Vùng thái dương sắp xuống núi rồi , chỉ còn khoảng nửa giờ nữa là trời tối , chúng ta nên đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói :

- Ừ thì đi ! Chúng ta đến xem người nằm trong quan tài xem y còn sống không ?

Ba người ra khỏi căn nhà gianh , chạy thẳng tới tòa hoang miếu.

Đoạn đường này khoảng hai chục dặm chỉ trong khoảng khắc là đến nơi .

Tiêu Lĩnh Vu vào thẳng hậu điện đến sương phòng đặt quan tài mở nắp lên coi thì quan tài trống không . Người bị thương không biết đi đâu .

Ngọc Lan khẽ nói :

- Y gạt ta rồi .

Kim Lan nói :

- Y bị thương rất nặng chưa đi xa được không chừng còn ẩn trong toà phá miếu này.

Tiêu Lĩnh Vũ nói :

- Y chẳng cần gạt chúng ta mà cũng không trốn lánh làm gì ? Hoặc giả y được đồng bọn cứu thoát đưa đi nơi khác hay y ngộ hại chết rồi.. ?

Chàng chưa dứt lời bỗng có tiếng chim vỗ cánh trên không lưng trời lảng vảng một con anh vũ bay tới .

Con chim bay liệng mấy vòng trên không dường như để điều tra những người trong nhà này . Sau một lúc nó đậu xuống vai Tiêu Lĩnh Vu há mỏ

cho mảnh giấy trắng rớt xuống .

Tiêu Lĩnh Vu nhặt mảnh giấy lên thấy viết mấy hàng chữ như sau :

- Nhận được tin của Anh Vũ thì đến gặp lão phu.

Cuối thư không thụ danh. .

Ngọc Lan hỏi :

- Trong thư viết gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Họ yêu cầu chúng ta theo con anh vũ đến hội diện .

Kim Lan hỏi :

- Tướng công có đi không ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Xem chừng họ không có ác ý , có đi cũng chẳng sao .

Chàng giơ tay lên vỗ vào con anh vũ nói :

- Chúng ta không hiểu tiếng chim chẳng có cách nào cảm ơn người được .

Phiền người dẫn đường cho chúng ta .

Con anh vũ vỗ cánh bay lên lượn quanh nhà một vòng rồi mới từ từ vọt ra ngoài .

Ngọc Lan nhìn con anh vũ nói :

- Nó bay đi rất thông thả dường như để chờ chúng ta . Có lẽ nó hiểu tiếng người .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta đi nhanh lên một chút.

Rồi chàng gia tăng cước lực chạy theo con anh vũ.

Lạ thay ba người chạy nhanh con Anh Vũ cũng bay nhanh.

Ba người chạy theo con Anh Vũ quên cả phương hướng . Đi chừng bảy, tám dặm thì đến trước một toà nông xá. .

Bỗng thấy con Anh Vũ cụp cánh bay vào nhà .

Tiêu Lĩnh Vu toan tiến lại gõ cửa thì đột nhiên một tiếng kệt vang lên, hai cánh cửa mở rộng .

Hai đại hán tay cầm quỉ đầu đao xông ra chắn trước cửa sảnh đường, khẽ hỏi :

- Ba vị kiếm ai ?

Tiêu Lĩnh Vu cầm mảnh giấy đưa ra đáp :

- Chúng tôi được con Anh Vũ đưa đến đây. Chẳng hiểu có khỏi làm lộn không ?

Bỗng thấy thanh âm trong trẻo vọng ra :

- Đúng rồi , mời ba vị vào đi !

Hai đại hán nghiêng mình nhường lối :

- Xin mời ba vị

Tiêu Lĩnh Vu đi trước hiên ngang tiến vào.

Lúc này trời đã về đêm trong nhà tối đen , giờ bàn tay không trông rõ ngón.
Ngọc Lan rất lấy làm kỳ , nghĩ thầm :

- Tại sao bọn chúng lại khép cửa lại . Trong nhà tối đen không hiểu họ mai phục nhiều người hay ít ?

Thanh âm trong trẻo vọng lên :

- Ba vị có thấy đường không ?

Tiêu Linh Vu ngấm ngấm vận nội lực , miệng chàng đáp :

- Có thể trông được . Phiền cô dẫn đường cho.

Chàng chú ý nhìn ra thấy bóng một cô gái đứng ngoài xa chừng sáu bảy bước.

Thanh âm thiếu nữ lại vang lên :

- Ba vị hãy đi theo ta.

Rồi nàng trở gót đi về phía trước.

Tiêu Linh Vu nhìn bóng sau lưng thiếu nữ cất bước ra đi , Kim Lan, Ngọc Lan đi theo sau chàng.

Thiếu nữ xuyên qua mấy lớp nhà rồi mở cửa hậu chạy vào con đường nhỏ hoang lương.

Tiêu Linh Vu ngửa mặt trông sao trên trời nghĩ bụng :

- Người này ..

Chàng còn đang ngẫm nghĩ ,bỗng thấy thiếu nữ ngừng bước lại nói :

- Đến nơi rồi phiền ba vị chờ một chút.

Tiêu Linh Vu tức giận nghĩ thầm :

- Hừ ! Không hiểu họ muốn giờ trò gì ? nếu mình biết trước họ khệnh khạng như thế này thì chẳng thềm đi nữa cho xong.

Nhưng ngoài miệng chàng đáp :

- Cô nương cứ tùy tiện , không hề chi .

Ngọc Lan là người cẩn thận tinh tế. Đột nhiên cô phát giác thiếu nữ dẫn đường vẫn có ý né tránh không cho nhìn mặt.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng cô không nói ra, sau cô không nhin được liền đi quanh đến trước mặt thiếu nữ để coi tướng mạo.

Không ngờ thiếu nữ cảnh giác rất mau, Ngọc Lan vừa cất bước nàng đã biết rồi , nàng liền nghiêng người đi không để Ngọc Lan thấy mặt. Đồng thời nàng lạnh lùng cất tiếng :

- Ba người hãy ở nguyên chỗ . Đừng chạy loạn lên .

Đoạn nàng nhún mình vọt ra xa hơn trượng .

Tiêu Linh Vu khen thầm :

- Khinh công cô này khá thật.

Bóng thiếu nữ lấp loáng hai cái liền rồi mất hút vào trong đêm tối .

Ngọc Lan thấy thiếu nữ đi xa rồi quay lại nhìn Tiêu Linh Vu hỏi :

- Tướng công ! Tướng công có hoài nghi gì không ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Phải rồi ! Cô nương nhắc tới khiến cho ta nhớ lại mấy lần đáng lý thiếu nữ chạm mặt bọn ta mà cố ý né tránh.

Kim Lan nói :

- Có khi vì mặt y khó coi không muốn để ta nhìn thấy.

Ngọc Lan nói :

- Tiểu muội cũng mong như vậy , đừng có nguyên nhân nào khác là hay.

Tiêu Linh Vu trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Ta e rằng không phải chuyện giản dị .

Ngọc Lan nói :

- Tỳ thiếp nghi ngờ hẳn quen biết mà không dám chạm mặt chúng ta sợ chúng ta nhận ra.

Tiêu Linh Vu gật đầu đáp :

- Có thể như vậy.

Chàng sờ chiếc ngân thoa trong bọc nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ lại là thị ?

Sau chàng lại nghĩ tới thiếu nữ áo xanh thường đi cùng với Bát Thủ thần Long Đoan Mộc Chính . Chàng lẩm bẩm :

- Nhưng người bị thương kia lại không phải là Đoan Mộc Chính ...

Tiêu Linh Vu còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe thanh âm thiếu nữ vọng lại :

- Mời ba vị qua bên này.

Tiêu Linh Vu ngừng đầu trông ra thấy thân hình thiếu nữ đứng xa ngoài hai trượng. Sắc đêm mờ mờ, tuy chàng mục lực hơn người mà cũng chỉ phảng phất nhìn thấy thân hình chứ không tài nào coi rõ diện mạo được.

Ngọc Lan trong dạ hoài nghi , nghe tiếng thiếu nữ lập tức chạy đến trước mặt .

Ngờ đâu đối phương đã liệu trước Ngọc Lan còn cách xa hơn trượng thiếu nữ đã trở gót nói :

- Xin miễn thứ cho tiểu muội đi trước dẫn đường.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 76

Vật báu trao cho người lạ mặt

Tiêu Lĩnh Vu và Kim Lan chạy theo sau Ngọc Lan .

Thiếu nữ kia đã xoay mình đi xa bốn năm thước .

Ba người theo sau nàng đi chừng nửa dặm đến một tòa trạch viện cao lớn .

Bỗng thấy thiếu nữ giơ tay lên đẩy cửa ra nói :

- Mời ba vị tiến vào .

Nàng vừa nói vừa xuyên qua cửa và đi rất mau khiến bọn Tiêu Lĩnh Vu không có thì giờ để nhận hình thể trong tòa trạch viện này .

Lại xuyên qua hai tầng đình viện rồi chuyển vào một cái sân rộng.

Tiêu Lĩnh Vu nhờ ánh sao mờ mờ nhìn thấy thiếu nữ dẫn đường mặc áo màu lam .

Thiếu nữ áo lam đi thẳng tới trước một tofa nhà ngói cao lớn rồi dừng lại nói:

- Mời ba vị tiến vào . Nàng đẩy cửa tự mình vào trước.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu lúc nào cũng chỉ muốn nhìn mặt thiếu nữ mà không sao ngó thấy được.

Kim Lan nghiêng mình vọt lên trước Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tỳ thiếp xin dẫn đường.

Rồi cô theo sau thiếu nữ áo lam đi vào .

Tiêu Lĩnh Vu biết Kim Lan sợ trong nhà ngấm ngấm bố trí mai phục nên cô tranh vào trước để nếu có người tập kích thì cô chịu đòn trước để chàng có thì giờ chuẩn bị cự địch.

Bỗng thấy ánh lửa lập lòe, trong nhà có thắp đèn nến.

Một người mặc áo vàng, đầu quấn khăn trắng ngồi trên một cái giường gỗ tựa lưng vào vách.

Một đồng tử áo xanh đứng trước giường lưng đeo bảo kiếm tay cầm đèn nến.

Bỗng nghe người áo vàng thở dài nói :

- Xin ba vị nguyên lượng cho . Vì sự an toàn của lão phu mà bọn chúng phải bày ra nhiều nghi trận làm phiền cho các vị .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không dám ! Không dám ! Thương thế của huynh đài đã khỏi chưa ?

Người kia đáp :

- Đa tạ tiểu bằng hữu có dạ quan hoài . Thương thế lão phu đã khá nhiều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu bọn tại hạ sớm biết huynh đài được người cứu ra khỏi tòa phá miếu thì bọn tại hạ không đến đây phó ước nữa.

Người áo vàng nói :

- Tiểu huynh đệ thủ tín như vậy, lão phu không để đi chuyến này phải uống công . Lão phu có một vài vật trân trọng kính tặng.

Tiêu Lãnh Vu lạnh lùng cười nhạt nói :

- Bọn tại hạ chỉ muốn trợ giúp huynh đài còn báu vật trao tặng thì bọn tại hạ không dám lãnh thụ ...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bọn tại hạ còn có việc gấp không thể ở lại lâu được . Vậy xin cáo biệt.

Đoạn chàng trở gót cất bước .

- Người áo vàng gọi giục lại :

- Tiểu huynh đệ hãy lưu bộ .

Tiêu Lãnh Vu dừng bước quay lại hỏi :

- Các hạ còn điều chi dạy bảo ?

Người áo vàng đáp :

- Không phải lão phu có ý làm nhọc lòng các vị.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Chút việc nhỏ nhất này huynh đài bắt tất phải để tâm.

Người áo vàng thủng thẳng hỏi :

- Cách xưng hô tiểu bằng hữu thế nào ?

- Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lãnh Vu.

Người áo vàng đột nhiên dường như bị đánh một đòn nặng. Toàn thân lão run lên hỏi :

- Huynh đài là người ở Bách Hoa Sơn Trang ư ?

Tiêu Lãnh Vu khẽ buông tiếng thở dài đáp :

- Hai bữa trước đây , tại hạ còn làm Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang nhưng bây giờ đã trở thành đại địch của Bách Hoa Sơn Trang rồi .

Người áo vàng hỏi :

- Huynh đài nói vậy là nghĩa làm sao ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Nguyên nhân này một lời không thể nói hết được . Có điều tại hạ đã nói sự thực .

Người áo vàng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bất luận các hạ có phải là người ở Bách Hoa Sơn Trang hay không nhưng ít ra cũng là một bậc quân tử thủ tín .

Lão ngừng lại một lúc rồi khẽ bảo đồng tử :

- Người cầm cái bọc ở dưới gối này trao cho Tiêu huynh .

Đồng tử dạ một tiếng rồi lật gối lên lấy một cái bọc vải đưa cho Tiêu Lãnh

Vu.

Tiêu Lĩnh Vu chăm chú nhìn cái bọc đó đựng gì không ?

Người áo vàng từ từ nhắm mắt lại rồi dựa vào vách giục :

- Mau đón tiếp lấy cái bọc , lão phu cảm thấy không thể chống nổi nữa rồi, cần phải nghỉ ngơi.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy cái bọc sắc vàng nhấc lên coi thì thấy không nặng lắm.

Chàng toan mở ra xem thì đột nhiên lão áo vàng cất giọng trầm trầm nói :

- Đừng mở ra ! đi mau đi !

Tiêu Lĩnh Vu dừng tay lại đáp :

- Cung kính không bằng tuân mệnh ...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Huynh đài có thể cho biết họ tên được chăng ?

Người áo vàng đáp :

- Không cần ! Sau này tiểu bằng hữu tự nhiên sẽ biết. Bây giờ ba vị đi lên !

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói :

- Huynh đài hãy cẩn trọng ! Rồi xoay mình rảo bước ra khỏi căn nhà.

Kim Lan, Ngọc Lan theo sau Tiêu Lĩnh Vu.

Ba người mới ra khỏi nhà hơn trượng thì đèn lửa trong nhà đã tắt phụt.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài và nói :

- Người này rất là thần bí .

Bỗng nghe thanh âm trầm trầm vọng lại :

- Mời ba vị qua bên này.

Tiêu Lĩnh Vu lắng tai nghe hình như là khẩu âm của thiếu nữ áo lam vừa dẫn đường lúc nãy. Chàng quay lại nhìn Kim Lan một cái rồi nói :

- Vụ này rất cổ quái . Người áo vàng bị thương dường như địa vị khá cao nhưng tựa hồ đã mất tự do , bị người coi sóc ráo riết.

Ngọc Lan đáp :

- Đúng thế ! Chúng ta qua bên kia coi .

Ba người đi về phía phát ra thanh âm được chừng bốn , năm trượng quả thấy một phụ nữ tóc dài rũ xuống vai đứng ở dưới ánh sao .

Ngọn gió đêm thổi bay mớ tóc cùng làn áo phụ nhân .

Ngọc Lan nhìn Kim Lan khẽ nói :

- Người này không giống vị cô nương vừa dẫn đường.

Tiêu Lĩnh Vu đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Phải chăng cô nương vừa hô bọn tại hạ ?

Phụ nhân áo lam xòa tóc vẫn đứng xoay lưng về phía ba người lạnh lùng nói :

- Hãy kêu ta bằng phụ nhân .

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi :

- Phu nhân ư ?

Phụ nhân áo lam đáp :

- Phải rồi ! Kêu ta bằng phu nhân.

Tiêu Lãnh Vu lại hỏi :

- Phu nhân kêu tại hạ có điều chi dạy bảo ?

Phụ nhân áo lam hỏi :

- Các người đã gặp y rồi chứ ?

Tiêu Lãnh Vu trầm nghĩ :

- Mụ này nấp tránh ra về thần bí không hiểu có dụng ý gì ?

Chàng liền hỏi lại :

- Chẳng hay phu nhân muốn nói người áo vàng ?

Phụ nhân áo lam đáp :

- Đúng thế . Y là trượng phu của ta.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Uả ! té ra là ..

Chàng chợt nhớ tới mình chưa biết họ tên người áo vàng nên mới nói nữa câu rồi dừng lại.

Phụ nhân áo lam hỏi :

- Trượng phu ta có cái gì đưa cho người ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Lão gia giao cho tại hạ một cái bọc vải vàng.

Phụ nhân áo lam nói :

- Người bỏ cái bọc đó xuống đất rồi ra đi tự nhiên .

Tiêu Lãnh Vu ngó lại cái bọc vải vàng , rồi theo lời phụ nhân đặt cái bọc xuống đất.

Chàng nghĩ thầm :

- Họ là vợ chồng thì ta trả lại vợ cũng được.

Chàng toan quay mình cất bước , nhưng lại nhớ tới người áo vàng lúc trao cái bọc đã nói những lời kỳ thác rất trân trọng. Mụ này có phải vợ lão hay không khó mà Khổng Minh được. Nếu mụ là người ngoài lừa gạt mà chàng đưa cho mụ thì chàng đã phụ lời uỷ thác của lão.

Phụ nhân áo lam dường như đã đọc được ý nghĩ của Tiêu Lãnh Vu , thấy chàng vừa đặt bọc vải xuống liền nhoài người tới vươn tay toan chụp lấy cái bọc đồng thời Tiêu Lãnh Vu cũng giơ tay ra.

Lúc tay phụ nhân áo lam đụng tới cái bọc thì Tiêu Lãnh Vu đã nắm chặt vào tay rồi.

Phụ nhân áo lam liền vung tay điểm lấy uyển mạch Tiêu Lãnh Vu.

Tiêu Lãnh Vu vội rút tay về bước tạt ngang ra năm thước.

Phụ nhân áo lam tay trái cướp bọc vải tay phải điểm huyết mạch Tiêu Lãnh Vu mà thủy chung không quay mình lại .

Tiêu Lĩnh Vu đoạt được bọc vải rồi trầm giọng nói :

- Nếu các hạ chứng thực được là phu nhân của lão nhân gia, thì tự nhiên sẽ hoàn lại cái bọc này cho nguyên chủ .

Phu nhân áo lam hỏi :

- Các vị đem cái bọc đó đi làm chi để rước lấy phiền lụy vào mình ?

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Không hiểu trong bọc gói vật gì mà tựa hồ có vẻ rất quan trọng !

Chàng liền đáp :

- Phu nhân đừng hiểu lầm . Tại hạ không có ý nuốt trôi vật này . Chỉ vì không có cách gì chứng thực được địa vị của phu nhân nên tại hạ không đem giao nó một cách khinh xuất.

Phụ nhân áo lam hỏi :

- Các hạ có biết trong bọc đựng vật gì không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không biết vì chưa từng mở ra coi.

Phụ nhân áo lam nói :

- Các hạ mà không giao cái vật đó cho bản nhân thì rồi đây sẽ phải hối hận .

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Kim Lan và Ngọc Lan khẽ thở dài nói :

- Biết thế này thì chúng ta chẳng phó ước làm gì để rước lấy phiền lụy vào mình .

Ngọc Lan nói :

- Việc đã trót rồi tướng công của chẳng nên phiền não làm chi . Chúng ta đi thôi .

Tiêu Lĩnh Vu thu cất bọc vải xong quay mình cất bước.

Bỗng nghe tiếng phụ nhân cười lạt phía sau nói :

- Kẻ thất phu vô tội vì mang bọc và nên vạ .

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng :

- Kẻ nam phu đường hoàng không tỉ đấu với nữ giới . Tại hạ không động thủ với phu nhân đâu.

Đoạn chàng gia tăng cước lực chạy về phía trước vừa đi vừa nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ trong bọc này có vật trân quý phi thường ? Tại sao lão áo vàng không giao cho vợ mà lại đưa cho mình là kẻ chưa từng quen biết ?

Bỗng chàng thấy mối xúc động tự đáy lòng nổi lên . Chàng hận mình chẳng thể mở ngay cái bọc coi xem vật gì.

Tiêu Lĩnh Vu cố nhẫn nại chạy một mạch chừng hai, ba dặm.

Lúc này sắc đêm tối mịt, sương phủ trần gian . Bốn bề mờ ảo. Thị tuyến không thể nhìn thấy cảnh vật ngoài xa chừng một trượng.

Ngọc Lan nói :

- Xem chừng phụ nhân áo lam có ý hăm dọa chúng ta .

Cô chưa dứt lời , đột nhiên trăng cười lạt vọng lại có tiếng người nói :

- Biết thời vụ thì để vật đó lại mới giữ được tính mạng mau lên .

Tiếng nói ồm ồm. Hẳn nhiên là khẩu âm hán tử .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo hai cô :

- Coi chừng họ phóng ám khí.

Chàng vận mục lực nhìn về phía phát ra thanh âm .

Tiêu Lĩnh Vu nội lực thâm hậu , mục lực hơn người chú ý nhìn ra thấy sau một cây nhỏ ở phía Đông Nam hình như có bóng người , liền cười lạt nói :

- Một góc cây con há phải là chỗ ẩn mình . Cử động thập thò này đâu phải là anh hùng hảo hán.

Lại nghe tiếng cười lạt nói :

- Nhân lực giỏi thật.

Một bóng người từ phía sau gốc cây nhỏ vọt ra từ từ tiến lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng tụ công lực miệng hỏi :

- Chúng ta chưa từng quen biết sao các hạ lại cản đường ?

Lúc này bóng đen đã đến gần ba người chỉ còn cách độ chừng ba bốn thước và tướng mạo đã lờ mờ nhìn rõ .

Đây là một đại hán râu dài chùng xuống trước ngực , lưng đeo binh khí mình mặc võ phục màu đen.

Đại hán xoay tay rút binh khí sau lưng ra , ánh bạc quang lấp lánh trong bóng đêm.

Đại hán lạnh lùng nói :

- Các hạ hiện ở vào hoàn cảnh rất nguy hiểm , bốn mặt đã bị bao vây. Chi bằng nghe lời khuyên của tại hạ , đặt cái đó xuống mà đi thì hơn .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ là ai ?

Đại hán râu dài đáp :

- Cái đó ông bạn bắt tất phải hỏi làm chi ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đã thế thì chúng ta chẳng có chuyện gì với nhau nữa.

Đại hán đột nhiên nổi lên tràng cười rồi đáp :

- Ba vị đã bị hãm vào trùng vây , tội gì mà liều mạng ? Con người đã chết rồi thì dù có vật trân quý nhất trên đời cũng bằng vô dụng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ không quen nghe lời hăm dọa , sự thực tại hạ có cái bọc này, nhưng không phải là của lấy cắp . Các hạ tay cầm binh khí miệng nói khoác lác mà không biết thẹn . Phải chăng các hạ có ý muốn cướp đoạt .

Đại hán lạnh lùng đáp :

- Ông bạn tưởng ta hăm dọa ư ? Ba vị thử ngó quanh một vòng coi có phải tại hạ mở miệng nói càn không ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh quả nhiên phát giác bốn mặt có đến mấy

chục người đang từ từ tiến lại .

Kim Lan và Ngọc Lan đều xoay tay rút kiếm ở sau lưng ra chuẩn bị nghênh địch .

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy ngọn lửa vô hình bốc lên. Chàng cất tiếng lạnh như băng nói :

- Tại hạ không có ý chiếm đoạt vật gì của ai . Nhưng trước khi chưa rõ đầu đuôi nên không thể giao cho các vị một cách khinh suất. Nếu võ lâm không còn gì là qui cũ , chỉ dùng võ để tranh cướp thì con người ra thế nào ?

Đại hán râu dài ngửa mặt lên cười rộ nói :

- Ông bạn tưởng ta liều mạng với ông bạn chẳng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các vị chia bốn mặt tám phương bao vây trong tay lăm lăm cầm binh khí mà còn bảo là không chuẩn bị liều mạng được ư ?

Đại hán râu dài lạnh lùng nói :

- Bọn người bao vây bốn mặt đều là cao thủ hạng nhất trong bản môn.

Nếu xảy ra cuộc động thủ thì tại hạ tin rằng các vị không chống nổi mười chiêu .

Tiêu Lĩnh Vu tức giận đáp :

- Cái đó tại hạ không thể tin được , nếu các vị nhất định đòi thử thách thì đừng trách Tiêu Lĩnh Vu này ra tay hại người.

Đại hán râu dài sừng sốt hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu đã nổi tiếng một thời ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Chắc thằng cha này nhận lầm tay là Lam Ngọc Đường .

Chàng hàm hồ đáp :

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu .

Đại hán râu dài thở dài tự nói một mình :

- Đáng lý ta phải biết trước con người mà lão bà uỷ thác tất không phải là nhân vật tầm thường .

Hắn chăm chú nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Tuy tại hạ đã được nghe đại danh từ lâu , nhưng vụ này rất quan trọng đối với bản môn. Nếu Tiêu đại hiệp không chịu trao trả thì đừng trách bọn tại hạ y vào số đông để quyết thắng bại .

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ , bụng bảo dạ :

- Quả vật trong bọc là vật trân quý trong môn hộ của bọn chúng thì sao lão áo vàng lại giao cho ta là người ngoài cuộc ? Vì làm gì những người này không hỏi lão để lấy lại mà lại để lão đưa cho ta rồi mới tụ tập cao thủ bức bách phải đưa ra .

Chàng càng nghĩ càng thêm mối hoài nghi , không sao hiểu được.

Bỗng nghe đại hán râu dài nói :

- Kể về thịnh danh của Tiêu đại hiệp , quyết không đến nỗi lấy đồ của người khác. Bọn tại hạ kính cần chờ đại hiệp trả lại cho .

Tiêu Lãnh Vu lớn tiếng nói :

- Nếu huynh đài tìm được vị áo vàng đến đây để y bảo một câu là tại hạ lập tức hai tay dựng hoàn lại nguyên vật .

Đại hán râu dài nói :

- Thương thế y nặng lắm không thể cử động được .

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Nếu vậy chúng ta cùng đi gặp y. Cứ một lời của y là tránh khỏi cuộc động thủ .

Đại hiệp đã nói thế thì ra đại hiệp coi bọn tại hạ không vào đâu ư ?

Tiêu Lãnh Vu lấy làm kỳ hỏi lại :

- Tại hạ nói có cái gì không phải đâu .

Đại hán râu dài cười lạt đáp :

- Nếu y có ý giao vật đó cho bọn tại hạ thì d nhiên không khi nào đưa cho Tiêu đại hiệp .

Tiêu Lãnh Vu nghĩ thầm :

- Hắn nói như vậy rất là có lý . Lão áo vàng thật là kỳ quái . Bảo vật chẳng giao cho vợ con hay người đồng môn mà lại uỷ thác cho ta , một người chưa từng quen biết . Hỡi ơi ! Không hiểu trong bọc này có vật gì mà khiến cho vợ chồng chia tay , đồng môn mưu đồ cướp đoạt ?

Đại hán râu dài thấy Tiêu Lãnh Vu không trả lời, nóng ruột hỏi :

- Ý Tiêu đại hiệp thì sao ?

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Việc gì ?

Đại hán râu dài đáp :

- Việc trao trả vật đó cho bản môn.

Tiêu Lãnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy đại hán bốn mặt đều ra chiều tức giận có ý muốn động thủ ngay , dường như cái bọc mà người áo vàng trao cho chàng có mối liên quan sâu xa với họ .

Đại hán râu dài dường như quá nóng ruột không chờ được nữa khẽ nói :

- Tiêu đại hiệp có định giao trả hay không giao quyết định mau đi !

Bọn tại hạ không thể nhẫn nại được nữa rồi .

Ngọc Lan vung trường kiếm lên khẽ nói với Tiêu Lãnh Vu :

- Thừa tướng công ! người kia đã giao cái bọc cho tướng công với một giọng rất tha thiết , nếu tướng công giao cái bọc cho bọn há chẳng phụ lời uỷ thác của lão già kia ?

Tiêu Lãnh Vu khẽ đáp :

- Phải lắm !

Chàng đưa mắt nhìn đại hán đáp :

- Các hạ muốn bọn tại hạ giao vật này chỉ có một biện pháp duy nhất là chủ cũ của nó đến đây mà lấy , tại hạ mới chịu giao trả.

Đại hán râu dài hỏi :

- Ngoài cách đó không còn một con đường nào khác để thương lượng ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ trước nay nói sao là giữ một mực như vậy.

Đại hán râu dài lạnh lùng nói :

- theo ý kiến của tại hạ thì còn cách khác có thể làm được .

Tiêu Lĩnh Vu nói ngay :

- Trừ phi các hạ động thủ cướp đoạt.

Đại hán râu dài nói :

- Đúng thế .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu các hạ cho rằng có thể cướp đoạt thì cứ thử đi.

Đại hán râu dài nói :

- Tiêu đại hiệp đã nhất quyết không trao bảo vật của bản môn thì bọn tại hạ chẳng còn đường lối nào khác .

Hắn vùng binh khí sẵn lại tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu toan ra tay bỗng thấy bóng người thấp thoáng.

Kim Lan đã tranh tiên động thủ . Cô hươi trường kiếm đón tiếp chiêu thuật của đại hán.

Lại nghe tiếng quát tháo từ bốn mặt vang lên . Trong màn đêm binh khí lấp loáng bao vây ba người nhất tề tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu vùng tay đánh ra một chưởng . Một luồng chưởng phong mãnh liệt ào ạt xô ra bắt buộc hai người xông đến gần phải lùi lại .

Ngọc Lan cũng vùng trường kiếm ngăn cản bọn địch tới tấp xông vào.

Miệng cô nói :

- Tướng công ! Chúng ta phá vòng vây bỏ đi quách.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn đắn đo có nên đưa trả vật kia hay không chứ không có ý muốn động thủ . Chàng nghe Kim Lan nói vậy tình ngộ tự nhủ :

- Phải rồi ! Bất luận cái bọc này sẽ trả về ai , ta cũng không nên động thủ với họ .

Chàng quyết định rồi hai tay phóng chưởng liên hoàn miệng lớn tiếng quát :

- Kẻ nào ngăn cản ta là chết.

Một luồng chưởng phong như bão táp nổi lên mở một lối thoát.

Ngọc Lan đi đường kiếm " Phục Địa Truy Phong " bức bách hai tên cường địch lùi ra . Cô nhảy lên trước để phá vòng vây mà đi .

Tiêu Lĩnh Vu phóng song chưởng ra chiêu " Thiên Mã Hành Không " bắt khí giới trong tay của đại hán râu dài trịch sang một bên miệng giục :

- Kim Lan chạy mau đi .

Kim Lan cầm trường kiếm che trước mặt , vọt mình ra bảy, tám thước.
Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng theo thế liên hoàn đẩy lui bọn địch bao vây bốn mặt . Chàng nép người xuống lướt qua bốn người đại hán gần đó . Cử động của chàng mau lẹ quá chừng . Đại hán xoay được binh khí lại thì chàng đã nhảy xa hơn trượng.

Bọn đại hán bao mặt chia nhau đuổi hai cô . Khí giới lập lờ trong đêm tối .
Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu mình không nghĩ cách đả thương một tên của chúng thì chúng chưa khiếp sợ mà rút lui . Cuộc đấu này sẽ kéo dài chưa biết bao giờ mới chấm dứt.

Trong lòng đang xoay chuyển ý nghĩ , chàng thi triển khinh công thượng thặng " Bát Bộ Đẳng Không " lướt mình rượt theo nhị tỳ.

Chàng ngấm ngấm vận Tu la chỉ lực điểm ra .

Trong bóng đêm tiếng tiếng rú thê thảm vang lên . Một đại hán ở gần ngã lẩn ra.

Đại hán kia theo sát đồng bọn trong lúc cấp bách huy động binh khí chém tới . Khi hắn nhìn rõ người nhà thu đao về thì đã không bp nữa thành ra chặt cụt một bên tay của đồng bọn .

Tiêu Lĩnh Vu nhân lúc bọn chúng chậm lại trong nháy mắt , đuổi kịp theo nhị tỳ. Chàng vung cả hai tay ra mỗi tay nắm một cô đề khí mà chạy.

Khinh công của mỗi nhị tỳ tuy chưa tuyệt diệu như đã có căn bản vững chắc . Bây giờ được Tiêu Lĩnh Vu kéo đi các cô cũng chạy rất nhanh. Chớp mắt đã bỏ bọn truy binh một khoảng xa.

Tiêu Lĩnh Vu buông hai cô ra ngửa mặt lên trời thở dài nói :

- Trong võ lâm thật chỗ nào cũng có chuyện thị phi . Hỡi ơi ! hai bên chưa quen biết nhau mà chẳng có lý do gì cũng gây ra cuộc đánh lộn.

Ngọc Lan cười hích hích nói :

- Vì tướng công là người tốt quá nên chỗ nào cũng rớt lầy phiền lụy vào mình .

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao người tốt lại phải chịu nhiều phiền não ?

Ngọc Lan đáp :

- Vụ này giản dị lắm. Nếu tướng công là một tay giảo hoạt thì bữa trước có gặp lão già bị trọng thương , lão đã không ước hẹn đêm nay đến hội diện.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hỡi ơi ! Đúng thế thật.

Ngọc Lan mỉm cười nói tiếp :

- Lão bị trọng thương tự biết mình lâm vào hoàn cảnh nguy ngập . Tướng công vẻ ngoài đoan chính khiến lão mới gặp lần đầu đã biết là một nhân vật có thể tin cậy được.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Bọn người mà chúng ta gặp đêm nay chẳng phải vợ con thì cũng là thuộc hạ của lão . Ta nghĩ rằng lão được bảo vệ không lo gì nữa. Ai ngờ lão lại giao vật này cho ta ? Đường như không phải một chuyện kỳ thác mà họ có ý an bài ra trường tranh đoạt này. Chỗ dụng tâm của người đó thật cao thâm không thể lường được.

Ngọc Lan nói :

- Nếu chỗ dụng tâm của lão như vậy thì lão không chịu giao cái bọc này cho vợ con và thuộc hạ chỉ vì hai nguyên cớ .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ta không hiểu rõ . Cô nương là người túc trí đa mưu . Duyên cớ gì cô thử nói nghe ?

Ngọc Lan đáp :

- Tướng công khoan vội hãy tán dương . Thử nghe tỳ thiếp nói có đúng không đã.

Cô mỉm cười nói tiếp :

- Kẻ thất phu vô tội , mang ngọc mà thành tai vạ . Lão đưa cái hoạ cho tướng công để vợ con cùng thuộc hạ lão biết bảo vật không còn ở trong người thì có giết lão cũng bằng vô dụng .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 77

Miếu Thổ Địa đại hán đưa thư

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Còn duyên có thứ hai thì sao ?

Ngọc Lan đáp :

- Duyên có thứ hai là người áo vàng đã nhấm ngấm điều tra thấy vợ con cùng thuộc hạ đều không đủ tư cách để giữ vật đó hoặc vì tức giận vợ con cùng thuộc hạ có hành vi xấu xa nên đem vật này giao cho tướng công.

Kim Lan hỏi :

- Không hiểu trong đó đựng vật gì . Chúng ta thử mở ra coi được không ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Không được , vật này không phải của chúng ta không nên tiện tiện mở ra coi.

Ngọc Lan cười nói :

- Lão áo vàng đã đem vật đó trao cho tướng công thì tướng công tùy tiện mở ra coi là phải .

Tiêu Linh Vu ngấm nghĩ một lúc rồi nói :

- Đúng thế ! theo giọng lưỡi lão áo vàng quả có ý tặng vật này cho ta.

Chàng thò tay vào bọc lấy bọc vải ra và ngửa mặt trông chiều trời nói :

- Anh sao mờ ảo , sương mù rất nặng . ở đây không coi rõ được . Chúng ta hãy tìm nơi tạm trú rồi hãy coi cũng chưa muộn .

Tiêu Linh Vu trong những ngày này , ở với nhị tỷ , cùng chia hoạ phúc. Mỗi cách biệt giữa chủ nhân và người hầu dần dần mất đi , chủ tỷ coi nhau thân ái hơn trước.

Ngọc Lan quay lại nói :

- Tỷ thiếp xin dẫn đường.

Rồi nàng cất bước đi trước .

Tiêu Linh Vu và Kim Lan lật đật theo sau .

- Ba người đi khoảng thời gian chừng ăn xong một bữa cơm thì đến một toà sơn trang.

Ngọc Lan dừng lại quan sát tình thế một chút rồi đi quanh ra phía Tây chừng hơn một dặm thì đến trước một toà thần miếu .

Tiêu Linh Vu nhìn Ngọc Lan cười hỏi :

- Sao cô biết ở đây có miếu .

Ngọc Lan cười đáp :

- Tỷ thiếp nhớ đến khu này có nhiều đền miếu và ở về phía tây thôn trang

nên đoán càn rồi đánh bạo đi tới thử coi thì quả nhiên đúng thật.

Tiêu Lĩnh Vu khen :

- Trí nhớ của cô nương hay quá .

Chàng thùng thỉnh tiến vào trong miếu .

Đây là một ngôi miếu thổ địa nhỏ bé , chỉ dung được bốn năm người.

Ngọc Lan đáp :

- Bây giờ mở cái bọc vàng ra coi.

Rồi cô bật lửa lên .

Tiêu Lĩnh Vu mở bọc vải ra thì thấy bên trong là một cái hộp rất tinh xảo .

Mặt hộp điêu khắc một con chim trông rất hùng dũng , phía dưới khắc bốn chữ nhỏ

" Duy ngã độc tôn " .

Bất giác chàng lẩm bầm :

- Khẩu khí hách gớm !

Chàng mở hộp gỗ ra thấy có một chiếc chìa khoá đồng đặt trên một miếng đoạn trắng . Trên chìa khoá khắc " Cẩm cung phô thượng " .

Tiêu Lĩnh Vu trông ngó thấy bốn chữ này không khỏi giật mình nghĩ thầm :

- Không biết bao nhiêu người đã đem tâm lực cả một đời để kiếm chiếc chìa khoá cung cấm mà đều uổng công vô ích . Tiêu Lĩnh Vu này vô tình lại lấy được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ . Chàng lẩm bầm :

- Không phải rồi ! Chiếc chìa khoá đồng này đã ghi rõ là chìa khoá thứ hai , còn chìa khoá chính nữa .

Bỗng có tiếng ngựa hí xa xa vọng lại cắt đứt luồng tư tưởng của Tiêu Lĩnh Vu .

Ngọc Lan thổi tắt ngọn lửa đi .

Tiêu Lĩnh Vu cũng đẩy nắp hộp lại dấu vào trong bọc.

Tiếng vó ngựa dồn dập trước xa sau gần đi về phía toà miếu thổ.

Thanh âm ồm ồm của người đàn ông cất lên :

- Đây là toà miếu Thổ nhỏ bé .

Tiếp theo lại nghe khẩu âm của của một tên đồng tử nói :

- Tiểu tử thấy có ánh lửa ở chỗ này.

Giọng nói khàn khàn của một lão già cất lên :

- Chắc là người hoa mắt rồi .

Sao lão phu chẳng thấy gì ?

Đồng tử nói :

- Tiểu tử nhìn thấy rõ ràng mà các vị không tin thì chẳng biết làm thế nào được .

Lại nghe giọng nói ồm ồm gạt đi :

- Đừng dốt lác nữa . Chúng ta tiến vào là biết .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Hồng bát ! Toà miếu này chỉ rộng mấy thước vuông thì ẩn thân làm sao được ? Xem chừng bọn mình tất bị chúng bắt gặp .

Ngọc Lan kéo Kim Lan chia nhau ẩn vào hai bên cửa .

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên. Một đại hán áo đen rảo bước tiến vào .

Tiêu Lĩnh Vu chưa quyết định nên đối phó với người mới đến bằng cách nào, nhưng chàng cũng ý thức ngay là không nên để đối phương phát giác .

Chàng liền đề khí nhảy vọt lên giáng mình vào trên nóc nhà .

Đại hán cảnh giác rất mau lẹ . Chân vừa dẫm lên cửa miếu đột nhiên dừng lại .

Gã rút đơn đao ở thắt lưng ra quát hỏi :

- Ai ?

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu vọt mình lên cử động quá vội vàng để vạt áo phát ra tiếng gió .

Tuy Kim Lan và Ngọc Lan đã có thân hình nhỏ lại dán vào tường vách nhưng gian miếu này nhỏ quá , đại hán chỉ đưa mắt một cái là ngó thấy hai người. Nhưng gã bị tiếng gió vạt áo của Tiêu Lĩnh Vu làm cho chột dạ. Bao nhiêu tinh thần chú ý cả vào bàn thờ thần tượng mà không ngó ra hai bên .

Lúc này trời chưa sáng, sương mù dày đặc . Trong miếu tối mò .

Đại hán nhìn không rõ cảnh vật .

Bỗng nghe khẩu âm của lão già cất lên hỏi :

- Sao ? Trong miếu có người không ?

Đại hán áo đen đằng hắng một tiếng rồi đáp .

- Tại hạ nghe có chút động tĩnh.

Lão già nói :

- Ngôi miếu thổ địa còn con này không bằng một gian phòng, nếu có gì chỉ ngó một cái là thấy hết.

Đại hán dường như chưa thoả mãn rảo bước tiến vào trong miếu .

Ngọc Lan đã thủ thế đề phòng . Cô nhắm huyết đạo gã phóng toàn lực điểm vào.

Đại hán bị tiếng gió ở vạt áo Tiêu Lĩnh Vu làm cho mê loạn, chỉ chú ý về mặt trước . Không ngờ biến xảy sau lưng.

Gã bị điểm huyết không kịp phát giác.

Kim Lan bước lẹ ra. Tay mặt chụp lấy người đại hán . Tay trái cô đón lấy đơn đao của gã cho khỏi rớt xuống.

Hai người ở ngoài miếu hình như đã cảnh giác , bỗng nghe khẩu âm lão già cất lên hỏi :

- Tình hình trong miếu ra sao ?

Tay trái lão rút đơn đao ở phía sau lưng ra , tay mặt rút một mũi thoa từ tiêu lên đến trước ngoài cửa miếu không một tiếng động .

Ngọc Lan hồi lâu không nghe tiếng tăm gì , cô nóng ruột thò đầu nhìn ra ngoài . Không ngờ vừa ngửa mặt ra , chợt thấy bóng hàn quang lấp lánh bay qua .

Bỗng nghe đánh tách một tiếng . Mũi thoa bắn trúng vào thần tượng. Ngọc Lan xoay tay rút trường kiếm toan nhảy ra ngoài miếu thì đột nhiên bóng người lấp loáng vọt ra trước. Thân pháp mau lẹ dị thường. Cô biết ngay là Tiêu Lĩnh Vu liền hô lớn :

- Tướng công chớ buông tha lão.

Rồi cô nhảy vọt ra theo . Cô chú ý nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu đã cùng người động thủ . Người kia tuy tay cầm đơn đao nhưng bị chiêu lực của Tiêu Lĩnh Vu đánh ra dồn dập , hấn không thi triển được và có vẻ thua đến nơi. Ngọc Lan đảo mắt nhìn ra ngoài thấy ngoài một trượng , một người đã ngồi trên lưng ngựa . Cô lập tức vượt qua Tiêu Lĩnh Vu rượt theo .

Cô không hiểu lai lịch người này nên đuổi theo ráo riết không muốn cho người đó chạy thoát.

Người cưỡi ngựa thấy Ngọc Lan rượt tới liền giật cương cho ngựa chạy .

Ngọc Lan đề khí vọt mình đi . Chớp mắt đã đuổi xa hơn năm trượng.

Bỗng Ngọc Lan nghe tiếng gió vạt áo rít lên lướt qua đầu , một bóng người xỏ tới như con chim ưng chụp lấy người trên ngựa kéo xuống.

Ngọc Lan phóng chỉ điểm lện vào huyệt đạo người đó rồi cười hỏi :

- Thân pháp của tướng công lẹ quá , không hiểu kêu nói bằng gì ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đó là Lăng ba bộ.

Ngọc Lan xách người kia lên coi thì ra một gã đồng tử chừng 14, 15 tuổi.

Cô liền cười nói :

- Không hiểu lai lịch của ba người này thế nào . Chúng ta thử thăm vắn xem sao.

Đoạn cô từ từ trở về trong miếu .

Kml Lan cũng đem hán tử bị điểm huyệt đặt ở phía trước bàn thờ.

Ngọc Lan buông tên đồng tử ở trong tay ra, khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Xin tướng công thăm vắn họ đi.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Để cô thăm vắn hay hơn.

Ngọc Lan tay cầm bảo kiếm hoa lên trước mặt ba người cảnh cáo :

- Ta hỏi câu gì thì cứ thực mà trả lời, nếu giả dối một chữ mà ta khám phá ra được thì mất mạng đó .

Cô phóng chiêu giải khai huyệt đạo cho đại hán áo đen rồi thuận thế đá vào huyệt dũng toàn gã . Cô nói tiếp :

- Người khai trước đi rồi ta sẽ hỏi hai tên kia.

Đại hán thờ phào một cái nói :

- Bọn tại hạ đi ngang qua đây phát giác có ánh lửa lẩn vào , rồi bị ba vị động thủ mà bị bắt.

Ngọc Lan ngắt lời :

- Nếu chỉ có vậy thì ta bắt tất phải hỏi mi làm chi .

Đại hán áo đen hỏi lại :

- Cô nương muốn hỏi điều chi ?

Ngọc Lan đáp :

- Được rồi ! ta hỏi câu gì ngươi trả lời câu ấy . Các ngươi là người ở môn phái nào ?

Đại hán áo đen đáp :

- Bọn tại hạ là người phiêu lưu giang hồ không có môn phái nào hết .

Ngọc Lan ngẫm nghĩ rồi hỏi :

- Dù sao người cũng phải có nhân vật dẫn đầu chứ .

Đại hán áo đen đáp :

- Tại hạ nói ra cũng chẳng hề gì , nhưng muốn hỏi cô nương trước.

Ngọc Lan giục :

- Hay lắm ! Vậy ngươi hỏi đi .

Đại hán nói :

- Tại hạ muốn biết rõ lai lịch của cô nương, nếu cô nương chịu nói ra thì bọn tại hạ cũng xin nói hết . Bằng cô nương không chịu thì đừng làm phiền bọn tại hạ, cứ việc vung kiếm giết đi là xong. .

Ngọc Lan lại giục :

- Bây giờ ngươi hỏi trước đi .

Đại hán áo đen hỏi :

- Cô là nhân vật ở địa phương nào ?

Ngọc Lan trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Đây là công tử của chúng ta. Chị em chúng ta đưa công tử đi du ngoạn sơn thủy, ít khi giao thiệp cùng nhân vật võ lâm.

Đại hán áo đen hỏi :

- Xin cô nương cho biết danh tánh của tướng công là gì ?

Ngọc Lan quay ngó Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tướng công chúng ta họ Tiêu .

Tuy cô thông tuệ hơn người nhưng vẫn khiếm khuyết về lịch duyệt giang hồ nên ứng đối không được lưu loát .

Đại hán lại hỏi :

- Tiêu gì ?

Ngọc Lan lấy làm khó nghĩ , vì vụ Tiêu Lĩnh Vu gia nhập Bách Hoa Sơn Trang thiên hạ đều biết . Nếu nói tên Tiêu Lĩnh Vu chắc gã nhận được ngay là người của Bách Hoa Sơn Trang . Cô ngần ngại không biết trả lời thế nào cho ổn.

Bồng nghe Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu .

Đại hán cả mừng nói :

- Các hạ là Tiêu đại hiệp thì tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu cau mày :

- Không dám ! Không dám !

Ngọc Lan nói :

- Người bắt tất mượn chuyện này , chuyện nọ làm kế hoãn binh nên nói rõ lai lịch đi là hơn.

Đại hán lơ đi như không nghe tiếng.

Gã nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu đại hiệp đã làm cho bọn tại hạ thật là vất vả. Ngờ đâu : Đi rách đế giày tìm chẳng thấy , thấy ra chẳng chút mất công phu.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên hỏi :

- Ông bạn muốn kiếm tại hạ ?

Đại hán áo đen hỏi lại :

- Phải chăng Tiêu Lĩnh Vu là đại hiệp ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu

Đại hán áo đen nói :

- Thế thì không làm được .

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhớ tới Lam Ngọc Đường đã giả mạo tên mình liền lắc đầu đáp :

- Tại hạ e rằng ông bạn tìm một vị Tiêu Lĩnh Vu khác chứ không phải tìm tại hạ .

Ngọc Lan toan ngăn cản chàng thì đã không kịp nữa vì chàng đã buột miệng nói ra rồi .

Đại hán áo đen hỏi :

- Trên thế gian này có mấy Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Theo chỗ tại hạ được biết thì có hai Tiêu Lĩnh Vu

Đại hán áo đen nói :

- Như vậy khó mà phân biệt được .

Ngọc Lan lạnh lùng nói :

- Người thật là lảm chuyện ! Người kiếm Tiêu đại hiệp làm chi , sao không nói huých toẹt ra cứ úp mở hoài .

Đại hán áo đen tuy bị Ngọc Lan thúc giục cứ lơ đi , gã nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị Tiêu Lĩnh Vu có gì để phân biệt chân giả không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Một người thật một người giả .

Đại hán áo đen hỏi :

- Vậy đại hiệp là chân hay giả ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đích thực Tiêu Lĩnh Vu .

Ngọc Lan hai người có vẻ như cố hữu trùng phùng nói chuyện ngày trước thì nghĩ thầm trong bụng :

- Thầm vận phạm nhân sao có thể hỏi cách này được ! Tướng công làm như trong bữa tiệc vui vẻ .

Đại hán áo đen nói :

- Hay lắm ! Tại hạ tạm tin lời Tiêu đại hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên hỏi :

- Ông bạn nói vậy là nghĩa làm sao ?

Đại hán áo đen đáp :

- Tại hạ chịu lời uỷ thác của người chuyển giao một vật cho Tiêu đại hiệp .

Ngọc Lan tức giận sẵn giọng :

- Người có điều gì hãy nói lên hay có vật gì cũng đưa ra đi ! Người làm như tân khách của người ta không bằng . Thật là khó chịu !

Đại hán áo đen thò tay vào trong bọc móc ra một phong thơ đưa vào tay

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu đại hiệp hãy coi phong thơ này rồi hãy nói chuyện cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy phong thơ, trong lòng bỗng nghi hoặc tự hỏi :

- Không biết thơ của ai và nội dung nói những gì ? Sao họ lại đưa thơ này cho mình ?

Chàng tự biết mới vào giang hồ chưa quen nhiều người . Mười phần chàng chắc tám đại hán muốn tìm Lam Ngọc Đường là người đã giả mạo danh chàng.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng không sao nhịn được tính hiếu kỳ , liền khẽ bảo Ngọc Lan :

- Cô nương tìm cách thắp đèn lên được chăng ?

Ngọc Lan đưa mắt ngó đại hán áo đen lạnh lùng nói :

- Nếu người muốn thi hành quỷ kế , mong người ta thắp đèn lửa lên gọi cứu binh , là người tự tìm đường chết đó.

Cô vẫn hoài nghi đại hán áo đen, nhưng không dám trái lệnh Tiêu Lĩnh Vu .

Cô móc môi lửa ra vung tay một cái quét lửa sáng lòe.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống nhìn thấy ngoài bao thơ đề : Thơ gởi cho Tiêu Lĩnh Vu.

Ngọc Lan lại tắt lửa đi hỏi :

- Tướng công ! Ai gởi thư này cho tướng công ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta cũng không biết.

Ngọc Lan lại hỏi :

- Tướng công không nhận ra chút gì ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hãy mở thư xem rồi sẽ tính .

Ngọc Lan nói :

- Tướng công hãy coi chừng ! trên chốn giang hồ này chẳng thiếu gì chuyện kỳ lạ .

Xin để cho tiện thiếp hỏi cho ra lai lịch phong thư rồi sẽ quyết định .

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới lời của Trang Sơn Bối nói trên chốn giang hồ rất nhiều âm mưu giả trá , nên chàng đứng yên để Ngọc Lan thẩm vấn .

Ngọc Lan quay lại hỏi đại hán :

- Phong thư này của ai gửi người đưa đến cho Tiêu tướng công.

Đại hán áo đen chăm chú nhìn Ngọc Lan ngập ngừng đáp :

- Thư này của một vị cô nương gửi tại hạ chuyển giao .

Ngọc Lan hỏi lại :

- Thư của đàn bà ư ?

Đại hán áo đen đáp :

- Tại hạ đã nói là của một vị cô nương .

Gã nói câu này sợ chọc giận Ngọc Lan nên hấn cứ ấp úng hoài .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi xen vào :

- Vị cô nương đó tên gì ?

Đại hán áo đen đáp :

Tại hạ chỉ biết cô họ Khâu .

Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng như bị đánh một quyền vào trước ngực . Lòng chàng xúc động kịch liệt , hồi lâu không kiềm chế được .

Ngọc Lan dường như đã cảm giác thấy mối xúc động trong lòng Tiêu Lĩnh Vu .

Cô nắm lấy tay chàng hỏi :

- Tướng công ! Tướng công làm sao vậy !

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta chẳng làm sao cả . Cô bắt tất phải quan tâm.

Chàng đưa mắt ngó đại hán hỏi :

- Vị Khâu cô nương đó bây giờ ở đâu ?

Đại hán áo đen đáp :

- Khâu cô nương dặn bọn tại hạ là trong thư đã viết đủ chỉ cần trao tay đại hiệp là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Giữa Khâu cô nương và các vị có mối liên quan như thế nào cô mới giao thư này cho ông bạn !

Đại hán áo đen đáp :

- Bọn tại hạ chịu ơn cứu mạng của, Khâu cô nương đã hứa lời với cô bất luận có phải tìm kiếm trên trời góc biển , cũng trao thơ này đến tay Tiêu đại hiệp cho bằng được.

Ngọc Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu xúc động dị thường thì biết giữa chủ và vị cô nương này có mối quan hệ sâu xa. Cô liền đứng một bên không nói xen vào nữa.

Tiêu Lĩnh Vu xúc động một lúc rồi dần dần tỉnh lại . Chàng chậm rãi hỏi :

- Vị cô nương này họ Khâu , nhưng không biết tên là gì !

Đại hán ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Tuy Khâu cô nương cứu mạng cho bọn tại hạ thủy chung cô chưa nhắc đến danh tự.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy Khâu cô nương là một nhân vật hình dung thế nào ?

Lòng chàng chợt sinh mỗi hoài nghi .

Đại hán trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Cô còn nhỏ tuổi, ăn mặc chất phác nhưng dung mạo tuyệt mỹ không ai dám nhìn thẳng vào mặt . Tại hạ cũng chưa trông kỹ nên không thể vạch rõ những đặc điểm khác người .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các vị gặp Khâu cô nương ở đâu ?

Đại hán đáp :

- Trong núi Đại Ba.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Dãy Đại Ba dài hàng ngàn dặm thì ai biết là ở chỗ nào ? Gã nói hàm hồ như vậy mình không nghi ngờ sao được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , nhưng miệng chưa nói gì .

Đại hán áo đen trầm ngâm một chút rồi tiếp :

- Lúc ấy trời đã hoàng hôn , bọn tại hạ lạc vào cấm địa của người ta rồi bị bắt cầm tù trên một ngọn núi để cho chết dần . Ngọn núi cao ngất từng mây , gió lạnh như dao thừa. Người thường không chịu nổi ba giờ liền bị rét cồng. Còn người có võ công chống chọi được lâu hơn. Bọn tại hạ gặp lúc nguy cấp không còn sức chống đỡ thì Khâu cô nương xuất hiện .

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự nhủ :

- Khâu tử tử của ta dùng thanh nhuyễn kiếm là một thứ khí giới rất hiếm trên chốn giang hồ . Nếu gã này nói thấy là biết ngay.

- Khâu cô nương dùng binh khí gì ?

Đại hán áo đen đáp :

- Cô không đeo binh khí . Tại hạ chẳng hiểu cô dùng vật gì mà chặt đứt những sợi dây gân bò và đã giải cứu được tánh mạng cho bọn tại hạ. Cô trở

đường cho xuống núi và dẫn giao thư này cho đại hiệp rồi cô đi ngay.

Ngọc Lan bây giờ mới hỏi chen vào :

- Hừ ! Khâu cô nương ở trong dãy núi Đại Ba đã không có việc gì sao lại không xuống núi thân hành đi tìm kiếm Tiêu tướng công ?

Đại hán áo đen đáp :

- Cái đó tại hạ cũng không biết . Khâu cô nương bận hay rảnh rang là ở nơi cô , tại hạ đâu dám hỏi . Chắc trong thư cô cũng trình bày.

Ngọc Lan lại bật lửa lên thắp vào ngọn ánh đèn dầu trên bàn thờ rồi nói :

- Được ! Ta cứ thắp đèn lên và không sợ trúng kế của các người , dù các người kêu gọi phục binh đến .

Đại hán áo đen gắt lời :

- Cô nương cứ yên tâm . Những lời tại hạ nói với cô nương đều là sự thực.

Ngọc Lan giục Tiêu Lĩnh Vu :

- Xin tướng công mở thư coi xem , đừng để bọn chúng gừa gạt.

Tiêu Lĩnh Vu mở thư ra thì vền vền chỉ có một câu :

- Được thư này đến ngay chân ngọn núi Tú Vân , núi Đại Ba.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ trong thư chỉ viết một câu như vậy. Chàng cố gắng nhớ lại bút tích của Khâu Tiểu San ,nhưng hồi chàng còn ở với nàng lại nhỏ tuổi quá . Chàng không nhớ đã được coi bút tích của nàng hay chưa.

Ngọc Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu cầm lá thư nét mặt trầm ngâm không nói gì, cô không nhịn được hỏi :

- Tướng công ! Trong thư nói gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đưa thư cho Ngọc Lan đáp :

- Cô coi đây thì biết .

Ngọc Lan rất lấy làm hân hạnh hỏi lại :

- Tỳ thiếp được coi thư này ư !

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cô cứ coi đi không sao .

Ngọc Lan lướt qua mấy chữ rồi hỏi : .

- Chỉ vắn tắt có thể thôi ư !

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta cũng có ý nghi ngờ. Nếu là thư của Khâu tỷ tỷ quyết chẳng thể lèo tèo mấy chữ như vậy.

Ngọc Lan hỏi :

- Tướng công có nhớ bút tích của Khâu cô nương không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta không nhớ .

Ngọc Lan đột nhiên thôi tắt đèn đi . Tiện tay cô điểm huyết đạo đại hán kia rồi nói :

- Đêm khuya rồi ! Chúng ta hãy vận khí điều dưỡng . Sáng mai sẽ hỏi lại

bọn chúng .

Tiêu Lĩnh Vu nhớ mong Khâu Tiểu San rất tha thiết . Tuy chàng thấy trong thơ nhiều chỗ khả nghi nhưng chàng mong chính nàng đã viết thư này.

Rồi chàng tự giải thích :

- Có thể Khâu tử tử viết vắn tắt một lời giao cho hàng trăm người để mà chuyển cho ta. Dù cho thơ này co lọt vào tay kẻ khác cũng không sao . Đến chỗ hẹn tử tử có cách ngấm ngầm điều tra nếu không phải ta tử tử sẽ không xuất hiện hội kiến là xong .

Chàng càng nghĩ càng thấy lý do của mình xác đáng rồi chàng nẩy lòng muốn đến chỗ hẹn.

Vũ trụ bao phủ làn mù đêm đêm dày đặc. Cả bên trong và bên ngoài toà miếu nhỏ đều tối đen như mực.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 78

Ngọc Lan tài trí hơn người

Ngoài miếu thỉnh thoảng lại có tiếng ngựa hí . Chắc là ngựa của ba đại hán chưa tháo yên cương còn quanh quẩn ở khu phụ cận.

Tiêu Linh Vu trong lòng mong nhớ Khâu tử tử, không sao định tâm lại để nhập đỉnh được.

Bỗng nghe có tiếng nói nhỏ vọng lại .

Ngọc Lan khẽ bảo Tiêu Linh Vu :

- Am thanh này xa lắm chỉ nghe phảng phất mà không rõ được là họ nói gì ?

Ngày thường hề có người tiến vào Bách Hoa Sơn Trang là lập tức do khoái mã hay chim bồ câu truyền vào Bách Hoa Sơn Trang. Hàng ngày , từ chập tối cho đến canh ba người lạ mặt nào hành động trong vòng trăm dặm xung quanh Bách Hoa Sơn Trang đều được ghi nhận làm báo cáo mật.

Tiêu Linh Vu giật mình kinh hãi hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Đột nhiên chàng nghĩ đến Thảm Mộc Phong đã gài gian tể vào các môn phái lớn để theo dõi hành vi cùng động tĩnh, thì trong vòng trăm dặm hẳn bố trí tai mắt là chuyện dễ dàng quá.

Lại nghe Ngọc Lan nói :

- Những nhân vật võ lâm hoạt động gần đây là đã được Thảm Mộc Phong để cho mà làm , hoặc vì hẳn có chuyện mưu đồ mà không muốn hỏi đến.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Hiện giờ những tay cao thủ giang hồ đến đây rất đông đảo mà toàn là những nhân vật mang tuyệt kỹ trong mình . Thảm Mộc Phong đặt những trạm gác ngầm nhưng quyết không thể nào theo dõi hết hành động của tất cả mọi người nên hẳn lơ đi để khỏi tiết lộ có đúng thế không ?

Ngọc Lan đáp :

- Theo sự nhận xét của tỳ thiếp thì nhất định Thảm Mộc Phong đã có kế hoạch , theo lẽ lối thông thường nếu trong vòng ba ngày mà người lạ nào đó chưa bỏ đi là Thảm Mộc Phong phái người mưu sát .

Lại nghe bên ngoài tiếng mỗi lúc một gần và đã rõ ràng tiếng bước chân .

Một người hỏi :

- Chúng ta vào trong tiểu sảnh ngồi một lúc được không ?

Tiêu Linh Vu chợt dạ nghĩ thầm :

- Hồng bát ! Toà miếu nhỏ này bất quá không rộng bằng hai gian nhà mà người đến đầy nhóc nếu mình nghỉ ở đây tất chạm trán họ .

Lại nghe âm thanh trầm trọng khác nói :

- Bất tất phải vào nữa. Mấy toà nông xá ba đều là chỗ nghỉ chân của tề bang chúa . Đề tại hạ ra mắt tề bang chúa rồi sẽ tính.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Không hiểu người này ở bang nào ? Cả bang chúa của họ cũng đến đây làm chi ?

Người nói trước không chịu lên tiếng nữa chúng cất bước nhanh hơn .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Ngọc Lan :

Nơi đây dường như là mấu chốt giao thông đi khắp các ngã, mình không nên ở đây lâu. Chúng ta nhân lúc trời chưa sáng đem ba người kia đi .

Ngọc Lan đáp :

- Phải rồi ! Tiệp thiệp mở đường . Xin Kim Lan tỷ tỷ chiêu cố ba người. Nếu bọn họ có ý rắc rối không chịu tuân theo hoặc kêu gọi đồng bọn thì lập tức ngăn cản . Khi cần thì giết chết bọn chúng đi .

Cô cố ý nói lớn tiếng mấy câu này cốt ý để bọn kia nghe thấy .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có nên giải khai huyết đạo cho họ không ?

Thực ra chàng nói câu đó là thừa vì đồng thời chàng đã đưa tay ra giải khai huyết đạo cho chúng.

Ngọc Lan đáp :

- Điềm huyết vào hai cánh tay để chúng không phản kích được.

Ngọc Lan quả thật là tay túc đa mưu . Lời nói của cô vô hình trung đã khiến cho mọi người vì nể .

Tiêu Lĩnh Vu cũng theo lời lại điềm huyết cánh tay ba đại hán .

Kim Lan trầm giọng bảo ba người :

- Hay hơn hết là ba vị đừng có ý niệm vọng động để bản nhân khỏi động thủ hại người .

Ngọc Lan ra khỏi tiểu miếu trước. Tiêu Lĩnh Vu theo cô. Kim Lan đi sau rất giám sát hành động của ba hán tử.

Bóng đêm hạ dần. Phương đông hừng sáng nhưng sương mù vẫn còn dày đặc.

Ngọc Lan nhìn địa thế bốn mặt dường như cô đã quen thuộc đường lối, chẳng nói năng gì cầm đầu đi về phía trước.

Sau khoảng thời gian chừng như ăn xong bữa cơm thì đến trước một tòa nhà gianh có dàn tre bao bọc .

Lúc này trời đã sáng tỏ , cảnh vật trong nhà gianh rất chỉnh tề. Phía trong dàn tre trồng hoa cỏ . Trâu dê từng đàn san sát xung quanh vùng cỏ xanh.

Ngọc Lan tiến đến trước lớn tiếng hỏi :

- Có ai đó không ?

Bỗng thấy hai cánh cửa gỗ đang đóng kẹt mở . Một đại hán áo đen từ trong

nhà rào bước đi ra .

Gã lớn tiếng hỏi :

- Ai đó ?

Ngọc Lan đáp :

- Bản nhân ! mở cổng mau đi .

Đại hán áo đen mở tấm cổng bằng phen ra . Gã vừa thấy Ngọc Lan liền lay phục xuống nói .

- Té ra là Ngọc Lan cô nương , tiểu nhân chưa kịp ra nghênh tiếp .

Ngọc Lan khoát tay đáp :

- Đừng khách sáo nữa. Mau trở về phòng đi .

Đại hán nhìn Tiêu Linh Vu chấp tay nói :

- Mời các vị vào !

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm trong bụng :

Ngọc Lan quả không phải tầm thường . Cô đã chuẩn bị từ trước cả bước đường rút lui cả chỗ an thân .

Đại hán áo đen lật đặt đóng cổng cửa lại rồi đưa bọn Tiêu Linh Vu vào nhà gianh . Gã quỳ xuống đất nhìn Ngọc Lan thi hành đại lễ.

Ngọc Lan nghiêng mình né tránh đỡ đại hán dậy hỏi :

- Đừng cố thủ lễ nữa. Chúng ta đói bụng cả rồi . Có cái gì để ăn không ?

Đại hán đáp :

- Tiểu nhân lập tức đi sắp sửa các món ăn cho quý vị . Xin cô nương chờ một lát

Gã nói rồi lật đặt đi ngay.

Kim Lan nhú cặp lông mày hỏi :

- Sao muội muội lại biết gã này.

Ngọc Lan mỉm cười :

- Tiểu muội đã cứu mạng gã. Không ngờ bây giờ gã lại đắc dụng cho mình .

Kim Lan biết bên cạnh có nhiều người Ngọc Lan cũng không tiện nói rõ , nên cũng không hỏi nữa.

Lại nghe lão già lớn tuổi đặt hẳn một tiếng rồi hỏi :

- Không hiểu các vị đưa ba người tại hạ đến đây là có mục đích gì ?

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Phải rồi ! đã dẫn bọn họ đến đây thì nên phát lạc họ mới phải .

Nhưng chàng chưa nghĩ được kế gì liền quay lại hỏi Ngọc Lan :

- Chúng ta nên bố trí ba vị này cách nào ?

Ngọc Lan hỏi lại :

- Tướng công đã nhận ra lá thư ba chân hay giả chưa ?

Tiêu Linh Vu lắc đầu đáp :

- Ta chưa nhận ra được . Vả trong thư chỉ có mấy chữ đã không đề cập đến chuyện ngày trước lại chẳng thục danh thì làm sao mà nhận ra được.

Lão già nói :

- Lão phu phát thế đây đúng là thư của Khâu công nương giao cho lão phu để trao tay cho Tiêu đại hiệp . Khi anh em lão phu trở lại giang hồ nghe ngóng mới biết Tiêu đại hiệp là một nhân vật danh vọng lớn lao trong võ lâm . Nhưng Tiêu đại hiệp như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi . Bọn lão phu chạy xuôi chạy ngược mà không tìm thấy được . Không ngờ đêm nay chúng ta gặp nhau trong trường hợp hiểu lầm .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nghe lời các vị này không có vẻ trá nguy, tưởng nên tha họ quách.
Hiện giờ quanh thành Quy Châu rất nhiều cao thủ kéo đến , rong rã lẫn lộn chính tà khó phân biệt. Nếu chúng ta lầm lỡ một phút thì sau này có hối cũng không kịp nữa.

Lão già nói :

- Nghe khẩu khí của cô nương dường như muốn giết bọn lão phu để trừ tuyệt mối lo về sau .

Ngọc Lan đáp : .

- Trước đây mấy tháng thì chẳng cần lão nhắc nhở các người cũng khó mà sống được nhưng hiện giờ thì ta không tính như vậy nữa.

Lão già có vẻ hậm hực nói :

- Bọn lão phu chịu uỷ thác của người làm việc thật hết lòng không ngờ lại đi vào kết quả này.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đứng dậy vung tay giải huyết đạo cho ba người rồi nói :

- Nếu ba vị nói thực thì Tiêu mỗ xin tâm lãnh mối thịnh tình . Ngày sau sẽ có dịp tái hội để mong đền đáp. Bằng ba vị nói dối thì hay hơn hết là từ nay trở đi các vị đừng nên chạm trán bọn tại hạ nữa . Mời ba vị lên đường.

Đại hán áo đen nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi nói :

- Những câu mà tại hạ nói toàn là sự thực cả mà Tiêu đại hiệp không tin thì cũng chẳng biết làm thế nào được.

Đoạn gã trở gót đi trước, lão già và tiểu đồng theo sau đại hán ra khỏi căn nhà gianh.

Ngọc Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu tha ba người tuy trong lòng cô áy náy mà không dám ngăn cản.

Cô liền trầm giọng bảo họ :

- Nếu ai mà tra hỏi hành tung bọn ta thì ba vị chớ có tiết lộ .

Ba người kia dường như vẫn có ý hần học cô nên không trả lời bằng bằng đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng ba người cho đến khi mắt hút thở dài nói :

- Hiện giờ ta còn hai điều tâm nguyện .

Ngọc Lan nói :

- Hãy cứu lão gia cùng phu nhân ra rồi sẽ đi kiếm Khâu cô nương.

Tiêu Linh Vu nói :

- Đúng thế .

Ngọc Lan nói :

- Còn một việc mà tỳ thiếp nghĩ cũng không sao hiểu được .

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Việc gì ?

Ngọc Lan đáp :

- Dĩ nhiên là câu chuyện liên quan đến Khâu cô nương.

Tiêu Linh Vu hỏi :

Khâu cô nương làm sao ?

- Ngọc Lan hỏi lại :

Khâu cô nương một mình ở trong núi sâu thăm lớn không hiểu vì lẽ gì ?

Tiêu Linh Vu ngập ngừng đáp :

- Cái đó .. cái đó .. quả có chỗ kỳ quái .

Ngọc Lan nói :

- Còn nữa . Hán tử áo đen nói là hán tử , ba người đi lạc vào cấm địa bị người bắt sống trói lại đưa lên ngọn để cho chết , rồi may được Khâu cô nương kịp thời cứu . Sau đó cô giao cho họ một phong thư yêu cầu đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm tướng công đang giao bức thư kia . Vụ này tình tiết nhiều chỗ giản dị quá chừng !

Tiêu Linh Vu nói :

- Nội vụ quả có nhiều chỗ sơ hở .

Ngọc Lan lại nói :

- Nơi nào đã gọi là cấm địa thì bất luận vì nguyên do gì không cho ai được hẻo lánh dẫn tới . Khâu cô nương đã ra vào khu phụ cận đó như thường chẳng lẽ không khiến người ta sinh lòng ngờ vực ? Đó là một nghi vấn . Phong thư kia tướng công đã coi rồi chỉ lèo tèo có vài câu dường như đã viết sẵn để bên mình . Đó là hai điều đáng ngờ . Cứ những chỗ sơ hở mà suy ngay ra được nhiều chỗ phi lý . Vì thế tỳ thiếp e rằng đây là một âm mưu.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Âm mưu ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Đúng thế ! Trừ chuyện đêm nay chúng ta bắt được ba người , không biết còn bao nhiêu kẻ khác cùng mang thư tín của Khâu cô nương bôn tẩu giang hồ để tìm kiếm Tiêu Linh Vu ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Cái đó có thể là Khâu cô nương nghĩ rằng : Thêm một người tìm kiếm ta là thêm một cơ hội tìm thấy ta.

Ngọc Lan hỏi :

- Khâu cô nương hằng ngày rồi rai ngồi ở trên núi cứu người thì sau cổ không tự mình thân hành xuống núi đi tìm tướng công ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Sao cô lại đoán hàng ngày Khâu tử tử chờ ở đó để cứu người ?

Ngọc Lan đáp :

- Tướng công nhất tâm mong nhớ cố nhân thành ra tâm thần bị ảnh hưởng. Ba người vừa bọn họ bị cột trên đỉnh núi mà chưa nói đến trên đỉnh núi có xương trắng để lại , nên tỳ thiếp đoán là không phải họ là những người bị bắt đầu tiên .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Có lý .

Ngọc Lan nói :

- Do đó tỳ thiếp dự đoán là Khâu cô nương có chuyện mưu đồ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao y lại chỉ đích danh kiếm ta.

Ngọc Lan nụm cười đáp :

- Tỳ thiếp tuy đã nghĩ ra một lý do nhưng mà không dám nói .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy !

Ngọc Lan đáp :

- Tỳ thiếp sợ tướng công nghe rồi nổi nóng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

Không hề chi . Cô cứ nói đi .

Ngọc Lan đáp :

- Cái tên Tiêu Lĩnh Vu mới quật khởi mấy năm gần đây nhưng ảnh hưởng đã lan tràn khắp trong võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng cô muốn nói Lam Ngọc Đường đã mạo tên họ ta ?

Ngọc Lan đáp :

- Bất luận là tên thực hay tên giả , Lam Ngọc Đường hay Bạch Ngọc Đường cũng vậy . Trên chốn giang hồ người ta chỉ biết Tiêu Lĩnh Vu võ nghệ cao cường, nổi tiếng hào hiệp , tài mạo song toàn. Khi trước tỳ thiếp còn ở Bách Hoa Sơn Trang cũng đã nghe danh Tiêu Lĩnh Vu rồi.

Kim Lan đột nhiên xen vào :

- Ngày tướng công mới đến Bách Hoa Sơn Trang bọn nô tỳ cũng ngộ nhận là vị Tiêu Lĩnh Vu giả kia .

Ngọc Lan nhìn trộm Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi nói :

- Trước khi Thảm Mộc Phong tái xuất giang hồ vụ Tiêu Lĩnh Vu quật khởi là một đại sự làm chấn động võ lâm . Nếu Khâu cô nương không mưu đồ chuyện gì chẳng nói làm chi. Nếu cô muốn kiếm Tiêu Lĩnh Vu thì tỳ thiếp e

rằng không phải cô muốn kiếm tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt nhìn trời tự nói một mình :

- Chuyện này có thật không ?

Ngọc Lan cười nói :

- Hai Tiêu lang một chân một giả , Tướng công cứ đến phó ước , cũng có thể cô muốn nói có thể trúng tuyển , nhưng thấy như thế là càn rỡ quá nên ngừng lại .

Tiêu Lĩnh Vu lại tự nói một mình :

- Tại sao y cũng họ Khâu ! Chẳng lẽ trên đời lại có chuyện trùng hợp đến thế ư ?

Kim Lan hỏi :

- Sao ? Tướng công cũng nhận biết một Khâu cô nương ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì thế mà ta mới sinh lòng mà ngờ vực không sao hiểu được.

Tiếng bước chân vang lên . Đại hán kia đã đem đồ ăn đến . Gã cung kính nhìn Ngọc Lan nói :

- Cơm hầm trà lạt e rằng không hợp với khẩu vị của cô nương.

Ngọc Lan khẽ thở dài hỏi :

- Người có thể cho chúng ta mượn căn nhà gianh này được không ?

Đại hán đáp :

- Tính mạng của tại hạ nhờ cô nương cứu sống thì dù cô nương có bảo tại hạ chết cũng chẳng dám từ chối , huống chi là mái nhà gianh.

Ngọc Lan nói :

- Nếu vậy chúng ta thật làm phiền cho người . Người mau thu xếp đồ tế nhuyễn rồi lên đường đi !

Đại hán ngạc nhiên hỏi :

- Vụ này là thế nào đây ?

Ngọc Lan đáp :

- Ta đã thoát ly khỏi Bách Hoa Sơn Trang nhưng bọn họ truy tầm gắt gao. Ta đã vào đây tất bọn chúng cũng sắp đuổi tới nơi . Người không đủ năng lực giúp ta thì trốn sớm đi là hơn .

Đại hán dường như sợ Bách Hoa Sơn Trang đến cùng cực.

Gã nói :

- Tiểu nhân muốn ở lại giúp cô nương cự địch .

Ngọc Lan vội xua tay gạt đi :

- Người ở lại không được ích gì mà còn có hại . Vậy người mau thu xếp hành trang lên đường.

Đại hán đáp :

- Tiểu nhân xin tuân lệnh.

Gã lật đật vào phòng .

Lát sau trở ra tay cầm một bọc nhỏ. Gã chào Ngọc Lan rồi hốt hoảng đi ngay.

Kim Lan hỏi :

- Gã này sợ chết lắm phải không ?

Ngọc Lan đáp :

- Không thể trách gã được vì gã đã thấy Nhị trang chúa liên tục xử sáu người tử trạng cực kỳ thảm khốc thì không sợ sao được . Trong đời gã chỉ nghe bốn chữ Bách Hoa Sơn Trang là đủ phách lại hồn siêu .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trang trại của gã trâu dê từng đàn . Sao cô nương lại bắt gã bỏ cơ nghiệp này ra đi ?

Ngọc Lan đáp :

- Tướng công vừa tha ba người kia, hành tung chúng ta tất bị tiết lộ . Đừng nói bọn Bách Hoa Sơn Trang sẽ tìm tới đây mà ngay ba người kia trở lại mạng gã đã chết uống rồi .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Cô nương nói rất có lý. Chẳng thể không đề phòng.

Ngọc Lan đảo mắt ngó đồ ăn trên bàn nói :

- Kim Lan ở đây hầu hạ tướng công . Tiểu muội đi kiếm gã tiểu hoá tử đến đây tương hội.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao chúng ta không cùng đi với nhau ?

Ngọc Lan nói :

- Giữa ban ngày hành động của tướng công càng bị người nhòm ngó trước khi phu nhân và lão gia thoát hiểm , chúng ta càng giữ hành tung bí mật càng hay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trong vòng mười dặm vuông quanh Bách Hoa Sơn Trang chỗ nào cũng có cạm bẫy ngầm mà cô nương hành động một mình há chẳng nguy hiểm lắm ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Không hề chi . Tỳ thiếp hóa trang ra đi bọn chúng khó mà theo dõi được .

Dứt lời cô bỏ đi .

Lát sau một người mặt mũi lem luốt, quần áo lam lũ chạy ra cười hỏi :

- Tướng công ! Tướng công coi tiểu tỳ làm tên tiểu hóa tử được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu bắt cười hỏi lại :

- Cô cải trang giống lắm , nhưng mà lấy đâu được bộ quần áo này ?

Ngọc Lan đáp :

- Hai người kia để lại bộ quần áo rách , tỳ thiếp dùng tạm vậy. Kim Lan tử tử ! Xin tử tử châu chực tướng công . Tiểu muội đi đây.

Kim Lan đáp :

- Muội muội phải coi chừng chớ có để lộ những chỗ sơ hở.

Ngọc Lan nói :

- Nếu là lúc bình thời tiểu muội dù cải trang tài giỏi đến đâu cũng khó lòng qua khỏi tai mắt của Bách Hoa Sơn Trang. Nhưng hiện thời thì khác hẳn , quần hùng thiên hạ đủ màu sắc tụ tập quanh đây , người Bách Hoa Sơn Trang đành để họ hành động , lưng chừng không chịu ra tay không hiểu họ có âm mưu gì khác, song mình hoá trang sơ sài cũng đủ vàng thau lẫn lộn.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô lý luận tinh vi trong lòng bội phục nghĩ thầm :

- Không ngờ con nhà đầu này cơ trí hơn người , mặt lớn mà cơ mưu tinh tế . Ngày sau thì chắc nổi danh trên chốn giang hồ.

Ngọc Lan chấp tay thi lễ rồi xoay mình chạy đi , nhảy qua hàng rào mắt hút.

Kim Lan chăm chú ngó Ngọc Lan đi khỏi một hồi lâu rồi quay lại nói với Tiêu Lĩnh Vu.

- Xin tướng công hãy ngồi điều hoà hơi thở một lát . Tỳ thiếp vào bếp để làm mấy món điểm tâm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không cần ? Ngày trước ta ở Tam Thánh Cốc học nghệ thường lấy dưa để ăn thay cơm đã quen rồi . Bây giờ quanh khu vực của thành Qui Châu chỗ nào cũng có cao nhân võ lâm mình còn nấu nướng thì khó lòng tránh khỏi con mắt soi mói của họ .

Kim Lan nói :

- Tỳ thiếp xin tuân mệnh , nhưng e rằng tướng công phải phiền lòng.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi ăn qua loa vài bát cơm rau .

Kim Lan vừa thu dọn chén bát xong thì đột nhiên nghe đánh " bình " một tiếng , tám phen cán cổng bị người hất ra.

Kim Lan thò đầu ngó thấy bốn người mặc quần áo sắc sỡ kéo vào .

Bốn người này đã in sâu vào đầu óc Tiêu Lĩnh Vu. Họ chính là Nam Giang Tứ đạo tử mà chàng đã gặp ở Thanh Thiên Đường trên núi Võ Đang ngày trước.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 79

Trong lều gianh hội tụ quần hùng

Năm năm trời chàng không gặp , bốn gã vẫn phong vận như xưa . Gã nào cũng ăn mặt diêm dúa hoang lệ khác thường.

Tiêu Lãnh Vu ngắm nghía bốn người khẻ bảo Kim Lan :

- Chúng ta mau mau lánh đi !

Hai người song song chạy vào nội thất . Giang Nam tứ công tử bệ vệ tiến vào đại sảnh lớn tiếng hô :

- Trong nhà có người không ? Anh em chúng ta vừa đói vừa khát , có gì ăn uống đem ra đây !

Gã thứ hai không thấy người đáp lại , tức giận lớn tiếng :

- Nhà cửa quét tước sạch sẽ thế này không phải là nơi bỏ hoang. Nếu còn lẩn tránh để anh em ta nổi giận thì chúng ta cho một mớ lửa thiêu rụi cả đến ngọn cỏ cũng không còn.

Kim Lan ở trong phòng chau mày khẻ nói :

- Không thể nào để cho chúng đốt nhà . Tỳ thiếp ra đối phó với họ .

Tiêu Lãnh Vu trầm ngâm một chút rồi dặn :

- Cô nương phải cẩn thận .

Năm năm trước chàng đã gặp mặt Giang Nam Tứ công tử một lần nhưng chỉ phảng phất nhớ họ không phải là người tốt , còn phẩm hạnh họ thế nào thì chàng không hiểu rõ.

Kim Lan gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên tỳ thiếp phải coi chừng.

Cô từ từ tiến ra.

Giang Nam tứ công tử toan động thủ lục soát , thấy Kim Lan bước ra , bắt giác mắt chúng sáng lên .

Gã em út cười ha hả nói :

- Thật là một vị cô nương xinh đẹp !

Gã thứ hai lớn tiếng :

- Núi thẳm nhiều chim lạ , nhà gianh ngó gái tươi . Quả nhiên cố nhân nói đúng lắm.

Gã đi đầu gạt đi :

- Chúng ta không nên đường đột giai nhân.

Gã chấp tay tự giới thiệu :

- Tiểu đệ là Nhất trận Phong Trương Bình.

Gã thứ hai nói tiếp :

- Tại hạ là Vũ Độc Hoa Vương Kiếm .

Gã thứ ba :

- Tiểu đệ là Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba.

Gã cuối cùng khom lưng xá dài nói :

- Tại hạ là Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang . Vừa rồi ăn nói có điều lỗ mãng , xin cô nương lượng thứ.

Kim Lan không biết bọn này làm bộ làm tịch hay chúng thực tâm người lễ mạo , nói :

- Mời ba vị ngồi chơi .

Ngũ độc Hoa cười hô hô hỏi :

- Ở đây là hoang vu tỉnh mịch cô nương trú ngụ một mình mà không sợ ư ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp cùng ở với gia huynh.

Vương Kiếm đáp :

- Té ra cô nương còn có lệnh huynh bầu bạn .

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba hỏi :

- Lệnh huynh có nhà không ?

Kim Lan đáp :

- Gia huynh đi chợ rồi .

Hàn giang Nguyệt Triệu Quang hỏi :

- Thế ra chỉ có một mình cô ở nhà ư ?

Bây giờ Kim Lan nghe bọn chúng có điều khinh bạc trêu người thì không khỏi nảy lòng tức giận.

Cô lạnh lùng đáp :

- Gia huynh quá trưa sẽ về đến .

Nhất trận Phong Trương Bình hỏi :

- Cô nương có mấy vị ca ca ?

Kim Lan đáp một người .

Trương Bình cười hỏi :

- Nhận bọn tại hạ đi nghĩa muội , há biến thành bốn vị ca ca .

Kim Lan chau mày muốn nổi nóng nhưng cũng cắn răng nhẫn nại nói :

- Mời bốn vị hãy ngồi chơi một chút , để tiện thiếp đi pha trà.

Cô trở gót đi vào .

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm đột nhiên giang tay ra chắn đường hỏi :

- Anh em tại hạ muốn uống rượu , chẳng hiểu cô nương có tìm được không ?

Kim Lan trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Để tiện thiếp đi kiếm coi .

Vương Kiếm co tay về, tiện đà sờ vào má Kim Lan .

Kim Lan từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn ở trong hoàn cảnh hiểm ác đã quen tính chịu đựng . Tuy trong lòng phẫn nộ mà vẫn cố nhịn.

Vương Kiếm cười khanh khách nói :

- Lão đại ! Cô bé xinh đẹp này nhỏ da nhẵn thịt . Tiểu đệ không tin cô ở trong căn nhà gianh từ thuở nhỏ .

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba nói theo :

- Đúng thế ! Bọn thôn phu quê mùa dù có tiền bạc cũng không biết cách sắm sửa ăn mặc.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang rung động hai vai lạng người tới vươn tay chụp lấy vai Kim Lan.

Kim Lan không ngoảnh lại uồn lưng đi nhảy lên không vọt ra ngoài .

Triệu Quang cười hô hô nói :

- Thân pháp hay quá ! Nhưng cái đó kêu bằng tự mình muốn khiêu chiến .

Gã vừa nói vừa lao mình rượt theo. Tay phải ra chiêu Kim Long thâm thảo, nhằm chụp cổ tay mặt Kim Lan.

Trước tình thế này , dù Kim Lan có muốn đấu võ công cũng không được .

Cô phản kích bằng chiêu " Lạn Giang Triệt Đầu "

Triệu Quang cười nói :

- Không ngờ thân thủ cô lại mau lẹ đến thế .

Gã phóng hai tay ra chiêu liên hoàn đánh tới.

Kim Lan vùng tay phản kích , khai diễn một trường ác chiến .

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang thi triển cầm nã thủ pháp tấn công mười mấy chiêu liền mà đều bị Kim Lan gạt đi . Bây giờ gã mới biết gặp phải tay kình địch, không dám coi thường ngưng thần hồn chiến.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba phi thân nhảy ra ngoài nói :

- Để tiểu huynh giúp một tay.

Rồi nghiêng mình phóng chưởng đánh tới .

Kim Lan ứng chiến một mình Triệu Quang thì còn được , nhưng thêm gã Lý Ba tình thế liền biến đổi . Cô chân tay luống cuống lâm vào thế kém.

Tiêu Lĩnh Vu ẩn thân trong phòng thấy Kim Lan không chống nổi nữa . Nếu chàng không lộ diện cô tất bị thương hoặc bị bắt. Chàng toan vọt mình nhảy xổ ra thì đột nhiên ngoài nhà rộ lên chàng cười nhạt rồi có tiếng người nói :

- Đường đường hai vị anh hùng hảo hán mà đi uy hiếp một cô gái bé, há chẳng sợ người ta cười đến tẹo quai hàm ?

Tiếp theo một hán tử cao mà gầy, mình mặc áo lam , đầu đội nón rộng vành nhảy vọt vào.

Thân pháp người đó cực kỳ mau lẹ . Vừa dứt lời hán tử đã ở bên Kim Lan , phóng chưởng ngăn chặn Triệu Quang .

Lý Ba và Triệu Quang đều dừng tay lại , ngoảnh đầu nhìn ra người mới đến lạnh lùng nói :

- Chúng ta tưởng ai ! Hoá ra là Trung Châu nhị Cổ . Trước nay Thương Bát , Đỗ Cửu vẫn đi liền với nhau . Đỗ Cửu đã tới chắc Thương Bát cũng ở gần

quanh đây.

Người mới đến quả thật là Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu . Hắn cất giọng lạnh như băng đáp :

- Đối với bọn Giang Nam tứ công tử các người thì một mình Đỗ Cửu nhị này cũng đủ đối phó rồi.

Nhất Trần Phong Trương Bình nhảy vọt ra hỏi :

- Anh em ta cùng Trung Châu nhị cổ vốn không thù không oán , vậy mà Đỗ huynh can thiệp vào chuyện của chúng ta là có dụng ý gì ?

Đỗ Cửu đáp :

- Giản dị lắm ! Tại hạ không quen ngó cảnh trái ngược là hai nam hán tử uy hiếp một thiếu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Trung Châu Nhị Cổ tuy tới đâu cũng tính chuyện buôn bán thu lợi , nhưng gặp trường hợp chương tai gai mắt chúng còn có chút khí phách con người hào hiệp .

Nhất trần phong Trương Bình cười lại nói :

- Trung Châu nhị cổ nổi tiếng về ham tài lợi mà anh em tại hạ ham mê sắc đẹp , mỗi đảng có một thị hiếu , đừng ai nói đến thanh tao khí tiết làm chi nữa .

Lãnh Diện thiết bút Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Người quân tử ham của cũng phải lấy theo đạo nghĩa . Anh em tại hạ trước nay trông vào tài năng để thụ hưởng sự báo đáp chứ không bắt buộc ai.

Giang Nam tứ công tử bị với bọn ta thế nào được ?

Trương Bình nói :

- Đỗ huynh nói thế thì ra Trung Châu nhị Cổ cũng là những bậc anh hùng , đại nhân đại nghĩa.

Đỗ Cửu nói :

- Dù sao thì anh em tại hạ cũng không phải là quân đạo tặc.

Ngũ độc Hoa đảo mắt nhìn quanh không thấy Thương Bát đầu, trầm giọng bảo Trương Bình :

- Lão đại ! Hắn đã cố ý đến sinh sự với chúng ta thì chẳng thể dùng lời tử tế mà điều giải được . Dịp này là cơ hội tốt để anh em ta thử kiếm trận đã khổ luyện hơn một năm qua. .

Trương Bình chưa trả lời , Đỗ Cửu đã nói ngay :

- Hay lắm ! Hay lắm ! Tại hạ được lãnh giáo tuyệt kỹ mới luyện của Giang Nam tứ công tử thật là vinh dự vô cùng. Mời bốn vị ra tay !

Bọn Giang Nam tứ công tử năm năm trước bị nhục ở núi Võ Đương bỏ hẳn tính kiêu ngạo . Chúng tự biết võ công mình so với những tay hạng nhất võ lâm hãy còn kém xa . Bốn gã trước nay qua lại giang hồ chuyên đòi ruồi ngựa , ngõ hẻm tìm hoa . Hề gặp gái đẹp là trêu cợt . Sau trận thất bại ở núi

Võ Dương , bọn chúng gia công luyện võ nghiên cứu và sáng chế ra một kiếm trận đã rèn luyện rất thành thực . Ngày nay mới tái xuất giang hồ . Bốn gã nghe được những tin tức chấn động tâm thần . Một là chàng thiếu niên hiệp khách Tiêu Lĩnh Vu mới quật khởi lừng danh võ lâm . Hai là Huyết ảnh Tử Thảm Mộc Phong ẩn náu lâu năm lại tái xuất giang hồ . Ba là Tiêu Lĩnh Vu gia nhập Bách Hoa Sơn Trang kết liên với Thảm Mộc Phong . Ngày trước bọn Giang Nam tứ công tử ra đời muộn hơn . Khi đó Thảm Mộc Phong đã qui ẩn , nhưng tiếng tăm còn để lại trên chốn giang hồ , bọn chúng nghe người ta nói đến Thảm Mộc Phong rất nhiều .

Những tin tức này khiến bọn chúng nổi tính hiếu kỳ, cùng nhau đến thẳng Qui Châu . Dọc đường bọn chúng phát giác ra vô số nhân vật giang hồ kéo đến đây và có triệu chứng sắp nổi một trận phong ba dữ dội .

Tứ công tử tới Qui Châu đã thấy bao nhiêu cao thủ tụ hội ở đây nên cử chỉ và hành động của chúng cũng bớt phần cuồng ngạo.

Trung Châu nhị Cổ nổi danh đã mấy chục năm . Trương Bình nhớ tới cái nhục năm năm trước hãy còn sợ sệt . Gã không muốn gây thù với Trung Châu nhị Cổ .

Bỗng nghe Lãnh diện Thiết bút Đỗ Cửu cười hỏi :

- Sao bốn vị không chịu ra tay . Chẳng lẽ lời thỉnh cầu của Đỗ mỗ không được chấp thuận.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm tức giận nói :

- Khẩu khí tên này thật kiêu ngạo !

Gã xoay tay rút kiếm khê đâm tới.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu lạng người tránh khỏi chiêu kiếm đồng thời hai tay hấn đã rút binh khí . Tay trái cầm vòng bạc . Tay mặt cầm thiết bút.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba thấy khó lòng tránh khỏi cuộc chiến đấu cũng phóng kiếm đâm ra miệng hô :

- Các huynh đệ ? Hấn đã đòi thử kiếm trận với chúng ta thì sao không cho hấn biết mùi ?

Trương Bình thấy hai người đã động thủ không tài nào tránh khỏi cuộc gây thù , cũng muốn hợp lực ra tay hạ Đỗ Cửu trước Thương Bát có đến sau cũng bớt được một đối thủ . Nếu giết được cả hai vùi lấp đi càng tốt.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã phát động thành kiếm trận . Tứ công tử chia nhau bốn mặt đánh vào Đỗ Cửu .

Đỗ Cửu một tay vòng bạc một tay thiết bút nhất tề huy động đối địch với tứ công tử.

Kiếm trận của Giang Nam tứ công tử huy động mỗi lúc một mau lẹ . Chớp mắt bốn người đã đánh ra ngoài hai chục chiêu . Hào quang lấp lánh kiếm khí mịt trời .

Đỗ Cửu lúc đầu ỷ mình võ công cao cường không coi tứ công tử vào đâu .

Nhưng sau một lúc chiến đấu mới biết gặp phải kình địch . Bữa nay Giang Nam tứ công tử không kém cõi như trước nữa. Hắn liền đổi sang thế thủ , không mong thắng mà chỉ cầu bình yên . Hắn múa tít ngân khuyên cùng thiết bút thành một màn ánh sáng hộ thân để chống cự lại bốn tay kiếm. Giang Nam tứ công tử liên thủ tấn công ngoài ba chục chiêu vẫn không tìm ra được chỗ sơ hở để hạ đối phương thì trong lòng nhăm ngàm kinh hãi nghĩ thầm :

- Trung Châu Nhị Cổ quả nhiên danh bất hư truyền . Nếu lấy một chọi một thì e mình không chống nổi hai chục chiêu của hắn.

Nhất trận Phong Trương Bình thấy Đỗ Cửu giữ môn hộ nghiêm mật , nếu còn đánh dằng dai thì đến trăm chiêu cũng chẳng thành công. Rồi đây Thương Bát đến nơi thì chẳng thể nào thủ thắng được.

Hắn liền biến đổi thế kiếm huy động kiếm trận rất thần tốc.

Nhất trận Phong Trương Bình ở bên trong kiếm trận để điều động . Bốn tên đột nhiên vùng kiếm đâm liên ba chiêu liên hoàn.

Bốn tên mười hai chiêu kiếm vùng ra cực kỳ thần tốc.

Đỗ Cửu không ngờ kiếm trận của Tứ công tử lại lợi hại đến thế ! Bốn phương tám hướng đều bị tấn công hắn cảm thấy khó bề đối phó.

Tiêu Linh Vu nấp trong chỗ tối thấy Đỗ Cửu lâm nguy không khỏi động tâm nghĩ thầm :

- Tứ công tử đã hợp lực động thủ , ta có ngấm ngầm giúp hắn một tay cũng chẳng tổn hại gì đến thể diện.

Chàng liền đem phép " Đậu lạt đả huyết " của Liễu tiên tử truyền thụ để thử xem hỏa hầu của mình tới đâu .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , chần đảo mắt nhìn vào trong nhà bỗng thấy một cái lu sành đựng đậu xanh liền bốc lấy một nắm , ngấm ngầm vận dụng công lực vào ngón tay nhằm trúng đối thủ búng ra một hạt.

Lúc này Nhất trận Phong Trương Bình đang vùng kiếm đâm vào trước ngực của Đỗ Cửu . Gã bỗng giơ cao tay mặt lên , đột nhiên cảm thấy huyết nhu hội đau nhói lên , tay cầm kiếm chậm lại một chút.

Nguyên Tiêu Linh Vu mới thử tuyệt kỹ lần đầu chưa trúng lắm . Sức đẩy ra tuy mãnh liệt nhưng chỉ chạm vào mé huyết đạo mà kiếm thế của Trương Bình cũng đã bị ảnh hưởng rất nhiều .

Nên biết những tay cao thủ ra tay chỉ sai một ly cũng đủ biến đổi tình thế.

Đường kiếm của Trương Bình chậm lại khiến cho Đỗ Cửu thừa cơ phá vòng vây. Thiết

bút của hắn phong tỏa thế kiếm của Trương Bình , tay trái hắn huy động ngân khuyên ra chiêu Phong khởi vân dừng. Mấy tiếng choang choang gạt kiếm của ba gã Vương Kiếm, Lý Ba, Triệu Quang thoát ra khỏi kiếm trận . Hắn lại giơ thiết bút lên điểm tới Trương Bình.

Trương Bình xoay tay ra chiêu Khổng Tước khai bình vọt ra một làn kiếm hoa ngăn cản cây thiết bút của Đỗ Cửu .

Bọn Lý Ba , Triệu Quang lập tức chia hai bên vòng lại bao vây.

Đỗ Cửu đã ném mùi đau khổ về kiếm trận bao vây , khi nào còn để bốn người lập trận .

Hắn rung cây thiết bút xoay tay đẫm Lý Ba . Tay mặt cầm Ngân khuyên gạt thế kiếm của Triệu Quang đồng thời hắn đề tụ chân khí nhảy ra ngoài tám thước.

Nhất Trận phong Trương Bình cười ha hả hỏi :

- Sao ? Kiếm trận của anh em tại hạ mùi vị thế nào ?

Đỗ Cửu đáp :

- Kiếm trận đó chẳng lấy gì làm lợi hại cho lắm . Nếu quả là một thế trận ghê gớm thì tại hạ đâu thể nào vào ra tự nhiên được .

Trương Bình nhăn nhó cười hỏi :

- Vậy Đỗ huynh lại thử lần nữa được chăng ?

Trong lòng gã rất bức mình mà không nói ra được. Nếu tay mặt hắn đột nhiên không bị đau nhói làm cho thế kiếm chậm lại thì Đỗ Cửu đâu có thể phá trận một cách dễ dàng .

Đỗ Cửu nghĩ thầm trong bụng :

- Kiếm trận của bọn chúng chưa chắc đã hại mạng ta được nhưng mình chẳng thể nào thắng nổi bọn chúng. Nếu không ưng lời lại tỏ ra con người khiếp nhược . Hắn do dự chẳng biết trả lời thế nào ?

Giữa lúc ấy đột nhiên một tràng cười ha hả vọng lại , rồi tiếng người đồng dục cất lên :

- Hay lắm ! Quý vị bốn người , bên tại hạ có hai . Cuộc mua bán này có vốn có lãi . Anh em tại hạ xin bồi tiếp .

Đỗ Cửu không cần ngoảnh đầu ra, mới nghe tiếng cười đã biết là Thương Bát.

Giang Nam Tứ công tử đều nhìn thấy một đại hán mặt tròn , mình mặc áo bào bằng lụa xanh , ngoài đeo mã quái , vừa mập vừa lùn thùng thỉ đi tới .

Nhất trận Phong Trương Bình than thầm :

- Hồng bát ! Trung Châu Nhị Cổ mà liên thủ hợp lực thì anh em mình chẳng thể nào địch nổi .

Gã hèn lạnh lùng hỏi :

- Thương huynh đến đây từ lâu rồi chứ ?

Kim Bàn Toán Thương Bát tủm tỉm cười đáp :

- Tiểu đệ còn thương lượng một vụ mua bán thành ra đến chậm một bước, khiến cho các vị phải đợi lâu.

Trương Bình lạnh lùng :

- Nấp trong bóng tối ra tay hại người đâu phải hành động của bậc đại trượng

phu.

Thương Bát hơi ngạc nhiên rồi cười ha hả đáp :

- Bình bất yểm trá . Tiểu đệ có về đây sớm cũng không để các vị rõ.

Trương Bình nói :

- Trung Châu nhị Cổ bao giờ cũng đi đôi . Đáng lý tại hạ phải biết trước

Thương huynh ẩn trong xó tối từ trước rồi mới phải .

Thương Bát đáp :

- Lần này tại hạ đặc biệt không để công tử đoán trúng.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói theo :

- Giang Nam tứ công tử vẫn quen thói chó đen giữ mực, hễ thấy gái là như ruồi nặng ngửi thấy mùi hôi bu ngay lại. Lão đại ! Chúng ta phải động thủ trừ bọn này đi để trên thế gian mới còn những vị cô nương tử tế.

Trương Bình nói :

- Hai vị coi của cải như tính mạng thì so với anh em tại hạ cũng chẳng hơn gì.

Lúc này Kim Lan đã lui đến cửa phòng có Tiêu Lĩnh Vu ở trong.

Cô khẽ hỏi :

- Tướng công ! Hai vị đó có phải là Trung Châu nhị Cổ không ? Suốt ngày tướng công muốn kiếm họ mà bây giờ họ ở ngay trước mặt sao lại không lên tiếng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hãy thông thả ? Ta muốn coi tính hạnh của hai người đã.

Kim Lan nghĩ thầm trong bụng :

- Khẩu khí của Tiêu gia lớn quá ! làm như Trung Châu Nhị Cổ phải nghe theo lời y .

Bỗng thấy Thương Bát nói : .

- Anh em tại hạ tuy tham của , nhưng quyết chẳng để mất tư cách chưa từng cưỡng đoạt của ai .

Đỗ Cửu vung cây thiết bút điểm tới Trương Bình. Miệng hô :

- Lão đại bất tất nhiều lời với họ làm chi .

Trương Bình né mình tránh khỏi , vung trường kiếm ra hiệu cho đồng bọn tập hợp .

Vừa rồi bốn gã liên thủ hiệp lực đấu với một mình Lãnh diện thiết Bút Đỗ Cửu còn không đủ thương được hắn , bây giờ có thêm Thương Bát nữa, dĩ nhiên chúng khó bề đối phó . Bốn người hiểu rõ như vậy, nếu không bày kiếm trận hợp lực thì khó lòng chống nổi trăm chiêu .

Thương Bát cười khanh khách :

- Trong năm năm trời các vị chắc bốn vị đã học được môn tuyệt học .

Hắn vừa nói vừa thò tay vào bọc lấy ra cái bàn tính . Hắn rung tay một cái , những con toán bật lên những tiếng lách tách và hiện ra ánh sáng như châu

ngọc.

Trương Bình tay giữ kiếm quyết . Tứ công tử đều dương kiếm lên bày thành kiếm trận để cự địch .

Đỗ Cửu đoạt phương vị phía hữu nói :

- Bốn con rùa đen kia hợp thành kiếm trận . Chúng ta chia hai mặt bên giáp công để bọn chúng không thể nào chiếu cố được cả hai mặt.

Trương Bình giật mình kính hãi nghĩ thầm :

- Trung Châu nhị Cổ chẳng những võ công cao cường mà lại giàu kinh nghiệm lâm địch, người thường chẳng thể nào bì kịp . Nếu bọn họ hai người giáp công hai mặt thì uy lực của kiếm trận giảm đi rất nhiều .

Thương Bát mỉm cười dời qua phương vị mé tả , cái rung cái bàn tính hỏi :

- Lúc này bọn tại hạ muốn nói đến giá tiền . Nếu động thủ là nói đến cái nghề buôn của anh em tại hạ . Vậy cái mạng người giá bao nhiêu ?

Nhất trận Phong Trương Bình trường kiếm lên vẩy hai cái . Tứ công tử đột nhiên biến đổi phương vị .

Miệng hần đáp :

- Bao nhiêu tiền thì Thương huynh nói ra đi .

Thương Bát cười nói :

- Cái đó tùy tiện . Bốn vị có thể ưng chịu anh em tại hạ một điều kiện .

Hần chưa dứt lời đột nhiên tiếng chó sủa cấp bách từ đằng xa vọng lại.

Đỗ Cửu đã biết Thương Bát mưu kế hơn người . Trong câu nói đùa thường dấu kỳ mưu . Vì vậy , hần toan vung thiết bút tấn công liền dừng lại .

Trương Bình chau mày :

- Điều kiện gì ?

Thương Bát đáp :

- Hiện giờ ở chung quanh thành Qui Châu cao thủ kéo đến đông như nước chảy , chắc quý huynh đệ biết cả rồi .

Vương Kiếm nói :

- Anh em tại hạ có đui mù đâu mà không trông thấy .

Lại nghe có tiếng chó sủa mỗi lúc một gần rất cấp bách . Hiện nhiên có người đang tiến về phía căn nhà gianh này .

Thương Bát liếc ngó Kim Lan đang đứng tựa cửa sổ cười hỏi :

- Bốn vị đã nghe Thần Phong Bang bao giờ chưa ?

Trương Bình đáp :

- Dĩ nhiên bọn tại hạ nghe thấy rồi .

Thương Bát lại hỏi :

- Công tử có biết bang chúa bang Thần Phong là nam hay nữ không ?

Trương Bình đáp :

- Bọn tại hạ chỉ nghe tiếng bang Thần Phong , chứ chưa gặp mặt bang chúa bao giờ.

Thương Bát nói :

- Cái đồ tiểu đệ có thể trình bày được . Bang chúa bang Thần Phong là một thiếu nữ nhỏ tuổi nhan sắc tuyệt trần .

Trương Bình trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Cái đồ có liên quan gì đến anh em tại hạ ?

Thương Bát đáp :

- Dĩ nhiên là có quan hệ . Bốn vị tham sắc cũng như anh em tại hạ tham tài.

Bang Thần Phong là một món hàng gồm đủ cả sắc lẫn tài . Nếu quả bốn huynh đệ chịu

cùng hợp tác với anh em tại hạ có phải chúng ta cùng hưởng lợi không ?

Trương Bình nói ngay :

- Phải lắm ! Phải lắm ! Thương huynh muốn hợp tác cùng anh em tại hạ đối phó với bang Thần Phong phải không ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 80

Kim Bàn Toán đả thương Lệnh Chúa

Kim Bàn Toán Thương Bát đưa mắt nhìn Giang Nam tứ công tử huy động những con toán ở trong bàn tính.

Miệng hần lẩm nhẩm :

- Nhị nhất thiên tác ngũ, nhị ngũ hợp nhất thập , tam hạ ngũ khứ nhị .

Giang Nam tứ công tử ngó tay Thương Bát gõ bàn tính , quả nhiên ra về một tay buôn bán thạo , thì trong lòng cười thầm :

- Lành diện Thiết Bút Đồ Cửu trong lòng đã hiểu rõ , biết rằng Thương Bát đang do dự vì có điều khó giải quyết.

Mỗi khi Thương Bát gặp việc nan giải là lại gầy con toán để suy nghĩ và quyết đoán . Có khi hần còn bày quẻ trên bàn tính để tính cát hung.

Đồ Cửu ở với hần mấy chục năm trời mấy thấy hần gầy một con toán như lúc này vài ba lần mà thôi .

Thương Bát gầy bàn nét mặt hiện lên vẻ kỳ dị quay lại ngó Kim Lan . Đột nhiên hần lắc cái bàn tính trong tay hú lên một tiếng.

Lại nghe hai tiếng chó sủa "gâu gâu" xé bầu không khí vọng tới . Hai con chó mực lớn lông xồm nhảy qua bụi tre chạy đến bên Thương Bát. Hai con chó này cao bằng người . Tuy nó hình chó mà phảng phất giống con hổ .

Chúng đứng sau Thương Bát dương cặp mắt lấp loáng không ngớt nhìn chung quanh.

Nhất trận Phong Trương Bình vẫn đứng chờ Thương Bát trả lời xem cách hợp tác thế nào . Ngờ đâu Thương Bát cứ lơ đi như quên lửng điều đã qua. Hần đứng xuất thần tựa hồ đang chờ đợi một cái gì .

Giang Nam công tử người nào cũng cảm nóng ruột như khối chì đeo trước ngực , chẳng hiểu Kim Bàn Toán bài làm trò ma quỷ gì .

Bỗng nghe đánh " bình " một tiếng hai tấm phen gỗ bị người đá tung ra.

Một lũ người ăn mặc kỳ dị tiến vào .

Hai đại hán đi trước thân hình cao nghều cao nghều mà gầy khảnh gầy kheo , mặc quần áo đen vừa ngó thấy Trung Châu nhị Cổ đã lạnh lùng nói :

- Quả nhiên là các ngươi , oan gia chạm trán trong con đường hẹp .

Thương Bát đưa mắt nhìn hai đại hán , nhận ra rồi cười khanh khách đáp :

- Té ra là Tả huynh , Phương huynh khai đạo nhị quỷ. Các vị đã giá lâm ta chắc bang chúa cũng sắp tới nơi.

Nguyên hai đại hán này chính là Khai đạo nhị quỷ của Thần Phong Bang Chúa tên gọi Thiết Phán Tả Phi là Oan Hồn Phương Hoàn.

Phía sau hai người là một quái nhân mình mặc áo bào đen, trước ngực có thêu con rắn vàng nhỏ, tóc quấn thành búi . Quái nhân này người khô đét gầy còm nhưng cặp mắt lấp lánh thần quang ra chiều uy hiếp .

Phía sau đạo nhân mặc áo thêu ánh vàng còn có bốn đại hán áo đen . Sau lưng gã nào cũng cài một thanh quý đầu đao.

Bỗng nghe Thiết phán Tả Phi cười lật hỏi :

- Tệ bang chúa là một nhân vật thế nào chúng ta chưa biết hay sao ? Bang chúa tại hạ đâu có thể bạ chỗ nào cũng đến được .

Đạo nhân mặc áo bào đen thêu rắn lạnh lùng nói tiếp :

Bảng toà là Kim xà lệnh chúa dưới trướng Thần phong bang chúa. Các hạ có điều gì cứ nói ra , bản toà có thể quyết định được , bằng không sẽ báo về bản bang chúa.

Thương Bát cười hỏi :

- Nghe khẩu khí của các hạ dường như nắm địa vị không phải thấp kém ở Thần Phong Bang thì phải ?

Thiết phán Tả Phi đáp :

- Dưới trướng bản bang chúa có bọn đại lệnh chúa đều nắm giữ quyền hành và trọng trách .

Thương Bát cười nói :

- Té ra là thế . Nếu vậy tại hạ thất kính mất rồi .

Kim xà chúa cười lật hỏi :

- Năm năm trước tuy các hạ cùng bản bang xung đột nhưng lúc đó bản lệnh chúa có việc gấp không đi theo hậu giá bang chúa . Chắc các hạ chưa quên điều đó.

Thương Bát cười ha hả đáp :

- Bọn tại hạ trước nay chỉ tính chuyện lợi hại . Quá ba tháng tại hạ cũng không nhớ nữa.

Kim xà lệnh chúa lại cười khẩy nói :

- Nhưng bản bang chúa thì chẳng bao giờ quên được Trung Châu Nhị Cổ đã quấy rối .

Bữa nay bản toà lại gặp hai vị thì không thể buông tha một cách dễ dàng.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi :

- Không buông tha thì làm gì ?

Kim xà lệnh chúa đáp :

- Phiền hai vị đi theo bản toà một chuyến.

Thương Bát cười nói :

- Xin nói giá tiền trước , vì anh em tại hạ làm nghề thương mãi không muốn bị lỗ vốn.

Kim xà lệnh chúa đảo mắt nhìn quanh rồi ngoảnh bốn người ở sau lưng ra lệnh :

- Bắt lấy chúng cho ta .

Bốn đại hán áo đen dạ một tiếng rồi rút quỷ đầu đao ở trên lưng ra đứng bao vây bốn mặt .

Lãnh diện bút Đỗ Cửu nhún vai một cái lạng người nhanh như chớp chiếm lấy một phương vị cách Thương Bát chừng tám chín bước.

Hắn lạnh lùng đáp :

- Khí giới không có mất , đã xảy ra cuộc động thủ tất có người bị tử thương . Nếu bốn vị không sợ chết thì cứ việc xông cả vào .

Thương Bát , Đỗ Cửu đứng xa nhau như khiến bốn đại hán áo đen khó lập thành thế bao vây mà Trung Châu nhị Cổ giáp công hai mặt rất có lợi.

Bỗng thấy bốn đại hán áo đen chia hai người một tổ để tấn công Trung Châu Nhất trận Phong Trương Bình giờ kiếm lên ra hiệu thu trận lùi đội để theo dõi cuộc chiến.

Không ngờ hắn vừa vung kiếm lên khiến Kim xà lệnh chúa sinh lòng ngờ vực buông tiếng cười lạt rồi trầm giọng quát :

- Đừng để bọn chúng bốn tay kiếm hợp nhất.

Nguyên Kim xà lệnh chúa là ta kiến thức quảng bác , thoáng nhìn đã nhận ra Giang Nam tứ công tử toan bày kiếm trận.

Khai đao nhị quỷ Thiết phán Tả Phi, Oan hồn Phương Hoành năm năm trước đã bị bại về tay Trung Châu Nhị Cổ biết võ công hai người cao cường thì không khỏi uý kỵ . May mà Kim Xà lệnh chúa chưa hạ lệnh cho hai người động thủ để đối phó với Trung Châu Nhị Cổ , nhưng hai người đối phó với Giang Nam tứ công tử không coi vào đâu mới ra đấu với họ.

Nhất trận Phong Trương Bình toan hướng dẫn đồng bọn tự thủ bàng quang để Trung Châu nhị Cổ đánh nhau mỗi một với bọn người này cho bọn chúng thủ lợi. Không ngờ Kim Xà lệnh chúa lại hạ lệnh ra kiếm chế ngăn trở Giang Nam tứ công tử . Trường hợp này xảy ra khiến Giang Nam tứ công tử cũng đem lòng phẫn nộ Trương Bình phóng kiếm đâm ra ngăn chặn Tả Phi , Vương Kiếm , Lý Ba, Triệu Quang lập tức quanh lại bao vây đưa hai người vào trong vòng thế kiếm.

Chỉ trong chớp mắt hàn quang quay lộn kiếm khí ngất trời vây bọc lấy bốn người vào trong vòng kiếm quang.

Giang Nam tứ công tử cũng đưa ra những thế kiếm ác liệt như bão táp mưa sa bám sát Khai đao nhị quỷ khiến hai người này không tài nào lấy được binh khí ra.

Kim xà lệnh chúa chau mày . Hắn không ngờ Khai đao nhị quỷ vừa ra tay đã bị kiếm trận đối phương vây vào vòng nguy hiểm.

Bốn đại hán tay cầm quỷ đầu đao động thủ cùng Trung Châu Nhị Cổ gây cuộc ác chiến cực kỳ khốc liệt.

Kim xà lệnh chúa ngó qua tình thế đã biết cục diện hôm nay bất lợi cho mình . Bọn Trung Châu nhị cổ hai người chọi bốn mà vẫn công nhiều hơn

thủ đoạt được tiên cơ.

Bọn Khai đao nhị quỷ lâm vào tình trạng nguy ngập mạng sống treo trên đầu sợi tóc.

Kim xà lệnh chúa đàn phải giải nguy cho hai người. Hắn rút cây kim xà tiên ở sau lưng ra quát lên một tiếng xông vào kiếm trận của Giang Nam tứ công tử .

Nhất trận phong Trương Bình hư kiếm ra móc cây kim xà tiên , đồng thời hấn lạng người sang mé bên ba bước.

Giang Nam tứ công tử tốn bao công phu luyện tập mấy năm liền lập ra kiếm trận và đã luyện rất thành thục . Chúng vừa ác đấu với Đỗ Cửu một trận kiếm trận biến hoá đã rất là linh hoạt.

Trương Bình vừa lùi lại thì bọn Vương Kiếm , Lý Ba và Triệu Quang đã hiểu dụng tâm của gã cũng lùi lại hai bước để mở rộng vòng luyện kiếm trận . Thế là Kim xà Vương cũng ở trong vòng kiếm thế .

Có điều bọn Tứ công tử chậm lại một chút , Tả Phi và Phương Hoành đã nhân cơ hội này lấy được binh khí ra . Tả Phi sử dụng cặp Lang Nha bổng vừa ngắn vừa nhỏ . Còn Phương Hoành dùng đôi thế môn trượng.

Kim Xà lệnh chúa cười lạt nói :

- Bản toà muốn coi kiếm trận của các ngươi coi nó kỳ diệu ở chỗ nào.

Hắn vừa nói vung kún xà tiên đánh liền bốn chiêu chia ra nhằm vào Giang Nam tứ công tử .

Cây kim xà tiên sáng chế rất tinh xảo coi chẳng khác một con rắn linh động . Tay hắn cầm đuôi con rắn còn đầu rắn tấn công bên địch . Miệng rắn mở ra ngậm lại có lưỡi thò dài hay rút vào trông rất khủng khiếp.

Giang Nam tứ công tử sợ trong miệng rắn có đầu ngậm ám khí không dám đỡ gạt lùi lại né tránh .

Kiếm trận bị tản ra xa một cách vô hình .

Kim xà lệnh chúa cười khanh khách nói :

- Kiếm trận của bốn vị bất quá chỉ có vậy mà thôi .

Trương Bình cười nhạt đột nhiên vung kiếm lên .

Gã đã làm chủ kiếm trận thì ba người kia tự nhiên phải phối hợp . Kiếm thế của Trương Bình rất mau lẹ ba người cũng chuyển động thân tốc , kiếm trận lại thu hẹp dần vào .

Kim xà lệnh chúa thấy kiếm quang bốn mặt đồng loạt xô ra thì trong lòng kinh hãi . Hắn huy động cây Kim xà tiên như bánh xe luân chuyển đánh bốn người.

Tả Phi và Phương Hoành cũng vung Lang nha bổng và Tang môn trượng đồng thời tấn công , ngăn chặn được kiếm trận của tứ công tử .

Coi bề ngoài Giang Nam tứ công tử chiếm ưu thế, nhưng trong lòng chúng vẫn sợ hãi vì chiêu của Kim Xà Vương kỳ bí khôn lường thường thường nó

nhân thời cơ chớp nhoáng sơ hở mà đánh vào khiến cho kiếm trận biến hoá bị trở ngại.

Cuộc ác chiến này hai bên đều cảm thấy hao tổn sức lực , chẳng ai dám lơ là chênh mảng.

Đang lúc kịch chiến bỗng nghe tiếng rú thê thảm . Hai đại hán áo đen vây đánh Lãnh diện thiết Bút một tên bị trọng thương . Gã bị cây thiết bút của Đỗ Cửu đâm trúng vai, máu tươi phun ra ồ ạt, khí giới tuột khỏi tay. Còn một đại hán bị cây ngân khuyên của Đỗ Cửu bám sát làm cho gã chân tay luống cuống nguy hiểm phi thường.

Kim xà lệnh chúa không ngờ bản lĩnh của đối thủ lại cao cường đến thế. Hắn nhìn thấy thủ hạ bị thương mà không thể cứu viện được nên trong lòng rất đổi bồn chồn.

Bỗng nghe Thương Bát bật lên một tiếng cười ha hả rồi hét lớn :

- Nằm xuống !

Hai đại hán áo đen vây đánh Thương Bát nghe tiếng quát bị rút binh khí xiêu người đi rồi té xuống. .

Nguyên Thương Bát cùng hai gã chiến đấu một lúc thì đã nắm chắc phần thắng, thi triển nhiều chiêu thức tuyệt diệu. Hắn vừa cười vừa điểm trúng vào huyệt đạo hai gã :

Đỗ Cửu cũng lạnh lùng hét lên :

- Ngươi cũng nằm xuống.

Cây ngân khuyên của hắn gạt quí đầu đao . Đồng thời hắn phóng cước đá trúng vào đầu gối đại hán đánh binh một tiếng hắt gã ra xa bảy, tám thước. Gã té xuống không nhúc nhích được.

Thương Bát vung cái bàn tính trong tay cho ánh ngân quang lấp lánh rồi cười nói :

- Bốn vị công tử ! Có cần tiêu đệ giúp sức không ?

Trương Bình mỉm cười đáp :

- Không dám phiền Thương huynh .

Gã nắm chắc thanh kiếm tấn công ác liệt hơn.

Gã thấy Trung Châu Nhị Cổ hạ liền một lúc bốn người liền tự nghĩ :

- Bên mình bốn người mà không hạ nổi ba người là một cái nhục lớn .

Gã liền mạo hiểm phóng kiếm đâm vào Kim Xà lệnh chúa.

Kim xà lệnh chúa trong lòng đang xao xuyến vì bốn thuộc hạ bị đá thương . Hắn không ngờ Trương Bình lại mạo hiểm tấn công một kiếm độc địa này. Khi hắn phát giác thì thế kiếm đã đâm tới.

Trong lúc hoảng hốt Kim xà lệnh chúa né mình sang một bên .

Trương Bình kiếm được cơ hội này đâu phải chuyện dễ dàng . Khi nào gã để đối phương tránh thoát ? Gã hạ thấp tay xuống đưa mũi kiếm đâm ngược lên cánh tay mặt Kim xà lệnh chúa . Tay áo hắn bị rách toát máu tươi chảy ra

đầm ã.

Kim xà lệnh chúa khẽ rên một tiếng co tay mặt thu xà tiên về rồi lại phóng ra ãiễm Trương Bình.

Trương Bình ãắc ý cười khanh khách nói :

- Bất giãc phải bắt chủ tướng . Cứ ãả thương Kim xà lệnh chúa còn hai vị kia bất tất phải ãánh cũng ãược .

Câu nói của gã còn ngụ ý tuy Trung Châu Nhị Cổ thắng bốn người kia nhưng chỉ là bọn vô danh tiều tốt . Chỉ có Kim Xà lệnh chúa mới là tay cao thủ ãáng kể trong võ lâm.

Thương Bát nói ngay :

- Mau mau phong toã cây xà tiên .

Trương Bình ãáp :

- ãỗ huynh bất tất phải nhọc lòng.

Gã vung kiếm ãưa lên gạt. Trường kiếm và cây kim tiên ãụng nhau. Cây kim tiên ãột nhiên cong lại ãiễm xuống ãầu Trương Bình.

Biến ãiển này ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Trương Bình kinh hãi vội lãng tránh sang mé tả.

Đầu cây tiên ãiễm trúng vào tay mặt Trương Bình.

Bọn Vương Kiếm , Lý Ba liền vung kiếm ãánh tới uy hiếp hai bên Kim xà lệnh chúa.

Bên ba Tã Phi cùng Phương Hoành cũng múa binh khí lên ngăn cản thế kiếm của hai người.

Giang Nam tứ công tử thấy Trương Bình bị thương trong lòng nóng nảy cấp cứu thành ra rối loạn chương pháp kiếm trận .

Kim xà lệnh chúa ãột nhiên xô về phía trước cúi mình xuống né tránh khỏi thế kiếm của Triệu Quang từ mé bên quét tới . Cây kim xà tiên của hắn ãồng thời phóng ra ãiễm vào bụng dưới Triệu Quang.

Triệu Quang vội hạ thấp trường kiếm ãể ngăn chặn xà tiên.

Ngờ ãầu kim xà tiên và trường kiếm ãụng nhau cây xà tiên lập tức cong lại ãánh tới Triệu Quang không né tránh kịp bị ãầu roi ãiễm trúng ãùi bên trái .

Vương Kiếm và Lý Ba vội hươ kiếm ãâm tới hai bên.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang lớn tiếng hô :

- Hai vị huynh trưởng hãy coi chừng binh khí trong tay hắn chuyển hướng ãược.

Kim xà lệnh chủ cười lạt ãột nhiên lùi lại ba bước tránh khỏi thế kiếm hai bên giáp kích .

Nguyên Kim xà lệnh chúa lùi lại phía sau ba bước là ãể tránh Nhất trận Phong Trương Bình, nhân vật lợi hại nhất trong tứ công tử. Nếu Trương Bình lại hươ kiếm ãánh ra Kim xà lệnh chúa tất nhiên quay lại cự ãịch , khi ãó hai người khẽ tấn công vào sau lưng khiến hắn không thể ãỡ ãược cả hai

mặt . Nếu hấn lùi hai người cũng do hai bên giáp công.
Bỗng thấy Trương Bình giơ thanh trường kiếm lên , ề chưa kịp chém xuống đột nhiên tay mặt gã mở ra thanh trường kiếm rớt xuống đất.
Kim xà lệnh chúa cười lạt một tiếng , vươn tay trái ra chụp vào cổ tay trái Trương Bình.
Trương Bình lớn tiếng hô :
- Hãy coi chừng cây kim xà tiên của hấn có chất độc .
Gã thấy Kim xà lệnh chúa vung tay ra chụp mà không né tránh được .
Đột nhiên ánh hào quang lấp lánh , tiếng gió rít lên đánh vào tay của Kim xà lệnh chúa.
Kim xà lệnh chúa thu tay về .
Thương Bát đã xông tới trước mặt huy động Kim Bàn Toán . Những tiếng lách tách vang lên . Hấn nói :
- Tại hạ bồi tiếp lệnh chúa mấy chiêu .
Kim xà lệnh chúa hạ thấp tay mặt xuống thu xà tiên về rồi lại diêm ra rất mau lẹ.
Đỗ Cửu huy động thiết bút cùng ngân khuyên đầu với khai đao nhị quý.
Vương Kiêm chạy đến bên Trương Bình hỏi :
- Đại ca bị thương nặng lắm không ?
Trương Bình đáp : .
- Thương thế tuy không nặng lắm nhưng trúng phải chất độc kịch liệt . Cánh tay mặt của ta hoàn toàn tê liệt không cử động được nữa.
Lý Ba nâng Triệu Quang dật nói :
- Tứ đệ hãy vận khí phong toả huyết đạo , đừng để chất độc xông vào nội phủ.
Thương Bát một mặt động thủ đối địch với Kim xà lệnh chúa một mặt chú ý đến thương thế của Trương Bình . Hấn thấy tay mặt gã mềm rũ xuống dường như trúng độc rất nặng thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :
- Cây kim xà tiên của hấn bồi chất kịch độc nếu ta còn dằng dai chiến đấu thì e rằng khó lòng giữ khỏi trúng độc . Người bang Thần Phong cũng chẳng có chi đáng sợ ta phải hạ thủ trước đi là hơn.
Hấn nghĩ vậy, bỗng huy động cái bàn tính.
Ánh sáng vàng rực rỡ loé mắt bay ra nhằm xuống Kim xà lệnh chúa.
Nguyên cái bàn tính trong tay Thương Bát đã xâu những hạt châu để làm toán . Hấn sử dụng Kim toán bàn nhỏ làm ám khí cũng được .
Kim xà lệnh chúa tuy võ công cao ượng, song đứng gần quá không né tránh bp .
Ánh sáng vừa loé lên , mấy chỗ huyết đạo trong người Kim xà lệnh chúa đã bị con toán của Thương Bát đánh trúng . Hấn ngã ngựa xuống đất.
Khai đao nhị quý thấy những người cùng đến với mình chẳng chết cũng bị

thương thì không khỏi thoái chí . Trong lòng xao xuyến , tay cầm binh khí dờ dẩn một chút , Đỗ Cửu nhắm thấy sơ hở vung ngân khuyên hất cây Lang nha bông ra , đồng thời vung thiết bút điểm vào đầu vai Tả Phi.

Tả Phi co người lại tránh khỏi chiêu thiết bút nhưng không ngờ Đỗ Cửu thừa thế phóng chân đá vào đầu gối hấn một cước.

Thiết phán Tả Phi rú lên một tiếng bị hất văng ra sáu bảy thước.

Thương Bát cũng lượm con toán ở dưới đất . Những con toán chiếu ánh hào quang rất dễ nhìn thấy lượm hết không bỏ sót một con nào.

Lúc này Trương Bình và Triệu Quang đã bị chất độc phát tán vết thương tím bầm.

Vương Kiêm chống kiếm nhảy vọt đến bên Kim xà lệnh chúa, mũi kiếm uy hiếp cổ họng hấn lạnh lùng quát hỏi :

- Thuốc giải đê đầu ? Đưa ra mau ?

Kim xà lệnh chúa tuy bị mấy con toán của Thương Bát đánh trúng mấy chỗ huyết đạo nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo .

Hắn cười lạt đáp : .

- Cây kim xà tiên của tại hạ bôi nhiều chất độc hợp thành một thứ tuyệt độc.

Ai bị trúng roi thì da thịt toàn thân co lại mà chết.

Vương Kiêm tức giận nói :

- Nhưng trước khi chất độc phát tác , người ta chưa chết mà ngươi đã bị loạn kiếm phanh thây rồi.

Kim xà lệnh chúa nói :

- Ta đã bị các ngươi bắt sống, không kể gì đến sống chết nữa.

Vương Kiêm hỏi :

- Ngươi nghĩ thế là phải , nhưng ngươi tưởng ta đâm một kiếm cho ngươi cho ngươi chết ngay chăng ? Không phải đâu . Ta xử lăng trì ngươi , cắt từng miếng thịt để cho ngươi chết dần chết mòn.

Dứt lời gã khê huy động trường kiếm rạch da thịt ở bắp đùi Kim lệnh chúa .

Máu tươi chảy ra lênh láng.

Kim xà lệnh chúa tự biết không còn hy vọng gì sống được , đành liềm nhắm mắt để đối phương muốn làm gì thì làm.

Lý Ba nhảy vọt lại chụp lấy cây Kim xà tiên giờ lên nói :

- Cây kim xà tiên này đã bôi chất kịch độc thì chúng ta dùng nó để xử trị hắn.

Kim xà chúa giật mình kinh hãi la lên .

- Dừng tay.

Lý Ba giờ Kim xà tiên lên định động thủ, nghe Kim xà lệnh chúa nói vậy liền cười đáp :

- Bọn Giang Nam công tử chúng ta nói sao làm vậy. Nếu ngươi chịu đưa thuốc giải anh em ta sẽ bảo đảm cho ngươi được vô sự.

Thương Bát cười ha hả xen vào :

- Quí huynh đệ nói vậy chẳng là quá phận ư ?

Vương Kiêm quay lại ngó Thương Bát hỏi :

- Theo ý Thương huynh thì sao ?

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ đã bắt hấn các vị đều trông thấy cả , hai vị muốn giết hay muốn tha cũng nên hỏi qua tại hạ mới phải .

Lý Ba hỏi : .

- Bây giờ Thương huynh đã biết được rồi , có ưng thuận hay không ?

Thương Bát đáp :

- Bọn tại hạ làm nghề thương mại thì cái gì cũng tính đến chuyện giá cả. Nếu ưng thuận suông thật không vừa lòng.

Vương Kiêm hỏi :

- Thương huynh muốn bọn tiểu đệ trả thế nào ? Sao không nói rõ ra ?

Thương Bát đột nhiên lạng người một cái tới trước mặt Kim xà lệnh chúa xách người hấn lên nhảy ra năm bước .

Vương Kiêm và Lý Ba không kịp phòng ngừa , lúc muốn ngăn trở thì không kịp nữa.

Đỗ Cửu vọt ngang ra cản đường Vương Kiêm và Lý Ba rồi nói :

- Hay hơn hết là hai vị đừng giở trò, để chúng ta khỏi tổn thương hoà khí .

Thương Bát đặt Kim xà lệnh chúa xuống hỏi :

- Thuốc giải ông bạn để đâu ? .

Kim xà lệnh chúa đáp :

- Thuốc giải tỳ bang chúa cất giữ , các hạ muốn lấy thì cùng đi với bọn tại hạ cùng ra mất tỳ bang chúa.

Thương Bát cười nói :

- Tại hạ không thể tin lời ông bạn .

Kim xà lệnh chúa nói :

- Huyệt đạo tại hạ bị kiềm chế không còn sức phản kháng . Nếu Đỗ huynh không tin thì cứ việc lục soát.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói xen vào :

- Nếu hấn không nói thì ta dùng gậy ông đập lưng ông , sử dụng cây xà tiên để xử lý với hấn .

Thương Bát chăm chú nhìn Kim xà lệnh chúa cười nói :

- Ông bạn không uống rượu mừng lại đòi uống rượu phạt thì đừng trách ta ra tay thủ đoạn .

Hấn dùng cây kim xà tiên đâm vào tay trái của Kim xà lệnh chúa.

Kim xà hốt hoảng nói : .

- Nếu quá hai giờ thì dù có lấy được thuốc giải cũng chẳng thể cứu được hai vị bằng hữu kia nữa.

Đỗ Cửu nói :

- Nếu vậy ít ra ngươi sẽ chết theo họ .

Kim xà lệnh chúa muốn nói lại thôi , từ từ nhắm mắt lại.

Vương kiếm , Lý Ba quay đầu nhìn lại thấy Trương Bình , Triệu Quang đang ngấm ngấm vận nội lực để chống chất độc. Cứ coi vẻ mặt hai người cực kỳ đau khổ cũng đủ biết chất độc cực kỳ mãnh liệt. Hai người phải vận dụng toàn lực để chống đỡ

Vương Kiếm đột nhiên né mình nhảy lướt qua bên Đỗ Cửu xông đến chỗ Kim xà lệnh chúa nằm .

Gã vùng trường kiếm đâm tới .

Thương Bát đột nhiên vùng cước đá lại . Đồng thời hất tung bàn toán sau mà đến trước gạt chệch đường kiếm đi . Chân hất đá ra bức bách Vương Kiếm phải lùi lại năm thước.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 81

Kim Xà Lệnh Chúa bị cầm tù

Thương Bát cười lạt nói :

- Hắn đang mong được giải thoát nhanh chóng , nếu Vương huynh đâm chết tức là hợp ý hắn lắm.

Vương Kiềm hỏi :

- Hắn đã không đem thuốc giải bên mình thì còn để sống làm gì ? Tại hạ muốn băm xác hắn ra mới giải toả được mối hận trong lòng.

Thương Bát nói :

- Con người đã sử dụng binh khí bôi chất độc mà bảo không đem thuốc giải trong mình thì hoạ chẳng chỉ có Vương huynh tin được mà thôi .

Vương Kiềm ngơ ngác hỏi :

- Đã đến lúc sinh tử tối hậu , chẳng lẽ hắn không chịu nói sự thực ?

Thương Bát hỏi lại :

- Nếu Vương huynh ở vào địa vị hắn có chịu nói thật hay không ?

Vương Kiềm đằng hắng một tiếng toan đáp lời thì Thương Bát lại nói tiếp :

- Nếu ông bạn của Vương huynh bị trúng độc đúng như lời Kim xà lệnh chúa thì Kim xà lệnh chúa đã chẳng để cho chất độc trong người hắn phát tác. Vương huynh thử đợi mà coi .

Vương Kiềm hỏi :

- Hai người anh em của tại hạ bị hắn đâm thương trước , chất độc chẳng đã phát tác rồi đấy ư ?

Thương Bát đáp :

- Tại hạ dùng cây kim xà tiên phóng lưỡi hổ đầu rắn điểm thương vào huyết mạch trong người hắn . Nếu chất độc theo máu lưu thông thì chất độc phát tác chắc chắn nhanh hơn hai ông bạn của Vương huynh.

Bỗng thấy Kim xà lệnh chúa dương mắt lên ngó chăm chăm vào Thương Bát hỏi :

- Nếu ta chỉ chỏ cất dấu thuốc giải cho các hạ thì các hạ xử trí với bọn ta ra sao ?

Thương Bát lắc cái bàn tính đáp :

- Bên tại hạ có hai người , bên các hạ có bảy người thì một người chết còn sáu người bị thương. Bọn người chết ta không kể , bọn tại hạ sẽ tha cho hai người của các hạ .

Kim xà lệnh chúa hỏi :

- Hai người là những ai ?

Thương Bát đáp :

- Ngoài các hạ ra năm người kia tùy các hạ lựa chọn lấy hai người.

Kim xà lệnh chúa hỏi :

- Sao không bao quát cả bản toà vào trong.

Thương Bát đáp :

- Địa vị các hạ tôn cao giá đắt hơn . Bọn tại hạ muốn lưu lại để đem đánh đổi với Thần Phong bang chúa.

Kim xà lệnh chúa nói :

- Thế thì các hạ không hiểu tính các của tề bang chúa rồi .

Vương Kiếm lớn tiếng xen vào :

- Hãy lấy thuốc giải ra trước rồi hai vị hãy nói chuyện với nhau được không ?

Kim xà lệnh chúa lạnh lùng hỏi :

- Người làm gì vội thế ?

Vương Kiếm lửa giận bốc lên khoa kiếm trước mặt đôi phương quát :

- Lão gia phải bầm vằm người.

Kim xà lệnh chúa cười đáp :

- Ta e rằng người chẳng có gan giết ta.

Đỗ Cửu giờ cây thiết bút trong tay lên nói :

- Nếu không nhìn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn . Hay hơn hết là Vương huynh đừng lý với hần .

Vương Kiếm hần học nói :

- Sau cũng có ngày lão gia phan thân người làm muôn đoạn.

Kim xà lệnh chúa cười rộ :

- Liệu người có dám thế không ?

Thương Bát lạnh lùng nói :

- Giang Nam tứ công tử đều là những nhân vật lâu ngày bôn tẩu giang hồ .

Họ không mắc bẫy các hạ đâu . Nếu các hạ chọc giận y để mong y vung đao chém chết thì đó chỉ là chuyện mơ tưởng hảo huyền.

Hần nói mấy câu này thì dù Vương Kiếm có ý muốn giết Kim xà lệnh chúa cũng dừng lại không giết nữa.

Kim xà lệnh chúa dường như tự biết không có cách nào chọc giận đối phương để bọn họ ra tay giết mình . Hần liền thay đổi thái độ quay sang nhìn

Thương Bát nói :

- Nếu tại hạ nói chỗ để thuốc giải thì các hạ phải ưng chịu một điều kiện.

Thương Bát hỏi :

- Điều kiện gì ? Các hạ thử nói nghe.

Kim xà lệnh chúa đáp :

- Thuốc giải này chỉ dùng đủ để cứu năm người . Trừ hai phần cho hai người bên các hạ , tại hạ cũng phải dùng đến một phần.

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng :

- Thăng cha này đã không sợ chết mà lại sợ chất độc ở cây Kim xà phát tác thì chất độc đó phải lợi hại vô cùng !

Hắn liền nói :

- Cái đó đã hẳn . Anh em còn muốn lưu các hạ để tiện việc đàm đạo với Thần Phong bang chúa. Dù các hạ không nói bọn tại hạ cũng chẳng thể nhìn chất độc trong mình các hạ phát tác làm cho chết người .

Kim xà lệnh chúa thở dài :

- Thuốc giải độc dẫu ở trong búi tóc tại hạ .

Vương Kiêm nhảy xổ lại vung trường bém toan hớt búi tóc của Kim xà lệnh chúa .

Thương Bát vung cái bàn tính để gạt thế kiếm rồi lạnh lùng nói :

- Nếu Vương huynh còn hành động lỗ mãng thì đừng trách tại hạ lấy được thuốc giải rồi bỏ đi ngay.

Vương Kiêm tự biết mình không phải là địch thủ của Thương Bát . Nếu để hắn lấy thuốc giải rồi bỏ đi thì thật chẳng có cách nào làm gì được .

Gã hắng giọng một tiếng rồi lẳng lặng không nói gì .

Thương Bát thò tay ra tháo búi tóc trên đầu Kim xà lệnh chúa quả nhiên tìm ra một cái hộp nhỏ màu đen . Hắn mở hộp thấy trong có đựng năm viên thuốc màu hồng.

Vương Kiêm xòe tay ra nói :

- Hai vị đệ của tại hạ chất độc đã phát tác không thể chờ lâu được . Thương huynh hãy cho đệ hai viên trước được chăng ?

Thương Bát đáp :

- Lòng người như biển khó dò. Chúng ta chẳng thể không đề phòng được. Cấp bách không phải ở chỗ trong khoảng khắc.

Hắn đảo mắt nhìn Kim xà lệnh chúa hỏi :

- Những viên thuốc này có đúng không ?

Kim xà lệnh chúa cười đáp :

- Đúng cả trăm phần trăm .

Thương bát đáp :

- Hay lắm . Vậy các hạ thử uống một viên đi .

Kim xà lệnh chúa không sợ hãi gì định há miệng chờ đợi. Thương Bát lấy ra một viên thuốc màu hồng , toan liệng vào miệng Kim xà lệnh chúa , nhưng đột nhiên thay đổi chủ ý khẽ bảo Đỗ Cửu :

- Kiếm một người sống đem vào đây .

Kim xà lệnh chúa đột nhiên tái mặt ngánh vội đầu đi .

Đỗ Cửu liền chọn trong bốn đại hán dật quý đầu đao lấy một tiếng thương thế nhẹ hơn đưa lại.

Thương Bát chú ý nhìn Kim xà lệnh chúa cười khanh khách nói :

- Chúng ta có năm viên thuốc giải . Phí đi một viên cũng còn đủ dùng.

Hắn nói rồi vung tay liệng một viên thuốc vào miệng đại hán.

Kim xà lệnh chúa thờ dài than thầm :

- Thế là xong đời.

Chỉ thấy đại hán bị thương nhẹ kia hai tay run lên một lúc rồi nhắm mắt chết liền.

Ngũ độc hoa Vương Kiếm nghiêng rặng nói :

- Té ra là thuốc độc .

Thương Bát đáp :

- Phải rồi ! Thuốc độc thật .Nếu chiều ý Vương huynh thì người bị chết là hai anh em của Vương huynh.

Vương Kiếm vẻ mặt thẹn thùng nói :

- Thương huynh kiến thức rộng rãi tiểu đệ không thể bì kịp .

Thương Bát nhìn Kim xà lệnh chúa cười nói : .

Các hạ nên thủ tiêu quyết định muốn chết đi . Đừng hòng liệng cát vào mắt tại hạ .

Kim xà lệnh chúa nói :

- Cởi cái giày da bên chân trái tại hạ này.

Đỗ cửu cầm thiết bút vạch đế giày bên trái của Kim xà lệnh chúa . Một cái bình ngọc rớt ra liền.

Thương Bát lượm bình ngọc lên đếm thì bên trong có năm viên thuốc nhưng những viên này màu đen lục.

Vương Kiếm hỏi :

- Thuốc này không lầm chớ !

Thương Bát đáp :

- Chuyện này chắc trúng rồi.

Hắn móc lấy hai viên đưa cho Vương Kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu ẩn mình ngoài cửa sổ thấy những nhân vật giang hồ này cực kỳ xảo trá , dùng toàn thủ đoạn để đầu trí thì không khỏi ghê người , bụng bảo dạ :

- Bọn họ mưu thần chước quỷ mà mình đi sai một bước là bị thất bại.

Ngũ độc hoa Vương Kiếm đón lấy hai viên thuốc đặt trong lòng bàn tay ngắm nghía một lúc rồi nói :

- Thương huynh ! Nếu hai viên thuốc này cũng lại là chất kịch độc thì chúng ta phải ôm hận suốt đời.

Lãnh diện thiết bút Đỗ cửu lạnh lùng nói :

- Nếu ông bạn trong lòng còn chưa hết nghi ngờ thì đừng cho bọn họ uống nữa.

Vương Kiếm cười ha hả nói :

- Có phải tại hạ hoài nghi hai vị đâu .

Thương Bát nói :

- Thương mỗ quá nữa đòi người bôn tẩu giang hồ , trước nay chưa nhìn sai lầm bao giờ . Mấy vị tin được thì hãy dùng bằng không tin được thì thôi , chứ không còn cách nào nữa.

Nhất trần phong Trương Bình nói :

- Trung châu Nhị Cổ danh dự rất lớn. Nhị đệ cứ đưa thuốc đây để tiểu huynh uống trước.

Vương Kiêm do dự một chút rồi từ từ bước đến bên Trương Bình đưa thuốc cho y.

Trương Bình lấy một viên không cần nhìn qua , bỏ ngay vào miệng nuốt.

Triệu Quang nói :

- Đại ca đã không sợ chết thì khi nào đệ lại tỏ ra khiếp nhược . Đại ca ơi ! Còn một viên nữa nhị ca đưa cho tiểu đệ uống.

Vương Kiêm nói :

- Được lắm ! Giang Nam tứ công tử chúng ta sinh tử có nhau , đại ca và tứ đệ xảy ra chuyện gì thì Tam đệ cùng ra cũng không sống nữa. .

Gã nói rồi đưa thuốc cho Triệu Quang.

Tiêu Linh Vu khen thầm trong bụng.

- Bọn Giang Nam tứ công tử tuy chưa làm việc hảo sự, nhưng chúng biết coi trọng tình nghĩa như vậy thì không phải là hạng tồi bại cả mọi phương diện.

Thương Bát thấy Trương Bình và Triệu Quang uống thuốc giải rồi, hắn lại móc lấy một viên đưa cho Kim xà lệnh chúa uống. Tiện tay hắn điểm vào mấy chỗ huyệt đạo đối phương , rồi cười nói :

- Để các hạ nghỉ ngơi mấy ngày rồi bọn tại hạ sẽ dùng các hạ làm vốn để mặc cả giá tiền với Thần Phong bang chúa.

Kim xà lệnh chúa thở dài nói :

- Tệ bang chúa chẳng quan tâm gì đến chuyện sinh tử của tại hạ.

Thương Bát nói :

- Tại hạ tuy đã tiếp xúc với quý bang chúa mấy lần nhưng chưa nói về chính đề với quý bang chúa. Nếu y riêng rẽ lập môn hộ thì dĩ nhiên coi thường sự sinh tử của các hạ.

Kim xà lệnh chúa nói :

- Các hạ đã biết thế sao lại còn bắt tại hạ làm con tin ?

Thương Bát cười đáp :

- Bọn tại hạ làm nghề thương mại thì tùy theo hàng mà tính tiền. Tuy Thần Phong bang chúa không lo gì đến chuyện sinh tử của các hạ, nhưng không lẽ bỏ phí người. Tại hạ nói giá ít đi, chắc y cũng không cự tuyệt.

Hắn đưa mắt nhìn Đỗ Cửu :

- Đem vị lệnh chúa này cùng Khai đao nhị quỷ dấu vào một nơi.

Đỗ Cửu " dạ " một tiếng đỡ Kim xà lệnh chúa dậy và xách khai đao nhị quỷ

vội vã chạy đi.

Vương Kiêm đảo mắt nhìn lại thấy Trương Bình vào Triệu Quang đang vận khí điều dưỡng. Thương thế hai người đã khá nhiều. Gã yên tâm được một phần, lại đưa mắt ngó mấy đại hán áo đen một lượt rồi hỏi :

- Còn bọn này nên xử trí thế nào ?

Thương Bát đáp :

- Nếu thương thế họ nặng quá thì điểm vào tử huyệt để họ khỏi đau khổ.

Bằng thương thế nhẹ hơn thì tước bỏ võ công buông tha cho chúng.

Vương Kiêm nói :

- Việc này để tại hạ đại lao, Thương huynh bắt tất phải nhọc lòng.

Gã đỡ bốn đại hán dậy chạy đi.

Nhất trận Phong Trương Bình và Hàn giang nhận Triệu Quang sau một hồi điều dưỡng, thương thế biến chuyển rất khả quan, chúng liền đứng dậy.

Trương Bình nhìn Triệu Quang chấp tay nói :

- Nhờ Thương huynh giải cứu tiểu đệ rất cảm kích.

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Trương huynh bắt tất phải cảm ơn vì tiểu đệ trước nay làm nghề thương mại không bao giờ bị lỗ vốn.

Trương Bình mỉm cười nói :

- Vậy anh em tại hạ bồi thường tiền vốn cho Thương huynh là xong.

Gã đưa mắt nhìn Kim Lan nói tiếp :

- Con nha đầu này có nhiều cơ hội trốn chạy mà thị lưu luyến không chịu bỏ đi thì chắc có mưu đồ chuyện gì. Vậy tam đệ hãy bắt lấy thị.

Lý Ba dạ một tiếng chạy về phía Kim Lan. Gã đã nhìn thấy khinh công của cô nên không dám khinh địch. Gã rút trường kiếm ra đánh xẹt một tiếng rồi nói :

- Người còn muốn động thủ hay bó tay chịu trói ?

Kim Lan mỉm cười hỏi lại :

- Mi nói với ai vậy ?

Lý Ba đáp :

- Ta hỏi người đó.

Kim Lan nói :

- Thế thì mi lớn mật đấy.

Lý Ba rung trường kiếm đâm vào ngực đối phương, miệng lạnh lùng nói :

- Con nha đầu mồm mép trép mém kia. Dễ thường ta nói đùa với người chẳng ?

Kim Lan né mình tránh khỏi chiêu kiếm. Cô vung chưởng đánh vào cổ tay Lý Ba.

Lý Ba tức giận quát :

- Con quỷ nha đầu này không rút binh khí ra động thủ. Phải chăng mi muốn

chết ?

Miệng gã quát tháo mà tay kiếm càng ra chiêu mau lẹ. Lập tức Kim Lan bị vây vào giữa luồng kiếm quang.

Võ công của Kim Lan cũng chỉ tương đương như Lý Ba. Tuy cô được Tiêu Lĩnh Vu chỉ điểm cho vài chiêu song chưa luyện được thành thuộc nên không dám dùng đến.

Lúc này Lý Ba sử kiếm mà Kim Lan dùng tay không hai bên thế lực không đều. Sau ba hiệp Kim Lan lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm vận chỉ lực , nhìn thật trúng chỗ sơ hở giờ tay búng một hạt đậu ra.

- Lý ba đang tung hoành thế kiếm tấn công mãnh liệt , đột nhiên thấy tay mặt bị đau nhói ở huyệt Thiên Toàn . Tay kiếm lập tức chậm lại.

Kim Lan cũng biết là mình lâm vào thế bí , tắt được Tiêu Lĩnh Vu ra tay trợ giúp, nên gặp lúc nguy hiểm cô không rối loạn . Cô đang chờ cơ hội phản kích thì thấy tay kiếm của Lý Ba chậm lại , cô lập tức phản công. Tay mặt ra chiêu " Thủ Huy Ngũ Huyền " đánh vào tay trái Lý Ba . Tay trái cô ra chiêu " Mộ Cổ Thần Trung " đánh vào tay mặt hắn.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Thanh trường kiếm trong tay mặt Lý Ba rớt xuống đất .

Kim Lan phóng cước đá ra một phát.

Lý Ba bị thương liên liên , thân hình vận động không được linh hoạt. Đòn cước của Kim Lan đá trúng vào đầu gối bên phải gã . Gã không đứng vững phải lùi lại sáu bảy bước.

Kim Lan thừa thế truy kích, nhưng Vương Kiếm đã tới nơi phóng kiếm chênh chếch ra ngăn chặn Kim Lan.

Thương Bát hắngặng một tiếng rồi nói :

- Võ công cô bé này có điều quái lạ . Cứ coi chừng chỉ và thế công thì dường như không địch nổi Lý huynh nhưng cô ỷ vào khinh công thân hình như nước chảy mây trôi dễ dả bại Lý huynh. Ta phải lại coi kỹ xem mới được.

Hắn cất bước tiến về phía trước.

Trương Bình đáp :

- Đúng thế thật ! Thương huynh nhắc tới tiêu đệ cũng thấy tình hình như vậy.

Rồi theo sau Thương Bát chạy đi .

Lúc này Kim Lan đang đánh với .Vương Kiếm . Cô tay không binh khí bị Vương Kiếm dồn vào giữa luồng kiếm quang.

Cứ quan sát tình hình mà nói thì Kim Lan không có kỳ chiêu phản kích thì khó lòng chống nổi mười hiệp nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ẩn mình phía trong cửa sổ cầm sẵn một hạt đậu chờ sẵn, chàng

thấy bốn con mắt của Thương Bát và Trương Bình chăm chú nhìn vào cửa sổ phía trước, nếu chàng phóng ám khí ra thì không qua mắt họ được.

Nhưng Kim Lan lâm vào tình thế nguy bách không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, nên lòng chàng cực kỳ nóng nảy.

Đột nhiên có tiếng hú rùng rợn từ đằng xa vọng lại.

Thương Bát và Trương Bình giật mình nhìn về phía phát ra âm thanh.

Tiêu Lĩnh Vu liền nhận lúc hai người phân tâm búng ra một hạt đậu.

Vương Kiếm đang nắm giữ phần thắng không khỏi có ý khinh thường. Gã múa tít trường kiếm công nhiều hơn thủ. Bất ngờ huyết kiếm môn ở vai bên phải đột nhiên đau nhói.

Lần này Tiêu Lĩnh Vu búng hạt đậu không những lực lượng mạnh hơn mà còn nhắm đánh vào đại huyết. Vương Kiếm bị đòn đau không chống nổi, tay mất buông trường kiếm cho rớt xuống đất.

Kim Lan khoa quyền lên đâm vào má phải Vương Kiếm làm cho sung vù lên.

Miệng hộc máu tươi.

Trương Bình nhảy tới đỡ lấy Vương Kiếm vung cước ngăn cản Kim Lan đang truy kích.

Thương Bát đứng hắng rồi cất tiếng hỏi :

- Vị cao nhân nào đó ẩn trong bóng tối ? Tiểu đệ xin ra mắt.

Hắn vừa nói vừa chấp tay vái :

- Kim Lan từ từ lùi đến bên cửa sổ lạnh lùng nói :

Các vị đừng nghi thần nghi quỷ nữa. Trong căn nhà gianh này chỉ có một mình ta.

Thương Bát nói :

- Kim Toán bàn Thương Bát bôn tẩu giang hồ quá nửa đời người chưa để ai liệng cát vào mắt bao giờ. Chẳng phải tại hạ coi thường cô nương nhưng không có người ám trợ thì đừng nói cô liên tiếp thắng hai trận mà phải thất bại ngay keo đầu.

Kim Lan đã có điểm tựa chẳng sợ hãi gì lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng các hạ không tin. Nếu vậy cứ động thủ thử coi.

Thương Bát đáp :

- Tại hạ có ra tay, cũng không đánh với cô nương.

Hắn vừa nói vừa từ từ cất bước tiến về phía trước.

Kim Lan đề khí xông ra đón quất :

- Đứng lại.

Cô vung quyền đánh tới . .

Thương Bát đưa tay trái phong toả thế quyền của Kim Lan nói :

- Đàn ông tử tế không đấu với đàn bà. Khi nào Thương Bát này lại so bì với một thiếu nữ.

Kim Lan sợ Thương Bát khám phá ra Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm viện trợ liên mùa tít song quyền tấn công liên hồi mười bốn mười lăm chiêu đều bị gạt đi mà đối phương vẫn không chịu phản kích .

Bỗng nghe thanh âm của Đỗ Cửu cất lên :

- Con nhỏ này đã không biết phải trái . Nếu lão đại không cho một bài học tất thị chẳng chịu phục.

Thương Bát huy động tay mặt gạt thêm hai chiêu nữa của Kim Lan rồi hỏi Đỗ Cửu :

- Đã đâu Kim xà lệnh chúa và Khai đao nhị quỷ ở nơi an toàn chưa ?

Đỗ Cửu đáp :

- An toàn lắm rồi .

Thương Bát nói :

- Thế thì hay lắm .

Đột nhiên hấn vung quyền phản kích . Kim Lan đón tiếp không nổi phải lùi hoài .

Kim Lan tuy lâm vào tình cảnh nguy hiểm chẳng sợ gì vẫn ra sức phản kích .

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Con nha đầu này thật là quật cường.

Tay trái hấn ngấm ngấm vận nội lực bắt bắt thế chưởng của Kim Lan , tay mặt đột nhiên phóng ta chiêu Hộ Phong tróc ảnh nắm lấy huyết mạch cổ tay mặt Kim Lan .

Kim Lan đã chắc Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm ám trợ. Cô không ngờ chàng chưa ra tay được thì cổ tay mặt bị nắm giữ. Lập tức cô cảm thấy nửa người tê chồn , không còn sức để mà phản kích.

Thương Bát mỉm cười nói :

- Vị cao nhân kia ! Nếu các hạ còn không xuất hiện thì đừng trách Thương mỗ khinh thị một thiếu nữ.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Tiêu Lĩnh Vu xuyên qua cửa sổ chuồn ra nói :

- Buông y ra !

Thương Bát định thần nhìn lại giật mình kinh hãi buông Kim Lan ra vội chấp tay xá dài nói :

- Xin ra mắt đại ca.

Lãnh diện Thiết bút Đỗ Cửu cũng vội vàng thi lễ . Về mặt rất cung kính .

Trương Bình ngó lại người mới xuất hiện thì thấy là một chàng thiếu niên mới mười bảy mười tám tuổi mà không hiểu tại sao Trung Châu Nhị Cổ lại có thái độ cung lễ như vậy . Trong lòng rất lấy làm kỳ.

Lại nghe Thương Bát nói :

- Tiểu đệ không biết đại ca tới đây nên có điều cần rõ . Mong đại ca lượng thứ cho.

Tiêu Lãnh Vu thùng thẳng đáp :
- Hai vị huynh đệ bất tất phải đa lễ.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 82

Bị trọng thương Bành Đại Hiệp đưa tin

Trương Bình khẽ hỏi :

- Đỗ huynh ! nhân vật này là ai vậy ?

Đỗ Cửu đáp :

- Đó là Long Đầu đại ca của bọn tại hạ.

Trương Bình hỏi :

- Chắc y là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm ?

Đỗ Cửu chưa kịp trả lời , Tiêu Lĩnh Vu đã tự giới thiệu :

- Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu.

Trương Bình chấp tay nói :

- Tiểu đệ nghe đại danh đã lâu . Bữa nay gặp Tiêu Huynh đây thật là hân hạnh.

Tiêu Lĩnh Vu biết gã nhận lầm mình với Tiêu Lĩnh Vu kia , muốn giải thích rõ ràng nhưng sợ mất thì giờ liền mỉm cười nói :

- Tại hạ cũng đã được nghe đại danh của Giang Nam tứ công tử từ lâu.

Trương Bình đáp :

- Không dám ! Không dám !

Thương Bát quay lại nhìn Giang Nam Tứ công tử nói :

- Anh em tại hạ lâu ngày không được gặp nhau , có nhiều việc trọng yếu phải bàn định . Nếu bốn vị có việc riêng cũng xin tùy tiện.

Trương Bình nói : .

- Bữa nay Thương huynh đã cứu giúp bọn tiểu đệ . Sau này sẽ có ngày báo đáp Bây giờ tạm xin cáo biệt .

Rồi trở gót đi ngay.

Thương Bát nói :

- Bốn vị thùng thẳng lên đường miễn cho bọn tại hạ khỏi tiễn chân .

Giang Nam tứ công tử đi khuất rồi Đỗ Cửu nói :

- Bọn tiểu đệ gặp chuyện bất ngờ thành ra hôm ấy không đúng hẹn được .

Sau đã kiếm đại ca hai lần mạo hiểm vào Bách Hoa Sơn trang đều gặp những tay cao thủ bức bách phải rút lui. Không ngờ lại gặp nhau đây .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Hiện giờ ta đang lúc hoang mang lại được gặp hai vị huynh đệ . Hoặc giả hai vị giúp ta tìm ra chủ ý được chăng.

Thương Bát hỏi :

- Đại ca có điều chi nan giải ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Xin hai vị vào phòng ngồi chơi rồi sẽ nói chuyện.

Trung Châu nhí cổ liền bước vào phòng ngồi.

Kim Lan bưng trà lại cười nói :

- Mời hai vị dùng trà.

Thương Bát xin lỗi :

- Vừa rồi tại hạ làm tổn thương đến cô nương.

Kim Lan đáp :

- Không hề chi ! Chắc hai vị đói bụng rồi , tiểu tỳ xuống bếp nấu mấy bát mì để hai vị dùng.

Cô là người xinh đẹp mà cử chỉ rất lịch sự . Trong lúc nhất thời Trung Châu nhí cổ không hiểu mối liên quan giữa cô và Tiêu Linh Vu, liền đứng dậy đáp :

- Bọn tại hạ không dám.

Kim Lan mỉm cười trở gót đi ra.

Đỗ cửu khẽ đặng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Tiểu đệ muốn hỏi đại ca một câu được chăng ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Đỗ huynh đệ có điều chi cứ nói :

Đỗ cửu hỏi :

- Vị cô nương vừa rồi với đại ca là thế nào ?

Tiêu Linh Vu cười đáp :

- Y là một tên thị tỳ , nhưng hiện thời ta coi như người bạn . Rồi chàng đem chuyện đầu đuôi thuật lại một lượt .

Thương Bát chau mày nói :

- Việc khẩn yếu bây giờ là cứu bá phụ và bá mẫu đại nhân .

Tiêu Linh Vu nói :

- Thảm Mộc Phong là tay đao thủ rất tự phụ . Gia phụ và gia mẫu bị giữ tại một nơi phòng thủ nghiêm ngặt thật khó mà tìm ra chỗ hạ thủ .

Thương Bát trầm ngâm một chút rồi nói :

- Bây giờ đại ca nên giữ hành tung ẩn bí, đừng để Thảm Mộc Phong do thám được cử động của mình.

Tiêu Linh Vu nói :

- Thời hạn ba tháng chỉ chớp mắt là hết. Thảm Mộc Phong thâm độc vô cùng. Hắn nói sao làm vậy. Hết hạn thì tính mạng song thân ta .

Thương Bát ngắt lời :

- Theo ý kiến tiểu đệ thì dù mãn hạn rồi Thảm Mộc Phong cũng không sát hại hai vị lão nhân gia đâu, nhưng tội sống chắc không thể tránh được.

Tiêu Linh Vu nói :

- Gia phụ, gia mẫu không hiểu võ công thì chịu sao nổi cực hình của hắn ?

Thương Bát đáp :

- Đúng thế ! Trước khi mãn hạn chúng ta phải cứu hai vị ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang mới là thượng sách.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta đã không thể thắng thần khiêu chiến với Thảm Mộc Phong thì chỉ còn cách cứu người ngấm ngầm , song Bách Hoa Sơn Trang đề phòng rất sum nghiêm , con chim cũng khó bay lọt vào , e rằng ngấm ngầm hạ thủ cũng khó lòng được như nguyện.

Thương Bát nói :

- Đại ca bất tất phải lo âu . May ở chỗ thời hạn còn dài . Để tiểu đệ thùng thẳng lo mưu thiết kế.

Thương Bát vừa dứt lời, đột nhiên nghe hai tiếng chó sủa gâu gâu vọng lại .

Thương Bát đứng phắt dậy nói :

- Có người đến đó . Đại ca không nên lộ diện hãy tạm thời lánh đi .

Tiêu Lĩnh Vu theo lời đứng dậy đi vào nội thất.

Thương Bát lại khẽ bảo Đỗ Cửu :

- Bất luận người tới là ai chúng ta cũng lờ đi đừng hỏi gì họ .

Đỗ Cửu đáp :

- Được rồi ! tiểu đệ bảo hai con chó để họ tiến vào .

Hắn ngửa mặt khẽ hú một tiếng . Quả nhiên hai con chó không sủa nữa.

Lúc này Kim Lan đã nấu chín mì đem vào .

Thương Bát mỉm cười nói :

- Thật làm phiền cô nương quá !

Đỗ Cửu nói :

- Có người võ lâm tới nơi . Xin cô nương lánh đi .

Kim Lan nói :

- Tiểu tỷ còn Ngọc Lan tỷ tỷ đã ước hẹn với người Cái Bang tới đây. Hai vị đừng để cho y hiểu lầm.

Thương Bát đáp :

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm.

Đột nhiên nghe đánh bịt một tiếng . Phên cửa bị người đá ra . Kim Lan lẳng mình một cái ẵm vào trong nhà.

Đỗ Cửu ngừng đầu nhìn ra thấy một tên tiểu khiêu hoá thân hình bé nhỏ gầy nhom, quần áo lam lũ , chân đi giày cũ . Gã lạng người xông vào nhanh như chớp .

Kim Bàn Toán Thương Bát quanh năm bôn tẩu giang hồ , vừa ngó người mới đến đã nhận ra ngay một ta cao thủ Cái bang tên gọi Nhất Trận Phong Bành Vân.

Bành Vân nhảy vào nhà rồi đứng tựa cửa dương cặp mắt tròn xoe ngó Trung Châu Nhị Cổ nhưng không nói gì :

Đỗ Cửu chau mày hỏi :

- Tiểu khiêu hớ ! Người nổi cơn khùng rồi hay sao ?

Hắn vươn tay mặt ra toan chụp tiểu khiêu hóa.

Thương Bát trầm giọng ngăn lại :

- Đừng động vào người gã. Gã bị nội thương rồi .

Đỗ Cửu kinh hãi rút tay về. Thương Bát rảo bước ra , vung tay điểm vào hai chỗ huyệt đạo Bành Vân để khiến y tỉnh lại rồi nói :

- Người hãy nhắm mắt điều dưỡng một lúc rồi hãy nói cũng chưa muộn.

Nhất trận Phong Bành Vân từ từ nhắm mắt lại ,miệng hô :

- Tiêu Lĩnh Vu .

Miệng gã thở ra một búng máu tươi . Người lão đảo rồi té xuống.

Thương Bát vươn tay đỡ lấy người Bành Vân , hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu làm sao ?

Bành Vân ấp úng hỏi lại :

- Tiêu Lĩnh Vu . . . có ở đây không ?

Tiêu Lĩnh Vu vừa nghe Bành Vân kêu tên họ mình liền lạng người. vọt ra đáp :

- Tại hạ ở đây. Bành huynh có điều chi dạy bảo ?

Bành Vân vội đáp :

- Mau đi cứu Ngọc Lan cô nương .

Gã miễn cưỡng nói hết câu rồi ngất xỉu .

Kim Lan cũng chạy ra hỏi :

- Ngọc Lan tỷ tỷ làm sao ?

Thương Bát thở dài đáp :

- Cô nương đừng hỏi thúc gã. Gã đã kiệt lực vì bị thương trầm trọng . Câu nói vừa rồi đã thu hết tàn lực cuối cùng . Bây giờ tâm mạch cùng nguyên khí đều tiêu tan .

Tiêu Lĩnh Vu ngó Bành Vân một cái rồi dặn :

- Xin hai vị huynh đệ hết lòng cứu gã. Ta phải đi viện trợ Ngọc Lan .

Kim Lan nói :

- Tiểu tỷ cũng xin đi .

Thương Bát khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca hãy lại đây nghe tiểu đệ nói một lời được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Võ công của Bành huynh đây cao thâm hơn Ngọc Lan rất nhiều mà còn bị trọng thương thì tình thế của Ngọc Lan càng nguy hiểm hơn . Cứu người như cứu lửa . Chuyện gì để ta trở về hãy nói .

Chàng dứt lời hấp tấp chạy đi .

Thương Bát vội la lên :

- Vòm trời bát ngát , đại ca biết đi đâu kiếm y ?

Tiêu Lĩnh Vu ngăn người ra dừng bước nghĩ thầm :

- Đúng thế thật ! Tiểu khiêu hoá kia chưa nói rõ ở đâu thì mình biết đi ngã nào tìm kiếm Ngọc Lan .

Thương Bát lại nói :

- Việc đã đến thế này nóng nảy trong một lúc cũng không làm được gì . Đại ca hãy bình tĩnh một lúc để chúng ta bàn kế hoạch .

Kún Lan vội nói :

- Chạy đi tìm kiếm còn hơn ngồi trong nhà chờ đợi.

Đỗ Cửu nói :

- Nếu Ngọc Lan cô nương gặp phải tay võ công rất cao thâm thì hiện giờ chẳng bị giết cũng bị bắt rồi. Nóng nảy cũng không ích gì . Bằng người kia võ công tầm thường thì cô có thể thoát hiểm trở về. Chúng ta bốn chôn cũng bằng vô dụng.

Mấy câu nói này tuy khó nghe nhưng nghĩ cho kỹ thì đó là sự thực.

Thương Bát nói theo :

- Hiện giờ chỉ còn cách cứu tỉnh tên tiểu khiêu hóa này , để hỏi rõ những sự trải qua, xem tiến hành cách nào , không nên nóng nảy cho rối loạn tinh thần.

Tiêu Lĩnh Vu chạy trở vào buồn rầu nói :

- Đúng rồi ! Hiện giờ chỉ có cách đó .

Kim Lan đã ở với Tiêu Lĩnh Vu mấy tháng cùng nhau chia hoạn nạn. Giữa đôi bên bất giác nảy ra tình ý thâm trọng.

Thương Bát quay lại ngó Kim Lan nói :

- Cô nương hãy tạm lánh đi được chăng ? Bọn tại hạ phải coi áo tên tiểu khiêu hóa này , để coi y bị thương ở chỗ nào ? Bị thương về vật gì ? Mới có thể đối chứng cho thuốc dạng cứu tỉnh gã lại.

Kim Lan xoay mình chuyển vào nội thất.

Đỗ Cửu cởi áo Bành Vân quả thấy trước ngực có dấu bàn tay tím bầm.

Thương Bát cúi xuống nhìn kỹ một lúc rồi nói :

- Dường như gã bị thương về Kim sa chương hoặc chương lực Trúc điệp thủ. Hỡi ơi : Gã bị thương vào chỗ nguy hại e rằng khó có hy vọng cứu chữa được.

Đỗ Cửu thở dài nói :

- Gã Tiểu khiêu hoá này vốn nổi tiếng hào hiệp, mới bốn tẩu giang hồ mà đã là tay hào kiệt trong bọn văn bối Cái bang . Không ngờ gã còn nhỏ tuổi đã mắc phải hiểm họa.

Tiêu Lĩnh Vu cau mày nói :

- Nếu gã bị thương về Kim sa chương lực thì may ra ta còn cứu được , nhưng nếu bị thương về Trúc điệp thủ thì ít hy vọng lắm.

Tuy chàng chưa từng trải giang hồ nhưng kiến văn rất rộng . Nguyên Trang

Sơn Bối bụng dạ bao la. Bao nhiêu tuyệt kỹ độc công của các môn phái trong thiên hạ lão hiểu biết rất nhiều . Tiêu Lĩnh Vu theo thầy mấy năm đã được nghe đến phép trị độc công tuyệt kỹ, và chàng nhớ được khá nhiều .

Thương Bát nói :

- Hoá tử này võ công rất cao cường , khinh công càng trác tuyệt qua lại như gió thoảng nên mới mang ngoại hiệu là Nhất Trần Phong . Gã tuy cùng một ngoại hiệu với Trương Bình người đứng đầu trong bọn Giang Nam Tứ công tử nhưng gã hành động đàng hoàng . Vì thế mà bạn hữu giang hồ mới phân ra làm Lương trận phong , một chính một tà. Nếu đại ca có thể trị được thì không nên tiếc diệu thủ cứu gã qua cơn kiếp nạn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhưng Trúc Diệp thủ chuyên môn đả thương nội phủ con người . Bên ngoài đã thành vết tích thì e tâm tạng đã bị tan nát rồi , ta cũng chẳng làm gì được nữa.

Còn bị thương về Kim sa chương thì ta nắm vững có thể trị được .

Chàng nói xong cúi xuống coi. Hai bàn tay xát vào nhau một lúc rồi đặt lên vết thương của Bành Vân.

Chỉ trong khoảng khắc Tiêu Lĩnh Vu mở bàn tay ra thì vết tay đỏ ửng ở trước ngực Bành Vân đã giảm bớt sưng nhiều .

Đỗ Cửu nói :

- Xem chừng đại ca có thể cứu sống được gã. .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Trước nay Đỗ Cửu giọng nói lạnh như băng chưa từng quan tâm đến kẻ khác , bữa nay hẳn có điều khác lạ.

Thương Bát nói :

- Xem chừng gã không phải bị thương về Trúc Diệp thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng là Kim sa chương.

Chàng lại xát hai bàn tay vào nhau một lúc rồi đặt lên vết thương trước ngực Bành Vân.

Lần này chàng để bàn tay lâu đến nửa giờ mới thu tay về thì vết thương của gã đã lặn nhiều , chỉ còn tím lại một chút.

Bành Vân vẫn ly bì như người ngủ say chưa tỉnh.

Thương Bát háng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Không hiểu sao gã vẫn chưa tỉnh ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta dùng chân khí dương cương để hỏa tán những máu ứ đọng trong mình gã mà chưa thôi thúc huyết mạch.

Thương Bát nói :

- Té ra là thế. Việc này không cần phải đại ca ra sức.

Hắn nhắc Bàn Vân dậy, đặt tay mặt vào huyết mạch môn ở sau lưng gã.

Tiêu Linh Vu nói :

- Tuy ta đã làm hoá tán ứ huyết , nhưng nội phủ gã chấn động bị thương hầy còn nặng lắm , vậy huynh đệ thúc chân khí để hành huyết cũng không thể cấp bách quá được.

Thương Bát đáp :

- Xin tuân theo chỉ thị của đại ca.

Hắn ngấm ngấm vận động chân khí vào lòng bàn tay và từ từ trúc vào huyết mạch môn Bàn Vân.

Sau chừng một khắc Bàn Vân từ từ mở mắt ra.

Tiêu Linh Vu nhìn Bàn Vân khẽ nói :

- Nếu nội phủ Bàn đại hiệp mà bị thương không nặng thì có thể vận chân khí để hoà hợp với luồng chân khí của Thương huynh cho huyết chóng lưu hành.

Bàn Vân thiều thảo đáp :

- Tiêu tam gia bất tất nghĩ đến tại hạ. Hãy đi cứu Ngọc Lan cô nương cho mau .

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Hiện giờ y ở đâu ?

Bàn Vân đáp :

- Đi về mé Tây Nam chừng năm dặm có một ngôi chùa . Bọn họ ở trong chùa đó

Kim Lan ở trong nhà hỏi vọng ra : .

- Ngọc Lan tỷ tỷ có việc gì không ?

Bình Vân đáp :

- Y bị bắt sống . Tại hạ bị thương . . . Đi cứu y càng mau càng tốt.

Thương Bát lại hỏi :

- Chỉ có hai vị đi với nhau phải không ?

Bàn Vân đáp :

- Chỉ có hai người . Nguyên tại hạ đã ước hẹn với tổng lãnh tụ Mã Văn Phi , nhưng y không tới nơi được đúng giờ .

Thương Bát ngắt lời :

- Được rồi ! Bàn đại hiệp bây giờ hãy nhắm mắt điều dưỡng một hồi , đừng nói năng gì nữa. Chỉ cầu sao lúc vận chân khí vào kinh mạch không bị trở ngại thì sức lực hồi phục rất mau lẹ.

Tiêu Linh Vu đứng phách dậy nói :

- Ta phải đi coi xem .

Kim Lan cũng vén rèm chạy ra nói :

- Tiệp thiếp cũng xin đi.

Thương Bát chau mày lắm bầm :

- Con gái gì chạy loạn lên thế .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Không chừng ở đó sẽ gặp một trường ác chiến , mà ở đây cũng ít người. Cô cần ở lại trợ lực giúp anh em giữ căn nhà gianh này.

Kim Lan tuy trong lòng nóng nẩy, nhưng không dám trái lệnh Tiêu Lĩnh Vu , đành lẳng lẳng không nói gì nữa.

Thương Bát đứng lên hỏi :

- Bao giờ chúng ta mới động thân ?

Tiêu Lĩnh Vu trả lời :

- Đi ngay bây giờ.

Thương Bát nói :

- Được lắm ! tiểu đệ đi trước mở đường.

Rồi phóng chân chạy trước.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Kim Lan .

Chàng không chờ Kim Lan trả lời , đã nhảy vọt ra theo Thương Bát.

Hai người đi về ngả Bành Vân đã chỉ điểm quả nhiên chỉ trong khoảng khắc đã phát giác một ngôi chùa .

Ngôi chùa không rộng lớn trông qua một cái là hết ngay. Ngôi tiểu điện ở mặt trước , phía trong là toà đại điện và bên trong có mấy căn sương phòng.

Cổng chùa đóng kín không nghe thấy một tiếng động nào .

Thương Bát chạy lại khẽ gõ hai tiếng.

Sau một lát hai cánh cửa đang đóng đột nhiên mở rộng. Một tên đạo đồng chừng 13, 14 tuổi xuất hiện .

Kim Bàn Toán Thương Bát , ngó đạo đồng bằng cặp mắt sắt bén rồi cười hỏi :

- Phải chăng đạo huynh hôm nay mới mặc áo bào là lần thứ nhất ?

Đạo đồng ập ứng đáp :

- Sao khách quan ... biết .

Đột nhiên gã dừng lại không nói nữa .

Thương Bát tủm tỉm cười nói :

- Phiền đạo huynh thông báo có Tiêu .

Tiêu Lĩnh Vu vội đỡ lời :

- Có Trung Châu Nhị Cổ ghé thăm .

Đạo đồng ngơ ngác đứng trong cổng nhìn hai người. Hiên nhiên gã bối rối không biết làm thế nào.

Thương Bát hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Được rồi ! Nếu đạo huynh không muốn thông báo thì chúng ta cứ việc đi thẳng vào.

Đạo đồng vội đáp :

- Hai vị hãy chờ một chút.

Bình một tiếng ! Cánh cửa đóng lại.

Thương Bát khẽ bảo :

- Chúng ta hãy nhảy lên nóc cổng để coi tên đạo đồng làm gì ?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nhảy vọt lên nóc cổng . Chàng cúi đầu nhìn xuống thấy đạo đồng chạy như bay về phía đại điện.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xuống đất rượt theo.

Thương Bát chạy sau Tiêu Lĩnh Vu .

Tên đạo đồng vào thẳng đại điện .

Thương Bát khẽ nói :

- Đại ca dừng bước.

Chân trái Tiêu Lĩnh Vu đã bước vào toà đại điện. Chàng nghe Thương Bát nói , quay lại hỏi :

- Tại sao vậy ?

Thương Bát đáp :

- Tuy chúng ta không sợ họ ám toán , nhưng mình cẩn thận vẫn hơn .

Bỗng nghe phía bên trong đại điện có thanh âm lạnh lẽo hô :

- Ai ?

Thương bát đáp :

- Kim Bàn Toán Thương Bát .

Thanh âm lạnh lẽo ba lại nói : .

- Xin mời vào trong điện.

Thương Bát ngấm ngấm đề khí phòng bị , đồng thời khẽ dặn Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca hãy coi chừng !

Rồi hấn cất bước tiến lại .

Chỉ thấy một pho tượng cao lớn tướng mạo hung dữ đứng ở trước án . Còn tên đạo đồng kia không biết đi đâu rồi.

Thương Bát ngừng đầu ngó thần tượng thì đột nhiên thanh âm lạnh lẽo từ miệng thần tượng cất lên :

- Đã bái kiến bản toà sao lại không lạy ?

Pho tượng cao lớn hung dữ , vừa ngó đã biết ngay không phải người mà trong miệng lại thốt ra lời được.

Thương Bát đặng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Phải chăng các hạ là Thần Phong Bang chúa ?

Miệng thần tượng lại phát ra thanh âm lạnh lẽo :

- Chính thị bản toà.

Thương Bát nói :

- Năm năm trước tại hạ đã gặp bang chúa một lần . Không ngờ sau năm năm lại gặp ở trong chùa hoang lương này .. Ha .. ha .. thế mới biết " Nhân sinh hà xứ bất tương phùng "

Thần tượng lạnh lùng đáp :

- Bản toà vốn không thích kẻ nhiều lời .

Thương Bát quay lại ngó Tiêu Linh .Vu dùng phép truyền âm nói :

- Đại ca phải coi chừng . Trong toà đại điện này đã bố trí mai phục .

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt ngó hình thể xung quanh một lượt rồi khẽ bảo Thương Bát :

Hỏi hấn xem đã bắt được Ngọc Lan chưa ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 82

Thần Phong Bang Chúa là nam hay nữ

Thương Bát chú ý nhìn vào mặt pho tượng hung dữ nói :

- Bang chúa không ưa du khách mới dùng kiểu lạ này để nguy trang khi hội kiến cùng đồng đạo võ lâm. Tại hạ đã được nghe qua.

Thần tượng hung ác hỏi :

- Người không biết nói vậy là quá nhiều ư ?

Thương Bát lắng tai nghe thanh âm thì quả nhiên phát ra từ miệng thần tượng . Hắn nghĩ thầm :

- Không hiểu pho tượng này đúc bằng gì ? nhưng chắc là có cửa ngấm thông vào trong bụng . Người ngồi bên trong phát âm ra bằng miệng. Tại sao thằng cha này lại nguy trang một cách kỳ dị như vậy ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ ngoài miệng hắn trầm giọng lên tiếng :

- Không có việc chẳng đến Tam bảo điện làm chi , bọn tại hạ ra mắt bang chúa để thương lượng một việc .

Thần Phong bang chúa hỏi :

- Việc gì ?

Thương Bát đáp :

- Hai người bạn của bọn tại hạ vừa mới qua đây . Người nam bị bang chúa đả thương . Còn người nữ thì bị bắt sống .

Thần Phong bang chúa ngắt lời :

- Bản tòa từ ngày ra đời chưa từng động thủ với ai .

Thương Bát nói :

- Nếu không phải bang chúa thì nhất định là bọn thủ hạ của bang chúa .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bọn tại hạ làm việc thương mại trước nay vẫn chủ trương mọi giao dịch một cách công bằng Bang chúa tha cho cô bạn của tại hạ , tại hạ cũng không để bang chúa phải thiệt thòi , xin đem Kim Xà lệnh chúa của quý bang đến trao đổi . Không hiểu ý bang chúa nghĩ sao ?

Sau một khoảng thời gian uống cạn tuần trà mới nghe thanh âm lạnh lẽo của Thần Phong bang chúa cất lên :

- Kim Xà lệnh chúa ư ?

Thương Bát đáp :

- Đúng thế . Tức là một trong ba vị đại lệnh chúa dưới trướng của lão gia. Y bị tại hạ bắt sống .

Thần Phong bang chúa hỏi :

- Hiện giờ y ở đâu ?

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Tại hạ đem dầu vào một nơi kín đáo . Chỗ đó không có tên nên không nói ra được

Thần Phong bang chúa nói :

- Được rồi . Người đưa y tới đây .

Thương Bát biết Thần Phong bang chúa là một tay giáo quyết . Muốn trao đổi Kim Xà lệnh chúa lấy Ngọc Lan về thì cần biết rõ Ngọc Lan bị cầm tù ở đâu mới có thể trao trả Kim Xà lệnh chúa được.

Hắn nghĩ vậy liền hỏi :

- Tại hạ chỉ cần trông thấy người bang chúa bắt được xem có phải là tề hữu thì tại hạ mới quyết định được .

Thần Phong bang chúa hỏi :

- Nếu không phải thì sao ?

Thương Bát cười đáp :

- Nếu mà không đúng thì cuộc buôn bán lại phải tính một giá khác.

Thần Phong bang chúa nói :

- Các người hai người đến đây . Nếu kẻ cầm tù không phải là bạn người thì người cùng đến đây với người cũng phải ở lại đây.

Thương Bát nói :

- Bang chúa dạy quá lời . Tại hạ hãy coi xem có đúng hay không sẽ tính cũng chưa muộn .

Thần Phong bang chúa đáp :

- Được rồi ! Để ta cho coi .

Thương Bát liền lạng người chuyển vào phía sau thần tượng.

Bỗng nghe thần tượng nổi giận quát :

- Đứng lại ! Trước khi ta chuẩn bị cho, hay hơn hết là người đứng yên đừng có nhúc nhích.

Thương Bát nói :

- Tại hạ tin lời bang chúa .

Rồi hắn lùi lại .

Thần Phong bang chúa cười lạt đáp :

- Bản bang chúa thần quang như điện . Người mà giờ trò nước đục mò cá trước bản tòa là tự tìm lấy cái chết đó .

Thương Bát cười khanh khách hỏi :

- Suốt đời tại hạ đã được nghe lời hăm dọa quá nhiều rồi , bang chúa bắt tất phải hăm dọa nữa.

Thần tượng cũng nín thinh trong đại điện im lặng như tờ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà , Thần Phong bang chúa lại lên tiếng :

- Người hãy lui ra đại điện quanh sang mé hữu đến gian phòng thứ ba.
 Thương Bát đáp :
 - Hay lắm ! Bọn tại hạ hãy đi coi rồi quay lại thương lượng giá cả với bang chúa .
 Rồi hắn trở gót đi ra . Tiêu Lĩnh Vu cũng đi theo .
 Hai người ra cửa điện đi về mé hữu , đến gian phòng thứ ba liền đưa tay đẩy . Cánh cửa mở ra ngay.
 Hai người ngó vào thấy Ngọc Lan tóc dài rũ xuống . Tuy cô đã lộ ra một thiếu nữ nhưng vẫn mặc áo nam trang , ngồi trên chiếc ghế gỗ.
 Tiêu Lĩnh Vu háng đặng một tiếng rồi nói :
 - Ngọc Lan ! Chúng ta đến cứu cô .
 Chàng cất bước tiến vào .
 Ngọc Lan mắt tròn tròn xoe vội nói :
 - Đừng đụng vào người tiện thiếp ! Lui lại cho mau ! lui lại cho mau !
 Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác dừng bước lại hỏi :
 - Tại sao vậy ?
 Ngọc Lan đáp :
 - Tướng công không nên đến gần tiện thiếp .
 Tiêu Lĩnh Vu nói :
 - Dù Thần Phong bang chúa ở đây ta cũng không sợ.
 Chàng lại cất bước tiến về phía trước đến trước mặt Ngọc Lan đưa tay ra toan nắm lấy tay cô.
 Ngọc Lan trong lòng nóng nảy thét lên :
 - Đừng đụng vào người tiện thiếp .
 Tiêu Lĩnh Vu kinh hãi rút tay về hỏi :
 - Tại sao vậy ?
 Ngọc Lan vừa khóc vừa nói :
 - Chúng đã đụng tay đụng chân vào người nô tỳ , nếu tam gia mà nắm lấy nô tỳ...
 Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :
 - Chúng ta xưng hô nhau bằng huynh muội . Từ giờ đừng dùng đến chữ tam gia nữa.
 Ngọc Lan hỏi :
 - Tướng công nói phải đó . Bọn chúng đã phạm thế này, chẳng lẽ tướng công còn chưa trông ra ư ?
 Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :
 - Phải chăng bọn chúng đã hạ độc vào người Ngọc muội ?
 Ngọc Lan đáp :
 - Không phải . Tiện thiếp không biết nói thế nào . Vì tiện thiếp cũng không hiểu nên tướng công phải coi chừng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta cùng Thương huynh đệ mạo hiểm đến đây cũng chỉ vì việc cứu Ngọc muội thoát khỏi chốn này . Bây giờ là một cơ hội rất tốt .

Ngọc Lan vội lắc đầu ngắt lời .

- Không được . Đừng sờ vào người tiện thiếp. Lùi lại cho mau !

Tiêu Lĩnh Vu lùi lại năm bước rồi nói :

- Được rồi ! Vậy Ngọc muội hãy ra đây.

Ngọc Lan đáp :

- Không được ! Bọn chúng điếm vào huyết đạo hai đầu gối và hai cạnh sườn tiện thiếp không nhúc nhích được.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Việc lớn không nên câu nệ tiểu tiết. Ngọc muội đã không cử động được thì ta phải ôm Lan muội chạy đi chớ sao .

Ngọc Lan sa lệ đáp :

- Tướng công ! Tướng công không nên hấp tấp . Tỳ thiếp sống chết chẳng có chi đáng tiếc nhưng tướng công thì không thể mạo hiểm được.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Ngọc muội nói gì ta không hiểu được . Ta giải khai huyết đạo cứu mạng cho tiểu muội sao lại là mạo hiểm ?

Kim Bàn Toán Thương Bát xông vào :

- Đại ca hãy dừng tay . Chắc trong lòng cô nương còn có điều chi bí ẩn . Đại ca hỏi dồn khiến cô không có cơ hội nói rành mạch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ân tình gì đâu . Sao ta chẳng thấy chi hết ?

Ngọc Lan đáp :

- Tỳ thiếp bị bọn chúng bắt sống rồi bịt mắt lại , không hiểu đưa đi đâu. Vừa rồi chúng mới cởi tẩm sa đen bịt mắt rồi đem vào đây. Trước khi tới đây tỳ thiếp bị chúng điếm vào vận huyết rồi cảm thấy chúng đặt một vật gì lên người . Tỳ thiếp không hiểu là vật gì. Nhưng đã an bài nhưng vậy tức nhiên phải có tác dụng.

Thương Bát háng đặng một tiếng rồi nói :

- Lạ thiệt ! Thương Bát này bốn tẩu giang hồ quá nửa đời người , mà chưa từng nghe chuyện kỳ dị thế này . Đại ca hãy lui ra ngoài để tiểu đệ kiểm xem bọn chúng đã đặt thứ gì .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không sao đâu . Dù có biến chuyển ta cũng ứng phó kịp thời.

Chàng tự biết mình kém bề lịch duyệt chưa bằng Thương Bát liền lùi lại đứng bàng quang.

Thương Bát trước hết đảo mắt nhìn tình thế xung quanh để điều tra đường tiến thoái rồi từ từ tiến về phía Ngọc Lan hỏi :

- Cô nương cảm thấy chúng ngấm ngấm dầu vật gì vào trong mình ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Đúng thế !

Thương Bát hỏi :

- Dầu ở chỗ nào ?

Ngọc Lan đáp :

- Dường như dầu ở trước ngực .

Thương Bát sững sốt nghĩ thầm :

- Họ dầu vào trong ấy thì mình điều tra thế nào được.

Hắn hăng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Bây giờ cô nương cảm thấy có gì khác lạ không ?

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu nữ chẳng hiểu ra làm sao. Có điều nhất quyết là chúng chẳng tử tế gì.

Thương Bát nói :

- Vụ này thật có điều kỳ quái.

Hắn từ từ bước đến gần Ngọc Lan .

Ngọc Lan dần dần trấn tĩnh tâm thần nói :

- Được rồi ! Xin các hạ hãy giải khai huyết đạo vai bên phải cho tiểu nữ. Chỉ cần một bên tay khôi phục tự do thì các hạ khỏi phải mạo hiểm nữa.

Thương Bát nói :

- Được rồi ! Hắn nhìn vào huyết Kiên Tĩnh ở trên vai phải Ngọc Lan rồi đột nhiên tung mình nhảy vọt qua người cô đập một chưởng vào .

Tuy hắn vọt người đi mà võ rất trúng huyết đạo .

Ngọc Lan vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Thương Bát quay lại hỏi :

- Sao ?

Ngọc Lan đáp :

- Không đúng . Chúng không điểm huyết Kiên Tĩnh. Tay tiểu nữ vẫn không cử động được .

Thương Bát chau mày nói :

- Để tại hạ coi kỹ lại xem.

Hắn từ từ bước lại gần Ngọc Lan .

Đột nhiên có thanh âm lạnh như băng từ bên ngoài vọng vào :

- Hai vị đã coi rõ chưa ?

Tiêu Linh Vu quay đầu nhìn lại thì thấy một đại hán mình mặc áo bào đen trước ngực thêu rồng vàng , đứng ở ngoài cửa cách xa chừng bốn năm bước.

Thương Bát là tay biết nhiều hiểu rộng , vừa thấy tiêu chí ở trước ngực đại hán đã hỏi ngay :

- Phải chăng các hạ là Kim Long lệnh chúa dưới trướng Thần Phong bang chúa ?

Đại hán mặc bào đen đáp :

- Chính thị bản tòa.

Thương Bát nói :

- Kim Xà lệnh chúa ở quý bang bị tại hạ bắt sống , bây giờ muốn trao đổi với vị cô nương đây .

Kim Long lệnh chúa đáp :

- Việc này phải do chính tể bang chúa định đoạt . Hai vị đã nhận ra rõ người mà bản bang bắt được không sai lầm thì ở lại đây cũng vô ích . Vậy mời hai vị hãy vào đại điện để thương lượng với tể bang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Ngọc Lan ngồi ngay trước mắt mà không cứu cô thoát hiểm được thì khó chịu trong lòng. Mặt hơi lộ vẻ khích động.

Thương Bát là con người lão luyện ngó Tiêu Lĩnh Vu liền hiểu tâm sự chàng , vội nói khẽ :

- Biết người biết mình thì đánh đâu được đấy. Xin đại ca hãy nhẫn nại một chút.

Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng thở dài đi theo Kim Long lệnh chúa vào đại điện . Chàng thấy pho tượng cao lớn hung dữ đã đi đến góc điện.

Thương Bát nhìn tượng thần chấp tay nói :

- Bọn tại hạ đã coi rồi . Vị cô nương đó chính là người bọn tại hạ đang tìm kiếm .

Thần Phong bang chúa đáp :

- Thế thì hay lắm .

Thương Bát hỏi :

- Tại hạ muốn đem Kim Xà lệnh chúa đổi lấy cô nương kia không hiểu bang chúa tính sao ?

Thần Phong bang chúa cười lạt hai tiếng rồi đáp :

- Bản tòa tuy ít qua lại giang hồ nhưng đã nghe danh Trung Châu nhị cô trước nay vẫn so kè kéo lợi về phần mình nhưng bản tòa cũng không chịu thua thiệt.

Thanh âm của hắn vẫn qua miệng của thần tượng hung ác phải cái lúc rõ ràng trong trẻo , có lúc nghe ồm ồm hùng tráng , khiến người ta khó mà đoán được là nam hay nữ. Cái đó cũng tăng thêm phần bí mật.

Tiêu Lĩnh Vu tự biết mình về việc ứng phó không thể bì kịp với Kim Bàn Toán Thương Bát nên thủy chung chàng vẫn không nói gì.

Thương Bát cười mát nói :

- Dù chuyện buôn bán không thành vẫn còn điều nhân nghĩa . Bang chúa đã nhận thấy vụ trao đổi này không được lợi gì tại hạ cũng không miễn cưỡng. Nhưng bang Thần Phong từ ngày có tên tuổi trên chốn giang hồ , vẫn lấy chuyện kỳ bí nổi tiếng võ lâm . Nếu tại hạ uy hiếp Kim Xà lệnh chúa phải tiết lộ bí mật giang hồ thì e rằng quý bang không khỏi bị ảnh hưởng.

Thần Phong bang chúa đáp :

- Bất luận nhân vật nào trong bản bang cũng chỉ hiểu biết chức vụ riêng của mình , nên Kim Xà lệnh chúa cũng chẳng hiểu gì mấy. Người đem cái đó ra mà uy hiếp bản bang chúa thì chẳng khác người nói chuyện mộng mị .

Thương Bát toan trả lời thì đột nhiên cặp mắt thần tượng hung ác nổi ánh hồng quang . Tuy hắn biết đây là thần phong bang chúa hí lộng quỷ thần đúc pho tượng khủng khiếp để ấn mình , nhưng trong lòng vẫn hoang mang.

Thương Bát khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Xin đại ca hãy đề phệ cẩn thận e rằng có độc khí ám toán.

Lại thấy cặp mắt thần hung dữ mỗi lúc một đỏ thêm và tròng mắt tượng thần không ngớt chuyển động tựa hồ muốn tìm người để cắn xé.

Thương Bát quay đầu nhìn lại thì Kim Long lệnh chúa không biết bỏ đi đâu từ hồi nào . Hắn liền ngấm ngấm vận dụng công lực hộ vệ toàn thân từ từ bước tới trước mặt tượng thần bụng bảo dạ :

- Ta thử coi pho tượng này đúc bằng gì .

Miệng hắn cười ha hả nói :

- Sống chết đã có số mạng, muốn miễn cưỡng cũng không được.

Đột nhiên hắn bước lẹ xông về phía tượng thần . Tay mặt để trước ngực đề phòng , tay trái vươn ra sờ phía sau lưng thần tượng.

Hắn thấy bàn tay mát lạnh tựa hồ tượng đúc bằng sắt. Hắn toan ngấm vận nội kinh phóng chưởng đánh ra , bỗng thấy một luồng kinh lực từ trên đầu đè xuống.

Thương Bát vội ngửa đầu lên thì thấy bàn tay to lớn của thần tượng đang đánh xuống.

Thương Bát né người sang tránh khỏi rồi lạnh lùng nói :

- Thấy mặt không bằng nghe tiếng , kỹ thuật của bang chúa chỉ có vậy mà thôi .

Thần Phong bang chúa nói :

- Người thật là lớn mật dám mạo muội đến pháp thể của bản tòa.

Thần tượng há miệng ra. Ba tia bạch quang bay về phía Thương Bát.

Thương Bát đã phòng bị rồi , hắn lạng người một cái trong tay đã cầm chiếc bàn tính quét ngang một chiêu .

Bỗng nghe hai tiếng vù vù . Hai mũi độc kiếm bằng thép xanh cắm vào trước án , còn một mũi nữa bị chiếc bàn tính trong tay Thương Bát hất trệch đi cắm vào cây cột trong điện.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thương Bát động thủ chàng lập tức phóng tay ra một chưởng cách không.

Pho tượng cao lớn khủng khiếp nhưng không hành động được bị phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng lão đảo xuýt té xuống .

Tiêu Lĩnh Vu mạnh dạn bước tới.

Thương Bát trầm giọng nói :

- Bang chúa chế tạo pho tượng thần cao lớn này chỉ hãm dọa được kẻ ngu ngốc vô tri , hoặc thu được hiệu quả trong lúc nhất thời mà thôi , còn đối với anh em tại hạ thì những cái kỳ bí này không ăn thua gì đâu. Nếu bang chúa không chịu buông tha cô nương kia thì đừng trách oan anh em tại hạ lột trần mặt nạ của bang chúa.

Đoạn hấn dùng phép truyền âm bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca không nên nóng nảy tiến vào. Quanh mình pho tượng này đều có ám khí . Đừng trúng kế họ .

Tiêu Lĩnh Vu vốn khâm phục Thương Bát về sự lịch duyệt giang hồ. Chàng nghe lời khuyên quả nhiên dừng lại.

Thương Bát không thấy Thần Phong bang chúa có phản ứng gì , lại nói tiếp :

- Anh em tại hạ tuy cùng quý bang đã có xích mích nhỏ mọn , nhưng cái đó chỉ vì hiểu lầm . Thực ra hai bên không có thù hận . Bọn tại hạ không muốn gây xích mích với quý bang . Mong rằng bang chúa nghĩ kỹ về những lời nói của tại hạ .

Hấn hỏi luôn mấy câu vẫn không thấy Thần Phong bang chúa trả lời.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm nghĩa pho thần tượng hung ác khẽ nói :

- Chúng ta đánh đổ pho tượng xuống thì dù trong có bố trí cơ quan gì cũng mất tác dụng, hay ít ra cũng làm giảm uy lực của đối phương.

Thương Bát dùng phép truyền âm đáp :

- Đại ca rất cao kiến , nhưng tiểu đệ có điều chưa hiểu nghĩ mãi không ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì ?

Thương Bát nói :

- Trong ngôi miếu này nhất định có đệ tử bang Thần Phong mà sao thủy chung không thấy bọn chúng ra mặt.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Điểm này quả nhiên lạ thật .

Hai người đang cùng nhau thương nghị ngấm ngầm thì Thần Phong bang chúa đột nhiên lên tiếng :

- Được rồi ! Bản tòa ưng chịu đánh đổi con nhỏ đó lấy Kim Xà lệnh chúa về

.

Thương Bát nói :

- Hay lắm ! Chúng ta cứ thế . Vào lúc mặt trời lặn , tại hạ sẽ đưa Kim Xà lệnh chúa tới .

Hai bên đang ở vào cục diện kiếm tuốt , cung dương . Thần Phong bang chúa chỉ hứa một câu mà tình thế đột nhiên hòa hoãn trở lại.

Thần Phong bang chúa nói :

- Kể ra bản tòa có thể lấy sinh mạng hai người trong khoảng khắc , nhưng

sau một hồi ngẫm nghĩ lại đổi chủ ý . Bây giờ hai vị đi đi.

Tiêu Lĩnh Vu có ý không phục muốn lên tiếng công kích , nhưng Thương Bát ra hiệu ngăn cản, chàng mới thôi. Hai người song song rời khỏi đại điện ra về.

Thương Bát quay lại không thấy có người rượt theo liền khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu . Đại ca có biết tại sao tiểu đệ lại ngăn chặn không để đại ca lên tiếng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thương huynh đệ thấy hấn ung chịu giao Ngọc Lan nên không muốn tranh hơn chứ gì .

Thương Bát đáp :

- Không hấn như vậy .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế thì tại sao ?

Thương Bát đáp :

- Vì tại hạ chợt nhớ tới một chuyện đồn đại trong võ lâm .

Việc bang chúa Thần Phong hại mạng chúng ta một cách dễ dàng không phải là chuyện huênh hoang . Hỡi ôi ! Lúc tiểu đệ nghĩ tới lời đồn đại của võ lâm không khỏi bồn chồn trong dạ. Tiểu đệ đã chắc vụ này làm liên lụy cho đại ca . Không ngờ hấn đang lúc nóng nảy tức giận mà lại biến đổi tâm ý ung chịu đổi Ngọc Lan lấy Kim Xà lệnh chúa . Vụ này tiểu đệ nghĩ đến bể đầu cũng không hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thương huynh đệ nghĩ đến việc gì ?

Thương Bát đáp :

- Trên chốn giang hồ đã đồn đại : Thần Phong bang chúa xử quyết thuộc hạ thì chỉ cần bảo tên thủ hạ đó đứng trước mặt thần tượng trong khoảng khắc là lập tức phải chịu hình phạt . Lúc mới nghe tiểu đệ cũng lấy làm kỳ , nhưng nghĩ cho kỹ thì bên trong quả có điều ngoắt ngoéo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có điều chi ngoắt ngoéo ?

Thương Bát đáp :

- Trong pho thần tượng kia mà dấu ám khí , anh em mình ý vào võ công không sợ hãi , nhưng nếu họ dấu chất thuốc mê hồn không màu sắc, không mùi vị ngấm ngấm phun ra thì liệu chúng ta có tránh khỏi độc hại không ? Thương Bát chưa dứt lời , đột nhiên phía sau có tiếng bước chân cấp bách vang lên .

Hai người quay đầu nhìn lại thấy Kim Long lệnh chúa đang chạy lẹ tới .

Theo sau hấn có ba người thì một người chính là Ngọc Lan.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng Thần Phong bang chúa lại biến đổi chủ ý ?

Thương Bát đáp :

- Vụ này có vẻ nhiều khê.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 84

Dùng phép màu liên lạc bạn đồng môn

Hai người đang nói chuyện thì Kim Long lệnh chúa đã tới gán bên cạnh chấp tay nói :

- Bản bang chúa nói là Trung Châu nhị cổ được giang hồ tín nhiệm . Hai vị đã ưng trao đổi người nên lão gia yên tâm để cô bé này cho các vị đưa về trước rồi sẽ tha Kim Xà lệnh chúa sau cũng được.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tại hạ thật không ngờ quý bang chúa lại độ lượng rộng rãi đến thế ?

Kim Long lạnh lùng nói :

- Tệ bang chúa trước nay là người khoan hồng độ lượng.

Hắn đưa mắt ngó Ngọc Lan giục :

- Người hãy lại đây.

Thương Bát vội đáp :

- Hãy khoan !

Kim Long lệnh chúa hỏi :

Thương Bát nhìn Ngọc Lan nghiêm nghị hỏi :

- Thần trí cô nương vẫn tỉnh táo chứ ?

Trước nay hắn vẫn nói nói cười cười mà lúc này đột nhiên lộ vẻ nghiêm trọng lại thêm mấy phần sát khí nữa.

Ngọc Lan gật đầu đáp :

- Tiểu nữ vẫn không sao .

Thương Bát hỏi :

- Bọn họ đã giải huyết đạo ở hai tay cô nương rồi ư ?

Ngọc Lan giơ hai tay lên cử động vài cái rồi nói :

- Giải khai rồi .

Thương Bát nói :

- Thế thì hay lắm . Vừa rồi bọn chúng để vật gì vào trước ngực cô nương bây giờ còn thấy không ?

Ngọc Lan đáp :

- Không hiểu họ để vật gì . Trước hết họ điểm huyết tiểu nữ rồi mới đặt vật đó vào . Khi lấy ra cũng vậy.

Thương Bát lẳng lặng quan sát lời nói cùng cử động của Ngọc Lan không thấy có chỗ nào khả nghi liền nhìn Kim Long lệnh chúa vẫy tay hô :

- Kim Long lệnh chúa . Phiền lệnh chúa thay mặt bọn ta chuyển lời cảm tạ chân thành lên quý bang chúa.

Kim Long lệnh chúa đáp :

- Hai vị thông thả lên đường . Xin miễn cho tại hạ khỏi cần tiễn đưa.

Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát dẫn Ngọc Lan trở gót lật đật chạy về nhà gianh.

Thương Bát vẫn ngấm ngấm để ý cử động của Ngọc Lan thấy võ công của cô dường như không bị tổn thương chút nào . Hắn càng thêm nghi hoặc. Sau hắn biết đích xác không có chuyện gì mới thờ dài hỏi :

- Ngọc Lan cô nương . Tại sao Thần Phong bang chúa lại phát sinh hảo cảm tự động buông tha cô ?

Ngọc Lan vốn là người thông minh. Cơ đã phát giác ra Thương Bát ngấm ngấm giám thị cử động của mình , nhưng cô vẫn yên lặng không nói gì . Bây giờ hắn cất tiếng hỏi , cô mới thờ phào một cái đáp :

- Cái đó tiểu nữ cũng không rõ.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay là đại ca đã ngấm ngấm thi hành thủ đoạn cảnh cáo Thần Phong bang chúa bức bách lão phải đầu hàng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không có đâu ? Ta chưa động thủ vào pho tượng thần đó .

Thương Bát nhăn nhó cười nói :

- Thế này thì kỳ thiệt ? Hành động của Thần Phong bang chúa khiến cho người ta đoán không ra được.

Thủy chung hắn vẫn nhất định Thần Phong bang chúa thả Ngọc Lan đột ngột là có nguyên nhân nào khác . Nguyên nhân đó không ở nơi hắn thì cũng ở nơi Ngọc Lan hay Tiêu Lĩnh Vu mà y không sao mò ra được.

Ba người chạy thật nhanh chỉ trong khoảng khắc đã về tới căn nhà gianh .

Kim Lan chờ đợi lòng nóng như lửa đốt . Cô thấy Ngọc Lan bình yên trở về , vui mừng quá đổi chạy ra đón. Cô nắm lấy tay Ngọc Lan hỏi :

- Tỷ tỷ có phải chịu đau khổ không ?

Cô cùng Ngọc Lan sánh vai tiến vào sảnh đường.

- Ta vẫn bình yên .

Cô đảo mắt thấy Bành Vân đang ngồi trong góc sảnh đường nhắm mắt dưỡng thần liền thùng thảng tiến lại khẽ hỏi :

- Thương thế Bành huynh có nặng lắm không ?

Bành Vân từ từ mở mắt ra cười mát đáp :

- Tại hạ tuy bị thương khá nặng nhưng được Tiêu đại hiệp ra tay cứu trợ trị thương khỏi rồi . Tại hạ chỉ cần nghỉ một lúc nữa là có thể phục hồi nguyên lực.

Ngọc Lan buồn rầu nói :

- Bành huynh chỉ vì cần tiểu muội mà bị trọng thương .

Bành Vân ngắt lời :

- Theo truyền thống của Cái Bang thì bất cứ người nào trong bản bang cũng hành động như Bành mỗ. Cô nương bắt tất phải quan tâm .

Ngọc Lan nói :

- Hỡi ơi ! Tiểu muội thường được nghe người trung nghĩa đồn đại những nhân vật trong cái bang đều có lòng trung nghĩa hào hiệp .

Bành Vân vội đáp :

- Cô nương bắt tất phải khen ngợi . Ban bang chỉ nhờ vào điều đó để giữ lòng tin của võ lâm .

Tiêu Linh Vu khẽ hỏi Đỗ Cửu :

- Thương thế của Bành Vân ra sao ?

Đỗ Cửu đáp :

- Đồi chứng cho thuốc rất là hiệu nghiệm . Hiện giờ các huyết đạo đã được giải khai . Tiểu đệ tưởng gã cũng mau khỏi .

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Gân cốt cùng nội tạng gã có bị thương không ?

Đỗ Cửu đáp :

- Nội phủ vẫn bình thường , gân cốt bị thương xoàng , không có gì đáng ngại.

Tiêu Linh Vu nói :

- Thế thì phải rồi .

Bỗng thấy Bành vân từ từ nhắm mắt lại bắt đầu vận khí điều tức.

Hiển nhiên y cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng.

Ngọc Lan cũng không quấy nhiễu nữa , từ từ đứng dậy lui sang một bên.

Tiêu Linh Vu thò đầu ra ngoài khẽ bảo Kim Lan :

- Chúng ta bôn tẩu chật vật quá nửa ngày , bụng đã đói meo . Cô nương còn gì ăn thì xin cô nương cho một ít .

Kim Lan khẽ nói :

- Tướng công cứ truyền báo một tiếng là xong . Sao lại khách khí như vậy .

Tiêu Linh Vu mỉm cười , muốn nói lại thôi .

Ngọc Lan đứng dậy nói :

- Đi ! Ta cũng xuống bếp giúp muội muội nấu cơm.

Kim Lan đáp :

- Không được . Tỷ tỷ vừa mới về mà thương thế lại chưa khỏi hẳn thì làm ăn thế nào được ?

Ngọc Lan đáp :

- Không sao đâu .

Rồi đi theo Kim Lan .

Tiêu Linh Vu thấy hai cô đi rồi , trầm giọng bảo Thương Bát và Đỗ Cửu :

- Tiểu huynh mấy lần đến tòa hoang miếu đó mà lần nào cũng gặp quái sự bất ngờ.

Chàng liền đem những chuyện quái lạ thuật lại cho hai người nghe.

Trung Châu nhị cổ trợn mắt há miệng . Hồi lâu Thương Bát mới nói :

- Tiểu đệ đêm hôm ấy chờ cho đến đêm liền gặp một vị bằng hữu lâu ngày chưa thấy mặt , uống rượu hơi nhiều , đang lúc say sưa đi tới tòa hoang miếu, gặp Vũ Văn Hàn Đào chủ nhân Toàn Cư Thư Lâu ở Triết Bắc và Bách Thủ thư sinh Thành Anh . Bọn tiểu đệ quá chén thành ra lỡ việc, muốn tránh họ mà không kịp . Dọc đường cùng nhau nói chuyện trước kia. Tiểu đệ muốn cáo biệt thì lại gặp Đường lão thái thái ở Tứ Xuyên đi với con dâu và bốn tên nữ tỳ. Bọn người người này cưỡi ngựa rất nhanh tới nơi thành ra phải tiếp chuyện một lần nữa mất thêm vài giờ . Bọn tiểu đệ đến tòa phá miếu viết thư để lại rồi mạo hiểm ngay đêm đến Bách Hoa sơn trang để nghe tin tức đại ca . Không ngờ chẳng được ích gì , xuýt nữa tiểu đệ còn mất mạng ở đó mà vẫn chưa tên ra hành tung của đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó là ma đưa lối quỷ đưa đường mà thành ra như vậy thì trách hai vị thế nào được .

Thương Bát hỏi :

- Đại ca lúc nào cũng buồn rầu phải chăng lo nghĩ về hai vị lão nhân gia ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh đã suy đi nghĩ lại thì ngoài cách mạo hiểm trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang không còn kế nào khác. Nếu đi thì đi ngay , ra ngoài sự tiên liệu của chúng.

Thương Bát trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Việc cứu hai vị lão nhân dĩ nhiên càng nhanh càng tốt . Trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang thì không khó lắm , nhưng làm sao đừng để bọn chúng phát giác.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh ở Bách Hoa sơn trang một thời gian khá lâu tuy chưa thể biết hết các bí mật trong trang nhưng chỗ nào ẩn thân được đều hiểu cả . Vấn đề hiện giờ là làm sao tìm cách trà trộn vào trang không để họ biết.

Đỗ Cửu nói :

- Lực lượng của ba người chúng ta dù có cứu được hai vị lão nhân gia cũng không tài nào đem hai vị ra khỏi trang.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu phải đối phó với những cao thủ trong Bách Hoa sơn trang thì lực lượng ba người chúng ta thật quá mỏng manh.

Lúc này Kim Lan và Ngọc Lan bưng trà vào sảnh đường, nghe nói sắp trở về Bách Hoa sơn trang hai cô đều biến sắc, đặt khay trà xuống rồi lật đặt trở gót xuống bếp .

Nguyên hai cô từ nhỏ đến lớn bị Thẩm Mộc Phong uy hiếp nên hễ nghe nhắc

đến hẳn là hai cô đã khiếp sợ.

Bành Vân ngồi điều dưỡng bỗng lên tiếng xen vào :

- Thế lực của Bách Hoa Sơn trang rất là rộng lớn . Các vị chỉ có ba người thì võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng chống cự. Theo chỗ tiểu đệ biết thì ngoài tề bang với tam vị đại trưởng lão mỗi vị đều dẫn mười tên đệ tử , còn tổng thủ lãnh bốn tỉnh Dự , Ngạc, Tương , Cám cũng đem theo mười tám tên thuộc hạ . Ấy là chưa kể Thần Tiễn trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ, Lam Dương thần đàn Lục Khôi Chương cao thủ ở Tinh Ý Môn là Đồng Công Thành và Thạch Phụng Tiêu ở Nam phái Thái Cực môn. Ngoài ra còn chín môn phái lớn cùng bí mật phái những cao thủ tới nơi ngấm ngầm điều tra và chờ cơ hội viện trợ cho nhau . Bấy nhiêu người nếu không có mối đại thù với Thảm Mộc Phong thì cũng được bạn thân mời đi liều mạng cứu giúp. Nếu ba vị liên lạc được với Mã Văn Phi bắt tay hợp tác thì may ra mới có thể chống cự lại thế lớn của Bách Hoa Sơn Trang.

Thương Bát gật đầu :

- Thương mỗ cũng đã nghe tin trên đường Võ lâm trung nguyên mới nảy ra một nhân vật võ công và tài trí đều siêu việt là Mã Văn Phi. Y ra đời chưa lâu đã làm lãnh tụ bốn tỉnh Trung Nguyên.

Bành Vân thở dài nói :

- Đáng tiếc tiểu đệ chưa khỏi thương thế , không thì đi với các vị một chuyến để liên lạc quần hào mở cuộc hội họp lo mưu đối phó.

Thương Bát chợt nhớ tới một việc , vội nhìn Đỗ Cửu nói :

- Lão nhị ! Mau đi tha Kim Xà lệnh chúa . Tiểu huynh đã hứa lời với Thần Phong bang chúa không nên thất tín .

Đỗ Cửu dạ một tiếng rồi đi ngay.

Thương Bát bỗng quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi mới nói :

- Hiện giờ chung quanh Bách Hoa sơn trang đến mấy chục dặm hiện đã có vô số cao thủ đến tụ hội . Vụ Thảm Mộc Phong tái xuất giang hồ làm chấn động võ lâm. Theo sự quan sát của tiểu đệ thì cục diện hiện nay phức tạp vô cùng . Phần lớn tuy vì chính nghĩa võ lâm mà đến nhưng cũng nhiều người còn mưu đồ việc khác .

Công lý và tư lợi quần quít với nhau , thật khiến người ta phải nhức đầu hoa mắt không thể lường được .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Trên chốn giang hồ toàn những chuyện thị phi thực là đúng lắm.

Thương Bát từ từ đưa mắt nhìn Bành Vân nói :

- Tại hạ nghe phép truyền tin của Cái Bang rất màu nhiệm. Sao Bành huynh không thì triển một chút thủ đoạn để bọn tại hạ mở rộng tầm mắt.

Bành Vân đáp :

- Nếu là ngày thường thì quần đệ tử của tề bang quả có thể trong một ngày

truyền tin đi xa hàng ngàn dặm, nhưng hiện giờ tình thế Qui Châu cực kỳ hỗn loạn, nên hành động của đệ tử bản bang đều phải dè dặt. Nếu không khẩn thế thì không được bôn tẩu ra ngoài. Nhưng tiểu đệ cũng thử coi. Gã nói rồi gắng gượng đứng dậy rảo bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bành huynh đi đâu đấy ?

Thương Bát đáp :

- Y đi lấy ám ký để liên lạc bí mật với Cái Bang truyền tin tức cho đồng môn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Gã chưa khỏi thương thế, không nên cùng người động thủ. Chúng ta phải ngấm ngấm bảo vệ gã.

Thương Bát nói :

- Cách thông tin của Cái Bang đã nổi tiếng hơn mấy chục năm trong võ lâm, họ vẫn giữ được bí mật đặc biệt, không để tiết lộ ra ngoài được nếu chúng ta đi bảo vệ thì e rằng gã sinh sự hoài nghi, chúng ta có ý dòm ngó cách truyền tin bí mật của Cái Bang.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế.

Bành Vân ra đi trong khoảng thời gian chừng như uống cạn tuần trà, gã lại trở về nhà gianh nói :

- Tình thế hiện giờ đặc biệt khác thường, tiểu đệ đã đưa tin được ra ngoài không không hiểu có tới nơi được chăng, chưa dám đoán trước.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bành huynh làm làm thế là hết lòng. Hiện giờ thương thế chưa khỏi, không nên hao lực quá độ.

Bành Vân đáp :

- Đa tạ Tiêu huynh có lòng chỉ giáo.

Rồi gã nhắm mắt điều dưỡng.

Sau một lúc Đỗ Cửu hấp tấp chạy về.

Thương Bát nhìn ra tình thế có điều khác lạ vội hỏi :

- Phải chăng cái vụ của Kim Xà lệnh chúa đã xảy ra chuyện bất ngờ ?

Đỗ Cửu đáp :

- Kim Xà lệnh chúa thì tiểu đệ phóng thích rồi. Nhưng Khai Dao nhị quý không hiểu ai đã cứu đi. May ở chỗ tiểu đệ dấu riêng hai nơi.

Thương Bát ngắt lời :

- Minh chỉ cần buông tha Kim Xà lệnh chúa là trả xong cái nợ Thần Phong bang chúa. Còn khai dao nhị quý thì ai cứu cũng không quan hệ.

Mấy người đang nói chuyện thì hai ả nữ tỳ đã làm cơm canh xong bung vào sảnh đường.

Kim Lan nói :

- Ở nơi hoang dã lều gianh, chẳng có món gì tử tế , xin các vị ăn cho đỡ đói .
Thương Bát thấy cơm có đủ rau đậu lại có gà , có thịt , mùi thơm sức mũi,
liền cười khanh khách nói :

- Hai vị cô nương đừng khách sáo nữa.

Rồi hấn cầm đũa ăn trước.

Ngọc Lan đảo mắt ngó thấy Bành Vân ngồi trong góc nhà điều dưỡng . Cô
nghĩ tới gã vì cứu mình mà bị thương , liền từ từ bước tới khẽ hỏi :

- Bành huynh ! Thương thế Bành huynh đã đỡ chưa ?

Bành Vân theo ân sư qua lại giang hồ từ thuở nhỏ đã trải qua nhiều phen
sóng to gió cả , nên kiên văn rộng rãi, lịch duyệt cũng nhiều . Gã thấy Ngọc
Lan kêu mình bằng Bành huynh không khỏi đỏ mặt lên vội đáp :

- Cô nương bất tất phải quan tâm . Thương thế của Tiểu khiêu hóa này đã đỡ
nhiều

Ngọc Lan tủm tỉm cười nói :

- Chắc Bành huynh cũng đói bụng . Hãy ăn cơm xong sẽ điều dưỡng cũng
không muộn.

Bành Vân liền đứng dậy tiến đến bên Trung Châu nhị cô cười nói :

- Hai vị đại lão bản . Chắc chưa bao giờ hai vị ngồi ăn cơm với bọn khiêu
hóa Gã gặp bất cứ nhân vật nào cũng cười nói vui vẻ , chứ không câu nệ .
Nhưng đối với Ngọc Lan thì gã lại thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào
mặt cô.

Thương Bát cười đáp :

- Bọn tại hạ làm nghề thương mại chỉ cần kiếm lời chứ không câu nệ kẻ
quen người lạ .

Đỗ Cửu dường như sức nhớ ra điều gì dừng đũa lại nói :

- Tiểu hóa tử . Đỗ lão nhị này có điều chưa hiểu muốn thỉnh giáo.

Bành Vân nuốt xong miếng thịt , chùi miệng đáp :

- Nhị lão bản mà muốn i unh giáo tiểu khiêu hóa thì thật là cái vinh dự cho
tiểu đệ

Đỗ Cửu nói :

- Đừng nói chuyện đường dài nữa. Ta e rằng ông bạn cũng như ta chẳng hiểu
cóc gì .

Bành Vân đáp :

- Cái đó khó nói lắm . Nhị lão bản thử cho nghe hoặc giả thử tiểu khiêu hóa
có thọ giải được mỗi nghi ngờ cho nhị lão .

Đỗ Cửu hỏi :

- Ông bạn đã nghe nói đến Tử Tăng , Phạn Cái bao giờ chưa ?

Bành Vân đáp :

- Hai vị đó là bạn vong niên của tiểu đệ . Nhị lão bản muốn gì về họ ?

Đỗ Cửu nói :

- Tửu Tăng đội mũ nhà sư không nói đến vợ còn Phạn Cái dường như cũng là một nhân vật trong quý bang chẳng hiểu có đúng không ?

Bành Vân giơ cả hai tay gầy khẳng gầy kheo lên vừa ăn vừa đáp :

- Những kẻ ăn xin trong thiên hạ đều là một nhà , tuy lão không phải là đệ tử Cái Bang , nhưng cũng có mối quan hệ sâu sa với nhau . Nếu nhị lão bản muốn biết rõ nội tình này thì cho tiểu khiêu hóa này một vò rượu .

Đỗ Cửu ngắt lời :

- Người quân tử không dò hỏi đời tư của kẻ khác . Ta chỉ cần biết lão có phải là người Cái Bang không là đủ .

Bành Vân lắc đầu nói :

- Xin ăn khắp bốn phương không bằng nghề buôn của các vị . Nhị lão bản tiền của như nước mà tiếc một vò rượu ư ?

Bữa ăn này mọi người vừa ăn uống vừa trò chuyện vui vẻ .

Kim Lan , Ngọc Lan thu dọn bát chén bỗng ngó thấy hai hóa tử trung niên rảo bước tiến vào .

Thương Bát khẽ nói :

- Mấy trăm năm nay Cái Bang nổi tiếng là một bang hội lớn nhất giang hồ xem ra quả thực không sai . Trong hoàn cảnh này mà mới ăn xong bữa cơm họ đã bắt được liên lạc.

Bành Vân lật đật ra đón và nói nhỏ mấy câu với hai hán tử trung niên . Hai người kia lập tức trở gót lật đật đi ngay.

Bành Vân nhìn bóng sau lưng hai người rời khỏi dãy tre mới từ từ vào nhà . Vẻ mặt gã cực kỳ nghiêm trọng , dường như có lắm sự trọng đại .

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Thân bang chúa ở Cái Bang tính tình hào sảng mà sao điều giáo Bành huynh thành một vị đồ đệ rất ưu tú ?

Bành Vân đáp :

- Đại lão bản có điều chưa hiểu là hai bữa nay số đệ tử tệt bang bị thương vong rất nhiều . Việc truyền tin của Tiêu đại hiệp muốn gặp Mã Văn Phi chúa chắc có tới nơi được không , hãy còn là một nghi vấn .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng họ bị tử thương về bàn tay Bách Hoa sơn trang ?

Bành Vân đáp :

- Hiện nay chung quanh thành Qui Châu cao thủ đến đông lai lịch cực kỳ phức tạp lại có nhiều cao nhân võ lâm thay hình đổi dạng che dấu chân tướng.

Người tệt bang bị thương về tay ai hiện chưa điều tra được rõ .

Thương Bát hỏi xen vào :

- Lệnh sư là Thân bang chúa có đến đây không ?

Bành Vân đáp :

- Lệnh sư có đến nhưng bao giờ đến đây khó mà đoán trước .

Thương Bát cũng biết hai mươi năm trước đây Cái Bang xảy ra nội biến , đồng môn tàn sát lẫn nhau khiến cho mấy chục vị trưởng lão võ công cao cường đều chết hết . Có thể nói những phần tử tinh anh bang này đã bị tàn tạ . Bây giờ người Cái Bang tuy còn nhiều nhưng ngoại trừ Thân bang chúa và năm ba vị chưởng lệnh , chấp hình trưởng lão , những tay cao thủ chẳng còn được mấy . Có điều bang này vẫn giữ được truyền thống về khí độ hào hiệp , gặp điều nghĩa cử , chết cũng không từ. Vì thế mà hắn không muốn hỏi nhiều .

Trong nhà ngự trị bầu không khí trầm mặc , quần hào đều cho là cường địch không biết đến lúc nào và xảy cuộc ác chiến tức khắc. Ai nấy mượn thời gian yên lặng này để dưỡng thần.

Quang âm thấm thoát. Quần hào nghỉ ngơi được hai giờ thì vùng thái dương đã ngấm non đoài.

Bành Vân trong lòng nóng nẩy , lặng tính thời giờ , kể ra phải có hồi âm tới nơi rồi mới đúng.

Gã bồn chồn trong dạ . Bỗng nghe đánh "Bình" một tiếng . Cánh cổng phen tre bị người đẩy ra . Một đại hán áo vá trăm miếng sùng sục đi vào .

Bành Vân vừa ngó thấy biết ngay là đệ tử bản bang . Gã toan chạy ra nghênh tiếp thì người kia đã bước vào sảnh đường , há miệng hộc máu tươi rồi ngã lăn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xổ lại ôm đại hán lên .

Thương Bát thò tay vào bọc móc ra chiếc bình ngọc , đổ lấy một viên thuốc , một tay giữ hàm một tay cạy răng đổ thuốc vào miệng đại hán.

Đỗ Cửu đưa tay mặt đặt lên huyệt mệnh môn sau lưng đại hán trút luồng nội lực vào trong thân thể gã.

Đại hán được quần hào hợp lực cứu chữa thần trí dần dần hồi tỉnh mở bừng mắt ra, miệng lắp bắp :

- Ở đây đi về ngã Tây Bắc chừng hai chục dặm . . . đến Cửu khúc . . . ngoài Hà gia phố .

Đột nhiên gã thở róc lên , lại thổ ra một búng máu tươi nữa mắt nhắm nghiền hơi thở chỉ còn thoi chóp .

Thương Bát khẽ nói :

- Nội tạng y bị thương trầm trọng lại phải gắng gượng chạy một hồi . Luồng nguyên khí mệnh tối hậu cũng tan mất rồi . E rằng không còn hy vọng gì cứu được nữa.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 85

Mạo hiểm tìm vào nơi tỵ hội

Đỗ Cửu tỵ chân khí trút luồng nội lực cương mãnh vào người đại hán thúc đẩy nội tạng hành huyết.

Quả nhiên đại hán từ từ mở mắt ngó Bành Vân nói tiếp :

- Đi về phía Tây chừng năm dặm nữa có ám khí của Cái Bang chỉ tới đường đi .

Đột nhiên gã há miệng phun ra một giây màu tím rồi nhắm mắt chết liền .

Tiêu Lãnh Vu thở dài nói :

- Người Cái Bang hào hiệp nghĩa khí , quả nhiên đáng kính và đáng phục.

Chàng nói rồi chấp tay lạy xác chết một lạy.

Trung Châu nhị cô đổi thành nét mặt nghiêm nghị cũng chấp tay xá dài .

Kim Lan , Ngọc Lan hai hàng châu lệ lả chả khôn cầm.

Bành Vân nước mắt rung rung ôm thi hài đại hán lên từ từ bước ra ngoài nhà .

Thương Bát quay lại ngó Đỗ Cửu rồi hai người lén theo sau Bành Vân để ngấm ngấm bảo vệ cho gã.

Tiêu Lãnh Vu , Kim Lan , Ngọc Lan cũng cất bước ra khỏi căn nhà .

Bành Vân ôm thi thể của đại hán đến một khu đất mọc cỏ đặt xuống quỳ gối lạy hai lạy . Đoạn gã huy động hai cánh tay móc đất đào lỗ .

Bọn Tiêu Lãnh Vu và Thương Bát tuy muốn lại giúp sức nhưng vì không hiểu qui cũ Cái Bang nên không tiện nhúng tay vào , đành đứng đằng xa mà nhìn.

Bành Vân mai táng thi thể xong lượm bảy khúc cây khô cắm lên đầu phần mộ , ánh tà huy chiếu vào ngôi mộ cô đơn càng tăng thêm vẻ thê lương.

Lại nghe Bành Vân lớn tiếng ngâm :

Nghĩa dũng tiên nhân đã vạch đường

Hy sinh hậu bối phải noi gương

Góp phần liệt sĩ còn vang tiếng

Oanh liệt ngàn thu Đại cái bang

Bọn Tiêu Lãnh Vu nghe gã ngâm đều sinh lòng kính trọng , trông về phía phần mộ lạy phục thi hành đại lễ .

Bành Vân giơ tay áo lên lau nước mắt nói :

- Đệ tử tỵ bang đâu dám nhận đại lễ của Tiêu đại hiệp .

Tiêu Linh Vu đáp :

- Bọn người võ lâm chúng ta phải biết kính trọng bậc trung liệt . Tại hạ lay một lay tỏ lòng thành kính sao lại không nên ?

Bành Vân thở dài nói :

- Trong tệ bang những người tuấn nạn thế này là chuyện thông thường.

Tiêu Linh Vu nói :

- Quí bang được hưởng danh dự võ lâm trải bao triều đại vẫn không giảm sút quả thật đáng lắm.

Chàng nảy lòng thương yêu người Cái Bang đến cực độ .

Bành Vân ngửa đầu trông chiều trời hỏi :

- Gần tối rồi , bây giờ chúng ta tới chỗ Hà gia phố , Cửu Khúc đàm hay sao ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Thương thế của Bành huynh .

Bành Vân ngắt lời :

- Tiểu đệ khỏi rồi , các vị bắt tất phải quan tâm . Bây giờ mặt trời vừa lặn , bóng chiều bằng lăng là lúc mình đi tiện nhất. Tiểu đệ xin dẫn đường.

Gã không chờ mọi người trả lời đã trở gót đi trước.

Quần hào đành theo cả.

Bành vân đi liền một mạch chừng năm dặm đến một chỗ ngã ba :

- Nếu người anh em tệ bang mà để ám kị tất ở nơi này . Các vị hãy chờ một chút.

Gã cúi xuống quan sát một lúc rồi ngừng đầu lên nói :

- Phía bên này rồi . Chúng ta cứ theo đường chính giữa tiến bước.

Bọn Tiêu Linh Vu dường như hết sức đặt vào lòng tin tưởng vào Bành Vân , không ai hỏi ai một câu nào cứ lầm lũi chạy theo sau gã.

Mọi người đi rất lẹ, trong khoảng thời gian chừng xong bữa cơm thì xa xa thấp thoáng thấy một thôn ấp. Mấy ngọn đèn chiều sáng ra.

Bành Vân dừng bước khẽ nói :

- Đây là Hà gia phố . Các vị hãy chờ một chút để tiểu đệ đi tìm xem Cửu Khúc đàm ở đâu .

Tiêu Linh Vu đáp :

- Nơi đây sát khí trầm trọng , không biết xảy biến lúc nào . Bành Vân thương thế chưa lành mà gặp cường địch là nguy.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi :

- Bành huynh hãy thông thả . Tiểu đệ cùng đi với Bành huynh được chăng ?

Đỗ Cửu tiến ra nói :

- Việc này không cần nhọc lòng đến đại ca . Tiểu đệ cùng đi với Bành huynh là đủ

Tiêu Linh Vu nói :

- Hay lắm ! Vậy ta chờ ở đây.

Bành Vân đưa tay dắt Đỗ Cửu cùng nhau chạy như bay . Chỉ hai cái nhô lên thụp xuống đã biến vào trong bóng đêm .

Thương Bát khẽ nói :

- Cửu khúc đàm chắc là nơi hội tụ quần hào , chúng ta không nên đứng ở bên đường mà phải ẩn mình vào chỗ tối , hoặc giả có thể ngó thấy .

Hắn chưa dứt lời bỗng nghe tiếng vó ngựa đằng xa vọng lại.

Tiêu Linh Vu vội nắm tay Kim Lan, Ngọc Lan ẩn vào sau gốc cây lớn bên đường.

Kim Bàn Toán Thương Bát đề khí nhảy vọt lên không rồi hạ mình xuống ẩn vào trong đám lá rậm rạp trên ngọn cây.

Mấy người vừa ẩn xong thì thấy con khoái mã đã lao tới chỗ mấy người vừa đứng trước. Họ dừng cương đứng lại.

Tiêu Linh Vu mục quang tinh nhuệ . Tuy đêm tối chàng vẫn nhìn rõ người này là Kiếm Môn Song An tức Phụng Kiếm Bùi Bích Lý và Vô ảnh kiếm Đàm Đồng .

Chàng giật mình kinh hãi bụng bảo dạ :

- Hai người này tuy không phải là đệ tử Bách Hoa Sơn Trang nhưng cũng liên lạc mật thiết với họ . Đang đêm họ đến đây chẳng lẽ Bách Hoa Sơn trang đã biết tin quần hào tụ họp chốn này ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Đàm Đồng nói :

- Lão đại . Khi bọn mình ở Kiếm Môn được ung dung bao nhiêu . Bây giờ cứ phải nghe theo mệnh lệnh của Thảm Mộc Phong . Đêm hai nơi so sánh thật khác nhau một trời một vực.

Bùi Bích Lý đặt ngón tay lên môi sẽ xì một tiếng rồi nói rất khẽ :

- Nói nhỏ thôi !

Gã quay lại nhìn hướng đường vừa đi rồi thở dài nói tiếp :

- Máy bữa nay tiểu huynh cũng khó chịu lắm .

Đàm Đồng nói :

- Đại ca cũng cảm thấy như vậy thì sao chúng ta không nhân cơ hội đêm nay trở về Kiếm Môn.

Bùi Bích Lý đáp :

- Về Kiếm Môn ! Hỡi ơi ! Lão đệ tưởng dễ lắm ư ! Thảm Mộc Phong là con người lòng dạ hiểm sâu , thủ đoạn độc ác , liệu hắn buông tha mình chẳng ?

Đàm Đồng nói :

- Bầu trời mờ mịt , sơn thủy bao la . Thiếu gì chỗ dung thân .

Bùi Bích Lý thở dài đáp :

- Lão đệ nói cũng đúng lý , nhưng tai mắt Thảm Mộc Phong cực kỳ minh mẫn , nhãn tuyến khắp nơi . Hắn mà phát giác ra một chút manh mối tất truy nã cho bằng được .

Đàm đồng nói :

- Dù mình vong mạng trên đời còn hơn ở Bách Hoa Sơn Trang làm nô lệ cho chúng .

Gã thờ phào một cái nói tiếp :

- Thảm Mộc Phong coi bọn ta như thuộc hạ đã là điều đáng giận, gã Chu Triệu Long lại kết thân với chúng ta để dụ mình vào Bách Hoa Sơn Trang thì còn đáng giận hơn cả Thảm Mộc Phong . Sau này khi có cơ hội , thì giết gã đi cho rồi .

Bùi Bách Lý nói :

- Đúng thế . Hành vi của Chu Triệu Long quả là bỉ ổi đê hèn so với Thảm Mộc Phong còn đáng giận hơn . Tiểu huynh cũng giận gã thấu xương .

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chúng ta không tiện đứng lâu ở đây, vì Thảm Mộc Phong rất đổi đa nghi. Không chừng hấn phái người theo dõi chúng ta . Chúng ta ở đây lâu không hoạt động tất họ sinh lòng ngờ vực .

Gã nói rồi giục cương cho ngựa chạy về phía trước.

Đàm Đồng cũng giục ngựa đi theo . Chỉ trong khoảng khắc hai con thiện mã đã mất hút .

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai gã đi xa rồi , nhìn Kim Lan , Ngọc Lan khẽ nói :

- Xem chừng Thảm Mộc Phong đã đến ngày mạt vận . Số đông người Bách Hoa Sơn trang muốn phản lại hấn .

Kim Lan đáp :

- Kể ra những người căm hận Thảm Mộc Phong rất nhiều nhưng ít kẻ dám phản lại và dời bỏ hấn .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn Kiếm Môn Song Anh đây há chẳng là cái gương tốt cho chúng ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Kiếm Môn Song Anh ở địa vị tân khách , dù sao Thảm Mộc Phong cũng phải nể nang chúng . Nếu chúng là người ở Bách Hoa Sơn Trang thì không thể như vậy .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thảm Mộc Phong có chỗ nào đáng sợ ? Sao nhiều người mới nghe tên hấn đã khùng khiếp ?

Ngọc Lan đáp :

- Tướng công có điều chưa rõ . Nếu hấn phát giác kẻ nào có lòng phản lại liền cho uống một thứ thuốc , mà thuốc của hấn thì nhiều loại lắm . Ngay chỗ tỳ thiếp biết : có thứ thuốc uống vào đến kỳ hạn nhất định phải uống thuốc giải , không thì chất độc phát tác .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Đó là phương pháp rất ác độc .

Ngọc Lan lại nói :

- Hẳn lại có một thứ thuốc sau khi uống vào thần trí dần dần hôn mê quên cả chính mình . Ngoài trừ Thẩm Mộc Phong trên đời không còn biết ai nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Tỳ thiếp còn nghe nói Thẩm Mộc Phong luyện được một môn võ rất kỳ diệu chuyên để chữa thương kinh mạch nội phủ trong người . Người bị thương suốt đời phải nghe mệnh lệnh của hắn không uống mạng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó đại khái là thủ pháp tiến mạch chấn huyết , chẳng có chi kỳ lạ .

Ngọc Lan dương cặp mắt tròn xoe ngược lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu vậy thì ra tướng công cũng hiểu môn đó hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta đoán như vậy mà thôi . Minh chưa ngó thấy người bị tổn thương khó mà quyết đoán được .

Bồng nghe Thương Bát thi triển phép truyền âm nói :

- Có người tới đó .

Tiêu Lĩnh Vu vội dừng lại chú ý nhìn ra , quả thấy hai bóng người đang chạy tới .

Hai bóng người chạy rất mau chớp mắt đã tới gốc cây. Chính là Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu và Nhất Trận Phong Bành Vân .

Thương Bát vọt mình nhảy xuống hỏi ngay :

- Có tìm thấy Cửu khúc đàm không ?

Bành Vân đáp :

- May mắn không đến nỗi nhục mạng .

Tiêu Lĩnh Vu từ sau gốc cây chuyển ra hỏi :

- Bách Hoa sơn trang đã phái Kiếm Môn Song Anh tới đây , hai vị đã thấy chưa ?

Bành Vân hỏi :

- Phải chăng là hai người cỡi ngựa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng rồi !

Bành Vân nói :

- Hai người đó đã bị bọn đi tuần dẫn đi nơi khác. Chúng ta phải mau mau đi ngay. Tiểu đệ đã dặn hai tên đệ tử Cái Bang đón chờ ở dọc đường.

Thương Bát hỏi :

- Không hiểu ai chủ tọa cuộc tụ họp anh hùng này ?

Bành Vân đáp :

- Cái đó tiểu đệ cũng không rõ lắm , nhưng theo sự phỏng đoán của tiểu đệ

thì chắc là Mã Văn Phi và có thể là gia sư sẽ tới đây.

Thương Bát mỉm cười nói :

- Nếu được Thân bang chúa đến chủ trương cuộc đại hội bí mật thì mọi sự sẽ có quyết định rõ ràng .

Bành Vân nói :

- Gia sư mấy năm nay để hết tâm lực vào củng cố nội bộ Cái Bang ít khi nhàn rỗi để hỏi đến chuyện giang hồ. Nhưng mấy bữa trước đây tiểu đệ tiếp tục nhận được tin tức đưa tới nói là lão gia sẽ đích thân hướng dẫn cao thủ trong bang đến đây để tham dự vào việc này . Còn lão gia có mặt đúng kỳ hạn hay không thì khó mà liệu trước được . Hiện giờ , thì giờ rất quý báu, không thể chần chờ được . Tiểu đệ xin đi trước dẫn đường.

Dứt lời gã trở gót vọt về phía trước.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu chạy theo Bành Vân.

Bành Vân dẫn quần hùng qua tả , rẽ hữu đi chừng bốn năm dặm đường rồi dừng lại trước một khu rừng rậm .

Gã nói :

- Xin các vị hãy chờ một chút . Tiểu đệ đi coi xem bọn chúng đã đến chưa ?

Gã lạng người tiến vào rừng chỉ trong khoảng khắc đã trở ra nói :

- Hai tên tử đệ đang chờ đợi . Xin các vị vào rừng rồi xuống thuyền .

Ngọc Lan lấy làm kỳ hỏi :

- Xuống thuyền ư ?

Bành Vân dường như rất sùng kính Ngọc Lan vội đáp :

- Tiểu hóa tử quên chưa nói rõ trong khu rừng này có một khe suối thông tới Cừu Khúc Đàm.

Gã lún người thấp xuống vọt lên đi trước.

Xuyên qua khu rừng cây rạp rạp mấy trượng quả thấy dòng suối nhỏ ở phía trước rộng chừng hơn trượng . Bên khe suối đã có con thuyền nhỏ đợi sẵn .

Hai người Cái Bang quần áo lam lũ sóng vai đứng ở đầu thuyền .

Bành Vân nhảy xuống thuyền trước . Bọn Tiêu Lĩnh Vu , Thương Bát nhảy xuống theo . Hai tên đệ tử Cái Bang chưa nói câu nào , chờ quần hào xuống hết liền lập tức cho thuyền chạy xuôi dòng.

Khe suối này tuy không rộng nhưng nước sâu . Hai tên đệ tử cái bang rất thạo nghề bơi thuyền chạy theo dòng suối quanh co rất mau.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Đại khái đầm nước này nhiều nơi uốn khúc mà kêu bằng Cừu khúc đầm.

Thuyền đi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm , cảnh vật đột nhiên biến đổi .

Đầm nước rộng mênh mông trông không thấy bờ hiện ra. Mé hữu lau mọc dày như một khu rừng.

Hai gã đệ tử Cái Bang đột nhiên quay thuyền chuồn vào rừng lau .

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

Rừng lau đầy chi chít thì làm sao thuyền đi được.

Hai đệ tử Cái Bang xoay thuyền đi vào rừng lau rồi vẫn đi lẹ tựa hồ có đường thủy đạo bí mật rộng chừng năm thước vừa đủ cho con thuyền nhỏ đi . Nếu là tay bơi thuyền mà không thạo thì có biết đường bí mật này cũng khó bề lách vào khe lau mà đi được.

Tiêu Lĩnh Vu để ý nhìn rừng lau hai bên thì dường như , vết chặt hãy còn mới và đường thủy đạo được mở ra chưa lâu.

Chàng lẩm bầm :

- Nơi đây đã bí ẩn mà việc tuần phòng xung quanh quả cực kỳ nghiêm mật, họ mở đường thủy đạo này tốn công không phải ít .

Con thuyền nhỏ chuyển qua hai khúc quanh , đột nhiên có tiếng người quát :

- Dừng thuyền lại ! Rừng lau ở hai bên đều có ngọn trường thương phóng ra cản đường .

Hai tên đệ tử chèo thuyền dừng mái chèo .

Bỗng nghe trong khu rừng lau mé tả có tiếng hô :

- Đông phương giáp ất mộc . .

Gã đệ tử Cái Bang mé hữu trong thuyền nhỏ đáp :

- Tây phương canh tân kim .

Bên rừng lau mé hữu lại có thanh âm lạnh lẽo cất lên :

- Thiên thượng nhật nguyệt tinh .

Tên đệ tử Cái Bang mé hữu trong thuyền đáp :

- Địa hạ thủy hỏa thổ .

Hai ngọn trường thương đột nhiên thu về rồi có tiếng hỏi :

- Trên thuyền có những ai ?

Hai tên đệ tử Cái Bang đưa mắt nhìn Bành Vân , lẳng lặng không lên tiếng.

Bành Vân đáp :

- Bành Vân ở Cái Bang và Trung Châu nhị cô .

Thanh âm lạnh lẽo ở rừng lau mé hữu lại hỏi :

- Hai nữ khách nhân là ai ?

Bành Vân đáp :

- Bạn của Bành Vân .

Trong rừng lau yên lặng một lúc rồi có người nói :

- Bọn tiểu đệ tin lời Bành huynh . Cho thuyền đi đi .

Hai tên Cái Bang lại chèo thuyền theo dòng nước quanh co .

Đỗ Cửu hắng đặt một tiếng rồi nói :

- Nơi đây phòng vệ rất nghiêm mật.

Bành Vân đáp :

- Người Bách Hoa Sơn Trang ngõ ngách nào cũng lọt vào được . Nếu không phòng vệ sum nghiêm thì làm sao ngăn trở được bọn chúng ?

Tiêu Linh Vu nói :

- Đêm nay mà không có Bành huynh dẫn đường thì dù có người Cái Bang đến đón tiếp bọn tại hạ cũng khó lòng tìm được đến nơi dù đã biết tiếng Cửu Khúc đàn .

Bành Vân tuy miệng không nói gì nhưng nghĩ thầm trong bụng :

- Dù các vị có tên được tới nơi nhưng không hiểu được những lời ước hẹn từ trước thì chẳng thể nào vào được . Vì đệ tử Cái Bang phụ trách công việc đón tiếp nên Bành mỗ mới có chút thể diện .

Con thuyền đang tiến hành đột nhiên dừng lại . âm thanh của đệ tử Cái Bang cất lên :

- Đã đến nơi hội họp rồi đây . Mời các vị lên đi .

Tiêu Linh Vu đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy rừng lau bát ngát không khỏi nghĩ thầm :

- Ở đây có chút lục địa nào đâu , chẳng lẽ đi trên mặt nước ?

Bành Vân nói nhỏ với một tên đệ tử Cái Bang mấy câu , rồi đột nhiên trầm giọng hô :

- Mời các vị theo tại hạ .

Gã nhìn về phía trước rồi tung mình vọt đi .

Tiêu Linh Vu thấy Bành Vân đứng xuống cách con thuyền đến tám chín bước .

Chàng sợ hai cô khinh công không nhảy xa được đến thế liền nói :

- Ngọc Lan , Kim Lan . Các cô lên trước đi .

Ngọc Lan vâng lời nhảy vọt lên trước về phía Bành Vân . Tiêu Linh Vu đã vận nội lực ra tay chuẩn bị giúp đỡ . Không ngờ thể nhảy của Ngọc Lan có thể xa hơn chứ không phải kém.

Bành Vân lùi lại bốn bước mới tránh khỏi Ngọc Lan đụng vào .

Kim Lan cũng nhảy theo Ngọc Lan .

Tiêu Linh Vu , Thương Bát , Đỗ Cửu liên tục nhảy lên chỗ Bành Vân đứng .

Mọi người cúi đầu nhìn xuống thì thấy chân mình đặt xuống tấm ván gỗ rộng chừng hai thước bắc lên trên ngọn lau đã chặt phẳng .

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Bọn họ bố trí nơi bí mật này để đến tụ hội e rằng không phải một sớm một chiều mà làm xong . Chắc họ đã dự mưu từ trước rồi .

Hai gã đệ tử cái bang thấy mọi người lên hết rồi lập tức quay thuyền đi ngay.

Bành Vân khẽ nói :

- Xin các vị đi theo tiểu đệ . Vạn nhất có động tĩnh gì cũng đừng ra tay một cách khinh xuất.

Đoạn gã trở gót cất bước đi trước.

Cái cầu gỗ này ngang bằng mặt nước đi quanh co trong rừng lau sậy đi chừng 14, 15 trượng. Đột nhiên chuyển sang mé hữu thấy có ánh đèn ẩn hiện

trong rừng lau sậy hé ra.

Bành Vân cất tiếng hô :

- Ai ?

Hai bên rừng lau đột nhiên có hai đại hán nai nịt gọn gàng nhảy ra chắn đường.

Bành Vân chấp tay đáp :

- Tiểu hóa tử ở Cái Bang tên gọi Bành Vân .

Hai đại hán kia lại chăm chú nhìn vào Ngọc Lan và Kim Lan hỏi :

- Hai vị đứng sau là nhân vật phương nào ?

Bành Vân đáp :

- Đó là Trung Châu nhị cô lừng tiếng võ lâm .

Đại hán mé tả hỏi tiếp :

- Còn hai vị cô nương kia ?

Bành Vân đáp :

- Đó là bạn của tiểu hóa tử .

Đại hán mé hữu nói :

- Bành huynh nổi tiếng giang hồ , bọn tại hạ nghe danh đã lâu dĩ nhiên không cần hiệu bài . Còn mấy vị phía sau có đem theo thiệp không ?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Trung Châu nhị Cô trước nay đi đâu cũng tự nhiên không chịu câu thúc.

Bành Vân nói :

- Hai vị này là những tay cao thủ mà tiểu hóa tử mời đến trợ quyền . Nếu có chỗ nào không ổn , tiểu hóa tử xin chịu trách nhiệm .

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau rồi đáp :

- Việc này rất trọng đại. anh em tại hạ không dám bảo đảm , xin các vị hãy chờ một chút để tiểu đệ đi thông báo .

Đỗ Cửu tức giận hỏi :

- Việc gì mà phải thông báo ? Nếu các vị không nhường chỗ chúng ta cũng tiến vào .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ kéo áo Đỗ Cửu không để hắn nói nữa . Chàng ngắt lời :

- Được rồi ! Cảm phiền hai vị giúp cho .

Hai đại hán chắc đã biết uy danh của Trung Châu nhị cô , Tuy chúng nghe Đỗ Cửu quật cường , cũng cố nhẫn nại. Gã mé tả ở lại, còn gã mé hữu xoay mình chạy vào rừng lau .

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, đại hán kia nắm tay một chàng thanh niên rào bước chạy ra.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 86

Ám toán không thành lại chết oan

Tiêu Lĩnh Vu mục quang sắc bén dĩ nhiên đã nhìn ra người kia chính là tổng thủ lãnh Mã Văn Phi của bốn tỉnh Dự, Ngạc, Trương, Cấn.

Mã Văn Phi đột nhiên gia tăng cước bộ lướt tới trước một hán tử chấp tay nói:

- Bành huynh đệ. Xin huynh đệ giới thiệu tại hạ với Trung Châu Nhị Cỗ.

Y đảo mắt nhìn quanh chợt phát giác ra Tiêu Lĩnh Vu liền sững sờ hỏi:

- Tiêu huynh cũng đến đây ư?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Chắc Mã huynh ngạc nhiên lắm.

Chàng trở vào Thương Bát nói:

- Để tiểu đệ giới thiệu cho. Hai vị này là Trung Châu nhị cỗ Thương Bát và Đỗ Cửu.

Mã Văn Phi chấp tay nói:

- Tại hạ nghe hiệp danh hai vị đã lâu, bữa nay được hội kiến thật là hân hạnh.

Thương Bát cười khanh khách đáp:

- Anh em tại hạ là người buôn bán, ít khi qua lại cùng đồng đạo giang hồ.

Vừa rồi vô tình mạo phạm đến oai hùm của Tổng thủ lãnh mong rằng Mã tổng thủ lãnh miễn trách cho.

Mã Văn Phi nói:

- Bọn thuộc hạ vô tri nói năng có điều bất lịch sự. Xin hai vị vì tiểu đệ mà đừng chấp với chúng.

Y nói xong chấp tay xá dài.

Thương Bát cười nói:

- Chuyện không may mà lại hóa may là được gặp tổng thủ lãnh. Mã tổng thủ lãnh đủ tài hướng dẫn đồng đạo võ lâm trong bốn tỉnh quả nhiên có phong độ quân tử ít người bì kịp.

Mã Văn Phi hỏi:

- Thương huynh quá khen rồi. Tiểu đệ gánh trọng trách không nổi nhưng nề lòng anh em không tiện khước từ. Trong rạp hiện có rượu nhắm. Mời các vị đồng ẩm một chung được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bọn tiểu đệ đến đây cất đề chiêm ngưỡng oai phong của Mã huynh.

Mã Văn Phi xoa tay nói:

- Xin mời các vị .

Bánh Vân đi trước dẫn đường . Trung Châu nhị cô cùng Tiêu Lĩnh Vu và hai cô nữ tỳ theo sau .

Mã Văn Phi nhìn hai cô thi lễ cười nói :

- Hai vị cô nương lúc nào cũng đi kèm Tiêu đại hiệp , không dờn nửa bước.

Nhị tỳ chỉ mỉm cười chứ không trả lời .

Đi vào sâu chừng năm trượng hình thể đột nhiên biến đổi . Những ván gỗ ghép lại thành cái phù đài . Đèn lửa sáng trưng , trên đài có khá đông người.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn qua đã ước lượng được hai chục nhân vật .

Chỗ cửa vào thấp hai cây hồng chúc sáng tỏ , hể bọn Tiêu Lĩnh Vu vừa qua cửa là bao nhiêu người trong trường đều đã nhìn rõ .

Thương Bát ngưng nhìn thấy trong đồng chấn bạt bằng vải đen liền nghĩ ngay đến đây là họ có ý không muốn ánh sáng lọt ra ngoài bất giác khen thầm :

- Mã Văn Phi bố trí thật chu đáo . Đúng là một nhân tài .

Đột nhiên có tiếng kim phong rít lên như xé bầu không khí vọng lại .

Kim Bàn Toán Toán Bàn Thương Bát vừa nghe tiếng gió rít đã biết ngay là có ám khí phóng tới . Hắn đảo mắt nhai ra đã thấy Tiêu Lĩnh Vu tay trái đón được một cây ngân thoa . Miệng chàng ngậm một mũi đoản kiếm . Tay mặt nắm một cây kim liên hoa .

Chớp mắt, chàng sử dụng cả miệng lẫn hai tay đón được ba thứ ám khí . Thủ pháp mau lẹ và chuẩn xác của chàng khiến quần hào toàn trường đều kinh hãi thán phục .

Mã Văn Phi biến sắc đồng dục cất tiếng hỏi :

- Vị nào đã ngấm ngầm tập kích đó ? Xin xuất hiện để cùng nhau đàm luận .

Tiêu Lĩnh Vu liệng ám khí trong tay mỉm cười gạt đi :

- Xong rồi . Có lẽ vị nào đó muốn giỡn tiểu đệ. Mã huynh đừng cho là chuyện thật .

Mã Văn Phi đưa mắt ngó về phía Tây phù đài thấy chỗ này có một lão già chòm râu dài bạc phơ và một thiếu nữ áo xanh vẻ mặt trang nghiêm . Đồng thời y lên tiếng :

- Tiêu tam trang chúa là người đại lượng muốn bỏ vụ này đi không cứu xét.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày muốn nói lại thôi .

Thương Bát bụng bảo dạ :

- Mã Văn phi tuy chưa lớn tuổi nhưng xử sự ra một tay già dặn . Câu đầu y nói huých tẹt lai lịch cùng thân thế đại ca để quần hào trong trường khỏi sinh lòng ngờ vực . Câu thứ hai lại nói bỏ vụ ám toán không cứu xét mà trút trách nhiệm lên mình đại ca . Thế là chẳng ai trách y được nữa . Hai câu vừa lịch sự , vừa cảnh cáo , vừa nhún nhường mà chiếm hết tiện nghi .

Bánh Vân đảo mắt nhìn toàn trường một lượt không thấy một người Cái

Bang nào trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi :

- Những người bản bang chịu hết mọi sự gian khổ . Nào bắt cầu nào canh gác . Vậy mà những người tham dự đại sự lại không có một người Cái Bang nào ?

Bồng thấy Mã Văn Phi nhìn Tiêu Lĩnh Vu chớp tay thì lễ hỏi :

- Tam trang chúa đã tìm đến đây đủ rõ tai mắt cực kỳ minh mẫn khiến tiểu đệ khâm phục vô cùng ! Người ta thường nói "vui đâu châu đó" Tam trang chúa đã tới đây xin ngồi uống với nhau chung rượu được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu biết Mã Văn Phi hiểu lầm mình , chàng toan giải thích thì Đỗ Cửu đã cất tiếng lạnh lùng hỏi lại :

- Mã tổng thủ lãnh . Cách tiếp khách của Tổng thủ lãnh không khỏi bá đạo thái quá ư ?

Mã Văn Phi cười lạt đáp :

- Tiểu đệ vẫn một lòng kính trọng Trung Châu nhị cô . Không ngờ hai vị thân thể tôn cao mà lại qui đầu Bách Hoa Sơn Trang .

Đỗ Cửu tức giận nói :

- Mã Văn Phi . Người nên ăn nói cẩn thận một chút .

Quần hào trong trường đều đứng phất dậy , tới tấp rút binh khí ra khỏi vỏ , chỉ còn đợi Mã Văn Phi hạ lệnh một tiếng là lập tức xông lại tấn công. Cục diện biến đổi cực kỳ khẩn trương.

Thương Bát cười ha hả nói :

- Các vị nóng nảy như vậy không khỏi hồ đồ. Tiểu huynh đệ làm nghề thương mại bao giờ cũng tính toán . Nếu việc gì lỗ vốn tất nhiên không làm . Nếu bọn tiểu đệ vì việc giúp Bách Hoa Sơn trang mà tới đây thì có lý nào lẫn vào trong hang cọp lại không đề phòng .

Bành Vân vội lên tiếng :

- Xin Mã huynh hãy nghe một lời của tiểu hóa tử .

Bồng có thanh âm đồng đặc cất lên :

- Đệ tử Cái Bang toàn người trung hậu . Nhất trận phong Bành Vân lại càng được đồng đạo võ lâm kính mộ , không ngờ cũng chỉ là con người tham sanh quý tử , vì muốn bảo toàn tính mạng cho mình mà bán rẻ chính nghĩa võ lâm . Thật khiến cho người ta phải than tiếc cho Thân bang chúa đã dung dưỡng hạng đệ tử vô tư cách này .

Bành Vân quay đầu nhìn lại thì kẻ nhục mạ gã là một thiếu niên chừng ba chục tuổi tay cầm tay cầm trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ . Nhưng người đứng bên cạnh thiếu niên là một tay lừng lẫy tiếng tăm Bí Hiệp Thường Đại Hải . Gã đoán thiếu niên kia chắc là môn hạ của lão .

Bành Vân toan biện bạch thì đột nhiên một âm thanh lạnh lẽo vọng lên :

- Thừa các vị tiền bối võ lâm . Văn bối đã đến một tòa tử lâu trong thành Qui Châu toan đâm chết Chu Triệu Long liền bị người này ngăn trở làm cho

mối thù bảy năm chưa rửa sạch được . Bữa nay hắn đã lần mò vào trong cuộc đại hội của chúng ta thì không thể nào buông tha được . Hắn mạo danh Tiêu đại hiệp qua lại giang hồ , mập mờ đánh lộn con đen để người nghe danh khó phân biệt gian ngay . Xin các vị bá bá thúc thúc đừng mắc mưu hắn .

Mấy chục con mắt nhìn chăm chú vào Tiêu Lĩnh Vu và chiếu ra những tia phản hận .

Thương Bát thấy quần hào kinh động khó bề kìm hãm không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Những người ở đây số đông là nhân vật thành danh trên chốn giang hồ .

Nếu xảy ra cuộc ác chiến thì chưa biết bên nào thắng bên nào bại cũng đưa đến máu nhuộm phủ đài, cảnh tượng thê thảm không nỡ nhìn vào .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng có trăm nghìn lời giải thích mà lúc này chàng chẳng biết nói từ đâu . Chàng thấy số đông tay cầm binh khí từ từ tiến lại thì trong lòng nóng nẩy , biết tình thế rất nguy cấp . Chỉ một tiếng hô là quần hào lập tức động thủ tình thế đã rõ rệt bên chàng khó nổi cự đương.

Kim Lan , Ngọc Lan đứng hai bên chàng , mà võ công của hai cô khó lòng chống nổi một đòn tấn công từ bốn mặt đưa tới .

Chàng khẽ bảo :

- Ngọc Lan , Kim Lan . Các cô hãy lùi lại đứng đằng sau ta .

Nhị tỳ tự biết bản lĩnh mình không chống nổi thế công liền theo lời lùi lại đứng đằng sau Tiêu Lĩnh Vu .

Trung Châu nhị cổ từng quen gặp đại địch lảng lạng quan sát tình thế chia nhau đứng hai bên Tiêu Lĩnh Vu để bảo vệ cho chàng thành thế ý dốc .

Nhất trận phong Bành Vân đứng ở phía trước Tiêu Lĩnh Vu cách xa chừng bảy tám thước sẽ là người tiếp xúc đầu tiên với quần hào .

Nhưng quần hào trước nay vẫn kính trọng Thân bang chúa ở Cái Bang . Giả tỷ có tên đệ tử nào bán rẻ quần hào thì rồi đây Thân Bang chúa sẽ trừng trị gã.

Mặt khác Cái Bang người nhiều thế lớn không ai muốn gây thù kết oán .

Vì thế mà quần hào đều đi quanh không đụng chạm vào Nhất trận phong Bành Vân .

Lúc này trên phù đài quần hào đã toàn bộ xuất động chia ra ứng kếp , đi quanh tránh Bành Vân bao vây mặt trước . Cả mặt sau cũng tiến gần lại khiến Bành Vân không rảnh chiếu cố cả hai mặt .

Mã Văn Phi vẫn đứng yên chưa cử động . Y không lên tiếng ngăn trở mà cũng không ra lệnh cho quần hào động thủ .

Trên phù đài yên lặng như tờ mà bầu không khí ngột ngạt tưởng chừng nghẹt thở .

Đột nhiên bóng người thấp thoáng . Một thiếu nữ áo xanh xông vào tấn công

Tiêu Lĩnh Vu trước . Cô vung bàn tay ngọc đánh ra một chưởng.
Chưởng lực thiếu nữ rất trầm trọng làm chấn động người Tiêu Lĩnh Vu.
Đỗ Cửu cười lạt nói :

- Con tiểu nha đầu này thật là lớn mật .

Hắn vung tay mặt đánh xéo lại .

Tiêu Lĩnh Vu vội đưa tay ngăn cản Đỗ Cửu . Chàng cười mát nói :

- Cô nương đánh tại hạ một chưởng cũng đã đỡ giận một phần rồi .

Thiếu nữ áo xanh sắc mặt nghiêm lộ , vẻ băng khuâng hỏi :

- Sao ngươi không trả đòn ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngày trước tại hạ đã ra tay ngăn cản cô nương báo thù . Tuy đó là chuyện vô tình , nhưng cô nương ôm hận trong lòng . Hỡi ôi ! Thực ra dù tại hạ không ra tay thì cô nương phóng ám khí cũng chẳng đả thương được Chu Triệu Long.

Lúc Đỗ Cửu động thủ quần hào bốn mặt đã lăm lăm xông vào nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu cản đòn của Đỗ Cửu ai nấy đều ngạc nhiên tự động dừng lại .

Bỗng nghe thiếu nữ áo xanh lạnh lùng hỏi :

- Còn Chu Triệu Long giết gia gia ta . Bức tử mẫu thân ta . Mối thù sâu tựa bể đó có nên trả không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mối thù giết cha chẳng đội trời chung dĩ nhiên phải báo .

Thiếu nữ áo xanh nói :

- Vậy mà người ngăn trở khiến ta phải chờ lâu lắm mới có cơ hội . Mối hận trong lòng ta chuyển sang mình ngươi cũng không quá đáng.

Tiêu Lĩnh Vu bình tĩnh đáp :

- Xin cô nương nghĩ kỹ lại tình trạng hôm ấy . Tỷ dụ tại hạ không ta tay , liệu cô có đả thương được Chu Triệu Long không ?

Thiếu nữ áo xanh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Tình trạng lúc ấy ta không nhớ rõ mà chỉ nhớ ngươi đã ra tay ngăn cản ta.

Bỗng nghe tiếng lão già nói :

- Hải nhi ! Gã nói đúng đó . Dù gã chẳng ra tay để ngươi tự do phóng ám khí cũng không thể đả thương được Chu Triệu Long.

Người nói câu này mắt hồ , mặt vuông . Chính là Bát Thủ Thần long Đoan Mộc Chính , một tay nổi tiếng về phóng ám khí .

Đột nhiên có tiếng rên phá bầu không khí trầm tịch trên phù đài . Tiếp theo một đại hán té huych xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu sắc mặt nghiêm trọng quay lại ngó đại hán . Chàng thở phào một tiếng rồi há miệng thổ ra một búng máu tươi .

Nguyên đại hán này thấy Tiêu Lĩnh Vu chịu húng một chưởng mà không trả đòn thì nghĩ thâm trong bụng :

- Thiếu nữ sức yếu , chưởng lực có hạn không đủ thương nổi gã. Nếu ta phóng chưởng đánh chết gã hay gây trọng thương tất đồng đạo võ lâm sinh lòng kính trọng.

Gã liền ngấm ngầm vận Thiết sa chưởng lực lên tiến lại gần phóng chưởng đánh ra.

Tại mắt Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ linh mẫn . Lúc đại hán tiến lại gần mình chàng đã phát giác , nhưng bụng bảo dạ :

- Hiện giờ quần hào đang kích động mà mình xử trí lỗ mãng tất gây nên một trường ác chiến . Ta đến đây đã cần người trợ lực mà gây ra thảm trạng đổ máu thì vĩnh viễn không được võ lâm lượng thứ.

Chàng liền ngấm ngầm vận dụng chân khí hộ thân ngoài mặt lơ đi không biết .

Chàng cũng không ngờ đại hán này đã luyện thiết sa chưởng .

Thương Bát tuy cũng nhìn thấy rồi nhưng hẩn biết trong mình Tiêu Lĩnh Vu có cương khí hộ thân . Hẩn để đại hán lên lút tập công chẳng hề quang minh phải nếm mùi đau khổ cho đáng đời nên hẩn cũng giả vờ không trông thấy . Đại hán phóng chưởng ra tưởng Tiêu Lĩnh Vu chưa phát giác trong lòng khấp khởi mừng thầm tự nhủ :

- Ta đã đến ngày hên vận , đánh một đòn mà nổi tiếng .

Hẩn liền vận toàn lực đánh ra .

Khi chưởng thế vừa đụng vào người Tiêu Lĩnh Vu hẩn biết ngay là hỏng rồi .

Bỗng gã cảm thấy một luồng phản lực mãnh liệt phi thường đẩy ngược lại. Khí huyết nhộn nhạo cả lên , gã rên lên một tiếng rồi ngã ra chết giắc.

Luồng cương khí trong mình Tiêu Lĩnh Vu hãy còn nồng cạn mà đối phương dùng thiết sa chưởng lực tan tành vỡ đá đánh tới . Chàng cảm thấy máu nóng trời lên , nội phủ chấn động thổ ra một búng máu .

Diễn biến này làm chấn động toàn trường.

Kim Lan , Ngọc Lan kêu lên :

- Tướng công !

Hai cô đưa tay đỡ Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận chân khí đè huyết dịch xuống , cười mát nói :

- Không hề chi . Các cô cứ buông ra .

Tiêu Lĩnh Vu móc khăn lụa đưa cho thiếu nữ áo xanh nói :

- Tại hạ làm dơ áo của cô nương . Xin cô nương thứ lỗi .

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu không kiềm chế được thổ máu tươi trúng vào vạt áo thiếu nữ .

Thiếu nữ áo xanh ngăn người ra nhìn đại hán nằm lăn dưới đất . Cô nhận biết đại hán là Thoái Bị Thử Vương Nghĩa lưng tiếng giang hồ về môn Thiết Sa chưởng , cô không khỏi ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ :

- Đúng là gã có ý nhường nhịn ta nên vừa rồi ta đánh một chưởng mà không gặp sức phản chấn của gã . Chưởng lực của Vương Nghĩa mạnh gấp mấy lần ta mà còn bị trọng thương .

Cô cúi đầu nhìn xuống vạt áo thấy vết máu lớn , trong lòng bất tất, liền cúi đầu xuống không dám nhìn Tiêu Lĩnh Vu miệng khẽ đáp :

- Không hề gì ! Tướng công bất tất phải để tâm .

Rồi len lén lùi lại đứng sau Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính .

Mã Văn Phi bước tạt ngang hai bước đến bên Vương Nghĩa đưa tay khẽ lay người gã khẽ hỏi :

- Vương huynh thương thế có nặng lắm không ?

Tai , mắt , mũi miệng Vương Nghĩa đều chảy máu . Đây là biểu hiện nội phủ đã lệch lạc hết, tâm mạch cũng bị đứt đoạn . Dù có linh đan diệu dược cũng chẳng thể nào cải tử hồi sinh được .

Bỗng thấy Vương Nghĩa mở mắt ra nói :

- Trong người hần . . . có luồng cương khí hộ thân , Lúc gã nói câu này da thịt rung động dường như vận hết tàn lực để phát ngôn.

Gã chưa dứt lời đã tắt thở chết .

Mã Văn Phi từ từ đặt thi thể Vương Nghĩa xuống nhìn quần hào..vẫy tay nói:

- Xin các vị hãy tạm về chỗ ngồi .

Cái chết của Toái Vị Thủ Vương Nghĩa khiến cho tâm tình quần hào đang kích động bình tĩnh trở lại . Mọi người nghe Mã Văn Phi hô câu này liền lục tục trở về nguyên vị .

Mã Văn Phi nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Tiêu huynh giá lâm có điều chi dạy bảo ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đã thoát ly Bách Hoa sơn trang .

Mã Văn Phi lộ vẻ giận dữ ngắt lời :

- Theo chỗ tại hạ biết thì Thâm Mộc Phong sai khoái mã đi mời những tay kiêu hùng trong võ lâm đến ăn mừng việc Tiêu huynh gia nhập Bách Hoa Sơn Trang , chứ chưa nghe ai nói chuyện Tiêu huynh thoát ly Bách Hoa Sơn trang .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Mã Văn Phi đáp :

- Đa số những nhân vật hiện diện tại đây đều biết rõ vụ này . Khi nào tiểu đệ dám bịa chuyện nói càn !

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nếu ta đem thực tình nói rõ thì được quần hào hiểu cho mình nhưng song thân ta bị hãm ở Bách Hoa Sơn trang bị nguy đến tính mạng .

Trong lúc nhất thời chàng trầm ngâm chưa quyết định được thế nào .

Kim Bàn Toán Thương Bát liền đỡ lời :

- Tại hạ có câu chuyện cơ mật không tiện nói chuyện ở dương trường muốn trình bày với Mã huynh được chăng ?

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rồi xoay mình đi về góc phù đài.

Thương Bát rảo bước theo ra . Hai người nói khẽ với nhau một hồi .

Mã Văn Phi sắc mặt nghiêm trọng chập chập trở về chỗ cũ khẽ nói :

- Xin mời Tiêu huynh.

Y vươn tay trái ra dắt Tiêu Lĩnh Vu đến ngồi một chỗ ở mé Đông .

Tiêu Lĩnh Vu chưa hiểu Thương Bát đã nói gì với Mã Văn Phi nhưng cũng đi theo y .

Trong góc phù đài vắng vẻ . Mã Văn Phi đảo mắt ngó quần hào chung quanh một lượt khẽ nói :

- Vừa rồi tiểu đệ chưa hiểu rõ mục đích của Tiêu huynh đến đây nên có điều mạo phạm .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ đến đây một cách đột ngột đi nhiên khiến cho Mã huynh và quần hào phải chấn động thì còn trách Mã huynh thế nào được .

Mã Văn Phi nói :

- Đêm nay tuy tiểu đệ được quần hào cử làm chủ sự nhưng tự biết mình tài năng kém cỏi , dù nguyện ý bảo đảm cho Tiêu huynh nhưng e rằng quần hào mới gặp lần đầu chưa chịu tâm phục .

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày nghiêm nghị hỏi :

- Mã huynh có điều chi dạy bảo xin nói rõ cho hay . Nếu sức tiểu đệ làm được nguyện đem toàn lực thừa hành .

Mã Văn Phi nói :

- Hiện giờ trong Bách Hoa Sơn Trang đang phô trương mở cuộc khánh hạ Tiêu huynh gia nhập Bách Hoa Sơn trang . Tin này những người tham dự đến đây đều biết cả . Dù tiểu đệ hết sức khuyên giải cho Tiêu huynh cũng khó lòng trấn an dư luận . Tiêu huynh có thể tạm thời rút khỏi nơi đây để tiểu đệ thủ tín với quần hào, rồi sẽ phái thủ hạ đến nghinh thỉnh Tiêu huynh sau có được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đến đây cốt để yêu cầu quần hào giúp mình cứu thoát song thân nhưng coi tình hình trước mắt thì nếu chàng còn ở lại chẳng những vô ích mà còn có hại . Chàng liền đáp :

- Tiểu đệ đã không được quần hào lượng giải , vậy xin cáo thoái .

Chàng chấp tay vái chào rồi trở gót ra đi .

Thương Bát , Đỗ Cửu , Ngọc Lan , Kim Lan theo sau chàng .

Bành Vân đột nhiên tung mình nhảy lại ngăn cản hỏi :

- Tiêu đại hiệp định đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ chưa được quần hào lượng giải , tình thế không tiện tham dự hội nghị cơ mật nên xin rút lui .

Bành Vân than thầm :

- Tiểu khiêu hóa Bất Tài không được quần hào tín nhiệm , cũng chẳng còn mặt mũi nào ngồi lại nữa .

Mã Văn Phi nói :

- Bành huynh . Xin Bành huynh đừng hiểu lầm . Tiếng hào hiệp của Bành huynh lừng lẫy vô lâm . Những người hiện diện tại đây chẳng ai không kính nhường . Còn Tiêu đại hiệp trước khi trừng thanh được thực trạng không tiện tham dự đại hội . Đại giá lệnh sư chưa tới , hiện giờ chỉ có một mình Bành huynh lại rút lui thì Cái Bang không một người nào tham dự hay sao ? Vụ này quan hệ đến đại cuộc mong rằng Bành huynh nghĩ kỹ cho .

Tiêu Lĩnh Vu cũng nói :

- Mã tổng thủ lãnh nói thế là phải . Bành huynh không nên vì việc nhỏ mà làm hỏng đại sự .

Bành Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp .

- Hiện nay quần hào đều sợ sệt Bách Hoa Sơn Trang mà thành dờ dang thế này . Tiểu đệ hèn mọn nói không đủ cân lượng thật lấy làm hổ thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Băng đóng đã dày ba thước há phải một ngày rét lạnh gây nên . Bành huynh hãy trân trọng. Tiểu đệ xin cáo biệt.

Rồi chàng trở gót bước mau.

Bành Vân nói :

- Để tiểu đệ đưa các vị xuống thuyền .

Rồi không chờ Mã Văn Phi trả lời đã rảo bước theo Tiêu Lĩnh Vu .

Đi hết con đường vào gác vẫn chưa thấy có thuyền . Đỗ Cửu tức giận cất tiếng mắng :

- Thăng lỗi đó thật là khả ố ! Đã không cho mình tham dự đại hội lại không để thuyền chờ đi. Không hiểu hắn có dụng ý gì ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta chắc đây đã có sự xếp đặt. Đỗ huynh đừng nóng nảy .

Đỗ Cửu nhìn Thương Bát nói :

- Thương lão đại . Lão cùng thăng lỗi đó nói chuyện gì ? Chúng ta vì họ hăm dọa mà phải rút lui há chẳng mất mặt Trung Châu Nhị Cô ?

Thương Bát mỉm cười nói :

- Trước nay tiểu huynh làm ăn chưa từng bị lỗ vốn . Lão đệ cứ yên tâm .

Bành Vân nói :

- Những người chờ thuyền số đông là đệ tử Cái Bang . Tiểu khiêu hóa này đã là người ở Cái Bang sẽ gọi chúng đem thuyền đến là xong .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 87

Kim , Ngọc Lan liều mình cứu chủ

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bành huynh không nên hấp tấp. Tiểu đệ chắc Mã Văn Phi đã sắp đặt cả rồi . Chúng ta hãy chờ một lát nữa xem sao .

Bỗng thấy tiếng máy chèo bơi nước từ đằng xa vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chắc là thuyền tới đó .

Mọi người chú ý nhìn ra thì thấy một con thuyền nhỏ đang vèo vèo lướt tới . Con thuyền nhỏ đến gần chỗ mấy người thì dừng lại . Quả nhiên cũng do hai đệ tử Cái Bang chèo thuyền .

Bành Vân ngấm ngấm đưa ký hiệu để biểu lộ thân thế. Hai đệ tử Cái Bang lập tức chấp tay nghiêng mình thi lễ theo lễ lối của Cái Bang.

Bành Vân nói :

- Hai người đưa mấy vị này lên bờ xong rồi quay trở lại phục mệnh tức khắc.

Hai đệ tử đưa mắt nhìn nhau . Một tên hỏi :

- Bọn đệ tử ở đây chèo thuyền là tuân theo mệnh lệnh của Mã tổng thủ lãnh . Lần này vâng mệnh Ngân bài đà chúa , không hiểu có phải chờ lệnh Mã tổng động chúa nữa hay thôi ?

Bành Vân ngấm nghĩ một chút rồi đáp :

- Chuyến này ra ngoài thể lệ . Sau khi các người phúc trình ta rồi trở lại nguyên vị tuân theo mệnh lệnh của Mã Văn Phi.

Hai tên đệ tử Cái Bang nói :

- Bọn đệ tử xin tuân lệnh .

Bành Vân buồn rầu nói :

- Xin các vị hãy xuống thuyền . Tiểu khiêu hóa trở về phủ đài sẽ hết sức giải thuyết vụ này để Mã Văn Phi thân hành đón mời Tiêu huynh .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Đáng trách , tiểu đệ sẩy chân mà thành ôm hận . Mình đã trót gia nhập vào Bách Hoa Sơn trang thì còn trách ai được nữa ?

Dứt lời chàng nhảy xuống thuyền .

Trung Châu Nhị Cổ , Kim Lan , Ngọc Lan cũng lục đục xuống theo.

Hai đệ tử Cái Bang lập tức chèo thuyền xuyên vào trong rừng lau . Hai gã này bơi thuyền rất thành thạo , chẳng mấy chốc đã ra khỏi rừng lau .

Tên đệ tử mé tả hỏi :

- Các vị muốn lên bờ ở quảng nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỗ nào cũng được , càng mau càng tốt.

Hai tên đệ tử Cái Bang không nói gì nữa quay thuyền đi về phía chính Đông

.

Chỉ trong khoảng khắc đã tới bờ .

Trên bờ là một khu rừng rậm đen ngòm .

Bọn Tiêu Lĩnh Vu lên bờ rồi , hai tên đệ tử Cái Bang lập tức quay thuyền đi ngay .

Thương Bát ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca định đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cầu khẩn nơi người không bằng trông cậy vào mình . Ta chẳng thể tham dự đại hội quần hào thì đành tự mình tìm cách cứu song thân thoát hiểm .

Ngọc Lan ngắt lời :

- Không được . Những người ở Bách Hoa sơn trang đều nhận biết tam gia . Tam gia chưa tới nơi đã bị họ phát giác ra rồi thì làm thế nào .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta có thể cải trang để vào đó .

Ngọc Lan hỏi :

- Trong Bách Hoa Sơn trang phòng thủ rất sâu nghiêm . Những thuật cải trang thông thường che mắt họ thế nào được ?

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu xen vào :

- Việc cải trang thì chẳng khó gì. Trong mình tại hạ hiện có đem theo được vật thay hình đổi dạng rất tốt. Cái khó là ở chỗ làm cách nào để trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang .

Thương Bát đột nhiên chăm chú nhìn Ngọc Lan chậm rãi nói :

- Nếu tại hạ không lầm thì Ngọc Lan cô nương đã có lượng sách .

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu nữ tuy nghĩ ra một biện pháp , nhưng chưa hiểu có được không ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Biện pháp nào , cô thử nói nghe .

Ngọc Lan đáp :

- Theo chỗ tiểu ty được biết thì mặt đông bắc Bách Hoa Sơn trang có một cửa ngách , phần đông bọn người làm bếp bà già đều theo cửa này ra vào . Đây là một lối duy nhất để trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang .

Thương Bát bảo Đỗ Cửu :

- Hay lắm ! Đỗ lão đệ . Chúng ta hóa trang làm nhà bếp theo cửa đó tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn ta thì sao ?

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ xin vì đại ca nghĩ biện pháp này : Đại ca cùng Ngọc Lan cô nương giả trang làm bọn tùy tùng cho những tay cao thủ được Bách Hoa Sơn trang mời đến để vào được chẳng ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao Thương huynh đệ lại biết Bách Hoa Sơn trang có mời cao thủ tụ hội ?

Thương Bát đáp :

- Thảm Mộc Phong đã phái khoái mã đi mời cao thủ các nơi đến tham dự cuộc khánh hạ đại ca gia nhập Bách Hoa Sơn Trang. Mục đích cuộc đại hội anh hùng này bề ngoài là làm cho đại ca nổi danh trên chốn giang hồ , mà thực ra vì âm mưu khác để quần hùng trông thấy thực lực mà phải kính hãi . Cả Mã Văn Phi chắc cũng có thiệp mời .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng Thương huynh đệ muốn ta giải làm kẻ tùy tùng của Mã Văn Phi để trà trộn vào Bách Hoa sơn trang .

Thương Bát đáp :

- Vụ này tiểu đệ thiện tiện tác chủ . Mong đại ca tha lỗi cho.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Thương huynh đã vì ta nhọc lòng lo mưu . Ta cảm kích còn chưa được . Huynh đệ chẳng có lỗi gì .

Thương Bát nói :

- Tiểu đệ đã ước hẹn với Mã Văn Phi canh một tối mai gặp nhau để sáng ngày một tiến vào trong trang.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng trông chiều trời nói :

- Từ giờ đến tối mai còn một đoạn thời gian khá dài , chúng ta dư sức chuẩn bị .

Thương Bát cười nói :

- Tiểu đệ đem theo hai con Hồ đầu ngao , tuy chúng đã có linh tính nhưng cũng chẳng thể bỏ lâu không cai quản được. Vậy tiểu đệ đã sắp đặt . Đại ca cùng hai vị cô nương ở trong khu rừng này tìm chỗ nghỉ ngơi . Tiểu đệ đi một lát rồi sẽ trở về ngay .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi . Chúng ta chờ Thương huynh đệ ở đây .

Thương Bát nói :

- Chóng thì một giờ , chậm thì hai giờ tiểu đệ nhất định trở lại .

Y nói rồi cùng Đỗ Cửu đi ngay .

Tiêu Lĩnh Vu qua lại giang hồ bị lôi cuốn vào vòng thị phi quyết đấu , chính tà lẫn lộn trong võ lâm. Ma đưa lối quỷ đưa đường khiến chàng lâm vào hoàn cảnh bị đồng đạo hiểu lầm khó lòng gỡ ra được. Song thân chàng bị bắt làm con tin lại khiến giữa chàng và Bách Hoa Sơn Trang trở nên một mối quan hệ vi diệu . Trong cuộc đấu trí đấu lực khủng khiếp này chàng trở

thành một nhân vật rất khó xử với cả hai bên .

Thân tình thâm trọng như non , chàng nghĩ tới song thân già cả mà bị liên lụy nên lúc nào cũng ruột nóng như lửa.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Trung Châu Nhị Cổ đi xa rồi bất giác thở dài . Hai giọt lệ rơi xuống má . Ai bảo bậc trượng phu không sa lệ ? Đó chỉ là những người chưa đi vào chỗ thương tâm .

Đây là lần đầu tiên Ngọc Lan cùng Kim Lan ngó thấy chàng thiếu niên mình mang tuyệt nghệ, tính tình cương nghị tỏ ra mềm yếu . Hai cô không khỏi thê lương sa nước mắt.

Kim Lan từ từ rút tấm khăn lụa trong bọc ra đưa cho chàng nói :

- Tướng công vai mang trọng trách cần giữ thân mình cho cẩn thận .

Ngọc Lan cố nén nỗi bị ai cất giọng ôn nhu nói :

- Vừa rồi tướng công nhẫn nhục để người ta đả kích thương thế khá nặng .

Tuy tướng công công lực thâm hậu cũng chớ nên coi thường. Mong rằng tướng công hãy vận khí điều dưỡng một lúc, đừng để thương thế biến chuyển làm tổn hại đến sức lực.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn nhị tỷ đón lấy khăn lau nước mắt rồi thở dài nói :

- Kẻ làm con không biết hiếu đạo dưới gối đã là có tội, mà nay ta để liên lụy đến song thân phải chịu đau khổ vì mình thì còn mặt mũi nào đứng ở trên thế gian .

Ngọc Lan đáp :

- Sự việc đã xảy ra nông nỗi này đành phải lo mưu cứu vớt. Hai vị lão nhân gia là người lành tất được trời giúp . Dù hiện nay hai vị bị tai nạn nhưng cũng có ngày thoát ách . Tướng công vai gánh trách nhiệm nặng nề mà còn để tổn thương thân thể thì là bất trí.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Đa tạ hai cô có lời khuyên giải .

Đoạn chàng ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng thần .

Nguyên chàng bị một đòn Thiết sa chương , tuy trong mình có cương khí hộ thân , nhưng vì hỏa hầu không đủ nội phủ cũng bị thương nhẹ . Bây giờ nhị tỷ khuyên chàng bảo trọng tấm thân chàng chợt cảm giác nghĩ thầm :

- Người võ lâm trong thiên hạ tuy chẳng thiếu gì kẻ căm hận Thẩm Mộc Phong thấu xương , mà thực ra thâm tâm họ cũng sợ vô cùng ? Việc cứu song thân thoát hiểm phần lớn là do sức lực của ta. Nếu ta không đề phòng để thương thế trong nội phủ dần dần biến thành trầm trọng , chẳng hóa ra mình là người tự coi rẻ thân mình , làm hao mòn sức lực cứu vãn song thân thì được ích gì .

Chàng là người trí tuệ hơn đời , nghĩ tới đây biết mình lầm lẫn liền ngồi vận khí điều tức

Ngọc Lan , Ngọc Lan đã biết nội công càng thâm hậu thì lúc vận khí trị thương càng phải đề phòng mọi sự kinh động . Hai cô đưa mắt nhìn mà phấn khởi tinh thần canh gác cho chàng .

Sau khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm , đột nhiên có tiếng bước chân cấp bách vọng lại.

Ngọc Lan cảnh giác rút trường kiếm đánh soạt một cái , khẽ bảo Kim Lan :

- Xin tỷ tỷ coi chừng tướng công . Tiểu muội ra xem ai . Vạn nhất là địch nhân , tiểu muội sẽ tìm cách dẫn dụ họ ra chỗ khác. Tỷ tỷ hãy hết lòng chiếu cố cho tướng công , đừng lo gì đến chuyện sinh tử của tiểu muội .

Mấy câu hời hợt mà tình nặng như non . Kim Lan nước mắt đầm đìa nắm tay

Ngọc Lan nói :

- Việc dụ địch muội muội nhường cho ta . Mưu trí của muội muội hơn người đã được tướng công thưởng thức. Muội muội ở bên mình y có thể giúp được một tay , chứ ta không trợ lực y được vì trí còn thua muội muội .

Ngọc Lan giựt tay ra lạnh lùng ngắt lời :

- Vì tỷ tỷ mưu trí không bằng tiểu muội nên không đương nổi trọng nhiệm này .

Kim Lan nghe nói ngẩn người , chưa kịp trả lời thì Ngọc Lan đã vọt người đi nhanh như gió .

Cô quay đầu nhìn lại thấy Tiêu Lĩnh Vu đang vận khí đến chỗ khản yếu tới hậu . Sắc đêm mờ mờ , đỉnh đầu chàng bốc lên một làn hơi trắng lợt .

Mới chớp mắt , cô quay ra ngó Ngọc Lan đã không thấy đâu rồi .

Kim Lan đảo mắt nhìn tình hình bốn mặt rồi lạng người ẩn vào sau một gốc cây lớn . Cô ngưng thần đề phòng chỉ chờ có người xông vào là phóng ám khí đánh lén, chẳng kể gì đến qui cũ giang hồ nữa.

Kim Lan lắng tai nghe không thấy tiếng động nữa . Cô chẳng hiểu người kia đã bị Ngọc Lan dẫn dụ đi về phía khác hay tự ý họ canh cải phương hướng . Tinh thể khản trương trôi qua . Trong khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà . Kim Lan vẫn không thấy động tĩnh gì .

Sự yên lặng ra ngoài ý nghĩ khiến cô càng thêm khủng khiếp . Trong lòng nghĩ quanh nghĩ quẩn :

- Hay là người kia giết chết Ngọc Lan rồi ? Có khi họ lén lút đi tới không phát ra tiếng động cũng không biết chừng .

Cô lại ngẩng đầu ngó quanh một lượt thì cảm thấy sau một gốc cây lờ mờ dường như có bóng người ẩn nấp . Kim Lan hoang mang cơ hồ nghẹt thở .

Đột nhiên có tiếng cười lạt từ phía sau vọng lại . Tiếng cười này làm cho Kim Lan kinh hãi cơ hồ té xỉu . Cô ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy dưới bóng cây cách đó chừng tám thước , có bóng người nhỏ bé gầy nhom , mình mặc áo đen .

Bóng người kia xuất hiện trong đêm tối khác nào ma quỷ hiện hình . Kim Lan định thần giờ tay lên lau mồ hôi trán quát hỏi :

- Ai ?

Bóng đen đột nhiên chuyển động thân mình . Cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang rùng rợn đáp :

- Ta ?

Đột nhiên bóng đó cất bước đi về phía Tiêu Lĩnh Vu .

Kim Lan trong lòng hồi hộp vùng trường kiếm chạy lại quát :

- Đứng yên .

Tiêu Lĩnh Vu đang vận khí đến chỗ yếu khản , tuy chàng nghe tiếng hai người đối đáp mà chẳng thể phân tâm mà cũng không có sức đề kháng , nên bị Độc Thủ Dục Vương điểm trúng huyệt đạo .

Kim Lan ruột nóng như lửa đốt , vùng trường kiếm tấn công liền ba chiêu . Độc Thủ Dục Vương hời hợt vẩy tay mấy cái gạt thế kiếm Kim Lan , lạnh lùng nói :

- Lão phu nề mặt Thảm Mộc Phong mới không làm tổn thương đến mạng của ngươi . Nhưng nếu ngươi chọc giận lão phu thì đừng trách lão phu chẳng nghĩ đến giao tình với Thảm Mộc Phong nữa.

Kim Lan thét lên lanh lảnh :

- Mau buông Tiêu tướng công ra .

Tay kiếm cô ra chiêu đánh rất rát .

Độc Thủ Dục Vương tay mặt chưởng đánh chỉ điểm chống cự thế kiếm của Kim Lan , tay trái gã nắm vào hai chỗ kinh mạch trên lưng Tiêu Lĩnh Vu , khiến cho luồng chân khí ngưng tụ tan đi để khỏi đọng lâu mà thành thương.

Kim Lan đánh liền một hơi ngoài hai chục chiêu đều bị Độc Thủ Dục Vương đỡ gạt một cách nhẹ nhàng . Cô vừa kinh hãi vừa đau thương bất giác sa lệ .

Đột nhiên tiếng gió thổi tà áo lạch phạch rồi một luồng bạch quang vọt tới đâm Độc Thủ Dục Vương .

Kim Lan nhận ra người này chính là Ngọc Lan cô vừa sợ hãi vừa tức giận ghen ngào nói :

- Vì ta Bất Tài không giữ được lão để lão xông vào gần Tiêu tướng công .

Ngọc Lan ngắt lời :

- Chuyện gì để rồi hãy nói . Bây giờ cứu người là gấp .

Thanh trường kiếm biến thế mấy lần tấn công tới tấp .

Kim Lan phần khởi tinh thần cũng vùng tít trường kiếm giáp công kiệt liệt .

Độc Thủ Dục Vương tuy bản lĩnh cao cường , nhưng một đẳng lão phân tâm để khai thông chân khí ngưng tụ ở huyệt đan điền Tiêu Lĩnh Vu , một đẳng chống cự thế công của hai người thành ra không phát huy được sức lực theo ý muốn . Huống chi hai cô lại đánh liều mạng , phóng toàn những chiêu

hiểm độc nhằm đâm vào các đại huyết khản yếu. Dần dần lão đi vào cho kém thế . Bất giác lão nổi giận quát lên :

- Bọn nha đầu ngu xuẩn này . Chẳng qua lão phu nể mặt Thảm Mộc Phong không muốn gia hại các người . Các người bức bách lão phu thì đừng trách lão phu hạ thủ giết người .

Lão ngấm ngầm đề tụ chân khí , đột nhiên phóng tay phải đánh ra .

Một luồng ám kinh cương mãnh tuyệt luân xô tới Kim Lan .

Kim Lan rung động trường kiếm đâm chênh chếch lên tay trái toàn lực phóng chưởng để đón tiếp chưởng lực của đối phương .

Cô cảm thấy luồng lực đạo xô tới nặng bằng dốc biển hay non cao ào ạt tấn công . Hai luồng lực đạo vừa đụng nhau khiến cô chấn động tâm thần . Cô không tự chủ được loạng choạng lùi lại bảy , tám bước rồi té nhào .

Ngọc Lan thấy Kim Lan bị thương ngã rồi thì trong lòng lại càng nao núng .

Cô tự biết một mình quyết không địch nổi bất giác nẩy lòng liều mạng .

Chưởng lực của Độc Thủ Dược Vương đẩy ra chưa thu về , cô vội phóng kiếm chiêu Trường Hồng kinh thiên cả người lẫn kiếm xô tới .

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng nói :

- Con nha đầu này cũng muốn chết ư ?

Tay mặt lão thu về đánh ra một chưởng .

Ngọc Lan chống cự thế nào nổi luồng lực đạo cương mãnh của Độc Thủ Dược Vương . Cả người lẫn kiếm bị hất lùi lại đụng vào gốc cây mới dừng lại té xuống .

Độc Thủ Dược Vương đảo mắt nhìn nhị tỷ nằm dưới đất tự nói một mình :

- Lão phu cũng không sát hại bọn người làm chi . Dù bọn người có mách Thảm Mộc Phong lão phu cũng chẳng sợ gì .

Lão ôm xác Tiêu Lĩnh Vu lên cất bước chạy ngay .

Đêm tối mà rừng rậm . Độc Thủ Dược Vương chuyển qua hai khúc quanh rồi mất hút .

Kim Lan cựa cạy đứng dậy trước thở mạnh một hơi chân khí, từ từ bước tới trước mặt Ngọc Lan cầm lấy tay cô khẽ hỏi :

- Muội muội . Muội muội làm sao ?

Ngọc Lan bị chưởng lực của Độc Thủ Dược Vương hất đụng vào cây làm cho khí huyết nhộn nhạo xỉu đi . Kim Lan đỡ cô cử động một lúc cô dần dần tỉnh lại hỏi ngay :

- Tiểu muội không hề chi . Tiêu tướng công ra làm sao ?

Kim Lan đáp :

- Tiêu tướng công bị Độc Thủ Dược Vương bắt đem đi rồi .

Ngọc Lan thở dài sườn sượt hỏi :

- Đem đi rồi ư ?

Đột nhiên tiếng gió thổi tà áo lạch phạch . Hai bóng người lướt tới .

Kim Lan và Ngọc Lan lúc này không còn sức chiến đấu . Nếu người mới đến là thù thì các cô đành bỏ tay chịu trời .

Bỗng nghe tiếng người hấp tấp hỏi :

- Có phải Kim Lan cô nương đây không ?

Nguyên Kim Lan chưa hiểu người đến là bạn hay thù , cô đánh liều không quay mình lại . Bây giờ nghe tiếng người quen cô ngoảnh đầu nhìn ra . Cô coi rõ rồi khóc oà lên nói :

- Hai vị đến chậm một bước rồi !

Hai người chính là Trung Châu Nhị Cô . Kim Bàn Toán Thương Bát vội hỏi :

- Sao ? Tiêu đại ca đi đâu rồi ?

Kim Lan đáp :

- Y...Y bị Độc Thủ Dục Vương bắt đem đi rồi .

Thương Bát hỏi :

- Độc Thủ Dục Vương ư ? Có phải lão quái đã đến phủ Qui Châu ?

Kim Lan thương thế khá nặng thở hồng hộc đáp :

- Độc Thủ Dục Vương có mối thâm giao với Thảm Mộc Phong . Những thứ thuốc mê, thuốc độc mà Thảm Mộc Phong sử dụng đều do tay Độc Thủ dục vương bào chế .

Thương Bát đưa mắt nhìn Đỗ Cửu nói :

- Lão nhị . Bây giờ không phải là lúc hỏi chuyện . Chúng ta hãy tìm cách cứu hai vị cô nương này đã rồi sẽ tính.

Đỗ Cửu gật đầu thò tay vào bọc lấy chiếc bình ngọc , dốc ra hai viên thuốc giải nói :

- Hai cô hãy uống hai viên thuốc này đi đã .

Ngọc Lan bần chồn đáp :

- Không kịp rồi ! Không kịp rồi ! Tính mạng bọn tiểu tỳ chẳng có chi đáng tiếc . Hai vị hãy rượt theo Độc Thủ Dục Vương cho mau .

Thương Bát đáp :

- Đêm tối rừng rậm , biết tìm đâu ? Lão đã thâm giao với Thảm Mộc Phong , chắc vâng lệnh hấn đến đây .

Ngọc Lan ngắt lời :

- Không phải đâu . Lão muốn cứu mạng cho con gái .

Thương Bát lấy làm kỳ hỏi :

- Việc cứu mạng cho con gái của lão sao lại liên quan đến Tiêu Lĩnh Vu .

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu tỳ nghe Tiêu gia nói thì con gái Độc Thủ Dục Vương mắc phải một quái tật cần đổi máu toàn thân mới khỏi được. Máu huyết của Tiêu gia ...

Cô nổi cơn ho rồi thổ ra một búng máu tươi .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 88

Vào mồ hoang cứu thoát Tiêu lang

Thương Bát vẫy tay một cái rồi đặt bàn tay vào sau lưng Ngọc Lan nói :

- Cô nương bắt tất phải nóng nảy . Độc Thủ Dục Vương cướp Tiêu đại hiệp đem đi là có chuyện mưu đồ . Trong một thời gian lâu không gia hại y đâu. Thương thế cô nương rất khẩn yếu. Tại hạ giúp cô nương điều trị một lúc rồi sẽ nghĩ cách tìm Độc Thủ Dục Vương cũng chưa muộn .

Luồng nội lực của hắc ào ào dốc vào huyết mạch mạch môn Ngọc Lan .

Kể ra Độc Thủ Dục Vương ra tay đánh một đòn đủ đưa hai cô vào tử địa , nhưng hai cô đều là người trong Bách Hoa Sơn Trang , mà Độc Thủ Dục Vương lại có mối thâm giao với Thâm Mộc Phong nên lão ra đòn nhẹ tay , các cô bị thương không đến nỗi trầm trọng .

Ngọc Lan được Thương Bát trút nội lực điều trị , trấn an khí huyết rất mau .

Cô thở phào một cái nói :

- Không được ! Chúng ta phải đi kiếm Tiêu tướng công ngay , nếu để chậm tất bị Độc Thủ Dục Vương rút hết máu của tướng công .

Đỗ Cửu cũng nói :

- Đúng thế ! Chúng ta phải đi mau .

Thương Bát nói :

- Độc Thủ Dục Vương võ công cao cường thì mấy người chúng ta làm sao mà tìm được lão ?

Y đảo mắt nhìn Đỗ Cửu nói :

- Lão nhị đi gọi con hổ ngao thì chỉ trong vòng hai giờ là tìm đến chỗ họ .

Đỗ Cửu đáp :

- Tiểu đệ ngu quá không nghĩ ra.

Rồi trở gót chạy đi ngay.

Thương Bát ngừng đầu trông chiều trời nói :

- Hai vị cô nương hãy nhân lúc này nghỉ ngơi một hồi . Nếu Độc Thủ Dục Vương không chạy xa thì chúng ta không đến nỗi lỡ việc. Sáng mai sẽ dự định kế hoạch .

Nhị tỳ yên tâm được một chút . Các cô nghĩ tới sắp phải lên đường liền ngời nhấm mắt điều dưỡng.

Sau khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm . Đỗ Cửu dẫn một con chó lông đen rất lớn tới nơi .

Thương Bát nói lý lối một hồi dường như để dằn dò với con chó mực. Đoạn y dắt chó chạy vòng quanh một lượt rồi thả ra .

Con chó mực đứng hai chân như người , đột nhiên nhảy xa mấy thước rồi chạy đi .

Ngọc Lan thấy con chó lao về phía Độc Thủ Dược Vương vừa chạy đi thì trong lòng hoan hỉ nói :

- Hay lắm ! Không ngờ con chó này lại có hiệu dụng như vậy .

Thương Bát đột nhiên khẽ hú một tiếng . Con chó mực chạy về đứng cách chừng bốn năm thước nhìn Thương Bát tựa hồ chờ lệnh.

Kim Bàn Toán Thương Bát miệng lý lô hai tiếng . Con chó mực lại quay đầu chạy đi , nhưng không chạy nhanh như lần trước.

Ngọc Lan hỏi :

- Các hạ làm gì vậy ?

Thương Bát đáp :

- Hai cô nương thương thể chưa lành , không nên chạy mau . Đồng thời tại hạ đoán Độc Thủ Dược Vương cũng chưa đi xa. Nếu chúng ta mà nhanh quá gió thổi tà áo gây nên tiếng động . Đêm thanh ngoài mười trượng cũng nghe rõ , há chẳng rút dây động rừng ?

Ngọc Lan nói :

- Đúng thế !

Rồi cất bước tiến về phía trước.

Đỗ Cửu chau mày khẽ hỏi :

- Lão đại cho con Hồ ngao chạy quanh khu rừng hai vòng để làm gì ?

Thương Bát đáp :

- Để điều tra xem trong rừng có người mai phục không ?

Kim Lan , Ngọc Lan sau một hồi điều dưỡng tuy tinh thần đã khá nhiều nhưng người hãy còn đau lắm. Các cô ngấm ngấm nhin đau để thượng lộ.

Lại thấy con chó mực dẫn đường quanh ra rừng cây đi về phía chính Bắc.

Mấy người đề khí ngưng thần nhẹ bước để khỏi phát ra tiếng động .

Con chó mực chạy chừng bốn năm dặm thì dừng lại trong khu mồ hoang .

Thương Bát nhìn con Hồ ngao rồi lại chú ý nhìn ngôi mộ lớn cao chội lên .

Con hồ ngao nằm phục xuống không nhúc nhích thủ thế như muốn nhảy vọt tới.

Thương Bát khẽ nói :

- Ở đây rồi !

Đỗ Cửu lấy làm kỳ hỏi :

- Ở trong ngôi mộ lớn kia ư ?

Thương Bát đáp :

- Nếu con Hồ ngao dẫn đường không lầm thì đúng là ở đó , lão nhị hãy coi con hồ ngao đừng để nó sủa lên tiếng . Tiểu huynh lại đó điều tra xem .

Đoạn hẩn nhẹ bước tiến về phía ngôi mộ lớn .

Ngôi mộ này đã trải lâu lắm . Trên mộ cỏ xanh mọc cao lên nửa người .

Thương Bát đi quanh phần mộ một vòng , quả nhiên thấy những đám cỏ rậm có nhiều vết đất biệt. Y động tâm rẽ cỏ nhìn vào.

Thương Bát chắc Độc Thủ Dược Vương tìm chỗ này rất kín đáo không ai tin đến nơi được nên huyết động cũng chưa lấp lại . Y chú ý lắng tai nghe thấy bên trong vắng vắng có tiếng người vọng ra .

Độc Thủ Dược Vương là một nhân vật thịnh danh trong võ lâm Thương Bát không dám hấp tấp lén lút về đưa Kim Lan, Ngọc Lan và con Hồ ngao đi xa hơn để chờ đợi , rồi khẽ bảo Đỗ Cửu :

- Lão nhị . Võ công Độc Thủ Dược Vương không phải tầm thường . Đại ca đã lọt vào tay lão , chúng ta ném chuột sợ vỡ đồ, khó bề phát huy toàn lực. Vậy lão đệ không nên động thủ một cách lỗ mãng.

Đỗ Cửu nói :

- Tiêu đệ cứ cứ nghe lệnh của lão đại thi hành là xong .

Thương Bát dẫn Đỗ Cửu nhẹ bước đến ngôi mộ lớn , ghé tai vào cửa động lắng nghe .

Bỗng thấy trong mộ có thanh âm Tiêu Lĩnh Vu vọng ra :

- Lão đã nổi tiếng là Dược Vương thì về y thuật và dược vật dĩ nhiên am hiểu hơn người mà sao không tên linh dược điều trị cho lệnh ái ?

Tiếng khàn khàn của lão già đáp :

- Mấy năm nay lão phu đi khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang không sao tìm được linh dược để cứu trị quái chứng của tiểu nữ mà cũng không thấy người nào hợp thể chất với y . Chỉ có tiểu huynh đệ là đúng quá . Lão phu mong rằng tiểu huynh đệ lấy máu trong mình ban cho tiểu nữ mới chữa khỏi được. Lão phu cảm kích tiểu huynh đệ vô cùng .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

- Tại hạ đã bị lão bắt sống , sống chết ở trong tay muốn làm gì thì làm hà tất phải năn nỉ tại hạ nữa.

Thanh âm khàn khàn đáp :

- Tâm nguyện gì đại hiệp cứ nói ra . Sau khi cứu được tính mạng cho tiểu nữ , lão phu nhất định hoàn thành thay đại hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Nói ra cũng bằng vô dụng , chẳng thà im lặng là xong . Lão động thủ đi.

Thương Bát giật nảy mình , bụng bảo dạ :

- Độc Thủ Dược Vương hiện ở trong góc mộ mình muốn ám toán cũng không có cách nào hạ thủ được. Xem chừng phải kiếm cách tiến vào mới xong.

Thương Bát là nhân vật túc trí đa mưu , hành động cẩn thận . Lòng y tuy khẩn trương mà không rối loạn. Y coi tình thế , tính toán cách chống cự Dược Vương.

Đột nhiên Thương Bát hít một hơi chân khí rồi co người lại nhảy xuống . Y

vung chiếc bàn tính trong tay trái phát ra ánh vàng lấp lánh bảo vệ thân thể. Tay mặt chụp lấy thiếu nữ nằm trên quan tài .

Độc Thủ Dược Vương chẳng khi nào ngờ tới ở chốn hoang vu này lại có người tìm đến được . Tuy lão cảnh giác phát chuông ngăn cản thì thiếu nữ ở trên quan tài đã lọt vào tay Thương Bát . Lão hoảng hốt , bao nhiêu ý chí chiến đấu tiêu tan hết .

Lão từ từ buông tay ra nói :

- Đặt y xuống . Y đã toàn thân hư nhược chỉ còn thoi thóp thở thì sao chịu nổi chuyện khủng khiếp này .

Thương Bát quả đã tính đúng . Độc Thủ Dược Vương hiển nhiên coi cô bé sắp chết quý trọng hơn cả tính mạng lão. Y phấn khởi tinh thần cười ha hả đáp :

- Tại hạ là con người có tư cách , quyết chẳng bao giờ làm thương tổn đến lệnh ái nếu tiên sinh không hành động tội lỗi.

Giữa lão phu và Trung Châu Nhị Cổ vốn không thù oán . Vậy mà các vị ra mặt chống đối lão phu , phá hoại công cuộc cứu trị tiểu nữ là có dụng ý gì ?

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Cái đó chỉ đáng trách Dược Vương đã kiếm lầm người ?

Độc Thủ Dược Vương lấy làm kỳ hỏi :

- Lão phu kiếm lầm ai ?

Thương Bát hỏi lại :

- Dược Vương có biết Tiêu Lĩnh Vu là người thế nào với Trung Châu Nhị Cổ này không ?

Độc Thủ dược vương tức giận nói :

- Tiêu Lĩnh Vu dĩ nhiên là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn trang có liên quan gì đến Trung Châu nhị cổ ?

Thương Bát nói :

- Đúng thế ! Y quả là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang , nhưng cũng là Long đầu đại ca của Trung Châu Nhị Cổ .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Người nói nhăng nói càn . Trung Châu nhị cổ các người đã ngoài bốn chục tuổi còn Tiêu Lĩnh Vu chưa tới hai mươi và ra đời chưa đủ một năm .

Thương Bát lạnh lùng ngắt lời :

- Anh em tại hạ cùng Tiêu Lĩnh Vu quen biết nhau từ năm năm trước. Đó là tại hạ nói thực còn tin hay không là ở Dược Vương .

Độc Thủ Dược Vương buồn rầu hỏi :

- Người muốn đưa ra điều kiện gì thì nói đi ? Ta biết Trung Châu nhị cổ các người bao giờ cũng cầu lợi .

Thương Bát nói :

- Ha ha ! Chuyện này Dược Vương đoán trật rồi . Bọn tại hạ chỉ yêu cầu

Được vương buông tha Long đầu đại ca .

Độc Thủ Được Vương kinh hãi hỏi :

- Người bảo sao ? Người đòi buông tha Tiêu Lĩnh Vu ư ?

Thương Bát đáp :

- Phải rồi ! Xin Được vương tha Tiêu Lĩnh Vu .

Độc Thủ Được Vương hỏi :

- Tha Tiêu Lĩnh Vu thì lấy ai cứu mạng cho tiểu nữ .

Thương Bát đáp :

- Được vương tinh thâm y lý , nổi tiếng là đệ nhất thần y trong võ lâm chắc chẳng thiếu chi lượng sách .

Độc Thủ Được Vương nói :

- Lão phu khổ công tìm kiếm mười năm trời mới được con người này mà người bức bách lão phu tha gã tức là người giết con gái lão phu đó .

Thương Bát thản nhiên đáp :

- Mạng sống của lệnh ái là mạng người chẳng lẽ mạng của Long đầu đại ca không phải là mạng người .

Độc Thủ Được Vương người gầy khô đét bất giác run bần bật . Cặp mắt của lão chiếu ra những tia oán độc , lão sảng giọng nói :

- Bữa nay các người phá hoại công cuộc của lão phu thì rồi đây sẽ phải lấy sinh mạng hàng trăm cao thủ võ lâm để đền vào chỗ lầm lỗi này của các người.

Thương Bát ban đầu sững sốt , rồi hững hờ đáp :

- Việc sau để về sau sẽ tính, tại hạ chỉ bàn việc trước mắt với Được Vương mà thôi . Nếu Được Vương không buông tha Tiêu Lĩnh Vu thì lệnh ái sẽ .

Độc Thủ Được Vương lớn tiếng quát hỏi :

- Người định lấy tính mạng của con gái lão phu để uy hiếp lão phu chăng ?

Thương Bát lạnh lùng đáp :

- Không phải là uy hiếp nói thực hể . Được vương thử coi tại hạ có dám gia hại lệnh ái không ?

Cặp mắt hung dữ của Độc Thủ Được Vương bỗng nhiên biến thành từ ái nhìn người thiếu nữ nằm trong quan tài buồn rầu nói :

- Lão phu đành thả Tiêu Lĩnh Vu là xong .

Lão huy động tay mặt để giải khai huyết đạo cho Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy nhún vai cười nói :

- Số mệnh tại hạ chưa đến ngày chết , nên Được Vương hai lần uổng phí tâm cơ . Nhưng đối với lòng từ ái của Được Vương tại hạ kính mộ vô cùng .

Độc Thủ Được Vương lạnh lùng đáp :

- Rồi cũng có ngày ta bắt được đại hiệp để lấy máu cứu mạng cho con gái ta.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn cô con gái trong quan tài thờ dài hỏi :

- Giết một người để cứu một người há phải là đức hiếu sinh . . . ?

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Ta cần cứu mạng cho con gái thì có phải giết trăm ngàn người cũng phải làm .

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Nhưng lệnh ái lại ôn nhu lương thiện , không giống tính Dược Vương thì sao .

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Ta cần cứu mạng cho y, dù y có oán hận ta cũng cam chịu .

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Đáng thương cho kẻ làm cha mẹ . Dược Vương thật là độc ác mà đối với con gái cực kỳ từ ái.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Chẳng lẽ khắp thiên hạ ngoại trừ huyết dịch của Tiêu mỗ không còn thuốc giải nào cứu được lệnh ái ?

Độc Thủ Dược Vương trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Trên thế gian hoặc giả còn linh dược nhưng lão phu chưa phát giác .

Tiêu Lãnh Vu ngậm ngậm vận khí đề phòng , quay lại bảo Thương Bát :

- Thương huynh đệ hãy ra trước đi.

Thương Bát biết võ công Tiêu Lãnh Vu còn cao thâm hơn mình liền buông thiếu nữ , đề khí nhảy ra cửa động .

Độc Thủ Dược Vương động tác mau lẹ vô cùng lão thấy Thương Bát vừa nhảy ra liền giơ tay chụp vào uyển mạch Tiêu Lãnh Vu.

Tiêu Lãnh Vu đã phòng bị rồi . Chàng vung tay trái xoay lại chụp thế chưởng của Độc Thủ Dược Vương .

Độc Thủ Dược Vương liền xoè năm ngón tay biến trào thành chưởng vung lên chống đỡ . Hai chưởng đụng nhau đánh "Bình" một tiếng . Cả hai người cùng chấn động tâm thần . Chưởng lực hai bên đều không hơn kém .

Độc Thủ Dược Vương dùng tay mặt đối chưởng với Tiêu Lãnh Vu , còn tay trái ngậm ngậm điếm tới . Tiêu Lãnh Vu vội hạ thấp khuỷu tay mặt xoay lại đánh vào huyết mạch Độc Thủ Dược Vương , bức bách lão phải thu chưởng về.

Biến thiên trong nháy mắt . Tiêu Lãnh Vu đoạt được tiên cơ mở cuộc phản kích , phóng cả chưởng chỉ đánh liên sáu chiêu nhanh như điện chớp bắt buộc Độc Thủ Dược Vương phải lùi hai bước , lão vội nói :

- Đùng phương hại đến con gái ta .

Tiêu Lãnh Vu lạnh lùng nói :

- Nếu tại hạ không nể mặt lệnh ái thì bữa nay quyết chẳng buông tha lão.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu không sợ ngươi đâu .

Tiêu Lãnh Vu cười lạt nói :

- Đã hai lần Dược Vương ám toán tại hạ . Từ đây quyết không còn lần thứ ba nữa.

Đột nhiên chàng đề khí vọt ra ngoài .

Thương Bát , Đỗ Cửu tay cầm binh khí chờ ở ngoài động thấy chàng bình yên trở ra đồng thanh hỏi :

- Đại ca giết Độc Thủ Dược Vương rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không có đâu . Độc Thủ Dược Vương tuy độc ác tàn nhẫn nhưng con gái lão lại là người rất tốt.

Đỗ Cửu vẫn chưa yên lòng khẽ hỏi :

- Đại ca có động thủ với Độc Thủ Dược Vương không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mới trao đổi mấy chiêu rất mau lẹ mà chưa phân thắng bại . Lão sợ ta làm tổn thương con gái lão nên không dám ra chiêu tấn công nữa.

Đỗ Cửu mỉm cười nói :

- Thế thì phải rồi .

Bộ mặt Đỗ Cửu lúc nào cũng lạnh như tiền ít khi tươi cười. Nụ cười của hắn tỏ ra rất thân thiết .

Thương Bát khẽ nói :

- Độc Thủ Dược Vương khắp người có chất độc . Biết bao nhiêu cao thủ đã trúng độc vật của lão . Chúng ta không nên ở đây lâu , về sớm là hơn.

Đỗ Cửu đi trước dẫn đường ra hội họp với nhị tỷ rồi lật đặt lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới điều gì dừng bước lại nói :

- Nếu đêm nay Độc Thủ Dược Vương đem những chuyện xảy ra cáo giác với Thảm Mộc Phong thì chắc hẳn phải thêm cao thủ canh gác nơi giam cầm song thân ta . Chúng ta trà trộn vào Bách Hoa Sơn Trang e rằng phải động một phen thủ cước

Ngọc Lan mỉm cười đáp :

- Xin tướng công yên tâm về vụ này . Việc Độc Thủ Dược Vương theo dõi hành tung tướng công là do tư tâm của lão. Thảm Mộc Phong tuy có mối thâm giao với lão nhưng quyết hẳn không để lão vì việc tư mà làm làm lỡ đại sự của hắn .

Theo nhận xét của tiểu tỷ thì Độc Thủ Dược Vương nhất định không dám báo cáo vụ này với Thảm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng những người ở Bách Hoa sơn trang ai ai cũng sợ Thảm Mộc Phong ?

Ngọc Lan đáp :

- Đúng thế ! Thảm Mộc Phong là người nham hiểm tàn ác, khi hắn trở mặt là không nghĩ gì đến tình nghĩa . Chẳng những bọn thuộc hạ sợ hắn mà cả bè

bạn sau khi ở với hắn ít lâu cũng sinh lòng uly ky.

Thương Bát nói :

- Đã thế thì chúng ta cứ theo kế hoạch đã định mà làm . Mã Văn Phi cũng ưng thuận với tại hạ rồi .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ung thuận điều chi ?

Thương Bát đáp :

- Y nói rất khâm phục tính tình hào hiệp cùng võ công của đại ca, chỉ cần đại ca thực sự thoát ly khỏi Bách Hoa sơn trang là y đem hết năng lực để viện trợ đại Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Hỡi ơi ! Nếu vậy thì không thể trách y chưa tín nhiệm mình . Thực ra Thảm Mộc Phong tiếng ác quá rõ rệt , thủ đoạn cực kỳ hiểm độc cho nên ai đã giao thiệp với Bách Hoa Sơn trang là các bạn đồng đạo võ lâm đem lòng uly ky khó mà tẩy cho hết được .

Thương Bát cười nói :

- Chính là thế đó I Tiểu đệ cùng Mã Văn Phi đã sắp đặt nơi hội kiến và y đã hứa lời bố trí cuộc tiếp ứng cho chúng ta.

Ngọc Lan hỏi :

- Xin miễn thứ cho tiểu tỳ lảm miệng . Thương gia đã bàn với y về việc bố trí thế nào chưa ?

Thương Bát đáp :

- Vụ này y chưa bàn tới . Hiện giờ y đối với bọn ta chưa tín nhiệm lắm , dĩ nhiên y chưa nói ra.

Ngọc Lan thở dài nói :

- Theo chỗ tiểu tỳ biết thì mấy năm nay Thảm Mộc Phong ẩn tránh trong Bách Hoa Sơn trang ngoài việc khổ luyện mấy môn tuyệt kỹ, đã chuẩn bị ngấm ngấm huấn luyện một số cao thủ . Phía sau Vọng Hoa Lâu y đã kiến trúc một căn mật thất dưới lòng đất cực kỳ kiên cố. Căn mật thất này ngoài Thảm Mộc Phong bất cứ ai cũng không được thiện tiện vào . Tỳ thiếp . . . Đột nhiên cô đỏ mặt lên rồi nhỏ đôi giọt lệ .

Đỗ Cửu nghĩ thầm :

- Cô này đang nói tử tế sao đột nhiên lại khóc . Bọn đàn bà thật nhiều nước mắt.

Thương Bát đã nhìn thấy chỗ thương tâm của Ngọc Lan vội tìm lời khuyên :

- Thảm Mộc Phong làm ác đã nhiều . Hàng vạn người bị hắn mà hại . Cô nương chẳng nên quá đau thương tâm .

Ngọc Lan gơ tay áo lên lau mặt nói tiếp :

- Tiểu tỳ ngày trước có một đạo được y sủng ái đưa theo bên mình không dờn nửa bước , nên hiểu rõ y là con người thế nào .

Thương Bát hỏi :

- Cô nương đã tiến vào mật thất bao giờ chưa ?

Ngọc Lan đáp :

- Chưa ? Khi ấy y sủng ái tiểu tỷ mà vẫn không cho tiến vào mật thất một bước. Tiểu tỷ được nghe trong mật thất hẳn huấn luyện một số người tâm phúc . Y là người gian trá lại có tính đa nghi trước nay không tin nhiệm một ai . Chỉ có bọn thuộc hạ do chính tay y điều giáo mới truyền tuyệt kỹ cho.

Thương Bát hỏi :

- Những người đó luôn luôn ở trong mật thất không ra đến ngoài nửa bước phải chăng ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 89

Thần Thầu xuấn hiện cấp Ngân Bài

Ngọc Lan gật đầu đáp :

- Thủ pháp điều giáo thuộc hạ của Thảm Mộc Phong rất kỳ dị nên y càng giữ bí mật . Không ai đoán được y dùng thủ pháp gì . Nhưng tiểu tỳ được nghe chính y nói một câu rất hào hùng .

Tiêu Lĩnh Vu động tính hiếu kỳ vội hỏi :

- Câu hào hùng gì ?

Ngọc Lan đáp :

- Y bảo ngày nào Ngũ Long thành đạt là y xưng bá thiên hạ .

Thương Bát biết nhiều hiểu rộng mà lần này cũng bần khoản chẳng hiểu gì hết.

Y giơ tay gái đầu hỏi :

- Ngũ Long là gì ?

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu tỳ cũng không hiểu rõ . Có thể là năm người hay năm kỳ vật gì đó .

Thương Bát nói :

- Chắc là năm người đúng hơn năm vật.

Ngọc Lan nói :

- Bất luận là người hay vật , nhưng nhất quyết lợi hại vô cùng ! Cái đó chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Thương Bát hỏi :

- Dĩ nhiên đúng rồi . Sau còn gì nữa không ?

Ngọc Lan đáp :

- Về sau còn gì tiểu tỳ không hiểu . Có điều Thảm Mộc Phong dám ra mặt chống đối với thiên hạ thì hẳn Ngũ Long đã thành rồi .

Thương Bát nói :

- Nếu Thảm Mộc Phong không có chỗ ỷ mình thì nhất định y chưa tái xuất giang hồ .

Ngọc Lan nói :

- Những điều mà tiểu tỳ biết đã nói hết cả. Còn việc Thương gia định xử trí cách nào là ở nơi Thương gia quyết định.

Thương Bát nói :

- Vụ này tại hạ cũng khó giải quyết . Phải chờ Mã Văn Phi đến thương lượng rồi sẽ liệu .

Ngọc Lan chợt nhớ tới điều gì lại nói :

- Thương gia cùng Mã Văn Phi đã hẹn nhau yêu cầu Tiêu tướng công giả trang làm người tùy tùng cho Mã Văn Phi để trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang nhưng theo nhận xét của tiểu tỳ thì chủ nhân và người tùy tùng vào Bách Hoa Sơn trang rồi tất bị phân khai , mỗi người được tiếp ở ai riêng một chỗ khó mà biết rõ tình trạng của nhau .

Thương Bát nói :

- Cái đó tại hạ đã nghĩ tới rồi , nhưng mục đích chủ chốt của chúng ta là trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang .

Y ngừng một chút rồi nói tiếp :

- Những ai được mời đều được tặng một tấm ngân bài . Có ngân bài mới vào trong trang được . Mỗi bài đi được hai người . Bất luận người tùy tùng là ai cũng chỉ có một , không được tặng gia nhân số .

Đỗ Cửu đột nhiên xen vào :

- Một tấm ngân bài hạn chế cho hai người vào. Như vậy nếu chúng ta bốn người mà lấy được ngân bài thì cứ đường hoàng tiến vào Bách Hoa Sơn trang hay sao ?

Thương Bát đáp :

- Đúng thế . Nhưng mình đi đâu mà kiếm được ngân bài ? Dù bây giờ mình có hàng vạn lạng hoàng kim cũng không mua được một tấm .

Đỗ Cửu hỏi :

- Lão đại ước hẹn với Mã Văn Phi bao giờ gặp mặt ?

Thương Bát đáp :

- Hội diện vào lúc trưa mai . Đến chiều sẽ vào trang .

Đỗ Cửu nói :

- Gần quá rồi . Nếu đủ thì giờ thì chúng ta có thể phóng chế ra mấy tấm.

Thương Bát hỏi :

- Phóng chế được ư ?

Đỗ Cửu đáp :

- Sao lại không được . Chúng ta có thể chế tạo cả mười tám để chia cho người ngoài ứng dụng trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang gây nên cuộc náo loạn quỉ khốc thần sầu .

Ngọc Lan nói :

- Tấm ngân bài của họ chắc còn có ám ký. Mình nguy tạo ra khó lòng bịt mắt họ được.

Đỗ Cửu nói :

- Cái đó không cần . Chúng ta chờ lúc mọi người đến đông mà kéo ồ vào khiến họ trở tay không kịp .

Thương Bát nói :

- Biện pháp này hay đấy . Chúng ta thử làm coi. Lúc đó bọn mình bốn người cứ đường hoàng vào trang , không cần phải giả làm tùy tùng , bộc phu đi

theo cửa ngách .

Ngọc Lan nói :

- Những tên canh gác ở trong trang đều là người tinh tế , tiểu ty vẫn e khó lòng lừa gạt được chúng. Tiểu ty tưởng chúng ta cứ do cửa ngách trà trộn vào để được an toàn hơn.

Đỗ Cửu nói :

- Cô nương chưa biết cách nguy tạo của tại hạ . Dù cho không tên thấy chỗ ám ký của , nhưng những hoa văn bề ngoài cùng hình thù , lớn nhỏ , nặng nhẹ thì quyết không sai một tý. Nếu cô nương không tin thì khi đó cô thử điều tra lại.

Ngọc Lan sáng mắt lên nhìn vào mặt Đỗ Cửu nghĩ thầm :

- Không ngờ y lại có tài điều khắc đến thế .

Đỗ Cửu hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Cô nương bắt tất phải dòm ngó tại hạ . Vụ này có thể biểu diễn ngay được .

Hắn đưa mắt nhìn Thương Bát nói tiếp :

- Hiện giờ chỉ còn một vấn đề khó khăn là sao tìm được đến Mã Văn Phi để mượn tấm ngân bài của y . Nếu chờ đến trưa mai mới lấy được thì Đỗ mỗ lâm vào tình trạng muốn thối xôi mà không có gạo. Trường hợp này chúng ta đành theo biện pháp của Ngọc Lan cô nương do cửa ngách mà vào .

Thương Bát đi quanh quẩn một vòng rồi khẽ nói :

- Được lắm . Các vị hãy chờ ở đây . Tại hạ đi kiếm Mã Văn Phi.

Rồi hắn tung người vọt đi mất hút.

Đỗ Cửu quay lại nhìn Ngọc Lan nói :

- Tại hạ mà không dùng cách khích tướng thì lão đại chưa chịu ra sức tìm kiếm ngân bài của Mã Văn Phi.

Ngọc Lan nói :

- Từng nghe Trung Châu nhị cổ coi nhau như tình cốt nhục sống chết có nhau . Vậy sao giữa hai vị còn vận dụng tâm cơ.

Đỗ Cửu mỉm cười đáp :

- Cái đó không tổn hại gì đến đại nghĩa. Cô nương có nhận thấy Thương Lão đại bị tại hạ châm chọc mà ra đi không ?

Ngọc Lan cười nói :

- Cái đó thì đúng rồi . Chính mắt tiểu ty đã trông thấy còn giả sao được ?

Đỗ Cửu nói :

- Vụ này chẳng qua là mượn vấn đề phát huy năng lực . Y mà quyết định không đi thì dù nói khích nữa cũng bằng vô dụng .

Ngọc Lan nói :

- Té ra là thế .

Đỗ Cửu nói :

- Trên thế gian bao giờ lão đại cũng lợi hại hơn lão nhị.

Ngọc Lan man cười hỏi :

- Đồ gia liệu Thương gia có mượn được ngân bài không ?

Đỗ Cửu đáp :

- Theo nhận xét của Đỗ mỗ thì Mã Văn Phi nhất quyết không đầu lại Thương lão đại Y đã ra đi mười phần có thể hy vọng đến tám .

Ngọc Lan nói :

- Thương gia bảo chúng ta chờ đợi ở đây . Tiểu tỳ tưởng nhân cơ hội này nghỉ ngơi một lúc.

Đỗ Cửu động tâm nghĩ thầm :

- Nhị tỳ thương thế chưa khỏi lại phải chạy theo mình một quãng đường dài dĩ nhiên chúng mệt mỏi .

Hắn nghĩ vậy liền nói :

- Phải đấy ! Chúng ta nên nhân cơ hội này nghỉ ngơi cho đỡ mệt .

Ngọc Lan , Kim Lan thương thế chưa khỏi hẳn lại phải chạy một hồi , cảm thấy mệt nhọc quá chừng . Hai cô nghe Đỗ Cửu nói vậy liền nhắm mắt lại ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Đỗ Cửu thấy nhị tỳ ngồi yên rồi , rón rén đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Hai vị cô nương này đều bị Độc Thủ Dược Vương đả thương, nhưng các cô vì muốn kiếm đại ca mà phải cố theo .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Ta cũng biết chúng nhọc mệt quá cần để chúng nghỉ ngơi một lúc là phải . Đỗ Cửu là người thô lỗ không biết nói khéo. Tiêu Lĩnh Vu lại đang có điều khó nghĩ , chẳng muốn nói nhiều . Chàng ngừng đầu trông lên trời hai mắt lộ vẻ dăm chiêu .

Đỗ Cửu khẽ hắng giọng một tiếng từ từ cất bước tới đông loạn thạch cách đó chừng một trượng lom khom cúi xuống.

Đêm khuya người vắng , cảnh hoang lại càng thê lương . Mấy tiếng cú kêu từ đằng xa vọng lại tăng thêm vẻ rùng rợn.

Đột nhiên con hổ ngao lông đen ngồi bên mình Ngọc Lan đứng phắt dậy nhảy xổ về phía chính Đông .

Nhị tỳ đang điều dưỡng đến lúc khản yếu . Tuy hai cô nghe thấy tiếng động nhưng vẫn ngồi yên.

Tiêu Lĩnh Vu và Đỗ Cửu thấy con hổ ngao nhảy vọt đi không khỏi kinh hãi .

Tiêu Lĩnh Vu đề khí chạy theo con vật . Chàng dùng phép truyền âm dặn Đỗ Cửu :

- Đỗ huynh đệ hãy chiêu cổ cho hai cô .

Động tác của chàng cực kỳ mau lẹ . Mới vọt đi hai cái chàng đã đến sau con hổ ngao chỉ cách chừng sáu bảy thước.

Đỗ Cửu đứng lên toan rượt theo con hổ ngao . Hắn ở với hai con vật đã lâu biết chúng tai, mắt linh mẫn , dù người có võ công cao thâm cũng khó lòng

bì kịp .

Nó đã cảnh giác tất có nguyên nhân . Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu nhanh chân chạy trước rồi đành ở lại trông coi cho nhị tỷ.

Ngọc Lan là người cơ cảnh lại nhiều mưu trí. Cô vội đề tụ chân khí vào huyết đan điền mở bừng mắt ra nhìn.

Cô thấy bóng người cao và gầy của Đồ Cửu đứng chắn trước mặt mình . Hắn đảo mắt nhìn quanh , hiển nhiên có triệu chứng gì khác lạ . Cô liền hỏi :

- Đồ gia ? Đồ gia ngó gì vậy ?

Đồ Cửu quay lại nhìn Ngọc Lan đáp :

- Không hề chi ? Cô nương cứ vận khí điều dưỡng tại hạ bảo vệ cho hai cô.

Ngọc Lan đảo mắt nhìn qua mé tả , không thấy Tiêu Lĩnh Vu đâu liền hỏi :

- Tiêu tướng công đâu rồi ?

Đồ Cửu đáp :

- Y đi theo con hổ ngao .

Ngọc Lan nói :

- Tiêu tướng công tuy bản lĩnh cao cường nhưng chưa đủ kinh nghiệm giang hồ , dễ bị người ám toán Đồ gia nên chạy theo xem sao .

Đồ Cửu thấy Ngọc Lan rất đổi quan tâm đến Tiêu Lĩnh Vu chính hắn cũng muốn chạy theo xem có chuyện gì , liền nói :

- Tại hạ cũng muốn đi nhưng không có ai nhưng không có ai bảo vệ cho các cô thì làm thế nào ?

Ngọc Lan đáp :

- Không sao đâu . Tiểu tỷ điều dưỡng xong rồi có thể chiếu cố cho Kim Lan tỷ tỷ được Đồ gia cứ yên tâm mà đi.

Đồ Cửu nói :

- Hay lắm . Nếu cô nương gặp chuyện khó khăn thì hú lên một tiếng tại hạ lập tức chạy về tiếp ứng.

Ngọc Lan nói :

- Tiểu tỷ nhớ rồi . Đồ gia cứ đi đi .

Cô vừa dứt lời bỗng có một bóng đen xồng sộc chạy vào nhảy xổ dện chân Đồ Cửu . Chính là con hổ ngao .

Hai bóng người theo sau con hổ ngao. Người mé tả là Tiêu Lĩnh Vu , người mé hữu là Nhất trận phong Bành Vân.

Đồ Cửu lạnh lùng nói :

- Ta ngờ là ai , té ra là tiểu khiêu hóa .

Bành Vân hỏi :

- Nhờ được con linh khuyển của Đồ huynh không thì tiểu khiêu hóa này lỡ cơ hội mất .

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị dời khỏi phù đài rồi , tiểu khiêu hóa càng nghĩ càng bực mình liền

lén đi tìm các vị. Tiểu đệ được tên đệ tử chèo thuyền trở đường liền rượt theo. Tìm kiếm mất nửa đêm vẫn chẳng thấy hành tung các vị đâu . Nếu không gặp con hổ ngao này thì còn là tìm kiếm .

Đỗ Cửu nói :

- Mã Văn Phi chẳng hỏi rõ đen trắng đã bức bách chúng ta phải rút lui. Cổ nhiên hấn cũng chẳng coi ngươi vào đâu, nhưng đối với anh em ta thật là một phen hổ nhục . Ngày sau nếu có cơ hội phải chọc mắt hấn mới được . Bành Vân nghe Đỗ Cửu nói mấy câu khiêu khích mặt gã nóng ran mà không biết đáp thế nào.

Ngọc Lan là người tinh minh , thấy tình thế sắp biến thành xích mích vội xen vào :

- Bành gia bất tất phải để tâm . Đỗ nhị gia đây hay nói giỡn đó.

Bành Vân vốn tính hào sảng không câu nệ, nhưng tính tình cương ngạo, gã bị Đỗ Cửu mặt sát trong lòng rất lầy làm khó chịu, phát tác thì không tiện mà ừn đi thì nổi hậm hực trong lòng khó mà tiêu giải. Gã nghe Ngọc Lan nói hai câu này đã nhẹ được một phần bức tức, liền nói :

- Đỗ nhị gia đừng trêu chọc tiểu khiêu hóa nữa. Mã Văn Phi bức bách các vị hạ đài cái đó khó coi thật . Nhưng tiểu khiêu hóa còn khó chịu hơn . Vì thế tiểu khiêu hóa đành chịu gia sư trách phạt thiện tiện chuyên quyền truyền dụ hội họp đệ tử dưới trướng đến đây để chờ sai khiến .

Đỗ Cửu cười khanh khách nói :

- Nếu vậy thì chú tiểu khiêu hóa này là một bạn đáng kết giao.

Mấy người đang nói chuyện Thương Bát cũng về tới nơi .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Mã Văn Phi có chịu không ?

Thương Bát mỉm cười đáp :

- Không thấy Mã Văn Phi đâu nhưng tiểu đệ đi chuyến này may mà không đến nổi nhục mạng.

Đỗ Cửu hỏi :

- Sao ? Lão đại lấy cặp ngân bài đem về ư ?

Thương Bát mỉm cười đáp :

- Phải rồi . Đúng là lấy cặp . Nhưng tiểu huynh chưa được cái hân hạnh đó .

Đỗ Cửu hỏi :

- Vậy lão đại đã gặp được lão Thần thủ Hưởng Phi hay sao ?

Bồng nghe trong bóng tối cách đó không đầy hai trượng nổi lên tràng cười ha hả nói :

- Không ngờ lại được Đỗ huynh nhớ tới lão Thâu nhi . Anh em mình xa cách nhau hai chục năm mới được gặp mặt.

Mọi người đảo mắt nhìn ra thấy một nhân vật nhỏ bé thấp lùn mà gầy khẳng khiu từ từ đi tới .

Nhân vật này vào trạc ngũ tuần , để ria chữ bát. . Minh mặc áo vải . Cặp nhân quang lấp lánh hào quang.

Đỗ Cửu nói :

- Lão thâm nhi . Bấy lâu nay không nghe tin tức gì , lão ẩn vào xó xỉnh nào vậy ?

Thần thâm Hường Phi cười đáp :

- Hai mươi năm trước tiểu đệ ăn cắp bị người ta đánh một chưởng nghĩ giận quá rồi tìm nơi hẻo lánh ẩn cư , gắng công luyện nghề ăn cắp và hiện nay tự tin không bị thất bại nữa mới tái xuất giang hồ .

Kim Lan , Ngọc Lan nghe nói không nín được bật lên tiếng cười khúc khích .

Hường Phi đảo mắt ngó nhị tỷ lạnh lùng hỏi :

- Hai vị cô nương cười gì vậy ? Phải chăng các cô chê lão phu là hạng ăn cắp gà trộm chó , không phải là một con người lịch sự ?

Ngọc Lan đáp :

- Xin Hường gia đừng nổi giận . Bọn tiểu tỷ không dám nghĩ như vậy . Bây giờ xin có lời hối lỗi .

Hường Phi cười khanh khách đáp :

- Lão thâm nhi cũng xin đáp lễ .

Rồi lão chấp tay vái dài :

- Ngọc Lan bỗng chú ý nhìn ra thấy trong tay trái lão đã xoè ra trên đặt một cành kim thoa. Cô động tâm xoè lên đầu thì ra cành kim thoa cài bên mái tóc cô không biết đã lọt vào tay của lão Thâm Nhi đó từ lúc nào ? Cô giật mình kinh hãi vội nắm lấy cành thoa nói :

- NÔ tỷ xin đa tạ Hường gia đã ban cho .

Hường Phi chia tay cái lên khen rằng :

- Giả tử lão Thâm nhi muốn tín đồ đệ đích truyền thì cô nương là người đáng trúng tuyển nhất .

Ngọc Lan tủm tủm cười không nói gì , song trong lòng tự nhủ :

- Ai mà học cái nghề ăn cắp của lão làm chi ?

Thương Bát vội nói :

- Lão Thâm nhi ! Thôi đừng mong mọi nói chuyện với con gái nhà người ta nữa , để tại hạ giới thiệu với hai vị bằng hữu .

Y trở vào Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Đây là Long Đầu đại ca Tiêu Lĩnh Vu của bọn tại hạ .

Hường Phi hết nhìn Thương Bát lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Làm sao lại nhận thẳng lời này làm Long đầu đại ca. Trung Châu Nhị Cổ càng già càng hồ đồ mất rồi .

Lão cũng chấp tay nói :

- Lão Thâm nhi cùng Trung Châu Nhị Cổ vẫn kêu nhau bằng anh em . Bây

giờ cũng bắt chước họ kêu Tiêu huynh là Long đầu đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp :

- Không dám ! Không dám !

- Hướng huynh dạy quá lời .

Thương Bát ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Đại ca đừng nghe miệng lão Thâu Nhi , hấn chưa tâm phục đâu. Đại ca hãy đưa ra một vài thủ cước để cho hấn mở rộng tầm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ cười mát chứ không nói gì .

Đỗ cửu lạnh lùng nói :

- Lão Thâu Nhi . Thôi đừng khẩu thị tâm phi nữa. Ngày tháng còn dài, rồi sẽ có bữa lão được nhìn thấy thủ đoạn của Tiêu đại ca.

Hướng Phi cười rộ nói :

- Hay lắm ! Trước nay lão Thâu Nhi hể chưa thấy quan tài là chưa sa lệ . Cái câu Long đầu đại ca để cho Trung Châu Nhị Cổ xưng hô. Còn lão Thâu nhi thì trong lòng chỉ muốn coi bản lãnh của Tiêu lão đệ .

Tiêu Lĩnh Vu biết Hướng Phi là hạng cuồng ngạo trên chốn giang hồ . Nếu chưa làm họ tâm phục khẩu phục thì họ quyết chẳng chịu đầu hàng. Rồi chàng chẳng buồn để tâm nữa.

Thương Bát cười nói :

- Lão Thâu nhi . Đại ca chúng ta khoan hồng đại độ quyết chẳng thềm chấp với cách xưng hô bất luận bất loại của lão .

Rồi y trở Bành Vân giới thiệu :

- Vị này là đích truyền đệ tử của Thân bang chúa Cái Bang tên gọi Nhất trận Phong Bành Vân .

Bành Vân chấp tay nói :

- Tại hạ bất quá là một tên tiểu hóa tử .

Hướng Phi hào khí ngất trời nói :

- Lão Thâu nhi đã có duyên hội diện với Thân bang chúa mấy lần , nhưng đó là việc trước đây hai chục năm .

Bành Vân nói :

- Khi đó tiểu khiêu hóa chưa được ần sư thu nạp vào làm môn hạ.

Hướng Phi cười đáp :

- Nếu ngày ấy ông bạn đã nhập môn Thân bang chúa thì bây giờ chúng ta đã chả cần ai phải giới thiệu .

Bành Vân là con người tinh linh cổ quái . Gã biết Hướng Phi chưa nước trịnh thượng , bèn cười nói :

- Đáng tiếc , thật là đáng tiếc . Ngày đó mà tiểu khiêu hóa đã nhập môn gia sư thì bữa nay không thể kêu các hạ bằng Hướng huynh được.

Thương Bát cười nói :

- Thế mới là kỳ phùng địch thủ . Lão Thâu nhi đã chịu thua chưa ? Tiểu

khieu hóa chơi nước thượng còn hay hơn .

Hướng Phi cười đáp :

- Trước nay ai cũng khó tranh giành với khiêu hóa tử . Trong người y chẳng đem theo vật gì đáng tiền thì lão Thâu nhi muốn ăn cắp để trả miếng cũng không hạ thủ vào đâu được .

Đỗ Cửu ngừng trông chiều trời nói :

- Lão đại . Thì giờ không còn sớm nữa. Muốn nguy tạo ra ngân bài , thì phải làm ngay nếu còn trùng trùng thì không còn kịp đâu .

Thương Bát từ từ móc tấm ngân bài trong bọc ra nói :

- Không hiểu lão Thâu nhi lấy cắp được tấm ngân bài ở đâu ?

Đỗ Cửu đón lấy nhìn kỹ một lúc rồi chau mày .

Nguyên tấm ngân bài đó hoa văn chẳng chịt , tinh xảo khác thường, khó mà nguy tạo được.

Hướng Phi tủm tỉm cười nói :

- Đỗ lão nhị . Lão thâu nhi nghe tiếng lão nhị chế đồ giả khéo lắm. Chẳng hiểu lão cần bao nhiêu thời giờ mới làm xong tấm ngân bài này .

Đỗ Cửu đáp :

- Cách điều khắc trên ngân bài rất tinh vi , thực ra ngoài sự tiên liệu của Đỗ mỗ. Trong vòng một đêm một ngày khó lòng nguy tạo được tinh diệu cho đúng hệt.

Hướng Phi nói :

- Phải mất một ngày một đêm là không có thì giờ nghỉ ngơi nữa . Nếu tính từ lúc này lại còn phải tìm công cụ chuẩn bị hành động thì không chừng mất đến hai ngày.

Đỗ Cửu đáp :

- Đại khái là như vậy .

Hướng Phi nói :

- Thế thì chậm quá . Chúng ta tới nơi cuộc đại hội quần hùng ở Bách Hoa sơn trang dù chưa giải tán cũng vào lúc cuối cùng . Vậy chúng ta không được coi những trò náo nhiệt . Thôi để lão thâu nhi lại ra tay phen nữa.

Thương Bát tính ngầm trong bụng :

- Đại ca , nhị tỳ , lão nhị , tiểu khiêu hóa . Lão thâu nhi và ta nữa là bảy người . Cứ hai người một tấm ngân bài thì phải ba tấm nữa mới đủ .

Y tính vậy liền nói :

- Lão Thâu nhi ? Phải ba tấm nữa đấy nhé .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hai tấm là đủ rồi .

Thương Bát hỏi :

- Đại ca có kế vào trang rồi chẳng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thương huynh đệ đã bảo Mã Văn phi đưa ta vào. Chẳng lẽ lại thất tín với y.

Thương Bát nói :

- Đó là trường hợp bất đắc dĩ mới phải làm như vậy. Bây giờ đã có cách lấy ngân bài , khi nào lại để đại ca phải khuất tất giả làm người tùy tùng của Mã Văn Phi ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Không hề gì . Ta đi với họ còn có nhiều phương tiện khác .

Thương Bát nghĩ thầm :

- Đúng thế thật ? Mình đi chuyến này là cốt ý nhân nước đục mò cá , mượn cơ hội giải cứu hai vị lão nhân gia , vậy cán dùi rất nhiều người . Nếu không được Mã Văn Phi dẫn dắt quần hào viện trợ thì khó lòng thành công được

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 90

Hào kiệt cải trang vào hồ huyết

Thương Bát nghĩ vậy rồi gật đầu mỉm cười nhìn Hường Phi nói :

- Lão Thâu nhi . Lão ăn cắp hai tấm ngân bài nữa là đủ rồi .

Hường Phi mỉm cười đáp :

- Hai tấm hay ba tấm đều không thành vấn đề . Có điều lão phu chỉ muốn dắt một tay trợ thủ cùng đi . Vạn nhất có bị bắt còn có người trở về báo tin .

Thương Bát bụng bảo dạ :

- Thằng cha này tính khí điều ngoa cổ quái . Không hiểu hắn còn muốn giở trò gì ?

Y chau mày hỏi :

- Tiểu đệ xin bồi tiếp được chăng ?

Hường Phi lắc đầu cười đáp :

- Lão bụng to quá . Có tướng mại bần mà đi với lão Thâu nhi thì không hợp , còn khiến cho huynh đệ phải bẽ bàng nữa . Không được ! Không được !

Đỗ Cửu vẫn lo cho Tiêu Lĩnh Vu liền hỏi :

- Tiểu đệ được chăng ?

Lão Hường Phi đáp :

- Không được ! Mặt lão chỉ lạnh như tiền khiến người ngó thấy phải sinh lòng chán ghét .

Thương Bát hỏi :

- Tiểu hóa tử thế nào ?

Hường Phi lắc đầu quây quây đáp :

- Càng không được nữa . Thằng ăn cắp cùng gã ăn mày đi đôi với nhau hễ tới đâu là người ta để ý dữ .

Thương Bát nói :

- Vậy lão đưa ai đi ?

Hường Phi cười khanh khách đáp :

- Nếu lão Thâu đưa ra một cô chiêu thì nhất định người ta ngó chăm chặp vào y , mình mới dễ hạ thủ .

Thương Bát thở dài nói :

- Nếu lão muốn đưa Ngọc Lan thì thương lượng với cô. Người ta là một vị cô nương mười mấy tuổi chưa chắc có chịu đi với lão không ?

Ngọc Lan mỉm cười đáp :

- Tiểu tỷ nguyện ý đi theo . Có điều . . .

Hường Phi hỏi :

- Có điều làm sao ?

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu tỷ xuất thân ở trong Bách Hoa Sơn trang mà các mẩu chốt giao thông trong thành Qui Châu họ đều bố trí tại mắt .

Hướng Phi ngắt lời :

- Cái đó không sao . Lão Thâu nhi có cách hóa trang cho cô. Việc này chúng ta không nên chậm trễ. Chúng ta đi ngay được chăng ?

Ngọc Lan nghiêng mình nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tướng công . Tiểu tỷ đi theo Hướng gia một chuyến , xong việc sẽ trở về ngay .

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Lại làm cho cô một phen tâm khổ .

Hướng Phi ngừng đầu trông chiều trời nói :

- Chúng ta sẽ gặp nhau ở khu vườn hoang trước mặt kia vào lúc trưa mai .

Lão thâu nhi đi đây .

Lão cùng Ngọc Lan vọt mình chạy về phía trước.

Thương Bát khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Nghề ăn trộm của lão Thâu nhi này người giang hồ không ai bì kịp mà y tính tình hào hiệp . Hai mươi năm trước y đã nổi tiếng võ lâm . Bây giờ y dám đại ngôn chắc là nên việc .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái tiếng ăn cắp tuy không thanh nhã , nhưng so với hạng người ngoài mặt lương thiện mà trong lòng gian trá còn hay hơn nhiều .

Chàng nhẹ buông tiếng thở dài hỏi :

- Thương huynh đệ đã ước hẹn với Mã Văn Phi hội diện ở chỗ nào ?

Thương Bát hỏi lại :

- Đại ca nhất định giả làm tùy tùng cho Mã Văn Phi hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Quyết định rồi . Một là chúng ta không nên thất tín với người hai là chuyến đi này quan hệ trọng đại . Nếu không cứu được song thân thì rồi đây Bách Hoa Sơn Trang đề phòng nghiêm mật hơn . Thảm Mộc Phong là con người tàn nhẫn không hiểu hấn sẽ hành hạ hai vị lão gia đến thế nào ?

Chàng dương cặp lông mày thanh kiếm lên , cất giọng kiên quyết nói tiếp :

- Nếu không cứu được song thân thì tiểu huynh quyết liều một trận tử chiến ở Bách Hoa Sơn Trang .

Thương Bát vẻ mặt nghiêm nghị đáp :

- Đại ca hãy yên lòng . Chúng ta đã là anh em thì song thân của đại ca tức là song thân của tiểu đệ . Nếu mà không cứu nổi hai vị lão nhân gia , tiểu đệ cũng không muốn ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên chấp tay thi lễ nói :

- Hai vị huynh đệ đối với tiểu huynh thâm tình như vậy biết lấy chi báo đáp .
Thương Bát nói :

- Đã là chỗ anh em mà đại ca còn khách sáo thì chẳng khác chi người ngoài .
Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mấy bữa nay tiểu huynh vẫn băn khoăn một điều không nói ra thì trong lòng âm ức khó chịu :

Thương Bát đáp :

- Đại ca cứ sai bảo dù lội nước hay nhảy vào lửa bọn tiểu đệ cũng không lùi bước .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thương huynh đệ cùng Đỗ huynh đệ tôn ta làm đại ca nhưng trong lòng ta thật băn khoăn . Sao không theo niên canh mà sắp đặt ? Tiểu đệ xin đứng sau cùng .

Thương Bát xoa tay ngắt lời :

- Không được ! Không được ! Trong võ lâm chẳng ai lớn ai nhỏ người đặt ở trên . Bản lãnh đại ca cao thâm hơn bọn tiểu đệ nhiều lắm , đáng giữ phận làm anh chẳng có chi hổ thẹn . Huống chi tiểu đệ cùng Đỗ lão nhị cảm thấy những hành vi ngày trước của mình vị kỷ nhiều quá . Từ ngày theo đại ca mới làm nên mấy việc oanh liệt, gọi là một chút chuộc lại lỗi xưa .

Thương Bát mặt tròn tai lớn , bụng to, ra vẻ một tay đại lão thân, bao giờ cũng giữ hòa khí tươi cười . Lúc này y lộ vẻ nghiêm trang, ăn nói chính đính ra chiều bỏ nghề thương mại theo đường nghĩa hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu tủm tủm cười nói :

- Thương huynh đệ đã chí thành như vậy nếu ta còn cự tuyệt thì ra người không thực thà . Có điều ngày sau nếu được điều gì thành tựu về võ công lúc đem ra tuyên cáo trước võ lâm nên đổi danh hiệu Trung Châu nhi cổ làm Trung Châu nhị nghĩa.

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Từ nay trở đi bọn tiểu đệ chỉ mong hành động làm sao cho khỏi thẹn với lương tâm , chứ không để ý đến hư danh hư hiệu nữa .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ cùng Mã Văn Phi ước hẹn gặp nhau vào lúc mặt trời lên cao bao ngũ . Đại ca đã không chịu là con người thất ước tiểu đệ cũng không tiện khuyên can .

Tiêu Lĩnh Vu ngừng trông chiều trời nói :

- Vậy chúng ta tương hội cùng Mã Văn Phi trước rồi sẽ đến gặp Thần Thâu Hướng Phi cũng chưa muộn .

Thương Bát nói :

- Mã Văn Phi cùng quần hào ở Trung Nguyên đối đãi với đại ca hãy còn có ý cảnh giới. Tiểu đệ e rằng khi gặp họ khó lòng tránh khỏi những điều trào

phúng mĩa mai .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Cái đó tiểu huynh tự tin có thể nhẫn nại được .

Thương Bát nói :

- Hay lắm ! Nếu vậy chúng ta nên thượng lộ ngay . Tiểu đệ nhận thấy nhiều người bất tiện . Vậy một mình tiểu đệ dẫn đại ca đi là hơn .

Tiêu Lĩnh Vu cũng hiểu bọn Mã Văn Phi và quần hào Trung Nguyên chưa hết nghi ngờ. Đối với hành động của chàng tất họ phòng bị nghiêm mật.

Nhưng chàng lại nghĩ tới nếu không được quần hào tương trợ thì lực lượng ít quá quyết không chống nổi với số đông ở Bách Hoa Sơn Trang .

Chàng liền gật đầu mỉm cười nói :

- Được rồi ! Vậy Thương huynh đệ dẫn ta đi .

Thương Bát lại dặn nhỏ Đỗ Cửu mấy câu rồi dẫn Tiêu Lĩnh Vu lật đật lên đường .

Hai người đi chừng sáu bảy dặm tới bên một khe suối chia dòng thì ngừng bước lại .

Thương Bát trịnh trọng nói :

- Đại ca ! Mã Văn phi tuy rất kính phục võ công của đại ca nhưng y vẫn nghi ngờ trong bụng . Đại ca cần phải gia tâm đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trong công cuộc khó khăn , mình phải nhẫn nhục chịu đựng là lẽ tự nhiên .

Chàng nói rồi nhắm mắt điều dưỡng .

Vùng thái dương xua đuổi bóng đêm . Anh dương quang chiếu xuống mặt nước lặn tẩn sóng rợn. Một con thuyền lu lu từ trong rừng sậy xa xa đang gấp rút chèo tới chỗ hai người dừng bước .

Một người võ phục màu đen nhảy lên bờ. Con thuyền nhỏ lại quay đầu bơi đi.

Thương bát từ từ đứng dậy chấp tay nói :

- Tổng thủ lãnh quả nhiên là người thủ tín .

Mã Văn Phi đáp lễ cười nói :

- Phiền hai vị chờ hơi lâu .

Thương Bát hỏi :

- Cuộc thương nghị hôm nay khiến Mã huynh phải nhọc lòng .

Mã Văn Phi cười đáp :

- Tiểu đệ đã nhận lời với Thương huynh thì bất luận việc khó khăn đến đâu cũng phải làm cho tới nơi .

Hắn chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Có điều khuất tất Tam trang chúa khiến cho tiểu đệ không được yên lòng .

Tiêu Lĩnh Vu nghe cách xưng hô Tam trang chúa rất chói tai nhưng cũng bình tĩnh chấp tay đáp :

- Phiên Mã huynh giúp đỡ , tiểu đệ cảm kích vô cùng !

Thương Bát nói :

- Mã huynh ! Tiểu đệ xin uỷ thác đại ca vào tay Mã huynh , vậy xin cáo biệt

.

Mã Văn Phi đáp :

- Thương huynh thông thả trở lại . Miễn cho tại hạ khỏi đưa chân .

Thương Bát nói :

- Không dám phiền Mã huynh .

Y trở gót băng mình vọt đi mất hút .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo Thương Bát đi xa rồi nghiêng mình nói :

- Tại hạ bao giờ mới cải trang .

Mã Văn Phi từ từ mở gói lấy ra một bọc vải xanh nói :

- Trong này có đủ quần áo và thuốc dị dung . Tiêu huynh hãy thay đổi y phục trước rồi sẽ thay đổi sắc mặt .

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy cái bọc , trong lòng băng khuâng. Chàng chuyển vào trong bụi cỏ thay đổi y phục rồi lấy nước điều hòa thuốc dịch dung bôi lên mặt.

Chàng nam tử dong nhan tuấn tú chỉ trong chớp mắt đã biến thành một thiếu niên ốm o mặt vàng như nghệ.

Mã Văn Phi tủm tỉm cười nói :

- Tiêu huynh ! Trưa mai chúng ta là anh em đến Bách Hoa Sơn trang dự yến , vậy tên họ cũng nên thay đổi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Xin Mã huynh nghĩ cho tiểu đệ một cái tên nào đó .

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Tiểu đệ những mong Tiêu huynh mã đáo thành công , kỳ khai đắc thắng , cứu thoát lệnh tôn và lệnh đường một cách thuận lợi, nên muốn đổi tên là Mã Thành được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được lắm !

Mã Văn Phi ngừng đầu trông chiều trời hỏi lại :

- Chúng ta hãy đến thành Qui Châu ăn một bữa no rồi sẽ tiến vào Bách Hoa Sơn Trang Tiêu huynh nghĩ thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ nhất nghe theo Mã huynh .

Mã Văn Phi nói :

- Đã vậy chúng ta nên đi ngay .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ đã giả làm kẻ tùy tùng của Mã huynh. Vậy Mã huynh có điều gì sai bảo.

Mã Văn Phi cười nói :

- Cái đó xin Tiêu huynh lượng thứ .

Rồi trở gót chạy về phía trước .

Tiêu Lĩnh Vu không hỏi gì nữa lật đật chạy theo Mã Văn Phi .

Hai người vào thành Qui Châu đã thấy nhân vật võ lâm đeo binh khí cười tuấn mã đi rợp đường.

Mã Văn Phi dẫn Tiêu Lĩnh Vu đến một tòa lầu cao lớn ở trước mặt rồi dừng lại . Y đảo mắt nhìn quanh một lượt đoạn từ từ bước lên lầu .

Trên lầu đã đầy nhân vật võ lâm , chỉ còn cái bàn vuông ở mé Đông trông ra đường phố là mới có một đại hán ngồi . Đại hán này mặt áo màu vàng anh . Còn hai chỗ bỏ trống .

Mã Văn Phi từ từ đi tới trước bàn ngồi xuống .

Tiêu Lĩnh Vu rón rén ngồi ở phía sau Mã Văn Phi .

Đại hán mặc áo vàng ngừng đầu ngó Mã Văn Phi một cái muốn nói lại thôi .

Mã Văn Phi coi đại hán rất quen mà trong nhất thời chưa nhớ ra tên họ .

Mã Văn Phi kêu điểm tiểu nhị lấy cơm rượu rồi quay lại bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Người ngồi ngay ngắn lại gần đây ăn chút điểm tâm.

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng kéo ghế ngồi ngay ngắn lại.

Trên lầu tiếng người huyên náo ! Thực khách ra vào không ngớt. Đa số là nhân vật giang hồ .

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Không hiểu Thảm Mộc Phong mời bao nhiêu đồng đạo võ lâm , tại sao trong thành Qui Châu lại xuất hiện nhiều nhân vật thế này ?

Hai người ăn uống ào ào tính tiền trả rồi xuống lầu .

Mã Văn Phi lại cố ý đi hết một vòng trong thành xong mới rẽ về phía Bách Hoa Sơn Trang .

Hai người đi đến chỗ vắng vẻ Mã Văn Phi khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Chúng ta đi giáp một vòng mà chưa thấy nhân vật hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang . Thảm Mộc Phong chưa mời những nhân vật phe Bạch đạo đến tham dự mà sao lại tha thiết mời Mã Văn Phi ? Cổ nhân đã nói : "Yến chẳng có gì ra yến , tiệc chẳng có gì ra tiệc" Xem chừng trong cuộc đại hội này Thảm Mộc Phong đã ngầm ngầm bố trí cho mọi người vào Bách Hoa Sơn Trang rồi chúng ta chẳng có cách nào đi liền với nhau được . Vậy Tiêu huynh phải đề ý đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ Mã huynh có dạ quan hoài . Sau khi vào Bách Hoa Sơn Trang ráng tìm cách được kề cận bên Mã huynh.

Mã Văn Phi hỏi :

- Thương Bát , Đổ Cửu có tham dự hội nghị không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Họ cũng có ngân bài chắc là vào được .

Mã Văn Phi nói :

- Vậy thì hay lắm ! Trung Châu Nhị Cổ võ công cao cường . Họ vào bên trong Bách Hoa Sơn Trang có thể giúp chúng ta một tay.

Tiêu Linh Vu nói :

- Tiểu đệ quyết không tác chủ một cách càn rỡ . Xin Mã huynh cứ yên tâm .

Mã Văn Phi mỉm cười không nói nữa rồi bước tiến về phía trước.

Tiêu Linh Vu đã quen thuộc đường này nhắm mắt cũng đi vào Bách Hoa Sơn trang được , nhưng chàng vẫn giữ qui cũ theo sau Mã Văn Phi.

Chỉ trong khoảng khắc hai người đi tới Bách Hoa Sơn Trang .

Mã Văn Phi tuy được nghe danh Bách Hoa Sơn trang từ lâu, nhưng chưa từng đến đây bao giờ. Y ngừng đầu trông ra thấy hoa cỏ trùng điệp vây bọc một tòa trang viện có lầu cao ngất trời. Y vận hết mục lực mới ngó thấy người trên lầu thấp thoáng chuyển động .

Tiêu Linh Vu khẽ nói :

- Mã huynh ! Bách Hoa sơn trang coi bề ngoài như không có gì mà thật ra cuộc phòng vệ nghiêm mật. Trong những khu rậm rạp , luống hoa kia đã có vô số cao thủ ẩn nấp.

Mã Văn Phi gật đầu đáp :

- Đa tạ Tiêu huynh có lòng chỉ giáo .

Y vừa dứt lời bỗng thấy trong rừng cây hai đại hán áo xanh chuyển ra rào bước lại nghinh tiếp , còn ở đằng xa chúng chấp tay hỏi :

- Phải chăng hai vị được mời đến phó yến .

Mã Văn Phi đáp :

- Đúng thế !

Hai gã đột nhiên lảng sang hai bên nghiêng mình nói :

- Xin mời hai vị.

Mã Văn Phi trước đã định bụng quan sát cẩn thận tình thế Bách Hoa Sơn Trang , nhưng hiện thời y thay đổi ý nghĩ, thung thảng tiến bước.

Đi quanh một bụi trúc xanh, rồi cảnh vật đột nhiên biến đổi . Trước mặt tòa lầu cao lớn cây hoa bao bọc , mé tả có hai tên đồng tử áo lam và mé hữu mười hai ả tỳ nữ áo đỏ châu chực . Máy chiếc bàn gỗ bày hàng trước cửa lớn . ở giữa có một lối đi để khách thông vào . Hai lão già râu chừ bát mặt áo trường bào ngồi phía sau bàn gỗ

Phía sau mỗi lão già lại có hai đại hán võ phục đứng đó .

Mã Văn Phi mục quang sắc bén liếc nhìn đại hán đứng sau lưng lão già hiểu ngay chúng là những tay cao thủ võ lâm kiêm tỳ nội ngoại. Y ngấm ngấm đề tỳ chân khí đề phòng chậm chạp tiến bước về phía trước.

Tiêu Linh Vu theo sau cách không đầy hai thước.

Hiện giờ chàng đã thay đổi sắc mặt thành ra người da vàng ốm nhắt song

trong cặp mắt ẩn dấu nhãn thần rất linh lợi.

Mã Văn Phi đi tới trước bàn , ba lão già đều đứng dậy nghiêng mình nói :

- Xin quý khách lưu danh .

Mã Văn Phi cười mát đáp :

- Tổng thủ lãnh bốn tỉnh Dự , Ngạc , Tương , Cám tên gọi Mã Văn Phi.

Lão già mé tả nghiêng mình nói :

- Té ra đây là Mã đại gia . Đại gia lưu danh lại được chăng ?

Lão hai tay cầm cây bút đưa lên .

Mã Văn Phi đón lấy bút kiêm tên họ như rồng bay phượng múa vào tám đoạn trắng để trên bàn .

Lão già mé hữu tươi cười nói :

- Đại gia nguyên lượng cho coi ngân bài được chăng ?

Mã Văn Phi không chờ đối phương hết lời đã thò tay vào bọc lấy ngân bài đưa cho lão .

Lão già đón lấy ngân bài coi kỹ lại một lượt rồi hai tay đưa trả nói :

- Xin Mã lão gia giữ vật này cho cẩn thận .

Mã Văn Phi chau mày đã toan nổi nóng nhưng lại cố nhịn y lấy ngân bài lại rồi mới thùng thảng hỏi :

Lão già mé tả dương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu , chờ Mã Văn Phi thu ngân bài lại rồi mới hỏi :

- Vị này là người thế nào với Tổng thủ lãnh .

Mã Văn Phi lạnh lùng đáp :

- Y là kẻ tùy tùng , trong phong thư đã chỉ rõ mỗi tám ngân bài có thể cho hai người vào trang. Chẳng lẽ tại hạ coi lầm ư ?

Lão già mé tả nghiêng mình cười nói :

- Xin Tổng thủ lãnh đừng nổi nóng. Bọn tiểu nhân vâng lệnh làm việc bất đắc dĩ phải hỏi rõ thân thế y. Nếu y là một tên tiểu công đi theo Mã gia thì bọn tiểu nhân còn phải chuẩn bị chỗ ăn nằm cho y .

Hắn lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cách xưng hô tiểu ca thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Mã Thành .

Đoạn chàng cất bước tiến về phía trước .

Lại nghe lão già mé hữu lớn tiếng hô :

- Dự , Ngạc , Tương , Cám tổng thủ lãnh Mã Văn Phi cùng tùy tùng là Mã Thành đã tới .

Bỗng thấy một ả nữ tỳ áo hồng và một tên đồng tử áo lam chạy ra nghênh tiếp thi lễ nói :

- Bọn tiểu nhân nghênh tiếp Mã đại gia .

Mã Văn Phi nghĩ thầm :

- Họ có vẻ khoa trương lắm !

Y liền vẫy tay đáp :

- Cô nương bắt tất phải đa lễ !

Mỹ tỷ áo hồng mỉm cười nói :

- Tiểu tỷ xin dẫn đường cho Mã gia .

Rồi thị xoay mình đi trước.

Mã Văn Phi cất bước theo sau . Tiêu Lĩnh Vu đi theo Mã Văn Phi . Tên đồng tử áo lam đi sau cùng .

Mã Văn Phi nghĩ bụng :

- Phía trước có người dẫn đường đằng sau có người đoạn hậu . Cách phòng vệ thật là nghiêm mật.

Mỹ tỷ áo hồng dẫn hai người tiến theo cửa lớn treo đèn kết hoa, hoặc theo con đường rải thảm màu hồng , đến trước cửa sảnh đường thì dừng lại thị lớn tiếng hô :

- Tổng thủ lĩnh bốn tỉnh Dự, Ngạc , Tương , Cám là Mã Văn Phi đại gia đã tới .

Một thiếu niên ăn mặc sa hoa từ trong đại sảnh thủng thình bước ra đón tiếp .

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó thấy người này bất giác giật mình vội cúi đầu xuống , thu mục quang lại .

Thiếu niên ăn mặc xa hoa ra ngoài cửa sảnh đường đứng chấp tay nói :

- Tiểu đệ là Chu Triệu Long được nghe đại danh Mã huynh từ lâu . Mã huynh giá lâm khiến cho Bách Hoa Sơn Trang thêm phần rực rỡ.

Mã Văn Phi đáp lễ nói :

- Tại hạ đâu dám nhận lễ đón tiếp của Chu Nhị Trang chúa . Xin có lời bái tạ.

Chu Triệu Long cười khanh khách nói :

- Mã huynh dạy quá lời .

Đoạn gã dắt Mã Văn Phi sánh vai bước vào sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn nhìn xuống đi theo Mã Văn Phi .

Trong sảnh đường mới có bảy tám người . Chu Triệu Long cũng không giới thiệu đưa Mã Văn Phi qua sảnh đường rồi cười nói :

- Mã huynh ở xa tới đây xin vào Thủy Trúc hiên nghỉ ngơi một chút . Đêm nay tiểu đệ sẽ thết yến tẩy trần .

Thủy Trúc hiên là một trong bốn quán nghinh tân . So với Lan Hoa tinh xá, Mai Hoa Các, Mẫu Đơn đình nó là kém nhất . Tiêu Lĩnh Vu là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang đã khá lâu mà chưa bước chân vào Thủy Trúc Hiên bao giờ.

Hiển nhiên Bách Hoa Sơn Trang coi Tổng thủ lĩnh bốn tỉnh Dự , Ngạc , Tương , Cám không trọng vọng lắm.

Chu Triệu Long dẫn Mã Văn Phi đi qua mấy luống hoa tiến vào trong Thủy

Trúc Lâm. Nơi đây vô số gạch đỏ xếp xếp thành tịch xá tản mát khắp trong rừng trúc.

Chu Triệu Long dẫn Mã Văn Phi đến gần trước một ngôi tịch xá rồi cười nói:

- Nơi đây là chỗ để Mã huynh nghỉ ngơi . Mấy bữa nay trong Bách Hoa Sơn Trang nhiều khách quá không đủ phòng xá ứng dụng . Xin khuất tất Mã huynh trong căn nhà hủ lậu này vài ngày.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 91

Tư Mã Càn coi bói đoán tương lai

Mã Văn Phi cười nói :

- Nhị trang chúa dạy quá lời . Tiểu đệ từng được nghe Bách Hoa Sơn Trang , bữa nay mới được thấy tận mắt , quả nhiên khí tượng hùng vĩ, trăm hoa đua nở , khác nào vào nơi tiên cảnh .

Chu Triệu Long mỉm cười nói :

- Mã huynh quá khen rồi ?

Gã khẽ gõ ba tiếng vào cái vòng cửa.

Hai cánh cửa đỏ mở rộng . Một ả tiểu tỳ mày thanh mắt sáng đứng đó .

Chu Triệu Long chỏ vào Mã Văn Phi bảo thị :

- Mã gia đây là quý khách của Bách Hoa Sơn Trang người phải hầu hạ cho chu đáo .

Ả tiểu tỳ dạ một tiếng rồi nghiêng mình nói :

- Mời Mã gia tiến vào .

Mã Văn Phi bụng dạ :

- Thuý Trúc hiền này rất nhiều tịnh xá, chẳng lẽ mọi nơi đều có nữ tỳ riêng để hầu hạ quý khách .

Chu Triệu Long đứng ngoài cửa tịnh xá chấp tay nói :

- Khi Mã huynh muốn dùng cơm rượu cứ sai thị tỳ này là được. Tiểu đệ phải đi đón khách . Xin miễn thứ cho không thể ngồi đây bồi tiếp được.

Mã Văn Phi đáp :

- Chu huynh cứ tùy tiện .

Chu Triệu Long cười nói :

- Bữa tiệc tối nay tiểu đệ sẽ thân hành trở lại đây mời Mã huynh .

Rồi trở gót đi ngay .

Ả nữ tỳ mặc quần áo xanh viền đoạn trắng .Mặt thoa một làn phấn mỏng đầy vẻ yêu kiều thanh nhã.

Bỗng thấy thị khom lưng cất giọng díu dằng nói :

- Tiểu tỳ là Phụng Trúc. Mã gia có sai biểu điều gì xin cứ kêu tên tiểu tỳ .

Mã Văn Phi mỉm cười hỏi :

- Cô nương ở trong Bách Hoa Sơn Trang này lâu rồi phải không ?

Phụng Trúc cười đáp :

- Tiểu tỳ ở đây từ thừa nhỏ , không hiểu họ tên là gì cùng lai lịch mình thế nào nữa .

Thị ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Xin Mã đại gia coi lại phòng xá nếu thấy chỗ nào chưa được vừa ý cứ truyền cho tiểu tỳ thay đổi .

Đoạn thị trở gót thoăn thoắt bước đi dẫn đường.

Thị đẩy một cánh cửa phòng che màn gấm ra . Phía trong là buồng ngủ rất xinh xắn . Từ tấm màn che vách cho đến chần nệm đều màu hồng. Hai chậu hoa không biết tên gì cũng màu hồng toả mùi hương thoang thoảng.

Phụng Trúc cười nhẹ hỏi :

- Mã đại gia có vừa ý chăng ?

Mã Văn Phi cười mát đáp :

- Hay thì hay lắm rồi ? Có điều cách trần thiết màu sắc rực rỡ quá coi chẳng khác khuê phòng của một vị thiên kim tiểu thư.

Phụng Trúc mỉm cười nói :

- Nếu tiểu tỳ không hầu hạ Mã đại gia thì chẳng làm gì có phúc được vào Thuỷ Trúc hiên này .

Thị nói rồi đưa đẩy cặp mắt rất tình tứ , rất hấp dẫn .

Mã Văn Phi động tâm nghĩ thầm :

- Phải rồi ! Thầm Mộc Phong an bày kiêu này , hiển nhiên dùng nữ sắc để nhử mồi , khiến hào kiệt bất giác hăm mình vào cạm bẫy phân son .

Hỡi ơi ! Quân hào tham dự hội nghị phỏng được mấy người thoát khỏi được cạm bẫy này .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân từ từ cất bước đi ra.

Phụng Trúc theo Mã Văn Phi đảo mắt ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu liền cười hỏi :

- Phải chăng vị này là tuy bộ của Mã gia ?

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp :

- Tiểu nhân là Mã Thành .

Phụng Trúc nói :

- Phía sau có một gian phòng nhỏ để Mã huynh trú ngụ , bây giờ hãy theo tiểu muội.

Thị nói đoạn cất bước đi trước .

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Phụng Trúc đi đến căn phòng ở cuối cùng tịnh xá.

Thị đẩy cánh cửa gỗ mở ra cười nói :

Mã huynh ở đây tự do nghỉ ngơi . Việc hầu hạ Mã đại gia không phiền đến tiểu ca nữa.

Thị khép cửa lại , trở gót bước đi .

Gian nhà nhỏ này hẹp mà hủ lậu . Ngoài cái trường và cái bàn không còn đồ vật nào khác . Tiêu Lĩnh Vu nghĩ lúc làm Tam trang chúa oai phong biết mấy , mà bây giờ chui vào căn nhà hủ lậu này , chàng không khỏi bật cười . Mã Văn Phi ngồi xuống chiếc ghế mây trong tiểu sảnh , hít một hơi chân khí vào huyết đan điền nhắm mắt dưỡng thần .

Y vốn là người tinh tế . Sau khi tiến vào phòng ngủ ngán thấy mùi thanh

hương khác lạ tựa hồ như người say men rượu , trong lòng cảnh giác nghĩ thầm :

- Trong phòng ngủ toàn một màu hồng , cách bố trí chẳng khác tân phòng lại có mùi hương ngây ngất , nữ tỳ yếu điệu. Cách an bài của họ rất có ý tứ . Ta phải coi chừng mới được .

Bỗng nghe có tiếng bước chân vọng lại . Phụng Trúc tươi cười đi tới .

Mã Văn Phi hé mắt nhìn thị nhưng vẫn ngồi yên không nhúc nhích , giả vờ chưa trông thấy .

Phụng Trúc đến trước Mã Văn Phi dừng bước lại dịu dàng nói :

- Mã đại gia . Đại gia từ xa đến đây chắc là nhọc mệt. Tiểu tỳ đã sắp nước nóng để Mã gia tắm gội rồi nằm nghỉ ngơi .

Mã Văn Phi mở mắt ra nhìn Phụng Trúc lạnh lùng đáp :

- Không dám nhọc lòng cô nương nhiều . Để tại hạ một mình làm lấy cũng được Xin cô nương hãy đi nghỉ

Phụng Trúc cười nói :

- Tiểu tỳ vâng lệnh châu chực hầu Mã đại gia thì bất luận Mã đại gia bảo điều gì cũng xin tuân mạng.

Mã Văn Phi mắng thầm :

- Thủ đoạn của Thảm Mộc Phong thật là dê hèn. Hắn dùng cả mỹ nhân kế. Con nha đầu này đã vâng lệnh hắn muốn dụ ta vào bẫy. Coi mặt của thị không đến nỗi là con người dâm đảng mà sao lại cam bẽ hạ tiện ? Ta thử ướm hỏi xem thị phản ứng thế nào ?

Y nghĩ vậy liền mỉm cười nói :

- Cô nương nhan sắc mê người thật coi không giống tỳ nữ chút nào .

Phụng Trúc cười đáp :

- Nếu được Mã gia dắt díu thì tiểu tỳ cảm kích vô cùng .

Mã Văn Phi hỏi :

- Tại hạ biết dắt díu cô nương bằng cách nào ?

Phụng Trúc đáp :

- Chỉ xin Mã gia cất nhắc cho tiểu tỳ một câu trước mặt Đại trang chúa là được .

Mã Văn Phi hỏi :

- Cất nhắc thế nào ?

Phụng Trúc đột nhiên hai má ửng hồng khẽ nói :

- Chỉ cần Mã đại gia nói với Đại trang chúa đã có lòng thương yêu tiểu tỳ là được rồi.

Mã Văn Phi cười nói ;

- Cái đó thì dễ quá , nhưng tại hạ chưa hiểu y sẽ ban thưởng cho cô nương thứ gì ?

Phụng Trúc đáp :

- Đại trang chúa ở đây rộng rãi . Lão gia sẽ đem tiểu tỷ tặng cho Mã đại gia ngay .

Mã Văn Phi cười khanh khách nói :

- Nếu thế thì y đại lượng thiệt , nhưng đáng tiếc ời là đáng tiếc !

Phụng TrúC ngạc nhiên hỏi :

- Điều chi đáng tiếc ?

Mã Văn Phi đáp :

- Đáng tiếc là cô nương mỹ miều như vậy song tại hạ không có điểm phúc hưởng thụ.

Phụng TrúC đỏ mặt lên nói :

- Tỷ thiếp tự biết thân phận hẩm hiu , con người xấu xí không đáng châu hầu Mã gia .

Mã Văn Phi nói :

- Cô nương lầm rồi ! Dung mạo cô nương tươi đẹp như hoa nhưng tại hạ đang luyện đồng tử công , chẳng thể tiếp cận nữ sắc đành phụ nhĩ ý cô nương .

Phụng TrúC cười rất tươi nói :

- Tiểu tỷ chỉ mong hằng ngày được hầu Mã gia là lấy làm mãn nguyện lắm rồi .

Mã Văn Phi nghĩ thầm :

- Xem chừng con nha đầu này có ý hiến thân trong vòng chăn gối . Ta mà không kiên quyết chặt đứt ý niệm của thị thì e rằng thị vẫn còn mơ tưởng .

Y liền cười nói :

- Dung mạo cô nương xinh đẹp khiến người ta khó giữ cho khỏi động tâm . Tại hạ tự biết mình khó mà kiềm hãm được lòng lươn dạ vượn .

Phụng TrúC thở dài nói :

- Mã gia đã nói vậy , tiểu tỷ cam bề thẹn mặt không dám khấn cầu Mã gia đưa tiểu tỷ ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang nữa .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng tiểu tỷ vâng lệnh châu hầu Mã gia thì Mã gia còn lưu lại Bách Hoa Sơn Trang ngày nào tiểu tỷ xin hết lòng thị phụng ngày ấy .

Dứt lời thị vừa cười vừa bỏ đi.

Mã Văn Phi tự nhủ :

- Thằng cha Thẩm Mộc Phong này quả là lợi hại . Nguyên một công trình huấn luyện phụ nữ về ngôn ngữ cũng không phải chuyện dễ dàng . Ta e rằng số người thoát khỏi cạm bẫy này chẳng được là bao.

Ả Phụng TrúC lẳng lơ bỗng biến thành trang trọng , những lúc bưng trà, lấy nước , thị đều cúi đầu . Mã Văn Phi sinh lòng bất nhẫn.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới việc cứu thoát song thân tất xảy ra một trường ác chiến . Chàng ở trong căn nhà hủ lậu ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Phụng Trúc đưa trà thơm cùng đồ điểm tâm vào . Mã Văn Phi không dám ăn uống một cách khinh suất vì y nghĩ đến Thẩm Mộc Phong là con người tàn ác không chừng hẳn đã bỏ thuốc độc vào trà nước cùng đồ điểm tâm . Y chờ cho Phụng Trúc lui ra rồi mới lên lấy lương khô ăn một chút lót dạ .

Phụng Trúc trở lại thấy nước trà cùng đồ điểm tâm hầy còn nguyên cũng không dám hỏi nhiều , chỉ thu dọn cất đi .

Mặt trời vừa lặn . Chu Triệu Long quả nhiên đứng hện trở lại dắt tay Mã Văn Phi nói :

- Tiểu đệ đã sắp tiệc rượu mời Mã huynh tẩy trần .

Mã Văn Phi đáp :

- Tiểu đệ tới đây quấy nhiễu trong lòng rất lấy làm áy náy.

Chu Triệu Long nói :

- Tiểu đệ nghe danh Mã huynh từ lâu , bữa nay thấy mặt thực văn danh không bằng kiến diện .

Tiêu Lĩnh Vu sau một lúc điều dưỡng trong lòng rất tỉnh táo . Chàng hơi cúi đầu đứng đứng nghiêm trang phía sau Mã Văn Phi .

Tuy chàng đã hóa trang mà vẫn không dám nhìn thẳng vào mặt Chu Triệu Long .

Chu Triệu Long là người tinh tế nhưng cũng không ngờ anh chàng cao ngạo như Tiêu Lĩnh Vu lại giả trang làm nô bộc cho kẻ khác . Thủy chung gã vẫn không để ý đến chàng . Gã đưa Mã Văn Phi thẳng tới nhà đại sảnh .

Tiêu Lĩnh Vu theo sau định vào đại sảnh ngó xem bọn Thương Bát đã đến chưa ?

Chu Triệu Long không muốn cho tên đi hầu Mã Văn Phi vào sảnh đường tham dự yến tiệc , nhưng Mã Văn Phi cứ giả vờ không để ý đến chàng, nên gã không tiện đuổi ra.

Trong sảnh đường đèn lửa huy hoàng , hình yến đã bày ra . Quanh bàn bát liên có bốn năm người ngồi .

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy trong sảnh đường rộng rãi , sáng sủa mà chỉ bày có một bàn tiệc thì trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi :

- Bách Hoa Sơn Trang mở cuộc anh hùng đại hội, đưa thiệp mời quần hào khắp thiên hạ mà sao số người lại chỉ có đến bấy nhiêu ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , người chàng lén vào sau sảnh đường mà đứng tựa vách .

Chu Triệu Long trở vào Mã Văn Phi đến bàn bát tiên nói :

- Các vị quý khách . Tiểu đệ xin giới thiệu cùng các vị một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm . Bốn người ngồi đó đều ngừng đầu lên nhìn Mã Văn Phi .

Chu Triệu Long trở vào Mã Văn Phi nói tiếp :

- Vị này là Tổng thủ lĩnh những tỉnh Dự , Ngạc , Tương , Cám , một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm, gọi là Mã Văn Phi đại huynh .

Ba người đứng lên chấp tay nói :

- Bọn tiểu đệ hâm mộ đại danh Mã huynh từ lâu , bữa nay được tương ngộ thật là hân hạnh.

Chỉ có văn sĩ trung nguyên mình mặc áo trắng , sắc mặt lợt lạt ngồi ở mặt Bắc là không đứng dậy tựa hồ chưa nghe lời giới thiệu của Chu Triệu Long . Mã Văn Phi đảo mắt nhìn văn sĩ trung niên rồi cũng lờ đi .

Chu Triệu Long thấy văn sĩ thất lễ , ngồi yên không nhúc nhích cũng thản nhiên như không . Gã trở vào ba người đứng lên giới thiệu :

- Ba vị này là anh em họ Vương , nổi tiếng Thái Sơn Tam Hùng.

Người đứng mé Nam lớn tuổi hơn tự giới thiệu :

- Tiểu đệ là Vương Thông .

Đại hán đứng bên Vương Thông xưng danh tiếp :

- Tiểu đệ là Vương Ký.

Đại hán ngồi mé Tây nói theo :

- Tiểu đệ là Vương Phóng .

Mã Văn Phi cũng đáp lễ bằng một câu khách sáo .

Chu Triệu Long lại nhìn văn sĩ áo trắng cười nói :

- Vị này là Thần Bốc Tư Mã Càn ở Đông Hải :

Mã Văn Phi lẩm bẩm :

- Thằng cha này ra chiều kiêu ngạo ta cũng chẳng nên lịch sự với hắn .

Y từ từ ngồi xuống lạnh lùng nói một câu :

- Té ra là Tư Mã huynh .

Tư Mã Càn cười lạt nói :

- Khí sắc Mã tổng thủ lãnh xấu lắm , chắc gặp nạn đổ máu một ngày gần đây.

Mã Văn Phi cười mát đáp :

- Trước nay tiểu đệ không tin tướng mệnh .

Tư Mã Càn nói :

- Mã huynh không tin thì cứ nghiệm coi sẽ thấy đúng . Tại hạ dám nói quyết trong vòng ba ngày bữa nay là một . Mã tổng thủ lãnh mà không bị nạn đổ máu thì tiểu đệ nhất định bỏ danh hiệu Đông Hải Thần Bốc .

Mã Văn Phi thấy Tư Mã Càn nói quả quyết như vậy thì không khỏi chấn động tâm thần , ngừng đầu lên nhìn hắn thủng thẳng đáp :

- Xin đa tạ Tư Mã huynh có lời chỉ giáo .

Tư Mã Càn ngừng mặt lên trời cười khanh khách rồi bưng chung rượu uống một hơi cạn sạch .

Chu Triệu Long thấy Tư Mã Càn uống rượu rồi vội nâng chung lên nói :

- Xin mời các vị.

Mã Văn Phi vẫn cảnh giác , y vội nâng chung rượu vào miệng nhưng không nuốt xuống , lén nhỏ vào khăn tay .

Lại thấy Tư Mã Càn và Vương Thị Tam hùng cầm đũa gấp ăn rất ngon lành

Họ uống mấy chung rượu nữa . Mã Văn Phi mới hơi yên dạ bắt đầu ăn uống. Mấy vị ngồi tiệc chỉ có Chu Triệu Long ân cần mời mọc, còn cả những người ít nói. Tiệc rượu rất mau kết thúc.

Đông hải thần Bốc lấy ba đồng tiền vàng trong bọc ra bỏ vào hai bàn tay úp lại lắc một hồi đoạn gieo xuống bàn. Hắn coi quẻ rồi tự nói một mình :

- Trong Bách Hoa Sơn Trang rất nhiều gian tế trà trộn vào rồi .

Mã Văn Phi giật mình kinh hải tự hỏi :

- Chẳng lẽ thẳng khùng này lại biết bói toán thật ư ?

Chu Triệu Long mỉm cười hỏi :

- Tư Mã huynh có bói ra được mấy vị không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Theo quẻ mà đoán thì ít ra có đến hơn mười người .

Chu Triệu Long nói :

- Thế thì không nhiều . Theo lời ước lượng của đại trang chúa ít ra là phải trên hai mươi vị.

Tư Mã Càn lạnh lùng :

- Nếu vậy thì Thảm đại trang chúa cũng hiểu thuật bói toán .

Chu Triệu Long cười đáp :

- Tệ đại trang chúa tuy không hiểu thuật bói toán nhưng liệu việc như thần, chẳng bao giờ sai trật.

Tư Mã Càn thu mấy đồng tiền lại miệng nói :

- Tiểu đệ đã phân tích thì vụ này bất lợi cho quý trang.

Chu Triệu Long cười ha hả nói :

- Tư Mã huynh bắt tất phải quan tâm . Những chỗ có thể phát sinh biến loạn , tệ đại trang chúa đều tiên liệu được cả rồi .

Tư Mã Càn ra chiều rất tin tưởng ở toán thuật của mình, hắn hỏi :

- Cũng có nhiều sự biến hóa ra ngoài sự tiên liệu của tệ đại trang chúa thì sao

Chu Triệu Long liếc mắt ngó Mã Văn Phi đáp :

- Dù tình hình biến loạn ra ngoài sự tiên liệu của tệ đại trang chúa , nhưng cũng không làm cho y phải kinh hải bối rồi .

Tư Mã Càn lạnh lùng nói :

- Chu huynh đã không chịu nghe theo lời tiểu đệ cảnh cáo trước thì rồi tiểu đệ phải dương mắt lên mà nhìn xem quý trang đối phó với cuộc hỗn loạn này ra làm sao ?

Thái sơn vương thị Tam hùng nghĩ thầm trong bụng :

- Trên đời lại có kẻ cường bách người ta phải tuân theo toán thuật của mình mới là kỳ ! Anh chàng Tư Mã Càn này thật là con người quái gở.

Mã Văn Phi từ từ đứng lên hỏi :

- Bây giờ cơm rượu no say rồi , Nhị trang chúa còn điều chi chi giáo nữa không ?

Chu Triệu Long đáp :

- Không dám ! Không dám ! Nếu mã huynh có việc thì xin cứ tùy tiện .

Mã Văn Phi chấp tay nói :

- Tiểu đệ xin cáo thoái trước .

Rồi đứng dậy bước đi .

Tiêu Linh Vu mắt nhìn xuống đi theo Mã Văn Phi về phía Thuý Trúc Hiên .

Từ Mã Càn nhìn bóng sau lưng Mã Văn Phi hỏi :

- Nhị trang chúa có biết người đó không ?

Chu Triệu Long đáp :

- Bữa nay tiểu đệ mới gặp y lần đầu , nhưng về thân thế và lai lịch y , tiểu đệ đã thấy rõ như năm đầu ngón tay .

Từ Mã Càn nói :

- Y là một nhân vật nhiều chuyện lắm đấy ! Nhị trang chúa nên lưu tâm .

Hắn nói xong rồi không chờ Chu Triệu Long trả lời đã đứng dậy cất bước .

Mã Văn Phi và Tiêu Linh Vu về tịnh xá ở Thuý Trúc đã thấy Phụng Trúc tươi cười đón tiếp , bưng trà vào hỏi :

- Mã gia . Mã gia đã nghỉ chưa ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tại còn tỉnh toạ một khắc . Cô nương cứ việc đi nghỉ trước .

Phụng Trúc nói :

- Tiểu tỳ ở đây chờ đợi Mã gia .

Mã Văn Phi xua tay gạt đi .

- Cô nương bắt tất phải chờ đợi .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu cô nương có ý muốn dời khỏi Bách Hoa Sơn Trang thì để tại hạ gặp đại trang chúa sẽ nói dùm .

Phụng Trúc vội nói :

- Mã gia đã không ưa tiểu tỳ cho hầu cận bên mình thì chớ nói với Đại trang chúa để xin cho tiểu tỳ .

Mã Văn Phi mỉm cười ngắt lời :

- Tại hạ hiểu rồi . Tại hạ xin Đại trang chúa tặng cô nương cho tại hạ . Sau khi dời khỏi Bách Hoa Sơn trang , cô nương được tự do muốn đi đâu thì đi .

Phụng Trúc buồn rầu đáp :

- Phương trời bát ngát . Tiểu tỳ đã không thân thích lại chẳng ai quen thuộc không biết về đâu ? Không dám phiền đến Mã gia .

Rồi thị trở gót từ từ bước đi .

Mã Văn Phi bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này dường như có ý muốn đòi hỏi Bách Hoa Sơn trang mà mình không hiểu thì thật lòng hay giả dối . Hỡi ơi ! Người trong Bách Hoa Sơn trang dù là một tên tỳ nữ cũng cao thâm khôn lường .

Y còn đang ngẫm nghĩ , bỗng ngó thấy Phụng Trú vừa ra đi lại lật đật trở vào nói :

- Mã gia . Có Tư Mã tiên sinh đến bái phỏng.

Mã Văn Phi lẩm bẩm :

- Tư Mã Càn tìm kiếm mình không hiểu có việc gì ? Thái độ của hắn rất mờ ám mà chỗ dụng tâm lại càng cao thâm khôn lường. Ta phải coi chừng thằng cha này mới được .

Trong bụng nghĩ vậy , ngoài miệng y đáp :

- Mời tiên sinh vào đây .

Y chưa dứt lời Tư Mã Càn đã bước vào nói :

- Tại hạ đến quấy nhiễu Mã huynh .

Giọng nói lạnh lẽo không có vẻ gì lịch sự .

Mã Văn Phi đã toan cùng hắn nói mấy lời hàn huyên , nhưng nghe thanh âm lạnh lẽo bất giác động tâm nghĩ thầm :

- Đối với hạng người cuồng ngạo mình không nên lịch sự .

Y liền lạnh lùng hỏi :

- Tư Mã huynh có điều chi chỉ giáo ?

Tư Mã Càn tự động ngồi xuống ghế đáp :

- Chúng ta là người thành thật thì không cần nói gian trá : Mã huynh đến Bách Hoa Sơn trang là có chuyện mưu đồ . Cái đó Mã huynh bịp Chu Triệu Long thì được nhưng không thể qua mắt tại hạ .

Mã Văn Phi cười lạt hỏi lại :

- Phải chăng Tư Mã huynh đến kiếm tiểu đệ chỉ để nói một câu như vậy ?

Nhưng cái đó tiểu đệ đã biết rồi .

Tư Mã Càn ngắt lời :

- Chu Triệu Long không nghe lời cảnh cáo của tại hạ . Y tự phụ là Bách Hoa Sơn trang phòng vệ chẳng khác gì thành đồng vách sắt làm cho tại hạ tức quá .

Hắn nói câu này khiến cho người nghe phải kinh dị , tưởng chừng hắn có mối hận với kẻ khác đến chết cũng không chịu bỏ qua .

Trong lúc nhất thời Mã Văn Phi không sao hiểu được , chỗ dụng tâm của hắn y chau mày nói :

- Xin Tư Mã huynh miễn thứ cho tiểu đệ ngu muội không hiểu được ý tứ câu nói của Tư Mã huynh.

Tư Mã Càn đáp :

- Ý kiến của tại hạ rất giản dị . Tại hạ đã chứng minh trước mặt Chu Triệu Long là Tư Mã Càn này bói toán rất linh nghiệm , chứ chẳng phải chuyện bạ

đâu nói đấy .

Mã Văn Phi hỏi :

- Không hiểu Tư Mã huynh muốn chứng minh bằng cách nào ?

Tư Mã Càn đáp :

- Chu Triệu Long không chịu nghe lời tại hạ , nên tại hạ muốn cho hắn nếm mùi đau khổ mới biết Tư Mã Càn là tay lợi hại .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 92

Phải chăng Phụng Trúc nhận được Tiêu Lang

Mã Văn Phi chợt nói :

- Xin Tư Mã huynh nói tường tận hơn .

Tư Mã Càn liếc mắt nhìn Phụng Trúc đứng trong góc nhà , muốn nói lại thôi .

Phụng Trúc có vẻ biết điều , đưa mắt ngó tình thế rồi rón rén rút lui.

Mã Văn Phi tủm tủm cười :

- Bây giờ Tư Mã huynh có thể cho nghe được rồi .

Tư Mã Càn đáp :

- Mục đích Mã huynh đến đây làm gì chẳng những tiểu đệ đã hiểu rõ mà e rằng Chu Triệu Long cũng biết tường tận .

Mã Văn Phi cười mát nói :

- Đúng thế ! Giữa tiểu đệ và Bách Hoa Sơn Trang đã chẳng đồng đạo thì khó mà mưu sự với nhau được . Họ chỉ vì nể mặt tại hạ mà đưa ra thiệp mời , nếu tiểu đệ không tới há chẳng để đồng đạo võ lâm cười mình là kẻ nhát gan ?

Tư Mã Càn đáp :

- Theo nhận xét của tại hạ thì Mã huynh tới đây e rằng chẳng phải vì vấn đề thể diện .

Mã Văn Phi động tâm tự nhủ :

- Thằng cha ít qua lại võ lâm trung nguyên , nhưng không hiểu rõ lai lịch hấn , lại không biết mối liên quan giữa hấn và Bách Hoa Sơn Trang thì chẳng thể tiết lộ cơ mật với hấn được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , Mã Văn Phi quyết định chủ ý rồi cười mát nói :

- Bất luận Tư Mã huynh nhận xét thế nào , tiểu đệ cũng không biến đổi chủ ý.

Tư Mã Càn nói :

- Nếu Mã huynh chịu cho tiểu đệ hay về kế hoạch đã định thì tiểu đệ có thể giúp đỡ Mã huynh được chăng ?

Mã Văn Phi cười đáp :

- Tư Mã huynh tự xưng là thần Bốc sao không bói một quẻ xem trong lòng tiểu đệ mưu đồ việc gì ?

Tư Mã Càn lộ vẻ không bằng lòng đứng phắt dậy nói :

- Coi chừng Mã huynh không tín nhiệm tại hạ rồi ?

Mã Văn Phi cũng đứng lên cười hỏi :

- Chúng ta mới gặp nhau một lần mà Mã huynh hỏi nhiều như vậy chẳng là thái quá ư ?

Tư Mã Càn biến sắc lạnh lùng hỏi lại :

- Phải chăng Mã huynh bức bách tại hạ trợ giúp cho Bách Hoa Sơn trang ?

Mã Văn Phi hững hờ đáp :

- Cái đó là ở nơi Mã huynh .

Tư Mã Càn đột nhiên bưng chung trà lên uống rồi lạnh lùng hỏi :

- Nội nhật hôm nay Mã huynh gặp nạn đồ máu có muốn tại hạ trở đường cho không ?

Mã Văn Phi cười đáp :

- Đã là đại trượng phu há còn sợ sống chết ? Tư Mã huynh bắt tất phải nhọc lòng .

Tư Mã Càn lạnh lùng :

- Mã huynh đã không tin toán thuật của tiêu đệ thì chẳng còn gì để nói nữa .
Hắn đặt chung trà xuống rào bước đi ngay .

Đông hải thần bốc Tư Mã Càn từ Đông hải xa thăm tới đây . Hắn tự phụ tinh thông toán thuật muốn dương danh trên đường võ lâm ở trung nguyên . Hắn vừa vào Trung Nguyên đã tiếng đồn Bách Hoa Sơn Trang liền đến bãi trang để tự tiến thân. Hắn cho những điều sở học của mình sẽ được người tôn kính , không ngờ bị coi thường, nên trong lòng tức giận, muốn viện trợ Mã Văn Phi khiến cho Bách Hoa Sơn trang phải một phen trời long đất lở , ngờ đâu lại bị Mã Văn Phi cự tuyệt

Phụng Trúc đứng bên ngoài thấy Tư Mã Càn hậm hực bỏ đi liền lén lút vào phòng thu dọn trà . Ngờ đâu ngón tay thị vừa đụng vào chung trà mà Tư Mã Càn vừa uống , cái chung bằng sứ đã vỡ nát ra như cám rớt xuống đất .

Mã Văn Phi sững sốt không nói lên lời .

Phụng Trúc mỉm cười nói :

- Tư Mã tiên sinh võ công thật là lợi hại . Nếu y trầm tĩnh một chút không ham danh lợi một cách nóng nảy tất sẽ được Bách Hoa Sơn trang trọng dụng .

.

Mã Văn Phi động tâm tự nhủ :

- Con nha đầu này dường như biết nhiều chuyện mà lúc thị bình luận võ công của Tư Mã Càn giọng nói bình tĩnh , không lộ vẻ kinh ngạc , cũng không ra chiều thán phục . Chẳng lẽ thị cũng vào hạng võ công thượng thặng . Chi bằng ta nhân cơ hội này dò hỏi những điều bí mật trong trang .

Y hángặng một tiếng rồi hỏi :

- Tại hạ từng nghe Bách Hoa Sơn trang là một nơi thu nạp hiền tài , nên trong trang chẳng thiếu gì kỳ nhân dị sỹ mà sao lại lãnh đạm với Tư Mã Càn ?

Phụng Trúc cười đáp :

- Đáng lý tiểu tỳ không dám bàn đến chuyện này , nhưng Mã gia là bậc chính nhân quân tử quyết không hãm hại tiểu tỳ dù có nói chuyện một chút cũng không sao .

Thị thò đầu nhìn ra ngoài rồi nói tiếp :

- Đáng buồn Tư Mã Càn đến chẳng hợp thời . Đại trang chúa mãi lo về cuộc anh hùng đại hội không rảnh để tiếp kiến y , thành ra một bậc kỳ tài phải chịu mai một .

Mã Văn Phi hỏi :

- Chẳng lẽ trang chúa không nhìn ra Tư Mã Càn mình mang tuyệt kỹ.

Phụng Trúc cười đáp :

- Một là mục lực của Nhị trang chúa không bằng Đại trang chúa , tuy cũng nhận ra Tư Mã Càn là một nhân vật kỳ tài mà không nhìn thấy bản lãnh cao thâm của tiên sinh . Hai là y không có quyền trọng dụng Tư Mã Càn .

Mã Văn Phi hỏi :

- Sao ? Y là nhị trang chúa ở Bách Hoa Sơn trang chẳng lẽ không quyết định được việc gì ư ?

Phụng Trúc đáp :

- Quyền hành ở Bách Hoa Sơn Trang tập trung cả vào một tay Đại trang chúa , Nhị trang chúa bất quá là người chuyển đạt mệnh lệnh của đại trang chúa mà thôi.

Mã Văn Phi nói :

- Té ra là thế .

Phụng Trúc buồn rầu thở dài nói :

- Mã gia ?

- Câu chuyện này tiểu tỳ chỉ nói một mình Mã gia nghe mà thôi . Nếu tiết lộ ra ngoài lọt vào tai Đại trang chúa hay Nhị trang chúa thì tiểu tỳ phải chịu đựng đau khổ vô cùng . Nhị trang chúa tuy không có quyền quyết định đại sự , nhưng việc trừng trị một tên tiểu tỳ y lại có thừa .

Mã Văn Phi an ủi thị :

- Xin cô nương cứ an tâm . Mã Văn Phi này chẳng phải là kẻ tiểu nhân phản phúc .

Y ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Cô nương có biết Thẩm đại trang chúa mở đại tiệc vào ngày nào không ?

Phụng Trúc đáp :

- Đại tiệc vào trưa mai nhưng tối hôm nay cũng có một dạ yến . Tiệc bày trong vườn hoa trước Vọng Hoa Lâu và do Đại trang chúa thân hành chủ tọa .

.

Mã Văn Phi nói :

- Được cô nương chỉ điểm tại hạ rất lấy làm cảm kích .

Phụng Trúc mỉm cười đáp :

- Lời Mã đại gia đã hứa xin đại gia đừng quên .

Mã Văn Phi đáp :

- Cô nương bắt tất phải quan tâm .

Trong lòng rất lấy làm kỳ, Mã Văn Phi tự hỏi :

- Ta hứa với thị điều chi . Hứa vào lúc nào ?

Phụng Trúc lại mỉm cười , nét mặt vui tươi thu dọn đồ trà mang ra.

Bồng thấy Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước vào sảnh đường nói :

- Xin Tổng thủ lãnh mượn cơ hội này nghỉ ngơi một lúc . Đêm nay chắc còn phải thù tiếp nhiều .

Mã Văn Phi đáp :

- Phải rồi ! Ta toạ tức ngay trong sảnh đường này cũng được .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm lấy làm kỳ tự hỏi :

- Tại sao y không vào phòng ngủ đã có ta ở ngoài hộ vệ sao y lại không y tâm .

Chàng còn đang kinh nghi thì Phụng Trúc lại vào sảnh đường nói :

- Mã gia yên tâm vào phòng nghỉ ngơi . Tiểu ty đã dời hai chậu hoa đi chỗ khác rồi .

Mã Văn Phi bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này quả nhiên rất thông minh . Y vào phòng ngủ quả không nghĩ thấy mùi hương nữa. Y ngồi xếp bằng trên trường vận khí điều hòa hơi thở.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Phụng Trúc hỏi :

- Khi Tổng thủ lãnh của bọn tại hạ ngồi điều tức không ai được làm kinh động . Nơi đây tạm để cho tại hạ trong coi , không dám làm phiền cô nương . Tuy da mặt chàng vàng ửng, nhưng thuốc dị dung cũng không thể biến đổi được khuôn mặt đoan chính cùng cặp mắt trong sáng .

Mục quang của Phụng Trúc lúc vừa chạm vào nhãn thần của Tiêu Lĩnh Vu .

Thị chợt chấn động tâm thần , không nhìn được nhìn chàng một hồi rồi cất giọng mơ màng hỏi :

- Khuôn mặt và nhãn thần của Mã huynh rất giống một người .

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Tại hạ giống ai ?

Phụng Trúc đưa bàn tay nắm lấy cửa ngấm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Trong lúc nhất thời, tiểu muội không nghĩ ra được nhưng cặp nhãn thần này nhất định tiểu muội đã trông thấy rồi .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Nhãn quang cùng ký ức con nha đầu này thật là lợi hại ? Mình đã thay đổi sắc mặt mà thị vẫn nhận ra . Mình không nhớ được thị chút nào, chắc là trước kia ít gặp mặt .

Phụng Trúc dịu dàng hỏi :

- Mã huynh theo hầu Mã gia đã lâu chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

Phụng Trúc chậm chạp bước ra cửa phòng . Chân trái thì đột nhiên thu lại .

Thị quay lại giơ tay lên đầu miệng nói :

- Tiểu muội nghĩ ra rồi . Mã huynh lại đây tiểu muội nói cho nghe.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng không muốn nhưng biết bọn tỷ nữ ở đây bề ngoài là hầu hạ tân khách, nhưng bên trong ngấm ngấm giám thị tân khách . Nếu chàng lãnh đạm với chúng tất chúng sẽ đưa hơi với Chu Triệu Long , có khi còn khiến Thẩm Mộc Phong đề phòng cẩn thận hơn thì việc cứu song thân của chàng càng thêm trở ngại.

Chàng từ từ tiến ra hỏi :

- Phụng Trúc cô nương muốn nói gì ?

Phụng Trúc đáp :

- Mã huynh giống Tam trang chúa của bọn tiểu muội quá.

Tiêu Lĩnh Vu giật nảy mình lên nói :

- Tại hạ giống Tam trang chúa ở quý trang ư ? Chắc cô nương nói giỡn rồi .

Phụng Trúc cười đáp :

- Đó là sự thực hoàn toàn . Cặp mắt của Mã huynh ướt rượt như hoa đào rất giống Tam trang chúa chỉ có nước da vàng ửng mà thôi . Tam trang chúa lại hình dong tuấn tú hơn Mã huynh nhiều .

Thị nói rồi không chờ Tiêu Lĩnh Vu đáp lại đã trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này đã phát giác ra ta giống hệt Tam trang chúa của chúng . Thị nhận ra được chỉ vị cặp mắt, ta phải thật lưu tâm đến nhân thân của mình mới được

Vùng thái dương đã lặn non đoài . Bức màn đêm buông xuống . Chân trời Đông vàng trắng đã xuất hiện .

Phụng Trúc tay cầm đèn lồng chụp bằng se mỏng từ từ đi tới khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Mã gia đã tỉnh chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chưa . Cô nương có điều chi dạy bảo ?

Phụng Trúc nói :

- Bữa tiệc tẩy trần của Đại trang chúa đã được bày ra rồi . Xin kêu Mã đại gia dậy đi để y còn rửa mặt thay quần áo chuẩn bị phó yến .

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Chuyện này dễ lắm . Cô nương bắt tất phải bắn khoăn tại hạ quyết không lờ việc đâu

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ có một điều muốn thỉnh giáo cô nương mà chưa hiểu cô có chịu cho biết chăng ?

Phụng Trúc hỏi :

- Điều chi vậy ?

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Đêm nay không hiểu bọn tại hạ có gặp quý Tam trang chúa chăng ?

Phụng Trúc đáp :

- Dĩ nhiên là được , vì tể đại trang chúa mở cuộc quần hùng đại hội này để giới thiệu tể Tam trang chúa với quần hùng trên chốn giang hồ.

Tiêu Linh Vu tự hỏi :

- Không biết tên nào sẽ mạo xưng ta ? Chẳng lẽ Lam Ngọc Đường đã bị Thảm Mộc Phong thu nạp vào Bách Hoa Sơn trang rồi ?

Lại nghe Phụng Trúc hỏi :

- Phải chăng vì tiểu muội bảo Mã huynh giống Tam trang chúa mà Mã huynh hỏi câu này ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Dĩ nhiên đó là một nguyên nhân trọng yếu , tại hạ muốn được coi Tam trang chúa xem tại sao tướng mạo giống nhau mà lại có kẻ giàu sang , người bần tiện ?

Phụng Trúc cười nói :

- Tiểu muội bảo Mã huynh chỉ giống y cặp mắt , còn những chỗ khác thì thật nhiều quá .

Tiêu Linh Vu tự hỏi :

- Không hiểu Trung Châu Nhị Cổ và Thần Thâu Hướng Phi đã trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang này được chưa ?

Tiêu Linh Vu còn đang ngẫm nghĩ thì Mã Văn Phi đã đứng đỉnh bước ra .

Phụng Trúc nghiêng mình thi lễ hỏi :

- Mã gia có muốn thay áo không ?

Mã Văn Phi đáp :

- Không cần . Tiệc tẩy trần của quý đại trang chúa bao giờ mới bắt đầu ?

Phụng Trúc ngừng đầu trông lên trời cười đáp :

- Trăng đã lên trên đầu ngọn cây vậy đã tới giờ rồi đó .

Mã Văn Phi hỏi :

- Những người tham dự tiệc này là những nhân vật thế nào ?

Phụng Trúc đáp :

- Những nhân vật được mời đến Bách Hoa Sơn trang tối nay sẽ đến hết.

Mã Văn Phi gật đầu nói :

- Bọn tại hạ đi ngay .

Phụng Trúc cầm ngọn đèn chụp bằng sa để lên bàn rồi nói :

- Tiểu tỳ xin dẫn đường cho Mã gia .

Đoạn thị cất bước đi ngay .

Mã Văn Phi quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu , dùng phép truyền âm nói :

- Tiêu huynh . Lúc phó yến Tiêu huynh đừng quên thương nghị với bọn Trung Châu nhị cô để thương nghị kế hoạch động thủ .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu . Chàng tiến nhanh hai bước đến sát sau lưng Phụng Trú làm bộ rụt rè hỏi :

- Trước nay cô nương vẫn ở trong Thuý Trú hiên này ư ?

Phụng Trú đáp :

- Phải rồi ! Bọn tiểu muội ở đây đề dùng chữ Trú để đặt tên và châu hầu tân khách ở Thuý trúc Hiên .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế . Nếu vậy những vị ở Lan Hoa tịnh xá cũng dùng chữ Lan để đặt tên ư ?

Phụng Trú cười đáp :

- Mã huynh thông minh thật suy một việc ra cả mấy việc.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cô nương dạy quá lời .

Chàng tự nhủ :

- Trước mình làm Tam trang chúa ở đây thì bọn nha đầu này muốn nói với mình một câu cũng không phải chuyện dễ . Khi nào chúng dám giở giọng trào phúng với mình .

Lúc đi qua mấy luống hoa rồi , chàng ngừng đầu trông lên thấy toà lầu cao ngất . Rất nhiều tỳ nữ vây bọc xung quanh .

Quanh lầu là khu đất trống cỏ . Mười mấy bàn tiệc đã bày ra . Coi tình hình này thì số thực khách được mời dự cũng không đông lắm .

Mã Văn Phi chau mày nói :

- Đây cô nương . Chúng ta đến sớm quá chăng ?

Phụng Trú đáp :

- Không sớm đâu . Mã gia hãy coi bên kia thì biết mọi người đến cả rồi .

Mã Văn Phi ngảnh đầu trông ra quả thấy một ả nữ tỳ áo lam tay cầm đèn lồng giơ cao lên từ trong rừng hoa phía bắc từ từ đi tới .

Phía sau tỳ nữ áo lam là một văn sĩ tay xách cái rương giát vàng mình mặc áo trường bào , chùm râu đen chùm xuống trước ngực . Văn sĩ này lồi bốn chục tuổi .

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó thấy đã nhận ra là Vũ Văn Hàn Đào chủ chân Toàn cơ Thư Lâu ở Hướng Dương Bình miền Triết Bắc .

Theo sau là Bạch niên thư sinh Thành Anh.

Vũ Văn Hàn Đào được ả nữ tỳ áo lam cầm đèn lồng dẫn tới ngồi ở chỗ sát cạnh Vọng Hoa Lâu .

Kế đó , mấy chục ngọn đèn lồng đều do mỹ tỳ cầm đi trước hướng dẫn tân

khách từ trong các luống hoa lục tục xuất hiện.

Tiệc bày xong rồi . Mấy chục ả nữ tỳ đi đi lại lại đưa khách vào chỗ ngồi .

Phụng Trúc cười nói :

- Mời Mã gia nhập tiệc .

Thị cất bước đi trước đưa Mã Văn Phi vào chỗ ngồi .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi Phụng Trúc :

- Cô nương . Tại hạ có chỗ ngồi ở đây không ?

Phụng Trúc nhíu cặp lông mày đáp :

- Mã huynh muốn ngồi thì cứ ngồi xuống một bên .Kể ra mỗi chỗi năm người nhưng sự thực nhân số đều khiến đủ .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ cô nương .

Phụng Trúc trở gót rút lui.

Bồng nghe thanh âm lạnh lẽo vọng lại .

- Oan gia chạm trán . Không ngờ tiểu đệ được ngồi cùng bàn với Mã huynh.

Mã Văn Phi đảo mắt nhìn Tư Mã Càn thủng thẳng đáp :

- Tiểu đệ thực là có duyên với Tư Mã huynh .

Tư Mã Càn từ từ tiến vào ngồi đối diện với Mã Văn Phi.

Mã Văn Phi đảo mắt nhìn mấy chục ngọn đèn lồng từ từ đi tới rồi bọn mỹ tửu rút lui rất có thứ tự. Y không khỏi khen thầm :

- Bách Hoa Sơn Trang quả nhiên không phải tầm thường . Nguyên việc huấn luyện tiến thoái cho bọn tử nữ cũng chưa thấy môn hộ nào bì kịp .

Bồng nghe Tư Mã Càn nói :

- Những tử nữ ở Bách Hoa Sơn trang đều nguyệt thẹn hoa nhường . Không hiểu đã bao nhiêu người sa chân vào cạm bẫy phấn son ?

Hắn nói mấy câu này thanh âm khá cao chủ ý để mọi người trong trường đều nghe rõ .

Quả nhiên mấy chục con mắt đều chăm chú nhìn hắn .

Tư Mã Càn vẻ mặt thản nhiên bưng chén trà lên uống rồi tự nói một mình .

- Dù nọc rắn Thanh Trúc , hay mũi chim oan vàng , hai thứ đó chưa độc , độc nhất phụ nhân tâm. Hoa hồng đẹp mà nhiều gai, tửu sắc khiến người mê hoặc nhưng họ lại tự phụ anh hùng luyến ái mỹ nhân . Tự trói mình vào bóng quân hồng mà có ai biết ? ôi ! Thật đáng than và đáng tiếc.

Hắn đề khí vào vào đàn diên nói câu này , thanh âm không lớn nhưng vọng đi rất xa . Bao nhiêu người trong tiệc đều nghe rất rõ .

Mã Văn Phi chau mày khẽ nói :

- Tư Mã huynh . Thế là đủ lắm rồi , quân hùng đều nghe rõ , họ đều chú ý nhìn

Tư Mã Càn lạnh lùng :

- Tiểu đệ nhận thấy bao nhiêu người ngồi đây phần lớn đều chui vào cạm

bảy phần son . Há chẳng một việc đáng thương và đáng tiếc ?

Mã Văn Phi bụng bảo dạ :

- Thăng cha này thấy lời nói của hần chưa làm kinh động mọi người , hần chưa chịu can tâm . Ta không nên nói chuyện với hần nữa .

Rồi y quay đầu nhìn ra phía khác lơ đi như không nghe tiếng .

Tư Mã Càn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói :

- Thiên hạ liệu thật ! Chết đến gáy rồi lại còn ham rượu thịt .

Mấy câu này làm chấn động toàn trường . Lập tức mọi chỗ nổi lên những tiếng thì thầm .

Tư Mã Càn thấy vẫn chưa một ai hỏi gì đến mình liền vỗ bàn đánh "bình" một cái cho bát đĩa tung bay tứ phía rồi cúi mặt xuống bàn mà khóc oà lên .

Từ trong những bụi hoa , bốn tên đồng tử áo xanh chạy ra thay đĩa chén .

Mã Văn Phi thấy Tư Mã Càn cử động điên cuồng , muốn khuyên nhủ mấy câu, nhưng lại e hần khả khía với mình nên không nói nữa .

Tiếng khóc của Tư Mã Càn mỗi lúc một lớn . Toàn trường đều nghe rõ .

Mã Văn Phi nghe tiếng khóc cực kỳ thâm thì trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi :

- Người này võ công không phải tầm thường mà dường như cũng là con người tài hoa xuất chúng . Sao hần lại cười khóc thất thường ? Chẳng lẽ hần quả mắc bệnh điên cuồng ?

Y nín nhịn cho đến lúc không nín nhịn được nữa, phải lên tiếng :

- Tư Mã huynh . Quân hào đến đủ rồi , Thịnh yến sắp khai diễn . Vậy mà Tư Mã huynh kêu gào khóc lóc như vậy thì còn ra thể thống gì nữa ?

Tư Mã Càn ngừng đầu lên lau nước mắt thở dài hỏi :

- Tiểu đệ nhìn thấy những người đến đây số đông đều hiện tử khí thì nhịn khóc thế nào được ?

Mã Văn Phi thở dài nghĩ thầm :

- Khó lòng làm cho thăng cha này biết phục thiện .

Lại nghe Tư Mã Càn nói tiếp :

- Đáng than cho người đời không biết gì lật đật kéo đến đây để nộp mạng !

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 93

Tư Mã Càn khai diễn cuộc đấu

Tư Mã Càn tự nói bâng quơ như vậy tự hồ chẳng liên quan gì đến ai , những cũng có mấy người nói tính nghe không nhẫn nại được cười lạt bảo :

- Người điên ! Người khùng ! Thật là điên khùng !

Tư Mã Càn toan lên tiếng phản ứng thì đột nhiên ba tiếng chuông vọng lại . Một luồng ánh hồng từ trên nóc toà Vọng Hoa Lâu cao ngất bay xuống một bụi hoa cách xa ngoài mấy trượng .

Mã Văn Phi vận mục lực nhìn ra thì là một tấm lụa sắc sỡ từ trên nóc lầu buông xuống . Y rất lấy làm lạ tự hỏi :

- Thảm Mộc Phong thả dây lụa màu sắc sỡ xuống là có dụng ý gì ?

Bỗng nghe mấy tiếng tình tang rồi tiếp đến tiếng âm nhạc du dương từ những luống hoa bốn mặt nổi lên .

Mã Văn Phi nghĩ thầm :

- Đây chắc là Thảm Mộc Phong cố ý bày trò và cũng là một trong những phương pháp để hăm dọa người .

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn trường chẳng thấy Trung Châu Nhị Cổ và Hường Phi đâu thì trong lòng nóng nảy nghĩ thầm :

- Nếu chỉ có Mã Văn Phi và ta là hai người thì bữa nay dù gặp cơ hội cũng chẳng có cách nào hạ thủ được . Không hiểu vì họ bị khám phá hay vì Hường Phi huênh hoang khoác lác không lấy nổi ngân bài nên không thể vào trang .

Lại nghe giữa tiếng nhạc du dương có thanh âm hô lớn :

- Đại giá Đường gia chương môn Đường lão thái thái đã tới .

Nguyên Đường gia ở Tứ Xuyên tự dựng ra một gia phái trong võ lâm. Gia phái này nổi tiếng giang hồ về độc khí và ám khí .

Đường gia lại có lệ luật rất kỳ dị là những môn tuyệt kỹ của hần gia chỉ truyền cho con dâu chứ không truyền cho con trai. Tuy những trẻ nít nhà này đều biết sử dụng mấy môn ám khí tối độc , nhưng xét thủ pháp kỳ tuyệt chân chính thì lại không truyền thụ một cách khinh xuất .

Ngoài mỗi truyền thống kỳ quái này , Chương môn Đường gia lại lựa người ngoài làm hai thị tỳ hầu hạ bên mình . Có điều hai tên thị tỳ này thiên tư thông tuệ khác thường mà cũng là những thiếu nữ xinh đẹp tuyệt luân .

Mỗi chương môn nhân đều có quyền chọn lựa nhị tỳ tùy thân bất luận thuộc họ nào và ở đâu , nhưng nhất định phải là người được chỉ định làm chương môn kế tiếp đời sau mới có quyền chọn lựa.

Nàng dâu nào đã được chỉ định làm chương môn đời sau thì việc đầu tiên là lựa chọn tùy thân nhị tỳ , kể đến việc đóng kín cửa phòng sinh hoạt riêng biệt năm năm .

Trong thời gian năm năm này người đó ở một nơi tĩnh mịch và cô độc , do tùy thân nhị tỳ hầu hạ . Vì vậy mà tùy thân nhị tỳ cũng được địa vị tôn sùng và quyền uy rất lớn .

Nhị tỳ không được chương môn ưng thuận thì chẳng thể tùy ý kết hôn .Nhị tỳ hầu hạ chương môn cho đến khi về qui ẩn trong vườn Vạn thọ cũng vẫn theo hầu . Truyền thống kỳ quái này thường tạo ra một hiện tượng đặc biệt là giữa chương môn cùng nhị tỳ và cả những tên nha đầu cũng có mối cảm tình tha thiết.

Chương môn thường coi chúng thân cận hơn cả con cái trong nhà .

Phần lớn bọn nhị tỳ hy sinh quá nửa thời xuân sắc rất quý báu hiến cho chủ nhân . Vì thế những nữ tỳ theo hầu bao nhiêu đời chương môn đều được người Đường gia tôn kính .

Cũng có một số tùy thân nhị tỳ được chương môn nhân ưng thuận cho lấy chồng, nhưng trước khi xuất giá phải trả lại võ công của Đường môn đã . Cách trao trả thế nào do chương môn quyết định . Có khi thu hồi toàn bộ , có khi đặt biệt gia ân cho một vài môn . Do đó một số thủ pháp sử ám khí của Đường gia ở Tứ Xuyên được lưu truyền ra ngoài võ lâm .

Bạn hữu giang hồ đối với Đường gia chẳng nhiều thì ít đều có quan cảm về chuyện thần bí , vì chương môn Đường gia trải một thời kỳ bế quan năm năm . Sau đó lại ít xuất hiện trên chốn giang hồ , nên người võ lâm ít kẻ được thấy mặt Đường gia chương môn.

Mã Văn Phi ngoảnh đầu trông ra thấy một mục giả tóc bạc như tơ vận quần áo xanh , tay chống phụng đầu trượng từ trong bụi hoa ở phía chính Bắc chậm chạp tiến lại .

Hai thiếu nữ diễm lệ mình mặc võ phục áo lam , lưng đeo trường kiếm , trạc tuổi hai mươi theo sau mục.

A nữ tỳ dẫn đường đưa mục giả vào chỗ ngồi . Còn hai tên nhị tỳ áo lam đeo kiếm không chịu ngồi cứ đứng hai bên tả hữu về phía sau mục.

Lại nghe tiếng hô :

- Hắc , Bạch nhị lão ở núi Trường Bạch ngoài quan ải đã tới .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày lắm bầm :

- Hắc, Bạch nhị lão là nhân vật thế nào ? Ta phải coi xem mới được .

Chàng ngược mắt nhìn ra , chợt phát giác ra Mã Văn Phi lộ vẻ kinh dị thì không khỏi động tâm nghĩ thầm :

- Xem chừng Hắc , Bạch nhị lão là những nhân vật có danh vọng lớn trong võ lâm .

Bỗng thấy một ả nữ tỳ dẫn hai người y phục khác nhau từ từ tiến lại . Người

mé tả là một lão già toàn thân vận quần áo trắng , đội mũ trắng , thân hình cao mà nhỏ , chòm râu chùng xuống trước ngực .

Người mé hữu toàn thân vận màu đen đầu đội mũ đen che gần hết mặt chỉ để hở cặp mắt và cái mũi.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Chắc đây là Hắc , Bạch nhị lão .

Hắc , Bạch nhị lão cũng được mỹ từ dẫn đường vào chỗ ngồi .

Tiếng âm nhạc từ trong bụi hoa đột nhiên biến thành cấp bách .

Một bóng người đột nhiên xuất hiện từ trên nóc Vọng Hoa Lâu trên đặt vào giả lụa trượt xuống . Nguyên một khinh công và đờm khí của người này đã khiến cho quần hào toàn trường phải ngấm ngấm kinh hãi .

Bóng người lướt xuống rất nhanh mọi người đều nhìn rõ y là một đại hán cao lớn lưng gù vào hạng trung niên mặt đỏ trán dô , mày rậm miệng rộng đầu đội nho cân mình mặc trường bào . Chòm râu đen chùng xuống trước bụng . Hắn chính là Huyết ảnh tử Thảm Mộc Phong đại trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang .

Lúc Thảm Mộc Phong còn cách mặt đất chừng ba trượng thì đột nhiên rời khỏi dây lụa cho tấm thân cao lớn từ từ hạ xuống.

Tiêu Lĩnh Vu biết Thảm Mộc Phong mục lực ghê người nhìn rõ cả những điều nhỏ bé nên không dám nhìn hắn vội quay đầu ra chỗ khác.

Thảm Mộc Phong chấp tay thi lễ nói :

- Các vị chẳng quản đường xa vì nể Thảm mỗ mà tới đây tham dự đại hội khiến Thảm mỗ vô cùng cảm động .

Quần hào trong trường đứng cả dậy chấp tay đáp lễ.

Thảm Mộc Phong khoan thai vào ngồi chủ vị ở chính giữa quay mặt về phía Tây .

Hắn đảo mắt ngó quanh một lượt rồi nói :

- Còn mấy vị ở xa chưa tới kịp . Chắc các vị đây đói bụng cả rồi , vậy chúng ta cứ nhập tiệc , bất tất phải chờ họ nữa .

Hắn nói rồi giơ tay phải cao lên vẫy một cái .

Bao nhiêu mỹ từ ở trong các bụi hoa. Ở bốn mặt lập tức xuất hiện bưng rượu thịt vào .

Bọn tỳ nữ này đều được huấn luyện rất nghiêm minh động tác cực kỳ mau lẹ mà không rối loạn . Chỉ trong khoảng khắc rượu nhắm đã bày la liệt trên bàn .

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt thoáng qua thấy mười mấy bàn tiệc mà đa số chỉ có hai ba người ngồi một bàn . Toàn trường không tới ba chục người chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Chẳng lẽ Thảm Mộc Phong chỉ mời có bấy nhiêu tân khách ? Kỳ hơn nữa là cả bọn Chu Triệu Long và Kim Hoa phu nhân cũng không xuất tịch dự

yến. Phải chăng bọn họ đều bị phái đi việc khác ?

Bồng thấy Thảm Mộc Phong nâng chung rượu lên lớn tiếng mời :

- Bữa nay tiểu đệ mời các vị đến tham dự hội nghị , có hai việc nhỏ xin trình bày . Một là bắt đầu từ bữa nay Thảm Mộc Phong tái xuất giang hồ. Hai là giới thiệu cùng các vị một nhân vật hậu tiến .

Thanh âm lão tuy âm ớ một chút nhưng nhưng tiếng nào cũng rõ tựa hồ từ trong miệng bắn ra khiến người nghe chấn động tâm thần .

Mã Văn Phi ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm :

- Lão này nội công tinh thâm ít người bì kịp .

Lại thấy Đường lão thái thái đầu tóc bạc phơ đột nhiên đưng đầu gậy xuống đất rồi nói :

- Lão thân gần đến ngày về hưu, không ngờ trước khi qui ẩn lại được dòi Tứ Xuyên vượt đường ngàn dặm đến phó hội cùng Thảm đại trang chúa .

Thảm Mộc Phong tùm tùm cười đáp :

- Như vậy đủ tỏ phu nhân có lòng quá yêu Thảm Mộc Phong . Thảm mỡ cảm kích vô cùng :

Đường lão thái thái cười lạt nói :

- Lão thân tuổi đã ngoại bảy mươi nhưng không thích dài dòng . Lão thân tới đêm nay rồi sáng mai phải về Tứ Xuyên , e rằng không rảnh để tham dự đại hội quần hùng của Thảm đại trang chúa vào lúc trưa mai.

Thảm Mộc Phong cười hỏi :

- Phu nhân đến đã lật đặt ra đi cũng lật đặt , như vậy há chẳng mỗi mệc quá ư .

Đường lão thái thái đáp :

- Đại trang chúa bắt tất phải nhọc lòng. Chuyến đi này của lão thân đã ấn định thời giờ từ trước không muốn tranh cãi nữa.

Thảm Mộc Phong nói :

- Đã vậy tại hạ không dám miễn cưỡng . Lão phu nhân trong lúc mang bệnh mà còn giá lâm làm vẻ vang cho Bách Hoa Sơn trang vô cùng .

Hai mái tóc của Đường lão thái thái tung bay , cặp mày bạc của mục dương lên, mục lạnh lùng ngắt lời :

- Lão thân cảm quyền Đường gia ba chục năm , chưa bị ai uy hiếp . Lần này Thảm đại trang chúa bức bách lão thân phải dòi Tứ Xuyên thân hành tới đây thì thật là cao minh vô cùng !

Thảm Mộc Phong cười khanh khách nói :

- Đường phu nhân dạy quá lời .

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy bữa tiệc đêm nay sơ d có ít người tham dự chắc là đã có an bài . Không chừng đây chỉ là những nhân vật mà Thảm Mộc Phong đem lòng ngờ vực . Chàng mong vụ này chóng kết liễu để khỏi có chuyện rắc rối vào cuộc đại hội trưa mai .

Bồng nghe Đường lão thái thái lớn tiếng :

- Mục đích lão thân đến đây chắc Thẩm đại trang chúa đã hiểu rồi ?

Thẩm Mộc Phong từ từ nâng ly rượu lên uống một hớp lớn cười đáp :

- Lão phu nhân tuổi tác như vậy mà nóng tính quá . Phu nhân không sợ tức hơi làm tổn hại đến thân thể sao ?

Đường lão thái thái tức giận nói :

- Lão thân không muốn tranh hơi với đại trang chúa . Câu chuyện của chúng ta giải quyết ngay bây giờ hay còn đợi lúc nữa.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bây giờ chưa hết canh một, còn lâu mới sáng. Hay hơn hết là lão phu nhân hãy dùng cơm rượu . Thẩm mỗ đã quyết định tái xuất giang hồ , chẳng lẽ còn chạy đi đâu ?

Đường lão thái thái tuy trong lòng phản kích khó bề nhẫn nại , nhưng bị Thẩm Mộc Phong nắm đằng chuôi chẳng thể phát tác. Mụ chống trượng hằn học nói :

- Lão thân không thể để chậm quá canh ba.

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Hay lắm ! Tại hạ nhất định phúc đáp Đường phu nhân trước canh ba.

Đường lão thái thái không nói gì nữa nhắm mắt tĩnh tọa . Bồng thấy thoa trâm cài tóc của mụ đột nhiên rớt xuống . Tóc bạc tiêu loạn tung bay phấp phới .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Đường lão thái thái phần nộ thể này, nhất định trong lòng cực kỳ uất ức.

Mụ tức giận mà trâm rơi tóc tán thì nội công mụ dĩ nhiên vào hạng ghê gớm

.

Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu trước mặt lên uống một hơi rồi cười nói :

- Trong các vị đây ai có mối thù hận gì với tại hạ thì xin nói hết ra .

Mã Văn Phi động tâm toan mở miệng thì người ngồi trước mặt là Tư Mã Càn đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Tại hạ là Tư Mã Càn muốn thỉnh giáo Thẩm đại trang chúa hai việc được chăng ?

Cặp mắt lạnh như điện của Thẩm Mộc Phong nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Càn hằn trâm giọng hỏi lại :

- Tư Mã huynh có điều chi dạy bảo ?

Hiển nhiên hẩn lộ vẻ bất ngờ về cử động của Tư Mã Càn .

Tư Mã Càn háng đặt một tiếng rồi hỏi :

- Những nhân vật ít ra là trăm vị đã tới Bách Hoa Sơn Trang mà sao chỉ có hai, ba chục người tham dự bữa tiệc tẩy trần tối hôm nay ? Phải chăng Đại trang chúa có dụng ý gì ? Đó là điều tiểu đệ chưa hiểu .

Mã Văn Phi động tâm nghĩ thầm :

- Người này coi bề ngoài có vẻ điên khùng mà trên thực tế lại là một nhân vật rất hiểu đạo lý .

Thẩm Mộc Phong buông tiếng cười rộ rồi hỏi lại :

- Sao Tư Mã huynh lại tự khiêu đặt mình vào hạng tử vong ? Thẩm mỗ có điều chưa hiểu về điểm này .

Tư Mã Càn cười lạt đáp :

- Thẩm đại trang chúa không có ý đưa bọn tại hạ vào tử địa thì sao lại .

Thẩm Mộc Phong cả cười ngắt lời :

- Phải chăng Tư Mã huynh muốn nói Thẩm mỗ đã hạ thủ chất kỳ độc vào rượu thịt .

Tư Mã Càn đáp :

- Về thủ pháp hạ đẳng này tưởng người có địa vị như Đại trang chúa không thèm làm mới phải . Huống chi trong những vị ngồi đây chẳng thiếu gì cao thủ võ lâm, dù Đại trang chúa có hạ độc vài thức ăn cũng không thể làm chết hết được .

Thẩm Mộc Phong biến sắc lạnh lùng nói :

- Tư Mã Càn ! nếu ngươi giở trò ly gián thì đừng trách Thẩm mỗ vô tình trở mặt đưa ngươi vào đất chết cho hợp với lời nói tự khiêu của ngươi .

Quần hào dự tiệc hầu hết đã nghe danh tàn ác của Thẩm Mộc Phong lại toàn là những đại nhân vật từng trải giang hồ , lại thấy Thẩm Mộc Phong đột nhiên biến sắc lại buông lời cảnh cáo không để Tư Mã Càn can thiệp vào việc của hắn , bất giác đưa mắt nhìn về phía Tư Mã Càn .

Tư Mã Càn thấy quần hào chú ý đến mình thì trong lòng cao hứng cười khanh khách đáp :

- Thẩm đại trang chúa tuy thi hành thủ đoạn một cách bất ngờ và vô cùng kín đáo nhưng chẳng thể nào bịt mắt Tư Mã Càn này được .

Thẩm Mộc Phong cười lạt hô lớn :

- Quân điên rồ ngu xuẩn , buột miệng nói càn , hãy bắt lấy hắn cho ta.

Bỗng nghe có tiếng quát tháo rồi hai người từ trong bụi hoa nhảy vọt ra xông xộc xông vào.

Mã Văn Phi đột nhiên phát sinh hảo cảm với Tư Mã Càn trầm giọng hỏi :

- Tư Mã huynh . Có cần tiểu đệ trợ lực không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Mã huynh bất tất phải nhọc lòng .

Hắn đảo mắt nhìn về phía hai người xông tới thì chúng đã dừng bước , Người mé tả lối 25,26 tuổi vận võ phục màu xanh , lưng đeo trường kiếm . Người mé hữu mặt áo màu hồng mặt tro như gỗ không lộ vẻ gì .

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu trông ra rồi khẽ bảo Mã Văn Phi.

- Mã huynh . Hắn tử áo xanh mé tả là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong tên gọi

Đon Hoàn Chương . Người mé hữu mặc áo hồng là một trong Bát đại huyết ảnh của hần .

Hai hán tử còn cách Tư Mã Càn chừng bốn , năm thước đều dừng lại.

Hần tử áo xanh mé tả lạnh lùng hỏi :

- Người tự ý chịu trời hay còn chờ bọn ta ra tay .

Tư Mã Càn cười khanh khách nói :

- Trong rượu và đồ nhắm của Đại trang chúa không có thuốc độc nhưng định thả Kim Tâm Cổ độc quanh đây .

Hần nói câu này mọi người đều kinh hãi . Tuy số đông quần hào chưa đến miền Vân Quý và chưa nhìn thấy giống Kim Tâm Cổ độc song đều biết tiếng chất độc của giống tầm vàng ở Miêu cương cực kỳ lợi hại , nên ai nấy đều chấn động tâm thần, khiếp sợ tái mặt .

Thẩm Mộc Phong mắt đầy sát khí nhưng chỉ thoáng qua hần trở lại bình tĩnh cười ha hả nói :

- Tư Mã huynh . Người quả là người ngày nói chuyện mộng mỵ .

Tư Mã Càn lạnh lùng đáp :

- Đại trang chúa bùng mắt anh hùng thiên hạ thì được nhưng đừng hòng bịt mắt Tư Mã Càn này .

Đon Hoàn Chương đứng trước bàn tiệc Tư Mã Càn đã thủ thế chuẩn bị nhưng còn chờ lệnh Thẩm Mộc Phong mới dám động thủ .

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt âm thầm ngó nhìn tình thế xung quanh thấy phần lớn quần hào ra chiều phân khích . Nếu lúc này hần xử quyết Tư Mã Càn thì ai nấy đều tin rằng họ đã trúng phải chất độc Kim Tâm và xông lại hết sức liều mạng .

Hần thấy quần hào đều là những nhân vật bản lĩnh cao cường, nếu toàn trường chiến đấu thực mạng thì được thua chưa biết nhưng chắc chắn Bách Hoa Sơn trang tất có một số đông bị tổn thất.

Thẩm Mộc Phong không muốn mạo hiểm mà chỉ cần trấn an quần hào hay khiến bọn họ chỉ bán tính bán nghi rồi sẽ xử trí con người cuồng ngạo.

Quyết định rồi hần cười nói lớn :

- Tư Mã huynh có điều gì xích mích với Thẩm mỗ hoặc với người trong Bách Hoa sơn trang thì cứ gọi đích danh Thẩm mỗ ra khiêu chiến mới là hảo hán . Còn dùng cách ly gián thì thật là thủ đoạn dê hèn .

Tư Mã Càn đáp :

- Những câu tại hạ nói toàn là sự thực , Thẩm đại trang chúa còn muốn cãi côi thì tiểu đệ . . .

Thẩm Mộc Phong không để Tư Mã Càn nói hết lời hần cười rộ chẹn họng :

- Các vị ngồi đây đều bản lĩnh cao cường nội công tinh thâm . Người ta chỉ thử vận khí là biết ngay có trúng độc hay không .

Tư Mã Càn đáp :

- Cái đó e rằng Thảm đại trang chúa đã tiên liệu cả rồi . . .

Thảm Mộc Phong ngắt lời :

- Tư Mã huynh đây mắc chứng điên khùng. Hắn nói gì các vị cũng đừng cho là thật. Các vị hãy ngấm ngấm vận khí để xem có trúng độc không ? Con người cuồng ngạo giở trò ly gián thì còn việc gì chẳng dám làm ? Thảm mỗ dù độ lượng đến đâu cũng khó bề nhẫn nại .

Hắn lại vẫy tay một cái nói tiếp :

- Bắt lấy hắn cho ta .

Đôn Hoàng đã chuẩn bị sẵn sàng , vừa nghe lệnh liền phóng năm ngón tay điểm tới chụp cổ tay mặt Tư Mã Càn .

Tư Mã Càn co tay mặt lại tránh thế chụp của đối phương . Tay trái hắn quét một cái nhanh như điện chớp .

Mã Văn Phi ngồi trên tiệc quan sát chỉ cách đó không đầy bốn năm bước nên biết rõ hai người lúc động thủ chỉ kinh và chưởng lực cực kỳ lợi hại . Y ngó thấy Tư Mã Càn tránh đòn phản kích thì không khỏi khen thầm :

- Hảo công phu .

Đôn Hoàng Chương được Thảm Mộc Phong truyền thụ võ công há phải hạng tầm thường ? Hắn vung tay thẳng thẳng nghênh tiếp một chưởng của đối phương .

Bỗng nghe đánh "bộp" một tiếng như đập vào da thuộc mà cả hai người đều bị chấn động lùi một bước.

Đôn Hoàng Chương dường như không ngờ con người coi bề ngoài có vẻ điên khùng mà võ công lại ghê gớm đến thế bất giác hắn ngẩn người ra .

Đôn Hoàng Chương còn đang ngơ ngác thì Tư Mã Càn đã vung song chưởng tấn công theo thế liên hoàn . Chớp mắt hắn tung ra liên tám chiêu bức bách Đôn Hoàng Chương phải lùi lại hai thước .

Thảm Mộc Phong nghĩ Đôn Hoàng Chương phải lùi hoài bị tổn thương đến thể diện. Bất giác hắn sinh lòng phần nộ đã toan phát tác bỗng Đôn Hoàng Chương biến đổi thế thủ thành thế công phóng ba chưởng liền cũng bức bách Tư Mã Càn phải lùi một bước . Gã liền nhân cơ hội này giơ tay vẫy một cái .

Đại hán áo đỏ mặt lạnh như tiền từ nãy đến giờ vẫn đứng bên Tư Mã Càn như pho tượng gỗ . Hắn thấy Đôn Hoàng Chương vẫy tay liền lén lút phóng chưởng đánh vào sau lưng Tư Mã Càn .

Mã Văn Phi la lên :

- Tư Mã huynh ! Coi chừng kẻ đánh lén .

Tư Mã Càn đang chống cự với Đôn Hoàng Chương ở mặt trước , nghe tiếng cảnh giác vội xoay tay đánh lại .

Hai chưởng đụng nhau , Tư Mã Càn trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Nội lực thẳng cha này xem chừng còn mạnh hơn cả gã áo xanh . Nếu hai

tên giáp công hai mặt thì cuộc chiến này nguy hiểm vô cùng !
Hắn còn đang ngẫm nghĩ thì đại hán áo đỏ đã vung quyền đánh tới tấp .
Mã Văn Phi thấy đại hán áo đỏ phóng những thế quyền cực kỳ hung hãn ,
còn Đôn Hoành Chương thế chưởng lại rất mau lẹ . Hai luồng lực đạo giáp
công khác hẳn nhau .

Tư Mã Càn mặt trước phải chống lại những biến thế kỳ ảo của Đôn Hoành
Chương , mặt sau lại phải ngăn chặn quyền lực mãnh liệt của đại hán áo đỏ .
Cuộc ác chiến kéo dài hai ba chục chiêu . Tư Mã Càn đã toát mồ hôi trán .
Quần hào trong trường đối với Tư Mã Càn đã có quan niệm khác trước. Ai
cũng nghĩ thầm :

- Không ngờ con người , điên điên khùng khùng kia võ công lại cao cường
đến thế .

Mã Văn Phi nổi lòng thương tiếc anh hùng , thấy Tư Mã Càn sắp thua tới
nơi , trong lòng bất nhẫn đứng phắt dậy , chống tay xuống mép bàn nhảy vọt
tới . Tay mặt y vung ra đón tiếp thế chưởng của Đôn Hoành Chương . Miệng
y nói :

- Tư Mã huynh hãy đối phó với người áo đỏ . Còn nhân vật này để tiểu đệ
chống đỡ .

Y chưa dứt lời đã đánh ra ba chưởng về phía Đôn Hoành Chương.

Tư Mã Càn tuy là kẻ hiếu thắng , nhưng tự biết mình đồng thời khó lòng
chống nổi thế công của hai người . Nếu còn miễn cưỡng độc lực chống đỡ
thì mình chẳng chết cũng trọng thương , nên hắn thấy Mã Văn Phi ra tay
viện trợ cũng nảy lòng cảm kích , và đem toàn lực đối phó với đại hán áo đỏ

.
Đại hán áo đỏ phóng ra những quyền chiêu chưởng thế cực kỳ lợi hại khiến
người quan chiến không rét mà run .

Những cao thủ võ lâm ra chiêu tấn công bức bách đối phương quay về thế
thủ song trong chiêu thế tấn công của mình cũng có một phần thủ . Đằng này
đại hán áo đỏ ra chiêu chỉ mong đả thương bên địch . Có lúc môn hộ sơ hở
cũng không để ý Vì thế mà quyền lực của y cực kỳ uy mãnh .

Tư Mã Càn đã biết nội lực đại hán rất thâm hậu , không thẳng thắng đón tiếp
chiêu thức của đối phương nữa, liền thi triển những thế công mau lẹ kỳ ảo để
bức bách đối phương phải quay về chống đỡ.

Cuộc ác chiến giữa Mã Văn Phi và Đôn Hoành Chương ở vào thế quân bình

.
Hai bên công thủ đều dùng kỳ chiêu đánh nhau được hai chục hiệp vẫn chưa
phân thắng bại.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 94

Tiêu Lang thi tuyệt kỹ cứu nguy

Thẩm Mộc Phong thấy hai bên còn kéo dài cuộc ác chiến không thể phân thắng bại trong nhất thời . Hắn không nhẫn nại được bụng bảo dạ :

- Cục diện này đến bao giờ mới kết thúc ? Như vậy há chẳng thương tổn đến uy danh của Bách Hoa Sơn Trang ? Trước mắt quần hùng ta chẳng thể điều động nhân mã kéo ra vây đánh biết làm thế nào ?

Tài trí như Thẩm Mộc Phong mà lúc này cũng chưa nghĩ ra được biện pháp thoả đáng. Bỗng trong trường đấu bật lên hai tiếng rú làm kinh động quần hùng .

Mọi người ngảnh đầu nhìn ra thấy Mã Văn Phi và Đôn Hoành Chương đều lùi lại bốn bước đứng đối lập .

Nguyên hai người trong lúc kịch đấu đã đụng nhau một chiêu mà nội lực tương đương đều bị chấn động bật lên tiếng la kinh hãi rồi lùi lại bốn bước . Đa số quần hùng chăm chú theo dõi tình hình cuộc đấu mà chẳng một ai lên tiếng can thiệp .

Bỗng nghe Đôn Hoành Chương cười lạt nói :

- Tại hạ được nghe danh Mã tổng thủ lãnh từ lâu, bữa nay tương hội quả nhiên danh bất hư truyền .

Gã rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng .

Mã Văn Phi mỉm cười đáp :

- Không dám ! Không dám .

Y cũng rút quạt trong bọc ra .

Đôn Hoành Chương nói :

- Tiểu đệ muốn lãnh giáo những chiêu thức bằng binh khí của Mã tổng thủ lãnh .

Mã Văn Phi đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ xin bồi tiếp .

Đôn Hoành Chương rung động trường kiếm toé ra một luồng ngân quang nhưng chưa tấn công Mã Văn Phi . Gã vung kiếm hai cái rồi thu kiếm về đứng dương mắt lên nhìn đối phương . Mã Văn Phi thấy thế kiếm của Đôn Hoành Chương trong lòng cũng hơi kinh hãi , y biết hai nhát kiếm vừa rồi là đối phương mượn cơ hội để đề tụ chân khí. Bây giờ mà gã ra tay tấn công tất tấn công một chiêu đất lở trời long.

Nguyên những người sử kiếm mà không ra tay một cách khinh xuất đều tuyệt nghệ cao siêu . Huống chi Đôn Hoành Chương là tay kiếm thuật tinh

thâm thì dĩ nhiên gã phát chiêu mãnh liệt vô cùng.

Mã Văn Phi không dám khinh địch , tay cầm quạt vung xoè ra đồng thời ngậm ngậm đề tụ chân khí . Trong đầu óc y xoay chuyển ý nghĩ cự địch .

Lúc này cuộc chiến giữa đại hán áo đỏ và Tư Mã Càn đã đến lúc khấn trương vô cùng .

Tư Mã Càn đánh ra một chiêu . Chương pháp cực kỳ thần tốc . Bóng chương mịt mờ , song trong thế chương cấp bách này ẩn dấu khí lực hùng hậu .

Bao nhiêu người trong trường thấy Tư Mã Càn cải biến thế đánh một cách đột ngột đều cho là võ công của y cũng như tính cách điên cuồng đều rất cao thâm khiến người ta khó mà lường được.

Đại hán áo đỏ tuy kiêu dũng quyền thế nặng như chùy , nhưng bị thế công thần tốc của Tư Mã Càn đoạt mất tiên cơ . Dù hán vung quyền đánh tới tập cũng không chiếm được ưu thế.

Thẩm Mộc Phong dường như không ngờ Tư Mã Càn mình mang tuyệt kỹ mà cũng không ngờ Mã Văn Phi đột nhiên ra tay viện trợ. Lúc trước hẳn chắc nắm được phần thắng nhưng bây giờ tình hình lại biến đổi khác thường . Trừ phi hạ lệnh cho cao thủ tiếp viện vây đánh không thì chưa biết đến bao giờ mới phân thắng bại .

Bỗng Đường thái thái ngừng mặt trông sao trên trời cười ha hả hỏi :

- Thẩm Mộc Phong ? Thời khắc ước hẹn đã tới chúng ta thanh toán với nhau chứ ?

Thẩm Mộc Phong rót chung rượu uống rồi cười đáp :

- Phu nhân đừng nóng nảy . Thẩm mỗ đã nói là không sai lời .

Đường lão thái thái nói :

- Chúng ta động thủ mau một chút thì lão nhân cũng có thể về Tứ Xuyên sớm hơn .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Sao ? Phu nhân tự tin thắng được tại hạ chăng ?

Đường lão thái thái đáp :

- Ít ra cũng có thể để đại trang chúa được coi thủ pháp phóng ám khí mới mẻ của Đường gia .

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói :

- Cái gì chứ cái đó Thẩm mỗ đã biết rồi . Nghề phóng ám khí của Đường gia ở Tứ Xuyên đã lừng danh vô lâm từ mấy trăm năm thì dĩ nhiên phu nhân có chỗ tự phụ. Nhưng . . .

Đường lão thái thái biến sắc hỏi :

- Nhưng làm sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nhưng tại hạ lại không phải là người sợ ám khí .

Đường lão thái thái cười lạt hỏi :

- Bây giờ đại trang chúa còn khoe khoang lỗ miệng mà không e rằng quá sớm ư ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Phu nhân không tin thì lát nữa sẽ rõ .

Bỗng nghe trong trường đấu Tư Mã Càn nổi lên tràng cười rộ lẫn với tiếng rầm thét phần nộ của đại hán làm chấn động toàn trường .

Mọi người quay đầu nhìn ra thấy đại hán áo đỏ trợn cặp mắt tức giận . Song quyền vung múa như bay , miệng không ngớt quát tháo như con mãnh thú phát điên muốn vò mỗi cầu xé.

Tư Mã Càn thái độ rất ung dung . Y huy động song chưởng một cách nhàn hạ đấu với đại hán áo đỏ.

Y không muốn tỷ đấu nội lực với đối phương nữ vì phát giác ra đại hán áo đỏ đã mất hết nhân tính khác nào con mãnh thú liều mạng .

Mã Văn Phi cùng Đơn Hoành Chương đã đấu vào chỗ khần yếu , cả hai bên đều trở hết tài năng để mong thủ thắng .

Người ngoài cuộc cũng hồi hộp trong lòng có khi còn hơn cả người đang tỷ đấu, nhất là Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu chỉ lo Mã Văn Phi thất bại thì lỡ cả việc cứu song thân thoát vòng nguy hiểm . Chàng muốn ngấm ngầm ra tay viện trợ Mã Văn Phi nhưng lại ngần ngại không quyết.

Thẩm Mộc Phong tiện điều động nhân mã ỷ số đông để thủ thắng trước mắt bao nhiêu người . Chỗ hán ngồi lại cách xa , dù hán muốn ngấm ngầm ra tay trợ lực cho Đơn Hoành Chương cũng không thể được .

Lúc này tiếng nhạc trong những bụi hoa xung quanh đã dừng lại cả rồi .

Trong trường đấu im phăng phắt chỉ nghe tiếng quyền phong vù vù .

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà , Tư Mã Càn đang chiến đấu kịch liệt đột nhiên quát lớn:

- Xin các vị mau rời khỏi bàn tiệc . Người Bách Hoa Sơn Trang sắp phóng Kim Tầm Cổ độc .

Quần hào trong trường đều là những nhân vật giàu kinh nghiệm giang hồ, tuy chưa từng thấy việc phóng Kim tầm cổ độc , nhưng đều đã nghe qua .

Phần nhiều chất độc bỏ vào trà rượu khiến người uống phải nuốt vào bụng rồi bị chất độc kiềm chế . Ngoài cách đó không còn biện pháp nào khác. Ai không uống trà uống rượu thì đối phương khó mà đưa chất độc vào được.

Quần hào nghe Tư Mã Càn hô hoán tựa hồ cách phóng độc này khác hẳn lối thông thường trong lòng có ý không tin , nhưng cũng ngấm ngầm vận khí phòng bị.

Đêm nay Thẩm Mộc Phong thiết kế tẩy trần mời những người mà hán có lòng nghi hoặc đến dự để ngấm ngầm quan sát hễ thấy ai thu dụng được thì thu dụng , còn kẻ nào quật cường thì trừ khử đi để họ khỏi quấy phá cuộc

anh hùng đại hội vào ngày mai .

Nhưng quần hào ở đa số là những tay già dặn giàu kinh nghiệm giang hồ . Thảm Mộc Phong tự biết mình nổi tiếng ác độc ngày trước thì dĩ nhiên quần hùng phòng phạm nghiêm mật . Vậy hạ độc vào trà rượu quyết họ không trúng kế , có khi còn bị khám phá gian mưu thương trường, nên cần phải nghĩ biện pháp đặc biệt để kiềm chế quần hào một cách bất ngờ .

Thảm Mộc Phong cũng biết rõ Kim Hoa phu nhân là tay cao thủ đệ nhất về chất độc ở Miêu Cương , hẳn đã thương nghị với Kim Hoa Phu nhân và được họ bàn cách phóng Kim tàn cổ độc là một chất độc cực kỳ lợi hại mà người bị trúng không hề phát giác.

Bây giờ hẳn thời khắc phóng độc của Kim Hoa phu nhân sắp tới lại bị Tư Mã Càn thọc gậy bánh xe thì trong lòng căm hận đến cực điểm , những muốn ăn tươi nuốt sống cho hả dạ.

Tư Mã Càn lại võ công cao cường đến độ một trong tám tay Huyết ảnh hóa thân cũng không hạ nổi và lâm vào cục diện dang dở.

Thảm Mộc Phong tuy trong lòng nóng nảy nhưng bề ngoài vẫn trầm tĩnh .

Hắn ngẫm ngẫm lo mưu phá địch đã nhận ra ngoài cách tự mình động thủ chỉ còn đường điều động thủ hạ vây đánh Tư Mã Càn.

Thảm Mộc Phong lại còn bị một tay lưng lầy tiếng tăm về nghề dùng độc và phóng ám khí là Đường lão thái thái ước hẹn với hắn giải huyết xích xích , nếu tự mình ra tay tất làm khích cuộc Đường lão thái thái . Bằng điều động thủ hạ cũng sợ quần hào ôm mối bất bình gây nên cuộc hỗn chiến . Đó là một điều mà Thảm Mộc Phong hết sức né tránh .

Hắn ngẫm nghĩ hồi lâu mà không tìm ra được biện pháp nào hoàn hảo .

Thảm Mộc Phong còn đang nghĩ cách đối phó thì tình thế trong trường lại đột ngột biến chuyển . Chương thế Tư Mã Càn mỗi lúc một thêm kỳ ảo khủng khiếp Càng về sau đại hán áo đỏ càng khó gặp cơ hội thủ thắng . Có điều đại hán áo đỏ kiêu dũng phi thường cũng khiến cho quần hào thấy đều kinh hãi .

Nguyên đại hán áo đỏ đang đi vào chỗ thất bại , đã mấy lần suýt bị thương về tay Tư Mã Càn . Nhưng hắn nghĩ đến câu thà làm viên ngọc vỡ còn hơn là viên gạch lạnh, liền tấn công mấy chiêu ác liệt giảm bớt được mối nguy cấp và vẫn hồi cục diện bất phân thắng bại .

Tiêu Lĩnh Vu theo dõi cuộc chiến , chàng biết rằng tám tay đại huyết ảnh của Thảm Mộc Phong đã trải qua thời gian huấn luyện đặc biệt . Chẳng những võ công chúng cao thâm mà lại thêm tư cách quật cường không sợ chết .

Tuy Tư Mã Càn hơi chiếm được một chút thượng phong như kết quả tối hậu ai thắng ai bại khó mà đoán được .

Lại nghe Tư Mã Càn hô lớn :

- Tại hạ liều mạng chiến đấu dù chết với Bách Hoa Sơn Trang cũng đành .
Chẳng phải tại hạ có dạ từ bi, nhưng không nỡ nhìn các vị bị trúng cổ độc .
Cuộc chiến này cực kỳ hung hãn chắc các vị rõ đã thấy rõ . Nếu các vị chịu
tin lời tại hạ thì mau mau rời khỏi chỗ ngồi .

Y vừa la vừa lùi phải phía sau .

Lúc này quần hào có đến phân nửa người nghe lời cảnh cáo của Tư Mã Càn
đứng dậy lùi lại phía sau .

Thẩm Mộc Phong tuy là người trầm tĩnh nhưng thấy việc sắp thành mà hổng
cũng không chịu nhịn được nữa . Nếu để quần hào lui khỏi bàn tiệc thì Kim
Hoa phu nhân có phóng cổ độc cũng không đả thương được.

Trong dạ bồn chồn , hổng thể kiên dè sự phần nộ của quần hào , liền
lớn tiếng quát :

- Thăng cha này điên khùng nói trắng nói cuội . Nếu không trừng phạt hổng
thì Bách Hoa Sơn Trang chẳng còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm nữa.

Hổng giải thích câu này rồi đột nhiên vỗ tay ba cái .

Bỗng trong rừng có tiếng nhạc kỳ dị nổi lên . Hai thiếu nữ áo trắng đột nhiên
chạy về phía Tư Mã Càn .

Quần hào trong trường đã ngấm ngấm chú ý đến cử động của Thẩm Mộc
Phong , thấy hổng mấy môi biết là hổng dùng thuật truyền âm để phát lệnh ,
nhưng nghe rõ hổng nói gì .

Tiếng nhạc quái dị khiến bầu không khí trong trường thêm khủng khiếp thần
bí .

Hai thiếu nữ áo trắng chạy tới phía sau Tư Mã Càn rút trường kiếm ở sau
lưng ra chẳng nói câu gì vung kiếm chém liền .

Ban đầu hai nàng ra chiêu chưa có gì lợi hại, nhưng từ chiêu thứ năm trở đi ,
uy lực đột nhiên tăng lên rất nhiều . Kiếm quang lấp lánh, thế công cực kỳ
mãnh liệt , đẩy lui Tư Mã Càn về chỗ cũ trước bàn tiệc .

Tư Mã Càn lâm vào tình trạng nguy hiểm phải hết sức cự địch chẳng thể
phân tâm hô hoán được nữa .

Quần hào đã nghe lời cảnh cáo của Tư Mã Càn thấy tình thế biến chuyển đột
ngột đều giật mình kinh hãi bất giác để tâm vào theo dõi cuộc đấu , quên
bẵng chuyện dời khỏi bàn tiệc .

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lẳng điều tra thấy kiếm chiêu của hai thiếu nữ áo trắng rất
kỳ bí và ác độc phi thường , so với bọn huyết ảnh đường như còn ghê gớm
hơn .

Chàng không khỏi sinh lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Không hiểu Thẩm Mộc Phong thu nạp ở đâu được những thiếu nữ võ công
cao cường như vậy ? Thăng cha này không thể coi thường được . Đường
như trong Bách Hoa Sơn Trang hiện nay ẩn dấu không biết bao nhiêu cao
thủ võ lâm ?

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì Tư Mã Càn đã lâm vào tình trạng nguy hiểm hơn nữa .

Hai thiếu nữ áo trắng ra chiêu cực kỳ thần tốc khiến cho Tư Mã Càn chân tay luống cuống .

Thẩm Mộc Phong ngừng đầu trông chiều trời bụng bảo dạ :

- Chỉ còn thời gian chừng chầy tàn nén hương là Kim Hoa phu nhân sẽ phóng cổ độc . Ta phải nghĩ cách làm cho toàn bộ trúng độc để mà thu dụng .

Thẩm Mộc Phong còn đang tính toán thì hai đại hán lưng cài đơn đao đột nhiên đứng dậy rút đao xông ra xông lên lớn tiếng hô :

- Huynh đài bát tất phải hoang mang . Bọn tiểu đệ giúp cho một tay .

Rồi vung đơn đao chia nhau đối địch với hai thiếu nữ .

Hai đại hán này võ công cũng vào hạng tinh thâm . Đao phóng rít lên vù vù . Hai thiếu nữ áo trắng liền chia ra , một người đối địch với hai đại hán , còn một người vẫn tung kiếm tấn công Tư Mã Càn .

Tiêu Lĩnh Vu thấy tình thế mỗi lúc một thêm bất lợi , không thể kéo dài được nữa . Chàng mà không ra tay giải cứu thì chỉ trong vòng mười chiêu nữa là Tư Mã Càn tất phải bị thương về kiếm chiêu kỳ bí của Bạch y nữ. Nhưng chàng lại nghĩ rằng nếu mình ra tay tất bị Thẩm Mộc Phong nhìn rõ hành tung .

Đang lúc bối rối chàng chợt nhớ tới Đường lão thái thái liền tự hỏi :

- Sao ta không tìm cách khích động cho mụ ra tay.

Chàng quay lại nhìn Đường lão thái thái thấy mụ đang chú ý theo dõi cuộc đấu ngoài trường dường như mụ quên mất cả việc mình sắp tỉ đấu với Thẩm Mộc Phong .

Tư Mã Càn đi vào tình thế nguy hiểm . Thân pháp của Bạch y nữ chập chờn bất định mà kiếm chiêu cực kỳ tàn độc khiến cho Tư Mã Càn chống đỡ mệt nhọc vô cùng . Đại hán áo đỏ cũng xuất toàn lực tấn công khiến y không thể chiếu cố cả hai mặt .

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lẳng điều tra kiếm lộ của Bạch y nữ thấy nó khác với kiếm pháp thông thường . Chiêu nào cũng dị ngược cang khiến đối phương khó phòng thủ . Lúc này Mã Văn Phi và Đôn Hoành Chương cũng chiến đấu kịch liệt nhưng phép đánh của y không giống Tư Mã Càn .

Hai bên đứng nhìn nhau nhiều mà ít khi động thủ . Nhưng mỗi đòn đánh ra cực kỳ khủng khiếp tựa hồ đất lở trời long .

Đôn Hoành Chương tấn công hai chiêu liên đều bị Mã Văn Phi gạt ra .

Mã Văn Phi tuy gạt được kiếm chiêu của đối phương nhưng trong lòng cũng vô cùng kinh hãi . Nếu kiếm thế của Đôn Hoành Chương tăng thêm vài thành sức mạnh thì có thể đả thương y được .

Tiêu Lĩnh Vu lượm một tấm lá rụng rồi cầm mảnh xương cá trên bàn xâm

vào lá cây mấy chữ : "Đại cuộc nguy rồi , xin ra tay ngay " .

Chàng tính toán khoảng cách với Đường lão thái thái , ngấm ngấm vận nội công thi triển hồi hoàn thủ pháp đẩy lá cây ra phía sau .

Chiếc lá bay cao lên chừng hơn trượng rồi đột nhiên chuyển hướng vòng về phía Đường lão thái thái .

Tuy Tiêu Lĩnh Vu thi triển hồi hoàn chỉ lực nhưng lá cây nhẹ quá chàng chưa chắc có đẩy được tới chỗ Đường lão thái thái không vì chỗ chàng ngồi cách mộ xa tới năm trượng .

Bỗng thấy lá cây phát phơ còn cách Đường lão thái thái chừng hai thước đã hết sức rớt xuống .

Tiêu Lĩnh Vu than thầm :

- Thật là đáng tiếc nếu mình gia thêm một chút khí lực , thì lá cây rớt bên mình Đường lão thái thái . . .

Chàng còn đang hồi tiếc bỗng thấy ả nữ tỳ áo lam đứng đằng sau Đường lão thái thái vươn tay ra bắt được cầm lấy .

Tiêu Lĩnh Vu mừng thầm lắm lắm :

- Chỉ cầu thị giao lại cho Đường lão thái thái .

Ngờ đâu nữ tỳ bắt được lá rồi chưa ngó vào đã liệng xuống đất.

Lúc này quần hào trong trường chăm chú theo dõi cuộc đấu nên không ai để ý đến chuyện ngoài . Chẳng ai phát giác ra Tiêu Lĩnh Vu phóng hồi hoàn chỉ lực đẩy lá cây đi

Tiêu Lĩnh Vu lắm lắm :

- Xem chừng mình phải phí một phen tâm lực .

Chàng biết cử động này cực kỳ mạo hiểm , vì Thảm Mộc Phong mắt sáng như đuốc Lần đầu may bị được hấn nhưng lần sau chưa chắc .

Không phải chàng sợ Thảm Mộc Phong phát giác rồi xảy ra cuộc xung đột , nhưng chàng lo cho mối an nguy của song thân . Thân thể chàng mà bị bại lộ thì đại sự hỏng bét .

Giữa lúc ấy ả nữ tỳ bắt được lá rơi dường như đột nhiên phát giác trên lá có tự tích . Thị lấy đầu ngón chân khẽ bắt lên lượm lấy chiếc lá , cúi xuống coi rồi bỏ vào trong túi áo khi .

Tiêu Lĩnh Vu la thầm :

- Chết chưa ! Sao ta không đề tên Đường lão thái thái . Thị lượm lá rồi lại bỏ đi là lỗi tại ta. Nhưng con nha đầu kia thấy chuyện lạ mà không trình chủ nhân thật là khả ố .

Chàng còn đang hồi hận về sự sơ sót của mình , bỗng thấy nữ tỳ cúi xuống nói thầm vào tai lão thái thái mấy câu .

Đường lão thái thái tóc bạc phơ rung động . Mụ đập tay xuống bàn đánh "bình" một tiếng quát hỏi :

- Thảm Mộc Phong ! Lão thân không chờ được nữa . Nếu ngươi không chờ

nơi khác thì chúng ta động thủ ngay đây được chăng ?

Thẩm Mộc Phong thấy cuộc thắng bại sắp thành . Tư Mã Càn bại đến nơi rồi .

Cả hai đại hán trợ thủ cho y cũng lâm vào tình trạng nguy hiểm . Chỉ trong mười hiệp là nhất định cả Tư Mã Càn và hai đại hán tất nhiên bị hạ , đồng thời cũng là lúc Kim Hoa phu nhân phóng Kim tâm khi đó hết thấy quần hào đều bị trúng độc dĩ nhiên phải nghe theo mệnh lệnh của Thẩm Mộc Phong . Đang lúc đắc ý không ngờ Đường lão thái thái đột nhiên vỗ bàn quát tháo , chỉ mặt rồi tên ra khiêu chiến , hấn dương cặp lông mày rậm , cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Đường phu nhân nóng nảy như vậy là có dụng ý gì ?

Đường lão thái thái tức giận đáp :

- Lão thân phải gấp rút về Tứ Xuyên không muốn chần chờ ở Bách Hoa Sơn trang nữa .

Mụ giơ cây Phụng trượng lên lớn tiếng hô :

- Xin các vị mau mau lùi lại phía sau để lão thân liệng ám khí khỏi làm tổn thương lầm đến các vị .

Ám khí của Đường gia ở Tứ Xuyên nổi tiếng giang hồ mấy chục năm mà phần nhiều là ám khí tối độc . Ngoài thuốc giải của Đường gia không còn thuốc nào cứu được .

Quả nhiên những quần hào ở mấy bàn gần Đường lão thái thái tới tấp đứng dậy lùi ra xa .

Đường lão thái thái chống cây phụng đầu trượng vừa bước ra vừa quát :

- Thẩm Mộc Phong ? Mau ra khỏi bàn tiệc để quyết chiến .

Thẩm Mộc Phong lửa giận bốc lên ngàn ngút , nhưng ngoài mặt cố giữ vẻ bình tĩnh , từ từ đứng dậy đáp :

- Phu nhân nhất định động thủ ngay tức khắc vậy Thẩm mỗ đành phải bồi tiếp

Đường lão thái thái nói :

- Thẩm Mộc Phong . Trước khi động thủ lão thân cần nói rõ là để quần hào chứng kiến thì kẻ bại trận chẳng thể không phục .

Thẩm Mộc Phong cười nhạt nói :

- Chỉ sợ người thua không phải là Thẩm mỗ .

Đường lão thái thái nói :

- Đừng nói nhiều lời . Ai thắng ai bại sẽ lòi ra ngay . . .

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bữa nay chúng ta động thủ khác với cuộc tỉ võ thông thường . Ai có tài gì cứ trổ hết ra , tử thương cũng không oán hận .

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tại hạ đã liệu trước chuyện này . Đường gia ở Tứ Xuyên ngoài mấy thủ

pháp ám khí ra , tại hạ nghĩ không ra còn những kỹ thuật gì ghê gớm nữa ?
Đường lão thái thái tức giận nói :

- Giỏi lắm . Hãy ném một trượng của lão thân .

Tay cầm cây Phụng đầu trượng vung lên ra chiêu Thái sơn áp đỉnh đánh xuống .

Thẩm Mộc Phong phát tay áo đẩy tiềm lực ra hất cây trượng sang một bên .

Quần hào chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Võ công Thẩm Mộc Phong quả nhiên không phải tầm thường .

Đường lão thái thái cũng ngấm ngấm kinh hãi nhưng ở vào thế cười hổ , muốn thôi không được đành phải quyết đấu . Mụ quét ngang cây Phụng đầu trượng biến thành chiêu "Hoành tảo thiên quân" .

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách lại vung tay áo bên phải lên quạt đẩy thế trượng dừng lại . Người hấn xông về phía trước vung tay áo bên trái quét vào mặt đối phương .

Đường lão thái thái hạ thấp tay xuống thu đầu trượng lại . Người mụ lùi nhanh về phía sau ba thước .

Thẩm Mộc Phong lại tiến thêm . Hấn phát tay áo đánh ra theo thế liên hoàn .

Mới trong chớp mắt hấn đã chuyển thế thủ thành thế công .

Quần hào đứng tham chiến xao xuyến trong lòng thầm nghĩ :

- Đường gia ở Tứ Xuyên nổi tiếng về cách dùng độc , nhưng võ công họ tự lập lên một phái cũng không phải tầm thường . Đường lão thái thái dĩ nhiên là đệ nhất cao nhân ở Đường môn , thế mà Thẩm Mộc Phong mới ra mấy chiêu đã đoạt được thế chủ động , dồn Đường lão thái thái oai danh lưng lẩy tây bắc vào tình trạng không phản kích được nữa .

Thẩm Mộc Phong phát hai tay áo không lấy gì làm mau lẹ cho lắm , nhưng những bộ vị bị tay áo tấn công lại khó bề né tránh .

Hai người giao thủ chưa đầy mười chiêu mà Đường lão thái thái đã phải lùi đến sáu , bảy thước .

Thẩm Mộc Phong thấy chương môn Đường gia vang danh thiên hạ mà bị hấn tay không đánh cho luống cuống , rất lấy làm đắc ý cười ha hả nói :

- Võ công của Đường gia ở Tứ Xuyên bất quá chỉ có vậy mà thôi .

Hấn chưa dứt lời , đột nhiên hấnặng một tiếng lùi lại phía sau , vung múa tay áo , tụ phong rít lên vù vù .

Bỗng thấy một đám ngân quang bị tay áo của Thẩm Mộc Phong quạt mạnh bay ra tứ phía .

Thủ pháp phóng ám khí của Đường gia quả nhiên là một tuyệt kỹ . Quần hào trong trường chưa nhìn rõ Đường lão thái thái đã vung ngân châm lúc nào để giải mối nguy cho mình , đồng thời bức bách Thẩm Mộc Phong phải lùi lại .

Thế là Thẩm Mộc Phong vừa đoạt được tiên cơ bây giờ lại bị mất .

Đường lão thái thái vung cây Phụng đầu trượng chuyển thế thủ thành thế

công . Trọng thể đâm ngang bổ dọc trầm trọng như núi .
Đột nhiên hai tiếng hú thê thảm vang lên lẫn vào tiếng khí giới chạm nhau
chát chúa cùng tiếng quyền phong vù vù .
Mọi người chú ý nhìn ra thấy hai đại hán chết lản dưới đất .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 95

KIM HOA PHU NHÂN PHÓNG KIM TÂM CÔ ĐỘC

Hai đại hán đã bị mỹ tử áo trắng phóng kiếm đâm chết .
Mỹ tử áo trắng giết hai đại hán rồi đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn toàn trường một lượt . Thị từ từ cất bước về phía Tư Mã Càn .
Lúc này Tư mã Càn đã lâm vào tình trạng nh cây nõ cứng dương lên đến độ chót . Y bị mỹ tử áo trắng kia cùng đại hán áo đỏ dồn vào thế không tiếp chiến được
Nếu bây giờ thêm một người nữa thì e rằng không chống nổi ba chiêu .
Tiêu Linh Vu bụng bảo dạ :
Nếu mình còn chần chờ không ra tay thì cục diện lập tức biến chuyển .
Chàng liền ngậm vận tu la chỉ lực điểm cách không một phát nhắm vào mỹ tử áo trắng đang đánh T mã Càn bằng những chiêu ác liệt .
Mỹ tử áo trắng sắp thắng tới nơi , đột nhiên rú lên một tiếng buông kiếm ngã quay ra .
T mã Càn yên trí mình chết đến nơi không ngờ một người ngã quay ra , lập tức tinh thần phấn khởi . Song quyền múa lên vù vù bức bách đại hán áo đỏ phải lùi
lại Y đưa tay lên lau mồ hôi trán , nhón gót nhảy lại lật nữ tử áo trắng lên rút lấy
thanh kiếm của thị .
T mã Càn tay cầm kiếm khác nào hổ thêm cánh , vùng kiếm phản kích .
Chỉ trong khoảnh khắc đại hán áo đỏ bị luồng kiếm quang bao vây vào giữa .
Tiêu Linh Vu đánh một đòn trúng ngay . Chàng nghĩ thầm :
- Hai nữ tử áo trắng kiếm chiêu cùng độc địa , cần phải hạ cả hai mới vẫn hồi tiết thể đạo .
Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ lại phóng tu la chỉ lực về phía mỹ tử thứ hai .
Lập tức một luồng ám kinh xô tới .
Nữ tử áo trắng thấy đồng bọn đột nhiên ngã lăn quay xuống đất không khỏi ~llul ngạc . Thị còn đang ngơ ngác thì một giây ám kinh bắn trúng huyệt Bế dung ở
sau lưng . Thanh trường kiếm tuột khỏi tay , người thị ngã lăn xuống đất .
Biến diễn đột ngột này khiến quần hào trong trường cả hai bên đều bỏ vía
nh bị đánh một đòn mạnh bất thành linh . Bao nhiêu con mắt đảo nhìn bốn
phía .

Những kiếm chiêu kỳ quái của hai ả mỹ tử đã làm cho quần hào toàn trường phải kinh hãi mà bây giờ đột nhiên hai thị bị thương buông kiếm té xuống thì ai mà

không khùng khiếp .

Ai cũng hiểu rằng ngồi trong bóng tối đã thương hai ả nữ tử nhng chẳng ai hiểu nhân vật đó ở đâu . Võ công sao lại ghê gớm đến thế ?

Thẩm Mộc Phong đánh rất hai chiêu đẩy lui Đổng lão phu nhân rồi vọt mình nhanh nh tên bắn đến hai ả mỹ tử áo trắng . Mỗi tay chụp lấy một ả giơ lên coi qua

rồi trầm giọng quát :

Dừng tay ?

Đôn hoành Chong thu kiếm nhảy lùi lại năm thước .

Mã Văn Phi cũng khép quạt cái rụp đứng yên không đuổi theo .

Đôn hoành Chong khẽ " hú " một tiếng . Đại hán đã đột nhiên thu quyền nhảy lùi lại

T mã Càn cũng thu thế kiếm về đứng yên .

Thẩm Mộc Phong rung hai tay một cái tung hai ả nữ tử áo trắng về phía Đôn hoành Chong nói :

Đem chúng xuống dới kia .

Đôn hoành Chong tra kiếm vào vỏ rất mau lẹ , vơn tay ra đón lấy hai ả mỹ tử áo trắng rồi cùng đại hán áo đỏ lui vào bụi hoa mát hút .

Thẩm Mộc Phong chờ bọn Đôn hoành Chong lui vào trong bụi hoa rồi cời lật hỏi :

-ông bạn nào mà chỉ lực kinh ngời khiến Thẩm mỗ đọc mở rộng tầm mắt?

Dứt câu hỏi hần đa cặp mắt âm thầm đảo nhìn bốn phía .

Tiêu Lĩnh Vu thu mục quang lại đứng nghiêm trang nh không có chuyện gì.

Thẩm Mộc Phong lại hỏi :

- ông bạn nào đó ? Xin thứ cho Thẩm mỗ tiếp đãi không đọc chu đáo .

Nhng các hạ đã dám thi triển môn tuyệt học Kim Công chỉ lực đã thương nhị tử ở

Bách Hoa Sơn Trang thì hẳn là một kỳ nhân mình mang tuyệt kỹ , đã dám làm sao

lại không dám thừa nhận .

Hần hỏi luôn mấy câu mà chẳng ai đáp lại . Tuy hẳn là con ngời túc trí đa mưu mà trong lúc thăng thốt này cũng chẳng nghĩ ra diệu kế gì .

Bỗng nghe Đổng thái thái đập cây Phụng đầu trọng xuống đất hỏi :

- Thẩm Mộc Phong ? Cuộc tỷ đấu của chúng ta cha phân thắng bại phải tiếp tục đi chứ ?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

Phu nhân đã nắm đọc phần thắng rồi chẳng ?

Đờng lão thái thái đáp :

- Cái đó lão thân cha thấy gì .

Thẩm Mộc Phong đáp :

Nếu phu nhân cha có gì để nắm chắc phần thắng thì hãy chờ một chút rồi chúng ta tái đấu cũng cha muộn .

Miệng hần đôi đáp với Đờng lão thái thái nh vậy mà trong lòng ngấm ngấm nao núng . Nếu không tìm ra kẻ tập kích thì thật là một điều mất thể diện

không ít .

Đờng lão thái thái vào Thẩm mộc phong mới qua lại ngoài hai chục chiêu , mục phóng độc châm bốn lần mới vẫn hồi phục thể kém . Nếu Đờng gia không có

môn ám khí tuyệt độc khiến Thẩm Mộc Phong phải lo ngại thì Đờng lão thái thái

đã bị thương về tay hần rồi .

Nhng trong tay Đờng lão thái thái chẳng còn độc bao nhiêu độc châm , chỉ dùng độc lần nữa là cùng , mà độc châm cũng không thể đủ thương nặng Thẩm

Mộc Phong . Nếu còn đánh nữa phải dùng ám khí khác mới mong giữ khỏi thất bại.

Bản lãnh Thẩm Mộc Phong thật là ghê gớm , bình sinh Đờng lão thái thái cha từng gặp phải tay kinh địch nào nh hần . Trong lòng mục đã có ý chán nản ,

chỉ vì oai danh của Đờng gia Tứ Xuyên , mà mục miễn cưỡng phải khiêu chiến .

Mục nghe Thẩm Mộc Phong bảo chờ một lát sẽ tái chiến, cũng mừng thầm có cơ hội nghỉ ngơi.

Bầu không khí trong tròng đột nhiên trở lại tĩnh mịch nghe rõ cả hơi thở của từng ngời .

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt thâm trầm , mục quang sắc bén lăm lét tìm một ngời ở trong tròng mà không thấy một vết tích chi hết . Hần cời lạt nhắc lại câu

hỏi :

- Các hạ trong mình đã mang tuyệt kỹ nh vậy , sao còn dẫu dẫu hờ đuôi ?

Hành động đó đâu phải khí phách anh hùng ?

Tiêu Lĩnh Vu đã quyết định chủ ý , bất luận Thẩm Mộc Phong nói khích thế nào chàng cũng hiên tại không lý gì đến .

Lại nghe Đờng hải thần bốc T mã Càn lên tiếng :

- Mỗ sớm chuông chiều không thức tỉnh độc ngời đáng chết . Mã huynh ?

Chúng ta đi thôi !

Lúc này Mã Văn Phi đã coi T mã Càn bằng con mắt khác trước. Y biết con
ngồi cuồng ngạo phóng túng này là một nhân vật mình mang tuyệt kỹ. Có
điều y
cha đủ kinh nghiệm giang hồ , chỗ nào cũng muốn làm cho ngồi khác hoảng
sợ
thành ra khéo quá hóa vụng , nên mới bị ngồi ta nhận lầm là kẻ điên khùng .
Y ngh~ vậy liền hỏi :
Sao ? T mã huynh đã nhận thấy ngồi ta sắp phóng kình tầm cổ độc rồi ?
T mã Càn đáp :
Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì họ đã bắt đầu phóng cổ độc rồi .
Hai ngồi nói chuyện với nhau thanh âm rất lớn , hy vọng quần hào đến lúc
tối hậu nghe lời cảnh cáo lùi ra khỏi nơi hiểm địa .
Mã Văn Phi thấy quần hào không động tĩnh gì bất giác thở dài vừa lùi lại
vừa lớn
tiếng nói :
T mã huynh có biết Kim tầm cổ độc phóng ra xa được bao nhiêu không ?
Chúng ta phải lùi đến chỗ nào mới khỏi bị hại ?
T mã Càn đáp :
Theo chỗ tiểu đệ biết thì ngồi có nội công thâm hậu mà lại là tay phóng
độc già dặn có thể đi xa đến năm dặm , nhng ở đây thì chỉ có giới hạn ngắn
ngủi .
Cứ tình hình đêm nay mà nói , đối tượng là quần hào trang trọng , vậy không
thể
phóng đi xa được . Chúng ta chỉ cần rút lui ra ngoài phạm vi dự định của họ là
có
thể tránh được .
Tiêu Lĩnh Vu lật đật theo sau Mã Văn Phi rút lui đến rừng hoa ở phía chính
tây
Bây giờ quần hào trong rừng dường nh bị lời cảnh cáo của T mã Càn làm
cho chấn động phần đông tới tấp rời khỏi bàn tiệc lùi ra đến bìa rừng hoa .
Thẩm Mộc Phong kiểm không ra nhân vật trong bóng tối đã phóng tay điểm
thông nhị tỳ , trong lòng cực kỳ phẫn nộ. Hắn lại thấy quần hào tới tấp đứng
lên
dời khỏi bàn tiệc khiến cho kế hoạch chu mật của hắn biến thành một rừng
ảo
mộng . Hắn tức giận T mã Càn thấu xương , bụng bảo dạ :
- Chẳng cha này coi bề ngoài nh kẻ điên khùng , không ngờ lại là một nhân
vật đại trí . Bữa nay mình không trừ khử được hắn thì e rằng hắn sẽ là mối đại
hoạ
về sau . Nhng hiện giờ đã tới lúc Kim Hoa phu nhân phóng cổ độc không

chùng

mình phải ra tay .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , miệng hần trầm trọng quát :

T mã Càn ? Hãy đứng lại đã ?

Lúc này T mã Càn đang đi tới bên rừng hoa , chợt nghe tiếng gọi quay lại hỏi :

Thẩm đại trang chúa có điều chi dạy bảo ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Grã Bách Hoa sơn trang và ngời vốn không cừ hận mà sao ngời dùng mọi cách để khiêu khích . . . ?

T mã Càn cời khanh khách hỏi lại :

- Sao ? Đại trang chúa thù hận tại hạ vì đã phá hoại âm mưu thâm độc của mình chăng ?

Thẩm Mộc Phong tuy trong lòng phần nộ , ngoài mặt vẫn toì cời nói :

Ngời dùng lời yêu tà để mê hoặc mọi ngời, gây chuyện thị phi. Nh vậy dù bản trang chúa có đại lợng đến đâu cũng không thể dung tha đọc .

Hần vừa nói vừa tiến về phía T mã càn .

Mã Văn Phi khẽ nói :

- Thẩm Mộc Phong võ công cao cồng . Hần ra đòn ghê gớm lắm T mã huynh phải cẩn thận mới đọc .

T mã Càn khẽ đáp :

- Đa tạ Mã huynh có lòng chỉ giáo .

Y ngấm ngấm vận công lực thủ thế phòng bị . Đồng thời ngời y vẫn tiếp tục lùi lại phía sau .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy Thẩm Mộc Phong mí mắt đằng đằng sát khí

liền dùng phép truyền âm nhập mật nói :

Thẩm Mộc Phong đã nổi sát khí , e rằng T mã Càn khó lòng chống nổi một đòn của hần .

xin Mã huynh bảo vệ bên mình y để ngăn chặn thị tuyến của Thẩm Mộc Phong , tiểu đệ ngấm ngấm giúp y một tay.

Mã Văn Phi theo lời di động sóng vai với T mã Càn để lùi lại .

Tiêu Lĩnh Vu mượn hai ngời che mắt Thẩm Mộc Phong , chàng ngấm ngấm vận khinh vào lòng bàn tay chuẩn bị tiếp viện cho kịp thời .

Lúc này Thẩm Mộc Phong chỉ còn cách T mã Càn chừng bảy tám thước.

Mắt lộ hung quang , hần vùng chõng đánh ra một cách đột ngột .

T mã Càn đã vận động chân lực đề phòng , vừa thấy Thẩm Mộc Phong vùng chõng đánh ra , liền vùng chõng lên nghinh địch .

Hai luồng tiềm lực đụng nhau trên không . T mã Càn cảm thấy mình không chống nổi , tựa hồ bị áp lực nặng nh núi đè xuống khiến cho khí huyết trong

nội

phủ nhận nhạo cả lên .

Thẩm Mộc Phong cảm hận T mã Càn phá hoại đại kế của mình nên phát chông của hắn lại càng ghê gớm . Hắn muốn huỷ diệt T mã Càn ngay đơng trông cho hả giận .

T mã Càn đang cảm thấy mình khó bề chống chọi thì đột nhiên phát giác ra có bàn tay áp vào huyết mệnh môn phía sau lng mình . Một luồng nhiệt lu trút

vào trong nội phủ khiến khí lực của T mã Càn tăng lên rất nhiều , nên y mới chịu

đứng đọc phát chông dọc biển lay non của Thẩm Mộc Phong .

Thẩm Mộc Phong trong lòng đã chắc mẩm T Mã Càn không chịu nổi đòn tấn công của hắn . Hắn phóng chông ra rồi xoay mình bỏ đi .

Ngờ đâu hắn đi được bảy, tám bước vẫn không nghe tiếng T mã Càn té xuống bất giác sinh lòng ngờ vực.

Thẩm Mộc Phong quay đầu nhìn lại thấy T mã Càn vẫn đứng sững nguyên chỗ , thái độ ung dung chẳng có chi khác lạ thì không khỏi giật mình kinh hãi .

Hắn là người thâm trầm , kinh sợ hay vui mừng không lộ ra ngoài mặt . Về ngạc nhiên thoáng hiện rồi thoáng đã biến mất . Hắn cời mát nói :

- Võ công của T mã huynh quả nhiên không phải tầm thường khiến tại hạ rất bội phục .

Cặp mắt sắc bén của hắn không ngớt nhìn hai bên T mã Càn để tìm hiểu vì hắn biết có người ám trợ mà cha hiểu là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu dùng nội lực bản thân ám trợ T mã Càn chống chọi phát chông của Thẩm Mộc Phong rồi lén rút tay về. Chàng mượn thân hình hai người

che kín lùi lại bốn bước ,thông tay đứng yên.

Mục quang Thẩm Mộc Phong đột nhiên nhìn thẳng vào Tiêu Lĩnh Vu cất giọng hỏi :

- Vị này là ai ?

Mã Văn Phi đáp :

- Gã này là tùy bộc của tại hạ .

Thẩm Mộc Phong cời mát hỏi :

- Tên y là gì ?

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay đáp :

- Tiểu nhân là Mã Thành .

Thẩm Mộc Phong háng đặt một tiếng toan hỏi vặn nữa thì đột nhiên bốn bề tối sầm lại .

Nguyên đèn lửa bốn mặt đang sáng chng , đột nhiên tắt phụt .

Trên trời một đám mây đen che lấp ánh sao . Đèn lửa tắt hết một cách bất ngờ thành ra đêm tối nh mực .

Trong bóng tối chỉ nghe tiếng tà áo động lạch phạch , bóng người di chuyển chạy tứ phía .

Mục quang của Tiêu Lĩnh Vu linh mẫn phi thông , chàng nhận ra một bóng người lật đật chạy đi là Vũ Văn Hào thì không khỏi động tâm nghĩ thầm :

Lão này đã qui đầu Thảm Mộc Phong sao còn hoang mang chạy trốn ? Xem chừng không phải T mã Càn buột miệng nói đùa, đúng là Thảm Mộc Phong sắp

phóng cổ độc .

Trong trường đang sáng bỗng tối sầm lại tựa hồ bao phủ bầu không khí rùng rợn . Thêm vào đó bọn Vũ Văn Hào hốt hoảng bỏ chạy . Quân hào cũng bị nhiễm

tới tập chạy ra những luống hoa ở bốn mặt .

Giữa lúc hỗn loạn thanh âm T mã Càn lại la lên :

Xin các vị mau tránh đi ?

Tiêu Lĩnh Vu ngng thần nhìn lại thì Thảm Mộc Phong không còn đứng nguyên chỗ nữa. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy hắn đang níu lấy giây lụa rồi

nhanh nh vọt trèo nhanh lên lầu .

Động tác của hắn cực kỳ mau lẹ . Chớp mắt đã lên cao tới năm sáu trọng .

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nghĩ thầm :

- Ta đứng đây dùng toàn lực phóng ám khí lên mây ra có thể đả thương được hắn . Cử động này tuy thiếu quang minh , nhng hắn bị thương thì việc cứu song

thân sẽ dễ dàng hơn .

Chàng xoay chuyển ý nghĩ tới đây thì Thảm mộc phong đã lên cao bảy tám trọng . Bây giờ có ra tay cũng không kịp nữa .

Bỗng có người đến nắm tay chàng nói vào bên tai :

- Mau tiến vào rừng đi !

Tiêu Lĩnh Vu nghe rõ thanh âm Mã Văn Phi

Năm trước chàng ở Tam thánh cốc đã nghe Trang sơn bối nói về những chất cổ độc Kim tằm ghê gớm hơn cả . Chàng cảnh giác lật đật lùi lại phía sau .

Theo óc tổng tọng của Tiêu Lĩnh Vu thì trong những lùm cây bụi hoa , chàng chắc Thảm Mộc Phong đã bố trí mai phục để đả kích quân hào chạy vào .

Không ngờ tình hình lại ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Trong rừng cây rất yên ổn .

Tiếng nhộn nhạo một lúc rồi yên tĩnh lại , chỉ còn tiếng gió thổi cành hoa rì rào .

Lúc này quần hào đều đã ẩn mình vào rừng hoa bốn mặt hoặc nấp sau những gốc cây lớn .

việc phóng độc ở Miêu Cong đồn đại trong võ lâm , đã là ngòi cơn bão giang hồ chẳng ai không biết, nhng ngời trông thấy kẻ phóng độc thì thật là ít .

Quần hào phần lớn đều có ý niệm quái lạ là hy vọng độc coi thấy những sự xuất hiện , và xem tình hình phóng độc thế nào ?

Tiêu Lãnh Vu cùng Mã Văn Phi và T mã Càn ẩn một chỗ sau bụi hoa , chú ý nhìn vào những biến hóa trong rừng .

Mã Văn Phi dùng phép truyền âm hỏi T mã càn :

T mã huynh ! Tại sao T mã huynh lại biết Thảm Mộc Phong sắp phóng độc ?

T mã Càn mỉm cười rồi dùng phép truyền âm nhập mật đáp :

Tiểu đệ thấy quả bói hiện ra trong bữa tiệc tiếp phong đêm nay đây sự nguy hiểm mà trong lòng quả rất kỳ quái là trong sự bí hiểm có bao nhiêu biến ảo

...

Tiêu Lãnh Vu ngồi gần hai ngời . Tuy họ nói bằng phép truyền âm mà cũng có ý để cho chàng nghe rõ .

Tiêu Lãnh Vu không hiểu thuật bói toán nhng Trang Sơn Bối là điều chẳng điều gì không biết . Chàng theo lão học mấy năm, tuy chỉ chuyên tâm luyện võ ,

song Trang Sơn bối muốn chàng thêm rộng kiến văn , ngoài lúc luyện võ lão lại bàn

đến mu lục , cấp in cùng những chuyện quái dị trên chốn giang hồ .

Trang Sơn Bối đem những kỳ mu quỷ kế , những võ công kiệt độc cùng cách dùng thuốc , cứu cấp , cùng thuật bói toán trên chốn giang hồ giảng giải một cách

rất thú vị , bắt giắc chàng nghe rồi in vào óc .

Những cái đó vô hình trung đã tăng thêm kiến văn cho chàng khá nhiều , nhất

là khi chàng nghe ngời ngoài đề cập đến thì llllullg ẩn tọng trong óc chàng lại

hiện ra rất rõ .

Tiêu Lãnh Vu thấy T mã Càn nói đến thuật bói toán ra sự nguy hiểm , không nhin độc cũng xen vào :

Tại hạ cũng đã đọc nghe nói về thuật bói toán thì bất luận quả nào thần kỳ đến đâu cũng khó lòng suy diễn độc những chi tiết nhỏ nhất trong việc tống lại.

Vậy mà T Mã huynh coi quả đoán ra độc là Thảm Mộc Phong phóng độc

,

khiến tại hạ khâm phục vô cùng .

T mã Càn sừng sốt đáp :

- Thực là những lời cao luận . Tại hạ xem chừng Mã huynh có thể trở nên một tay thần toán .

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Cái đó tiểu đệ không thể hiểu được .

T mã Càn tủm tỉm cười nói :

Huynh đài quả không phải là nhân vật kém ngời . Liệu huynh đài có thể cho tiểu đệ biết tên họ thật được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- T mã huynh thấy việc nghĩa hăm hở mà làm . Đúng là con ngời nhân hiệp gan liều. Đáng lý tiểu đệ không tiện dấu diềm nhng lúc này cha thể trình bày được mong rằng T mã huynh lượng thứ nỗi khổ tâm cho .

T mã Càn cười nói :

- Huynh đài chẳng những võ công cao cường , bụng dạ khoáng đạt chẳng kém gì tiểu đệ . Huynh đài nói đúng lắm . Bất luận quỷ thần toán nào cũng chỉ hiện

ra chuyện lành dữ, còn cơ biến hóa về cát hung thì phải do trí tuệ cùng kinh nghiệm

của ngời bói quẻ suy luận và phán đoán . . .

Y đảo mắt nhìn toàn trường một lượt vẫn chẳng thấy biến cố gì , lại thi triển truyền âm nói tiếp :

- Tiểu đệ coi quẻ bói thấy trong sự nguy hiểm có xảy biến cố thì biết rằng đêm nay đến bữa tiệc tẩy trần của Thảm Mộc Phong có ngời thi hành âm mu

quĩ
kế một cách bất ngờ . Vì mối yên nguy cho chính tiểu đệ và cũng muốn

chứng thực
quẻ bói có linh nghiệm không liền đem toàn lực điều tra xem Thảm Mộc

Phong có
âm mu gì ? Chẳng dấu gì hai vị, tiểu đệ truy tra vụ này đã thì hành thủ đoạn

kỳ bí
cha từng dùng đến bao giờ . . .

Y nói tới đây thì trong trường đã xảy ra biến động liền dừng lại.

Ba ngời chú ý nhìn thấy trong bức màn đen buông phủ trên bàn tiệc đột nhiên hiện ra mấy chấm nhỏ bé nh ánh đom đóm đang chuyển động .

T mã Càn khẽ nói :

- Đây coi chừng ? Ngời phóng độc đã dùng phương pháp thọng thặng và đạo hạnh của họ rất cao thâm .

Lại thấy mấy chấm sáng di động một lúc rồi đột nhiên mất hút .

Lúc này Mã Văn Phi đã coi T mã Càn là một nhân vật mình mang tuyệt kỹ ,

liền khẻ hỏi :

Tại sao những chấm sáng bây giờ không thấy đâu nữa ?

T mã Càn đáp :

Chắc ngài phóng độc phát giác ra mình uống phí một phen tâm huyết vì quần hào trong trường đã dời khỏi phạm vi phóng độc nên thu cổ độc về .

Cũng có

thể họ bố trí cách khác . . .

Y cha dứt lời những đốm sáng mất hút đột nhiên lại lấp loáng mà số lượng hơn lúc trước nhiều có đến mấy chục chấm .

T mã Càn biến sắc nắm lấy tay trái Tiêu Lĩnh Vu . Y lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Ngài phóng độc cực kỳ lợi hại . E rằng trong bọn ngài đến dự hội đêm nay ít kẻ thoát độc kiếp nạn .

Tiêu Lĩnh Vu thấy bàn tay T mã Càn run lên , trong lòng bàn tay ốt đẫm mồ hôi . Hiển nhiên y sợ hãi vô cùng ?Chàng liền khẻ hỏi :

Đáng sợ lắm không ?

T mã Càn đáp :

Thật là đáng sợ ?

Mã Văn Phi nói :

- Đồng đạo võ lâm dời khỏi bàn tiệc số đông ẩn trong rừng hoa bốn mặt . T mã huynh đã thấy cổ độc này lợi hại sao không hô hoán cho họ chạy đi chỗ khác ?

T mã Càn hỏi lại :

- Ngay bây giờ ?

Mã Văn Phi đáp :

- D~ nhiên là ngay bây giờ .

T mã Càn nói :

Phép phóng độc này là một thứ lợi hại nhất trong mười hai loại phóng độc ở Miêu cung . Bây giờ nếu chúng ta cử động là trùng độc theo dõi hành tung .

Vậy

phải ngồi yên hay hơn .

Mã Văn Phi cời thâm nghĩ bụng :

- Anh chàng T mã Càn này không sợ đất mà tại sao lại sợ thứ trùng độc này đến thế ? Thật mình khó tin quá .

Mấy chục điểm sáng tiếp tục bò trên bàn tiệc không ngớt . Sau thời gian chừng uống cạn tuần trà lại không thấy đâu nữa .

T mã Càn thở dài nói :

Bây giờ có thể kêu bọn họ chạy trốn .

Ba ngài vẫn dùng phép truyền âm nói chuyện nên những người gần đó không ai nghe tiếng .

Mã Văn Phi toan lên tiếng gọi quần hào bỗng thấy hoàng quang thấp thoáng

Từ trên toà vọng lâu cao ngất từng mây , một phụ nữ mình mặc áo hồng tóc dài bỏ
xoả , một tay cầm cây kim đang từ từ bóc ra .
Cây kìm đang cao chừng hơn thóc mà ngọn lửa xanh lè chừng hai tấc bị gió thổi rung rinh lay động .
Phu nhân cất bước rất chậm chạp , vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng .
Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :
Phải rồi ? Người phóng độc là mục này .
Mã Văn Phi khẽ hỏi :
Người đàn bà đó là nhân vật thế nào ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 96

Tiêu Linh Vu ngăn ngừa phóng độc

Tiêu Linh Vu đáp :

- Mụ là Kim Hoa phu nhân ở Miêu Cương .

Mã Văn Phi chau mày nói :

- Tại hạ đã nghe tên người này từ lâu , Mụ là đệ nhị cao thủ ở Miêu cương , không ngờ cũng bị Thảm Mộc Phong thu dùng dưới trướng .

Tư Mã Càn dương cặp mắt tròn xoe , vẻ mặt rất khẩn trương nhìn Kim Hoa phu nhân .

Bỗng thấy Kim Hoa phu nhân cầm Kim đăng đi thẳng về phía vườn hoa .

Tư Mã Càn toàn thân rung bần bật khẽ bảo Mã Văn Phi và Tiêu Linh Vu :

- Hồng bát ! Mụ đã phát giác ra chỗ này có người và đi thẳng về phía chúng ta .

Mã Văn Phi hỏi :

- Chúng ta chạy trốn được chăng ?

Tư Mã Càn đáp :

- Không kịp nữa rồi .

Mã Văn Phi sùng sốt :

Chẳng lẽ cứ ngồi đây chịu chết sao ?

Tư Mã Càn đáp :

- Hỡi ơi ! Theo tượng hình trong quẻ thì chúng ta không gặp phải bước hiểm nghèo này , chẳng ngờ quái tượng lại mất linh nghiệm.

Ba người đang nói chuyện thì Kim Hoa phu nhân đi tới còn cách chừng ba trượng bỗng mụ dừng bước lại .

Kim Hoa phu nhân trợn mắt nhìn vào cây Kim đăng ở trong tay. Ngọn lửa trong đèn xanh lè chiếu vào mặt mụ nổi đằng sát khí .

Lại thấy mụ từ từ đưa cây đèn qua tay mặt rồi thò ngón trỏ tay trái vào trong miệng .

Tư Mã Càn nói :

- Hồng rồi ! Mụ muốn dùng phép huyết quang ngự cổ . Đêm nay chúng ta khó lòng thoát khỏi kiếp nạn này .

Kim Hoa phu nhân đột nhiên rút ngón tay trong miệng ra rồi từ từ trở gót bước đi .

Lúc mụ đến như quỷ hiện hình , lúc bỏ đi chẳng khác nào cơn gió thoảng .

Chỉ thấy đèn lửa lấp loáng mấy cái rồi mất hút .

Tư Mã Càn giơ tay lên lau mồ hôi trán nói :

- Lạ thật ! Lạ thật !

Mã Văn Phi hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Tư Mã Càn đáp :

- Mụ định thi triển phép Huyết quang ngự cổ , không hiểu tại sao đột nhiên mụ lại biến đổi chủ ý .

Mã Văn Phi nói :

- Chắc mụ biết khó lòng gia hại được chúng ta nên mới rút lui.

Tư Mã Càn nói :

- Không phải thế đâu . Trong vụ này tất có điều ngoắt ngoéo .

Gã đưa mắt ngó lại thấy Tiêu Lĩnh Vu chỉ mỉm cười mà không nói gì .

Tư Mã Càn nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi hỏi :

- Phải chăng lại là huynh đài hý lộng thần thông .

Y vẫn tự phụ điều gì cũng biết mà lúc này như người bị chìm đắm vào trong đám mây mù năm dặm, vẻ mặt hoang mang ngó Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tuy mụ rút lui rồi , nhưng chẳng hiểu mụ còn trở lại nữa để phóng cổ độc hay không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Không có đâu . Theo chỗ tại hạ biết thì Kim Hoa phu nhân nuôi giống Kim tâm này đã thành tính thông linh . Mụ rút lui thì không để kim tâm lại nữa .

Tiêu Lĩnh Vu thấy Tư Mã Càn là người bác học ngấm ngấm kính phục nói :

- Nếu vậy thì cuộc âm mưu của Thảm Mộc Phong thành uổng công mất rồi .

Tư Mã Càn đột nhiên thò tay vào trong bọc lấy tiền vàng và hộp coi bói ra nói :

- Để tại hạ thử coi một quẻ nữa xem .

Mã Văn Phi và Tiêu Lĩnh Vu thấy y bói rất linh nghiệm cũng không ngăn cản Tư Mã Càn bỏ ba đồng tiền vào hộp xóc một hồi đoạn đồ ra , trước mắt ánh sáng lập loè. Những đèn lửa bị tắt bây giờ lại cháy lên .

Bỗng nghe trên vọng hoa lâu có thanh âm trầm trọng vọng xuống .

Các vị đều trúng phải Kim Tâm cổ độc , khó lòng đối địch Thảm mộc được nữa . Đêm đã khuya rồi các vị hãy về phòng yên nghỉ một đêm và nghĩ có nên chống đối Thảm mộc nữa không .

Tư Mã Càn cất tiền cùng hộp đi , ngấm ngấm vận khí , rồi khẽ nói :

- Lạ quá ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Tư Mã Càn đáp :

- Chúng ta vẫn bình yên mà sao Thảm Mộc Phong lại bảo rằng chúng ta trúng phải cổ độc .

Mã Văn Phi nói :

- Theo chỗ tại hạ biết thì một người sau khi trúng độc có thể chưa thấy phản ứng ngay lập tức .

Từ phía xa xa mấy chục ả nữ tỳ giờ cao đèn lồng thoăn thoắt tiến vào trong trường lên tiếng :

- Bọn tiểu tỳ vâng lệnh đưa các vị vào nhà yên nghỉ . Tiệc yến đêm nay xong rồi nhưng các vị vẫn là tân khách của Bách Hoa Sơn Trang .

Bọn nữ tỳ vừa dứt lời quần hào ẩn trong rừng hoa phần lớn tiến ra ngay .

Tiêu Linh Vu khẽ nói :

- Chúng ta có ra không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Chúng ta chẳng thể ngồi trong bụi hoa suốt đêm được tự nhiên phải ra ngoài .

Rồi y cất bước đi trước .

Bỗng thấy Phụng Trúc cầm đèn lồng chạy đến gọi :

- Mã gia ?

Mã Văn Phi đáp :

- Phụng Trúc cô nương tinh mắt quá .

Phụng Trúc nói :

- Nô tỳ đưa Mã gia về phòng.

Mã Văn Phi đáp :

- Phiền cô nương quá .

Những ả nữ tỳ trong Bách Hoa Sơn trang quả nhiên lợi hại . Bọn chúng giờ cao đèn lồng đi tìm chủ mà ai tìm cũng đúng chỗ.

Mã Văn Phi theo sau Phụng Trúc vào thẳng Thuý Trúc hiên .

Phụng Trúc dẫn hai người về phòng đặt đèn lồng xuống , cười hỏi :

- Mã gia có muốn xơi gì không ?

Mã Văn Phi mỉm cười hỏi lại :

- Nhưng trong thực vật có dấu cở độc gì không ?

Phụng Trúc đáp :

- Xin Mã gia cứ yên lòng , Tiểu tỳ ném trước cho Mã gia coi rồi Mã gia sẽ ăn uống thì không ngại gì nữa.

Mã Văn Phi cười nói :

- Hay lắm ! Nếu vậy phiền cô nương lấy cho tại hạ chút thực vật gì cũng được Những nữ tỳ trong Bách Hoa Sơn Trang được lựa chọn rất kỹ . Bọn chúng không những xinh đẹp nhu mỹ, mà còn có vẻ trang nghiêm nữa .

Dường như chúng đối với cuộc thắng bại của Bách Hoa Sơn Trang chẳng quan tâm chút nào . Bao giờ chúng cũng tươi cười hòa nhã .

Mã Văn Phi thấy Phụng Trúc ra rồi , khẽ hỏi Tiêu Linh Vu :

- Tiêu huynh có coi ra manh mối gì không ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Về chuyện gì ?

Mã Văn Phi đáp :

- Dường như bọn nữ tỳ trong Bách Hoa Sơn Trang đều ngấm ngấm thù nghịch Thẩm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Phải rồi ! Tại hạ cũng đồng cảm như vậy , bọn chúng bị dưới quyền thống trị nghiêm khắc , dĩ nhiên trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Đột nhiên chàng dừng lại lắng tai nghe .

Mã Văn Phi động tâm khẽ hỏi :

- Có người hay sao ?

Ngoài nhà vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ. Tư Mã Càn chậm chạp tiến vào.

Mã Văn Phi đứng lên chấp tay thi lễ nói :

- Tư Mã huynh !

Tư Mã Càn nghiêng mình thi lễ . Mục quang y không ngớt ngó quanh trong nhà như tìm kiếm vật gì .

Mã Văn Phi khẽ hỏi :

- Tư Mã huynh coi gì vậy ?

Tư Mã Càn hỏi lại :

- Tên nha đầu hầu hạ hai vị đâu rồi ?

Mã Văn Phi đáp :

- Thị đi lấy thức ăn .

Tư Mã Càn sừng sốt nói :

- Không ăn được đâu ! Không ăn được đâu ! Những con nha đầu này mượn tiếng hầu hạ mà thực ra thị theo dõi hành động của bọn ta . Những thực phẩm do chúng đưa đến ăn thế nào được .

Mã Văn Phi hỏi :

- Bữa tiệc hôm nay Tư Mã huynh đã chẳng ăn rồi ư ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tình trạng mỗi lúc mỗi khác . Lúc trước Thẩm Mộc Phong chưa hiểu lại lịch tiểu đệ Hai bên dù không biết nhau thì chẳng có chi đáng rồi là ơn oán , dĩ nhiên hắn không ngấm ngấm gia hại . Nhưng hiện giờ thì hắn căm hận lắm chỉ mong giết được mới hả dạ .

Mã Văn Phi hỏi :

- Tư Mã huynh nói vậy tuy rất đúng , nhưng chúng ta còn lưu lại trong Bách Hoa Sơn Trang mấy ngày , chẳng lẽ nhịn ăn uống mãi được ư ?

Tư Mã Càn hỏi :

- Mã huynh không đem theo lương khô hay sao ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tuy có đem theo nhưng cũng chẳng thể đeo luôn bên mình . Nếu bọn họ muốn hòa thuốc vào thực vật thì chắc gì họ không ngấm ngấm hạ độc vào lương khô của chúng ta ?

Tư Mã Càn nói :

- Mã huynh nói vậy rất có lý .

Mã Văn Phi thò tay vào bọc móc ra đôi đũa ngà dài bốn tấc cười nói :

- Một ông bạn ở Thiên Nam tặng cho tiểu đệ đôi đũa này và dặn mang theo bên mình . Bất luận thuốc độc bỏ vào rượu hay vào đâu , chỉ thử qua là biết ,
Tư Mã huynh cứ lấy một cái mà dùng .

Tư Mã Càn không khách sáo chi hết đón ngay lấy chiếc đũa cất vào bọc nói :

- Tiểu đệ tới đây muốn thỉnh giáo một việc .

Tuy y nói câu này với cả hai người mà mắt nhìn thẳng vào Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

Tư Mã huynh có điều chi dạy bảo .

- Tiểu đệ nghĩ mãi không ra : Huynh đài đã làm thế nào mà khiến cho Kim Hoa phu nhân thu cổ độc về rồi rút lui .

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Không dám dấu Tư Mã huynh , tiểu đệ có quen biết Kim Hoa phu nhân , thấy mục phóng Kim tàn cổ độc tất làm cho quần hào gặp phải tai ương , tiểu đệ không nhìn được liền dùng phép truyền âm khuyên mục thu cổ độc về .

Tư Mã Càn hỏi :

-Kim Hoa phu nhân chỉ nghe huynh đài nói một câu mà thu cổ độc về thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mục rất nể mặt tiểu đệ .

Tư Mã Càn nói :

- Nếu vậy thì mối kết giao giữa Kim Hoa phu nhân và tiểu đệ không phải tầm thường.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kể ra cũng mới quen biết nhưng mục coi tiểu đệ khá trọng vọng .

Tư Mã Càn gật đầu nói :

- Té ra là thế . Thảo nào tiểu đệ nghĩ mãi không ra .

Rồi y tự ý nói một mình :

- Nếu vậy thì tình hình đêm nay bất tất phải lo ngại nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Tư Mã huynh lo ngại gì ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ vẫn quan tâm về chuyện Kim Hoa phu nhân phóng độc không thành thì đêm nay mục còn hạ độc nữa, nhưng huynh đài đã quen biết mục thì tình hình lại khác hẳn .

Tiêu Linh Vu khẽ đáp :

- Chuyện này khó mà biết được . Tại hạ không thể bảo đảm .

Mã Văn Phi đột nhiên hỏi xen vào :

- Tư Mã huynh . Tư Mã huynh làm sao mà điều tra được vụ phóng cổ độc .

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ sở trường về nghề thay đổi sắc mặt , nhận thấy quái tượng biến ảo liên sinh dạ hoài nghi .

Mã Văn Phi ngắt lời :

- Thế rồi Tư Mã huynh thay hình đổi dạng mạo hiểm vào thám thính trong Vọng hoa Lâu và điều tra ra được vụ bí mật về phóng độc phải không ?

Tư Mã Càn tủm tỉm cười đáp :

- Thảm Mộc Phong tâm cơ ghê gớm . Vọng hoa Lâu là nơi phòng vệ cực kỳ nghiêm mật. Tiểu đệ có cải trang cũng khó lòng trà trộn vào được nơi trọng yếu này ở trong Bách Hoa Sơn Trang .

Mã Văn Phi hỏi :

- Vậy Tư Mã huynh dùng cách nào thám thính ra vụ này ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ hóa trang làm Chu nhị trang chúa rồi dùng lời xảo trá mới thám thính được vụ phóng cổ độc cực kỳ cơ mật . Việc này nói ra tuy dễ nhưng làm thật nguy nan . Có điều những chi tiết nhỏ nhặt khỏi cần phải nói nữa .

Mã Văn Phi cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Té ra là thế !

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Giờ Ngọ trưa mai là buổi đại hội anh hùng chính thức trong Bách Hoa Sơn trang , quyết Thảm Mộc Phong chưa bỏ việc phóng cổ độc . Tiểu đệ đoán đêm nay hẳn còn có âm mưu khác .

Tư Mã Càn nói :

- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy , nhưng mối lo sâu xa nhất là Kim Hoa phu nhân ngấm ngầm phóng cổ độc . Nếu cản được vụ này thì dù độc kế nào khác cũng còn dễ đối phó hơn nhiều .

Mã Văn Phi nói :

- Sau tiệc rượu tiếp phong đã xảy ra cuộc đại biến , quần hào tham dự tất nhiên đề cao cảnh giác . Đáng tiếc là mình không liên lạc được với họ để thực lực phân tán . Nếu Thảm Mộc Phong phát mấy toán cao thủ chia ra vây đánh thì khó lòng đối phó .

Tư Mã Càn hỏi :

- Mã huynh đã nghĩ ra cách cự địch chưa ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tư Mã huynh nhắc đến chuyện này thật là vừa lúc tiểu đệ cũng đang định đi kiếm Tư Mã huynh. Tư Mã huynh là người lắm mưu nhiều kế chắc đã

nghĩ được cách đối phó rồi .

Tư Mã Càn nhắm mắt ngẫm nghĩ rồi nói :

- Tại hạ đã nghĩ ra một biện pháp nhưng khó lòng tiến hành trong bóng tối , lúc thực hiện tất làm kinh động Bách Hoa Sơn trang .

Mã Văn Phi cười nói :

- Cái đó Tư Mã huynh chẳng nên uý kỵ . Tiểu đệ e rằng chúng ta đã bị bọn người trong Bách Hoa Sơn trang giám thị rồi .

Bỗng nghe tiếng bước chân vọng lại , Phụng Trú tay bung một chiếc khay gỗ tiếng vào .

Trên khay đặt bốn món ăn rất tinh khiết , hai chiếc bánh lớn và một bô rượu nóng .

Phụng Trú đặt khay xuống hỏi :

- Mã gia ? Có cần tiểu tỳ nếm trước mỗi thức một chút không ?

Mã Văn Phi đáp :

- Dĩ nhiên phiền cô nương chuyện này .

Phụng Trú tủm tỉm cười . Trước hết thị nếm bốn đĩa thức ăn rồi rót rượu ra chung uống đoạn thị cười hỏi :

- Mã đại gia đã yên tâm chưa ?

Mã Văn Phi gật đầu đáp :

- Hay lắm ! Cô nương bắt tất phải chờ ở đây nữa . Cô nương cứ tự do đi nghỉ.

Phụng Trú quay đầu lại ngó Tư Mã Càn một cái rồi từ từ bước ra ngoài cửa phòng .

Mã Văn Phi nâng chung rượu trước mặt lên , khẽ nói :

- Tư Mã huynh thử xem trong rượu có này có chất độc không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Cái đó tiểu đệ không nhận ra được .

Mã Văn Phi lại từ từ đặt chung xuống . Y móc trong bọc lấy cái đĩa ngà đúng vào chung rượu .

Bỗng thấy đầu đĩa thay đổi màu sắc biến thành tím bầm .

Mã Văn Phi cười lạt nói :

- Con nha đầu này miệng thon thót dạ ót ngâm, thật là lợi hại .

Tư Mã Càn vội cầm lấy cái hồ , coi một lúc rồi nói :

- Chắc cơ quan ở trên cái hồ nhỏ này . Y xoay cái hồ ngó đi ngó lại không thấy gì khác lạ lại đặt xuống .

Mã Văn Phi hỏi :

- Lạ thiệt ! Trong rượu hiển nhiên có chất độc mà con nha đầu kia uống vào không việc gì ? Chẳng lẽ thị đã uống thuốc giải trước để ngăn ngừa ?

Tư Mã Càn đáp :

- Rất có thể như vậy .

Mã Văn Phi nói :

- Chúng ta thử kiểm con nha đầu kia hỏi lại coi .

Tư Mã Càn cặp mắt râm rì , ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Mã huynh ! Nếu đêm nay chúng ta có thể bắt con nha đầu giúp đỡ thì đêm nay hoặc giả báo thù được một chút .

Mã Văn Phi hỏi :

- Biện pháp trả thù thế nào ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ muốn đưa ra một thủ đoạn nhỏ để làm rối tay mắt Thẩm Mộc Phong .

Mã Văn Phi đã biết Tư Mã Càn mình mang tuyệt học. Gã thấy y không chịu nói phương lược cũng không tiện hỏi nữa .

Tiêu Linh Vu tuy đóng vai nô bộc của Mã Văn Phi nhưng sự thực Tư Mã Càn coi chừng có phần kính trọng hơn cả Mã Văn Phi . Y thấy chàng chẳng kể gì đến danh vị và võ công kinh người, tài trí rất ít kẻ bì kịp . Y sợ chàng là một nhân vật chia quyền lãnh tụ với Bách Hoa Sơn Trang .

Tiêu Linh Vu tự động đứng lên nói :

- Tại hạ đi gọi con nha đầu kia đến .

Tư Mã Càn vội đứng dậy đáp :

- Cái đó khi nào dám phiền đến huynh đài .

Tiêu Linh Vu mỉm cười rồi trở gót đi luôn .

Chỉ trong khoảng khắc chàng dẫn Phụng Trú vào trong sảnh đường .

Mã Văn Phi nhìn chung rượu trên bàn khẽ hỏi :

- Cô nương vẫn bình yên chứ ?

Phụng Trú đáp :

- Tiểu tỳ không sao cả .

Mã Văn Phi nghĩ thầm trong bụng :

- Con nha đầu này thật khéo giả vờ . Mình không bắt được đương trường , e rằng thị không chịu thừa nhận , chàng liền hỏi :

- Trong rượu có chất độc mà cô nương uống vào chẳng lẽ không cảm thấy gì?

Phụng Trú hỏi lại :

- Chính tay tiểu tỳ làm bếp thì sao trong rượu nhầm lại có chất độc được ?

Mã Văn Phi đáp :

- Có thể chất độc trong rượu thật ghê gớm quá nhưng lâu phát tác , nên cô nương không hiểu .

Phụng Trú ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Mã gia đã nói vậy tất có minh chứng , nhưng thật sự tiểu tỳ không cảm giác gì trúng độc .

Tư Mã Càn nói :

- Nếu cô nương uống thuốc giải độc trước thì dù trong rượu có chất độc cũng không phát tác ngay được .

Phụng Trúc lạnh lùng nói :

- Mã gia nói vậy thì tiểu tỳ dù có trăm miệng cũng không thể giải thích .

Tư Mã Càn đột nhiên đứng dậy nói :

- Được rồi ! Để tại hạ coi dùm cô nương .

Y đưa tay ra từ từ nắm lấy cổ tay phải Phụng Trúc .

Phụng Trúc dường như toan né tránh , nhưng đột nhiên thị lại biến đổi chủ ý , đứng yên không nhúc nhích để cho Tư Mã Càn nắm lấy cổ tay .

Tư Mã Càn ngăm ngăm gia tăng kinh lực rồi thu năm ngón tay về cười nói :

- Bách Hoa Sơn trang trước nay toàn làm điều cơ mưu xảo trá . Nếu tại hạ nói đạo lý nhân nghĩa chỉ là chuyện vô ích .

Y đưa tay trái lên điểm vào huyệt Thiên đột trong mình Phụng Trúc.

Phụng Trúc bị nắm uyển mạch nửa người tê dại . Thị thấy Tư Mã Càn phóng chỉ điểm tới mà không né tránh được .

Tư Mã Càn điểm huyệt Thiên Đột trên đầu Phụng Trúc xong xoay tay trái điểm vào huyệt Phong Phủ rồi giải khai huyệt đạo ở cổ tay thị hỏi :

- Cô nương có biết tại hạ đã điểm vào huyệt đạo nào hay không ?

Phụng Trúc lạnh lùng đáp :

- Đó là huyệt Thiên đột và huyệt Phong Phủ . Những đại huyệt này bị điểm có thể đưa người vào tử địa .

Tư Mã Càn nói :

- Cái đó cô nương bắt tất phải quan tâm . Tại hạ hạ thủ rất cẩn thận quyết không làm hư hại đến tính mạng của cô nương .

Tiêu Lĩnh Vu tuy thấy hành vi của Tư Mã Càn làm thương tổn đến khí độ anh hùng , nhưng chàng nghĩ tới hành vi tàn ác của Thảm Mộc Phong và tình trạng nguy hiểm lúc này , nên chàng cũng không trách Tư Mã Càn dùng phép d độc trị độc .

Phụng Trúc nói :

- Các hạ điểm hai huyệt đạo trọng yếu của tiểu tỳ thủ pháp không nhẹ mà cũng không nặng chắc là để uy hiếp tiểu tỳ .

Tư Mã Càn đáp :

- Cô nương thật là người thông minh . Cô có biết huyệt Thiên đột và huyệt Phong Phủ thuộc vào kinh mạch nào không ?

Phụng Trúc lạnh lùng đáp :

- Tiểu tỳ không biết .

Tư Mã Càn nói :

- Cô không biết thì hỏi tại hạ .

Rồi y mỉm cười tiếp :

- Thiên đột thuộc về nhâm mạch . Phong phủ thuộc về đốc mạch . Trong

vòng một giờ hai chỗ huyết đạo bị thương sẽ làm cho toàn thân cô tê liệt không cử động được

Phụng Trúc biến sắc muốn nói lại thôi .

Hiển nhiên thị trong lòng kinh hãi , nhưng cố nhịn không muốn hỏi nhiều .

Tư Mã Càn cười lạt nói :

- Nếu cô nương chịu giúp tại hạ một việc thì tại hạ lập tức giải khai hai chỗ huyết đạo đó .

Phụng Trúc hỏi :

- Các hạ muốn tiêu tỳ giúp việc gì ?

Tư Mã Càn đáp :

- Giả dối lắm . Tại hạ muốn nhờ cô đem bỏ một chút đồ vật ở dưới chân

Vọng hoa lâu .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 97

Tiểu Nha Đầu trúng độc mạng vong

Phụng Trúc lắc đầu nói :

- Không được . Khu vực vương năm trượng quanh Vọng Hoa Lâu là nơi cấm địa . Dù người bản trang mà không được lệnh của đại trang chúa tuyên triệu cũng chẳng thể đến gần .

Tư Mã Càn quay lại ngó Mã Văn Phi nói :

- Luật lệ ở trong Bách Hoa Sơn Trang này thật là nghiêm khắc .

Y ngừng lại một chút rồi đáp :

- Nếu cô nương chịu hợp tác thì tại hạ xin hết sức để cứu cô nương rời khỏi Bách Hoa Sơn Trang .

Phụng Trúc ngập ngừng đáp :

- Các vị trang chúa rất hậu đãi bọn tiểu tỳ .

Đột nhiên thị hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Đến ngay các vị cũng khó lòng rời khỏi Bách Hoa Sơn trang đừng nói chuyện cứu nô tỳ nữa.

Tư Mã Càn nói :

- Cô nương ở trong Bách Hoa Sơn trang từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn chịu mọi sự uy hiếp của Thảm Mộc Phong khác nào miếng thịt trên thớt để hăn muốn băm muốn chém thế nào tùy ý. Nhưng cô nên biết thế giới bao la , ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác. Tại hạ chỉ nói tỷ dụ một việc là cô nương có thể hiểu được ngay .

Phụng Trúc long lanh cặp mắt hỏi :

- Việc gì ?

Tư Mã Càn đáp :

- Đêm nay Thảm Mộc Phong thiết tiệc tẩy trần , cách bố trí nghiêm mật như vậy mà quần hào có mấy ai bị thương về tay hăn đâu ? Giống Kim tằm cổ độc lợi hại biết chừng nào nhưng cũng chưa làm cho ai bị trúng độc . Xin cô nương nghĩ kỹ những lời nói của tại hạ .

Phụng Trúc trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Tướng công có thứ thuốc kịch độc hễ uống vào là chết ngay phải không ?

Mã Văn Phi lấy làm kỳ hỏi lại :

- Cô nương hỏi thứ thuốc độc đó làm chi .

Phụng Trúc thở dài đáp :

- Nếu tiểu tỳ ưng thuận theo các vị trà trộn vào trong Vọng hoa lâu thì mười phần có đến tám chín là bị phát giác . Khi đó tiểu tỳ nên uống thuốc độc cho

chết liền để khỏi bị bắt và chịu trừng phạt ghê gớm theo luật lệ bản bang .

Tư Mã Càn tủm tỉm cười nói :

- Hay lắm !

Y thò tay vào bọc móc lấy cái bình ngọc đổ ra một viên thuốc màu xanh nói:

- Thuốc này bỏ vào miệng chỉ chớp mắt là chết liền . Không gặp phải trường hợp khẩn yếu thì không nên uống .

Phụng Trúc đón lấy viên thuốc hỏi :

- Tướng công muốn tiểu tỳ làm gì đây ?

Tư Mã Càn cười đáp :

- Có mấy món đồ chơi nhỏ bé cô muốn đem giấu vào đâu cũng được . Cô chỉ cần cẩn thận một chút là chắc chắn không bị phát giác .

Y vừa nói vừa thò tay vào bọc lấy ra một vật giống như đồng trúc và một cái hộp đen đưa cho Phụng Trúc nói :

Cô nương đem cái ống sắt này mở nút ra để vào chỗ nào gần Vọng Hoa lâu là xong .

Còn cái hộp này có phải mở nắp ra không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Phải rồi ! Cô nương cũng mở nắp ra .

Phụng Trúc ngừng đầu trông chiều trời nói :

- Được rồi ! Nô tỳ thử đi coi .

Cô nương đừng quên là hai huyết đạo Thiên đột và Phong Phủ trong mình cô chưa được giải khai . Chỉ trong vòng một giờ là phát tác . Cô đặt ống sắt và hộp đen xong thì phải gấp rút trở về để tại hạ giải khai huyết đạo cho .

Phụng Trúc lạnh lùng đáp :

- Nô tỳ không phải thuộc hạ tham sanh úy tử để chịu tướng cô uy hiếp đâu.

Tư Mã Càn nói :

- Tại hạ chờ đợi hồi âm của cô nương .

Phụng Trúc nhăn nhó cười đáp :

- Trong vòng một giờ mà tiểu tỳ không trở về là chết ở dưới chân Vọng hoa lâu rồi đó .

Tư Mã Càn nói :

- Cô nương chẳng phải là người yêu tướng xin cô nương vững tâm mà làm .

Phụng Trúc đi mấy bước , bỗng quay lại hỏi :

- Trong ống sắt và trong hộp đen này đựng vật gì , tướng công có thể cho tiểu tỳ biết được không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Mấy con sâu nhỏ mọn chẳng có gì đáng kể. Và lại thứ này ở Trung nguyên rất ít , dù tại hạ có nói cô nương cũng không hiểu được .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Giờ này đi rất tốt , cô nương nên lẹ lên tại hạ giúp cũng không thể ngồi đây để chờ cô nương báo tin mà phải đi giúp đỡ cô nương một chút .

Phụng Trúc hỏi :

- Giúp đỡ tiểu tỳ ư ?

Tư Mã Càn đáp :

- Bọn tại hạ dĩ nhiên phải đi tiếp ứng cô nương chỉ cần cô nương lẫn vào trong rừng hoa được là xong . Dù có truy binh cũng không đủ sợ .

Phụng Trúc cười mát từ từ cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu chờ cho Phụng Trúc đi mất hút rồi , chàng không nhịn được khẽ hỏi :

- Tư Mã huynh . Liệu thị có làm theo ý mình không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ chắc thị theo kế hoạch mà hành động .

Mã Văn Phi cũng hỏi :

- Sao Tư Mã huynh dám chắc như vậy ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tại hạ đã coi tướng thì đêm nay Phụng Trúc chắc không có gì đáng ngại .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế ?

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chúng ta đã hứa lời tiếp ứng cho thị , thì không nên thất tín .

Tư Mã Càn cười đáp :

- Cái đó đã hẳn . Chúng ta đây hai người chia ra hai đi tiếp ứng còn một ở lại giữ nhà .

Mã Văn Phi tủm tỉm cười nói :

- Xin tha thứ cho tiểu đệ lảm miệng . Tư Mã huynh có thể cho tiểu đệ hay trong ống sắt và trong hộp đen kia đã đựng vật gì không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Nó là hai vật kỳ quái mà tiểu đệ đã lấy được trong khi tập nghệ ở đảo San Hô ngoài Đông hải , Thảm Mộc phong thâm độc vô cùng lại toan phóng cổ độc nên tiểu đệ hy sinh hai thứ kỳ vật đó làm cho tâm thần hẳn phải bối rối .

Mã Văn Phi nói :

- Tư Mã huynh giải thích hàng giờ mà chưa nói rõ đó là vật gì ?

Tư Mã Càn cười đáp :

Trong hộp có mấy con Phi Thiên ngô công rất hiếm. Còn trong ống sắt đựng một con rắn nhỏ kỳ độc . Nếu nói rõ ra thì ả nha đầu kia không dám đem đi .

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi :

- Vén vén một con rắn độc và một con rắn thì làm sao quấy rối được Vọng hoa Lâu .

Tư Mã Càn đáp :

Hai vật này không chịu dung nhau . Nếu chúng gặp nhau mà không chịu nảy cuộc ác đấu chạy loạn lên . Con rắn nhỏ tuy chỉ dài mấy tấc mà cử động cực kỳ mau

lẹ , nó lại độc dữ vô cùng . Ai bị nó cắn thì trừ phi dùng thuốc giải của tiểu đệ bào

chế ngoài ra khó có người giải được. Còn mấy con ngô công tuy không bay xa được

nhưng cử động rất linh hoạt. Lúc chúng bay bật lên tiếng vo ve. Dù nó không cắn

được người trong Vọng hoa lâu nhưng cũng có thể làm cho tai mắt và tâm thần họ

bị rối loạn . Không chừng chúng còn có thể đưa Thảm Mộc Phong và Kim hoa phu

nhân đến chỗ hiểm hiểm hay khiến Thảm Mộc Phong nghi ngờ Kim Hoa Phu nhân đã

phóng cổ độc trên Vọng hoa lâu .

Mã Văn Phi nói :

- Đúng thế ! Tiểu đệ cũng được nghe qua những thứ cổ độc này thành hình thì chẳng khác gì loại kùm tằm .

Tư Mã Càn cười nói :

Đây chẳng qua là tiểu đệ tính toán theo ý mình. Còn hiệu quả thế nào khó mà biết trước được . . .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chúng ta nên đi tiếp ứng cho ả nha đầu kia ngay từ bây giờ .

Mã Văn Phi nói :

- Thảm Mộc Phong là người rất tinh minh , chắc đã đặt mai phục trong Hoa Mộc trận .

Tư Mã Càn nói :

- Há phải chỉ mai phục , mà cả toà Bách Hoa Sơn trang cũng là một toà ngũ hành kỳ trận . Trong mỗi viện lạc hay một rừng cây là một toà tiểu trận , liên tiếp nhau thành toà đại trận . Thảm Mộc Phong quả là một bậc kỳ nhân , nhưng những trận đồ đó biến hóa thế nào cũng chẳng thể giam hãm được tiểu đệ.

Tiêu Linh Vu nói :

- Theo chỗ tại hạ biết thì trong lùm cây , bụi cỏ đều có người canh gác . Nhất là lúc này quần hào đến đông , chắc cuộc phòng thủ còn nghiêm mật hơn .

Tư Mã Càn cười hỏi :

- Chúng ta bắt hai tên thủ bộ , lấy quần áo của chúng mặc vào để hành động liệu có tiện không ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Bất luận chuyến đi này phải mạo hiểm thế nào cũng đành, vì đã hứa lời tiếp ứng cho Phụng Trúc , dĩ nhiên chẳng thể thất tín được .

Chàng quay lại ngó Mã Văn Phi nói :

- Mã tổng thủ lãnh và Tư Mã huynh đi tiếp ứng . Tại hạ ở nhà chờ đợi .

Lúc này Mã Văn Phi đã ngấm ngấm kính phục Tiêu Lĩnh Vu liền mỉm cười đáp :

- Tiểu đệ tưởng Tiêu huynh đi hay hơn .

Tư Mã Càn cũng biết Tiêu Lĩnh Vu mình mang tuyệt kỹ , y chẳng hiểu chàng có ung chịu hay không , liền nói theo :

- Nếu vậy phiền Mã tổng thủ lãnh giữ nhà.

Mã Văn Phi đáp :

- Hai vị nên coi chừng . Nếu tránh được cuộc xung đột càng hay .

Tư Mã Càn mỉm cười nói :

- Cảm ơn Mã huynh có dạ quan hoài .

Rồi y cất bước đi trước .

Tiêu Lĩnh Vu theo sau rời khỏi Thuý Trúc Hiên .

Tư Mã Càn khẽ nói :

- Xin huynh đài theo sau tiểu đệ.

Y tiến vào trong rừng cây len lỏi mà đi .

Tiêu Lĩnh Vu thấy Tư Mã Càn lúc quanh bên hữu lúc rẽ bên tả chân bước rất mau chẳng khác gì ngựa quen đường cũ .

Chỉ trong khoảng khắc hai người đã đến gần Vọng hoa Lâu mà chưa gặp người nào ngăn cản .

Toà Vọng hoa lâu cao ngất từng mây mấy chỗ hãy còn ánh đèn , tỏ ra người trên lầu chưa ngủ hết .

Tư Mã Càn coi tình thế bốn mặt khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì con nha đầu kia sẽ rút lui về phía chúng ta.

Y chưa dứt lời đã thấy một bóng người từ trong bụi hoa đi về phía hai người ần nấp .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu con nha đầu đó có trở ra một cách bình yên chăng ?

Tư Mã Càn đáp :

- Chắc thị không hề gì .

Bóng người kia đi rất thông thả , cất bước ung dung , không có vẻ hoang mang chút nào .

Đèn lửa trên Vọng hoa lâu đột nhiên hai tầng tắt phụt . Chỉ còn tầng cao nhất có ánh sáng lọt ra .

Tiêu Lĩnh Vu biết đó là chỗ ăn ngủ của Thảm Mộc Phong . Chàng đoán đêm đã khuya mà hán không đi nghỉ chắc vì chuyện thất bại đêm nay, còn thức

để nghiên cứu kế hoạch . Chàng ngó toà lầu cao ngất trong bóng đêm lại liên tưởng đến song thân bị cầm tù bất giác lòng như se lại .

Tư Mã Càn ngấm ngấm vận động công lực thủ thế để mà chuẩn bị , cặp mắt đăm đăm ngó về bóng người đang thung thảng đi tới .

Trên bữa tiệc vừa rồi đã xảy ra cuộc tỷ đấu kịch liệt khiến y cảm thấy người trong Bách Hoa Sơn Trang dù là bọn nô tỳ bản lãnh cũng không phải tầm thường , nên y càng cẩn thận .

Bóng người dần dần đi tới . Tư Mã Càn chú ý nhìn ra thấy đúng là Phụng Trúc , liền khẽ kéo áo Tiêu Lĩnh Vu dùng thuật truyền âm bảo chàng :

- Quả nhiên đúng là con nha đầu kia . Thị đã bình yên trở về .

Tiêu Lĩnh Vu đang chìm đắm vào mối cảm thương buồn bã, giật mình tỉnh lại . Chàng đưa mắt nhìn người đi tới , đột nhiên động tâm mỗi hoài nghi bụng bảo dạ :

- Dưới chân Vọng Hoa lâu biết bao nhiêu tầng phòng bị sâu nghiêm mà con nha đầu này bất quá là một tên nữ tỳ sao lại tự do ra vào được , không gặp một chút trở ngại nào ? Lại thấy Phụng Trúc chậm chạp tiến vào trong rừng cây đi thẳng về phía Thuý Trúc Hiên .

Tư Mã Càn khẽ nói :

- Thần sắc con nha đầu này có vẻ kỳ quái . Chúng ta hãy theo dõi thị xem sao .

Lúc này đèn lửa trên toà lầu cao nhất ở Vọng hoa lâu cũng tắt hết . Cả toà Bách Hoa sơn trang bị chìm đắm vào trong bóng tối .

Hai người theo dõi Phụng Trúc về Thuý Trúc hiên .

Bỗng thấy thị khẽ đưa bàn tay ngọc đẩy cửa phòng khép hờ , chậm chạp bước vào .

Tư Mã Càn đột nhiên đề khí như bóng theo hình rượt tới sau lưng Phụng Trúc vọt vào nhà .

Mã Văn Phi đang ngồi chờ trước sảnh đường , thấy Phụng Trúc đẩy cửa bước vào liền đứng dậy . Gã chưa kịp mở miệng thì Tư Mã Càn đã khoa chân bước tới vội nói :

- Mã huynh hãy coi chừng . Thần sắc con nha đầu này có điều khác lạ .

Mã Văn Phi cũng không phải một tay vừa . Dù cho Tư Mã Càn chẳng hô hoán , gã tự mình cũng đã cảnh giác , ngấm ngấm vận khí đề phòng.

Bỗng thấy Phụng Trúc về mặt xám xanh đi về phía chiếc ghế gỗ phía trước ngồi phệt xuống . Cặp mắt thị lộ vẻ đau khổ vô cùng . Thị nở nụ cười thê lương nói:

- Tiểu tỳ . . .

Dường như thị nói hai tiếng rồi không chống đỡ nổi ngựa người dựa vào thành ghế ngất lịm.

Mã Văn Phi vội đưa tay phải toan chụp lấy vai Phụng Trúc , miệng hốt

hoảng gọi :

- Phụng cô nương . . .

Tư Mã Càn phất cánh tay một cái , luồng tiềm lực xô ra ngăn chặn bàn tay của Mã Văn Phi .

Đồng thời y vội hô lên :

- Chớ có hấp tấp .

Mã Văn Phi dường như đã cảnh giác , đột nhiên lùi lại hai bước , dăm dăm nhìn xác chết tự trên ghế .

Tư Mã Càn lắc đầu tự trách :

- Tại hạ làm hại thị rồi ?

Tiêu Lĩnh Vu cũng thở dài nói :

- Đáng lý tiêu đề lên tiếng ngăn cản vụ này .

Đột nhiên chàng dừng lại , chú ý lắng tai nghe .

Tư Mã Càn chau mày khẽ nói :

- Đôi phương đã dùng hết cách tàn nhẫn thì chúng ta hạ thủ chẳng nề nang gì nữa .

Hắn vừa nói dứt lời, bỗng ngoài cửa đã thấy một phu nhân xinh đẹp , mình mặc đồ trắng , vạt áo trước ngực thêu bông hoa vàng đứng đó rồi .

Tư Mã Càn vung tay toan phóng chưởng nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu cản lại .

Thiếu phụ vẻ mặt trang nghiêm , dương cặp mắt lạnh lùng sáng như sao đảo nhìn ba người cất tiếng :

- Các vị đã làm nên mọi hảo sự !

Lúc này Tư Mã Càn cùng Mã Văn Phi đều nhận ra thiếu phụ chính là người đã phóng cổ độc thì không khỏi ngấm ngấm kinh hãi , gia tâm đề phòng .

Tư Mã Càn quay lại ngó thi thể Phụng Trúc, khẽ háng đặt một tiếng rồi hỏi:

- Phương giá phải chăng là Kim Hoa phu nhân .

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng hỏi lại :

- Đúng rồi ! Các hạ là ai ?

Tại hạ là Đông hải Thần Bốc Tư Mã Càn .

Kim hoa phu nhân nói :

- Bản nhân chưa được nghe qua .

Mụ đảo mắt nhìn Mã Văn Phi hỏi :

- Danh tánh của là gì :

Mã Văn Phi nhún vai đáp cộc lốc :

- Mã Văn Phi .

Kim Hoa phu nhân nói :

-Ồ ! Té ra đây là Tổng thủ lãnh bốn tỉnh Dự, Ngạc , Tương, Cám .

Mã Văn Phi nói :

- Đó bất quá là hư danh . Xin phu nhân đừng cười .

Kim Hoa phu nhân từ từ đưa mục quang nhìn thẳng vào Tiêu Lĩnh Vu , hỏi lâu mới thủng thẳng hỏi :

- Còn tên họ ông bạn là gì ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Mã Thành .

Kim hoa phu nhân vẻ mặt nghiêm nghị bỗng lộ một nụ cười nói :

-Ồ! Hảo huynh đệ ! Huynh đệ nên bịt mũi nói cho khác giọng . Cách thay đổi sắc mặt tuy chưa tuyệt khéo song còn có thể che mắt mọi người . Ai mà không lưu tâm thì khó lòng nhận ra . Nhưng âm thanh lại y nguyên , chẳng khác trước chút nào .

Mụ vừa nói vừa cười rồi vén quần trắng bước vào nhà .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao phu nhân biết tại hạ ở đây ?

Kim Hoa phu nhân bỗng đảo cặp mắt ngó Phụng Trú đáp :

- Con nha đầu này dẫn đường cho bản nhân .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi vặn :

- Sao phu nhân biết con nha đầu này có liên quan với tại hạ ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Người khác không ai dám có gan sai tên nha đầu đã được Bách Hoa Sơn Trang nuôi dạy trốn vào Vọng Hoa lâu để làm trò quỷ quái .

Tư Mã Càn tuy biết Tiêu Lĩnh Vu địa vị không thấp kém , nhưng chưa hiểu tên họ chàng liền xen vào .

Tên nha đầu này do tại hạ phái đi chứ không liên quan gì đến huynh đài đây .

Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc rồi từ từ móc ra một con rắn nhỏ màu hồng rồi hỏi :

- Phải chăng con rắn này của các hạ ?

Tay trái mụ lấy ra một cái hộp đen mụ nói tiếp :

- Trong hộp này còn mấy con rết , các hạ thu về đi .

Mụ giơ hai tay lên một cái . Cả con rắn cùng chiếc hộp đều bay lại .

Tư Mã Càn chỉ thò đón lấy cái hộp , không dám thò tay bắt con rắn .

Mã Văn Phi sợ con rắn độc hại người vùng quật phóng ra một phát .

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói :

- Các vị bắt tất phải lo sợ hãi . Con rắn độc này nó đã chết rồi .

Mã Văn Phi cử động mau lẹ quá . Kim Hoa phu nhân vừa mở miệng thì cây quạt của gã đã đánh trúng mình rắn đứt làm hai đoạn . Máu tanh vọt ra như tên .

Tư Mã Càn lộ vẻ then thùng vì tài sử dụng độc của mình hãy còn kém Kim Hoa phu nhân xa quá . Hắn đón lấy chiếc hộp không nói câu gì .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Phu nhân tấn tới đây , chẳng lẽ người khác không theo dấu hay sao ?
Kim Hoa phu nhân cười đáp :
- Bản nhân đã bố trí nhện độc ở ngoài nhà , nếu có người theo dõi hành tung là tự tìm lấy cái chết .
Tiêu Linh Vu ngó thi thể Phụng Trú rồi hỏi :
- Phu nhân đã thu lấy rắn rết của tên nha đầu này thì chắc thị cũng do phu nhân làm tuyệt mạng .
Kim hoa phu nhân lắc đầu đáp :
- Bản nhân tuy lấy độc vật từ trong tay thị nhưng không phải thị chết về tay bản nhân .
Mã Văn Phi hỏi :
- Vậy ai đã giết thị ?
Kim hoa phu nhân giơ tay trở vào Tư Mã Càn đáp :
- Y mới là đệ nhất hung thủ .
Tư Mã Càn sững sốt :
- Tại hạ . . .
Kim Hoa phu nhân ngắt lời :
- Phải rồi ! Đúng là các hạ . Các hạ đã đưa một con rắn tuyệt độc cho thị mà không chịu dạy thủ pháp kiềm chế , thị bị độc xà cắn trúng mà chết . Như vậy há chẳng phải thị chết về tay các hạ ư ?
Tư Mã Càn đáp :
- Nếu vậy tại hạ đúng là hung thủ rồi .
Kim hoa phu nhân lại nói :
- Nếu tên canh gác chân lâu không đánh thị một chiêu thì thị đã phóng được rắn độc ra và chẳng đến nỗi bị rắn độc cắn. Vậy tên gác lâu là đệ nhị hung thủ .
Tư Mã Càn nói :
- Còn đệ tam hung thủ nữa mới phải .
Kim Hoa phu nhân đáp :
- Đúng thế ! Nếu chỉ có hai hung thủ thì thị không thể chết một cách yên ổn như vậy
Mã Văn Phi nói :
- Lời nói của phu nhân chứa đựng huyền cơ khó hiểu . Chẳng hay phu nhân có thể nói rõ hơn được chăng ?
Kim Hoa phu nhân đáp :
- Vụ này giản dị lắm . Tên nha đầu kia tuy võ công không đến nỗi kém cỏi như chưa đủ cơ mưu. Nếu thị không trả đòn thì bản nhân có thể tên cách cứu thị . Vì trong lúc cấp bách , thị ra tay phản kích một chiêu . Cái đó chứng minh thị đã sinh lòng phản bội. Giữa lúc ấy con rắn độc trong tay thị mới phóng ra một nữa quay đầu lại đớp vào cổ tay .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thị trúng độc mà chết ư ?

Kim Hoa phu nhân tủm tỉm cười đáp :

- Con nha đầu trúng độc rồi . Về mặt thị biến thành trầm trọng dường như biết mình tất chết . Bản nhân đành lấy rắn rết trong tay thị , thị liền xoay mình dờn khỏi Vọng hoa lâu . Lúc đó người canh gác chân cầu còn muốn thừa cơ động thủ, nhưng bị bản nhân ngăn cản .

Lúc暮 nói với Mã Văn Phi và Tư Mã Càn về mặt rất lạnh lùng mà thanh âm cũng hờ hững .Nhưng khi nói với Tiêu Lĩnh Vu thì mặt mày hớn hờ đầy vẻ vui tươi.

Mã Văn Phi hỏi Tư Mã Càn :

- Tư Mã huynh . Phụng cô nương trúng độc rắn mà uống mạng . Tư Mã huynh có thuốc giải độc không ?

Tư Mã Càn lắc đầu đáp :

- Tại hạ nhận thấy thị không phải chỉ trúng nọc độc mà thôi .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 98

Độc Thủ Dược Vương cứu tỉnh Phụng Trú

Kim Hoa phu nhân nói :

- Đích thị ! Thị ra khỏi Vọng Hoa Lâu lại bị một tay cao thủ mai phục bên ngoài đánh một chưởng . Cả nội thương lẫn nọc độc đều phát tác thì dù có linh đan diệu dược khó lòng cải tử hoàn sinh .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phu nhân đã cản trở người gác chân lâu sao lại không chịu giúp thị một tay để cứu thị thoát chết ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Người kia ẩn trong bóng tối , ra tay một cách đột ngột không cứu kịp .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thị bị thương rồi đi thẳng về đây hay sao ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Dường như thị biết mình không còn hy vọng sống nữa , nên nội phủ bị thương cũng không vận khí chống lại nọc độc . Thị không dám chạy mau chỉ chậm chạp cất bước đi về Thuý Trúc hiên .

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị tự cho mình là thông minh , thấy trong bụi hoa không có ai cản trở liền tưởng là chưa bị phát giác phải không ? Thực ra nhất cử nhất động của các vị đều có người trong bóng tối theo dõi và báo lên Vọng Hoa Lâu .

Tư Mã Càn nói :

- Bây giờ phu nhân tới đây đi nhiên cũng không tránh được con mắt giám thị của họ .

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Trong bữa tiệc tẩy trần đêm nay Thẩm Mộc Phong dường như bị một vố gì cay cú lắm . Hắn trở về Vọng hoa lâu rồi lẳng lặng ngẫm nghĩ, không nói nữa lời .

Có lẽ lúc này hắn cũng chưa rõ chân tướng nội vụ. Hắn là người thâm hiểm hung tàn , trước khi chưa biết rõ nội tình , quyết không phát động một cách hồ đồ. Bản nhân tới đây dĩ nhiên không tránh khỏi được tai mắt của người Bách Hoa Sơn Trang nhưng bọn chúng cũng không có cách nào theo sau để coi cử động của bản nhân được .

Mã Văn Phi nói :

- Dù hắn chưa hiểu rõ chân tướng , nhưng phu nhân tới đây chắc cũng khiến hắn chú ý .

Kim Hoa phu nhân nói :

- Các vị cử động một cách khinh xuất rồi .

Đột nhiên mọi người dừng lại biến sắc hỏi :

- Ai ?

Chỉ nghe một tiếng rên vọng tới rồi trở lại yên lặng của tịch mịch .

Kim Hoa phu nhân cười nhạt nói tiếp :

- Chắc đêm nay Thảm Mộc Phong đang nghĩ biện pháp đối phó với các vị .

Bản thân không tiện ở đây lâu mà cũng không tiện ra tay trợ giúp .

Trên môi mọi người thoáng nở nụ cười thê lương nói tiếp :

- Ba vị hãy thận trọng !

Tiêu Linh Vu mấy lời dường như muốn nói lại thôi .

Kim Hoa phu nhân lướt mình đi rất nhanh , thoáng cái đã mất hút .

Tiêu Linh Vu nhìn thi thể Phụng Trúc thờ dài nói :

- Cui vụ này thì thuyết tướng số không thể đứng vững được .

Tư Mã Càn hỏi :

- Phải chăng huynh đài nói câu này có ý chỉ trình tiểu đệ .

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tư Mã huynh đã nói Phụng Trúc cô không đến nỗi yếu tướng mà đêm nay thì bị rắn độc cắn chết .

Tư Mã Càn chau mày nói :

- Cui tướng thị thực không đến nỗi chết non .

Mã Văn Phi nói :

- Chúng ta để một vị cô nương chết oan vì mình , thực không phải hành động của đấng anh hùng .

Tư Mã Càn hỏi :

- Theo ý Mã huynh thì sao ?

- Theo ý tiểu đệ thì con người hãy làm cho hết sức rồi hãy đổ cho thiên mệnh . Trong mình Tư Mã huynh đã có thuốc trị nọc độc vậy hãy cho thị uống hai viên để giải trừ nọc rắn . Sau đó sẽ tìm cách trị nội thương . Nếu chúng ta bỏ mặc thị chết mà không cứu cấp thì thật chẳng an tâm chút nào .

Tư Mã Càn nhìn Phụng Trúc đáp :

- Được rồi !

Hắn thò tay vào bọc lấy cái bình ngọc đổ ra ba viên thuốc màu hồng. Tự hắn nuốt một viên còn hai viên chia cho Mã Văn Phi và Tiêu Linh Vu .

Hắn nói :

- Hai vị hãy uống viên thuốc giải này để khỏi trúng nọc rắn.

Tiêu Linh Vu , Mã Văn Phi đón lấy thuốc uống .

Tư Mã Càn hít mạnh một hơi chân khí để phong tỏa huyết đạo rồi nâng đầu Phụng Trúc dậy .

Tiêu Linh Vu chú ý nhìn thấy mặt Phụng Trúc xanh lè , dường như trúng

độc rất nặng .

Tư Mã Càn lại lấy hai viên thuốc giải trong bình ngọc , tay trái hấn cạy hàm răng Phụng Trúc bỏ thuốc vào miệng thị .

Lúc này toàn thân Phụng Trúc đã giá lạnh , hơi thở ngừng từ lâu . Thuốc bỏ vào miệng không nuốt xuống được .

Tiêu Lĩnh Vu đặt bàn tay trước ngực Phụng Trúc thấy tim đã ngừng đập , bất giác thở dài nói :

- Thị đã tắt hơi, tim của thị đã ngừng đập thì quả đúng như lời Kim Hoa Phu Nhân dù có tiên đan diệu dược cũng khó lòng cứu sống .

Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo cất lên hỏi :

- Ai bảo không cứu sống được ?

Mã Văn Phi chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Người này khinh công tuyệt diệu , hành động không phát ra một tiếng động nhỏ .

Ba người đều biết Kim Hoa phu nhân nói đúng ba người khó lòng yên ổn qua được đêm nay . Nhưng sự việc đã đến thế này , mọi người đành chờ địch tới . Tuy ba người loay hoay cứu trị Phụng Trúc mà vẫn để ý tiếng động bên ngoài .

Ba người ngoảnh đầu nhìn ra thấy một quái nhân gầy phơ xương toàn thân mặc áo đen đứng ngay giữa cửa. Da mặt cứng đờ chẳng khác một xác chết .

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần , suýt nữa bật tiếng la "Độc thủ dược vương" !

Mã Văn Phi chau mày hỏi :

- Các hạ là . . .

Người áo đen lạnh lùng ngắt lời :

- Người võ lâm thiên hạ đều kinh hãi độc vật của Kim Hoa phu nhân nhưng lão phu không sợ .

Tư Mã Càn vội thu bình ngọc lại hỏi :

- Các hạ là ai ?

Người áo đen đáp :

- Lão phu là Độc Thủ dược vương . Con nhỏ kia còn có thể chữa được , ai bảo là bất trị .

Tuy lão nói câu này với Tư Mã Càn nhưng hai luồng mục quang vẫn nhìn chòng chọc vào mặt Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu giấu ngăm kinh hãi :

- Chẳng lẽ lão đã nhận ra chân tướng mình .

Chàng liền thu mục quang về đứng yên không nói gì .

Tư Mã Càn đáp :

- Khẩu khí các hạ lớn quá .

Độc Thủ dược vương hỏi :

- Ông bạn muốn coi lão phu cứu thì để coi cho biết không ?

Mã Văn Phi bụng bảo dạ :

- Ta nghe danh lão này từ lâu . Lão y thuật thông thần nhưng tính tình cô quái . Nghề thuốc của lão sánh với Hoa Đà nhưng không chịu cứu sống người đời . Lúc nào cao hứng mới ra tay chữa bệnh . Võ công lão lại rất cao cường , người trong võ lâm đều nhường nhịn lão mấy phần . Bây giờ Phụng Trú chết rồi lão muốn ra tay giải cứu . Chi bằng ta nói khích để lão cứu sống thì há chẳng hay lắm ư ? Nếu không thể cứu sống được thì cũng đành chịu .

Gã nghĩ vậy liền nói :

- Thị đã tắt hơi chết rồi . Dù y thuật của các hạ có thể cải tử hoàn sinh e rằng cũng đành chịu bó tay.

Độc Thủ được vương hỏi :

- Nếu lão phu cứu sống được thị thì ông bạn tính sao ?

Mã Văn Phi ngăn người ra nghĩ thầm :

- Cứu mạng cho người mà còn đòi điều kiện . Không trách trên Được Vương người ta thêm hai chữ Độc thủ .

Gã liền đáp :

- Cứu sống một người còn hơn xây bảy đọt phù đồ. Tại hạ tuy không ở Bách Hoa Sơn Trang , nhưng cũng chẳng nỡ nhìn người ta chết mà không cứu .

Độc Thủ được vương nói :

- Trên thế gian những người bị bệnh nguy cấp chết đến nơi có hàng vạn . Dù lão phu mọt tám tay cũng không thể cứu trị hết nhân dân thiên hạ.

Mã Văn Phi nghĩ tới Phụng Trú khảng khái vì nghĩa mà mạo hiểm liền hỏi :

- Được rồi , Vậy các hạ muốn sao mới cứu trị cho thị ?

Độc thủ được vương trở vào Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ông bạn này là ai ?

Mã Văn Phi đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng kín tiếng liền đáp :

- Y là người tùy tùng của tại hạ .

Độc thủ được vương nói :

- Nếu lão phu chữa khỏi thương thế cho con nhỏ này thì cũng yêu cầu ông bạn một cái gì để trả công .

Tiêu Lĩnh Vu nghe giọng lưỡi lão thì dường như lão chưa nhìn ra chân tướng của chàng, nên chàng cũng bót hời hợt .

Mã Văn Phi hỏi :

- Các hạ muốn lấy vật gì ?

Độc Thủ được vương đáp :

- Lão phu muốn lấy máu trong mình y .

Mã Văn Phi run lên hỏi :

- Các hạ muốn lấy máu tươi của y làm chi ?

Độc Thủ được vương đáp :

- Cũng để cứu người chỉ còn thoi thóp thở .

Về mặt lão cực kỳ thê lương .

Mã Văn Phi tự hỏi :

- Cứu mạng người sao lại dùng máu ?

Nhưng gã biết y đạo của Độc Thủ được vương cao thâm khôn lường . Lão nói câu này chẳng phải là lời vu vơ.

Nên biết thời đại bây giờ , trong y đạo hầu như tuyệt không dùng đến máu , trách nào Mã Văn Phi chẳng kinh dị .

Độc Thủ được vương liếc mắt nhìn Phụng Trú nói :

- Nếu còn chân chờ thì con nhỏ này không cứu được nữa. Mã huynh có chịu hay không hãy trả lời ngay .

Lão là một con người kiêu ngạo lạnh lùng ai cũng biết tiếng . Vậy mà lúc này giọng nói tha thiết đủ biết trong lòng lão nóng nảy vô cùng.

Mã Văn Phi đáp :

- Người anh em đây tùy tùng tại hạ tuy đã luyện võ công nhưng thiên tiên yết ớt , vậy tại hạ nguyện ý đem máu mình tặng cho các hạ .

Độc Thủ được vương lắc đầu ngắt lời :

- Không được ! Lão phu đã chạy khắp chân trời góc biển mới phát giác ra chỉ có máu hai người là dùng được .

Mã Văn Phi hỏi :

- Hai người là ai ?

Độc thủ được vương đáp :

- Một người là Tam trang chúa ở Bách Hoa sơn trang tên gọi Tiêu Lĩnh Vu . Còn một người nữa là vị tùy tùng Mã huynh đây . Vị này cốt cách thanh kỳ chẳng kém Tiêu Lĩnh Vu . Có điều đáng tiếc y không được may mắn như Tiêu Lĩnh Vu phải khuất thân làm nô bộc cho Mã huynh .

Mã Văn Phi chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Xem ra y đạo mà học được đến nơi thì sự quyết đoán còn chuẩn đích hơn môn học tướng số .

Tiêu Lĩnh Vu cố ý đổi giọng âm ớ hỏi :

- Các hạ cần lấy bao nhiêu máu của tại hạ ?

Độc Thủ được vương thờ dãi đáp :

- Nếu ông bạn định đem hết máu của mình để tặng cho thì chẳng những cứu sống người đó , mà còn có thể chữa được chứng bệnh ngặt nghèo của y nữa.

Mã Văn Phi hỏi :

- Người đó là ai mà các hạ quan tâm đến thế ?

Độc thủ được vương đáp :

- Lão phu không cần lừa dối các vị làm gì. Người đó chính là tiểu nữ .

Mã Văn Phi lẩm bẩm :

- Độc Thủ dược vương tuy ác nhưng đối với con gái cực kỳ thiết tha .

Lại nghe Độc Thủ dược vương tự nói một mình :

- Nếu Mã huynh chịu để người tùy bộc cho lão phu lấy máu cứu tiểu nữ thì lão phu nguyện nghe theo Mã huynh trong một thời hạn mười năm dù phải dấn thân vào lửa cũng không khước từ .

Mã Văn Phi lắc đầu đáp :

- Tuy y là nô bộc của tại hạ nhưng cuộc sống chết của người là việc lớn , tại hạ chẳng thể tác chủ được .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Giữa tiểu nhân và Dược vương chưa có chút giao tình thì việc xả thân để cứu lệnh ái khỏi cần bàn tới . Có điều tiểu nhân dạ từ tâm , nguyện ý lấy máu kính tặng , nhưng chưa hiểu Dược vương cần nhiều hay ít ?

Độc Thủ dược vương nhìn hai cái chung trà trên bàn đáp :

- Một chung máu tươi hòa thêm linh đan thì có thể kéo dài mạng sống của tiểu nữ thêm một tháng .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi ! Tại hạ xin tặng một chung máu .

Chàng liếc mắt ngó Phụng Trúc nói :

- Nhưng trước hết hãy xin Dược vương cứu trị cô này đã .

Độc Thủ dược vương đáp :

- Vụ này dễ lắm .

Đột nhiên lão rảo bước đến bên Phụng Trúc . Lão khoa tay mấy cái rồi dừng lại .

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn qua thì thấy trước ngực và trên vai Phụng Trúc cắm sáu mũi ngân châm , nhằm vào sáu chỗ đại huyết trọng yếu . Sáu huyết bị kích thích , khí huyết đang ngưng trệ bỗng lưu thông khoan khoái làm chuyển động tâm tạng .

Mồm miệng mấp máy, thị nuốt hai viên linh dược của Tư Mã Càn xuống .

Mã Văn Phi thấy sáu mũi ngân châm của Độc Thủ dược vương đâm vào mạch huyết Phụng Trúc quả nhiên làm cho thị tỉnh lại thì trong lòng kinh dị vô cùng, miệng lẩm bẩm :

- Độc Thủ dược vương quả nhiên danh bất hư truyền .

Cặp mắt sắc bén Độc Thủ dược vương nhìn chăm chặp vào người Phụng Trúc thấy chân tay thị cử động rồi , lão liền rút mũi ngân châm ra . Lão lại vung tay ra vừa phóng chỉ , vừa phát chưởng điểm vào mấy chỗ .

Lão ra tay cực kỳ mau lẹ , bọn Mã Văn Phi không nhìn rõ chưởng chỉ của lão vỗ vào những huyết đạo nào .

Bỗng thấy Phụng Trúc bật tiếng thở dài , mở mắt ra . Độc Thủ dược vương liền dừng tay , lùi hai bước , lão thò tay vào bọc lấy hai viên thuốc đưa cho Mã Văn Phi nói :

- Cho thị uống thuốc này và để ngủ bốn giờ . Mồ hôi độc toát ra là khỏi .

Mã Văn Phi đón lấy hai viên thuốc nói :

- Đa tạ dược vương .

Phụng Trúc chuyển động cặp mắt ngó thấy Độc Thủ dược vương liền phục xuống đất lại nói :

- Đa tạ Dược vương đã cứu mạng cho tiểu tỳ .

Độc Thủ dược vương lạnh lùng đáp :

- Người bắt tất phải tạ ơn ta mà tạ ơn người đã cứu người .

Lão vừa nói vừa trở vào Tiêu Lĩnh Vu .

Phụng Trúc quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu bằng cặp mắt kinh dị . Thị thi lễ nói :

- Đa tạ nhân huynh đã cứu mạng cho .

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay đáp :

- Cô nương bắt tất phải đa lễ , thương thế mới khỏi , cô nên vận khí điều tức một lúc. Mời cô vào phòng tĩnh tọa .

Phụng Trúc đảo mắt nhìn Mã Văn Phi và Tư Mã Càn băng khuâng chưa biết nói gì .

Độc Thủ dược vương lạnh lùng nói :

- Y nói đúng đấy . Cô nên ngồi điều dưỡng một lúc , còn đứng ngẩn người ra làm chi ?

Mã Văn Phi cầm tay Phụng Trúc khẽ nói :

- Tại hạ đưa cô nương vào trong phòng tọa tức .

Phụng Trúc tuy trong lòng đầy mối hoài nghi , nhưng Mã Văn Phi ngang hàng với chủ nhân dắt mình đi , liền nói :

- Đây là phòng của Mã gia ., tiểu nhân đâu dám lạm dụng .

Mã Văn Phi đáp :

- Cô nương là một nữ trượng phu , tại hạ rất khâm phục . Cô cứ ngồi trong phòng này điều dưỡng đừng nghĩ ngợi chi hết . Dù nghe tiếng động cũng bắt tất phải ra ngoài dòm ngó .

Phụng Trúc nói :

- Tiểu tỳ xin tuân mệnh.

Mã Văn Phi nói :

- Cô cứ yên tâm điều dưỡng đi .

Gã xoay tay khép cửa phòng rồi ra ngoài .

Gã ngừng đầu trông ra thấy Tiêu Lĩnh Vu tay phải cầm chung trà , tay trái vén áo lên , Độc Thủ dược vương sắp nắm lấy tay chàng . Gã liền lớn tiếng quát :

- Khoan đã !

Động tác của Tiêu Lĩnh Vu rất mau lẹ . Chàng vừa nghe tiếng quát vội rút tay về .

Độc Thủ được vương đảo cặp mắt sắc bén nhìn Mã Văn Phi hỏi :

- Sao ! Mã huynh muốn cải lời chăng ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tại hạ đã hứa không bao giờ hối cải .

Độc Thủ được vương hỏi :

- Vậy sao Mã huynh lại ngăn cản ta lấy máu ?

Mã Văn Phi đáp :

- Để tại hạ lấy thay cho được chăng ?

Độc Thủ được vương hỏi :

- Mã huynh có biết cách lấy không ?

Mã Văn Phi đáp :

- Xin tiên bối chỉ giáo cho .

Độc Thủ được vương muốn nổi nóng nhưng lại ráng nhẫn nại từ từ đưa một cái ống đồng cho gã nói :

- Cắm ống này vào mạch máu lớn trên cánh tay trái y rồi vận nội lực thúc đẩy cho máu chảy .

Mã Văn Phi đón lấy cái ống đồng nói :

- Xin lão tiên bối lùi lại hai bước .

Độc Thủ được vương nghe lời lùi lại , nhưng lão đứng chắn trước cửa nói :

- Động thủ mau đi ! Lão phu canh chừng cho .

Mã Văn Phi nhìn cái ống đồng thấy không có độc vật liền nắm lấy tay trái

Tiêu Linh Vu . Gã đâm ống đồng vào mạch máu lớn trong người chàng .

Tay mặt gã đặt vào sau chàng vận nội lực thúc đẩy cho máu tươi chảy ra .

Chỉ trong khoảng khắc , máu đã đầy chung .

Mã Văn Phi rút ống đồng trả lại Độc Thủ được vương đồng thời đưa cả chung máu nữa .

Gã nói :

- Mời Dục Vương thu lấy .

Độc Thủ được vương đón lấy ống đồng cùng chung máu . Lão chăm chú nhìn Tiêu Linh Vu nói :

- Nếu ngày sau mà lão phu có dịp tái ngộ tiểu huynh đệ thì xin tiểu huynh đệ cho lão phu mượn hết máu tươi trong mình để dùng .

Tiêu Linh Vu đáp :

- Việc sau để sau sẽ tính .

Độc Thủ được vương nói :

- Khi đó người cho cũng tốt mà không cho cũng phải lấy chứ người không tự chủ được .

Rồi lão trở gót đi ngay .

Mã Văn Phi thấy Độc Thủ được vương đi xa rồi mới thở dài hỏi :

- Tiêu huynh thấy thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đối với tại hạ một chung máu phông có chi đáng kể .

Chàng quay lại nhìn Tư Mã Càn nói :

Toán thuật của Tư Mã tiên sinh chẳng thể không tin được.

Tư Mã Càn đáp :

- Hỡi ơi ! Trong vụ này xảy chuyện ngoắt ngoé tại hạ không tiên liệu được.

Mã Văn Phi dường như chợt nhớ tới việc gì trọng đại , gã chau mày nói :

- Kim Hoa phu nhân và Độc Thủ được vương đều kể tiếp đến đây , e rằng không qua khỏi được tai mắt Thảm Mộc Phong . Đêm này chúng ta ở vào tình thế rất nguy hiểm, phải chuẩn bị trước mới được.

Tư Mã Càn hỏi :

- Đêm nay tiêu đệ ở đây cần phải tăng thêm thực lực .

Lão đạo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Huynh đài bị bắt máu có thấy gì khó chịu không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không hề chi .

Tư Mã Càn nói :

- Thế thì hay lắm . Bây giờ chúng ta tắt đèn đi vừa ngồi tĩnh toạ điều dưỡng chờ địch đến .

Mã Văn Phi nói :

- Khoan hãy tắt đèn .

Tư Mã Càn hỏi :

- Mã huynh có điều chi cao kiến .

Mã Văn Phi đáp :

- Thảm Mộc Phong tuy thâm trầm tàn độc , nhưng hiện giờ quần hào tụ tập đông đảo ở Bách Hoa sơn trang , chắc hẳn phải giữ thể diện không tiện kéo đến đông để vây đánh . ý kiến tiêu đệ thì cũng tương phản Tư Mã huynh .

Tư Mã Càn giục :

- Xin Mã huynh nói rõ hơn .

Mã Văn Phi đáp :

- Theo ý tiêu đệ thì tắt đèn chờ địch không bằng thắp nhiều đèn đuốc xung quanh toà nhà. Có như thế chúng ta mới nhìn rõ người đến xâm phạm . Hơn nữa còn để quần hào chú ý . Nếu Thảm Mộc Phong kéo đông người đến vây đánh há chẳng để quần hào thiên hạ đều biết rõ .

Tư Mã Càn gật đầu nói :

- Đúng thế ! Nếu bọn họ đến xâm phạm bị quần hào ngó thấy , tất có người viện trợ chúng ta .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Ít ra chung quanh toà nhà này phải có sáu ngọn đuốc mới đủ soi sáng và cần để cháy suốt đêm , nhưng đi đâu tìm được đèn đuốc bây giờ ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 99

Buồn thân thế Phụng Trú lo âu

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hỡi ơi ! Đáng tiếc là mấy vị bằng hữu của tại hạ chưa tới đây. Họ nhất định có kế hay .

Mã Văn Phi hỏi :

- Phải chăng huynh đài muốn nói đến Trung Châu nhị cô ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thương Bát là người túc trí đa mưu lại lịch duyệt phong phú . Khó có ai lừa được y .

Mã Văn Phi tủm tỉm cười nói :

- Tiểu đệ đã để ý đến những bụi hoa có tâm đuốc đủ để soi sáng một đêm , vậy tại hạ đi lấy về sáu bó .

Gã nói rồi xoay mình đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ cùng đi với tổng thủ lãnh được chăng ?

Mã Văn Phi đáp :

- Không cần . Huynh đài lên nghỉ một lúc .

Dứt lời gã tung mình vọt đi mất hút .

Sau khoảng thời gian chừng như uống cạn tuần trà , Mã Văn Phi lật đật ôm bó đuốc chạy về .

Từ Mã Càn thấy y thở mạnh chắc là đã xảy ra cuộc ác đấu , vừa thò tay ra đón lấy bó đuốc vừa cất tiếng hỏi :

- Phải chăng huynh đài đã gặp phục kích ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tiểu đệ chạm trán phục binh , trong lòng nóng nảy nên đánh hai tên bị trọng thương để lấy sáu bó đuốc chạy về .

Từ Mã Càn nói :

- Chúng ta liên tiếp làm khó dễ Bách Hoa Sơn Trang , chắc Thẩm Mộc Phong chẳng chịu bỏ qua, không chừng hấn điều động nhân mã đến bao vây . Vậy ta phải thấp đuốc lên để hấn khó lòng thi hành qui kế .

Y vừa nói vừa ôm đuốc chạy ra .

Từ Mã Càn đã ngấm tình thế bốn mặt , cầm sáu bó đuốc và đốt cháy lên .

Sáu bó đuốc lửa cháy phừng phừng soi sáng bốn mặt ra xa chừng ba trượng .

Mã Văn Phi thấy sáu bó đuốc cháy rất mạnh , trừ phi gặp mưa to gió lớn không thì chẳng thể nào tắt được . Dưới ánh đuốc sáng tỏ , bất luận người

nào võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng thoát khỏi vòng giám thị .

Mã Văn Phi yên tâm tắt đèn trong nhà rồi cười nói :

- Xin hai vị ngồi tĩnh tọa điều dưỡng trước đi . Để tiểu đệ canh gác cho .

Tư Mã Càn mỉm cười đáp :

- Bây giờ mới canh ba đêm còn dài những hai trống canh , Thảm Mộc Phong có phát động cuộc vây đánh cũng phải trong vòng một giờ nữa mới khởi sự.

Ba người luân lưu phòng bị không sơ hở một chút nào .

Ngờ đâu sự tình lại ra ngoài điều tiên liệu của ba người , mặt trời lên cao rồi vẫn chẳng xảy ra chuyện gì .

Tư Mã Càn thấy ánh dương quang soi sáng khắp trần gian mà sáu ngọn đuốc vẫn còn cháy bùng bùng thì thông thả ra ngoài tắt đuốc đi .

Tiêu Lĩnh Vu và Mã Văn Phi vẫn băn khoăn về thương thế của Phụng Trúc liền vào phòng coi, thấy thị vẫn nằm yên hai mắt nhắm nghiền , môi thở đều đều dường như ngủ say . Nét mặt hồng hào không có chút gì tỏ ra người bị thương hay mắc bệnh .

Mã Văn Phi thở phào một cái nói :

- Xem chừng nọc rắn trong người thị tiêu trừ hết rồi. Độc Thủ được vương quả nhiên có tài cải tử hồi sinh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Giả tử lão chịu cái tà qui chính cứu người giúp đời tạo phúc cho biết bao nhiêu lê dân ! Đáng tiếc lão lại là người cô độc kiêu ngạo mình mang y thuật thông thần mà không trị bệnh nhiều người .

Hai người đang nói chuyện Tư Mã Càn tiến vào bảo :

- Con nhỏ này đã phục hồi sinh cơ , hai vị bắt tất phải quan tâm . Giờ ngo bữa nay là tiệc chính , Chỉ còn hai giờ nữa là tới . Đêm qua chúng ta lật đật không được nghỉ ngơi vậy nên nhân lúc này tĩnh tọa một hồi để đến trưa còn đi dự yến và không chừng phải tham dự một cuộc ác chiến .

Mã Văn Phi đáp :

- Đúng thế . Đêm qua Thảm Mộc Phong đã bỏ cơ hội vây đánh thì chắc ban ngày hẳn không dám phá người đến hạ độc thủ .

Ba người ra khỏi phòng ngủ , đóng cửa sảnh đường lại , ngồi xếp bằng vận khí điều dưỡng .

Tiêu Lĩnh Vu nội công tinh thâm . Chàng ngồi không đầy một giờ đã hành công xong . Chàng mở mắt thấy hai người kia đang vận công đến lúc khẩn yếu .

Chàng toan đứng lên bỗng nghe có tiếng bước chân , liền nhắm mắt lại ngồi yên .

Chàng thấy Phụng Trúc gót sen thoăn thoắt từ trong phòng ngủ đi ra vào thẳng sảnh đường . Hai mắt thị đăm chiêu nhìn ba người rồi cúi đầu trầm ngâm dường như có việc trọng đại .

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Đêm qua thị vì tình thế bức bách mà phải mạo hiểm đem hai thứ độc vật đưa tới Vọng Hoa Lâu , nhưng thị ở đây lâu ngày bị Thảm Mộc Phong uy hiếp , tâm thần đã bị kiềm chế thì dù nảy lòng bội phản cũng không dám hành động . Thị có chân tâm cải tà qui chính hay không khó mà biết được , nhưng hiện giờ coi vẻ mặt thị hiển nhiên đang tính toán chuyện mưu đồ ta phải để ý mới được .

Chàng liền ngấm ngầm phòng bị , lẳng lặng chờ xem diễn biến .

Phụng Trúc cúi đầu ngấm nghĩ hồi lâu đột nhiên khẽ buông tiếng thở dài rồi cất bước chậm chạp tiến về phía Tư Mã Càn .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Quả nhiên tập quán lâu ngày khó mà phản bội . Những người như Kim Lan , Ngọc Lan thật là hiếm có .

Chàng liền vận tụ hội Tu la chỉ lực để chờ đợi , hễ thấy Phụng Trúc có cử động bất trắc là lập tức hạ thủ đánh chết thị ngay .

Nhưng Phụng Trúc đi vòng qua người Tư Mã Càn khẽ mở cửa ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày tự hỏi :

- Con nha đầu này đi đâu ? Làm gì ?

Nhưng thị không có cử động nào tổn hại đến cho Mã Văn Phi và Tư Mã Càn nên chàng cũng nhẫn nại chưa động thủ . Chàng muốn theo dõi thị mở cửa đi đâu , liền đề khí nhảy vọt ra cửa sau để nhìn theo .

Phụng Trúc trong lòng lo lắng , hành động rất cẩn thận . Thị vừa đi về phía trước không ngớt đảo mắt nhìn bốn phía .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Xem chừng thị không phản bội chúng ta , nhưng thị phải biết chính mình đang ở trong hoàn cảnh cực kỳ nguy nan mà còn mạo hiểm đi làm chuyện gì ?

Chàng đang ngấm nghĩ thì thấy Phụng Trúc tiến vào trong Hoa Thụ trận rồi mất hút .

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Hồngбет ! Không hiểu con nha đầu này có quyết định gì ?

Chàng chú ý nhìn ra thấy bóng người chuyển động trong rừng hoa , bốn mặt chạy loạn lên mà sắc phục khác nhau . Có người mặc trường bào khoát áo choàng , có kẻ nai nịt gọn gàng hay mình mặc võ phục , lại cũng nhiều người đeo binh khí bên mình , chàng khoan tâm tự nhủ :

- Cuộc đại hội anh hùng vào giữa trưa sắp đến nơi , chắc anh hùng hảo hán ở Tam sơn ngũ nhạc đều đến cả. Những người này đều tính tình hào phóng , muốn khép họ vào qui cũ thật là chuyện khó khăn . Thảm Mộc Phong quyết không đến nổi đối phó với Phụng Trúc trước mặt quần hào .

Tiêu Lĩnh Vu ẩn ở cửa sau chừng một khắc , bỗng thấy Phụng Trúc tay bung

một cái mâm gỗ từ lùm hoa lật đặt đi ra .

Lần này động tác của thị rất mau như người chạy vậy . Chỉ trong nháy mắt đã tới cửa phòng.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ nhàng lùi lại năm bước .

Khinh công của chàng tuyệt diệu nên cử động không phát ra một chút âm thanh nào .

Phụng Trúc trong lòng hồi hộp chỉ lo có người rượt theo . Thị vào nhà rồi xoay tay đóng cửa. Thị ngừng đầu lên liền phát giác ra Tiêu Lĩnh Vu đứng cách chừng bốn thước liền gật đầu mỉm cười khẽ hỏi :

- Tiêu huynh dậy lâu chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mới dậy đây . Cô nương vừa rời khỏi căn nhà này đi ra thì tại hạ dậy .

Phụng Trúc nói :

- Cái mạng của tiểu tỳ đáng lý chết rồi , nhờ các vị cứu mới sống lại .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nếu độc thủ được vương đã cứu cho thị tất thị không vui lòng , vậy chẳng nói nữa là hơn .

Chàng liền đáp :

- Cô nương vì mang độc vật mà bị hại , bọn tại hạ mà không cứu được thì thật là một việc đáng ân hận suốt đời .

Chàng liếc mắt ngó thấy trên mâm gỗ đặt bốn món thức ăn nguội và một đĩa bánh bao .

Phụng Trúc nhìn món ăn trên mâm khẽ nói :

- Theo chỗ tiểu tỳ biết thì bữa đại yến trưa hôm nay , Thảm Mộc Phong đã dự định bảy phương pháp để ám hại quần hào . Tiểu tỳ thân phận thấp hèn chỉ biết sơ qua là họ ngấm ngầm hạ độc .

Thị ngừng đầu nhìn ra ngoài nói tiếp :

- Thảm Mộc Phong đã nhờ một người bạn thân chế ra thứ thuốc độc mang tính không màu sắc , không mùi vị . Nghe nói thứ phân bột đó ai ăn phải nhiều , chất độc không phát tác ngay mà sau bảy ngày mới lên cơn .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có phải thuốc độc đó hòa vào thức ăn và rượu không ?

Phụng Trúc đáp :

- Hạ độc vào đâu tiểu tỳ chưa được nghe qua , không dám nói quyết , nhưng chắc hòa vào rượu thịt. Vì thế tiểu tỳ lấy trộm một ít thực vật để các vị điểm tâm trước đi. Trưa hôm nay đừng ăn uống nữa hoặc giả khỏi trúng độc .

Mã Văn Phi và Tư Mã Càn nhân lúc hai người nói chuyện đã luyện công xong .

Tư Mã Càn đứng dậy trước hỏi :

- Sao cô nương biết những thực vật này không có chất độc .

Phụng TrúC đáp :

- Cái đó tiểu tỷ cũng không rõ mà chỉ đoán là họ chưa hại mình vào lúc này .

Mã Văn Phi nói :

- Bây giờ chúng ta đều đói bụng . Nếu mâm thực vật này họ chưa hạ độc thì nên ăn cho thật no một bữa.

Phụng TrúC từ từ đặt mâm gỗ xuống nói :

- Tiểu tỷ đã qua một lần chết , trong lòng đã bớt sợ tử thần nên đối với Thảm đại trang chúa cũng không đến nỗi sợ như trước nữa.

Tiêu Lĩnh Vu buột miệng la lên :

- Người Kim Lan và Ngọc Lan cũng thế này đây ạ . . . ?

Lòng chàng chợt cảnh giác vội ngưng lại không nói nữa .

Phụng TrúC hỏi :

- Sao ? Mã huynh có biết hai vị đại tỷ Kim Lan và Ngọc Lan ư ?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Trước tình thế này mà ta không nói tất khiến thị sinh dạ hoài nghi.

Chàng liền hắng đặt một tiếng rồi tiếp :

- Phải rồi ! Hai cô nương đó thường ở với tại hạ .

Phụng TrúC hỏi :

- Hai tỷ tỷ sau khi rời khỏi Bách Hoa sơn trang vẫn giữ thân phận nữ tỷ hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Hồng bát ! Nếu mình nói nữa e rằng sẽ lộ tẩy hết . Phụng TrúC thấy mình làm thân phận tôi đòi mà Kim Lan , Ngọc Lan lại ở với mình thì cho là chúng cũng là nha đầu .

Mã Văn Phi đã nhận ra Tiêu Lĩnh Vu ở vào tình trường khó nói liền đỡ lời :

- Hai vị cô nương đó tuy tự nhún mình làm nữ tỷ , nhưng bọn tại hạ coi các cô như em gái .

Phụng TrúC hỏi :

- Hai vị tỷ tỷ bữa nay có đến tham dự anh hùng đại hội không ?

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp :

- Các cô ấy không tới .

Phụng TrúC nói :

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc .

Mã Văn Phi lấy làm kỳ hỏi :

- Điều chi đáng tiếc ?

Phụng TrúC đáp :

- Trong hai vị tỷ tỷ thì chỉ có Ngọc Lan cô nương là một nha đầu võ công rất cao thâm , nên bọn nữ tỷ ở Bách Hoa sơn trang rất kính trọng y . Nếu hai cô tới đây tất được bạn hữu giúp rất nhiều phương tiện .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Không ngờ Kim Lan , Ngọc Lan lại còn có chỗ đắc dụng như vậy .

Lại nghe Phụng Trúc nói tiếp :

- Lan cô nương mà vậy tay một cái thì hơn trăm tên tỳ nữ có đến phân nửa đi theo y .

Mã Văn Phi và Tiêu Lĩnh Vu tuy đồng tâm hiệp lực để cự địch nhưng hai bên lại bố trí riêng biệt , không ai hiểu nhau về cách an bài của đối phương . Sau bữa yến tiệc tầy trần đêm qua , hai người đã hết nghi kỵ nhau , nhưng kế hoạch là việc trọng đại chẳng ai muốn nói ra .

Phụng Trúc đảo cặp mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào mặt Mã Văn Phi hỏi :

- Kim Lan và Ngọc Lan tỷ tỷ hiện giờ ở đâu ?

Mã Văn Phi chung hững , tiếp theo gã cười mát đáp :

- Chỗ hai cô ẩn thân hiện giờ chưa thể nói được , xin Phụng cô nương lượng thứ cho .

Gã lấy chiếc đĩa bằng ngà voi trong bọc ra dúng vào thực vật mà Phụng Trúc vừa đem đến thì quả nhiên không có chất độc . Ba người liền cùng ăn vào .

Thì giờ thấm thoát , chẳng mấy chốc đã đến giờ Ngọ tức là thời khắc Thâm Mộc Phong hội yến quần hùng .

Bỗng nghe trên Vọng hoa lầu nổi lên ba tiếng chuông đồng . Một tên đại hán áo xanh vội chạy tới dừng bước ở ngoài cửa cách chừng bốn năm bước chấp tay hỏi :

- Mã gia có ở nhà không ?

Mã Văn Phi thùng thảng bước ra hỏi lại

- Ông bạn có điều chi dạy bảo ?

Hán tử áo xanh đáp :

- Tiểu nhân vâng lệnh đến mời tổng thủ lĩnh bốn tỉnh là Mã đại gia .

Mã Văn Phi đáp :

- Chính là tại hạ .

Đại hán áo xanh nói :

- Trên Bách Hoa sơn trang đã bày tiệc vị cho Mã gia . Tiểu nhân vâng lệnh đến mời Mã gia nhập tiệc .

Mã Văn Phi vẫy tay nói :

- Biết rồi .

Đại hán áo xanh trở gót đi ngay .

Mã Văn Phi nhìn Phụng Trúc hỏi :

- Cô nương đi dự yến với bọn tại hạ hay ở nhà chờ ?

Phụng Trúc lạy phục xuống đất nói :

- Tiểu tỳ được Mã gia bảo vệ trong lòng rất cảm kích .

Mã Văn Phi nghiêng mình ngắt lời nói :

- Cô nương có điều chi cứ đứng dậy nói , tại hạ không dám nhận đại lễ .

Phụng Trúc từ từ đứng dậy nói :

- Lúc sống dù tiểu tỳ không được theo hầu Mã gia thì chết đi xin luôn luôn chầu chực bên cạnh .

Mã Văn Phi hỏi :

- Sao cô nương lại nói câu này ?

Phụng Trúc nhăn nhó cười đáp :

- Bất luận tiểu tỳ theo Mã gia phó yến hay ở lại trong nhà cũng khó lòng thoát chết . Nhưng trước khi chết tâm linh được thoát khỏi gông cùm thì cái chết đó cũng ngậm cười nơi chín suối .

Mã Văn Phi nói :

- Cuộc đại yến anh hùng bữa nay kết quả ra sao , bây giờ chưa thể biết được, cô nương khiếp sợ như vậy chẳng là thừa ư ?

Tư Mã Càn đột nhiên xen vào :

- Nếu cô nương quả có lòng muốn bỏ chỗ tối đến chỗ sáng thì nên đi theo bọn tại hạ dự cuộc anh hùng đại yến . Có chết cũng chết một cách oanh liệt .

Tiêu Linh Vu nói :

- Hai vị cô nương như Kim Lan và Ngọc Lan lúc rời khỏi Bách Hoa Sơn Trang cũng uỷ thú ý vĩ như cô nương lấy cái chết làm vui , nhưng đến bây giờ các cô vẫn sống một cách bình yên .

Phụng Trúc thở dài đáp :

- Các vị có lòng chiếu cố khiến cho tiểu tỳ cảm kích vô cùng ?

Tư Mã Càn ngang nhiên nói :

- Cô nương đừng sợ hãi gì, cứ mạnh dạn đi theo bọn tại hạ là được .

Phụng Trúc nghiêng răng đáp :

- Bất quá đến chết là cùng . Tiểu tỳ đã hai kiếp người , chết cũng không đáng .

Tư Mã Càn cả cười :

- Không sao đâu ! Cô nương chẳng phải là người yếu tướng . Tại hạ có thể bảo đảm quyết cô không gặp nguy hiểm .

Lại nghe tiếng bước chân vang lên , một đại hán áo xanh chạy đến ngoài cửa lớn tiếng hô :

- Cuộc đại yến bắt đầu . Cung thỉnh Mã tổng thủ lãnh lên dự tiệc .

Mã Văn Phi cười đáp :

- Bọn ta đi đây .

Rồi gã ra ngoài trước .

Tư Mã Càn nói :

- Xin cô nương theo sát Mã tổng thủ lãnh , tại hạ đi sau bảo vệ .

Phụng Trúc đánh bạo đi theo Mã Văn Phi . Tư Mã Càn theo sát Phụng Trúc .

Tiêu Linh Vu đi sau cùng .

Bốn người đi xuyên qua khu vườn hoa đến nhà đại sảnh rộng lớn .
 Trước cửa đại sảnh trên một tấm biển đề bốn chữ "Anh hùng đại yến" .
 Toà sảnh đường này lúc lâm thời mới dựng ra , cao hai trượng vuông bốn trượng , trên căng vải . Nhà rạp có cả thảy bốn mươi tám cái cột .
 Trong sảnh đường đã bày rượu thịt nhiều bàn đã có người ngồi .
 Một ả nữ tỳ áo xanh trước ngực cài bông hoa hồng ra đón , khẽ hỏi :
 - Nô tỳ xin các hạ cho biết đại danh .
 Mã Văn Phi đáp :
 - Tại hạ là Mã Văn Phi .
 Nữ tỳ áo xanh cười nói :
 - Té ra là Mã tổng thủ lãnh ! Mã đại gia .
 Thị đưa mắt nhìn Phụng Trúc ngăn người hỏi :
 - Phụng Trúc tỷ tỷ đây ư ?
 Phụng Trúc đáp :
 - Chính ngu tỷ đây .
 Thiếu nữ áo xanh lấy làm kỳ hỏi :
 - Tỷ tỷ đến đây làm chi ?
 Phụng Trúc nhăn nhó cười đáp :
 - Ta theo Mã gia đến phó yến .
 Nữ tỳ áo xanh lộ vẻ ngạc nhiên muốn nói lại thôi . Thị xoay mình đi trước dẫn đường Tiêu Linh Vu chuyển động mục quang không thấy Trung Châu nhị cô cùng bọn Kim Lan đâu . Chàng chắc những người này đã cải trang để che dấu bản tướng.
 Nữ tỳ áo xanh đưa Mã Văn Phi ngồi ở mé tả bàn thứ hai , thị khẽ nói :
 - Tịch vị của Mã gia ở chỗ này đây .
 Mã Văn Phi rảo bước đi vào chỗ ngồi , miệng nói :
 - Đa tạ cô nương .
 Thị áo xanh nghiêng mình thi lễ rồi lùi ra .
 Tư Mã Càn và Tiêu Linh Vu ngồi bàn riêng biệt , Phụng Trúc ngần ngừ muốn ngồi mà không dám ngồi .
 Mã Văn Phi khẽ bảo :
 - Cô nương bắt tất phải sợ hãi. Cứ ngồi xuống đó .
 Phụng Trúc nhắm mắt lại ngồi xuống khẽ nói :
 - Tiểu tỳ có việc khẩn cầu ba vị .
 Mã Văn Phi hỏi :
 - Việc gì ?
 Phụng Trúc đáp :
 - Nếu tiểu tỳ bị Thảm đại trang chúa phát giác, xin các vị đừng để cho hấn bắt sống tiểu tỳ đem đi. Hỡi ơi ! Lúc đó e rằng tiểu tỳ không đủ khả năng để tự tử nữa . Xin ba vị giúp cho một tay .

Tư Mã Càn hỏi :

- Giúp cô tìm cái chết ư ?

Phụng Trúc đáp :

- Các vị giúp cho tiểu tỳ chết được để khỏi bị họ bắt sống rồi trừng trị theo luật lệ trong bang là một điều hân hạnh .

Đột nhiên trong sảnh đường nhốn nháo cất lời của Phụng Trúc .

Mọi người ngảnh đầu trông ra thấy Thảm Mộc Phong đầu đội nho cân , mình mặc trườn bào tiến vào . Hắn đưa mắt nhìn quần hào hai bên gật đầu thi lễ .

Cái lưng gù của hắn không ảnh hưởng gì đến thái độ cùng cử chỉ . Hắn cất bước vẫn oai vệ , nét mặt rất trang trọng .

Chu Triệu Long theo sau Thảm Mộc Phong không ngớt vòng tay thi lễ .

Kim Hoa phu nhân , Độc Thủ được vương đi sau Chu Triệu Long . Sau cùng là một gã thiếu niên mặt mũi tuấn tú mình mặc võ phục , ngoài khoát áo choàng lưng đeo trường kiếm .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Gã này chắc là kẻ mạo danh ta.

Thảm Mộc Phong vào chủ vị ngồi xuống trước . Bọn Kim Hoa phu nhân lục tục ngồi xuống theo .

Thảm Mộc Phong cầm chung rượu trước mặt giơ lên nói :

- Sự hiện diện của quần hào thật là hân hạnh cho Thảm mỗ . Thảm mỗ rất cảm kích . Xin mời các vị hãy cạn chung này .

Rồi hắn uống một hơi cạn sạch .

Quần hào trong sảnh đường tuy cũng nâng chung rượu lên nhưng rất ít người thật sự uống vào , còn hầu hết đều kê chung rượu vào môi rồi lại đặt xuống , có người không làm bộ giả vờ uống nữa .

Nên biết trước khi Thảm Mộc Phong chưa về ẩn ở Bách Hoa Sơn Trang đã khét tiếng hung tàn . Hễ nghe đến tên hiệu Huyết ảnh tử Thảm Mộc Phong là lại nhức đầu tìm cách rút lui.

Thảm Mộc Phong đảo mắt nhìn quần hào . Tuy dãy nhà quý khách mà chỉ có năm ba người là chân chính uống rượu. Bất giác hắn mỉm cười nói :

- Xin các vị vững tâm uống rượu đi . Ba tuần rượu chưa hết thì Thảm Mộc Phong quyết không hạ độc đâu .

Bỗng nghe thanh âm trầm giọng cất lên hỏi :

- Phải chăng Thảm huynh có ý bảo bọn tiểu đệ rượu ngon nhắm tốt chỉ được ăn chỉ được ăn mấy miếng đầu là không sao , chứ đừng ăn no phải không .

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy người đó mình mặc bào tía . Râu tóc bạc phơ , khí thế uy mãnh . Trong tay lão đang cầm chung rượu .

Thảm Mộc Phong cười mát nói :

- Các hạ coi Thảm mỗ là bạn hay là thù ?

Lão râu tóc bạc đáp :

- Lão phu đã hai mươi năm chưa vào giang hồ . Vậy mà Thâm huynh mời phải đến ngay , tức là coi trọng Thâm huynh lắm rồi .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 100

Trên bàn tiệc cao thủ trỏ tài

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nhân huynh nói quá lời . Nhân huynh có điều chi dạy bảo ? Tiểu đệ rửa tai để nghe đây .

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Thẩm Mộc Phong là kẻ kiêu ngạo , chưa ăn nói lịch sự với ai bao giờ . Lão họ Nhân râu bạc kia được lão coi trọng như vậy tất không phải nhân vật tầm thường.

Lại nghe lão râu bạc mặc bào tía hỏi :

- Trong rượu thịt này đã hạ độc rồi chẳng lẽ cũng phân biệt ai là bạn ai là thù hay sao ?

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi lại :

- Chỗ dụng tâm của Nhân huynh phải chăng là muốn tiểu đệ nói rõ mưu kế ra trước mặt quần hào ?

Lão râu bạc đáp :

- Trước nay Thẩm huynh làm việc chu đáo. Dù có phan phui ra điều bí mật là trong món ăn đã có hạ độc thì cũng không hại gì đến đại cuộc bữa nay .

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói :

- Nhân huynh hiểu tiểu đệ một cách sâu xa .

Hắn ngừng một chút rồi tiếp :

- Nếu ai là bạn với Thẩm mỗ thì không nên quản ngại trong rượu có chất độc hay không người ta tin rằng Thẩm mỗ có thể điều trị được , dù trúng độc cũng chẳng hề chi .

Lão râu bạc hỏi :

- Nếu là thù thì sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hiện nay trên chốn giang hồ số người dùng độc nhiều quá . Nếu là kẻ thù của Thẩm mỗ thì nên đề phòng là phải .

Lão râu bạc hỏi :

- Lúc này trong rượu thịt đã hạ độc chưa ?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Hiện giờ trong rượu thịt chưa từng hạ độc . Nhân huynh cứ vững tâm ăn uống đi đừng lo ngại gì cả .

Lão râu bạc ngửa mặt lên đồ chung rượu vào miệng uống rồi ngồi ngay xuống ghế , không nói gì nữa .

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lẳng điều tra thái độ quần hào trong trường thấy hầu hết kính trọng lão râu bạc mặc áo bào tía .

Chàng tự hỏi :

- Không hiểu lão này là một nhân vật thế nào mà giọng lưỡi cùng cử chỉ đều có vẻ hiên ngang , dám đối thoại cùng với Thảm Mộc Phong .

Đột nhiên một bàn tay thò qua gầm bàn nắm lấy tay trái Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Mã huynh .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Đừng sợ gì hết .

Chàng đảo mắt trông ra thấy cặp mắt Thảm Mộc Phong đang nhìn chòng chọc vào mặt Phụng Trúc . Thái độ của hắn oai nghiêm không ai dám kháng cự .

Phụng Trúc tuy đã nhìn ra chỗ khác mà tay thì nắm tay Tiêu Lĩnh Vu vẫn run lên không ngớt . Hiên nhiên thị đang sợ hãi đến cùng cực .

Bỗng nghe Thảm Mộc Phong cất giọng the thé hỏi :

- Phụng Trúc đây ư ?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Mặc kệ hắn . Cứ giả như không nghe tiếng .

Ngờ đâu Phụng Trúc đột nhiên buông tay Tiêu Lĩnh Vu ra đứng dậy từ từ cất bước đi tới trước mặt hắn lạy phục xuống đáp :

- Nô tỳ chính là Phụng Trúc .

Thị cúi đầu không dám ngừng lên .

Thảm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Con nha đầu nguoi đến đây làm chi ?

Phụng Trúc ấp úng .

- Nô tỳ . . . nô tỳ . . .

Thị không biết nói thế nào , cứ ấp úng hoài .

Thảm Mộc Phong nói :

- Nguoi mà không lui ra khỏi sảnh đường cứ ngồi lại đây , há chẳng để anh hùng thiên hạ chê cười Bách Hoa Sơn Trang không có qui cũ chi hết .

Phụng Trúc dạ một tiếng từ từ đứng dậy , đưa mắt nhìn Mã Văn Phi cất bước đi ra ngoài sảnh đường .

Mã Văn Phi chau mày nghĩ thầm :

- Con nha đầu này là đồ nhát gan vô dụng . Dù mình muốn bảo vệ cho thị cũng khó vịn vào duyên cớ gì .

Bỗng thấy Phụng Trúc vừa đi được hai bước đột nhiên quay lại lạy phục xuống nói :

- Nô tỳ có điều bẩm báo .

Thảm Mộc Phong xua tay gạt đi :

- Đi đi thôi . Có điều chi để mai mốt hãy nói .

Phụng Trúc nhìn xuống đáp :

- Nô tỳ đã được Mã gia có lòng thương cho đi hầu hạ bên mình . Xin trang chúa rộng ơn cho nô tỳ được châu chực y .

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Mã Văn Phi hỏi :

- Mã huynh ? Lời nói của con nha đầu này có đúng sự thực chăng ?

Mã Văn Phi mặt nóng bừng đỏ ra đến mang tai . Gã trầm ngâm hồi lâu không biết đáp thế nào .

Nên biết gã tự phụ là người anh hùng mà nhìn nhận vụ này tức là thú tội trước mặt quần hào đã dẫn dụ một tên nha đầu trong Bách Hoa Sơn Trang . Gã toan phủ nhận nhưng nhìn nét mặt đau khổ của Phụng Trúc lại không nỡ . Trong lúc nhất thời gã không hề mở miệng .

Bỗng thấy Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- Mã tổng thủ lãnh là một nhân vật anh hùng nổi tiếng , có lý đâu một tên nha đầu của Bách Hoa Sơn trang lại lọt vào mắt y . Con nha đầu này đừng mơ tưởng hảo huyền . Mau mau ra khỏi sảnh đường .

Phụng Trúc ngập ngừng đáp :

- Đại trang chúa đã có lời nói trước .

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Phải rồi .Ta đã nói trong cuộc đại hội này , nếu vị anh hùng nào coi bọn người vừa mắt đều có thể nói với ta làm lễ hôn thú , nhưng phải cần được người ta ưng thuận chứ ? Chẳng lẽ người còn muốn bản trang chúa làm mai cho người chẳng ? Bây giờ Mã tổng thủ lãnh không lên tiếng thì nhất định người có ý muốn với lên cao mà bịa đặt ra . Thôi bước đi !

Phụng Trúc từ từ đứng dậy toan trở gót bước đi. Bỗng nghe Mã Văn Phi cất cao giọng nói :

- Cô nương hãy dừng bước .

Bao nhiêu người trong trường đều dương mắt lên chăm chú nhìn xem Mã Văn Phi xử sự ra sao !

Lúc này Mã Văn Phi mặt đỏ đã biến thành xám xanh. Gã dạn dày đứng lên nhìn Thẩm Mộc Phong chấp tay xá dài nói :

- Nếu đại trang vui lòng tặng Phụng cô nương cho tiểu đệ thì tiểu đệ cảm kích vô cùng .

Thẩm Mộc Phong tủm tỉm cười hỏi :

- Mã huynh có thực lòng lấy con nha đầu này làm vợ ư ?

Phụng Trúc vội nói ngay .

- Nô tỳ tự biết mình không đáng sánh với Mã gia , đã cam tâm làm tỳ thiếp Thẩm Mộc Phong không lý gì lời nói của Phụng Trúc , nhìn Mã Văn Phi lên giọng trách móc :

- Nếu Mã huynh có lòng thương yêu con nha đầu này thật thì nên cho Thẩm

mồ biết sớm mới phải .

Hắn nổi lên tròng cười rộ nói tiếp :

- Nếu y làm Mã tổng lãnh phu nhân thì có lý đâu Thảm mồ lại coi y là một tên nha đầu .

Câu nói trào phúng này chẳng khác muôn ngàn lưỡi dao sắc đâm vào trái tim Mã Văn Phi , nhưng gã không thể lên tiếng phản kích , đành phải nhẫn nại ngồi yên .

Trong nhà khách vắng yên lặng như tờ , nhưng trong lòng quần hào không khỏi bình phẩm về chuyện này .

Mã Văn Phi nét mặt tên lại . Gã chuyển động mục quang đảo mắt nhìn quần hào , than thầm :

- Ta tự phụ là anh hùng hào kiệt , được đồng đạo võ lâm kính trọng có lý đâu lại lấy một con nha đầu ở Bách Hoa Sơn trang làm vợ . Rồi đây vụ này đồn đại ra ngoài há chẳng khiến cho người ta cười đến tởm quai hàm !

Gã toan lên tiếng phủ nhận nhưng thấy nét mặt Phụng Trú cực kỳ đau khổ lại sinh lòng bất nhẫn.

Lại nghe Thảm Mộc Phong nói tiếp :

- Mã huynh là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm , lời nói coi bằng chín vạc , dĩ nhiên không lừa gạt một tên nha đầu ở Bách Hoa Sơn Trang .

Con nha đầu này buột miệng nói láo , không thể dung tha được .

Hắn phất tay áo một cái , một luồng ám kinh xô ra .

Mã Văn Phi xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ :

- Mã Văn Phi này đã tự phụ là đấng anh hùng mà đối với một cô bé nhu nhược cũng không dám ra tay giải cứu thì chỉ là quân hèn nhất .

Gã liền lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Rồi phóng chưởng đánh ra .

Thảm Mộc Phong nội công thâm hậu . Lực đạo toàn thân đã đến trình độ phát động theo ý muốn . Lập tức hắn thu nội lực về cười hỏi :

- Mã huynh có điều chi dạy bảo ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tại hạ xin Thảm đại trang chúa tha mạng cho Phụng cô nương .

Thảm Mộc Phong cười mát hỏi :

- Mã huynh can thiệp như vậy chẳng là quá lỗ ư ? Con nha đầu này là một tên sử nữ ở Bách Hoa Sơn trang . Thảm mồ muốn xử trí với thị thể nào tưởng Mã huynh không nên can thiệp .

Hắn cười lớn hơn nói tiếp :

- Giả tỷ Mã huynh muốn lấy thị làm vợ thì trường hợp này lại khác . Thảm mồ có bốn phận phải thành thân chi mỹ .

Mã Văn Phi bụng bảo dạ :

- Trước mặt anh hùng thiên hạ nếu ta thừa nhận việc này thì nhất định phải lấy thị , mà không chịu thừa nhận thì e thị khôn bề toàn mạng .

Trong lòng gã rất lấy làm khó nghĩ , gã không biết đối đáp thế nào .

Lại thấy Phụng Trúc hai mắt đầm lệ buồn rầu nói :

- Tiệp thiếp tấm thân tàn hoa bại liễu thì làm sao đáng hầu chầu gối cho Mã gia . Xin Mã đại gia để mặc tiệp thiếp là hơn .

Thị là một cô bé mới 16, 17 tuổi mà nói là tấm thân tàn hoa bại liễu khiến cho toàn thể cử tọa không khỏi động dung . Máy trăm cặp mắt chăm chú nhìn thị . Cô gái khiếp nhược đột nhiên phấn khởi dũng khí, thị mạnh dạn ngừng đầu lên trở vào mặt Thảm Mộc Phong nói :

- Thảm Mộc Phong ! Hình phạt nghiêm khắc của Bách Hoa Sơn Trang bắt quá đến chết là cùng .

Thảm Mộc Phong quát lớn :

- Con tiểu nha đầu kia ! Ngươi phát điên rồi chăng ?

Hắn vung tay trái lên .

Một giây chỉ phong vọt tới .

Tư Mã Càn ngấm vận nội lực phóng ra một chương ngăn cản chỉ lực của Thảm Mộc Phong.

Hắn hỏi :

- Tại sao đại trang chúa không để thị nói hết lời .

Thảm Mộc Phong đáp :

- Đây là việc riêng của Bách Hoa sơn trang , không việc gì đến người ngoài đúng tay vào .

Phụng Trúc biến thành tên nha đầu bội phản là một điều ra ngoài tiên liệu của Thảm Mộc Phong . Tuy hắn là người túc trí đa mưu cũng mất bình tĩnh. Hắn biết rằng nếu để Phụng Trúc nói nữa thì khó nghe vô cùng ! Chỉ còn cách đánh chết thị là xong .

Hắn không lý gì đến Tư Mã Càn vung tay áo bảo một cái . Hai luồng ánh sáng xanh lè bắn tới Phụng Trúc .

Tư Mã Càn trong lòng nóng nảy tiệp tay chụp lấy bình rượu hấp tấp liệng ra . Đồng thời người hắn cũng dời khỏi chỗ ngồi nhảy vọt đến bên mình Phụng Trúc .

Giữa lúc Tư Mã Càn cầm hồ rượu liệng ra thì hai chấm sáng cũng vọt tới nhanh như chớp đón lấy hai giây sáng xanh lè .

Hai tiếng lạch cạch khẽ vang lên . Bốn thứ ám khí rơi xuống bên mình Phụng Trúc .

Mọi người chú ý nhìn lại thì ra hai mũi Ngân liên tử , trên có hai mũi độc châm xanh lè dài chừng hai tấc cắm vào .

Bao nhiêu người trong trường đều ngấm ngấm khiếp sợ , bụng bảo dạ :

- Uyển lực của Thảm Mộc Phong thực là ghê gớm ? Hắn liệng hai mũi độc

châm cắm vào cây liên tử được .

Bỗng nghe tiếng đánh vù một tiếng . Chiếc bồ do Tư Mã Càn liệng ra lướt qua trước mặt Phụng Trúc .

Nguyên Tư Mã Càn vọt đến bên Phụng Trúc thấy hai mũi châm của Thẩm Mộc Phong đã bị người khác đánh rớt . Lập tức hắn nhảy lộn ngược về nguyên vị .

Thẩm Mộc Phong đảo cặp mắt lạnh lùng không ngớt nhìn quanh bốn phía để tìm kiếm nhân vật đã ngấm ngấm phóng Ngân liên tử ra .

Mã Văn Phi nghĩ thầm :

- Võ công của nhân vật nào đấy cũng không phải hạng tầm thường mới liệng hai trái ngân liên tử đánh rớt được độc châm của Thẩm Mộc Phong. Nhưng không hiểu nhân vật này là ai ?

Gã còn đang ngẫm nghĩ nghe có tiếng vù vù . Một luồng bạch quang bay tới . Nguyên chiếc bồ rượt do tay Tư Mã Càn liệng ra không hiểu ai đã ngấm ngấm phát động nội kinh đẩy ngược trở lại về phía Mã Văn Phi.

Mã Văn Phi giơ tay mặt lên , mở cây quạt ra quạt mạnh một cái .

Chiếc hồ rượt đột nhiên bị luồng cường lực đẩy lại . Nó đang lơ lửng trên không xoay đi một vòng rồi bay đến trước mặt Thẩm Mộc Phong .

Thẩm Mộc Phong đang tức giận , sẵng giọng nói :

- Vị nào phóng Ngân liên tử ra khiến tại hạ rất khâm phục . Nhưng hành động dẫu dẫu hờ đuôi này không khỏi mất anh hùng khí độ .

Hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng phát tay áo một cái .

Bỗng thấy chiếc hồ rượt đang bay về phía Thẩm Mộc Phong liệng quanh hai vòng rồi đột nhiên bay về phía trước theo một luồng kinh phong lướt qua bảy, tám bàn tiệc .

Bỗng một người cười khanh khách nói :

- Có hồ mà chẳng có chung thì sao đủ bộ .

Hắn đẩy tay trái ra .

- Chiếc hồ đang bay về phía trước đột nhiên rẽ qua mé hữu rồi bay đi .

Lại thấy người vừa nói giơ tay phải lên . Hai chiếc chung sứ bay theo hồ rượt.

Chung rượt cách hồ rượt quãng chừng hai thước bay thẳng đi ba bốn trượng mà vẫn giữ nguyên tình trạng này .

Mã Văn Phi chú ý nhìn ra thì thấy người đó mặc áo màu xám vá đến trăm mảnh, thân hình bé nhỏ gầy nhom . Y chính là một vị trưởng lão cái bang tên gọi Tôn Bất Tà .

Tôn Bất Tà đã mất tích mười mấy năm bây giờ Mã Văn Phi thấy mặt thì không khỏi mừng thầm , nghĩ bụng :

- Không ngờ lão này còn sống ở thế gian mà bữa nay đến tham dự cuộc anh hùng này làm tăng thêm lực lượng cho mình không phải ít .

Tuy cách gần hai chục năm không thấy mặt , trông lão không già đi mấy tý, chắc võ công lão tiến triển rất nhiều .

Thẩm Mộc Phong hắng dạng một tiếng rồi nói :

- Tôn cũng đến đây thật khiến cho tiểu đệ hân hạnh vô cùng.

Hắn vừa nói vòng tay ngồi ở đằng xa thi lễ .

Tiêu Linh Vu đã biết Thẩm Mộc Phong rất kiêu ngạo chẳng coi ai vào đâu mà bây giờ hắn ra chiều kính trọng lão này , bất giác chàng đưa mắt ngó Tôn Bất Tà hai lần .

Tôn Bất Tà cười ha hả hỏi :

- Sao ? Đại trang chúa cho rằng lão khiêu hóa sống lâu quá chăng ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Kể ra Tôn huynh chết hai chục năm rồi mới phải .

Tôn Bất Tà cười nói :

- Lão khiêu hóa suốt đời không muốn cho người khác xứng tâm vừa ý . Đại trang chúa đã muốn cho lão khiêu hóa chết thì lão khiêu hóa lại cần sống vài ba trăm năm nữa cho đại trang chúa coi .

Thẩm Mộc Phong nói :

- Chỉ sợ thọ mạng của Tôn huynh không sống dai được như thế .

Bỗng có người lớn tiếng quát :

- Chúng ta là hạng ăn xin , gặp lúc nguy nan chẳng thể không giúp nhau .

Lão túy quý kia ? Hãy giúp ta một tay .

Tiêu Linh Vu đảo mắt nhìn lại thì lão này chính là Phạn Cái , người đối diện với lão mặt đỏ như chính là Tử Tăng .

Tử Tăng trợn cặp mắt lơ lơ đáp :

- Lão ăn xin ưa sinh sự kia . Bản hòa thượng có thể không nghe lời lão .

Tuy miệng lão nói không nghe , mà vẫn phát tay áo mé hữu một cái . Một luồng ám kinh đẩy hồ rượu chuyển hướng bay đi.

Phạn Cái lại vung chưởng đánh ra . Hai chiếc chung rượu và cái hồ cùng chuyển hướng bay theo và vẫn giữ cách quãng chừng hai thước .

Quần hào trong sảnh đường đều là những nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ . Nếu họ muốn phát huy nội lực xoay chuyển hồ rượu chuyển hướng khác bay đi cũng chẳng khó khăn gì . Nhưng còn thêm hai chiếc chung thì chẳng ai cũng làm được , trừ phi là người có bản lãnh đặc biệt . Nếu không tự tin thì chẳng dám cử động khinh xuất .

Hồ rượu va chung bay đi năm trượng rồi không còn ai ra tay nữa liền rớt xuống .

Lúc này đột nhiên thấy Kim Hoa phu nhân rung động tay áo bên phải . Mụ vận nội lực đánh vào chiếc chung rượu , nó liền bay lên xoay đả một cái rồi vọt về phía Kim Hoa phu nhân .

Kim Hoa phu nhân vừa phát vừa cuộn tay áo bên trái một cái . Hai chiếc

chung rượu cách xa chừng một trượng theo sau hồ rượu đổ vào trong tay mụ .

Kim Hoa phu nhân ít lộ diện ở võ lâm trung nguyên nên số đông quần hào trên sảnh đường chưa biết mặt , họ thấy một thiếu phụ xinh đẹp mà công lực cao thâm như vậy thì không khỏi kinh hãi .

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- E rằng số đông trong các vị đây chưa biết vị cân quắc anh hùng này , vậy tiểu đệ cũng sinh giới thiệu : Y là Kim Hoa phu nhân , đệ nhị cao thủ ở Miêu Cương , tưởng các vị đã nghe tiếng rồi .

Kim Hoa phu nhân mỉm cười nói :

- Võ học ở chốn biên hoang đâu có bằng được Trung nguyên . Mong rằng các vị chỉ giáo thêm cho .

Tay phải cầm hồ rượu lớn giơ lên , mụ nói tiếp :

- Một hồ rượu ngon bỏ đi thật đáng tiếc . Tiện thiếp mượn hoa dâng phật kính mời tôn huynh một chung .

Mụ rót đầy rượu vào chung rồi cọ hai ngón tay trở và ngón giữa khẽ búng một cái . Chung rượu đầy bay thẳng về phía Tôn Bất Tà .

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói :

- Lão khiêu hóa thật nhiều diễm phúc , mới được mỹ nhân lọt vào mắt xanh Phu nhân đã không chê lão khiêu hóa này vừa già vừa xấu mà mình lại bị chối thì là thật kính .

Lão đưa tay đón lấy chung rượu .

Kim Hoa phu nhân lại cười mát rồi rót rượu vào chung thứ hai . Mụ đảo mắt nhìn quanh một lượt cười nói :

- Chung này xin mời Mã tổng thủ lãnh .

Mụ dùng tay trái đẩy về phía trước. Chung rượu bay về phía Mã Văn Phi .

Hai người ngồi cách nhau rất gần , nhưng chung rượu đi thật chậm chạp .

Mã Văn Phi ngấm ngấm vận nội lực đáp :

- Đa tạ thịnh tình của phu nhân .

Gã giơ tay ra đón chung rượu .

Chung rượu lại không đi vào tay gã chuyển đi hai vòng rồi ngừng lại .

Mã Văn Phi ngấm ngấm kinh hãi nói :

- Nội công cực kỳ thâm hậu .

Kim Hoa phu nhân nâng chung rượu trước mặt lên cười rất tươi nói :

- Xin mời hai vị . Tiện thiếp bồi tiếp một chung .

Mụ đưa chung rượu lên môi uống cạn trước .

Quần hào trong sảnh đường tuy nhiều người nay mới được gặp Kim Hoa phu nhân , nhưng đã biết tiếng mụ từ lâu .

Người Miêu Cương phóng cổ độc là một việc đã đồn đại khắp võ lâm. Kim Hoa phu nhân lại là đệ nhị cao thủ ở Miêu Cương thì dĩ nhiên tài phóng độc

của mụ không phải tám thường .

Tôn Bất Tà đón lấy chung rượu nhưng không dám mạo hiểm uống vào .

Kim Hoa phu nhân thấy Tôn Bất Tà và Mã Văn Phi tay cầm chung rượu mà không dám uống , không khỏi nổi lên tràng cười khanh khách .

Đột nhiên Tôn Bất Tà lớn tiếng quát :

- Không xong rồi ! Chung rượu này có thuốc độc .

Lão cầm chung rượu hất xuống đất .

Lão là người biết nhiều hiểu rộng khi nào để cho Kim Hoa phu nhân chọc cho nổi giận , nhưng nghĩ đến tay cầm chung rượu mãi không tiện liền bịa ra lý do này để đổ rượu đi . Mọi người đều khiếp sợ tài phóng độc của Kim Hoa phu nhân , nên nghe lão nói trong rượu có độc ai cũng tin liền .

Bỗng nghe đánh chát một tiếng . Chung rượu tan tành , rượu bắn tung toé dưới đất .

Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn nhìn về chỗ chung vỡ thì thấy trong đám mảnh chung đột nhiên có con trùng nhỏ màu trắng nhỏ như mũi kim dài chừng độ một tấc bay liệng trên không .

Tôn Bất Tà chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Kim Hoa phu nhân quả nhiên lợi hại ! Mụ đã hạ độc vào chung rượu .

Mình mà không chịu nhin câu cười tiếng nói của mụ uống vào bụng thì thật là nguy.

Nguyên lúc lão hất chung rượu xuống đất chưa thấy chuyện gì khả nghi , không ngờ chung bể rồi mới thấy con trùng nhỏ bay lên .

Quần hào tuy đã biết Kim Hoa phu nhân là tay cao thủ hạ độc đều đem lòng hoài nghi , nhưng thấy con trùng sắc trắng rồi càng kinh hãi hơn nữa .

Mã Văn Phi không biết cách nào hạ đài , thấy trong chung rượu của Tôn Bất Tà có trùng nhỏ sắc trắng liền mượn cơ hội này đập tan chung rượu trong tay . Quần hào nghe tiếng chung bể lại quay sang nhìn xem có gì biến hóa không .

Ngờ đâu lần này chẳng có chi khác lạ .

Kim Hoa phu nhân đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi gót sấn thoăn thoắt về phía Tôn Bất Tà .

Quần hào đối với con người mặt đẹp như ngọc , lòng như rắn rết đều khiếp sợ . Bây giờ thấy mụ cất bước tiến lại lập tức rút binh khí đề phòng .

Kim Hoa phu nhân cất bước coi rất ung dung và thật mau lẹ dị thường. Chỉ trong chớp mắt đã đến chỗ Tôn Bất Tà vừa đập vỡ chung . Mụ thò bàn tay ngọc bắt lấy con trùng khẽ bỏ vào miệng nuốt rồi cười nói :

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc !

Tôn Bất Tà hỏi :

- Đáng tiếc lão khiêu hóa không mắc bẫy của phu nhân phải không ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Đáng tiếc vật trân quý này đã bị các hạ phế bỏ một cách khinh xuất.
Mấy câu này mụ nói thật nhưng trừ mụ và Độc thủ được vương chẳng một ai tin lời .

Tôn Bất Tà hỏi :

- Mùi vị con trùng đó ra sao ?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Ngon ngọt phi thường .

Rồi mụ trở gót tha thướt đi về chỗ ngồi .

Quần hào thấy mụ nuốt sống con trùng vào bụng lại khen là ngon ngon đều không khỏi ớn lạnh xương sống .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 101

Tư Mã Càn đả thương giả Tiêu Lang

Mã Văn Phi thấy chung rượu của mình sau khi bị đập bể chẳng có gì khác lạ thì nghĩ thầm trong bụng :

- Phải rồi . Mụ cùng Tiêu Lĩnh Vu là chỗ quen biết nhau cũ . Mụ nể mặt y mới không gia hại ta .

Những vụ rắc rối vừa xảy ra khiến Thảm Mộc Phong càng thêm phiền não. Hắn tài suy tính đến đâu cũng không ngờ Tôn Bất Tà và người mặc áo bào tía lại tới tham dự cuộc anh hùng đại yến bữa nay. Hai nhân vật này võ công cao cường ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người khiến cho kế hoạch của hắn cần phải điều chỉnh lại .

Thảm Mộc Phong tính khí thâm trầm, tài trí kiêu hùng , càng gặp cấp bách nguy nan hắn càng chần chừ chứ không rối loạn . Bỗng hắn đưa tay ra nhìn Phụng Trú cười nói :

- Vì chuyện của con nha đầu này mà bữa tiệc thành ra kém hào hứng. Vậy mi hãy lui ra rồi sau sẽ tính .

Phụng Trú đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn quần hào thấy có nhiều người lộ vẻ dám chống đối Thảm Mộc Phong , thị cũng phấn khởi tinh thần và lòng sợ hãi giảm đi nhiều . Thị liền lên tiếng chống đối :

- Nô tỳ đã mạo phạm đến thần oai của đại trang chúa thì khó lòng tránh khỏi cái chết . Vậy trước khi thở hơi cuối cùng nô tỳ đem hành vi bình nhật của đại trang chúa công bố ra trước quần thiên hạ . Có như thế nô tỳ xuống cửu tuyền mới nhắm mắt được .

Thảm Mộc Phong tuy trong lòng cực kỳ phẫn nộ , nhưng lúc này thị là cái đích để quần hào nhìn vào . Nếu hắn động thủ giết thị thì có nhiều cao thủ tự nguyện đứng ra hộ vệ , trừ phi hắn dùng toàn lực để đối phó chẳng kể gì đến chuyện quần hào trở mặt chống đối , không thì khó mà giết được thị. Nhưng vì một tên tiểu nữ tỳ mà làm lung lay đến đại cuộc là điều hắn không muốn . Chỉ còn cách mặt dạn mày dày nghe thị nói xấu .

Phụng Trú lớn tiếng nói tiếp :

- Bao nhiêu sử nữ ở trong trang hẽ có chút nhan sắc đều bị đại trang chúa đoạt mất trinh tiết .

Thảm Mộc Phong cười ha hả hỏi :

- Con nha đầu mặt dầy kia ! Miệng mi nói câu này mà tưởng những nhân vật thành danh trong võ lâm ngồi đây đều tin được ư ?

Phụng Trú lại nói tiếp :

- Nô tỳ là một trong những người bị hại .

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bản trang chúa khoan hồng đại độ, bình nhật quản thúc các người không đủ nghiêm ngặt để xảy chuyện bữa nay. Đó là lỗi sơ tâm của bản trang chúa .

Phụng Trú lạnh lùng quát hỏi :

- Sao Đại trang chúa không nói là cuộc báo ứng nhãn tiền ?

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Chẳng hiểu con nha đầu này bị ai ám toán mà thần trí u mê . Chúng ta bắt tất nói với thị làm chi cho mệt .

Hắn đảo mắt ngó gã thiếu niên tuấn tú ngồi bên cạnh nói tiếp :

- Bữa nay tại hạ mời các vị đến đây vì mục đích chủ yếu là giới thiệu vị huynh đệ này cùng anh hùng thiên hạ .

Trong nhà đại sảnh hơi nhốn nháo . Người thì ngưng thần suy nghĩ, kẻ thì xì xầm bàn tán . Ai cũng muốn biết đó là nhân vật thế nào ?

Lại nghe Thẩm Mộc Phong cất cao giọng nói tiếp :

- Trong các vị đây ai cũng biết người anh em này , nhưng phần nhiều chưa từng kiến diện . Tại hạ tin rằng danh tự y vị đã nghe qua .

Toàn trường đột nhiên yên tĩnh trở lại .

Thẩm Mộc Phong mỉm cười nói tiếp :

- Tuy y vào chốn giang hồ chưa lâu mà thanh danh đã chấn động một thời .

Quần hùng đột nhiên có người hỏi :

- Phải chăng là Tiêu Lĩnh Vu ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đúng rồi ! Chính là Tiêu Lĩnh Vu . Hiện giờ . . .

Bỗng nghe Phụng Trú thét lên lạnh lạnh :

- Y không phải là Tiêu Lĩnh Vu đâu .

Thẩm Mộc Phong liếc mắt nhìn Phụng Trú nhưng không lý gì đến thị .

Hắn nói tiếp :

- Hiện giờ Tiêu Lĩnh Vu đã thành Tam trang chúa trong Bách Hoa sơn trang của tại hạ . Ngày sau y bôn tẩu giang hồ , mong rằng các vị chiếu cố cho .

Phụng Trú thấy quần hào số đông có vẻ tin lời Thẩm Mộc Phong , thị không khỏi bồn chồn , lớn tiếng la :

- Thực tình y không phải là Tiêu Lĩnh Vu đâu , các vị đừng để lão lừa gạt .

Thẩm Mộc Phong vẫn cười tươi nói :

- Con nha đầu này nói nhăng nói cuội . Hiên nhiên thị bị người hạ độc rất nặng , không còn thuốc chữa được. Tam đệ đến giết thị đi cho nghiêm pháp luật của Bách Hoa sơn trang .

Thiếu niên tuấn tú dạ một tiếng đứng phắt dậy. Hai tia mục quang nhìn chăm chăm vào mặt Phụng Trú . Gã từ từ đưa tay nắm lấy đốc kiếm .

Cái tên Tiêu Lĩnh Vu đã chấn động một thời nhưng quần hào trong trường số đông chưa biết võ công của chàng , bây giờ thấy mục quang gã thiếu niên lạnh lùng nhìn Phụng Trúc , cùng tư thế nắm đốc kiếm tỏ ra một tay kiếm thuật thượng thặng . Gã chưa chịu rút kiếm ngay , vậy lúc gã rút kiếm phóng ra một chiêu tất phải kinh thiên động địa , khó có người chống nổi .

Lúc này Phụng Trúc can đảm lên nhiều . Thì thét lớn :

- Bữa nay Phụng Trúc này dù bị loạn kiếm phay thân nhưng đã nói huých toẹt những hành động đê hèn thâm độc của Thẩm Mộc Phong trước mặt quần hùng thì cái chết đó không có gì đáng tiếc nữa.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu giả sắc mặt biến đổi thành lợt lạt rồi nổi lên một tia hồng tía. Mắt lộ hung quang. Trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ nửa thước .

Mã Văn Phi rung cây quạt một cái đột nhiên chênh chếch đưa ra hơn nửa .

Tay trái gã để ngang bằng trước ngực , gã hít một hơi chân khí . Cặp mắt đăm đăm nhìn vào tay phải của Tiêu Lĩnh Vu giả .

Hiển nhiên gã thấy tình hình rất khẩn trương nên chuẩn bị đánh ra một đòn lợi hại .

Từ Mã Càn cũng vén vạt áo lên , thò tay vào bọc lấy ngọn kim luân ra cầm tay để ngang trước ngực .

Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ nghe rõ từng tiếng hơi thở .

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc ngấm ngấm đeo chiếc bao tay bằng da con giao ngàn năm vào . Chàng chuẩn bị khi cần đến sẽ ra tay tiếp viện .

Thẩm Mộc Phong cặp mắt lấp loáng ngó Mã Văn Phi và Từ Mã Càn , mặt vẫn thản nhiên khiến người ngoài không hiểu là gã mừng hay giận .

Thực ra bao nhiêu mục quang của quần hào đều đổ dồn cả vào gã thiếu niên mỹ mạo và Mã Văn Phi . Hiển nhiên ai cũng quan tâm đến một đòn đánh không biết bên nào thắng bên nào bại .

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu giả rung tay một cái . Thanh trường kiếm rút ra khỏi vỏ

Chỉ trong chớp mắt hào quang loé lên , kiếm khí chuyển động vọt thẳng tới chụp xuống Phụng Trúc .

Cây quạt trong tay Mã Văn Phi vọt ra một làn phiến ảnh đón lấy luồng bạch quang đâm tới .

Trong nhà đại sảnh đang yên tĩnh bỗng rít lên những tiếng ve veo . Bao nhiêu bóng quạt đột nhiên mất hết .

Tiếp theo thấp thoáng ánh kim quang vọt ra thành một bức màn vàng ngăn chặn luồng bạch quang .

Mấy tiếng choang choang vang lên . Cả bạch quang lẫn hoàng quang đều thu lại không nhìn thấy gì nữa .

Vừa rồi người ngoài coi vào chỉ thấy kiếm ảnh luân quang và kiếm khí loé lên một cái mà thực ra mấy người chiến đấu đã trải qua một cuộc sống mái .

Thiếu niên mạo xung Tiêu Lĩnh Vu trên mặt bao phủ một làn tử khí đã tan hết để lộ màu trắng trong như đánh phấn .

Nét mặt Mã Văn Phi đỏ xanh đỏ trắng . Tay phải ôm cây quạt máu tươi đã ra ướt nửa tay áo nhỏ giọt xuống đất .

Tư Mã Càn tay cầm Kim luân để trước mặt hơi thở hồng hộc . Ai cũng nghe tiếng . Trán toát mồ hôi nhỏ giọt .

Tình thế trong trường đã rõ ràng . Tư Mã Càn và Mã Văn Phi chống đỡ chiêu kiếm của thiếu niên xinh đẹp nhưng bị đánh trúng . Giả tử thể kiếm của gã tăng thêm mấy phần lực đạo thì Tư Mã Càn và Mã Văn Phi dù có vận toàn lực ngăn cản , Phụng Trúc cũng không khỏi trúng kiếm .

Lúc này ba người cùng đứng yên không nhúc nhích cực lực tranh thủ thời gian vận khí điều hòa hơi thở .

Mã Văn Phi không muốn hao tốn cả một chút thời gian để buột vết thương . Đây là thời khắc bình tĩnh trước cơn bão táp . Đòn đánh lần tới chắc còn ghê gớm hơn sắp khai diễn .

Bỗng thấy trên mặt thiếu niên lại nổi lên một phần tử khí trước lát sau thảm .

Mồ hôi trên trán Tư Mã Càn đã tiêu dần , hơi thở cũng không nghe rõ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi bên lắng lắng quan sát tình thế . Chàng nhận thấy Tư Mã Càn và Mã Văn Phi khó lòng chống đỡ đòn đánh sắp tới của đối phương , chàng cần nghĩ cách để ngấm ngấm viện trợ hai người . Nhưng trước bao nhiêu con mắt dòm vào mà muốn ra tay không lộ vết tích là chuyện rất khó khăn .

Võ công của thiếu niên tuần mỹ làm kinh động toàn trường . Phần đông chưa gặp Tiêu Lĩnh Vu đều tin người này chính là chàng .

Vì Tiêu Lĩnh Vu quạt khởi trên chôn giang hồ mới một thời gian ngắn ngủi nhưng tướng mạo xinh đẹp , sử kiếm thần tốc là hai đặc điểm đồn đại trên chôn giang hồ . Gã thiếu niên này lại hợp với hai điểm đó .

Nếu bọn họ chú ý nhìn kỹ thì hoặc giả có thể thay đổi quan niệm nhưng đáng tiếc số người chú ý lại không có mấy .

Luông tử khí trên mặt thiếu niên mỗi lúc một đậm . Thần quang trong cặp mắt thiếu niên tỏ ra một cuộc quyết đấu sinh tử sắp khai diễn .

Mã Văn Phi qua một hồi điều tức đã đỡ mệt nhiều . Miệng vết thương máu đã ngừng chảy .

Gã nghĩ cách đối phó , bụng bảo dạ :

- Cuộc đấu này tái diễn , ai chết về tay ai khó mà đoán trước . Nếu đối phương tận lực đánh một đòn " Ngự kiếm thuật " thì mình khó lòng chống nổi .

Chỉ còn cơ hội duy nhất để cầu thắng là sau khi đã ra đòn cuộc chiến đấu còn tiếp tục . Mình cùng gã tử đấu từng chiêu từng thức làm cho chân khí gã tiêu hao dần cho đến khi không thi triển ngự kiếm pháp được nữa phải trông

vào bản lĩnh chân thực thì mình mới có hy vọng . Nhưng hy vọng này cũng rất mỏng manh , vì sau khi phải chống với Ngự kiếm của gã sức lực mình đã quá mệt mỏi khó đánh cầm chừng .

Mã Văn Phi tuy không hiểu Ngự kiếm thuật nhưng cũng biết đường lối . Phép ngự kiếm là một công phu thượng thặng trong kiếm đạo . Ngự kiếm thuật của thiếu niên chưa phải hạng cao chót mà mới nhập môn. Có điều kiếm thuật này kỳ ở chỗ công lực và tinh thần toàn thân đều tập trung vào một chiêu , sức kiếm nặng ngàn cân , nên đón đỡ được không phải chuyển dễ dàng .

Mã Văn Phi còn đang ngẫm nghĩ thì thiếu niên võ phục phát động thanh trường kiếm của gã rung lên , hàn quang lấp lánh nhắm Phụng Trúc bổ xuống .

Giữa lúc thiếu niên phát động thì đồng thời Tư Mã Càn và Tiêu Lĩnh Vu cũng phát động.

Tư Mã Càn vung cặp kim luân quét ngang một cái . ánh vàng lấp lánh nhanh như điện chớp .

Tiêu Lĩnh Vu ngậm ngậm phóng Tu la chỉ lực . Một giây ám kinh bắn vọt ra .

Kiểm quang của thiếu niên bị Tu la chỉ lực của Tiêu Lĩnh Vu ngăn chặn làm cho uy thế giảm đi rất nhiều lại bị cặp kim luân của Tư Mã Càn gạt mạnh một cái bật lên những tiếng choang choảng. Kiếm thế phải dừng lại .

Tư Mã Càn tưởng là đòn Ngự kiếm của thiếu niên đánh ra lần này vì nội lực không đủ mà giảm uy thế mới bị ngăn chặn một cách dễ dàng .

Tiêu Lĩnh Vu giả bị một vố rất đau . Nguyên Tiêu Lĩnh Vu thật sợ thế kiếm của gã ghê gớm khó lòng chống đỡ nên đã vận đến tám thành kinh lực để phóng Tu la chỉ .

Thiếu niên võ phục thấy thanh trường kiếm trong tay mình bị một luồng ám kinh xô tới tựa hồ không kiếm hãm được suýt nữa rơi kiếm , nên bị cặp Kim luân gạt đi một cách dễ dàng .

Mã Văn Phi đột nhiên tiến lại hai bước chấp tay nói :

- Kiếm chiêu của huynh đài thật là cao minh . Tại hạ muốn lãnh giáo mấy môn võ công ngoài ngự kiếm thuật .

Tuy miệng nói rất lịch sự , nhưng gã không chờ cho thiếu niên trả lời đã vung quạt ra chiêu Tiêu Chỉ thiên manh. Cây quạt gấp lại điểm tới .

Lúc này làn tử khí trên mặt thiếu niên đã tiêu tan hết , biến thành lợt lạt không còn chút huyết sắc.

Gã quét ngang thanh kiếm gạt cây quạt của Mã Văn Phi nhưng không phản kích .

Mã Văn Phi cười khanh khách hỏi :

- Sao huynh đài chưa chịu ra tay . Hay là mệt quá ?

Gã vừa nói vừa mở quạt khởi cuộc tấn công tới tấp . Cây quạt chọt gấp vào chọt mở ra đâm dọc , quét ngang , vừa dùng làm đao kiếm vừa dùng làm phán quan bút điểm huyết .

Thiếu niên võ phục hai lần ra chiêu ngự kiếm thuật dường như đã dùng hết cả khí lực Gã đỡ cây quạt của Mã Văn Phi có bề khó khăn .

Cuộc giao thủ chưa đầy mười hiệp thiếu niên đã chân tay luống cuống .

Thẩm Mộc Phong thấy tình thế nguy ngập . Nếu còn đánh nữa thì chỉ trong vòng hai chục chiêu nữa Tiêu Lĩnh Vu giả tất bị thương về cây quạt của Mã Văn Phi . Trong lòng xao xuyến hẳn lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Thiếu niên võ phục muốn mượn cơ hội này thu kiếm về lùi lại nhưng bị Mã Văn Phi đánh ráo riết . Bóng quạt bao vây rất nguy cấp , gã muốn thôi cũng không được .

Thẩm Mộc Phong thấy mình quát dừng tay cũng vô hiệu thì trong lòng cả giận nghĩ thầm :

- Thằng lỏi này thật là khả ố . Không cho gã nếm mùi đau khổ không xong .

Hắn giơ tay khẽ búng ra một cái rồi từ từ ngồi xuống .

Bỗng thấy trên bàn mé tả có tiếng cười vang :

- Ý nhiều thủ thắng đâu phải là anh hùng .

Một sợi dây màu hồng bay vọt tới nhằm quạt xuống Mã Văn Phi .

Mã Văn Phi phải xoay quạt lại đỡ . Thiếu niên võ phục liền mượn cơ hội này thu kiếm về lùi lại .

Sợi dây hồng không biết là vật gì vừa mềm vừa cứng . Mã Văn Phi vung cây quạt lên thì dây kia đột nhiên thu về . Xem chừng không muốn động thủ với Mã Văn Phi mà chỉ có giải nguy cho thiếu niên .

Tiêu Lĩnh Vu giả lùi ra năm thước nhưng chưa về chỗ ngồi , đứng lại ngưng thần vận khí điều dưỡng . Hiên nhiên gã chưa cam tâm, chuẩn bị tái chiến .

Mã Văn Phi trong lòng hiểu võ công của người thiếu niên kia thực ra chẳng kém gì mình . Sỡ dĩ gã bị bóng quạt vây hãm là vì hai lần ra chiêu ngự kiếm , nội lực hao tổn rất nhiều chưa kịp phục hồi đã bị tấn công . Y còn lo điều dưỡng gã lại đến tái chiến thì y khó lòng hạ được .

Mã Văn Phi cố nhịn đau để chiến đấu , vết thương lại vỡ ra , máu tươi không ngớt nhuộm ướt nửa vạt áo .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm quan sát quần hào trong sảnh đường dĩ nhiên chia thành hai phe mà cả ba mà cả ba đều không hiểu rõ nội tình của đối phương nên tạm thời ần nhẫn chưa phát động . Những người ra mặt chống đối Bách Hoa Sơn trang chỉ có Mã Văn Phi và Tư Mã Càn .

Chàng liền dùng phép truyền âm nói :

- Tư Mã huynh . Xin Tư Mã huynh hãy khuyên Mã tổng thủ lĩnh tạm thời nhẫn nại. Hiện thời chưa phải lúc hành động ráo riết chẳng nên gây sự .

Tư Mã Càn vốn có lòng kính phục Tiêu Lĩnh Vu , liền nghe chàng lập tức cả cười nói :

- Mã huynh . Chúng ta hãy quay về tịch vị đã .

Mã Văn Phi biết Tư Mã Càn nói câu này tất có dụng ý , và sự thực y bị mất máu nhiều cũng khó lòng tái chiến liền đưa mắt nhìn Phụng Trúc khẽ bảo :

- Phụng cô nương . Xin cô hãy về chỗ ngồi .

Hai người liền trở về bàn tiệc ngồi xuống .

Mã Văn Phi đảo mắt nhìn lão áo đen ngồi ở ghế thứ hai bàn mé tả khẽ hỏi :

- Tư Mã huynh . Tư Mã huynh có biết lão kia không ?

Tư Mã Càn lắc đầu đáp :

- Tiêu đệ cũng không quen .

Mã Văn Phi nói :

- Xem chừng lão không phải là người võ lâm ở trong Trung nguyên .

Tiêu Lĩnh Vu còn nhớ rõ hai người đó chính là Hắc , Bạch nhị lão ở ngoài quan ải mà chàng đã gặp đêm qua trên bữa tiệc tẩy trần . Lão áo đen vừa ra tay gạt cây quạt của Mã Văn Phi chắc là Hắc lão . Một người nữa mặc áo trắng tuổi cũng xấp xỉ như lão áo đen chắc là Bạch lão . Vì chàng đã cải trang giữ địa vị tùy bộc của Mã Văn Phi không tiện lên tiếng , đành ngồi yên .

Lúc này thiếu niên võ phục mặt lại ẩn hiện màu tím hồng rồi dần dần trở nên màu tím đậm .

Tư Mã Càn ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm :

- Nội công gã này quả nhiên rất tinh thâm .

Bỗng thấy gã cầm trường kiếm giơ lên lạnh lùng nói :

- Tiêu mô muốn lãnh giáo mấy tuyệt nghệ của Mã tổng thủ lãnh .

Mã Văn Phi thấy gã chỉ mặt khiêu chiến đã tính thầm , mình ra tỷ đấu phen này tất bị thất bại , nhưng chẳng thể tỏ ra là người khiếp nhược .

Y liền xé một mảnh áo buột vết thương rồi cười đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ xin bồi tiếp .

Tư Mã Càn tranh tiên bước ra hỏi :

- Mã tổng thủ lãnh địa vị tôn cao . Tại hạ xin đại diện bồi tiếp được chăng ?

Thiếu niên võ phục khẽ rung thanh trường kiếm .Lập tức bốn bông kiếm hoa vọt ra lấp loáng .

Gã lạnh lùng đáp :

- Ông bạn đã muốn chết thay thì lấy binh khí ra ?

Tư Mã Càn biết Ngự kiếm thuật lợi hại phi thường , nếu lấy sức một người thì khó lòng chống nổi . Nhưng hắn đã liều xông ra đành phải rút cặp Kim Luân cầm ở hai tay .

Tiêu Lĩnh Vu thấy làn tử khí trên mặt thiếu niên dày đặc thì tính thầm trong bụng :

- Không hiểu gã này luyện môn nội công gì mà xem ra đầy vẻ tà môn .
Mấy phen gã thi triển môn Ngự kiếm thuật tấn công mà lần nào cũng vận hết nội lực , sao gã phục hồi nhanh như thế được ? Tư Mã Càn tuy võ công cao cường song khó lòng chống nổi , song e rằng khó lòng chống nổi một chiêu Ngự kiếm . Mình phải tìm cách nào giúp y mới được .
Chàng còn đang ngẫm nghĩ đã thấy thiếu niên võ phục vung trường kiếm phóng tới . Lần này gã không thi triển Ngự kiếm thuật .
Tư Mã Càn sợ gã thiếu niên chỉ về môn Ngự kiếm . Lần này thấy gã vung kiếm phóng tới bất giác cả mừng , cây kim luân trong tay trái hấn đẩy ra một chiêu "Bạch kê thủ dục" để gạt thế kiếm . Tay trái hấn cầm cây kim luân ra chiêu "Uyên đề phiên vân" phản kích .
Thanh trường kiếm của thiếu niên ra chiêu "Huyền diễm hoạch sa" .
Choang một tiếng , cây kim luân bị hất ra. Thiếu niên thuận thế đánh liền ba chiêu .
Tư Mã Càn huy động cây Kim luân thẳng thắn chống lại mấy chiêu .
Nguyên hấn sợ đối phương cải biến kiếm chiêu rồi triển Ngự kiếm thuật nên vận toàn lực tấn công .
Chỉ trong khoảng khắc , luân quang cùng kiếm ảnh xen nhau , khai triển một cuộc long tranh hổ đấu .
Tiêu Lĩnh Vu nhìn quanh bốn phía , đồng thời chàng chú ý cuộc đấu giữa hai người , lại lưu tâm theo dõi cử động của Thảm Mộc Phong .
Cặp Kim Luân của Tư Mã Càn ra chiêu cực kỳ lợi hại . Hai bên trao đổi ngoài hai chục chiêu , hấn đã không chế được đại cuộc .
Bỗng thấy Thảm Mộc Phong chau mày, máy môi , rồi Chu Triệu Long dời khỏi tịch vị .
Tiêu Lĩnh Vu biết Thảm Mộc Phong dùng phép truyền âm chỉ thị cho Chu Triệu Long , nhưng không hiểu bọn họ có âm mưu gì ? Chàng đã cải trang làm thân phận tùy bộc thì dù có ngó thấy sự nguy hiểm cũng không tiện lên tiếng cảnh cáo . Chàng đành dùng phép truyền âm khẻ bảo Mã Văn Phi :
- Xin Mã huynh chú ý theo dõi cử động của Chu Triệu Long .
Mã Văn Phi đang để hết tâm trí vào cuộc đấu giữa Tư Mã Càn và thiếu niên võ phục , nghe lời cảnh cáo liền quay đầu nhìn lại quả nhiên thấy Chu Triệu Long đã rời khỏi tịch vị len lén đi ra .
Lúc này quần hào trong trường phần lớn cũng chú ý đến cuộc đấu giữa thiếu niên và Tư Mã Càn , ít người ngó thấy Chu Triệu Long dời khỏi tịch vị .
Mã Văn Phi vừa phân tâm nhìn ra chỗ khác cuộc đấu trong trường đã biến thành kịch liệt .
Nguyên Tư Mã Càn sau khi trao đổi ngoài ba chục chiêu nhận ra kiếm lộ của đối phương . Cây kim luân trong tay trái hấn đột nhiên ra chiêu "Vân phong ngũ nhạc" hấn mạo hiểm phong tỏa đường kiếm của đối phương . Đây là

một điều tối kỵ cho những tay cao thủ trong khi chiến đấu ngang sức trừ phi đã tính rất chuẩn đích thế kiếm của đối phương mới dám mạo hiểm .

Giả tử thiếu niên võ phục đột nhiên đánh về mé hữu thì những yếu huyết nửa người Tư Mã Càn đều sợ hãi sẽ bị thế kiếm của gã làm cho bị thương hay ít nhất cũng dồn được hấn tay chân luống cuống mất hết tiên cơ .

Ngờ đâu đường kiếm của thiếu niên đã bị Tư Mã Càn tính đúng , quả nhiên gã vẫn đánh vào mé tả .

Tư Mã Càn mừng thầm , cây kim luân cầm trong tay mặt ra chiêu "Phi bại chàng chung" đánh vào trước ngực đối phương .

Thiếu niên võ phục đề tụ chân khí nhảy lùi lại hai bước để tránh đòn của Tư Mã Càn .

Tư Mã Càn bỗng buông tay ra , cây kim luân tuột tay bay nhanh như sao xa không nháy mắt đã tới nơi .

Kỹ thuật này kêu bằng "Phi luân" là một tuyệt kỹ của Tư Mã Càn . Thiếu niên võ phục không kịp đề phòng bị kim luân đánh trúng ngực rú lên một tiếng , miệng thổ máu tươi ngã lặn xuống đất .

Anh hùng toàn trường ai cũng ngấm ngấm thán phục môn tuyệt kỹ phi luân của Tư Mã Càn cực kỳ lợi hại .

Thẩm Mộc Phong từ từ đứng dậy đi về phía Tư Mã Càn .

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi bụng bảo dạ :

- Thẩm Mộc Phong bản lãnh cực kỳ cao thâm , chỉ cất tay một cái cũng đủ giết người . E rằng Tư Mã Càn không thể chịu nổi một đòn của hắn .

Chàng chú ý nhìn ra thấy Thẩm Mộc Phong cúi xuống điều tra thương thế của Tiêu Lĩnh Vu giả . Đột nhiên hắn vẩy tay một cái .

Lập tức hai thiếu niên võ phục áo xanh khiêng một cái giường mây chạy lại .

Chúng đặt Tiêu Lĩnh Vu giả lên giường rồi hấp tấp khiêng đi .

Bao nhiêu người trong trường đều nhìn chăm chú vào Thẩm Mộc Phong .

Ai cũng cho rằng hắn thương xót tam đệ tất ra độc thủ đánh Tư Mã Càn để trả thù .

Không ngờ sau khi hai thiếu niên áo xanh khiêng Tiêu Lĩnh Vu giả đi rồi .

Thẩm Mộc Phong trở về chỗ ngồi .

Bỗng một tràng cười sang sảng nổi lên làm chấn động cả tòa sảnh đường rồi tiếng người nói :

- Không ngờ Tiêu Lĩnh Vu tiếng tăm lừng lẫy võ lâm lại là đồ vô dụng không chịu nổi một đòn của kẻ khác . Tiếng đồn trên chốn giang hồ không thể tin được .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 102

Tôn Bất Tà cầm đầu phe chống đối

Mã Văn Phi đảo mắt nhìn ra thấy người đó mặt trường bào màu huyền , thân hình vừa nhỏ vừa cao , mặt vàng như nghệ. Lão nói xong rồi lên tràng cười khanh khách .

Mã Văn Phi tự hỏi :

- Người này không hiểu là nhân vật thể nào ? Coi không giống đồng đạo võ lâm ở Trung Nguyên.

Thảm Mộc Phong từ từ đưa mắt ngó người vừa phát thanh cười lạt hỏi :

- Huynh đài là ai ?

Người kia dương cặp lông mày chữ bát lên cười lạt đáp :

- Tiểu đệ là một kẻ vô danh hạ tót chẳng đáng gì mà nói họ tên .

Thảm Mộc Phong quả là con người có khí độ hơn người . Hắn ngó lại người đó thêm một lần rồi buông xuôi câu chuyện . Hắn lại đưa mục quang từ từ chuyển khắp một vòng quanh sảnh đường rồi nói :

- Người anh em của tuy bị trọng thương về tay kẻ khác nhưng cái đó chỉ đáng tránh gã học nghệ chưa tinh , dù gã có chết cũng không đáng oán hận . Hắn dừng lại một chút rồi tiếp :

- Bữa nay Thảm mỗ chỉ mời bạn hữu tới dự cuộc anh hùng đại hội , không ngờ có lắm đồng đạo võ lâm ý mình cường hào hoặc ra mặt hoặc ngấm ngầm trà trộn vào Bách Hoa sơn trang làm khó dễ cho Thảm mỗ. Dù thảm mỗ đại lượng đến đâu đối với những vụ này cũng không chịu nổi .

Hắn đảo mắt nhìn toàn trường không thấy ai phản ứng liền nói tiếp :

- Thảm mỗ được các vị quá yêu đến dự đại hội là quý . Dù ai ra mặt hay ngấm ngầm trà trộn vào tiểu đệ cũng không truy cứu chỉ muốn an phận giữ mình . Các vị đã tới đây cùng ăn uống là vui , bằng ý mạnh sinh sự thì không thể nào dung thứ được . Tiểu đệ nghĩ ra một biện pháp hoàn mỹ, nhưng chưa hiểu các vị có đồng ý không ?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Thăng cha này thâm độc phi thường ? Không biết hắn còn biện pháp ly kỳ cổ quái nào ?

Bỗng trong đám đông tiếng người hô :

- Đại trang chúa có chi cao kiến ? Bọn tại hạ xin rửa tay để nghe đây .

Thảm Mộc Phong cười mát đáp :

- Biện pháp này rất giản dị . Thảm mỗ chỉ muốn thí nghiệm xem trong các vị đây ai là bạn ai là thù .

Đột nhiên hắc cốt cao giọng nói tiếp :

- Những vị nào là bạn của Thảm mỡ thì xin đứng lên đi theo Thảm mỡ đến bàn tiệc khác . Trong đó cũng có đủ rượu ngon nhắm tốt để thiết đãi các vị . Vị nào không phải bạn mà cũng không muốn đối nghịch với Thảm mỡ thì xin dời qua bàn tiệc mé tả .

Hắc cốt cao giọng nói tiếp :

- Còn những vị nào muốn đối nghịch với Thảm mỡ thì xin dời qua bàn tiệc mé hữu . Các vị đều là những nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ . Dĩ nhiên chẳng muốn mập mờ đánh lộn con đen , ngoài mặt giả làm bạn hữu mà trong bụng lại coi là thù địch .

Thảm Mộc Phong tuyên bố xong ngồi xuống . Nhà đại sảnh yên lặng như tờ . Hồi lâu đột nhiên Hắc , Bạch nhị lão đứng dậy trước đi lại phía sau Thảm Mộc Phong .

Hai lão vừa dẫn đầu quần hào lóc nhóc theo sau có đến quá nửa. Họ đứng ẩn vào trong bức màn phía sau Thảm Mộc Phong không còn rõ nữa .

Quần hào ngồi ở bàn tiệc mé hữu phần đông đứng dậy quay sang bàn tiệc mé tả .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Biện pháp này nghe rất bình thường mà thật lợi hại. Hắc lợi dụng chính nghĩa võ lâm để phân biệt đâu là bạn đâu là thù , đâu là nhân vật đứng giữa. Một khi hiểu rõ hắc liền tập trung toàn lực tiêu diệt địch nhân trước rồi sẽ tính cách đối phó với những nhân vật trung gian .

Lúc này trên bàn tiệc ở mé hữu chỉ lèo tèo còn mấy người . Ngoài Mã Văn Phi , Tư Mã Càn có Tôn Bất Tà và mấy người lạ mặt .

Điều khiến cho Tiêu Lĩnh Vu không hiểu là Đường lão thái thái , chương môn Đường gia ở Tứ Xuyên đêm qua đã chiến đấu thừa sống thiếu chết với Thảm Mộc Phong trên bữa tiệc tẩy trần bây giờ cũng từ bàn tiệc mé hắc chuyển sang bàn tiệc mé tả . Mới có một đêm mà mụ đã biến đổi thái độ như vậy .

Mã Văn Phi đếm ngẫm bàn tiệc mé hữu thì chưa được mười người không khỏi xao xuyến trong lòng tự hỏi :

- Khi quần hào ngấm ngấm trà trộn vào dường như rất nhiều mà sao chỉ còn có bấy nhiêu ? Bây giờ phân rõ kẻ thù người bạn phe mình đâm ra cô đơn thế yếu .

Bỗng nghe Phụng Trú khẻ nói :

- Thảm Mộc Phong thay đổi chủ ý . Hắc muốn nhân vụ Tiêu Lĩnh Vu giả bị thương để giải quyết mau lẹ .

Mã Văn Phi gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Chúng ta là những người đầu tiên phải đương đầu với hắc .

Tiêu Lĩnh Vu tính thầm trong bụng :

- Nếu Thảm Mộc Phong hạ lệnh tấn công thì ta khó lòng giữa được thân phận tùy bộc nữa .

Bọn Mã Văn Phi đang ngấm ngầm tính toán cách đối phó với Thảm Mộc Phong thì đột nhiên có tiếng quát như rồng gầm hổ rống :

- Thảm trang chúa . Lão khiêu hóa này vẫn ngồi ở bàn mé tả nhưng không muốn kết bạn với đại trang chúa thì làm thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn qua thấy người phát thoại đó chính là Phạn Cái .

Thảm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Nếu các hạ muốn đối nghịch Thảm mỗ thì xin dời qua bàn tiệc mé hữu .

Phạn Cái lạnh lùng nói :

- Thật lắm trò quá !

Đoạn lão đứng lên dời qua bàn tiệc mé hữu .

Tửu Tăng bắt giới cặp mắt lơ dờ ngất ngưỡng đứng lên miệng lảm nhảm :

- Tốt lắm ! Phạn Cái , Tửu Tăng rượu không rời bình , bình không xa rượu . Lão không muốn xin ăn để sống nữa thì tìm cái chết thì bản hòa thượng cũng đành chết cho có bạn .

Rồi lão đứng lên đi theo Phạn Cái .

Hai người ngừng đầu phước bưng bước lại bàn tiệc mé hữu ngồi xuống .

Tuy chỉ thêm được hai người nhưng tinh thần bọn Mã Văn Phi cũng phấn khởi rất nhiều .

Lại thấy bàn tiệc mé tả đột nhiên thêm mấy người chẳng nói năng gì lẳng lặng đứng dậy qua bàn tiệc mé hữu .

Mã Văn Phi nhìn kỹ lại thì toàn là những người lạ .

Thảm Mộc Phong dương cặp lông mày cười ha hả nói :

- Còn ai muốn đối địch với Thảm mỗ xin mau qua bàn tiệc mé hữu .

Bỗng nghe một người quát lớn :

- Sống chết là tại số. Dù kết bạn với Thảm Mộc Phong chưa chắc đã được an toàn .

Lại thấy hai đại hán vào trạc ngũ tuần đi ngang qua bàn tiệc mé hữu .

Mã Văn Phi nhận ra hai người này là Thái sơn Nhị hổ tức Tống thị huynh đệ .

Thảm Mộc Phong đảo mắt nhìn quần hào bên bàn tiệc mé tả cười ha hả nói

- Tại hạ nghĩ rằng trên bàn tiệc mé tả hãy còn người đối nghịch với tại hạ .

Vậy xin mời qua cả mé hữu đi !

Quả nhiên trên bàn mé tả nổi lên tiếng cười lạt hỏi :

- Thảm đại trang chúa đã vô tình kết bạn với chúng ta. Chúng ta phận thấp với cao , thà chết đi còn hơn chịu nhục , có phải vậy không ?

Lại nghe một người đáp :

- Đại ca nói đúng lắm . Đầu rơi máu chảy đến chết là cùng. Sống mà chịu nhục thì thà chết cho oanh liệt lại còn được tiếng anh hùng .

Tiếng nói vừa dứt , thêm bốn đại hán đứng dậy dõng qua bàn mé hữu .

Tiêu Linh Vu bụng bảo dạ :

- Hiện giờ những người ngồi đây chắc họ đều cho rằng nếu đối nghịch với Thảm Mộc Phong thì mười phần chết đến chín . Việc khó nhất ở đời là cái chết .

Họ biết mình phải chết mà vẫn kháng cự thật không phải là chuyện dễ . Ta nên tính cách nào cổ võ cho họ hiểu rằng dù chống đối Thảm Mộc Phong chưa chắc đã chết , khiến họ thêm vững tâm mới được .

Lại thấy Thảm Mộc Phong vẻ mặt nghiêm trang thùng thảng hỏi :

- Còn ai nữa không ?

Hắn hỏi luôn mấy câu , bên bàn tiệc mé tả vẫn không có người hành động .

Tiêu Linh Vu bỗng để ý đến người mặc áo bào màu huyền thấy hắn vẫn ngồi yên không nhúc nhích thì trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Nếu hắn là bạn với Thảm Mộc Phong thì đã đi vào sau bức màn kia mới phải . Bằng hắn là địch nhân với Thảm Mộc phong thì sao lại không qua bàn mé hữu . Người có góc cạnh như hắn chẳng lẽ không phải bạn mà cũng không phải thù . Chỉ ngồi xem nhân vật hai bên tranh đấu ?

Lại thấy Thảm Mộc Phong vuốt râu vừa cười vừa nhìn quần hào bên hữu hỏi :

- Chẳng hiểu tại hạ có thể hỏi các vị một câu : vì lẽ gì các vị đối nghịch với tại hạ ?

Mã Văn Phi đứng dậy đáp :

- Mấy chục năm các hạ đã hành động tàn ác , giết người không biết bao nhiêu mà kể . Những nhân vật bên này chẳng có thù sư môn thì cũng có hận vì cha mẹ hoặc hận vì bị hãm hại . Nói tóm lại ai cũng có oan cừu rất thâm trọng với các hạ .

Thảm Mộc Phong hỏi :

- Giữa Mã huynh và tại hạ có thù hận gì ?

Mã Văn Phi đáp :

- Đó là mối thù về sư môn .

Thảm Mộc Phong mỉm cười nói :

- Mã huynh muốn báo thù cho sư môn , dĩ nhiên Thảm mỗ để cho Mã huynh có cơ hội rửa hận , nhưng e rằng Mã huynh chẳng những không báo thù được cho lệnh sư mà còn chết thêm một mạng nữa.

Mã Văn Phi đáp :

- Cái đó Thảm đại trang chúa bất tất phải quan tâm .

Thảm Mộc Phong đảo mắt nhìn quần hào mé tả mỉm cười nói :

- Các vị tuy không chịu khuất tất giao tình với Thảm mỗ nhưng cũng chẳng coi Thảm mỗ là kẻ thù đủ khiến Thảm mỗ rất cảm kích .

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp :

- Đã gọi là thù nghịch thì như nước lửa chẳng thể sống chung .

Tửu Tăng bắt giới lên tiếng ngắt lời :

- Thảm đại trang chúa . Đại trang chúa bắt tất phải nói chuyện đạo lý nữa
Bản hòa thượng tới số rồi đây . Xin bản trang chúa mau mau siêu độ cho bản
hòa thượng được về cực lạc thế giới ở cõi trời Tây .

Suốt ngày lão say mềm , nói giọng lè nhè . Ai cũng cho là lão đưa chuyện cù
lần , nhưng kỳ thực lão là người rất tinh tế nhận thấy Thảm Mộc Phong
mượn câu chuyện để phân tán tâm thần quần hào , chuẩn bị ngầm ngầm
động thủ .

Lại nghe Phạm Cái cười lạt nói :

- Thảm đại trang chúa đừng dờ dề trò khẩu thi tâm phi , chỉ cần hành động
đường hoàng, vạch đường lối tử đấu để cùng nhau quyết sinh tử một phen .

Thảm Mộc Phong hỏi :

- Hai vị nói vậy chẳng quá nóng nảy ư ?

Phạm Cái lạnh lùng đáp :

- Thảm đại trang chúa quý kẻ đa đoan , lão khiêu hóa chẳng thể không đề
phòng .

Thảm Mộc Phong nói :

- Hay lắm ! Các vị ở xa đến là khách . Vậy cuộc tử đấu thế nào xin nhường
cho các vị được đề ra. Các vị muốn tử văn , tử võ , đấu quyền hay đấu
chưởng , hay đấu khí giới , Thảm mỗ nhất nhất thừa tiếp .

Tôn Bất Tà từ nãy tới giờ ngồi yên, đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Lão khiêu hóa từ nãy cũng có chủ ý muốn nói ra được chăng ?

Thảm Mộc Phong đáp :

- Thảm mỗ xin nghe lời cao luận .

Tôn Bất Tà nói :

- Theo đạo lý thì rồng thiêng không ăn hiếp rắn trong nhà. Thảm đại trang
chúa chuyến này đã mời bọn lão phu đến tham dự anh hùng đại hội .

Thảm Mộc Phong cười mát ngắt lời :

- Tại hạ nhớ không lầm thì dường như chưa thỉnh lão khiêu hóa tử .

Tôn Bất Tà hắng giọng một tiếng cười nói :

- Bất luận Thảm đại trang chúa có mời lão khiêu hóa hay không , nhưng lão
khiêu hóa có nhận được thiệp mời mới đến .

Thảm Mộc Phong cười ruồi đáp :

- Tôn huynh thần thông quảng đại, tiểu đệ khâm phục vô cùng .

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói :

- Giả tử lời khen tặng của Thảm đại trang chúa mà tự đáy lòng phát ra thì lão
khiêu hóa nghe lọt tai lắm .

Lão đảo mắt nhìn bàn tiệc mé hữu thì chỉ thấy lèo tèo mười mấy người , liền
mỉm cười nói tiếp :

- Về nhân thủ hai bên chênh lệch nhau đến mười mấy lần , lấy sức mà địch là không công bằng . Thảm đại trang chúa đã tự phụ là đáng anh hùng thì chúng ta đính ước với nhau chỉ đấu ba trận để quyết thắng bại .

Thảm Mộc Phong lắc đầu cười đáp :

- Tiểu đệ vẫn không thích chuyện đánh cuộc , thực chẳng thể thoả mãn lời yêu cầu của Tôn huynh .

Tôn Bất Tà cười ha hả hỏi :

- Thảm trang chúa nói vậy phải chăng là muốn ỷ vào số đông để thủ thắng

Thảm Mộc Phong cười đáp :

- Dù người bản trang có ý như vậy tiểu đệ cũng không chịu .

Tôn Bất Tà lạnh lùng nói :

- Thảm đại trang chúa ngoài miệng giở giọng anh hùng , nhưng trong lòng tính toán thế nào khó mà lường được . Đường lối của bọn khiêu vạch ra đã không được kể vào đâu thì đại trang chúa còn nêu ra làm chi . Sao không tự mình quyết định ?

Thảm Mộc Phong tuy bị khích bác nhưng mặt không hồng , tai không đỏ .

Hắn thản nhiên mỉm cười đáp :

- Ý tiểu đệ chỉ muốn giữ sự công bằng . Khách đến dự anh hùng đại hội hàng mấy trăm người mà chỉ đấu có ba trận để quyết định thắng bại thì không khỏi câu thả quá và làm mai một nhân tài . Theo ý tiểu đệ thì bên cái vị có bao nhiêu người thì nên đấu bấy nhiêu trận không kể gì sống chết .

Tôn Bất Tà biết Thảm Mộc Phong muốn mượn cuộc chiến này để tiêu diệt hết kẻ địch . Dù hắn không như nguyện ý thì ý ra cũng trừ được quá nửa.

Lão không biết được nói như thế nào đành ngồi lặng yên .

Nên biết Tôn Bất Tà chẳng những là một vị trưởng lão già nhất ở Cái Bang còn sống sót mà đối với toàn thể giang hồ lão cũng là bậc đức cao vọng trọng vào hàng tiền bối . Nhưng quần hào ở đây đều không phải là nhân vật Cái Bang , lai lịch rất phức tạp từ bốn mặt tám hướng kéo tới . Người ta có chịu nghe lời đề nghị của lão hay không khó mà đoán được . Nên lão không dám thiện tiện tác chủ .

Thảm Mộc Phong chuyển động mục quang hỏi tiếp :

- Bên các vị kẻ cả Tôn huynh là mười lăm người . Vậy chúng ta đấu mười lăm keo để phân thắng bại được chăng ?

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn quần hào đáp :

- Vụ này lão khiêu hóa không thể tác chủ được .

Bỗng nghe Thái sơn Nhị hổ hô lớn :

- Bọn tại hạ xin suy cử Tôn lão tiền bối chủ trương đại cuộc .

Quần hào cũng đồng thanh hưởng ứng .

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói :

- Đã vậy mà lão khiêu hóa không tuân lệnh thì thật là thất kính .

Lão đảo mắt nhìn Thảm Mộc Phong hỏi :

- Bên Thảm đài trang chúa nhiều người mà chỉ đấu có mười keo cũng là bất công .

Thảm Mộc Phong hỏi :

- Theo ý tôn huynh thì sao ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Bên khiêu hóa ít người , chết kẻ nào thiệt kẻ ấy , không thể bì với Bách Hoa sơn trang đã có nhiều cao thủ võ lâm , lại lắm đồ đệ liều mạng dù có chết đến một trăm tám mươi người cũng chẳng kể vào đâu .

Thảm Mộc Phong lạnh lùng hỏi tiếp :

- Vậy ý Tôn huynh nghĩ sao thì quyết định mau mau đi . Tiểu đệ không nhẫn nại được nữa rồi .

Tôn Bất Tà hỏi lại :

- Hay lắm . Cách phòng vệ bốn mặt Bách Hoa Sơn trang thế nào ?

Thảm Mộc Phong đáp :

- Tuy không dám nói là tường đồng vách sắt nhưng cũng xứng đáng với chữ phòng thủ sâm nghiêm .

Tôn Bất Tà nói :

- Đại trang chúa đã không ưng đấu ba trận để quyết thắng bại thì bọn khiêu hóa đành tính đến chuyện đánh ẩu .

Thảm Mộc Phong chau mày hỏi :

- Đánh loạn xà ngầu phải không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Bọn lão khiêu hóa chỉ mong xông ra thoát Bách Hoa sơn trang .

Thảm Mộc Phong cười nhạt nói :

- Tại hạ e rằng các vị đến thì dễ về thì khó .

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiêu hóa suốt đời không nghe lời quanh co .

Rồi lão đứng dậy đi ra phía cửa sảnh đường .

Tiêu Linh Vu tự nhủ :

- Ta phải đeo bao tay bằng da giao vào và ngấm ngấm nghĩ biện pháp tiếp ứng cho quân hào mới được .

Đột nhiên nghe Thảm Mộc Phong hú lên một tiếng dài rồi nói :

- Các vị muốn chạy thì chạy đi . Như vậy không khỏi coi thường Thảm mộc quá

Hắn chưa dứt lời , bên ngoài bốn mặt sảnh đường đã thấy vô số võ sĩ áo đen xuất hiện tay cầm binh khí sáng loáng .

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Tử Tăng Phạn Cái nói :

- Xin hai vị theo lão khiêu hóa đi trước mở đường .

Tử Tăng vốn là người ưa đùa giỡn , dù chết cũng không nói nổi một câu

đứng đắn . Nhưng đối với Tôn Bất Tà lão tử vẻ rất cung kính đứng dậy đáp :
- Xin lão tiên bối ở phía sau tiếp ứng , để hòa thượng cùng Thâm thiết oa đánh trận đầu .

Nguyên Phạn Cái tuy mặc áo vá trăm miếng , nhưng lại không phải đồng chí cùng với Cái Bang . Quanh năm lão còng một cái nôi gang lớn trên lưng , đi tới đâu cũng đất lớn nấu cơm tới đó , dường như suốt đời đói khát chẳng được bữa nào no. Người ngoài cho là trời sinh lão ăn khỏe quá nhưng không biết lão mặc quần áo rách rưới suốt đời đeo nôi trên lưng thực có hoài bão rất thương tâm . Song lão chẳng muốn bàn chuyện với ai , nên việc thương tâm của lão ít người biết đến .

Thâm thiết Oa nghe lời đứng dậy ngay cùng Tử Tăng song song vọt lên trước Tôn Bất Tà ngừng đầu phườn ngực đi ra ngoài sảnh đường .

Tiêu Lĩnh Vu lặng lẽ quan sát tình hình thì cuộc ác chiến sắp khai diễn , tựa hồ Thâm Mộc Phong đã thay đổi kế hoạch . Dường như hẳn chuẩn bị dùng võ công quyết hạ quần hào . Trường hợp này thì kế hoạch của chàng và Mã Văn Phi đã dự định trước cũng không thể dùng được nữa .

Chàng bèn nhân lúc hỗn loạn dùng phép truyền âm nhập mật khẽ nói :

- Mã huynh ! Tình thế diễn biến mau hơn sự tiên liệu của chúng ta mất rồi .

Mã Văn Phi đáp :

- Đúng thế . Xem tình hình này chúng ta khó bề chờ đến tối được . Lại ở chỗ bọn Trung Châu Nhị Cổ , Bành Vân , Hướng Phi thủy chung không thấy lộ diện .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Có lẽ họ chưa trà trộn vào Bách Hoa sơn trang được .

Mã Văn Phi đáp :

- Trung Châu nhị cổ đã không phải là nhân vật tầm thường . Còn Thần thâm Hướng Phi lại càng tức trí đa mưu mà không trà trộn vào Bách Hoa sơn trang được thì thật vô lý .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhưng tình thế hiện giờ , chúng ta không thể chờ đợi được. Nếu không nhân lúc này mà động thủ thì e rằng không còn cơ hội này nữa.

Mã Văn Phi nói :

- Theo ý của tiểu đệ thì không nên nóng nảy quá . Bất luận trường hợp nào cũng cần liên lạc với bọn Thần thâm Hướng Phi rồi sẽ tính .

Tiêu Lĩnh Vu ruột rối như mớ bòng bong không biết tính thế nào cho phải .

Chàng ngảnh đầu nhìn ra thấy Tử Tăng , Phạn Cái đã gần đến cửa sảnh đường . Ngoài cửa khí giới sáng loáng. Võ sĩ áo đen đứng đầy cả đó .

Coi tình thế này thì hể Tử Tăng , Phạn Cái xông ra cửa là lập tức khai diễn một cuộc đại chiến .

Tôn Bất Tà đột nhiên dùng bước khẽ nói :

- Đứng lại đã !

Tửu Tăng đã khoa chân bước qua cửa . Còn Phạn Cái lấy cái nồi đồng ở sau lưng xuống chuẩn bị động thủ . Hai người nghe Tôn Bất Tà hô lập tức dừng lại .

Ba người quay đầu nhìn lại thì thấy quần hào ngồi ở bàn tiệc mé hữu đang cùng nhau thương nghị, phần đông còn ngồi nguyên chỗ .

Tửu Tăng ngấm ngầm thở dài nói :

- Những người kia dường như bị khí thế của Thảm Mộc Phong chấn áp , mất hết dũng khí kháng cự .

Bỗng thấy gương mặt gầy nhom của Tôn Bất Tà thoáng hiện màu hồng.

Cặp mắt ra những tia hàn quang đảo mắt nhìn quần hào nói :

- Các vị mà theo lão khiêu hóa chạy đi thì ít ra còn được mấy phần sống sót . Nếu chờ lão khiêu hóa đi khỏi rồi , các vị có muốn phá vòng vây e rằng còn khó khăn hơn lúc này .

Quả nhiên mấy câu của lão phát sinh hiệu lực . Trong bọn người ngồi trên bàn tiệc mé hữu , đột nhiên ba vị đứng lên rào bước đi tới .

Tiêu Lĩnh Vu còn đang do dự , chưa quyết có nên động thủ hay không nhưng chàng nhìn thấy quần hào ra chiều khiếp sợ, bất giác nổi lòng hào khí , khê nói :

- Mã huynh . Chúng ta phải làm cho Tôn Bất Tà phần khởi lên chứ .

Mã Văn Phi đáp :

- Tôn Bất Tà là một nhân vật danh vọng rất lớn địa vị tôn cao trong võ lâm mà còn không hiệu triệu được đồng đạo võ lâm đứng lên kháng cự Thảm Mộc Phong thì khê thế quả nhiên không phải tầm thường bên mình bất quá được mười mấy người mà chỉ có sáu người dám xông ra như vậy chúng ta có giúp hay không Tôn Bất Tà cũng chẳng thể hạ đài được nữa .

Nhưng y dứt lời cũng đứng dậy .

Tư Mã Càn gật đầu tự nói một mình :

- Cái bệnh này tự đem qua mà ra đây .

Hắn vén áo trường lấy cặp kim hoàn .

Phụng Trú khê nói :

- Tiện thiếp tự biết võ công non nớt nhưng cũng chẳng muốn ngồi đợi mà chết .

Mã Văn Phi cười nói :

- Hay lắm ! Cô nương cầm lấy cái này .

Y thò tay vào ống giày lấy ra hai trùy thủ sắc bén đưa cho thị .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 103

Lâm Chuyên Trận khôn ngoan đại địch

Phụng Trúc đón lấy truy thủ mỉm cười nói :

- Lòng thương yêu của Mã gia, tiện thiếp xin để kiếp sau làm thân trâu ngựa đền nghĩa trúc mai .

Mã Văn Phi cười đáp :

- Phụng cô nương dạy quá lời .

Tư Mã Càn vung cặp kim luân lớn tiếng :

- Tránh đao sợ kiếm , sống một thời gian e rằng suốt đời làm thân nô lệ .

Sống như vậy thì thà chết đi còn hơn . Đáng cười cho người võ lâm phần đông là tham sinh úy tử .

Hắn tự nói một mình nhưng thanh âm rất lớn , toàn trường đều nghe rõ .

Quần hào ngồi bàn tiệc mé tả không khỏi động dung , ra chiều bẽn lễn, Mã

Văn Phi dòi khỏi chỗ ngừng đầu phưỡn ngực đi thẳng ra cửa nhà đại sảnh.

Tiêu Linh Vu theo sau Mã Văn Phi , Phụng Trúc đi theo Tiêu Linh Vu , Tư

Mã Càn tay cầm kim luân đi sau cùng .

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Chúng ta có cả thầy mười mấy người mà dám chống lại mấy trăm cao thủ ở Bách Hoa sơn trang thì dù thắng , dù bại cũng đủ làm chấn động võ lâm .

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Nhân vật tài năng như Tôn huynh thì Thẩm mỗ , muốn lưu lại Bách Hoa sơn trang cũng không được nào .

Đột nhiên một người hô lớn :

- Bậc đại trượng phu sống phải quang minh lỗi lạc mà chết cũng phải hào hùng oanh liệt . Việc thiên hạ còn gì khó cho bằng tử vong . Tại hạ cũng chia một phần .

Một đại hán ngồi bàn tiệc mé hữu đứng dậy chạy ra .

Câu này làm khích động bàn tiệc mé tả . Lại thêm ba người đứng lên rút binh khí đi ra .

Tôn Bất Tà điểm nhân số cộng được mười tám người , liền sổ tràng cười ha hả nói :

- Bữa nay mà chúng ta xông ra khỏi Bách Hoa sơn trang thành danh thập bát anh hùng , gây được tiếng vang trên chốn giang hồ để mưu đồ đại hội . Bằng bất hạnh vui xương chốn này, trên chốn giang hồ cũng còn dừng khí của Thập bát liệt sĩ .

Mấy câu nói tầm thường nhưng đầy khích lệ , khiến quần hào phần khởi tinh

thần .

Mã Văn Phi trầm giọng nói :

- Tôn lão anh hùng đức cao vọng trọng , mong rằng có thể chủ trương được đại cuộc

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiêu hóa vì nghĩa chẳng dám khước từ .

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Trong bọn mười tám người chúng ta đây, võ công kẻ mạnh người yếu . Lão khiêu hóa quan sát bề ngoài thì trong đám đất đen còn dấu hạt minh châu. Ra tay cuộc xới , minh châu tự lộ sáng quyết không để tài năng của các vị mai một .

Mã Văn Phi nói :

- Lão tiên bối đừng khiêm nhượng nữa . Bọn tại hạ nhất quyết nghe lời điều động , quyết không dị nghị.

Tôn Bất Tà nói :

- Đối phương nhiều người , chúng ta chẳng thể lấy một chọi một mà cũng không thể lập trận đối chiến . Vì thế lão khiêu hóa nghĩ ra một trận cầm cự . Chúng ta có mười tám người thì xin lấy hai người làm một trục trong trận để phản ứng bốn mặt tám phương . Bốn mặt Đông, Tây, Nam, Bắc đều lấy người liên thủ cự địch . Thế là mất tám người . Còn mười người nữa đặt ở bên trong tùy thời điểm thuyết .

Tư Mã Càn đáp :

- Biện pháp này hay lắm . Cái đó kêu bằng luân chuyển đại trận chính hợp với cục diện bữa nay .

Tôn Bất Tà nhìn Tư Mã Càn nói :

- Xin phiền các hạ là chủ bên tả dực .

Tại hạ xin đem toàn lực để ứng phó .

Tôn Bất Tà quay lại bảo Mã Văn Phi :

- Lão khiêu hóa này từ lâu đã được nghe danh Mã tổng thủ lĩnh là nhân vật xuất sắc trong đám hậu tiến trên chốn giang hồ . Bữa nay được gặp quả thấy khí độ không phải tầm thường .

Mã Văn Phi đáp :

- Lão tiên bối quá khen mà thôi .

Tôn Bất Tà khẽ hỏi :

- Thương thế của Mã tổng thủ lĩnh ra sao ?

Mã Văn Phi đáp :

- Không hề chi .

Tôn Bất Tà nói :

- Vậy thì hay lắm ! Phiền mã tổng thủ lĩnh làm chủ hữu dực.

Mã Văn Phi đáp :

- Xin tuân mệnh

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn Tử Tăng bắt giới và Phạn Cái Thảm thiết oa nói :

- Xin hai vị làm chủ tiền trận xung phong trước tiên .

Tử Tăng, Phạn Cái đồng thanh đáp :

- Kính cần vâng lệnh .

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiêu hóa cùng Phụng cô nương ở giữa tiếp ứng các vị .

Tư Mã Càn đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Vị trưởng lão lừng danh Cái Bang này coi làm rồi chăng ? Lão nhìn không ra một thần vật ghê gớm .

Nên biết Tiêu Lĩnh Vu giả làm tùy bộc của Mã Văn Phi , chàng không dám để lộ chân tướng cho hợp với thân phận , dấu diếm cả mục quang thì Tôn Bất Tà tuy là một nhân vật lão luyện giang hồ cũng chẳng thể nào nhận ra được .

Tôn Bất Tà đảo mắt chú ý nhìn thấy hai đại hán cao lớn liền nói :

- Cảm phiền hai vị làm chủ hậu trận .

Hai gã dạ lên một tiếng rút binh khí ra đứng vào ngay phương vị .

Tôn Bất Tà lại chọn trong đám mười người còn lại lấy hai người võ công cao cường đóng vai phụ cho Tư Mã Càn và Mã Văn Phi ở tả hữu dực rồi lớn tiếng hô :

- Các vị chưa được phân phái vào các mặt trận thì xin tự chia làm bốn tổ , mỗi tổ hai vị chờ sẵn ở bốn mặt , nếu trận ngoài có người bị thương vong thì xin tự động điền khuyết .

Thảm Mộc Phong lắng lắng nghe Tôn Bất Tà điều động và tổ chức phương vị cự địch , tuy hần không nói ra nhưng trong bụng phải khen thầm :

- Lão khiêu hóa này không những võ công siêu việt mà còn thông hiểu mưu lược. Lão bày ra luân chuyển trận khiến những người bản lãnh mạnh hay yếu đặt vào thế quân bình. Còn lão ở giữa tiếp ứng khiến mọi người đều hết sức chống đánh.

Lúc này luân chuyển đại trận đã bày xong . Quân hào bốn phía đều rút binh khí ra chuẩn bị đánh giết .

Tiêu Lĩnh Vu đã ước lượng thực lực bốn phương rồi lén đến bổ sung vào hậu trận .

Chàng nghĩ rằng Tôn Bất Tà đã chiếu cố mặt trước và tả hữu dực cũng là khó khăn lắm rồi . Vậy hậu trận dĩ nhiên yếu nhất. Chàng vừa chiếu cố hậu trận vừa ngấm ngầm tìm cơ hội để trợ lực động thủ ngỏ hầu giữ thân phận cho khỏi tiết lộ .

Ngờ đâu chàng chuyển đến hậu trận thì một đại hán ở mặt trận này đột nhiên chuyển qua tả dực , gã không muốn đi cùng với chàng . Không hiểu vì gã cảm thấy võ công mình còn non nớt hay thấy chàng thận phận thấp hèn

không chịu hợp tác .

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn đại hán này một cái rồi lơ đi như không nhìn thấy.

Tư Mã Càn mắng thảm :

- Thăng lôi này có mắt không trông, đang ở chỗ bình yên lại chạy đến chỗ nguy hiểm .

Hắn liền khẽ bảo đại hán đứng bên .

- Xin huynh đài hãy đến hậu trận bồ xung cho vị đó được chẵn .

Đại hán này có vẻ trung hậu hơn , tuy trong lòng không thích nhưng cũng miễn cưỡng nhập tổ với Tiêu Lĩnh Vu .

Tôn Bất Tà chờ cho quân hào trong nội trận tự lựa phương vị xong , đồng đặc tuyên bố :

- Cuộc chiến bữa nay không những liên quan đến sự vinh nhục mà còn là trận đấu sống chết . Mong rằng các vị nên hết sức đối phó .

Lão vung tay mặt đi trước phóng ra một chưởng , lão lớn tiếng hô :

- Toàn trận từ từ chuyển động ra khỏi sảnh đường !

Bỗng nghe chưởng lực rít lên veo veo đánh vào võ sĩ áo đen đứng ở ngoài cửa . Gã rú lên một tiếng thê thảm , miệng hộc máu tươi người té xuống đất .

Tửu Tăng bắt giới cũng phát tay áo ra một cái phóng ra một luồng chân lực nội gia đánh tạt ngang.

Phạm Cái đã giờ cái nôi gang ở trên lưng xuống lão vung cái nôi lên đỡ .

Bỗng những tiếng choang choang vang lên bao nhiêu khí giới đánh tới Tửu Tăng đều trúng vào cái nôi .

Tửu Tăng phóng cả hai chưởng đánh liền tám chiêu mở một đường huyết lộ ra sảnh đường .

Lúc này bọn võ sĩ áo đen phía bên ngoài sảnh đường một phần ngăn cản bọn Tửu Tăng , Phạm Cái còn một phần đánh vào hai bên .

Tư Mã Càn huy động Kim luân chống đỡ tả đực . Hắn không cầu thắng chỉ mong giữ được an toàn .

Mã Văn Phi ở phía hữu đực cũng chỉ thủ chứ không công , cố gắng giữ vững mặt trận .

Hai đại hán ở hậu trận võ công tuy kém hơn nhưng cũng miễn cưỡng đối phó được .

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn quanh hề thấy phương nào không chống được là lập tức ra tay tiếp viện .

Hầu hết quân hào trong trận đều tập trung tinh thần để đối địch chỉ có Tiêu Lĩnh Vu là còn thì giờ đảo mắt nhìn quanh để xem toàn thể diễn biến .

Lập tức chàng đã phát giác ra có điều không ổn vì những võ sĩ áo đen bao vây bốn mặt chúng tựa hồ chưa phát xuất toàn lực để tấn công . Chúng vừa đánh vừa lui hiển nhiên cố ý dụ địch xông vào trọng địa . Chàng không khỏi

trong lòng nóng nảy ngấm ngấm dùng thuật truyền âm nói :

- Tôn lão tiên bối . Tình thế có điều khác lạ . Đường như là địch nhân muốn dụ ta vào sâu trong nội địa . Chúng ta đừng mắc bẫy họ .

Tôn Bất Tà đột nhiên cảnh giác . Lão ngoảnh đầu ngó tình hình bốn phía quả nhiên phát giác bốn áo đen cố ý dụ quần hào tiến vào khu rừng hoa phía chính Đông , bất giác lão giật mình kinh hãi , bụng bảo dạ :

- Nếu không được gã này cảnh cáo thì lão khiêu hóa vô tình trúng phải quỷ kế của Thảm Mộc Phong .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , bất giác lão đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái .

Tiêu Lĩnh Vu làm bộ để hết tinh thần theo dõi của đầu tựa hồ câu vừa rồi không phải tự miệng chàng thốt ra .

Bây giờ Tôn Bất Tà đã phát giác ra thỉnh thoảng cặp mắt của Tiêu Lĩnh Vu vọt ra những tia sáng như chớp , bất giác lão lẩm bẩm :

- Thật là mắc cỡ ! Một nhân vật mình mang tuyệt kỹ như gã này mà mình không biết .

Bỗng nghe một tiếng hét vọng lại . Võ sĩ áo đen bốn mặt đột nhiên tăng áp lực . Dao kiếm kết lại như một làn sóng ào ào xô tới .

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt thấy võ sĩ áo đen bao vây bốn mặt trùng điệp mấy tầng thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Đại đa số mấy trăm người này võ công đều tinh thâm . Không hiểu Thảm Mộc Phong làm thế nào mà huấn luyện được nhiều người như vậy ?

Tôn Bất Tà vung tay mặt phóng một phát chưởng cách không để ngăn thế bên tả dục .

Lão trầm giọng nói :

- Chuyển về hướng chính Tây mà xông ra .

Tửu Tăng , Phạn Cái cũng đã phát giác ra điều khác lạ liền hô lên một tiếng rồi di chuyển trận thế tấn về phía Tây .

Phạn Cái vung tít cái nôi gang như một đám mây đen . Những tiếng choang choang vang lên không ngớt . Rừng đao núi kiếm đều bị hất ra .

Tửu Tăng vận chưởng như gió phối hợp với cái nôi gang của Phạn Cái liên tục phóng chưởng lực quyền phong .

Thế công của hai người tuy mãnh liệt , nhưng bọn võ sĩ áo đen cũng kiên hãn tuyệt luân, liều chết cố giữ đánh chứ không chịu lui. Tuy Tửu Tăng , Phạn Cái đã thương được ba tên mà vẫn không thể tiến thêm được bước nào .

Lúc này hai cánh tả , hữu và mặc sau đều bị đoàn võ sĩ áo đen tấn công mãnh liệt Tư Mã Càn và Mã Văn Phi thi triển hết tài nghệ mới gắng gượng giữ được ba mặt vô sự .

Nhưng mặt sau Thái Sơn nhị hủ không chống nổi đều trúng kiếm bị thương ,

song vẫn gọi máu nhịn đau mà đánh chứ không lùi lại .

Đại hán ở nội trận chuẩn bị để bổ sung liên huy động binh khí viện trợ Thái Sơn nhị Hổ .

Luân chuyển đại trận tuy chẳng có gì kỳ dị , nhưng lấy ít chống nhiều thật là hữu hiệu .

Tiêu Lĩnh Vu thấy bốn mặt áp lực quá mạnh . Trong bọn võ sĩ áo đen rất nhiều tay võ nghệ cao cường . Nếu không có Tôn Bất Tà tùy thời ra tay tiếp cứu thì e rằng quần hào bị thương vong hết và mặt trận bị phá vỡ rồi .

Tôn Bất Tà dường như không ngờ trong Bách Hoa Sơn trang lại nhiều cao thủ võ lâm đến thế . Lão ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm :

- Coi cục diện bữa nay thì việc xông ra khỏi Bách Hoa sơn trang thật khó khăn vô cùng .

Áp lực bốn mặt mỗi lúc một mạnh . Toàn trận không chuyển động được chút nào mà trận thế dần dần thu nhỏ vào .

Đột nhiên một tiếng rên vang lên . Một đồng đạo võ lâm ở mé tả của Mã Văn Phi bị một chiêu trúng yếu huyệt ngã lăn ra đương trường .

Một đại hán ở nội trận xông ra thay người đó .

Giữa lúc tình thế hiểm nghèo , Tiêu Lĩnh Vu đành phải ra tay trợ giúp Thái sơn nhị hổ . Chàng ngấm ngấm vận Tu la chỉ lực phóng ra đánh chết bảy tám võ sĩ áo đen .

Nguyên hậu trận là nơi hiểm yếu hơn cả, nhưng được Tiêu Lĩnh Vu đem toàn lực hộ vệ mới giữ được ổn định . Hai cánh tả hữu bị áp lực mạnh hơn . Bỗng nghe hai tiếng rú thê thảm vang lên . Hai người phụ ở tả hữu dục lại bị trọng thương ngã xuống .

Phụng Trúc và một đại hán áo đen lập tức chạy ra bổ sung .

Cuộc kịch chiến kéo dài chừng một giờ , tuy võ sĩ áo đen bao vây bốn mặt bị thương vong khá nhiều , nhưng Luân chuyển đại trận của Tôn Bất Tà cũng bị sút mẻ không còn toàn vẹn .

Thái sơn nhị hổ tuy được Tiêu Lĩnh Vu xuất toàn lực tương trợ nhưng hai người sau không chống nổi vì bị thương ra huyết quá nhiều nên phải lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu đành bỏ xung vào một chỗ để chính mình ra tay.

Chàng vì dấu chân tướng nên không dám tiết lộ bản lĩnh quá nhiều . Chàng đoạt lấy thanh kiếm trong tay võ sĩ bị thương lùi lại vung lên cự địch mà chỉ chống lại thế công chứ không hề độc thủ giết người .

Cuộc chiến lại kéo dài trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì đại hán cùng cự địch với Tiêu Lĩnh Vu bị đâm một kiếm trúng vào huyết trọng yếu chết ngay đương trường. Tiêu Lĩnh Vu toan cứu ứng mà không kịp .

Luân chuyển đại trận tan tác rồi . Phụng Trúc lại bị thương khá nặng Mã Văn Phi , Tư Mã Càn , Thẩm thiết Oa đều trúng kiếm , nhưng một là ba

người nội công thâm hậu , vận khí cầm máu kịp thời . Hai là thương thế không nặng lắm còn chiến đấu được có điều công lực đã bị giảm sút . Chỉ còn ba người là Tôn Bất Tà , Tử Tăng bất giới và Tiêu Lĩnh Vu là chưa bị thương .

Thái sơn nhị hủ cùng Phụng Trúc bị thương trầm trọng không thể tái chiến được nữa.

Còn tám người kia đều bị chết hết .

Tôn Bất Tà tuy liên tục thi triển tuyệt kỹ đã thương được hơn chục tên áo đen , nhưng nhân số bên địch nhiều quá, những kẻ tử thương khiêng ra rồi quân sinh lực được bổ túc ngay.

Tôn Bất Tà hú lên một tiếng dài rồi nói lớn :

- Bữa nay chúng ta vì chiến đấu mà bị chết ở đây thì tiếng anh hùng hãy còn lại trong võ lâm. Lão khiêu hóa đi trước mở đường . Mã huynh cùng Tư Mã huynh xin hết sức bảo vệ cho ba người bị thương .

Lão toan nhảy ra ngoài trận thì đột nhiên Phụng Trúc cất tiếng yếu ớt nói :

- Lão tiên bối . Mặt trước có Hoa thụ kỳ trận ngăn trở trong trận lại bố trí cơ quan thì dù mình phá được vòng vây võ sĩ cũng không ra khỏi được Bách Hoa sơn trang .

Thị ho hai tiếng rồi nói tiếp :

- Bây giờ chỉ có cách tìm một nơi chiếm cứ lấy để cố thủ đợi nghỉ ngơi một chút rồi sẽ tính sau :

Tôn Bất Tà ngẩn ngơ nghĩ thầm :

- Phải rồi ! Nếu miễn cưỡng xông ra khỏi Bách Hoa sơn trang thì e rằng khó còn được người nào thoát chết .

Lão liền hỏi :

- Cô nương có biết chỗ nào cố thủ được không ?

Phụng Trúc dương cặp mắt tròn xoe nhìn quanh một lượt rồi đáp :

- Ở về phía Đông cách đây chừng mười trượng , trong khu rừng hoa có một cái chòi bằng đá xanh . Nếu chúng ta chiếm được thạch bảo đó thì có thể chống cự được .

Thị nói xong câu này mặt quá nổi cơn ho sù sụ, miệng vết thương lại chảy máu ra .

Tiêu Lĩnh Vu vội chạy tới điem vào mấy huyết đạo để cầm máu cho thị .

Đồng thời chàng vung chưởng đánh luôn ra tám phát , đã thương hai tên võ sĩ.

Vì tình thế cấp bách , chàng bất đắc dĩ phải ra tay . Tám chưởng của chàng thần tốc phi thường lại là chiêu thuật liên hoàn Thiểm điện , chưởng vừa để phá kiếm chiêu đối phương , vừa đã thương địch nhân.

Hai tay Tiêu Lĩnh Vu đeo bao bằng da con giao ngàn năm nên không sợ đao kiếm . Chàng phát chưởng cự địch , thỉnh thoảng còn phóng Tu la chỉ lực.

Coi bề ngoài Tôn Bất Tà cường lực hùng hậu oai phong凛冽, mà thực ra chính chàng đã thương được nhiều người hơn.

Đang lúc kịch đấu, đột nhiên Tôn Bất Tà quát lên một tiếng thật to, song cường đề trước ngực đẩy mạnh một cái. Cường lực mạnh như ly non lấp biển ào ạt xô ra. Bốn tên võ sĩ áo đen liền xông vào gần liền bị đẩy ngược lại. Do đó thế công chậm đi một chút.

Tôn Bất Tà nhân cơ hội này lớn tiếng quát:

- Chúng ta cùng xông về phía Đông, lão khiêu hóa mở đường cho.

Mã Văn Phi, Tư Mã Càn cũng quát to lên một tiếng đề trợ oai rồi hai người vùng trường kiếm và cặp kim luân đi hai bên Tôn Bất Tà xông về phía trước.

Thái sơn nhị hồ bị thương quá nặng thấy quân hào đâm máu chiến đấu cực nhọc, không nhịn được thở dài nói:

- Các vị nên bỏ mặc anh em tại hạ lại mà chạy mau còn có thể thoát được.

Tửu Tăng cười rộ đáp:

- Bản hòa thượng nữa đời đánh nhau có đến mấy trăm trận mà chưa có trận nào thích thú như bữa nay.

Tay mặt lão phát cường, tay trái cầm lấy bầu rượu ra mà uống ừng ực.

Đột nhiên lão há miệng phun tia rượu ra. Đây là một tuyệt kỹ của Tửu Tăng dùng nội lực phun rượu đả thương người.

Bỗng nghe mấy tiếng rú thê thảm. Bốn năm tên võ sĩ áo đen, giờ tay trái lên bụng mặt hạ kiếm lùi lại.

Nhưng chúng bị võ sĩ áo đen ở phía sau cản trở.

Tửu Tăng vươn tay ra ôm lấy lão đại trong Thái sơn nhị hồ.

Phạm Cái tay mặt huy động chiếc nòng gang hất năm thanh trường kiếm đánh tới. Tay trái lão vươn ra ôm lấy lão nhị trong Thái sơn nhị hồ.

Tôn Bất Tà, Tư Mã Càn và Mã Văn Phi bày thành tam giác trận.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày khẽ hỏi:

- Cô có đi nổi không?

Phụng Trúc lúc này đã trông rõ Tiêu Lĩnh Vu tuy mặc áo tùy thuộc mà đúng là một cao nhân mình mang tuyệt kỹ.

Thị liền đáp:

- Tướng công không nên vì tiểu tỳ mà mang lụy.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Có lý nào thế được?

Chàng vươn tay trái ôm lấy Phụng Trúc. Tay mặt thi triển tuyệt kỹ "Không thủ nhập bạch nhất" đoạt lấy một thanh trường kiếm.

Chàng hắng đặt một tiếng vùng kiếm lên như cây cầu vòng vọt ra. Máu tươi bắn vùng lên. Hai tên võ sĩ áo đen đi gần bên bị chặt đứt làm hai đoạn.

Tiêu Lĩnh Vu lại phát cường phóng chỉ đánh thương hơn hai chục tên nữa.

Bọn võ sĩ áo đen tuy kiêu dũng nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu mỗi lần ra chiêu thì bên mình chẳng có người chết cũng bị thương , chúng không khỏi khiếp sợ.

Bây giờ chàng cầm kiếm chém một nhát chết hai người khiến bọn võ sĩ càng chùn chụt không dám hăng hái xông vào nữa.

Tôn Bất Tà đi trước mở đường . Hai tay phóng chưởng theo thế liên hoàn , nội lực từng đợt xô ra liên miên không ngớt . Bọn võ sĩ áo đen ngăn cản đường đều bị chưởng lực đẩy lui, lão mở đường máu tiến về phía trước .

Phụng Trúc phấn khởi tinh thần luôn luôn trở đường cho mọi người tiến .

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà , quả nhiên đoàn người xông tới trước một khu rừng hoa đã nhìn thấy Thạch bảo trong rừng .

Tôn Bất Tà huy động thế chưởng thần tốc kèm với nội lực hùng hậu.

Khoảng cách chỉ chừng mấy trượng , lão đã đánh ra đến hơn trăm chưởng .

Nội lực Tôn Bất Tà tuy rất thâm hậu nhưng phóng ra liên tiếp hơn trăm chưởng cũng cảm thấy kiệt lực .

Bọn võ sĩ áo đen đang tụ tập trong rừng hoa trùng trùng điệp điệp dường như muốn đem toàn lực để cản trở mấy người xông vào .

Tôn Bất Tà biết bọn chúng đang lập trận , nếu để bày trận xong thì khó lòng vào được. Lão liền quát lên một tiếng thật to :

- Cản đường là chết !

Lão vung chưởng đánh mạnh ra .

Hai tên võ sĩ áo đen xông tới rú lên một tiếng thê thảm miệng hộc máu tươi ngã lảo .

Tôn Bất Tà như con ma điên cuồng . Râu tóc đứng dựng lên. Cặp mắt đỏ ngầu vừa vung chưởng đánh tới vừa nhảy xổ về phía trước . Tay mặt lão vươn ra nắm được một tên võ sĩ áo đen . Tiếng gió rít lên veo veo .

Bọn võ sĩ áo đen thấy Tôn Bất Tà thần lực ghê gớm nắm đồng bọn của chúng làm binh khí , nên không dám cản trở tới tấp lui lại .

Tôn Bất Tà huy động đại hán áo đen , chân bước mau xông về phía Thạch bảo . Lão nhảy vọt lại bên cánh cửa gỗ .

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng . Hai cánh cửa gỗ cực kỳ kiên cố đã bị Tôn Bất Tà đá bật ra .

Lão quay đầu nhìn lại thấy bọn Tử Tăng , Phạn Cái còn bị bọn võ sĩ áo đen cản cách còn một trượng không xông lại được .

Giữa lúc ấy lại thấy mười mấy tên võ sĩ áo đen chống kiếm chạy tới . Hiển nhiên chúng muốn đoạt lại Thạch bảo .

Tôn Bất Tà lúc này đã mệt nhọc và biết rằng nếu dời khỏi thạch thảo liên bị bọn võ sĩ chiếm giữ sau này muốn tấn công nhảy vào thật khó khăn vô cùng.

Bằng lão xông ra thì bọn bên ngoài cùng những người bị thương cũng khó lòng tiến vào được .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 104

Lão Thâu Nhi Mạo hiểm đưa tin

Tôn Bất Tà còn đang do dự , đột nhiên thấy bọn võ sĩ áo đen cản đường tới tấp lùi sang bên để nhường lối . Lão chú ý nhìn ra thì thấy chàng thiếu niên mặt vàng một tay ôm Phụng Trúc bị thương , một tay cầm kiếm mở đường huyết lộ .

Thanh kiếm trong tay chàng vọt ra những bông hoa như bánh xe. Kẻ nào cản đường chẳng chết cũng bị trọng thương . Lão thấy thế vừa kinh hãi vừa khâm phục .

Chàng thiếu niên cầm kiếm mở đường đó chính là Tiêu Lĩnh Vu .

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu thấy Tôn Bất Tà đã xông vào tới Thạch bảo còn Tửu Tăng , Phạn Cái đều bị chặn đường , không sao phá được vòng vây, thì trong lòng cực kỳ nóng nảy. Chàng đành vung kiếm dùng hết sức bình sinh để phá vòng vây.

Trang Sơn Bồi kiến văn rộng rãi , hiểu cả kiếm thuật những môn phái lớn . Mấy chục năm trời lão ẩn cư nghiên cứu ra những kiếm pháp tinh kỳ dạy Tiêu Lĩnh Vu . Gặp lúc cấp bách chàng ra chiêu vừa thần tốc vừa lợi hại . Kiếm quang loé ra đến đâu là thịt rơi máu chảy đến đấy .

Bọn võ sĩ áo đen tuy kiêu dũng hơn đời , nhưng gặp phải hung thần Tiêu Lĩnh Vu thì còn chống sao được ? Chúng tới tấp rẽ ra hai bên nhường lối cho chàng đi.

Tiêu Lĩnh Vu thi triển kiếm chiêu trong khoảng khắc đã đánh vừa chết vừa bị thương hơn ba chục tên .

Bọn Tửu Tăng , Phạn Cái , Mã Văn Phi cũng phấn khởi tinh thần theo sau Tiêu Lĩnh Vu xông lại gần Thạch bảo .

Tôn Bất Tà quát lên một tiếng ra chiêu "Bại sơn Chương" . Nội lực ào ạt xô ra đẩy lùi quân địch mé tả.

Tiêu Lĩnh Vu phóng kiếm ra chiêu "Bát phương phong vũ" kiếm quang lấp loáng đã thương luôn ba người . Bọn võ sĩ áo đen kinh hãi lùi về mé hữu .

Tôn Bất Tà né mình đi để nhường lối . Tiêu Lĩnh Vu cầm ngang thanh kiếm chuẩn bị cự địch . Bọn Tửu Tăng , Phạn Cái theo nhau kéo vào Thạch bảo .

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Mời tiểu huynh đệ tiến vào nghỉ ngơi một lúc . Minh lão khiêu hóa ở đây giữ cửa được rồi .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy tại hạ xin cảm phiền lão tiên bối .

Chàng xoay mình nhảy vào Thạch bảo .

Mã Văn Phi đã bỏ cây quạt trong tay xuống ngồi tựa vào vách sắc mặt lợt lạt . Máu tươi trong mình y vẫn không ngớt nhỏ giọt.

Từ Mã Càn bỏ cặp vòng xuống nhắm mắt dưỡng thần. Cánh tay trái hấn máu tươi chảy đầm đìa .

Phạm Cái cũng bị kiếm thương hai nơi, mà ngồi nhắm mắt điều dưỡng.

Tửu Tăng bắt giới , mặt vẫn say rượu đỏ nhừ, nhưng lúc này biến thành màu vàng .

Thái sơn nhị hổ nằm yên dưới đất nhắm mắt điều dưỡng.

Tóm lại , cuộc chiến vừa rồi cực kỳ khốc liệt . Người nào cũng vận hết khí lực toàn thân .

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn quần hào mệt nhọc nghĩ thầm :

- Giả tử không tìm được Thạch bảo này để chống giữ mà còn đánh nhau thêm thì e rằng cuộc chiến bữa nay sẽ đưa quần hào đến chỗ chết hết .

Chàng hít mạnh một hơi chân khí thấy tinh thần vẫn cường kiện không có chút chi mỗi mệt , trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Tại sao hết thấy mọi người đều mệt nhọc mà ta chẳng thấy chi hết ?

Bỗng nghe một hồi đồng la nổi lên . Những võ sĩ áo đen bao ngoài thạch bảo đột nhiên ngừng cuộc tấn công nhưng chúng vẫn bao vây thạch bảo.

Tiêu Lĩnh Vu đặt từ từ Phụng Trục xuống trở gót ra cửa khẻ hỏi Tôn Bất Tà :

- Tôn lão tiên bối . Tiên bối có cần nghỉ ngơi được một lúc không ?

Tôn Bất Tà quay lại ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt vẫn ẩn hiện thần quang không có chút chi mỗi mệt , bất giác cất tiếng ca tụng :

- Lão khiêu hóa coi làm người . Tiểu huynh đệ võ nghệ tuyệt luân . Thật là một bậc kỳ tài trong võ lâm trăm năm khó kiếm được một người .

Tiêu Lĩnh Vu cũng nhận thấy Tôn Bất Tà chỉ có mí mắt ra chiều hơi mệt , nhưng tinh thần vẫn sung túc , chàng không khỏi ngấm ngấm bội phục nói :

- Công lực của tiên bối rất thâm hậu. Tại hạ khâm phục vô cùng .

Tôn Bất Tà cười nói :

- Vừa rồi lão khiêu hóa cũng mệt lắm, nhưng chỉ cần hít mấy hơi chân khí là thể lực khôi phục lại được quá nửa.

Nguyên Tôn Bất Tà đã luyện môn Hỗn nguyên đồng tử công , căn bản vững vàng tinh lực đầy rẫy, chương hùng hồn . Lão có mệt cũng khôi phục rất mau lẹ .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tửu Tăng , Phạm Cái và Mã tổng thủ lãnh dường như bị thương khá nặng , e rằng không thể phục hồi được trong một vài giờ .

Tôn Bất Tà đáp :

- Không sao đâu , tòa thạch bảo này kiên cố lắm lại chỉ có một nữa nên

phòng thủ cũng dễ. Xin Tiêu huynh đệ lên nóc bảo điều tra lại xem có còn cửa ngõ nào vào được không ? Nếu có chúng ta chia nhau mỗi người giữ một chỗ . Cửa ngõ chật hẹp không tiện tấn công. Dù Thảm Mộc Phong có điều động thiên binh vạn mã cũng khó lòng đánh vào bảo được .

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng chạy vào nóc bảo .

Tòa thạch bảo này bằng đá xanh xếp lên rộng chừng hai trượng vuông , cao hơn một trượng . Trong bảo chia hai tầng. Không hiểu Thảm Mộc Phong kiến trúc tòa thạch bảo này để làm gì ? Trong bảo quét tước rất sạch sẽ.

Tiêu Lĩnh Vu vận khí đề phòng từ từ trèo lên tầng thứ hai .

Chàng thấy bốn mặt tường vách rất kiên cố . Mỗi mặt đề một cửa sổ nhỏ và cửa nào cũng có cửa sắt đề đóng lại . Ngoài ra chỉ còn những lỗ nhỏ để thông hơi .

Chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Thảm Mộc Phong thiết trúc tòa thạch bảo kiên cố này để làm gì ?

Tầng trên và tầng dưới giao tiếp nhau bằng một cái cửa sắt cũng rất kiên cố

Tiêu Lĩnh Vu đi trở xuống tầng dưới rồi xoay tay đóng cửa lại .

Nguyên chàng nghĩ thầm :

- Dù ở tầng trên còn có cửa ngầm khác thì chúng kéo vào rồi cũng qua cửa này rồi mới xuống tầng dưới được.

Chàng ngừng đầu nhìn ra thấy Tôn Bất Tà đứng tựa vào vách thạch động .

Lúc này bọn võ sĩ áo đen đều đã tản đi. Trong vườn hoa không có gì khác lạ . Cả những khúc chân tay bị chém đứt do trận đánh vừa rồi cũng được thu dọn đi hết .

Bốn bề yên lặng ngắt như tờ khiến cho người ta không khỏi ớn gáy .

Tiêu Lĩnh Vu hắng giọng một tiếng rồi gọi :

- Tôn tiên bối .

Tôn Bất Tà quay lại hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ coi thương thế của Thái sơn nhị hủ rất là trầm trọng nếu không cứu trị nhanh thì e rằng .

Tôn Bất Tà thò tay vào bọc lấy một cái hộp ngọc nói :

- Trong hộp này có mười hai viên thuốc trị thương . Tiểu huynh đệ cầm lấy cho mỗi người uống một viên . Lão khiêu hóa hy vọng trước canh ba đêm nay họ có thể khôi phục sức lực để tái chiến .

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bình ngọc chia thuốc cho mỗi người uống .

Vùng thái dương đã lặn non đoài . Trên nền trời nổi lên một lam ráng chiều .

Tiêu Lĩnh Vu tính thời gian thì đã phí hết hai giờ trong Thạch bảo này .

Chàng lấy làm lạ là trong khoảng thời gian này không thấy bóng địch nhân nào xuất hiện , tựa hồ Thảm Mộc Phong quên băng trong thạch bảo này còn

có địch nhân .

Chàng đảo mắt nhìn quần hào thấy phần đông đã trở lại bình thường . Hiện nhiên sau một thời gian điều dưỡng họ dần dần khôi phục lại thể lực .

Tửu Tăng bắt giới tỉnh lại trước tiên , mở mắt nhìn quanh bốn mặt rồi khẽ hỏi :

- Bọn võ sĩ áo đen có đến đánh Thạch bảo không ?

Tiêu Linh Vu lắc đầu đáp :

- Không có .

Tiếp theo Phan Cái Thảm thiết Oa , Tư Mã Càn cũng tỉnh dậy .

Mã Văn Phi xé mảnh áo buột mấy chỗ vết thương .

Tiêu Linh Vu khẽ hỏi :

- Thương thế của Tổng thủ lĩnh ra sao ?

Mã Văn Phi cười đáp :

- Nội lực đã phục hồi được phần lớn . Chỉ còn bị thương ngoài da thịt không có chi đáng ngại .

Nghe y nói thì có thể tái chiến được rồi .

Tư Mã Càn lượm cây kim luân ở dưới đất lên cười nói :

- Thật là một ác chiến thảm khốc tuyệt luân .

Tửu Tăng lấy bầu rượu ra lắc mấy cái rồi thở dài nói :

- Tửu hòa thương mà không còn rượu thì chẳng còn thú gì nữa .

Phan Cái cũng gõ cái nôi gang nói :

- Không có gạo thì lấy gì thổi cơm ?

Mọi người lúc ở sảnh đường sợ rợn thịt có thuốc độc , không dám ăn uống , lại trải qua một cuộc ác chiến nên bụng đói meo cơ hồ chịu không nổi .

Lúc này Thái sơn nhị hủ cũng đã tỉnh lại , nhưng vì bị trọng thương khá nặng và mất máu nhiều nên vẫn nằm yên .

Phụng Trúc khẽ bảo Mã Văn Phi :

- Mã gia . Xin Mã gia mời Tôn lão gia lui vào điều dưỡng một lúc , Thảm Mộc Phong quyết không phái người đến đánh ngay trong chốc lát .

Tiêu Linh Vu đứng dậy nói :

- Tại hạ ra gác thay cho lão .

Phụng Trúc nói :

- Không cần đâu . Tiểu tỳ có việc gấp muốn bẩm báo với các vị .

Mã Văn Phi toan đứng lên đi gọi Tôn Bất Tà thì lão đã bước tiến vào hỏi :

- Cô nương tìm lão khiêu hóa vào có điều chi dặn bảo ?

Phụng Trúc sau khi uống một viên thuốc tinh thần đã khôi phục lại nhiều .

Thị găng gượng ngồi dậy nói :

- Tiểu tỳ có mấy điều trọng yếu , mong rằng các vị nhớ kỹ cho .

Thị hít hai hơi chân khí rồi nói tiếp :

- Thảm Mộc Phong có thể đánh hỏa công cho chúng ta chết cháy . Có khi

hắn dùng độc vật để hạ sát chúng ta . Cũng có thể hắn vây hãm để chúng ta chết đói

Quần hào nghe nói sắc mặt nghiêm nghị đều lặng yên không lên tiếng .

Phụng Trúc nở nụ cười thê lương nói tiếp :

- Bất luận trong trường hợp nào , đêm nay chúng ta cũng phải phá vòng vây mà chạy. Trong bọn chúng ta sống được ba người ra khỏi đây đã là may lắm rồi .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói :

- Cái đó chưa thể biết được .

Phụng Trúc nói :

- Hỡi ơi ! Những lời tiểu ty đều là thành thực . Các vị tin hay không tiểu ty không dám miễn cưỡng . Tiểu ty biết gì xin nói rõ để cái vị liệu định . Sau khi phá được vòng vây thì đi thẳng về hướng Đông . Chỉ cầu sao vào được trong khu núi non là kể như đã thoát chết được phân nữa .

Thị thử dài nói tiếp :

- Theo chỗ tiểu ty biết thì mỗi đêm vào lúc canh ba, Thảm Mộc Phong lại ngồi tọa tức nửa giờ . Đó là thời cơ thuận tiện nhất để phá vòng vây. Tiểu ty tự biết mình chẳng có cơ hội toàn sinh , có đi theo các vị cũng làm cho bận rộn .

Thị ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Không hiểu Thảm Mộc Phong đã dùng đến phương pháp gì dạy ra được tám người "Đại huyết ảnh" , người nào cũng võ công kỳ cao . Họ bên thân mặc áo đỏ . Khi các vị gặp họ cần phải coi chừng . Hỡi ơi ! Tiểu ty thân phận thấp hèn chỉ biết được bấy nhiêu điều cơ mật mà thôi .Xin các vị bảo trọng . Tiểu ty đi trước một bước .

Đột nhiên thị giơ tay lên đập vào đầu .

Tôn Bất Tà lâu ngày bên tàu giang hồ , kiến văn rộng rãi. Lão nghe khẩu khí Phụng Trúc , biết là thị có ý muốn tự tử , nên đã ngấm ngầm phòng bị . Lão vừa thấy Phụng Trúc giơ tay liền nhảy xổ lại phóng chỉ điểm ra .

Bàn tay của Phụng Trúc chưa đụng vào huyết Thiên linh thì chỉ lực của Tôn Bất Tà đã đến nơi . Tay mặt thị liền mềm nhũn rũ xuống .

Tôn Bất Tà nghiêm nghị hỏi :

- Phụng cô nương . Sao lại tự tử ?

Phụng Trúc đáp :

- Tiểu ty võ công quá kém cỏi , sống cũng chẳng giúp ích gì cho các vị , mà còn làm phiền lụy nữa là khác. Sao bằng chết đi là hơn ?

Tôn Bất Tà lạnh lùng hỏi :

- Thật thế ư ?

Phụng Trúc đáp :

- Chỗ dụng tâm của tiểu ty thật đúng như vậy .

Tôn Bất Tà khẽ thở dài nói :

- Lão cũng tin là cô nương không có ý lừa gạt . Nhưng chỗ dụng tâm của cô rất phức tạp . Một phần cô sợ bị Thảm Mộc Phong bắt sống phải chịu thảm hình của Bách Hoa sơn trang . Có đúng thế không ?

Phụng Trúc ngập ngừng đáp :

- Cái đó ...Cái đó.

Tôn Bất Tà lại nói :

- Có thể cô chưa nghĩ đến điểm này , nhưng trong đầu óc cô đã có tiềm thức từ lâu .

Phụng Trúc buồn rầu đáp :

- Tiền bối nhắc tới khiến cho tiểu ty nhận thấy đúng có cảm giác này .

Đột nhiên bóng người thấp thoáng . Một võ sĩ áo đen nhảy vào thạch bảo .

Tôn Bất Tà tay mặt phóng tiềm lực ra ngăn cản cửa ngoài , rồi trầm giọng nói :

- Đừng giết chết gã . Chỉ cần bắt sống .

Lão nói chưa dứt lời người đã vọt ra giữ ngoài cửa thạch bảo .

Lúc này Tử Tăng , Phạn Cái và Mã Văn Phi đều đã tỉnh hẳn rồi . Thực lực trong nhà rất mạnh không cần phải chính lão ra tay .

Mã Văn Phi ngồi gần chỗ võ sĩ áo đen nhất liền giơ quạt lên chém xuống .

Võ sĩ áo đen phóng chưởng đánh ra để gạt thế quạt của Mã Văn Phi . Gã nhảy lùi sang bên khẽ gọi :

- Mã huynh .

Mã Văn Phi sững sốt thu quạt về khẽ hỏi lại :

- Các hạ là ai ?

Võ sĩ áo đen đáp :

- Tiểu đệ là Hướng Phi .

- Hướng huynh đó ư ? Tiểu đệ cam bẽ đắc lỗi .

Hướng Phi nói :

- Tiểu đệ mạo hiểm xông vào Thạch bảo để ước hẹn với Mã huynh một điều khẩn yếu .

Mã Văn Phi đáp :

- Các vị đây đều cùng chí hướng với bọn ta. Hứa huynh có điều chi cao kiến cứ việc nói ra , đừng ngại chi hết .

Hướng Phi khẽ nói :

- Tiểu đệ cùng Trung Châu Nhị Cô được Kim Lan, Ngọc Lan trợ giúp đã ước hẹn thời kỳ động thủ , đến đây để thông tri cho Mã tổng thủ lãnh .

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Các vị cư ở đâu mà tại hạ không thấy dấu vết chi hết ?

Hướng Phi đáp :

- Tiêu huynh mà nhận ra được thì Thảm Mộc Phong cũng biết .

Phụng Trú đột nhiên phấn khởi tinh thần hỏi :

- Sao ? Hai vị Ngọc Lan , Kim Lan tỷ tỷ cũng đã đến nơi đây ư ?

Hương Phi đưa mắt ngó Phụng Trú đáp :

- Đến rồi .

Phụng Trú hỏi :

- Hiện giờ ở đâu ?

Hương Phi đáp :

- Hai cô đó cũng như lão thâm nhi trà trộn vào trong bọn võ sĩ áo đen .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn vị tiểu kiều hóa và Trung Châu nhị cô đâu ?

Hương Phi đáp :

- Cùng ở cả đó .

Đột nhiên Tôn Bất Tà quát lên một tiếng . Tiếp theo có hai tiếng rên ư ư .

Chắc đây là hai võ sĩ áo đen đến gần thạch bảo bị cương lực của lão đả thương .

Mã Văn Phi hỏi :

- Không phải người nhà mình đây chứ ?

Hương Phi đáp :

- Không phải đâu , trước khi lão thâm nhi chưa có tin ra tất bọn họ không hành động liều lĩnh .

Mã Văn Phi chau mày hỏi :

- Hương huynh còn ra ngoài nữa ư ?

Hương Phi lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không ra nữa . Nếu còn ra thì chẳng chết cũng bị thương . Khi cần tiểu đệ phải trá hình bị thương khiến chúng bớt dạ hoài nghi.

Mã Văn Phi nói :

- Hương Phi chịu ở lại thì may lắm vì ở đây thực lực rất bạc nhược .

Hương Phi đáp :

- Chẳng phải chuyện chịu hay không chịu . Lão thâm nhi còn muốn sống thêm mấy năm nên phải ở lại .

Hương Phi thò tay vào bọc lấy ra một tấm địa đồ giải xuống đất nói :

- Trên tấm địa đồ này đã ghi tường tận mọi chỗ và chỉ rõ lối đi cùng những nơi có nhiều mai phục .

Quần hào liền xúm lại coi bản đồ.

Tấm bản đồ đã vẽ theo phương pháp tả cảnh , dùng Vọng hoa lâu làm trung tâm điểm đi bốn mặt . Có nhiều chỗ quần hào đã trông thấy .

Hương Phi trở vào khu rừng phía sau Vọng hoa lâu với những chấm đen làm phòng ốc và nói :

- Theo tin tức của Ngọc Lan do thám được thì hai vị lão nhân gia hiện bị cầm tù tại đây .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp , nhưng cố nhẫn nại không nói gì , chỉ nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu không có Kim Lan , Ngọc Lan đến đây, thì e rằng khó mà do thám ra được chỗ cầm tù của gia nương ta .

Lại nghe Hướng Phi nói tiếp :

- Chung quanh căn nhà này cách phòng vệ rất sâm nghiêm . Thực ra trên bản đồ chỉ vẽ đến những chỗ trọng yếu trong Bách Hoa sơn trang và chỗ nào cũng phòng vệ sâm nghiêm .

Mọi người trong thạch bảo , ngoài Hướng Phi và Tiêu Lĩnh Vu phần lớn không hiểu song thân của Tiêu Lĩnh Vu đã bị cầm tù ở trong Bách Hoa sơn trang , nên họ bâng khuâng không hiểu ra làm sao .

Tửu Tăng bất giác đột nhiên hỏi xen vào :

- Các vị nghiên cứu điều chi vậy ?

Hướng Phi ngừng đầu lần ngoáy Tửu Tăng hỏi lại :

- Sao ? hòa thượng còn chưa biết ư ?

Tửu Tăng đáp :

- Chẳng có ai cho bản hòa thượng hay thì dĩ nhiên bản hòa thượng không hiểu được.

Mã Văn Phi thấy việc này quan hệ rất lớn . Bây giờ mọi người cần sao sống được để rời khỏi Bách Hoa sơn trang , còn ai muốn xông vào hiểm địa để chịu chết ? Nhưng y nghĩ rằng cần nói cho họ biết để ai muốn đi thì đi không đi thì thôi .

Y nghĩ vậy nhưng chưa biết bắt đầu từ đâu .

Mã Văn Phi còn đang ngần ngừ thì Tiêu Lĩnh Vu đã đứng dậy nói :

- Song thân của tại hạ bị trang chúa Thảm Mộc Phong bắt cầm tù ở trong căn nhà phía sau Vọng hoa lâu .

Chàng đảo cặp mắt nhìn Mã Văn Phi và Hướng Phi chàng nói tiếp :

- Nhờ Mã tổng thủ lãnh và Hướng huynh vì lòng nghĩa hiệp trà trộn vào Bách Hoa sơn trang để mưu cứu sống song thân thoát hiểm . Vụ này không liên quan gì đến các vị . Vậy các vị chờ lúc bọn tại hạ giải cứu song thân, nhân cơ hội nhón nháo mà xông ra khỏi Bách Hoa sơn trang là được .

Phạm Cái Thảm thiết Oa hỏi :

- Các hạ là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu .

Chàng vừa xưng danh bọn Phạm Cái , Tửu Tăng đều giật mình kinh hãi trở mắt lên nhìn chàng .

Tửu Tăng thở phào một cái nói :

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu nào ? Hỡi ơi ! Trên thế gian có mấy Tiêu Lĩnh Vu ? Nguyên bản hòa thượng đã gặp hai người rồi . Lại còn một người cũng tên

là Tiêu Lĩnh Vu , bản hòa thượng đã nghe danh mà chưa từng gặp mặt .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu chân chính .

Mã Văn Phi nói theo :

- Vụ này câu chuyện khá dài . Tiêu huynh đây chẳng những là Tiêu Lĩnh Vu chân chính và từng có một đạo làm Tam trang chúa ở Bách Hoa sơn trang . Rồi y đem những điều đã biết được thuật lại cho mọi người nghe .

Phạm Cái nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Quả nhiên trong đất bùn khó lòng dấu được minh châu. Các hạ còn nhớ buổi đầu chúng ta gặp nhau không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ nhớ lắm .

Phạm Cái hỏi :

- Còn vị Khâu cô nương kia hiện giờ ở đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng không biết .

Phạm Cái ngừng đầu nhìn Mã Văn Phi nói :

- Mã tổng thủ lãnh ! Lão yêu phạm cũng xin tham dự vào việc cứu người .

Tửn tăng cười ha hả nói :

- Nếu vậy Tửu hòa thượng nhận lãnh một phần .

Từ Mã Càn chấp tay nói :

- Tiêu huynh . Tiểu đệ tự phụ mình là thần tốc mà lần này chưa tính ra được Tiêu huynh là một cao nhân mình mang tuyệt kỹ . Xin Tiêu huynh phạt tiểu đệ bất tham gia vào công cuộc này .

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay xá dài :

- Tấm thịnh tình của các vị khiến cho tiểu đệ cảm kích vô cùng .

Thái sơn nhị hồ cùng lên tiếng :

- Anh em tiểu đệ tuy thương thế chưa khỏi , nhưng cũng nguyện đem chút sức mọn trợ giúp tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu toan đứng dậy ngỏ lời cảm ơn thì Phụng Trúc đã lên tiếng :

- Tam gia là đại nhân không phiền trách bọn tiểu nhân . Xin tha thứ cho tiểu tỳ có mắt không trông , chưa nhận được ra đại giá .

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình nói :

- Không dám ! Phụng cô nương ! Từ nay chúng ta coi nhau như tình huynh muội .

Phụng Trúc nói :

- Khi nào tiểu tỳ có dám ý càn rỡ như vậy ?

Bồng nghe Tôn Bất Tà thở phào một cái nói :

- Mã tổng thủ lãnh ! Cho lão khiêu hóa dự một phần .

Tiêu Lĩnh Vu đã hiểu rõ võ công của Tôn Bất Tà . Chàng thấy lão chịu viện

trợ liên chấp tay nói :
- Đa tạ lão tiên bối .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 105

Hùng Tinh Đổm dẹp tan Xà Trận

Tôn Bất Tà chỉ mỉm cười chứ không nói gì .

Mã Văn Phi không ngờ quần hào lại chịu ra tay giúp làm thực lực tăng lên rất nhiều .

Y liền nói :

- Các vị vì việc nghĩa có lòng dũng cảm giúp cho . Tiểu đệ xin thay mặt Tiêu huynh ngỏ lời cảm tạ .

Y xá mọi người chung quang nói tiếp :

- Trước khi vào Bách Hoa sơn trang , bọn tại hạ đã bàn định kế hoạch cứu người và quyết định khởi sự vào giữa canh hai đêm nay .

Y thò tay vào trong bọc móc ra một tấm khăn lụa trắng nói tiếp :

- Nếu các vị có khăn lụa trắng thì xin đeo vào tay trái cho dễ nhận .

Y quay lại hỏi Hướng Phi :

- Hướng huynh còn điều chi nữa không ?

Hướng Phi tủm tỉm cười đáp :

- Chắc các vị đói bụng lắm rồi . Lão thân nhi đem đến cho các vị một chút thực vật .

Hắn vừa nhắc đến quần hào cảm thấy đói quá , cả Tôn Bất Tà lẫn Tiêu Lĩnh Vu cũng không nhẫn nại được .

Hướng Phi lấy trong bọc ra một túi vải trắng . Trong có nhiều bọc nhỏ . Hắn chia cho quần hào mỗi người một bọc và tặng mỗi người một tấm khăn trắng để làm dấu hiệu .

Mã Văn Phi mở gói giấy ra thấy mùi thịt thơm liền cười nói :

- Chả bò ?

Hướng Phi nói :

- Mấy món chả bò này đem từ ngoài Bách Hoa sơn trang đưa vào nhưng ít quá , các vị ăn tạm cho đỡ đói .

Hắn nói rồi mở bọc ra ăn trước .

Quần hào ăn một bọc chả bò xong cũng thấy tinh thần phấn khởi .

Mã Văn Phi chia quần hào ra làm hai phần . Một phần phụ trách việc cự địch , một phần cứu người rồi y nhắm mắt điều dưỡng .

Bóng đêm dần dần tối mịt . Ngoài Thạch bảo gió rít lên từng hồi .

Tôn Bất Tà thò đầu ra nhìn chiều trời thấy mây phủ đầy trời che ánh trăng sao. Bốn bề tịch mịch , chẳng có bóng tên địch cũng không còn lửa .

Thần châu Hướng Phi ước lượng thời khắc đã canh một. Hắn đứng dậy nói :

- Chúng ta nên động thân là vừa .

Quần hào được ăn lại được nghỉ ngơi một lúc, người nào cũng tinh thần phấn khởi .

Thái sơn nhị hồ tuy bị thương khá nặng , nhưng sau một hồi điều dưỡng đã khôi phục lại thể lực . Hai người băng bó vết thương rồi chuẩn bị ra tay nghinh địch .

Tôn Bất Tà thấy quần hào đứng cả dậy liền cười nói :

- Lão khiêu hóa mở đường cho .

Hướng Phi đi nhanh hai bước đến Tôn Bất Tà hỏi :

- Lão thâm nhi làm phó thủ cho Tôn huynh được chăng ?

Hắn dứt lời đột nhiên dương hai tay lên hai khối đen to bằng nắm tay đột nhiên bay ra .

Bỗng thấy hai tiếng "bòm bòm" chấn động cả một vùng . Hai khối đen đưng vào cây hoa cách đó ngoài hai trượng nổ lên biến thành hai đồng khối lửa cháy bùng bùng .

Ngọn lửa rất mạnh đốt cháy cả cây hoa xung quanh .

Quần hào dưới ánh sáng lửa vẫn chẳng thấy một tên địch nào dường như những người áo đen đều nhờ bóng tối yểm trợ nên không trông rõ .

Tiêu Linh Vu ngó quanh một lượt nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ bọn chúng bỏ đi hết rồi thật ư ?

Đột nhiên dây cung rít lên . Hai mũi tên bay bắn nhanh tới .

Một mũi tên bắn về phía Tôn Bất Tà đi trước . Còn một mũi tên bắn tới Mã Văn Phi .

Tôn Bất Tà giơ tay mặt lên bắt mũi tên , cảm thấy luồng lực đạo rất mạnh , xuýt nữa mũi tên vọt tay bay đi . Lão động tâm lớn tiếng hô :

- Tiềm lực của mũi tên bắn tới rất mạnh các vị hãy coi chừng .

Lúc này mũi tên sau đã bay tới trước mặt Mã Văn Phi .

Mã Văn Phi vung quạt lên đánh trúng mũi tên rơi xuống đất .

Lửa đốt cháy rừng hoa mỗi lúc một lan rộng mà vẫn không thấy người đến cứu hỏa .

Hướng Phi nhận định phương hướng rồi nói :

- Lão thâm nhi xin dẫn đường . Đoạn hấn rẽ sang mé tả mà đi .

Sau khi hai mũi tên bắn tới , lâu lâu không thấy động tĩnh gì . Hướng Phi dẫn đường đi được bốn năm trượng vẫn không thấy người nào ngăn trở hoặc quát hỏi :

Mọi người quay đầu nhìn lại thấy lửa đã tắt hết . Hiển nhiên những khu phụ cận rừng hoa bị lửa cháy vừa rồi chẳng phải là không có người nhưng họ không ra tay cản trở mà thôi .

Mây đen đầy trời như sắp đổ mưa . Bóng tối mù tịt giờ bàn tay không rõ ngón . Mục lực quần hào tuy khác người thường mà trong rừng cây tối om

cũng không nhìn rõ cảnh vật ngoài năm trượng .

Hướng Phi khẽ nói :

- Tôn huynh bảo bọn họ nắm lấy vạt áo người đi trước bằng tay trái , còn tay phải vận dụng nội lực phòng bị , hễ thấy địch nhân là chống cự ngay .

Tôn Bất Tà đáp:

- Được rồi ! Lão khiêu hóa đi trước một chút dò đường . Nếu thấy gì nguy hiểm lập tức quay lại báo cáo.

Hướng Phi nói :

- Cảm phiền Tôn huynh .

Hắn đi người đi sau nắm lấy vạt áo mình .

Quần hào theo lời làm như vậy bước chậm chạp tiến về phía trước .

Đoàn người đang đi bỗng ngửi thấy mùi tanh tươi xông vào mặt .

Hướng Phi chưa kịp ứng biến. Tôn Bất Tà đã trầm giọng nói :

- Một đàn rắn lớn sắp xông tới . Ai nắm lấy khí giới ra chuẩn bị đối phó .

Lão vừa nói vừa phóng liên hai chưởng đánh chết mười mấy con rắn độc đã tới gần .

Hướng Phi toan quay lại bảo quần hào tạm đứng thành vòng tròn hợp lực chống rắn , nhưng chưa kịp lên tiếng thì quần hào đã tự động đứng thành vòng tròn .

Nên biết bọn này đều là những người lâu ngày bôn tẩu giang hồ , kinh nghiệm quảng bác , vừa nghe nói có rắn độc đã nghĩ ngay đến kế cự địch , không ai bảo ai tự nhiên lập thành viên tập .

Nhờ ánh lửa mọi người nhìn rõ ngoài hai trượng có hai con rắn lớn ngoài bốn thước đi trước . Phía sau lúc nhúc không biết bao nhiêu rắn mà kể .

Lúc này Tôn Bất Tà đã lùi lại cùng quần hào lập trận chống rắn.

Mã Văn Phi nói :

- Rắn độc nhiều quá đánh không xiết được . âu là ta phóng lửa đốt chúng .

Y vừa dứt lời môi lửa trong tay Hướng Phi đã bị tắt ngấm .

Với bấy nhiêu người mà vào lúc ban ngày thì dù có bao nhiêu độc xà cũng chẳng quan tâm , nhưng hiện thời đêm tối như mực , dù thân thủ quần hào mau lẹ cũng chẳng thể nào đề phòng cho xiết được .

Hướng Phi lật bật môi lửa khác liền , chú ý nhìn ra chỉ trong khoảng khắc , đàn rắn đã đến gần chỉ cách chừng sáu , bảy thước.

Mùi tanh tươi càng nồng nặc khiến người ta phải buồn nôn .

Từ đằng xa bỗng có tiếng ồm ồm vọng lại :

- Các người bị đàn rắn vây hãm rồi . Ta chỉ hạ lệnh một tiếng là quần xà từ bốn mặt tám phương xông vào . Sắc đêm lại tối mù mịt mắt nhìn không rõ , dù các người võ nghệ tuyệt luân cũng khó chống được rắn độc ào ào đuổi tới như đàn ong .

Người kia ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Đức thượng đế có đức hiếu sinh lão phu cũng không muốn giết cho kỳ hết. Vậy hoãn cho người một thời gian cháy tàn nén hương để các người suy nghĩ mà quyết định. Một là để rắn độc cắn chết hai là buông kiếm đầu hàng. Lão phu sẽ đánh trống làm hiệu. Mười tiếng trống dứt mà các người vẫn không chịu buông kiếm là lão phu phát động xà trận.

Tiếng nói vừa dứt, một tiếng trống bắt đầu nổi lên.

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn bốn phía thấy đầu rắn chuyển động bao vây quần hào, nhưng nằm yên chưa xông lại dường như còn đợi lệnh.

Lão là người biết nhiều hiểu rộng vừa coi đã hiểu là bấy nhiêu rắn đều được một tay năng thủ huấn luyện.

Lão chau mày bụng bảo dạ:

- Trong khu rừng bộn này chẳng biết tụ tập bao nhiêu rắn. Muốn xông ra khỏi xà trận, thực không phải chuyện dễ dàng.

Trong lúc nhất thời lão không nghĩ ra được kế gì, và chẳng biết làm thế nào.

Mã Văn Phi khẽ nói:

- Hướng huynh thử phóng hỏa có được không?

Hướng Phi tay cầm mỗi lửa vừa cháy hết rồi, lửa loé lên một cái rồi tắt ngấm.

Hắn khẽ đáp:

- Chúng ta nghĩ đến phóng hỏa thì người Bách Hoa sơn trang cũng nghĩ tới và tất họ đề phòng rồi.

Mã Văn Phi hỏi:

- Tình thế hiện giờ chỉ có một cách là phóng hỏa mới bức bách được đàn rắn bỏ chạy. Nếu Thâm Mộc Phong đã phòng bị thì chúng ta đành phải bỏ trốn.

Bây giờ hãy coi người kia giờ trò gì rồi sẽ tìm cách đối phó.

Bỗng nghe Tư Mã Càn lên tiếng:

- Xin các vị hãy yên lòng. Tiểu đệ đã bói một quẻ thì hiển nhiên chúng ta không một ai mất mạng nơi miệng rắn đêm nay.

Đang lúc nguy ngập thế này mà Tư Mã Càn còn nói chuyện bói toán, tuy khiến cho người ta dễ khóc dễ cười nhưng trong thâm tâm cũng yên lại được nhiều.

Bốn mặt cây cối lơ thơ cỏ cũng không mọc thì dù có phóng hỏa chưa chắc đã đuổi được rắn.

Mã Văn Phi hỏi:

- Thế thì chúng ta ngồi đây đợi chết hay sao?

Tôn Bất Tà đáp:

- Họ còn để cho mình một chút thời gian, vậy chúng ta hãy vận dụng tâm tư nghĩ cách đuổi rắn.

Hướng Phi khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Giả tỷ có Trung Châu nhĩ cổ ở đây thì không đến nỗi bị đàn rắn làm cho

khốn đốn .

Đồng đạo võ lâm thiên hạ đều biết Thương Bát chuyên góp kỳ trân cổ ngoạn , xưa nay chẳng ai bằng hắn thì dĩ nhiên hắn có vật kiếm chế được rắn độc Bồng chàng nghe tiếng trống thứ hai nổi lên đánh "tung" một cái .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Cứ để tình trạng này kéo dài thì không phải là thượng sách, mình phải nghĩ ra biện pháp nào mới được . . .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , chân chàng bước về phía đàn rắn .

Nguyên chàng nảy ra một ý niệm kỳ dị , chàng nhớ đến hai con rắn âm đứng đầu dẫn đường liền cho chúng là thủ lĩnh trong đàn rắn . Chi bằng hãy đánh chết hai con rắn đầu đàn xem sao rồi sẽ tính .

Tuy mục quang của chàng sắc bén nhưng trong đám rắn có hàng vạn con cũng chẳng tài nào tìm được hai con rắn đầu đàn kia .

Mùi tanh sặc sụa xông lên mũi ngửi , chàng thấy các loài rắn lắc lư cái đầu , dừng nói rắn cắn , mới trông thấy cũng đủ nổi da gà .

Đàn rắn bị thứ gì kiếm chế , nên ngừng đầu le lưỡi muốn nhảy xổ ra mà vẫn nằm yên .

Tiêu Lĩnh Vu tuy võ công tuyệt cao nhưng thấy đàn rắn đông như kiến cũng không khỏi hoang mang , luống cuống .

Bỗng nghe phía sau có tiếng bước chân vang lên . Tư Mã Càn rón rén đi tới khẽ bảo chàng :

- Khi tiểu đệ còn ở Đông Hải đã học qua cách đuổi rắn độc cùng bắt rắn .

Nhưng hiện giờ rắn nhiều quá khiến tiểu đệ không biết động thủ từ đâu. Dù sao chúng ta cũng chẳng thể hãm mình trong xà trận mãi được mà phải nghĩ cách phá trận .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tư Mã huynh nói đúng đó . Nhưng tiểu đệ cũng cảm thấy không biết có cách nào . Tiểu đệ dù xông vào giữa đám thiên binh vạn mã cũng không khiếp sợ mà đứng trước đàn rắn đành chịu thúc thủ .

Tư Mã càn nói :

Muốn ngàn con rắn tụ hội đông đảo , giết bao nhiêu cũng không xuể .

- Muốn trục chỉ có hai cách .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Tư Mã huynh có lượng sách , vậy xin nói ra để anh em nghiên cứu .

Tư Mã Càn đáp :

- Hành động của đàn rắn này cũng như bày trận tất nhiên người trong bóng tối chủ trương. Nếu ta tìm được người ấy thì khác gì đánh giặc bắt được chủ tướng , có thể bức bách hắn đuổi rắn cho mình là tiện nhất.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Câu này không phải vô lý , nhưng chẳng cần y nói mình cũng nghĩ ra rồi .

Chàng liền hỏi :

- Xin hỏi Tư Mã huynh : Còn biện pháp thứ hai thì sao ?

Tư Mã Càn đáp :

- Biện pháp thứ hai là mỗi người chúng ta tìm một mớ lửa rồi chia thành đội . Mỗi đội coi một phương đồng thời dùng binh khí chém giết miễn cưỡng xông ra .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Đây là kế tuyệt xứ cầu sinh nhưng tìm đâu ra được đóm đuốc cho nhiều ?

Biện pháp này cũng không thông rồi .

Bỗng nghe tiếng trống đánh tùng một tiếng . Đây là tiếng trống thứ ba nổi lên .

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm tính kế hoạch cho đến tiếng trống thứ bảy là chỉ còn ba tiếng nữa là rần bốn mặt xông vào .

Đêm tối như mực lại bị cây cối cản trở mà muốn chạy thoát đàn rắn này tưởng khó hơn cả lên trời .

Chàng đảo mắt nhìn vẫn thấy quần hào đứng thành vòng tròn và cũng lặng lẽ không nói gì , hiển nhiên đối với cục diện trước mắt không nghĩ ra được cách nào .

Tùng một tiếng . Đây là tiếng trống thứ tám .

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Quần hào vì ta mà bị khốn ở đây. Có lý đâu ta lại đứng yên không cự quấy Bất luận thế nào ta cũng phải mạo hiểm đi trước tiên .

Chàng khẽ nói :

- Hiện giờ tình thế rất cấp bách tại hạ đành phải mạo hiểm xem sao .

Tiện tay chàng bẻ một cành cây nhỏ cầm tay lớn tiếng hô :

- Nếu chúng ta ngồi đợi cho xà trận phát động thì chỉ bằng mình động thủ trước là hơn . Tại hạ xin mở đường .

Chàng vung cành cây trong tay quét ra .

Bỗng nghe kinh phong vù vù . Đàn rắn bị đánh một đòn , tử thương đến trăm con .

Tư Mã Càn thu cặp kim luân buông tiếng thở dài nói :

- Dùng cành cây làm binh khí đối phó với bầy rắn lại là biện pháp hay .

Rồi hắn cũng bẻ một cành hoa .

Quần hào đều bắt chước , mỗi người bẻ một cành hoa .

Những cành hoa này không lớn lắm nhưng nhiều cành lá, vung lên cuồn cuộn phong rít âm âm . Quần hào vận nội kinh đánh , tuy chỉ một cành cây mà luồng lực đạo cũng mãnh liệt phi thường. Hễ con rắn nào bị trúng phải là bị đứt liền chết tươi .

Mười mấy cành hoa cùng quét vung lên uy thế kinh người . Chỉ trong khoảng khắc đã đánh chết hàng ngàn con rắn.

Lúc này trống điểm tiếng thứ mười , quần xà từ bốn mặt tám phương ào ào nhảy vào đánh quần hào .

Nhưng trong tay quần hào dùng cây làm vũ khí uy thế rất lớn nên quần xà khó mà vào gần được .

Đột nhiên tiếng còi lanh lảnh vang lên chói tai hồi lâu không dứt .

Tư Mã Càn lớn tiếng hô :

- Đường như đây là tiếng còi huy động mãnh thú , độc xà. Các vị phải cố gắng lắm mới được .

Tiếng nói vừa dứt . Đột nhiên hai điểm xanh lè chiếu thẳng về phía quần hào trước xa sau gần . Chỉ trong khoảng khắc hai làn ánh sáng chỉ còn cách quần hào chừng hai trượng .

Tiêu Lãnh Vu mục quang sắc bén nhận ra trước là một con trăn lớn .

Chàng không khỏi sửng sốt khẽ hỏi Tư Mã càn :

- Tư Mã huynh ! Đó là con trăn khổng lồ . Chúng ta đối phó bằng cách nào Tư Mã Càn chú ý nhìn ra giật mình kinh hãi , lảo bầm :

- Con trăn lớn quá .

Ngoài miệng hắn đáp :

- Hay nhất là chúng ta dùng ám khí có chất độc liễm vào hai mắt của chúng .

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Đa tạ Tư Mã huynh sẵn lòng chỉ giáo .

- Hai người miệng nói chuyện tay cầm cành hoa múa lên không ngớt .

Giữa lúc ấy , bỗng thấy đàn rắn ở phía chính Bắc tới tấp dạt qua một bên để nhường một lối đi .

Chàng chú ý nhìn ra thấy một võ sĩ áo đen chạy vội tới .

- Võ sĩ đi tới đâu đám rắn dạt ra tới đó

Tiêu Lãnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Đây là môn võ công gì mà lợi hại ? Đến đàn rắn cũng không dám tới người họ .

Lúc này trong tay chàng nắm hai cành cây chuẩn bị làm ám khí đâm vào hai mắt con trăn lớn . Nhưng chàng thấy người kia uy thế ghê gớm mình phải nghĩ ngay một cách đối phó với người này trước .

Chàng giơ tay lên toan đánh ra bỗng nghe thanh âm rất quen hô lên :

- Đại ca ! Tiểu đệ cứu ứng đại ca chậm quá . Xin đại ca tha lỗi .

Tiêu Lãnh Vu vừa nghe đã nhận ra ngay là thanh âm Kim Bàn Toán Thương Bát , miệng lẩm bầm :

- Nguy quá ! Xuýt tí nữa thì mình lảo to .

Chàng liền dùng phép truyền âm nhập mật nói :

- Tiểu huynh ở đây .

Võ sĩ áo đen nghe tiếng liền chuyển hướng chạy về phía Tiêu Lãnh Vu .

Bỗng chàng thấy đàn rắn tới tấp tránh sang hai bên để nhường lối .
 Tiêu Lĩnh Vu cầm cành cây cũng để hở một chỗ cho võ sĩ áo đen chạy tới .
 Tư Mã Càn thấy võ sĩ áo đen xông lại thì trong lòng khiếp sợ vùng chường đánh sau lưng người mới đến .
 Tiêu Lĩnh Vu mắt tinh tay lẹ vùng chường ta đỡ ra đỡ thế chường của Tư Mã Càn và bảo hấn :
 - Đây là người nhà .
 Người mới đến quả nhiên là Kim Bàn Toán Thương Bát .
 Trong tay y cầm một vật trông lớn bằng trứng vịt , mùi hùng hoàng nồng nặc xông vào mũi .
 Lúc này đàn rắn đến xung quang đã tới tấp lùi ra , không dám đồ xô về phía trước . Cả con trăn lớn cũng dừng lại không dám tiến nữa .
 Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :
 - Trong tay Thương huynh đệ cầm vật gì mà lợi hại thế ? Đàn rắn cũng sợ nó phải bỏ chạy .
 Thương Bát cười đáp :
 - Đây là hùng tinh đờm , chuyên để kiềm chế độc vật . Tay cầm hùng tinh đờm là khiến cho bách độc phải dừng lại ngay, chẳng cần hao tổn sức lực mình vẫn bình yên .
 Tư Mã Càn nói :
 - Té ra là thế.
 Rồi chàng lớn tiếng hô :
 - Xin các vị hãy dừng tay .
 Quần hào đang múa tít cành cây để đuổi rắn . Người nào võ công kém một chút đã mệt nhoài . Họ vừa nghe Tiêu Lĩnh Vu hô hoán liền dừng tay lại hết .
 Mọi người thấy một võ sĩ áo đen đứng bên Tiêu Lĩnh Vu , chỉ xua tay một cái quần xà ở bốn mặt đột nhiên lùi lại hết .
 Vì quần hào đã thấy Hương Phi nhảy vào thạch bảo nên bây giờ không kinh hãi nữa .
 Bỗng nghe võ sĩ áo đen khẽ nói :
 - Xin các vị theo sau tại hạ .
 Rồi hấn rảo bước đi ngay . Thương Bát đi tới đâu , quần xà rút ra tới đó.
 Lúc này quần hào cũng đã nhìn thấy con trăn lớn nên rất kinh hãi , nhưng nó vẫn nằm yên không nhúc nhích .
 Tiếng còi thúc rắn thét lên lạnh lạnh mà những đàn rắn ở bốn mặt chỉ nhúc nhích chứ không dám nhảy xổ vào quần hào .
 Thương Bát dẫn đầu xuyên qua rừng hoa, chỉ trong khoảng khắc đã thoát ra khỏi xà trận .
 Mọi người ngừng đầu nhìn lên. Trong bóng đêm một tòa lầu cao ngất lơ mờ

hiện ra trước mắt . Đây là phía sau Vọng hoa lâu , một khu yếu địa trong Bách Hoa sơn trang .

Lúc này trên lầu cũng tối đen không còn điểm sáng nào .

Thương Bát trở vào một khu đen xì nói :

- Đây là nơi cầm tù hai vị lão nhân gia . Tiểu khiêu hóa , Đỗ Cửu, Kim Lan , Ngọc Lan đều canh chừng ở khu phụ cận tòa nhà này . Thảm Mộc Phong trong nghìn điều đã lỡ một điều là chúng ta trà trộn vào đám võ sĩ áo đen . Ngọc Lan cô nương thuộc hết địa thế mà lại nhiều bạn . Trong Bách Hoa sơn trang cô được một số đồng chị em ngấm ngầm giúp đỡ . Công việc tiến hành có vẻ rất thuận lợi Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xúc động liền hỏi :

- Song thân tiểu huynh đúng là bị giam trong tòa nhà này ư ?

Thương Bát đáp :

- Theo tin tức của Ngọc Lan cô nương điều tra thì đúng là hai vị lão nhân ở trong đó .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trong nhà có người canh giữ không ?

Thương Bát đáp :

- Cái đó tiểu đệ không rõ . Cửa tòa nhà này đóng kín mít . Bọn tiểu đệ không dám tới gần mà cũng không tiện phá cửa nhòm ngó . Trong tòa nhà đó có người canh giữ hay không khó mà đoán được .

Tiêu Lĩnh Vu trấn tĩnh tinh thần nói :

- Được rồi ! Chúng ta thử tiến lại coi .

Thương Bát đáp :

- Theo lời Ngọc Lan cô nương thì tòa nhà này quá kiên cố dị thường . Bất luận võ công gì cũng không thể phá cửa để vào được .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chẳng lẽ không có biện pháp để vào được ư ?

Thương Bát đáp :

- Hay hơn hết là phải tìm cách kiếm được chìa khoá mở cửa . Nếu không thể thì phải dùng bảo đao hay bảo kiếm chặt then cửa sắt.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Chỗ này đất bằng mà thoáng đảng bất lợi cho việc phòng thủ , chúng ta không thể đứng đây lâu được . Vậy trước hết là tiến gần lại coi xem sao .

Thương Bát dẫn đường . Hai người tiến lại gần tòa nhà đen thì thấy hai tên võ sĩ áo đen đứng giữ trước cửa.

Tiêu Lĩnh Vu toan vận Tu la chỉ lực toan hạ độc thủ phóng chết hai tên thì

Thương Bát khẽ cất tiếng hỏi :

- Có phải Đỗ huynh đệ đấy không ?

Võ sĩ áo đen đứng bên mé tả đáp lại ngay rồi tiến ra hỏi :

- Lão đại đấy ư ? Có gặp Long đầu đại ca không ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 106

Vào nhà tù hào kiệt gặp song thân

Nguyên người này chính là Thiết bút Đồ Cửu đã được cải trang .

Tiêu Lĩnh Vu la thăm :

- Chết chưa . Xuýt chút nữa thì mình gây ra mối hận suốt đời .

Thương Bát khẽ hỏi :

- Mấy tên võ sĩ áo đen kia đâu rồi ?

Đồ Cửu đáp :

- Dường như chúng sinh lòng ngờ vực nên tiểu đệ và tiểu hóa tử giết chúng rồi .

Thương Bát hỏi :

- Ngọc Lan cô nương đã trở lại chưa ?

Đồ Cửu đáp :

- Không thấy cô đâu .

Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng gọi :

- Đồ huynh đệ .

Đồ Cửu quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói :

- Đại ca cải trang tiểu đệ cơ hồ nhận không ra .

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Chúng ta thử xem có biện pháp nào mở cửa tòa nhà đen này không ?

Đồ Cửu lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ và Tiểu khiêu hóa đã thí nghiệm mấy lần mà không làm gì được .

Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột nhớ song thân liền nói :

- Để tiểu huynh thử vào coi .

Chàng rào bước đi thẳng tới , chú ý nhìn thì thấy tòa nhà này toàn một màu đen sì không biết làm bằng gì .

Chàng ngằm vận nội công vào tay mặt hết sức đẩy mạnh cái , chàng thấy cửa tòa nhà kiên cố vô cùng , đẩy cửa không nhúc nhích .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày tức tối . Chàng lại ngằm vận nội công hết sức đập vào phía trên cánh cửa vẫn trơ ra không xê xích chút nào .

Chàng nghĩ thầm :

- Xem chừng chỉ còn cách lấy chìa khoá mới mở ra được .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì thấy một võ sĩ áo đen nhỏ bé và thấp lùn đang đi về phía mình . Chàng liền vận chưởng lực toan đánh ra , nhưng chợt động tâm lại dừng tay .

Bỗng thấy võ sĩ áo đen nhìn Mã Văn phi vẫy tay hỏi :

- Mã gia ! Nô tỳ là Ngọc Lan . Tam gia hiện ở đâu ?
 Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã cải trang làm tùy bộc của Mã Văn Phi , Ngọc Lan cũng không nhận ra được .
 Mã Văn Phi trở vào Tiêu Lĩnh Vu đáp :
 - Chính là vị này .
 Ngọc Lan từ từ đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình thi lễ nói :
 - Tiểu tỳ xin lỗi Tiêu gia .
 Đột nhiên cô nghĩ tới Tiêu Lĩnh Vu đã cấm không xưng hô như vậy liền dừng lại .
 Tiêu Lĩnh Vu nói :
 - Vừa rồi Hướng huynh và Thương huynh đệ đã cho ta hay phen này phải nhờ ở cô nương rất nhiều mới thành tựu mà được đến đây .
 Ngọc Lan nhún nhường đáp :
 - Đó là thần oai Tam gia. Tiểu tỳ có công gì đâu .
 Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :
 - Tiểu tỳ lấy được một chùm chìa khoá sắt , chẳng hiểu có thể mở được tòa nhà cấm này không ?
 Cô vừa nói vừa móc chùm chìa khoá trong bọc đưa cho Tiêu Lĩnh Vu .
 Tiêu Lĩnh Vu đón lấy chùm chìa khoá , nhìn kỹ lại thì thấy trên cửa sắt hiện ra một lỗ nhỏ .
 Hướng Phi khẽ nói :
 - Việc này phải có bàn tay lão thâm nhi mới xong .
 Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng rồi được chìa khoá cho hắn .
 Hướng Phi cầm chìa khoá nhìn một lúc rồi lại dòm vào lỗ khoá. Hắn lắc đầu đáp :
 - Ngọc Lan cô nương làm rồi. Không phải chiếc chìa khoá này .
 Ngọc Lan lại thò tay vào bọc móc ra hai cái nữa nói :
 - Đây còn có hai cái . Nếu không phải thì thật uổng phí một phen tâm cơ .
 Hướng Phi nhìn kỹ hai chiếc chìa khoá lựa lấy một chiếc lắp vào lỗ . Hắn xoay đi mấy vòng . Cánh cửa bỗng vang lên một tiếng kẹt rồi hé mở ra .
 Tiêu Lĩnh Vu mừng rỡ khen rằng :
 - Thần kỹ của Hướng huynh , tiểu đệ phục quá xá .
 Chàng chưa dứt lời đã xông vào trước .
 Ngọc Lan vội nói :
 - Tam gia hãy coi chừng . . .
 Cô chưa nói dứt lời , Tiêu Lĩnh Vu xông vào nhà bỗng lùi trở lại .
 Thương Bát khẽ hỏi :
 - Chuyện gì vậy ?
 Tiêu Lĩnh Vu đáp :
 - Bên trong còn một tầng cửa sắt nữa cũng kiên cố vô cùng . Hồi ơi không

khéo thì chúng ta lại phải uống một phen tâm huyết .
 Ngọc Lan nghiêng mình xông vào bên trong tầng cửa sắt thứ nhất, đưa tay ra sờ soạng , quả thấy một tầng cửa sắt cực kỳ kiên cố .
 Hướng Phi cũng theo vào .
 Y bật lửa lên coi .
 Hướng Phi nổi tiếng thần thủ , tài trèo tường vượt nóc , mở khoá đáng mặt đệ nhất thiên hạ . Hắn vừa nhìn lỗ khoá đã mỉm cười nói :
 - Việc nhỏ mọn này xin dành cho lão thủ nhi .
 Ngọc Lan nói :
 - Hướng tiên bối liệu có mở được tầng cửa sắt này không ?
 Hướng Phi đáp :
 - Để thử coi .
 Lão thò tay vào trong bọc lấy ra một chiếc chìa khoá vạn năng lắp vào lỗ khoá chuyển động một hồi vung chưởng đập vào khoá sắt .
 Bỗng nghe đánh chát một tiếng . Khoá sắt đột nhiên mở rộng .
 Nguyên Hướng Phi coi hình dạng lỗ khoá sắt thông thường , chứ không phải loại khoá sắt đặc biệt , nên hắn lại nắm chắc là mở ra được .
 Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình lách vào khe hở :
 - Vào được chứ ?
 Hướng Phi đáp :
 - May mà không nhục mạng .
 Tiêu Lĩnh Vu phóng cước dù mạnh đến sầm một cái . Cửa sắt mở rộng .
 Ngọc Lan vội bật lửa lên . Mồi lửa bé nhỏ ngấn không đầy một thước bằng dầu thông tấm sợi bông làm thành . Ánh lửa sáng , cả tòa nhà tối đen bây giờ tỏ rõ như ban ngày .
 Trong góc nhà một lão già đầu bù tóc rối , quần áo lam lũ ngồi đó .
 Bên cạnh lão là một phụ nhân đứng tuổi và cũng đầu tóc rối bù .
 Cạnh hai người có để một đồng áo mới .
 Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn vào nhận ra đúng là song thân liền nhảy xổ lại lạy phục xuống đất nói :
 - Bất hiếu nhi là Tiêu Lĩnh Vu khấu đầu bái kiến song thân .
 Lão già tuy quần áo lam lũ mà tinh thần rất trấn tĩnh , đầy hiên ngang không chịu khuất phục trước uy võ .
 Lão từ từ mở mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :
 - Người là Vu nhi đấy ư ?
 Tiêu Lĩnh Vu vội đáp :
 - Chính thị hài nhi . Đứa con bất hiếu đã chẳng báo đền được ơn dưỡng dục lại còn làm lụy đến song thân phải chịu đau khổ . Hài nhi tội nặng ngập trời . Xin gia gia trừng phạt và cứ đánh mắng .
 Lão lại thở dài nói :

- Người thay đổi nhiều quá . Đến ta cũng không nhận ra được .
 Nguyên Tiêu Lĩnh Vu thuở nhỏ mình mang thương tật ốm yếu . Bây giờ chàng cao lớn lại thay hình đổi dạng đến cha mẹ ruột cũng không nhận ra .
 Bồng phụ nhân trung niên la lên . Hắn không phải là Vu nhi đâu . Chúng ta đừng mắc bẫy gã .
 Tiêu Lĩnh Vu đập đầu xuống đất trầm giọng hỏi :
 - Cả thanh âm của hài nhi mẫu thân cũng không nhận ra được ư ?
 Phụ nhân tóc rối chuyển động mục quang trầm ngâm một chút rồi đáp :
 - Thanh âm tuy có giống một chút , nhưng con ta nước da trắng bạch đâu có vàng như người .
 Tiêu Lĩnh Vu gơ tay lên nói :
 - Hài nhi đã bôi mặt cải trang .
 Phụ nhân đầu bù đáp :
 - Ta vẫn không tin .
 Ngọc Lan gơ cao môi lửa lên quỳ xuống nói :
 - Thừa phụ nhân ? Thiếu gia chính là Tiêu Lĩnh Vu .
 Phụ nhân đầu bù cười lạt hỏi :
 - Người là nam hay nữ ?
 Nguyên Ngọc Lan mình mặc áo đen , mặt lộ chảo, giả làm võ sĩ áo đen , nhưng thanh âm trong trẻo của cô không thể thay đổi được nên bà nhận ra ngay là gái .
 Ngọc Lan vội đáp :
 - Tiểu tỷ là Ngọc Lan .
 Phụ nhân đầu bù hỏi :
 - Người là một tên nha đầu sao y lại mặc quần áo của nam nhân ?
 Ngọc Lan đáp :
 - Vì tình trạng bất đắc dĩ mà tiểu tỷ phải trà trộn vào chôn giang hồ .
 Lão già gật đầu nói :
 - Có thể thị cứu bọn ta mà giả trai .
 Phụ nhân đầu bù trở vào Tiêu Lĩnh Vu hỏi :
 - Gã này chẳng phải con của ta . Còn tên nha đầu cải dạng nam trang cùng ta vốn không thân thích, sao chúng lại cứu ta ?
 Bồng nghe bên ngoài có tiếng quát tháo cùng với tiếng khí giới chạm nhau chát chúa. Chắc ở bên ngoài đã xảy cuội động thủ .
 Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu sa lệ nói :
 - A nương ? Hài nhi đúng là Tiêu Lĩnh Vu . A nương nuôi hài nhi từ thuở nhỏ .
 Phụ nhân đầu bù lớn tiếng ngắt lời :
 - Dù các người có để đời ta mấy ngày hay hành hạ ta thêm ít bữa thần trí ta cũng chưa hôn mê.

Tiêu Lĩnh Vu quay sang năn nỉ lão già :

- Gia gia ơi ! Gia gia có nhận ra được thanh âm của hài nhi được hay không ?

Lão già nhẹ nhàng tiếng thở dài đáp :

- Tuy ta không nhớ được thanh âm người từ ngày còn nhỏ , nhưng cũng nhận được người là Vu nhi ở chỗ vẻ mặt chí thành của người .

Tiêu Lĩnh Vu lại khấn đầu nói :

- Gia gia nhận xét tơ hào không sai . Xin gia gia thuyết minh với mẫu thân dùm cho hài nhi .

Tiêu đại nhân ngắt lời :

- Ít lâu nay chúng ta thường bị khủng bố , chịu nhiều kích thích . Trong lúc nhất thời khó mà nói cho cụ rõ được . Hỡi ơi ? Ta cùng mẫu thân người đã thành thân cá chậu chim lồng , mỡ xẻ là ở tay người cũng không hỏi khẩu cung được ta đâu . Thực ra họ có phải người mạo xưng làm con ta cũng vô ích .

Tiêu Lĩnh Vu chợt động tâm nghĩ thầm :

- Ta bỏ cửa bỏ nhà hồi mới 12, 13 tuổi , con người yếu ớt lại mắc tuyệt chứng , lúc nào cũng lo tử thần đến rước đi. Bây giờ chẳng những thân thể ta tráng kiện mà còn mang võ công tuyệt thế của ba vị sư trưởng truyền dạy. Hơn nữa ta lại bồi thuốc dị dung để che dấu bản tướng thì dù hai vị lão nhân gia chẳng ở trong cảnh tù tội cũng khó lòng nhận ra được. Việc khẩn yếu trước mắt là hãy cứu hai vị thoát hiểm . Sau đó sẽ rửa sạch mặt thì không cần giải thích cũng nhận ra ngay .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , chàng khẽ bảo Ngọc Lan :

- Phiền cô nương và Kim Lan cô nương bảo vệ cho mẫu thân ta .

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu tỳ xin tuân lệnh .

Bỗng nghe bên ngoài thanh âm của Tôn Bất Tà vọng vào :

- Lúc này thì giờ quý hơn vàng ngọc . Đừng chần chờ nữa , chúng ta phải mau mau xông ra .

Tiêu Lĩnh Vu phục xuống hỏi :

- Xin gia gia để hài nhi cống đi được chăng ?

Hướng Phi đột nhiên tiến lại gần hai bước vung lưỡi truy thủ chặt đứt dây trói cho hai người và bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu huynh . Lão thâm nhi xem chừng hay hơn hết là hãy điểm huyết hai vị lão nhân gia. Tiêu huynh nên biết lúc xông ra Bách Hoa sơn trang thế nào cũng phải trải qua một cơn ác đấu . Hai vị lão nhân gia đã không hiểu được võ công, có điểm huyết mới mong an toàn .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hướng huynh nói phải lắm .

Ngọc Lan đột nhiên tiến lại hai bước vươn tay phải điểm huyệt Tiêu phu nhân .

Hướng Phi cũng vung tay điểm huyệt Tiêu đại nhân .

Ngọc Lan cởi sợi dây lưng buột Tiêu phu nhân lên lưng mình .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài tự nói một mình :

- Vì tình thế bất buột , xin gia nương hãy tha tội cho hài nhi .

Chàng toan buột phụ thân lên lưng . Đột nhiên Đỗ Cửu quát :

- Đại ca hãy khoan .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Đỗ Cửu đáp :

- Đại ca võ nghệ tuyệt luân , việc xung đột trùng vây trông vào đại ca rất nhiều . Vậy tiểu đệ cũng lão phu nhân cho đại ca rảnh tay chống giặc .

Tiêu Lĩnh Vu cho là phải liền đáp :

- Vậy phiền Đỗ huynh đệ giúp cho ta .

Đỗ Cửu liền né mình tiến lại cũng Tiêu đại nhân .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xin Đỗ huynh và Ngọc Lan cô nương hãy đi theo Tiêu mỗ .

Đỗ Cửu nói :

- Đại ca bất tất phải quan tâm .

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến ra khỏi căn nhà đen thì thấy Tôn Bất Tà đang vung song chưởng ngăn chặn bọn võ sĩ áo đen .

Thương Bát thò tay vào bọc móc ra chiếc bàn tính đi bên Đỗ Cửu .

Mã Văn Phi , Tư Mã Càn hộ vệ tả dực .

Tửu Tăng , Phạn Cái hộ vệ hữu dực .

Hướng Phi đi theo sau Đỗ Cửu .

Kim Lan mở đường cho Ngọc Lan , Phụng Trúc đi sau Ngọc Lan .

Thái sơn nhị Hổ cũng phấn khởi tinh thần vung binh khí lên chuẩn bị cự địch .

Lúc này trong những rừng hoa bốn mặt căn nhà đen đèn lửa lập loè bóng người thấp thoáng. Dường như họ đang điều động nhân mã .

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Thương Bát và Hướng Phi nói :

- Thái sơn nhị hổ chưa khỏi thương thế. Xin hai vị tiếp tay cho họ phòng vệ hậu trận .

Thương Bát dạ một tiếng lùi lại phía sau .

Hướng Phi là người cao ngạo không thích người sai phái nhưng thấy thái độ cung kính của Thương Bát đối với Tiêu Lĩnh Vu hẳn đành nhẫn nại nổi âm ức trong lòng xoay mình đi theo .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm kiểm tra nhân số chưa thấy Nhất trận Phong Bành Vân liền hỏi :

- Đỗ huynh đệ . Bành Vân sao không thấy đâu ?

Đỗ Cửu đáp :

- Tên tiểu phạm đó rất tinh ma gã học hỏi được mật hiệu liên lạc của bọn võ sĩ áo đen , đi lại như không . Đại ca bắt tất phải quan tâm đến gã .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Tiểu huynh chỉ mong y được bình yên vô sự là may rồi .

Chàng liền cất bước tiến về phía trước .

Lúc này mười mấy tên võ sĩ áo đen không chịu nổi cường lực của Tôn Bất Tà đã tới tập lùi lại

Bây giờ ngoài bóng đèn lửa lập loè trong rừng hoa cách đó mấy trượng, cùng bóng người chuyển động , bốn mặt không thấy địch nhân ngăn cản .

Trên tòa Vọng hoa lầu cao ngất từng mây cũng không thấy một chấm lửa nào , coi chẳng khác một con quỷ khổng lồ .

Tiêu Lĩnh Vu lật đật đi gần bên Tôn Bất Tà khẽ nói :

- Tiên bối phải cự địch mấy phen liền , bây giờ nên nghỉ một chút. Xin tiên bối lùi lại phía sau để tại hạ lãnh trách nhiệm mở đường .

Tôn Bất Tà đã biết Tiêu Lĩnh Vu mình mang tuyệt kỹ , võ công kỳ diệu, xuất chiêu lợi hại còn hơn cả lão , liền đáp :

- Tiểu huynh đủ sức gánh trách nhiệm này .

Lão đảo mắt nhìn vào rừng hoa nói tiếp :

- Kể về thực lực thì trong Bách Hoa sơn trang quyết chẳng chịu buông tay.

Họ dừng lại không tấn công , hẳn có âm mưu nào khác .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ cũng nghĩ như thế . Không chừng trong những rừng cây chung quanh họ bày trận ác độc nào đó .

Tôn Bất Tà nói :

- Chúng ta nên hành động thần tốc khác nào sét đánh chẳng kịp bung tai.

Bọn họ chưa kịp bố trí xong , mình có thể phá vòng vây mà ra được .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ cũng tính thế .

Tôn Bất Tà nói :

- Vậy phải làm ngay không nên chậm trễ .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xin Tôn ở giữa tiếp ứng các mặt khiến cho toàn đội liên lạc với nhau , chớ để địch nhân làm đứt từng quãng.

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiêu hóa xin hết sức .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ Tôn tiên bối .

Chàng gia tăng cước lực xông thẳng vào khu rừng hoa .

Tôn Bất Tà trầm giọng nói :

- Cường địch nhiều người mà ta ít , vậy phải tốc chiến . Xin các vị hết sức xông ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang mới mong thoát cơn hiểm nghèo .

Dù Tôn Bất Tà không kêu gọi thì bọn Tửu Tăng, Phạn Cái , Mã Văn Phi và Tư Mã Càn cũng chạy nhanh theo Tiêu Lĩnh Vu tiến về phía trước .

Kim Lan đột nhiên chạy thật lẹ đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Tướng công . Xin rẽ về phía Tây.

Tiêu Lĩnh Vu theo lời .

Đoàn người đi chừng được ba, bốn trượng đột nhiên tiếng cung nổ rít lên và vù trên không .

Quần hào nhất tề huy tề huy động binh khí gạt hết tên nổ rớt xuống đất .

Lại nghe được thanh âm Chu Triệu Long từ trong rừng kêu lớn :

- Các vị đã bị hãm vào trùng vây , nếu không chịu hàng là tự tìm đường chết .

Tiêu Lĩnh Vu ước lượng chỗ Chu Triệu Long phát âm thì chỉ cách đó chừng bốn trượng , nhưng bụi cây che kín thân hình gã không tài nào nhìn rõ chỗ gã đứng .

Tên bay tới tấp cũng chỉ ngăn được quần hào chậm tiến một chút . Tiêu Lĩnh Vu đi trước xông vào rừng hoa.

Lại nghe Chu Triệu Long hô tiếp :

- Các vị không nghe lời khuyên của tại hạ thì đừng trách Bách Hoa sơn trang thủ đoạn tàn độc.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thanh âm lần này đã đến chỗ gần hơn .

Chu Triệu Long là người xảo quyệt vô cùng . Gã sợ đứng nguyên chỗ sẽ bị bại lộ và trúng ám khí nên di chuyển luôn luôn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lửa giận bốc lên ngùn ngụt , nhưng không tiện lên tiếng vì chàng biết rằng mình chỉ nói một câu sẽ lộ bản tướng .

Chu Triệu Long vừa dứt lời , đột nhiên trống bập dây cung lại vang lên rất cấp bách .

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước đảo mắt nhìn bốn phía. Quần hào cũng dừng lại theo .

Tôn Bất Tà bỗng quát lớn :

- Chúng ta đừng mắc kế nghi binh của bọn chúng .

Lão phóng chưởng cách không đánh vào bụi hoa cách đó hơn trượng .

Lão nội công thâm hậu , chưởng lực mãnh liệt vô cùng làm cho hoa lá rơi rụng tung bay .

Tiêu Lĩnh Vu nhanh như chớp cũng phóng chưởng theo rồi nhảy xổ vào bụi hoa .

Chàng chú ý nhìn ra thấy hai võ sĩ áo đen nằm ngửa dưới đất tất hơi chết rồi . Nguyên chúng bị chưởng lực của Tôn Bất Tà chấn động mà uổng mạng .

Lúc này đột nhiên tiếng cung nỏ im bất . Trong rừng hoa âm u tĩnh mịch . Sự yên lặng khiến cho người ta phải rùng rợn . Đây là sự yên lặng trước cơn bão táp .

Bồng Tôn Bất Tà lớn tiếng hô :

- Cởi áo ngoài ra để chuẩn bị vung lên gạt ám khí .

Lão vừa dứt lời , tên nỏ lại rít lên vù vù, tên bay như đàn ong từ bốn mặt tám phương bắn tới .

Trong đêm tối tên bắn như mưa . Quần hào tuy là những tay võ công trác tuyệt mà cũng cảm thấy gạt tên không xuể .

Bồng hai tiếng rú vang lên . Thái sơn nhị hổ bị trúng tên đầu tiên , nguyên hai người này thương thế chưa lành vận chuyển không được mau lẹ . Chỉ trong nháy mắt hai người trúng mấy chục tên té xuống chết liền .

Tiêu Lĩnh Vu mục quang sắc bén ngó thấy Thái sơn nhị hổ trúng tên mà chết liền động tâm nghĩ thầm :

- Đêm tối thế này mà tên bắn như mưa thì cầm cự lâu thế nào được ? Ta phải tìm cách đả thương mấy tên cung thủ mới mong thoát khỏi hiểm nghèo .

Bồng thấy Phạn Cái xoay tít cái nôi gang vù vù . Bao nhiêu mũi trường tiên tới tập rớt xuống .

Lúc này mới thấy chỗ hiệu dụng về thứ binh khí của Phạn Cái . Mé tả tên bắn hơn thua lại đụng phải nôi gang của Phạn Cái là một thứ binh khí chuyên để gạt tên nỏ , xem chừng có thể chống đỡ hàng giờ cũng chưa nguy hiểm .

Nhưng bên hữu Mã Văn Phi và Tư Mã Càn bị tên bắn như mưa phải mất sức rất nhiều . Hai người múa tít kim luân và cây quạt thành một màn ánh sáng bao vây quanh mình .

Đỗ Cửu và Ngọc Lan phải bảo vệ cho Tiêu đại nhân và Tiêu phụ nhân dường cúi rạp người xuống huy động thiết bút và trường kiếm để gạt những mũi tên lọt qua bức màn phiến ảnh và luân quang .

Tiêu Lĩnh Vu đưa mục quang lướt nhanh tình thế bên địch biết là nếu tình trạng này kéo dài thì số thương vong bên mình sẽ tăng lên .

Chàng nghiêng khẽ hỏi Tôn Bất Tà :

- Tiền bối có nhìn thấy bọn cung thủ tụ tập ở chỗ nào hay không ?

Tôn Bất Tà vừa phát huy chương gạt tên , vừa đáp :

- Xem chừng bữa nay lão khiêu hóa phải đại khai sát giới mất rồi .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xin tiền bối cố thủ nguyên chỗ đừng có vọng động . Tại hạ xin đi cùng tiền bối trừ diệt cung thủ bốn mặt chưa hiểu lão tiền bối ra sao ?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp :

- Hay lắm ! Công tử đã có hào khí như vậy , lão khiêu hóa liều mạng bồi tiếp

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 107

Chưa qua Khỉ độc lại đến Kim Cương

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ xin mở đường .

Chàng liền vọt mình đi, tay trái lượm một cành cây vung lên để gạt làm tên rơi như mưa . Tay mặt đã bắt được một nắm tên liền hết sức liệng ra .

Tôn Bất Tà theo sau . Lão thi triển khinh công Bát bộ cảo thuyền xông vào bụi hoa mé hữu đồng thời lên tiếng hô :

- Xin các vị cứ giữ nguyên chỗ đừng có chuyển động . Lão khiêu hóa đi trước tảo thanh .

Hai người cùng hết sức bình sinh xông ngay vào bụi hoa như tên bắn .

Đột nhiên ánh lửa lập loè . Trong bụi cây có ánh lửa sáng lên đã nhìn thấy mấy chục tên cung thủ đang lấp tên phát xạ .

Tôn Bất Tà phóng cả song chưởng ra . Người chưa tới chưởng phong của lão đã tới trước . Hai cung thủ ngã huych xuống đất .

Tiêu Lĩnh Vu lại phóng ra một chưởng để mở đường , đồng thời người chàng xông vào , chưởng đánh , chân đá đả thương liền bốn tên .

Nhờ có ánh lửa hai người huy động thần oai , quyền đâm chỉ điểm . Mới trong khoảng khắc trong mấy chục tay cung thủ quá nửa đã bị tử thương . Một số còn lại thấy hai người thần dũng phi thường không dám ham đánh chạy tản đi bốn phía .

Giữa lúc bọn cung thủ tan vỡ , ngọn lửa cũng tắt phụt.

Bọn cung thủ chủ lực phóng tên tấn công quần hào bị tan vỡ rồi , tên nổ bắn lại thừa thớt và chậm đi nhiều .

Phạm Cái múa tít cái nôi gang đi trước mở đường chạy theo về phía Tiêu Lĩnh Vu .

Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu đánh tan bọn cung thủ rồi lập tức cùng quần hào tụ hội xông về phía chính Tây .

Ngọc Lan dưới làn tên bắn như mưa chỉ lo hộ vệ Tiêu phu nhân không được chu đáo . Tuy cô biết Tiêu phu nhân chưa bị thương mà trong lòng vẫn hồi hộp . Khẽ bảo Kim Lan :

- Tỷ tỷ thử coi kỹ xem Tiêu phu nhân có việc gì không ?

Kim Lan coi lại một lượt rồi đáp :

- Không sao cả .

Ngọc Lan thở phào một cái nói :

- Tỷ tỷ mau lại giúp tướng công và cho y hay tình thế trong trang .

Kim Lan ừ một tiếng rồi chạy theo Tiêu Lĩnh Vu .

Đột nhiên một tiếng hú lạnh lạnh vọng lại .

Lúc này làn mưa tên ngừng hẳn , mọi người cho là đã qua khỏi khu vực mai phục cung tên . Ngờ đâu Tôn Bất Tà bỗng dừng bước trầm giọng nói :

- Các vị hãy ẩn thân để lão khiêu hóa đi thám thính rồi sẽ liệu . Thằng cha Thảm Mộc Phong hiểm ác khôn lường. Chưa hiểu hẳn mai phục gì đây .

Lão chưa dứt lời đột nhiên ánh lửa thấp thoáng . Ngoài ba trượng đột nhiên mọc lên cây đuốc .

Lại thấy cây đuốc giơ cao lên chạy quanh bốn mặt rừng hoa không ngớt .

Ánh lửa lập loè chỉ trong chớp mắt mấy chục ngọn đuốc cháy lên sáng tỏ bao thành một hình bán nguyệt ngăn cản đường đi của quần hào.

Tôn Bất Tà bỗng vẩy tay một cái quần hào liền cúi rạp người xuống.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng mặt trông sao trên trời thấy đêm đã sang canh ba , chàng chợt động tâm nghĩ thầm :

- Nếu mình nhân lúc Thảm Mộc Phong chưa từng mà không ra khỏi Bách Hoa sơn trang thì còn có nhiều hy vọng thoát được . Hẳn mà tỉnh táo rồi thì thật khó khăn vô cùng .

Trong lòng đã xoay chuyển ý nghĩ , chàng khẽ bảo Tôn Bất Tà :

- Xin tiên bối thống lãnh đại đội , để tại hạ đi trước coi xem .

Tôn Bất Tà đã hiểu bản lãnh chàng nên không ngăn cản .

Tiêu Lĩnh Vu nhảy vọt đi vượt qua bụi hoa . Chàng tung mình hai cái tới trước một ngọn đuốc .

Chàng toan vươn tay chụp ngọn đuốc thì đột nhiên hàn quang lấp loáng .

Trong bụi hoa mé tả một thanh đơn đao nhằm cổ tay chàng chém tới .

Bàn tay Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm không sợ đao kiếm . Chàng xoay tay lại chụp lấy đơn đao kéo mạnh một cái khiến tên võ sĩ áo đen cầm chặt đơn đao bị lôi ra . Tay trái chàng giơ lên đánh vào trước ngực gã.

Lúc này lòng chàng nóng nảy nên ra tay vừa nhanh vừa mạnh . Tên võ sĩ áo đen chưa kịp la lên đã trúng chưởng học máu chết tươi liền .

Tiêu Lĩnh Vu kết quả xong tên võ sĩ áo đen lại vung tay toan chụp lấy cây đuốc đột nhiên nghe tiếng hú vang lên . Một bóng đen từ trong bụi hoa bên cạnh đột nhiên nhảy ra .

Tiêu Lĩnh Vu không kịp quay đầu lại chàng đã phóng ra một chưởng .

Bỗng nghe đánh cạch một cái như đập vào da thuộc . Bóng đen thét lên một tiếng bị chưởng lực hất ngược trở lại .

Tiêu Lĩnh Vu nghe thanh âm này trong lòng rất lấy làm kỳ . Chàng đảo mắt nhìn lại thấy bóng đen vọt ra ngoài hai trượng rớt xuống bụi hoa mà chàng chưa nhìn rõ .

Chàng còn đang ngơ ngác thì phía mé tả lại có bóng đen nhảy tới .

Lần này Tiêu Lĩnh Vu đã chuẩn bị . Chàng hít một hơi chân khí người chàng đột nhiên lùi lại ba thước. Tay mặt chàng vươn ra nắm được bóng đen đang nhảy tới .

Bỗng thấy tay trái hơi tê một chút. Chàng đã bị bóng đen cắn vào tay.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì thấy tay mình nắm con khỉ toàn thân lông đen , liền hất tay liệng ra .

Miệng lẩm bẩm :

- Con lừa hết nghề rồi phải dùng cả đến khỉ .

Kim Lan bỗng chạy lên đến cạnh chàng khẽ bảo :

- Tướng công hãy lùi lại cho mau .

Tiêu Lĩnh Vu tuy không muốn nhưng thấy trong lời nói của cô có dụng ý , liền theo lời lùi lại.

Lại nghe Kim Lan hỏi :

- Vừa rồi có phải tướng công nắm trúng con khỉ lông đen không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi . Bao nhiêu kỹ thuật trong Bách Hoa sơn trang dùng hết rồi chẳng ?

Kim Lan nói :

- Chắc tướng công bị nó cắn trúng .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta bất ngờ không kịp đề phòng nên bị nó cắn vào tay một miếng .

Kim Lan la hoảng :

- Nó cắn trúng vào đâu ? Tướng công mau vận khí phong toả huyết mạch và chặt cánh tay đó đi .

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao lại vậy ?

Kim Lan đáp :

- Con khỉ đó toàn thân và trong miệng đều có chất kịch độc . Nếu tướng công không chặt cánh tay đi để chất độc phát tác sẽ biến thành điên khùng.

Khi đó đừng nói gì tiểu tỳ mà ngay lão gia cùng phu nhân tướng công cũng không nhận ra được nữa .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Kim Lan sa lệ đáp :

- Tướng công . Vụ này tướng công không nên chậm trễ được mà bây giờ tiểu tỳ chưa rảnh để nói hết. Tướng công hãy chặt cánh tay đi . . . !

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm vận chân khí thì chẳng thấy triệu chứng gì trúng độc liền nói :

- Ta vẫn bình yên chẳng thấy chi hết .

Kim Lan lấy làm kỳ hỏi :

- Tướng công thực không có cảm giác trúng độc ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chẳng lẽ ta còn nói dối cô nữa sao ?

Kim Lan nói :

- Nếu vậy thì sự việc kỳ quái thật ? Chết độc trong con khi đó ghê gớm vô cùng ? Đừng nói là bị nó cắn trúng mà chỉ chạm vào lông cũng bị nguy rồi . Chết độc phát tác rất mau . Thế mà tướng công .

Tiêu Lĩnh Vu biết vì mình đeo bao tay da giao nên chết độc không xâm nhập vào được , khẽ la thảm trong bụng :

- Thật là một phen hú vía .

Chàng khẽ bảo Kim Lan :

- Cô lại bảo bọn họ phải coi chừng khi độc .

Kim Lan muốn nói lại thôi . Cơ trở gót chạy đến chuyển lời của Tiêu Lĩnh Vu cho Tôn Bất Tà nghe .

Trong khoảng khắc này, tình thế đã biến đổi . Mấy chục võ sĩ áo đen từ trong bụi hoa từ từ đi ra . Tay trái cầm kiếm thuận , tay mặt cầm một ống sắt lớn làm bằng bạc dài chừng hơn thước .

Kim Lan khẽ la lên :

- Trời ơi . Thập bát kim cương .

Tôn Bất Tà hỏi :

- Thập bát kim cương là gì ?

Kim Lan đáp :

- Bọn võ sĩ cầm kiếm thuận cả thảy mười tám người đều là Thảm đại trang chúa huấn luyện .

Cô quen kêu bằng đại trang chúa, bỗng cảm thấy ngượng miệng vội nói lại :

- Mười tám tên này Thảm Mộc Phong đã lựa chọn trong đám cao thủ hạng nhất để huấn luyện thành một đội . Chẳng những trên lá mộc có năm thanh đoản kiếm đều tối chất độc , mà cả những ống sắt cầm ở tay cũng dấu kim châm kiệt độc . Mỗi ống mười hai mũi . Chúng cầm lá mộc che đỡ để đến gần địch nhân rồi mới phóng độc châm nhỏ như lông trâu khiến người ta khó nổi đề phòng.

Cô thở dài nói tiếp :

- Thảm Mộc Phong rất cưng bọn Thập bát kim cương , không chịu để bọn chúng ra tay đối địch bao giờ . Không ngờ đêm nay hấn phá lệ điều động bọn chúng .

Tôn Bất Tà nghe nói ngơ ngác hỏi :

- Chuyện này có thật thế không ?

Kim Lan kiên quyết đáp :

- Tiểu tỳ không nói sai một chữ .

Mã Văn Phi nói :

- Chùa thiếu lâm có Bát đại kim cương lưng tiếng giang hồ . Thảm Mộc Phong lại bắt chước luyện thành thập bát kim cương , nhân số tăng gia gấp bội , chẳng biết có chỗ nào đáng sợ hơn không ?

Tôn Bất Tà tuy không nói gì nhưng trong lòng chẳng dám coi thường bọn chúng . Lão là người võ công uyên bác đã biết kiếm thuần là một thứ khí giới rất khó sử dụng , khác hẳn với các võ khí thông thường nên trong võ lâm ít người dùng tới thứ này . Máy người kia đã tỏ dùng được kiếm thuần dĩ nhiên mình không thể khinh địch . Hơn nữa chúng còn phối hợp với độc châm thì cuộc chiến này khó mà đoán trước được thắng bại ra sao .

Lão quay lại nhìn quần hào thấy người nào cũng lộ vẻ nghiêm trọng tỏ ra đã biết gặp phải kình địch .

Lão nghĩ thầm :

- Thảm Mộc Phong đã huấn luyện mấy trăm tên võ sĩ áo đen võ công cao cường lại không sợ chết . Chúng vây đánh bọn mình gần nửa ngày , tử thương đến mấy chục người mà không làm cho bọn mình tan vỡ . Dĩ nhiên quần hào võ công cao cường là một nguyên nhân . Lúc này ta mà nản chí sẽ ảnh hưởng đến quần hào làm chùn nhụt nhuệ khí chiến đấu .

Lão nghĩ như vậy đột nhiên nổi lên một tràng cười ha hả đáp :

- Mã tổng thủ lĩnh nói phải đó . Mấy trăm tên võ sĩ áo đen còn chẳng làm gì được bọn ta , huống chi chỉ vỏn vẹn mười tám tên thì có sợ gì ? Các vị đầu hãy giữ đó để lão khiêu hóa đi trước thử một trận với bọn họ coi .

Ngoài miệng lão nói hời hợt , kỳ thực trong bụng thâm mưu kỳ trọng , lão không muốn quần hào dẫn thân vào chỗ nguy hiểm trước .

Thần châu Hướng Phi đột nhiên xen vào :

- Bọn tại hạ đã được nghe thịnh danh của Tôn lão tiên bối . Ai cũng trông thấy tiên bối võ công cao cường rồi , nhưng hiện giờ đối phó với những nhân vật này chẳng nên nói chuyện độ lượng quân tử . Theo ý lão Thâu nhi thì tiên bối phải dùng khí giới mới được .

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp :

- Hướng huynh nói phải đó .

Lão đảo mắt nhìn quanh thấy phía trước cách chừng năm trượng có một thân cây lớn bằng liền chạy tới hai tay ôm cây , miệng quát lớn một tiếng rồi nhổ mạnh lên .

Kim Lan vọt lại huy động lợi khí chém lia chém lịa trong khoảng khắc , bao nhiêu cành lá trên thân cây đều bị đứt hết rơi xuống .

Tôn Bất Tà giơ cao thân cây dài chừng trượng hai đi về phía bọn võ sĩ tay cầm kiếm thuần .

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng sau bụi hoa nhìn bọn võ sĩ ngơ ngẩn xuất thần . Hiên nhiên chàng đang nghĩ cách đối địch .

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Lão đệ . Lão đệ hãy lùi lại , để lão khiêu hóa thử chơi với họ trận đầu .
Nếu lão khiêu hóa không làm gì được , lão đệ sẽ đến tiếp cứu .
Lão thấy Tiêu Lĩnh Vu võ công cao cường hiếm thấy trong võ lâm nên trong lòng rất kính phục và nói với chàng một cách thật lịch sự .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tôn lão tiên lại quá khiêm rồi . Võ công của Tôn lão tiên bối rất cao thâm nhất định kỳ khai đắc thắng mã đáo thành công .

Lúc hai người đang nói với nhau . Tôn Bất Tà chỉ còn cách bộn võ sĩ cầm kiếm thuận chừng hơn một trượng lần vận nội lực vào hai cánh tay cầm ngang thân cây đứng vững như núi .

Bộn võ sĩ cầm kiếm thuận đã bày thành thế trận hình quạt nhưng chưa xông vào tấn công . Chúng không ngờ Tôn Bất Tà lại đến đây trước .

Lúc này mấy chục ngọn đuốc ở phía sau võ sĩ cầm kiếm thuận cháy bùng bùng, hỏa quang rực rỡ soi rõ cả một khu vực mấy trượng .

Sau nếu không được Tiêu Lĩnh Vu tiếp viện kịp thời thì lão tất bị thương . Mới giao thủ mấy chiêu , Tôn Bất Tà biết ngay gặp phải cường địch . Thêm vào đó là những thứ binh khí kỳ lạ , chẳng thể nào thắng địch một cách một cách mau chóng được .

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vọng lại :

- Lão tiên bối . Chúng ta giáp lưng vào nhau mà cự địch .

Tôn Bất Tà huy động khúc cây vù vù ra chiêu "phong yểm tàn vân" đẩy lui phía trước cùng tả dực rồi đáp :

- Phải để ý đến độc châm ở trong tay mặt chúng .

Lão chưa dứt lời đối phương đã phát động, từ phía chính Đông một võ sĩ giơ tay lên liệng ra một nắm ngân quang vừa bay vọng tới .

Tiêu Lĩnh Vu huy động lá kiếm thuận trong tay . Một làn thuận linh trập trùng gạt độc châm rớt xuống đất .

Khúc cây ở trên tay Tôn Bất Tà luôn luôn tiếp xúc với kiếm thuận thành ra bị lợi kiếm đâm nát đến quá nửa , nên sử dụng khó khăn . Muốn tiếp tục cuộc chiến với thập bát kim cương thì phải đổi binh khí khác mới được , mà thứ binh khí tốt nhất là một lá thuận kiếm ở trong tay đối phương . Chẳng những nó đối chọi được với kiếm thuận mà còn đỡ gạt được độc châm của đối phương .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ lão lập tức xông lại . Khúc cây trong tay đột nhiên rung lên gạt lá kiếm thuận ở bên cạnh . Tay trái lão đột nhiên vươn tay ra chụp vào cổ tay đối phương nhanh như chớp.

Người kia thấy Tôn Bất Tà sắp chụp vào mạch huyết trên tay mình mà lá kiếm thuận đã bị khúc cây gạt ra rồi , bây giờ gã muốn che kín thân mình cũng không kịp nữa đành né sang bên .

Ngờ đâu chương thế của Tôn Bất Tà chưa đánh tới thì đột nhiên lão co tay

búng một cái .

Một luồng ám kinh xô ra trúng vào cổ tay người kia làm cho tê chồn , năm ngón tay đột nhiên mất hết lực đạo kiếm thuần tuột khỏi tay rớt xuống .

Công phu bùng ngón tay này là một môn tuyệt kỹ của Tôn Bất Tà .

Tiêu Lãnh Vu đảo mắt nhìn bốn phía , lắng tai nghe khắp tám phương .

Chàng thấy Tôn Bất Tà đoạt được kiếm thuần rồi liền phân khởi tinh thần huy động kiếm thuần để chống cự với địch nhân ở mặt sau và hai bên .

Sắt thép đụng nhau chan chát rít lên không ngớt .

Tôn Bất Tà đoạt được kiếm thuần rồi cũng phân khởi tinh thần . Lão huy động kiếm thuần tả xung hữu đột , thế công mãnh liệt phi thường .

Võ sĩ cầm kiếm thuần tuy có độc châm nhưng bị hãm vào cuộc hỗn chiến chỉ sợ đả thương người nhà , nên không dám ra tay một cách khinh xuất .

Lúc này Tiêu Lãnh Vu và Tôn Bất Tà đã đứng quay lưng vào nhau . Hai người vừa huy động kiếm thuần chống cự thế công của bốn mặt tám phương , vừa dùng phép truyền âm tính kế cự địch .

Tôn Bất Tà hỏi :

- Lão đệ . Võ công mấy người này cao thâm hơn bọn võ sĩ áo đen nhiều mà mình cứ cầm cự mãi biết bao giờ cho xong ? Chi bằng chúng ta hợp lực phản kích đả thương mấy tên trong bọn chúng nên chăng ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Tại hạ chỉ lo món độc châm trong tay chúng . Nếu chúng chia từng bọn hơn ba , bốn người từ tứ phía phóng độc châm ra thì dù có kiếm thuần phòng thân cũng khó lòng phá độc châm của chúng được .

Tôn Bất Tà huy động kiếm thuần đỡ gạt thế công hai bên nói :

- Nếu còn kéo dài tình trạng này thì chỉ có hai chúng ta chẳng ích gì .

Bỗng nghe trống thúc liên hồi vọng lại . Bọn võ sĩ tay cầm kiếm thuần theo hiệu trống mở cuộc tấn công tới tấp . Chúng chia ra hai phương vị rồi ào ạt xông vào Mỗi tên võ sĩ toàn lực đánh ra ba chiêu rồi tự động lùi lại .

Tiêu Lãnh Vu phát giác ra đây là thứ xa luân chiến . Hiển nhiên bọn võ sĩ cầm kiếm nhuễn muốn ỷ vào số đông để đánh cho hai người phải mệt mỏi rồi không cầm cự được nữa .

Mới mấy trận đầu Tiêu Lãnh Vu và Tôn Bất Tà đồng thời cảm thấy Thập bát kim cương của Bách Hoa sơn trang quả nhiên không phải tầm thường . Nội lực tên nào cũng cực kỳ hùng hậu .

Tôn Bất Tà gạt liên bảy tám tên , động hai mươi một chiêu , trong lòng vừa kinh dị vừa sợ hãi , dùng phép truyền âm nói :

- Lão đệ . Bọn võ sĩ sử nhuần kiếm này trong tay có lợi khí mà không sử dụng . Chúng chỉ liều mạng với mình thì e rằng còn có âm mưu gì khác .

Tiêu Lãnh Vu cũng cảnh giác nếu còn chiến đấu dằng dai thì mình khó lòng chống chọi lâu dài. Một đằng lòng chàng hồi hộp về mối an nguy của song

thân , chàng liền đáp :

- Đúng thế . Tiên bối có cách nào cự địch không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Theo ý lão phu thì ta phải mạo hiểm tấn công đả thương được tên nào hay tên ấy .

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Tại hạ cũng nghĩ tới phương pháp này , nhưng chúng ta phải đồng thời ra tay .

Tôn Bất Tà đáp :

- Trong lòng lão khiêu hóa còn có điều hoài nghi nên không muốn hạ độc thủ hại người .

Tiêu Lãnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Điều chi nghi hoặc ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiêu hóa nhận thấy bọn võ sĩ sư kiếm nhuần đều nội lực rất thâm hậu , theo thường tình mà bảo thì chúng có tới ba chục năm hỏa hầu trở lên , chứ Thảm Mộc Phong không thể rèn luyện trong mười năm mà chúng đã thành những cao thủ có trình độ này .

Tiêu Lãnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Kể về võ công thì bọn này chẳng kém gì Trung Châu nhị cổ mà sao chúng cam tâm đi làm nanh vuốt tử thần cho Thảm Mộc Phong .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 108

Vừa thoát Kim Cương lại đến Ngũ Long

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng chàng đáp :

- Đúng thế . Tại hạ cũng nhận thấy nội lực chúng thâm hậu hơn nhân vật võ lâm thông thường nhiều lắm .

Hai người vừa dùng phép truyền âm bàn định , vừa bảo tồn thực lực chuẩn bị phản kích .

Tôn Bất Tà lại hỏi :

- Lão đệ . Lão đệ có nhận thấy rõ được lộ số võ công của bọn võ sĩ này không ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tại hạ chưa đủ lịch duyệt , không nhận ra được gia số võ công của họ .

Tôn Bất Tà nói :

- Theo chiêu số về kiếm thuận của những người này , lão khiêu hóa nhận thấy tựa hồ chúng là môn hạ phái Thiếu lâm nên sinh lòng ngờ vực. Nếu sát hại họ sẽ gây thù oán với võ lâm , há chẳng phải là một điều đáng tiếc .

Tiêu Linh Vu thấy bọn võ sĩ dùng kiếm thuận ra chiêu mỗi lúc một kỳ ảo .

Luồng lực đạo càng đánh càng mạnh thì không khỏi ngấm ngấm kinh hãi đáp :

- Dù họ có là đồ đệ phái Thiếu lâm mà đã qui thuận Bách Hoa sơn trang , chúng ta cũng chẳng thể nể nang được nữa . Nếu mình không hạ độc thủ thì khó lòng xông ra khỏi vòng vây được .

Tôn Bất Tà trầm ngâm một chút rồi nói :

- Vì tình thế bắt buộc thì dù đúng như lời phỏng đoán của lão khiêu hóa cũng chẳng có biện pháp nào khác .

Lão quát lên một tiếng thật to xông về phía trước . Luồng lực đạo trên lá kiếm thuận trong tay của lão khiêu hóa đột nhiên tăng sức mạnh. Bọn võ sĩ vừa tiếp xúc lập tức bị chấn động phải lùi lại .

Tiêu Linh Vu thấy Tôn Bất Tà đã phát động phản kích liền phát động theo .

Chàng chuyển động lá kiếm thuận trong tay trái ngăn cản thế công , đồng thời tay phải ngấm vận tu la chỉ lực nhằm chỗ sơ hở điểm tới .

Tu la chỉ lực là một tuyệt kỹ độc bộ giang hồ của Liễu tiên tử từng làm chấn động võ lâm ngày trước . Chỉ lực này cực kỳ mãnh liệt nhưng bá đạo vô cùng.

Tiêu Linh Vu phát huy Tu la chỉ lực trong khoảng khắc đã thương liền bốn tên võ sĩ .

Tôn Bất Tà thấy thần lực của Tiêu Lĩnh Vu đã thương mấy người rồi mà lão chưa đánh được tên nào thì không khỏi hổ thẹn. Lão vận toàn lực vào bàn tay huy động lá kiếm thuận.

Nội lực lão đã thâm hậu mà lại dùng toàn lực phát chiêu khiến cho bọn võ sĩ phải tới tấp lùi lại .

Lúc này Thần thủ Hường Phi và Kim Bàn Toán Thương Bát thấy hai người đánh nhau với bọn võ sĩ kiếm thuận đã lâu sợ có điều sơ xuất đều song song tiến lại .

Nhưng hai người đã thấy Tôn Bất Tà phát động thân oai , xoay chuyển lá thuận nhanh như chớp liền bụi hoa.

Thần thủ Hường Phi khẽ hỏi Thương Bát :

- Không trách Thảm Mộc Phong chẳng dám coi thường anh hùng thiên hạ Bách Hoa sơn trang quả là nơi rộng ản cạp nắp không hiểu ngoài thập bát kim cương còn bao nhiêu cao thủ ?

Thương Bát đáp :

- Ngày trước Thảm Mộc Phong đã bị anh hùng thiên hạ liên thủ đánh cho đại bại mà không đuổi đến kỳ cùng trừ diệt đi để hấn lại đầy đủ lông cánh , bây giờ muốn thu thập hấn thật khó khăn vô cùng .

Hường Phi nói :

- Theo nhận xét của lão thần nhi thì không những là khó khăn mà bao nhiêu môn phái lớn trong thiên hạ có làm theo ngày trước tức là liên thủ đồng minh để đối phó với hấn đã mệt rồi chứ chưa nói đến thu thập .

Hấn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng Cái Bang trưởng lão Tôn Bất Tà còn sống ở nhân gian lại lần đến Bách Hoa sơn trang là một điều ra ngoài ý nghĩ của mọi người . Lão đúng là một tay kinh địch của Thảm Mộc Phong .

Hai người này toan tiến lại trợ quyền , nhưng thấy Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu phát động cuộc phản kích đã khiến cho bọn võ sĩ cầm kiếm bị thương vong khá nhiều , liền ản vào sau cành cây để bàn chuyện thiên hạ .

Kim Bàn Toán Thương Bát lại nói :

- Theo ý của tiêu đệ thì Tiêu đại ca mới là một vị cứu tinh duy nhất trong võ lâm . Từ nay việc tranh thủ hơn thua với Thảm Mộc Phong đừng văn hỏi tình thế nghiêng ngửa chỉ trông vào y mà thôi .

Hường Phi có ý không phục toan lên tiếng bài bác thì thấy Tiêu Lĩnh Vu bỏ lá kiếm thuận trong tay đi , vung tay phải ra chụp lấy thanh kiếm sắc bén từ mé tả đánh tới rồi phóng cước đá lẫn lộn tên khác .

Hường Phi thấy cách đánh khùng khiếp của Tiêu Lĩnh Vu không khỏi ngăn người ra khẽ hỏi Thương Bát :

- Vị Tiêu đại ca này học môn võ công gì vậy ?

Thực ra Kim Bàn Toán Thương Bát thấy Tiêu Lĩnh Vu tay không xông ra

đoạt lợi kiếm cũng kinh ngạc chẳng kém gì Hướng Phi . Nhưng hắn nghe hỏi, đành hàm hồ đáp :

- Long đầu đại ca của bọn tại hạ được trời phú cho kỳ tài , thông hiểu võ công của cả trăm nhà, chẳng môn nào là không tinh thông .

Hướng Phi chau mày nói :

- Y tay không đoạt kiếm chẳng sợ bị thương , lão thâm nhi quá nửa đời người nay mới thấy là lần đầu .

Thương Bát đáp :

- Có thể Hướng huynh mới sáng mắt ra .

Thương Bát cũng không hiểu Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay ngàn năm không sợ đao kiếm nên đành hàm hồ đáp như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu trở hết thân oai , lại vận cương khí hộ thân và phóng Tu la chỉ lực để mà hạ địch . Chàng tung hoành như giữa đám hàn quang của kiếm thuần . Chỉ trong khoảng khắc đã thương tám tên.

Tôn Bất Tà cũng chẳng cam tâm kém cỏi, dốc tụ hết sức bình sinh vào kiếm thuần đối chọi với võ sĩ . Tên nào đụng phải lão liền bị hất lùi về mấy bước . Lúc này bọn võ sĩ sử dụng kiếm thuần đã bị tử thương quá nửa. Những tên còn lại cũng đã bị toát hổ khẩu máu chảy đầm đìa không thì cũng bị kiệt lực . Dù chúng muốn phóng độc châm , nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu và Tôn Bất Tà đánh rất quá không được rãnh tay chút nào .

Giữa lúc ấy , đột nhiên có tiếng đồng la nổi lên . Bao nhiêu bó đuốc cũng bị tắt hết .

Thập bát kim cương sau một cuộc ác chiến với Tiêu Lĩnh Vu và Tôn Bất Tà đã bị thương vong kiệt quệ tan vỡ không thành đội ngũ gì nữa .

Chúng nhờ bóng đêm yểm trợ chạy đi tứ phía .

Mã Văn Phi giờ quạt lên nói :

- Bây giờ mà không chạy thì còn đợi đến bao giờ .

Rồi y chạy trước hội họp với bọn Tiêu Lĩnh Vu rảo bước xông ra .

Tiêu Lĩnh Vu thấy Tôn Bất Tà hai tay ôm bụng mà đi không khỏi giật mình kinh hãi , khẽ cất tiếng hỏi :

- Tôn tiên bối làm sao vậy ?

Tôn Bất Tà buông tay ra thản nhiên đáp :

- Không sao cả .

Rồi lão vượt quần hào đi lên trước .

Đại khái Bách Hoa sơn trang bày trận đủ để ngăn chặn được quần hào không ngờ Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu thần dũng phi thường đánh tan thập bát kim cương , nên dọc đường mọi người không gặp cản trở nào nữa .

Thần châu Hướng Phi đột nhiên gia tăng cước bộ chạy đến bên Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tôn lão tiên bối có điều chi khác lạ. Tiêu huynh phải đề ý coi .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đi theo sát Tôn Bất Tà lưu tâm đến cử động của lão .
Chỉ trong khoảng khắc , đoàn người đã rời khỏi khu trung tâm Bách Hoa Sơn trang .

Quần hào tưởng qua cơn hiểm nghèo rồi đều thở phào một cái nhẹ nhõm .
Ngọc Lan cũng Tiêu phu nhân đột nhiên chạy nhanh theo kịp Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Tướng công mau chuyển sang hướng Bắc . Chỗ này là khu tử địa .

Cô chưa dứt lời , đột nhiên từ đằng xa nổi lên một tiếng hú. Trước mặt quần hào bỗng thấy năm ngọn đèn lồng treo lên .

Trên đèn viết hai chữ trắng " Hồi ty "

Đèn đỏ chữ trắng trông lại càng rõ .

Ngọc Lan dậm chân thở dài nói :

Quả nhiên họ bày Ngũ long trận .

Quần hào trước nghe Kim Lan nhắc tới thập bát kim cương quả nhiên thấy chúng lợi hại vô cùng. Nếu không có Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu thần dũng tuyệt thế đánh tan thì e rằng quần hào đã bị diệt về tay chúng rồi . Bây giờ mọi người thấy Ngọc Lan vẻ mặt hoang mang , giọng nói hãi hùng tuyệt vọng , ai nấy cũng không khỏi ngẩn người ra .

Hướng Phi khẽ hỏi :

- Ngũ long đại trận là gì ?

Ngọc lan đáp :

- Thảm Mộc Phong lập tâm tái xuất giang hồ xưng bá võ lâm từ lâu , nên khi về ẩn tại Bách Hoa sơn trang đã cố công xây dựng ba đại chủ lực để tiêu diệt anh hùng thiên hạ . Ba đại chủ lực đó là : Bát đại huyết ảnh hóa thân , Thập bát kim cương và Ngũ long đại trận .

Tôn Bất Tà từ từ quay lại hỏi :

- Ngũ long Đại trận so cùng Thập bát kim cương thế nào ?

Ngọc lan đáp :

- Tiểu ty chỉ biết Thảm Mộc Phong rất tự hào về Ngũ long đại trận , còn nội tình ra sao không hiểu rõ . Có điều Ngũ long đại trận nhất định là ghê gớm hơn Thập bát kim cương nhiều , không còn nghi ngờ gì nữa .

Con người hào hùng tuyệt thế, dày dặn phong trần là Tôn Bất Tà đột nhiên thở dài nói :

Nếu Ngũ Long đại trận còn ghê gớm hơn Thập bát kim cương .

Bỗng nghe một trận ầm ầm vang lên cắt đứt lời nói của Tôn Bất Tà .

Tuy lão chưa hết câu nhưng ai cũng hiểu lão muốn nói : Nếu Ngũ long đại trận còn ghê gớm hơn Thập bát kim cương thì e rằng bữa nay khó lòng thoát chết mà rời khỏi nơi đây .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm quan sát , nhận ra Tôn Bất Tà bị nội thương quá trầm trọng , nhưng vì nội công của lão quá thâm hậu nên lão gắng gượng

kiềm chế được tạm thời không để thương thế phát tác .

Chàng chú ý nhìn ra thấy dưới năm ngọn đèn đều có nhân kỳ hình dị dạng đứng đó .

Tư Mã Càn hắng dạng một tiếng rồi nói :

- Dù bọn chúng có trang thần lộng quỷ cũng chẳng hăm dọa được ai .

Nguyên trong Ngũ long đại trận có năm quái nhân cầm đèn đỏ hình trạng coi rất khủng khiếp . Toàn thân chúng đều một màu hồng . Tóc để xoả xùôi . Từ cổ trở xuống mặt lân giáp màu hồng . Hai tay dài quá cở , móng tay cũng dài đến ba tấc . Mặc đeo bằng mặt nạ màu hồng chỉ để hở cặp mắt lấp loáng.

Tiêu Lĩnh Vu rút lấy thanh trường kiếm ở trong tay Ngọc Lan trầm giọng nói :

- Xin các vị hãy đứng nguyên chỗ đừng chuyển động để tại hạ thử coi .

Võ công cao cường của chàng đã khiến cho mọi người cùng sinh lòng kính phục . Nếu chàng không kiềm chế được năm kỳ quái trạng kia thì dĩ nhiên cục diện bữa nay dữ nhiều lành ít .

Kim Lan đột nhiên khẽ nói :

- Xin tướng công cho nô tỳ đi theo .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Cô nương đi làm chi ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu tỳ biết ám hiệu của Bách Hoa sơn trang hoặc giả giúp ích được điều gì chăng .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không cần đâu . Ta thử vào trận xem sao mà thôi .

Tôn Bất Tà phướn ngực ra nói :

- Lão khiêu hóa đi với lão đệ .

Tiêu Lĩnh Vu vội ngăn lại :

- Không được đâu . Lão tiên bối .

Chàng toan nói lão tiên bối đã bị nội thương thì còn lâm địch động thủ thế nào được . Nhưng chàng chợt nhớ tới thanh danh một đời của lão, đành đổi giọng :

- Lão tiên bối là người chủ trương đại cuộc , cần phải bảo trọng tấm thân .

Tại hạ thử đi coi một chút , lão tiên bối ở ngoài quan sát để tìm cách phá trận .

.

Tôn Bất Tà khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Lão đệ nên cẩn thận .

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến về phía trước . Chàng đề khí vận công xông vào giữa ngọn đèn chính giữa .

Từ lúc Tiêu Lĩnh Vu động thủ với bọn võ sĩ sử kiếm thuần chàng không dám khinh khi những người trong Bách Hoa sơn trang nữa. Khi còn cách Hồng y

quái nhân chừng năm sáu thước liền dừng bước lại .

Chàng khẽ vung thanh trường kiếm trong tay vọt ra hai bông kiếm hoa rồi lạnh lùng hỏi :

- Các hạ ăn mặc kỳ hình quái trạng tưởng hăm dọa được người ta ư ?

Hồng y nhân lẳng lẳng không đáp chỉ đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu cố ý chọc giận Hồng y nhân để hấn ra tay để coi lộ số .

Hồng y nhân không cầm binh khí , hai tay đều để móng dài . Hiên nhiên hấn dùng móng tay để tấn công dĩ nhiên kỳ bí khôn lường .

Tiêu Lĩnh Vu mấy lần dùng kế khích tướng mà người áo hồng thủy chung vẫn chẳng nói câu nói nào, hấn cũng không động thủ tấn công mà chỉ đưa mục quang ngó Tiêu Lĩnh Vu .

Hai bên đối lập sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà Tiêu Lĩnh Vu không nhẫn nại được nữa, chàng ngưng thần chú ý nhìn xung quanh Hồng y nhân không thấy có mai phục mới tiến thêm một bước , lớn tiếng quát :

- Coi kiếm đây ?

Ánh hàn quang lấp loáng nhằm đâm vào ngực Hồng y nhân .

Bỗng nghe đánh kịch một tiếng . Thanh trường kiếm đâm trúng trước ngực quái nhân áo hồng mà chẳng khác gì đâm vào phiến đá .

Nguyên người áo hồng đã mặc giáp có vẩy như vẩy lân không biết chế bằng vật gì mà kiếm đâm không thủng .

Thanh trường kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu tuy chưa xuyên thủng áo giáp nhưng luồng lực đạo của chàng cực kỳ mãnh liệt làm cho Hồng y quái nhân phải chấn động lùi lại ba bốn bước .

Tiêu Lĩnh Vu thu kiếm về bụng bảo dạ :

- Xem chừng thấy mặt không bằng nghe tên . Kim Lan , Ngọc Lan khoa trương Ngũ long áo đỏ kiêu dũng tuyệt luân mà sao không chịu nổi một đòn .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Hồng y quái nhân lão đảo người mấy cái rồi ngồi phệt xuống đất .

Hiên nhiên bất ngờ này khiến cho Tiêu Lĩnh Vu cùng quần hào không khỏi kinh ngạc , mắt tròn xoe nhìn Hồng y quái nhân ngồi dưới đất mà ngờ ngẩn xuất thần .

Thần châu Hường Phi rảo bước đến bên khẽ hỏi :

- Vụ này là thế nào đây ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng không biết . Hấn bị trúng một kiếm trước ngực rồi lùi lại té xuống .

Hường Phi chau mày nói :

- Thế thì lạ quá . E rằng nội vụ còn có âm mưu gì khác chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng lấy làm kỳ . Nhưng hiển nhiên hấn té xuống rồi . Vậy chúng ta cứ xông ra là xong .

Hướng Phi nói :

- Phải rồi ! Tiêu huynh đi trước mở đường . Lão thâm nhi đi kêu bọn họ .

Lão xoay mình chạy về giục quần hào lật đật ra đi .

Kim Lan và Ngọc Lan đã khoa trương Ngũ long đại trận là thiên hạ vô địch mà thấy mà thấy tầm thường quá không có chi kỳ lạ , không khỏi có ý ngần ngại .

Quái nhân bị Tiêu Lĩnh Vu đánh ngã vẫn ngồi yên dưới đất , Quần hào đi qua mình hấn cũng chẳng thấy phản ứng gì liền đi một mạch ra khỏi Bách Hoa sơn trang mà không gặp người nào ngăn trở .

Tư Mã Càn nói :

- Là thiệt . Năm quái nhân mặc áo đỏ ăn mặc dị dạng , vị trí của chúng dường như ẩn dấu một trận thế kỳ môn mà sao họ không chịu nổi một đòn ? Quần hào ra khỏi Bách Hoa Sơn trang , tinh thần khẩn trương nhẹ nhõm được nhiều . Mọi người nghĩ đến tình trạng cuộc ác chiến lúc này bây giờ còn khiếp sợ , khác nào vừa ra khỏi quỷ môn quan .

Mã Văn Phi quay lại ngó Kim Lan khẽ hỏi :

- Thảm Mộc Phong quỷ kế đa đoan . Không hiểu có phải hấn cố ý dùng kế nghi binh .

Kim Lan lắc đầu đáp :

- Đúng thế . Nội tình Ngũ long trận nô tỳ không hiểu tường tận , nhưng thấy y phục của những người đó giống hết những long giáp do Thảm Mộc Phong khổ công chế ra .

Hướng Phi ngắt lời :

- Thứ long giáp này phải phí nhiều tâm huyết mới lấy được chúng ta nên lấy đem đi .

Quần hào nghe lão nói không khỏi cười thầm nghĩ bụng :

- Lúc này mà lão thâm nhi vẫn không đổi được cái nét ăn cắp .

Kim Lan cười lạt nói :

- Những long giáp được chế ra chỉ hợp với khổ người này , người khác chưa chắc đã mặc được .

Mã Văn Phi hỏi :

- Cô nương có biết Long giáp đó chế bằng vật gì không ?

Kim Lan đáp :

- Thảm Mộc Phong kiếm đâu được những thứ vậy lân dao đâm không thủng đem về chế . Dây khâu những vậy lân lại rất dai bằng ngân tuyến . Gươm , đao , búa kiếm thông thường khó mà cắt cụt được .

Cô quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng chú ý lắng tai nghe liền nói tiếp :

- Thảm Mộc Phong vì việc chế tạo long giáp đã phải cao thủ trong trang đi bắt mấy chục thợ may lành nghề và phải mấy ba năm mới may xong năm bộ long giáp . Như vậy hiển nhiên hẳn trông vào Ngũ long đại trận nhiều lắm .

Hướng Phi hỏi :

- Thế thì sao bọn chúng không chịu nổi một đòn mới thật là kỳ ?

Mã Văn Phi hỏi :

- Tiêu huynh . Tiêu huynh đã dùng kiếm chiêu gì ?

Võ công của Tiêu Lĩnh Vu quả cao thâm làm cho quần hào khâm phục vô cùng . Khi chàng đã đối địch gặp phải những tay ghê gớm võ công chàng càng khứng khiếp người thường không thể bì kịp .

Tư Mã Càn đột nhiên buột miệng la lên :

- Huynh đài cũng họ Tiêu ư ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới hẳn đã vì chàng mà đã khổ chiến tương trợ , nếu chàng mà còn dấu họ tên thì cũng không tiện , chàng liền đáp :

- Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu .

Mã Văn Phi cười hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu chính hiệu đây chứ .

Tôn Bất Tà hồi lâu không nói gì đột nhiên lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão đệ là Tiêu Lĩnh Vu ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế .

Tôn Bất Tà nói :

- Lần này lão phu xuống núi có nghe đại danh của lão đệ nay được gặp mới biết quả nhiên danh bất hư truyền .

Tiêu Lĩnh Vu biết lão nói đây là trở vào Lam ngọc Đường , người đã mạo danh chàng , nhưng vụ này muốn giải thích cho rõ thì phải mất nhiều thì giờ nên chàng chưa biết đáp thế nào .

Kim Bàn Toán Thương Bát đột nhiên xen vào :

- Chúng ta chạy đi thôi .

Tư Mã Càn hỏi :

- Tại sao vậy ?

Thương Bát đáp :

- Thảm Mộc Phong toạ tức xong tỉnh trí nghe tin chúng ta xông ra khỏi Bách Hoa sơn trang tất chẳng khi nào chịu cam tâm .

Hắn chưa dứt lời bỗng nghe tiếng hú từ xa vọng lại rồi tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau vọng tới .

Quần hào đều là những tay bôn tẩu giang hồ lâu ngày , vừa nghe tiếng đã nhận ra đoàn kỵ mã có đến mười người là ít .

Hiển nhiên truy binh của Bách Hoa sơn trang đã đuổi tới .

Mã Văn Phi bỗng ngừng đầu nhìn hình thế bốn phía , khẽ nói :

- Chúng ta chạy về phía Đông phía Bắc .
 Rồi y chạy trước dẫn đường .
 Tiêu Lĩnh Vu thấy y chạy về ngã này chắc có dụng tâm nên không hỏi nữa .
 Chàng kéo tay Thương Bát nói :
 - Anh em mình đi đoạn hậu .
 Thương Bát cười đáp :
 - Phải lắm . Bọn người Bách Hoa sơn trang tên nào cũng thủ đoạn tàn độc .
 Đối với chúng , mình không cần nghĩ tới đạo nghĩa giang hồ .
 Tiêu Lĩnh Vu không hiểu câu nói của hắn có ngoại ý , chàng lẳng lẳng không đáp .
 Tiếng vó ngựa đến gần . Dưới ánh sao đã mờ nhạt thấy bọn người cười khoái mã đuổi tới .
 Tiêu Lĩnh Vu lượm hai khối đá cầm tay .
 Thương Bát thò tay vào trong bọc lấy ra một hộp ngọc mở nắp rồi tưới vật bên trong hộp xuống đất .
 Tiêu Lĩnh Vu hỏi :
 - Thương huynh đệ . Trong hộp đó đựng vật gì ?
 Thương Bát đáp :
 - Mấy thứ côn trùng nhỏ mọn , xin đại ca đừng cười .
 Tiêu Lĩnh Vu nói :
 - Bình bất yểm trá . Bọn chúng đã không lựa chọn thủ đoạn thì chúng ta dĩ nhiên bất tất phải đường đường chính chính với chúng .
 Thương Bát nói :
 - Trong hộp ngọc này .
 Tự nhiên hắn dừng lại .
 Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu nhìn ra thấy hai con ngựa bỏ đàn chạy trước đã đến gần chỉ còn cách ba bốn trượng . Chàng chắc Thương Bát sợ định nhân nghe tiếng nên không nói tiếp .
 Lúc này hai con ngựa đã chạy đến chỗ Thương Bát đổ côn trùng trong hộp xuống . Đột nhiên ánh lửa đỏ lập loè rồi tiếng ngựa thét vang .
 Chàng chú ý nhìn lại thấy ánh lửa dính vào chân ngựa cháy lên .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 109

Cửa hang núi quần hùng cản địch

Người sau một chút thấy đồng bọn bị ám toán toan bắt ngựa quay lại thì đã không kịp.

Hai người cưỡi ngựa vội nhảy vọt ra ngoài hai trượng , đi bộ rượt theo .

Hai con ngựa thét lên be be chạy như điên .

Trong bóng đêm ánh sáng xanh lè càng cháy lớn , hai con tuấn mã kia chắc là không sống nổi .

Bọn kỵ mã theo sau thấy ngựa mở đường bị thương , lập tức trở cương cho ngựa đi quanh .

Thương Bát la lên :

- Đáng tiếc ơi là đáng tiếc . Bọn môn hạ Bách Hoa sơn trang quả nhiên giao hoạt khôn lường . Nếu chúng cùng rượt thì bị lửa đốt hết rồi .

Lúc này hai đại hán đã bỏ ngựa để mà chạy bộ đã chạy đến nơi .

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên . Hai viên đá bay ra vù vù chia nhau bắn tới hai người .

Hai đại hán đuổi gấp và lại gấp lúc trời tối nên không tránh được đều bị trúng ám toán .

May mà nhờ đêm tối . Tiêu Lĩnh Vu nhận huyết không trúng . Tuy nhiên trúng cũng bị đau phải chạy chậm lại .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn hình thế chung quanh khẽ bảo Thương Bát :

- Hiện giờ mọi người đều vừa đói vừa mệt nhọc khó lòng tái chiến . Xem chừng bọn địch võ công không phải tầm thường . Nếu ta tìm được chỗ nào địa thế chật hẹp để kháng cự truy binh là hay nhất .

Hai con ngựa chạy như bay chớp mắt đã gần kịp hai người .

Tiêu Lĩnh Vu lại nói :

- Không nên ham chiến , chỉ cần tìm cách ngăn cản đừng để bọn chúng đuổi kịp là được .

Thương Bát vừa thò tay vào bọc lấy kim bát ra vừa đáp :

- Đúng thế ! Đúng thế !

Tiêu Lĩnh Vu nghe Thương Bát đáp lại vắng vắng có hơi thở dồn dập thì than thầm bụng :

- Nếu bây giờ mình bị bọn võ sĩ Bách Hoa Sơn trang vây đánh thì e rằng số đông quần hào phải bị thương vong .

Đột nhiên thanh âm Mã Văn Phi vọng tới :

- Hai vị chớ có ham đánh .

Tiêu Lĩnh Vu vừa xoay lại cản đường vừa quát :

- Thương huynh đệ hãy lùi lại .

Thương Bát biết bản lãnh chàng , không khách khí gì nữa , nhảy vọt ra hai trượng .

Trong khoảng khắc này con ngựa chạy trước đã xông tới .

Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh tới .

Người ngồi trên lưng ngựa cũng đẩy song chưởng ra đón tiếp .

Chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu rất mãnh liệt đẩy người kia ngã ngựa .

Nhưng người ngã vừa chầm đất đột nhiên lại nhảy lên xô về phía Tiêu Lĩnh Vu

Gã này hung hăng không sợ chết , mặc dù đã trúng chưởng ngã ngựa mà vẫn chưa chùn ngụt .

Giữa lúc ấy lại có hai con ngựa khác tới . Song kiếm cùng vung lên đánh Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu không lui mà lại tiến . Chàng xông lên hai bước , tránh khỏi song kiếm giáp kích . Chàng phóng chưởng đón tiếp phát chưởng của đại hán tay không .

Lần này hai chưởng đụng nhau . Đại hán rú lên một tiếng lùi lùi lại năm bước ngồi phệt xuống đất . Gã bị thương rất nặng , trong lúc nhất thời không thể đứng lên được .

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã thương được một người , nhưng bọn kỵ mã lại thêm bốn, năm người ào ạt xông tới .

Kiếm quang lấp lánh , kiếm khí mịt trời . Hai thanh đơn đao và hai cây trường kiếm đồng thời đánh tới .

Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng tay trái đẩy lui địch nhân bên tả. Tay mặt chàng vươn ra nắm lấy thanh trường kiếm kéo mạnh một cái khiến đại hán cỡi ngựa phải té xuống. Tiêu Lĩnh Vu thừa thế vung chân đá mặt phải .

Tuy chàng võ công cao thâm nhưng trải qua mấy phen ác chiến không khỏi mệt mỏi . Chàng chỉ chú ý đoạt kiếm sơ hở sau lưng . Bỗng trên lưng chàng đau nhói , chàng bị trúng một kiếm .

Tiêu Lĩnh Vu trong mình có cương khí hộ thân nhưng phần thì nhọc mệt , phần thì mãi cự địch quân không vận tụ cương khí thành ra bị kiếm thương khá nặng .

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng người đi vung kiếm quét ra .

Bỗng nghe tiếng choang choảng vang lên . Chàng đã gạt được mấy thanh đao kiếm đánh tới .

Lại nghe trên đường có tiếng quát tháo âm âm dường như đang đánh nhau kịch liệt .

Tiêu Lĩnh Vu không ràng để vận chỉ huyết , vung trường kiếm lên đâm thương một người .

Những tiếng rên rỉ vang lên không ngớt. Chỉ trong khoảng khắc Tiêu Lĩnh Vu phóng ra những chiêu kỳ ảo đả thương được năm tên rồi phá vòng vây mà chạy. Chàng nóng lòng về sự yên nguy của song thân đề khí vọt lẹ về phía trước.

Đến chỗ đường quanh co thấy đồng đạo võ lâm cầm binh khí đã sắp hàng khai chiến với người trong Bách Hoa sơn trang rượt theo.

Tiêu Lĩnh Vu lướt mục quang nhìn lại thì bọn này là Bát thủ thần long Đoan Mộc Chính cùng thiếu nữ áo xanh nhan sắc xinh đẹp, tướng mạo trang nghiêm. Ngoài ra còn Bí hiệp Thường đại hải dẫn hai tên đệ tử.

Cả năm người đứng thành hàng ngăn cản truy binh.

Phía sau hai người còn một người tay cầm hỏa long bổng, toàn thân mặc quần áo màu hồng. râu đen chùng xuống trước ngực. Lão là Tam cương thần đàn Lục khôi Chương.

Mã Văn Phi đã đến bên trận chờ đợi, thấy Tiêu Lĩnh Vu chạy tới liền hô:

- Lại đây ăn điểm tâm và nghỉ ngơi một chút.

Tiêu Lĩnh Vu xông về phía trước. Đoan Mộc Chính vội né mình nhường lối cho chàng.

Mã Văn Phi dẫn Tiêu Lĩnh Vu chuyển qua khúc quanh rồi nói:

- Xin Tiêu huynh hãy ngồi xuống đây nghỉ và dùng chút thực vật.

Y chợt ngó thấy máu tươi trong mình Tiêu Lĩnh Vu giỏ giọt, giật mình hỏi:

- Tiêu huynh bị thương rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên hai chân mềm nhũn phải hạ kiếm chống đất rồi từ từ ngồi xuống.

Nguyên Mã Văn Phi nhắc tới chuyện bị thương, Tiêu Lĩnh Vu mới nhớ ra mình chưa vận khí cầm máu và cảm thấy không chống nổi nữa.

Lúc này quần hào đang ngồi nghỉ và ăn cho đỡ đói. Họ hy vọng thân thể phục hồi mau chóng để có thể tái chiến. Chuyện Tiêu Lĩnh Vu bị thương chuyển đến tai mọi người rất lẹ.

Kim Lan lật đật chạy trước hỏi:

- Tướng công bị thương có nặng không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không hề gì.

Kim lan nói:

- Một mình tướng công quan hệ đến sự an nguy của mọi người. Tướng công đã bị thương ở chỗ nào đâu để nô tỳ băng bó cho.

Tiêu Lĩnh Vu quay mặt đi đáp:

- Cảm phiền cô nương.

Kim Lan thấy vết thương ở sau lưng chàng rất sâu thì trong lòng siết nỗi lo âu.

Cô khấn thầm:

- Cầu trời vết thương không vào đến tâm tạng hay gân cốt thì được mau lành .

Cô lấy khăn tay buột cẩn thận vết thương lại cho Tiêu Lĩnh Vu .

Quần hào đang nghe tin đều xúm lại .

Tiêu Lĩnh Vu lòng áy náy, lên tiếng :

- Hiện thời khắc quý hơn vàng ngọc . Bất cứ lúc nào cũng xảy ra cuộc chiến với bọn cao thủ ở Bách Hoa sơn trang . Thương thế tại hạ chẳng có chi đáng kể . Các vị bất tất phải quan tâm .

Bồng chàng phát giác không có Tôn Bất Tà liền lộ vẻ sững sốt .

Kim Lan thấy chàng hốt hoảng liền hỏi :

- Tướng công đau ở chỗ nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mục quang ngó Mã Văn Phi hỏi :

- Các vị có thấy Tôn lão tiên bối đâu không ?

Quần hào ngơ ngác nhìn nhau .

Nguyên quần hào vừa đói vừa mệt không còn bụng dạ nào nhớ tới ai , quên bẵng cả Tôn Bất Tà .

Tư Mã Càn nói :

- Lão khiêu hóa đó võ công cao cường. Quyết không gặp việc gì bất trắc .

Các vị không nên hoang mang vì lão .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Dường như lão bị nội thương khá trầm trọng .

Bồng nghe tiếng rú thê thảm vọng lại . Một đại hán lối 30 tuổi tay phải cầm kiếm , toàn thân đầm máu hấp tấp chạy lại .

Thương Bát nhảy vọt ra vung tay mặt điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên vai bên tả đại hán .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhận ra gã là đệ tử Bí trường đại hải . Cánh tay trái gã bị đứt mất từ khuỷu tay trở xuống . Tuy Thương Bát đã điểm huyệt đạo chỉ huyệt mà máu tươi vẫn chảy ra .

Đại hán chống kiếm xuống đất để đỡ mình rồi nói :

- Gia sư sai tại hạ chuyển lời đến các vị là phải động thân cho mau vì Bách Hoa sơn trang còn tiếp tục phái nhiều cao thủ tới . Gia sư cùng Đoan mộc tiên bối hết sức kháng cự nhưng thế địch đông quá , e rằng không chống chọi được lâu Xin các vị lên đường đi .

Gã chưa dứt lời đã ngã lảo ra .

Quần hào đây số đông là cao thủ hạng nhất võ lâm , sau khi được ăn lại được nghỉ ngơi một lúc , tinh thần phần khởi trở lại .

Mã Văn Phi đứng dậy ôm đại hán nói :

- Có vị nào đem linh dược trị thương không ?

Thần châu Hường Phi bước nhanh lại đáp :

- Lão thần nhi có đây .

Lão thò tay vào bọc lấy thuốc Kim sang rịt vết thương cho đại hán rồi buột lại

Lại thấy Phụng Trúc bước tới nói :

- Mã gia ! Xin Mã gia để vị bị trọng thương này cho tiểu tỳ săn sóc .

Mã Văn Phi cười khanh khách đáp :

- Nếu anh hùng thiên hạ đều đồng tâm hiệp lực thương mến nhau như bọn ta bữa nay thì Thảm Mộc Phong bản lãnh cao thâm gấp mười cũng chẳng có chi đáng sợ .

Tư Mã Càn đột nhiên vòng kim hoàn trong tay lên hỏi :

- Vị nào cùng tiểu đệ đến viện trợ bọn họ chống giặc ?

Hương Phi đáp :

- Lão đầu nhĩ xin đi .

Hai người song song vọt đi trợ chiến .

Mã Văn Phi đảo nhìn tình thế bốn mặt rồi nói :

- Phía trước cách đây năm dặm tại hạ bố trí một số anh em để ngăn cản quân địch mai phục. Chúng ta chỉ cần đi năm dặm nữa là hội hợp được với họ .

Thương Bát nói :

- Bọn người ở Bách Hoa sơn trang không ngớt kéo đến thì Bát thủ thần long Đoan Mộc chín cùng Bí hiệp thường đại hải có được Tư Mã Càn và Hương Phi tiếp viện thì e rằng cũng chẳng chống được bao lâu .

Mã Văn Phi hỏi :

- Cái đó tại hạ đã an bài . Chỉ còn lo thương thế của Tiêu huynh . Không hiểu y đã đi được chưa ?

Kim Lan đáp :

- Không cần đâu . Nếu Tiêu tướng công không đi được thì đề nô tỳ công .

Tiêu Lĩnh Vu nhảy lên nói :

- Không dám phiền cô nương . Chút thương ngoài da có chi đáng kể .

Mã Văn Phi trầm giọng nói :

- Xin Tiêu huynh vì đồng đạo võ lâm mà giữ gìn thân thể , không nên gắng gượng .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Không hề chi .

Rồi chàng rảo bước tiến về phía trước .

Thương Bát và Kim Lan đi bên chàng .

Bỗng nghe phía sau có tiếng quát tháo vọng lại . Hiên nhiên hai bên đang chiến đấu ác liệt .

- Tiêu Lĩnh Vu tuy muốn quay lại trợ lực , nhưng vết thương ở sau lưng chàng đau nhói lên từng cơn . Chàng tự biết mình không thể tái chiến được nữa đành ngấm ngấm thờ dãi tiếp tục cất bước .

Quảng cách năm dặm đi chẳng mấy chốc đã tới nơi .

Quả thấy trên đường chỗ giáp với hang núi đã có một đại hán râu quăn đứng đó .

Tiêu Lĩnh Vu nhận ra đó là Nam nhạc Bộ Thiên Tinh .

Mã Văn Phi tiến lên trước một bước chấp tay hỏi :

- Bộ huynh ! Chuẩn bị xong cả rồi chứ ?

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Xong cả rồi . Xin Mã huynh cùng các vị chuyển vào góc núi ngời . Ở đó có đủ thực vật cùng kiện mã .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Té ra bọn họ đã bố trí chu đáo . Không hiểu ai sắp đặt kế hoạch này ?

Chàng đi theo quần hào đi xuyên qua sơn cốc chỗ giáp với hai ngọn núi .

Qua sơn cốc rồi cảnh vật đột nhiên biến đổi .

Đây là một khu đất rộng cỏ mọc xanh om , có tiếng ngựa hí cùng tiếng người nói . Quả nhiên họ đã sắp đặt xảy mười mấy con ngựa đầy đủ yên cương .

Mã Văn Phi khẽ nói :

- Tiêu huynh cùng quần hào hãy chờ đây. Tiểu đệ kêu đội thứ nhất chống địch lùi lại .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ đã nghĩ ngời một lúc thấy sức lực hồi phục khá nhiều muốn cùng đi với Mã huynh .

Mã Văn Phi nói :

- Bọn tại hạ liên lạc bằng tín hiệu chẳng cần chạy đi chạy về , không dám phiền Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Các vị vì tiểu đệ mà tắm máu chiến đấu. Khi nào tiểu đệ lại điềm nhiên toạ thị .

Mã Văn Phi nói :

- Nhưng thương thế của Tiêu huynh .

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi :

- Không hề chi .

Mã Văn Phi không tiện ngăn trở nữa đành đáp :

- Tiêu huynh cùng đi coi thì được ,nhưng không nên động thủ .

Thương Bát đứng lên nói :

- Tại hạ xin bảo hộ đại ca cùng đi .

Tiêu Lĩnh Vu toan ngăn cản nhưng thấy vẻ mặt hần thành khẩn nên không nói nữa .

Ba người chạy ra cửa hang núi , tình thế đã biến đổi . Chỗ giáp cửa hang đã có bốn , năm cao thủ cầm binh khí đứng đó .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quần hào nhận ra được quá nửa .

Thiếu niên anh tuấn mặc võ phục đứng ở mé tả tay cầm trường kiếm dài không đầy hai thước chính là Thạch Phụng Tiên, con trai Thạch tuấn Sơn . Thạch tuấn Sơn là chương môn đã qua đời của Nam phái Thái cực môn , nổi tiếng võ lâm về môn Hồi phong thập bát kiếm .

Đứng bên cạnh Thạch Phụng Tiên là một hắc tử lối năm chục tuổi tay cầm trường kiếm . Y chính là Đặng Không , môn hạ Nam phái Thái cực Môn . Kế đó là một lão già mình mặc áo xanh tay cầm trường kiếm Tiêu Lĩnh Vu nhớ ra lão già là Đồng công Thành , đồ đệ Hình Ý Môn .

Một người nữa đứng gần Bộ Thiên Tinh mình cao tám thước , sắc mặt đỏ hồng, lưng dất nhuyển sách lưng ngân trủy, tay cầm cương cung , túi cài trương tiễn . Chính là Thần tiễn Trần càn khôn Đường Nguyên Kỳ .

Ngoài năm nhân vật đứng chắn cửa hang , hai bên vách núi thấp thoáng có bóng người mai phục .

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Té ra bọn họ ẩn trong bụi rậm và sau núi hai bên nên mình đi qua không trông thấy .

Bỗng nghe Mã Văn Phi cất tiếng hỏi :

- Đường huynh . Bây giờ phóng tính hiệu kêu bọn họ triệt thoái được chăng ?

Đường Nguyên Kỳ dạ một tiếng rồi lấp cung bắn véo một tiếng . Mũi tên bay vút lên cao .

Tiếp theo nổ đánh đùng một tiếng . Đầu mũi tên bốc lên một làn khói trắng Mã Văn Phi trầm giọng nói :

- Những người trong Bách Hoa sơn trang nghiên cứu nhiều về quân chiến . Vậy các vị chẳng cần lịch sự , cứ việc hạ độc thủ , được tên nào hay tên ấy .

Bộ Thiên Tinh gật đầu đáp :

- Tại hạ biết rồi . Xin Mã huynh cứ vào sau núi nghỉ ngơi , bất tất phải để tâm đến công việc chỗ này .

Mã Văn Phi nói :

- Tiểu đệ ẩn ở phía sau đá núi để coi chứ không động thủ .

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Đã thế xin đi theo tiểu đệ .

Hắn giơ tay lên đỉnh đầu khoanh một vòng tròn .

Quần hào đứng chắn trên đường đột nhiên chuyển động chia nhau ẩn vào hai bên đá núi hoặc trong bụi cỏ rậm .

Tiêu Lĩnh Vu cùng Thương Bát theo sau Mã Văn Phi . Bộ Thiên Tinh dẫn ba người chạy thẳng đến sau một tảng đá lớn trên vách núi mé hữu .

Xung quanh tảng đá này đều có cỏ mọc rậm um che kín mít. Ở trên cao nhìn xuống trông được rất xa .

Mấy người vừa ẩn thân xong bỗng thất bốn con khoái mã nổi đuôi nhau đi

tới

Mã Văn Phi khẽ nói :

- Bọn chúng đã đi qua đội mai phục thứ nhất của chúng ta .

Bộ Thiên Tinh ngắt lời :

- Đó là mấy tên của chúng đã bị thương .

Rồi hắn cất cao giọng gọi :

- Đường huynh . Mấy người cưỡi ngựa đó đều là bọn võ sĩ trong Bách Hoa sơn trang . Đường huynh hạ thủ đi đừng nể nang gì .

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lẳng điều tra tình thế thì dường như Bộ Thiên Tinh là nhân vật lãnh đạo đại cuộc ở đây .

Đột nhiên tiếng dây cung rít lên . Tên võ sĩ cưỡi ngựa đi trước rú lên một tiếng té nhào xuống đất .

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm :

- Đường Nguyên Kỳ nổi tiếng là tay thiện xạ . Quả nhiên danh bất hư truyền người thường không thể bì kịp .

Lại nghe tiếng dây cung vang lên không ngớt . Mấy mũi trường tiên vọt tới . Mấy người đi ngựa dường như đã cảnh giác lập tức tản ra rồi tiếp tục chạy về phía trước .

Tuy bọn chúng đã kịp thời ứng biến , nhưng cũng có một đại hán trúng tên ngã ngựa .

Hai tên kia tuy thấy đồng bọn bị thương ngã ngựa vẫn xông về phía trước .

Bộ Thiên Tinh khẽ bảo Mã Văn Phi :

- Xin Mã huynh hãy ngồi đây quan chiến , tiểu đệ muốn ra tay can thiệp .

Mã Văn Phi đáp :

- Xin Bộ huynh tùy tiện .

Bộ Thiên Tinh tung mình nhảy một cái ra xa hơn trượng chạy thẳng đến cửa hang .

Lúc này quần hào mai phục ở sau đá núi và trong bụi cỏ tiếp tục xuất hiện cản đường .

Bỗng thấy Thạch Phụng Tiên chưởng môn Nam phái Thái Cực động thủ trước tiên vùng trường kiếm lên tấn công một địch nhân ở mé hữu . Y ra tay rất mau lẹ , kiếm quang loé lên một cái đã tới nơi .

Đại hán cưỡi ngựa toàn thân mặc áo đen , bắt đầu ngựa tránh khỏi đòn của Thạch Phụng Tiên , đồng thời gã rút thanh nhận linh đao ở sau lưng ra .

Thạch Phụng Tiên đánh sênh một chiêu liên liên tục phóng ba nhát kiếm .

Đại hán áo đen võ công cũng không kém cỏi , tay cầm nhận linh đao múa lên vù vù và chiến đấu với Thạch phụng Tiên .

Thạch Phụng Tiên trao đổi mấy kiếm , hai người vẫn giữ thế quân bình bất phân thắng bại .

Thạch phụng tiên trong lòng nóng nảy múa tit trường kiếm đánh ráo rít hơn .

Bỗng nghe Đặng Khôn khề nói :

- Võ công của Nam phái Thái cực môn chúng ta chuyên dùng tĩnh chế động . Nếu chương môn nóng nảy để chân khí hư nhược là phạm vào điều tối kỵ của bản môn .

Thạch phụng Tiên quả nhiên trầm tĩnh lại thể kiếm càng lợi hại hơn.

Đại hán áo đen mấy lần muốn xuống ngựa cự địch , nhưng vì thể kiếm của Thạch Phụng Tiên bức bách không rảnh để nhảy xuống .

Giữa lúc ấy Đồng công Thành ở ý Hình môn cũng động thủ tấn công đại hán

Đồng công thành đánh quen trăm trận, lịch duyệt phong phú , thể công của y vừa nhu vừa cương .

Cuộc chiến kéo dài chừng mười hiệp thì đại hán áo đen đã lâm vào tình thế kém. Thạch Phụng tiên đâm một kiếm trúng vào kiện mã .

Con ngựa bị thương thét lên một tiếng đứng thẳng như người .

Đại hán áo đen vung đao ra chiêu " Lực bình thiên nam " che kín môn hộ rồi nhảy xuống .

Thạch Phụng tiên khi nào để gã thoát thân . Y tiến lại một bước vung kiếm gạt thể đao . Tay trái đánh một chưởng .

Phát chưởng này đánh ra vừa đúng chỗ . Đại hán đang nhảy xuống ngựa người chưa chạm đất thì chưởng thể của Thạch Phụng Tiên đã đánh tới trúng vào lưng đại hán đến bình một tiếng .

Đại hán kêu rú lên ngã chúi về phía trước .

Thạch Phụng Tiên phóng kiếm đâm suốt từ trước ngực ra sau lưng đoạn y phóng cước đá xác chết đại hán ra .

Đồng Công Xuyên của dùng tuyệt chiêu "Trùng lăng điệp ba" Trường kiếm nổi hào quang trùng điệp chém đại hán làm hai đoạn .

Những người này đều có mối thâm thù Thẩm Mộc Phong , nên đối với bất cứ ai là người trong Bách Hoa sơn trang cũng ra chiêu tàn độc chẳng nề nang gì .

Giữa lúc Thạch Đồng đâm chết địch thủ thì sáu bảy bóng người đang vọt tới Phía sau những người này mấy chục võ sĩ áo đen đuổi theo ráo riết .

Những người chạy trước không ngớt phóng ám khí ra để cản trở bước đường rượt theo của bọn võ sĩ áo đen .

Đường Nguyên Kỳ bắn veo véo hai phát đả thương ba tên võ sĩ áo đen .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 110

Thâm Mộc Phong cũng đuổi tới nơi

Bọn võ sĩ chạy chậm lại một chút , quần hào đã chạy tới trước cửa hang núi . Tiêu Lĩnh Vu ẩn phía sau cửa hang đá núi , chú ý nhìn ra thì thấy Thường đại hải Đao Mộc Chính đã biến thành người máu , Tam dương Thần đàn Lục Khôi Chương tay mặt cầm hỏa long bổng , tay trái máu chảy ướt đầm vạt áo , xem chừng thương thế khá nặng .

Bát thủ thần long Đao Mộc Chính vẫn miễn cưỡng quay lại phóng ám khí ra ngăn cản truy binh .

Thiếu nữ áo xanh vẫn mặt lạnh như tiền mà lúc này cũng biến đổi ghê gớm . Tóc cô rối bù , đầy mình những máu .

Ngoài ra một thiếu niên chừng hai chục tuổi tay chống trường kiếm bị trọng thương ở đùi , chân nhảy khập khiễng.

Tư Mã Càn và Hường Phi đoạn hậu cự địch vừa đánh vừa chạy để bảo vệ cho mấy người .

Cứ coi bấy nhiêu người bị trọng thương cũng đủ biết cuộc ác chiến rất khốc liệt .

Bộ Thiên Tinh tránh sang bên để nhường chỗ cho bọn Thường Đại Hải , Đao Mộc Chính chạy vào rồi quát lên một tiếng đứng ngang ra để ngăn cản truy binh .

Bốn tên võ sĩ của Bách Hoa sơn trang đuổi tới thấy quần hào đã bố trí mai phục , trong lòng kinh hãi đều dừng bước lại .

Bộ Thiên Tinh ngừng đầu lên nhìn thấy bọn võ sĩ áo đen kéo đến mỗi lúc một đông . Chỉ trong khoảng khắc bọn chúng đã tụ họp đến mấy chục người mà ở phía xa xa cát bụi tung bay vẫn còn nhiều khối mã tiếp tục chạy tới . Lúc này Đường Nguyên Kỳ đã thu cất cung tên , cỡi dây Nhuyễn sách lượng ngân truy ở trên lưng xuống thủ thế chờ đợi . Bọn Thạch Phụng Tiên , Đồng Công Xuyên , Đặng Khôn năm người xếp hàng ở trước cửa của núi rộng chừng hơn trượng phòng thủ rất nghiêm mật .

Bọn võ sĩ áo đen đã tụ tập đến bốn năm chục tên đều rút binh khí ra nhưng chưa chịu tấn công , tựa hồ còn chờ đợi ai .

Tiêu Lĩnh Vu thấy thanh thế của Bách Hoa sơn trang bất giác thở dài nghĩ thầm :

- Thâm Mộc Phong quả là nhân vật phi thường . Nguyên việc huấn luyện võ sĩ áo đen thành qui cũ và gan dạ cũng đủ chứng tỏ tài trí hơn người mới làm được đến thế .

Tiêu Lĩnh Vu đã động thủ với bọn võ sĩ áo đen , tuy võ công của chúng có kẻ cao người thấp nhưng nói về toàn thể thì chúng được liệt vào hạng cao thủ trên chốn giang hồ .

Bỗng thấy Thường Đại Hải và Đoan Mộc Chính xuyên qua vòng phòng thủ của quần hào mới chừng hai trượng đột nhiên ngã lẫn ra .

Nguyên hai người này khổ chiến đẫm máu đã bị trọng thương không chống được nữa, chỉ nhờ nguyên khí gắng gượng cho khỏi ngã . Bây giờ truy binh đã bị cản trở , tinh thần của họ hết lo liền dờ người ra té xuống .

Thương Bát khê thở dài nói :

- Bát thủ thần long Đoan Mộc Chính và Bí hiệp Thường Đại Hải đều là cao thủ hạng nhất nổi tiếng giang hồ , không ngờ qua một trận mà bị thương nặng đến thế này .

Hắn toan chạy xuống ôm lấy họ đem vào chỗ kín thì đột nhiên trong bụi cỏ bên cạnh có hai đại hán võ phục nhảy ra ôm lấy hai người đưa vào sau núi .

Lúc này bọn Tử Tăng , Phạn Cái ngồi ở phía sau núi toạ tức , tinh thần và thể lực đều đã hồi phục , thấy tình hình Đoan Mộc Chính bị trọng thương không khỏi buồn rầu buồn tiếng thở dài .

Phạn Cái Thâm thiết Oa khê nói :

- Tiêu Lĩnh Vu bị thương khá nặng. Nếu gã còn động thủ thì e rằng vết thương lại vỡ ra . Nhờ cuộc chiến này mà bên ta đối phó được với nhân vật lãnh tụ ở Bách Hoa sơn trang . Vậy từ nay chúng ta đừng để gã sơ nhất điều gì mới mong vẫn hồi được tình thế nguy ngập trong võ lâm.

Tử Tăng Bất giới đứng dậy đáp :

- Phải đấy ! Chúng ta lại khuyên y đừng động thủ .

Lão ngừng lại rồi nhăn nhó nói tiếp :

- Còn lão Tôn Bất Tà ở cái bang không chừng cũng bị thương nặng , nhưng ở trước mặt quần hào y không muốn tỏ ra kém sức mà lén đi một mình . Hồi ơi ! Mong rằng lão có thuật cải trang đừng để người Bách Hoa sơn trang phát giác ra mới yên thân được .

Hai tay hào khách phong trần không biết đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn . Thần kinh bách chiến mà đối với cuộc chiến ở Bách Hoa sơn trang cũng sinh lòng khiếp sợ .

Thâm thiết Oa nhìn bọn Ngọc Lan nói :

- Phiền cô nương săn sóc cho hai người bị thương .

Lão nói xong đứng dậy cùng Tử Tăng song song chạy đi.

Lúc này tình thế ngoài cửa hang núi lại biến đổi . Bọn võ sĩ áo đen ở Bách Hoa sơn trang đuổi tới nơi đã lập một tòa phương trận , nhưng vẫn chưa tấn công .

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Mã Văn Phi nói :

- Mã huynh . Địch nhiều mà ta ít không nên thắng thắn đối phó mà phải nghĩ

cách lui địch mới được .

Mã Văn Phi khẽ thở dài đáp :

- Ngoài Cái Bang và Thiếu Lâm có nhiều đệ tử e rằng trong võ lâm không còn môn phái nào nhiều người để chống cự lại Bách Hoa sơn trang .

Lời nói có ngụ ý cuộc chiến để ngăn địch nhân không có cơ hội gì thắng được

Tiêu Lĩnh Vu hồi tưởng lại cuộc chiến gần nửa ngày trời trong Bách Hoa sơn trang thực là nguy hiểm muôn phần . Nếu không được Tôn Bất Tà ra tay thì quần hào đã bị thương vong một số lớn ở Bách Hoa sơn trang rồi . Chàng không thể trách những người tham dự cuộc chiến là thiếu dũng cảm, liền thở dài nói :

- Mã huynh có thể liên hiệp cùng các môn phái .

Mã Văn Phi lắc đầu ngắt lời :

- Chín môn phái lớn đã có thành kiến sâu xa về môn hộ . Anh em tại hạ hành động trên chôn giang hồ mới được mấy năm , nhất định các phái lớn không coi mình vào đâu .

Hai người còn đang nói chuyện bỗng thấy hai bóng người từ trận đường lớn phía sau núi chuyển tới .

Tiêu Lĩnh Vu mục quang sắc bén thấy thiếu niên vận võ phục lưng đeo trường kiếm chính là Triển Diệp Thanh ở phái Võ đương .

Người đi bên Triển Diệp Thanh hàm râu quai nón , mắt tròn mắt vuông , khí thế uy mãnh . Chính là Lão nhị trong Chung Nam nhị hiệp tên gọi Đặng Nhất Lôi .

Mã Văn Phi đảo mắt nhìn ra khẽ hỏi :

- Tiêu huynh ! Tiêu huynh có biết đại hán râu quai nón đó là ai không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y là Đặng Nhất Lôi trong Chung nam nhị hiệp lưng danh thiên hạ .

Mã Văn Phi lại hỏi :

- Thanh niên đi cạnh Đặng Nhất Lôi là nhân vật nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y là người sự đệ nhỏ nhất của Vô vi đạo trưởng ở phái Võ Đương tên gọi Triển Diệp Thanh .

Mã Văn Phi nói :

- Té ra là Triển đại hiệp . Tiểu đệ đã được nghe tiếng y từ lâu .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hai người này tới nơi đây chắc là để trợ quyền cho chúng ta.

Mã Văn Phi nói :

- Theo lời đồn thì phái Võ đương và Bách Hoa sơn trang đã kết thành thù địch.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế .

Mã Văn Phi nói :

- Bất luận họ có giúp mình hay không , tiểu đệ cũng xuống nghinh tiếp .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Như thế là phải .

Mã Văn Phi đứng dậy rảo bước xuống chấp tay thi lễ hỏi :

- Đặng đại hiệp . Nhị hiệp vẫn bình yên chứ . Nhị hiệp có biết tại hạ là Mã Văn Phi không ?

Đặng Nhất Lôi nghiêng mình trả lễ đáp :

- Việc Mã huynh vào tận Bách Hoa sơn trang đã đồn đại ra ngoài giang hồ . Hành động dũng cảm này thực khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng .

Mã Văn Phi đáp :

- Nói ra lại mắc cỡ .

Đặng Nhất Lôi cười ha hả ngắt lời :

- Ai thì còn chưa hiểu Bách Hoa sơn trang lợi hại thế nào chứ tiểu đệ biết quá rõ . Mã huynh bình yên ra khỏi Bách Hoa sơn trang thì về đờm lược và võ công đều có chỗ hơn người .

Mã Văn Phi khẽ thở dài nói :

- Bọn tiểu đệ mà bình yên ra khỏi Bách Hoa sơn trang chính là nhờ ở hai vị .

Đặng Nhất Lôi ngắt lời :

- Bất luận Mã huynh dùng phương pháp nào ra khỏi hang hẻm đó cũng không phải là chuyện dễ dàng .

Hắn đưa mắt nhìn Triển Diệp Thanh giới thiệu :

- Vị này là Triển Diệp Thanh , sư đệ của Vô Vi đạo trưởng phái Võ đương .

Mã Văn Phi chấp tay nói :

- Tại hạ được nghe danh của Triển huynh từ lâu , bữa nay được gặp thực là may mắn .

Triển Diệp Thanh nghiêng mình đáp :

- Tiểu đệ cũng biết Mã huynh là Tổng thủ lãnh bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám , tài năng hơn người , tiểu đệ rất đem lòng ngưỡng mộ .

Mã Văn Phi nói :

- Triển huynh dạy quá lời .

Phía sau lại có tiếng hú nổi lên . Chớp mắt đã thấy bọn võ sĩ áo đen tụ hội rất đông ở cửa núi . Chúng chia ra đứng hai bên rất nghiêm chỉnh .

Ba con kiện mã từ từ đi giữa lướt tới trước mặt Bộ Thiên Tinh .

Mã Văn Phi vừa nhìn rõ , bất giác la thất thanh :

- Thảm Mộc Phong !

Đặng Nhất Lôi vội nói tiếp :

- Bọn tại hạ đến trợ quyền , lý nghĩ phải ra trước để ngăn cản .

Hắn nói xong sấn xô tiến về phía trước .

Triển Diệp Thanh khẽ nói :

- Hành động dũng cảm của Mã huynh tiến vào Bách Hoa sơn trang đã làm chấn động võ lâm . Tê sư huynh cùng mấy đồng bạn phái Thiếu lâm cũng sắp tới đây trợ quyền. Mã huynh đừng làm giảm hào khí của mình .

Gã nói xong không chờ Mã Văn Phi trả lời , đi theo sát Đặng Nhất Lôi.

Mã Văn Phi trấn tĩnh tâm thần bụng bảo dạ :

- Đã có phái Thiếu Lâm và phái Võ đương đến trợ chiến chẳng lẽ ta đứng thông tay mà nhìn .

Y liền rảo bước tiến ra .

Lúc này Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi đã gia nhập vào bọn Bộ Thiên Tinh . Quân hào liền rút binh khí ra để mà cản đường .

Mã Văn Phi rảo bước đứng vào với bọn quân hào . Y ngừng đầu trông ra thấy Thảm Mộc Phong người cao lớn , lưng hơi gù ngồi trên mình ngựa lông trắng như tuyết .

Thảm Mộc Phong đảo mắt lạng lừng nhìn quán hào rồi cất tiếng hỏi :

- Lão khiêu hóa tử Tôn Bất Tà đi đâu rồi ?

Những người trong trường đa số chưa tham dự cuộc ác chiến với Bách Hoa sơn trang đều trợn mắt không biết trả lời như thế nào .

Mã Văn Phi cười lạt đáp :

- Tôn lão tiên bối ư ? Dĩ nhiên Tôn lão tiên bối có việc đi nơi khác . Thảm đại trang chúa muốn hỏi điều gì xin cứ hỏi tại hạ cũng được .

Y đảo mắt nhìn phía sau Thảm Mộc Phong thấy hai lão già một trắng một đen cỡi tuấn mã . Đó là Hắc, Bạch nhị lão ở núi Trường Bạch đất Quan Đông .

Hắc , Bạch nhị lão trong mình đều mang tuyết kỷ và nổi danh ở Quan ngoại , nhưng so với đồng đạo võ lâm Trung nguyên thì chưa vào đâu . Mã Văn Phi biết hai lão này mới đến Bách Hoa sơn trang lần đầu .

Bỗng nghe Thảm Mộc Phong cười lạt nói :

- Người không phải là địch thủ của ta . Ta muốn kiếm lão khiêu hóa để đòi nợ .

Bộ Thiên Tinh vung thanh kiếm trong tay lên nói :

- Thảm Mộc Phong ! Bất luận người muốn tìm ai nhưng đừng hòng qua đường này .

Thảm Mộc Phong buông tiếng cười khinh miệt hỏi :

- Với lực lượng của các vị mà đòi cản đường Thảm mỗ ư ?

Đặng nhất lôi tức giận quát lên :

- Thảm Mộc Phong . Đừng ngông cuồng nữa . Dù võ công người có cao cường đến đâu cũng không ai sợ người đâu .

Thảm Mộc Phong đưa mắt nhìn Đặng Nhất Lôi nói :

- Đặng nhị hiệp sợ sống lâu quá chẳng ?

Đặng Nhất Lôi tuy mạnh miệng nhưng trong lòng cũng hiểu rõ võ công của Thảm Mộc Phong đã đến trình độ kinh người . Nếu lấy một chọi một với hắn thì mình khó lòng chống nổi mười hiệp .

Thảm Mộc Phong không để Đặng Nhất Lôi trả lời , đảo mắt nhìn Mã Văn Phi hỏi :

- Thảm mỗ nghe nói cuộc đại chiến vừa qua ở Bách Hoa sơn trang hoàn toàn do người trừ liệu kế hoạch . Chẳng hiểu có đúng thế không ?

Mã Văn Phi hỏi :

- Đúng thì sao , mà không đúng thì sao ?

Thảm Mộc Phong cười mát đáp :

- Tuy lời đồn như vậy , nhưng Thảm mỗ có điều không tin .

Hắn cười ha hả nói tiếp :

- Chẳng phải Thảm mỗ coi thường người , nhưng người quyết không đủ khả năng như vậy . Tôn Bất Tà cũng chưa ăn thua . Nếu ta đoán không lầm thì lão khiêu hóa đó đã bị trọng thương rồi .

Mã Văn Phi giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Thăng cha này quả nhiên lợi hại thật ! Hắn liệu việc như thần .

Lại nghe Thảm Mộc Phong cười nhạt nói tiếp :

- Trong bọn các người nhất định có một nhân vật võ công quán thế . Chẳng những các người không bằng y mà cả Tôn Bất Tà cũng còn kém mấy phần Thảm mỗ đến đây là muốn gặp nhân vật đó .

Bọn Bộ Thiên Tinh đều không hiểu những cuộc ác chiến kinh tâm động phách vừa qua ở Bách Hoa sơn trang , chỉ nghe nói một vị trưởng lão Cái Bang khét tiếng giang hồ là Tôn Bất Tà qui ẩn đã lâu , có tham dự vào cuộc chiến đấu này . Vậy mà Thảm Mộc Phong bảo còn nhân vật võ công cao thâm hơn Tôn Bất Tà thật khó mà tin được .

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rồi hỏi lại :

- Đại trang chúa đã đoán ra nhân vật đó là ai chưa ?

Y nói câu nói tức là thừa nhận lời truy vấn của Thảm Mộc Phong .

Quần hào không khỏi ngạc nhiên tự hỏi :

- Quả có nhân vật như vậy ư ?

Thảm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Tuy ta chưa biết được họ tên của nhân vật đó nhưng cũng chắc y đã thay hình đổi dạng để trà trộn vào Bách Hoa sơn trang .

Mã Văn Phi cười nhạt nói :

- Tại hạ chẳng thể tin được là Thảm đại trang chúa không biết y thật .

Thảm Mộc Phong đáp :

- Biết hay không cũng chẳng lấy gì làm quan hệ . Việc khẩn yếu bây giờ là Thảm mỗ muốn hội diện với y .

Mã Văn Phi nói :

- Thầm đại trang chúa biết mà không nói thì tướng cũng không cần gặp y nữa .

Thầm Mộc Phong đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi cười hỏi :

- Các vị muốn cùng Thầm mỗ động thủ thật chăng ?

Triển Diệp Thanh đột nhiên xen vào :

- Nếu Thầm đại trang chúa nhất định không chịu nghe lời khuyên can thì bọn tại hạ đành phải đắc tội vậy .

Thầm Mộc Phong mục quang sắc bén nhìn Triển Diệp Thanh hỏi :

- Lệnh sư huynh Vô Vi đạo trưởng không đến đây ư ?

Triển Diệp Thanh ngậm ngậm bội phục , bụng bảo dạ :

- Mục quang cùng tâm cơ lão này quả nhiên hơn hẳn người thường . Hắn mới gặp ta một lần mà đã nhớ cả lai lịch .

Gã còn đang ngẫm nghĩ , bỗng nghe tiếng niệm phật hiệu vọng lại .

Mọi người đảo mắt nhìn ra thấy một vị đạo trưởng đeo kiếm dẫn hai vị hòa thượng mặt áo cà sa màu nguyệt bạch rảo bước đi tới .

Đạo nhân kia tiên phong đạo cốt thanh tao thoát tục khác trần . Chính là nhị sư huynh của Triển Diệp Thanh tên gọi Vân Dương Tử.

Phía sau Vân Dương Tử còn hai nhà sư thì một lão già đến tám chục , còn người trẻ độ tứ tuần .

Nhà sư tráng niên vai vác một cây thiết trượng hùng dũng đi tới .

Nhà sư già tám chục tuổi cặp mắt hé mở hai tay chấp lại theo sau bọn Vân Dương Tử .

Hai tăng , một đạo đi nhanh tới nhập bọn với quần hào .

Nhà sư già trầm giọng quát hỏi :

- Thầm đại trang chúa . Đại trang chúa còn nhận ra người bạn cố cựu cách đây hai chục năm không ?

Thầm Mộc Phong nhìn nhà sư già đột nhiên biến sắc hỏi lại :

- Lão còn chưa chết ư ?

Nhà sư cười mát đáp :

- Cái đó hẳn làm cho Thầm đại trang chúa phải thất vọng .

Thầm Mộc Phong cười lạt nói :

- Tuy việc cách đây hai chục năm nhưng Thầm mỗ tự liệu sức mình lúc này vẫn có thể giết lão được .

Nhà sư già nói :

- Lão tăng trước đây hai năm đã trốn thoát khỏi tay ngươi . Nếu sau hai mươi năm vẫn chết bởi tay ngươi thì đó là số mạng.

Thầm Mộc Phong quay lại nhìn hai lão Hắc , Bạch khẽ nói mấy câu .

Hắn dùng phép truyền âm nhập mật quần hào không nghe rõ chỉ thấy Hắc , Bạch nhị lão gật đầu lia lịa .

Mã Văn Phi lặng lẽ dò la tình thế. Bên quần hào được Triển Diệp Thanh

và Vân Dương Tử cùng mấy người đến viện trợ , thực lực tăng lên nhiều , có thể chiến đấu với Thảm Mộc Phong được một trận thì trong lòng vững lại , nghĩ thầm :

- Hai phái Võ đương và Thiếu lâm đã bị lôi cuốn vào vòng thị phi này thì những môn phái lớn khác tất cũng giác ngộ . Nếu chín môn phái lớn đồng tâm hiệp lực để đối phó với Thảm Mộc Phong thì trong Bách Hoa sơn trang tuy lắm nhân tài cũng không đáng sợ nữa .

Y còn đang ngẫm nghĩ , bỗng nghe hai tiếng còi thét lên lanh lảnh . Tiếp theo một hồi đồng tu vọng lại .

Giữa lúc thanh thiên bạch nhật mà nghe tiếng đồng la cũng cảm thấy thê lương buồn bã .

Tiêu Lĩnh Vu ẩn ở phía sau tảng đá lớn , coi rõ mọi biến diễn trong trường . Chàng nghĩ thầm :

- Nếu hai nhà sư kia ngăn chặn được Thảm Mộc Phong thì Vân Dương Tử và Đặng Nhất Lôi có thể đối phó với Hắc, Bạch nhị lão ở quan ngoại . Còn Triển Diệp Thanh giúp quần hào cũng có thể chống được bọn võ sĩ áo đen một trận .

Chàng đang thâm tính cơ thắng bại của hai bên thì đột nhiên tiếng còi và tiếng đồng la vang lên .

Kim Bàn Toán Thương Bát đứng bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Bang Thần Phong trước nay thường hành động về đêm sao lần này lại phát động giữa ban ngày ?

Hắn nhìn ra thấy bốn đại hán mình trần khiêng một pho thần tượng rất cao lớn và hung dữ đi quanh tới nơi .

Phía trước thần tượng hung dữ là bốn đại hán áo đen . Tên nào cũng xách một chiếc đồng la lớn vừa khua vừa đi tới .

Tiếng đồng la trầm trầm rên rĩ khiến người nghe không khỏi cảm giác thê lương rùng rợn .

Tiêu Lĩnh Vu đưa mục quang ngó thần tượng hung dữ rồi ngó tới phía sau thì thấy nhiều nhân vật ăn mặc kỳ dị , kẻ cao người thấp không đồng đều .

Bất giác chàng động tâm nghĩ thầm :

- Thần Phong bang chúa trước nay thường xuất hiện về đêm còn ban ngày phần nhiều là bọn thuộc hạ ra tay . Lần này hắn hành động ban ngày tất không phải tầm thường . Cách an bài cũng khác mọi lần trước , không hiểu họ giở trò gì ?

Bỗng một tia sáng lướt qua trong óc . Chàng tỉnh ngộ khẽ hỏi Thương Bát :

- Thương huynh đệ hãy thông tri cho Mã tổng thủ lãnh khuyên quần hào nên nhường bước để Thần Phong bang chúa cùng Thảm Mộc Phong nổi cuộc xung đột rồi sau sẽ tính .

Thương Bát dạ một tiếng , chạy vòng quanh đến bên Mã Văn Phi khẽ nói :

- Tại hạ vâng lệnh Long đầu đại ca tới đây .

Mã Văn Phi vốn kính phục Tiêu Lĩnh Vu , liền hỏi :

- Tiêu huynh có điều chi dạy bảo , ông bạn cứ nói ra ?

Thương Bát đáp :

- Xin Mã huynh tìm cách khuyên can quần hào . Hay hơn hết là đừng có xung đột với bang Thần Phong .

Mã Văn Phi gật đầu nói :

- Tại hạ hiểu rồi .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Thanh dự cùng địa vị của Thương huynh đều cao hơn Mã mỗ . Sao Thương huynh không chịu xuất tịch khuyên can quần hào ?

Thương Bát đáp :

- Không nên . Hiện giờ Mã huynh được quần hào kính trọng và tin cậy . Vậy Mã huynh có nhiều uy tín hơn .

Dứt lời hần lạng người lẫn vào trong bụi cỏ sau tảng đá rồi quay về bên Tiêu Lĩnh Vu .

Hai người nói chuyện rất khẽ và Thương Bát đã dấu bản tướng nên bọn Vân Dương Tử chỉ cho là thuộc hạ của Mã Văn Phi chứ không để ý .

Lúc này bốn đại hán cỡi trần khiêng thần tượng hung dữ chỉ còn cách quần hào chừng hai trượng .

Người bang Thần Phong thấy quần hào tay cầm binh khí sáng loáng bày trận cự địch mà vẫn lờ đi như không thấy gì , tiếp tục rảo bước tiến lại .

- Xin tránh đường nhường lối .

Vì tình thế cấp bách y không kịp thương nghị với quần hào đành lớn tiếng hô mọi người nhường lối .

Vân Dương Tử dẫn hai vị hòa thượng đứng sang bên đường nhường trước .

Triển Diệp thanh và Đặng Nhất Lô cũng tới tập tránh đường .

Người bang Thần Phong không một lời tạ ơn , cứ ngừng đầu phurón ngực đi qua .

Bốn đại hán cầm đồng la đi trước tiến thẳng về phía Thảm Mộc Phong .

Thảm Mộc Phong đứng nghiêm nhiên đưa cặp mắt sắc bén nhìn thần tượng hung dữ rồi nhìn bốn đại hán cầm đồng la .

Hắn cũng lờ đi không nói gì .

Thần Phong bang mới quật khởi trên chốn giang hồ đã nổi tiếng hung dữ, nhưng thủy chung chưa ai biết tướng mạo bang chúa mà chỉ thấy một thứ thần tượng cao lớn khiêng đi làm tiêu biểu . Nhất thiết lệnh tiến trong bang đều từ miệng thần tượng truyền ra .

Thảm Mộc Phong tuy đã phái người đến Bang thần phong dò xét mà không có cách nào biết được tình hình trong bang phái này .

Bang Thần Phong dường như mỗi cấp bậc đều có sự thần bí riêng biệt .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 111

Kiểm tuốt cung dương lại bãi binh

Bốn tên đại hán cầm đồng la đã đi tới trước mặt Thảm Mộc Phong mà hấn vẫn đứng yên không nhúc nhích . Nếu bọn đại hán này tiến thêm bước nữa là đụng phải hấn và tất xảy cuộc xung đột , nhưng chúng bỗng dừng chân lại . Lại nghe tiếng đồng la nổi lên mấy lần có tiết tấu rồi im bật . Đột nhiên một hồi còi lạnh lạnh kỳ quái từ trong thần tượng cao lớn vọng ra .

Bốn đại hán mở đường liền lùi lại phía sau .

Nguyên tiếng đồng la bên ngoài và tiếng còi trong thần tượng hưởng ứng nhau .

Quần hào tuy không hiểu tiếng còi của thần tượng đại biểu cho cái gì , nhưng cũng biết đó là phương pháp để chỉ thị cho các đại hán hành động . Thảm Mộc Phong vẫn giữ vẻ lạnh lùng nghiêm trang và đứng giữa đường không cử động . Hấn chú ý nhìn pho thần tượng cao lớn .

Tiếng còi từ trong thần tượng vọt ra rồi ngừng lại . Chốn hoang lương khô phục bầu không khí yên lặng tĩnh mịch .

Bọn Đặng Nhất Lôi , Triển Diệp Thanh cũng đều muốn coi Thần Phong bang chúa còn có những thần thông gì liền ra hiệu cho quần hào lùi lại năm thước . Theo tập quán trên chốn giang hồ thì hành động này chứng tỏ họ không muốn dúng tay vào công việc của hai bên .

Đột nhiên từ trong người pho thần tượng cao lớn hung dữ phát ra thanh âm rất lọt tai hỏi :

- Phải chăng ngươi là Thảm Mộc Phong .

Câu hỏi tuy không lịch sự nhưng thanh âm lại rất dễ nghe , tựa hồ chẳng có vẻ gì uy hiếp kẻ khác .

Thảm Mộc Phong ngấm ngấm đề tụ chân khí cười lạt hỏi :

- Chính là tại hạ . Không hiểu bang chúa có điều chi dạy bảo ?

Cư trí hấn hơn người , vừa nghe đã biết ngay thanh âm mềm mỏng này có điều khác lạ Tuy nó ngọt ngào mà dường như chứa một lực lượng làm điên đảo tâm hồn người nghe . Lập tức hấn đề tụ chân khí phòng bị .

Lại nghe thần tượng cao lớn cất tiếng rất êm tai :

- Không dám .

Thần tượng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bản tòa đã được nghe danh Thảm đại trang chúa từ lâu. Bữa nay được hội diện quả là may mắn .

Thẩm Mộc Phong bụng bảo dạ :

- Hiền nhiên y là một thiếu nữ ít tuổi ẩn vào trong pho thần tượng cao lớn để mượn oai phong bề ngoài để thống trị bọn thuộc hạ . Không hiểu thế xác thần tượng này bằng vật gì tạo ra. Nếu bằng gỗ khắc thì ta chỉ đánh một chưởng là bang chúa bang thần phong bấy lâu nổi tiếng kỳ bí trên chốn giang hồ bữa nay phải lộ mặt thật .

Lại nghe thanh âm ngọt ngào từ trong pho thần tượng cất lên :

- Thẩm Mộc Phong . Người đang nghĩ chuyện bại hoại đó ?

Thẩm Mộc Phong toan đáp thì thanh âm ngọt ngào lại tiếp :

- Thẩm Mộc Phong . Lúc này chúng ta chỉ có hai đường , để người tự chọn lấy một .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Là những đường nào ? Xin bang chúa cho hay .

Thần Phong bang chúa đáp :

- Chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực bắt hết bọn quần hào đương trường. Tên nào thu dụng được thì thu dụng , còn tên nào không thu dụng được thì phế bỏ võ công .

Thẩm Mộc Phong bản tính đa nghi tự hỏi :

- Thần Phong bang chúa cùng ta chưa quen biết nhau . Giữa bang Thần Phong và Bách Hoa sơn trang trước nay chưa từng có sự đi lại . Tại sao mới gặp nhau buổi đầu họ đã đưa ra đề nghị hợp lực cự địch ?

Hắn là người cơ mưu trí tuệ tuyệt mà không sao nghĩ ra được chỗ dụng tâm của Thần Phong bang chúa ?

Lại nghe Thần Phong bang chúa nói tiếp :

- Còn đường thứ hai là bữa nay chúng ta mở một trường huyết chiến .

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Vụ này tại hạ rất lấy làm kỳ . Giữa quý bang và tề trang đã không thù oán cũng chẳng giao du mà sao bang chúa lại đưa ra đề nghị cự đoan ?

Thần tượng vẫn giữ thanh âm trong trẻo :

- Thẩm Mộc Phong . Người nên biết tướng hùng không thể chung sống.

Theo chỗ quan sát của bản tòa thì cách hành động của chúng ta dường như cùng một đường lối . Nếu không mưu sự với nhau thì phải trở nên thù nghịch .

Hai người nói chuyện toàn dùng thuật truyền âm nhập mật . Người ngoài chỉ thấy Thẩm Mộc Phong máy môi mà không rõ hắn nói gì .

Thẩm Mộc Phong cơ trí hơn người đời , hắn không hiểu chủ ý của Thần Phong bang chúa muốn đỡ trò gì nhưng cũng biết là người thật thà , chẳng có mưu sâu . Có điều theo lời đồn đại trên chốn giang hồ thì bang hội này nổi tiếng thần bí , đáng lý Thần Phong bang chúa phải là người tâm cơ ghê gớm , mà sao lại chẳng có mưu lược gì ?

Là một nhân vật gian hùng đại ác hấn trảm ngâm một lúc rồi đáp :

- Nếu quý bang đã có ý kết minh với tặc trang , tại hạ rất hoan nghinh . Có điều hai bên chưa từng được quen biết nhau mà bỗng đi đến chỗ thâm tình không khỏi có điều quá là đột ngột . Thảm mỗ từng trước đến nay chưa từng làm việc gì mạo hiểm . Nếu bang chúa quả có ý kết minh thì nên lộ chân tướng để cùng nhau hội diện mới phải .

Thần Phong bang chúa nói :

- Được rồi ! Đã vậy thì các hạ nhường lối cho ta đi . Canh ba đêm nay chúng ta sẽ gặp nhau ở miếu Lã Đồ cách thành Qui châu chừng năm chục dặm .

Thảm Mộc Phong đáp :

- Vậy chúng ta cứ thế .

Hấn tránh sang bên đường vẫy tay một cái , bọn võ sĩ áo đen cũng tới tấp lùi ra hai bên để nhường lối .

Tiếng đồng la lại nổi lên . Bốn tên đại hán cỡi trần khiêng pho thần tượng cao lớn hung dữ cùng mấy chục tên hộ vệ đi rất mau .

Bọn Triển Diệp Thanh thấy hai bên đã kiếm tuốt cung dương tưởng động thủ đến nơi , không ngờ tình thế đột nhiên biến đổi .

Thảm Mộc Phong nhường lối cho Bang thần phong ung dung ra đi .

Mã Văn Phi khẽ bảo Vân Dương Tử :

- Thế là chúng ta uống phí mất một phen tâm cơ.

Vân Dương Tử nói :

- Chúng ta chỉ cần cản trở Thảm Mộc Phong , tuy chưa khiến cho hai bên đi đến chỗ tàn sát lẫn nhau , nhưng chúng ta cũng không phải xung đột với Bang thần phong khỏi tiêu hao thực lực .

Mã Văn Phi ngừng đầu trông ra thấy đội áo đen đứng ở phía xa Thảm Mộc Phong có đến bốn năm chục người và thực lực bên mình lúc này dễ đã đối phó .

Chỉ khó một điều là không có nhân vật nào ngang sức với Thảm Mộc Phong .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , y khẽ nói với Vân Dương Tử :

- Theo chỗ tại hạ biết thì bên mình chỉ cần một hai cao nhân đối phó với Thảm Mộc Phong , còn ngoài ra không có gì đáng sợ .

Vân Dương Tử trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Thảm Mộc Phong võ công cao cường . Nếu lấy một chọi một thì bên ta không có ai đối địch được với hắn .

Mã Văn Phi hỏi :

- Phải chăng theo ý đạo trưởng thì chúng ta nên dùng cách xa luân chiến ?

Vân Dương Tử đáp :

- Hiện giờ chỉ có cách đó .

Mã Văn Phi hỏi :

- Đạo trưởng đã có thành ý gì chưa ?

Vân Dương Tử đáp :

- Bần đạo chuẩn bị cùng các vị đại sư đây hợp lực chống đối Thảm Mộc Phong .

Mã Văn Phi nói :

- Hay lắm . Chỉ cần ngăn cản Thảm Mộc Phong, còn bọn tùy tùng của hắn chẳng có gì khó khăn .

Lúc này bọn võ sĩ áo đen ở phía sau Thảm Mộc Phong đã chia thành đội ngũ, binh khí rút ra khỏi vỏ chuẩn bị để tiến đánh. Chúng chỉ còn chờ cho Thảm Mộc Phong hạ lệnh là lập tức xông lại để tấn công .

Triển Diệp Thanh dường như chợt nghĩ ra điều khẩn yếu , bước đến bên Mã Văn Phi nói :

- Mã huynh . Tại hạ có điều muốn hỏi Mã huynh .

Mã Văn Phi đáp :

- Triển huynh cứ hỏi . Tiểu đệ mà biết được quyết không dấu diếm .

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Vừa rồi Thảm Mộc Phong đối trận với Mã huynh dường như đã nói tới một cao nhân tuyệt đỉnh , chẳng hiểu có đúng không ?

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Quả có chuyện đó , nhưng hiện giờ y chưa lộ diện . Hãy chờ qua cuộc nguy nan này , rồi tại hạ sẽ giới thiệu y cùng với các vị .

Triển Diệp Thanh dương cặp lông mày lên , muốn nói nhưng lại thôi .

Tiêu Lĩnh Vu ẩn ở phía sau tảng đá lớn trên sườn núi đưa mắt nhìn tình thế nhận thấy quần hào có thể chống cự được . Trên đường sơn lộ nhỏ hẹp lại đặt trận ngầm ở phía sau bụi rậm và đá núi . Bên Thảm Mộc Phong tuy chiếm được lợi thế về nhân số , nhưng chẳng thể từ bốn mặt tám hướng đánh vào . Bây giờ chỉ cần một người cầm cự được với Thảm Mộc Phong là cuộc chiến bữa nay đủ khiến cho Bách Hoa sơn trang bị tổn thất .

Nghĩ tới đây , chàng không khỏi nổi lòng hào khí , hận mình chẳng thể nhảy ra để một mình tỷ đấu với Thảm Mộc Phong .

Kim Bàn Toán Thương Bát vẫn lưu tâm đến cử động của Tiêu Lĩnh Vu, thấy chàng rung động cặp lông mày lắm le muốn nhảy ra , liền khẽ bảo chàng :

- Những cuộc phong ba trên chốn giang hồ đang nổi lên ghê gớm . Con thuyền chính nghĩa hoàn toàn trôi vào đại ca lèo lái . Thương thế đại ca rất nặng , không nên mạo hiểm một cách khinh suất .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài đáp :

- Cư hội này bỏ lỡ thì không biết đến ngày nào mới gặp được tình thế như ngày nay để cùng Thảm Mộc Phong đưa thân đội mã quyết đấu với hắn ở chốn hoang lương .

Thương Bát mỉm cười nói :

- Từ ngày Thảm Mộc Phong trùng xuất giang hồ oai danh trấn động võ lâm. Hắn thành thể cười hồ muốn thôi cũng không được. Vậy từ nay trở đi rất nhiều cơ hội . Đại ca bất tất phải quan tâm .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thương huynh đệ . Chẳng phải tiểu huynh có ý cuồng ngạo nhưng xem chừng trong bọn quần hào tham chiến đêm nay e rằng không có ai địch nổi Thảm Mộc Phong . Xin Thương huynh đệ tìm cách chuyển đạt ý kiến của tiểu huynh cảnh cáo quần hào để họ đừng hung hăng nhất thời lấy một chọi một với Thảm Mộc Phong . Phải vài ba tay cao thủ hợp lực mới có thể chống đối với hắn được một trận . Nếu sức cường trong lúc nhất thời thì e rằng khó lòng tránh khỏi kiếp nạn .

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ xin lập tức chuyển đạt ý kiến của đại ca .

Hắn nói rồi quanh vào trong đám cỏ rậm rạp đi xuống .

Thảm Mộc Phong cho bọn Thần Phong bang đi rồi đảo mắt nhìn quần hào bất giác chau mày tự nghĩ :

- Chung Nam nhị hiệp xưa nay không rời nhau nửa bước , Đặng Nhất Lôi đã xuất hiện ở chốn này thì chắc hẳn Cát Thiên Nghi cũng ẩn quần quanh đây . Một đảng Vân Dương Tử và Triển Diệp Thanh đã tới đây thì Vô Vi đạo trưởng chẳng thể nào không đến . Bên địch rất mạnh ta như một cây gậy khó lòng chống nổi cả tòa nhà lớn . Giả tỷ bọn chúng không được Tôn Bất Tà và một cao nhân chưa hiểu tính danh viện trợ thì đã bị thua một trận liêng xiêng rồi .

Thắng bại tuy là chuyện cơm bữa của nhà binh , nhưng sau cuộc chiến bại oai danh của Thảm Mộc Phong không khỏi bị tổn thương rất nhiều .

Thảm Mộc Phong quả không hổ là tay kiêu dũng . Lúc lâm địch hắn vẫn giữ tâm tình bình thản tính toán đại cuộc , phân tích tình thế hai bên rất rõ ràng . Bộ Thiên Tinh thống lãnh toàn quân mai phục bên đường , bây giờ thấy tình thế biến đổi rất nhiều cao thủ gia nhập .

Ngoài vị lão tăng ít khi xuất hiện trên chốn giang hồ không mấy người biết tới còn Vân Dương Tử và Đặng Nhất Lôi là hai tay danh vọng ngang nhau trong võ lâm . Nhưng Vân Dương Tử xuất thân ở phái Võ đương được nhiều người kính trọng hơn .

Bộ Thiên Tinh liền rảo bước tiến lại nhìn Vân Dương Tử nói :

- Thừa đạo trưởng .

Vân Dương Tử giơ tay toan đáp lễ thì Bộ Thiên Tinh lại nói tiếp :

- Đạo trưởng uy danh lừng lẫy giang hồ quần hào đều biết tiếng , bữa nay chẳng gặp nhau thì ngày khác cũng còn nhiều cơ hội kiến diện .

Vân Dương Tử nói :

- Đại trang chúa nói phải lắm . Phái Võ Đương của bọn bản đạo khác nào cái

đình trước mắt Thảm đại trang chúa , những muốn nhỏ đi cho khỏi vương váu .

Thảm Mộc Phong lạnh lùng hắng đặng một tiếng chứ không nói gì .

Vân Dương Tử cười mát nói tiếp :

- Thảm đại trang chúa ỷ mình là cao nhân chẳng coi bần đạo vào đâu .

Thảm Mộc Phong ngắt lời :

- Không dám ! Đạo trưởng dạy quá lời .

Vân Dương Tử đảo mắt nhìn Hắc , Bạch nhị lão và bọn võ sĩ áo đen ở phía sau Thảm Mộc Phong rồi nói :

- Cuộc gặp gỡ bữa nay khó lòng tránh khỏi một trường ác đấu .

Thảm Mộc Phong nói :

- Cái đó còn tùy ở Vân Dương đạo trưởng .

Vân Dương Tử nói :

- Bần đạo tự biết mình không đủ tài mà rất muốn bồi tiếp Thảm đại trang chúa mấy chiêu .

Thảm Mộc Phong tính thầm trong bụng :

- Xem chừng bọn chúng đã chuẩn bị rồi . Nếu lão khiêu hóa và cao nhân chưa hiểu tính danh kia cũng ở đây chờ cuộc động thủ rồi đột ngột xuất hiện thì khi đó mình muốn tháo chạy cũng không phải chuyện dễ dàng .

Trong lòng hắng đặng xoay chuyển ý nghĩ , miệng vẫn lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng đạo trưởng kiếm Thảm mỗ để quyết định phương pháp cùng nhau chiến đấu .

Vân Dương Tử đáp :

Cái đó tùy ở nơi Thảm đại trang chúa . Đại trang chúa vạch đường lối , bần đạo sẽ tuân theo mà làm .

Thảm Mộc Phong đột nhiên nổi lên một tràng cười rộ. Tiếng cười như chim bị thương thét lên làm chấn động màng tai mọi người .

Quần hào ngấm ngấm kinh hãi lâm bầm :

- Nội công thăng cha này quả nhiên thâm hậu phi thường .

Tiếng cười vừa dứt , bỗng hắng vung tay một cái .

Một viên đá lớn bằng trứng ngỗng đột nhiên bay lên rồi rớt xuống bàn tay hắc .

Lại thấy Thảm Mộc Phong cặp mắt tròn xoe dương lên nhìn chăm chặp vào Vân Dương Tử .

Bị khí thế uy hiếp . Vân Dương Tử là người dày công tu dưỡng cũng không khỏi hồi hộp trong lòng .

Thảm Mộc Phong cười lạt nói :

- Đón lấy .

Viên đá trong tay của hắc đột nhiên liệng về phía Vân Dương Tử.

Vân Dương Tử vươn tay ra đón bắt viên đá không khỏi chau mày .

Nguyên viên đá này nóng như lửa đốt khiến Vân Dương Tử cực kỳ kinh hãi

Trước mắt quần hào Vân Dương Tử không tiện liệng hòn đá xuống đất ,
đành phải vận công để chống cự lại sức nóng.

Ngờ đâu đạo trưởng gia tăng cường lực viên đá trong tay vỡ vụn ra rớt
xuống đất .

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách hỏi :

- Vân Dương Tử có hiểu ý Thẩm mộc không .

Hắn ngừng lại một chút rồi vẫy tay nói :

- Cuộc chiến bữa nay bắt tất phải khai diễn làm chi .

Rồi hắn xoay mình nhảy lên lưng ngựa vọt đi .

Hắc, Bạch nhị lão và bọn võ sĩ áo đen lật đật theo sau .

Bụi cát mịt trời , mấy chục con ngựa vọt đi như bay .

Diễn biến này ra ngoài sự tiên liệu của quần hào. Ai nấy đều thộn mặt ra .

Bỗng thấy trong đám võ sĩ áo đen đột nhiên có một tên té xuống rồi lộn đi
hai vòng , ả vào bụi cỏ ven đường .

Mấy chục con ngựa vẫn đi nhanh như cũ chẳng ai thèm quay lại ngó một tên
bị ngã ngựa .

Bọn Vân Dương Tử tuy đã ngó thấy mà cũng chẳng ai thèm để ý vì biết rằng
bọn người ở trong Bách Hoa sơn trang hết thấy đều lạnh lẽo vô tình , đối với
người đồng bọn sống hay chết họ chẳng quan tâm.

Đoàn người ngựa chạy đi rồi dần dần biến vào trong đám bụi mù không thấy
bóng nữa .

Vân Dương Tử chờ bọn địch nhân mất hút rồi , thở phào một cái nói :

- Hành động của Thẩm Mộc Phong vĩnh viễn khiến cho người ta không biết
đâu mà lường .

Triển Diệp Thanh la lên :

- Lạ quá ! Lạ quá ! Người đó chẳng bị thương gì hết .

Vân Dương Tử hỏi :

- Lão đệ bảo sao ?

Triển Diệp thanh đáp :

- Gã áo đen kia ngã ngựa mà không bị thương .

Quần hào đều ngừng đầu nhìn ra thấy người áo đen té ngựa ả vào bụi cỏ
đang lồm cồm bò dậy đi về phía bọn mình .

Mã Văn Phi nói :

- Thẩm Mộc Phong rất nhiều quỷ kế , chưa hiểu gã đó sắp giở trò gì . Ta chớ
mắc vào mưu gian của họ . Xin các vị hãy đứng nguyên đây để tại hạ ra coi .

Triển Diệp Thanh nói :

- Tiểu đệ xin đi với Mã huynh .

Mã Văn Phi cười nói :

- Hay lắm .

Hai người song song chạy ra đón võ sĩ áo đen .

Đi chừng được hai dặm thì còn cách người áo đen chừng hai trượng .

Mã Văn Phi dừng bước quát :

- Đứng lại !

Người áo đen theo lời dừng bước chấp tay nói :

- Vị nào là tổng thủ lãnh Mã Văn Phi ?

Mã Văn Phi ngơ ngác đáp :

- Chính là tại hạ . Ông bạn có điều chi dạy bảo ?

Người áo đen thò tay vào trong bọc lấy ra một phong thư đưa ra nói :

- Tại hạ chịu lời uỷ thác của người khác chuyển đến Mã tổng thủ lãnh phong mật thư này .

Gã cầm thư rảo bước tiến lại .

Mã Văn Phi lạnh lùng nói :

- Xin ông bạn để thư xuống đất rồi lui ra ngoài cách một trượng .

Lúc còn cách chừng một trượng , đại hán áo đen đột nhiên ngán ngừ.

Mã Văn Phi tự tin mình có thể né tránh nên rảo bước tiến tới .

Mã Văn Phi liếc mắt thấy ngoài phong bì đề hai chữ " Kính nhờ Mã tổng thủ lãnh chuyển đến tay Tiêu Lĩnh Vu "

Nét chữ xinh tươi mềm mại , tựa hồ thủ bút của một nữ nhân .

Mã Văn Phi coi kỹ lại bao thư dường như không có chất độc , liền đưa tay ra đón lấy hỏi :

- Phong thư này của ai viết ?

Đại hán đáp :

- Tại hạ chỉ biết đưa thư là được trả tự do , còn ngoài ra chẳng hiểu chi hết .

Trong thư này nói rõ mọi sự, người tiếp nhận sẽ biết ngay. Tại hạ xin cáo biệt .

Gã nói xong trở gót chạy mau về phía nam , tức là nẻo đường trái ngược với phương hướng mà bọn Thẩm Mộc Phong vừa chạy đi .

Triển Diệp Thanh rảo bước tiến lại hỏi :

- Phong thư này của ai viết ?

Mã Văn Phi lắc đầu đáp :

- Cái đó tiểu đệ cũng không hiểu .

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Có phải là thư viết gửi cho Mã huynh không ?

Mã Văn Phi đã cất thư vào bọc rồi hàm hồ đáp :

- Không phải vậy đâu . Thư này viết gửi cho một người bạn khác .

Triển Diệp Thanh thấy Mã Văn Phi úp mở dường như không muốn nói rõ hẳn cũng không hỏi vặn nữa.

Hai người cùng chạy về .

Vân Dương Tử khẽ hỏi :

- Tên võ sĩ áo đen đó chạy đến có chuyện gì ?

Triển Diệp Thanh đáp ngay :

- Không có chi cả . Gã chỉ đưa một lá thư tư nhân .

Hắn dùng hai chữ "tư nhân" là không muốn cho bọn Vân Dương Tử hỏi vặn nữa .

Quả nhiên quần hào không ai cất vấn .

Mã Văn Phi sợ vì vụ này mà đưa đến chỗ hư việc , muốn giải thích thêm , nhưng cảm thấy khó khăn , trừ phi nói rõ thân thế Tiêu Lĩnh Vu . Nhưng ý chưa được sự đồng ý của chàng , không tiện tự mình chủ trương ý đành lẳng lặng không nói gì .

Trong trường trở lại tỉnh mạch . Hồi lâu Vân Dương Tử khẽ thở dài nói :

- Việc Mã huynh lên vào Bách Hoa sơn trang đã đồn đại ra ngoài giang hồ .

Đồng đạo võ lâm đối với khí phách hào hùng của Mã huynh tất đem lòng kính phục .

Mã Văn Phi cười đáp :

- Thật ra tiểu đệ lại kính phục người khác .

Y thở dài tiếp nói tiếp :

- Bọn tại hạ mà sống sót ra khỏi Bách Hoa sơn trang là nhờ vào trưởng lão

Tôn Bất Tà ở Cái Bang và một vị cao nhân khác có lòng tương trợ .

Vân Dương Tử hỏi :

- Ai vậy ?

Mã Văn Phi đáp :

- Trước nay tiểu đệ không hay nói dối . Nhân vật đó hiện cũng ở đây , nhưng trước khi được y đồng ý , tiểu đệ chẳng dám đưa tên họ y ra .

Mã Văn Phi móc phong thư cầm tay nói tiếp :

- Phong thư này là của vị đó, tiểu đệ không tiện tác chủ .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 112

Đưa song thân tìm nơi lánh nạn

Triển Diệp Thanh lấp loáng cặp mắt đảo nhìn toàn trường hỏi :

- Có chuyện thần bí đến thế ư ?

Mã Văn Phi cười đáp :

- Theo chỗ tại hạ được biết số dĩ người đó phải ẩn dấu chân tướng là vì có chỗ khổ tâm , chứ không phải cố làm ra vẻ thần bí .

Triển Diệp Thanh mỉm cười nói :

- Đã thế Mã huynh bắt tất phải giới thiệu với bọn tiểu đệ nữa .

Câu này hấn cất cao giọng lên cố ý nói khích cho người kia tự động ra mặt .

Ngờ đâu Tiêu Lĩnh Vu ẩn sau tảng đá trên sườn núi không nghe rõ bọn họ nói chuyện gì, dĩ nhiên chàng không xuất hiện .

Một lát sau , bọn Tử Tăng , Phạn Cái , Tư Mã Càn ẩn trong bụi cỏ hai bên đường đều đứng dậy .

Triển Diệp Thanh liếc mắt ngó Tư Mã Càn , ngập ngừng muốn nói lại thôi .

Mã Văn Phi vội nói theo :

- Tiểu đệ xin giới thiệu vị này là Đông hải thần bộc Tư Mã Càn .

Y quay lại ngó Triển Diệp Thanh nói tiếp :

- Vị này là Triển Diệp Thanh đại hiệp , môn hạ của phái Võ Đang .

Triển Diệp Thanh chấp tay nói :

- Kính chào Tư Mã huynh .

Tư Mã Càn vốn là một kẻ cao ngạo và thường tự phụ , mình mang tuyệt kỹ vào Trung nguyên , tưởng làm nên chuyện kinh thiên động địa cho nổi danh ở vùng này . Ngờ đâu gã chưa được toại nguyện . Cuộc chiến ở Bách Hoa sơn trang gã thấy Tiêu Lĩnh Vu thần dũng hơn đời , Tôn Bất Tà oai phong lẫn liệt , tính khí cuồng ngạo liền tiêu tan hết. Gã thấy Triển Diệp Thanh nghi biểu khác thường chấp tay hoàn lễ đáp .

- Tiểu đệ không dám .

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Tư Mã huynh chắc mới đến Trung nguyên phải không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ sinh quán ở Trung nguyên nhưng ra sống ngoài hải đảo miền Đông hải từ thuở nhỏ . Chuyến này tiểu đệ trở lại Trung nguyên về thăm quê cũ , cảm thấy nhân vật đều tân kỳ. Những chuyện ngày còn nhỏ quên hết cả rồi .

Triển Diệp Thanh cười nói :

- Võ lâm ở Trung nguyên bị ân oán ràng buộc, không được thanh tỉnh như

ngoài Đông hải .

Tư Mã Càn nói :

- Khi tiểu đệ chưa về cố thổ đã từng nghe danh sĩ ở Trung nguyên rất đông đảo

Triển Diệp Thanh ngắt lời :

- Lời đồn chưa chắc đã đúng , e rằng Tư Mã huynh sẽ phải thất vọng .

Tư Mã Càn thở dài nói :

- Võ lâm Trung nguyên , tiểu đệ cảm thấy nhân tài hiệp sĩ nhiều hơn là lời đồn .

Triển Diệp Thanh nói :

- Tư Mã huynh quá khen mà thôi .

Bỗng nghe Phạn Cái Thâm thiết Oa lớn tiếng :

- Cường địch lui rồi . Chúng ta tìm một chỗ ăn uống cho thoả thích .

Tửu Tăng bắt giới cũng nói theo :

- Phải đấy ? Bọn sâu rọu của bản hòa thượng đã biểu tình rồi .

Hai lão này kẻ tung người hứng . Bất luận lúc nào và ở nơi đâu cũng lộ vẻ khinh thế ngạo vật .

Triển Diệp Thanh đưa mắt nhìn Tửu Tăng , Phạn Cái , quay lại hỏi Mã Văn Phi :

- Phải chăng hai vị này là Tửu Tăng , Phạn Cái tiếng tăm lừng lẫy giang hồ .

Mã Văn Phi đáp :

- Chính thị . Tiểu đệ xin giới thiệu cùng ba vị .

Tửu Tăng bắt giới lạnh lùng gạt đi :

- Bất tất phải giới thiệu nữa .

Triển Diệp Thanh nhìn Tửu Tăng :

- Đại sư

Tửu Tăng ngắt lời :

- Đừng tăng bốc nữa . Bản hòa thượng không thích cái đó . Nếu ông bạn muốn kết giao với kẻ rọu thịt thì cứ kêu ta bằng Tửu hòa thượng .

Triển Diệp Thanh nhíu cặp lông mày nói :

- Tại hạ đã được nghe danh đại sư cười cợt phong trần không câu nệ tiểu tiết . Bữa nay được gặp mới biết quả nhiên danh bất hư truyền .

Tửu Tăng nói :

- Tửu hòa thượng là Tửu hòa thượng . Đại sư là đại sư . Bản hòa thượng không chịu nổi lời xưng hô của ông bạn .

Triển Diệp Thanh trong lúc nhất thời không hiểu được ý lão, ngẩn mặt ra chẳng biết nói sao .

Phạn Cái đột nhiên cười hô hô xen vào :

- Tửu hòa thượng . Lão dám trêu vào Triển đại hiệp là không muốn sống nữa hay sao ? Lão khiêu hóa không thể bồi tiếp được , xin đi trước một bước .

Lão nói rồi không chờ Mã Văn Phi trả lời đã quay mình rào bước đi ngay .

Tửu Tăng bắt giới la lên :

- Lão ăn xin kia ! Sao không chờ ta .

Lão quay lại nhìn Triển Diệp Thanh nói :

- Huynh đệ mà thực lòng muốn kết giao với kẻ rượu thịt thì hay hơn hết là tìm lấy một ít rượu ngon . Tửu hòa thượng mà thấy rượu là ưng liền .

Triển Diệp Thanh cười đáp :

- Đa tạ lão hòa thượng có lòng chỉ giáo . Tại hạ xin ghi nhớ .

Tửu Tăng bắt giới xoay mình chạy đi như bay . Chớp mắt hai vị phong trần đại hiệp đã mất hút .

Triển Diệp Thanh khẽ hỏi Mã Văn Phi :

- Mã huynh . Hai vị đó bỏ đi thật ư ?

Mã Văn Phi đáp :

- Hai vị đó cười cợt phong trần , hành tung vô định . Họ bỏ đi thật hay không khó mà biết được . Hồi ới trong trận ác chiến ở trong Bách Hoa sơn trang , Tửu Tăng , Phan Cái là những nhân vật góp sức rất nhiều .

Vân Dương Tử đột nhiên chấp hai tay đề ngang trước ngực nói :

- Thảm Mộc Phong đã dẫn bộ hạ chạy đi , chắc không trở lại nữa . Phương trượng chùa Thiếu Lâm cùng chưông môn tề phái vì hấn tái xuất giang hồ đã phát thiệp mời quần hùng đến hội tụ ở núi Võ Đương để bàn việc trừ khử tên cự ma này . Thảm Mộc Phong tai mắt mình hẳn chắc khó lòng dấu hấn được . Bản đạo nhiều việc cấp bách xin cáo từ về trước .

Đạo nhân vừa nói dứt lời nhìn quần hào nghiêng mình thi lễ rồi dẫn bọn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi trở gót đi luôn .

Lúc này hai bên sườn núi , sau bụi cỏ rậm có ngoài hai chục tay cung nỏ từ từ đứng dậy . Đây toàn là những nhân vật võ công cao cường mà Mã Văn Phi đã lựa chọn và bố trí mai phục để ngăn cản truy binh của Bách Hoa sơn trang .

Không ngờ Thảm Mộc Phong đột nhiên dẫn bộ hạ rút lui .

Tiêu Lĩnh Vu và bọn Thương Bát cũng ra khỏi chỗ núp xuống núi .

Thương Bát theo sau Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Hiện giờ đại ca là một nhân vật anh hùng trong tâm trí của quần hào .

Nếu mà đại ca mượn cơ hội hô lên một tiếng , tất có nhiều người nguyện ý đi theo . Tài trí của đại ca có thể dựng ra một môn phái riêng biệt ngang hàng với chín phái lớn và Bách Hoa sơn trang .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài ngắt lời :

- Tiểu huynh mới vào giang hồ chưa được nửa năm đã cảm thấy võ lâm nhiều chuyện rắc rối , phần lớn là vì tham danh ham lợi . Ai cũng muốn xưng hùng xưng bá trong võ lâm . Cuộc hỗn loạn này vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt .

Thương Bát mặt nóng lên cười nói :

- Tiểu đệ cũng bị chữ lợi ràng buộc , tuy lấy của theo đạo nghĩa chẳng cưỡng đoạt của ai , nhưng đem hết tâm cơ để bức người ta tự động giao của báu cho mình thì cũng không phải là hành vi của người chính nhân quân tử .

Hắn thở phào một cái nói tiếp :

- Sau khi cùng đại ca kết giao , tiểu đệ đã bàn với Đỗ Cửu từ đây sắp tới rửa sạch lòng tham đem toàn lực viện trợ đại ca để gây sự nghiệp một thời .

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười , lẳng lẳng không nói gì , nhưng nghĩ thầm trong bụng :

- Người đã mắc bệnh mấy chục năm trời , nhất đến muốn cải tà qui chính , tưởng không là chuyện dễ .

Hai người vừa đi vừa nói chuyện , bất giác đã tới gần chỗ quần hào .

Mã Văn Phi thò tay vào bọc lấy phong thơ đưa ra nói :

- Tiêu huynh có thơ đây , xin thu lấy mà coi .

Tiêu Lĩnh Vu cầm thơ ngó nét chữ hiển nhiên là thủ túc đàn bà.

Chàng rất lấy làm kỳ hỏi :

- Thơ này của ai viết ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tiểu đệ cũng chưa rõ .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày mở thơ ra coi thấy mấy hàng chữ sau đây :

- Đêm qua thần trí chợt tỉnh , nghe gia phụ bàn chuyện các hạ . Tuy các hạ thay hình đổi dạng trà trộn vào Bách Hoa sơn trang nhưng không thể qua mắt gia phụ được . Gia phụ không chịu tiết lộ thân thế của các hạ là có ý muốn lấy máu các hạ dâng cứu mạng cho tiện thiếp .

Tiêu Lĩnh Vu đọc tới đây run lên nghĩ thầm :

- Xem chừng Độc Thủ Dược Vương chưa lấy được máu của mình để chữa bệnh cho con gái là suýt đời lão chẳng chịu cam tâm .

Chàng thở dài coi tiếp :

- Gia phụ vì thiếp mà phải khổ tâm kiếm máu người khác để cứu mệnh cho thiếp . Dù thiếp không chịu mà gia phụ yêu con tha thiết cũng ráng lấy cho bằng được máu của các hạ . Kể bạc mệnh này mình mang tuyết chứng hết ngày này qua ngày khác phải dùng dược vật kéo dài mạng sống ly bì ít khi tỉnh táo . Đêm nay là dịp đặc biệt , tâm linh sáng suốt tiện thiếp trần trọc không sao ngủ được mới lên đây viết lá thư này .

Giữa thiếp và các hạ vốn không quen biết . Nhưng trong mình thiếp có huyết dịch của các hạ cũng như ngọn đèn tàn lụi được đổ dầu . Lòng thiếp đau khổ không khỏi châu rơi . Tiện thiếp nghĩ đến việc làm liên lụy đến người vô tội , trong lòng rất dỗi xốn xang nghĩ ra kế hoạch để giúp cho các hạ một tay , gọi là tỏ chút tình đèn đáp .

"Theo chỗ thiếp biết thì Thảm Mộc Phong đã khổ tâm bồi dưỡng kỳ binh

mãnh tướng và lấy ngũ Long đại trận là một trận thế lợi hại hết hơn hết" .
Gọi là Ngũ long cho có vẻ thần kỳ , thực ra là năm kỳ nhân võ công cao cường bị Thảm Mộc Phong thu phục . Hắn đưa về Bách Hoa sơn trang , mất mấy năm nghiên cứu cực nhọc mới lập thành Ngũ long đại trận . Gia phụ trợ lực cho hắn rất nhiều , nên tiện thiếp mới hiểu nội tình .

"Tiện thiếp chỉ có thể giúp các hạ bằng cách thi hành kế mọn làm cho Ngũ long tạm thời mất sức chiến đấu . Tiện thiếp tuy then với các hạ, cũng không tiện hạ độc thủ khiến công trình của Thảm Mộc Phong bấy lâu cực nhọc nhất đổ thành uổng hết . Tiện thiếp suy tính mãi mới nghĩ ra được kế hoạch lưỡng toàn là làm cho Ngũ long mất năng lực chiến đấu trong vòng mười ngày . Ngoài thời hạn này họ lại khôi phục tình trạng cũ . Đó là một điều tiện thiếp đền ơn các hạ . . ."

Thư viết tới đây đột nhiên đứt đoạn . Phía dưới chưa thụ danh . Lá thư này tuy chưa chấm dứt nhưng bấy nhiêu cũng đã rõ ràng .

Tiêu Lĩnh Vu coi xong thư mới biết Ngũ long đại trận của Thảm Mộc Phong bày ra rồi mà không chịu nổi một đòn, té ra có người ngấm ngầm dùng thủ đoạn .

Chàng từ từ gấp thư lại cất vào bọc .

Bọn Mã Văn Phi tuy rất muốn biết nội dung bức thư , nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu không nói cũng không tiện hỏi .

Bỗng nghe tiếng tà áo sột soạt , Kim lan hấp tấp chạy đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Thân thể phu nhân rất suy nhược . Chúng ta không thể thương lộ được nữa , cần kiếm một nơi nào để nghỉ ngơi ít bữa .

Tiêu Lĩnh Vu biến sắc vội hỏi :

- Hiện giờ tình trạng gia mẫu thế nào ?

Kim Lan ngập ngừng đáp :

- Bây giờ tình trạng lão phu nhân khá yên tĩnh .

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nói :

- Vậy là hay lắm !

Kim Lan nói :

- Tiểu ty cùng Ngọc Lan đã điều tra kỹ về thân thể lão phu nhân thì không nên để người bị kinh động , cần phải tìm một nơi yên ổn tĩnh dưỡng mấy ngày , mới có thể phục hồi được .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi quay lại hỏi Mã Văn Phi :

- Gia mẫu thân thể hư nhược , không thể chịu đựng được sự vất vả trong bước đường bôn tẩu. Tiểu đệ phải tìm một chỗ để người tĩnh dưỡng mấy ngày .

Mã huynh cùng các vị đều có việc trọng yếu bên mình , xin cứ tùy tiện .

Mã Văn Phi nói :

- Nơi đây còn gần hơn Bách Hoa sơn trang, e rằng Thảm Mộc Phong đã bố trí tai mắt . Vậy hay hơn hết là hãy đi xa thêm mấy dặm .

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp trả lời . Kim Lan đã cướp lời :

- Xin Mã gia tha cho tiểu tỳ vì tội lảm miệng . Hiện giờ lão phu nhân yếu quá không thể thượng lộ được .

Mã Văn Phi thấy tình thế nghiêm trọng , trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Đã vậy tại hạ không dám nhiều lời , nhưng mong rằng Tiêu huynh nên lưu lại mấy vị võ công cao cường đề vạn nhất xảy ra chuyện gì có người chiến ứng .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Người nhiều càng dễ bại lộ hành tung . Thịnh tình của Mã huynh tiểu đệ xin tâm lãnh .

Mã Văn Phi chấp tay nói :

- Vậy mời Tiêu huynh đi trước một bước . Tiểu đệ tạm thời ở lại đây đoạn hậu , để Thảm Mộc Phong khỏi truy lùng .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phiền Mã huynh giùm cho . Mỗi ân tình này tiểu đệ sẽ có ngày báo đáp .

Tiêu Lĩnh Vu trở lại sau núi dẫn bọn Trung Châu nhị cô cùng Kim Lan, Ngọc Lan đi vào khu giữa trái núi .

Thần thâu Hường Phi đột nhiên lên tiếng :

- Các vị khoan rồi hãy đi . Tiểu đệ già nua rồi , không nên đem chút bản lãnh bỏ vào quan tài .

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi :

- Hường huynh có điều chi dạy bảo ?

Hường Phi đưa mắt nhìn Kim Lan , Ngọc Lan cười hỏi :

- Lão thâu nhi coi hai cô này rất thông minh lanh lẹ, muốn truyền cho mấy môn tài vật về cách ăn cắp , nhưng không hiểu các vị cô nương có thích chơi trò ăn cắp không ?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Hường huynh có lòng tốt như vậy là hay quá ? Người ta cần còn chưa được sao lại không thích ?

Ít lâu nay chàng bôn tẩu giang giang hồ đã hiểu được nghề ăn cắp gà trộm chó rất cần thiết . Thần thâu Hường Phi lại có thủ pháp thiên hạ vô song về nghề này , nên chàng cũng đem lòng kính trọng .

Kim Lan , Ngọc Lan đồng thanh lên tiếng :

- Lão tiên bối hảo tâm như thế . Bọn nô tỳ cảm kích vô cùng .

Hường Phi cười khanh khách nói :

- Hay lắm . Đã vậy thì lão thâu nhi đi với các vị .

Đông hải thần bốc Tư Mã Càn nhìn Tiêu Lĩnh Vu chấp tay hỏi :

- Tiểu đệ cũng muốn kết bạn đồng hành với các vị , chẳng hiểu các vị có

dung nạp không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu được Tư Mã huynh cùng đi thì bọn tiểu đệ rất hoan nghênh .

Kim Lan đột nhiên chạy lẹ đến bên Mã Văn Phi khẽ nói :

- Bọn nữ tỳ xuất thân ở Bách Hoa sơn trang không ai dám có cao vọng nào khác , chỉ cầu được các vị thu nạp đã hết lòng cảm kích . Nô tỳ mong rằng Mã tổng thủ lãnh chiếu cố cho Phụng Trúc muội muội .

Mã Văn Phi mỉm cười đáp :

- Cô nương hãy yên lòng . Tại hạ xin hết lòng chiếu cố cho y .

Lúc này Tư Mã Càn đã đuổi kịp Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi chàng :

- Huynh đài có là Tiêu Lĩnh Vu thật không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ không dám dấu diếm Tư Mã huynh . Tiêu Lĩnh Vu chính là tiểu đệ .

Tư Mã Càn nói :

- Thế thì phải rồi .

Y ngừng lại một chút , hỏi tiếp :

- Tiêu huynh coi thân sắc Mã huynh thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn Mã Văn Phi rồi đáp :

- Tiểu đệ không thấy gì khác lạ .

Tư Mã Càn nói :

- Mặt y hãm sắc. Chỉ trong vòng mười ngày tất có đại biến . Khi ở Bách Hoa sơn trang , tiểu đệ đã nói trước là y gặp tai nạn đổ máu .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Y đã bị thương tức là đổ máu rồi . Cái đó ứng vào lời dự đoán của Tư Mã huynh .

Tư Mã Càn lắc đầu đáp :

- Lúc này sắc mặt y càng đen xạm hơn khi còn ở trong Bách Hoa sơn trang mà làn hắc khí xông lên đầu . Thế nào cũng gặp đại biến , chóng thì ba ngày , chậm lắm là cũng chỉ mười ngày là cùng .

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng không tin thuật tướng số cho lắm nhưng chàng thấy Tư Mã Càn nói quả quyết như vậy , không khỏi động tâm nghĩ bụng :

- Chuyện này mình cứ tin là có để đề phòng còn hơn .

Chàng liền đáp :

- Tư Mã huynh đã cầm chắc như vậy thì nên nhắc y một tiếng .

Tư Mã Càn thở dài nói :

- Mã Văn Phi giữ tư cách anh hùng , tiểu đệ có nói vị tất y đã tin lời .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Theo ý Tư Mã huynh thì sao ?

Tư Mã Càn đáp :

- Nếu được Tiêu huynh trịnh trọng khuyên cáo y mấy câu hoặc giả y chịu nghe theo .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Hay lắm !

Rồi chàng chạy đến bên Mã Văn Phi nghiêm trang nói :

- Mã huynh . Tại hạ có điều khẩn khoản , nói ra mong Mã huynh lượng thứ .

Mã Văn Phi đáp :

- Tiêu huynh có điều chi dạy bảo . Nếu tiểu đệ làm được quyết chẳng chối từ .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ân đường của Mã huynh có luồng khí hắc ám . Trong vòng mười ngày mong rằng Mã huynh hết lòng để tâm đề phòng .

Mã Văn Phi cười hỏi lại :

- Phải chăng Đông hải thần bốc Tư Mã Càn bảo Tiêu huynh làm như vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu lúc nói câu đó đã để ý nhìn mặt Mã Văn Phi quả nhiên thấy sắc mặt y có luồng khí hắc ám liền đáp :

- Chính tiểu đệ trông thấy .

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rồi nói :

- Được rồi . Tiểu đệ xin gia tâm đề phòng . Cảm ơn Tiêu huynh có dạ quan hoài .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sau khi gia mẫu bình phục , tiểu đệ đưa đến một nơi an toàn rồi sẽ kiếm Mã huynh ngay .

Mã Văn Phi nói :

- Chương môn hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đã phát thiệp đi mời cuộc anh hùng đại hội . Mong rằng Tiêu huynh kịp tới tham gia .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vụ này tiểu đệ chưa thể quyết định được , đợi đến lúc đó hãy hay.

Chàng chấp tay từ biệt :

- Tiểu đệ xin đi trước một bước .

Rồi chàng trở gót bước mau.

Đỗ Cửu đỡ Tiêu đại nhân . Ngọc Lan cũng Tiêu phu nhân . Thương Bát và Hường Phi đi mở đường . Tiêu Lĩnh Vu cùng Tư Mã Càn đoạn hậu . Đoàn người đi quanh vào hang núi chừng được ba chục dặm thì đến một nơi không có vết chân người .

Thần châu Hường Phi dừng bước chấp tay nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

Thảm Mộc Phong sửa sang Bách Hoa sơn trang mười mấy năm . Trong vòng một trăm dặm e rằng có nhiều tai mắt của họ .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Phải chăng theo ý Hường huynh thì chúng ta nên tạm trú ở trong hang núi

này .

Hướng Phi đáp :

- Đúng thế . Chỉ có những nơi đầm sâu , hang tối này hoặc giả tránh khỏi nhãn tuyến của Thảm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Gia mẫu thân thể bất an , e rằng phải dùng đến dược vật . ở trong thâm sơn cùng cốc tuy kín đáo nhưng không tiện việc thuốc thang .

Hướng Phi cười nói

- Cái đó Tiêu huynh bất tất phải quan tâm , lão thâu nhi xin đảm trách việc lấy dược vật .

Thương Bát cười nói :

- Hướng huynh chẳng những tuyệt kỹ về "Diệu thủ không không" độc bộ thiên hạ mà thuật dị dung của y cũng chẳng ai bì được . Chắc nhãn tuyến của Bách Hoa sơn trang không thể nhận ra y được .

Lúc này Ngọc Lan và Đỗ Cửu đã tìm một chỗ cỏ êm đặt vợ chồng Tiêu lão gia xuống rồi giải khai huyết đạo cho hai vị .

Tiêu Lĩnh Vu lấy nước suối rửa mặt khôi phục lại chân tướng đứng bên song thân .

Lát sau Tiêu đại nhân thở mạnh một cái .

Tiêu Lĩnh Vu lạy phục xuống đất nói :

- Bất hiếu là Tiêu Lĩnh Vu khấu kiến gia gia .

Tiêu đại nhân dương mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu , khẽ buông tiếng thở dài hỏi :

- Người đứng là Vu nhi đây ư ?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu đáp :

- Đúng là hài nhi .

Tiêu đại nhân thở dài nói :

- Người biến đổi nhiều quá . Ngày trước thân thể hư nhược bệnh hoạn mà nay cường và kiện đến thế .

Lão mĩm cười nói tiếp :

- Nhìn kỹ mới nhận ra gương mặt phẳng phát như xưa .

Tiêu Lĩnh Vu sa lệ nói :

- Hài nhi bất hiếu làm phiền lụy đến gia nương phải chịu đau khổ trong lòng rất hối hận .

Tiêu đại nhân chuyển mục quang nhìn mấy bạn giang hồ đứng bên .

Lão khôi phục vẻ mặt vui tươi hòa ái đáp :

- Bể hoạn sóng gió còn hơn cả chốn giang hồ . Gia gia đã từng trải qua bao lần gian khổ . Một chút kinh hãi này có chi đáng kể .

Bồng Ngọc Lan khẽ nói :

- Tướng công lại coi mau . Lão phu nhân có điều chi khác lạ . Tiêu Lĩnh Vu

tái mặt lướt qua bọn Hường Phi , Tư Mã càn đến bên mẫu thân quỳ xuống đỡ lấy Tiêu phu nhân hốt hoảng la gọi :

- Mẫu thân ! Mẫu thân . . .

Lòng nóng như lửa , hai hàng nước mắt tuôn ra .

Thương Bát kéo tay Tư Mã Càn khẽ hỏi :

- Tư Mã huynh thử bói một quẻ xem còn có thuốc nào chữa được không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiêu đệ không dám khoác lác. Về y đạo tiêu đệ có thông hiểu nhưng chưa tinh thâm .

Thương Bát nói :

- Tư Mã huynh hãy khuyên giải Tiêu đại ca bình tĩnh lại rồi chúng ta tính cách điều trị .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 113

Cứu mẫu thân Tiêu lang đành bỏ mạng

Bạn đọc thân mến !

Truyện này trước kia đã được đăng trên Việt Kiếm , sau đó bị gián đoạn một thời gian . Nay tiếp tục được các bạn Ngô Ngọc Sơn và BacQuai Bên Việt kiếm đánh máy và đăng lên cổng hiến cho bạn đọc bắt đầu từ hồi 113 này.

Nay vnthuquan đăng lại ở đây

Xin chân thành cảm ơn các bạn có công đánh máy và cảm ơn trang chủ Việt kiếm đã đăng lên cho bạn đọc thưởng lãm .

được bạn hùng chuyển sang dạng html

Tư Mã Càn gật đầu.

Y bước đến bên Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu huynh bất tất phải hoang mang. Tiểu đệ đã coi tướng lão phu nhân phúc

lộc rất thâm hậu. quyết không xảy ra chuyện gì phi thường.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Tư Mã Càn đáp:

- Tư Mã huynh nói phải lắm.

Chàng đặt mẫu thân xuống. lau nước mắt nói tiếp:

- Gia mẫu vẫn hôn mê bất tỉnh. vị nào quen thuộc đường lối. cảm phiền đi

mời

thầy lang đến cho.

Tiêu đại nhân từ từ bước lại nhìn lão phu nhân một cái rồi nói:

- Vu nhi! Người bất tất phải lo ngại.

Tiêu Lĩnh Vu khom lưng nói:

- Gia gia có điều chi dạy bảo?

Tiêu đại nhân nói:

- Sau khi người đi rồi. mẫu thân người đêm ngày mong nhớ lo buồn mà

thành bệnh. Gia gia khuyên giải hoài mà mẫu thân người không lúc nào lấy lại

được vẻ

mặt tươi vui như trước...

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hải nhi bất hiếu khiến mẫu thân lo âu. thật tội đáng muôn thác.

Tiêu đại nhân mỉm cười nói:

- Khi bọn người Bách Hoa Sơn Trang đến thôn Đan Quế. ta đã nhìn thấy chỗ sơ hở của họ và phát giác ra hành động rất khả nghi. nhưng mẫu thân ngươi tin là

chuyện thực. mẹ hơn hờ tươi cười. Ta không nỡ nói rõ nội tình. cứ theo bọn họ lên

đường. Chúng ta tới Bách Hoa Sơn Trang. tuy chưa nếm mùi đau khổ là gì nhưng ở

trong phòng tối tăm không thấy ánh mặt trời cũng khó chịu vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hải nhi đã không hầu hạ dưới gối lại làm phiền đến song thân. trong lòng hối

hận muốn chết!

Tiêu đại nhân nói:

- Mẫu thân ngươi vừa tức uất. vừa nhớ con. lại ở trong phòng tối mà nhiễm bệnh. Đây là mẹ kính hãi mà ngất đi. ngươi bắt tất phải hoang mang. chờ mẹ tỉnh

lại. nhận ra ngươi là bệnh tật giảm đi phân nửa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Gia gia nói đúng lắm!

Ngọc Lan đứng bên nghiêng mình nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trong thành Quy Châu có một vị danh y. Tiểu tỷ xin hoá trang trà trộn vào thành mời y.

Bỗng nghe trên sườn núi . trong bụi cỏ xanh có tiếng cười rộ nói:

- Bắt tất phải như thế. Danh y trong thiên hạ không ai bì kịp lão phu. Cái bệnh

nhỏ xiu đó. lão phu tự tin đủ tài diệu thủ hồi xuân. chỉ châm cứu một phát là

lệnh

mẫu tỉnh lại ngay.

Quần hào ngẩng đầu nhìn lên thấy trên tảng đá lớn cách đó mấy trượng có một

lão già đứng sững. Lão này mặc áo đen. người nhỏ và khô đét.

Lão chính là Độc Thủ Dược Vương.

Quần hào vì thấy Tiêu phu nhân chết giấc. mê man bất tỉnh nên tai mắt đều mất linh mẫn. không hiểu Độc Thủ Dược Vương đã đến đây từ hồi nào?

Thương Bát cười lạt nói:

- Lão đã tới đây thì đừng hòng trở về nữa!

Hắn vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Đỗ Cửu. Hai người vội lướt qua mé tả ngăn chặn đường rút lui.

Độc Thủ Dược Vương cười hô hô nói:

- Lão phu mà sợ không đường về thì đã chẳng theo hút các vị tới đây.

Nói rồi tung mình nhảy xuống.

Tiêu Lãnh Vu vội bước lại ngăn chặn trước mặt Tiêu phu nhân. lạnh lùng nói:

- Nếu bữa nay mà các hạ có ý đồ độc ác thì nơi đây là mồ chôn các hạ đó!

Độc Thủ Dục Vương hai mắt nhìn đăm đăm Tiêu Lãnh Vu nói:

- Công tử hoá trang thành Mã Thành lão phu đã khám phá ra ngay từ lúc còn ở

Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lãnh Vu nói:

- Giả tử lúc đó các hạ tiết lộ cho Thảm Mộc Phong hay thì có khi bọn tại hạ khó mà ra khỏi Bách Hoa sơn trang.

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Đúng thế! Nếu Thảm Mộc Phong nhận ra công tử tất đã đem toàn lực trong trang ra liều mạng với công tử.

Tiêu Lãnh Vu cười nói:

- Đáng tiếc Thảm Mộc Phong đã để lỡ cơ hội. thành ra không giết được tại hạ.

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Lão phu không chịu tiết lộ thân phận của công tử chẳng phải vì lòng dạ từ bi.

sở dĩ muốn lưu tính mạng lại cho công tử là để mượn huyết dịch cứu mạng cho tiểu

nữ.

Tiêu Lãnh Vu nói:

- Chúng ta chưa đến trình độ thân mật như vậy. Tại hạ khuyên các hạ nên thủ

tiêu ý niệm đó đi.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Lão phu chỉ có một đứa con gái. Nếu không đạt được mục đích quyết chẳng chịu thôi.

Tiêu Lãnh Vu chau mày nói:

- Các hạ ở trong tình trạng này mà còn nói vậy thì thật cuồng vọng quá!

Độc Thủ Dục Vương ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Trong võ lâm còn ai không biết Độc Thủ Dục Vương? Lão phu cuồng vọng

hay tự phụ thái quá há còn để đến lượt công tử nói ra?

Hướng Phi đột nhiên xen vào:

- Tiêu huynh! Hành tung chúng ta đã bị bại lộ. Chỉ còn biện pháp duy nhất là giết lão đi để bịt miệng. Tiêu huynh phí lời tranh luận với lão làm chi cho

uổng
công?

Tiêu Linh Vu xua tay đáp:

- Hướng huynh khoan hãy động thủ.

Chàng đo mắt nhìn Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Các hạ dùng cách nào để lấy máu trong mình Tiêu mỗ để cứu mạng cho lệnh ái?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Y thuật của lão phu khắp thiên hạ không ai bằng. võ công cũng không chịu đi

sau kẻ khác. Đó là điều kiện để lấy máu trong mình công tử.

Tiêu Linh Vu cười nhạt nói:

- Nếu tại hạ không để lão có cơ hội chống đối thì e rằng lão chết cũng không nhắm mắt...

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Lão phu tin rằng một ngày kia sẽ bức bách công tử phải tự nguyện lấy máu mình cứu mạng cho tiểu nữ.

Tiêu Linh Vu hơi biến sắc nói:

- Lệnh ái là người biết phải trái lại bản tính lương thiện mà sao lại có người cha tàn nhẫn như lão. thật làm nhor nhuốc tấm lòng thanh bạch của cô ta...

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão ý mình võ công cao cường bắt Tiêu mỗ phải hàng phục. Vậy Tiêu mỗ để

lão có cơ hội chống đối. Bây giờ chúng ta lấy một chọi một. Ai nấy trông vào võ

công để phân thắng bại. Nếu lão thắng. tại hạ bó tay chịu trói để lão lấy máu cứu ái

nữ. Nhưng nếu lão thất bại dưới tay Tiêu mỗ thì sao?

Độc Thủ Dược Vương cười nhạt đáp:

- Lão phu hành động chỉ mong thành công. không cần lựa chọn thủ đoạn.

Lão

phu đã làm thì ai cười mặc ai. không muốn hứa lời một cách khinh xuất. Nếu bữa

nay không thắng thì hậu nhật còn dài. rút cục lão phu vẫn có cách kiềm chế công tử.

Độc Thủ Dược Vương miệng thốt ra những lời hèn hạ một cách tự nhiên. không hổ thẹn chút nào.

Tiêu Linh Vu ngăn người ra lăm bắm:

- Một người có địa vị trong võ lâm như Độc Thủ Dược Vương mà dám nói như

vậy thật khiến Tiêu mỗ vô cùng kinh ngạc.

Độc Thủ Dược Vương đảo mắt nhìn Tiêu phu nhân nằm trong bụi cỏ liền hỏi

sang chuyện khác:

- Bệnh thể của lệnh đường rất trầm trọng. nếu không điều trị cho lẹ thì e rằng sau này muốn cứu vẫn cũng khó. Công tử tính sao?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Phi chẳng lão muốn chữa khỏi bệnh cho gia mẫu để bắt Tiêu mỗ đền nợ bằng

cách hiến máu đặng cứu lệnh ái?

Độc Thủ Dược Vương cười đáp:

- Nếu được vậy lão phu rất vui lòng.

Tư Mã Càn xen vào:

- Bệnh thể tầm thường của Tiêu thái phu nhân bắt tất phải phiền đến đại giá các hạ.

Rồi hắn lấy kim hoàn trong bọc ra chắn trước mặt Tiêu phu nhân.

Độc Thủ Dược Vương đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi hỏi:

- Công tử muốn cùng lão phu chiến đấu một trận thật ư?

Lão quả là người thâm trầm. quỷ kế đa đoan. Lúc Tiêu Lĩnh Vu khiêu chiến thì

lão lặng sang chuyện khác. Bây giờ chính lão lại đưa ra lời thách đấu. Tiêu Lĩnh Vu

nghĩ thầm trong dạ:

- Lão này lòng dạ thâm trầm. thủ đoạn tàn nhẫn. giúp sức cho Bách Hoa sơn trang rất nhiều. Ta mượn cơ hội này diệt trừ lão đi cũng là một việc hay.

Nhưng làm

vậy không khỏi có điều ân hận với cô con gái lão. Biết tính sao bây giờ?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi cười lạt nói:

- Bất luận lão đưa ra đường lối thế nào. tại hạ cũng xin bồi tiếp.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu là con người không ưa bị hạn chế. Nếu công tử muốn tỷ thí với lão phu thì chúng ta chẳng cần đề lễ luật giang hồ câu thúc. Bất luận thủ đoạn nào. hoặc

dùng ám khí. độc dược hay thủ đoạn gì cũng chẳng sao. Hễ ai thắng được là cao.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hay lắm! Lão nói trước ra như vậy cũng còn là có chút khí phách anh hùng.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Công tử quá khen rồi!

Thần thái Hưởng Phi đột nhiên lên tiếng:

- Có một điều Dược Vương quên chưa nói.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Điều chi?

Hưởng Phi đáp:

- Quân đả quân công. dùng nhiều thắng ít.

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả đáp:

- Lão phu đã không chịu để quy củ võ lâm trói buộc thì dĩ nhiên các vị cũng chẳng cần hạn chế.

Tư Mã Càn cầm cây kim hoàn giờ ra nói:

- Tại hạ xin lĩnh giáo trước.

Bỗng nghe Ngọc Lan kêu thét lên.

- Phu nhân!

Rồi cô quỳ xuống ôm Tiêu phu nhân dậy.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn lại thấy mẫu thân chân tay run lên bần bật. mặt đầy mồ hôi. hai mắt nhắm nghiền. dường như đau đớn vô cùng. Bất giác chàng tan

nát ruột gan. nước mắt tuôn ra như mưa.

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả nói:

- Chân tay co quắp là triệu chứng trúng gió. Nếu để trầm thì danh y đương thời

cũng không cứu trị nổi. hay ít ra toàn thân tê liệt thành người tàn phế.

Mấy câu này như dao kiếm đâm vào tim Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng giờ tay lên lau nước mắt thùng thảng nói:

- Lão tiên bối chữa trị cho gia mẫu được chăng?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu mà ra tay thì lập tức hết bệnh.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay xá dài nói:

- Vậy phiền lão tiên bối thi triển diệu thủ cho.

Độc Thủ Dược Vương cười nói:

- Việc trị bệnh rất dễ dàng. Có điều lão phu đòi trả giá đắt. e rằng công tử không chịu nổi.

Kim Toán Bàn Thương Bát đột nhiên xen vào:

- Chỉ cần lão đưa điều kiện ra thì bất cứ thứ gì như cổ ngoạn ngọc khí. danh họa. châu báu...tùy ý lão muốn lấy thứ gì Thương mỗ quyết chẳng so kè.

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng nói:

- Không phải những thứ đó. Vàng bạc châu báu hay đồ cổ ngoạn ngọc gì lão phu cũng coi như cỏ rác.

Thương Bát hỏi:

- Vậy lão muốn lấy thứ gì?

Độc Thủ Dược Vương mắt đăm đăm nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão phu chỉ cần máu trong mình công tử để cứu mạng cho tiểu nữ.

Quần hào đều ngăn người ra không biết nói thế nào.

Độc Thủ Dược Vương cười lật nói tiếp:

- Lão phu đòi giá rất đắt nhưng không phải làm khó dễ cho người. Công tử có

muốn lão phu trị bệnh cho lệnh mẫu hay không là tùy công tử.

Tiêu đại nhân từ nãy tới giờ đứng yên coi diễn biến. đột nhiên lên tiếng:

- Vu nhi! Mẫu thân ngươi đã ngoài năm chục. có chết cũng chẳng non yếu gì.

Ngươi đang tuổi thanh niên. mình mang trọng nhiệm chẳng thể hy sinh để cứu mẹ

được.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên vén áo quỳ xuống trước mặt phụ thân nói:

- Xin gia gia tha thứ cho hài nhi trái lệnh nghiêm đường. Công sinh dưỡng của

từ mẫu cao sâu như trời biển. dù hài nhi có muôn thác cũng chưa đủ báo đền.

Khi

nào kẻ làm con lại để từ thân chịu chết mà không giải cứu?

Quần hào thấy đây là việc trọng đại nên đều đứng ngây người ra không dám dúng miệng vào.

Tiêu đại nhân trầm mặc hồi lâu rồi đáp:

- Ngươi đứng dậy đi. Ngươi đã vì lòng hiếu thảo. ta không tiện nói nhiều. Để tùy ngươi tự chủ.

Tiêu Lĩnh Vu khấu đầu rồi đứng dậy. Chàng chú ý nhìn Độc Thủ Dược Vương

rồi nói:

- Tại hạ ưng thuận cứu mạng cho lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương mỉm cười đáp lời:

- Đó là công tử tự nguyện. chứ chẳng phải do lão phu bức bách.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu mẫu đã hứa lời quyết không thay đổi. Phải chăng tiên sinh chưa đủ tín nhiệm?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu tin lắm chứ.

Lão bước về phía Tiêu phu nhân ẩn mình. Miệng lão lạnh lùng quát:

- Tránh ra!

Nguyên Hướng Phi cùng Tư Mã Càn sóng vai đứng chắn phía trước Tiêu phu

nhân. chuẩn bị ngăn cản lão. Nhưng lúc này tình thế biến đổi. hai người

đành đứng

tránh sang một bên.

Độc Thủ Dược Vương đi tới bên Tiêu phu nhân nhìn qua sắc mặt bà rồi nhảy

lên cười nói:

Các vị hãy coi thủ đoạn của đệ nhất thần y đương thời ra sao.

Ngọc Lan đứng bên cạnh Tiêu phu nhân đột nhiên lạnh lùng nói:

- Y đạo của tiên sinh đã đến trình độ thông thần. nhưng thủ đoạn dùng độc cũng ít người sánh kịp. Tiểu tỷ từng nghe Thâm Mộc Phong nói tiên sinh có tài

mượn vật khác để truyền độc.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Đúng thế! Lão phu quả có làm vậy. nhưng chẳng đến nỗi dùng nó để gia hại

một bà già tuyệt không chút năng lực kháng cự.

Ngọc Lan nói:

- Nếu vậy thì e rằng bệnh thể của lão phu nhân không đến nỗi nghiêm trọng như lời tiên sinh nói. Tiên sinh cố ý bịa chuyện phi thường để uy hiếp Tiêu tướng

công lấy huyết cứu mạng cho lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương lấy trong bọc ra một mũi kim. thản nhiên nói:

- Lão phu chỉ chích mũi kim một cái là bà ta tỉnh lại ngay lập tức.

Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng ngắt lời:

- Độc Thủ Dược Vương! Nếu tiên sinh ngấm ngấm hạ độc vào người gia mẫu

thì tiên sinh sẽ biết tại hạ đối phó với tiên sinh bằng cách nào.

Độc Thủ Dược Vương hững hờ đáp:

- Chắc công tử chẳng thể gia hại lão phu được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ giết lệnh ái trước để tâm lòng hoài bão trị bệnh của tiên sinh trong mười năm biến thành uổng phí. Tiên sinh còn phải nếm mùi đau khổ vì mất đứa con

bảo bối.

Độc Thủ Dược Vương buông tiếng thở dài nói:

- Hoặc giả công tử có thể làm như vậy. nhưng kẻ khác thì không thể hăm dọa

được lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ vươn tay ra khế bảo Kim Lan:

- Cô cho ta mượn thanh bảo kiếm.

Kim Lan nghe lời. rút kiếm cung kính đưa lại.

Tiêu Lĩnh Vu đo cặp nhãn quang nhanh như điện nhìn thẳng vào mặt Độc Thủ

Dược Vương thủng thảng nói:

- Độc Thủ Dược Vương! Tiên sinh có muốn coi kiếm thuật của Tiêu mỗ một chút không?

Độc Thủ Dược Vương tay cầm kim châm giờ lên đáp:

- Lão phu đem thuật châm cứu tuyệt thế ra trị bệnh để đổi lấy một chiêu kiếm

của công tử.

Bầu không khí trong trường bỗng trở nên khẩn trương vô cùng. Bao nhiêu con

mắt đổ dồn cả vào tay Tiêu Lĩnh Vu. nhưng sắc mặt mọi người đều lộ vẻ bi thương

đau đớn.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra cây tùng ở vách núi cách đó chừng ba trượng nói:

- Hay lắm! Tiên sinh đã chuẩn bị chưa?

Chàng ngấm ngấm vận khí. bao nhiêu chân lực dồn cả vào cánh tay mặt.

Bỗng thấy chàng từ từ giờ trường kiếm trong tay lên. cổ tay đột nhiên rung

động. thanh trường kiếm vượt tay bay ra thành một làn sáng bạc xoay

chuyển. Kiếm

khí mịt mờ theo tiếng rít vù vù lên cao đến bốn năm trượng.

Kiếm thế xoay chuyển không gian. quay hai vòng rồi đột nhiên bắn xuống cây

tùng thấp lùn. Một làn ngân quang bay quanh thân cây. cành lá tung bay tới tấp.

Làn ngân quang thu lại. thanh trường kiếm hiện nguyên hình. Cây cổ tùng ở vách núi chỉ còn trơ thân cây. trụi hết cành lá.

Quần hào coi phép ngự kiếm thuật này đều trợn mắt. thộn mặt ra. Lát sau mới

vang lên những tiếng thở dài cùng ca tụng.

Độc Thủ Dược Vương gật đầu nói:

- Lão phu còn nhớ năm chục năm trước trong võ lâm có bốn tay luyện được phép kiếm thuật này. Ba người kia bị hãm vào trong cung cấm. chỉ còn lại

một

người không biết lạc lõng nơi đâu?

Lão ngừng lại một chút rồi đột nhiên cất cao giọng hỏi:

- Công tử xưng hô Trang Sơn Bối bằng gì?

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão gọi đích danh Trang Sơn Bối thì biết lão cũng hiểu thuật

ngực kiếm này. chàng không khỏi ngẩn người. nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Tại hạ kêu lão nhân gia bằng sư phụ.

Độc Thủ Dược Vương thở dài nói:

- Công tử còn nhỏ tuổi mà đã thành tựu đến thế là trái với võ học thường quy.

Nếu lão phu đoán không nhầm thì ngoài Trang Sơn Bối ra công tử còn gặp những

kỳ tích khác nữa.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Lão này quả nhiên lợi hại! Chẳng lẽ ta ăn được thứ nắm ngàn năm mà lão cũng nhận ra?

Chàng không trả lời câu hỏi. lãng sang chuyện khác:

- Kiếm thuật tại hạ như vậy liệu có cướp được sinh mạng lệnh ái không?

Độc Thủ Dược Vương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cái đó thì có thừa. nhưng vị tất công tử đã hại được lão phu.

Lão vừa dứt lời. mũi kim trong tay đã đâm vào trước ngực Tiêu phu nhân.

Thuật châm cứu của Độc Thủ Dược Vương quả nhiên thần diệu phi thường.

Mũi ngân châm đâm trúng huyệt. Tiêu phu nhân bỗng nhiên thở hộc lên một cái.

Tiêu Lĩnh Vu khen rằng:

- Y thuật của tiên sinh quả có chỗ độc đáo. không hổ là Độc Thủ Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương mỉm cười đáp:

- Dưới tay lão phu quyết không có bệnh nhân nào là không trị được.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Giọng lưỡi lão này khoát lác thiệt.

Lại thấy Độc Thủ Dược Vương đâm kim xuống. Chỉ trong khonh khắc. lão đã

đâm vào mười hai huyệt đạo trên mình Tiêu phu nhân.

Sau khi đã rút hết những mũi ngân châm ra rồi. lão thò tay vào bọc lấy ra một

cái bình ngọc. liệng về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bình ngọc hỏi:

- Đây là thuốc gì? Cách dùng thế nào?

Độc Thủ Dược Vương cười mát nói:

- Lão phu mà muốn gia hại thì lúc này công tử đã trúng kỳ độc rồi.

Lão đảo cặp mắt nhìn quần hào. bỗng bật cười khanh khách nói tiếp:

- Nhưng công tử cứ yên tâm. lão phu còn lấy máu công tử đặt cứu mạng cho

tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu biết lão có tài truyền độc qua các vật khác nên lẳng lẳng chẳng nói gì.

Lại nghe Độc Thủ Dược Vương nói tiếp:

- Trong bình này có năm viên thuốc. chẳng những có công hiệu bổ khí ích thần

mà còn gia thêm tuổi thọ. Lệnh đường mỗi ngày uống một viên. Uống hết năm viên

là có thể phục hồi thanh xuân như hai chục năm trước. Công tử nên giữ gìn lấy.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói:

- Đa tạ tiên sinh ban linh đan.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Muốn chứng thực lời nói của lão phu không phải là gì dối. năm ngày sau lão

phu mới dẫn tiểu nữ đến đây.

Mắt lão lộ nỗi khát vọng vô biên. chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Thái độ của lão vừa từ ái vừa nóng nảy.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng đáp:

- Lời hứa của bậc trượng phu coi nặng bằng non. Dược Vương cứ yên tâm.

Nếu

sau năm ngày gia mẫu quả được như lời Dược Vương thì tại hạ nhất định bó tay

cho Dược Vương lấy máu cứu lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Hay lắm! Lão phu tin lời công tử.

Đoạn lão tung mình nhảy ra xa hai trượng rồi chạy nhanh như biến.

Thương Bát nhìn sau lưng Độc Thủ Dược Vương cho tới khi mất hút. đột nhiên hần chấp tay xá Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại ca ơi! Đại ca định lấy máu cứu con gái Độc Thủ Dược Vương thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Ta đã hứa với y thì còn lừa gạt thế nào được?

Đỗ Cửu vội nói:

- Hiện nay đại ca là người có quan hệ cho cuộc an nguy trong thiên hạ. đâu có

thể tự khinh thân mình như thế được?

Thần Thâu Hướng Phi cũng nói theo:

- Lão thâu nhi cũng tin Tiêu huynh đã hứa lời quyết không thay đổi. Nhưng hiện nay Tiêu huynh ở vào hoàn cảnh khác thường. dù có hủy bỏ lời hứa vẫn được

anh hùng thiêu hạ kính trọng.

Tiêu Lãnh Vu xua tay gạt đi:

- Thịnh tình các vị tiểu huynh xin tâm lãnh mà thôi. Chúng ta đừng bàn đến chuyện đó nữa.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 114

Trượng phu coi tín nghĩa nặng bằng non

Thương Bát từ từ cất bước tiến lại bên Tiêu đại nhân. nghiêng mình thi lễ khẽ nói:

- Cuộc sinh tử của Tiêu đại ca có liên quan đến vận mệnh giang hồ trong mấy chục năm. Trước tình cảnh này chỉ còn lão bá là ngăn cản được y. Bọn tiểu tử trông

cậy lão bá khuyên can Tiêu đại ca.

Tiêu đại nhân chau mày đáp:

- Vụ này...vụ nàylão phu cũng khôn bẻ mở miệng. Y đã đổi máu lấy thuốc cứu mạng cho mẫu thân y đó là điều đại hiếu. y tỏ lời hiến máu trị tuyệt chứng cho người. đó là đại nghĩa. Kẻ làm phụ thân có lý nào mở miệng bảo con phế bỏ hiếu nghĩa.

Tiêu đại nhân tuy miệng nói điều đại nhân đại nghĩa. nhưng trong lòng nghĩ tới đứa con độc nhất chỉ còn mấy ngày nữa phải đem hết máu cho người.

tránh sao

khỏi nổi thương tâm. Lão từ từ xoay mình đi đến bên tảng đá lớn đứng tựa vào vách

núi. Lão ngẩng đầu trông lên đám mây trắng bay trên trời ngơ ngẩn xuất thần.

Lãnh Diện Thiết bút đồ Cử tuy ngoài mặt lạnh lùng mà trong lòng đầy mối nhiệt tình. Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu sắp lấy máu cho người thì trong dạ bồn chồn

khác nào kiến bò trên nôi gang. Hắn thấy Tiêu đại nhân không ngăn trở Tiêu Lĩnh

Vu. liền tiến đến bên Ngọc Lan khẽ nói:

- Ngọc cô nương! Tại hạ thấy việc này chỉ còn chờ phu nhân hồi tỉnh để người

ngăn cản Tiêu đại ca là được.

Ngọc Lan chưa trả lời. Tiêu Lĩnh Vu đã nói ngay:

- Ngọc Lan! Sau khi mẫu thân ta tỉnh lại. cô không được nói việc ta đã hứa lời

lấy máu đổi thuốc với Độc Thủ Dược Vương.

Ngọc Lan nghiêng mình đáp:

- Tiểu tỷ xin ghi nhớ lời dặn của tướng công.

Đỗ Cửu chau mày nói:

- Thế thì tiểu đệ đành nói mấy câu.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm sắc mặt nói:

- Nếu lão đệ bàn những chuyện không liên quan đến vụ tiểu huynh cho máu thì

tiểu huynh xin rửa tai lắng nghe.

Đỗ Cửu hắng dặng mấy tiếng rồi đáp:

- Nếu vậy thì tiểu đệ cũng không nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Hay hơn hết là miễn bàn chuyện này.

Thương Bát liền lớn tiếng:

- Đồ lão đệ bất tất phi nhiều lời. Đại ca đã quyết ý . chúng ta có khuyển y cũng

bằng vô ích.

Hướng Phi ngừng đầu trông chiều trời nói:

- Độc Thủ Dục Vương còn muốn lấy máu của Tiêu huynh. tất lão không tiết

lộ chỗ chúng ta ẩn thân. Tai mắt của Thảm Mộc Phong tuy rộng lớn. trạm ngầm của

hắn tuy nhiều đến đâu cũng chẳng đặt tới trong hang núi thẳm này. Chúng ta gia

tâm đề phòng một chút thì việc lại ở đây năm ba ngày không đến nỗi bại lộ

hành

tung.

Y dặng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Có điều nơi đây khiếm khuyết thực vật. Chúng ta là người thô hào trên chốn

giang hồ. chỉ cần đi đánh ít dã thú . phi cầm về nướng ăn thay cơm là được rồi.

Nhưng Tiêu lão tiên bối cùng phu nhân không quen ăn như vậy. Lão Thâu Nhi

muốn đi ăn cắp ít thực vật mang về. Không hiểu có vị nào muốn đi với lão Thâu Nhi

không?

Kim Toán Bàn Thương Bát nói:

- Để tiểu đệ đi cùng Hướng huynh.

Đi được một đoạn. Hướng Phi nói:

- Tiêu đại ca của Thương huynh tuy còn nhỏ tuổi nhưng vẫn giữ lối cổ sơ.

khư

khư ôm lấy hai chữ tín nghĩa. không hiểu trọng khinh câu nệ. tiểu tiết không cần đại

thể. Y nhất quyết cho máu cứu người. Kỳ hạn năm ngày qua mau nhưng ngày tháng

còn dài. Thằng cha Độc Thủ Dược Vương cố ý truy tung thì tránh mặt mãi cũng

không xong. Theo ý lão Thâu Nhi thì tuyệt mối hậu họa đó là xong.

Thương Bát nóng lòng giục:

- Đừng nói lòng vòng nữa. Nên làm thế nào thì nói ngay đi.

Hướng Phi đáp:

- Chúng ta phải tìm bằng được Mã Vân Phi. yêu cầu y phải những tay cao thủ

mai phục trên các nẻo đường yếu đạo. chờ Độc Thủ Dược Vương phó ước. kéo ra

mà giết con gái lão đi. Lão làm ác đã nhiều. vụ này để cho lão phải ăn năn hối hận.

Thương Bát nói:

- Vì cứu mạng đại ca là trọng. Thương mỗ đành làm một chuyện trái đạo cũng

chẳng sao. Có điều vụ này mà bị Tiêu đại ca phát giác tất y phải nổi trận lôi đình.

không chừng đi tới chỗ đoạn nghĩa tuyệt giao.

Hướng Phi ngắt lời:

- Dĩ nhiên không thể để y biết được. Trung Châu Nhị Cổ các vị cũng đừng ra tay. Để lão Thâu Nhi cùng Tư Mã Càn liên thủ với Mã Vân Phi mời cao thủ đến là đủ.

Thương Bát hỏi:

- Nếu không tìm được Mã Vân Phi thì sao?

Hướng Phi đáp:

- Vạn nhất không tìm thấy Mã Vân Phi thì Trung Châu Nhị Cổ đành phải tham dự vào.

Thương Bát thở dài đáp:

- Nếu không còn biện pháp nào khác thì đành thế vậy.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới một sơn thôn.

Hướng Phi để Thương Bát chờ ở ngoài. một mình hần tiến vào thôn trang.

Chỉ trong không khắc. Thần Thâu Hướng Phi đã đem ra mấy con gà sống.

hai

túi bột bánh. cùng một niêu bát đĩa. đầy đủ vật dụng.

Thương Bát lắc đầu cười nói:

- Đây là những đồ ăn cấp đó ư?

Hướng Phi đáp:

- Lão thâm nhi tuy chẳng hiền hậu gì nhưng cũng chưa đến nỗi lấy không của người ta. Những thứ này lão thâm nhi đã để lại mười lạng bạc đền cho họ.

Thương Bát nói:

- Hay quá! Hay quá! Cuộc mua bán này lão thâm nhi trả xong rồi.

Hướng Phi mỉm cười đáp:

- Việc mua bán thì lão thâm nhi xin chịu hàng Thương huynh. Có điều tiền bạc

trong người lão thâm nhi đều là của ăn cấp. có phải tiêu dùng một chút cũng chẳng

ăn thua gì.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chúng ta nên về thôi.

Thương Bát hỏi:

- Lão thâm nhi không đi kiếm Mã Vân Phi hay sao?

Hướng Phi đáp:

- Vội vã cũng không phải ở một lúc. điều ước năm ngày thời gian còn dư dật. Nếu một mình Thương huynh trở về tất làm lệnh đại ca sinh lòng ngờ vực.

Sáng mai

một mình lão thâm nhi đi kiếm Mã Vân Phi cũng được.

Hai người tải đồ về tới hang núi vào lúc hoàng hôn.

Kim Lan. Ngọc Lan đã quét tước sàn động. giải cỏ khô cho Tiêu phu nhân nằm nghỉ.

Thuật châm cứu và thuốc linh đan của Độc Thủ Dược Vương để lại của nhiên

hiệu nghiệm vô cùng. Tiêu phu nhân mới uống một viên. tinh thần đã tỉnh táo lại

nhiều. Bà nhận ra Tiêu Lĩnh Vu là cậu con bảo bối mà bà vẫn ngày đêm thương

nhớ. bệnh tình liền giảm đi nhiều.

Kim Lan. Ngọc Lan hết sức hầu hạ bên mình lão nhân gia. Hai cô cười nói vui

vẻ. Tuy ở nơi thâm sơn cùng cốc mà Tiêu phu nhân cảm thấy ấm áp hơn lâu rộng

gác phượng.

Tiêu đại nhân tĩnh tọa một bên. ngơ ngẩn xuất thần. Lão nghĩ cha con gặp mặt

chưa được mấy ngày lại sắp phải vĩnh quyết thì không khỏi thê lương ảo não.

Tuy lão là người bụng dạ quảng bác nhưng phụ tử tình thâm tránh sao khỏi nỗi

bi thương.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới ân đức song thân chưa chút báo đền mà mình đã phải chết cũng chua xót trong lòng. Chàng hình dung ra tình trạng năm ngày sau người

tóc bạch đưa kẻ đầu xanh về nơi chín suối. từ mẫu phải tan gan nát ruột.

nhưng

chàng vẫn không đến nỗi để nỗi buồn rầu lộ ra ngoài mặt.

Tiêu phu nhân không hiểu chuyện này nên bà rất vui vẻ. Bà thấy nhị tỳ quanh

quẩn dưới gối sức nhớ tới Khâu Tiểu San. bà không khỏi bồi hồi hỏi:

- Vu nhi! Khâu tử tử của ngươi đi đâu người có biết hay không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Từ ngày cách biệt tới nay đã năm năm chưa được tái ngộ. nhưng tiểu nhi đã

nhận được tin của y rồi. Chờ mấy ngày nữa mẫu thân khỏe mạnh. hài nhi sẽ đi kiểm

y.

Chàng chưa dứt lời đột nhiên dừng lại vì chàng nghĩ kiếp này không còn cách

nào được trùng phùng với con người tình nghĩa thâm trọng. nghĩ dung tuyệt thế là

Khâu tử tử. bất giác chàng ruột đau như cắt. cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Tiêu phu nhân nói:

- Khâu Tiểu San thật là khả ái. Hỡi ôi! Từ ngày y xa cách. ta chẳng cách nào quên được

Tiêu phu nhân quay lại ngó nhị tỳ nói tiếp:

- Còn hai cô này cũng khiến cho ta rất quyến luyến. Ngày sau

Tiêu Lĩnh Vu sợ mẫu thân vui mừng. nói không lựa lời. chàng vội khuyên can:

- Bệnh thể mẫu thân chưa khỏi hẳn. không nên nói nhiều. Mẫu thân cần tĩnh dưỡng. Hài nhi cũng đi nghỉ thôi.

Rồi chàng đứng dậy từ từ bước đi.

Tiêu phu nhân nhìn theo bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Thằng nhỏ này lúc bé thân thể yếu ớt đi không lướt cỏ. Ai ngờ ra ngoài mấy

năm mà bây giờ cường tráng đến thế. Hỡi ôi! Nhà mình đơn người. Giả tử

hồi còn

nhỏ mà y thân thể tráng kiện thì ta đã sớm lo bề gia thất cho y rồi.

Kim Lan. Ngọc Lan cùng mỉm cười nhưng không biết đáp lại thế nào.

Tiêu phu nhân nhìn hai cô nói tiếp:

- Hai cô đều xinh đẹp. lại thông minh lanh lợi. Nếu các cô đồng ý thì ta bảo Vu Nhi lấy các cô làm.

Ngọc Lan ngắt lời:

- Thừa phu nhân. bọn tiểu tỳ không có được phúc phận như vậy. Ôn đức của phu nhân bọn tiểu tỳ cảm kích vô cùng. Chỉ mong ngày sau được theo hầu bên phu

nhân mãi mãi là mãn nguyện lắm rồi.

Tiêu phu nhân cười nói:

- Cái đó các cô bắt tất phải quan tâm. ngày sau sẽ tính.

Bà lại từ từ nằm xuống.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu từ từ ra khỏi hang động. Chàng nghĩ mình sắp phải dờ

khỏi dương thế. Nếu là cuộc tử võ. chết một cách oanh liệt thì chẳng nói làm chi.

Nhưng đây lại là hiến thân dâng máu cho một cô gái chưa từng quen biết.

Chàng

thơ thần cất bước. bất giác đã đi xa hơn hai dặm.

Bỗng chàng nghe thanh âm rất quen lọt vào tai:

- Làm thế không được. Phải theo chủ ý của Hường huynh hay hơn.

Đúng là tiếng nói của Đỗ Cửu.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm dừng lại lắng tai nghe.

Tiếng thông reo thối vu vu che lấp tiếng bước chân của chàng nên bọn Đỗ Cửu

không phát giác ra chàng đã tới nơi.

Lại nghe tiếng Hường Phi nói tiếp:

- Thương huynh! Bây giờ nên làm thế nào. Thương huynh dứt khoát đi.

Thương Bát vốn trước nay luôn tươi cười hể hả. lúc này hần thở dài nói:

- Trước nay Thương mỗ làm việc gì cũng phải có quyết định mau lẹ. nhưng vụ

này lại rối loạn tâm can. Tiêu đại ca là một người chính trực. một lời hứa coi nặng

bằng non. Dù chúng ta có quỳ xuống năn nỉ e rằng cũng khó lòng khiến cho y hồi

tâm chuyển ý.

Hường Phi nói:

- Kim Lan. Ngọc Lan là hai con nha đầu hết lòng kính trọng Tiêu đại ca. Y

đã

dặn chúng không nói hớ với Tiêu phu nhân thì chắc chúng không dám nói đâu.

Thương Bát nói:

- Đúng thế! Xem ra chỉ còn biện pháp của lão thâu nhi mà thôi.

Hướng Phi nói:

- Được rồi! Đã thế thì lão thâu nhi lập tức đi kiếm Mã Vân Phi.

Đỗ Cửu hỏi:

- Sáng mai Tiêu đại ca mà không thấy lão thâu nhi mà hỏi tới thì biết đối đáp thế nào?

Hướng Phi đáp:

- Y không hỏi đâu. Giả tử không thấy Thương lão đại và Đỗ lão nhị thì chừng y tra hỏi ngọn ngành. còn đối với lão thâu nhi quyết y không can thiệp làm chi.

Đỗ Cửu hỏi:

- Lỡ y tra hỏi thì làm sao?

Hướng Phi đáp:

- Các vị cứ bảo rằng không hiểu lão thâu nhi đi đâu là xong.

Thương Bát nói:

- Được rồi! Chúng ta cứ thế. Thương mỗ chờ hồi âm của lão thâu nhi.

Hướng Phi nói:

- Các vị cũng nên về đi. tránh để sinh lòng ngờ vực.

Tiêu Lĩnh Vu vội nép mình tránh vào sau bụi cỏ. Chàng chú ý nhìn ra thì thấy

ba bóng người chạy đi nhanh như gió.

Trung Châu Nhị Cỗ chuyển vào hang núi. Thần Thâu Hướng Phi một mình chạy ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu tuy chưa hiểu hoàn toàn ba người bàn định chuyện gì. nhưng biết

chắc có liên quan đến việc mình cho máu năm ngày sau. Lòng chàng rất cảm động

nghĩ thầm:

- Không ngờ Trung Châu Nhị Cỗ trước nay tiếc của như tính mạng lại cùng tay

ăn cắp nổi danh giang hồ là Hướng Phi làm bạn hữu với nhau được. Chẳng trách cố

nhân thường nói vương hầu khanh tướng kết nghĩa với nhau được mấy người.

thường những kẻ ở ngoài nội mới là bạn tâm phúc thật là đúng đắn.
Nhưng chàng lại nghĩ đến bậc trưởng phu đã luôn giữ lời có lý nào lại không
thủ tín. chàng đành nghĩ cách ngăn trở bọn họ.

Tiêu Lĩnh Vu quyết định chủ ý rồi chàng từ từ trở về hang núi.

Sáng hôm sau quần hào tề tựu quả nhiên không thấy Hướng Phi.

Tiêu Lĩnh Vu nhần nại không hỏi Trung Châu Nhị Cổ và hai người cũng lờ
đi

như không để ý. Ngờ đâu Tư Mã Càn lấy làm kỳ hỏi:

- Không hiểu Hướng Phi đi đâu?

Thương Bát tặc lưỡi nói:

- Lão thầy nhi đã quen tính. trong vòng ba ngày lão không lấy được gì của ai
là

chân tay ngứa ngáy không yên. Chắc lão lại đến nhà nào đó ăn cắp rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Đêm qua mà mình không nghe lén họ bàn nhau tất cũng bị Thương Bát gạt
rồi.

Thời gian thấm thoát. chẳng mấy chốc mà đã hết bốn ngày.

Hôm sau là ngày Tiêu Lĩnh Vu theo lời ước hẹn phải cho máu Độc Thủ

Dược

Vương.

Tiêu Lĩnh Vu suốt đêm không ngủ. ruột rối như mớ bòng bong. Lúc trời
chưa

sáng chàng đã kêu Trung Châu Nhị Cổ hỏi:

- Hai huynh đệ có nhớ bữa nay là ngày gì không?

Thương Bát đáp:

- Dĩ nhiên là tiểu đệ nhớ lắm. Bữa nay đại ca ước hẹn cho máu Độc Thủ

Dược

Vương cứu mạng cho con gái y.

Tiêu Lĩnh Vu suốt đêm tinh thần bối rối. nhưng lúc này chàng bình tĩnh lại.
cười mát nói:

- Trí nhớ hai vị hay quá.

Đỗ Cửu nói:

- Độc Thủ Dược Vương nói vậy thì nói. chưa chắc y đã trở lại.

Thương Bát nói theo:

- Bữa nay lão mà không tới là chính lão đã bội tín. Lão rất tha thiết với con
gái.

có đến là đến buổi sáng. Quá trưa mà không tới thì chúng ta bắt tất phải đợi
nữa.

Nguyên Trung Châu Nhị Cổ và Hướng Phi đã ước hẹn với nhau. nếu hấn
không trở về trước canh ba ngày thứ tư tức là đã kiếm đủ cao thủ trợ trận.

không cần

đến Trung Châu Nhị Cổ phải ra tay. Đêm qua Hướng Phi không trở về. dĩ nhiên là

mọi việc đã bố trí xong xuôi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì. chàng nghe mọi người bàn luận một lúc rồi kết luận:

- Chúng ta nên đi đón một đoạn đường mới được.

Đỗ Cửu dầy nẩy đáp:

- Sao? Chúng ta lại đi đón lão ư?

Tiêu Lĩnh Vu thản nhiên đáp:

- Phải rồi! Chúng ta phải đi đón cha con lão vì biết đâu dọc đường họ chẳng gặp cừu nhân cản trở.

Đỗ Cửu nét mặt trước còn xám xanh. sau tối đen lại. Cặp mắt tròn xoe. hấn đứng trơ như phỗng. không nói nên lời.

Thương Bát ngơ ngác lắc đầu nói:

- Bất tất phải đón lão. Nếu quả cha con lão dọc đường bị cừu nhân ngăn chặn

thì đó là ý trời. chẳng liên quan gì tới chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu không liên quan tới chúng ta thì hà tất phải nói. Tiểu huynh e rằng có liên quan đến mình.

Thương Bát. Đỗ Cửu đưa mắt nhìn nhau rồi hỏi:

- Sao lại liên quan đến chúng ta?

Thương Bát nói:

- Mọi giao tình giữa Hướng Phi và đại ca chưa lấy gì làm tha thiết cho lắm.

Tiểu đệ tưởng chẳng khi nào hấn mất công đến thế.

Đỗ Cửu nói theo:

- Thương huynh nói phải đó. Đại ca bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu Hướng Phi vì tình hai vị thì sao? Có khi hai vị còn yêu cầu y nữa.

Trung Châu Nhị Cổ nghe nói biến sắc. Chúng không thể thừa nhận mà cũng không tiện phủ nhận. đứng thộn mặt ra chẳng biết nói sao.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói tiếp:

- Hai vị huynh đệ đối với ta một lòng kính trọng. chưa từng trái ý bao giờ.

Bữa

nay là ngày cuối cùng trong đời tiểu huynh mà hai vị lại muốn cãi ư?

Trung Châu Nhị Cổ sa lệ chấp tay đáp:

- Đại ca bảo làm sao thì bọn tiểu đệ nhất nhất tuân theo. Nếu bọn tiểu đệ có hai lòng sẽ bị thiên tru địa lục.

Tiêu Lĩnh Vu vén áo quỳ xuống đất nói:

- Hai vị huynh đệ đều có địa vị tôn cao trong võ lâm. đã chịu khuất tất thừa nhận Tiêu mỡ làm đại ca. Lúc đó hai vị yêu cầu bằng dạ chí thành. tại hạ chẳng thể

không ưng thuận. Về niên canh cũng như về danh vọng. Tiêu Lĩnh Vu này đều

chẳng thể bằng được hai vị.

Trung Châu Nhị Cổ lạy phục xuống đất nói:

- Xin đại ca đứng dậy. Đại ca có điều gì cứ nói ra. Nếu đại ca còn làm thế này

là đại ca bức bách bọn tiểu đệ phải tỏ lòng thành.

Tiêu Lĩnh Vu biết hai người này đã nói là làm. chàng vội đứng dậy đáp:

- Với thịnh tình nhị vị huynh đệ. tiểu huynh cảm kích vô cùng.

Thương Bát sa lệ nói:

- Trung Châu Nhị Cổ bình sinh chưa từng kính phục ai mà chỉ tôn sùng đại ca

đến cực điểm.

Đỗ Cửu nói:

- Đại ca có điều chi dạy bảo. dù cho năng lực bọn tiểu đệ không làm nổi cũng

xin hết sức đến chết mới thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu huynh đã hứa một lời với Độc Thủ Dược Vương. không thể nào canh cải. Ông sinh thành xem nặng bằng non Thái. Lấy mạng làm con mà bảo vệ cho mẫu

thân thì còn gì đáng tiếc nữa. Sau khi tiểu huynh có chết cũng được nhắm mắt nơi

suối vàng.

Thương Bát đột nhiên nổi lên tràng cười vang dội như tiếng rống gầm. xông lên đến tận tầng mây. hồi lâu không dứt.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

- Huynh đệ cười gì vậy?

Thương Bát đáp:

- Nếu đại ca quả phải chết trong trường hợp này thì tiểu đệ với Đỗ Cửu nhất định liều mạng với Độc Thủ Dược Vương. Hắn có tài mượn vật truyền độc. bọn tiểu

đệ tự lượng khó lòng thắng nổi. Nhưng tiểu đệ cùng Đỗ Cửu được theo đại ca ở nơi

chín suối cũng lấy làm mãn nguyện.

Đỗ Cửu nói tiếp:

- Tiểu đệ chỉ sợ lão phu nhân nghe biết tin này. người không muốn sống

nữa.

Lòng hiếu thảo của đại ca hi sinh để cứu lệnh mẫu e rằng sẽ thành uổng phí.

Tiêu Linh Vu chau mày đáp:

- Chỗ dụng tâm của hai vị thật khó lòng khiến cho tiểu huynh đồng ý được.

Thương Bất đột nhiên lộ vẻ kiên quyết ngắt lời:

- Được rồi! Bọn tiểu đệ ưng lời đại ca. Sau khi đại ca cho huyết rồi, bọn tiểu đệ

trước hết là tìm cách an trí cho hai vị lão nhân gia rồi sẽ tìm Độc Thủ Dược Vương

để liều mạng.

Tiêu Linh Vu biết có nói nữa cũng vô ích, chàng khẽ thở dài nói:

- Không phải tiểu huynh cho máu rồi là mất hết sinh cơ, huynh đệ nghĩ vậy có

hợp lý không?

Đỗ Cửu đáp:

- Con người mà bị rút hết máu huyết rồi mà còn sống được thì thật khó tin quá.

Tiêu Linh Vu nói:

- Độc Thủ Dược Vương y thuật thông thần. Sau khi tiểu huynh cho máu, lão chịu dùng thuốc điều trị thì nhất định có ngày hồi phục được như cũ.

Đỗ Cửu hỏi:

- Dù lão có tài làm như vậy thật sự, nhưng cũng chưa chắc lão đã chịu nhẫn nại

điều trị cho đại ca. Nếu không thế thì sao xứng đáng với ngoại hiệu Độc Thủ Dược

Vương?

Tiêu Linh Vu nói:

- Tiểu huynh cứu mạng cho con gái lão để thỏa tâm nguyện bình sinh, chắc chẳng khi nào lão không cứu sống mình. Hai vị huynh đệ bất tất phải quan tâm.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 115

Tiêu Linh Vu thân nhiên phó ước

Đỗ Cửu nói:

- Hắn cứu hay không cứu đại ca cũng là tùy ý hắn. người ngoài chẳng thể miễn cưỡng được. Biện pháp hay nhất là đừng cho máu.

Tiêu Linh Vu trợn mắt lên nhìn Đỗ Cửu khiến hắn phải dừng lại không dám nói nữa.

Ba người lặng lẽ nhìn nhau hồi lâu. Trời vừa sáng tỏ. Tiêu Linh Vu đứng lên nói:

- Chúng ta nên đi thôi.

Đỗ Cửu chau mày hỏi:

- Đi đâu?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Đi đón Độc Thủ Dược Vương.

Trung Châu Nhị Cổ đưa mắt nhìn nhau không nói gì nữa. lẳng lặng theo sau Tiêu Linh Vu.

Ra khỏi vùng sơn cốc tối tăm. Tiêu Linh Vu đưa mắt nhìn thế núi trùng điệp. bất giác ngăn người nghĩ thầm:

- Địa thế bát ngát. chẳng hiểu Hướng Phi mai phục ở đâu. Gia tỷ họ mạo danh

mình dẫn cha con Độc Thủ Dược Vương đến một nơi hang núi hẻo lánh để động thủ

thì khó mà tìm ra cho được.

Trung Châu Nhị Cổ thấy Tiêu Linh Vu dừng lại ra chiều suy nghĩ thì biết chàng không tìm ra được chỗ mai phục. bất giác trong lòng nảy ra một tia hi vọng.

tự nhủ:

- Cầu sao cho Thân Thâu Hướng Phi đã đưa Độc Thủ Dược Vương đến một nơi

bí ẩn để động thủ.

Thương Bát còn đang ngẫm nghĩ. lại nghe tiếng Tiêu Linh Vu nói:

- Nhị vị huynh đệ! Chúng ta đi thêm một đoạn đường nữa.

Ba người chạy thêm chừng hai canh giờ nữa thì tới chỗ có bọn cao thủ Mã Vân

Phi mai phục.

Đ

Nhưng chàng chỉ thấy núi non trùng điệp. những chỗ yếu đạo vẫn không một bóng người. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy chỗ cửa hang núi có vũng máu tươi lấp

loáng dưới ánh dương quang.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống điều tra. phát giác ra vũng máu này mới đổ chừng nửa

giờ là cùng. Chàng không khỏi biến sắc mặt. nhìn Trung Châu Nhị Cổ hỏi:

- Phải chăng các vị bàn nhau đón đường ở chỗ này?

Thương Bát khom lưng nói:

- Chủ ý là của Hướng Phi đưa ra. Đã bốn ngày y không trở về. Bọn họ đón đường Độc Thủ Dục Vương quả thực bọn tiểu đệ không hay.

Tiêu Lĩnh Vu nhắm thẳng hướng chính nam mà chạy.

Nguyên chàng sau khi coi vũng máu tươi lại phát giác ra những điểm huyết tích tựa hồ như có người bị thương chạy đi nên chàng chạy theo những vết máu mà

rượt.

Những vết máu nhỏ quá. lại bị đất cát che lấp. nếu không để ý thì khó mà nhận

ra được.

Thương Bát. Đỗ Cửu ra sức chạy theo Tiêu Lĩnh Vu chạy về phía tây nam.

Đỗ Cửu vừa chạy vừa nói:

- Nếu đại ca mà theo vết huyết tích tìm ra được chỗ của Độc Thủ Dục Vương

thì Đỗ lão nhị đến phải tuyệt giao với lão thâm nhi.

Thương Bát nói:

- Dù sao ta cũng chẳng trách lão thâm nhi được. Y cẩn thận đến đâu cũng không nghĩ tới việc che dấu huyết tích.

Tiêu Lĩnh Vu tuy biết hai người đang bàn luận lén với nhau về vụ Độc Thủ Dục Vương. nhưng chàng cũng lơ đi như không nghe tiếng.

Đi mới được vài trượng thì đã đến sườn núi. cỏ dại mọc đầy. không thể nhìn thấy chút huyết tích nào nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đành nhìn địa thế để đoán đường rồi chạy một hơi bảy tám dặm

nữa. Chỉ thấy núi non chập trùng. khe hang ngang dọc mà chẳng thấy bóng Độc

Thủ Dục Vương đâu.

Đỗ Cửu mừng thâm trong bụng nói:

- Gần hết giờ rồi. Nếu Hướng Phi đã động thủ cùng Độc Thủ Dục Vương rồi

thì cái mạng già kia chắc không còn nữa. hay ít nhất đưa con bảo bối của lão

cũng

bị giết rồi. Con lão chết rồi thì lão không còn lý do gì đòi máu của đại ca.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đã đứng chân trên một ngọn núi để nhìn ra bốn mặt.

Thương Bát dặng háng một tiếng rồi nói:

- Đại ca! Núi non trùng điệp, khe hang tung hoành, lại không có chút manh mối nào để tìm kiếm thì biết làm sao đây? Tiêu đệ tưởng chẳng cần tìm kiếm nữa là

xong.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Thương Bát, thở dài nói:

- Chúng ta đành về thôi.

Trung Châu Nhị Cổ đưa mắt nhìn nhau, không che dấu nỗi vui mừng, lộ nụ

cười ra ngoài mặt. Ba người thi triển khinh công, theo đường cũ chạy về.

Dọc đường Trung Châu Nhị Cổ cười nói vui vẻ, miệng không ngớt tán dương

Thần Thâu Hướng Phi.

Tiêu Lĩnh Vu tuy không nói nhưng trong lòng rất cảm động nghĩ rằng:

- Trong võ lâm ai cũng nói Trung Châu Nhị Cổ tham tiền tiếc của, toàn nói chuyện lợi hại. Nhưng chúng đối với ta tình đồng cốt nhục, nghĩa nặng bằng non, sự

sống chết của ta mà chúng lo lắng hơn chính bản thân họ.

Đường về rất mau chóng, chưa đầy hai giờ đã về tới hang núi.

Tiêu phu nhân được Kim Lan, Ngọc Lan hộ vệ, đi coi cảnh núi bốn bề, bà lộ vẻ khoan khoái.

Tiêu Lĩnh Vu đến bên mẫu thân, chàng xá dài hỏi:

- Mẫu thân nghe trong mình thế nào?

Tiêu phu nhân đưa cặp mắt hiền từ, âu yếm nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Ta không bệnh gì trầm trọng, chỉ vì nhớ người mà mất sức lực. Hỡi ơi!

Nay

đã được trông thấy người thì còn bệnh tật gì nữa?

Tiêu Lĩnh Vu nghe lời từ mẫu, cúi đầu xuống đáp:

- Hải nhi bất hiếu, xa dờn dưới gối làm cho mẫu thân phải lo phiền.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Từ mẫu mà biết ta cho máu cứu người, tất lão nhân gia cũng đứt từng khúc ruột.

Lại nghe Tiêu phu nhân cười nói:

- Vu nhi! Hai cô Ngọc Lan, Kim Lan đều là người rất tử tế.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Mẫu thân nói phải đó. Các cô ấy đều là người tốt.

Tiêu phu nhân đột nhiên chau mày hỏi:

- Vu nhi! Sáng nay ngươi đi đâu mà ta trở dậy không thấy?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Hải nhi đi gặp mấy người bạn đề thương lượng chút công việc.

Tiêu phu nhân thở dài ngắt lời:

- Vu nhi ngươi không phải là người võ lâm thì nên thoát li sinh hoạt trên chốn

giang hồ để ta khỏi phi lo âu vì ngươi.

Tiêu Linh Vu nói:

- Mẫu thân dạy chí phải!

Bỗng nghe một thanh âm trầm trầm xen vào:

- Không được! Trước khác bây giờ khác. Hiện nay Vu nhi đã thành một

nhân vật đầu não trong võ lâm thì thoát li bằng hữu giang hồ một cách khinh xuất thể nào

được?

Thương Bát quay đầu lại nhìn thì ra người nói câu này chính là Tiêu đại nhân.

Lão đang cất bước đi tới.

Tiêu phu nhân đáp:

- Ít lâu nay mục chỉ tai nghe mắt thấy toàn là việc ân oán chém giết trên chốn giang hồ. Vu nhi hòa mình với họ khiến mục chẳng thể yên lòng.

Tiêu đại nhân đưa mắt ngó Tiêu Linh Vu một hồi rồi quay đầu khẽ bảo Tiêu phu nhân:

- Thừa nhỏ y mắc chứng bệnh bất trị. nếu không được cao nhân giang hồ cứu trị thì y chẳng thể sống tới hai chục tuổi. Y đã chịu ơn nghĩa giang hồ thì có bốn

phận vì chính nghĩa giang hồ mà ra sức. Bất hạnh mà y có chết thì cũng coi như bị

bệnh mà chết.

Tiêu phu nhân hơi biến sắc nói:

- Ai đời làm phụ thân lại nguyên rửa cho con chết sớm bao giờ?

Bà nói xong đưa tay vịn vai Ngọc Lan cất bước bỏ đi

Tiêu đại nhân nhìn sau lưng Tiêu phu nhân thở dài nói:

- Hải nhi! Độc Thủ Dục Vương đã tới rồi.

Câu này như sét đánh ngang tai. Trung Châu Nhị Cỗ đứng thộn mặt ra không

nói nên lời.

Tiêu Linh Vu sững sốt hỏi:

- Hiện giờ Độc Thủ Dục Vương ở đâu?

Tiêu đại nhân nói:

- Y đưa một cô gái chỉ cong thoi thóp thờ đến đây nói chuyện với ta một lúc khá lâu. Người hãy theo ta.

Lão nói rồi xoay mình đi trước.

Tiêu đại nhân vẻ mặt nghiêm trọng, cất bước nặng nề.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh đi sau Tiêu đại nhân.

Trung Châu Nhị Cổ cực kỳ khản trương, người run bần bật. Hai người tưởng chừng như bị đánh một đòn mạnh vào trái tim.

Đi được chừng mười trượng thì tới một nơi đầy cỏ rậm.

Tiêu đại nhân dừng bước chưa kịp mở miệng thì thanh âm Độc Thủ Dục Vương từ trong bụi cỏ đã cất lên:

- Tiêu Lĩnh Vu! Lời hứa của công tử năm bữa trước, bây giờ công tử còn nhớ chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đại trượng phu đã hứa một lời chết cũng không hồi hận, sao lại không nhớ?

Ngọn cỏ lay động. Độc Thủ Dục Vương từ từ bước ra hỏi:

- Thần Thâu Hương Phi dẫn tám vị cao thủ mai phục bên đường ngăn chặn lão

phu, công tử có biết điều đó không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lúc tại hạ được tin liền đi ngay để đón tiếp Dục Vương.

Độc Thủ Dục Vương lạnh lùng ngắt lời:

- Giả tử mà lão thâu nhi ngăn chặn được lão phu thì bao nhiêu công trình lặn lội giang hồ của lão phu trong mấy chục năm há chẳng phải uổng phí?

Thương Bát xen vào:

- Dục Vương sống bấy nhiêu tuổi mà còn chê là ít hay sao?

Độc Thủ Dục Vương đưa mắt nhìn Thương Bát nhưng không lý gì đến hắn.

Lão nói tiếp:

- Lão thâu nhi bị lão phu dùng một kế mọn, dẫn dụ hắn đi chỗ khác thành ra trông vào nẻo đường mà người Bách Hoa sơn trang đang xục tìm hành tung của bọn

cao thủ. Cuộc chiến đấu giữa hai bên, ai sống ai chết đành trông vào phúc phận. Lão

phu nề mặt công tử không thay đổi lời hứa

Độc Thủ Dục Vương ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão phu mà không tin lời Tiêu công tử thì đã chẳng buông tha bọn Hương Phi một cách khinh xuất.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Đại ca ta đã ưng thuận. nhưng còn người khác không chịu.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Ai vậy?

Đỗ Cửu chỉ tay vào mũi mình nói:

- Chính là tại hạ.

Độc Thủ Dục Vương lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn muốn sao?

Đỗ Cửu đáp:

- Giản dị lắm! Nếu lão muốn lấy máu trong người đại ca bọn ta thì hãy thu thập Trung Châu Nhị Cổ trước đi.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay nói:

- Đỗ huynh đệ

Đỗ Cửu nghiêm trang đáp:

- Đại ca thủ tín. tiểu đệ cũng phải hết nghĩa anh em. Nếu đại ca cản trở. tiểu đệ

đành phải tuyệt tình với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác nói:

- Hai vị huynh đệ hãy nghe lời ta.

Thương Bát giục:

- Đại ca cứ nói đi. tiểu đệ rửa tai nghe đây.

Thương Bát trở gót chạy đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà đã

quay trở về.

Độc Thủ Dục Vương trầm giọng hỏi:

- Tiêu huynh còn chuyện gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu cười nhạt nói:

- Chúng ta lên đường quách.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Mời các vị đi theo lão phu.

Đoạn lão trở gót cất bước. Tiêu Lĩnh Vu. Thương Bát. Đỗ Cửu cất bước theo sau tiến về phía trước.

Đoàn người vượt qua hai quả núi thì nắng chiều rực rỡ. sắp đến lúc hoàng hôn.

Độc Thủ Dục Vương đưa tay trở về phía vách núi đối diện có một phiến đá lồi ra nói:

- Phía sau tảng đá kia có một cái động nhỏ. đủ cho bốn năm người. Tiểu nữ đang chờ ở đó.

Thương Bát nói:

- Dục Vương ở đây đã quen đường thuộc lối mới tìm ra được huyết động ở lưng chừng vách núi.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Thương huynh quá khen rồi! Thuật truy tung của lão phu có thể nói thiên hạ

vô song. không để cho người ta hay biết dấu vết.

Đỗ Cửu dạng hắng một tiếng rồi nói:

- Tệ đại ca nói ra một lời coi bằng chín vạc. Dược Vương mới được như nguyện. Nếu là người khác gặp trường hợp sinh tử đại sự thì e rằng..

Tiêu Lĩnh vu biết hai người muốn chọc giận Dược Vương để lão ra tay trước đặng mượn có động thủ.

Chàng vội gạt đi:

- Không nên nói chuyện đó nữa.

Độc Thủ Dược Vương là con người gian hoạt. làm gì chẳng đoán ra chỗ dụng

tâm của Trung Châu Nhị Cổ. nhưng lão nghĩ tới mạng sống của con gái đành nhẫn

nhục không nói gì. trong bụng khen thầm:

- Tiêu Lĩnh Vu quả là đáng quân tử anh hùng.

Độc Thủ Dược Vương dẫn đường. níu lấy những cây cỏ từng trèo lên vách núi.

Quả nhiên sau tảng đá lớn có một huyết động thiên nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn vào trong góc thạch động. thấy một thiếu nữ hai mắt

nhắm nghiền nằm trên đồng cỏ khô. Người cô đắp chăn vải đỏ. dường như đang ngủ

say.

Độc Thủ Dược Vương thở dài nói:

- Tiểu nữ thiên tư quốc sắc. dung nhan tuyệt thế. trí tuệ còn hơn cả lão phu.

Chỉ vì mắc tuyệt chứng mà thân thể gãy còm. trông không còn ra hình người nữa.

Đỗ Cửu lạnh lùng ngắt lời:

- Tại hạ xem chừng dường như lệnh ái đã tắt hơi chết rồi.

Độc Thủ Dược Vương tức giận nói:

Y thuật lão phu không ai bì kịp. Tuy không thể chữa được trọng bệnh cho y. nhưng kéo dài mạng sống thì chẳng khó khăn gì. Ta đã làm cho y sống thêm được

hơn mười năm rồi!

Thương Bát ngắt lời:

- Dược Vương đã có tài kéo dài mạng sống cho lệnh ái hơn mười năm thì sao

không kéo dài thêm nữa để tìm linh dược điều trị cho y?

Trung Châu Nhị Cổ vẫn chưa chịu bỏ ý niệm làm cho Độc Thủ Dược Vương biến cải tâm ý vào lúc tối hậu.

Bỗng nghe Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Bệnh tình của tiểu nữ là một tuyệt chứng cổ kim chưa từng có. Dù có đi chẳng nữa lão phu cũng đành chịu vậy. không sao mà chữa được.

Lão đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

Trừ phi dùng máu của huynh đệ đây thay đổi huyết dịch trong mình tiểu nữ. ngoài ra không còn cách nào nữa.

Thương Bát nói:

- Bệnh quái phát phải có thuốc tiên. Tại hạ quyết không tin trên thế gian này lại

không có thứ thuốc chữa bệnh cho lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Linh dược khó tìm. có cũng như không.

Thương Bát đột nhiên vỗ bụng nói:

- Trung Châu Nhị Cổ này phú xung địch quốc. chẳng thiếu thứ gì. có thể nói tiền vô cổ nhân. hậu vô lai giả.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Dùng hết của cải của Trung Châu Nhị Cổ cũng chẳng thể mua được thuốc

trị

bệnh cho tiểu nữ.

Thương Bát nói:

- Tuyệt liên tử được chăng?

Độc Thủ Dược Vương lắc đầu nói:

- Không được!

Thương Bát lại hỏi:

- Nhân sâm ngàn năm Dược Vương đã dùng tới bao giờ chưa?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Củ sâm ngàn năm tuy là của hiếm có thật. nhưng lại không phải là thứ

thuốc

trị được bệnh cho tiểu nữ.

Thương Bát nói:

- Nếu vậy thì Dược Vương cần thứ gì cứ nói huych toẹt ra. thường khi Trung Châu Nhị Cổ này kiếm được chưa biết chừng.

Độc Thủ Dược Vương tức mình đáp:

- Thương huynh nhất định muốn biết thì lão phu cũng nói cho hay. Cây Tiên chỉ thành hình hoặc là Hà thủ ô ngàn năm. Một trong hai thứ đó là vị chính.

chỉ cần

tìm được một thứ là việc chế thuốc chẳng khó khăn gì nữa. Nhưng hai thứ kỳ trân

đó chắc Trung Châu Nhị Cổ cũng chẳng lấy đâu ra được.

Đỗ Cửu trầm ngâm nói:

- Mười năm trước nước Phiên thuộc ngoài quan ải đem vào tiến cống một cây

Hà thủ ô ngàn năm. nếu hoàng đế chưa dùng hết thì bọn tại hạ ăn cắp đem về cứu

lệnh ải được chăng?

Độc Thủ Dục Vương cười lạt nói:

- Việc mười năm cũ còn nói làm chi? Lão phu sắp động thủ rồi. hai vị coi chừng dùm cho.

Thương Bát hắng giọng nói:

- Tại hạ còn mấy lời xin thưa hết rồi Dục Vương động thủ cũng chưa muộn.

Độc Thủ Dục Vương giục:

- Còn điều chi Thương huynh nói mau đi. Thời khắc lúc này đối với lão phu trân quý vô cùng.

Thương Bát lạnh lùng nói:

- Làm chi mà vội thế? Dù Dục Vương có được toại nguyện cứu xong lệnh ải

rồi. khi đó Dục Vương cũng không đủ lực lượng ngăn cản bọn tại hạ giết lão kia

mà

Độc Thủ Dục Vương cười lạt ngắt lời:

- Lão phu đã ưng thuận bảo toàn sinh mạng cho Tiêu Lĩnh Vu và cần được hai

vị hợp lực cộng tác. Nếu hai vị đa nghi như vậy thì bất tất nói đến chuyện hợp tác

nữa.

Thương Bát quay lại đưa mắt cho Đỗ Cửu rồi nói:

- Thôi được! Lấy máu xong Tiêu đại ca còn sống thì chẳng nói làm chi. Nếu y

có mệnh hệ nào thì Dục Vương cũng sẽ phải nếm mùi mất con.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Nếu các vị còn nói lời thôi thì lão phu sẽ thủ tiêu điều ước bảo toàn sinh mạng cho y đó.

Câu này có hiệu lực rất mạnh. Quả nhiên Trung Châu Nhị Cổ lẳng lẳng trở gót

bước đi.

Độc Thủ Dục Vương giương cặp mắt đăm đăm nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có cần lão phu điểm huyệt không?

Tiêu Linh Vu nhắm mắt nói:

- Cái đó tùy Dược Vương.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 116

Cha độc ác nhưng con hiền hậu

Độc Thủ Dục Vương vươn tay ra điểm ba chỗ huyết đạo Tiêu Linh Vu và bảo chàng:

- Nếu công tử muốn bảo tồn tính mạng thì phải hợp tác với lão phu.

Tiêu Linh Vu hé cặp mắt nhìn Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Dục Vương cần gì xin cứ nói.

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Lão phu biết võ công của công tử rất cao thâm. dù huyết đạo bị phong tỏa vẫn chưa đủ hoàn toàn ngăn ngừa được nội lực của công tử miễn cưỡng hành huyết.

Công tử mà hợp tác với lão phu thì máu chảy tự nhiên. lúc cần lão phu lập tức

khống chế để khỏi gây nên thảm cuộc.

Tiêu Linh Vu cười lạt đáp:

- Nếu Tiêu Linh Vu này là hạng tham sống sợ chết thì đã chẳng bó tay chịu trói.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Thế là lão phu đã lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử.

Lão ôm Tiêu Linh Vu lên. đi vào góc sơn động đặt xuống bên con gái lão.

Tiêu Linh Vu ngấm ngấm thở dài than thầm:

- Tiêu Linh Vu này chịu ơn đức của ân sư. nghĩa phụ . Liễu Tiên Tử. Từ mấy

năm nay đầy công gây dựng. những tưởng đem võ công của ba vị lão nhân gia phát

dương quang đại. làm nên sự nghiệp trên chốn giang hồ. Thế mà không ngờ

đến kết quả này.

Chàng cảm thấy huyết đạo tê chồn. Liền biết là bị điểm huyết rồi.

Lại nghe Độc Thủ Dục Vương hô:

- Lão phu sắp lấy máu đó.

Tiêu Linh Vu bị điểm cả á huyết. Tâm thần còn tỉnh táo nhưng miệng không nói được. toàn thân cũng không bễ nhúc nhích.

Tay áo bên trái vén lên rồi. chàng cảm thấy đau nhói vì kim đâm vào huyết quản.

Lại nghe Độc Thủ Dục Vương cất giọng rất từ ái:

Đ

- Uyển Nhi! Hải nhi ráng chịu đau. rồi đây ngươi sẽ trở lại khỏe mạnh như những hải tử khác. vui cười trước mắt gia gia. Gia gia còn muốn đem y thuật cùng

võ công tuyệt thế truyền thụ cho ngươi. Chỉ trong năm năm ngươi sẽ thành một vị

anh hùng không ai địch nổi.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

- Thời kỳ năm năm ngắn ngủi có đáng là bao mà làm cho một cô gái chưa hiểu

võ công thành một cân quắc anh hùng không ai địch nổi thì thật là một lời khoác

lác.

Lại nghe Độc Thủ Dục Vương nói tiếp:

- Uyển Nhi! Gia gia bị đồng đạo võ lâm coi như một nhân vật ở giữa hai phe chính tà. chỉ vì gia gia hành động hỷ nộ thất thường mà thôi. Nhưng người ta nói thế

nào thì mặc người ta. Suốt đời gia gia quả đã vì ngươi mà giết nhiều người.

Bây giờ

có giết thêm vài người nữa cũng chẳng hề gì. Gia gia sẽ dùng y thuật tuyệt thế khiến

cho hải nhi có công lực bằng sáu mươi năm rèn luyện.

Tiêu Linh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Lão này tài năng như vậy thì trong vòng năm năm có thể khiến một cô gái chưa hiểu võ công trở thành một cao thủ hạng nhất thật sự cũng chưa biết chừng

Bỗng nghe có tiếng thở dài não ruột cắt đứt lời nói của Độc Thủ Dục Vương.

rồi có tiếng thều thào cất lên:

- Gia gia ỉ! Gia gia lại định giết người đấy ư?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Gia gia trị bệnh cho hải nhi.

Thanh âm yếu ớt hỏi lại:

- Gia gia đã biết con vô vọng rồi. sao còn lấy máu người ta?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Uyển Nhi! Thử máu này không phải là máu người thường. Sau khi ngươi đổi

huyết sẽ khôi phục lại sức khỏe như thường.

Thanh âm yếu ớt hỏi:

- Tại sao vậy?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Y lý huyền diệu vô cùng. Ngoài sư phụ ra, tướng trên đời này không ai hiểu được.

Lão thờ phào nói tiếp:

- Uyển Nhi! Máu trong mình người này không những hợp với thể chất hài nhi

mà điều quan trọng là y đã ăn được những vật người thường không tìm đâu ra, vì

vậy mới thay được huyết xấu trong mình hài nhi. Gia gia tuy chưa xác định được là

y đã ăn kỳ vật gì nhưng chắc không ngoài loại Tiên chi hoặc Hà thủ ô ngàn năm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Ta ăn lầm phải thứ nấm đá ngàn năm mà công lực tiến triển bất ngờ.

Nhưng

cũng vì nó mà ta mất mạng. Thế mới biết việc thiên hạ hễ có lợi là có hại.

Bỗng nghe tiếng ho cấp bách rồi tiếng nói thều thào:

- Gia gia ơi! Người mà gia gia nói đó có phải Tiêu Lĩnh Vu không?

Độc Thủ Dược Vương cười đáp:

- Đúng rồi! Con gái Độc Thủ Dược Vương quả nhiên thông minh hơn người mới đoán đúng. Hiện y đang nằm cạnh người.

Lão chưa dứt lời bỗng nghe thiếu nữ kêu thét lên:

- Gia gia tha y ngay đi!

Tiêu Lĩnh Vu lại nghe sột soạt bên mình. Chàng không quay đầu lại được nhưng cũng đoán ra là cô gái kia đã ngồi dậy.

Chàng lại thấy cánh tay thư thái. Vật gì đâm vào huyết quản tựa hồ đột nhiên bật ra.

Độc Thủ Dược Vương thờ dài nói:

- Uyển Nhi ơi! Gia gia chạy khắp hai miền Đại Giang nam bắc, lặn lội nước đen non trắng cực kỳ vất vả mới tìm được một người trị tuyệt chứng cho người. Thế

mà người không nghĩ đến chỗ khổ tâm của cha già ư?

Độc Thủ Dược Vương tâm tính ác độc, giết người không gớm tay, nhưng đối

với con gái lão lại từ ái vô cùng.

Lại nghe thanh âm nhỏ nhẹ đáp:

- Tấm lòng gia gia thương xót hài nhi, lẽ nào con chẳng biết? Gia gia công hài

nhi lặn lội khắp hai miền Đại Giang nam bắc khiến cho hài nhi lúc nào cũng

bắn

khoăn. Hỡi ơi! Ôn đức gia gia bao la trời biển. hài nhi khôn nổi báo đền.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Hài nhi nghe lời gia gia để bảo tồn sinh mạng. vui vầy dưới gối tức là đền đáp gia gia rồi đó.

Thanh âm yếu ớt đáp:

- Hài nhi sống thêm một ngày là gia gia khổ một ngày. Gia gia để hài nhi chết

đi là hay hơn.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Chỉ cần hài nhi đổi máu của Tiêu Lĩnh Vu là người khỏe mạnh lại như thường. không còn bị ma bệnh quấy nhiễu.

Thanh âm yếu ớt hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu ư? Y cứu mạng cho hài nhi rồi chính y khô kiệt máu huyết mà

chết thì sao?

Độc Thủ Dược Vương trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Hài nhi muốn lưu mạng sống cho y cũng chẳng khó gì. Gia gia một mặt cho

y uống thuốc bổ. một mặt lấy máu của y. Có điều làm như vậy thì phải mất một thời

gian khá lâu. mà thân thể hài nhi lại yếu đuối quá. làm sao chịu nổi?

Thanh âm yếu ớt thở dài nói:

- Gia gia có thể cưỡng bách người ta vào chỗ đau khổ nhưng không thể cưỡng

bách hài nhi nhận máu.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Theo ý hài nhi thì sao?

Thiếu nữ đáp:

- Gia gia hãy chuẩn bị thuốc bổ cho y trước. Nếu không thể thì hài nhi đành chịu chết chứ không tiếp thụ khí huyết của y.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Tính tình hai cha con nhà này là hai thái cực. Phụ thân thì lòng dạ tàn nhẫn. thủ đoạn độc ác. làm việc chỉ cốt đạt mục đích. còn cô con gái lại bản tính

thuần

lương. không muốn làm hại ai.

Lại nghe Độc Thủ Dược Vương nói:

- Gia gia đã có linh đan đủ để bồi bổ cho y. không cần phải chuẩn bị.

Thiếu nữ hỏi:

- Gia gia còn nhớ vụ má má không?

Độc Thủ Dược Vương cất giọng thê lương đáp:

- Mẫu thân ngươi từ giáng điệu cho tới tiếng cười đều ghi sâu vào tâm khảm ta.

Suốt đời ta cũng không quên.

Cô gái lại hỏi:

- Mẫu thân nửa đời kính yêu gia gia. Lúc lâm chung người nói câu gì. gia gia còn nhớ không?

Độc Thủ Dược Vương mơ màng đáp:

- Gia gia khi nào quên được?

Cô gái lại hỏi:

- Mẫu thân nói câu gì?

Độc Thủ Dược Vương ngập ngừng:

- Y bảo Y bảo

Dường như lão kích động quá chừng. hồi lâu không thốt nên lời.

Cô gái nói:

- Chắc gia gia quên rồi. Nữ nhi còn nhớ rõ lắm. Lúc lâm chung ma má nhắc sáu chữ : Ta hận lão đã lừa ta!. Có đúng thế không?

Độc Thủ Dược Vương sa lệ nhỏ xuống người Tiêu Linh Vu. lão đáp:

- Đúng thế! Mẫu thân ngươi quả đã nói vậy.

Cô gái nói:

- Gia gia ơi! Gia gia mà gạt nữ nhi thì dù có chữa khỏi tuyệt chứng. suốt đời hài nhi cũng chẳng sung sướng gì.

Độc Thủ Dược Vương buồn rầu hỏi:

- Chẳng lẽ hài nhi không nghĩ tới tấm lòng gia gia thương xót hài nhi. Gia gia

đã mất mẫu thân ngươi. nay lại mất luôn cả ngươi nữa hay sao?

Thiếu nữ ngồi ngay người lên đáp:

- Y thuật của gia gia tuyệt thế vô song. chẳng lẽ không tìm được ra phương pháp nào khác để cứu trị hài nhi hay sao mà cứ phải lấy máu của người ?

Cô từ từ giơ cánh tay khô nứt rút ống ở người Tiêu Linh Vu ra nói tiếp:

- Gia gia ơi! Hài nhi chết đi gia gia đau đớn thế nào thì người ta mất con cũng

đau đớn như vậy.

Độc Thủ Dược Vương là người lạnh lùng cao ngạo. chẳng chịu thua ai. mà đối

với cô gái yếu đuối bệnh hoạn. lão đành chịu bó tay. thở dài đáp:

- Hài tử! Ngươi hãy nằm xuống rồi có chuyện gì từ từ sẽ nói.

Tiêu Linh Vu khẽ đảo cặp mắt thấy thiếu nữ tóc dài xõa xươi. cặp mắt thâm quầng. Người cô gầy còm chỉ còn da bọc xương mà không dấu nổi gương mặt xinh

đẹp.

Bồng thấy cô giơ tay lên vuốt mái tóc xõa xuống mặt. cất giọng ôn nhu nói:

- Gia gia ơi! Gia gia giải khai huyết đạo cho y. Hài nhi muốn nói với y mấy câu.

Độc Thủ Dược Vương không làm sao được đành giơ tay lên giải khai huyết đạo cho Tiêu Lĩnh Vu rồi nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Tiểu nữ ngày mới sinh ra đã mắc tuyệt chứng. suốt ngày nằm

trên giường bệnh nên chẳng hiểu gì những trò hiểm ác chốn nhân gian. Y vốn một

dạ thuần lương. Công tử nên coi chừng một chút. đừng làm tổn hại đến y.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát chưa kịp trả lời thì thấy thiếu nữ di chuyển thân hình. cặp mắt giương lên nhìn vào mặt chàng hỏi:

- Tướng công là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính tại hạ.

Thiếu nữ tóc dài hỏi:

- Tiệp thiếp viết cho tướng công một phong thư. tướng công đã nhận được chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nhận được rồi. Đa tạ cô nương có lòng tương trợ. Xin cô nương tha thứ

cho. tại hạ bị điểm huyết nên không thể đứng lên bái tạ được.

Thiếu nữ tóc dài thở dài nói:

- Tiểu nữ yếu đuối lại nhiều bệnh từ thừa nhỏ nên ngoài gia nương biết rất ít người. Tướng công cũng là một người quen đó.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Mình gặp cô bắt quá được ba lần. mà lần nào cũng ở trong trường hợp kinh hãi. bị phụ thân cô điểm huyết lấy máu. thế mà cô vẫn còn nhớ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nhưng ngoài miệng không biết nói thế nào?

Thiếu nữ tóc dài buồn rầu nói:

- Tiểu nữ nói nhiều như vậy chắc tướng công lấy làm kỳ. Thực ra chính tiệp thiếp cũng vậy. Một người bị liệt giường mười mấy năm trời ít khi tỉnh táo.

Bữa nay

nhận biết tướng công là điều hiếm lắm.

Cô ho sù sụ mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Những khi tiệp thiếp tỉnh lại. gia gia thường nhắc đến danh thụ tướng công.

Lão nhân gia bảo cần phải lấy máu trong người tướng công mới chữa được căn bệnh

quái ác của tiện thiếp. Sau khi bệnh khỏi rồi, tiện thiếp lại được sinh hoạt khoái lạc như những cô gái khác. Vì thế mà danh thụ tướng công đã in sâu vào óc tiện thiếp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Té ra là thế.

Thiếu nữ tóc dài nói:

- Không những thế tiện thiếp còn nhớ chúng ta đã có gặp nhau.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải rồi! Nhưng chúng ta gặp nhau trong lúc đêm tối mà sao cô nương vẫn còn nhớ?

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Tuy chỉ trông thấp thoáng nhưng tướng cũng đủ để lại hình ảnh một cách mơ

hồ. Sau khi tiện thiếp ngẫm nghĩ, hình ảnh mơ hồ kia trở nên rõ ràng. Hình ảnh này

phần do ấn tượng mà có, phần do tiện thiếp tự nghĩ ra.

Lại nghe Độc Thủ Dục Vương nói:

- Uyển Nhi! Ngươi mệt lắm rồi. Hãy nghỉ một lúc rồi sẽ nói.

Thiếu nữ tóc dài mỉm cười để lộ hai hàm răng trắng muốt đều đặn, cô hỏi:

- Gia gia ơi! Theo ký ức của hài nhi thì lần này hài nhi tỉnh táo hơn hết nên nói

nhiều một chút có phải không?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Phải rồi! Chưa bao giờ ngươi nói liền một hồi được nhiều như bữa nay.

Thiếu nữ tóc dài nói:

- Vậy mà hài nhi chưa thấy mệt.

Độc Thủ Dục Vương mấp má môi muốn nói nhưng lại thôi.

Lão ít khi thấy nét mặt vui tươi của con gái mà lúc này cô ra chiều khoan khoái nên không nỡ ngăn cản cô.

Thiếu nữ tóc dài lại hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Theo lời gia gia tiện thiếp thì nếu đổi máu trong người tướng

công là có thể trừ được ma bệnh, trở lại khang tường, chuyện này có thực không?

Độc Thủ Dục Vương mắt tròn xoe, đăm đăm nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu

ra chiều cầu khẩn.

Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng thở dài đáp:

- Lệnh tôn y thuật thông thần. Lão đã nói vậy chắc không sai.

Thiếu nữ tóc dài hỏi:

- Tướng công cũng tin lời gia phụ ư?

Tiêu Linh Vu toan đáp thì Độc Thủ Dược Vương đã cướp lời:

- Sao? Gia gia có lừa dối hài nhi bao giờ đâu?

Thiếu nữ tóc dài vươn tay ra chỉ vào trán Tiêu Linh Vu hỏi:

- Tiêu tướng công! Tướng công có biết lấy máu cứu tiện thiếp rồi. người tướng

công sẽ ra sao không?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Tại hạ chưa hiểu sống chết thế nào.

Độc Thủ Dược Vương nói ngay:

- Y không thể chết được.

Thiếu nữ tóc dài hỏi:

- Tướng công cứu mạng cho kẻ vô dụng này rồi. chính tướng công sẽ vùi sâu dưới đất!

Tiêu Linh Vu thở dài nghĩ thầm:

- Cô này bệnh hoạn liệt giường mười năm. đáng nhẽ chí cầu sinh mãnh liệt mới

phải. Thế mà nghe giọng lưỡi cô dường như chẳng quan tâm đến sống chết chút

nào.

Thiếu nữ tóc dài lại hỏi:

- Tướng công đã biết người hết máu là chết ngay. sao không cự tuyệt yêu cầu

của gia phụ?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Lệnh tôn y đạo tuyệt thế. lão nhân gia đã bảo với tại hạ lấy máu từ từ và thận

trọng thì có hi vọng không chết.

Thiếu nữ tóc dài hỏi :

- Giữa chúng ta không thân thích mà lại chẳng có tình cố cữu mà sao tướng công lại chịu hi sinh đem máu cứu mạng cho tiện thiếp?

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

- Gia gia cô bức bách người ta đến thế thì còn ai từ chối được nữa?

Chàng toan trả lời thì Độc Thủ Dược Vương đã chen vào:

- Tiêu công tử đây là một vị hiệp sĩ đại nhân đại nghĩa. Y thấy hài nhi vừa tài trí hơn đời. nghi dung tuyệt thế mà bị ma bệnh quấy nhiễu nên nguyện ý cho máu

để cứu mạng hài nhi đó.

Thiếu nữ tóc dài nói:

- Gia gia ơi! Tấm lòng gia gia thương xót hài nhi thật vô bờ bến. nhưng hành vi

của gia gia lại không hợp với sở thích của hài nhi.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Hài tử! Gia gia có làm điều gì không phi với hài nhi đâu?

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Hiên nhiên người ta bị gia gia bức bách mà phải cho máu cứu mạng hài nhi.

Sao gia gia lại bảo y tự nguyện?

Độc Thủ Dược Vương nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Công tử nói những gì thế?

Tiêu Lĩnh Vu tức giận đã toan nổi nóng. nhưng lại nghĩ đến thiếu nữ bệnh hoạn liệt giường. tình trạng rất đáng thương nên chàng không nổi. liền chậm rãi nói:

- Cô nương! Gia gia cô nói đúng đó. Tại hạ tự nguyện đem máu cứu cô.

Thiếu nữ tóc dài buồn rầu đáp:

- Tiệp thiếp không muốn lãnh thụ.

Độc Thủ Dược Vương trợn mắt lên hỏi:

- Tại sao vậy?

Thiếu nữ tóc dài sắc mặt lợt lạt. nghiêm trang đáp:

- Lần trước gia gia lấy máu trong người y. hài nhi đã phong to Ngũ Long trận

để báo đáp. Hiên nay chúng ta không còn thiếu nợ phải chăng? Nếu bây giờ gia gia

lại lấy máu cứu mạng hài nhi. thì hài nhi biết lấy gì báo đáp?

Độc Thủ Dược Vương cất giọng thâm lương nói:

- Hài tử! Người đã lâm vào tình trạng không thể kéo dài được nữa. Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm để gia gia tan ruột nát gan.

Thiếu nữ tóc dài thò cánh tay khô đét ra nắm lấy tay Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Gia gia ơi! Gia gia để hài nhi chết một cách thanh thản có được không?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Uyển Nhi! Người chết đi là không lo lắng gì nữa. nhưng cha già cô độc thì sống không bằng chết.

Thiếu nữ tóc dài sa lệ nói:

- Nếu gia gia dùng máu của y cứu sống nữ nhi khiến nữ nhi bị lương tâm cắn rứt thì cũng là sống không bằng chết.

Độc Thủ Dược Vương đột nhiên giơ tay lên nói:

- Uyển Nhi! Nếu người không nghe lời gia gia thì ta phải điểm huyết người rồi

cứ động thủ.

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Gia gia mà làm thế thì nữ nhi xin chết trước để gia gia coi.

Độc Thủ Dược Vương toan trả lời thì thanh âm của Kim Toán Bàn Thung Bát

hỏi vọng vào:

- Dược Vương! Tình hình Tiêu đại ca thế nào? Tại hạ vào coi được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ta vẫn bình yên. Huynh đệ bắt tất phải vào làm chi.

Thương Bát nghe rõ thanh âm của Tiêu Lĩnh Vu liền nói ngay:

- Xin đại ca bảo trọng. Bọn tiểu đệ ở ngoài này.

Hắn nói vậy là tỏ ta hể Tiêu Lĩnh Vu hô lên một tiếng là xông vào ngay.

Đỗ Cửu cất tiếng lạnh như băng hỏi theo:

- Dược Vương! Cứ cách một giờ là anh em tại hạ muốn được coi đại ca còn sống hay đã chết. không thì nghe thanh âm cũng được.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Nếu hai vị không được lão phu ưng thuận mà sấn vào trong động thì sinh mạng Tiêu Lĩnh Vu không được bảo đảm. Y có sao các vị cũng đừng trách.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Bọn tại hạ đã xếp củi khô ngoài cửa động. Nếu đại ca có mệnh hệ nào thì Dược Vương cùng lệnh ái cũng đừng hòng ra khỏi nơi đây.

Độc Thủ Dược Vương xẵng giọng:

- Dù cho các vị có phóng hỏa cũng không thể làm gì được lão phu.

Thương Bát nói:

- Nhưng lệnh ái quyết không chịu được khói hun lửa bỏng.

Độc Thủ Dược Vương không nói gì nữa. quay lại hỏi thiếu nữ:

- Uyển Nhi! Ngươi đã nghe rõ cả rồi chứ?

Thiếu nữ tóc dài uể oải gật đầu đáp:

- Hải nhi nghe rõ cả rồi.

Độc Thủ Dược Vương hỏi gặng:

- Gia gia tận tâm cứu mạng cho ngươi. chẳng lẽ ngươi lại không thương tiếc nỗi khổ tâm của người cha già?

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Gia gia cứu hải nhi mà lại làm hại người khác thì còn sung sướng gì?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Gia gia bảo đảm Tiêu Lĩnh Vu sau khi cho máu vẫn bình yên.

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Gia gia i! Gia gia đưa hải nhi đến trước phần mộ mẫu thân dựng lên một túp

lều tranh. Hoặc giả linh khí của sơn xuyên có thể chữa bệnh cho hải nhi bớt

dần.

Độc Thủ Dược Vương thở dài nói:

- Uyển Nhi! Gia gia còn có một chuyện khác may ra có thể khiến hài nhi yên tâm được một phần.

Thiếu nữ tóc dài hỏi:

- Biện pháp gì?

Độc Thủ Dược Vương chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Không hiểu biện pháp này Tiêu huynh có đồng ý chẳng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Xin Dược Vương cứ nói cho nghe trước rồi sẽ tính.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Vậy để lão phu hỏi qua ý kiến của tiểu nữ rồi sẽ trưng cầu ý kiến Tiêu huynh.

Lão cười hỏi thiếu nữ:

- Giả tử gia gia đem việc chung thân của hài nhi hứa gả cho Tiêu Lĩnh Vu rồi

hãy dùng máu của y cứu mạng ngươi thì ngươi tính sao?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 117

Khuyên nhủ cặn lời, nài ép hôn nhân

thiếu nữ tóc dài ngơ ngác rồi nhẩn nhó cười hỏi lại :

- Hải nhi gầy như que c ủi. trông không còn ra hình người chẳng lẽ gia gia không thấy sao?

Độc Thủ Dục Vương mỉm cười đáp:

- Uyển Nhi! Vì con bệnh hoạn nên mới gầy còm. Sau khi khỏi bệnh là khôi phục luôn cả dung nhan. Chẳng phải gia gia nói khoe. bao nhiêu mỹ nữ trong

thiên hạ chưa chắc có ai ăn đứt được hải nhi.

Thiếu nữ tóc dài thở dài nói:

- Từ ngày hải nhi có trí nhớ thì bao giờ dung mạo cũng thế này. Dù gia gia có đưa hải nhi lên mây thì cũng chẳng thêm phần nhan sắc.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Hãy gác vụ này lại . ta chỉ hỏi con có ưng thuận thì ta đàm phán với Tiêu Lĩnh Vu.

Thiếu nữ tóc dài hỏi:

- Gia gia hứa gả hải nhi cho y làm vợ để lấy máu cứu mạng hải nhi. nhưng hải nhi sống mà y chết há chẳng thành goá bụa suốt đời?

Độc Thủ Dục Vương cười đáp:

- Nếu hải nhi đã lấy Tiêu Lĩnh Vu làm chồng thì dĩ nhiên gia gia phải trở hết tài năng để bảo toàn tính mạng cho y.

Thiếu nữ tóc dài nói nhiều nên có ý mệt mỏi liền nhắm mắt lại ngồi tựa vào vách.

Độc Thủ Dục Vương đo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu công tử! Câu chuyện giữa lão phu và tiểu nữ vừa nói công tử nghe rõ cả rồi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Dục Vương bắt tất phải phí hơi sức làm chi.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Công tử nói vậy là nghĩa là sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tuy tại hạ không muốn can thiệp đến đại sự của cha con Dục Vương làm chi. nhưng vụ này liên quan đến tại hạ. tại hạ không thể bỏ qua được.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Lão phu đem tiểu nữ dung nhan tuyệt thế hứa gả cho công tử chẳng lẽ lại

còn không đáng ư?

Tiêu Linh Vu cười lạt đáp:

- Bây giờ Dược Vương hãy trị bệnh cho lệnh ái đã. còn việc khác đừng bàn tới nữa thì hay hơn.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Không được! Chúng ta cần nói rõ mới xong.

Tiêu Linh Vu trầm ngâm:

- Lão Độc Thủ Dược Vương tuy rất khả ố. nhưng con gái lão lại rất thiện lương. ta không nên làm thương tổn cô ta.

Chàng liền đáp:

- Tại hạ đã định bề gia thất rồi. đành phụ nhĩ ý của Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Tưởng là chuyện gì to tát lắm. còn cái đó dễ lắm. Chỉ cần bảo họ thôi đi. không thì lão phu hạ thủ giết quách thị đi là xong .

Tiêu Linh Vu lẩm bẩm:

- Lão này thật là tàn độc .

Nhưng ngoài miệng chàng mỉm cười đáp:

- Chủ ý của Dược Vương rất hay. nhưng võ công đôi phương rất cao cường. mà lại phòng thủ rất sum nghiêm. khó lòng đến gần được.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Không có sao đâu! Chỉ cần cho lão phu hay thị là ai. Dù thị là con gái Hoàng đế lão phu cũng nghĩ cách giết thị được.

Tiêu Linh Vu nhắm mắt lại lẳng lặng không nói gì.

Độc Thủ Dược Vương lại hỏi:

- Sao công tử không đáp? Chẳng lẽ công tử lừa gạt lão phu chăng?

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

- Nếu vụ này tiết lộ ra ngoài e rằng là tổn thương đến con gái lão.

Trong lúc cấp bách chàng buột miệng nói:

- Tại hạ nói câu nào cũng là sự thực.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Sao công tử không nói rõ tên họ cô gái đó ra?

Tiêu Linh Vu hỏi lại:

- Dược Vương nhất định đòi giết ư? Nhưng tại hạ e rằng có nói thì Dược Vương cũng không làm gì được. vậy không nói nữa thì hay hơn.

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả đáp:

- Lão phu quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ. có lý đâu để người ném cát vào mắt

Tiêu Linh Vu trong lúc cấp bách chợt nghĩ tới con gái Bắc Thiên Tôn Giả liền tự nhủ:

- Việc đã đến thế này. ta đành mượn y mà chống đối lão.

Chàng liền hỏi:

- Dục Vương có biết Bắc Thiên Tôn Giả không?

Độc Thủ Dục Vương ngơ ngác đáp:

- Lão phu có nghe tiếng rồi. nhưng ít khi hần tới Trung Nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đúng thế! Y ở Băng Cung miền Bắc Hải. chẳng có ân oán gì với võ lâm Trung Nguyên. Mấy năm gần đây. Bắc Thiên Tôn Giả có vào Trung Nguyên ít ra

là hai lần. chẳng hiểu Dục Vương có biết hay không?

Độc Thủ Dục Vương lẩm nhẩm gật đầu đáp:

- Đúng rồi!

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lần thứ hai Bắc Thiên Tôn Giả vào Trung Nguyên. hiện giờ vẫn chưa đi. Dục Vương cũng biết rồi chứ?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Phải rồi! Hiện giờ hần đang du lịch ở miền Giang Nam.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chuyến này Tôn Giả vào Trung Nguyên có đưa con gái đi theo không?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Bọn tùy tùng của hần rất nhiều nhưng không hiểu con gái hần có đi theo không?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ cho Dục Vương hay. Tôn Giả cùng đi với con gái y đó.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Sao? Chẳng lẽ công tử cùng con gái Bắc Thiên Tôn Giả có mối liên lạc?

Tiêu Lĩnh Vu xem chừng lão có ý kính sợ Bắc Thiên Tôn Giả. liền đáp:

- Tại hạ có quen biết cô ta. rồi hai bên thành mối chung tình.

Độc Thủ Dục Vương ngắt lời:

- Công tử đã bảo cùng người đính hôn. có phải là con gái Bắc Thiên Tôn Giả không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dục Vương không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được.

Độc Thủ Dục Vương thấy chàng thái độ ung dung không khỏi nghĩ thầm:

- Gã này tư cách phong lưu anh tuấn. cử chỉ khoan thai. không chừng gã lọt vào mắt xanh của con gái lão Bắc Thiên Tôn Giả thật.

Lão liền hỏi:

- Công tử nhận định là lão phu chẳng thể giết được con gái Bắc Thiên Tôn Giả ư?

Tiêu Lĩnh Vu bỗng mở mắt ra ngó Độc Thủ Dục Vương hỏi lại:

- Dục Vương tự tin võ công mình cao hơn Bắc Thiên Tôn Giả chẳng?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Dù võ công lão phu không địch nổi hần. chẳng lẽ không biết dùng độc hạ sát y ư?

Tiêu Lãnh Vu hững hờ đáp:

- Tại hạ đã hứa lời cho máu. chưa hiểu sống chết thế nào. Nhưng dù tính mạng có bo toàn thì trong thời gian ngắn cũng chẳng thể ngăn cản Độc Thủ Dược Vương nên chẳng muốn nhiều lời khuyên giãi.

Dứt lời chàng nhắm mắt lại. không lý gì tới Độc Thủ Dược Vương nữa.

Vì tình thế bức bách mà chàng phải nói dối. lòng chàng rất áy náy. Chàng nghĩ vụ này mà đồn đại ra ngoài để tổn thương đến danh tiết của con gái Bắc Thiên Tôn Giả là một tội nặng.

Bỗng nghe thiếu nữ thở dài nói:

- Gia gia ơi! Người ta đã có ý trung nhân rồi thì gia gia nên thủ tiêu ý niệm đó đi.

Độc Thủ Dược Vương thở dài đáp:

- Hải tử! Dù y nói thực cũng chẳng hề gì.

Thiếu nữ tóc dài hỏi:

- Tại sao vậy?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Tuy y cùng con gái Bắc Thiên Tôn Giả có mối chung tình. nhưng chưa chắc Bắc Thiên Tôn Giả đã biết chuyện đó. Còn hải nhi và y thành hôn sự đã có

gia gia tác chủ.

Thiếu nữ tóc dài ngắt lời:

- Có lý nào gia gia lại ép buộc người ta phi theo ý mình?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Chỉ cần Uyển Nhi ưng thuận là gia gia sẽ có biện pháp.

Độc Thủ Dược Vương không thấy cô có phản ứng liền cười ha hả nói:

- Hải nhi đã không phản đối là đã chịu nghe lời gia gia an bài rồi.

Lão lớn tiếng hô:

- Thương huynh. Đồ huynh! Xin mời hai vị vào đây. Lão có việc cần thương lượng.

Trung Châu Nhị Cổ chờ ở ngoài động nóng ruột vô cùng. nghe Độc Thủ Dược Vương hô hoán liền nhảy vọt vào.

Thung Bát nhìn Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Dược Vương hô hoán bọn tại hạ vào có điều chi dạy bảo?

Đỗ Cửu lạnh lùng nói tiếp:

- Phải chăng Dược Vương đã biến đổi chủ ý?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu muốn hỏi hai vị một việc.

Lão quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Các vị có thật lòng muốn lão phu bảo toàn tính mạng cho Tiêu Lĩnh Vu không?

Đỗ Cửu đáp:

- Cái đó bọn tại hạ đã nói rõ mấy lần rồi. Nếu đại ca bọn tại hạ mà không sống được thì lệnh ái phải đền mạng.

Độc Thủ Dục Vương cười lật đáp:

- Nếu hai vị muốn cứu sinh mạng Tiêu Lĩnh vu thì hãy làm mai cho tiểu nữ hòa duyên cùng Tiêu Lĩnh Vu.

Đỗ Cửu dặng háng một tiếng, cười khẩy nói:

- E rằng lệnh ái có điều

Hắn toan nói có điều không xứng nhưng lại nghĩ tính mạng của Tiêu Lĩnh Vu hiện đang nằm trong tay Độc Thủ Dục Vương nên dừng lại không nói hết.

Độc Thủ Dục Vương nói ngay:

- Nếu tiểu nữ thành hôn sự với Tiêu Lĩnh Vu thì y sẽ là q uí tể của lão phu.

Thương Bát nghĩ bụng:

- Chúng ta đành khuất tất một chút.

Y liền đáp:

- Đúng thế!

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Dĩ nhiên lão phu không để chồng của tiểu nữ phải chết . khiến cho tiểu nữ ở góa một đời.

Thương Bát đáp:

- Đúng thế!

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Vì vậy mà lão phu phải đem hết tài năng bảo vệ tính mạng cho Tiêu công tử.

Đỗ Cửu nói:

- Hay hơn hết là Dục Vương đừng nên lấy máu của tể đại ca.

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Chỉ cần hai vị làm mai cho thành hôn sự là đại ca các vị có cho máu cũng không hại gì đến tính mạng.

Thương Bát nói:

- Việc này rất trọng đại. Bọn tại hạ không tác chủ được. cần phải hỏi ý kiến đại ca mới xong.

Đỗ Cửu cũng nói theo:

- Hay hơn hết là Dục Vương lánh đi một lát để anh em tại hạ tiện nói chuyện.

Độc Thủ Dục Vương quay lại nhìn con gái thấy cô nhắm mắt ngồi tựa vào vách động dường như đang ngủ. Lão trầm ngâm một lát rồi bỗng ái nữ lên.
đi ra

khỏi động.

Thương Bát cúi xuống hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Đại ca! Độc Thủ Dục Vương nói gì đại ca nghe rõ hết rồi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nghe rõ rồi.

Đỗ Cửu nói:

- Lão này ý muốn thế nào là làm thế đó. không ngó tới tài đức con gái mình.

Thương Bát hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Từ xưa tới nay những bậc đại trí thường không câu nệ tiểu tiết. tướng đại ca tạm thời ưng chịu đề nghị của lão cũng chẳng sao.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vụ này quan hệ tới danh tiết của một thiếu nữ mà mình coi là trò đùa. nhận bừa thế nào được?

Thương Bát khẽ nói:

- Bây giờ tiểu đệ tướng cũng nên làm thế này: Đại ca đừng nên nói gì cả. cứ mặc tiểu đệ đối đáp. Ngày sau Độc Thủ Dục Vương có trách cứ. đại ca cứ đổ

trách nhiệm lên đầu tiểu đệ là xong.

Đỗ Cửu nói:

- Tiểu đệ tướng như thế không được. Độc Thủ Dục Vương mưu kế sâu xa khi nào lão lại mắc mưu mình? Tất lão sẽ bức bách đại ca phải ngỏ lời ưng chịu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hỡi ơi! Hai vị huynh đệ quan tâm đến ta như vậy. ta thật cảm kích vô cùng. Bậc đại trượng phu gặp việc không thể làm được thì đừng nên hứa lời một cách khinh xuất.

Thương Bát thở dài nói:

- Tiểu đệ cả gan nói một câu là đại ca không nên cố chấp như vậy.

Lại nghe thanh âm Độc Thủ Dục Vương hỏi vọng vào:

- Các vị đã bàn định xong chưa?

Thương Bát chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu. nét mặt lộ vẻ cầu khẩn hỏi:

- Đại ca có thể để tiểu đệ tác chủ với Độc Thủ Dục Vương được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không nên làm hại danh tiết người ta. chớ có hứa lời một cách khinh xuất.

Độc Thủ Dục Vương nhảy vào trong động. đặt ái nữ xuống hỏi

- Ba vị bàn tính thế nào?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Đại ca bọn tại hạ

Độc Thủ Dục Vương tức giận ngắt lời:

- Y không chịu chẳng? Con gái Độc Thủ Dục Vương không xứng với gã hay sao?

Thương Bát đáp:

- Tính cách tệ đại ca thế nào Dục Vương cũng biết rồi. Y không hứa lời một cách khinh suất. Một khi đã hứa thì sống chết cũng không thay đổi.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Đúng thế! Tiêu Lĩnh Vu quả có phong độ người quân tử. khí phách đại trượng phu.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Nếu y quả thông quyền đạt biến thì bữa nay Dục Vương đã chẳng có cách nào lấy máu của y được.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Lão phu chỉ cần hỏi hôn sự của tiểu nữ thế nào? Tiêu Lĩnh Vu có ưng chịu hay không?

Thương Bát đáp:

- Tại hạ đã đem lời của Dục Vương chuyển tới đại ca. nhưng y chỉ nhắm mắt lờ đi như không nghe tiếng.

Độc Thủ Dục Vương cười nhạt nói:

- Rượu mời không uống. muốn uống rượu phạt. Phải chăng gã tướng lão phu không có cách gì bức bách gã được?

Thương Bát đáp:

- Tại hạ chỉ nghe đàn ông bức bách hôn sự. chứ chưa từng thấy ai bức bách người ta phải lấy con gái mình.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Để lão phu làm cho các vị coi.

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Nếu Dục Vương bức bách hôn sự thì việc đó không liên quan gì tới lời hứa cho máu để cứu lệnh ái và bọn tại hạ có ra tay can thiệp cũng không phải là

trái lệnh dụ của đại ca.

Độc Thủ Dục Vương cặp mắt gườm gườm đo nhìn Trung Châu Nhị Cô hỏi:

- Phải chăng hai vị muốn coi thủ đoạn của lão phu?

Đỗ Cửu thò tay vào bọc lấy bình khí ra cười nhạt:

- Hai bên động thủ tất phải hết sức. nếu bọn tại hạ có lỡ tay đả thương lệnh ái thì đó cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ.

Độc Thủ Dược Vương ngăn người ra hỏi:

- Hai vị đều là những nhân vật nổi danh. nếu làm tổn thương một đứa con gái yếu ớt bệnh hoạn thì sao phi là nhân vật anh hùng?

Đỗ Cửu đáp:

- Nếu Dược Vương dùng độc thì anh em tại hạ buộc phải đối phó với lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương thủng thẳng nói:

- Phải chăng nhị vị muốn đem câu chuyện này để bức bách lão phu?

Thương Bát cười đáp:

- Dược Vương nói nặng lời quá! Bọn tại hạ mong Dược Vương bình tĩnh để nói chuyện.

Độc Thủ Dược Vương quay lại nhìn ái nữ. giục:

- Hai vị nói đi.

Thương Bát nói:

- Về việc buôn bán thì Thương mỗ là đệ nhất cao thủ đương thời. nhưng việc làm mai mối thì Thương mỗ còn vụng về. nếu có điều chi thất thố xin Dược

Vương miễn trách cho.

Độc Thủ Dược Vương dặng hắng một tiếng. muốn nói nhưng lại thôi.

Thương Bát cười khanh khách nói tiếp:

- Việc hôn sự của trai gái tuy do cha mẹ định đoạt. nhưng nếu có mối tình ái thì hai bên dễ hiểu nhau hơn.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Đúng thế! Lão phu mời hai vị làm m ai chỉ mong có vậy.

Thương Bát cười nói:

- Người ta cầu hôn chỉ vì lòng mến tài để gây hạnh phúc cho con cái. nhưng Dược Vương lấy chồng cho ái nữ lại để lấy máu chàng rể chữa bệnh. Tại hạ thật

nghĩ không ra hai bên còn hạnh phúc gì nữa?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Dù lão phu chẳng gả ái nữ cho y làm vợ thì vẫn lấy máu trong người y được. Hai vị này không liên quan gì với nhau. sao lại gói ghém thành một?

Thương Bát nói:

- Dược Vương y đạo tuyệt thế. tưởng nên tìm phương pháp khác chữa trị cho lệnh ái trước rồi hãy tính đến chuyện hôn nhân cũng chưa muộn.

Độc Thủ Dược Vương cặp mắt lấp lánh cười lạt nói:

- Hai vị nói lòng vòng là có chỗ dụng tâm khác. Lão phu chẳng phải đưa trẻ nít mới lên ba để cho các vị lừa gạt một cách dễ dàng. Hôn sự có thể hoãn về sau. nhưng việc lấy máu là việc cần.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp lời:

- Hai vị mà không bằng lòng làm mai thì cứ việc tùy tiện.

Đỗ Cửu tức giận nói:

- Anh em tại hạ há chẳng phải là hạng người để ai muốn gọi là đến. muốn đuổi là đi?

Độc Thủ Dục Vương hỏi lại :

- Hai vị muốn kiếm chuyện rắc rối thật ư?

Thương Bát đáp:

- Dục Vương nói năng nên giữ lịch sự một chút. Anh em tại hạ không muốn lửa cháy đổ dầu thêm.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 118

Nghe ái nữ thối không lấy máu

Đỗ Cửu hỏi:

- Đây là chính miệng Độc Thủ Dục Vương tuyên lời khiêu chiến với bọn tiểu đệ. không liên can gì tới việc đại c a cho máu.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Huynh đệ đừng nói nữa. Hãy lui ra ngoài động.

Trung Châu Nhị Cổ đưa mắt nhìn nhau . buông tiếng thở dài rồi lui ra ngoài.

Độc Thủ Dục Vương thấy hai người đi rồi. chạy ra cửa động đứng một lúc rồi trở vào.

Tiêu Lĩnh Vu bị điểm huyết. khó nổi chuyển động thân hình. không trông rõ Độc Thủ Dục Vương giở trò gì. nhưng lại nghĩ đến chuyện dùng độc của lão.

chàng sợ lão hại đến Trung Châu Nhị Cổ. không nhin được hỏi:

- Dục Vương! Phải chăng Dục Vương đã hạ độc vào người hai vị huynh đệ tại hạ?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Công tử coi trọng lời hứa. xứng đáng là một bậc quân tử trượng phu. nhưng hai vị huynh đệ của công tử thì không được đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vì thế mà Dục Vương hạ độc vào người họ hay sao?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Không có đâu. Nhưng lão phu đã bố trí chất kịch độc ở cửa động. Nếu họ lại xông vào thì dĩ nhiên trúng độc. khi đó thì đừng trách lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Dược Vương muốn cứu mạng cho lệnh ái thì không nên chần chờ nữa. Sao không thay đổi huyết xấu cho mau lẹ rồi tìm nơi yên tĩnh để dưỡng thương cho

được mau lành.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu mà lấy huyết mau quá e rằng khó bảo toàn tính mạng cho công tử.

Tiêu Linh Vu nói:

Đ

- Dù Dược Vương rút máu từ từ. tại hạ cũng chưa chắc sống được. Tại hạ đã hứa lời thì không quan tâm gì tới chuyện sinh tử nữa.

Độc Thủ Dược Vương thở dài nói:

- Lão phu đã bôn tẩu giang hồ mấy chục năm. đã gặp rất nhiều nhân vật hùng tài đại lược. nhưng chưa thấy ai nghĩa hiệp can trường như công tử.

Tiêu Linh Vu nói:

- Dược Vương bắt tất phi tán dương tại hạ làm chi. chỉ vì tại hạ ở vào tình thế bắt buộc mà phải làm thế.

Độc Thủ Dược Vương cầm ống dây cùng cây kim rồng lên nói:

- Lão phu mười mấy năm chạy hết rừng sâu núi thẳm mà không tìm đâu được dược vật kỳ trân. chỉ còn cách đổi máu xấu cho tiểu nữ. Hành động này cũng là bất đắc dĩ.

Tiêu Linh Vu nhắm mắt lại giục:

- Dược Vương lấy máu mau đi.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Để lão phu điểm huyết công tử.

Tiêu Linh Vu nói:

- Nếu Dược Vương không tin ở sức chịu đựng của tại hạ thì điểm huyết cũng được.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Mũi cương châm đâm vào mạch máu. tuy không đau đớn lắm nhưng máu chảy nhanh. trong tâm lý không khỏi phát sinh ý nghĩ khủng khiếp về sự tử vong.

Theo ý lão phu thì nên điểm huyết là hơn.

Tiêu Linh Vu đáp:

- Hiện giờ tại hạ như con cừu trên bàn mổ. tùy ý Dược Vương muốn làm sao thì làm. bắt tất phải thương lượng nữa.

Độc Thủ Dược Vương lay động tay mặt vừa điểm vào hai chỗ huyết đạo

Tiêu Linh Vu vừa nói:

- Nếu điểm vào Vọng huyết thì tuy công tử không biết đau đớn nhưng khó tránh khỏi ảnh hưởng đến tốc độ phóng huyết. Vậy xin công tử ráng nhẫn

nại

một chút.

Tiếp theo chàng cảm thấy một bàn tay ấn lên ngực. thúc đẩy ám kinh vào nội phủ.

Chàng nghĩ thầm:

- Chuyến này chắc ta phải chết.

Trong lòng đang xoay chuyển ý nghĩ. đột nhiên chàng cảm thấy tay trái được nói lỏng. ông da cắm vào huyết quản dường như đã có người rút ra. cả bàn

tay đặt trên ngực cũng thu về.

Chàng lại nghe Độc Thủ Dược Vương thở dài hỏi:

- Hải tử! Ngươi làm gì vậy?

Thanh âm trong trẻo nhưng yếu ớt của thiếu nữ vang lên hỏi lại:

- Gia gia! Gia gia nhất định ép buộc hải nhi ư?

Độc Thủ Dược Vương không biết nói sao. ngẩn người ra.

Thanh âm nhỏ nhẹ nói:

- Gia gia! Gia gia để hải nhi nói chuyện với y dược chăng?

Rồi cất tiếng hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu Lĩnh Vu! Gia phụ bảo là tướng công ưng thuận lấy tiện thiếp là vợ. chắc lão nhân gia lừa gạt tiện thiếp?

Tiêu Lĩnh Vu mở mắt nhìn thấy Độc Thủ Dược Vương trán toát mồ hôi ra có giọt. chàng sinh lòng bất nhẫn liền đáp:

- Lệnh tôn không lừa gạt cô đâu.

Thiếu nữ cười hỏi:

- Tướng công ưng thuận lấy tiện thiếp làm vợ thì hẳn biết tên họ tiện thiếp rồi?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra một chút rồi đáp:

- Cô nương tên gọi Uyển Nhi.

Thiếu nữ nói:

- Gia phụ lừa gạt tiện thiếp là muốn tiện thiếp tiếp thụ máu huyết tướng công để chữa khỏi bệnh. Còn tướng công sao cũng lừa gạt tiện thiếp? Uyển Nhi

là cái tên gia phụ đặt ra để mà gọi. Chính tiện thiếp tên gọi Nam Cung Ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi ! Nam Cung Ngọc! Lệnh tôn đã có nói cho tại hạ nghe rồi nhưng trong lúc thăng thốt tại hạ chưa nhớ ra.

Nam Cung Ngọc nói:

- Gia gia ơi! Xin gia gia giải khai huyết đạo toàn thân cho y để y ngồi dậy nói chuyện với hải nhi.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Y đã ngộ lời với hài nhi rồi. bắt tất phi nói nhiều nữa. Hài nhi cần tiếp thụ máu huyết của y cho khỏi bệnh.

Nam Cung Ngọc hỏi:

- Gia gia còn nhớ một chuyện đã qua không?

Độc Thủ Dược Vương cười nói:

- Chuyện gì vậy?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Hài nhi không nhớ được ngày đó hài nhi mấy tuổi. nhưng không quên gia gia thường bảo Uyển Nhi ơi! Uyển Nhi thông tuệ tuyệt luân. trong lòng gia gia

nghĩ gì đều không dối người được

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Phải rồi! Con gái Độc Thủ Dược Vương dĩ nhiên người khác không thể bì kịp.

Nam Cung Ngọc hỏi:

- Gia gia đã biết không thể gạt được hài nhi mà sao lúc nào gia gia lại chỉ nghĩ cách lừa dối hài nhi?

Độc Thủ Dược Vương ngẩn người ra không biết trả lời ra sao.

Nam Cung Ngọc lại nói:

- Gia gia khổ tâm về việc cứu chữa hài nhi. Nếu hài nhi chết đi thì gia gia khỏi nghĩ tới nhuận đó.

Độc Thủ Dược Vương thở dài nói:

- Gia gia có gạt hài nhi cũng chỉ vì lòng quá yêu hài nhi mà thôi.

Nam Cung Ngọc nói:

- Nếu gia gia thương xót hài nhi thì cứ giải khai huyết đạo cho Tiêu Lĩnh Vu. Hài nhi sẽ hiến gia gia phương pháp cứu sống hài nhi.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Hài nhi trí tuệ hơn đời. gia gia tin tưởng ở nơi hài nhi.

Lão liền vung tay ra giải khai huyết đạo cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi dậy thấy trong tay Nam Cung Ngọc cầm một cái ống da.

Cô ngồi tựa vào vách đá. gương mặt xanh xao lộ một nụ cười.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Gia gia đã giải khai huyết đạo cho Tiêu Lĩnh Vu rồi. người có cách gì tự cứu thử nói ra cho ta nghe.

Nam Cung Ngọc chuyển động cặp mắt nhìn hai chân Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Huyết đạo ở hai chân y chưa được giải khai. có đúng thế không?

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả nói:

- Uyển Nhi! Mấy năm nay ít khi người được tỉnh táo như lúc này.

Lão vừa nói vừa vỗ vào hai chân Tiêu Lĩnh Vu để giải khai huyết đạo cho chàng.

Nam Cung Ngọc hỏi:

- Y thuật của gia gia tinh thâm không ai bì kịp. có thật thế không?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Cái đó thì hẳn rồi.

Nam Cung Ngọc hỏi:

- Tiểu nữ có điều chưa hiểu là tại sao máu huyết trong người của Tiêu tướng công lại có thể cứu mạng cho hài nhi?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Điềm này thì giản dị lắm. vì y đã ăn một thứ kỳ dược nên máu của y khác với người thường.

Nam Cung Ngọc hỏi:

- Thế thì phải rồi! Kỳ huyết của y đã không phải tự trời phú cho. sao gia gia không hỏi y xem đã ăn vật gì và sinh trưởng ở đâu?

Độc Thủ Dược Vương vỗ trán đánh chát một cái rồi ngắt lời:

- Phải lắm! Phải lắm! Gia gia nóng nảy thành ra lú lẫn.

Lão đạo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiểu nữ nói gì Tiêu huynh đã nghe rõ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nghe rõ rồi.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Nếu vậy Tiêu huynh có thể cứu mạng cho tiểu nữ được.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Đó là một thứ kỳ thảo sinh trưởng ở vách đá. màu trắng xám. hình thù như cái tán.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Thứ đó là nấm đá ngàn năm. Đúng là dược vật có thể chữa bệnh cho tiểu nữ. Không hiểu nó mọc ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chỉ nhớ nó mọc ở vùng Tam giáp. ngược dòng sông lên mà không biết tên địa phương đó là gì.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Tiêu huynh còn nhớ chỗ đó không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ còn nhớ mang máng. cũng có thể tìm được.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Nếu vậy phiền Tiêu huynh dẫn lão phu đi một chuyến dược chẳng?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được! Nhưng tại hạ có điều kiện cần nói rõ trước.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Lão phu xin rửa tai lắng nghe đây.

Tiêu Lãnh Vu nói:

- Thứ nắm đá ngàn năm đó mọc ở nơi trên không đến trời, dưới không chạm đất mà mọc ở lưng chừng vách đá dựng đứng. Tại hạ vô tình lấy ăn mới hết quá

nửa, mà hãy còn nhiều. Tại hạ còn nhớ mang máng.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Cái đó thì không sao. Chỉ cần Tiêu huynh chưa ăn hết là được.

Tiêu Lãnh Vu nói:

- Nơi đó núi non trùng điệp. Nắm đá mọc ở chỗ nào tại hạ không sao nói ra được.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Tiêu huynh có nhớ được một chút đặc điểm nào không?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Trên vách núi có một thác nước bắc qua.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Thế là được rồi.

Tiêu Lãnh Vu thở dài nói:

- Tại hạ chỉ nhớ được bấy nhiêu. Đến khu núi non trùng điệp mà thân thể lện ái

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Lão phu dùng y thuật tuyệt thế để y chịu đựng thêm một tháng nữa. Nếu trong vòng một tháng mà kiếm không ra nắm đá ngàn năm thì đành phải mượn

máu Tiêu huynh để cứu mạng cho y.

Nam Cung Ngọc đột nhiên xen vào:

- Không cần đâu! Đừng nói một tháng mà đến hai tháng hài nhi tin rằng còn đủ sức chống đỡ.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Hài tử! Sao ngươi lại buột miệng nói quanh? Y đạo của gia gia tuyệt thế vô song, đã tra kỹ kinh mạch ngươi như ngọn đèn khô dầu. Nếu gia gia không

có linh đan lại dùng thuật Ngân châm quá huyết thì e rằng mười ngày nữa cũng

khó lòng. Thời hạn gia gia ngươi ấn định là ngươi hết sống đó.

Lão thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Tiêu đại hiệp là người quân tử chí thành, nói sao đúng vậy. Nếu ngươi hứa lời trong hai tháng thì gia gia e rằng không thể kéo dài mạng sống của ngươi thêm được một tháng.

Nhưng lão cũng quay sang hỏi Tiêu Lãnh Vu:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp nghe tiểu nữ nói gì chưa?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Tại hạ nghe rõ rồi.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Tiểu nữ đã hứa kỳ hạn hai tháng. Lão phu là gia gia y không tiện thay đổi. Vậy trong vòng hai tháng lão phu không lấy máu trong mình đại hiệp. Ngoài hai tháng mà không tìm được nắm đá ngàn năm thì đó là ý trời muốn lấy máu Tiêu đại hiệp.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Nếu lệnh ái không chống đỡ được quá hai tháng?

Độc Thủ Dục Vương ngắt lời:

- Nếu thế thì số mạng của y chưa rõ là y phải chết yếu. Lão phu là phụ thân cũng chẳng làm sao được.

Đột nhiên cặp mắt lão lấp loáng. lão hỏi tiếp:

- Đại hiệp có biết vì lẽ gì tiểu nữ hứa lời trong hai tháng không?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Lệnh ái lòng dạ thiện lương. không nỡ hại người.

Độc Thủ Dục Vương lớn tiếng:

- Vì y tự biết không tài nào sống quá hai tháng nữa.

Tiêu Linh Vu sững sốt hỏi:

- Tại hạ không hiểu ý của Dục Vương ra sao?

Độc Thủ Dục Vương nói dần từng tiếng:

- Tiểu nữ chung tình với đại hiệp. chẳng thà y chịu chết chứ không nỡ gia hại đại hiệp.

Tiêu Linh Vu ngập ngừng:

- Cái đóCái đó

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Đừng cái đó cái kia gì nữa. Tiểu nữ tuy đã có lòng hi sinh cứu Tiêu công tử. nhưng lão phu không có đại lượng rộng rãi như thế đâu.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Theo ý Dục Vương thì sao?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Nếu trong vòng hai tháng mà không tìm ra nắm đá dĩ nhiên tiểu nữ phải chết. Nhưng y đã hứa rồi. dù sao lão phu cũng không thể lấy máu của công tử

được nữa và cũng không cần tìm nắm đá ngàn năm làm chi nữa. lão phu chỉ bắt

công tử chôn ở bên cạnh tiểu nữ. để cho y khỏi hiu quạnh một mình chốn thâm

son cùng cốc.

Tiêu Lãnh Vu ớn lạnh xung sống hỏi :

ý Dược Vương muốn chôn sống tại hạ theo lệnh ái ư?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Đúng thế! Công tử nghĩ sao?

Tiêu Lãnh Vu cười lạt đáp:

- Dược Vương nghĩ thế là phải. nhưng tại hạ vị tất đã nghe theo. Dược Vương muốn tại hạ đưa đi tìm nắm đá ngàn năm thì giải khai huyết đạo cho tại

hạ. Tại hạ chỉ hứa cho máu cứu người chứ không hứa ưng thuận địa táng.

Khi ấy

chỉ còn một biện pháp.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Biện pháp gì?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Trông vào võ công để quyết sinh tử.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Võ công của công tử cao thâm khôn lường. lại kiêm tri sở học mấy nhà. tuy lão phu chưa chắc đã thua nhưng cũng khó lòng nắm được phần thắng.

Lão

phu không muốn mạo hiểm như vậy.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Ngoài cách dùng võ công để quyết sống chết. tại hạ không nghĩ ra Dược Vương còn cách gì để bắt tại hạ phải chết theo?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu có nói ra cũng chẳng hề chi. Gần hết kỳ hạn một tháng. lão phu sẽ hạ độc vào người công tử thì dĩ nhiên công tử chẳng có cách nào kháng cự

được.

Tiêu Lãnh Vu nói:

- Dược Vương không nên khoe khoang lỗ miệng từ bây giờ vội. chờ đến lúc đó hãy nói cũng chưa muộn.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu tin rằng công tử chẳng có cách nào để phòng được. bây giờ chúng ta nên giải quyết vấn đề khẩn yếu trước.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Việc gì?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Công tử chưa hứa lời đưa lão phu cùng tiểu nữ đi tìm nắm đá ngàn năm.

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Lệnh ái là người thiện lương. dĩ nhiên tại hạ không thể từ chối.

Độc Thủ Dược Vương liền giải khai huyết đạo cho Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng đứng lên vươn tay đuổi chân hỏi:

- Chỉ có ba người chúng ta đi thôi ư?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Trung Châu Nhị Cổ biết nhiều hiểu rộng. Nếu được hai vị đó cùng đi thì hay lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Dược Vương định để cho cả hai vị huynh đệ tại hạ đi theo. thì ra không sợ bên mình cô thế ư?

Độc Thủ Dược Vương cười đáp:

- Nếu lấy võ công mà ăn thua với nhau thì chỉ một mình Tiêu công tử cũng đủ đối phó với lão phu rồi. có thêm bọn họ là thừa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chưa hiểu hai vị đó có chịu đi không. để tại hạ thương lượng với họ xem sao đã.

Độc Thủ Dược Vương cười nói:

- Theo chỗ lão phu biết thì hai vị này rất quyền uyên và kính trọng Tiêu huynh. Đừng nói bo họ đi tìm nắm đá ngàn năm mà bảo họ nhảy vào đồng lửa

họ cũng không lùi bước.

Độc Thủ Dược Vương nói tiếp:

- Lão phu hãy triệt bỏ chất kịch độc ở ngoài cửa động.

Lão rảo bước ra ngoài cửa động thu quét chất độc rồi lớn tiếng gọi:

- Hai vị lão bản! Long đầu đại ca mời hai vị vào.

Trung Châu Nhị Cổ đang nóng ruột. nghe Độc Thủ Dược Vương hô hoán vội chạy vào ngay. Chúng thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng trong thạch động. thân thể

vẫn cường tráng. rất lấy làm kỳ. chấp tay hỏi:

- Đại ca không việc gì ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh vẫn bình yên.

Thương Bát đảo mắt nhìn Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Dược Vương thay đổi chủ ý rồi ư?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu đã bàn định với Tiêu công tử vào sơn xuyên tìm linh dược trị bệnh cho tiểu nữ. Không hiểu hai vị có muốn đi theo không?

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại ca a! Độc Thủ Dược Vương nói vậy có đúng không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão nói thực đấy. Tiểu huynh cũng nhận lời đi kiếm linh dược. Nếu trong vòng hai tháng mà không tìm được

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Kỳ hẹn hai tháng là tiểu nữ hẹn với các hạ?

Đỗ Cửu ngắt lời:

- Nếu không tìm thấy linh dược thì lại lấy máu đại ca để cứu lệnh ái hay sao?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Tiểu nữ không thể sống qua hai tháng nữa.

Đỗ Cửu cười nhạt nói:

- Thực ra lệnh ái bệnh hoạn liên miên. sống cũng là thân tội. Có chết đi lại càng đỡ mệt cho Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương biến sắc nói:

- Người nguyên rửa con gái ta?

Thương Bát sợ Đỗ Cửu không giữ mồm miệng để xảy ra chuyện xung đột. hấn vội ngắt lời:

- Dược Vương bắt tất phải nổi nóng. Còn ai không biết Đỗ lão nhị ăn nói khó nghe. Dược Vương nên nhẫn nại một chút để đi kiếm thuốc cho lệnh ái.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 119

đến tam giáp lại gặp lão râu dê

Độc Thủ Dục Vương hăng dặng một tiếng chưa kịp nói thì Đỗ Cửu đã cất giọng lạnh như băng nói:

- Long đầu đại ca bọn tại hạ đã ưng thuận rồi thì kẻ làm em dĩ nhiên phải tùy hành.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hai vị huynh đệ bất tất phải miễn cưỡng.

Thương Bát cười hà hà nói:

- Đi theo đại ca có chi là đáng kể. Dù đến bên trời góc bể hay nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng rất vui lòng.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Hai vị huynh đệ không nên đi là hơn. nhưng đã nhất định rồi thì tiểu huynh cũng không ngăn cản.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Lão phu nghe người ta đồn Trung Châu Nhị Cổ có hai con mãnh khuyến kỳ tuyệt. không hiểu có đem theo không?

Thương Bát đáp:

- Bọn tại hạ đem đi một con là đủ.

Độc Thủ Dục Vương hỏi :

- Bao giờ thì lên đường?

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Theo ý của đại ca thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Kẻ ra ta nên trở về bá biệt song thân. nhưng đi chuyến này chưa hiểu sống chết thế nào. không nên quấy nhiễu hai vị nữa.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Các vị đã không còn việc gì thì chúng ta lập tức khởi hành được chăng.

Đỗ Cửu đáp:

- Trước tình hình này Dục Vương nên nghe chỉ thị của Tiêu đại ca.

Đ

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Con hổ ngao của hai vị hiện giờ ở đâu?

Thương Bát đáp:

- Đại ca chờ một chút. tiểu đệ đi gọi nó đến rồi hãy động thân.

Đoạn hấn trở gót ra cửa động đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Độc Thủ Dục Vương nói:

- Nơi có thứ nắm đá ngàn năm sinh trưởng ở lưng chừng vách núi đá thẳng đứng. Trên đỉnh núi có thác nước chảy xuống che lấp không nhìn thấy

những nắm đá. bốn mặt núi cao chót vót. phía dưới là vực sâu muôn trượng. Vách

núi mọc đầy rêu xanh. Chưa nói tới việc khó tìm đến nơi. dù có tìm được đi

chăng nữa cũng không có cách nào trèo lên để lấy nắm.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Nơi đó hiểm trở như vậy. Tiêu huynh làm sao tới nơi rồi lại tìm được đường ra?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm nhìn Đỗ Cửu nói:

- Tại hạ vô tình tới đó.

Rồi chàng thuật lại chuyện Trung Châu Nhị Cổ bức bách chàng phải giao chiếc chìa khoá cầm cung. chàng phải nhảy xuống sông. Sau được người cứu đưa

đến một toà sơn động ở trên vách núi dựng đứng. Trong hang động có một

lão già khô đét lưu chàng ở lại. vì xảy ra chuyện xích mích với gã thiếu niên áo

xanh mà chạy vào hậu động té xuống sườn núi. phải ăn nắm đá cho khỏi chết đói.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Chỗ đó hiểm trở như vậy. sao Tiêu huynh lại ra khỏi tuyệt địa đó được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nói ra thật khó ai tin. Nhân một con đại bàng tới đó ăn nắm tại hạ liền cưỡi lên lưng nó mới dõng được vách núi hiểm trở đó.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Lão phu dù không tin cũng phải tin.

Đỗ Cửu nghe Tiêu Lĩnh Vu thuật lại chuyện đã qua. trong lòng rất hồ thẹn. cúi đầu xuống không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bây giờ tìm đến thạch động đó. buộc dây lần xuống. may ra lấy được nắm đá. Nhưng

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Nhưng làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Nếu Dục Vương muốn tại hạ giúp sức đi kiếm nắm đá ngàn năm thì nên ăn nói lịch sự một chút.

Độc Thủ Dục Vương hắng giọng rồi đáp:

- Một đấng lấy máu của Tiêu huynh. một đấng Tiêu huynh đưa đường tìm thuốc để khỏi chết. chẳng lẽ Tiêu huynh còn muốn lão phu cảm tạ nữa chẳng?

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão nói có lý liền cứng họng. một hồi lâu sau chàng mới nói tiếp:

- Được Vương nói đúng rồi. Nhưng khi đó tại hạ hoàn toàn không hiểu võ công. chỉ nằm dưới thuyền rồi bị bọn họ đưa vào thạch động. đi bằng thủy đạo

nên không nhớ rõ.

Độc Thủ Được Vương nói:

- Đi theo thủy đạo ngược lên nơi có vách núi cao ngàn trượng thì đúng là vùng Tam Giáp rồi. Chúng ta mượn một con thuyền theo dọc sông đi ngược lên

rồi đứng ở đầu thuyền mà ngó hai bên vách núi. hễ thấy chỗ nào giống như vậy

thì trèo lên tìm sơn động là được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cũng chỉ có biện pháp đó mà thôi.

Đỗ Cửu đột nhiên xen vào:

- Trong phạm vi mấy chục dặm vuông gần thành Quy Châu đều có tai mắt của Bách Hoa sơn trang. Chúng ta đi thành đoàn với nhau tất bị chúng phát giác.

Độc Thủ Được Vương nói:

- Nếu bị bọn người Bách Hoa sơn trang làm khó dễ thì để một mình lão phu đối phó. không cần đến Trung Châu Nhị Cô phải ra tay.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên là anh em tại hạ ngồi xem cuộc long tranh hổ đấu. Khi đó Được Vương có yêu cầu anh em tại hạ giúp đỡ thì phải thương lượng giá c á.

Độc Thủ Được Vương nói:

- Lão phu chưa từng cầu ai trợ quyền. Hai vị cứ yên tâm.

Đỗ Cửu nói:

- Được Vương đừng nói khoác nữa!

Hai người còn đang đấu khẩu thì Thương Bát đã chạy vào thạch động.

Độc Thủ Được Vương hỏi ngay:

- Thương huynh có dẫn con hổ ngao tới không?

Thương Bát không lý gì đến Độc Thủ Được Vương. hấn nhìn Tiêu Lĩnh Vu chấp tay kính cẩn nói:

- Tiểu đệ đã dắt con hổ ngao đến. chỉ còn chờ lệnh của đại ca là lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy nói:

- Chúng ta đi thôi.

Chàng vừa ra khỏi động thì đột nhiên dừng lại nói:

- Không được rồi. Để gia phụ cùng gia mẫu ở trong hang thăm không phải là thượng sách. Tư Mã Càn cùng Kim L an. Ngọc Lan khó lòng bảo vệ cho hai vị

lão nhân gia được an toàn.

Thương Bát cười đáp:

- Đại ca cứ yên tâm. Đã có Hường Phi thống lĩnh quần hào đưa hai vị lão nhân gia đến một nơi an toàn rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đưa hai vị đến đâu?

Thương Bát nhìn Độc Thủ Dục Vương cười ha hả nói:

- Không nên có tâm địa hại người. nhưng phải đề phòng người hại mình.

Đại ca cứ yên tâm. nơi đó rất an toàn.

Độc Thủ Dục Vương dặng hắng một tiếng. bỗng nữ ái lên rào bước chạy trước.

Thương Bát khẽ hú một tiếng. Một con chó đen to lớn từ trong bãi cỏ chạy theo sau Thương Bát.

Độc Thủ Dục Vương đi đến trước cửa hang thì dừng lại nói:

- Lão phu tuy không sợ bọn người Bách Hoa sơn trang. nhưng nếu bị chúng phát giác tất chạy về báo với Thảm Mộc Phong đuổi tới nơi thì cũng hơi phiền.

Chi bằng hãy chờ đến đêm hãy lên đường.

Đỗ Cửu hỏi:

- Dục Vương sợ Thảm Mộc Phong lắm phải không?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Lão phu đã kết giao huynh đệ với hắn thì việc gì mà sợ?

Đỗ Cửu toan nói móc mấy câu nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu cản lại.

Thương Bát lấy lương khô trong mình ra chia cho mấy người kia ăn.

Độc Thủ Dục Vương móc trong bình ra một cái bình ngọc. lão lấy ra hai viên thuốc. nhét vào miệng thiếu nữ kia một cách rất cẩn thận.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão đối với con gái rất từ ái thì nhủ thầm trong bụng:

- Lão này mình mang độc kỹ tuyệt thế. Nếu lão không bị cô gái yếu đuối này làm sụt nhục khí thì e rằng lão còn gây nhiều sóng gió trên chốn giang hồ.

chẳng kém gì Thảm Mộc Phong.

Mấy người ngồi nghỉ tới c anh một mới động thân khởi hành. Nhờ có con hồ ngao đánh hơi rất linh mẫn nên tránh được những trạm ngầm của Bách Hoa sơn

trang. Đoàn người đi quanh tới bờ sông thì đã sang canh tư.

Bầu trời mây kéo đen kịt. đêm tối như mực. Bên tai chỉ nghe sóng vỗ bì

bồm chứ không thấy một chút đèn lửa của thuyền đánh cá nào hết.

Đỗ Cửu hỏi:

- Đêm tối gió lộng. các thuyền chài đều tắt hết đèn lửa cả rồi. đành phải chờ đến sáng.

Độc Thủ Dục Vương ngắt lời:

- Chạm khắc nào là bót sinh cơ của Tiêu Lĩnh Vu khắc ấy.

Thương Bát dặng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Tài bơi lội của Dục Vương thế nào?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Lão phu không biết bơi lội.

Thương Bát nói:

- Nếu vô phúc mà chúng ta xuống thuyền của quân trộm cướp. há chẳng để cho chúng tự do bố trí. muốn làm gì thì làm sao?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Nếu thấy tình hình khác lạ. lão phu sẽ hạ độc vào người chúng.

Thương Bát đứng dậy nói:

- Để tại hạ đi kiểm xem có con thuyền trở khách nào không?

Dứt lời hần xoay mình đi ngay.

- Sau chừng nửa giờ. Thương Bát lật đật trở về nói:

Tại hạ kiểm được một con thuyền trở khách đến Tam Giáp. Chúng ta mau xuống thuyền.

Độc Thủ Dục Vương bồng ái nữ lên chạy theo Thương Bát. Đi chừng bảy tám dặm. quả nhiên thấy một chiếc thuyền hai cột buồm đậu ở bờ sông.

Trong

thuyền tối đen không có đèn lửa chi hết.

Thương Bát nhảy xuống thuyền đi thẳng vào trong khoang.

Tiêu Lĩnh Vu. Đỗ Cửu. Độc Thủ Dục Vương cũng vào theo.

Đỗ Cửu quẹt môi lửa lên thì thấy trong khoang có bảy tám người nằm ngón ngang.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Thương Bát đáp:

- Chúng đều là thủy thủ trên thuyền. Lúc tiểu đệ đến họ đang ngồi xúm vào đánh bạc. Tiểu đệ bảo mướn thuyền vào Xuyên bị bọn chúng cự tuyệt. Vì tình

thế cấp bách. tiểu đệ đành điểm huyết bọn chúng rồi đi mời đại ca đến.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài. muốn nói lại thôi.

Độc Thủ Dục Vương chĩa ngón tay cái lên tán dương:

- Thương huynh quả là nhân vật tài cao. Hành động này khiến lão phu rất khâm phục.

Thương Bát đáp:

- Nếu không vì long đầu đại ca thì khi nào Thương mỗ chịu làm hạ sách này.

Hắn vung tay giải khai huyết đạo cho bọn thủy thủ.

Độc Thủ Dục Vương khác nào kẻ đung đầu vào đình. cũng hơi tức mình. nhưng cũng đành ôm ái nữ ngồi xuống một bên. lẳng lặng không nói gì.

Đỗ Cửu thấp ngọn đèn trên bàn.

Hắn thò tay nào bọc lấy một đỉnh vàng. hai hạt minh châu cất tiếng lạnh băng nói:

- Các vị đều là những người chuyên nghề sông nước. trong con mắt chắc không để một hạt cát dính vào. tất biết rõ hoàng kim có hạn. minh châu vô giá.

Vậy các vị khai thuyền đưa chúng ta ngược dòng sông mà đi.

Bọn thủy thủ ngó thấy hai hạt minh châu to bằng mắt mèo. Chỉ một hạt cũng thừa sắm ba con thuyền lớn. Chúng đều lộ vẻ vui mừng.

Một đại hán tuổi độ tứ tuần liếc mắt ngó hạt minh châu trên án rồi hỏi:

- Các vị muốn vào Xuyên ư?

Thung Bát hỏi lại:

- Phải chăng ông bạn là chủ thuyền?

Đại hán đáp:

- Tiểu nhân tên gọi Chu Thuận. Đại gia có điều chi xin cứ dạy bảo.

Thương Bát cười nói:

- Ông bạn hãy thu lấy hoàng kim. minh châu rồi cho khai thuyền ngay.

Chu Thuận đáp:

- Trăng mờ gió lộng. nước sông chảy xiết. thuyền đi ngược dòng rất khó khăn. Nhưng đại gia đã dạy. bọn tiểu nhân xin hết sức.

Rồi gã lớn tiếng hô:

- Các anh em nhả neo giương buồm để mà khai thuyền ngay tức khắc.

Thủy thủ trong khoang dạ một tiếng rồi hăm hở chạy ra ngoài.

Những tiếng hô hoán vang lên không ngớt. Chỉ trong nháy mắt neo đã kéo lên. Thuyền đã giương buồm chạy ra khỏi bờ sông.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Độc Thủ Dục Vương nói:

- Dục Vương đặt lệnh ái lên giường để cô có thể ngủ yên giấc.

Độc Thủ Dục Vương ngó Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng rồi đặt ái nữ xuống chiếc giường gỗ đặt trong khoang thuyền.

Con thuyền hai buồm này chuyên môn chạy đi Tam Giáp. Bọn thủy thủ đều kinh nghiệm phong phú. thuộc cả luồng nước nên trong đêm tối mà thuyền đi rất yên ổn.

Tiêu Lĩnh Vu bước ra ngoài khoang. ngẩng đầu trông về phía đông thấy

rạng hồng. biết là trời sắp sáng rồi.

Chu Thuận hấp tấp chạy ra nói:

- Đại gia! Đại gia nên vào nghỉ đi. Gió thổi mạnh mà sóng to. Đại gia chỉ sênh chân một cái là phiền lắm đấy.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Thuyền chủ bắt tất phải quan tâm. Tại hạ muốn ngắm cảnh mặt trời mọc trên sông.

Chu Thuận toan nói nữa bỗng nghe Đỗ Cửu xẵng giọng:

- Người bắt tất phải nói nhiều.

Nét mặt xám xanh của hắn ai ngó thấy cũng phát ớn. Chu Thuận không dám nói nữa. chạy vào khoang sau.

Tiêu Lĩnh Vu đứng trên mũi thuyền hứng ngọn gió sông. Chàng đo mắt ngó quanh hi vọng tìm ra dấu vết năm xưa để biết đường lối. nhưng chỉ thấy nước

sông cuộn cuộn. bọt nước trắng phau. Chàng không nhận ra được dấu vết gì ngày

trước. bắt giắc ngấm ngấm thở dài rồi trở vào trong khoang.

Chàng bảo là nắm đá mọc ở vùng Tam Giáp cũng là chuyện pháp phông. chẳng có cách nào xác định.

Con thuyền lớn chạy ngược dòng lên vùng Tam Giáp.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi ở trong thuyền trông qua cửa sổ thấy đợt sóng này chưa qua. đợt sóng sau lại tới. Lòng chàng cũng dòn dập lo lắng.

Vào khoảng giữa trưa. nhà đồ sắp bữa có đủ rượu thịt rất thịnh soạn.

Độc Thủ Dục Vương biết ái nữ thân thể yếu đuối khó mà chịu nổi nếu phải ngồi thuyền lâu dài. Lão không nhìn nổi cất tiếng hỏi Chu Thuận:

- Chùng nào thì đến Tam Giáp?

Chu Thuận đáp:

- Nếu nhờ trời thuận buồm xuôi gió thì có thể tiến sâu vào Tam Giáp trước khi mặt trời lặn. Gặp khi trái gió mà đi ngược dòng thế này thì không chùng tới

mai mới tới nơi.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Hai cánh tay lão phu có sức mạnh ngàn cân có thể giúp gì cho thuyền đi lệ được không?

Chu Thuận đáp:

- Không dám phiền đến lão nhân gia.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Không phải lão phu muốn giúp các người mà vì tiểu nữ thân thể hư nhược. e rằng ngồi trong thuyền lâu không chịu nổi.

Chu Thuận nói:

- Té ra là thế. Nhưng lực lượng của lão nhân gia có mạnh đến đâu cũng chẳng tài nào chống lại được quy luật tự nhiên.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Thế ra lão phu không giúp gì được hay sao?

Chu Thuận đáp:

- Đúng thế! Lão nhân gia cứ ngồi trong khoang thuyền.

Sau chừng một giờ. Chu Thuận chạy vào trong khoang thuyền. vẻ mặt vui tươi nhìn Độc Thủ Dục Vương nói:

- Lão nhân gia có thể yên tâm. Thế gió sắp đổi chiều. Thường khi đêm nay là đến cửa núi.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Có thể đi suốt đêm được không?

Chu Thuận đáp:

- Không được! Đường thủy đạo vào Tam Giáp có nhiều chỗ nông cạn và có đá ngầm. Tiểu nhân tuy thuộc thế mà cũng không dám mạo hiểm đi thuyền ban đêm.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Nếu con gái lão phu không chịu nổi đi thuyền nước ngược. xảy ra mệnh hệ nào thì các người đừng hòng sống sót.

Chu Thuận sững sốt lên lén lùi ra.

Gió đã đổi chiều. thuyền thuận gió chạy rất mau. vào tới cửa núi khi mặt trời còn chưa lặn.

Chu Thuận tìm chỗ đậu thuyền.

Độc Thủ Dục Vương tuy biết vậy nhưng cũng không dám cưỡng bách nhà dò mạo hiểm cho thuyền đi ban đêm.

Sáng sớm hôm sau lão thúc giục nhà dò khai thuyền rất sớm.

Thuyền đi vào thủy đạo mỗi lúc một thêm hiểm trở. gặp toàn nước xoáy cùng đá ngầm. Vách núi hai bên mỗi lúc một cao thêm.

Độc Thủ Dục Vương và Tiêu Lĩnh Vu sóng vai đứng ở đầu thuyền. Thỉnh thoảng lão lại hỏi chàng sắp đến thạch động chưa?

Tiêu Lĩnh Vu mục quang sắc bén cũng không thể nhìn thấy thạch động ở đâu. chỉ nhớ phấp phồng. Chàng đành đáp:

Chưa đến.

Nhưng giả tỷ thuyền đi qua rồi chàng cũng khó mà nhận ra được.

Một ngày mau qua. nắng chiều báo hiệu hoàng hôn.

Chu Thuận không dám đi đêm. đã tìm nơi nước lặng đậu thuyền.

Độc Thủ Dục Vương tuy trong lòng nóng nảy nhưng cũng chẳng làm thế nào được.

Tiêu Lĩnh Vu tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng còn bồn chồn hơn

cả Độc Thủ Dược Vương. Chàng đứng ở đầu thuyền suy nghĩ đăm chiêu. Màn đêm buông xuống. trời đã tối mịt. Nên biết năm trước Tiêu Lĩnh Vu được người đưa vào thạch động thần bí. chàng thân thể gầy yếu lại mang tật bệnh. cứ nằm lì trong khoang thuyền mà ngủ. Đến lúc dừng thuyền lên núi cũng chẳng ngắm nhìn sơn thế. Bây giờ dù chàng có vất óc suy nghĩ thì cũng chẳng tìm ra được chút manh mối nào. Giữa lúc chàng đang nóng ruột lo âu bỗng nghe có tiếng sột soạt. Một con thuyền thoi nhỏ đang lướt về phía thuyền lớn. Người chèo thuyền mình khoác áo ti. dưới cằm để lộ túm râu dê. Tiêu Lĩnh Vu không khỏi động tâm nghĩ thầm: - Lão này coi giống như một trong hai tên đã đưa ta năm trước. Trong óc vụt ra một tia sáng. Chàng phát giác con thuyền này cũng tương tự như con thuyền ngày trước chàng đã ngồi. Con thuyền nhỏ đi rất mau. Chớp mắt đã gần tới nơi. chỉ còn cách vài trượng. Chàng không bỏ lỡ cơ hội. vọt mình nhảy sang thuyền nhỏ. Độc Thủ Dược Vương tuy đang ngồi trong khoang chiếu cố cho ái nữ. song hai mắt lão vẫn ngấm ngầm chú ý đến hành động của Tiêu Lĩnh Vu. Lão thấy chàng nhảy sang thuyền kia thì bèn chôn trong dạ. hấp tấp vọt ra ngoài khoang thuyền. Lão đưa mắt thấy Tiêu Lĩnh Vu đang ở trên con thuyền nhỏ lướt đi như bay liền đề khí rượt theo. Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu lúc nhảy qua thuyền nhỏ. lão già khoác áo ti liền xoay tay phóng chưởng ra. Tiêu Lĩnh Vu biết rằng nếu mình đón tiếp phát chưởng này tất bị rớt xuống nước. Chàng liền ngấm ngầm đề khí vọt lên không tránh khỏi. Rồi chàng lạng người hạ thân xuống con thuyền nhỏ. Lão già không sợ hãi gì lại cất tiếng khen: - Thân pháp tuyệt diệu! Tay trái lão cầm mái chèo giữ cho thuyền đứng lại không để xuôi dòng trôi xuống. Tay mặt lão xoay lại. vung cây sào thuyền. ra chiêu Hoành tảo thiên quân quét ngang một cái. Tiêu Lĩnh Vu đứng trên thuyền được rồi liền vững dạ. Chàng khoa chân sấn đến gần lão già. tay trái ngấm vận công lực đẩy ra. Người chàng càng gần vào lão già. lực cây sào thuyền càng nhẹ bớt đi. Lúc còn hai bước. chưởng thế của chàng ngăn chặn được sức tấn công của đối

phương.

Độc Thủ Dược Vương nhân cơ hội này nhảy lên thuyền lạnh lùng hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Người định trốn chăng?

Tiêu Lĩnh Vu nhanh tay chụp được cây sào tre chưa kịp trả lời Độc Thủ Dược Vương. Chàng vội nhìn lão già khoác áo ti nói:

- Huynh đài hãy dừng tay. Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo.

Lão già khoác áo ti nhìn cử động của Tiêu Lĩnh Vu rất thần tốc. biết mình đã gặp phải tay kinh địch. Liền đứng yên lạnh lùng hỏi:

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nước chảy mạnh quá khó nói chuyện. Huynh đài có thể chèo thuyền đến một nơi an toàn rồi nói được chăng?

Độc Thủ Dược Vương tay thủ kích độc. đứng ở phía sau Tiêu Lĩnh Vu. cặp mắt gườm gườm chăm chăm ngó Tiêu Lĩnh Vu. hề thấy chàng có ý chạy trốn là

lập tức lão phóng độc.

Lão già khoác áo ti ngó chòng chọc vào mặt Tiêu Lĩnh vu. phát giác ra là người lạ. trong lòng rất lây làm kỳ hỏi lại:

- Đường như chúng ta chưa quen biết nhau thì phải?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ tuyệt không ác ý. Xin huynh đài cho thuyền tới chỗ an toàn rồi ta nói chuyện cũng chưa muộn.

Lão già c ười lạt đáp:

- Dù người có ác ý ta cũng không sợ.

Nhưng lão cũng chèo thuyền vào nơi bình yên rồi hỏi:

- Các hạ là ai? Có điều chi dạy bảo?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh nói:

- Nếu tại hạ nhớ không lầm thì trên con thuyền này các hạ còn có một ông bạn?

Lão khoác áo ti không nhẫn nại được hỏi:

- Các hạ là ai? Đừng lòng vòng nữa. Nếu không nói thực ra thì đừng trách tại hạ bất lịch sự.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Năm năm trước chúng ta đã gặp nhau một lần. Tại hạ được các hạ cùng đồng bạn cứu lên con thuyền này.

Người khoác áo ti nhìn Tiêu Lĩnh Vu từ đầu tới chân rồi đáp:

- Tại hạ không nhớ gì hết.

Nên biết năm năm về trước Tiêu Lĩnh Vu thân thể bé nhỏ gầy nhom mà bây giờ chàng như cây ngọc trước gió thì dù lão kia có nhớ đến vỡ óc cũng

chẳng thể
nào ra được.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 120

Tổng Bảo đưa người vào thạch động

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Độc Thủ Dục Vương một cái rồi quay sang người khoác áo tía , nói :

- Năm năm trước các hạ cùng quý hữu cứu tại hạ từ dưới sông , rồi đưa đến ra mắt một vị tiên bối đang bệnh hoạn. Lão nhân gia đó đang ở trong một toà thạch động ở lưng chừng vách núi dựng đứng. Trừ khi hai vị chỉ chuyên nghề bắt trẻ con ngoài mười tuổi đưa về đây thì mới không nhớ ra được.

Người kia chuyển động cặp mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đúng thế ! Năm năm trước quả có vụ đó. Nếu thằng nhỏ năm xưa là các hạ thì ra các hạ là Tiêu Lĩnh Vu đó ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu chính là tại hạ.

Lão khoác áo tía thở phào một cái hỏi :

- Nhưng các hạ té xuống sườn núi chết rồi kia mà ?

Tiêu Lĩnh Vu không rảnh để thuật hết chuyện liền đáp :

- Tại hạ được người cứu khỏi chết.

Người khoác áo tía liền nói :

- Hiện nay trên giang hồ đồn đại về Tiêu Lĩnh Vu rất nhiều, phải chăng người đó là các hạ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vụ này rắc rối lắm, khó mà nói rõ được vì hiện nay lắm người cùng tên họ.

Ngoài tại hạ cũng còn một vị nữa cũng tên là Tiêu Lĩnh Vu

Lão khoác áo tía lạnh lùng nói :

- Các hạ có phải là Tiêu Lĩnh Vu hay không tại hạ cũng chẳng cần hỏi nhiều.

Nhưng các hạ dẫn người tới đây là có dụng ý gì ?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Việc mình đi tìm nắm đá ngàn năm quyết không nên tiết lộ.

Chàng liền đáp :

- Tại hạ đến đây một là lại thăm trời đất cũ, hai là để tạ ơn lão tiên bối bệnh hoạn một tiếng.

Lão khoác áo tía cười lạt nói :

- Nếu chỉ có thế thì một mình các hạ đi là đủ , hà tất phải đi nhiều người?

Lão vừa nói vừa liếc mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ đang đứng ở đầu thuyền lớn.

Tiêu Lĩnh Vu ngáp ngừng nói :

- Tại hạ tuy có bạn đồng hành nhưng tuyệt vô ác ý.

Lão khoác áo tía lắc đầu nói :

- Không được !

Độc Thủ Dục Vương từ lúc lên thuyền nhỏ chưa nói câu gì, đột nhiên lạnh lùng nói :

- Sao lại không được ? Đối với lão phu thì chẳng có gì là không được.

Lão khoác áo tía tức giận hỏi :

- Lão là ai?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Lão phu là Độc Thủ Dục Vương

Đột nhiên lão vươn tay với lấy cây sào tre, quét ngang đánh lão khoác áo tía.

Người khoác áo tía cũng nắm lấy cây sào nói :

- Độc Thủ Dục Vương ! Tại hạ đã nghe tài dụng độc của các hạ đứng vào bậc nhất thiên hạ. Bữa nay được gặp thật là may mắn.

Độc Thủ Dục Vương cười nhạt nói :

- ông bạn đã trúng độc của lão phu rồi đó.

Người khoác áo tía ngơ ngác một chút rồi cười nói :

- Phải chăng Độc Thủ Dục Vương muốn hãm dọa. tại hạ.

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Nếu ông bạn không tin thì vận khí thử coi.

Người khoác áo tía nghe lời ngấm ngấm vận khí, quả nhiên phát hiện ra có triệu chứng trúng độc, lão không khỏi biến sắc nói :

- Cái tên Độc Thủ Dục Vương quả danh bất hư truyền.

Lão xoay mình toan nhảy xuống nước.

Tiêu Lĩnh Vu vội ngăn lại :

- Huynh đài hãy dừng bước.

Lão khoác áo tía tức giận nói :

- Nếu năm năm trước lão phu để người chết dưới dòng sông thì đâu đến nỗi bữa nay trúng độc.

Độc Thủ Dục Vương lạnh lùng nói :

- Lão phu chẳng những có tài phóng độc mà còn có thể khống chế không cho chất độc phát tác. Chất độc ông bạn trúng phải ghê gớm vô cùng . Lúc nó phát tác thì gân cốt trong người co rúm lại , chỉ còn nước kêu gào suốt ngày đêm, ba bữa là chết. Chất độc này rất kỵ nước. Hễ gặp nước lạnh ngấm vào là chất độc phát tác ngay tức khắc.

Người khoác áo tía giơ tay lên quét chòm râu dê đáp :

- Người thấm nước vào mà làm cho độc tính phát tác là chuyện khó tin lắm.

Tuy lão nói vậy nhưng cũng không dám nhảy xuống nước nữa. Lão thấy Độc Thủ Dục Vương có thể truyền độc qua vật khác, chắc là lão nói đúng sự thật.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu không nói dối. Tin hay không là tùy ở nơi ông bạn.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Dược Vương phóng độc hại người là có dụng ý gì ?

Độc Thủ Dược Vương cười đáp :

- Nếu lão phu không hạ độc thì e rằng lúc này , y đã nhảy xuống nước chạy trốn rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ dẫn Dược Vương tới đây kiểm thuốc chứ không phải để hại người, Dược Vương làm như thế. . .

Độc Thủ Dược Vương chắc câu dưới chàng nói ra càng khó nghe hơn, vội ngắt lời :

- Lão phu bắt đắc dĩ mà phải đề phòng như vậy.

Lão thò tay vào bọc móc ra một thuốc giải độc , liệng cho người khoác áo tía nói :

- ông bạn uống viên thuốc giải này là lập tức giải được chất kịch độc.

Người khoác áo tía vươn tay ra đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt liền.

Độc Thủ Dược Vương lại nói :

- ông bạn nhắm mắt lại vận khí điều tức đi.

Người khoác áo tía biết tài của Độc Thủ Dược Vương liền làm theo.

Độc thủ Dược vương dùng phép truyền âm nhập mật nói với Tiêu Lĩnh Vu :

- Hẳn nhắm mắt lại rồi thì Tiêu huynh điểm huyết hắc đi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nhìn Độc Thủ Dược Vương, đứng yên không cử động.

Lúc này Độc Thủ Dược Vương biết tư cách của Tiêu Lĩnh Vu rất quân tử, càng sinh lòng kính phục, lão thấy chàng không để ý gì đến mình cũng chỉ cười chẳng dám nhiều lời.

Người áo tía điều tức một lúc rồi mở mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu và Độc Thủ Dược Vương , toan lên tiếng thì Tiêu Lĩnh Vu đã hỏi trước :

- Chất kịch độc trong mình huynh đài đã giải trừ chưa?

Độc Thủ Dược Vương chen vào :

- Lão phu đã phóng độc , rồi lại ban thuốc giải thì dĩ nhiên chỉ trong nháy mắt là trừ được

Người khoác áo tía đáp :

- Đường như đã giải trừ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Năm năm trước tại hạ nhờ ơn cứu vớt mà chưa được thỉnh giáo cao danh quý tánh . Chẳng hiểu bây giờ huynh đài có cho biết được chăng ?

Người khoác áo tía đáp :

- Tại hạ là Tống Bảo.

Tiêu Linh Vu chấp tay nói :

- Té ra là Tổng huynh .

Tổng Bảo cũng chấp tay đáp :

- Tại hạ không dám.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Tiểu đệ có việc phiền Tổng huynh, không hiểu Tổng huynh có chịu giúp chăng ?

Tổng Bảo hỏi lại :

- Việc chi

Tiêu Linh Vu đáp :

- Năm năm trước tại hạ nhờ ơn Tổng huynh cứu giúp, rồi lại đưa vào trong thạch động. Nhưng sơn đạo kỳ khu nay không nhớ được nữa. Phiền Tổng huynh chỉ đường cho

Độc Thủ Dục Vương ngắt lời :

- Hay hơn hết là ông bạn dẫn bọn lão phu đi.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Nếu Tổng huynh đưa bọn tại hạ đi được thì còn gì bằng. Song nếu có điều trở ngại thì bọn tại hạ không dám miễn cưỡng.

Tổng Bảo trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Công tử bọn tại hạ khó tính lắm. Dù các vị không có ác ý nhưng đến nhà một cách đột ngột e làm cho y nổi giận.

Độc Thủ Dục Vương ngắt lời :

- Nếu y dám vô lễ với bọn lão phu thì để y ném mùi độc dục.

Tiêu Linh Vu nhìn Độc Thủ Dục Vương hỏi :

- ý Tổng huynh thế nào?

Tổng Bảo đáp :

- Tiêu huynh đã không có ác ý, vậy để tiểu đệ xem có cách nào không . Bây giờ xin các vị hãy ngồi trên thuyền đợi, để tại hạ về bẩm trước với công tử xin chỉ thị rồi sẽ tới.

Độc Thủ Dục Vương hỏi :

- Nếu ông bạn đi rồi không trở lại thì bọn lão phu biết đến đâu tìm kiếm ?

Tiêu Linh Vu cũng hỏi theo :

- Nếu công tử của Tổng huynh không chịu thì sao?

Tổng Bảo trầm ngâm một lát rồi.đáp :

- Cái đó tại hạ không chủ trương được. Nếu công tử tại hạ không chịu thì tại hạ cũng sẽ quay lại đây báo tin cho các vị hay

Tiêu Linh Vu chợt nhớ đến lão già gầy như que củi , nằm trên giường bệnh , liền hỏi :

- Còn một lão già ngày trước bệnh hoạn, bây giờ còn ở trong động không ?

Tổng Bảo thở dài đáp :

- Đó là lão chủ nhân bọn tại hạ, lão nhân gia đã qua đời năm trước rồi.

Tiêu Linh Vu ngậm ngậm thở dài tự nghĩ :

- Năm năm trước ta được đưa vào thạch động, lão đã đổi với ta rất tử tế. Giả tỷ chuyến này mà kiếm được nắm đá ngàn năm sẽ cho lão một ít để trị bệnh, không ngờ lão lại chết mất rồi.

Lại nghe Tổng Bảo nói :

- Từ ngày lão chủ nhân chết đi, công tử thừa kế lão nhân gia

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Công tử mà huynh đài nói đó có phải là chàng thiếu niên áo xanh, tiểu đệ đã được gặp năm xưa chăng ?

Tổng Bảo đáp :

- Lão chủ nhân chỉ có một cậu con, nếu Tiêu huynh đã gặp thì chắc là y rồi.

Tiêu Linh Vu nói :

- Bọn tiểu đệ để Tổng huynh về rồi, vạn nhất mà Tổng huynh bị công tử giữ lại không cho ra nữa thì làm thế nào?

Tổng Bảo đáp :

- Đó là chuyện bất thường, theo ý tại hạ thì không xảy ra đâu.

Tiêu Linh Vu nói :

- Dù sao mình cũng nên đề phòng. Tiểu đệ tính rằng : Bọn tiểu đệ đi theo huynh đài, khi gần tới cửa động sẽ ẩn thân vào chỗ kín. Nếu công tử nguyên ý tiếp kiến thì bọn tiểu đệ cũng theo lễ luật giang hồ xin vào bái yết. Vạn nhất mà y không chịu thì không dám làm phiền đến Tổng huynh nữa. Nửa giờ sau bọn tại hạ sẽ tự tiến vào động .

Tổng Bảo ngập ngừng :

- Như vậy e không ổn. . .

Độc Thủ Dục Vương ngắt lời :

- Lão phu cho như thế là rất ổn. Nếu ông bạn không chịu bọn lão phu đành phải cưỡng bức.

Tổng Bảo nghĩ thầm :

- Gã này trước kia mình mang tuyệt bệnh, tưởng là phải chết. Không ngờ nay lại khỏi bệnh mà lại mang võ công tuyệt thế. Không hiểu gã học nghệ của nhân vật nào?

Lại nghe Tiêu Linh Vu nói :

- Lúc này thì giờ là vàng ngọc, các hạ cũng không nên chần chờ.

Tổng Bảo đột nhiên nghiêng răng nói :

- Nếu tại hạ không được công tử chấp thuận thì các vị đến gõ cửa đá trực tiếp xin yết kiến công tử.

Tiêu Linh Vu giục :

- Phiền Tổng huynh đi ngay cho

Độc Thủ Dục Vương bỗng ái nữ lên ngừng đầu trông vách núi dựng đứng

nói :

- Có thể áp con thuyền nhỏ vào bờ được không ?

Tổng Bảo cầm sào tre đẩy thuyền áp mạnh vào bờ.

Tiêu Lĩnh Vu kêu Trung Châu Nhị Cổ rồi cùng Độc Thủ Dục Vương lên bờ trèo núi.

Độc Thủ Dục Vương tay bồng ái nữ nên không dùng song thủ được.

Tiêu Lĩnh Vu phải dùng dây giúp lão đi lên .

Thương Bát đi sau Tổng Bảo để giám sát hành động của hắn.

Trèo lên chừng trăm trượng thì đến một lối đi nhỏ.

Tổng Bảo nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đi về phía Tây chừng trăm trượng thì tới thạch động của công tử. Xin các vị dừng bước ở đây được chăng .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn tại hạ đến gần cửa động cũng vậy.

Tổng Bảo khẽ thở dài nói :

- Gần cửa động chừng mười trượng là có mai phục. Tội gì các vị phải mạo hiểm như vậy?

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Nếu có mai phục thì bọn lão phu càng cần nhờ ông bạn đưa đường.

Tổng Bảo biết mình lỡ lời, không nói gì nữa cất bước đi trước.

Đường đi khúc khuỷu quanh co, Tiêu Lĩnh Vu không cần giúp Độc Thủ Dục Vương nữa, tiến lên đi sát theo Tổng Bảo hỏi :

- Tổng huynh có biết trong mười trượng có mấy trạm ngầm không ?

Tổng Bảo đáp :

- Không phải trạm ngầm. Trong mười trượng chỉ có hai tỳ nữ và bốn tay cao thủ phòng vệ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Không có trạm ngầm thì mai phục bằng cách nào?

Tổng Bảo đáp :

- Chỉ có các thứ độc vật

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đã gọi là độc vật chắc là có nhiều loại phải không ?

Tổng Bảo đáp :

- Phải rồi ! Độc trùng, rắn rết thứ nào cũng có.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Kể ra rắn rết cũng không đáng ngại, nhưng trong đêm tối bị chúng đột kích cũng khó nổi đề phòng.

Thương Bát thò tay vào bọc lấy chiếc bàn tính ra nói :

- Lão nhị ! Lấy khí giới ra. Độc xà, rắn rết thì chẳng phải nể nang gì.

Độc Thủ Dục Vương đột nhiên chạy nhanh hơn mấy bước theo Tổng Bảo

nói :

- Lão phu không sợ độc xà.

Tổng Bảo quay lại ngó Độc Thủ Dục Vương nói :

- Nếu các vị tin được thì để tại hạ đi trước mấy bước tìm cách đuổi độc xà đi.

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Các hạ cứ tùy tiện.

Tổng Bảo gia tăng cước lực chạy trước chừng mười trượng. Đột nhiên hắn lấy trong mình ra một chiếc nhạc đồng , lắc lên ba tiếng leng keng truyền đi rất xa

Thưng Bát khẽ nói :

- Hắn lắc nhạc để báo động, chúng ta mắc mưu hắn rồi.

Tiêu Lĩnh Vu thản nhiên đáp :

- Chúng ta không có ý thù địch, cho dù hắn báo động cũng chẳng hề chi. Độc Thủ Dục Vương vừa ngấm ngấm đề phòng vừa tiến bước, quả nhiên không thấy độc vật xâm phạm.

Tổng Bảo đi chừng hơn trượng bỗng dừng lại nói :

- Tới nơi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu chạy lẹ lên mấy bước, ngẩng đầu nhìn ra thấy bên tảng đá to lớn quả nhiên có một tầng cửa đá đóng chặt.

Độc Thủ Dục Vương nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đây có phải là nơi năm năm trước Tiêu huynh đã tới không ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh đáp :

- Vì lâu ngày quá rồi, lại đêm tối nên không nhận ra được.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Ta hãy gõ cửa động xem sao rồi sẽ tính.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm vận công đưa tay ấn vào cửa động, khẽ hỏi Tổng Bảo :

- Tổng huynh kêu cửa hay để tại hạ đẩy ra.

Tổng Bảo đáp :

- Toà thạch động này kiên cố vô cùng. Dù hai cánh tay các hạ có sức mạnh ngàn cân e rằng cũng không đẩy ra được.

Tiêu Lĩnh Vu thử vận nội công, quả nhiên cánh cửa đá cực kỳ kiên cố liền nói :

- Tại hạ đẩy không nhúc nhích, chỉ còn cách nghĩ biện pháp phá cửa.

Thưng Bát nghĩ một lúc rồi bước ra nói :

- Đại ca tránh ra.

Hắn giơ một phiến đá lên toan liệng vào cửa động, bỗng nghe Tổng Bảo ngăn lại :

- Hãy khoan !

Đỗ Cửu cũng lượm một phiến đá giơ lên . Hắn nghe Tống Bảo nói vậy liền lạnh lùng nói :

- Dù cửa động có kiên cố đến đâu e rằng cũng không chịu nổi sức công phá của bọn tại hạ.

Tống Bảo đáp :

- Nếu các vị không có ý gây hấn với tể công tử thì nên suy nghĩ trước khi hành động .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tình thế rất khẩn trương, dù lệnh công tử không lượng thứ cho thì bọn tại hạ cũng chẳng làm thế nào được.

Tống Bảo đột nhiên bước lên phía trước đưa tay ấn vào phiến đá lớn bên cửa động .

Bỗng nghe thấy tiếng ầm ầm từ trên đưa xuống rồi lan ra xa dần.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Té ra bọn chúng dùng cách truyền âm ở cửa động để báo tin .

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, tiếng động nhỏ dần rồi yên tĩnh trở lại cửa động cũng không mở ra.

Tống Bảo lạnh lùng nói :

- Thạch động này sâu lắm. Họ nghe thấy tiếng đá chuyển động tất mở cửa ra.

Đột nhiên một tiếng "kẹt" vang lên, cửa đá liền mở rộng.

Trong động ban đêm lại càng tối tăm . Mục lực quần hào sắc bén hơn người mà cũng không thể nhìn rõ sự vật ngoài xa hơn trượng .

Tống Bảo nói :

- Cửa động mở rồi, mời các vị tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên tiến lên đi trước nói :

- Để tại hạ dẫn đường cho

Đỗ Cửu vội tiến nhanh hai bước lướt qua bên Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Để tiểu đệ mở đường.

Hắn rút cây thiết bút ra đi trước.

Thạch động này quanh co dẫn vào sâu trong lòng núi, nhưng địa thế dần bằng phẳng. Nguyên trước là thạch động thiên nhiên sau được nhân công tu sửa lại.

Thương Bát đi sau Tống Bảo nói :

- Tống huynh Nếu trong thạch động này xảy ra chuyện bất trắc thì tiểu đệ phải ra tay đối phó với Tống huynh đó.

Đột nhiên có ánh đèn lửa lọt ra.

Mục lực mọi người rất tinh tường, dù ánh sáng yếu ớt cũng đủ nhìn rõ sự vật như ban ngày.

Đỗ Cửu gia tăng cước lực chuyển qua một khúc quanh, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một đĩa đèn dầu đặt trên cao ở chỗ khúc quanh vách núi.

Nhờ có ánh sáng mà mọi người trông rõ trên vách đã nhẵn thín có khắc hai chữ : " Dừng bước" .

Thương Bát nhìn Tống Bảo nói :

- Tống huynh . Đèn đèn dầu này chưa khêu bắc lên lần nào, hiển nhiên là đèn vừa mới thắp.

Tống Bảo đáp :

- Đúng thế.

Thương Bát nói :

- Nghĩa là trước khi chúng ta đến đây đã có người thắp đèn lên rồi đi vào.

Tống Bảo đáp :

- Chính là thế đó.

Đỗ Cửu lại hỏi :

- Hai chữ khắc trên vách đá kia phi chăng là để cảnh cáo?

Tống Bảo đáp :

- Các vị đã thấy chữ cảnh cáo mà không chịu dừng bước , cứ tiếp tục tiến vào thì có gặp nguy hiểm gì thì cũng là mình làm mình chịu.

Thương Bát ngẩng đầu trông đường hầm thấy chỉ cao chừng năm thước rưỡi, rộng không đầy bốn thước. Nếu họ đặt cơ quan mai phục thì không đủ đất để nhảy lên né tránh.

Bỗng nghe Đỗ Cửu hỏi :

- Đại ca tạm thời đợi ở đây một lát để tiểu đệ đi trước một bước được chăng ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Việc đã đến thế này thì chỉ có tiến chứ không được lùi. Dù trong đường hầm họ có đặt mai phục cũng phải sấn vào.

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên ngọn đèn trên cao loé sáng một cái rồi tắt phụt.

Đỗ Cửu dặng háng một cái rồi quát :

- Cứ thập thò đầu đầu hờ đuôi thế này thì đâu phải đáng anh hùng ?

Thương Bát cười rộ nói theo :

- Được lắm ! Dù tắt đèn đi cũng khó lòng làm khó dễ được Trung Châu Nhị Cổ này.

Hào quang lấp lánh, trong đường hầm tối đen bỗng có làn sáng xanh biếc.

Mấy người nhìn kỹ lại thì thấy trong tay Thương Bát cầm một hạt minh châu to bằng mắt rồng. Làn ánh sáng xanh biếc từ hạt minh châu này phát ra.

Độc Thủ Dục Vương cả mừng hô :

- Dạ minh châu !

Thương Bát gạt đầu đáp :

- Đúng là dạ minh châu , Trung Châu Nhị Cổ phú xưng địch quốc, một hạt minh châu nhỏ bé này có chi đáng kể.

Tống Bảo lạnh lùng nói :

- Dù trong đường hầm có sáng như ban ngày đi chẳng nữa thì các vị cũng khó lòng qua được vì nơi đây chồng chất mai phục.

Đỗ Cửu đột nhiên vươn tay ra chụp lấy cổ tay Tống Bảo nói :

- ông bạn đừng quên là trước khi bọn tại hạ chết thì vẫn đủ thì giờ hạ sát ông bạn.

Tống Bảo cười khanh khách đáp :

- Nếu Tống Bảo này còn lo đến chuyện sống chết thì đã chẳng đưa các vị vào đường hầm.

Độc Thủ Dục Vương giơ tay mặt ra đập vào vai Tống Bảo nói :

- Đỗ huynh ! Đỗ huynh cứ buông tay ra. Lão phu đã mượn hai cái xương bả vai của hãn rồi.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 121

Được vương dùng độc bắt xà vương

Dưới ánh sáng dạ minh châu, mọi người trông rõ Tống Bảo đau quá, trán toát mồ hôi nhỏ giọt, nhưng hắn chỉ nghiêng răng chịu đựng chứ không thém rên la một tiếng.

Thương Bát khen thâm :

- Sức chịu đựng của thằng cha này thật là ghê gớm.

Tiêu Lĩnh Vu cất bước tiến lại bên Tống Bảo, vươn tay ra nắm lại xương bả vai cho hắn rồi bảo :

- Xin Tống huynh cứ tùy tiện.

Tống Bảo rất đổi ngạc nhiên, quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các hạ hành động như vậy là có ý gì ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta vốn không thù oán, tại hạ không nỡ để Tống huynh chịu đau đớn vì nạn trật khớp.

Tống Bảo lạnh lùng đáp :

- Bậc đại trượng phu chết còn chẳng sợ, huống chi là trật khớp xương.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dù sao thì hai chúng ta chẳng thù oán gì nhau, bọn tại hạ tới đây cũng không có ý thù địch quý công tử, chỉ muốn đi coi phong cảnh tuyệt mỹ ở phía sau núi mà thôi.

Tống Bảo đáp :

- Tại hạ khó ai mà tin được .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tống huynh không tin thì tiểu đệ cũng chẳng biết làm thế nào. Có điều bây giờ Tống huynh cứ việc đi đi.

Tống Bảo lấy làm kỳ hỏi :

- Các hạ để cho tại hạ đi thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ chưa từng nói dối ai bao giờ.

Tống Bảo thử ngẫm vận khí, quả nhiên không thấy chuyện gì kỳ bí khác lạ.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ nhàng tiếng thở dài nói tiếp :

- Khi Tống huynh gặp quý công tử xin vãn an giùm tại hạ một tiếng.

Tống Bảo nhìn Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng đáp :

- Tại hạ sẽ tìm hết cách để thuyết phục tể công tử để y mở đường phương tiện cho các vị.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Như vậy khỏi xảy ra chuyện xích mích thì còn gì hay bằng.

Tổng Bảo rào trước :

- Có điều tại hạ nói trước là chưa nắm chắc phần nào tề công tử có ưng thuận hay không.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trương hợp mà quý công tử không ưng thuận thì bọn tại hạ bắt buộc phải đi đến chỗ cực đoan.

Tổng Bảo chấp tay từ biệt mọi người rồi quay gót chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu đứng trước mọi người nhìn theo Tổng Bảo cho tới khi mất hút mới uể oải nói :

- Tại hạ mở đường, xin Dục Vương đi quăng giữa.

Độc Thủ Dục Vương ngắt lời :

- Tiêu huynh ! Có một điều lão phu nghĩ mãi mà không sao hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã biết lão muốn hỏi gì rồi nhưng không nhìn được giục :

- Dục Vượng có điều chi thắc mắc cứ nói lên.

Độc Thủ Dục Vương hỏi :

- Tại sao Tiêu huynh lại tha Tổng Bảo đi Giả tử hân còn ở đây thì lỡ có gặp nguy hiểm gì thì chúng ta cũng đỡ phải đương đầu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhất thiết cứ để tại hạ thí nghiệm, Dục Vương bắt tất phải quan tâm.

Chàng nói rồi cất bước tiến về phía trước.

Độc Thủ Dục Vương y lời đi theo chàng, Trung Châu Nhị Cỗ đi sau rốt .

Vào sâu thêm chừng bốn năm trượng, chuyển qua đến chỗ khúc quanh, mới người bỗng nghe thanh âm trong trẻo vọng lại :

- Đứng yên !

Tiêu Lĩnh Vu liền dừng chân , theo quy củ thông thường đến bãi sơn , chàng chấp tay thi lễ nói :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu có việc cầu kiến quý động chủ.

Cô gái kia dường như không ngờ Tiêu Lĩnh Vu lại lịch sự đến thế, cô sững sờ hỏi :

- Các vị có việc đến cầu kiến thì phải chờ ở ngoài động mới hợp lý. Đã tự tiện sấn vào thì dĩ nhiên không hợp lễ bãi sơn.

Độc Thủ Dục Vương hỏi :

- Dù bọn lão phu tự tiện xông vào thì đã sao?

Thiếu nữ ra chiều phần nộ hỏi :

- Lão là ai mà vô lễ thế !

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Lão phu là Độc Thủ Dục Vương.

Thiếu nữ hững hờ đáp :

- Bản nhân chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.

Độc Thủ Dục Vương tuy tức giận nhưng không tiện phát tác. Lão hăng dặng hai tiếng rồi trầm giọng hỏi :

- Tiêu huynh ! Vốn vẹn có một cô gái mà cũng cản đường bọn ta được ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đường lối của tại hạ bao giờ cũng tiên lễ hậu binh.

Rồi chàng cao giọng hỏi :

- Cô nương có điều chi chỉ dạy xin nói cho hay. Nếu quí động chủ không chịu tiếp kiến thì bọn tại hạ đành phải sẵn vào.

Thiếu nữ xẵng giọng nói :

- Nếu các vị còn tiến thêm một bước thì lập tức bản nhân phát động cơ quan mai phục.

Tiêu Lĩnh Vu nghe tiếng, nhận định chuẩn đích vị trí của thiếu nữ rồi cất cao giọng :

- Cô nương hãy coi chừng.

Chàng tung mình vọt tới.

Bỗng thấy ánh hào quang lấp lánh, kiếm phong xô đến trước mặt, đồng thời vách động vang lên những tiếng lách cách.

Độc Thủ Dục Vương và Trung Châu Nhị Cổ đều là những nhân vật giàu kinh nghiệm cự địch. Mọi người nghe tiếng động đều cảnh giác, một mặt để hết tinh thần phòng bị, một mặt rào bước xông về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu vung tay mặt đẩy luồng kinh lực ngăn chặn thế kiếm chém tới.

Tay trái chàng điểm tới để phản kích.

Bỗng nghe tiếng thiếu nữ hô hoán, đột nhiên cô thu kiếm bỏ chạy.

Tiêu Lĩnh Vu mạo hiểm đuổi theo.

Độc Thủ Dục Vương và Trung Châu Nhị Cổ cũng thi triển thân pháp rượt theo Tiêu Lĩnh Vu

Bỗng nghe hai tiếng binh binh vang lên. Hai khối đá lớn từ trên nóc động rớt xuống.

Giả tử Tiêu Lmh Vu không phóng chuông cực kỳ lợi hại, bức bách thiếu nữ chậm phát động cơ quan lại một chút thì Độc Thủ Dục Vương và Trung Châu Nhị Cổ dù thân pháp mau lẹ cũng bị thương vì hai khối đá đó.

Kim Toán Bàn Thương Bát quay đầu nhìn lại thấy hai khối đá lớn quá bít hết cả đường hầm, cách Đỗ Cửu không đầy hai thước, không khỏi la thảm :

- Thật nguy hiểm quá.

Độc Thủ Dục Vương vội nói :

- Xin Thương huynh giơ cao minh châu lên cho sáng để đuổi gấp. Họ đã phát động mai phục thì bọn ta bắt tất phải khách khí nữa.

Thương Bát nghiêng mình đến trước mặt Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dục Vương nói phải đó.

Tay mặt rút bàn tính ra, hần rảo bước chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu vội dẫn :

- Thương huynh đệ ! Huynh đệ phai coi chừng .

Thương Bát đáp :

- Đại ca cứ yên tâm.

Hần chưa nói dứt lời đột nhiên ngửi thấy mùi tanh hôi xông vào mặt.

Dưới ánh minh châu, một con rắn nhỏ vọt lại như tên bắn.

Thương Bát dừng bước, huy động bàn tính đánh tới.

Lại thấy ánh bạch quang lấp lánh. Thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu phóng ra sau lại tới trước, chặt đứt con rắn thành hai đoạn.

Lập tức dưới đất vang lên những tiếng "phì phì" . Những giống rắn hình trạng kỳ quái đến mấy trăm con ào ạt xô tới.

Đường hầm rộng không đầy mấy thước mà đàn rắn đông đảo xô tới khiến mọi người hết đường tránh né.

Thương Bát tuy biết nhiều hiểu rộng, trí mưu mau lẹ mà lúc này cũng không khỏi hoang mang luống cuống.

Tiêu Lĩnh Vu vội phóng ra một phát trường kiếm cách không.

Mấy con rắn phía trước chết ngay đương trường, nhưng còn rất nhiều rắn độc xông tới.

Độc Thủ Dục Vương lớn tiếng hô :

- Mọi người lùi lại.

Lão giơ tay lên liệng ra một nắm thuốc bột

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ biết lão thi triển độc kỹ để chế ngự độc xà, lập tức lùi lại phía sau.

Độc Thủ Dục Vương huy động hai tay luôn mấy cái. Chỉ trong khoảng khắc thuốc độc đã rắc xuống mặt đất rộng chừng ba thước.

Bầy rắn độc xông tới trước khu phần độc , quả nhiên dừng lại không dám bò lên nữa. Chúng kéo đến mỗi lúc một nhiều. Chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà , chúng hết đường bò chồng lên nhau hai ba con một .

Tiêu Lĩnh Vu thấy vậy nghĩ thầm trong bụng :

- Bầy rắn này phía trước bị cản trở mà không ngót bò tới thì chắc phía sau có một lực lượng nào đó đuổi rắn tới khiến chúng phải xô lại. Vậy muốn đuổi lui đàn rắn là phải diệt lực lượng đuổi rắn trước.

Chàng chú ý lắng nghe thì thấy có âm thanh kỳ dị vọng lại.

Mỗi khi tiếng địch dồn dập thì bầy rắn lại lăm le chực nhảy xô tới , tựa hồ muốn nhảy qua khu có chất độc.

Chắc chất độc này là khắc tinh của bầy rắn, chưa một con nào dám vượt qua khu độc đó.

Thương Bát thấy rắn độc kéo đến mỗi lúc một đông mà lăm con hình thù

quái lạ . Mùi hôi tanh sặc sụa xông vào mũi. Bất giác hấn chau mày hỏi :

- Được Vương ? Độc xà kéo đến đông như vậy mà chúng ta cứ đứng yên đây cũng không phai là thượng sách. Chẳng hiểu Được Vương có cách nào đẩy lui bầy rắn không ?

Độc Thủ Được Vương đáp :

- Bây giờ chỉ còn một biện pháp nhưng không hiểu có dùng được không ?

Thương Bát giục :

- Bất chấp có hiệu quả hay không, Được Vương cứ thử dùng coi rồi sẽ tính.

Độc Thủ Được Vương chưa kịp trả lời , bỗng thấy bầy rắn tới tập rě sang một bên để nhường lối.

Thương Bát lấy làm kỳ, giơ cao hạt minh châu lên coi thì thấy một con quái xà khắp mình màu vàng, dài đến một thước, đầu mọc mào màu đỏ, mình lớn bằng cánh tay trẻ con. Nó nghên cao đầu đang bò tới.

Con này chắc là xà vương, bầy rắn lập tức co lại một bên.

Con xà vương bò tới gần khu có phần độc, đột nhiên cất thẳng mình lên như người, đầu đưa về phía trước, tựa hồ như muốn vượt qua độc khu

Thương Bát vội nói :

- Con rắn mào đỏ kia dường như là xà vương. Có đánh chết được nó mới khiến quần xà sợ hãi mà rút lui.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy đông rắn trùng trùng điệp điệp, không khỏi ớn da gà, nghĩ thầm :

- Tháng trước mình bị vây khốn ở Bách Hoa sơn trang cũng đã bị Thảm Mộc Phong xua độc xà ra bao vây. Đêm hôm ấy tuy bầy rắn cũng nhiều nhưng thanh thế không đến nỗi khủng khiếp như bữa nay, đại đa số bầy rắn ở đây đều là những giống rắn kỳ quái trạng. Con rắn mào đỏ xà vương kia có vẻ hung dữ lắm. Nếu trừ được nó đi mới có thể khiến bầy rắn phải sợ hãi rút lui. Nhưng nếu đánh không trúng nó, khiến nó nổi giận thúc bách quần xà vượt qua độc khu thì lại khó lòng đối phó. Lúc này không còn đường tháo lui, đành phải tấn công con đầu đàn này.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng vận động công lực toan phóng Tu La chỉ lực ra bỗng nghe Độc Thủ Được Vương miệng lẩm nhẩm :

- Quả là một con rắn lạ, rất quý.

Thương Bát hỏi :

- Có phải Được Vương bảo con rắn mào đỏ kia là kỳ xà không ?

Độc Thủ Được Vương đáp :

- Đúng thế ! Ai uống máu nó thì ít ra là tăng thêm mười năm công lực.

Đột nhiên hấn cười rộ nói tiếp :

- Nếu dưới thác nước phía sau núi này quả có nắm đá ngàn năm trị được bệnh cho ái nữ, ta sẽ cho uống máu trong bụng rắn để thay đổi thân thể nhu nhợc thì y có thể trở thành cao thủ bậc nhất võ lâm rất mau chóng.

Bỗng nghe con rắn mào đỏ gáy o o hai tiếng.
 Bầy rắn đang nằm yên không nhúc nhích bỗng cựa quậy trở lại.
 Một con quái xà đầu hình tam giác đột nhiên nhảy vào vùng có rắn thuốc
 độc , rồi nằm yên không nhúc nhích.
 Một con liềm chết, những con kia liền hưởng ứng. Chỉ trong không khắc đã
 có mấy trăm con nhảy vào độc khu
 Độc Thủ Dược Vương không hiểu đã dùng thuốc độc gì mà quả nhiên mình
 rắn vừa đụng vào thuốc độc đã chết ngay tức khắc.
 Lạ hơn nữa là bầy rắn thấy đồng loại chết lại không sợ nữa cứ nhảy bổ vào.
 Chẳng bao lâu xác rắn đã chất đầy độc khu thành một cây cầu rắn để bầy rắn
 vượt qua
 Độc Thủ Dược Vương lại vung tay rắc thêm một nắm thuốc bột, miệng dùng
 phép Truyền âm nhập mật nói :
 - Thuốc bột của lão phu gần hết rồi. Khi đó không còn cách gì để đối phó
 với bầy rắn này được. Bây giờ chỉ còn cách duy nhất để đẩy lui bầy rắn là
 nhắm vào con xà vương mào đỏ kia
 Bỗng thấy con xà vương mào đỏ lướt qua cây cầu xác rắn bò tới.
 Quân xà theo sau con xà vương vượt qua độc khu
 Thương Bát khế nói :
 - Dược Vương còn cách nào đối phó với con xà vương không ?
 Độc Thủ Dược Vương đáp :
 - Nếu chỉ đối phó với một con thì lão phu còn gượng gạo được, nhưng còn
 đàn rắn theo sau e không phải chuyện dễ dàng.
 Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu giơ tay phải lên, một dây chỉ phong xẹt tới.
 Chàng phát chỉ lực rất mau, luồng chỉ phong đánh thẳng vào cái mào đỏ trên
 đầu con xà vương.
 Con xà vương dường như đã cảnh giác. Nó liền co mình lại tránh khỏi. Cạnh
 nó có hai con quái xà chết ngay lập tức.
 Tiêu Lĩnh Vu sững sốt lắm bầm :
 - Lạ thật ? Chẳng lẽ con rắn độc kia cũng hiểu võ công ?
 Độc Thủ Dược Vương nói :
 - Rắn tuy không hiểu võ công nhưng có tính thông linh.
 May mà Độc Thủ Dược Vương đã bố trí độc khu thứ hai nên xà vương mào
 đỏ và bầy quái xà bị ngăn cản không dám tiến nữa.
 Tiêu Lĩnh Vu rút thanh trường kiếm ra nói :
 - Có lẽ chỉ còn cách chém chết con xà vương kia đã , rồi tính kế đối phó với
 bầy độc xà sau.
 Độc Thủ Dược Vương nói :
 - Trước khi chúng ta có cách đẩy lui bầy độc xà thì hay hơn hết là đừng chọc
 giận con xà vương.

Tiêu Lãn h Vu nói :

- Tại hạ chém một kiếm cho đứt đôi là xong .

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Theo chỗ lão phu được biết thì con rắn này vậy cứng lắm, chắc không sợ đao kiếm.

Tiêu Lãn Vu tiến lên hai bước hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Nếu Tiêu huynh không tin thì hỏi Trung Châu Nhị Cô coi.

Thương Bát nói :

- Trên thế gian quả có giống rắn kỳ dị, mình có vậy cứng không sợ đao kiếm. Còn con xà vương mào đỏ này thì tiểu đệ không rõ.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Dĩ nhiên là nó không sợ đâu.

Thương Bát hỏi :

- Dù không sợ đao kiếm chúng ta cũng chẳng thể giữ tình trạng này mãi được. Chẳng lẽ lại đợi đến khi bầy rắn vượt qua hai độc khu rồi mới tìm cách đối phó ?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Lão phu có cách trị được.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Sao Dục Vương còn chưa thi hành ? Chẳng lẽ trước tình hình này mà Dục Vương vẫn còn dẫu giếm ?

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Lão phu phải nói rõ trước đã mới được.

Thương Bát hỏi :

- Nói gì ?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Nếu lão phu bắt được con xà vương mào đỏ thì nó thuộc quyền sở hữu của lão phu

Thương Bát nói ngay :

- Câu chuyện nhỏ mọn này hà tất phải thương lượng. Dục Vương cứ bắt lấy là tự nhiên thuộc quyền sở hữu của Dục Vương. Hay Dục Vương muốn lấy cả bầy cũng được.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Lão phu đã có ý như vậy, cần phải nói trước để đề phòng xảy ra tranh chấp.

Đỗ Cửu cười lạt nói :

- Bọn tại hạ mạo hiểm tới đây là để tìm thuốc cứu cho lệnh ái. Nếu không đi được thì hà tất phải mạo hiểm nữa.

Độc Thủ Dục Vương cười ha hả nói :

- Bây giờ các vị có muốn lùi ra khỏi thạch động e rằng cũng khó lòng.
Đột nhiên lão giơ tay vẫy một cái, một luồng ám kinh xô ra, người lão tiến lên một bước về phía con rắn mào đỏ.
Con rắn mào đỏ trúng phải chương lực phách không của Độc Thủ Dược Vương trần mình đi hai cái, nó điên tiết ngo Độc Thủ Dược Vương, sấn lại há miệng toan đớp vào người lão.
Độc Thủ Dược Vương giơ tay lên phóng một viên thuốc vào miệng con rắn, người lão lùi lại năm bước.
Con rắn mào đỏ đột nhiên gáy lên mấy tiếng o o Nó quật đuôi một cái, mấy con rắn đằng sau chết liền. Lập tức nó há miệng thật lớn đớp hai con rắn xanh dài hơn thước bên cạnh nó nuốt vào bụng.
Bầy rắn rất sợ con xà vương, không dám kháng cự, tới tấp lùi lại sau.
Tiêu Lĩnh Vu thấy chúng tàn hại đồng loại bất giác thở dài.
Tiếng địch giục rắn đột nhiên dừng lại. Hiên nhiên bầy rắn thấy con xà vương điên khùng, nó không chịu hiệu lệnh của tiếng địch khổng chế.
Bầy rắn đến đã lệ, rút đi càng mau, chỉ trong khoảng khắc cả bầy đã chạy hết, chỉ còn lại một con xà vương mào đỏ.
Lúc này dường như con xà vương không hung hăng nữa, nó nằm phục dưới đất .
Độc thủ Dược vương biết chất độc đã phát tác liền rút trong bọc ra một chiếc túi vải, một tay lão chụp lấy con xà vương.
Con xà vương lúc này len lét như rắn mùng năm, để mặc cho Độc Thủ Dược Vương bắt bỏ vào túi, tuyệt không động đậy.
Thương Bát thấy Độc Thủ Dược Vương bắt được con xà vương rồi ra chiều cao hứng liền nghĩ bụng :
- Chắc con rắn kia dùng được việc lớn.
Hắn liền nói :
- Cung hỷ Dược Vương .
Độc Thủ Dược Vương cười ha hả đáp :
- Không dám ! Không dám ?
Dường như lão không muốn nói rõ tâm sự, nhưng san không nhịn được phải thổ lộ :
- Lão phu đã coi một cuốn kỳ thư có ghi chép con xà Vương mào đỏ này, không ngờ bữa nay chúng ta lại gặp nó.
Đỗ Cửu hỏi :
- Nghe giọng nói của Dược Vương thì con xà vương này dường như rất trân quý phải không ?
Độc Thủ Dược Vương đáp :
- Đúng là thiên cổ kỳ trân, ngàn năm một thừa. Nó sẽ giúp cho tiểu nữ rất nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Liệu nó có thể dùng để trị bệnh cho lệnh ái được không ?

Độc Thủ Dược Vương ngưng thần ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu đáp :

- Không được ? Phải có năm đá ngàn năm mới xong.

Lão không muốn nhắc tới vụ con xà vương màu đỏ, liền buộc miệng túi lại nhét vào bọc rồi cất bước đi trước. Hai tay lão phe phẩy để quét sạch chất kịch độc đã rải trên mặt đất.

Tiêu Lĩnh Vu toan lạng mình đi trước dẫn đường, nhưng Thương Bát giờ tay ngăn lại nói nhỏ :

- Nhường cho Dược Vương đi trước cũng được.

Chuyển qua hai khúc quanh , đường hầm đột nhiên rộng ra.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm ngẫm tính toán hành trình thì đã đi sâu mấy chục trượng , kể ra phải đến thạch thất có lão già nằm rồi mới phải.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng Độc Thủ Dược Vương lớn tiếng quát :

- Quân chuột nhắt dám dở trò ?

Lão vung tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Hai luồng ám kinh đụng nhau trên không rít lên khủng khiếp.

Lại nghe thanh âm lạnh lẽo hỏi :

- Các người vô cớ đến xâm phạm thạch động của ta là có ý gì ?

Độc Thủ Dược Vương đã toan trả lời thì Tiêu Lĩnh Vu đã lên tiếng :

- Bọn tại hạ vì cần cứu mạng cho một vị cô nương nên phải tìm tới đây kiếm một thứ dược vật. Vừa rồi đã nhờ Tổng huynh về báo cáo nội vụ với huynh đài.

Thanh âm lạnh lẽo lại hỏi :

- Người là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vụ Năm năm trước đã được Tổng huynh và một vị huynh đài cứu mạng đưa tới đây.

Thanh âm lạnh lẽo ngắt lời :

- Người còn sống ư ? Người đã lặn xuống hang sâu muôn trượng mà sao không chết ?

Tiêu Lĩnh Vu động tâm hỏi lại :

- Phải chăng các hạ là tiểu chủ nhân mà Tiêu mỗ đã có duyên được gặp một lần năm năm về trước ?

Thanh âm lạnh lẽo hỏi :

- Người còn nhớ chuyện đó ư ?

Y dừng lại một chút rồi dịu giọng :

- Trừ cổ phải nhờ tận gốc. Giả tỷ các hạ ngày trước chết rồi thì bữa nay chẳng còn đâu mà đưa người đến động phủ của tại hạ.

Đỗ Cửu tức giận nói :

- Gã tiểu tử kia ! Sao ngươi không ăn nói cho lọt tai một chút ?

Thanh âm lạnh lẽo cũng quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Đỗ Cửu đáp :

- Đỗ lão nhị ?

Thương Bát nói tiếp :

- Bọn tại hạ là Trung Châu Nhị Cổ , cũng có chút hư danh.

Độc Thủ Dục Vương tự giới thiệu :

- Lão phu là Độc Thủ Dục Vương đã nổi tiếng là điệu thủ hồi xuân mà cũng có thể truyền độc giết người.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 122

Người ẩn cư trong thạch thất là ai

Người kia trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Té ra các vị đều là những nhân vật nổi danh trong võ lâm ?

Thương Bát ngắt lời :

- Không dám ! Không dám ! Bọn tại hạ . . .

Thanh âm lạnh lẽo bỗng lớn tiếng :

- Trách nào có vẻ ngông càn.

Đỗ Cửu tức giận nói :

- Khẩu khí người lớn quá, người hãy qua đây cùng Đỗ Cửu này đấu ba trăm hiệp.

Người kia hững hờ đáp :

- Được lắm ! Tại hạ mà không xuất hiện thì e rằng các vị hoài nghi tại hạ khiếp sợ .

Tiếng nói vừa dứt thì đã thấy một bóng người cách chừng ba trượng đang chuyển qua khúc quanh từ từ đi tới.

Thương Bát giờ cao hạt minh châu lên nhìn kỹ thì thấy một người mặt trắng không có râu, mình mặc áo xanh.

Độc Thủ Dược Vương giờ tay lên toan ném kích độc ra , nhưng Tiêu Lĩnh Vu cản lại nói :

- Dược Vương chớ có hấp tấp.

Người áo xanh tới gần còn cách chừng sáu bảy thước thì dừng lại, lạnh lùng nói :

- Các vị không hiểu địa hình thì có bại trận chắc không chịu tâm phục khẩu phục.

Đột nhiên hắt giờ hai tay lên võ hai cái.

Bỗng thấy hào quang thấp thoáng, hai thiếu nữ áo lục cầm hai ngọn đèn giờ cao lên thùng thảng bước ra. Cả hai cô đều mặc võ phục, lưng đeo trường kiếm.

Trong đường hầm đột nhiên sáng lòa, cảnh vật đều rõ ràng.

Hai thiếu nữ đến trước mặt thiếu niên áo xanh, đặt ngọn đèn xuống rồi từ từ trở gót.

Độc Thủ Dược Vương quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu huynh nhẫn nại chờ đợi nhưng lão phu thì không nhịn được nữa rồi.

Đột nhiên lão cất bước tiến về phía trước.

Thiếu niên áo xanh giờ tay lên lạnh lùng quát :

- Về đi.

Một nắm ngân quang liệng ra nhanh như chớp.

Độc Thủ Dược Vương né mình tránh khỏi, trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Công lực thằng cha này mãnh liệt thật.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu xoay mặt, rút kiếm vung lên rất thần tốc, những tiếng leng keng vang dội.

Bốn mũi ngân thoa lấp loáng có ánh sáng đều rớt xuống đất.

Ngân thoa vừa rớt xuống đất thì đồng thời Tiêu Lĩnh Vu đã tra kiếm vào vỏ rồi.

Độc Thủ Dược Vương quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu, khen thầm trong bụng :

- Kiếm pháp mau lẹ phi thường.

Lão từ từ lùi lại mấy bước.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói :

- Bất luận ngày trước lệnh tôn có dụng ý gì nhưng lão nhân gia đã cứu mạng cho Tiêu Lĩnh Vu này. . .

Gã áo xanh ngắt lời :

- Nếu ngày trước mà tiên phụ chẳng giữ dạ nhân từ thì không đến nỗi để lại mầm họa hôm nay

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ đến đây tuyệt vô ác ý, mong rằng huynh đài phá lệ cho bọn lại hạ ở lại thạch động này lâu thì nửa ngày, chóng thì một canh giờ, sau đó bọn tại hạ lập tức đi ngay không dám ở lâu.

Gã áo xanh cười lạt hỏi :

- Phải chăng vừa rồi các hạ có ý ý mình thủ pháp rút kiếm mau lẹ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ tuyệt không có ý khoe khoang.

Gã áo xanh nói :

- Nhưng đã kích thích lòng tranh thắng của tại hạ.

Đỗ Cửu tức giận nói :

- Đại ca đã dùng chân nghĩa đối đãi với người chẳng qua là vì không muốn sinh sự mà thôi. Chẳng lẽ lại sợ người ư ?

Thương Bát nói theo :

- Rượu mời không uống lại đòi uống rượu phạt thì thật là vô vị.

Gã áo xanh ngửa mặt lên cười ha hả nói :

- Coi thủ pháp rút kiếm của Tiêu Lĩnh Vu hoặc giả còn có thể đấu với ta một trận, chứ hai người thì chỉ khoe khoang lỗ miệng.

Đỗ Cửu nghiêng mình vượt lên trước Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Giỏi lắm ! Đỗ Cửu này muốn lãnh giáo người trước được chăng ?

Hắn chưa dứt lời đã rút khí giới ra cầm tay, tay trái cầm ngân khuyên hộ thân, tay phải cầm thiết bút toan xông lại đánh.

Tiêu Lãnh Vu bỗng quát lên :

- Đỡ huynh đệ hãy lùi lại.

Đỗ Cửu thấy chàng lộ vẻ giận dữ, hấn cũng không dám trái lời, đành chậm chạp thu khí giới lùi lại.

Tiêu Lãnh Vu từ từ tiến lên ba bước nói :

- Ngoài cách động thủ, không hiểu huynh đài còn có phương pháp nào khác khoan dung cho bọn tiểu đệ ở lại đây được nửa ngày không ?

Gã áo xanh lắc đầu đáp :

- Chẳng còn phương pháp nào khác ?

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Thế thì nhất định phải động thủ hay sao?

Gã áo xanh trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Kể ra còn một biện pháp nhưng sợ các hạ không chịu, nói ra chỉ phí lời.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Nếu tiểu đệ có thể làm được quyết chẳng chối từ.

Gã áo xanh nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Các hạ có nhận biết Khâu Tiểu San không ?

Tiêu Lãnh Vu khác nào bị một thoi quyền đánh trúng ngực, người chàng run lên bần bật hỏi lại :

- Đúng thế ! Hiện giờ Khâu cô nương ở đâu?

Gã áo xanh thoáng lộ nụ cười hiểm ác hỏi :

- Phải chăng các hạ muốn gặp ý

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Đúng thế ! Mong được huynh đài trở đường chọ

Độc Thủ Dược Vương đột nhiên xen vào :

- Tiêu công tử ! Chúng ta đi tìm thuốc là việc gấp. Công tử quên lời hứa với lão phu rồi chăng ?

Tiêu Lãnh Vu từ từ quay lại nhìn thẳng vào mặt Độc Thủ Dược Vương một hồi lâu rồi chậm rãi nói :

- Dược Vương nói phải lắm.

Chàng đưa mắt nhìn thiếu niên áo xanh rồi nói tấp :

- Liệu có thể gác lại vụ Khâu cô nương để sau hãy bàn . Chúng ta hãy nói chuyện việc tìm thuốc trước.

Thiếu niên áo xanh nhún vai hỏi :

- Thuốc gì ?

Tiêu Lãnh Vu hỏi lại :

- Phải chăng sau thạch động của huynh đài có một thác nước ?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Đúng thế .

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Bọn tiểu đệ lấy thuốc ở phía dưới thác nước, trên vách đá dựng đứng. Nếu huynh đài dung cho thì bọn tiểu đệ chỉ ở lại đây trong vòng một giờ là đủ.

Gã áo xanh hỏi :

- Trên vách núi có được vật gì ?

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Các hạ hỏi làm chi nhiều thế.

Gã áo xanh trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Được rồi ! Tại hạ phá lệ ưng thuận lời đề nghị của các hạ nhưng không được quá một giờ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Một giờ là đủ rồi.

Gã áo xanh giơ tay lên vỗ ba cái.

Hai thiếu nữ áo xanh chạy ra nghiêng mình hỏi :

- Công tử có điều chi chỉ dạy?

Gã áo xanh nói :

- Các người cầm đèn đưa các vị đây ra thác nước phía sau núi.

Hai thiếu nữ vâng lời cầm đèn lên nói :

- Tiểu tỳ xin dẫn đường cho các vị.

Rồi cất bước đi trước.

Gã áo xanh đột nhiên vượt lên trước mặt hai thiếu nữ, chuyển qua một khúc quanh rồi không thấy bóng đâu nữa.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Đại ca ! Tình hình có điều khác lạ. Gã thiếu niên kia sau khi hỏi đại ca có nhận biết Khâu cô nương đột nhiên lại biến đổi tâm ý. Gã ưng thuận cho chúng ta đi lấy thuốc e có chỗ dụng tâm nào khác. chúng ta phải gia tâm đề phòng.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Không sao đâu ! Lão phu đã hạ độc vào người gã, chỉ trong vòng một giờ là chất độc sẽ phát tác.

Tiêu Lĩnh Vu ngó Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Thật thế ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu có nói dối ai bao giờ.

Lại nghe hai nữ tỳ đột nhiên phì cười.

Độc Thủ Dược Vương tức giận hỏi :

- Hai con nha đầu thối tha kia ! Bọn mi cười cái gì vậy?

Nữ tỳ mé tả quay lại ngó Độc Thủ Dược Vương một cái rồi đáp :

- Lão già ăn nói lịch sự một chút không được hay sao? Bọn ta tuy là nô tỳ nhưng ngoài công tử nhà ta ra chẳng ai dám làm phách với bọn ta hết.

Độc Thủ Dược Vương mắt lộ sát khí, nhưng lão nghĩ tới chuyện không nhin

được điều nhỏ nhặt thì sẽ hư việc lớn. Nếu ra tay sát hại hai nữ tỳ là làm trở ngại việc lấy thuốc nên lão đành nhẫn nại.

Đỗ Cửu thấy Độc Thủ Dược Vương tức khí chỉ trợn mắt mà không dám phát tác thì cười thầm trong bụng nghĩ rằng :

- Thăng cha Độc Thủ Dược Vương chỉ vì đứa con gái bệnh hoạn mà tức đến chết người cũng phải nhịn nhục.

Tiêu Lĩnh Vu nghe thấy Độc Thủ Dược Vương đã ngấm ngấm thả độc vào người gã thiếu niên áo xanh thì trong lòng lấy làm bất mãn. Chàng nhìn hai nữ tỳ, trầm giọng nói :

- Trong hai cô, một vị dẫn đường cho bọn tại hạ cũng đủ rồi. Còn một vị trở về nói với lệnh công tử vận khí thử xem đã trúng độc chưa.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Bất tất phải thử nữa. Nhất định là trúng rồi. Chỉ cần đi báo cho y biết là phải đối đãi với bọn lão phu cho tử tế. Sau khi chúng ta lấy được dược vật rồi kính cần đưa chúng ta ra khỏi thạch phủ, tự nhiên lão phu sẽ cho thuốc giải kịch độc.

Nữ tỳ mé hữu không nhịn được bật lên tiếng cười khúc khích nói :

- Công tử của chúng ta suốt ngày ăn những vật kỳ độc mà còn sợ trúng độc há chẳng phải là chuyện tức cười ư ?

Tiêu Lĩnh Vu sừng sốt hỏi :

- Lệnh công tử suốt ngày dùng những vật kỳ độc là vật thực ư ?

Nữ tỳ mé tả nói :

- Đúng thế ! Đừng nói là công tử, mà ngay bọn tiểu tỳ hàng ngày cũng ăn năm bảy con rắn độc.

Tiêu Lĩnh Vu ớn lạnh xương sống nghĩ thầm :

- Hai con nha đầu này rất thanh tú , không ngờ chúng lại ăn rắn độc làm cơm bữa.

Thương Bát hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Những con rắn độc cũng là những món ăn ngon.

Nữ tỳ mé tả nói :

- Những cái đó mà để nhà bếp nấu nướng thật khéo thì còn ngon lành gì.

Thương Bát ngạc nhiên hỏi :

- Vậy cô nương ăn bằng cách nào?

Nữ tỳ mé tả đáp :

- Bất lấy mà ăn sống, hoặc luộc, hoặc nướng lên mà ăn cũng vậy.

Nữ tỳ mé hữu nói theo :

- Nếu các hạ muốn ăn Ngũ độc diên thì không đâu tốt bằng Ngũ độc diên ở thạch động của bọn tiểu tỳ.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi hỏi :

- Cả hai cô đều ăn rắn độc sống được ư ?

Nhị tỳ đồng thanh đáp :

- Cái đó có chi là lạ . Nếu các hạ không tin thì để bọn tiểu tỳ bắt ăn ngay bây giờ cho các hạ coi.

Tiêu Lĩnh Vu vội xua tay đáp :

- Tại hạ tin hai cô rồi, bắt tất phải coi nữa.

Thương Bát hỏi :

- Hai cô theo hầu quý công tử đã bao lâu?

Hai nữ tỳ trầm ngâm một lát rồi nữ tỳ mé tả đáp :

- Mới trong vòng ba năm nay

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trước đây ba năm hai cô đã ăn rắn độc được chưa?

Nữ tỳ mé tả đáp :

- Bọn tiểu tỳ tới đây tể công tử mới chỉ giáo cách ăn rắn độc.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Con nhà người ta mới nhìn thấy rắn độc đã sợ chết khiếp. Vậy mà hai cô có tài ăn sống rắn độc thì thật là những con người có đóm lược, gan dạ, khiến tại hạ khâm phục vô cùng.

Nữ tỳ mé hữu đáp :

- Khi bọn nô tỳ mới nhìn thấy rắn độc cũng bỏ vía, nhưng sau khi ăn một lần rồi thì không sợ nữa.

Mọi người đang nói chuyện thì bỗng chuyển qua một khúc quanh, chợt thấy vách đá mé hữu có ánh sáng mờ mờ tỏa ra.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Nơi đây rất giống chỗ lão già nằm ngày trước. Tội nghiệp cho lão, lão đối với ta rất tử tế.

Những việc đã qua lại hiện lên trong đầu óc chàng, bất giác chàng cất bước đi thẳng đến chỗ có ánh đèn sáng.

Nhị tỳ muốn ngăn cản thì đã chậm mất một bước.

Tiêu Lĩnh Vu ngậm vận công lực vào tay mặt đẩy mạnh một cái. Cánh cửa đá mở ra liền. Dường như có người ở đây, lúc đi ra lật đật quên không đóng cửa để ánh đèn lọt ra ngoài.

Nữ tỳ mé hữu thấy Tiêu Lĩnh Vu mở cửa đá thì trong lòng nóng nẩy, rút thanh trường kiếm đánh soạt một cái, tức giận nói :

- Lui ra cho lệ !

Thì cũng ráo bước tiến vào, vung kiếm lên nhắm đâm Tiêu Lĩnh Vu

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay quạt mạnh một cái, một luồng kinh lực xô ra ngăn chặn thế kiếm. Chàng thủng thẳng nói :

- Năm năm trước tại hạ đã yết kiến lão chủ nhân của cô trong toà thạch thất này. Khi ấy có lẽ cô chưa tới Vu Sơn thạch động.

Thiếu nữ thấy đường kiếm của mình bị luồng chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu

đẩy hất ra thì trong lòng ngấm ngấm kinh hãi, miệng lẩm bẩm :

- Nội công gã này ghê gớm quá ?

Thị hỏi :

- Sao? Các hạ quen biết với tề chủ nhân ư ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hỡi ơi ! Đáng tiếc lão nhân gia đã hoá thành người thiên cổ.

Chàng chuyển động mục quang thấy trên cao đặt cây bạch lập thấp sáng cả căn nhà. Bức màn trắng buông rủ. Một cỗ quan tài đặt tựa vào vách động.

Kim Toán Bàn Thương Bát theo sát nhị tỳ tiến vào thạch thất. Đường thạch đạo bên ngoài thành một thể cự địch tự nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn quan tài hỏi :

- Phải chăng trong quan tài này đặt di thể của lão chủ nhân.

Nhị tỳ đồng thanh đáp :

- Phải rồi ! Nếu các hạ mà đụng vào quan tài thì khó lòng sống sót ra khỏi Vu Sơn thạch động.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ lại mối tình duyên ái của lão già ngày trước, chấp tay xá trước quan tài nói :

- Vãn bối trở lại thạch phủ bái yết, không ngờ lão tiên bối đã hoá ra người thiên cổ.

Nhị tỳ thấy chàng hành lễ trước quan tài, dường như không có ác ý, chúng lặng im không nói gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu xá quan tài rồi lui ra, nhưng một ý niệm bỗng nảy ra trong óc. Chàng nhớ năm xưa vào yết kiến dường như tiến qua một cửa đá khác. Nếu căn phòng đặt quan tài đúng là nơi lão dưỡng bệnh ngày trước thì sau vách đá tất còn có một căn phòng và một cái giường gỗ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đột nhiên lặng người tiến gần vách đá.

Chàng ước lượng vị trí cửa đá rồi đột nhiên phóng ra một chưởng.

Bình ! Một tiếng vang lên do vách đá vọng lại, hiển nhiên không trúng thạch môn.

Nữ tỳ mé tả đột nhiên nghiêng mình sấn lại vùng trường kiếm đâm tới.

Tay trái Tiêu Lĩnh Vu hời hợt ra chiêu "Huy trần thanh đàm" đẩy trường kiếm ra. Chàng hỏi :

- Phía trong vách đá này còn một căn phòng, cô có biết không ?

Thế kiếm của nữ tỳ bị chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu đẩy ra, trong lúc cấp bách thị không thu kiếm về được ngay.

Thị tức giận đáp :

- Không biết !

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Ngày trước quí chủ nhân đối với Tiêu mỗ cực kỳ ưu đãi. Bữa nay tại hạ về

cổ chi cự địa, cần được lạy linh quan lão gia !

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng cất tiếng :

- Lúc này thì giờ quý như vàng ngọc. Chúng ta không nên vì chuyện không đầu mà lãng phí thời gian.

Tiêu Lĩnh Vu không để ý gì đến Độc Thủ Dược Vương. Chàng lại vung tay mặt đánh ra một chưởng vào vách đá.

Nữ tỳ thu thế kiếm rồi lại vung lên đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu lạng mình né tránh, hỏi :

- Phải chăng cô nương bức bách tại hạ phải ra tay đoạt kiếm.

Nữ tỳ đáp :

- Tiểu tỳ không tin các hạ có tài đoạt được khí giới trong tay tiểu tỳ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được lắm ! Cô không tin thì để tại hạ thử coi.

Chàng vừa nói vừa vươn tay mặt ra rất nhẹ, xoay năm ngón tay một cái nắm được cổ tay thiếu nữ hỏi :

- Cô có biết cách mở cửa đá căn phòng trong kia không ?

Chàng vừa nói vừa vận nội lực ấn vào vách đá.

Nữ tỳ thứ hai thấy chàng không ngót sờ tay vào vách đá thì bần chồn trong dạ.

Nhưng thấy tỳ nữ mé tả đã bị Tiêu Lĩnh Vu kiềm chế không sao cựa thoát được mà còn ngăn mất đường thoát của mình. Trong lúc nóng nảy đột nhiên thì vung chưởng lên định quật tắt ngọn nến trên cao rồi sẽ tìm cách đối phó với Tiêu Lĩnh Vu

Ngờ đâu Kim Toán Bàn Thương Bát đã chuẩn bị trước. Tay mặt hấn xuất chiêu chụp lấy khớp xương khuỷu tay nữ tỳ này đẩy về phía trước.

Thế chưởng của tỳ nữ không tự chủ được chuyển hướng đánh vào vách đá nên không quật tắt được ngọn nến phía trước quan tài.

Võ công nhị tỳ chẳng có gì cao minh cho lắm nên Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát chỉ cất tay một cái là chế phục được chúng.

Thương Bát lạnh lùng nói :

- Hai vị cô nương nên thành thật một chút là hơn. Nếu hai vị còn chọc giận tại hạ thì sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Hắn vừa nói vừa ngấm ngấm gia tăng thủ kình.

Nữ tỳ đau quá toát mồ hôi nhỏ giọt.

Tiêu Lĩnh Vu đưa nhanh tay trái sờ vào vách đá. Chỉ một lát chàng đã sờ trúng cơ quan mở cửa thạch động. Cánh cửa kẹt mở.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn còn nhớ chỗ đặt cái giường gỗ của lão già, chàng toan cất bước tiến vào coi , thì một thanh âm lạnh lùng đột nhiên quát hỏi :

- Ai?

Chàng nghe rõ thanh âm từ phía đặt chiếc giường vọng ra, liền xoay tay lại

điểm huyết nữ tỳ rồi nghiêng mình lách vào. Hai tay để trước ngực, chàng hết sức đề phòng, miệng hỏi lại :

- Các hạ là ai?

Động tác của chàng rất thần tốc, miệng hỏi người đã tiến vào thạch thất.

Trong phòng tối đen, Tiêu Lĩnh Vu mục lực hơn người mà không nhìn rõ cảnh vật

Lại nghe thanh âm lạnh lẽo cất lên :

- Không nên dừng lại lâu trong căn nhà này, phải ra cho lẹ.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đã ngọn thấy mùi hôi thối nồng nặc bốc lên vội lùi lại bước ra ngoài cửa đá.

Những tiếng lách cách vang lên, cánh cửa đá tự nhiên đóng lại.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay giới khai huyết đạo cho nhị tỳ rồi hỏi :

- Căn nhà bên trong nguyên là nơi cư trú của lão nhân gia mà các cô không hiểu ư ?

Nữ tỳ thở phào hỏi lại :

- Chẳng lẽ các hạ biết mà nô tỳ không hay?

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Thương Bát nói :

- Buông y ra.

Thương Bát theo lời buông tay nói :

- Đại ca ta là người trung hậu, không hại người một cách khinh xuất. Nếu y muốn thu thập hai cô thì chỉ một cái cắt tay là xong.

Nhị tỳ đưa mắt nhìn nhau, cúi xuống lượm trường kiếm lên tra vào vỏ. Bốn con mắt chuyển động hết nhìn Tiêu Lĩnh Vu lại ngó Thương Bát.

Một thị hỏi :

- Trong hai vị ai là người lớn tuổi hơn ?

Thương Bát đo mắt ngó nhị tỳ đáp :

- Trong võ lâm ai võ công cao hơn là anh, cái đó có chi là lạ ?

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Hai cô không muốn nếm mùi đau khổ thì hay hơn hết là đừng dở trò. Nếu các cô còn sinh sự là tự chuốc lấy điều phiền não.

Nữ tỳ lớn tuổi hơn lạnh lùng đáp :

- Bọn nô tỳ vâng lệnh tể công tử chỉ có việc dẫn đường cho các vị. Nếu hai vị hỏi ra ngoài lễ thì tiểu tỳ thà chịu chết chứ quyết không nói ra đâu.

Độc Thủ Dược Vương lên tiếng :

- Kỳ hạn một giờ chỉ chớp mắt là hết. Nếu lỡ việc lấy thuốc thì lão phu không tha các vị.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng nhiều mối nghi ngờ nhưng rùng nín nhịn đành thủ gót ra khỏi thạch thất. Chàng nói :

- Được rồi ! Hai cô dẫn bọn tại hạ ra sau núi.

Nhị tỳ ra khỏi thạch thất , xoay tay đóng cửa lại, rồi cầm đèn lồng đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu đi sau nhị tỳ. Chàng liếc mắt nhìn thấy hai bên vách núi có rất nhiều cửa, đều có bảng cấm người ngoài tiện tiện tiến vào.

Năm năm trước chàng đã có ý nghi ngờ gian thạch thất này. Bây giờ lại càng nghi ngờ hơn, nhưng chàng phải dẹp tính hiếu kỳ bước theo nhị tỳ.

Lại chuyển qua hai khúc quanh bỗng nghe tiếng thác nước đổ ào ào.

Nữ tỳ mé tả đột nhiên chạy nhanh hơn vượt lên phía trước vươn tay ấn lên vách đá . Vách đá liền mở ra một thạch môn.

Thị nói :

- Tới nơi rồi. Bên ngoài cửa đá là thác nước đó.

Độc Thủ Dược Vương đi nhanh mấy bước vượt qua mặt Tiêu Lĩnh Vụ Lão ngoảnh đầu nhìn ra , thì thấy thác nước lớn từ trên đỉnh núi đổ thẳng xuống hang sâu.

Lão cúi đầu nhìn xuống thấy vực thẳm nghìn trùng một màu tối tăm , không biết sâu đến bao nhiêu trượng .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 123

Trong đường hầm xảy ra cuộc giao tranh

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Độc Thủ Dục Vương nói:

- Thứ nắm đá đỏ mọc trên vách núi dựng đứng có thác nước chảy qua. Năm năm trước tại hạ sênh chân té xuống chắc là phải chết. không ngờ níu được một mỏm đá trôi ra mới khỏi uổng mạng.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Chỗ mỏm đá tới cửa động này cách xa bao nhiêu?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm rồi đáp:

- Cái đó tại hạ không nhớ rõ.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Tiêu huynh có ước chừng được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- ít ra là trăm trượng hay hơn nữa.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Cả hai cùng xuống hay sao?

Đỗ Cửu xen vào:

- Dĩ nhiên là Dục Vương xuống đó mà lấy. Đại ca của tại hạ đưa Dục Vương tới đây là hết lòng hết sức lắm rồi.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Lão phu đã ước hẹn cùng Tiêu Lĩnh Vu lấy được linh đan mới xong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- ý Dục Vương muốn sao?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Nếu để một mình Tiêu huynh xuống thì sau khi lấy được linh đan nếu Tiêu huynh không chịu lên nữa thì chẳng hoá ra lão phu uổng phí một phen tâm huyết ư?

Thương Bát ngắt lời:

- Phi lắm! Dục Vương xuống là hơn.

Độc Thủ Dục Vương cười nhạt nói:

t - Lão phu mà xuống một mình nếu các vị chặt đứt dây há chẳng tan xương nát thịt?

Đỗ Cửu nói:

- Anh em tại hạ trước nay là người thủ tín. Vô ý lỡ tay thì còn có lý. chẳng khi nào lại chặt đứt dây để ám toán Dục Vương.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Dù sao cũng phải đề phòng bất trắc.

Thương Bát nói:

- Một giờ chỉ thoáng cái là hết. Dược Vương còn lo tính quanh tính quẩn thì không kịp đâu.

Đỗ Cửu nói theo:

- Hết thời hạn gã thiếu niên áo xanh dẫn người đến đánh. bọn tại hạ còn phải nghênh địch. không rảnh để chiếu cố cho Dược Vương được.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Thế thì đành là Tiêu Lĩnh Vu phải chết theo lão phu ở chốn hang sâu muôn trượng này.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Dược Vương đừng lòng vòng cho mất thời giờ. có cao kiến gì nói hẳn ra đi.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Bất luận là ai trong hai chúng ta xuống một mình cũng không được. phải hai người cùng xuống mới xong.

Đỗ Cửu nói:

- Chúng ta chỉ chuẩn bị dây tải đủ sức dòng một người xuống chứ hai người thì không nổi.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Cái đó thì dễ lắm.

Đỗ Cửu nói:

- Xin Dược Vương cho biết lượng sách.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Để Tiêu Lĩnh Vu xuống trước tìm thấy mỏm đá rồi kéo động đầu dây báo hiệu để lão phu xuống sau. như thế là hai người cùng xuống được.

Thương Bát ngửa mặt lên trời cười hô hô hỏi:

- Lúc trở lên thì ngược lại. kéo Dược Vương lên trước rồi tề đại ca lên sau. Có đúng thế không?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Theo ý lão phu thì như vậy. Chẳng hiểu hai vị còn có kế hay gì khác nữa không?

Đỗ Cửu đáp:

- Nếu bọn tại hạ mà định ám toán Dược Vương thì bất luận Dược Vương xuống sau lên trước hay xuống trước lên sau cũng vẫn có cơ hội như nhau.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Đã đến lúc này mà Dược Vương còn đa tâm như vậy thì thật là lo xa thái quá.

Chàng ngừng lại một lúc rồi giục:

- Đỗ huynh đệ lấy dây ra cho tiểu huynh xuống trước.

Đỗ Cửu nét mặt nghiêm trọng. liếc mắt nhìn Độc Thủ Dục Vương rồi từ từ lấy trong mình ra một cuộn dây to.

Nguyên cuộn dây này Chu Thuận dùng vá chài lưới. Đỗ Cửu se lại thành sợi thừng. tuy nhỏ nhưng rất bền.

Tiêu Lĩnh Vu buộc một đầu sợi dây vào lưng rồi rảo bước đi ra ngoài động.

Thương Bát bỗng la lên:

- Đại ca hãy khoan! Tiêu Lĩnh Vu quay lại thở dài nói:

- Tiểu huynh đã chịu lời lấy thuốc cho lão. các vị không nên tranh chấp với lão nữa.

Thương Bát nói:

- Để hai vị cô nương này canh ở cửa động thì có điều không ổn.

Hắn liền rảo bước tiến đến bên nhị tỳ nói:

- Xin hai vị cởi binh khí đeo bên mình ra được không?

Nhị tỳ tự biết võ công mình không chống cự nổi. đành theo lời cởi binh khí ra.

Thương Bát đón lấy thanh trường kiếm rồi nói:

- Lại xin khuất tất hai vị cô nương một chút. Tại hạ đành phải điểm huyết hai cô.

Miệng nói. tay hắn phóng nhanh như gió điểm vào huyết đạo nữ tỳ mé tả.

Nữ tỳ mé hữu toan phản kháng thì chỉ phong của Độc Thủ Dục Vương đã điểm vào Vọng huyết.

Tiêu Lĩnh Vu đảo cặp mắt nhanh như điện nhìn Thương Bát và Độc Thủ Dục Vương nói:

- Dục Vương bắt tất phải xuống nữa. Các vị điểm huyết hai nữ tỳ e làm chủ nhân động phủ nổi giận. không chừng sẽ xảy ra cuộc ác chiến. Dục Vương nên ở lại đây giúp hai người anh em của tại hạ cự địch. Nếu tại hạ lấy được nắm đũa ngàn năm sẽ động đầu dây để các vị kéo lên.

Độc Thủ Dục Vương nhẹ thở dài một tiếng nói:

- Tiểu huynh! Mong Tiểu huynh bảo trọng tám thân Lão đo mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ nói tiếp:

- Xin hai vị chiếu cố cho lệnh đại ca. Lão phu đến gác ở khúc quanh trong thạch đạo để ngăn trở chủ nhân thạch động tới tập kích.

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Không ngờ Độc Thủ Dục Vương cũng có lúc phát hiện lương tri.

Độc Thủ Dục Vương trở gót bước đi.

Đỗ Cửu nói:

- Đại ca không nên mạo hiểm. xin để tiểu đệ làm thay! Tiêu Lĩnh Vu xua tay ngắt lời nói:

- Bắt tất phải thế.

Chàng ra tới cửa động. dán mình vào vách núi. thi triển Bích hồ du tường bò

xuống.

Đỗ Cửu tay cầm đầu dây thận trọng thả từ từ xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vừa xuống được hơn hai trượng. đột nhiên nghe tiếng Độc Thủ Dục Vương quát:

- Chưa đến giờ hẹn sao các hạ lại không thủ tín.

Tiêu Lĩnh Vu hành công. hai tay bám vào vách núi. lớn tiếng:

- Đỗ huynh đệ! Buông dây xuống mau.

Thương Bát lấy bàn tính ra cầm tay khê bảo Đỗ Cửu:

- Lão nhị đừng có phân tâm. chú ý chiếu cố cho đại ca. giữ dây thật chắc. để tiểu huynh giúp Độc Thủ Dục Vương cự địch.

Hắn nói xong xoay mình bước đi.

Đỗ Cửu trong lòng khẩn trương. không kịp trả lời Thương Bát. cúi đầu nhìn xuống.

Thác nước bắn tung toé mà lại trong lúc đêm tối. Đỗ Cửu vận hết mục lực cũng không tài nào nhìn rõ Tiêu Lĩnh Vu.

Hắn thấy đầu dây tụt xuống mỗi lúc một mau lẹ. hiển nhiên là Tiêu Lĩnh Vu mao hiểm tuột nhanh.

Hắn ước lượng Tiêu Lĩnh Vu đã tuột xuống hơn trăm trượng. Cuộn dây trong tay đã thả xuống gần hết. hắn rất đổi hoang mang nghĩ thầm:

- Nếu trường độ sợi dây không đủ thì thật là rầy rà.

Hắn tưởng chỉ còn cách nắm chặt đầu dây. nhưng lại sợ sợi dây không đủ sức chịu đựng mà đứt đoạn thì thành mối hận suốt đời.

Đỗ Cửu còn đang lo lắng bỗng thấy sợi dây ruỗi ra tựa hồ như Tiêu Lĩnh Vu đã dừng lại.

Đỗ Cửu muốn cất tiếng hỏi thì bỗng nghe tiếng Độc Thủ Dục Vương đang quát tháo om sòm xen lẫn tiếng binh khí đụng nhau chát chúa.

Đỗ Cửu đã dày kinh nghiệm giang hồ. vừa nghe tiếng binh khí và tiếng quát tháo. tiếng xa tiếng gần thì hiểu ngay có người đã vượt qua chỗ Độc Thủ Dục Vương phòng thủ và đang đánh nhau với Thương Bát.

Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy chiếc bàn tính trong tay Thương Bát đang phát ra những tia sáng linh động. dàn dựa trong đường hầm. hiển nhiên cuộc ác đấu đang diễn ra rất khốc liệt mà Thương Bát sợ là kinh động đến hắn nên chỉ lẳng lặng cự chiến.

Lúc này Đỗ Cửu hoang mang vô cùng. có lẽ hắn còn sợ hơn người đang chiến đấu sinh tử. Trán hắn toát mồ hôi nhỏ giọt.

Đỗ Cửu nhờ kinh nghiệm giang hồ biết có người bị trọng thương rồi. Nhưng hắn không dám quay đầu nhìn lại vì sợ người bị thương chính là Thương Bát sẽ làm hắn thêm khẩn trương. khó bề trấn tĩnh để chiếu cố Tiêu Lĩnh Vu.

Hắn chỉ mong là đầu dây đang cầm được Tiêu Lĩnh Vu báo tin đã lấy được nắm đá ngàn năm. Nhưng chàng tựa hồ đá chìm đáy biển. chẳng thấy động

tĩnh gì.

Đỗ Cửu nhẹ buông tiếng thở dài. một tay sờ vào thiết bút chuẩn bị động thủ. Giữa lúc đó đột nhiên cảm thấy đầu dây trong tay chuyển động. Hắn mừng rỡ vô cùng. Lập tức cả hai tay nắm đầu dây hết sức kéo lên.

Tiêu Lĩnh Vu dường như cũng biết trên đường hầm đang bị kinh địch tập công.

chàng vận dụng cả chân lẫn tay trèo lên thật mau.

Tiếng binh khí ở sau lưng Đỗ Cửu càng vang dội. chắc là Thương Bát không địch nổi. phải vừa đánh vừa lùi.

Đỗ Cửu trong lòng phỏng đoán trăm chiều. nhưng thủy chung vẫn không dám quay đầu nhìn lại.

Bỗng nghe tiếng hô:

- Đỗ huynh đệ! Sợi dây trong tay đột nhiên rớt ra.

Đỗ Cửu mừng quýnh hỏi:

- Đại ca đã lên tới rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lên được rồi.

Đỗ Cửu ngoài mặt lạnh như tiền mà trong lòng nóng như lửa đốt. Hắn biết Thương Bát đang chiến đấu ác liệt mà không dám đưa mắt nhìn mà cũng không dám nói Tiêu Lĩnh Vu.

Mãi đến lúc nghe thanh âm Tiêu Lĩnh Vu hắn mới ngẩng đầu nhìn chàng chấp tay nói:

- Cung hỷ đại ca bình yên! Hắn xoay mình nhảy vọt vào. tay mặt cầm thiết bút phóng tới. đồng thời tay hữu thò vào lấy ngân khuyên hộ thân.

Đỗ Cửu chưa kịp nhìn ra. nhưng cây thiết bút trong tay đã điểm tới trước ngực người mới đến.. liền cảm thấy một cây thiết xích quét ngang gạt thiết bút của hắn.

Một tiếng chát chúa vang lên. hào quang lấp lánh. hắn đã gạt thanh đao chém tới.

Bây giờ Đỗ Cửu mới rảnh để nhìn thế địch trước mắt.

Nhị tỳ bỏ hai cây đèn lồng dưới đất vẫn còn sáng nên trông rất rõ. Hắn thấy bốn thiếu niên đều mặc áo lam cầm bốn thứ binh khí:

đơn đao. trường kiếm. thiết xích. luyện tử thương.

Bốn thứ binh khí này đều có đặc tính riêng. mỗi môn đều có chỗ sở trường phối hợp với nhau tấn công khiến Thương Bát võ công cao cường nhưng vẫn không chống nổi.

Bỗng nghe Thương Bát nói:

- Lão nhị! Lão nhị hãy một mình cầm cự để ta dưỡng thương một chút.

Đỗ Cửu tay mặt cầm thiết bút. tay hữu cầm ngân khuyên. vung hai tay một cái.

đón tiếp hết cả những đòn đánh tới của bên địch.

Thương Bát dừng lại thở phào một cái hỏi:

- Đại ca đã lấy được nắm đá ngàn năm chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lấy được rồi.

Thương Bát xé vạt áo buộc vết thương ở cánh tay trái.

Tiêu Lĩnh Vu vừa vận khí điều tức vừa hỏi:

- Thương huynh đệ bị thương nặng lắm không?

Thương Bát đáp:

- ở cánh tay trái chỉ là một chút thương ngoài da chẳng có chi đáng ngại. nhưng vết thương ở đùi bên trái thì nặng hơn một chút.

Tiêu Lĩnh Vu đo mắt nhìn lại thì thấy đùi Thương Bát quả nhiên máu chảy đầm đìa. bất giác thở dài hỏi:

- Vết thương trên đùi thế nào?

Thương Bát đáp:

- Đại ca cứ yên tâm. thương thế chưa động đến gân cốt.

Hai người còn đang nói chuyện bỗng nghe có tiếng rên xiết vọng lại Thương Bát nói:

- Đỗ huynh đệ lại bị thương rồi.

Gã thiếu niên sử dụng cây luyện tử thương rất lợi hại. đánh rất tàn độc. biến hoá cao thâm khôn lường.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra quả thấy đùi trái Đỗ Cửu máu chảy đầm đìa. hẳn bị thương khá nặng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đỗ huynh đệ hãy lùi lại. để tiểu huynh cự địch cho.

Tiếng quát vừa dứt. chàng đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Đỗ Cửu biết chàng võ công cao cường. liền lùi lại hai bước xé áo buộc vết thương.

Tiêu Lĩnh Vu rung tay một cái. thanh trường kiếm trong tay rít lên veo veo.

Hàn quang lấp lánh gạt bốn thứ binh khí ra.

Bốn gã thiếu niên sử dụng bốn thứ binh khí phối hợp với nhau tuyệt diệu vô cùng. Thanh đơn đao vừa bị gạt ra thì thiết xích đánh tới. Nhất là cây luyện tử thương như con linh xà xuất động. luôn theo sát thanh trường kiếm để tấn công bên địch vào chỗ sơ hở.

Tiêu Lĩnh Vu mới đón tiếp có vài chiêu mà thấy thế công mãnh liệt vô cùng.

Chàng lăm bắm:

- Không trách Trung Châu Nhị cô bị thương vì cây luyện tử thương. Chiêu số của gã này quả nhiên quái dị phi thường.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Tay kiếm chàng riết lại múa lên vù vù.

Kiểm hoa vọt ra đầy cả đường hầm.

Tay trái chàng thi triển liên hoàn chương pháp hỗ trợ cho thể kiếm mới chống nổi thể công độc ác của bốn địch nhân.

Bỗng nghe thanh âm Độc Thủ Dục Vương hỏi vọng lại:

- Đỗ huynh! Tiêu đại hiệp lên rồi ư?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Lên rồi.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Có lấy được nắm đá ngàn năm không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không đến nỗi nhục mạng.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Bình sinh lão phu ít khi gặp phải cường địch như bọn này.

Thung Bát hỏi:

- Sao ? Dục Vương bị thương rồi ư?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Hai chỗ bị thương ngoài da không đáng kể.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tuy lão bị thương nhưng vẫn còn sức tái chiến.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đánh rất rát, nhưng bị bốn địch nhân liên thủ tấn công chưa kiềm chế được. Chàng vẫn vừa thủ vừa công.

Trung Châu Nhị Cổ buộc vết thương, vận khí điều tức một lúc rồi lại ra trợ chiến. Hai người đồng thanh nói:

- Đại ca! Võ công bọn này dường như tự lập ra một đường lối, chiêu nào cũng tàn độc. Đại ca bắt tất phải nể nang bọn chúng.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Phải rồi! Nếu bữa nay không đả thương mấy tên thì khó lòng thoát ra khỏi Vu Sơn thạch phủ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng phóng ra những tuyệt chiêu, ánh hàn quang lạnh toát xô ra như điện chớp.

Bỗng thấy thiếu niên tay cầm thiết xích đột nhiên buông tay ra. Người gã lão đảo mấy cái rồi té xuống đất, máu tươi chảy ra lênh láng.

Gã bị Tiêu Lĩnh Vu phóng kiếm trúng ngực vào đến nội tạng, tắt thở chết liền.

Trung Châu Nhị Cổ toan ra sức giúp Tiêu Lĩnh Vu một tay nhưng kiếm khí của chàng tung hoành khiến chúng không thể lại gần được.

Tiêu Lĩnh Vu đâm chết một thiếu niên áo lam rồi nói:

- Quý chủ nhân đã ước hẹn với bọn tại hạ trong vòng một giờ không công kích.

ai ngờ y lại bội ước. Nếu các vị không dừng tay thì đừng trách Tiêu mỗ thủ đoạn tàn độc.

Chàng vừa nói vừa biến thế rất thần tốc. Gã áo lam sử kiếm lại bị thương. người lão đảo rồi té xuống.

Gã bị mũi kiếm xuyên từ trước ngực ra sau lưng. chết ngay lập tức.

Thương Bát đứng bàng quan thấy thế động tâm tự hỏi:

- Sao hai gã trúng kiếm mất mạng mà không kêu rú một tiếng nào?

Hắn sinh lòng ngờ vực khẽ hỏi Đỗ Cửu:

- Lão nhị! Có nhận ra điều gì quái dị không?

Đỗ Cửu hỏi lại:

- Điều gì quái dị?

Thương Bát đáp:

- Bọn này cùng chúng ta quyết đấu mà chỉ nghe thấy mấy thanh âm quái lạ. lão nhị có nghe thấy chúng nói gì không?

Đỗ Cửu đáp:

- Tiểu đệ chưa nghe thấy.

Thương Bát nói:

- Tiêu đại ca hạ sát hai tên cũng không nghe thấy chúng kêu rú hay rên rĩ một tiếng nào.

Đỗ Cửu đáp:

- Đúng thế! Đây là những điểm khả nghi.

Hai người đang nói chuyện thì Tiêu Lĩnh Vu lại hạ sát một tên nữa.

Hiện giờ bên địch chỉ còn một gã thiếu niên sử dụng cây luyện tử thương.

Vậy mà gã vẫn cố đánh chưa không chịu lui.

Tiêu Lĩnh Vu đã hạ ba tên. trong lòng bất nhẫn. Thế kiếm trong tay chàng đánh ráo riết nhưng chỉ hi vọng đối phương tự biết không địch nổi mà bỏ chạy.

Ngờ đâu gã này kiêu dũng tuyệt luân. Thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu vây quanh người mà gã vẫn không chịu lùi ra.

Thương Bát khẽ nói:

- Đại ca! Trong Vu Sơn thạch động này có điều quái dị. Họ đã nuôi thân bằng độc vật. võ công lại tự lập thành một nhà. quyết chẳng phi hảo nhân. Hiện chúng ta vẫn ở trong tình trạng nguy hiểm. không nên kéo dài thời gian.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Huynh đệ nói phải lắm! Tay chàng đánh ráo riết hơn để ngăn chặn cây luyện tử thương. tay mặt ra chiêu Vân Phá Nguyệt Quang. Vèo một tiếng. mũi kiếm đâm rách vạt áo trước ngực gã thiếu niên áo lam. máu tươi trào ra. Tiêu Lĩnh Vu thấy đối phương bị thương khá nặng. không nỡ hạ thủ liền thu kiếm về.

Thiếu niên áo lam lão đảo người hai cái. Đột nhiên hắn vung cây luyện tử thương đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ gã bị thương rồi vẫn còn ra chiêu ác độc. xuýt nữa làm chàng bị thương. Chàng không khỏi nổi giận. vung trường kiếm sẵn lên một bước gạt cây luyện tử thương rồi chém ngang một cái. ánh hàn quang loé lên. máu tươi phụt ra như suối. thiếu niên bị chặt đứt cánh tay mặt.

Đỗ Cửu nói:

- Gã này đến chết cũng chẳng tỉnh ngộ. không thể để gã sống được.

Hắn phóng bút đâm vào yếu huyệt sau lưng thiếu niên áo lam. Gã lăn ra chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói:

- Không ngờ bốn tên này hung hãn không sợ chết như vậy.

Thương Bát khẽ hắng giọng một tiếng. muốn nói lại thôi.

Đỗ Cửu phóng cước đá xác chết sang một bên nói:

- Chúng ta đi coi Độc Thủ Dục Vương tình trạng thế nào?

Hắn nói rồi tiến về phía trước. Tiêu Lĩnh Vu chống kiếm đi giữa. Thương Bát đi sau cùng.

Ba người vừa chuyển qua một khúc quanh bỗng nghe quyền phong rít lên vù vù.

Mọi người chú ý nhìn ra thấy Độc Thủ Dục Vương chân tay không đang đánh nhau với hai lão già đầu tóc bạc phơ.

Một lão sử dụng cây kim ty phát trần. một lão sử trường kiếm đang tấn công cực kỳ mãnh liệt.

Độc Thủ Dục Vương đang chiến đấu với lão già cầm trường kiếm. Lão thi triển thủ pháp Không thủ nhập bạch nhãn và cầm nã thủ. gắng gượng chống đỡ chưa đến nỗi thất bại. nhưng đã kém thế rõ rệt. Hai tay lão biến thế cực kỳ thần tốc.

không dám trì trệ. không có lúc nào rảnh để hạ độc .

Tiêu Lĩnh Vu giờ trường kiếm lên nói:

- Đỗ huynh đệ hãy lùi lại .

Đỗ Cửu vốn chẳng có hảo cảm gì với Độc Thủ Dục Vương. vốn không muốn ra tay trợ chiến. Hắn nghe Tiêu Lĩnh Vu hô hoán liền lạng người tránh sang một bên.

Tiêu Lĩnh Vu hơi trường kiếm ra chiêu Thừa long dẫn phụng đón tiếp chiêu phát trần, chàng nói:

- Tại hạ giúp Dục Vương một tay

Độc Thủ Dục Vương miệng không nói gì, song chương vận toàn lực tấn công lão cầm kiếm.

Độc Thủ Dục Vương đã cảm thấy không chống nổi, nếu còn tiếp tục đánh thì e rằng khó cầm cự đến mười hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu tới nơi kịp thời đón tiếp những chiêu thức của lão dùng phát

trần là giúp cho Độc Thủ Dược Vương nhiều lắm. Nhưng lão vốn là người kêu ngạo tự phụ tuy trong lòng cảm kích mà miệng không nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu đón tiếp mấy chiêu Kim ly phát trần là biết ngay gặp cường địch. Chiêu thức lão đánh tới bề ngoài coi hời hợt dễ bề chống đối. Nhưng có động thủ mới biết là cây Kim ty phát trần mềm mại mà cực kỳ lợi hại.

Lúc nhu lúc cương rất khó lòng đối phó.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này tuy cầm phát trần mà lòng rất bá đạo. Còn lão sử dụng kiếm dĩ nhiên không phải tầm thường. Vậy mà Độc Thủ Dược Vương cầm cự khá lâu, thật cũng là tay đao thủ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay kiếm chàng đột nhiên biến thành mau lẹ. Chàng đoạt được tiên cơ liền đánh ráo riết hơn.

Độc Thủ Dược Vương được Tiêu Lĩnh Vu ra tay tương trợ, giảm bớt phần áp lực.

Lão cầm kiếm cảm thấy dường như nếu cứ đánh dai thế này thì khó phân thắng bại.

Lão liền biến thế tấn công mãnh liệt.

Trong lúc cuộc chiến đấu đang kịch liệt, đột nhiên nghe một hồi còi vọng lại.

Hai lão già râu tóc bạc phơ đột nhiên đánh mạnh hai chiêu rồi nhảy lùi lại.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 124

Độc Thủ Dục Vương Điều Trị Ái Nữ

Độc Thủ Dục Vương nghĩ thầm trong bụng:

- Chẳng hiểu hai người này muốn dở thủ đoạn gì đây?

Lão còn đang ngẫm nghĩ thì hai lão râu bạc xoay mình chạy đi. Chỉ trong chớp mắt đã mất hút.

Độc Thủ Dục Vương nhìn bóng sau lưng hai lão nói:

- Hai lão này chưa đến nỗi chạy trốn một cách lật đật vậy chứ ?

Đỗ Cửu hăng đảng một tiếng rồi đáp:

- Dĩ nhiên họ tự biết mình không địch nổi Tiêu đại ca nên tìm cơ hội rút lui.

Thương Bát đảo mắt nhìn hai gã thiếu niên đang nằm lăn ra ở mé tả, tưởng chúng bị Độc Thủ Dục Vương giết chết liền hỏi:

- Hai thiếu niên này đã chết chưa?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Chúng đã bị trọng thương mà chưa chết, trước khi hai lão già tới đây, chúng đã liên thủ tấn lão phu.

Thương Bát hỏi:

- Cả hai gã đều bị trọng thương về tay Độc Thủ Dục Vương ư ?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Đúng thế !

Thương Bát hỏi:

- Thương thế của chúng ra sao? Chúng còn hành động được không ?

- E rằng không được nữa rồi.

- Đỗ Cửu đột nhiên xen vào:

- Hai lão già kia hấp tấp chạy đi không nói nữa lời, hoặc giả còn có âm mưu nào khác. Chúng ta không nên trùng trình ở đây nữa phải đi cho lẹ.

Hắn nói rồi trở gót tiến về phía trước.

Mấy người vừa chuyển qua hai khúc quanh, bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo vọng lại:

- Bọn thuộc hạ không nghe lời ước thúc, tự tiện phphát động tấn công. Bây giờ chúng đã bị tại hạ cầm chế rồi. Các vị có thể đã tự nhiên không bị ngăn trở.

Thanh âm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lúc này đã quá thời hạn một giờ, nhưng vì bọn thuộc hạ phạm điều ước nên tại hạ phá lệ kéo dài thời hạn cho các vị thêm nữa giờ. Nếu quá nữa giờ các vị còn ở trong sơn động phủ thì đừng trách tại hạ ra tay độc kích.

Tiêu Lãnh Vu lớn tiếng đáp:

- Đáng tiếc là một phần thủ hạ của bọn huynh đài đã bị tai hạ giết chết.

Thanh âm lạnh lẽo nói:

- Đáng lẽ tại hạ báo thù cho chúng, nhưng nghĩ tới chúng phản bội lệnh xuất chiến thì chúng bị chết cũng thôi.

Tiêu Lãnh Vu toan đáp, thì thanh âm kia đã cướp lời:

- Tại hạ nhắc lại chỉ còn thời hạn nữa giờ. Các vị chịu nghe lời hay không tùy ý. Nếu các vị không tin lời thì cứ chần chờ ở lại thì đừng trách tại hạ.

Bọn Tiêu Lãnh Vu đã tưởng muốn ra khỏi đường hầm này tất phải trải qua mấy phen ác chiến. Ngờ đâu sự tình lại ra ngoài dự liệu của quần hào.

Quần hào dời khỏi Vu sơn thạch động tuyệt không bị ngăn trở chi hết. Mọi người vừa ra khỏi cửa lớn, cánh cửa liền đóng sập lại.

Thương Bát thở phào một cái nói:

- Lạ quá ! lạ quá !

Đỗ Cửu hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Thương Bát đáp:

- Nếu bọn họ phát động cơ quan trong đường hầm để cản trở thì chúng ta khó lòng dời khỏi nơi này. Không hiểu sao thạch phủ chủ nhân lại buông tha cho chúng ta một cách dễ dàng.

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Có khi y là người quân tử thủ tín.

Thương Bát cười khanh khách hỏi:

- Sao? Đại ca tin lời y thật ư ?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Nếu y không chịu di chuyển phiếm đá trong đường hầm là có thể nhốt chúng ta trong thạch động. Vậy mà y tự động mở ra, hẳn để buông tha chúng ta, thì hiển nhiên y không có ý hại mình.

Đỗ Cửu nói:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì không phải thế, Thạch phủ chủ nhân điều động những nhân vật hạng nhất trong thạch phủ cùng chúng ta tỉ đấu hai trận, liền phát giác ra chuyện này không phải tầm thường. Hẳn biết có nhốt chúng ta ở trong thạch phủ tất chúng nổi giận thì làm viên ngọc vỡ, nên phphải tự động buông tha chúng ta.

Tiêu Lãnh Vu toan nói thì Độc Thủ Dược Vương đưa tay ra cản lại rồi nói:

- Tiêu huynh ! Thử nắm đá ngàn năm Tiêu huynh lấy được đưa cho tại hạ coi được chưa?

Tiêu Lãnh Vu thò tay vào bọc móc một nắm nắm đá ở trong túi ra đưa cho lão.

Độc Thủ Dược Vương đón lấy coi dưới ánh sao lờ mờ lão cả mừng nói:

- Quả là vật đó rồi.

Lão cất ngay vào bọc , lại xòe tay ra nói:

- cÒN nữa không ?

Thương Bát cười ha hả hỏi lại:

- Sao? Một nắm còn chưa đủ ư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Tiểu nữ bình thể trầm trọng mà chỉ được một nắm nắm đá thì dĩ nhiên không đủ công hiệu.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì lại bóc một nắm nữa đưa cho lão.

Độc Thủ Dược Vương coi rồi dứt vào bọc , không ngửa tay xin nữa.

Bốn người đi thẳng ra thuyền lớn.

Trong thuyền thấp nền sáng rực. Chủ thuyền đang ngồi đợi trong khoang. Vừa thấy bốn người đi tới liền chấp tay thi lễ, đứn gậy ra khỏi khoang thuyền.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu lại ngó Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Dược Vương đi chuyến này thành công. Tệ đại ca có lời đính ước với Dược Vương tới đây là hết.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Phải rồi ! Nếu ba vị không muốn ngồi thuyền với lão phu, thì lão phu xin bái biệt

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cái đó không quan hệ. Dược Vương đã lấy được linh dược rồi. điều khẩn yếu là hãy trị bệnh cho lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Tiêu huynh nói đúng lắm. Theo ý lão phu thì ra tay ngay ở trong thuyền chế thuốc trị bệnh cho tiểu nữ. Không hiểu ba vị nghĩ sao?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Dược Vương lúc này sao lại giở giọng khách sáo?

Độc Thủ Dược Vương hắng dặng một tiếng muốn nói lại thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu trong thuyền có đủ phương tiện thì Dược Vương cứ việc tùy tiện mà làm.

Độc Thủ Dược Vương nói Ba vị ưng cho như vậy là hay lắm rồi. nhưng ...

Thương Bát ngắt lời:

- Lời ước của hai bên đã tiêu giải. Hay hơn hết là Dược Vương đừng giở trò gì nữa.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Đây là lão phu thương lượng với ba vị mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

Được rồi! Dược Vương có cần bọn tai hạ giúp điều gì xin cứ nói ra.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Tiểu nữ bị bệnh lâu ngày cần được khoang thuyền này để sử dụng. khiến cho ba vị không ở trong thuyền nghỉ ngơi được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Té ra là thế.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Mất chừng bao nhiêu lâu?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Bắt đầu từ bây giờ thì nhanh lắm cũng phải đến lúc mặt trời lặn ngày mai mới xong.

Thương Bát nói:

- Trong khi ấy bọn tại hạ đành lên bờ.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Nếu ba vị không ưng thuận thì lão phu phải đưa tiểu nữ dời khỏi thuyền đi tìm một nơi tĩnh mịch Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bất tất phải thế.

Rồi chàng đứng dậy ra khỏi khoang thuyền.

Độc Thủ Dược Vương đóng cửa lại. buông rèm bốn mặt xuống che cho kín gió.

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ ra ngoài ngồi xuống đầu thuyền nhắm mắt dưỡng thần.

Trời chưa sáng rõ nhà thuyền chạy đến hỏi:

- Thưa các vị đại gia! Cho thuyền đi về hướng nào?

Thương Bát đáp:

- Cho thuyền đi về lối cũ.

Nhà thuyền ngơ ngác hỏi:

- Trở về hay sao?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Phải rồi! Chủ thuyền ngo ba người không dám nhiều lời. trở gót đi ngay.

Con thuyền quay mũi ra khỏi vùng Tam Giáp.

Thương Bát là người rất cẩn thận. tuy hấn ngồi ở đầu thuyền mà vẫn để ý đến động tĩnh trong khoang.

Chủ thuyền rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Ba người này sao không ngồi trong khoang lại ra ngoài này để phơi sương gió?

Nhưng hấn thấy bộ mặt lầm lỳ của Đỗ Cửu trong lòng vẫn hồi hộp lo sợ. không dám hỏi vặn.

Đến trưa hôm ấy mới thấy cửa khoang mở. Độc Thủ Dược Vương từ từ bước ra.

Người lão mô hôi nhễ nhại. vẻ mặt bơ phờ. tựa hồ vừa trải qua một trường

ác chiến. Lão lão đảo bước đến bên ba người ngồi xuống.
Đỗ Cửu liếc mắt ngó Độc Thủ Dược Vương bụng bảo dạ:
- Lúc này mà mình muốn giết lão thì thật dễ như trở bàn tay.
Tiêu Lĩnh Vu khề hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
- Dược Vương! Tình trạng lệnh ái thế nào?
Độc Thủ Dược Vương gật đầu thều thào đáp:
- Lão phu đã thông kinh mạch và cho y uống thuốc rồi. Hiện giờ y đang cần tĩnh mạch để ngủ yên. Dứt lời lão nhắm mắt vận khí điều tức.
Thuyền đi xuôi lướt nhanh như tên bắn. hai bên vách núi tựa hồ như chạy lùi về phía sau.
Mặt trời đã xế về tây. thuyền đã rời khỏi vùng Tam Giáp.
Phóng tầm mắt nhìn ra xa thấy nước sông chảy cuộn cuộn. buồm thuyền lác đác hiện ra.
Độc Thủ Dược Vương nội công tinh thâm. Sau khi điều tức chừng một giờ đã khôi phục lại tinh thần. Lão mở mắt ra nhìn ba người hỏi:
- Tiêu huynh! Lão phu có điều thỉnh cầu. chưa hiểu các vị có ưng thuận chăng?
Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:
- Nếu là điều thỉnh cầu thì không nên nói nữa hay hơn. Bọn tại hạ không ưng tất làm Dược Vương phiền lòng.
Độc Thủ Dược Vương chau mày nói:
- Lão phu muốn thương lượng. ba vị không ưng há chẳng bắt buộc lão phu?
Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:
- Việc gì?
Độc Thủ Dược Vương đáp:
- Tiểu nữ mình mang trọng bệnh. được Tiêu huynh lấy thuốc giải cứu có nhiều hy vọng lành mạnh. Nhưng vì mấy chục năm bị ma bệnh hành hạ. nguyên khí cạn kiệt gần hết. Hiện giờ trong thành Quy Châu phong vân biến ảo. hỗn loạn vô cùng.
Lão phu muốn ở trong thuyền bảy ngày. chờ cho tiểu nữ khôi phục nguyên khí rồi mới lên bờ.
Thương Bát nói:
- Đó là việc riêng của Dược Vương. hà tất phi thương lượng với anh em tại hạ?
Độc Thủ Dược Vương đáp:
- Lão phu còn phải nhờ đến ba vị nên cần thương lượng.
Thương Bát hỏi:
- Dược Vương muốn nhờ điều gì thử nói thẳng ra xem bọn tại hạ có thể ưng thuận được không.
Độc Thủ Dược Vương nói:

- Ba vị mà không ưng thuận . lão phu nói ra há chẳng uổng công?

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Phi chẳng Dược Vương có ý bức bọn tại hạ phải ưng thuận?

Độc Thủ Dược Vương bật tiếng cười khô khan nói:

- Ba vị mà không ưng thuận là đẩy tiểu nữ trở lại con đường tử vong. Tiêu đại hiệp không màng nguy hiểm lấy nắm đá ngàn năm cũng thành uổng công.

Thương Bát đo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Trước tình cảnh này Dược Vương đừng nói lòng vòng nữa cứ huych toẹt ra hay hơn.

Thủ Độc Dược Vương nói:

- Lúc lão phu trị bệnh cho tiểu nữ không thể cự địch được. Vạn nhất có người lên thuyền tấn công xin ba vị bảo vệ cho lão phu cùng tiểu nữ.

Đỗ Cửu cất giọng lạnh như băng đáp:

- Dược Vương thỉnh nguyên hoài. anh em tại hạ Độc Thủ Dược Vương xua tay ngắt lời :

- Rắn không đầu không được. chim không cánh hết bay. Trong ba vị phải có một người chủ trương mới xong.

Thương Bát đáp :

- Dĩ nhiên người chủ trương là do Long đầu đại ca của bọn tại hạ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Hai vị đã không tác chủ được thì nên ít nói đi khỏi rối loạn chương pháp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dược Vương cưỡng bách hay thỉnh cầu bọn tại hạ viện trợ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Cái đó khó nói lắm. vì lão phu xuất đời ít khi thỉnh cầu ai.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dược Vương đã không thỉnh cầu thì là cưỡng bách. Tại hạ có thể không chịu.

Độc Thủ Dược Vương nghiêm nghị nói :

- Hỡi ôi! Giả tử vừa rồi các vị ra tay điểm huyết lão phu thì thật là chuyện dễ dàng! Đỗ Cửu không nhìn được ngắt lời :

- Khi đó mà bọn tại hạ có giết Dược Vương cũng chẳng khó gì.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Quả vậy ! Vì thế mà lão phu mới nói là đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại trượng phu có lý nào nhân lúc người ta gặp nguy hiểm mà hạ thủ ?

Huống chi bây giờ chưa chắc là muện.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Muện mất rồi ! Nếu lúc này các vị thi hành thủ đoạn thì còn hại được lão

phu. chứ lúc này chúng ta không cần thương lượng nữa. Đáng tiếc ba vị đã bỏ lỡ cơ hội tốt mất rồi.

Thương Bát sa sầm nét mặt nói:

- Nghe giọng lưỡi Dược Vương dường như muốn cưỡng bách bọn tại hạ ở lại đây?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Ba vị còn một điều thất sách nữa là đã để lão phu ngồi chung với ba vị.

Tiêu Lĩnh Vu trợn mắt tức giận hỏi:

- Phải chăng Dược Vương đã hạ độc vào người bọn tại hạ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu đã bảo là có tài mượn vật truyền độc. Nếu các vị không tin thì vận khí thử coi.

Thương Bát vận khí quả nhiên phát giác trúng độc. không khỏi nổi giận nói:

- Dược lảm! Lão đã trở mặt thì đừng trách bọn ta thủ đoạn tàn nhẫn. Lão nhị! Vào khoang thuyền giết con nha đầu kia đi.

Đỗ Cửu đứng phắt dậy. tay mặt đã rút thiết bút ra cầm tay cất bước xăm xăm tiến vào khoang thuyền.

Độc Thủ Dược Vương cười lạt nói:

- Đứng lại ! Thương Bát lạng người đứng chắn trước mặt Độc Thủ Dược Vương nói:

- Nếu lão tự tin đánh một đòn hạ được Thương mỗ thì may ra cứu được con gái.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Tiêu mỗ không ngờ Dược Vương lại là con người hèn hạ đến thế ! Hành động phản phúc như vậy đâu phải là bậc quân tử ?

Đột nhiên chàng vung tay mặt chụp lấy cổ tay Độc Thủ Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương bị Tiêu Lĩnh Vu thoả mạ nóng mặt lên. vội lùi lại hai bước tránh khỏi thế chụp của Tiêu Lĩnh Vu. Lão thò tay vào bọc lấy một chiếc bình ngọc ra nói :

- Trong bình này đựng thuốc giải độc. Ba vị uống vào là trừ được ngay.

Thương Bát đón lấy bình ngọc hỏi :

- Bình này không phải là thuốc độc đấy chứ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Thương huynh không tin thì hãy bảo phu thuyền uống thử một viên coi.

Thương Bát mở nút bình ra nói :

- Bất tất phi thế ! Tại hạ uống nếm một viên cũng được.

Hắn móc lấy một viên thuốc màu trắng bỏ vào miệng nuốt. Bỗng thấy một luồng nhiệt khí từ huyết đang điền tán ra khắp thân thể.

Tiêu Lĩnh Vu ngậm vận Tu la chỉ lực. chú ý đề phòng lạnh lùng nói :

- Nếu phen này Độc Thủ Dược Vương còn giở trò thì chẳng cần phải người khác

xuống thuyền tập kích cha con lão. chính tại hạ sẽ ra tay trước.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Lão phu không sợ ba vị đâu.

Tuy miệng lão nói cứng nhưng thật ra lão cũng tự biết khó lòng địch nổi ba người.

Thương Bát nhắm mắt điều tức một lúc rồi nói:

- Đúng là thuốc giải.

Tiêu Lãnh Vu và Đỗ Cửu mỗi người uống một viên rồi vận khí thúc đẩy dược vật để giải trừ chất độc trong mình.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Trong đời lão phu chưa từng có chuyện này bao giờ. Vừa hạ độc chưa đạt mục đích đã đưa thuốc giải ngay.

Đỗ Cửu nói:

- Vì tình thế bất buộc mà Dược Vương phải khuất phục đó thôi.

Độc Thủ Dược Vương tự nhiên rảo bước vào khoang thuyền bỗng ái nữ lên rồi lại bước ra ngoài nhìn Tiêu Lãnh Vu nói:

- Lão phu không phải vì sợ khí thế của ba vị mà phải trao thuốc giải đâu.

thực ra là vì khí độ quân tử của Tiêu đại hiệp đã khiến lão phu cảm kích.

Tiêu Lãnh Vu nhìn cô gái gầy như que củi. trong lòng liền bất nhẫn thở dài nói:

- Hai vị huynh đệ! Chúng ta làm phước thì phải làm cho chót. đưa người phải đưa đến nơi. Mình đã tìm được linh đan cho lão. chẳng lẽ lại không bảo vệ giúp lão bảy ngày? Hai vị huynh đệ tính sao?

Thương Bát gật đầu đáp:

- Bọn tiểu đệ nhất nhất tuân lời đại ca. Đại ca đã cho là việc nên làm tất không sai lầm.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Nếu tiểu nữ chưa tới ngày tận số. vẫn còn sinh cơ thì không dám phiền tới ba vị.

Tiêu Lãnh Vu nói:

- Việc sinh tử của lệnh ái là hệ trọng. sao Dược Vương còn tức khí?

Đỗ Cửu nói:

- Long đầu đại ca đã nói bảo vệ cho cha con lão bảy ngày thì dù lão không muốn cũng không được.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Lão phu không muốn bức bách ba vị thì cũng không muốn chịu nợ.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Ba vị đã có ý bảo vệ cho cha con lão phu thì lão phu phải có vật đền đáp.

Ba vị có tiếp thụ thì hãy ở trong thuyền này với lão phu bảy ngày. bằng các vị không chịu nhận thì lão phu muốn một chiếc thuyền chài khác đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu lão không bức bách người ta khuất phục lại cũng không muốn tiếp thụ ân tình.

Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Vậy sau khi bảo vệ xong bảy ngày. bọn tại hạ sẽ tiếp nhận tặng vật của Dục Vương là xong.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Hay lắm! Chúng ta cứ thế.

Lão lại bồng con vào trong khoang thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Trung Châu Nhị Cỗ:

- Chúng ta đã chịu lời hộ vệ cho người thì nên hành động thận trọng chớ sơ tâm để xảy ra chuyện bất trắc.

Đỗ Cửu nói:

- Thuyền đi trên sông đại giang. là gì có người đến quấy nhiễu. lão Độc Thủ Dục Vương này lẫn thần quá.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dù sao chúng ta phải đề phòng mới được.

Thương Bát nói:

- Chỉ có bọn người ở Vu Sơn thạch phủ mới biết đường theo dõi chúng ta.

Ngoài ra không còn bọn nào khác.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Có điều nếu bọn họ có ý định theo dõi tập công thì sao lại buông tha cho chúng ta đi. Về điểm này cũng ít có cơ hội xảy ra.

Bỗng nghe thanh âm Độc Thủ Dục Vương nói vọng ra:

- Lão phu cũng nhận thấy trong Vu Sơn thạch phủ xảy ra đại biến. họ không rảnh để dòm ngó bọn ta đâu.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Hoặc giả họ sợ oai danh của Dục Vương chăng?

Độc Thủ Dục Vương không đổi lời nữa. trong thuyền yên lặng như tờ.

Ngày tháng trôi đưa. chẳng mấy chốc đã hết sáu ngày.

Con thuyền lớn định chạy vào bờ. nhưng Độc Thủ Dục Vương thận trọng yêu cầu đậu thuyền giữa sông.

Hôm ấy vào lúc giữa trưa. Tiêu Lĩnh Vu hai tay chắp sau lưng đứng ở đầu thuyền ngắm cảnh vật trên sông. Bỗng thấy Độc Thủ Dục Vương ở trong thuyền đi ra nói:

- Ngày mai vào lúc mặt trời lặn. tiểu nữ có thể dời thuyền này mà cũng vừa đúng kỳ hạn bảy ngày.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu bệnh thể của lệnh ái chưa hoàn toàn hồi phục thì Dục Vương ở thêm vài ngày nữa cũng chẳng sao.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 125

Qua thuyền lớn Thời Thanh lánh nạn

Mấy hôm nay giữa Độc Thủ Dục Vương và bọn Tiêu Lĩnh Vu đã giằng bót ý nghĩ kinh dịch nhau đi rất nhiều. Tình thế hai bên đã trở nên hoà hoãn.

Độc Thủ Dục Vương đáp lời Tiêu Lĩnh Vu :

- Không cần đâu. Hiện giờ tuyệt mạch của tiểu nữ đã được đả thông, bịnh thể bớt dần. Lão phu đưa y tới một nơi tĩnh mịch trú ngụ . Lão phu sẽ cố hết sức mình và mượn được lực khiến cho y mau thành tựu. Lão phu muốn phá quy củ rèn luyện võ công, mong rằng trong vài ba năm là y có thể trở nên một nhân vật siêu quần trong võ lâm .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ cũng mong cho Dục Vương được như nguyện.

Mấy người đang nói chuyện bỗng thấy hai con thuyền vèo vèo đi tới.

Độc Thủ Dục Vương vội nói :

- Coi chừng hai con thuyền này có điều khác lạ. Tiêu đại hiệp nên chú ý.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần nhìn ra thì thấy trên hai con thuyền đều có hai người ngồi. Một người vừa lái vừa chèo, còn một người đứng ở đầu thuyền. Hai người đứng ở đầu thuyền ngó chăm chăm vào con thuyền lớn.

Hai con khoái thuyền chạy quanh con thuyền lớn một vòng rồi đột nhiên quay đầu chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy tình hình có điều khác lạ, chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Trong sáu ngày may được vô sự, chẳng lẽ đến ngày cuối cùng lại xảy ra chuyện rắc rối? Nơi đây đã gần Quy Châu, hai chiếc khoái thuyền kia có thể là nhân tuyền của Bách Hoa sơn trang .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, hai con khoái thuyền bỗng quay trở lại.

Thương Bát cùng Đỗ Cửu thấy hai chiếc thuyền kia đi rồi trở lại cũng nghi ngờ có điều khác lạ liền đến bên Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hai chiếc thuyền này dường như có ý nhòm ngó bọn ta

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Nếu bọn chúng quả vì chúng ta mà đến thì lão phu lại mong chúng động thủ sớm đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Vì sau đây hai giờ lão phu cần được rảnh tay để đả thông huyết mạch lần tối hậu cho tiểu nữ.

Lão vừa dứt lời thì đôi thuyền nhỏ đã gần tới nơi.
Trên chiếc thuyền thứ nhất có một đại hán áo đen đứng ở đầu thuyền đột nhiên nhảy vọt sang thuyền lớn.

Tiêu Lĩnh Vu lăm bắm :

- Giữa ban ngày ban mặt mà người này dám giở trò thì thật là lớn mật.

Đại hán áo đen đưa cặp mắt sắc bén nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Mấy vị dừng thuyền ở đây đã lâu rồi phải không ?

Đỗ Cửu hỏi lại :

- Các hạ là ai mà cử động vô lễ vậy?

Người kia lạnh lùng hỏi :

- Sao các hạ không trả lời?

Đỗ Cửu đáp :

- Ta không muốn trả lời thì không trả lời chứ sao !

Đại hán cười lạt nói :

- Bữa nay e các hạ phải phá lệ.

Đỗ Cửu đáp :

- Cái đó thì chưa chắc.

Đại hán lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai mà khẩu khí lớn quá ?

Đỗ Cửu đáp :

- Nếu các hạ mà còn lười thôi thì tại hạ đành đuổi ra khỏi thuyền này.

Đại hán thách thức :

- Sao không đuổi thử coi?

Đỗ Cửu tiến lại một bước toan động thủ, bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu quát :

- Không được hấp tấp !

Đỗ Cửu hít một hơi chơn khí rồi lui lại chỗ cũ.

Đại hán ngăm nhìn Tiêu Lĩnh Vu, thấy chàng phong độ nho nhã mà khí phách anh hùng, không dám khinh thường. Gã chấp tay hỏi :

- Xin cho biết đại danh ?

Tiêu Lĩnh Vu do dự một chút rồi đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu

Đại hán sững sốt nói :

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu, bữa nay được gặp mặt thật là may mắn .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chưa kịp thính giáo cao tính đại danh .

Đại hán đáp :

- Tại hạ chỉ là một kẻ vô danh, có nói e Tiêu đại hiệp cũng không hiểu.

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng :

- Thằng lỏi này thật giáo quyết ! Gã lừa gạt đại ca nói lên tên họ mà gã không chịu chịu báo danh .

Hắn liền hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Ban đêm thì phải tắt đèn, đến nhà phải cho biết tên . Thủ đoạn của ông bạn không được rõ ràng cho lắm.

Đại hán đưa mắt nhìn Thương Bát hỏi :

- Các hạ là ai?

Thương Bát đáp :

- Tại hạ là lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ , làm nghề buôn bán rất công bằng, chẳng lừa già dối trẻ. Các hạ cũng nên cho biết cao danh .

Đại hán cười lớn :

- Ha ha ! Té ra là gặp đại lão bản. Tại hạ đã được nghe đại danh Trung Châu Nhị Cổ từ lâu. Việc buôn bán rất phát đạt, phú xung địch quốc...

Đỗ Cửu lạnh lùng ngắt lời :

- Bọn tại hạ chỉ hỏi họ tên các hạ. Nếu các hạ điếc thì nên chửi tai ra mà nghe

Đại hán đảo mắt nhìn Đỗ Cửu nói :

- Giọng nói ông bạn rất khó nghe, chắc là Nhị lão bản trong Trung Châu Nhị Cổ ?

Đỗ Cửu đáp :

- Chính tại hạ.

Đại hán nói :

- Nhị lão bản song thủ sử Thiết bút và hộ thủ Ngân khuyên nổi tiếng giang hồ, nhưng bản lãnh đòi nợ của các hạ còn cao thâm hơn .

Độc Thủ Dục Vương hỏi :

- Các hạ biết nhiều hiểu rộng, có biết lão phu là ai không ?

Đại hán chú ý nhìn Độc Thủ Dục Vương đáp :

- ông bạn tuy là người bé nhỏ gầy nhom, nhưng chắc là một nhân vật rất có danh vọng.

Độc Thủ Dục Vương gạt đi :

- Lão phu không muốn nghe các hạ tán dương . Nếu các hạ không nói được tên họ lão phu thì . . .

Đại hán mượn cơ hội khi Độc Thủ Dục Vương đang thuyết khě bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Nếu các vị chư giúp sức cứu mạng cho tại hạ thì tại hạ xin đền đáp trọng hậu.

Gã nói rất nhỏ nhưng Tiêu Lĩnh Vu cùng Trung Châu Nhị Cổ đều nghe rõ. Diễn biến bất ngờ này chẳng những khiến Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác mà cả người biết nhiều hiểu rộng là Trung Châu Nhị Cổ cũng trợn mắt cứng lưỡi không biết nói thế nào.

Đại hán không thấy Tiêu Lĩnh Vu trả lời liền quay sang Trung Châu Nhị Cổ nói :

- Nếu hai vị chịu giúp đỡ, tại hạ xin trả bằng một giá rất đắt.

Thương Bát buột miệng :

- Bao nhiêu tiền ?

Đại hán đáp :

- Một bức tranh của Hoa. thánh Thời Thiên Đạo.

Thương Bát nói :

- Cái đó thì được rồi. Bọn tại hạ ưng chịu.

Lời nói vừa khỏi miệng, hán liền cảm thấy không ổn, liền quay sang Tiêu

Lĩnh Vu cười chữa thẹn :

- Hỡi ôi ! Tiểu đệ đã quyết định không làm nghề thương mại nữa, nhưng gặp món hàng bỏ lại không thể nín được.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Người đã nhận lời rồi thì còn hỏi ta làm chi

Miệng chàng đáp :

- Việc đã đến thế này, Thương huynh đệ thử hỏi ý xem có chuyện gì ?

Đại hán thứ hai trên con thuyền thoi dờng như nhận thấy sự việc có điều không ổn liền tung mình nhảy sang nói :

- Chúng ta nên về đi thôi !

Hán vung tay ra toan nắm lấy đại hán kia để nhảy về thuyền nhỏ.

Thương Bát chau mày quát :

- Dừng tay !

Đại hán nhảy sang trước nghiêng mình né tránh chưa kịp trả đòn. Gã chạy đến bên Trung Châu Nhị Cổ.

Thương Bát bước tạt ngang sang hai bước cho đại hán sang trước chạy qua rồi ngăn chặn người đến sau nói :

- Giữa lúc thanh thiên bạch nhật mà người dám ra tay hại người ư ?

Đại hán đến sau tức giận nói :

- Ai mượn người can thiệp vào việc riêng của người ta

Gã vung chưởng đánh tới.

Thương Bát vung chưởng đón tiếp hỏi :

- Các hạ muốn đánh nhau một keo thật ư ?

Đại hán đến sau vừa đối một chưởng với Thương Bát đã biết mình gặp phải tay kinh địch, liền xoay mình nhảy sang thuyền nhỏ đi ngay

Thương Bát nhìn theo bóng đại hán kia tự hỏi :

- Lạ quá. Món này chẳng lẽ lại dễ dàng đến thế ư ?

Đại hán đến trước đột nhiên giơ tay kéo tấm mặt nạ xuống để lộ chân tướng.

Y là một hán tử lối năm chục tuổi, mặt vuông miệng rộng, mày rậm mắt to

Độc Thủ Dục Vương ngó đại hán một cái rồi nói :

- Các hạ lại mặt của rồi.

Đại hán kia lấy làm kỳ hỏi lại :

- Các hạ thấy điều chi khác lạ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Coi sắc diện các hạ dường như đã trúng độc rất thâm trọng, chẳng lẽ lại không bỏ tiền uống thuốc ?

Đại hán ngạc nhiên hỏi :

- Sao các hạ lại biết tại hạ trúng độc ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu mà không có con mắt xét đoán thì còn bốn tâu giang hồ thế nào được .

Đại hán kia hỏi :

- Các hạ là ai? Chúng ta chưa từng gặp nhau mà sao mới ngo lần đầu đã biết tại hạ trúng độc ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y là Độc Thủ Dược Vương, đệ nhất danh y hiện nay

Đại hán chấp tay xá dài nói :

- Té ra là Dược Vương ! Tại hạ cam bẻ thắt kính.

Độc Thủ Dược Vương cười lật nói :

- Các hạ coi lão phu hình thù thế này đâu có giống một thầy lang nổi danh .
Dứt lời đột nhiên lão xoay mình nhảy lẹ vào trong khoang thuyền.

Thương Bát mỉm cười nói :

- Về đường thương mại chúng ta đã thanh điều ước với nhau rồi, nhưng các hạ là ai cũng nên nói rõ mới phải.

Đại hán khẽ thở dài nói :

Tại hạ là Thời Thanh .

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng , ánh hàn quang lấp lánh, bỗng nghe một tiếng "choang" vang lên .

Chàng đã gạt rớt một mũi trường tiễn.

Lại nghe thanh âm ồm ồm cất lên khen ngợi :

- Thủ pháp bạt kiếm thật là thần tốc !

Thương Bát ngẩng đầu trông ra thấy bốn chiếc khoái thuyền đang bơi lẹ tới.

Mỗi thuyền đều có bốn đại hán mặc võ phục. Hai người tay cầm binh khí, hai người cầm trường cung .

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng :

- Hai vị huynh đệ ! Đưa y vào trong khoang thuyền mau.

Chàng chưa dứt lời đã nghe tiếng dây cung vang lên . Một loạt trường tiễn bắn lẹ tới.

Tiêu Lĩnh Vu vùng trường kiếm vù vù gạt cả bốn mũi trường tiễn rớt xuống.

Thương Bát lấy bàn tính lắc lắc mấy cái. Hàn quang chuyển động, mấy tiếng lách cách vang lên . Hắn cũng đánh rớt hai mũi trường tiễn.

Đỗ Cửu lấy trong bọc ra cây Thiết bút và vòng Ngân khuyên, tính thầm

trong bụng :

- Cần phải nhảy sang thuyền nhỏ mới đã thương bọn chúng được.

Không ngờ những thuyền nhỏ đứng cách chừng ba trượng thì không tiến gần vào nữa.

Trên con thuyền mé hựu giọng nói ồm ồm vang lên :

- Dừng tay !

Bao nhiêu cung thủ nhằm bắn sang thuyền lớn đều dừng tay lại.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Thương Bát và Đỗ Cửu :

- Bọn chúng đã bày thành trận thế, ba mặt có thể bắn tên quạ Chúng ta không nên đứng ở đầu thuyền cầm cự mà phải vào trong khoang để tìm biện pháp đối phó.

Đỗ Cửu đáp :

- Không hiểu bọn này lai lịch thế nào? Ở trên sông mà trong khoảng khắc chúng đã tụ tập được nhiều thuyền thời cùng cung thủ bắn tới. Hiển nhiên chúng không phải là những nhân vật võ lâm mà là bọn cường đạo có tổ chức.

Bỗng nghe đại hán ở trên thuyền mé hựu lớn tiếng hỏi :

- Vị nào là người chấp sự bên quý thuyền ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các hạ có điều chi chỉ bảo.

Đại hán kia hỏi :

- Các hạ đã nhận rõ được tình hình bữa nay chưa?

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn bốn phía đáp :

- Tại hạ thấy rõ rồi. Bất quá các vị ý vào các tay cung tiễn từ ba mặt bắn tới.

Cái đó không hãm dọa. được ai đâu.

Đại hán lạnh lùng đáp :

- Nếu bọn tại hạ dùng tên lửa bắn lên thuyền các hạ thì tình thế sẽ ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt nghĩ thầm :

- Bọn này quả là lợi hại. Nếu chúng bắn tên lửa đốt thuyền thì thật là thủ đoạn ác độc.

Lúc này Thời Thanh đã được Thương Bát cùng Đỗ Cửu hộ vệ lui vào trong khoang .

Thương Bát đứng ở cửa khoang chuẩn bị tiếp ứng Tiêu Lĩnh Vu

Lại nghe thanh âm đại hán nói :

- Được lắm ! Các hạ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Vậy để các hạ thử coi cho biết.

Gã quay lại bảo một tên cung tiễn thủ :

- Người cho bọn họ biết tay đi.

Đại hán cầm cung dạ một tiếng rồi rút mũi tên ra.

Một đại hán cầm trường mâu lấy đá lửa ra bật cháy lên rồi châm vào đầu

mũi tên .

Đại hán cầm cung lập tức bắn vèo một phát.

Không hiểu mũi tên này chế bằng thứ gì mà lại bắn lướt trên không mà lửa vẫn không tắt.

Tiêu Lĩnh Vu gạt mũi tên lửa rớt xuống sông . Sức cháy của mũi tên rất mạnh, nổi trên mặt nước một lúc lâu sau mới tắt.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Quả nhiên lợi hại phi thường !

Lại nghe thanh âm đại hán nói :

- Coi thủ pháp rút kiếm của các hạ rất mau lẹ, ra chiêu chuẩn đích, nhất định các hạ là một nhân vật rất có danh vọng trong võ lâm. Nhưng nếu tại hạ ra lệnh cho tám tay cung thủ cùng đồng thời phát động, chia ba mặt bắn liên miên không ngớt thì dù cho các hạ có khoái kiếm kỳ chiêu e rằng cũng chẳng thể gạt hết những mũi tên lửa bắn tới thuyền lớn. Chỉ cần con thuyền của các vị trúng năm ba mũi là dừng hòng dập tắt. Chỉ trong khoảng khắc là con thuyền sẽ cháy thành tro bụi.

Tiêu Lĩnh Vu tuy là con người thông minh cơ trí, nhưng đối phương nói mấy câu đó là thực tình, không thể chối cãi.

Thương Bát khế nói :

- Tuy chúng ta đang ở trong tình trạng hiểm nghèo, nhưng cũng không nên chịu thua về khí thế. Nếu mà Độc Thủ Dược Vương cùng ra tay thì bốn người chúng ta, mỗi người chỉ phải đối phó với một chiếc khoái thuyền. Chúng ta cùng nhau hạ thủ bất thành linh chia ra nhảy qua khoái thuyền của bọn chúng. Nhân vật trên chiếc khoái thuyền mé hữu dường như là nhân vật chỉ huy bốn chiếc khoái thuyền. Xin đại ca đối phó với hắn. Còn bọn tiểu đệ và Độc Thủ Dược Vương chia nhau đối phó với ba chiếc thuyền kia. Hắn nói mấy câu này rất khế mà trên sông sóng vỗ bì bõm, mấy con thuyền nhỏ kia ở cách xa hơn ba trượng nên họ chỉ thấy Thương Bát miệng mấp máy môi chứ không biết hắn nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu khế đáp :

- Bọn chúng đặc biệt chế ra những mũi trường tiễn sức cháy rất mãnh liệt, thuyền mình chỉ bị trúng một mũi là nguy rồi.

Thương Bát nói :

- Trước tình thế nay chúng ta đành dặn Chu Thuận cùng bọn thủy thủ chuẩn bị đồ cứu hỏa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn họ không hiểu võ công mà phụ trách việc cứu hỏa? thì khó lòng tránh khỏi bị thương vong .

Thương Bát đáp :

- Dù bị có thương vong mất mấy người cũng đành phải chịu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Huynh đệ thử bàn với Độc Thủ Dược Vương xem lão có cao kiến gì hơn chăng ?

Thương Bát nói :

- Độc Thủ Dược Vương rất kính trọng đại ca . Đại ca bảo với lão nhất định lão không chối từ, để tiểu đệ đối đáp với bên địch.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi xoay mình đi vào trong khoang thuyền.

Thương Bát thu bàn tính về rảo bước tiến ra , hướng về phía khoải thuyền mé hữu chấp tay nói :

- Bằng hữu? Cách xưng hô ông bạn thế nào?

Người kia lạnh lùng hỏi lại :

- Trong hai vị ai là người quản sự ?

Thương Bát cười nói :

- Dĩ nhiên mọi việc đều do Long đầu đại ca chủ trương .

Đại hán cười lạt nói :

- Các hạ đã không phải là nhân vật đầu não thì để Long đầu đại ca các vị ra đây nói chuyện với tại hạ.

Thương Bát đáp :

- Câu chuyện không phải như vậy , đã là Long đầu đại ca của bọn ta thì dĩ nhiên không chịu ung lời một cách khinh suất. Tiểu đệ đại diện cho y thương lượng với các hạ. Xin các hạ nói giá trước đi, nếu được thì bọn tại hạ ưng thuận.

Đại hán cười lạt đáp :

- Điều kiện tiên quyết là các vị hay giao tên bạn đồ kia ra.

Thương Bát đáp :

- Chuyện này dễ lắm . Hiện tại bọn tại hạ đã lâm vào thế nguy hiểm, tự lo cho mình còn chưa xong, thì dù người kia có trả giá đắt, vụ buôn bán này nhất định phải lỗ rồi.

Đại hán nói :

- Các hạ nói vậy là biết điều lắm.

Thương Bát chấp tay nói :

- Xin các hạ cho biết cao danh để tiện việc xưng hô ?

Đại hán đáp :

- Tại hạ là Thuỷ Xà Thang Bình .

Thương Bát nói :

- Té ra là Thang huynh . Tiểu đệ cam bẽ thất kính.

Thang Bình lạnh lùng nói tiếp :

- Điều kiện thứ hai là mời các vị đi theo tại hạ đến ra mắt Quân chủ.

Thương Bát mỉm cười hỏi :

- Quân chủ của các vị là ai?

Thang Bình đáp :

- Tệ quân chủ vào chôn giang hồ chưa lâu nên ít ai biết tới.

Thương Bát nói :

- Té ra là thế , thảo nào tai hạ chưa từng nghe quạ

Thang Bình lại nói :

- Khi các vị đến yết kiến tệ quân chủ phải bỏ binh khí và đeo hình cụ.

Thương Bát tay gậy bàn tính, miệng lẩm nhẩm :

- Hai với hai là bốn, hai với năm là mười. Trả tiền... trả tiền...

Thang Bình tức giận hỏi :

- Hai điều kiện là như vậy, các vị có chịu hay không thì quyết định mau đi.

Nếu cố ý kéo dài thời gian là tự rước lấy đau khổ vào mình.

Thương Bát đáp :

- Đến yết kiến quân chủ của các hạ thì chẳng khó gì, nhưng phải đeo hình cụ thì có điều bất nhẽ...

Thang Bình nói :

- Bất cứ ai lần đầu đến ra mắt tệ quân chủ đều phải đeo hình cụ.

Thương Bát hỏi :

- Các hạ cũng phải đeo hay sao?

Thang Bình háng dặng một cái rồi đáp :

- Tại hạ là người bổn cung, dĩ nhiên không đeo.

Thương Bát quay lại nhìn vào khoang thuyền , không thấy động tĩnh gì liền nói tiếp :

- Vụ này phải do Long đầu đại ca chủ trương .

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng ngắt lời :

- Không thể ưng thuận được .

Chàng rảo bước ra khỏi khoang thuyền.

Thang Bình tức giận nói :

- Không chịu là tự chuốc lấy cái chết ?

Thương Bát cười nói :

- Dù bọn ta hạ có chết cũng cần thu dọn một chút đồ đạc.

Thang Bình lạnh lùng nói :

- Tại hạ chẳng hơi đâu mà đấu khẩu với các hạ. Các vị ưng chịu hay không chỉ nói một câu là xong . Nếu còn chần chờ , tại hạ phát lệnh cho bọn chúng bắn tên .

Tiêu Lĩnh Vu ra đến đầu khoang thuyền đã bảo Thương Bát :

- Độc Thủ Dược Vạng ưng thuận rồi. Ta cho thuyền đi gần vào bốn con thuyền của họ. Không phát động thì thôi , khi đã phát động phải đánh một đòn thành công .

Thương Bát đáp :

- Hiện giờ chúng ta còn cách những con thuyền nhỏ chừng ba trượng, chỉ

cần vào gần hơn năm thước là có thể nhảy sang được.

Bỗng nghe Thuỷ Xà Thang Bình lớn tiếng :

- Hai vị thương lượng xong chưa? Tại hạ không chờ được nữa.

Thương Bát cũng lớn tiếng đáp :

- Thang huynh chờ thêm một chút nữa được không ?

Thang Bình lạnh lùng đáp :

- Tại hạ bắt đầu đếm từ một đến mười mà hai vị vẫn chưa quyết định là tại hạ cho bọn chúng bắn tên đó.

Đột nhiên hắt giờ tay mặt lên khoanh vòng tròn trên đầu.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 126

Một thiên bí sử về Họa Thánh

Tiêu Lãnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy trên bốn chiếc khoái thuyền đã dựng tám cây cung .

Đại hán tay cầm binh khí móc mũi lửa ra bật lên . Chúng chỉ còn chờ Thang Bình ra lệnh là tám mũi tên lửa phát xạ bắn sang thuyền lớn.

Thương Bát châu mảy nói :

- Coi tình hình này thì chỉ còn một đường là xông sang thuyền chúng .

Thang Bình đã đếm từ một hai ba tới bảy.

Tiêu Lãnh Vu khẽ nói :

- Ta xông lên trước đại.

Thương Bát hỏi :

- Đại ca định phát động ư ?

Lúc này Thuỷ Xà Thang Bình đã đếm đến số chín.

Đột nhiên Tiêu Lãnh Vu lớn tiếng quát :

- Dừng lại !

Thang Bình sửng sốt hỏi :

- Chuyện gì ?

Tiêu Lãnh Vu hú lên một tiếng dài rồi tung mình lên hai trượng. Người chàng đang lơ lửng trên không bỗng xoay ngang rồi cả người lẫn kiếm nhảy xổ về hướng Thang Bình.

Thang Bình quát to lên một tiếng , gió trường mâu lên đâm tới.

Tiếp theo dây cung vang động, tám mũi trường tiễn vọt ra.

Hoa? quang lấp loáng nhằm về hướng thuyền lớn.

Động tác của Tiêu Lãnh Vu rất thần tốc. Chớp mắt chàng đã vọt tới gần thuyền nhỏ, xoay trường kiếm đề xuống trường mâu, người chàng đứng xuống đầu thuyền.

Thanh trường kiếm dính vào trường mâu chém xuống.

Bên cạnh Thang Bình còn có một đại hán tay cầm trường mâu. Gã vung trường mâu làm thiết côn, quét ngang lưng Tiêu Lãnh Vu

Nguyên Tiêu Lãnh Vu đã nhảy xuống thuyền này rồi, thanh trường mâu của đại hán này dài quá, không thi triển được nên phải dùng làm thiết côn .

Tiêu Lãnh Vu đẩy mạnh trường kiếm bức bách Thang Bình lùi sang một bên, tay trái chàng phóng chưởng mau lẹ tuyệt luân nhằm đánh vào trước ngực đại hán cầm trường mâu.

Con thuyền nhỏ này chỉ dài chừng hơn trượng, rộng mấy thước. Bốn người

đứng ở đầu thuyền không còn chỗ trống. Đại hán gấp thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu không tránh được, chỉ nghiêng mình một bên để khỏi bị đánh trúng ngực.

Bỗng gã thấy một luồng ám kinh đánh vào đầu vai, gã rên lên một tiếng rồi té xuống nước.

Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng ra rồi nắm ngón tay chàng như móc câu nhằm chụp lấy thanh trường mâu.

Đại hán bị trúng chưởng rồi, cây trường mâu quét ngang bị giảm sức rất nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu chụp thanh trường mâu là được ngay

Giữa lúc ấy chàng nghe tiếng rên thê thảm.

Thủy Xà Thang Bình bỏ trường mâu nhảy xuống sông .

Nguyên thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu dính vào trường mâu chém xuống khiến cổ tay mặt của Thang Bình bị chém đứt lìa, hẳn đau quá phải bỏ trường mâu nhảy xuống nước.

Trong nháy mắt Tiêu Lĩnh Vu đã chặt đứt cổ tay, đoạt mâu, bức hai người nhảy xuống sông . Thanh trường kiếm trong tay chàng lại biến thế "Khổng tước khai bình" hoá thành một đạo ngân quang chém vào người hai tay cung thủ.

Hai tên cung tiễn thủ nghe tiếng rú của đồng bọn bèn giật mình kinh hãi, không còn lòng dạ nào bắn tên sang thuyền lớn, chúng phải quay lại nghênh địch.

Thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu mau lẹ phi thường, hai gã chưa kịp ứng biến đã thấy thế kiếm chém tới.

Trong lúc hoang mang chúng không kịp rút yêu đao ra cự địch, phải cầm cung làm binh khí, quét ngang để ngăn chặn trường kiếm của đối phương . Hai cây cung đều bị chặt gãy.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình sấn lại một bước. Chàng phóng cước đá một tên xuống sông . Tay phải chàng cầm kiếm biến thành chiêu "Xuyên vân thủ nguyệt" ánh hàn quang lấp loáng đâm suốt tên gã còn lại.

Thế là trong chớp mắt Tiêu Lĩnh Vu đã đẩy ba người xuống nước và một người bị đâm chết.

Chàng quay đầu nhìn sang thì thấy hai chiếc khoái thuyền kia đang diễn ra một cuộc ác đấu khốc liệt.

Nguyên khi Tiêu Lĩnh Vu vừa phát động, Kim Toán Bàn Thương Bát tay cầm bàn tính nhảy sang chiếc khoái thuyền thứ hai.

Bọn đại hán trong ba chiếc khoái thuyền kia thấy Tiêu Lĩnh Vu nhảy sang chiếc khoái thuyền kia liền cảnh giác ngay

Thương Bát vừa nhảy tới, hai đại hán cầm trường mâu hộ thân liền vung mâu đâm Thương Bát.

Thương Bát người đang lơ lửng trên không , huy động chiếc bàn tính trong tay gạt hai cây trường mâu, đồng thời thi triển thân pháp Thiên cân truy hạ mình xuống thuyền. Chiếc bàn tính của hắn lại ra chiêu Lang quyền lưu sa đánh tới. Tay trái hắn phóng lẹ ra một chưởng tấn công đại hán kia. Cả hai chiêu hắn đều vận dụng công lực đến tột độ, uy thế mãnh liệt phi thường .

Đại hán mé tả bị chiếc bàn tính đánh trúng tay trái, cả người lẫn mâu đều bị hất xuống sông .

Đại hán mé hữu vung tay lên tiếp chưởng thì người gã phải lùi lại hai bước. Thương Bát rượt theo vung chân đá ra.

Đại hán bị cường địch xông vào quá gần mà binh khí lại dài quá không thi triển được. Gã tiếp một chưởng của Thương Bát khiến khí huyết trong người nhộn nhạo cả lên . Gã chưa đứng vững đã bị Thương Bát phóng cước đá tới. Trong lúc khẩn trương hắn lùi lại phía sau, một chân đạp vào quăng không liên tẻ xuống sông .

Hai gã cầm mâu tuy bị Thương Bát dùng thế liên hoàn đẩy xuống sông, nhưng hai đại hán cầm cung nỏ đã đủ thời gian bỏ cung rút binh khí ra liên thủ cự địch.

Thương Bát huy động chiếc bàn tính đánh với hai gã.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thương Bát đã kiềm chế được đại cục. Hai đại hán bị chiếc bàn tính của hắn tấn công, không còn đủ sức xoay sở. Cuộc thắng bại đã rõ rệt. Còn Đỗ Cửu lâm vào tình trạng tương đối nguy hiểm hơn .

Nguyên lúc Thương Bát nhảy sang thuyền con, Độc Thủ Dục Vương và Đỗ Cửu đang ở trong khoang thuyền lớn đồng thời chạy ra cửa, chia nhau nhảy sang hai chiếc thuyền khác.

Độc Thủ Dục Vương người chưa tới gần thuyền nhỏ hai tay đã vung lên đánh sang hai đại hán cầm mâu.

Công lực của lão rất thâm hậu. Hai đại hán chưa kịp giơ tay lên đã bị chưởng lực tập kích phải nhảy lùi lại hai bước.

Độc Thủ Dục Vương mượn thế nhảy sang thuyền nhỏ. Tay trái lão đánh tới đại hán cầm trường cung . Tay mặt phóng chưởng đập vào cổ tay trái gã.

Đây là một tuyệt kỹ đặc ý nhất của lão tên gọi là "Trùng lão điệp ba". Luồng lực đạo cả hai tay hợp lại làm một trùng điệp xô ra.

Đại hán cầm cung đứng trước không kịp bỏ cung rút đao đánh vung tay trái đón tiếp phát chưởng.

Công lực của Độc Thủ Dục Vương cực kỳ thâm hậu, dĩ nhiên đại hán không địch nổi. Gã đón tiếp phát chưởng bị hất lùi lại hai bước.

Ngờ đâu người gã vừa đứng vững lại bị luồng ám kinh xô tới đánh vào ngực. Luồng lực đạo này hung mãnh vô cùng. Gã há miệng phun máu tươi ra. . Cả người lẫn cung đều rơi xuống sông .

Độc Thủ Dục Vương liền xoay mình sẵn lại đánh đại hán cầm mâu thứ hai. Đại hán vừa đứng vững thấy Độc Thủ Dục Vương dành tới liền dùng trường mâu làm thiết côn, ra chiêu "Thái sơn áp đỉnh" chụp xuống đầu lão. Độc Thủ Dục Vương buông tiếng cười lạt, tay trái đẩy nội lực làm cho thế mâu chậm lại. Tay mặt lão đưa ra nắm lấy trường mâu. Lão vận nội lực kéo mạnh rồi đẩy hất ra.

Đại hán thấy luồng chưởng lực kéo về phía trước liền hết sức lùi lại phía sau, không ngờ mé bên một luồng lực đạo khác xô lại. Người gã xiêu về mé hữu liền bị cây mâu của đồng bọn đập trúng bả vai.

Nguyên đại hán đã không chống nổi, lại bị cây mâu của đồng bọn đánh trúng bả vai, gã rú lên một tiếng té xuống lòng thuyền.

Độc Thủ Dục Vương vận nội lực dùng thanh trường mâu mà gã đoạt được quét ngang một cái.

Một tên cung tiễn thủ và một đại hán cầm mâu không chống nổi Độc Thủ Dục Vương đều bị đánh té xuống nước.

Độc Thủ Dục Vương bật lên một tràng cười rộ. Lão ngằm vận nội lực đập mạnh một cái. Con thuyền nhỏ lộn nhào đi. Người lão mượn đà nhảy vọt về thuyền lớn.

Giữa lúc Độc Thủ Dục Vương đập lật con thuyền nhỏ thì đồng thời Tiêu Lĩnh Vu cũng phóng kiếm đâm thủng con thuyền nhỏ mà chàng đang đứng. Người chàng nhảy vọt lên bay sang con thuyền nhỏ có Đỗ Cửu đang bị tập kích.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 127

Trên thuyền ngũ sắc Tiêu Dao xuất hiện

Lúc này Đỗ Cửu đã điểm ngã được một đại hán cầm đao nhưng còn ba tên nữa hợp lực cùng đấu với hắn.

Tiêu Lĩnh Vu chưa hạ người xuống đã vung trường kiếm chém một tên cung tiễn thủ đứt làm hai đoạn .

Đỗ Cửu phấn khởi thần oai , quát lên một tiếng thật to, cây Thiết bút trong tay đã thương một tên .

Hai tên kia toan nhảy xuống sông chạy trốn thì bị Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng cách không đánh vào sau lưng, đều hộc máu tươi té xuống chết liền.

Còn một tên cung tiễn thủ nữa cũng bị thương về cây bút của Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu thu Thiết bút về , lại lượm hai thanh trường mâu đâm cho lũng thuyền rồi cùng Tiêu Lĩnh Vu nhảy về thuyền lớn.

Hai đại hán đấu với Thương Bát thấy đồng bọn hầu hết đều bị thương vong, không còn lòng dạ nào ham chiến, song song nhảy xuống sông, lặn dưới nước trốn chạy.

Thương Bát thu bàn tính về rồi tự mình chèo thuyền đến gần thuyền lớn .

Hắn buộc thuyền nhỏ vào thuyền lớn rồi cười nói :

- Để con thuyền thoi này lại phòng khi dùng đến.

Tiêu Lĩnh Vu kiểm điểm sự tổn thất thì thấy thuyền lớn bị cháy một tấm ván và một cánh buồm, hai tên thủy thủ bị thương . Sau cuộc ác đấu khủng khiếp mà bị tổn thất như vậy là nhẹ lắm, đáng kể là rất may rồi.

Bọn thủy thủ trên thuyền lớn thấy bọn Tiêu Lĩnh Vu võ công ghê gớm, hạ sát bên địch một cách chóng vánh thì trong lòng vừa khâm phục vừa kinh hãi.

Bọn chúng sợ hai tên cung tiễn thủ và mấy tên thủy thủ lặn xuống nước chạy trốn tất về báo với Quân chủ thì vụ này không thể yên được.

Thời Thanh thờ dài nói :

- Các vị ra tay giải cứu khiến tại hạ vô cùng cảm kích, nhưng các vị vì cứu tại hạ mà gây thù với Tứ Quân chủ khiến tại hạ khó yên tâm .

Bỗng nghe Độc Thủ Dục Vương lên tiếng :

- Giương buồm cho thuyền chạy.

Chu Thuận chạy vào trong khoang hỏi :

- Cho thuyền đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cho thuyền vào bờ. Bọn ta đều không biết bơi lội. Vạn nhất có cường địch

đuổi tới, chúng ta phải lên bờ quyết chiến với bọn họ.

Chu Thuận dạ một tiếng ra khỏi khoang thuyền kêu thủy thủ cho thuyền chạy.

Độc Thủ Dục Vương nhìn Tiêu Lĩnh Vu muốn nói nhưng lại thôi.

Thương Bát nhìn thẳng vào mặt Thời Thanh nói :

- Các hạ ra giá cao quá. Tại hạ đã tưởng món hời, nhưng giờ tính kỹ lại e rằng bị lỗ vốn.

Đỗ Cửu nói :

- Hoa. Thánh Thời Thiên Đạo chỉ để lại ở nhân gian có một bức hoa. rười : Một bức vẽ Ngọc Tiên Tử và bức "Chúng tinh phùng nguyệt đồ" đã bị tàn khuyết . Không hiểu các hạ định ngã giá bằng bức nào?

Thời Thanh lắc đầu đáp :

- Bức vẽ Ngọc Tiên Tử và Chúng tinh phùng nguyệt đồ để lại trên chốn giang hồ không biết đi đâu mất. Tại hạ ra giá không phải hai bức đó.

Đỗ Cửu lại cười nói :

- Thời Thiên Đạo chỉ để lại hai bức đó mà các hạ đều không có thì ra muốn nói giỡn với Trung Châu Nhị Cổ này...

Thương Bát xua tay ngăn Đỗ Cửu lại hỏi :

- Phải chăng các hạ tên gọi Thời Thanh ?

Thời Thanh đáp :

- Đúng thế !

Thương Bát hỏi :

- Tức là đồng tông với Thời Thiên Đạo hay sao?

Thời Thanh khẽ thở dài đáp :

- Không dám lừa dối các vị. Thời Thiên Đạo chính là tổ phụ của tại hạ.

Đỗ Cửu lại trợn mắt lớn tiếng hỏi :

- Người lại nói nhăng nói càn. Trong võ lâm còn ai không biết Thời Thiên Đạo suốt đời chưa lấy vợ. Lão cũng là đực rựa như Trung Châu Nhị Cổ chúng ta Đã không có vợ thì lấy đâu ra con cháu?

- Thương Bát cười nói :

- Nay ông bạn ! Trong mắt Trung Châu Nhị Cổ không thể có một hạt cát dính vào được. Nếu ông bạn định mập mờ đánh lận con đen thì nhầm to rồi.

Thời Thanh đáp :

- Các vị mới biết một mà không biết hai. Thời Thiên Đạo chung thân không lấy vợ .

Y nói tới đây đột nhiên dừng lại.

Thương Bát hỏi :

- Không lấy thì thiếp thì con cái ở đâu ra Vì thế ông bạn hết đường nói dối rồi.

Thời Thanh thở dài thườn thượt đáp :

- Đây là một vụ bí mật trên giang hồ trải qua gần trăm năm . Hiện giờ ngoài tại hạ, e rằng trên thế gian này không còn người thứ hai nào hiểu rõ.

Thương Bát chau mày hỏi :

- Việc này đầu đuôi thế nào? ông bạn cứ úp mở hoài, phải chăng có ý muốn lừa gạt bọn tại hạ.

Thời Thanh đáp :

- Hỏi ơi ! Muốn bình luận về những chuyện đời trước nhà họ Thời thì dù các vị có ơn cứu mạng với tại hạ, tại hạ cũng khó bề mở miệng.

Đỗ Cửu đáp :

- Dù người có nói vị tất chúng ta đã tin lời.

Thương Bát vẫn chậm rãi nói :

- Những chuyện xảy ra hàng trăm năm nay bây giờ nói ra thì đã sao?

Thời Thanh thở dài đáp :

- Tại hạ đành nói cho các vị hay

Y thở phào một cái rồi kể :

- Thời Thiên Đạo tiếng là suốt đời không lấy vợ, nhưng chắc các vị đã nghe lão nhân gia có các giai thoại. Ngoài Ngọc Tiên Tử diễn ra một thiên tình sử ai oán triền miên, lại có một người đàn bà mà không ai biết, chính là vợ có thực mà không có tên của lão nhân gia..

Y ứa nước mắt nói tiếp :

- Nữ nhân này là một cô thôn nữ tầm thường đã không tài năng lại không nhan sắc, nhưng cô kiên quyết bảo tồn hương khói cho Hoa. thánh .

Mấy lời ngắn ngủi khiến cho quần hào chú tâm . Cả con người chỉ biết có mình chứ không biết đến ai là Độc Thủ Dược Vương cũng phải động dung .

Thương Bát đứng dậy rót chung trà thơm đưa tới trước mặt Thời Thanh nói :

- Thời huynh . Chỉ một đoạn bí sử đó cũng đủ giá trị hơn cả bức họa. Ngọc Tiên Tử. Thời huynh uống nước đi rồi thùng thẳng nói nốt cho nghe. Vụ mua bán này bất luận là bao nhiêu cũng nhất định thành rồi.

Thời Thanh mở cặp mắt đầy lệ nhìn Tiêu Lĩnh Vu thùng thẳng nói :

- Tỷ như tại hạ, con người tầm thường bất tài này còn ai tin được lại là dòng dõi của Hoa. Thánh Thời Thiên Đạo? Về nghệ thuật cũng như võ công lão nhân gia nổi tiếng là song tuyệt nhân hoàn.

Độc Thủ Dược Vương hăng đang một tiếng rồi nói :

- Con không bằng cha là chuyện thường. Tỷ như lão phu tướng mạo xấu xí mà sinh hạ được tiên nữ dung nhan tuyệt vời. Tưởng các hạ không nên vì thế mà tủi hổ.

Thời Thanh nhìn kỹ thấy Độc Thủ Dược Vương gầy như que củi, da thịt cứng đơ, diện mạo cực kỳ khó coi, không khỏi khoan khoái trong lòng đáp :

- Đa tạ tiên sinh có lời chỉ giáo.

Y bưng chung trà lên uống một hớp rồi nói tiếp :

- Hoặc giả Thờ Thiên Đạo hồi sinh tiền đã có nhiều cái hay cái đẹp quá đỗi mà con cháu đời sau phải chịu nhiều điều kém cỏi để đền bù. Hoặc giả con cháu theo dòng giống mẫu hệ tâm thường .

Thương Bát thấy y nói mỗi lúc một xa đề, liền hỏi :

- Cô thôn nữ kia bảo tồn hương khói cho nhà họ Thờ rồi sao nữa?

Thờ Thanh đáp :

- Bà ta sinh ra ở nhà một người tiều phu trong chốn sơn thôn . Thờ Thiên Đạo qua chơi chốn đó, muốn vẽ một bức Hiếu nhật lãnh toàn đồ liền ở trọ trong nhà ông kia nửa năm trời. Người thôn nữ mến tài rồi sinh lòng quyến luyến. Sau nửa năm Thờ Thiên Đạo vẽ xong bức hoa. liền để lại rồi ra đi mất tích . Từ đó tới nay không có tin tức gì hết .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Người thôn nữ mang thai mà không được cha mẹ khoan dung . Bà bị đánh đòn cực kỳ khổ sở rồi bị đuổi đi. Vì còn chút huyết nhục trong bụng nên bà nhẫn nhục cầu sinh . Bà chạy đi xa ngoài trăm dặm làm mướn cho người để độ nhật, quyết chí chờ ngày sinh nở nuôi con thành người.

Sau bà vì nhọc mệt quá độ mà chết. Lúc lâm chung bà đem đoạn ẩn tình này nói cho con nghe và giao bức hoa. "Hiếu nhật lãnh toàn đồ" lại cho con để làm bằng đi tìm phụ thân .

Bỗng nghe tiếng thở dài và tiếng người nói vọng lại :

- Thật là tội nghiệp ! Lão Thờ Thiên Đạo là kẻ bạc tình bạc nhất thiên hạ.

Thanh âm này uyển chuyển nghe rất lọt tai, làm rung động lòng người.

Độc Thủ Dược Vương giật mình kinh hãi quay lại hỏi :

- Hải tử ! Con tỉnh dậy rồi ư ?

Lại nghe thanh âm nhỏ nhẹ...đáp lại :

- Hải nhi đã tỉnh dậy từ lâu và đã nghe rõ hết vụ Thờ Thiên Đạo phụ tình.

Thương Bát thở dài :

- Một bức Nhật lãnh hiếu toàn đồ là đủ cho mẹ con y vinh hoa cả một đời.

Có điều đáng tiếc họ không biết bức hoa. đồ của Thờ Thiên Đạo là báu vật mà thôi.

Thanh âm cô gái lại nói :

- Nhà buôn ham lợi coi thường chuyện biệt ly Trung Châu Nhị Cổ chỉ biết giá trị của châu báu cùng danh hoa. muôn đời khó kiếm, nhưng không biết đến người thôn nữ phải ngậm đắng nuốt cay chứ chẳng chịu đem bức hoa. ra phát mại thì mỗi tình thâm trọng đến mức nào. Thờ Thiên Đạo làm thân hạc nội mây ngàn, chỉ còn bức tranh là mối an ủi duy nhất cho người thôn nữ .

Mất người còn vật cũng nhẹ bớt được cái đau khổ về tương tư .

Thương Bát ngăn người ra nói :

- Cô nương nói phải lắm .

Thờ Thanh thở dài nói tiếp :

- Sau khi bà thôn nữ tạ thế, người con độc nhất theo lời di ngôn của mẹ đem bức họa. đó để đi tìm cha Y phải vất vả mười năm trời mà tuyệt vô tin tức. Tấm thân dãi gió dầm sương thành ra suy nhược. Y đành trú ngụ trong một toà thị trấn, tự biết mình khó hoàn thành được di chúc của mẫu thân. Y liền mở một tiểu điểm, làm ăn ngày một hưng thịnh. Sau y lấy vợ và sinh hạ được một người con.

Thời Thanh ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Đứa con đó chính là tại hạ.

Thương Bát cầm bình rót lại nước rồi cười nói :

- Thời huynh bắt tất phải vội vàng , cứ thủng thẳng nói chuyện. Bọn tại hạ chịu nghe lắm.

Thời Thanh nói :

- Năm tại hạ 15 tuổi thì gia phụ bị chứng bệnh cũ tái phát, gọi tại hạ vào trước giường thuật lại chuyện xưa và giao cho bức họa. Sau ba hôm gia phụ qua đời.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhớ lại những gì gia phụ đã trải qua về việc đi tìm phụ thân, tại hạ thay đổi chủ định, mời một vị giáo sư để học chút võ công. Sau hai năm tại hạ trà trộn vào chốn giang hồ. Tại hạ rời nhà từ ngày 20 tuổi mà năm nay đã gần sáu chục rồi.

Thương Bát nói :

- Tấm lòng hiếu thảo của Thời huynh có thể ví với bậc tiên hiền.

Thời Thanh lắc đầu đáp :

- Đạo làm con thì phải như vậy, có chi mà bảo là hiếu thảo?

Y khẽ thở dài nói tiếp :

- Tại hạ hao phí mất mấy chục năm trời cũng không tìm được tổ phụ nhưng được nghe rất nhiều chuyện.

Thương Bát nghĩ bụng :

- Sự việc đã gần trăm năm nay e rằng Thời Thiên Đạo tạ thế từ lâu rồi. Dù y có đi khắp thiên hạ cũng không thể tìm thấy được.

Thời Thanh nói tiếp :

- Tại hạ cũng nghĩ rằng có khi tổ phụ đã quy tiên rồi, nhưng còn cầu may lão nhân gia võ công cái thế hoặc giả thọ hơn người thường. Dù chẳng tìm thấy người nhưng kiếm ra nơi mai táng hài cốt cũng là mãn nguyện.

Thương Bát ngắt lời :

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì Thời Thiên lão tiên bối toa. hoá ở trong vùng núi Võ Di

Thời Thanh nói tiếp :

- Đúng thế ! Trên đỉnh Tiên Tử núi Võ Di Tại hạ do thám được tin này liền lập tức tìm lên ngọn Tiên Tử, nhưng đây chỉ là một ngọn núi trọc. Cả toà

nhà Thiên Đạo hoa. thật mà người ta thường đồn đại cũng không lưu lại dấu vết chi hết. Tại hạ ngụ ở đó cả đêm, tìm suốt ba ngày, tra xét từng phiến đá cũng không được vết tích chi hết.

Thương Bát nói :

- Những sự tích về Hoa. Thánh Thời Thiên Đạo rất nhiều nhưng chỉ là truyền thuyết. Lão nhân gia ít giao thiệp với người đời nên hiếm có người biết nội tình.

Thời Thanh nói :

- Sau ba ngày tại hạ rời khỏi ngọn Tiên Tử, lại lặn vào chốn giang hồ tiếp tục công cuộc điều tra. Sau cùng do thám được một vụ bí mật.

Thương Bát hỏi :

- Những truyền thuyết về Thời lão tiên bối, tại hạ được nghe rất nhiều. Thời huynh nói vụ bí ẩn đó cho tại hạ thêm tài liệu được chăng ?

Thời Thanh ngừng mặt thở dài nói :

- Tại hạ do thám được sau khi tổ phụ mất rồi, ngoài bức hoa. "Ngọc Tiên Tử" và nữa bức "Chúng tinh phụng nguyệt đồ", còn lưu lại một bản Thiên đạo võ lục viết tay. Bản võ lục này không hiểu bị ai lấy được nhưng sau đó rơi vào tay Phương tổng thủ lãnh cầm đầu bọn thủy khấu ở Hồ Động Đình. Tiên tổ phụ lúc sống không được thấy mặt, chết chẳng được nhìn thi hài, cả phần mộ cũng không có. Ngoài bức hoa. "Hiếu nhật lãnh toàn", thì chẳng còn chút gì, khi tại hạ nghe được tin này dĩ nhiên hy vọng tìm cho ra gốc ngọn nên mới trà trộn vào làm một tên tiểu đầu mục trong Quân Sơn tổng trại của bọn thủy khấu Hồ Động Đình.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên hỏi xen vào :

- Thời huynh có kiếm thấy pho Thiên đạo võ lục không ?

Thời Thanh lắc đầu đáp :

- Cho đến bây giờ tại hạ vẫn chưa tìm ra được chút manh mối gì, có điều trong lòng tại hạ rất đỗi hoài nghi

Thương Bát hỏi :

- Hoài nghi chuyện gì ?

Thời Thanh đáp :

- Phương trại chủ ở Động Đình thủy trại võ công mấy năm nay rất cao cường, nhất là còn giỏi hơn cha thì trong vụ này phải có nguyên nhân.

Thương Bát ngắt lời :

- Động Đình thủy khấu Phương tổng thủ lãnh đã chết mười năm rồi còn gì ?

Thời Thanh đáp :

- Đúng thế. Phương tổng thủ lãnh chết một cách đột ngột mười ba năm trước đây. Người giang hồ đồn đại y bị cấp chúng một đêm mà chết. Nhưng là Phương gia có ý muốn bịa đặt cho yên chuyện. Thực ra Phương lão gia bị người giết chết lúc nửa đêm, đầu lâu bị mất tích không thấy đâu.

Thương Bát hỏi :

- Hung thủ là ai?

Thời Thanh đáp :

- Đến nay vẫn chưa tìm ra hung thủ. Vụ này e rằng khó tìm ra manh mối.

Thương Bát thở dài nói :

- Người chết uy thế cũng tiêu tan . Phương tổng thủ lãnh chết rồi cơ nghiệp ở Động Đình Hồ cũng mất luôn .

Thời Thanh lắc đầu nói :

- Lão trại chủ mất rồi, đáng lý Phương thiếu trại chủ lên kế vị nhưng y tuyên bố giải tán Động Đình thủy trại mà thực ra Phương thiếu trại chủ là nhân vật hùng tài đại lượng, võ công và hào khí hơn cả phụ thân . Bề ngoài tuy giải tán Động Đình thủy trại nhưng thật ra đang ngấm ngầm khuếch trương lực lượng. Có điều y hành động rất khéo léo nên ít người giang hồ biết tới.

Thương Bát hỏi :

- Có chuyện đó thật ư ? Hiện giờ Phương thiếu trại chủ ở đâu

Thời Thanh đáp :

- Phương thiếu trại chủ chính là Tứ Hải quân chủ hiện nay

Thương Bát nói :

- Nếu vậy thật ngoài sự suy nghĩ của mọi người.

Thời Thanh nói :

- Tại hạ không hiểu vì thân thế bị bại lộ hay vì có người ám toán nên bị quân chủ triệu đến. Quân chủ bức bách tại hạ uống một thứ độc dược mẫn tính. Nếu không được các vị giai cứu tất bị bỏ xuống sông rồi.

Thương Bát nói :

- Té ra là thế . Thời huynh yên tâm điều dưỡng. Bọn tại hạ hết sức bảo vệ chọ

Thời Thanh nói :

- Không được rồi. Quân chủ bức bách tại hạ uống độc vật, lại còn hạ thủ vào người, bọn chúng không chịu giết đi chắc là còn muốn lợi dụng điều gì .

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Không sao đâu ! Lão phu có thể giải được chất độc trong mình các hạ .

Thời Thanh nghiêm nghị đáp :

- Tại hạ xin bái tạ trước.

Độc Thủ Dược Vương đáp lễ :

- Các hạ bắt tất phải khách sáo. Chỉ cần cho lão phu hay họ bức bách uống thuốc gì là được. Nếu các hạ không biết thì tại hạ phải phải cung một chút.

Thời Thanh thở dài nói :

- Tại hạ chẳng nhưng đã uống độc dược mà còn bị nội thương rất nặng .

Độc Thủ Dược Vương cười mát nói :

- Các hạ không chết là được rồi. Lão phu tin rằng có thể cứu mạng cho các

hạ được.

Bỗng nghe Chu Thuận từ ngoài nói vọng vào :

- Các vị đại gia ơi ! Không xong rồi.

Thương Bát nhảy ra khỏi khoang thuyền hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Chu Thuận đáp :

- Có tám chiếc khoái thuyền đuổi theo rất gấp.

Thương Bát ngẩng đầu thấy tám con thuyền nhỏ lướt nhanh như gió đi tới.

Hắn nói :

- Bất tất phải hoang mang . Bảo anh em mình bình tĩnh, đã có bọn ta đối phó với bọn chúng.

Hai người đang nói thì Tiêu Lĩnh Vu, Đỗ Cửu và Độc Thủ Dục Vương đã ra khỏi khoang thuyền.

Tám con thuyền kia boi mau lẹ phi thường. Chỉ trong khoảnh khắc đã đuổi kịp thuyền lớn rồi đi quanh tạo thành thế bao vây.

Lúc này trên sông có rất nhiều thuyền chài. Bọn chúng thấy tám con thuyền nhỏ kia liền hấp tấp chèo đi nơi khác.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ thầm :

- Tám con thuyền bố trí tám mặt mà đồng thời động thủ bắn tên lửa thì e rằng khó lòng đối phó.

Chàng chú ý nhìn ra trên mỗi thuyền đều có bốn tên võ sĩ mặc áo màu lam đứng ở đầu thuyền. Tên nào trong tay cũng cầm trường mâu.

Tám con thuyền nhỏ bao vây con thuyền lớn nhưng chưa động thủ ngay, dường như còn chờ đợi ai đó.

Bỗng nghe Thời Thanh ở trong khoang nói vọng ra :

- Bọn võ sĩ ở trên những khoái thuyền đó đều ở trong lam y vệ đội, rất thân cận với Tứ Hải quân chủ. Xem chừng Tứ Hải quân chủ cũng thân hành ra trận.

Thương Bát nói :

- Thế thì càng hay. Bất giặc cần bắt được chủ tướng. Nếu Tứ Hải quân chủ thân hành lâm trận là cho ta cơ hội thu phục cường địch.

Trên tám chiếc khoái thuyền có tổng cộng ba mươi hai võ sĩ áo lam . Bọn chúng đều ngó chăm chặp con thuyền lớn, tên nào cũng vẻ mặt lắm lý không nói năng gì. Mới trông đã biết bọn này đều trải qua những cuộc huấn luyện nghiêm khắc.

Độc Thủ Dục Vương nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chỗ chúng ta dừng thuyền còn cách bờ sông rất xa. Cuộc chiến diễn ra trên mặt nước, về mặt tâm lý, chúng ta đã kém phương tiện ba phần. Theo lão phu thì chúng ta nên nhân lúc Tứ Hải quân chủ chưa tới, xông ra khỏi vòng vây, bỏ thuyền lên bờ rồi sẽ cùng họ quyết chiến. Tiêu đại hiệp tính sao?

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp trả lời, Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đã lạnh lùng lên tiếng :

- Hai bên bờ sông này đều thuộc phạm vi Bách Hoa Sơn Trang . Chúng ta lên bờ lại đụng ngay phải bọn võ sĩ của Bách Hoa Sơn Trang .

Thương Bát vỗ bụng tự nói một mình :

- Lạ thiệt ! Lạ thiệt ! Mặt sông này thuộc phạm vi thế lực của Bách Hoa Sơn Trang . Tứ Hải quân chủ chẳng phải hạng giang dương đại đạo thông thường, sao lại được mặc sức tung hoành. Thế lực của quân chủ rất to lớn , có lẽ nào Thẩm Mộc Phong lại không hay biết mà để Tứ Hải quân chủ điều võ dương oai ngay trước mắt ?

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Đúng thế . Thương huynh nhắc tới điểm này khiến lão phu cũng nhận thấy có điều quái dị.

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Dục Vương và Thẩm Mộc Phong giao du thân mật. Tính cách hẩn thế nào chắc Dục Vương biết rõ lắm.

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Theo lẽ thì Thẩm Mộc Phong quyết chẳng khi nào để Tứ Hải quân chủ hoành hành trên sông gần Quý Châu.

Bỗng nghe hiệu còi rít lên rất gay gắt, xé tan bầu không khí tĩnh lặng trên sông .

Bọn Tiêu Lĩnh Vu cho là tám chiếc khoái thuyền sắp phát động thế công, liền chuẩn bị nghinh địch. Nhưng những con thuyền kia vẫn đứng yên không động tĩnh.

Trong khoang thuyền Thời Thanh nói vọng ra :

- Tứ Hải quân chủ đã đến đó.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu nhìn ra quả thấy mặt chính Nam có con thuyền ngũ sắc từ từ đi tới.

Con thuyền này lớn quá coi hành động chậm chạp mà thực tình đi rất nhanh . Chỉ trong khoảnh khắc nó đã tới ngoài năm trượng. Hai con thuyền nhỏ vội tránh ra để nhường lối.

Thương Bát ngó con thuyền ngũ sắc miệng lẩm bầm :

- Con thuyền này lớn thật .

Thanh âm Thời Thanh hỏi vọng ra :

- Trên con thuyền đó có năm cột buồm để giương năm cánh buồm năm sắc.

Hiện giờ trên mấy cột đã giương buồm rồi?

Thương Bát đáp :

- Họ mới giương cánh buồm sắc trắng.

Thời Thanh nói :

- Thế thì còn được.

Lại nghe trên thuyền lớn tiếng tù và nổi lên . Tiếp theo là những hồi chiêng trống vang lừng .

Đỗ Cửu cất tiếng thoá mạ :

- Hảo tiểu tử ! Gã làm oai làm bộ như một vị đế vương .

Tiêu Linh Vu nói :

- Y mang cái ngoại hiệu Tứ Hải quân chủ dĩ nhiên khí phách lớn lắm .

Bỗng thấy cửa khoang thuyền ngũ sắc mở rộng. Bốn tên đồng tử mặc áo vàng mang trường kiếm thông thả bước ra.

Sau bốn tên đồng tử áo vàng là một đạo nhân mình mặc áo bào bát quái tay cầm phát trần.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Người này ăn mặc như vậy chưa chắc đã phải Tứ Hải quân chủ.

Bỗng thấy đạo nhân tiến ra đầu thuyền. Bốn tên đồng tử áo vàng chia ra đứng hai bên .

Tiêu Linh Vu liếc mắt nhìn đạo nhân thì thấy gương mặt dài ngoẵng như mặt ngựa, để năm chòm râu dài, mình mặc đạo bào thêu tượng bát quái bằng chỉ ngũ sắc. Tướng mạo hẳn cùng cách ăn mặc không ăn nhập với nhau.

Bỗng thấy đạo nhân cầm phát trần phe phẩy nhìn bọn Tiêu Linh Vu hỏi :

- Trong các vị ai là chủ nhân ra nói chuyện với bản đạo?

Thương Bát đưa mắt nhìn Tiêu Linh Vu

Tiêu Linh Vu quay sang ngó Độc Thủ Dược Vương .

Độc Thủ Dược Vương khẽ nói :

- Về mặt đạo nhân rất xảo quyệt mà Tiêu đại hiệp là chính nhân quân tử e rằng không đối đáp với hắn được. Chi bằng mời Thương huynh ra đối thoại rồi sẽ tính.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Phải đấy ! Vậy phiền Thương huynh đệ xuất tịch đi.

Thương Bát miệng tủm tỉm cười, thông thả bước ra chấp tay hỏi :

- Đạo trưởng có điều chi dạy bảo?

Đạo nhân cặp mắt lấp lánh ngó Thương Bát hỏi :

- Cách xưng hô các hạ như thế nào?

- Thương Bát đáp :

- Tại hạ họ Thương tên Bát.

Đạo nhân nói :

- Té ra là lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ. Bản đạo thất kính mất rồi.

Thương Bát nói :

- Anh em tại hạ làm nghề buôn bán, không để ý đến điều khách sáo.

Y ngừng một chút rồi tiếp :

- Thương mỗ đã xưng danh rồi, muốn được lãnh giáo pháp hiệu của đạo trưởng.

Đạo nhân đáp :

- Bần đạo ở chốn thâm sơn cùng cốc chưa từng len lỏi vào chốn giang hồ. Nói ra e rằng Thương đại hiệp cũng không biết, chi bằng chẳng nói nữa là xong .

Thương Bát hỏi :

- Đạo trưởng đã ra ngoài vòng tam giới, không ở trong ngũ hành, thành người ngoài cõi tục, không hiểu vì lẽ gì lại len lỏi vào chốn giang hồ ?

Đạo trưởng đáp :

- Quân chủ mời gọi, bần đạo cảm mỗi thịnh tình, không nỡ chối từ nên phải hạ sơn giúp y một tay

Thương Bát nói :

- Té ra là thế .

Đạo nhân kia tay trái dựng ngược lên để trước ngực đáp lễ rồi nói :

- Sau khi bần đạo vào giang hồ liền được nghe đại danh của Trung Châu Nhị Cổ như hình với bóng. Thương huynh đã ở đây thì chắc Đỗ huynh cũng ở đây, có đúng không ?

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi lại :

- Đỗ Cửu chính là tại hạ đây. Các hạ có gì chỉ giáo?

Đạo nhân đảo mắt nhìn Đỗ Cửu nói :

- Bần đạo nghe danh đã lâu.

Đỗ Cửu hững hờ đáp :

- Đạo trưởng khách sáo quá ?

Đạo nhân cười mát đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn vị thí chủ này xưng hô thế nào?

Độc Thủ Dục Vương khẽ nói :

- Thằng cha này rất xảo quyệt. Hắn hỏi cho rõ hết ngọn ngành chúng ta, còn chính hắn không nói rõ tên họ . Bây giờ hắn có truy vấn từng người, ta cũng đừng lý gì đến hắn.

Tiêu Lĩnh Vu cho là lão nói có lý, chàng liền đáp :

- Tại hạ chỉ là kẻ bất tài vô danh tiểu tốt.

Đạo nhân nhíu cặp lông mày đưa đẩy mục quang quay sang ngó Độc Thủ Dục Vương hỏi :

- Tướng mạo các hạ hình như bần đạo đã được nghe người ta nói tới. Nhất định là một nhân vật lưng lầy tiếng tăm ?

Độc Thủ Dục Vương cười lạt đáp :

- Đạo trưởng dạy quá lời?

Đạo nhân đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Cách xưng hô của thí chủ thế nào?

Độc Thủ Dục Vương hỏi lại :

- Pháp hiệu của đạo trưởng là gì ?

Cặp mắt đạo nhân chiếu ra những tia thần quang lạnh lẽo nhìn thẳng vào mặt Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Bần đạo là Tiêu Dao Tử. Cao danh thí chủ là gì

Độc Thủ Dược Vương trả lời một cách mập mờ :

- Lão phu chỉ là một thầy lang chuyên chữa các bệnh nguy nan .

Tiêu Dao Tử nói :

- Té ra là một vị đại phụ

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nhưng vận hạn xúi quẩy, chữa đâu chết đấy.

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Đạo trưởng có chuyện gì xin bàn định với Thương mỗ. Chúng ta đã có chuyện mua bán thì nên hoà hảo với nhau.

Tiêu Dao Tử là một tay rất thâm trầm. Tuy hấn bị Độc Thủ Dược Vương trào phúng, vẫn nhẩn nhin được không nổi nóng. Hấn cười mát nói :

- Bần đạo vâng mệnh Quân Chủ có một việc muốn thương lượng với Thương huynh .

Thương Bát hỏi :

- Phải chăng là chuyện mua bán ? Tiểu đệ chuyên về nghề này, trước nay chỉ kiếm lời không chịu lỗ. Đạo trưởng cứ ra giá đi !

Tiêu Dao Tử đáp :

- Quân Chủ phen này xuất hiện trên chốn giang hồ có ý muốn làm ăn lớn nên đã bốn lần đón mời bần đạo xuống núi.

Thương Bát cười ha hả nói :

- Ngày trước Lưu Bị tam cố thảo lư đã mời được Gia Cát Lượng ra phò tá , mà nay đạo trưởng được người ta bốn lần mời mọc mới chịu hạ sơn .

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Bần đạo tuy không dám so bì với Gia Cát Lượng nhưng cũng không chịu nhường hết những cái hay cái đẹp cho cổ nhân .

Thương Bát nói :

- Đạo trưởng tài cao tám trượng, học dư năm xe, nhưng chưa chắc đã thạo nghề mua bán chỉ kiếm lời chứ không chịu lỗ. Vậy đạo trưởng định giá đi Tiêu Dao Tử quả có độ lượng hơn người. Hấn đã bị Thương Bát khiêu khích mà vẫn cứ thản nhiên như không, tùm tùm cười nói :

- Đáng anh hùng thường hoài bão tư tưởng cao ngạo nên bần đạo trước nay vẫn đem lòng kính phục.

Thương Bát nhủ thầm :

- Khí độ của lão này đáo để lắm ? Thật không phải kẻ dễ chơi.

Lại nghe Tiêu Dao Tử đồng dục nói tiếp :

- Ba bữa trước tể quân chủ đã đi qua chốn này, không ngờ được Thảm đại trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang cho cao thủ bơi thuyền đến và ra lệnh

trong hai giờ tề quân chủ phải lên bờ vào bãi trang .

Đây là một điều mà bọn Tiêu Lĩnh Vu muốn biết nên đều chú tâm lắng nghe Tiêu Dao Tử từ từ đưa mắt liếc nhìn bọn Thương Bát rồi tiếp :

- Bần đạo tuy đã dùng lời phải chăng khuyên nhủ là cả hai bên cùng trong đồng đạo võ lâm, tội gì vì chi tiết lễ số nhỏ mọn mà gây nên cục diện bất hoà. Nhưng Thảm Mộc Phong hào khí lừng lẫy chẳng những không nghe lời bần đạo còn giáo huấn một hồi. Do đó tề quân chủ nổi giận gây ra một trường ác chiến.

Thương Bát bụng bảo dạ :

- Thảo nào bọn thuyền chài vừa thấy những khoang thuyền này liền hấp tấp tránh đi. Té ra là ba bữa trước đây họ đã gặp một trường thủy chiến.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, liền hỏi :

- Trận chiến được đạo trưởng chỉ huy có phương pháp chắc là thắng lớn ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Thảm đại trang chúa không quen thủy chiến nên sau nửa ngày chiến đấu bị thuyền đắm người chết. Gần trăm tên cao thủ ở Bách Hoa Sơn Trang đều bị chìm xuống lòng sông .

Độc Thủ Dục Vương có mối thâm giao với Thảm Mộc Phong, lão nghe đạo nhân nói vậy thì trong lòng kinh hãi hỏi xen vào :

- Thảm Mộc Phong có bị thương không ?

Tiêu Dao Tử cười mát đáp :

- Võ công của Thảm đại trang chúa khiến cho bần đạo rất khâm phục. Tuy y bị thương mà còn liên tục đánh đắm được bốn chiếc khoái thuyền của bọn bần đạo và đả thương mười hai tên cao thủ bên này rồi mới lên bờ về trang .

Độc Thủ Dục Vương hỏi :

- Ai đả thương y

Tiêu Dao Tử ban đầu sững sốt một chút rồi cười đáp :

- Trong cuộc hỗn chiến, hai bên đều dùng thủ đoạn. Ai đả thương Thảm đại trang chúa thì bần đạo không biết rõ. Có điều Thảm đại trang chúa coi bần đạo khá trọng mới cùng bần đạo giao thủ ba chục hiệp.

Độc Thủ Dục Vương ngắt lời :

- Lão phu không tin đạo trưởng trông vào võ công để thắng được Thảm Mộc Phong .

Tiêu Dao Tử đáp :

- Đúng thế ! Bần đạo không thắng được y, nhưng trong ba chục hiệp giao thủ bần đạo cũng không thua y chiêu nào.

Thương Bát giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Nếu hần nói vậy thì võ công hần quả là ghê gớm. Trên đời này những tay cao thủ võ công đón tiếp được ba chục chiêu của Thảm Mộc Phong thật là hiếm lắm.

Lại thấy Tiêu Dao Tử chăm chú ngó Độc Thủ Dược Vương nói tiếp :

- Các hạ quan tâm đến Thảm đại trang chúa như vậy chắc có tình thân thiết mà không có tình cố cư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Nếu đạo trưởng đón tiếp được ba chục chiêu với Thảm Mộc Phong mà không kém chiêu nào thì có thể tự xưng là cao thủ võ lâm hiện nay

Tiêu Dao Tử cười mát nói :

- Nếu Thảm Mộc Phong chưa bị thảm bại thì tể quân chủ và bản đạo đã bị đuổi đi từ lâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Lời hăn nói là đúng sự thực.

Độc Thủ Dược Vương hăng dặng một tiếng rồi nói :

- Đạo trưởng nói như vậy thì ra các vị toàn thắng.

Tiêu Dao Tử cười đáp :

- Cuộc thủy chiến vừa qua Thảm Mộc Phong không chiếm được chút tiện nghi nào. Y mà thắng thì dĩ nhiên không để bọn bản đạo ở lại trên mặt sông Quý Châu này nữa.

Đạo nhân dừng lại một chút rồi tiếp :

- Vụ Thảm Mộc Phong tái xuất giang hồ đã làm náo loạn võ lâm, chắc Trung Châu Nhị Cổ các vị đã biết rồi?

Đạo nhân nói quanh co mãi khiến cho Thương Bát là một lịch duyệt giang hồ cũng không tài nào đoán ra được suy nghĩ trong lòng lão.

Thương Bát vội đáp :

- Đúng thế . Anh em tại hạ cũng đã biết rồi.

Tiêu Dao Tử lại nói :

- Vì thế mà tể quân chủ quyết rời bỏ đời sống an nhàn ẩn dật, nhất định vào chốn giang hồ.

Thương Bát hỏi :

- Vì thế mà quân chủ đã vì vụ Thảm Mộc Phong tái xuất giang hồ khích động mà xuất hiện thì trận đánh đầu tiên dĩ nhiên nhằm vào Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Đúng thế ! Tể quân chủ đã quyết định lúc góp mặt với giang hồ sẽ cùng mọi người xuất hiện trên mặt sông Quý Châu.

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng :

- Lão mũi trâu này nói qua nói lại mà mình vẫn không hiểu chỗ dụng tâm của lão ra thế nào?

Hắn lại thấy con thuyền thoi ở mặt chính nazm rẽ sóng đi tới, không khỏi động tâm bụng bảo dạ :

- Phải rồi, lão mũi trâu mượn cơ hội nói tới nói lui là có cơ hội kéo dài thời

gian đặng ung dung bố trí !

Trong lòng xoay chuyển suy nghĩ, đột nhiên hấn nổi lên tràng cười rộ.

Tiêu Dao Tử quả là người thâm trầm ghê gớm. Thương Bát cười rộ mà lão vẫn lơ đi như không nghe tiếng. Nét mặt vẫn bình thản đứng trên con thuyền ngũ sắc lớn.

Thương Bát bỗng hắng dặng một tiếng rồi nói :

- âm mưu của đạo trưởng thật là ác độc .

Tiêu Dao Tử mỉm cười lắc đầu :

- Thương huynh nói nặng lời quá ! Bàn đạo có điều chi không phải mong
Thương huynh chỉ giáo cho

Thương Bát hỏi :

- Hậu viện của đạo trưởng đã tới nơi và hình thành cuộc bố trí. Chẳng lẽ đạo trưởng còn làm bộ mơ hồ ?

Tiêu Dao Tử quay lại ngó tám chiếc khoải thuyền một cái rồi đáp :

- Tệ quân chủ là người rất hiếu khách, y lại càng kính trọng Trung Châu Nhị Cổ. Nếu các vị vui lòng thì xin qua thuyền này nói chuyện.

Thương Bát quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Chúng ta đã bị bao vây trùng điệp, nếu mình ngồi thuyền nhà quyết chiến với họ thì chẳng thà sang thuyền lớn để phân thắng bại còn có phần dễ hơn .

Độc Thủ Dục Vương chau mày nói :

- Tiểu nữ bệnh nặng mới khỏi, tưởng không nên qua thuyền đó .

Đỗ Cửu lạnh lùng ngắt lời :

- Nếu xảy ra cuộc chiến đấu thì e rằng phen này không giống lần trước đâu.

Theo nhận xét của tại hạ thì chúng ta đều được xuống lòng sông làm mồi cho cá mập. Chúng ta ở lại trên thuyền này sao bằng sang thuyền họ còn có sinh cơ nhiều hơn .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 128

Phải đeo hình cụ mới được lên thuyền

Đỗ Cửu nói câu này nghe có vẻ trào phúng, nhưng đúng là sự thực.

Độc Thủ Dục Vương đằng hắng một tiếng rồi khẽ nói :

- Lão phu chỉ cần đến gần đạo nhân chừng một trượng là có thể thi độc vào người lão.

Lại nghe Tiêu Dao Tử lớn tiếng :

- Ba bữa trước đây Thảm Mộc Phong thân hành đôn đốc thuyền lớn thuyền nhỏ mười mấy cái, nhưng sau trận đánh đều bị chìm đắm . Thảm Mộc Phong thoát được là may. Nếu các vị không tin thì bản đạo cho họ diễn lại màn kịch ba bữa trước để các vị được thấy rõ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới mình đã muôn ngàn gian khổ, mạo hiểm khôn lường mới cứu được tính mạng cho Nam Cung Ngọc, bây giờ lại gặp đại địch, thuyền mình bị hãm vào trùng vây, nếu xảy ra cuộc đụng độ thì con thuyền này tất bị phá hủy, dĩ nhiên Nam Cung Ngọc phải chết chìm.

Chàng nghĩ cô là người lòng dạ thiện lương, mấy lần cứu sống mình, không khỏi nổi lòng nghĩa hiệp, quay sang bảo Thương Bát :

- Thương huynh đệ . Huynh đệ hãy bảo bọn họ tha cho cha con Độc Vương cùng anh bạn họ Thời thì bất luận điều kiện gì chúng ta cũng ưng chịu.

Thương Bát chau mày nói :

- Đại ca..

Tiêu Lĩnh Vu xua tay gạt đi :

- Thôi đừng nói nữa. Hãy theo lời Tiêu huynh mà làm.

Thương Bát lại ngó Độc Thủ Dục Vương nói :

- Tệ đại ca đối với Độc Thủ Dục Vương thật là hết lòng nhân nghĩa.

Độc Thủ Dục Vương nhắm mắt lại đáp :

- Lão ghi ơn suốt đời, mong rằng có ngày báo đáp .

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Trong đời của lão đã làm biết bao nhiêu điều tệ hại mà lại gặp được đại ca của ta hết lòng từ bi nhân đức thì thật phước cho lão quá.

Độc Thủ Dục Vương là con người chẳng chịu ai, nay lão bị Trung Châu Nhị Cổ chỉ trích, tất nhiên lão tức giận vô cùng mà vẫn phải nín thinh .

Nguyên trong lòng lão hiểu rõ : Lúc này mà xung đột với đội thuyền của Tứ Hải quân chủ thì bất luận người nào võ công cao cường đến đâu mà không biết bơi lội cũng phải bị chết chìm. Lão nghĩ tới tấm lòng hào hiệp của Tiêu Lĩnh Vu hy sinh cả tính mạng để cứu cha con lão, nên bao nhiêu lửa giận

trong lòng đều tiêu tan, Trung Châu Nhị Cổ trách mắng thế nào cũng mặc. Thương Bát quay lại ngó Tiêu Dao Tử vẫy tay nói :

- Đạo trưởng bắt tất phải quanh co nữa, có chủ ý gì xin nói trắng ra để anh em tại hạ thương lượng và quyết định.

Tiêu Dao Tử cười mát nói :

- Tệ quân chủ mong bậc hiền tài như người khát nước. Trung Châu Nhị Cổ là những nhân vật anh hùng mà tệ quân chủ rất mơ ước...

Thương Bát cười khanh khách ngắt lời :

- Phải chăng đạo trưởng muốn bọn tại hạ quy thuận dưới cờ của Tứ Hải quân chủ ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Chính là thế đó ?

Thương Bát hỏi :

- Trung Châu Nhị Cổ đều là những tay rắn mắt khó bảo, không hiểu đạo trưởng đã biết chưa?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Những nhân tài kiệt xuất đều thế cả. Dĩ nhiên bản đạo đã nghĩ tới điểm này.

Thương Bát nghĩ thầm :

- Lão đã nghĩ tới tức là đã nghĩ cả tới cách chế phục bọn mình rồi đây.

Hắn ngẩng đầu nhìn con thuyền ngũ sắc rất lớn rồi cười nói :

- Anh em tại hạ tuy bản tính có điều cao ngạo, nhưng đối với những nhân vật tài giỏi hơn mình rất đem lòng kính trọng. Nếu đạo trưởng tự tin có biện pháp làm cho tại hạ phải kính phục thì hy vọng cho bọn tại hạ được gặp cao nhân trên thuyền lớn.

Tiêu Dao Tử nói :

- Bản đạo rất đổi hoan nghênh và tệ quân chủ cũng xuống thuyền đón tiếp.

Thương Bát nói :

- Anh em tại hạ ưng chịu sang bên quý thuyền, nhưng phải có một điều kiện.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Điều kiện gì ? Nếu mà bản đạo làm được tất nhiên sẽ tuân lệnh.

Thương Bát nói :

- Giả dối lắm . Anh em tại hạ ưng chịu qua đó yết kiến Tứ Hải quân chủ nhưng cần đạo trưởng hãy buông tha những người trong thuyền này đã.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một lát rồi nói :

- Được rồi. Bản đạo xin tuân theo hai vị.

Tiêu Linh Vu vỗ ngực nói :

- Tại hạ cũng muốn sang quý thuyền để coi cho biết.

Đỗ Cửu khê nói :

- Đại ca ! Tội gì đại ca phải qua đó ?

Bỗng nghe Tiêu Dao Tử hỏi :

- Các hạ là ai? Tệ quân chủ chỉ hoan nghênh những nhân vật anh hùng ở trên con thuyền ngũ sắc này. Còn những người vô danh tiểu tốt muốn lên thuyền là chuyện mơ tưởng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ cũng là người có một chút hư danh trên chốn giang hồ.

Tiêu Dao Tử lại hỏi :

- Cách xưng hô của các hạ như thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu

Tiêu Dao Tử ngơ ngác hỏi lại :

- Các hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi ! Chính là tại hạ.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Bần đạo vừa hạ sơn liền nghe người giang hồ truyền tụng uy danh của Tiêu Lĩnh Vu Chàng cười ngựa bạch, lưng đeo khoái kiếm từng làm chấn động trong võ lâm . Phải chăng người đó là các hạ ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Đạo trưởng không tin ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Theo lời đồn đại trong võ lâm thì Tiêu Lĩnh Vu là một chàng thiếu niên anh tuấn, phong độ bất phàm. Coi các hạ cũng đúng, nhưng thấy nhỏ tuổi quá .

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị ngắt lời :

- Đạo trưởng có muốn coi cho biết không ?

Bỗng nghe Độc Thủ Dục Vương dùng phép truyền âm nói :

- Tiêu huynh ! Tiêu huynh không nên lộ bản tướng nhiều quá với họ .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt ngó Độc Thủ Dục Vương lạnh lùng nói :

- Dục Vương nên vào khoang thuyền đi !

Độc Thủ Dục Vương ngơ ngác rồi xoay mình tiến vào khoang thuyền.

Lại nghe Tiêu Dao Tử lớn tiếng :

- Bần đạo nghe danh đã lâu. Đáng tiếc chưa được gặp gỡ. Nếu Tiêu đại hiệp tiết lộ thân thủ để bần đạo được mở rộng tầm mắt thì còn gì hay bằng.

Trung Châu Nhị Cổ thấy Tiêu Lĩnh Vu đã nhận lời với Tiêu Dao Tử, tuy trong lòng muốn cản trở cũng không được nữa. Hai người đành đứng bên theo dõi.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay cầm chuôi kiếm hỏi :

- Đạo trưởng muốn coi môn gì ?

Tiêu Dao Tử cười đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu đã nổi tiếng giang hồ về khoái kiếm, vậy bản đạo mong rằng Tiêu huynh cho coi kiếm pháp.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm vận chân khí, vẻ mặt trang nghiêm nói :

- Được rồi ! Vậy tại hạ để đạo trưởng được mở rộng tầm mắt về môn Hồi hoàn kiếm tuyệt chiêu trong võ lâm .

Tiêu Dao Tử nói :

- Mới nghe tên kiếm chiêu này, tâm thần bản đạo tưởng chừng đã bay bổng lên mây.

Tiêu Lĩnh Vu hô :

- Đạo trưởng hãy coi đây.

Chàng rung cổ tay một cái. Thanh trường kiếm bật ra khỏi tay bay đi. .

Thanh trường kiếm bay ngang trên không gian rất chậm chạp. Thân kiếm chuyển động tựa hồ sắp rớt xuống.

Tiêu Dao Tử cất tiếng khen ngợi giọng trào phúng :

- Môn hồi hoàn kiếm thật là tuyệt diệu...

Lão chưa dứt lời, thanh trường kiếm đang lơ lửng trên không gian đột nhiên xoay một vòng vọt đi rất nhanh, ánh bạch quang lấp loáng. Một tiếng rú vang lên . Đột nhiên đại hán áo lam đứng trên đầu thuyền nhỏ té xuống sông .

Thanh trường kiếm chém chết đại hán rồi còn bay quanh một vòng rộng rồi mới quay về đến bên Tiêu Lĩnh Vu Chàng vươn tay ra nắm lấy chuôi kiếm.

Hồi hoàn kiếm kinh thế hãi tục này chẳng những khiến cho Tiêu Dao Tử trợn mắt há miệng mà cả bọn Thương Bát, Đỗ Cửu cũng rất lấy làm kinh dị.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy thanh trường kiếm tra vào vỏ cười lạt hỏi :

- Thế nào? Liệu kiếm chiêu của tại hạ có đủ điều kiện lên thuyền lớn không ?

Tiêu Dao Tử cười khanh khách đáp :

- Thảo nào trên chốn giang hồ khi người ta nhắc tới tính danh đại hiệp ai cũng kinh sợ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đạo trưởng quá khen rồi !

Tiêu Dao Tử cười khanh khách đáp :

- Nguyên một Hồi hoàn kiếm pháp của Tiêu đại hiệp cũng đã đủ khiến cho tề quân chủ xuống thêm nghinh tiếp. Nhưng...

Tiêu Dao Tử ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Bản đạo đã vì tề quân chủ lập ra lề luật tai hại...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lề luật thế nào?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bất cứ ai lần đầu tiên đến ra mắt tề quân chủ cũng phải đeo hình cụ .

Tiêu Lãnh Vu lạnh lùng nói :

- Quý quân chủ mong kẻ hiền tài như khát nước mà lại đối đãi như vậy há chẳng thái quá ư ?

Tiêu Dao Tử dặng háng một tiếng rồi đáp :

- Việc này không nên trách tể quân chủ vì bản đạo lập ra lệ luật này. Hỡi ơi ! Nhưng lệ luật đã thi hành rồi, ban dao đành tạ tội trước mặt ba vị .

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Chẳng lẽ bọn tại hạ phải đeo hình cụ lên thuyền lớn mới được ra mắt Tứ Hải quân chủ ?

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Dĩ nhiên là thế ?

Đỗ Cửu nói :

- Nhưng Đỗ nhị gia không đi thì sao?

Tiêu Dao Tử ngửa mặt lên trời cười ha hả đáp :

- Bản đạo từng nghe nói Trung Châu Nhị Cổ đều là những người thủ tín trong võ lâm . Hai vị đã ưng chịu, chẳng lẽ còn giờ què.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Bọn tại hạ có nhận lời lên thuyền thật, nhưng chưa hứa đeo hình cụ.

Tiêu Dao Tử nói :

- Việc mang hình cụ đối với ba vị bất quá là một hình thức mà thôi. Ba vị mang hình cụ cốt để tỏ lòng kính ngưỡng mộ quân chủ. Mặt khác tể quân chủ cũng xuống thêm nghinh tiếp để tỏ lòng ái mộ hiền tài. Như vậy, tương các vị cũng không lỗ vốn.

Tiêu Lãnh Vu nghĩ tới Nam Cung Ngọc cần được nghỉ ngơi, không nên kéo dài thời gian .

Chàng liền hỏi :

- Phải đeo hình cụ gì ?

Tiêu Dao Tử cười đáp :

- Một cái ổ khoá nhỏ bằng vàng.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Được rồi !

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Tiêu đại hiệp thật là người mau lẹ, khiến cho bản đạo rất kính phục .

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Nhưng tại hạ cũng có một điều kiện.

Tiêu Dao Tử nói :

- Xin Tiêu đại hiệp cho hay

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Bọn tại hạ phải chờ cho con thuyền lớn của bọn tại hạ rời khỏi nơi đây rồi mới đeo hình cụ để qua thuyền ngũ sắc của đạo trưởng .

Tiêu Dao Tử chau mày hỏi :

- Ai ở trên thuyền đó mà quan trọng như vậy?

Đỗ Cửu Lạnh lòng nói :

- Sao? đạo trưởng đã nhận lời chẳng lẽ bây giờ lại biến đổi?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bần đạo hỏi vậy mà thôi.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Bất quá là một thiếu nữ mắc trọng bệnh mới khỏi.

Tiêu Dao Tử tủm tỉm cười nói :

- Trước nay bọn anh hùng vốn đa tình. Tiêu đại hiệp như cây ngọc trước gió dĩ nhiên cũng là kẻ đa tình. Có khi nào bần đạo lại không ưng thuận.

Tiêu Linh Vu nói :

- Bọn tại hạ chờ thuyền mình rời khỏi nơi đây rồi mới đeo hình cụ sang bên quý thuyền.

Tiêu Dao Tử ngần ngừ :

- Cái đó... cái đó ...

Tiêu Linh Vu ngắt lời :

- Tại hạ đã nói sao là làm đúng như vậy. Chỉ cần mắt thấy thuyền mình rời khỏi nơi đây là lập tức đeo hình cụ để sang thuyền ngũ sắc.

Tiêu Dao Tử nói :

- Hay lắm !

Lão đưa mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ hỏi :

- Còn ý kiến của hai vị thì sao?

Trung Châu Nhị Cổ đồng thanh đáp :

- Tệ đại ca ưng thuận thì dù có phải nhảy vào nước, lửa anh em tại hạ cũng chẳng từ nan .

Tiêu Dao Tử nói :

- Bần đạo cho hạ con thuyền nhỏ xuống để ba vị dùng tạm đợi chờ thuyền lớn bơi đi.

Lão nói rồi vẫy tay một cái. Lập tức con thuyền thoi từ thuyền ngũ sắc hạ xuống vọt về phía Tiêu Linh Vu

Con thuyền rẽ sóng chạy rất nhanh tới gần thuyền lớn thì dừng lại. Trên thuyền nhỏ này chỉ có một đại hán thân thể trắng kiện bơi thuyền, ngoài ra không còn ai nữa.

Tiêu Linh Vu ngẩng đầu nhìn Tiêu Dao Tử hỏi :

- Có phải con thuyền nhỏ này không ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Phải rồi ! Mời ba vị bước sang thuyền đó.

Tiêu Linh Vu cùng Trung Châu Nhị Cổ nhảy vọt sang thuyền nhỏ.

Đột nhiên trong khoang thuyền lớn có tiếng lạnh lạnh gọi :

- Tiêu tướng công ! Tiêu đại hiệp ?

Tieur Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Đó là Nam Cung cô nương . Đồ huynh đệ bảo họ cho thuyền đi ngay

Đồ Cửu quay người lại lớn tiếng :

- Các người còn chưa khai thuyền, hay là còn muốn ở lại đây chờ chết ?

Bất luận câu gì hoà khí đến đâu do miệng Đồ Cửu thốt ra cũng biến thành khó nghe. Bộ mặt nghiêm khắc của hắn tựa hồ lúc nào cũng muốn ra tay giết người, thêm vào giọng nói lạnh lùng như băng khiến cho bất cứ ai cũng sinh lòng ỷ kỵ mấy phần.

Thuyền chủ là Chu Thuận đứng ở đầu khoang thuyền khom lưng đáp :

- Đồ lão gia. Tiểu nhân xin bảo chúng khai thuyền đi lập tức.

Tiếng mái chèo bì bõm bõ xuống nước . Con thuyền lớn từ từ tiến về phía trước

Hai thuyền thoi ở phía đó lập tức rẽ sang hai bên nhường lối cho thuyền lớn .

Con thuyền lớn mỗi lúc đi một lẹ. Trong khoảnh khắc chỉ còn trông thấy cánh buồm nhỏ bằng một chấm đen .

Tiêu Dao Tử hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Con thuyền lớn đã vào tới bờ. Bây giờ dù cho bản đạo có phái thuyền rượt theo cũng không kịp nữa. Chắc ba vị yên tâm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu nhìn Tiêu Dao Tử đáp :

- Đạo trưởng quả là người thủ tín.

Tiêu Dao Tử nói :

- Bất tín sao thành người quân tử ? Bản đạo cũng tin ở các vị là những tay hào kiệt thủ tín.

Đồ Cửu lạnh lùng đáp :

- Cái đó không nhất định vì hai bên là thù nghịch.

Tiêu Dao Tử nói :

- Trung Châu Nhị Cô nổi tiếng là những người thủ tín trong võ lâm . Sao Đồ huynh cứ giỡn với bản đạo hoài?

Đồ Cửu nói :

- Tại hạ nói câu nào cũng...

Tiêu Lĩnh Vu xua tay ngắt lời :

- Đừng lồi thoi nữa. Đạo trưởng hãy lấy hình cụ đưa đây.

Tiêu Dao Tử quay lại vẫy tay một cái. Một tên đồng tử áo xanh cùng một thiếu nữ áo lục đi tới đầu thuyền.

Lại nghe Tiêu Dao tử nói :

- Các người đeo hình cụ vào cho ba vị quý khách.

Đồng tử và thiếu nữ cùng "dạ" một tiếng rồi nhảy vọt sang thuyền nhỏ.

Thương Bát thấy hai đứa nhỏ mới 14, 15 tuổi mà khinh công đã đến trình độ không phải tầm thường. Chúng từ thuyền lớn tung mình vọt lên hạ xuống

thuyền nhỏ như hai chiếc lá rơi không chuyển động đến thuyền chút nào, thì nghĩ bụng :

- Võ công hai đứa con nít mà còn như vậy thì bản lĩnh Tứ Hải quân chủ nhất định phải ghê gớm rồi.

Đồng tử áo xanh từ từ lấy trong bọc ra siêng có khoá hào quang lấp lánh. Gã cất tiếng hỏi :

- Vị nào đeo hình cụ trước ?

Tiêu Lãnh Vu nhìn kỹ thì thấy sợi dây xích dài chừng ba thước. Cứ cách nửa thước lại có một chiếc khoá vàng bằng trái đào. Chàng lẩm bẫm :

- Đồ hình cụ này rất khác lạ, tất phải là một công cụ đặc biệt.

Đỗ Cửu uốn ngực ra đáp :

- Đồ nhị gia muốn thử trước. Còn lão đại tính khí nóng nảy, các người phải cẩn thận mới được.

Đồng tử áo xanh tuy nhỏ tuổi mà công phu hàm dưỡng khá cao. Gã mỉm cười cầm khoá vàng lồng vào tay buộc lên cổ của Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu người cao. Gã đồng tử giơ hai tay lên cũng không với tới cổ hắn.

Hắn cố tình ngẩng đầu phưỡn bụng để đồng tử không làm gì được.

Bỗng thấy thiếu nữ áo lục tiến tới gần hai bước và giơ tay ra.

Đồng tử áo xanh đề khí nhảy lên ngồi trên cánh tay thiếu nữ. Gã cầm khoá vàng mắc vào cổ Đỗ Cửu rồi quanh sợi dây xích hai vòng cột vào hai cánh tay Đỗ Cửu.

Đồng tử khoá xong rồi, Đỗ Cửu bắt giắc chau mày.

Nguyên những khoá vàng khoá lại rồi, dây xích riết lại. Hai cánh tay bị buộc chặt vào cổ.

Đỗ Cửu đưa mắt nhìn xích vàng khoá vàng cười lạt, vẫn đứng yên không nhúc nhích. Hắn nghĩ thầm trong bụng :

- Chẳng lẽ sợi dây xích này cầm tù ta ư ?

Đồng tử áo xanh lại lấy dây xích thứ hai ra nói :

- Bây giờ đến vị nào đây?

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Người khoá ta đi.

Đồng tử áo xanh lại khoá Thương Bát.

Tiêu Lãnh Vu vẫn lạnh lùng đứng bên cạnh ngó động tác của tên đồng tử không nói nữa lời.

Đồng tử áo xanh lại lấy khoá vàng ra đến trước mặt Tiêu Lãnh Vu nói :

- Bây giờ đến lượt các hạ.

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Người cứ động thủ đi.

Đồng tử áo xanh lại khoá Tiêu Lãnh Vu

Tiêu Dao Tử nhìn ba người đang mang hình cụ rồi mỉm cười nói :

- Bần đạo còn một điều yêu cầu khẩn khoản.

Đỗ Cửu lạnh lùng ngắt lời :

- Nếu là lời khẩn cầu thì không nên nói nữa. Bọn tại hạ chỉ hứa lời mang hình cụ, chứ chưa hứa điều gì khác.

Tiêu Dao Tử nói :

- Pháp giới của tề quân chủ đều được đồng đạo võ lâm tuân theo. Ba vị dĩ nhiên không ngoài lệ đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đã là lời thỉnh cầu thì bọn tại hạ ưng thuận cũng được mà cự tuyệt cũng được. Xin đạo trưởng hãy cho biết trước.

Tiêu Dao Tử nói :

- Khi ra mắt tề quân chủ thì ba vị nên bỏ khí giới xuống.

Tiêu Lĩnh Vu cau mày chưa kịp trả lời thì Đỗ Cửu đã xẵng giọng :

- Đạo trưởng tính toán như vậy là thái quá.

Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên . Những chiếc khoá vàng riết chặt lại, chẳng những dây xích không đứt mà còn bó chặt hơn .

Đỗ Cửu giật mình kinh hãi lắm bầm :

- Không ngờ sợi dây vàng nhỏ bé này lại bền chặt đến thế.

Tiêu Dao Tử Tùm tùm cười nói :

- Ba vị võ công cao cường, tất nhiên bản tính cương ngạo, bần đạo phải dùng ba sợi dây xích đặc biệt để các vị đeo. Những sợi dây này pha lẫn với thép nguyên chất đều có máu bám vào huyết mạch dù cho các vị có thần công ghê gớm đến đâu cũng khó lòng cựa gậy cho được.

Thương Bát cười ha hả đáp :

- Bụng dạ đạo trưởng rất thâm trầm, tâm cơ cũng ghê gớm.

Tiêu Dao Tử cười lạt đáp :

- Tề Quân Chủ mới chế được ba bộ khoá xích đặc biệt. Nếu các vị còn thêm người thì không có nữa.

Lão ngừng lại một chút nữa rồi nói :

- Tước binh khí của họ đi

Đồng tử áo xanh và thiếu nữ áo lục liền ra tay chụp vào trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu và thiết bút của Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu nghiêng mình né tránh phóng cước đá đồng tử áo xanh .

Đồng tử áo xanh thân thủ rất mau lẹ. Gã né mình tránh khỏi rồi dùng ngón tay điểm vào huyết Huyền chung ở chân phải Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu thấy gã ra tay điểm huyết trong lòng ngấm ngấm kinh hãi lắm bầm :

- Không ngờ thằng lỏi này thân thủ lợi hại như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đỗ huynh đệ cứ để cho bọn họ lấy binh khí .

Đỗ Cửu nghe Tiêu Lĩnh Vu nói thế dĩ nhiên không phản kháng nữa.

Đồng tử áo xanh lấy Thiết bút của Đỗ Cửu, thiếu nữ cũng lấy trường kiếm của Tiêu Linh Vu ra , rồi từ từ bước đến trước mặt Thương Bát nói :

- Khí giới của các hạ đâu?

Thương Bát cười nói :

- Ta cũng có binh khí nhưng không tiện lấy ra. Cô nương hãy mở khoá để ta lấy binh khí, xong rồi hãy khoá lại được không ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 129

Tôn bất Tà sao lại ở đây?

Thiếu nữ áo lục hiển nhiên chưa từng lịch duyệt giang hồ. Thị nghe Thương Bát nói vậy cứng họng không biết đáp thế nào.

Đồng tử áo xanh bước tới đáp:

- Khí giới các hạ để chỗ nào?

Thương Bát phưỡn bụng đáp :

- Vay ta nhờ tiểu huynh đệ.

Tiêu Dao Tử đứng trên thuyền lớn lạnh lùng theo dõi mọi diễn biến không nói câu nào.

Đồng tử áo xanh thò tay vào phía dưới tấm áo choàng lấy ra chiếc bàn tính rồi quay lại nhìn Tiêu Dao Tử nói :

- Khí giới đã thu hết rồi.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Hay lắm ! Các người về thuyền đi.

Hai người cầm khí giới dạ một tiếng rồi nhảy vọt lên thuyền lớn.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Tiêu Dao Tử nói :

- Thu hết khí giới rồi, đạo trưởng còn muốn gì nữa?

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Tiểu đệ đã biết trước không tin được lão mũi trâu này, quả nhiên đúng thế.

Tiêu Dao Tử vẫn không nổi giận cười mát nói :

- Ba vị mang hình cụ cử động khó khăn . Để bản đạo hạ thang mây cho ba vị lên thuyền.

Bỗng nghe đánh soạt một tiếng. Một cái thang ngũ sắc từ trên thuyền lớn buông xuống.

Tiêu Lĩnh Vu đi trước bước thang mây để trèo lên thuyền lớn, Trung Châu Nhị Cô cũng lên theo.

Ba người ngẩng đầu trông ra thấy sạp thuyền dài tới ba trượng, rộng chừng hơn trượng.

Chỗ trong cùng là cửa khoang chạm rồng trở phượng.

Mười hai đại hán võ phục áo đen, lưng cài nhận linh đao, sắp hàng thị lập ở phía sau Tiêu Dao Tử.

Hắn vẫy tay một cái, mười hai tên đại hán liền tản đi nhường lối cho mọi người vào.

Thương Bát nhìn kỹ lại thấy con thuyền này cùng những cánh buồm khác hẳn với thuyền thường. Hiển nhiên cách chế tạo đã được trù tính kỹ càng.

Tiêu Dao Tử mỉm cười nói :

- Xin ba vị hãy chờ cho một chút. Bắn đạo vào báo quân chủ ra nghênh tiếp.

Tiêu Linh Vu gạt đi :

- Tại hạ tưởng không cần phải vẽ vờ như vậy.

Tiêu Dao Tử đáp:

- Bắn đạo đã hứa rồi, lẽ nào không thủ tín .

Lão rảo bước đi vào trong khoang thuyền. Cửa khoang chạm trở rỗng phượng đang đóng bỗng mở rộng.

Tiêu Dao Tử tiến vào rồi, cánh cửa liền đóng lại lập tức.

Thương Bát nhìn Tiêu Linh Vu khẽ nói :

- Những bộ xiềng khoá.... này kiên cố dị thường. Tiêu đệ đã ngấm ngấm vận nội công nhưng không tài nào cựa cựa cho gãy được...

Tiêu Linh Vu đáp :

- Hiện giờ chúng ta đã mắc vào cạm bẫy, nếu không phải là lúc tình thế nguy cấp thì các vị hãy ráng nhẫn nại.

Thương Bát nói :

- Bọn tiểu đệ nhất nhất theo lệnh đại ca là xong .

Đỗ Cửu nói :

- Xiềng khoá này tuy không cựa gãy được nhưng chúng ta còn hai chân để cựa đạp. Tiểu đệ nhận thấy nếu mình còn ở lại trên thuyền mà không hiểu bơi lội thì càng nguy khốn. Dù cho chúng ta có xông ra khỏi vòng vây cũng chẳng thể nhảy qua được dòng sông bát ngát.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Đỗ huynh đệ nói phải lắm. Vì vậy mà chúng ta cần nhẫn nại.

Bỗng thấy cửa khoang thuyền mở rộng. Hai gã đồng tử áo xanh đi trước bước ra. Phía sau là bốn thiếu nữ mặc áo màu lục, họ đều đeo trường kiếm.

Đỗ Cửu khẽ bảo Thương Bát :

- Lão đại ! Thằng cha Tứ Hải quân chủ này nhất định là phường hiếu sắc.

Thương Bát không nhìn được mỉm cười hỏi :

- Sao lão nhị biết thế ?

Đỗ Cửu đáp :

- Lão đại cứ coi thủ hạ của hần nữ nhiều hơn nam là đủ biết.

Hai người còn đang nói chuyện, đột nhiên tiếng đàn sáo nổi lên . Một người mặc áo hoàng bào trước ngực có thêu một con rồng vàng từ từ đi ra.

Tiêu Linh Vu nhìn kỹ phát giác người này chưa nhiều tuổi, mới vào trạc tam tuần. Hần mặt trắng mà không có râu. Bước chân trầm trọng như ăn nhip với tiếng đàn sáo.

Tiêu Dao Tử theo sau người áo vàng ra khỏi khoang thuyền rồi, đột nhiên bước nhanh đi lên trước. Lão đến gần bọn Tiêu Linh Vu nói :

- Tệ quân chủ đã ra ngoài khoang thuyền. Ba vị nên làm lễ bái kiến đi.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Việc chi mà phải bái lạy? Y nào phải đức hoàng đế ? Dù có là hoàng đế thật, vị tất anh em ta đã phải bái lạy.

Hắn nói thanh âm nghe không lớn lắm nhưng người mặc áo hoàng bào cũng nghe rõ. Y đảo mắt lấp lánh ngó Tiêu Dao Tử dường như để chỉ thị cho lão hãy khuyên giải ba người khách mấy câu nhưng lại thôi.

Bỗng thấy bốn đồng tử áo xanh và thiếu nữ áo lục đi tới gần năm người, còn cách chừng bốn năm thước thì dừng lại chia ra đứng hai bên .

Người mặc áo hoàng bào đứng đỉnh đi ra vượt qua mặt bốn đồng tử áo xanh đến thẳng trước mặt ba người, từ từ lên tiếng :

- Vừa rồi nghe quốc sư nhắc đến đại danh ba vị mà tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Thăng cha này định tạo phản chăng ? Sao lão đã tự xưng là Tứ Hải quân chủ lại kêu lão mũi trâu là Quốc sư ? Bất quá hắn mới có được mấy con thuyền nhỏ và cái thuyền lớn này mà đã làm oai như vậy.

Trong lòng chàng mắng thầm nhưng ngoài miệng đáp :

- Không dám ! Không dám ! Quân chủ dạy quá lời.

Người mặc hoàng bào nói :

- Mời ba vị vào khoang ngồi chơi để tại hạ được tận tình đón tiếp người hiền.

Đỗ Cửu nghe giọng lưỡi hắn có vẻ kiêu ngạo thì không khỏi nổi giận, lạnh lùng đáp :

- Anh em tại hạ là những kẻ thảo莽 trên chốn giang hồ không đáng được trèo lên hoàng chu của các hạ, e rằng nói năng thô thiển, không khỏi mất hết vẻ oai nghiêm .

Tiêu Dao Tử lại xen vào :

- Không sao. Tệ quân chủ lượng rộng như biển, mong người hiền tài như khát nước. Các vị đều là những nhân vật nổi danh trong võ lâm thì có phóng đảng đôi chút cũng chẳng hề chi

Tiêu Lĩnh Vu biết lúc này chỉ nói một câu là quyết định làm thù nghịch hay bạn hữu. Trước tình thế sinh tử, chàng không tiện một mình đưa ra chủ định, liền quay sang hỏi Trung Châu Nhị Cổ :

- Hai vị nghĩ sao?

Thương Bát đáp :

- Bốn tiểu đệ theo hầu đại ca dù sống hay chết cũng không lùi bước.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn người mặc hoàng bào nói :

- Nếu quân chủ uy hiếp thì bọn tại hạ quyết không chịu.

Người mặc hoàng bào lạnh lùng nói :

- Ba vị nên biết lúc này tại hạ chỉ nói một lời quyết định đường sinh tử của

các vị.

Tiêu Dao Tử vội nói :

- Xin quân chủ chớ giận. Để bản đạo khuyên họ mấy câu được chăng ?

Người mặc hoàng bào nói :

- Được rồi. Nếu quốc sư khuyên giải mà họ không tỉnh ngộ thì cũng đừng đề nổi hoa. về sau.

Tiêu Dao Tử dặng háng một tiếng rồi nói :

- Bản đạo có mấy lời mong ba vị nghĩ lại.

Tiêu Linh Vu giục :

- Đạo trưởng nói đi

Chàng vừa nói vừa vận động chân khí.

Trung Châu Nhị Cổ đã cho chàng hay món hình cụ tuy nhỏ bé mà kiên cố dị thường, nhưng chàng chưa tin hẳn, ngấm ngấm để tụ công lực thử coi.

Tiêu Dao Tử chậm rãi nói :

- Ba vị đều là những nhân vật có rất nhiều tương lai, nếu chết một cách không kèn không trống thì thật là đáng tiếc.

Hắn đảo cặp mắt thâm trầm nhìn ba người rồi hỏi :

- Bản đạo đã nói vậy ba vị nghĩ sao?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Sao đạo trưởng biết bọn tai ha nhất định phải chết ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Ba vị đã mang hình cụ vào thì dù võ công cao thâm đến mấy cũng khó lòng địch nổi bản đạo.

Đỗ Cửu nói :

- Cái đó chưa chắc.

Tiêu Dao Tử nói :

- Đỗ huynh không tin lời bản đạo thì bản đạo bắt người thí nghiệm cho ba vị coi được không ?

Đỗ Cửu hỏi :

- Đạo trưởng muốn đem ai thí nghiệm ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Danh vọng người này có lẽ cao hơn ba vị.

Đột nhiên lão vỗ tay một cái, lớn tiếng hô :

Đem lão khiêu hoá ra đây

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm :

- Lão khiêu hoá này chắc là một nhân vật Cái bang Cái bang vốn nhiều dũng sĩ trung nghĩa, dĩ nhiên không chịu đầu hàng Tứ Hải quân chủ .

Bỗng nghe tiếng kệt vang lên . Khuôn cửa ngấm bên vách thuyền lại được mở ra.

Hai đồng tử áo xanh tay cầm trường kiếm áp giải một lão già thân hình gầy

khô quần áo rách rưới đưa ra.

Lão này mình không đeo xiềng khoá nhưng xương vai và xương tỳ bà đã bị xuyên thủng xỏ dây gân bò.

Hai gã đồng tử tay trái cầm đầu dây, tay mặt cầm trường kiếm.

Tiêu Lãnh Vu thấy lão khát cái không khỏi giật mình kinh hãi, toan cất tiếng gọi, Thương Bát vội ra hiệu cản lại.

Lão khát cái đảo mắt nhìn bọn Tiêu Lãnh Vu cũng lộ vẻ kinh dị. Nhưng chỉ một thoáng lão lại trở lại bình tĩnh.

Nguyên lão cái này là Tôn Bất Tà, một vị trưởng lão tiền bối còn sót lại của Cái bang, đã giúp Tiêu Lãnh Vu trà trộn vào Bách Hoa Sơn Trạng .

Lại nghe Tiêu Dao Tử nói :

- Các vị có quen biết lão cái này không ?

Thương Bát vội nói :

- Không biết .

Tiêu Dao Tử nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lãnh Vu nói :

- Nhất định các hạ đã nhận biết.

Tiêu Lãnh Vu bụng bảo dạ :

- Thương Bát đã cản trở tạ Y không muốn ta nhìn nhận lão chắc có chỗ dụng tâm .

Chàng liền lắc đầu hàm hồ đáp :

- Tại hạ coi tướng mạo lão thì dường như đã có người nói tới.

Tiêu Dao Tử cười khanh khách nói :

- Té ra là thế! Thảo nào lúc các hạ vừa ngó thấy lão đã xúc động.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Chắc các vị đã nghe tiếng Cái Bang rồi. Lão này là một vị trưởng lão vào hàng trưởng bối độc nhất còn lại tên là Tôn Bất Tà.

Đỗ Cửu tự hỏi :

- Tôn Bất Tà võ công cao thâm không phải hạng tầm thường, chẳng hiểu tại sao lại bị Tứ Hải quân chủ bắt đến đây?

Tiêu Dao Tử chuyển mục quang nhìn hẩn hỏi :

- Đỗ Cửu? Chắc các hạ đã nghe danh Tôn Bất Tà rồi phải không ?

Đỗ Cửu đáp :

- Dĩ nhiên được nghe rồi.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Võ công của Tôn Bất Tà so với Trung Châu Nhị Cổ như thế nào?

Đỗ Cửu đáp :

- Chắc cao thâm hơn nhiều.

Tiêu Dao Tử cười khanh khách nói :

- Hay lắm ! Đỗ huynh không tin uy lực của xiềng khoá vàng, vậy bản đạo thử qua cho Đỗ huynh biết.

Lão nói tiếp :

- Bần đạo muốn tháo xiềng khoá trên người Đỗ huynh ra đeo vào cho Tôn Bất Tà rồi giết hắn đi để Đỗ huynh biết uy lực của thứ hình cụ này.

Đỗ Cửu nghĩ thầm trong bụng :

- Hắn tháo hình cụ cho ta là một cơ hội khó kiếm, nhưng đáng tiếc cơ hội ấy lại không đến với đại ca ta

Lại nghe Tiêu Dao Tử nói tiếp :

- Có điều trước khi bần đạo tháo hình cụ cho Đỗ huynh cần phải dùi xương tỳ bà để xỏ sợi gân bò vào đã.

Đỗ Cửu sững sốt lắm lắm :

- May mà vụ này không thi triển vào mình đại ca ta .

Tiêu Dao Tử đứng dậy đi về phía Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu đưa mắt nhìn về phía Tiêu Lãnh Vu để hỏi ý.

Hiển nhiên hắn không muốn bó tay để cho người ta xỏ gân bò qua xương tỳ bà, chuẩn bị ra tay kháng cự, nhưng chưa hiểu ý kiến Tiêu Lãnh Vu thế nào.

Bỗng thấy Tiêu Lãnh Vu đứng phắt dậy quát :

- Dừng tay !

Tiêu Dao Tử quay lại nhìn Tiêu Lãnh Vu miệng cười nham hiểm hỏi :

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Đạo trưởng có biết trong ba người bọn tại hạ, ai là người chủ trương không ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Trung Châu Nhị Cổ sống chết theo Tiêu huynh, đủ biết tài Tiêu huynh thế nào.

Tiêu Lãnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Đạo trưởng đã biết tại hạ là thủ lĩnh tại sao không hỏi?

Tiêu Dao Tử mỉm cười đáp :

- Bần đạo tự có chủ trương, Tiêu huynh bất tất phải quan tâm .

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Phải chăng đạo trưởng muốn dùng thủ đoạn cưỡng bách để thu thập Đỗ huynh đệ ?

Tiêu Dao Tử nói :

- Trước khi xuyên thủng xương tỳ bà tại hạ điếm huyết y trước.

Tiêu Lãnh Vu đột nhiên bước tạt ngang ra cản đường nói:

- Trước khi Tiêu mỗ chưa chết , quyết không để cho đạo trưởng ra tay hại người.

Tiêu Dao Tử đối với Tiêu Lãnh Vu dường như có ý nhấn nại. Lão cười mát nói :

- Tiêu đại hiệp nổi danh võ lâm về môn khoái kiếm, nhưng hiện giờ trong

tay lại không có kiếm thì e rằng chẳng thể địch nổi bản đạo được.

Tiêu Lãnh Vu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ tuy tay không cầm kiếm, nhưng cũng chẳng muốn người huynh đệ bị thương về tay đạo trưởng.

Đỗ Cửu đột nhiên đứng phắt dậy :

- Đại ca hãy lùi lại ! Lão mũi trâu này đã chỉ định tiểu đệ đối phó vậy hãy để tiểu đệ thử xem .

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 130

Tôn Bất Tà thoát vòng trời buộc

Bồng nghe Tôn Bất Tà nói :

- Ba vị mình mang hình cụ thì không địch nổi hấn.

Tiêu Lãnh Vu và Trung Châu Nhị Cô đã biết rõ võ công của Tôn Bất Tà đến trình độ nào, bây giờ nghe lão nói vậy nhất định không sai. Ai nấy đều ngơ ngác.

Tiêu Dao Tử đảo mắt nhìn Tôn Bất Tà lấp lánh thần quang . Lão toan nổi nóng, nhưng lại ráng nhẫn nại, thở dài nói :

- Nếu được Tôn lão tiên bối, Tiêu đại hiệp và Trung Châu Nhị Cô giúp đỡ thì cái tên Tứ Hải quân chủ lập tức lừng lẫy trong thiên hạ. Chính vì thế mà bản đạo nhẫn nại trăm bề để hy vọng được bốn vị giúp đỡ một tay

Tôn Bất Tà đáp :

- E rằng đạo trưởng không đủ tài thuyết phục bọn họ.

Tiêu Dao Tử nói :

- Nếu gặp tình thế bất buộc thì bản đạo đành phải giết mấy vị để giảm bớt trở lực.

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu đạo trưởng tin được lão khiêu hoá thì ...

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Bản đạo trước nay đã cùng người là tin cậy lắm. Tôn huynh có cao kiến gì thử nói cho nghe

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiêu hoá thay mặt cho đạo trưởng khuyên bọn họ quy thuận dưới cờ Tứ Hải quân chủ.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên cất tràng cười rộ.

Tôn Bất Tà lạnh lùng :

- Đạo trưởng cười gì vậy?

Tiêu Dao Tử nói :

- Từ lúc Tôn huynh bị bắt vẫn một mực kiêu ngạo lạnh lùng, bản đạo đã khuyên nhủ trăm chiều vẫn không chịu qui thuận. Bây giờ Tôn huynh đột nhiên biến đổi tâm tính lại muốn làm thuyết khách khiến cho bản đạo sinh dạ hoài nghi

Tôn Bất Tà nói :

- Đạo trưởng đã không tin nhiệm lão khiêu hoá thì chẳng còn gì để nói nữa.

Tiêu Dao Tử chau mày suy nghĩ một lát rồi nói :

- Chẳng phải bản đạo không tín nhiệm Tôn huynh, nhưng bản đạo phải xin chỉ thị của quân chủ đã.

Lão quay sang nói nhỏ với người mặc hoàng bào mấy câu.

Tôn Bất Tà cười lạt, quay sang dùng phép truyền âm nói :

- Tiêu huynh đệ ! Huynh đệ đang độ thanh xuân . Đại cuộc giang hồ trong vòng hai chục năm nữa trông vào Tiêu đại hiệp nhiều lắm. Lão khiêu hoá mong rằng đại hiệp bảo trọng tấm thân, không nên sính cường trong lúc nhất thời để hư đại cuộc .

Lại nghe Tiêu Dao Tử nói :

- Tệ quân chủ biết Tôn huynh là một nhân vật nổi danh đã lâu năm nên đem lòng tín nhiệm đối với Tôn huynh .

Tôn Bất Tà không quay đầu lại, làm mặt giận, vẫn dùng phép truyền âm nói tiếp :

- Tiêu huynh đừng so bì với lão khiêu hoá. Lão khiêu hoá già nua không thể ví với Tiêu huynh được .

Tiêu Dao Tử lại lớn tiếng :

- Tệ quân chủ đã chịu lời yêu cầu của Tôn huynh, vậy Tôn huynh nghĩ sao?

Xin quyết định ngay chỗ

Tôn Bất Tà xoay người lại hỏi :

- Sao đạo trưởng đột nhiên lại tin ở nơi lão khiêu hoá này?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Đây là chủ trương của tệ quân chủ. Theo nhận xét của bản đạo thì dù Tôn huynh có chịu hết lòng thật sự e rằng cũng khó thu lượm được kết quả .

Tôn Bất Tà lạnh lùng nói :

- Lão khiêu hoá cùng sư trưởng của Tiêu Lĩnh Vu có mối thâm giao. Đạo trưởng thì không làm nổi nhưng lão khiêu hoá có thể nắm chắc được vài phần.

Tiêu Dao Tử cười đáp :

- Nếu Tôn huynh giải quyết được mối nghi ngờ cho bản đạo thì bản đạo phải phục sát đất.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Đạo trưởng hoài nghi lão khiêu hoá dùng cách ly gián ư ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Mấy vị đã mang hình cụ trong mình, bản đạo chẳng lo gì các vị hợp lực động thủ. Nếu ở trước mặt bản đạo mà định dùng cách ly gián thì coi bản đạo quá tầm thường.

Tôn Bất Tà lạnh lùng hỏi :

- Đạo trưởng nhất định muốn biết vì lẽ gì lão khiêu hoá đột nhiên thay đổi tâm tính ư ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Nếu Tôn huynh chịu nói thì bản đạo rửa tai để nghe đây.

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiêu hoá có mối thâm giao với sư trưởng của Tiêu Lĩnh Vu, không nỡ nhìn thấy y còn nhỏ tuổi đã chết uổng.

Tiêu Dao Tử cười mát nói :

- Nếu Tôn huynh là bạn thân với sư trưởng của Tiêu Lĩnh Vu thì nhất định đã gặp y rồi.

Tôn Bất Tà nói :

- Dĩ nhiên đã gặp nhau rồi, nhưng lão phu gặp hồi y còn nhỏ quá, e rằng y không nhớ được. Vì thế mà vừa rồi y ngó thấy lão khiêu hoá tuy lộ vẻ kinh ngạc song không nhận ra được.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Sư trưởng của Tiêu huynh là ai?

Tôn Bất Tà đáp :

- Vụ này xin miễn cho lão khiêu hoá khỏi trả lời.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Vì sao vậy?

Tôn Bất Tà đáp :

- Vì ông bạn cũ của lão khiêu hoá rất nhiều cửu nhân và phần lớn người giang hồ đều cho là lão đã chết rồi. Nếu bọn họ biết lão còn sống sẽ xảy ra nhiều chuyện rắc rối.

Tiêu Dao Tử nói :

- Vòm trời bát ngát. Chỉ cần Tôn lão huynh đừng tiết lộ chỗ cư trú của lão thì dù người ta có biết lão còn sống thì cũng chẳng có cách nào tìm đến nơi được.

Tôn Bất Tà nói :

- Đạo trưởng nhất định muốn biết ư ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Trường hợp mà Tôn huynh không muốn nói thì bản đạo cũng không tiện miễn cưỡng.

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu tại hạ nói ra, đạo trưởng đừng sợ.

Tiêu Dao Tử nói :

- Trong võ lâm hiện nay, ít ai khiến bản đạo sợ hãi, chỉ mới thấy Tôn huynh là một.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Đạo trưởng đã nghe danh Trang Sơn Bồi chưa?

Tiêu Dao Tử ngơ ngác hồi lâu rồi thủng thẳng đáp :

- Ngoài Trang Sơn Bồi ra, thật không còn ai giáo huấn được đồ đệ như thế nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm dò xét, phát giác Tiêu Dao Tử từ khi nghe danh sư phụ mình dường như nãy lòng khiếp sợ, chàng không khỏi động tâm tự hỏi :

- Chẳng lẽ lão mũi trâu này quen biết sư phụ ta

Lại nghe Tôn Bất Tà lạnh lùng hỏi :

- Đạo trưởng tin rồi chứ ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bần đạo tin rồi. Phiền Tôn huynh khuyên giùm Tiêu thí chủ cho

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiêu hoá giúp cho thì chẳng khó gì, nhưng có mấy điều cần được đạo trưởng nhận lời trước.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Điều kiện gì ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Khi lão khiêu hoá khuyên dụ Tiêu Lĩnh Vu là đã đến mối tư tình và giảng giải về điều lợi hại. Hay hơn hết là đạo trưởng đừng cho người nghe lén.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Với tai mắt của các vị thì bần đạo có cho người nghe lén cũng không giấu giếm được.

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiêu hoá tuy là bạn với sư trưởng y, nhưng y chỉ nhớ lò mờ, không nhận được ra lão khiêu hoá nên cần phải hơi lâu mới xong .

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Không hiểu Tôn huynh cần thời gian bao lâu?

Tôn Bất Tà nói :

- Phải một ngày mới tạm đủ.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Xin mời Tôn huynh . Ngoài ra còn điều kiện gì khác nữa không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Đối đãi với y phải đủ lễ nghi Lựa chọn hai ả nữ tỳ thật đẹp ở trong thuyền lớn này sắp bày cho một bàn tiệc thật trịnh trọng.

Tiêu Dao Tử cười đáp :

- Vụ này quá dễ.

Tôn Bất Tà nói :

- Điều kiện tối hậu là tìm một chỗ tĩnh mịch trong khoang thuyền để bọn lão khiêu hoá uống rượu cùng nói chuyện tâm sự.

Tiêu Dao Tử nói :

- Đó là lẽ tự nhiên...

Lão quay lại bảo bốn tên đồng tử chống kiềng định áp giải Tôn Bất Tà :

- Dẫn bốn vị khách này vào trong khoang Nghinh tân .

Hai tên đồng tử dạ một tiếng, nhìn bọn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mời các vị !

Tiêu Dao Tử nói :

- Bốn vị khách này là những nhân vật sẽ ra sức giúp quân chủ, các người phải hầu hạ cho cẩn thận.

Tôn Bất Tà cùng ba người đi theo hai tên đồng tử vào một gian trong khoang thuyền, cách bố trí rất lịch sự.

Hai tên đồng tử tra gương vào vỏ, chấp tay nhìn bốn người thi lễ nói :

- Mời bốn vị ngồi chơi. Bọn tiểu nhân xin cáo thoái.

Tôn Bất Tà cười mát hỏi :

- Hai vị không sợ lão khiêu hoá chạy trốn ư ?

Hai tên đồng tử không trả lời, cầm đầu sợi dây gân bò ra khỏi khoang thuyền.

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói :

- Sao bọn người lại đối đãi với lão khiêu hoá như vậy. Lão khiêu hoá mà qui thuận Tứ Hải quân chủ tất sẽ xử trí bọn người cho bõ ghét.

Hai gã đồng tử ra khỏi khoang thuyền còn lớn tiếng đáp :

- Bọn tiểu nhân làm việc theo chức trách, mong lão nhân gia miễn thứ cho

Tôn Bất Tà hỏi :

- Bọn người cầm đầu sợi dây gân bò giữ ở ngoài khoang thuyền phải không ?

Một gã đáp :

- Bọn tiểu nhân buộc dây gân bò vào cột sắt ngoài khoang thuyền. Lão nhân gia cứ yên tâm, đạo trưởng đã dặn bảo, chẳng khi nào bọn tiểu nhân dám nghe lén.

Tiếng chân mỗi lúc một xa, dường như hai tên đồng tử đã ra ngoài hết.

Tôn Bất Tà dán tai vào vách thuyền lắng nghe một lúc rồi nghiêm nghị nói :

- Tiêu đại hiệp ! Lão khiêu hoá có mấy lời khuyên Tiêu đại hiệp.

Tiêu Linh Vu đáp :

- Vãn bối rửa tai để nghe đây.

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiêu hoá đã gần bảy mươi tuổi được gặp không biết bao nhiêu thiếu niên anh tuấn, nhưng không ai thành tựu được bằng Tiêu đại hiệp. Đại hiệp lại đầy đủ tính cách anh hùng, đại cuộc võ lâm trông cả vào đại hiệp. Lão khiêu hoá vì đồng đạo võ lâm thiên hạ thỉnh cầu đại hiệp bất luận trường hợp nào cũng không thể hy sinh tính mạng được.

Tiêu Linh Vu thở dài nói :

- Lão tiên bối thật quá khoa trương .

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Suốt đời lão khiêu hoá không bao giờ nói một câu trái với suy nghĩ của mình.

Thương Bát ngất lời nói :

- Tôn lão tiên bối nói thật đúng lắm. Tầm thân của đại ca bị ràng buộc vào công cuộc chấn chỉnh võ lâm . Thực tình đại ca phải bảo trọng tầm thân .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Xiềng khoá này tuy khó bẻ gãy nhưng chưa phải là việc trọng đại. Bây giờ chúng ta bị giam hãm trong thuyền, bốn mặt sông nước mênh mông mà mình không biết bơi lội thì dù có trốn thoát được tay bọn họ cũng khó lòng tránh khỏi cái chết.

Tôn Bất Tà nói :

- Bởi thế mà lão khiêu hoá phải dùng cách "Mạo toại tự tiên" nói là bạn hữu với lệnh sư để khuyên lão đệ vì võ lâm mà trân trọng mình vàng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão tiên bối có lương sách gì xin chỉ bảo cho Vãn bối nhất tuân theo.

Tôn Bất Tà đáp :

- Bàn về lương sách thì lúc này lão khiêu hoá chẳng có mưu mẹo gì, chỉ khuyên lão đệ lưu lại tầm thân hữu dụng.

Thương Bát nói :

- Trước tình trạng khẩn cấp này chỉ còn cách trá hàng, rồi tìm cách thoát thân .

Tôn Bất Tà nói :

- Tứ Hải quân chủ coi bề ngoài tựa hồ nóng nảy mà thực ra bụng dạ rất thâm trầm. Tiêu Dao Tử cũng là tay nham hiểm phi thường. Minh trá hàng e rằng bọn họ cũng đã nghĩ đến và tìm cách đối phó rồi.

Đỗ Cửu hỏi :

- Theo lời lão tiên bối thì chúng ta chỉ còn một con đường là chết thôi sao?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiêu hoá chỉ còn một kế chẳng hiểu Tiêu đại hiệp có chịu nghe chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lão tiên bối đã có lương sách xin cứ nói ra.

Tôn Bất Tà cười đáp :

- Lão khiêu hoá nghĩ ra biện pháp là kéo dài thời gian. Chúng ta không chịu lời họ mà cũng không cự tuyệt họ.

Thương Bát ngắt lời :

- Chúng ta kéo dài đến bao giờ ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Cái đó lão khiêu hoá không dám nói quyết. Theo tình thế trước mắt mà bàn thì Tứ Hải quân chủ quả có dã tâm tranh bá trên chốn giang hồ. Hẳn nhất tâm cố thu dụng ta ở dưới cờ, vì thế mà phải nhẫn nại trăm điều. Bọn chúng không giết ta ngay đâu.

Thương Bát toan lên tiếng bỗng nghe có tiếng động sột soạt vọng lại.

Tôn Bất Tà lớn tiếng quát :

- Ai đó ?

Bên ngoài khoang thuyền thanh âm trong trẻo của một cô gái cất lên :

- Bọn tiểu tỳ vâng mệnh đưa rượu nhắm tới.

Tôn Bất Tà nói :

- Cửa khoang chưa đóng, các cô cứ tiến vào đi.

Cánh cửa kệt mở. Hai ả nữ tỳ mình mặc áo màu lục rất xinh đẹp gót sen thoăn thoắt bước vào.

Nữ tỳ đi trước tay bưng cái mâm gỗ. Trên mâm đặt bốn món ăn , hơi bốc nghi ngút, mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi.

Nữ tỳ đi sau cầm cái khay gỗ trên đặt một bình rượu lớn và năm cái chung .

Hai ả đều là tuyệt thế mỹ nhân . Về yêu kiều diễm lệ làm mê hoặc lòng người.

Một ả đi trước nhắc bốn món ăn bày lên bàn rồi cầm đũa gắp mỗi thứ một chút đặt vào bát , nếm trước rồi nói :

- Các vị lão gia. Xin các vị yên tâm ăn uống trong những thức ăn này quyết không có chất độc.

Tôn Bất Tà nói :

- Tiêu Dao Tử quả là người chu đáo.

Nữ tỳ thứ hai đặt bình .rượu cùng chung xuống. Thị cũng rót chút rượu vào chung , tự mình uống trước rồi nói :

- Trong rượu cũng không có chất độc .

Thị đặt chung xuống rồi lùi lại.

Hai ả bày bàn xong toan bước ra.

Tôn Bất Tà đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Hai vị cô nương ? Xin hai cô dừng bước thêm một chút được chăng ?

Nhị tỳ dừng bước đồng thanh hỏi :

- Lão nhân gia còn điều chi dạy bảo?

Tôn Bất Tà cười đáp :

- Lão khiêu hoá đã yêu cầu Tiêu Dao Tử lựa chọn cho hai cô đẹp nhất trên thuyền để bồi tiệc mà hai cô lại bỏ đi ư ?

Nữ tỳ mé tả cười rất tươi hỏi lại :

- Lão nhân gia muốn bọn tiểu tỳ bồi tiếp mấy chung hay sao?

Tôn Bất Tà nói :

- Không cần phải thế. Lão khiêu hoá muốn vừa uống rượu vừa nhìn các cô .

Nhị tỳ đưa mắt nhìn nhau rồi cất bước đi về bên lão.

Nữ tỳ mé tả rót rượu đầy vào cho bốn người cười nói :

- Bốn vị lão gia ! Mời các vị một chung trước cho thêm phần hào hứng.

Tôn Bất Tà thò tay cầm lấy chung rượu trước mặt cười nói :

- Lão khiêu hoá lớn tuổi hãy uống trước, bọn họ uống sau mới hợp lẽ kính

lão tôn hiền.

Lão ngựa cổ uống một hơi cạn sạch.

Nữ tỳ mé tả lại rót đầy vào chung của lão.

Tôn Bất Tà ngăn cản Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ không để họ ăn uống, lão uống cạn liền mấy chung , rồi ăn thật nhiều đồ nhắm. Mỗi món lão gấp hai ba miếng ăn rồi mới đặt đĩa xuống rồi nói :

- Hai vị nên đi ra đi. Lão khiêu hoá uống mấy chung rượu rồi không muốn nhìn mặt đàn bà con gái nữa. Hai cô nương nên lánh đi là hơn .

Nhị tỳ nghiêng mình thi lễ ra khỏi khoang thuyền, xoay tay đóng cửa lại.

Tôn Bất Tà thấy nhị tỳ đi ra rồi mới mỉm cười nói :

- Ba vị yên tâm mà ăn uống, trong rượu thật không có hạ độc.

Nguyên lão giả vờ điên khùng giữ nhị tỳ lại một lúc là để thử xem trong rượu thịt có chất độc không ?

Thương Bát thử dài khẽ nói :

- Vụ này để tại hạ thử cho mới phải, sao lại để lão tiên bối tự mình thí nghiệm ?

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp :

- Lão khiêu hoá già nua rồi. Hai vị hãy còn tráng niên có thể giúp Tiêu Lĩnh Vu nhiều việc trong võ lâm .

Thương Bát nói :

- Lão tiên bối yên tâm . Lần này mà chúng ta thoát hiểm, chỉ mong làm việc nghĩa trên chốn giang hồ, dù có phải đưa thêm tiền cũng vui lòng.

Tôn Bất Tà cười khà khà nói :

- Lão khiêu hoá bị chúng xuyên thủng xương tỳ bà để xỏ gân bò thì chẳng còn cơ hội nào để thoát hiểm nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Bọn chúng đã phế bỏ võ công của lão gia chưa?

Tôn Bất Tà nói :

- Bọn chúng muốn bức bách lão khiêu hoá qui thuận để trợ lực dĩ nhiên không phế bỏ võ công .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu vậy chỉ cần chặt đứt sợi gân bò là có thể khôi phục thần công .

Tôn Bất Tà nói :

- Những người luyện võ mà bốn chỗ đó bị xỏ gân bò , dù chưa mất hết võ công cũng chẳng khác gì phế nhân.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói :

- Lão tiên bối thử tính coi trong vòng một giờ liệu có người đến không ?

Tôn Bất Tà nói :

- Trong vòng một giờ chắc không có ai đến , nhưng bọn họ ngấm ngầm theo dõi bọn tạ

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Không hiểu chỗ cửa khoang này trong bốn vách có đặt cơ quan hay không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Dĩ nhiên là có. Nhưng mình không hiểu nội tình e rằng khó tìm ra được .

Tiêu Lãnh Vu đập bẻ một chung rượu ra nói :

- Bây giờ hãy cắt đứt hai quăng dây gân đó rồi sẽ nghĩ cách cự địch.

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp :

- Bất luận thành hay bại, chúng ta cũng chẳng có cách nào trốn ra được thì mạo hiểm làm gì vô ích.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Văn bồi nghĩ kỹ rồi. Chúng ta cứ ở trên thuyền này chống cự với họ, chắc Tứ Hải Quân Chủ cũng không dám đánh đắm thuyền.

Tôn Bất Tà nói :

- Biện pháp này hay đấy nhưng thật là mạo hiểm.

Tiêu Lãnh Vu ngắt lời :

- Tiên bồi đừng chần chờ nữa. Văn bồi tin rằng lão tiên bồi khôi phục được thần công rồi thì trên mình bọn văn bồi tuy có mang hình cụ cũng có thể chống cự với họ mấy ngày.

Chàng không để cho Tôn Bất Tà nói thêm nữa, đem mảnh chung cửa sợi gân bò.

Nội công của chàng rất thâm hậu, mảnh chung lại sắc bén. Không đầy nửa giờ chàng đã cắt đứt hết hai sợi gân bò.

Lúc này Thương Bát canh giữ cửa khoang, còn Đỗ Cửu đưa mắt nhìn không ngớt vào bốn bức vách thuyền.

Mấy người tiên liệu sẽ gặp nguy hiểm , ngờ đâu chẳng xảy ra chuyện gì.

Tôn Bất Tà sau khi trừ bỏ được mấy sợi gân bò xỏ vào trong mình, bắt giắc thở phào một cái tưởng chừng như vừa bước sang cuộc đời mới.

Tiêu Lãnh Vu khẽ hỏi :

- Lão tiên bồi thử vận chân khí xem công lực đã phục hồi chưa?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão phu đã thử rồi. Bọn chúng chuẩn bị lợi dụng lão khiêu hoá nên chưa làm tổn thương đến kinh mạch. Hỡi ơi? Lão khiêu hoá định cứu đại hiệp, không ngờ lại là đại hiệp cứu lão khiêu hoá trước.

Thương Bát mỉm cười nói :

- Tiêu Dao Tử tuy đáo để nhưng còn chỗ sơ hở. Hắn thu hết khí giới của chúng ta, nhưng không nghĩ đến uyển lực của đại ca đã đến độ liêng hoa đã thương người.

Tiêu Lãnh Vu lắc đầu nói :

- Nếu chẳng nhờ mảnh chung sứ sắc bén thì tiểu huynh cũng chẳng làm gì

được.

Tôn Bất Tà khẽ nói :

- Những sợi gân bò trong người lão khiêu hoá đã trừ bỏ đi rồi thì không còn cách nào tha bọn chúng được.

Lúc này có người tới cửa khoang thuyền đứng ngoài khẽ gõ mấy tiếng.

Tôn Bất Tà lạnh lùng hỏi :

- Ai đó ?

Người bên ngoài đáp :

-Tiểu nhân vâng mệnh tới đây có việc diện bảm.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 131

Anh hùng bị cột vẫn ra oai

Tôn Bất Tà đạp chân lên sợi gân bò, người bên ngoài vẫn không thấy điều chi khác lạ.

Lão liên hạ thấp giọng xuống nói :

- Đoạt lấy binh khí.

Tiếp theo lão lớn tiếng hỏi :

- Chuyện chi vậy? Vào đây mà nói.

Cánh cửa kẹt mở. Hai gã đồng tử áo xanh bước vào. Chúng thấy người Tôn Bất Tà đã thoát khỏi sợi gân bò bất giác giật mình kinh hãi đứng ngẩn người ra.

Đến lúc hai gã bình tĩnh lại rút kiếm ra thì Thương Bát và Đỗ Cửu ẩn ở hai bên cửa đã ập lại.

Hai nhân vật này là cao thủ võ lâm nên ra chiêu cực kỳ mau lẹ.

Hai tên đồng tử đã bị điểm trúng huyết đạo.

Tôn Bất Tà cúi xuống lượm hai thanh trường kiếm, đóng cửa lại khẽ nói :

- Chúng ta được hai thanh kiếm này uy lực tăng lên rất nhiều. Công việc khẩn cấp hiện giờ là làm sao lấy được chiếc chìa khoá để mở hình cụ cho các vị.

Thương Bát hỏi :

- Sao không hỏi hai tên này xem sao?

Tôn Bất Tà đáp :

- Phải đấy ! Mình thử coi.

Lão cúi xuống giải khai huyết đạo cho một tên .

Đồng tử áo xanh giương mắt nhìn Tôn Bất Tà một cái, toan đứng phắt dậy.

Không ngờ huyết đạo hai chân còn bị phong toa? không đứng lên được.

Tôn Bất Tà cầm trường kiếm khoa lên chỉ vào cổ hắn, nói :

- Nếu ngươi la lên một tiếng là lão khiêu hoá giết ngươi ngay

Đồng tử áo xanh lạnh lùng nói :

- Thuyền lớn đậu ở giữa sông, bốn mặt lại có hai mươi bốn con thuyền nhỏ hậu vệ. Các vị muốn tẩu thoát e rằng khó hơn cả lên trời.

Tôn Bất Tà lạnh lùng đáp :

- Cái đó ngươi bắt tất phải quan tâm . Lão khiêu hoá muốn hỏi ngươi mấy câu, ngươi có chịu trả lời không ?

Đồng tử áo xanh chau mày chưa kịp đáp .

Tôn Bất Tà lại hỏi tiếp :

- Ai giữ chiếc chìa khoá mở hình cụ ?

Đồng tử áo xanh đáp ;

- Cái đó do Tiêu Dao đạo gia cất giữ.

Tôn Bất Tà lạnh lùng nói :

- Lão khiêu hoá không tin như vậy.

Đồng tử áo xanh đáp :

- Tiểu tử nói thế là sự thực, còn tin hay không là tùy lão giả

Đỗ Cửu lại nói :

- Lão tiên bối bắt tất phải phí lời với chúng. Trước hết hãy giết hai thằng mặt chuột này đi để chúng ta lấy vốn lại rồi sẽ tính.

Tôn Bất Tà khẽ di động mũi kiếm nhọn đưa lên trên nói :

- Lão khiêu hoá mà nổi lòng tàn độc thì cái mặt xinh đẹp của ngươi sẽ bị rạch mấy đường , khiến cho ngươi biến thành xấu xa như quỷ sứ.

Đồng tử áo xanh dường như thương xót bộ mặt tuần tú, liền biến sắc hỏi :

- Tại sao không giết ta đi

Tôn Bất Tà cười đáp :

- Giết ngươi ngay chẳng hoá làm phước cho ngươi.

Bỗng nghe tiếng bước chân vọng vào, có người đang đi tới khoang thuyền.

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Thương Bát, Đỗ Cửu rồi lại điểm huyệt tên đồng tử áo xanh .

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng gõ lách cách, rồi thanh âm như tiếng nhạc vàng của thiếu nữ cất lên hỏi :

- Các vị có lấy thêm rượu thịt nữa không ?

Đỗ Cửu mở cửa khoang thuyền nói :

- Mời cô nương vào đây.

Bóng người thấp thoáng. Một thiếu nữ mặc áo màu lục tiến vào trong khoang .

Thương Bát vùng chỉ điểm huyệt đạo ở sau lưng thị nhanh như chớp.

Lại thấy ánh hào quang lấp loáng. Một thanh bảo kiếm đã phóng tới nơi.

Nguyên bọn đồng tử cùng thị tỳ này đều trải qua những cuộc huấn luyện đặc biệt, chúng cơ cảnh phi thường. Nếu ả nữ tỳ thứ nhất bị điểm trúng huyệt đạo thì ả thứ hai lập tức phóng kiếm đâm tới.

Thương Bát chau mày nói :

- Con nha đầu này ghê gớm thực !

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Đừng để thị chạy đi.

Hắn né mình xông ra ngoài khoang thuyền.

Tôn Bất Tà còn mau lẹ hơn, lão đề tụ chân khí vọt ra ngoài khoang thuyền trước Đỗ Cửu một bước.

Thiếu nữ áo lục kia đã lui ra mất rồi.

Thương Bát cười khanh khách rút lấy bảo kiếm đeo bên lưng thiếu nữ áo lục bị điểm huyệt rồi nói :

- Hành tung của chúng ta bị lộ, vậy chẳng cần ẩn nấp làm chi nữa.

Tôn Bất Tà từ từ lui vào trong khoang nói :

- Trên con thuyền này bố trí rất nhiều cơ quan mai phục. Xong ra e rằng không bằng cổ thủ ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu :

- Thế cũng được . Bắt giặc cần phải bắt chủ tướng. Nếu ta bắt sống được Tiêu Dao Tử thì lo gì chẳng khiến Tứ Hải Quân Chủ phải đưa chìa khoá ra. Chàng chưa dứt lời chợt nghe tiếng bước chân cấp bách.

Tiêu Dao Tử mặt giận hầm hầm dẫn bốn tên đồng tử và bốn tên nữ tỳ lật đật chạy đến.

Tôn Bất Tà nói :

- Quả nhiên chính Tiêu Dao Tử đến khai chiến. Võ công của hắn rất cao cường , e rằng lão phu không thể bắt sống được hắn.

Lại nghe Tiêu Dao Tử tức giận lớn tiếng :

- Các vị đều là những nhân vật có địa vị trong võ lâm mà còn không giữ lời hứa.

Tôn Bất Tà đáp :

- Binh bất yếm trá. Lão khiêu hoá đã sống gần hết cuộc đời mà chưa thấy ai giữ nghĩa khí trong khi đối địch.

Tiêu Dao Tử nói :

- Lý thuyết của lão là lý thuyết chày cối.

Lão ngừng lại một chút rồi đột nhiên nổi lên tràng cười khanh khách.

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Lão đeo hình cụ vào người anh em ta thì có khác gì dùng lời xảo trá .

Tiêu Dao Tử dừng tiếng cười đáp :

- Bàn đạo trước nay chủ trương tàn ác, cần bắt người khuất phục rồi mới thu dụng. Tệ Quân Chủ lại chủ trương từ thiện, lấy đức phục người để thu dụng.

Tôn Bất Tà lạnh lùng ngắt lời :

- Những chuyện vớ vẩn lão khiêu hoá nghe đã nhàm tai.

Đỗ Cửu nói theo :

- Tình thế trước mắt đã rõ ràng lắm rồi. Đạo trưởng muốn hoà hay chiến thì quyết định đi.

Tiêu Dao Tử lạnh lùng đáp :

- Các vị bề gây được gân bò cột lão khiêu hoá , nhưng lại không có cách nào mở được hình cụ, người còn đeo xiềng mà dám hỏi hoà hay chiến ư ?

Đỗ Cửu đáp :

- Thứ hình cụ nhỏ mọn ấy không làm ảnh hưởng gì mấy đối với bản thân .

Tiêu Dao Tử đứng đỉnh bước tới. Khi đến trước cửa khoang thuyền lão chậm

rãi nói :

- Các vị nên biết bản đạo là con người cẩn thận đã đề phòng cả rồi. Bây giờ các vị chịu buông khí giới bỏ tay nghe lệnh thì còn một sinh cơ .

Tiêu Lĩnh Vu cười nhạt nói :

- Nếu bọn tại hạ bỏ tay chịu trời thì đã chẳng gây nên diễn biến này.

Tôn Bất Tà giờ trường kiếm lên hỏi :

- Lão mũi trâu kia ! Lão có dám quyết một trận tử chiến với lão khiêu hoá không ?

Tiêu Dao Tử đảo mắt nhìn Tôn Bất Tà đáp :

- Chẳng lẽ bản đạo lại sợ lão?

Tôn Bất Tà nói :

- Hay lắm ! Chúng ta đánh nhau kỳ cho đến lúc kẻ sống người chết mới chịu buông tay

Lão sợ Tiêu Dao Tử biến đổi chủ ý liền giờ trường kiếm đâm tới.

Tiêu Dao Tử rung cây phát trần trong tay xô ra một luồng kinh phong quét vào thân kiếm.

Lão lạnh lùng đáp :

- Nếu không để các vị hiểu võ công của bản đạo một chút, chắc các vị không chịu nhắm mắt.

Tôn Bất Tà hạ thấp cổ tay thụ trường kiếm về, vung tay trái đánh ra một chưởng. Nội lực của lão cực kỳ hùng hậu, chưởng thế mãnh liệt phi thường. Luồng kinh phong nặng như trái núi ào ạt đổ xuống.

Tiêu Dao Tử cầm phát trần đánh ra hai chiêu liền. Một luồng kinh phong âm nhu từ những sợi tơ nhỏ xô ra hoá giải phát chưởng cường mãnh của Tôn Bất Tà không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Tôn Bất Tà ngấm ngấm kinh hãi tự nhủ :

- Lão mũi trâu này quả là ghê gớm ! Ta không thể coi thường .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay cầm trường kiếm đột nhiên vung lên thành ba bông kiếm hoa , chia ra đánh tới ba đại huyệt trước ngực Tiêu Dao Tử.

Tiêu Dao Tử cười nhạt quét ngang cây phát trần nhằm đánh vào thân kiếm.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm :

- Ta thử coi công lực của lão mũi trâu xem sao.

Lão liền không nhường nhịn nữa, nhằm cây phát trần đánh tới.

Thanh trường kiếm bằng thép nguyên chất đụng vào những sợi tơ phát trần bật lòn thành những tiếng rờ rào.

Những sợi tơ mềm mại quấn lấy thanh trường kiếm.

Tôn Bất Tà ngấm vận nội công ra thanh trường kiếm rồi đứng yên không nhúc nhích.

Tiêu Dao Tử cười nhạt, rung cây phát trần dùng phép cách vật truyền lực, xô

một luồng ám kinh qua thanh trường kiếm của Tôn Bất Tà để đánh tới. Tôn Bất Tà buông tiếng cười lạt. Luồng nội lực ngưng tụ ở thanh kiếm đột nhiên đẩy mạnh ra. Mũi kiếm rung động đâm tới trước ngực Tiêu Dao Tử. Tiêu Dao Tử vội lùi lại một bước, miệng lẩm bẩm :

- Công lực của lão khiêu hoá này thật cao cường.

Lão còn đang ngẫm nghĩ thì Tôn Bất Tà đột nhiên lùi lại hai bước cầm ngang thanh kiếm đứng yên .

Nguyên lão đã biết luồng nội lực của Tiêu Dao Tử theo thanh trường kiếm đánh thẳng tới mà không chịu né tránh, lão ỷ vào nội công tinh thâm mấy chục năm trời phát động nội kinh đã tụ vào thanh kiếm, nhằm đâm vào Tiêu Dao Tử. Giả tỷ đối phương không chịu né tránh thì đòn này đưa tới chỗ lưỡng bại câu thương .

Chẳng ngờ Tiêu Dao Tử không muốn thắng thắn đón tiếp lão tung mình né tránh. Diễn biến này khiến cho Tôn Bất Tà bị hổ tộ

Luồng ám kinh của Tiêu Dao Tử đưa lên đánh trúng vai lão.

Dù lão ứng biến mau lẹ, vội lui lại hai bước để tránh luồng lực đạo, nhưng vai lão cũng trúng một đòn. Có điều lão bị thương không nặng lắm.

Tiêu Dao Tử tuy chiếm được tiên cơ vẫn không lộ chút gì kiêu căng mà còn lùi lại phía sau.

Thương Bát vội nói :

- Đại ca không nên để cho hắn đi.

Tiêu Linh Vu lạng người ra quát lớn :

- Đạo trưởng hãy dừng bước.

Tiêu Dao Tử đã lùi ra xa đến sáu bảy thước, nghe Tiêu Linh Vu quát đành dừng lại hỏi :

- Thí chủ có điều chi dạy bảo?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tại hạ cũng muốn lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học của đạo trưởng.

Tiêu Dao Tử ngó xiềng khoá trên tay của Tiêu Linh Vu rồi lão nói :

- Bần đạo đã nghe danh môn Khoái kiếm của Tiêu Linh Vu từ lâu. Tiêu đại hiệp là đệ nhất anh tài trong bọn hậu tiến. Nhưng công tử đeo hình cụ lại không có kiếm thì địch với bần đạo thế nào được ?

Tiêu Linh Vu nói :

- Tại hạ tay không lãnh giáo mấy chiêu cũng được.

Đỗ Cửu lạnh lùng ngắt lời :

- Lão mũi trâu kia ! Nếu lão có phải là một nhân vật anh hùng thì hãy tháo hình cụ trên mình y ra.

Tiêu Dao Tử lắc đầu đáp :

- Bần đạo là con người đầy công hàm dưỡng không để bị ai khiêu khích đâu.

Thương Bát lạnh lùng nói :

- Nếu đạo trưởng muốn bọn tại hạ quy thuận thì chỉ có một cách.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Thương huynh có cách gì thử nói nghe xem .

Thương Bát nói :

- Đạo trưởng hãy tháo hình cụ cho tề đại ca và cho y mượn một thanh trường kiếm. Đạo trưởng cùng y tỷ đấu một trận để phân thắng bại. Nếu đạo trưởng thắng được tề đại ca thì bọn tại hạ can tâm chịu dưới quyền điều khiển của Tứ Hải Quân Chủ.

Tiêu Dao Tử hỏi lại :

- Chẳng may bản đạo thua lệnh sư huynh thì sao?

Đỗ Cửu cướp lời :

- Trường hợp này xảy ra thì đạo trưởng mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa, nên chết đi là hơn .

Thương Bát nói :

- Chết cũng chẳng ích gì, đạo trưởng chỉ việc tha bọn tại hạ là xong .

Tiêu Dao Tử tay cầm phát trần nói :

- Giả tỷ ba chục năm trước mà các hạ ra điều kiện này thì bản đạo ưng ngay chẳng cần suy nghĩ điều gì.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi :

- Bây giờ thì sao?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bây giờ bản đạo quyết không chịu ưng lời một cách khinh suất.

Thương Bát hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiêu Dao Tử nói :

- Bản đạo biết mình hành động như thế là quá mạo hiểm.

Đỗ Cửu đáp :

- Lão không dám thì cứ nói thẳng ra hà tất phải quanh co

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bất luận hai vị chế giễu cách nào bản đạo cũng chẳng bận tâm .

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng hỏi :

- Nếu tại hạ đeo hình cụ chỉ dùng tay không mà đỡ được hai chiêu của đạo trưởng thì đạo trưởng tính sao?

Lúc này Tôn Bất Tà đã điều dưỡng xong, lão gương to cặp mắt lạnh lùng nói :

- Tiêu Dao Tử là người rất tự phụ, Tiêu lão đệ vũ nhục hắn như thế dĩ nhiên hắn không chịu đâu.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Trước nay bản đạo hành động ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Bản đạo ưng chịu như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lối đi chật hẹp, mời đạo trưởng vào trong khoang thuyền chỉ giáo.

Tiêu Dao Tử quay về phía cửa khoang thuyền nói :

- Bần đạo đứng đây để coi võ công kinh người của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hiên ngang tiến ra hai bước :

- Mời đạo trưởng ra tay

Tiêu Dao Tử liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thấy tầm phát trần của mình có thể đánh tới nơi.

Lão tính thầm trong bụng :

- Gã này còn nhỏ tuổi nhưng đờm lược và hào khí ít kẻ bì kịp.

Bất giác lão sinh lòng kính nể Tiêu Lĩnh Vu Lão nói :

- Tiêu đại hiệp đã tay không khi nào bần đạo lại chiếm đoạt tiên cơ . Đại hiệp động thủ trước đi.

Thương Bát nói :

- Nếu đạo trưởng thấy áy náy trong lòng thì sao bằng tháo hình cụ cho tề đại cạ .

Tiêu Dao Tử cười mát nói :

- Bần đạo đã nói rõ hai ba lần : Bất luận các vị dùng thủ đoạn gì cũng không khích động được bần đạo.

Tiêu Lĩnh Vu ngậm ngậm đề tụ chân khí rồi giục :

- Bây giờ đạo trưởng ra tay được rồi.

Tiêu Dao Tử nói :

- Hay lắm Tiêu đại hiệp đã anh hùng như vậy, bần đạo xin tuân mệnh.

Lão vung cây phát trần định đánh xuống đầu Tiêu Lĩnh Vu

Tiêu Lĩnh Vu thấy những sợi tơ phát lên toa? ra chừng hơn thước vuông nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng muốn tránh cây phát trần còn khó hơn là tránh kiếm .

Chàng khoa chân lạng người tạt ngang ra hai thước để tránh khỏi một đòn.

Tiêu Dao Tử thu phát trần về cười nói :

- Trong khoang thuyền này rộng bất quá hơn một trượng vuông . Bần đạo tưởng chúng ta bất tất phải đánh nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Đạo trưởng bức bách tại hạ phải động thủ, vậy đạo trưởng hãy coi chừng.

Chàng giơ tay mặt lên, một dây chỉ phong đánh ra.

Nguyên chàng đã vận chỉ lực từ trước, vừa giơ tay lên là luồng Tu La chỉ lực phóng ra.

Luồng chỉ phong vừa mau vừa mạnh rat lòn veo veo.

Tiêu Dao Tử không ngờ Tiêu Lĩnh Vu hãy còn nhỏ tuổi mà nội công ghê gớm đến thế. Lão thấy luồng chỉ lực của chàng không phải tầm thường vội vàng tránh sang một bên . Nhưng luồng chỉ phong lướt qua bên mình lão,

xuyên thủng tay áo rộng thùng thình của Tiêu Dao Tử vọt ra ngoài khoang thuyền.

Bỗng nghe tiếng rú khủng khiếp vang lên, một tên đồng tử áo xanh bị chỉ phong hất ngã xuống sập thuyền.

Tiêu Dao Tử biến sắc la lên :

- Kim cương chỉ lực ! Tiêu đại hiệp quả nhiên phi thường. Đây là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, không hiểu đại hiệp đã học được môn này ở đâu?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Đạo trưởng lầm rồi ! Chỉ lực của tại hạ không phải là Kim cương chỉ.

Tiêu Dao Tử nói :

- Ngoài Kim cương chỉ của phái Thiếu Lâm, bản đạo nghĩ không ra còn thứ chỉ lực nào uy mãnh đến thế .

Đỗ Cửu lạnh lùng xen vào :

- Thế thì đạo trưởng vẫn còn là người hủ lậu chưa biết gì.

Tiêu Dao Tử tuy đầy công hàm dưỡng cũng không nhịn được lời vũ nhục này. Bất giác lão nổi giận nói :

- Vì tể quân chủ có lòng thương tiếc kẻ tài ba, các vị đừng tưởng tể quân chủ phải ỷ vào các vị mới làm được việc. Các vị đã chọc giận bản đạo là tự rước lấy cái đau khổ vào mình.

Tôn Bất Tà nói :

- Tiêu Dao Tử ? Lão đã cảm thấy cơ hội giết bọn ta qua mắt rồi chưa?

Tiêu Dao Tử hỏi lại :

- Phải chăng Tôn huynh thấy mình thoát khỏi dây trói bằng gân bò mà nói vậy không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiêu hoá tự tin có thể đối phó được với đạo trưởng . Còn Tiêu đại hiệp và Trung Châu Nhị Cổ tuy mình mang xiềng xích nhưng tưởng cũng đủ lực lượng để tự bảo vệ.

Tiêu Dao Tử cười lạt nói :

- Nếu bản đạo muốn đưa các vị vào đất chết thì hà tất phải dùng võ công để tỷ đấu?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Nếu đạo trưởng định đánh đắm con thuyền lớn này thì anh em tại hạ đành chịu. Có điều bọn tại hạ phải kiếm mấy người đem theo xuống âm cụt .

Tôn Bất Tà cười nói :

- Lão khiêu hoá xin đưa Tiêu Dao đạo trưởng.

Thương Bát nói :

- Trung Châu Nhị Cổ lãnh mấy tên đồng nam đồng nữ.

Tiêu Linh Vu nói :

- Phiên đạo trưởng chuyển bầm lên Tứ Hải quân chủ là Tiêu mỡ muốn tìm hiểu võ công của lão nhận gia

Tiêu Dao Tử nét mặt xanh xám, sát khí bùng bùng. Hiên nhiên con người đầy hàm dưỡng cũng bị quần hào chọc giận cho nổi sát khí.

Lão cười lạt nói :

- Các vị đã muốn coi thử phương pháp giết người của bản đạo, bản đạo phải tuân mệnh.

Tôn Bất Tà đột nhiên vùng trường kiếm lên nói :

- Bữa nay lão khiêu hoá đã chạm trán đạo trưởng trong trường hợp này. Nếu đạo trưởng muốn rời khỏi nơi đây một cách bình yên hãy kiếm chế lão khiêu hoá này trước đã.

Lão chưa dứt lời bỗng thấy một tên đồng tử áo xanh hấp tấp chạy tới khẽ nói với Tiêu Dao Tử mấy câu rồi lật đật chạy đi.

Tiêu Dao Tử tuy cố giữ vẻ điềm nhiên nhưng con người từng trải giang hồ như Tôn Bất Tà hiểu là tên đưa tin kia đã đưa một tin không đẹp tới.

Lão tính thầm :

- Lúc này hấn đang tâm thần bất định. ầu là ta xông ra ngoài cửa khoang thuyền đẩy hấn vào rồi hợp lực với Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cô kiếm chế hấn tưởng cũng không khó. Nếu chiếc chìa khoá hình cụ ở trong mình hấn thì sẽ giải khai hình cụ cho mọi người không thành vấn đề nữa. Khi đó muốn đánh hay muốn lui là ở nơi mình.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ lão ngậm vận chân khí, chẳng nói năng gì đột nhiên nhảy vọt về phía khoang thuyền. Tay cầm trường kiếm múa lên thành một luồng kiếm khí dày đặc.

Tiêu Dao Tử chợt cảnh giác, vung cây phát trần nhằm đánh tới Tôn Bất Tà. Luồng lực đạo trong cây phát trần vừa nhu vừa cương. Tôn Bất Tà vùng kiếm lên đón bị hất ngược trả lại.

Tiêu Dao Tử đánh một đòn cản Tôn Bất Tà không ra ngoài được, rồi huy động phát trần tấn công tới tấp.

Tôn Bất Tà vùng kiếm phản kích. Thế là hai người khai triển cuộc đấu ác liệt.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 132

Trên sân thuyền máu đổ thây phơi

Ánh mắt lấp loáng thành bức màn bạc chụp xuống Tiêu Dao Tử.

Phát trần cũng rít lên vù vù. Những sợi tơ buông ra như một làn mây đen ngăn chặn luồng kiếm quang không xuyên vào đ* .c.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã trao đổi ngoài hai chục chiêu thành thế căng trì bất phân thắng bại.

Tôn Bất Tà chẳng tiến thêm được bước nào mà Tiêu Dao Tử cũng chẳng đẩy lui được lão.

Tiêu Linh Vu lắng lắng theo dõi cuộc động của hai người. Chàng phát giác ra những chiêu thức của cây phát trần trong tay Tiêu Dao Tử kỳ ảo phi thường. E rằng Tôn Bất Tà sẽ bị thương về tay lão.

Hai người lại đấu thêm mười hiệp nữa, đột nhiên Tiêu Dao Tử quát lên một tiếng thật to biến đổi chiêu số liên tiếp.

Tôn Bất Tà bị những kỳ chiêu tấn công liên miên, phải lùi lại hai bước.

Tiêu Dao Tử đột nhiên thò tay vào bọc lấy ra một vật liệng xuống ván thuyền đánh bình một tiếng. Một làn khói trắng dày đặc ngăn chặn cửa khoang.

Tôn Bất Tà lớn tiếng hô:

- Các vị mau mau phong tỏa đường hô hấpchớ hít độc khí vào. Tiêu Dao Tử nhân cơ hội này đóng cửa khoang lại rồi quay gót bỏ đi.

Tôn Bất Tà thấy Tiêu Dao Tử phóng độc yêu, không khỏi trong lòng nóng nảy, vung chưởng đánh mạnh ra .

Một tiếng sầm vang lên. Cánh cửa đón gòii bị phát chưởng của Tôn Bất Tà hất mở tung ra.

Tôn Bất Tà phóng song chưởng liên tiếp. Những luồng kinh phong khủng khiếp đẩy hết làn khói độc ra ngoài khoang thuyền.

Thương Bát thấy khói tan mới thở phào một cái nói:

- Không ngờ thằng cha mùi trâu này lại có thủ đoạn dùng cả đến mê hồn dược củaA ngủ môn trong võ lâm. THẾ thì thật là `khả ố!

Tôn Bất Tà ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Lão khiêu hóa hít phải một chút thì không giống mùi mê hồn dược.

Thương Bát hỏi ngay:

- Không giống mê hồn dược ư ?

Tôn Bất Tà đáp:

- Đúng thế ! Thuốc này có mùi thơm thoang thoảng. Theo kinh nghiệm lão

khieu hóa thì những lại thuốc mê hồn nặng mùi hơn nhiều.

Thương Bát nói:

- Nếu chẳng phải mê hồn dược thì thiết là kỳ !

Tôn Bất Tà nghi vấn:

- Cùng có thể đây là một chất gì ác độc hơn, nhưng quyết không phải mê hồn dược.

Đỗ Cửu nói:

- Bất luận là gì , nhưng nhất định là vật không hay rồi. Có điều lão mũi trâu lật đật chạy đi , nếu chẳng phải hấn sợ lão tiên bối va `tệ đại ca thì nhất định cũng đã xảy ra chuyện gì trọng đại. Sao chúng ta không nhân cơ hội này ra khỏi nơi đây.

Tôn Bất Tà đáp:

- Chỉ sợ bọn chúng gđe phòng nghiêm mật!

Đỗ Cửu nói:

- Tại hạ mở đường chúng ta hãy thử đi coi.

Hấn nói rồi bước ra ngoài khoang thuyền.

Thương Bát nói:

- Chậm một khắc là bọn chúng bố trí càng nghiêm ngặt hơn một phần. Bây giờ chúng ta hãy ra ngay, để chúng không kịp trở tay

Tôn Bất Tà nói:

- Lão phu e rằng vụ này không dễ dàng như hai vị tiên liệu. Có điều chúng ta cứ thử coi sao !

Lão vừa nói vừa chạy theo Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu đi trước vừa ra tới cửa, bỗng nghe đầu lồi vào có thanh âm thiếu nữ cất lên.

- Đứng lại !

BA người vừa đến khúc quanh thì thấy một thiếu nữ áo lục tay cầm một vật đen sì dài chừng một thước, giống như cây côn mà không phphải côn, từ từ bước ra nói:

- Trong ống sắt này đựng đầy chất độc. Nếu các vị miến cưỡng cướp đường thì tiện tì bất đắc dĩ phải dùng đến...

Bỗng lại thấy bóng người thấp thoáng. Chỗ khúc quanh hai thiếu nữ áo lục nữa chuyển ra. Tay mỗi thị đều cầm một cái ống giống nhau giơ cao lên.

Lúc này Đỗ Cửu và Lục y Nữ, cách nhau không đầy sáu bảy thước. Hấn toan mạo hiểm xông ra để thử coi thì Tôn Bất Tà bước vội lên trước cản đường khẽ nói:

- Chớ nên hấp tấp.

Lão ngừng đầu nhìn ba thiếu nữ nói:

- Lão khieu hóa có điều không tin.

Thiếu nữ áo lục xuất hiện trước tiên đáp:

- Tiêu Dao đạo trưởng cũng sợ mấy vị không tin nên sai tiểu ti thí nghiệm trước mặt để các vị coi.

Tôn Bất Tà đáp:

- Hay lắm ! Lão khiêu hóa lau mắt để chờ cô thí nghiệm.

Thiếu nữ áo lục quay lại bảo:

- Đem tên tử tù ra đây !

Bồng thấy hai đồng tử áo xanh từ khúc quanh bước ra, chúng khiêng tới một đại hán võ phục.

Bồng nghe lục y nữ nói:

- Người này vừa kháng lệnh quân chủ đã bị xử tử. Bây giờ đem y ra làm vật thí nghiệm cho các vị coi.

Hai tên đồng tử áo xanh đẩy đại hán võ phục đến phía trước thiếu nữ áo lục chừng bốn thước. Chúng giải khai huyết đạo cho đại hán rồi hấp tấp lùi lại ngay

Thiếu nữ áo lục động tác mau lẹ vô cùng. Thị cầm ống sắt giơ lên nhắm trúng đầu đại hán đẩy ra một cái. Mấy chục tia nước màu trắng vọt ra bắn tới đại hán.

Đại hán võ phục vừa vươn tay dụi chân đã bị hàng trăm tia nước bắn tới. Gà rú lên một tiếng , chạy về phía trước chừng hai bước liền té xuống đất.

Tôn Bất Tà la thầm :

- Chết kịch độc này thật là lợi hại!

Lão chú ý nhìn đại hán thấy mặt gã đã biến thành màu máu bầm.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn bọn Tôn Bất Tà nói:

- Các vị điều trông rõ rồi đó , tiểu ti có nói ngoa đâu. Nếu các vị ý mình vô công cao cường ngăn cản được làn mưa độc rót xuống người thì tiểu ti chẳng dám khuyên can nữa.

Thị dứt lời rồi cùng hai thiếu nữ áo lục và hai đồng tử áo xanh lại chuyển vào chỗ khuất.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu hỏi:

- Ba cái ống sắt đó đồng thời phun ra như mưa mà thì dù chúng ta có võ công cao đến đâu cũng chẳng thể giữ cho không một giọt nào rơi vào người được.

Tôn Bất Tà kết luận:

Vụ này không xong rồi, chúng ta hãy trở về khoang thuyền nghĩ biện pháp khác.

Đỗ Cửu nói:

- Lão mũi trâu kia thật là một con người thâm độc. Sau này mà hấn lọt vào tay Đỗ lão nhị thì tại hạ quyết chẳng nhiều dung.

Thương Bát tự nói một mình:

- Nếu chúng ta thi triển ám khí, liệu có thể một đòn đánh ngã cả ba tên nha

đầu đó mà xông ra được chăng ?

Tôn Bất Tà đáp:

- Bọn chúng đã chuẩn bị rồi, nên mới ẩn mình vào khúc quanh . Dù chúng ta có dùng thủ pháp phóng ám khí vào bậc nhất cũng chẳng tại nào một phát đánh trúng cả ba tên .

Thương Bát nói :

- Nếu bọn chúng chỉ phòng thủ có một chỗ này thì tại hạ có cách lui địch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thương huynh đệ có mưu kế gì ?

Thương Bát nói :

- Tiểu đệ mạo hiểm dẫn dụ cho bọn chúng xuất hiện rồi đại ca thừa cơ phóng ám khí ra đánh ngã họ.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu hỏi :

- Phải chăng Thương huynh đệ có ý định liều mạng với Tam nữ đánh một đòn hai bên cùng chết ?

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Nếu kế này mà hiệu nghiệm thì còn hơn là bốn người chúng ta cứ ngồi đây mà chờ chết.

Tôn Bất Tà lắc đầu nói :

- Nếu lão khiêu hoá đoán không lầm thì Tiêu Dao Tử quyết chẳng dễ chúng ta sánh cường, hẳn còn chỗ phòng thủ nào khác.

Đỗ Cửu vùng hai tay vỗ vào vách thuyền nói :

- Vách thuyền này ghép bằng ván gỗ. Sao chúng ta không phá mà ra

Tôn Bất Tà đáp :

- Biện pháp này được đây. Hiện giờ bọn chúng đã phòng thủ nghiêm ngặt, nhưng chúng ta cứ chịu cầm tù ở đây cũng không phải là thượng sách. Cử động đó có thể...

Đột nhiên nghe đánh "sầm" một tiếng vang dội. Con thuyền tròn trĩnh kịch liệt hồi lâu.

Thương Bát nói :

- Đúng rồi ! Lão mũi trâu hấp tấp bỏ đi tất là có cường địch tìm đến.

Tôn Bất Tà đột nhiên vùng trường kiếm lên, tay trái cầm lấy cái mặt bàn nói :

- Nếu quả có cường địch tới nơi thì chúng ta thử xông ra xem .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng lão tiên bối muốn dùng cái mặt bàn này để làm lá mộc che thân ngăn cản nước độc ?

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiêu hoá quả có ý định như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm ! Cái tấm mặt bàn để chống nước độc thì hy vọng thành công tăng lên rất nhiều. Tại hạ cùng lão tiên bối động thủ nên chăng ?

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp :

- Không nên ! Tiêu đại hiệp còn mang hình cụ, cử động bất tiện. Huống chi mấy tên đồng nam đồng nữ vị tất đã địch nổi lão khiêu hoá. Chúng ta sợ là sợ nhất chất nước độc mà thôi. Chỉ cần ngăn cản độc thủy không vào người được là một mình lão khiêu hoá cũng đủ đối phó với chúng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tôn tiên bối làm như vậy há chẳng mạo hiểm thái quá ư ?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp :

- Nếu mấy vị không tới thì lão khiêu hoá đã mất mạng rồi.

Lão ngừng một chút rồi tiếp :

- Xin ba vị cứ giữ ở đây, chờ lão khiêu hoá hô hoán sẽ xông ra.

Tay trái cầm mặt bàn, tay phải cầm kiếm, lão rảo bước tiến về phía trước.

Đỗ Cửu hỏi :

- Tại hạ đi cùng lão tiên bối để giúp sức nên chăng ?

Tôn Bất Tà trợn mắt lên hỏi :

- Đỗ huynh cho là lão phu không địch nổi ba tên nha đầu và hai gã đồng tử ư ?

Đỗ Cửu đáp :

- Tại hạ tuyệt đối không có ý nghĩ như vậy.

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu thế thì bất tất Đỗ huynh phải hành động.

Lại nghe một tiếng "ầm" rùng rợn. Con thuyền lại một phen trông thành kịch liệt.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói :

- Xem chừng cường địch đã đến gần con thuyền lớn này rồi. Không hiểu họ dùng vật gì đá kích dữ dội thế ?

Tôn Bất Tà nói :

- Hay lắm ! Bây giờ chúng ta đánh thành thế trong ngoài giáp công . Tay trái cầm mặt bàn che ở phía trước , lão lớn tiếng quát :

- Vồn vện mấy ống nước độc mà tưởng ngăn cản được lão khiêu hoá ư ?

Bọn mi hãy coi chừng ! Lão khiêu hoá xông ra đây.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay cầm lấy hai chiếc đuă nói :

- Tình thế cấp bách thì tại hạ đành phải dùng thủ đoạn tàn độc.

Thương Bát nói :

- Hai bên đã thành thế đối địch, họ không chết thì mình hết sống. Đại ca bất tất phải nghĩ đến lòng dạ từ bị

Ba người hai tay bị khoá, bất luận muốn lấy vật gì cũng phải cử động cử hai tay

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm hai cái đũa đứng ở cửa khoang thuyền theo dõi cử động của Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà cầm mặt bàn che thân đi thẳng tới khúc quanh . Lão xoay trường kiếm đâm ra một nhát.

Tiêu Lĩnh Vu vận kinh lực vào hai cổ tay đứng coi động tĩnh. Hễ thấy đối phương xuất hiện là lập tức chàng thi triển thủ pháp phóng ám khí kỳ tuyệt mà Liễu Tiên Tử đã truyền thụ cho để tập kích đối phương .

Bỗng thấy hai thanh trường kiếm đưa ra gạt trường kiếm của Tôn Bất Tà.

Thế là ba thanh trường kiếm khai diễn một cuộc đấu ở khúc quanh . Nhưng không thấy hai tên đồng tử áo xanh xuất hiện, cả ba thiếu nữ áo lục vận dụng nước độc cũng chẳng thấy đâu.

Tôn Bất Tà cầm tám mặt bàn nơi tay trái, chuẩn bị sẵn sàng, chờ ba nữ tử xuất hiện là lập tức dùng cách sét nổ không kịp bung tai xông tới. Vì thế lão không chịu hết sức động thủ.

Ngờ đâu tình thế đã ra ngoài sự tiên liệu của lão. Cuộc chiến đấu giằng co đã lâu đối phương vẫn không chịu xuất hiện mà cả ba thiếu nữ phun nước độc cũng chẳng thấy đâu. Trong lòng rất lấy làm kỳ, lão ngậm vận nội lực vào thanh kiếm rồi chém mạnh đánh choang một cái. Hai thanh trường kiếm của bên địch bị chấn động rớt xuống.

Lão thò đầu ngó qua thì chỉ thấy hai tên đồng tử áo xanh đang cúi xuống lượm kiếm, còn ba thiếu nữ áo lục không hiểu đi đâu mất rồi.

Tôn Bất Tà cầm trường kiếm giơ lên vẫy và lớn tiếng gọi :

- Ba vị hãy lại đây mau. Chúng ta mắc bẫy rồi.

Miệng lão gọi bọn Tiêu Lĩnh Vu, tay trái lão bỏ ngay tám mặt bàn xuống rồi phóng chuông đánh ra đánh bình một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ nghe tiếng hô hoán vội chạy tới ngay. Chuông lục của Tôn Bất Tà cực kỳ mãnh liệt.

Hai tên đồng tử áo xanh chưa kịp lượm trường kiếm lên thì chuông lục của lão đã đánh tới.

Hai tên liền hợp lực đón tiếp. Hai gã chống lại chuông lục của Tôn Bất Tà thế nào được.

Họ bị hất lùi ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ chạy tới nơi đồng thanh hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp :

- Đại khái là Tiêu Dao Tử chỉ có ba ông độc thủy phải đem đi đối phó với cường địch rồi.

Ba tên đồng tử áo xanh thấy bọn Tiêu Lĩnh Vu ba người vọt tới chúng không kịp lượm kiếm đã xoay mình trốn chạy.

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Đứng lại !

Hai tên đồng tử áo xanh cứ cầm đầu chạy.

Tiêu Linh Vu tức giận thét lên :

- Bọn mi mà không nghe lời ta đừng trách ta thủ đoạn tàn độc.

Chàng giơ tay lên . Hai chiếc dũa bay vọt ra.

Hai tên đồng tử kêu thét lên một tiếng rồi quì. xuống.

Tôn Bất Tà lại với lấy tấm mặt bàn giơ cao lên để che mình rồi chạy tới cúi đầu nhìn xuống thì thấy hai chiếc dũa đã cắm sâu vào đầu gối của hai tên đồng tử đến hơn tấc. Chúng bị trọng thương không chạy được nữa.

Tiêu Linh Vu rút hai chiếc dũa ra , buông tiếng thở dài lẳng lặng không nói gì .

Hiển nhiên chàng thấy hai tên đồng tử bị thương mà sinh lòng bất nhẫn.

Đỗ Cửu giơ chân trái lật gã đồng tử mé tả , lại lạnh lùng nói :

- Thằng lỏi này mới mười bố, mười lăm tuổi mà đã phải chết thì thật là đáng tiếc.

Đồng tử áo xanh hai mắt lộ vẻ kinh hoàng, gả nghiêng rãng không nói nữa lời.

Đỗ Cửu đưa bộ mặt lạnh lùng đáng sợ ra nói :

- Mi mà không muốn chết thì chỉ có một cách.

Đồng tử áo xanh máy môi nhưng không phát ra thanh âm .

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Ba con lỏi kia đi đâu?

Đồng tử áo xanh liếc nhìn bạn vẫn chưa nói gì.

Tiêu Linh Vu khề thở dài nói :

- Đừng hỏi nữa. Chúng ta xông ra quách.

Tôn Bất Tà nói :

- Lão đi trước mở đường.

Lão cầm tấm mặt bàn hộ thân tiến về phía trước.

Quãng hành lang này chỉ dài chừng hai trượng, chuyển qua khúc quanh thì đến chân thang thông lên trên sàn.

Bỗng nghe tiếng sắt thép chạm nhau vọng tới. Hiển nhiên trên sàn thuyền đang xảy ra cuộc chiến đấu kịch liệt.

Tôn Bất Tà nhìn suốt qua cầu thang thấy không có cách nào đưa lọt cả tấm mặt bàn lên .

Lão liền huy động trường kiếm vọt đi một mảnh mới chuồn qua cầu thang .

Vừa rồi hình như ba thiếu nữ áo lục dường như hốt hoảng quá chừng quên cả đóng cửa cầu thang .

Tôn Bất Tà lên cầu thang rồi tay cầm trường kiếm nhìn ra ngoài. Bất giác lão ngẩn người.

Thương Bát thấy thần sắc Tôn Bất Tà có điều khác lạ liền khẽ hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Tôn Bất Tà đáp :

- Thảm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Tại hạ quên chưa nói cho tiền bối biết bữa trước Thảm Mộc Phong đã bị một cuộc thất bại. Tứ Hải quân chủ một phen cử động đã đánh đắm mấy chục khoái thuyền, số cao thủ của Bách Hoa sơn trang bị thương vong rất nhiều. Thảm Mộc Phong bị vồ này đau quá, dĩ nhiên lão chẳng chịu bỏ qua Tôn Bất Tà cười nói :

- Cái đó kêu bằng dĩ độc cộng độc. Cuộc chiến trên sàn thuyền kịch liệt phi thường. Chúng ta cứ giả gan đợi bọn họ phân thắng bại rồi hãy lên có được không ?

Thương Bát đáp :

- Kế ấy rất hay Nhưng lúc này cứ lên sàn thuyền lắng lắng điều tra tình thế rồi thừa cơ hành động.

Tôn Bất Tà nói :

- Được rồi. Cai đó kêu bằng nước đục mò cá. Lão khiêu hoá xin mở đường cho ba vị.

Lão nói rồi vươn mình nhảy lên đầu cầu thang .

Tiêu Lĩnh Vu liền theo. Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy trên ván thuyền huyết tích loang lổ. Mấy chục xác chết bày ra trước mắt.

Tôn Bất Tà tay cầm trường kiếm ẩn thân vào phía sau cây cột buồm lớn rồi giơ tay ra vẫy.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ nhàng chạy tới.

Trung Châu Nhị Cổ theo sau Tiêu Lĩnh Vu rồi ẩn thân vào phía sau cột buồm.

Lúc này đội phòng vệ thuyền lớn dường như bị thương vong gần hết. Trừ những người đang chiến đấu ác liệt, bốn mặt không thấy một tông tích người sống nào.

Tôn Bất Tà khẽ nói :

- Tứ Hải quân chủ bị đại bại rồi. Xem chừng những người ở thuyền lớn tử thương gần hết.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy Thảm Mộc Phong con người to lớn hơi gù lưng đang đứng ở đầu thuyền, tay cầm trường kiếm đầm máu nhỏ giọt.

Tiêu Dao Tử huy động phát trần đang chiến đấu với hai lão già.

Hai lão kia quần áo bảnh bao, một lão toàn thân trắng như tuyết, một lão đen như sỡn . Chính là Hắc Bạch nhị lão ở núi Trường Bạch ngoài quan ải.

Năm hôm trước mở cuộc tranh hùng đại hội ở Bách Hoa sơn trang, Tiêu Lĩnh Vu tuy đã gặp hai lão nhưng khi ấy họ chưa ra tay Lúc này chàng để ý

theo dõi thấy võ công hai lão rất kỳ bí, tự dựng lên một phái, võ công khác hẳn Trung Nguyên .

Hắc Bạch nhị lão hợp lực đối phó với Tiêu Dao Tử chỉ đánh tay không chứ chưa dùng đến binh khí .

Hai cặp thiết chương đấu với cây phát trần nhảy múa của Tiêu Dao Tử .

Cả hai bên đều tấn công bằng những chiêu thuật, thủ pháp cực kỳ tàn độc.

Ngoài cuộc ác đấu giữa Tiêu Dao Tử và Hắc Bạch nhị lão, vẫn không thấy Tứ Hải quân chủ đâu cả.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Tứ Hải quân chủ quả là tay ghê gớm. Hắn thấy toàn quân tan nát đến nơi mà vẫn không chịu lâm địch.

Tôn Bất Tà khẽ hỏi :

- Lạ thật ! Thảm Mộc Phong đã đem nhiều cao thủ đến đây, chẳng lẽ không bị thương vong người nào. Những kẻ tử thương đầy thuyền sao chỉ thấy toàn là thuộc hạ của Tứ Hải quân chủ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hoắc giả Thảm Mộc Phong đã chuyển vận những người bị thương của hắn đi rồi?

Chàng chưa dứt lời, bỗng thấy cây phát trần trong tay Tiêu Dao tử tấn công hai chiêu liên tiếp lui Hắc Bạch nhị lão, rồi xoay mình nhảy về trong khoang thuyền.

Bỗng thấy cửa khoang thuyền chạm rỗng phượng lay động mở ra cho Tiêu Dao Tử vào rồi liền đóng lại ngay

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ thấy cửa khoang thuyền vẫn còn y nguyên . Hiên nhiên cuộc chiến đấu ác liệt chỉ ở ngoài sàn thuyền chứ chưa động tới trong khoang . Trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng khẽ bảo Tôn Bất Tà :

- Lão tiên bối? Ngoài sàn thuyền bao nhiêu nhân vật bị thương vong tàn tạ mà trong khoang thuyền vẫn bình minh tựa hồ chưa động tới.

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiêu hoá cũng lấy làm lạ. Trải qua bao nhiêu trận lớn, trận nhỏ mà lão khiêu hoá đã chứng kiến chưa từng thấy cuộc chiến nào quái dị như bữa nay. Hiên giờ trên sàn thuyền ngoài Thảm Mộc Phong và Hắc Bạch nhị lão không thấy một người nào cùng phe Bách Hoa sơn trạng . Điểm này cũng như trong khoang thuyền bình tĩnh dị thường cũng đều là chuyện lạ.

Tiêu Lĩnh Vu coi kỹ lại quả đúng như lời Tôn Bất Tà, chàng không khỏi tự hỏi :

- Chẳng lẽ Thảm Mộc Phong chỉ đưa Hắc Bạch nhị lão tới đây? Nếu chỉ có lực lượng ba người thì làm sao mấy chục tay cao thủ trên thuyền này bị chết tàn tạ ? Như vậy võ công của Hắc Bạch nhị lão cũng ghê gớm chẳng kém Thảm Mộc Phong ư ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 133

Thấy hào kiệt hai bên trả giá

Bỗng nghe Thảm Mộc Phong cất giọng ồm ồm hô :

- Tứ Hải quân chủ ! Bốn mươi tám tên vệ sĩ giữ thuyền của các hạ chết hết rồi.

Chắc trong thuyền không còn chiến tướng nào nữa. Trức tình trạng này các hạ nên thân hành lâm địch đi thôi.

Tứ Hải quân chủ ở trong khoang thuyền cất giọng oai vệ nói :

- Bản toà tuy mất bốn mươi tám tên vệ sĩ hộ giá. nhưng bên đại trang chúa đem đi mười tám tay cao thủ còn sống được bao nhiêu ? Hiện giờ ngoài ba vị e rằng không còn viện thủ nào khác nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bầm :

- Té ra mười tám người của Thảm Mộc Phong cũng bị thương vong hết....

Lại nghe thanh âm của Tiêu Dao tử vọng ra :

- Thảm Mộc Phong ! Bản đạo muốn nói với các hạ một điều....

Thảm Mộc Phong cười lạt nói :

- Phải chăng đạo trưởng cho là tại hạ không dám đánh vào khoang thuyền.

Cánh cửa khoang thuyền lay động. Tiêu Dao Tử chậm chạp tiến ra nói :

- Trên con thuyền ngũ sắc này ngoài mấy chục tên vệ sĩ áo đen còn ba mươi sáu đồng tử và hai mươi bốn thị tỳ. Bọn chúng đã tề tựu trong khoang thuyền để chờ lệnh tể quân chủ. chỉ trong giây lát là bọn chúng vây đánh ba vị đó.

Thảm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Dù còn nhiều người thì chẳng qua thêm ra một ít oan hồn nữa mà thôi. Tại hạ chỉ muốn biết quý quân chủ có dám ứng chiến hay không ?

Cửa khoang thuyền lại mở. Tứ Hải quân chủ mình mặc hoàng bào bệ vệ tiến ra cười mát hỏi :

- Thảm đại trang chúa ! Đại trang chúa thực tình muốn khiêu chiến với bản toà chăng ?

Thảm Mộc Phong chú ý nhìn thấy Tứ Hải quân chủ mới ngoài ba chục tuổi. mình mặc áo hoàng bào thêu rồng phượng tay không binh khí liền cười lạt hỏi:

- Quân chủ mũ vàng. bào vàng. xiêm y bảnh chọe. nhưng chưa hiểu võ công ra sao ?

Tứ Hải quân chủ hỏi lại :

- Thảm đại trang chúa muốn thử một phen hay sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hai lần khai diễn cuộc chiến đều là thuộc hạ của hai bên bị tử thương nhiều quá rồi. Chi bằng tại hạ cùng quân chủ quyết một phen sống mái. Cuộc thắng bại của chúng ta quyết định trận thắng này.

Tứ Hải quân chủ cười mát hỏi :

- Bản toàn từng nghe đại danh Thẩm Mộc Phong trang chúa đã lâu. nếu không tự tin có thể cùng đại trang chúa quyết sống mái thì dĩ nhiên chẳng dám đưa mình vào chốn giang hồ.

Thẩm Mộc Phong cất bước đi thẳng vào giữa thuyền lạnh lùng nói :

- Quân chủ đã có ý như vậy. Thẩm mỗ rất hoan nghênh.

Tiêu Lĩnh Vu ở trong bóng tối nhìn ra thấy Thẩm Mộc Phong đi tới đâu những xác chết bay lên tới tấp rớt xuống sông đến đó. tựa hồ có người túm lấy liệng xuống nước. chàng không khỏi kinh hãi khen thầm :

- „ Võ công của lão này quả có chỗ hơn người „.

Lại nghe Tứ Hải quân chủ cười khanh khách nói :

- Oai danh của Thẩm đại trang chúa đã đồn đại khắp giang hồ hà tất phải phô trương cho bản toà coi như vậy.

Tôn Bất Tà dùng phép truyền âm nói với Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ:

- Hai tay đại kiêu hùng một tân một cựu xây cuộc quyết đấu trên thuyền lớn này có liên quan đến vận mệnh võ lâm. Chúng ta chờ đến lúc chúng kiệt quệ đánh một đòn giết cả hai tên thật là công đức to lớn. Bây giờ hãy ẩn thân để coi những chỗ sơ hở của họ.

Thẩm Mộc Phong thân hình cao lớn hơi gù lưng. đứng ở giữa sạp thuyền giơ cao tay mặt lên nói :

Tân khách không lấn át chủ nhân. Mời Tứ Hải quân chủ động thủ trước đi.

Tứ Hải quân chủ toan cất bước tiến ra bỗng nghe Tiêu Dao Tử lớn tiếng hô:

- Quân chủ hãy khoan ! Tứ Hải quân chủ dừng bước lại hỏi :

Bản toà không thể tỏ ra khiếp nhược với hấn. đạo trưởng còn điều chi muốn nói?

Tiêu Dao Tử mỉm cười đáp :

- Quân chủ đã có chí làm minh chủ võ lâm lãnh đạo giang hồ. tưởng không nên tranh hơi nhỏ mọn. tự mình lâm địch.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói :

- Các vị đã đả bại Thẩm Mộc Phong này thì việc lên ngôi chúa tể võ lâm tuy chưa hoàn toàn thành công nhưng cũng chẳng còn xa lắm.

Tứ Hải quân chủ nói :

- Sớm muộn gì thì bản toàn cũng không tránh khỏi được một trận tử chiến với Thẩm Mộc Phong. còn do dự làm gì nữa.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Quân chủ dạy thế cũng phải. nhưng hiện giờ chưa đến lúc.

Tứ Hải quân chủ hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tiêu Dao Tử nói :

- Trước tình hình này chúng ta đã khổng chế đại cuộc. Địch ít mà ta nhiều. quân chủ phải bắt tất thân hành lâm địch.

Tứ Hải quân chủ hỏi :

- Theo đạo trưởng thì phải làm sao ?

Tiêu Dao Tử trả lời :

- Theo bản đạo thì không bằng bức bách Thẩm Mộc Phong phải có điều dính ước để ta lợi dụng.

Tứ Hải quân chủ gật đầu :

- Đạo trưởng đã có thành kiến như vậy thì bản toà cũng bớt được một phen hơi sức.

Tiêu Dao Tử nói :

- Xin quân chủ hãy trở vào trong khoang để bản đạo đối phó với chúng.

Tứ Hải quân chủ chưa trả lời bỗng thấy một tên đồng tử áo xanh lật đật chạy từ trong khoang ra nhìn Tiêu Dao Tử khẽ nói mấy câu.

Tiêu Linh Vu nghĩ bụng :

- „ Vừa rồi họ đang chiến đấu kịch liệt. Tứ Hải quân chủ và Tiêu Dao Tử chưa kịp ngó đến bọn ta. Bây giờ những tay chân của Thẩm Mộc Phong đều bị thương vong hết cả rồi. Bên Tứ hải quân chủ đang chiếm được thế thượng phong dĩ nhiên chúng sẽ nghĩ đến bọn ta. Chắc là tên đồng tử áo xanh kia đến báo cáo việc chúng ta trốn ra.“ Bỗng thấy Tiêu Dao Tử vẻ mặt bình tĩnh cười mát. vẫy tay cho đồng tử áo xanh rút lui.

Thẩm Mộc Phong dường như không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hỏi :

- Phải chăng quân chủ đã khiếp sợ rồi ?

Tứ Hải quân chủ tủm tỉm cười đáp :

- Tiêu Dao Tử đã sắp sẵn kế hoạch hàng phục ba vị rồi. Vậy bản toà không cần phải giao thủ với đại trang chúa nữa.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh. ngấm ngấm ra chỉ thị. Hắc Bạch nhị lão đột nhiên nhảy vào trong khoang thuyền.

Tứ Hải quân chủ vung hai tay đánh ra. Hai luồng chưởng lực cực kỳ mãnh liệt xô tới Hắc Bạch nhị lão.

Tiêu Dao Tử vung cây phát trần lên nói :

- Xin quân chủ hãy vào khoang đi ! Tứ Hải quân chủ nghiêng mình nhảy vào trong khoang.

Hắc Bạch nhị lão đều phóng tay mặt ra để đón tiếp phát chưởng cách không của Tứ Hải quân chủ nhưng cả hai đều bị hất lùi lại một bước.

Tiêu Dao Tử đã huy động phát trần đánh hai lão mỗi người một chiêu. Nhị

lão lại phải lùi thêm một bước nữa. Nhưng hắn không cho hai lão phản kích đã lạng người chui vào trong khoang.

Thẩm Mộc Phong khẽ giục :

- Chúng ta tấn công vào đi ! Hắn cầm trường kiếm hộ thân rồi cũng chui vào theo.

Hắc Bạch nhị lão đều giơ tay trái lên che mình. tay phải thủ thế nhảy xổ tới cửa khoang thuyền.

Bỗng thấy một trận mưa những giọt đen từ trong khoang bắn ra.

Trong lúc thăng thốt. Hắc Bạch nhị lão không thể nhận ra đó là ám khí gì liền vùng chưởng lên gạt đồng thời nhảy lùi lại.

Nhị lão thấy bàn tay ngăm ngăm đưa tựa ong đốt.

Thẩm Mộc Phong nhảy vào sau một bước và tránh nhanh hơn lùi ra tận góc sàn thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Nước độc....

Trong khoang tuyền tiếng cười của Tiêu Dao Tử vang lên. hắn hỏi nhị lão:

- Thương thế của nhị vị ra sao ?

Hắc Bạch nhị lão cúi xuống nhìn bàn tay trái mình bị một chỗ đen nhem thì trong lòng không khỏi sợ hãi. Hai lão vừa vận khí phong tỏa huyết đạo ở cánh tay trái và la thất thanh :

- Độc châm ! Lại nghe Tiêu Dao Tử cười rộ :

- Đúng đó ! Cái này kêu bằng „Bách bộ đoạn hồn hoàng phong châm „, ngăm vào trong ống nước độc. người thường chỉ bị dính một giọt nước cũng đủ làm rữa nát thịt da. Còn hai vị công lực có tinh thâm đến đâu cũng không chống nổi nọc độc của hàng trăm giống rắn pha lẫn với nhau. Huống chi hai vị lại chúng phải độc châm ngăm trong nước độc....

Hắc Bạch nhị lão tuy xưng hùng ở ngoài quan ải cũng không khỏi cả kinh thất sắc.

Tiêu Dao Tử lại nói tiếp :

- Thứ độc châm đó nhỏ như lông trâu theo máu chạy vào nội phủ thì dù hai vị có là La Hán người đúc bằng thép. bữa nay cũng khó tránh khỏi nạn tử vong.

Hắc Bạch nhị lão nhìn nhau muốn nói nhưng lại thôi.

Tiêu Dao Tử tay mặt cầm ngang cây phát trần. từ từ bước ra ngoài khoang thuyền. cười ruồi nói tiếp :

- Bây giờ hai vị chỉ còn mỗi một đường

Hắc Bạch nhị lão nhú cặp lông mày dường như muốn nói. nhưng sau lại nhẫn nại im tiếng.

Tiêu Dao Tử khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Chỉ một mình tề quân chủ là có thuốc giải độc môn. Ngoài ra khắp thiên hạ

chẳng còn ai có được vật để cứu mạng hai vị nữa.

Hắc Bạch nhị lão cúi đầu ngó xuống cánh tay thấy vết đen đã loang xuống đến khuỷu tay.

Gặp lúc sinh tử nguy nan Hắc Bạch không khỏi có chút anh hùng khí đoản.

Nhị lão quay lại nhìn Thảm Mộc Phong gọi :

- Thảm đại trang chúa ! Thảm Mộc Phong hăng dặng ngắt lời :

- Tại hạ hiện cũng có thánh dược trị độc. Hai vị hãy lại đây để tại hạ coi xem.

Hắc Bạch nhị lão cất bước chạy lại bên Thảm Mộc Phong.

Thảm Mộc Phong hỏi :

- Hai vị bị thương ở chỗ nào ?

Hắc Bạch nhị lão đồng thanh đáp :

- Bị thương ở tay trái.

Thảm Mộc Phong lại hỏi :

- Ngoài ra còn chỗ nào nữa không ?

Hắc Bạch nhị lão lắc đầu đáp :

- Đại khái là bọn tại hạ phóng chưởng gạt độc châm và hất thủy độc ngược trở lại nên bị thương. Ngoài ra không còn chỗ nào nữa.

Thảm Mộc Phong nói :

- Hai vị vén áo lên để tại hạ coi vết thương.

Hắc Bạch nhị lão vén tay áo lên thì thấy mấy đường đen sì chạy lên đến khuỷu tay.

Thảm Mộc Phong hỏi :

- Sao hai vị không vận khí phong tỏa huyết đạo mà lại để chất kịch độc đưa lên như vậy ?

Hắc Bạch nhị lão đáp :

- Chất độc này rất mãnh liệt. tuy bọn tại hạ đã ngăn chặn huyết đạo mà vẫn không giữ được.

Thảm Mộc Phong đột nhiên vùng tay trái lớn tiếng quát :

- Được lắm ! Đã vậy để bọn họ nếm mùi độc thủ của Thảm mỗ.

Một luồng ám kinh mau lẹ và thần tốc nhằm Tiêu Dao Tử đánh tới.

Tiêu Dao Tử vùng cây phát trần lên nói :

- Thảm đại trang chúa dù có tài lệch đất nghiêng trời thì bữa nay cũng đừng có hòng thoát khỏi nơi đây một cách yên ổn.

Hắn vận nội lực ra cây phát trần để đón tiếp chưởng lực cách không của Thảm Mộc Phong.

Thảm Mộc Phong đã vận công lực chót vào bàn tay uy thế không phải tầm thường. Tiêu Dao Tử tuy mượn cây phát trần phát huy nội lực để ngăn chặn mà cũng bị hất lùi lại một bước. Lão không khỏi chấn động tâm thần thầm nghĩ :

- „ Võ công của Thảm Mộc Phong quả là khủng khiếp. ta chẳng thể lơ là được....“ Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. bên tai bỗng nghe hai tiếng rú thê thảm vang lên. Hai gã đồng tử áo xanh đứng trước cửa khoang thuyền đột nhiên té xuống giẫy dụa mấy cái rồi tắt thở.

Tiêu Dao Tử chú ý nhìn trước ngực hai đồng tử đều cắm một lưỡi độc đao hình như lá liễu. toàn thân phát ra màu xanh lè.

Nguyên Thảm Mộc Phong sau khi phát chiêu phách không lại phóng tiếp luôn hai lưỡi độc đao.

Hắn biết lưỡi đao này chưa chắc đã hạ được Tiêu Dao Tử nên đánh tới đồng tử áo xanh.

Quả nhiên hai gã đồng tử bị trúng đao té xuống chết liền.

Giữa lúc Tiêu Dao Tử đang dòm ngó đồng tử áo xanh bỗng nghe hai tiếng rên vọng lại.

Hắn ngẩng đầu trông ra thì thấy Hắc Bạch nhị lão đã bị chặt đứt cánh tay trái.

Nguyên Thảm Mộc Phong hạ hai tên đồng tử để Hắc Bạch nhị lão phân tâm một chút rồi cầm trường kiếm chặt cánh tay hai lão.

Tiêu Linh Vu nhìn thấy trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- „ Thảm Mộc Phong quả là lợi hại. Hắn sợ Hắc Bạch nhị lão sẽ chịu khuất phục Tiêu Dao Tử nên chặt cánh tay hai lão đi „.

Lại nghe tiếng Thảm Mộc Phong ồm ồm nói :

- Cánh tay hai vị đã bị thương nặng quá. Dù có linh dược cũng chưa chắc đã chữa được. Vì tình thế bất buộc mà tiểu đệ phải chặt cánh tay vô dụng này đi để khỏi bị Tiêu Dao Tử dùng lời hiểm ác ly gián mối giao tình giữa chúng ta.

Hắc Bạch nhị lão máu tươi chảy như suối đau đớn chịu không nổi mà miệng vẫn đáp :

- Thảm đại trang chúa nói phải lắm.

Thảm Mộc Phong mỉm cười đáp :

- Hai vị mau vận chân khí cầm máu. chúng ta còn phải một phen ác chiến.

Hắc Bạch nhị lão đưa mắt nhìn nhau rồi xé một mảnh vạt áo buộc vết thương.

cúi đầu xuống dòm hai cánh tay bị chặt đứt thì đã thấy biến thành màu bầm tím cả máu cũng đen lại.

Thảm Mộc Phong ngẩng đầu đưa mắt nhìn Tiêu Dao Tử nói :

- Đạo trưởng đem tính mạng của hai tên đồng tử tùy thân để đổi lấy hai cánh tay của tề hữu cũng là lãi rồi.

Tiêu Dao Tử cười lạt đáp :

- Bần đạo rất khâm phục Thảm đại trang chúa ở chỗ thủ đoạn thâm độc mà cũng khâm phục quý hữu là những tay tráng sĩ vẫn hiên ngang khi bị chặt

tay.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói :

- Đạo trưởng dạy quá lời. đạo trưởng còn quý kẻ gì thì trở hết ra đi. Thẩm Mộc Phong này muốn coi cho thêm rộng kiến thức.

Tiêu Dao Tử đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Thẩm đại trang chúa hãy quay đầu nhìn lại coi.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Coi cái gì ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Coi xem đây là địa phương nào ?

Thẩm Mộc Phong quay đầu lại nhìn chỉ thấy nước sông cuộn cuộn chảy chẳng biết đây là đâu. hắn không khỏi chau mày.

Tiêu Dao Tử mỉm cười hỏi :

- Con thuyền lớn này rời Bách Hoa sơn trang mỗi lúc một xa. nếu Thẩm đại trang chúa có hứng thì chúng ta ra chơi Nam hải một phen rồi sẽ trở về Trung Nguyên cũng không muộn.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Phải chăng đạo trưởng có ý móc Thẩm Mộc Phong không biết bơi ?

Tiêu Dao Tử cười ha hả đáp :

Dù đại trang chúa có biết bơi lội cũng khó lòng sánh được với tể quân chủ ở dưới nước.

Tôn Bất Tà khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Con thuyền này đi càng xa thì càng bất lợi cho chúng ta. Lão khiêu hóa là con vịt ở trên cạn. Không hiểu nghề bơi lội của các vị như thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng không biết bơi.

Tôn Bất Tà nói :

- Theo tình thế trước mắt thì hai bên giằng co chưa biết bao giờ mới xong. Chúng ta cần phải tính toán. Nếu tình thế bất buộc chúng ta phải dùng đến một chút thủ đoạn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thủ đoạn gì ?

Tôn Bất Tà cười mỉm đáp :

- Các vị hãy nghe lão khiêu hóa.

Rồi lão rảo bước tiến ra nói :

- Thẩm đại trang chúa. đã lâu lão khiêu hóa chưa được hội diện.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt âm trầm thoáng lộ vẻ kinh dị nhưng chỉ trong nháy mắt hắn đã khôi phục lại được vẻ bình tĩnh. cười lạt đáp :

- Té ra Tôn huynh cũng ở đây.

Tiêu Dao Tử quay lại ngó Tôn Bất Tà hỏi :

- Còn ba vị nữa đâu ?

Tôn Bất Tà lạnh lùng đáp :

- Bọn họ chờ lâu nóng ruột.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Chờ ai ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Đạo trưởng đã biết rồi hà tất phải hỏi.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thực tình bản đạo không đoán ra được.

Tôn Bất Tà đáp :

- Được lắm ! Đạo trưởng nhất định muốn lão khiêu hóa nói ra thì lão khiêu hóa xin nói rõ :

Bọn họ chờ chiếc khóa mở hình cụ của đạo trưởng.

Thẩm Mộc Phong mấp máy môi muốn nói nhưng lại thôi.

Tiêu Dao Tử cười mát hỏi :

- Vậy ư ? Phải chăng các vị muốn nhân lúc người ta gặp nạn mà hành động?

Tôn Bất Tà cười khanh khách hỏi lại :

- Đạo trưởng có nguy nan ở chỗ nào đâu. sao lão khiêu hóa không thấy gì hết ?

Thẩm Mộc Phong đột nhiên xen vào :

- Tôn huynh ! Lão mũi trâu này ngông cuồng lắm. Hắn chẳng coi Tôn huynh vào đâu hết.

Tôn Bất Tà mắng thầm trong bụng :

- „ Người còn gian ác và đáng giết hơn cả Tứ Hải quân chủ „ Ngoài miệng lão cười ha hả. không bình luận gì hết.

Tiêu Dao Tử quay vào nhìn khoang thuyền cười nói :

- Nếu Tôn huynh chịu ra giá thì vụ này chưa hẳn không thỏa thuận được.

Tôn Bất Tà đáp :

- Cứ tình thế này thì lão khiêu hóa cao giá lắm. Nếu đạo trưởng còn so kè với lão khiêu hóa là không biết tự trọng.

Tiêu Dao Tử nói :

- Dù cho Tôn huynh chịu để người sử dụng thì trước tình thế này bọn bản đạo vẫn chiếm được ưu thế.

Tôn Bất Tà lạnh lùng ngắt lời :

- Lão đạo trưởng bức bách lão khiêu hóa để cho người sử dụng thì lão khiêu hóa cũng đành phải chịu.

Thẩm Mộc Phong lại xen vào :

- Nếu Tôn huynh chịu giúp Thẩm mỗ một tay thì Thẩm mỗ tin rằng bữa nay chúng ta sẽ thắng cuộc.

Tôn Bất Tà đáp :

- Muốn giúp Thảm đại trang chúa hay không lão khiêu hóa không quyết định được. còn phải thương lượng với anh em.

Thảm Mộc Phong hỏi :

- Sao ? Cái Bang còn người ở đây nữa ư ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Nếu là người Cái Bang thì lão khiêu hóa chẳng phải thương lượng với ai.

Thảm Mộc Phong hỏi :

- Không phải người Cái Bang thì....

Hắn đảo mắt ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ từ từ bước ra.

Thảm Mộc Phong thấy Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xuất hiện ở đây không khỏi giật mình. Hắn là người trầm tĩnh. bất giác cũng ngăn người ra.

Trung Châu Nhị Cổ trong tay đều cầm một miếng ván gỗ nhìn Tiêu Dao Tử đồng thanh nói :

- Bọn tại hạ đánh nhau bị trọng thương. phải dùng những miếng ván gỗ này hoặc giả cản trở được thủy độc hay độc châm.

Tôn Bất Tà nói :

- Thời giờ gấp rút. Đạo trưởng không quyết định ngay đi thì e rằng hối hận cũng không kịp.

Tiêu Dao Tử đột nhiên thò tay vào trong bọc móc ra một chùm chìa khóa gio cao lên nói :

- Trong này có cả chìa khóa mở hình cụ. Thiên hạ tuy nhiều thợ khéo nhưng e rằng cũng khó có người chế được thứ chìa khóa phức tạp này. Nếu các vị bức bách thì bản đạo đành liệng chùm chìa khóa xuống sông.

Tôn Bất Tà sững sờ nghĩ thầm :

- „ Tiêu Lĩnh Vu dùng mảnh sành cắt đứt được sợi dây gân bò cột tay ta là tỷ lực chàng phải ghê gớm lắm mà cũng không cựa gậy được hình cụ trên tay.

Nếu Tiêu Dao Tử liệng chìa khóa xuống sông thì thật rầy rà.“ Lại nghe

Thảm Mộc Phong cất giọng âm ớ nói :

- Không phải Thảm mỡ cố ý lập dị nhưng chùm chìa khóa trên tay Tiêu Dao Tử quyết chẳng phải là chìa khóa mở hình cụ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu Tôn huynh chịu hợp tác với Thảm mỡ thì chỉ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì quét sạch được tàn lực trong thuyền này. bắt sống Tiêu Dao Tử cùng Tứ Hải quân chủ. Khi đó chúng ta bức bách hắn giao chìa khóa hình cụ thực dễ như trở bàn tay.

Tiêu Dao Tử cũng lạnh lùng đáp :

- Nếu Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ là hạng người dễ bị lừa gạt như vậy thì e rằng họ chẳng được giang hồ tôn sùng như thế.

Thảm Mộc Phong cười mát nói :

- Thảm mỗ nói đến đây là hết lời. đúng hay không xin tùy để Tôn huynh xem xét.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 134

Thoát vòng xiềng khóa lại vướng song thân

Tôn Bất Tà quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ hỏi :

- Ba vị có ý kiến gì không ?

Thương Bát nói :

- Anh em tại hạ đã được Tôn lão tiên bối giải cứu thì bất luận sống hay chết cũng do Tôn tiên bối chủ trương.

Tôn Bất Tà nói :

- Các vị đã tin nơi lão khiêu hóa thì lão khiêu hóa càng phải suy nghĩ cho cẩn thận.

Tiêu Dao Tử nói ngay :

- Tôn đại hiệp bất tất phải suy nghĩ nữa. Nếu đại hiệp chịu ra tay bắt sống Thảm Mộc Phong thì bản đạo lập tức mở hình cụ cho ba vị.

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp :

- Một mình lão khiêu hóa không phải là đối thủ của Thảm Mộc Phong....

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Bản đạo mở hình cụ cho Trung Châu Nhị Cổ để giúp đại hiệp.

Thương Bát nói :

- Đạo trưởng mở hình cụ cho anh em tại hạ cũng chỉ phí một phen tâm huyết.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Tại sao vậy ?

Thương Bát đáp :

- Vì ba người chúng ta không địch được Thảm Mộc Phong.

Tiêu Dao Tử sững sốt một chút rồi cười khanh khách hỏi :

- Phải chăng các vị muốn bản đạo mở hình cụ cho Tiêu Lĩnh Vu?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Đúng thế ! Hiện nay trên đời ngoại trừ Tiêu đại ca. e rằng rất ít người địch nổi Thảm Mộc Phong.

Thảm Mộc Phong cười rộ nói :

- Đỗ huynh nói Thế chẳng hóa ra coi thường Tiêu Dao Tử đạo trưởng và Tứ Hải quân chủ ư ?

Bọn người này đều là những nhân vật am hiểu nhân tình thế thái lại rất từng trải sóng gió trên chốn giang hồ. Tuy họ coi nhau là thù nghịch chẳng đội trời chung nhưng vẫn dùng thủ đoạn thâm bị thóc chọc bị gạo lừa miếng nhau gian trá vô cùng.

Tiêu Dao Tử đột nhiên rẽ ngang hai bước đến trước mặt Tiêu Lĩnh Vu mở hình cụ cho chàng vừa nói :

Bần đạo rất tin tưởng Tôn đại hiệp và Tiêu đại hiệp đều là những nhân vật tín nghĩa, một lời đã hứa nặng bằng non. Các vị đã ưng thuận quyết không sai lời. Bần đạo thiện tiện tác chủ mở hình cụ cho Tiêu đại hiệp trước tiên. Tiêu Lĩnh Vu vươn tay thở phào một cái, trong lòng cảm thấy thư thái dễ chịu.

Thẩm Mộc Phong vẫn sợ võ công của Tiêu Lĩnh Vu. Hắn không tự chủ được bất giác lùi lại một bước.

Thương Bát trong lòng cao hứng, bất giác nổi lên tràng cười rộ.

Tiêu Dao Tử đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu không khỏi sinh lòng hối hận. Hắn biết là mở hình cụ cho chàng thì dễ nhưng muốn khóa lại so với lên trời còn khó hơn gấp bội. Hành động này chẳng khác gì thả hổ về rừng, mở lồng cho chim phượng bay đi. Vạn nhất mà mấy người này có mối liên quan đến Thẩm Mộc Phong.

họ liên thủ hợp tác với nhau há chẳng tự mình làm nên tội.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng hắn lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Các hạ cười gì vậy ? Tiêu đại hiệp đã hứa chắc phải y lời?

Thương Bát ngừng tiếng cười đáp :

- Đúng thế ! Tệ đại ca nói sao có vậy. Nhưng y chưa hứa lời với đạo trưởng điều gì.

Tiêu Dao Tử nói :

- Thương huynh nói

Rồi hắn chợt nghĩ tới Tiêu Lĩnh Vu quả chưa hứa lời, liền dừng lại.

Thương Bát mỉm cười nói :

- Đạo trưởng nghĩ kỹ đi ! Thương mỗ nói thế có đúng không ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bần đạo vẫn tin tưởng Tôn đại hiệp và Trung Châu Nhị Cổ đều là những nhân vật có thanh danh trong võ lâm, quyết chẳng sai lời.

Thương Bát nói :

- Tôn lão tiên bối còn đang đắn đo có nên giúp đạo trưởng hay không, chứ chưa quyết định. Như vậy chẳng thể coi là đã hứa lời. Còn bọn Trung Châu Nhị Cổ làm nghề thương mại thì gặp việc lỗ vốn quyết không chịu làm. Tình nghĩa bè bạn hãy gác sang một bên....

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Dù làm nghề thương mại thì cũng cần có tình nghĩa, nói sao đúng thế....

Thương Bát cười nói :

- Trung Châu Nhị Cổ đã hứa lời thế nào ? Đạo trưởng hãy nói cho nghe.

Tiêu Dao Tử cứng họng, chẳng thể nói gì, bất giác hắn nổi giận đáp :

- Hai vị đừng quên chưa được mở hình cụ.

Thương Bát cười nói :

- Đạo trưởng cứ yên tâm. Trung Châu Nhị Cổ quyết chẳng yêu cầu tháo mở hình cụ đâu.

Tôn Bất Tà nói theo :

- Nếu đạo trưởng độ lượng khoáng đạt thì mở hình cụ cho họ nữa.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một lát rồi cười khanh khách hỏi :

- Cái đó phỏng có khó gì.

Rồi hần rảo bước tiến lại mở khóa cho Trung Châu Nhị Cổ.

Đỗ Cửu cử động chân tay rồi lạnh lùng nói :

- Đạo trưởng thật là khách khí.

Thương Bát tiện tay thu cất khóa vàng đi cười nói :

- Đạo trưởng xiềng khóa anh em tại hạ bấy lâu. bây giờ dùng hình cụ này làm vật bồi thường cũng không phải là quá đắt.

Tiêu Dao Tử chau mày toan nổi nóng nhưng rồi lại nhẫn nại. cười mát từ từ đi tới cửa khoang thuyền.

Đỗ Cửu cất giọng lạnh như băng:

- Đạo trưởng còn quên một việc.

Tiêu Dao Tử quay lại hỏi :

- Việc gì ?

Đỗ Cửu đáp :

- Đạo trưởng nên trả cả khí giới cho bọn tại hạ.

Tiêu Dao Tử cười ruồi đáp :

- Đến người bần đạo còn buông tha thì giữ khí giới của các vị làm chi ? Các vị hãy chờ một chút. bần đạo lập tức sai bọn chúng đưa trả.

Đoạn lão rảo bước đi vào khoang thuyền.

Tôn Bất Tà nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Lão mũi trâu này đột nhiên mở đường phương tiện cho bọn ta. lão khiêu hóa lấy làm khó nghĩ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cục diện bữa nay quả có chỗ kỳ diệu cần phải cân nhắc. chúng ta không nên nổi lòng hào khí bùng bột trong lúc nhất thời.

Tôn Bất Tà nói :

- Đúng thế ! Thảm Mộc Phong và Tiêu Dao Tử đều là tay xảo quyết. mưu kế thâm trầm. Tiêu Dao Tử tuy mở hình cụ cho đại hiệp chỉ là kế xua mãnh sư ra tranh đấu với cạp để hấn ngồi giữa thủ lợi. Chúng ta đừng mắc bẫy hấn. Lão đưa mắt nhìn thấy Thảm Mộc Phong đang ngồi xếp bằng trên đầu thuyền.

Hắc Bạch nhị lão chia ra đứng hai bên.

Dưới ánh mặt trời. trên đầu Thảm Mộc Phong thấp thoáng bốc lên một luồng bạch khí.

Tôn Bất Tà khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Thảm Mộc Phong chuẩn bị một trận quyết chiến. Hiên nhiên hấn đang ngồi vận công để phát huy toàn lực động thủ. Chúng ta không nên xông vào ngay để húng lấy một đòn quyết tử của hấn.

Bồng nghe tiêu Dao Tử nói vọng ra :

- Chúng đem khí giới ra trả các vị đó.

Thương Bát quay đầu nhìn lại thấy hai ả nữ tỳ áo xanh tay ôm khí giới đi tới rồi nói :

- Đây là khí giới của nhị vị.

Đỗ Cửu thò tay cầm lấy thiết bút và ngân khuyên cài vào mình.

Thương Bát cũng nhắc lấy chiếc bàn tính chăm chú nhìn hai ả nữ tỳ nói :

- Hai vị cô nương có thể rút lui.

Từ lúc hấn bị Tiêu Dao Tử ám toán nên đối với bọn nữ tỳ rất dè dặt.

Hai ả nữ tỳ cúi mình thi lễ rồi trở gót đi vào khoang thuyền.

Lúc này Tiêu Dao Tử và bao nhiêu người trên thuyền đều lui vào trong khoang đóng chặt cửa lại.

Ngoài sàn thuyền chỉ còn lại bọn Tiêu Lĩnh Vu và Thảm Mộc Phong. Tiêu Lĩnh Vu chú ý đến từng cử động của Thảm Mộc Phong. Chàng thấy hai luồng bạch khí trên đầu hấn mỗi lúc một dày đặc. nhưng chỉ sau thời gian ăn xong một bữa cơm làn bạch khí đó bay phát phơ rồi tiêu tan hết không thấy đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm chuỗi kiếm khẽ nói :

- Coi chừng ! Chắc hấn sắp hành động.

Thương Bát từ từ bước tới bên Tiêu Lĩnh Vu rồi hỏi :

- Đại ca ! Chúng ta làm gì bây giờ ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hãy coi chừng cử động của hấn rồi sẽ tính. Nếu mượn cơ hội này mà trừ khử được hấn càng hay.

Bồng thấy Thảm Mộc Phong mở mắt ra quay nhìn bốn phía. rồi từ từ đứng lên khẽ nói với Hắc Bạch nhị lão mấy câu. Đoạn hấn cất bước tiến về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu rút trường kiếm ra đánh „ Soạt „ một tiếng. trầm giọng bảo Trung Châu Nhị Cô :

- Hai vị hãy thủ ở đây. đừng có vọng động.

Rồi chàng từ từ bước ra nghênh tiếp.

Lúc này lòng chàng rất mâu thuẫn. Một đằng chàng muốn mượn cơ hội này trừ khử Thảm Mộc Phong. một đằng chàng lại nghĩ bữa nay không nên quyết chiến với hấn vì cuộc chiến này bất luận ai thắng ai bại cũng đều có lợi cho Tiêu Dao Tử.

Trong lòng còn đang suy nghĩ. chân chàng đã bước tới gần Thảm Mộc

Phong.

chỉ còn cách chừng bốn năm thước. Hai bên đều dừng chân.

Thẩm Mộc Phong khẽ buông tiếng thở dài gọi :

- Tam đệ ! Tiêu Lĩnh Vu sừng sốt hỏi :

- Việc gì ?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Lâu nay chúng ta không được gặp nhau.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thẩm đại trang chúa có điều gì xin cứ nói ra.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười hỏi:

- Tam đệ xưng hô ta như vậy chẳng là xa lạ quá ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đã không đồng đạo thì chẳng thể mưu sự với nhau được. Tình nghĩa anh em chúng ta nên chặt đứt đi là hơn...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

- Tam đệ nói vậy thì ra vẫn coi tiểu huynh là thù.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm đại trang chúa võ công cao cường. Tiểu mỗ đem lòng kính mộ. Nếu đại trang chúa tự giáo mấy chiêu, tiểu mỗ dĩ nhiên phải bái lãnh.

Thẩm Mộc Phong sắc mặt nghiêm nghị thủng thẳng nói:

- Tiểu huynh có mấy điều trọng yếu, ngăn chặn cổ họng không thốt ra được thì trong lòng khó chịu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu mỗ xin rửa tay để nghe đây.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tiểu huynh lại đón Tiêu bá phụ về Bách Hoa Sơn Trang rồi.

Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng mỗi chữ là một ngọn thiết trùy đánh vào trái tim.

Bất giác người chàng run lên bần bật đáp:

- Tiểu mỗ không tin như vậy.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Lần trước bọn chúng có cử động thô lỗ với bá phụ. Lần này tiểu huynh can đảm không được lơ là. Tiểu huynh đặt bồng tên thị tỷ và hai tên tiểu đồng để phục thị hai vị lão nhân gia. Kim lão và Ngọc Lan cũng hầu cận bên mình bá mẫu.

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng:

- Đại trang chúa đừng nói hồ đồ.

Thẩm Mộc Phong thủy chung vẫn không động mộ, cười mát đáp:

- Tiểu huynh đã giải bày gan ruột mà tam đệ không chịu tin lời, thì tiểu huynh cũng chẳng biết làm thế nào được.

Tiêu Lĩnh Vu gắng gượng trấn tĩnh tâm thần đáp:

- Tiêu mỡ vẫn không thể tin được.

Thẩm Mộc Phong nhìn Hắc Bạch nhị lão nói:

- Tam đệ hỏi họ xem tiểu huynh nói có thật không ?

Hắc ngũ mặt lên trời , nổi lên tràng cười sang sảng nói tiếp:

- Thần Thâu hương Phi suốt đời thông minh, chỉ hồ đồ trong lúc nhất thời mà lỡ việc. Giả tử hắc đưa hai vị lão nhân gia đi xa hơn một chút thì tiểu huynh chẳng thể nào điều tra ra được. Đáng tiếc... trong vòng một trăm dặm , chẳng phải tiểu huynh khoe khoang dù là gió thổi ngọn cỏ, tiểu huynh cũng thấy rõ như trước mắt.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Câu này thì đúng thật. Bách Hoa Sơn Trang đặt trạm theo dõi khắp nơi.

Trong vòng trăm dặm vương mà Hương Phi vô tâm một chút là bị bọn chúng nhìn thấy chỗ sơ hở tức khắc.

Thẩm Mộc Phong thấy Tiêu Lĩnh Vu trầm tư là biết chàng đã tin lời rồi thì trong bụng mừng thầm nhưng bề ngoài hắc vẫn giữ vẻ nghiêm nghị nói tiếp:

- Chu nhị đệ tử xử sự việc nhỏ rất thông minh, mà gặp đại sự lại biến thành hồ đồ. Tiểu huynh không nên để ý sắp đặt kế hoạch mời hai vị lão nhân gia mới phải. Vì khi đó tiểu huynh bận rộn quá, không rảnh để hỏi đến công việc thành ra lầm lỡ. Hời ơi ! Bây giờ nghĩ tới tiểu huynh vẫn thấy áy náy trong lòng.

Tâm thần Tiêu Lĩnh Vu dao động, trong lòng đã tin phân nửa , mà chàng không biết đối đáp thế nào.

Thẩm Mộc Phong lại thở dài nói:

- Nếu tam đệ vui lòng bắt tay hợp tác với tiểu huynh, tiểu huynh rất vui mừng đón tiếp...

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng ngắt lời:

- Dù song thân của tại hạ quả đã lọt vào tay đại trang chúa, đại trang chúa cũng đừng hòng lấy chuyện đó để uy hiếp tiểu mỡ.

Thẩm Mộc Phong hững hờ đáp:

- Tam đệ vẫn kiên quyết không chịu hợp tác với tiểu huynh thì dĩ nhiên tiểu huynh không tiện miễn cưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Suốt đời chúng ta đừng nghĩ tới chuyện hợp tác nữa.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hời ôi ! Việc đời biến ảo khó mà quyết đoán được. Tiểu huynh này không ngờ gặp lại tam đệ trên con thuyền ngũ sắc này....

Hắc ngừng lại một chút rồi đột nhiên biến thành bộ mặt nghiêm khắc nói tiếp:

- Tiểu huynh nói đến đây là dứt lời. Tam đệ còn có chuyện gì thì nói với tiểu huynh đi.

Tiêu Lãnh Vu trong lòng vẫn chưa tin hẳn. nhưng thấy Thảm Mộc Phong đột nhiên trở giọng cương cường. chàng không khỏi ngẩn người ra thủng thủng đáp :

- Tiêu mỗ chẳng còn gì đáng nói với Thảm đại trang chúa.

Thảm Mộc Phong nói :

- Thế thì hay lắm. Tam đệ để người ta sai khiến. nhất định đòi tỷ đấu với tiểu huynh. vậy tam đệ động thủ đi.

Rồi hần hạ giọng nói với Tiêu Lãnh Vu mấy câu.

Tiêu Lãnh Vu nghe xong biến sắc. lắc đầu từ từ lùi lại.

Thương Bát vội chạy ra đón hỏi :

- Tiêu đại ca ! Đại ca cùng Thảm Mộc Phong đã nói những chuyện gì ?

Tiêu Lãnh Vu thở dài nói :

- Hồng rồi ! Chúng ta đã uống phí một phen tâm huyết.

Tôn Bất Tà xen vào :

- Chuyện gì vậy ? Tiêu đại hiệp có thể nói cho lão khiêu hóa nghe được không?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Tại hạ đã phí bao tâm lực lại được lão tiên bối viện trợ mới cứu được song thân ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang. nhưng nay song thân lại bị Thảm Mộc Phong bắt trở lại đưa về Bách Hoa Sơn Trang rồi.

Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ đưa mắt nhìn nhau. không biết đáp thế nào.

Sau một lúc yên lặng Thương Bát khẽ hỏi :

- Đại ca tính sao bây giờ ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Hỡi ơi ! Tiểu huynh thật lấy làm khó nghĩ.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Thảm Mộc Phong có nói tâm nguyện thế nào với đại hiệp không. Hần mời đại hiệp sau khi rời khỏi nơi đây cùng về gặp mặt lệnh tôn đại hiệp chẳng?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Không có đâu ! Tôn Bất Tà nói :

- Theo nhận xét của lão phu thì trong vụ này Thảm Mộc Phong có điều giả trá.

Nhưng là việc quan trọng. lão khiêu hóa không dám đưa ra chủ ý gì. để tùy Tiêu đại hiệp quyết đoán.

Thương Bát nói :

- Được rồi ! Để tiểu đệ tranh luận với hần.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Thảm Mộc Phong cỡ công cao cường. Thương huynh phải coi chừng.

Thương Bát quay lại nói :

- Đại ca bắt tất phải quan tâm. Lúc này hấn quyết không hạ thủ gia hại tiểu đệ đâu mà sợ.

Dứt lời hấn bệ vệ tiến ra. còn cách Thảm Mộc Phong chừng ba thước thì dừng lại chấp tay nói :

- Thảm đại trang chúa ! Tại hạ là Kim toán bàn Thương Bát.

Thảm Mộc Phong đáp :

- Bản trang chúa đã biết rồi.

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Thảm đại trang chúa ! Đại trang chúa đã nghe danh tại hạ từ lâu rồi ư ?

Thảm Mộc Phong nói :

- Bản trang chúa chỉ nghe người ta nhắc tới mà thôi.

Thương Bát nói :

- Tại hạ cũng mới được nghe danh hiệu Đại trang chúa gần đây.

Thảm Mộc Phong toan nổi nóng. nhưng hấn lại chỉ dặng hặng một tiếng.

Thương Bát nghiêm trang hỏi :

- Song thân của Tiêu đại hiệp quả thực không ở Bách Hoa Sơn Trang ư ?

Thảm Mộc Phong nói :

- Bản trang chúa đã nói cho Tiêu Lĩnh Vu biết rồi.

Thương Bát nói:

- Nhưng y không tin lời nên sai tại hạ ra đây thảo luận với trang chúa.

Thảm Mộc Phong đáp:

- Ông bạn thử nói nghe

Thương Bát nói:

- Tệ đại ca mong rằng đại trang chúa đưa ra vật gì để chứng thật...

Thảm Mộc Phong tức giận ngắt lời:

- Y không tin thì thôi, hà tất phải rắc rối?

Thương Bát cười ruồi nói:

- Giả tỷ bọn tại hạ mà sát hại đại trang chúa đi rồi sẽ đến cứu song thân của Tiêu đại ca, chắc là công việc dễ dàng hơn.

Thảm Mộc Phong sững sốt hỏi:

- Bản trang chúa không hiểu Tiêu huynh đệ muốn đưa ra vật gì làm bảo chứng ?

Thương Bát đáp:

- Có vui vẽ mới phphát tài... nghề thương mại của bọn tại hạ là như vậy.

Y ngần ngại một chút rồi tiếp:

- Tệ đại ca muốn Thảm đại trang chúa cho y thấy mặt song thân.

Thảm Mộc Phong đáp:

- Hiện giờ chưa biết sống chết thế nào mà nói đến chuyện đó thì còn sớm quá.

Thương Bát nói:

- Sống hay chết là sự an bài của bọn tại hạ. Đại trang chúa bất tất phải phí tâm về chuyện đó.

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp:

- Nếu bữa nay bao nhiêu trên thuyền đều chết hết, thì Thẩm mỗ vẫn là kẻ chết sau cùng.

Thương Bát cười khanh khách nói:

- Tình thế bây giờ biến đổi ra ngoài sự tiên liệu của trang chúa, đại trang chúa là người chết nhất mới đúng.

Thẩm Mộc Phong giương cặp âm trầm nhìn vào mặt Thương Bát hồi lâu không nói gì.

Thương Bát cảm thấy trong luồng mục quang của hắn dường như có luồng lực đạo mãnh liệt, khiến người ta không rét mà run. Y lại quay đầu nhìn ra chỗ khác nói tiếp:

- Thẩm đại trang chúa quyết định thế nào xin cho tại hạ hay để phục mệnh đại ca.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Ông hẳn cho y hay là bản trang chúa ưng chịu lời đề nghị của y.

Thương Bát nói:

- Khẩu khuyết vô bản ...

Thẩm Mộc Phong tức giận ngắt lời:

- Chẳng lẽ ông bạn còn muốn Thẩm mỗ lập lời mình thề nữa chăng ?

Thương Bát hững hờ đáp:

- Dù đại trang chúa có tuyên thệ bọn tại hạ chưa chắc đã tin được.

Thẩm Mộc Phong tức giận nói:

- Thẩm mỗ mà còn sống đời khỏi nơi đây, quyết giết Trung Châu nhị cô.

Thương Bát đáp:

- Đó là việc về sau. Bây giờ trang chúa đang ở dưới gốc cây thảo thì cúi đầu.

Thẩm Mộc Phong thùng thảng hỏi:

- Theo ý ông bạn thì vụ này sẽ ra sao?

Thương Bát đáp:

- Cái đó khó nói lắm...

Y chưa dứt lời đột ngột thấy đôi chim bồ câu bay nhanh tới. Chúng liệng trên không một vòng rồi hạ xuống vai Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười rộ, đột nhiên hắn móc trong bọc ra một vật bé nhỏ nhét vào cánh chim.

Đôi chim bồ câu vỗ cánh bay đi ngay.

Cánh cửa khoang thuyền đan gỗ đóng chặt đột nhiên mở rộng. Hai điểm hàn tinh bay vọt ra tập kích đôi chim.

Thẩm Mộc Phong giơ tay mặt lên quát:

- Quân chuột nhát dám cản trở.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 135

Trong nông xá hào kiệt gặp song thân

Hai luồng bạch quang vọt ra nhanh như chớp.

Bỗng nghe đánh "ken" một tiếng, sắt thép đụng nhau. Điềm hàn tinh đi sau một chút bị phi đao của Thảm Mộc Phong đánh rớt. Còn điềm trước đáng trúng một con bò câu té xuống sông.

Những chim này dường như đã được huấn luyện đặc biệt. Con bò câu còn sống thấy bạn bị chết cup cánh vào sả xuống lướt trên mặt nước bay về phía trước chớp mắt không thấy đâu nữa.

Bỗng thấy khoang thuyền lay động. Tiêu Dao Tử tay cầm trường kiếm đi trước. Theo sau là mười hai đồng tử áo xanh. Trong đám này mười tên tay cầm trường kiếm, còn hai tên cầm ôn gươm chứa độc châm và độc thủy.

Thương Bát khẽ nói:

- Hai tên đồng tử áo xanh đi sau Tiêu Dao Tử cầm ôn gươm chứa độc châm ghé góm vô cùng ! Thời cơ khẩn cấp rồi ! Nếu đại trang chúa còn chần chờ thì e rằng không kịp mất.

Một kẻ cả gang nuốt búa nổi tiếng như Thảm Mộc Phong mà lâm vào tình trạng bất buộc cùn gđành phải chịu nước lép. Hấn ngược mặt lên thở phào một cái rồi móc ra một tấm kim bài nói:

- Đây là lệnh bài tối cao của Bách Hoa Sơn Trang, bất cứ ai mang lệnh bài này cũng được coi như Thảm mỗ Thân hành tới nơi. Nếu các cầm đến Bách Hoa Sơn Trang thì chẵn g~ không ai dám ngăn cản, mà còn tiếp đãi rất cung kính...

Thương Bát biết hấn võ công cao cường, không dám sơ hờ chút nào. Y nói:

- Đại trang chúa liệng qua đây.

Thảm Mộc Phong liệng kim bài tới lạnh lùn g nói:

- Ông bạn nhất gan lắm !

Thương Bát đáp:

- Chẳng phải tại hạ nhất gan, mà vì tiền gác của đại trang chúa được đồn đại khắp nơi.

Thảm Mộc Phong nói:

- Bản trang còn một điều cần nói cho ông bạn biết là tấm kim bài này chỉ dùng gđược một lần, yêu cầu một việc. Ngày nào Tiêu Lĩnh Vu giao trả kim bài tức là ngày Trung Châu Nhị Cổ phải chết đó. Thảm mỗ trước nay không hăm dọa, nói sao làm thế đó!

Thương Bát không nói gì nữa trở gót quay về bên Tiêu Lĩnh Vu.

Lúc này Tiêu Dao Tử đã rút kiếm ra khỏi vỏ, mười tên đồng tử cũng bày thành kiếm trận để chờ địch.

Thương Bát đưa kim bài cho Tiêu Lĩnh Vu rồi thuật lại chuyện vừa qua.

Tôn Bất Tà khẽ nói:

- Theo tình thế trước mắt mà bà thì mấy người chúng ta ở vào thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu giúp Thầm Mộc Phong thì tứ hải quân chủ tự biết không thể thủ thắng. Bằng quay về Tiêu Dao Tử, Thầm Mộc Phong cùng tự biết mình sẽ lâm nguy. Có điều bất luận chúng ta giúp bên nào cũng gây nên thù oán. Mình giết được Thầm Mộc Phong, tứ hải quân chủ cũn gchăng chịu buông tha. Vậy phải dùng mưu giữ cho cục diện bữa nay thành thế quân bình mới là diệu kế.

Đỗ Cửu hỏi:

- Nếu ta có thể làm cho hai bên đánh nhau chí tử há chẳng trừ được một đại hạn trên chốn giang hồ?

Tôn Bất Tà đáp:

- Tiêu Dao Tử tính sai một nước mở khóa cho Tiêu huynh rồi, hối hận không được nữa. Hắn lại mở hình cụ cho hai vị vì tình thế bất đắc dĩ. Hắn là tay lắm mưu đa kế.

Thầm Mộc Phong cùng nham hiểm thâm trầm, quyết chẳng để chúng ta ở giữa thủ lợi...

Bỗng nghe thanh âm Tiêu Dao Tử cất lên:

- Tôn Bất Tà ! Các hạ là một vị trưởng lão vai trên độc nhất, còn lại ở cái bang danh vọng lớn trên chốn giang hồ. Bần đạo tin rằng các hạ đã nói ra lời quyết không chối cãi.

Tôn Bất Tà thủng thẳng đáp:

- Đúng thế ! Lão khiêu hóa đã hứa với ai điều gì dù có nhảy vào nước lửa cũng không biến đổi.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Các hạ đã nhân lời với bần đạo là sau khi mở hình cụ cho Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ sẽ hợp lực với họ bắt sống Thầm Mộc Phong. Câu nói đó còn văng vẳng bên tai. chẳng lẽ các hạ quên rồi?

Tôn Bất Tà nói :

- Vụ đó ư ? Lão khiêu hóa cũng toan ưng thuận thì đạo trưởng động tác mau lẹ quá. lão khiêu hóa chưa kịp tuyên bố đạo trưởng đã mở hình cụ cho Tiêu Lĩnh Vu rồi. Đạo trưởng nhớ kỹ lại xem có đúng như thế không ?

Tiêu Dao Tử thấy Tôn Bất Tà không chịu thừa nhận. giận xám mặt lại hỏi:

- Khi đó các hạ bảo sao ?

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiêu hóa nói là sức một người không thể địch nổi Thầm` Mộc Phong? Có đúng như thế không ?

Tiêu Dao Tử hỏi lại :

- Đúng rồi ! Sao còn gì nữa ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Sau đó đạo trưởng muốn mở hình cụ cho Trung Châu Nhị Cổ. chẳng hiểu vì sao lại đi mở khóa cho Tiêu Lĩnh Vu ?

Tiêu Dao Tử hỏi lại :

- Tại sao bản đạo lại đi mở khóa cho Tiêu Lĩnh Vu ư ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Hẳn là đạo trưởng muốn bọn lão khiêu hóa trợ lực để đối phó với Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Dao Tử nói :

- Đúng là bản đạo có suy nghĩ như vậy. Thẩm Mộc Phong hành động tàn ác tai hại giang hồ. Dù các vị chẳng muốn thực hành lời hứa với bản đạo thì cũng nên hạ thủ giết đi để trừ hại cho võ lâm.

Tôn Bất Tà nói :

- Đạo trưởng nói thế là phải. Nhưng đáng tiếc quý quân chủ cũng chẳng phải hảo nhân gì. Bây giờ mà trừ một người mà để lại một mối hại khác thì đừng trừ nữa còn hơn.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Các hạ nói thế là nhất định không thực hành lời hứa hay sao ?

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiêu hóa chưa hứa điều gì. đạo trưởng có khiêu khích cũng bằng vô dụng.

Tiêu Dao Tử nhẹ buông tiếng thở dài :

- Kể ra bản đạo cũng nên bắt buộc các hạ hứa lời trước rồi hãy mở hình cụ cho họ thì không bị thất cơ lúc này.

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Bậc trí giả trong ngàn điều mưu tính. tất có điều làm lỡ. Cái đó là sự thường.

Tiêu Dao Tử nói :

- Dù các hạ chưa hứa lời....

Tôn Bất Tà gạt đi :

- Lão khiêu hóa chưa hứa lời thì không thể kể như đã hứa được mà phải thực hành.

Tiêu Dao Tử nói :

- Vụ này đã lỡ. tranh luận cũng bằng vô ích. Bây giờ có một điều bản đạo muốn hỏi rõ Tôn huynh.

Tôn Bất Tà nói :

- Đạo trưởng thử nói nghe xem.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Bần đạo muốn trừ hại cho võ lâm. động thủ quyết đấu với Thảm Mộc Phong thì Tôn huynh nên thế nào ? Trợ lực cho ai ?

Tôn Bất Tà thủng thẳng đáp :

- Cái đó lão khiêu hóa phải suy nghĩ kỹ trước rồi mới hành động.

Tiêu Dao Tử tuy trong lòng cực kỳ phần nộ nhưng không dám động thủ cấp tốc. Lão đã thấy võ công của Tiêu Lĩnh Vu cao thâm khôn lường. còn Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ cũng là những nhân vật đã nổi tiếng từ lâu. Bốn người này mà giúp Thảm Mộc Phong thì tình thế lập tức đảo ngược. Thảm Mộc Phong lạnh lùng đứng bàn quan không nói gì. Hắn vừa đề tụ công lực. vừa lảng lạng theo dõi diễn biến để tính kế đối phó.

Bầu không khí lặng lẽ kéo dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Tiêu Dao Tử không nhẫn nại được nữa. lạnh lùng hỏi:

- ý Tôn huynh muốn sao? Mong rằng Tôn huynh nói rõ ra.

Tôn Bất Tà chuyển động cặp mắt hết ngó Thảm Mộc Phong lại ngó Tiêu Dao Tử. Lão cười đáp:

- Theo nhận xét của lão khiêu hóa thì cuộc chiến bữa nay không nên tiếp diễn.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chẳng phải lão khiêu hóa khinh khi đạo trưởng. nhưng ý vào võ công của đạo trưởng thì không phải đối thủ của Thảm Mộc Phong. Sở dĩ hiện tại đạo trưởng chiếm được một chút ưu thế chỉ vì bên mình người nhiều thế lớn. lại ở trên thuyền.

Thảm Mộc Phong không giỏi bơi lội nên mới chịu ần ần.

Tiêu Dao Tử ngắt lời:

- Cơ hội này hiếm lắm. nếu bỏ lỡ e rằng mai hậu khó còn có dịp giết chết Thảm Mộc Phong.

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp:

- Còn một điều nữa tưởng lão mũi trâu cũng cần phải biết.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Điều gì?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hóa và Tiêu Lĩnh Vu đều không hiểu bơi lội. Nếu nhất định đánh nhau thì phải lên cạn mới động thủ.

Tiêu Dao Tử nói:

- Nhưng hiện giờ các vị lại ở giữa sông đại giang. Bao nhiêu đồng nam đồng nữ trên thuyền đều tinh thông thủy công. Nếu gặp tình trạng bất đắc dĩ thì đành đi đến chỗ đánh đắm thuyền để bắt sống các vị dưới nước.

Tiêu Lĩnh Vu một là lo song thân đã thật sự bị bắt trở về Bách Hoa sơn trang.

hai là chàng sợ Thảm Mộc Phong bức bách khẩn cấp. chàng liền lạnh lùng nói:

- Chỉ sợ đạo trưởng không còn cơ hội đánh đắm thuyền.

Tôn Bất Tà nói theo:

- Bọn lão khiêu hóa gặp bước nguy cấp tất nhiên miễn cưỡng tạm thời hợp tác liên thủ với Thảm Mộc Phong.

Lão đưa mắt nhìn Thảm Mộc Phong hỏi:

- Đại trang chúa nghĩ sao?

Thảm Mộc Phong cười mát đáp:

- Ngày thánh còn dài. tại hạ không nóng nảy trong lúc nhất thời. Tôn huynh đã nói vậy Thảm mộc dĩ nhiên y lời.

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói:

- Không ngờ bữa nay Thảm đại trang chúa lại nhân nhượng với lão khiêu hóa như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhảy xổ ra chắn lấy cửa khoang thuyền nói:

- Hay hơn hết là đạo trưởng ra lệnh cho thủy thủ xoay thuyền áp mạn vào bờ.

Chàng ngấm ngấm đeo bao tay bằng da giao vào.

Tiêu Dao Tử ngấm ngấm điều tra tình thế bên mình và bên địch nhận thấy khó lòng nắm chắc phần thắng. Hắn trầm ngâm một lát rồi hạ lệnh cho thuyền vào bờ.

Thuyền áp mạn. Thảm Mộc Phong và Hắc Bạch nhị lão nhảy lên trước. Tiêu Lĩnh Vu. Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ cũng nhảy lên theo.

Mọi người lên bờ rồi thở phào một cái như vừa cải tử hồi sinh.

Thảm Mộc Phong quay lại nhìn con thuyền ngũ sắc lớn tiếng hô:

- Tiêu Dao đạo trưởng! Thảm Mộc Phong này đã xuống thuyền lãnh giáo rồi.

Nếu đạo trưởng có gan thì tới Bách Hoa sơn trang nói chuyện.

Tiêu Dao Tử cười lạt không trả lời. ra lệnh dương buồm đi ngay.

Chỗ bờ sông này rất hoang vu. không một bóng người.

Tôn Bất Tà liếc mắt nhìn Thảm Mộc Phong nói :

- Thảm đại trang chúa ! Đại trang chúa một đời kiêu hùng mà coi bộ bữa nay các hạ có vẻ hời hợt lắm.

Thảm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Nếu không có Thảm mộc xuống thuyền thì e rằng các vị khó lòng rời khỏi thuyền lớn một cách bình yên.

Tôn Bất Tà nói :

- Hiện giờ chúng ta vẫn ở vào tình thế bốn người chọi ba mà hai vị thuộc hạ

của trang chúa đều bị chặt tay. còn tác chiến được hay không khó mà đoán trước.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp :

- Nơi đây vẫn thuộc phạm vi của Bách Hoa Sơn Trang. Nếu xảy ra cuộc chiến thì trong vòng một giờ sẽ có viện thủ đến ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên rảo bước đến trước Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Đại trang chúa ! Bây giờ đại trang chúa muốn đi đâu ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Trở về Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ muốn đến đó để gặp mặt song thân.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Trong tay Thương Bát đã giữ một tấm sắc lệnh kim bài thì các vị bất cứ lúc nào muốn đến chẳng được. Tiểu huynh về trước.

Tiêu Lĩnh Vu cản đường nói :

- Nếu đại trang chúa không chịu thực hành lời hứa thì khó lòng rời khỏi nơi đây một cách dễ dàng.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười rộ nói :

- Tam đệ ! Tam đệ bức bách tiểu huynh phải động thủ thật sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đã không đồng đạo thì chẳng thể mưu sự với nhau được. Tình nghĩa huynh đệ đã chấm dứt rồi xin đừng xưng hô như vậy nữa.

Thẩm Mộc Phong vẫn không nổi giận mỉm cười đáp :

- Tam đệ cùng tiểu huynh mà xảy cuộc động võ thì bất luận thắng hay thua thì cũng không thể cứu được lệnh tôn cùng lệnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí. từ từ giơ tay mặt lên nói :

- Tại hạ còn nhớ Thẩm đại trang chúa đã từng nói một câu là giữa Tiêu Lĩnh Vu và trang chúa thế nào cũng đi đến một cuộc đấu sinh tử. Đã là một việc không thể tránh được thì nên quyết đoán sớm đi. Xin đại trang chúa ra tay.

Thẩm Mộc Phong thu nụ cười lại. biến thành bộ mặt lạnh lùng. Hắn chậm rãi đáp :

- Huynh đệ bức bách ta như vậy thì hãy lấy khí giới ra.

Tôn Bất Tà rung cổ tay một cái quăng trường kiếm cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy rồi nói :

- Năm trước tại hạ đã một phen chịu ơn trang chúa. vậy nay xin nhường ba chiêu để báo đáp.

Thẩm Mộc Phong thùng thảng đáp :

- Tam đệ đã có tin tâm như thế chắc là tự tin thắng được tiểu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chẳng phải tại hạ nghĩ thế. Thẩm đại trang chúa võ công cao cường. chính

Tiêu mỡ đã mất thấy tai nghe. Cuộc chiến bữa nay Tiêu mỡ tuyệt không nắm vững phần nào.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tam đệ không chắc được phần thắng thì sao lại đòi tử đấu ?

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì đột nhiên Thương Bát lên tiếng trước :

- Thẩm đại trang chúa đang lúc mỗi mệt thì dù đệ đại ca có thắng cũng là bất võ. Bọn tại hạ đã có sắc lệnh kim bài để đến Bách Hoa Sơn Trang thì cuộc chiến bữa nay nên đình bãi là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu biết Thương Bát lắm mưu nhiều kế. Chàng biết y nói câu này tất là có nguyên nhân. nhưng chàng đã ở thế cười hỏ. khó mà hạ đài nên chỉ chau mày im lặng không nói gì.

Thẩm Mộc Phong cười lạt quay lại bảo Hắc Bạch nhị lão:

- Chúng ta đi thôi.

Rồi ba người chạy đi thật lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo bóng sau lưng Thẩm Mộc Phong cho đến lúc mất hút mới quay lại nhìn Thương Bát nói :

- Tiêu Dao Tử nói đúng lắm. bữa nay mà thả Thẩm Mộc Phong e rằng sau này khó tìm được cơ hội hạ hắn.

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Độc Thủ Dục Vương đã đến và lão nóng lòng muốn gặp đại ca tất là có việc gấp muốn báo tin.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hiện giờ lão ở đâu ?

Thương Bát nói :

- Lão ở trong bụi cỏ về mé tả.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại quả thật Độc Thủ Dục Vương theo con chó đen của Thương Bát từ từ đi tới.

Người lão nhỏ be gầy nhom. lại mặc áo đen với bộ mặt cứng đờ coi chẳng khác gì xác chết biết cử động.

Tôn Bất Tà khẽ dăng hăng một tiếng hỏi :

- Độc Thủ Dục Vương ! Lão còn chưa chết ư ?

Độc Thủ Dục Vương đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Tôn Bất Tà đáp :

- Rồi lão khiêu hóa sẽ phải chết trước lão phu.

Độc Thủ Dục Vương đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lệnh tôn cùng lệnh đường lại bị bọn thuộc hạ Thẩm Mộc Phong bắt đưa về cầm tù ở Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão tiên bối có biết giờ họ bị giam ở chỗ nào không ?

Độc Thủ Dục Vương ngửa mặt lên trời thở phào một tiếng đáp :

- Trong một tòa nông xá cách đây chừng bốn năm dặm.

Tiêu Lãnh Vu ngạc nhiên nói :

- Không phải ở Bách Hoa Sơn Trang ư ?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Đã được lão phu cứu ra hết rồi.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Gia phụ và gia mẫu vẫn được bình yên chứ ?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Lệnh tôn và lệnh đường cùng hai con nha đầu Kim Lan. Ngọc Lan đều bình yên không bị tổn thương gì hết.

Tiêu Lãnh Vu chấp tay xá dài :

- Đa tạ tiên bối ! Độc Thủ Dục Vương da mặt cử động muốn nói nhưng lại thôi.

Thương Bát hỏi :

- Dục Vương có biết Thần Thâu Hướng Phi ở đâu không ?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Y bị trọng thương không biết đi đâu.

Thương Bát thở dài toan hỏi nữa thì Độc Thủ Dục Vương nói tiếp :

- Theo tin tức thu lượm được thì Mã Văn Phi vì việc bảo vệ lệnh tôn và lệnh đường cũng bị thương về tay các cao thủ của Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lãnh Vu cảm thấy bầu nhiệt huyết chạy rần rần. Cặp mắt chiếu ra những luồng tinh quang. chàng nghiêng răng nói :

- Tiêu Lãnh Vu này nhất định báo thù cho bọn họ.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Đó là việc về sau. Những mối nguy hiểm trước mắt vẫn chưa trừ được hết. mình phải tính trước. Lão phu vì cứu lệnh tôn. lệnh đường mà bắt buộc phải hạ độc thủ. làm tổn thương mười hai tay cao thủ trong Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Tại hạ xin ghi lòng tạc dạ.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Tòa nông xá đó cũng không phải là nơi an toàn. chúng ta phải đến đó cho mau.

Rồi lão xoay mình chạy trước.

Bọn Tiêu Lãnh Vu chạy sát theo lão.

Tôn Bất Tà hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Độc Thủ Dục Vương ! Trong cuộc đời lão nay mới làm nên một hảo sự.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Quá khen ! Quá khen ! Tiêu Lãnh Vu trong lòng nóng như lửa đốt. chàng chạy thật nhanh. quần hào phải gia tăng cước bộ mới theo kịp.

Quãng đường mấy dặm. chỉ trong khoảnh khắc đoàn người đã chạy tới nơi.

Tòa nông xá này rất đồi hoang vu ở một nơi đồng hoang cỏ rậm. Đồi cánh

cửa gỗ đã sứt mẻ đóng chặt.

Tiêu Linh Vu quay lại hỏi :

- Có phải nơi này không ?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Phải rồi! Tiêu Linh Vu trong lòng nóng nảy. đưa tay ra đẩy mạnh một cái thò đầu nhìn vào thì thấy Kim Lan. Ngọc Lan tay cầm trường kiếm sóng vai đứng cản đường.

Nhị tỳ nhận ra Tiêu Linh Vu vội nghiêng mình thi lễ rồi đứng sang hai bên để nhường lối.

Tiêu Linh Vu thấy song thân ngồi trên một đồng cỏ. bên cạnh còn một thiếu nữ nằm đó. Đó chính là con gái của Độc Thủ Dục Vương.

Tiêu Linh Vu chạy lại lạy phục xuống đất nói :

- Hải nhi xin bái kiến song thân.

Tiêu đại nhân nhìn chàng bảo :

- Người hãy đứng dậy đi.

Tiêu Linh Vu sa lệ nói :

- Hải nhi đã mấy phen làm gia phụ và gia mẫu phải kinh hoàng. trong lòng rất lấy làm hối hận.

Tiêu đại nhân lắc đầu :

- Những việc đã qua đều được Uyển cô nương nói cho bọn ta hay rồi. Cái đó không trách người được.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Có điều Hường tráng sĩ mình bị trọng thương không hiểu sống chết thế nào.

Chao ôi ! Thật là một cuộc chiến cực kỳ khốc liệt.

Tiêu Linh Vu ngắt lời :

- Hải nhi phải hết lòng báo thù rửa hận cho họ.

Tiêu phu nhân đột nhiên xen vào :

- Còn một vị Mã tráng sĩ nữa bị mấy vết kiếm thương. người đâm máu vẫn còn cố đánh cho đến lúc không chống nổi phải ngã lăn ra mới thôi.

Tiêu Linh Vu nói :

- Những mối ân tình này hải nhi phải ghi vào tâm khảm.

Thương Bát hỏi :

- Còn Đông hải Thần bộc Tư Mã Càn thì sao ?

Tiêu đại nhân đáp :

- Đại khái cũng bị thương. Mấy chục võ sĩ trong Bách Hoa Sơn Trang xúm vào vây đánh cực kỳ rối loạn. Hường tráng sĩ và Mã tráng sĩ cố đánh cho đến lúc trọng thương rồi bị bọn họ đưa về Bách Hoa Sơn Trang. Về sau không hiểu ra sao.

Tiêu phu nhân lại trở vào Độc Thủ Dục Vương nói :

- Vị này là đại ân nhân đã cứu ta và gia gia người.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Tiện nữ chịu ơn của Tiêu đại hiệp rất nhiều. Cử động này bất quá chỉ là một chút đền đáp chẳng có chi là đáng kể.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 136

Căn nhà giang bị địch bao vây

Lão vừa dứt lời bỗng nghe tiếng chim bồ câu vỗ cánh trên không.

Tôn Bất Tà chau mày nói :

- Đó là tín vật đưa tin của Bách Hoa Sơn Trang.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Tình thế bữa nay khó lòng tránh khỏi một cuộc ác chiến. Có thể bọn người Bách Hoa Sơn Trang đã xếp thành hàng đợi ở ngoài nông xá rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thảm Mộc Phong vừa ở dưới thuyền lớn bị một vỏ cay. Hắn về trang rồi tất dốc hết toàn lực truy sát bọn ta.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Đúng thế ! Chúng ta phải nhân lúc trời chưa mưa mà chuẩn bị đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão tiên bối có lượng sách gì không ?

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Trước hết chúng ta phải phân công một số người để bảo vệ cho vợ chồng Tiêu đại nhân được an toàn còn một phần để kháng cự cường địch.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi :

- Không hiểu lão tiên bối trong bụng đã có định kiến gì chưa ?

Độc Thủ Dục Vương đáp :

- Lão phu chưa nghĩ đến chuyện này.

Lão đảo mắt nhìn Tôn Bất Tà hỏi :

- Lão khiêu hóa có kế gì cự địch ?

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp :

- Lão khiêu hóa trước nay không dùng tâm cơ. mọi việc để Tiêu huynh đệ phân phối quách....

Lão chưa dứt lời đột nhiên xoay tay đánh chuông phóng ra. Một luồng chuông phong mãnh liệt ầm ầm nổi lên.

Tiêu Lĩnh Vu nằm sát xuống vọt ra khỏi nhà gianh.

Tôn Bất Tà mỉm cười nói :

L - Bất tất phải tìm kiếm nữa. Đó là một tên tiểu tặc đang đi gần tới nông xá. liền bị phát chuông của lão khiêu hóa đưa về Tây thiên rồi.

Nguyên Tôn Bất Tà đứng tựa cửa. tuy lão miệng vẫn nói chuyện với Độc Thủ Dục Vương mà cặp mắt lại lưu tâm coi động tĩnh bốn mặt bên ngoài.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Bọn chúng đã đến đây rồi.

Tiêu Lãnh Vu từ từ quay về nói :

- Tiên phong đã đến nơi thì đại quân chắc theo ngay.. Chàng đảo mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ và Độc Thủ Dục Vương nói :

- Phiền Dục Vương cùng hai vị huynh đệ bảo vệ cho song thân của tại hạ cùng Uyển cô nương....

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiêu hóa giúp sức đại hiệp để cự địch.

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng có suy nghĩ như vậy.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Nếu chỉ có hai vị thì thực lực đơn bạc quá. Sao bằng để Trung Châu Nhị Cổ trợ lực hai vị. Lão phu đã có Kim Lan và Ngọc Lan giúp đỡ cũng đủ bảo vệ cho lệnh tôn và lệnh đường an toàn.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Dục Vương võ công cao cường đã nói thế là trong bụng đã sẵn có thành kiến. tại hạ xin tuân mệnh.

Bỗng nghe bên ngoài có hai tiếng chó sủa vang lên.

Thương Bát nói :

- Cường địch đã tới. e rằng muốn chạy cũng không kịp nữa.

Tiêu Lãnh Vu vung cây trường kiếm trong tay nói :

- Tại hạ cùng Tôn lão tiên bối hãy ra trước đón tiếp bọn chúng một hồi. Hai vị huynh đệ tạm thời trợ giúp Dục Vương bảo vệ cho gia phụ cùng gia mẫu....

Độc Thủ Dục Vương lắc đầu nói :

- Nếu cường địch kéo đại đội đến thì phải đánh lui bọn chúng trước rồi chúng ta hãy thượng lộ sau.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Lệnh tôn cùng lệnh đường đều không hiểu võ công. nếu bọn chúng dùng ám khí thì mọi việc không phải dễ dàng. Vậy mạo hiểm phá vòng vây mà chạy không bằng tử thủ trong ngôi nhà gianh này. Chờ cho cường địch phải rút lui rồi hãy đi cũng chưa muộn.

Tôn Bất Tà nói :

- Trong Bách Hoa Sơn Trang có rất nhiều cao thủ. nếu bọn chúng kéo đến đông quá. chúng ta giết không xuể thì vĩnh viễn bị cầm tù ở đây hay sao ?

Thương Bát cũng nói :

- Lại còn một điều không ổn nữa là nếu bọn chúng dùng hỏa công thì mình giữ ở nhà gianh này lại càng nguy hiểm.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Các vị nói phải lắm nhưng theo nhận xét của lão phu. tử thủ nơi đây còn tương đối dễ dàng hơn. Cuộc chiến bữa nay không phải để tranh thắng bại mà phải lấy việc bảo vệ an toàn cho vợ chồng Tiêu đại nhân làm trọng. Chúng ta cố thủ chờ cho trời tối. lão phu sẽ dùng độc để lui địch. Nếu lão dùng độc thì dùng ban ngày cũng được hà có chi lại phải chờ đến đêm?

Trong lòng xiết nỗi hoài nghi mà không tiện nói ra.

Lại nghe thanh âm trầm từ bên ngoài vọng vào :

- Hiện giờ tòa nhà gianh này đã bị bao vây trùng điệp. lại có ba chục cây cung cung và hai chục cây nỏ bố trí bốn mặt. chim bay không lọt chứ đừng nói đến người.

Kim Lan đột nhiên lên tiếng :

- Đó là thanh âm của Đơn Hoàn Chương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng hẳn là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong ?

Kim Lan đáp :

- Chính hẳn đây ! Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xin các vị coi chừng chúng đánh hỏa công.

Chàng chậm chạp cất bước đi ra.

Độc Thủ Dục Vương coi lại tình thế trong nhà một lượt rồi nói :

- Xin Tiêu đại nhân rời qua mé tả góc nhà. nơi đó vách tường kiên cố không sợ tên nỏ.

Vợ chồng Tiêu đại nhân đứng lên đi về phía góc nhà.

Tôn Bất Tà nói :

- Dục Vương không tiện ra mặt thù nghịch với người của Bách Hoa Sơn Trang vậy xin giữ ở trong nhà. Lão khiếu hóa ra giúp Tiêu đại hiệp một tay.

Trung Châu Nhị Cổ đồng thanh nói :

- Một người ở trong nhà cũng đủ. chúng ta ra cả ngoài kia đối địch.

Kim Lan và Ngọc Lan chống kiếm nói :

- Hai vị chỉ giám thị được hai mặt. bọn tiểu tử nguyện đem chút sức mọn giúp đỡ một tay.

Thương Bát nói :

- Không nên ! Hai vị nên giữ ở trong nhà. Bọn tại hạ ra ngoài rồi e rằng cuộc phòng thủ không được uy nghiêm. Nếu có cường địch xông vào nhà Dục Vương còn mải cự địch. hai cô phải bảo vệ lão nhân gia.

Kim Lan và Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau không nói gì nữa.

Thương Bát và Đỗ Cửu theo sau Tôn Bất Tà ra khỏi ngôi nhà gianh.

Hai người ngẩng đầu trông ra thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng trên tảng đá lớn cách đó chừng hơn trượng. Chàng đang lưu tâm nhìn ra bốn phía.

Lúc ấy bóng đã xế chiều gần tới hoàng hôn. gió thổi ào ào trên làn cỏ không bốn mặt.

Bọn võ lâm cao thủ ở Bách Hoa Sơn Trang đại khái đều ẩn trong bụi rậm xung quanh nên không có bóng một người nào.

Tiêu Lãnh Vu lớn tiếng quát :

- Đon Hoành Chương ! Người giấu đầu hở đuôi như vậy sao đáng mặt anh hùng?

Chàng vừa dứt lời. trong bụi cỏ đột nhiên có ba đại hán mặc võ phục đứng dậy.

Người đứng giữa khoảng chừng hai lăm. hai sáu tuổi. lưng đeo trường kiếm. chính là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong tên gọi là Đon Hoành Chương.

Hai người đứng bên đều mặc võ phục màu xám lợt. Người bên trái có chòm râu đen. Người bên phải mặt trắng mà không có râu. Hai người này là Truy Phong Kiếm Bùi Bách Lý và Vô ảnh Đàm Đông ở Kiếm môn.

Đon Hoành Chương chấp tay thi lễ nói :

- Đon Hoành Chương xin ra mắt Tam trang chúa.

Tiêu Lãnh Vu lạnh lùng nói :

- Bất tất phải thi lễ. Ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt với Thẩm Mộc Phong rồi. không còn là người của Bách Hoa Sơn Trang nữa. Các hạ bất tất phải thi lễ.

Đon Hoành Chương nói :

- Tại hạ chưa được lệnh của sư phụ. lễ nghi đối với người trên đầu dám phớt bỏ.

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Nếu các hạ còn nhận ta là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang thì nên lập tức triệt thoái hết nhân thủ bao vây bốn mặt đi.

Đon Hoành Chương ngập ngừng :

- Cái đó....cái đó.. Tiêu Lãnh Vu nói :

- Các hạ đã không chịu triệt thoái tức là coi Tiêu Lãnh Vu chẳng vào đâu rồi.

Đon Hoành Chương hỏi :

Vãn bối vâng lệnh sư phụ tới đây lại trở về tay không thì biết trả lời thế nào cho xuôi.

Tiêu Lãnh Vu hỏi :

- Thế các hạ định thế nào bây giờ ?

Đon Hoành Chương đáp :

- Vãn bối đến đây để nghinh tiếp Tam trang chúa cùng hai vị lão nhân gia trở về Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lãnh Vu cặp mắt chiếu ra những tia thần quang hỏi :

- Các hạ tự liệu có làm được thế không ?

Đon Hoành Chương đáp :

- Mệnh lệnh của sư phụ trước nay cực kỳ nghiêm mật. Tại hạ vâng lệnh đến

đây chỉ biết làm cho hết sức. không dám tính đến chuyện thành bại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt với Bách Hoa Sơn Trang. Nếu các vị làm càn thì đừng trách ta vô tình.

Đôn Hoàn Chương là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong. gã cũng thâm trầm đa trí giống tác phong của sư phụ. liền cười mát nói :

- Tiêu đại hiệp đã thuyết minh hai ba lần là đoạn tình đoạn nghĩa với Bách Hoa Sơn Trang thì Đôn Hoàn Chương này cũng không tiện mặt dày thấy người sang bắt quàng làm họ nữa.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Võ công của Tiêu đại hiệp. Đôn mỗ đã được mắt thấy tai nghe quả là cao thâm khôn lường. Tại hạ tự biết mình không địch nổi....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Các hạ đã biết như vậy thì tại sao không rút lui để khỏi bị đổ máu ?

Đôn Hoàn Chương vẫn bình thản không nổi nóng. Gã mỉm cười hỏi :

- Tại hạ có mấy lời cần nói rõ trước.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn lo âu về song thân. nếu không gặp chuyện gì bất đắc dĩ chàng cũng không muốn động thủ. liền cười lạt hỏi :

- Các hạ có điều gì thử nói nghe ?

Đôn Hoàn Chương đáp :

- Tại hạ cần thức tỉnh Tiêu đại hiệp một điều là ngoài tại hạ cũng Kiếm Môn Song Anh. còn hơn bốn mươi vị mai phục ở xung quanh nhà gianh. Bọn họ đều đeo cương cung nỏ cứng bắn tên kịch độc hễ trúng vào ai thì người đó chết ngay. Tiêu đại hiệp võ công cao cường dĩ nhiên không ai dả thương được. nhưng lệnh tôn và lệnh đường đều chẳng phải người trong võ lâm. Nếu xảy ra cuộc động thủ tất gây thành thảm kịch đổ máu. Tại hạ e rằng dả thương lầm đến hai vị lão nhân gia thì lúc đó cũng không thể vãn hồi được.

Tiêu Lĩnh Vu cũng lạnh lùng nói :

- Tại hạ cũng nhắc các hạ một điều là ngoài Tiêu mỗ. trong nhà gianh còn mấy vị cao thủ khiến người võ lâm nghe danh phải mất mật. Nếu các vị muốn động thủ tỷ thí là tự rước lấy tử vong. Tiêu mỗ nói tới đây hết lời. Nếu các hạ không tin thì cứ động thủ đi.

Đôn Hoàn Chương quay lại ngó Kiếm Môn Song Anh rồi chấp tay nhìn

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngoài bọn tại hạ ba người và những võ sĩ mai phục quanh đây. đội hậu viện của Bách Hoa Sơn Trang cũng sắp tới nơi.

Bỗng nghe Tôn Bất Tà nói :

- Tiêu huynh đệ ! Đừng phí lời với họ nữa. Lão khiêu hóa hãy thu thập vài ba tên này trước.

Dứt lời lão nhảy xổ về phía Đôn Hoàn Chương.

Kiểm Môn Song Anh quát lên một tiếng thật to. đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ.

song kiếm giao nhau đánh ra một tiếng chiêu.

Hai thanh trường kiếm lóe ánh hàn quang. ngăn cản thế công của Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà hạ khí xuống huyết đan điền. nhảy vọt về phía trước.

Đột nhiên lão dừng bước dang tay phóng ra một chưởng.

Ngày trước Tôn Bất Tà đã nổi tiếng trong võ lâm là tay thiết chưởng. Phát chưởng này lực lượng hùng hậu. lợi hại kinh người.

Đơn Hoành Chương và Kiểm Môn Song Anh đại khái đã biết Tôn Bất Tà rất là lợi hại. lập tức chúng nhảy vọt sang bên né tránh. không dám đón tiếp.

Tôn Bất Tà cười khanh khách hỏi :

- Định trốn ư ?

Lão tung mình nhảy vọt về phía Đơn Hoành Chương.

Đơn Hoành Chương tránh qua mé bên ba bước. đồng thời xoay tay mặt ra sau lưng rút lấy trường kiếm. Gã quét ngang thanh kiếm đánh vèo một cái.

Gã đã được chân truyền của Thẩm Mộc Phong. Đường kiếm rất kỳ bí. tàn độc. chiêu kiếm này từ dưới lên trên. Gã còn phóng chưởng điểm vào huyết Nhật huyết ở nách mé hữu Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà võ công tuy cao thâm nhưng thấy thế kiếm của đối phương nhằm huyết đạo của mình đâm vào. lão không dám coi thường. né mình tránh khỏi.

Lão lại vung tay mặt lên nhằm chụp xuống đầu Đơn Hoành Chương.

Đơn Hoành Chương biến đổi thế kiếm rất thần tốc đánh liền ba chiêu. Đồng thời gã lạng người né tránh chiêu trảo của Tôn Bất Tà.

Chẳng những thế kiếm của gã đều nhằm vào đại huyết đối phương mà còn định dồn lão hết đường né tránh.

Tôn Bất Tà đánh hai chiêu liền đều bị Đơn Hoành Chương né tránh một cách tuyệt diệu chứ không chịu thẳng thắn đón tiếp. lão nghĩ thầm :

- „ Võ công thẳng lối này không phải tầm thường. Bữa nay mà ta không kiếm chế được gã thì oai danh của ta sẽ bị tiêu tan „.

Trong lòng xoay chuyển suy nghĩ. lão đột nhiên biến đổi thế chưởng. Chỉ trong chớp mắt bóng chưởng mịt trời bao phủ một phạm vi chừng hơn trượng vuông. Dĩ nhiên Đơn Hoành Chương ở trong vòng chưởng lực của lão.

Đơn Hoành Chương rất bình tĩnh. Người gã bị chưởng ảnh của Tôn Bất Tà bao vây mà gã vẫn không hoang mang. né tránh tả hữu. Thủy chung gã vẫn không đón tiếp chưởng lực của đối phương. gã chỉ nhằm chỗ sơ hở phóng kiếm phản kích.

đồng thời vận chân khí hộ thân.

Đon Hoành Chương chống đỡ được hơn mười hiệp chưa bị thương về chưởng lực của Tôn Bất Tà.

Kiểm Môn Song Anh vẫn cầm ngang thanh kiếm đứng nhìn chứ chưa ra tay trợ lực Đon Hoành Chương.

Tiêu Linh Vu tuy muốn động thủ viện trợ Tôn Bất Tà nhưng sợ chạm tự ái lão.

Tôn Bất Tà phóng chưởng lực mỗi lúc một thêm mãnh liệt. hất tà áo Đon Hoành Chương tung bay phấp phới.

Đon Hoành Chương tuy mỗi lúc lâm nguy mà Kiểm Môn Song Anh cũng không trợ lực mới thật kỳ. Cả những võ sĩ mai phục trong bụi cỏ bốn mặt vẫn không thấy động tĩnh gì.

Hai bên lại đấu thêm mấy hiệp nữa. Tôn Bất Tà đột nhiên thi triển thần oai quát lên một tiếng thật to phóng chưởng đánh ra.

Thế chưởng mạnh dường lay non dốc biển khiến cho Đon Hoành Chương nhảy vọt người lên lướt qua mé tả tránh.

Động tác của lão tuy mau lẹ mà chưởng phong cũng quét trúng vai gã. Gã không tự chủ được. loạng choạng lùi lại hai bước rồi té xuống cỏ rậm.

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói :

- Người chống đỡ được mười chiêu của lão khiêu hóa thì dù thua cũng còn là vinh hạnh.

Lão đảo mắt nhìn Kiểm Môn Song Anh nói tiếp :

- Mời hai vị ra cả đi.

Kiểm Môn Song Anh đưa mắt nhìn nhau rồi xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra.

- Hai người này chuyên dùng thuật liên kiếm để chiến đấu. Chúng thấy Tôn Bất Tà võ công cao cường. một mình Đon Hoành Chương đấu không lại liền tự lượng nếu lấy một chọi một thì không cự được năm hiệp. Chúng liền song song chống kiếm tiến ra.

Tôn Bất Tà đề tụ chân khí từ từ giơ tay phải lên nói :

- Coi chừng ! Hai vị hãy hợp lực tiếp một chưởng của lão khiêu hóa.

Lão vừa toan phóng chưởng bỗng nghe tiếng cười khanh khách vọng lại.

Tôn Bất Tà ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy một thiếu phụ mình mặc áo lục. trước ngực thêu bông hoa vàng lướt tới nhanh như gió. Chỉ trong nháy mắt mặt đã tới trước mặt Tôn Bất Tà cách chừng năm thước.

Thiếu phụ giơ bàn tay trắng như ngọc cản Kiểm Môn Song Anh lại rồi nhìn Tôn Bất Tà nói :

- Phải chăng các hạ là một vị trưởng lão hàng tiền bối độc nhất còn tồn tại tên gọi Tôn Bất Tà ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Chính thị lão phu.

Thiếu phụ lại hỏi :

- Các hạ có nhận ra bản nhân hay không ?

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu lão khiêu hóa đoán không nhầm thì tôn giá là Kim Hoa phu nhân ở xứ Miêu Cương.

Phụ nhân cười khanh khách nói :

- Đúng rồi ! Các hạ đã già mà mắt vẫn tinh. đoán trúng được ngay.

Tôn Bất Tà hờ hững ngắt lời :

- Lão khiêu hóa nghe đại danh của phu nhân đã lâu. Bữa nay được lãnh giáo cũng là hân hạnh.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Các hạ tất phải vội vàng. Để bản nhân nói chuyện với người anh em đây rồi hãy động thủ vẫn chưa muộn.

Mụ đạo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu vẫy tay nói :

- Tiêu huynh đệ ! Huynh đệ thấy tỷ tỷ đến sao không kêu gọi một tiếng nào?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Phải chăng phu nhân tới đây là vâng mệnh của Thảm Mộc Phong ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Đúng vậy ! Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phu nhân tới đây làm chi ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tỷ tỷ giúp y đến đây để bắt người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phu nhân có biết bọn họ rượt theo ai không ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Một tên tội phạm trốn khỏi Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận nói :

- Đừng nói càn ! Đó là song thân của Tiêu Lĩnh Vu.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói :

- Không biết là không có tội. Dù là song thân của Tiêu Lĩnh Vu tưởng huynh đệ cũng không nên nổi nóng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Phu nhân ở Miêu Cương. địa vị tôn cao. oai danh lừng lẫy một phương trời.

sao lại chịu để Thảm Mộc Phong sai khiến. liều chết cho hắn. Tại hạ có lời khuyên chân thực. nếu phu nhân chịu nghe thì xin trở về Miêu Cương là hơn.

Kim Hoa phu nhân nở nụ cười thê lương đáp :

- Tiêu huynh đệ ! Huynh đệ nói thế là phải nhưng đã chậm mất rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Kim Hoa phu nhân không trả lời vào câu hỏi. đánh trống lảng :

- Đã là song thân của Tiêu huynh đệ những tướng huynh đệ nên dẫn ta đến bái kiến mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ nhận thấy bất tất phải như vậy.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Nếu ta nhất định đòi gặp hai vị thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ có một biện pháp là phu nhân hãy thắng được thanh trường kiếm ở trong tay Tiêu mỗ đã.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Ngoài cách đó không còn lương sách nào nữa ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

Nếu không phải thù thì là bạn chứ còn cách nào khác nữa ? Tùy ở nơi phu nhân suy nghĩ rồi quyết định.

Kim Hoa phu nhân ngập ngừng :

-Ta đã không muốn thù nghịch với huynh đệ lại cũng chẳng thể không theo nghiêm lệnh của Thảm Mộc Phong. Vụ này thật là khó nghĩ quá.... ! Bỗng nghe tiếng nhạc leng keng. Chu Triệu Long mặc áo hoa cười tuấn mã đang ruổi tới .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ bụng :

- „ Kim Hoa phu nhân và Chu Triệu Long đã tới thì chắc chắn còn nhiều cao thủ ở Bách Hoa Sơn Trang sắp tới đây nữa „.

Chu Triệu Long dừng ngựa vẩy tay hô :

- Tam đệ ! Đã lâu anh em mình cách biệt.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đã ân đoạn nghĩa tuyệt với Thảm Mộc Phong. không dám nhận cách xưng hô của Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long cười khanh khách nói :

- Tại hạ vừa gặp Thảm đại ca. sao không thấy y nói gì ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ đã nói sao là đúng vậy. Còn tin hay không là tùy ở nơi Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long đảo mắt nhìn quanh rồi giơ tay chỉ về phía căn nhà nói :

- Nếu dùng hỏa công thì chỉ trong chốc lát căn nhà gianh sẽ ra tro hết.

Tôn Bất Tà nói :

- Thăng lời miệng còn hơi sữa kia ! Lão khiêu hóa hãy cho người bài học trước.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 137

Đuổi cường địch quần hùng trốn chạy

Đuổi cường địch quần hùng chốn chạy Đột nhiên lão tung mình nhảy xổ vào Chu Triệu Long.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân lớn tiếng quát :

- Dừng tay ! Mụ giờ tay mặt lên phóng chưởng đánh tới Tôn Bất Tà.

Tiêu Lãnh Vu vội hô :

- Coi chừng độc vật ! Tôn Bất Tà nghe tiếng Kim Hoa phu nhân là một tay thiện nghệ dùng độc.

trong lòng đã cảnh giác. Lão đã nghe Tiêu Lãnh Vu hô hoán. vội đề khí nhảy lên cao năm sáu thước. Người còn lơ lửng trên không đã lướt đi lùi lại hơn một trượng.

Bỗng thấy Kim Hoa phu nhân liệng ra một vật lấp loáng. mình nó cuộn lại.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm :

- „ Môn ám khí linh xảo này thật là hiếm thấy ! „ Kim Hoa phu nhân cong lưng vọt mình lên không đón lấy con rắn độc không để nó rớt xuống đất. Tôn Bất Tà chưa an tâm. phóng ra phát chưởng cách không đánh tới Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân tay mặt đón lấy con rắn. tay trái phóng chưởng đánh lại. Hai chuồng chưởng lực chạm nhau. Kim Hoa phu nhân không tự chủ được phải lùi lại một bước. Mụ biến đổi sắc mặt xẵng giọng hỏi :

- Nội lực của các hạ quả nhiên hùng hậu. Nhưng có dám độc đấu với bản nhân không ?

Tôn Bất Tà đáp ngay :

- Dĩ nhiên là lão khiêu hóa phải bồi tiếp .

Tiêu Lãnh Vu đã biết Kim Hoa phu nhân trong mình mang nhiều độc vật khiến người khó nổi đề phòng. Chàng liền tung mình lướt tới trước mặt Tôn Bất Tà nói:

- Lão tiên bối đã thắng một trận rồi. Xin nhường trận này lại cho Tiêu mỗ.

Kim Hoa phu nhân chăm chú nhìn Tiêu Lãnh Vu thở dài nói :

- Tiêu huynh đệ ! Người quyết định động thủ với ta thật ư ?

Tiêu Lãnh Vu nói :

Đ - Phu nhân đã không chịu nghe lời khuyên can thành thực của tại hạ thì chẳng thể nào tránh được một trường ác chiến. Nhiều lời vô ích. xin phu nhân lấy binh khí ra.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tỷ tỷ ở vào tình trạng bất đắc dĩ chẳng lẽ để lại không chịu thể tất cho ta ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phu nhân đã giúp kẻ tàn ác làm điều bạo ngược sao còn bảo là tình trạng bất đắc dĩ ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Hỡi ơi ! Tiêu huynh đệ thật là hồ đồ ! Người đã bức bách ta thì ta đành đắc tội.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phu nhân có bản lĩnh gì cứ việc trở hết ra. Hai bên đã động thủ quyết liệt chẳng chết cũng bị thương. đừng ai nhường nhịn ai.

Kim Hoa phu nhân nhíu cặp lông mày chậm rãi nói :

- Tỷ tỷ có mấy điều cần thuyết minh trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều chi ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Huynh đệ đã biết trong mình tỷ tỷ đầy độc vật....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Cái đó tại hạ biết rồi.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tỷ tỷ mà thắng được huynh đệ chẳng nói làm gì. nếu không địch nổi tỷ tỷ bắt buộc phải dùng đến độc vật.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ phu nhân đã có lòng cảnh giác.

Kim Hoa phu nhân thò tay vấp bọc lấy ra hai bông kim hoa nói :

- Được rồi ! Huynh đệ động thủ đi ! Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ phu nhân nhường cho Tiêu mỗ hạ thủ trước. Vậy Tiêu mỗ xin tuân lệnh.

Chàng vung trường kiếm đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu coi tình thế ngày hôm nay biết là dù Bách Hoa Sơn Trang chưa dốc toàn lực đến đây. nhưng số cao thủ cũng rất đông đảo. càng để lâu càng nguy ngập. hạ thủ sớm khắc nào hay khắc đấy.

Kim Hoa phu nhân hai tay cầm bông kim hoa thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng kiếm đâm tới. liền tung kim hoa tay mặt lên đón thế kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- „ Hai bông kim hoa này dài không đầy năm tấc mà dùng làm binh khí thì thật là kỳ ! E rằng nó còn chỗ ảo diệu khác ? „ Trong lòng xoay chuyển suy nghĩ chàng đột nhiên biến đổi thế kiếm. Chiêu kiếm đâm tới Kim Hoa phu nhân phóng ra nửa vó liền đổi thành thế „ Kim ty chiến uyển „ quét vào cổ tay mặt của Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân hạ thấp tay xuống tránh khỏi. Đồng thời mụ đưa cây kim

hoa ở tay trái ra nhằm điểm tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Kim Hoa phu nhân không chớp mắt. Chàng vươn tay trái lên chụp xuống người mụ.

Kim Hoa phu nhân lại hạ thấp tay trái thu kim hoa về lạnh lùng hỏi :

- Ta đã bảo kim hoa có tội chết kịch độc. huynh đệ không còn muốn sống nữa ư ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Tại hạ muốn coi cho rộng tầm mắt.

Kim Hoa phu nhân tức giận nói :

- Bất luận bản lãnh của huynh đệ có cao cường đến mức nào. nội lực có thâm hậu đến đâu nhưng hễ trúng phải chất kịch độc ở bông kim hoa là khó mà chống chọi được trong khoảnh khắc.

Bỗng nghe Chu Triệu Long cười khanh khách nói :

- Hai vị đánh nhau mà khách khí quá. tựa hồ không phải cuộc động thủ tỷ đấu mà như đôi cố hữu trùng phùng nói chuyện trước xưa.

Tiêu Lĩnh Vu phóng ra ba chiêu kiếm veo véo vọt ra một làn kiếm hoa tấn công Kim Hoa phu nhân. Miệng chàng lạnh lùng đáp :

- Chu Triệu Long ! Nếu Nhị trang chúa chọc giận là tại hạ sát Nhị trang chúa trước.

Chu Triệu Long hỏi :

- Tam đệ quá nặng lời. Tiểu huynh không phải là kẻ để cho người ta hạ sát một cách dễ dàng đâu. Hiện nay trên chôn giang hồ số người muốn hạ sát tiểu huynh có đến hàng trăm hàng ngàn mà tiểu huynh vẫn sống ở nhân gian đây thôi.

Tôn Bất Tà lạnh lùng đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu vốn bản tính thiện lương. còn nghĩ tình xưa có khi không giết Nhị trang chúa. nhưng lão khiêu hóa nói sao làm vậy. Bữa nay lão không buông tha cho Nhị trang chúa đâu.

Lão tung mình nhảy vọt lên cao hơn hai trượng.

Người đang lơ lửng trên không. lão chúc đầu xuống lướt về phía Chu Triệu Long.

Chu Triệu Long đột nhiên bắt ngựa chạy qua mé tả.

Tôn Bất Tà cười lạt hỏi :

- Nhị trang chúa muốn trốn chăng ?....

Dư âm chưa dứt lời đã thấy kiếm hoa lấp loáng. Hai bóng người vọt lên nhằm về phía Tôn Bất Tà nhảy xô lại.

Chỉ trong chớp mắt. hai tiếng rú thê thảm vang lên.

Hai bóng người vọt lên đón tiếp Tôn Bất Tà là hai đại hán áo đen. Chúng đã bị chưởng lực hất văng khí giới đi. Năm ngón tay của lão đâm vào trước ngực đối phương chết ngay đương trường.

Tôn Bất Tà hạ mình xuống đất quát to một tiếng. rung hai tay một cái hất hai xác chết đánh tới Chu Triệu Long.

Chu Triệu Long tuy tránh thoát nhưng trong lòng cực kỳ kinh hãi nghĩ thầm :

- „Võ công của lão khiêu hóa này quả nhiên ghê gớm ! Nếu không có hai đại hán vọt ra đón đánh thì e rằng tánh mạng ta đã nguy về tay lão rồi. „ Gã thấy hai xác chết bay tới liền vung chưởng đánh cho rớt xuống một bên.

Tôn Bất Tà đánh một đòn rồi đứng yên. Cặp mắt lão chiếu ra những tia thần quang nhìn chòng chọc vào Chu Triệu Long. dường như chuẩn bị ra chiêu thứ hai.

Bỗng nghe trong bụi cỏ cách đó chừng hơn trượng vang lên một tràng cười âm trầm. rồi tiếng người nói :

- Thất sát xuyên vân thủ là môn võ công ghê gớm của lão khiêu hóa. E rằng Nhị trang chúa khó lòng đối phó được.

Tiếng nói vừa dứt. một lão già mặc áo xanh bỗng xuất hiện ngăn chặn trước mặt Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà chau mày quát :

- Thân Tam Quái ! Lão cũng còn sống trên thế gian này ư ? Thật là một điều ra ngoài tưởng tượng của lão khiêu hóa.

Thân Tam Quái cười ruồi đáp lại :

- Lão cũng càng dẻo dai đấy chứ ?

Tôn Bất Tà lạnh lùng đáp :

- Lão đáng chết mà còn chưa chết đã là quá rồi. Không ngờ lại đến đầu hàng dưới trướng Bách Hoa Sơn Trang là vậy cánh cho Thâm Mộc Phong. Lão khiêu hóa lấy làm xấu hổ thay cho lão.

Thân Tam Quái thản nhiên nói :

- Ba chục năm trước chúng ta đã có tỷ thí ở Hoàng Sơn chưa phân thắng bại. Cuộc chiến bữa nay phải diễn ra cho đến lúc kẻ sống người chết mới thôi.

Tôn Bất Tà đáp :

- Chẳng lẽ lão khiêu hóa lại sợ lão chẳng ?

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Phu nhân mà không chịu thua thì đừng trách Tiêu mỗ vô tình.

Mọi người đưa mắt nhìn qua thấy thanh trường kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu chẳng khác gì con thần long vẫy vùng giữa đám mây. phát ra những bông kiếm hoa vây bọc Kim Hoa phu nhân.

Dĩ nhiên hai bông kim hoa ở trong tay Kim Hoa phu nhân đã bị thanh trường kiếm dồn ép không phát huy được. Mụ lâm vào tình trạng nguy hiểm có thể bị kiếm đả thương lúc nào không hay.

Lại nghe Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Buông tay ! Chát một tiếng. Thanh trường kiếm chàng đập trúng cổ tay

Kim Hoa phu nhân làm rớt một bông kim hoa xuống.

Đáng lẽ chiêu này của Tiêu Lĩnh Vu chặt đứt cổ tay của Kim Hoa phu nhân rồi nhưng chàng bản tâm từ thiện thấy lưỡi kiếm sắp đụng vào tay mũ liền xoay bằng lưỡi kiếm lại để đập vào.

Kim Hoa phu nhân nhảy lùi lại phía sau. Mũ thò tay vào bọc lấy con rắn nhỏ liệng ra.

Tiêu Lĩnh Vu cười nhạt vươn tay trái chụp lấy con rắn nhỏ.

Kim Hoa phu nhân biến sắc hỏi :

- Người muốn chết ư ?

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp :

- Cái đó chưa chắc.

Chàng rung cổ tay một cái. Con rắn nhỏ đột nhiên bị liệng về phía Thân Tam Quái.

Thân Tam Quái thấy một bóng đen bay tới không hiểu là ám khí gì. Hấn ý mình võ công cao cường. lại trông thấy Tiêu Lĩnh Vu dám thò tay ra chụp. hấn cũng không chịu tỏ ra khiếp nhược cũng vươn tay bắt lấy.

Hấn cảm thấy một vật nhũn nhùn mà trơn tuột liền biết là có điều khác lạ. vội vung tay liệng đi thì đã không kịp nữa.

Cổ tay hấn đau nhói lên vì bị độc xà ngoạm một miếng rồi.

Con rắn nhỏ này là vật kỳ độc. Thân Tam Quái dù võ công cao cường cỡ nào cũng không thể chịu nổi. chỉ trong nháy mắt hấn cảm thấy cánh tay tê chồn.

Kim Hoa phu nhân vội nhảy tới nơi. cúi xuống lượm con rắn. Tay trái mũ móc ra một viên thuốc đưa cho Thân Tam Quái và giục hấn :

- Uống lẹ đi ! Thân Tam Quái nửa đời người bôn tẩu giang hồ kinh nghiệm quảng bác. Hấn biết lúc này tính mạng mình treo đầu sợi tóc khi nào còn dám sính cường liền đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Chu Triệu Long vội hỏi :

- Thương thế của Thân huynh ra sao ?

Kim Hoa phu nhân nói :

- Hiện giờ y không thể tái chiến được nữa. cần phải dưỡng bệnh hai ngày.

Chu Triệu Long nắm dây cương bắt đầu ngựa lại giục:

- Đi thôi ! Con tuấn mã tung vó lao về phía trước.

Tôn Bất Tà nhảy xổ lại quát lên :

- Chu Triệu Long ! Người định trốn chằng ?

Chu Triệu Long đề khí. tung người rời khỏi yên cương nhảy xuống giữa đám cỏ rậm.

Tôn Bất Tà phóng cương đánh ra. Con ngựa hí lên một tiếng lăn xuống đất chết.

Kim Hoa phu nhân thừa cơ lúc này đỡ Thân Tam Quái chạy biến vào bóng

đêm.

Tôn Bất Tà tức giận quát mắng :

- Chu Triệu Long ! Chẳng sớm thì muộn lão khiêu hóa cũng đập chết ngươi. Tiếng quát vừa dứt. bỗng nghe trên không rít lên veo veo. Một loạt tên nô bắn tới Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà tiện tay túm xác con ngựa lên quay tít quanh mình để đón tên nô. Phần lớn tên nô đều cắm vào xác con ngựa.

Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng :

- Đang lúc đêm tối. muốn phá vòng vây không phải chuyện dễ dàng. Xin lão tiên bối hãy về để trù liệu kế hoạch.

Tôn Bất Tà quăng xác con ngựa xuống lộn ngược người vọt về bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Sao ta không nhân lúc mấy nhân vật đầu não bị thương thừa cơ phá vòng vây ra khỏi vùng hiểm địa ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Vì gia phụ và gia mẫu không hiểu võ công. chỉ sợ bọn chúng mai phục quanh đây bắn tên hoặc phóng ám khí thì khó lòng tránh được.

Tôn Bất Tà nói :

- Kể ra đợi đến lúc trời sáng thì dĩ nhiên chúng ta trông rõ ám khí của chúng hơn nhưng chúng cũng nhìn thấy chúng ta. Vậy Tiêu huynh đệ thử cân nhắc lại lợi hại coi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Theo văn bối hãy quét sạch bọn mai phục bốn phía rồi sẽ phá vòng vây xông ra.

Tôn Bất Tà nói :

- Được rồi ! Vậy chúng ta cứ theo lời Tiêu huynh đệ mà làm.

Tiêu Lĩnh Vu giờ trường kiếm lên nói :

- Tại hạ quanh ra mé tả nhà gianh. Lão tiên bối vòng qua mé hữu rồi hội hợp nhau ở phía sau. Cử động này tuy chưa chắc đã thanh trừ được hết mai phục nhưng chỉ cần diệt trừ được phần nào thì cũng đỡ nguy phần nấy.

Tôn Bất Tà xoay mình toan cất bước. chợt nhớ ra điều gì khẽ nói :

- Tiêu huynh đệ ! Lão khiêu hóa còn có điều chưa rõ muốn hỏi lại huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều chi ?

Tôn Bất Tà hỏi lại :

- Kim Hoa phu nhân dùng độc xà làm ám khí sao huynh đệ chẳng sợ gì dám vươn tay ra chụp ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì văn bối đã đeo bao tay bằng da con giao ngàn năm. đao kiếm còn chẳng sợ gì dĩ nhiên con rắn đó chẳng đáng quan tâm.

Tôn Bất Tà nói :

- Bản lãnh của Thân Tam Quái lợi hại vô cùng. Năm trước hắn cùng lão khiêu hóa quyết đấu ở núi Hoàng Sơn suốt một ngày đêm không phân thắng bại. Sau nghe nói hắn bị thương về tay một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm là Vô Ngã thiền sư. Từ đó hắn mai danh ẩn tích không lộ mặt trên chốn giang hồ. Chẳng ngờ hắn ẩn náu ở Bách Hoa Sơn Trang. Ngày trước hắn đã nổi tiếng trên chốn giang hồ chẳng kém gì Thảm Mộc Phong. không hiểu sao lại can tâm để Thảm Mộc Phong thu dụng.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới Thảm Mộc Phong đã phái gian tế đến nằm vùng trong các môn phái lớn nên biết rõ hết những cử động của đối phương. Thảm Mộc Phong đã biết người biết mình dĩ nhiên hắn đánh đâu được đấy.

Tôn Bất Tà thấy Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm không nói. lại hỏi :

- Tiêu huynh đệ nghĩ gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Câu chuyện này dài lắm. để ngày sau văn bối sẽ nói tường tận cho lão tiền bối nghe.

Rồi chàng quanh ra mé tả đi trước.

Tôn Bất Tà ngấm ngấm đề tụ chân khí. đột nhiên vung chưởng đánh vào bụi cỏ rậm phía trước.

Bỗng nghe tiếng rên vang lên. Một đại hán áo đen bị trúng chưởng của Tôn Bất Tà ngã lăn ra ngoài bụi cỏ.

Tiêu Lĩnh Vu huy động trường kiếm quét vào một bụi cỏ. ánh hào quang lấp loáng. Một thanh đơn đao phóng ra đón tiếp kiếm chiêu của Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu đã vận nội lực vào thanh kiếm. Đao kiếm chạm nhau bật lên một tiếng „ choang „ rùng rợn. Thanh đơn đao bị thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu hất bay đi.

Tôn Bất Tà lớn tiếng hỏi :

- Chu Triệu Long cùng Kim Hoa phu nhân đã thua chạy rồi. Các người còn ở đây để tìm cái chết ư ?

Lão vừa quát vừa phóng song chưởng liên hoàn đánh ra.

Hai người cùng động thủ. uy thế mãnh liệt vô cùng. Chỉ trong khoảnh khắc đã đả thương bảy tám tay cao thủ mai phục ở trong mấy bụi rậm. làm kích động bao nhiêu tay cao thủ của Bách Hoa Sơn Trang nổi lên phản kích. Tên nỏ bắn ra như mưa.

Tiêu Lĩnh Vu múa trường kiếm thành một làn kiếm quang dày đặc xông tới những nơi phóng ám khí ra.

Kiếm quang tới đâu. tiếng rú thê thảm vang lên tới đó. Một trận mưa máu phun ra bốn mặt.

Tôn Bất Tà vận nội lực đến tột độ phóng chưởng. thế mạnh dường lay non lấp bễ đánh vào các bụi cỏ.

Hai tay đại cao thủ toàn lực tấn công khiến những tay cao thủ mai phục tuy đông người mà bị một phen đánh giết. tổn thương đến quá nửa. Bọn người sống sót tự biết mình không đánh nổi bỏ chạy toán loạn.

Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm . hai người đã thanh trừ hết được những cao thủ mai phục bốn phía.

Tiêu Lãnh Vu chống kiếm nhảy vọt đến bên Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão tiền bối vẫn bình yên chứ ?

Tôn Bất Tà cười nói :

- Nhờ trời vẫn không sao cả. Chúng ta nhân cơ hội hỗn loạn này để chạy đi thôi.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Lão tiền bối dạy phải lắm.

Chàng xoay mình nhảy vọt về phía căn nhà gianh.

Độc Thủ Dục Vương khẽ hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Bọn người Bách Hoa Sơn Trang rút lui hết chưa ?

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Nhờ Tôn lão tiền bối giúp sức. may mà đã đánh lui được cường địch.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Thảm Mộc Phong trong lòng tha thiết nghĩ mưu thu thập Tiêu đại hiệp.

Chúng ta không nên nán ná ở đây.

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Phải rồi! ! Xin lão tiền bối công lệnh ái. chúng ta lập tức động thân.

Chàng rảo bước đến trước mặt Tiêu đại nhân cúi xuống nói :

- Xin gia gia để hài nhi công đi ngay.

Kim Toán Bàn Thương Bát lạng người vào nói :

- Tiêu đại ca cần rảnh tay để cự địch là điều khẩn yếu. Để tiểu đệ công lão bá là được.

Tiêu đại nhân chau mày đáp :

- Lão phu đâu dám thế.

Thương Bát vội chạy tới cúi xuống :

- Lúc này tình thế rất nguy hiểm. Lão bá đừng chối từ nữa.

Kim Lan công lão phu nhân. Thương Bát công Tiêu đại nhân. Độc Thủ Dục Vương bồng con gái. Tiêu Lãnh Vu chống kiếm đi trước mở đường.

Đỗ Cửu và Ngọc Lan đi đoạn hậu.

Đoàn người xông ra khỏi căn nhà gianh. ngẩng đầu trông lên trong bóng đêm chỉ thấy vầng phương bắc có ánh đèn lửa đang vọt tới nhanh như bay.

Đám đèn lửa kia có thể là viện thủ của Bách Hoa Sơn Trang kéo đến. Bọn chúng đốt đuốc mà đi chắc là những tay cao thủ tinh nhuệ.

Tiêu Lãnh Vu nói :

- Trước tình hình này không nên động thủ tỷ đấu với họ. chúng ta tránh đi

quách.

Chàng liền trở gót chạy về phía chính nam.

Đoàn người biết chưa thoát khỏi nơi nguy hiểm nên chạy thật nhanh chỉ trong khoảnh khắc đã chạy được bốn năm dặm.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập. Một con ngựa từ mé bên cách chừng hơn trượng chạy trên con đường nhỏ ruổi tới.

Độc Thủ Dục Vương nói :

- Gã này chắc là một tên mai phục trong trạm ngầm của Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống lượm một viên đá ngầm vận nội lực vào cổ tay rồi lớn tiếng quát :

- Ai đó ? Hãy dừng ngựa lại.

Người kia lơ đi như không nghe tiếng vẫn phóng ngựa lao đi.

Tiêu Lĩnh Vu vọt mình đi hai cái đã tới gần khoái mã. Chàng vung tay lên. viên đá bay ra. Người kia chỉ kịp rú lên một tiếng rồi ngã xuống bên đường. Tiêu Lĩnh Vu toan tiến về phía trước thì người kia đột nhiên trản mình liệng một vật lên không đánh „ sầm „ một tiếng. Một đám ngân hoa loé ra bốn mặt.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Thằng lỏi đó chưa chết.

Hắn vọt mình tới nơi cúi xuống thì thấy đại hán nằm yên không nhúc nhích. Hắn vắn mình đại hán lên coi thì thấy mũi miệng chảy máu tươi đã tắt thở rồi.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu ra tay nặng quá. người đó bị đánh trúng vào yếu huyệt sau lưng. Trước khi gã tắt hơi còn liệng yên hoa ra làm tín hiệu.

Đỗ Cửu phóng cước đá vào thi thể đại hán văng ra xa sáu bảy thước.

Độc Thủ Dục Vương ngẩng đầu nhìn làn hoa bạc nói :

- Hành tung của chúng ta đã bị bại lộ. cần thay đổi phương hướng mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta chạy về phía đông.

Quần hào lập tức rẽ về phía đông theo chàng. Đi chừng được bốn năm dặm thì tới bên kia rừng tạp.

Tiêu phu nhân tuy được Kim Lan cõng trên lưng chạy suốt đêm cũng cảm thấy mệt khẽ hỏi :

- Vu nhi. nghỉ một lúc rồi hãy đi có được không ?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 138

Độc thủ Dược Vương dứt tình huynh đệ

Tiêu Lãnh Vu đáp :

- Mẫu thân nói phải lắm. Chúng ta đã thoát khỏi nơi nguy hiểm cũng nên nghỉ ngơi một lát.

Chàng vừa dứt lời đột nhiên hỏa quang lập loáng. Trong rừng bỗng hai ngọn đuốc giơ lên sáng rực.

Tiêu Lãnh Vu giật mình kinh hãi toan chạy lại xem thì tiếng người vọng tới :

- Tam đệ chưa được nghỉ ngơi thì e rằng dù là một la hán đúc bằng kim cương cũng khó lòng chống nổi. Trong Bách Hoa Sơn Trang đã sắp đặt giường mừng để chờ đợi. Sao tam đệ không về điều dưỡng mấy hôm ?

Tiếng nói ồm ồm đúng là thanh âm của Thảm Mộc Phong.

Tôn Bất Tà cười lạt hỏi :

- Thảm Mộc Phong! Lão còn dám vác mặt đến nhìn lão khiêu hóa ư ?

Lại thấy ánh lửa lập loè. Chỉ trong khoảnh khắc mấy chục ngọn đuốc sáng rực đã bao vây bốn mặt.

Tiêu Lãnh Vu chuyển động mục quang thấy phía sau mỗi cây đuốc đều có mười đại hán áo đen. Hai tên ôm nỏ liên châu còn tám tên tay cầm binh khí. Bọn người này dường như đã bố trí phương vị từ trước. Tuy chúng từ bốn mặt tám phương kéo vào rất mau lẹ mà không rối loạn. Chỉ thấy ánh lửa lập loè khép vòng vây dần dần nhỏ lại.

Vòng vây cực kỳ nghiêm mật. Cứ mỗi tên cung nỏ lại phối hợp với bốn tên võ sĩ áo đen cầm binh khí.

Tiêu Lãnh Vu ngẫm đếm được hai mươi bốn ngọn đuốc. Thảm Mộc Phong và những cao thủ chưa xuất hiện không tính vào đám này. Nguyên võ sĩ áo đen đã đông tới hai trăm bốn mươi tên. nếu thêm cả bọn đại hán cầm đuốc thì thành hai trăm sáu mươi tư tên.

Khi ở Bách Hoa Sơn Trang. Tiêu Lãnh Vu đã biết bọn võ sĩ áo đen rất lợi hại.

Tuy chúng không đáng được liệt vào hạng cao thủ bậc nhất trong võ lâm nhưng tên nào cũng gan dạ không sợ chết. Khi động thủ chúng hăng máu như người điên. Kẻ trước ngã, người sau kế tiếp.

t Trung Châu Nhị Cổ. Kim Lan. Ngọc Lan vội đặt vợ chồng Tiêu đại nhân xuống. Độc Thủ Dược Vương cũng đặt ái nữ xuống. Quần hào đứng xung quanh bảo vệ.

ánh đuốc sáng tỏ như ban ngày. Độc Thủ Dược Vương muốn ăn thân cũng

không được liền mạnh bạo phưỡn ngực hiên ngang bước ra.

Bọn võ sĩ áo đen khi còn cách quần hào hơn trượng liền dừng lại.

Lại nghe Thảm Mộc Phong cất giọng ồm ồm :

- Tiêu huynh đệ ! Hai trăm tên võ sĩ áo đen tiểu huynh cũng biết không thể cầm chân tam đệ. nhưng bốn mươi tám tay cung nỏ liên châu mà tam đệ muốn bảo vệ cho lệnh tôn và lệnh đường được an toàn tưởng không phải là chuyện dễ.

Tiêu Lĩnh Vu giận quá sắc mặt xám xanh lại không nói nửa lời .

Tôn Bất Tà khẽ hỏi Độc Thủ Dược Vương :

- Dược Vương ! Thảm Mộc Phong ẩn trong bóng tối chắc đã nhìn thấy Dược Vương. Chẳng hiểu tại sao hắn lại giả vờ như chưa trông rõ ?

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng nói :

- Hầu hết đồng đạo trên võ lâm đều bảo y là một người rất vô tình bạc nghĩa. nhưng y đối với lão phu rất thân thiết. Cục diện bữa nay lão phu ra mặt nói một câu có thể giải quyết được ngay.

Hắn ngừng lại một chút rồi cao giọng hỏi :

- Thảm huynh ! Thảm huynh đã ngó thấy tiểu đệ chưa ?

Thanh âm của Thảm Mộc Phong từ trong bóng tối vọng lại :

- Tiểu huynh ngó thấy rồi....

Độc Thủ Dược Vương không để cho hắn nói hết lời đã chẹn họng :

- Thảm huynh đã hiểu tiểu đệ rất sâu xa. tiểu nữ là Uyển nhi được tiểu đệ rất thương tiếc hơn chính bản thân mình. Tiêu Lĩnh Vu đã đôi ba lần cứu mạng cho tiểu nữ. vậy tiểu đệ chẳng thể không báo đáp cho y được.

Thảm Mộc Phong cười nhạt nói:

- Hiền đệ nữ mắc bệnh trầm trọng lâu ngày. e rằng Tiêu Lĩnh Vu dù hết lòng cũng chẳng thể cứu trị được.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Sự thực đã trái lại lời phỏng đoán của Thảm huynh. Tiêu Lĩnh Vu đã mạo hiểm tìm được linh dược và đã chữa khỏi cố tật cho tiểu nữ. Y chỉ cần điều dưỡng mười ngày hay nửa tháng nữa là trở lại lành mạnh như người thường.

Thảm Mộc Phong nói:

- Nếu vậy thì tiểu huynh có lời mừng cho huynh đệ.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Chúng ta kết nghĩa kim lan rất thắm thiết chứ không phải chuyện kết giao hời hợt. Bao nhiêu năm trời tiểu đệ đã vì Thảm huynh mà hao phí rất nhiều tâm lực.

Bách Hoa sơn trang được thịnh vượng như ngày nay và đào tạo ra hàng ngàn võ sĩ không biết sợ chết. Địa vị Thảm huynh ngạo nghễ trong võ lâm. ai cũng phải khiếp sợ. Tiểu đệ dù không dám tự coi mình là người có công đầu. nhưng cũng là kẻ đã xuất lực vào hàng nhất nhì....

Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

- Đúng thế! Huynh đệ đã giúp cho tiểu huynh dựng nên cơ nghiệp ở Bách Hoa sơn trang. chẳng lẽ nay lại đi phò cho kẻ khác để phá huỷ công trình này?

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Cái đó tiểu đệ không dám đâu. mà chỉ có một điều khẩn cầu Thẩm huynh.

Thẩm Mộc Phong giục:

- Huynh đệ nói thử nghe.

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu đã cứu mạng cho tiểu nữ. nên tiểu đệ phải giải cứu song thân cho y. Nếu Thẩm huynh độ lượng khoáng đạt thì xin giải tán bọn võ sĩ áo đen để buông tha cho bọn Tiêu Lĩnh Vu. Sau khi tiểu đệ trả xong món nợ với Tiêu Lĩnh Vu. chúng ta vẫn giữ được tình huynh đệ hòa hảo. Chờ tiểu nữ bình phục. tiểu đệ lại đem hết năng lực phò tá Thẩm huynh. Chỉ trong vòng ba năm hay năm năm tiểu nữ được bồi dưỡng trở thành một tay cao thủ võ lâm siêu quần xuất chúng. Khi đó cha con tiểu đệ sẽ dốc lòng gắng sức viện trợ Thẩm huynh để hoàn thành tâm nguyện bá chủ giang hồ.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói:

- Thời gian ba năm tuy chẳng bao lâu. Thẩm mỗ có thể chờ được. nhưng chỉ sợ các môn phái lớn trong võ lâm chẳng chịu để yên. Theo nhận xét của Thẩm mỗ thì chỉ vài năm nữa là đại cuộc võ lâm sẽ đi vào kết quả. Khi đó huynh đệ mới hạ sơn mà tiểu huynh chưa thỏa chí bá chủ giang hồ thì cũng chết mục xương rồi.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Thẩm huynh nói thế phải chăng không thèm đếm xỉa gì tới lời yêu cầu của đệ?

Tôn Bất Tà cười hô hô xen vào:

- Trước khác bây giờ khác. Ngày trước Dục Vương đối với Bách Hoa sơn trang như làn nước để nuôi cá sống. hay cỏ để nuôi ngựa lớn. Còn bây giờ Bách Hoa sơn trang đã đủ lông đủ cánh. không cần đến Dục Vương nữa. Vậy mà Dục Vương còn rước lấy điều vô vị. khiến cho lão khiêu hóa phải phê bình Dục Vương là con người không hiểu thời cuộc.

Độc Thủ Dục Vương cười lạt nói:

- Câu chuyện giữa anh em ta. lão khiêu hóa đúng miệng vào làm chi?

Lại nghe Thẩm Mộc Phong nói:

- Tiêu Lĩnh Vu có cứu mạng hiền diệt nữ thì huynh đệ đã cứu song thân y ra khỏi Bách Hoa sơn trang. lại còn đánh chết mười mấy tên hắc y võ sĩ của tiểu huynh. Thế là có vay có trả rồi. chẳng còn điều chi khiếm khuyết nữa.

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Cứu người phải cứu cho đến nơi. Tiểu đệ đã cứu song thân Tiêu Lĩnh Vu.

dĩ nhiên không muốn thấy hai vị lại bị Thảm huynh bắt đem về Bách Hoa sơn trang.

Vậy Thảm huynh giải tán võ sĩ bốn mặt để cha con y rời khỏi nơi đây. Qua đêm nay rồi tiểu đệ quyết không hỏi gì tới việc của y nữa.

Thảm Mộc Phong hỏi:

- Huynh đệ đã nổi tiếng là Độc Thủ Dục Vương. sao đêm nay lại sinh lòng từ thiện?

Độc Thủ Dục Vương đổi giọng lạnh lùng thành tha thiết đáp:

- Hừm dữ không ăn thịt con. Tiểu đệ dù là tay độc thủ cũng có lòng thương tiếc tiểu nữ. Chẳng tha con bất hiếu. lòng cha quyết chẳng bắt từ. Tiêu Lĩnh Vu đã cứu mạng cho Uyển Nhi. tiểu đệ nhận thấy ơn đức hơn cả cứu mạng cho mình. Mong rằng Thảm huynh nghĩ tới chút bạc diện của đệ mà buông tha cho họ.

Thảm Mộc Phong nói:

- Kể ra với mối giao tình của chúng ta thì tiểu huynh nên ưng thuận lời yêu cầu đó. nhưng....

Độc Thủ Dục Vương vội hỏi:

- Nhưng làm sao?

Thảm Mộc Phong đáp:

- Nhưng thả hổ về rừng để lại mối hậu hoạn không bao giờ dứt. Bậc đại trượng phu lý nào vì cái nhân đức đàn bà mà phế bỏ đại cuộc?....

Độc Thủ Dục Vương biến sắc. lạnh lùng cắt lời:

- Suốt đời tiểu đệ chưa từng năn nỉ ai điều gì. Thảm huynh vô tình như vậy là đẩy tiểu đệ vào chỗ đoạn tình tuyệt nghĩa.

Bỗng thấy bọn hắc y võ sĩ tới tấp rẽ sang hai bên để nhường lối cho Thảm Mộc Phong dẫn tám đại hán áo đỏ từ từ tiến vào.

Tám đại hán này lưng đều cài một thanh trường kiếm lớn đặc biệt. Mặt chúng trơ như gỗ. chẳng khác gì tám xác chết mới lột trong quan tài ra.

Độc Thủ Dục Vương cười nhạt nói:

- Bát đại huyết ảnh hóa thân! Thảm Mộc Phong mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Huynh đệ nên biết tiểu huynh tới đây đã có kế hoạch vẹn toàn....

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ huynh đệ thay đổi tâm ý cũng còn chưa muộn.

Độc Thủ Dục Vương đã gầy nhom. bây giờ da mặt co rúm lại. trông càng khó coi hơn. Tay trái lão từ từ kéo một góc tà áo lên. tay phải vươn ra chụp lấy thanh kiếm của Ngọc Lan. chặt đánh roạt một tiếng rồi thùng thảng tuyên bố:

- Từ giờ khắc này chúng ta tuyệt tình huynh đệ.

Lão lại vung trường kiếm vạch một đường ở trước mặt nói tiếp:

- Hoạch địa tuyệt giao rồi. từ nay chúng ta không còn tình nghĩa gì nữa.

Thẩm Mộc Phong thu nụ cười lại, nghiêm trang nói:

- Huynh đệ không nghĩ gì nữa ư?

Độc Thủ Dục Vương hững hờ đáp:

- Lão phu đã nghĩ nhiều rồi, không dám cùng Thẩm đại trang chúa xưng huynh gọi đệ nữa.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười rộ đáp:

- Dục Vương đã quyết ý đoạn nghĩa tuyệt giao thì Thẩm mỗ cũng không dám với cao. Nghĩ tình cũ mấy chục năm trời. Thẩm mỗ có lời khuyên cáo.

Độc Thủ Dục Vương giục:

- Thẩm đại trang chúa cứ nói đi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Đã xảy ra cuộc động thủ thì đao thương không mất. Nếu Thẩm mỗ sát hại lệnh ái, mong Dục Vương cũng đừng trách Thẩm mỗ thủ đoạn tàn ác.

Độc Thủ Dục Vương giọng lạnh như băng, nói dần từng tiếng một:

- Bất cứ ai làm tổn thương đến tiểu nữ, lão phu cũng quyết chẳng dung tha.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi:

- Người ta còn sợ Độc Thủ Dục Vương dụng độc, nhưng Thẩm mỗ không sợ đâu. Chắc Dục Vương cũng biết rồi chứ.

Độc Thủ Dục Vương nói:

- Chất độc có đến hàng trăm ngàn thứ, chẳng lẽ Thẩm trang chúa chống được bách độc không cho xâm nhập vào người?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Chúng ta giao tình đã mấy chục năm, Dục Vương dùng thứ độc gì, chẳng lẽ Thẩm mỗ lại còn không rõ?

Độc Thủ Dục Vương cười khẩy:

- Có lý nào lão phu lại không giữ kín mấy thứ?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Chúng ta đã thành đôi nghịch, Thẩm mỗ cũng chẳng cần giấu giếm làm chi nữa. Thẩm mỗ đã ngấm ngấm hạ độc vào người Dục Vương rồi. Chỉ trong vòng một năm mà Dục Vương không gặp Thẩm mỗ là chất độc tự nhiên phát tác.

Độc Thủ Dục Vương cũng nói:

- Lão phu cũng đã hạ độc vào người Thẩm trang chúa. Không đầy nửa năm là chất độc phát tác.

Hai người nói mấy câu này tỏ ra thủ đoạn sòng gió hiểm ác trên chốn giang hồ đã đến cùng cực.

Tiêu Linh Vu thở dài nghĩ thầm:

- Hai người đã giao tình tha thiết đến mấy chục năm mà còn ngấm ngấm hạ độc vào nhau thì thật là nham hiểm phi thường, ai nghe cũng phải run sợ.

Bỗng thấy Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Dù Dược Vương có hạ độc thật sự. Thảm mỗ cũng còn được nửa năm nữa mới phát tác. Nhưng Dược Vương thì khó lòng tránh khỏi kiếp nạn bữa nay. Độc Thủ Dược Vương hững hờ đáp:

- Hiện giờ chưa phân thắng bại. Thảm đại trang chúa chớ nên khoe khoang lỗ miệng.

Tiêu Lĩnh Vu lắng lặng quan sát tình thế đã thấy cục diện thành thế kiểm tuốt cung giương. khó lòng tránh khỏi cuộc đấu sinh tử. Chàng vung trường kiếm. lớn tiếng hô:

- Thảm Mộc Phong ! Đại trang chúa đã lừng danh mấy chục năm trời. Bậc đại trượng phu phải có khí phách anh hùng. Bất luận kết quả bữa nay ra sao. Tiêu mỗ cũng quyết một trận tử chiến. Chắc Thảm đại trang chúa cũng không đến nỗi chối từ?

Thảm Mộc Phong nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu. chậm rãi nói:

- Cứ tình thế đêm nay mà bàn thì Thảm mỗ đã nắm chắc phần thắng. Nếu ta còn liều mạng chiến đấu với Tiêu đại hiệp. há chẳng là kẻ bất tri ư?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt. quay lại ngó Tôn Bất Tà và Độc Thủ Dược Vương nói:

- Tiêu Lĩnh Vu này có mấy lời phế phủ. mong hai vị tiên bối vui lòng làm theo.

Tôn Bất Tà cười khanh khách hỏi:

- Đêm nay dù chúng ta không thể phá được vòng vây mà ra thì những người ở Bách Hoa sơn trang hiện diện đương trường cũng phải tử thương quá nửa. Thế là kéo đủ cả vốn lẫn lãi rồi. Tiêu đại hiệp có điều chi xin cứ nói ra. dù phải dấn thân vào nước lửa. lão phu cũng quyết không lùi bước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ xin có lời tạ ơn trước.

Chàng chấp tay xá dài. mắt nhìn thẳng vào Độc Thủ Dược Vương chờ lão trả lời.

Độc Thủ Dược Vương hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Bây giờ giữa lão phu với Thảm Mộc Phong đã đoạn nghĩa tuyệt giao. không còn ụy ky chi nữa. Tiêu đại hiệp có điều gì xin cứ thẳng thắn nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói:

- Khi tại hạ ra tay đối phó với Thảm Mộc Phong. hai vị không nên ra tay viện trợ. Xin hai vị cùng Trung Châu Nhị Cổ và Kim Lan. Ngọc Lan đem toàn lực phá vây mà ra. Bản lãnh hai vị dư sức đối phó với bọn hắc y võ sĩ của Bách Hoa sơn trang. Tại hạ đặt rất nhiều hi vọng vào hai vị sẽ thành công.

Tôn Bất Tà ngơ ngác một chút rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp định một mình chiến đấu với Thảm Mộc Phong và Bát Đại huyết ảnh hay sao?

Độc Thủ Dược Vương nói theo:

- Lại còn hai trăm hắc y võ sĩ đã bị khống chế. biến thành hung hãn không biết sợ chết.

Tiêu Lĩnh Vu di động thân hình tới một góc vừa có thể ngăn cản Thảm Mộc Phong và Bát Đại huyết ảnh rồi chậm rãi nói:

- Tại hạ tự tin có thể phá vây được. Vậy xin hai vị lão tiên bối cứ theo kế hoạch của tại hạ.

Tôn Bất Tà nói:

- Để Dược Vương dẫn dắt mọi người phá vây. còn lão khiêu hóa ở lại tiếp tay cho Tiêu đại hiệp.

Độc Thủ Dược Vương lắc đầu đáp:

- Chức năng của lão khiêu hóa rất hùng hậu. bảo vệ cho bọn họ phá vòng vây hay hơn. Lão phu ở lại với Tiêu đại hiệp để còn hạ độc.

Thảm Mộc Phong cười ruồi nói:

- Các vị cứ thùng thẳng bàn định. Thảm mỗ chờ thêm một lúc cũng không sao.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy. cặp mắt đỏ ngầu. Chàng lớn tiếng:

- Hai vị lão tiên bối mà không nghe tại hạ thì từ nay chúng ta tuyệt giao.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm đề tụ chân khí. tay cầm trường kiếm lạnh lùng nói:

- Thảm Mộc Phong! Y là một cô gái đã bạc nhược lại chẳng hiểu chút võ công nào. Đại trang chúa mà gia hại y thì còn mặt mũi nào nhìn thấy anh hùng thiên hạ?

Độc Thủ Dược Vương nắm chặt hai tay lại. mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Lão nói:

- Thảm Mộc Phong! Lão mà gia hại tiểu nữ thì ta sẽ thả độc giết hết người trong Bách Hoa sơn trang. không để sót một mống.

Uyển Nhi bỗng quay lại nói:

- Gia gia! Tiêu lang! Các vị cứ yên tâm. Thảm bá bá không giết tiểu nữ đâu mà ngại.

Thảm Mộc Phong cười ha hả nói:

- Người đừng quá tự tin. Phụ thân ngươi đã đoạn bào tuyệt giao với ta. mà ta lại chẳng phải người độ lượng nhân từ. coi chừng ta giết ngươi đấy.

Lúc này Uyển Nhi và Kim Lan đã đi tới trước mặt Thảm Mộc Phong.

Uyển Nhi mỉm cười nói:

- Thảm bá bá! Văn bối không biết dùng độc. Bá bá bắt tất phải sợ hãi.

Thảm Mộc Phong trở mặt nhìn cô nói:

- Dù ngươi biết dùng độc thì ta cũng chẳng sợ gì.

Uyển Nhi nói:

- Nếu vậy càng hay. Xin bá bá ghé tai vào đây để văn bối nói mấy câu.

Thẩm Mộc Phong sừng sốt hỏi:

- Chuyện gì? Người cứ nói mau đi.

Uyển Nhi lắc đầu đáp:

- Đây là việc cơ mật. chẳng thể để người ngoài nghe tiếng.

Thẩm Mộc Phong lấy làm khó nghĩ hỏi:

- Cả gia gia người cũng không nghe được ư?

Uyển Nhi đáp:

- Nếu lão nhân gia biết vụ này nhất định sẽ trách mắng vãn bối một chập. Dĩ nhiên không thể để lão nhân gia nghe rõ.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút. Quả nhiên hần cúi khom người ghé tai gần lại.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 139

Nhờ Nhược Nữ quần hào thoát hiểm

Nhờ nhược nữ quần hào thoát hiểm Bổng thấy Uyển Nhi nói nhỏ vào tai Thảm Mộc Phong mấy câu. Thảm Mộc Phong lập tức biến đổi sắc mặt. đứng thẳng người lên hỏi:

- Thật thế ư?

Uyển Nhi thều thào đáp:

- Tiểu nữ nói nhiều mệt lắm rồi. Thảm bá bá không tin thì tiểu nữ cũng chẳng biết làm thế nào được.

Thảm Mộc Phong mắt lộ sát khí nói:

- Con tiểu nha đầu kia! Ta muốn phanh thây ngươi làm muôn đoạn trước.

Uyển Nhi mỉm cười hỏi:

- Tiểu sự bất nhẫn tất loạn đại mưu. Liệu Thảm bá bá có dám hạ sát một đứa con gái yếu ớt chẳng hiểu chút võ công nào không?

Thảm Mộc Phong nét mặt dần dần tan hết sát khí. chậm rãi nói:

- Nếu ta theo lời ngươi triệt thoái hết đoàn hắc y võ sĩ bao vây bốn mặt thì sao?

Uyển Nhi đáp:

- Dĩ nhiên tiểu nữ cũng y lời giao ước mà hành động.

Thảm Mộc Phong hỏi:

- Bây giờ ta phải làm gì?

Uyển Nhi đáp:

- Thảm bá bá hãy tha hết bọn họ đi. tiểu nữ ở lại đây làm con tin.

Quần hào không hiểu hai người đã nói với nhau những gì. Nhưng nghe thấy

Thảm Mộc Phong ưng lời giải tán đám võ sĩ áo đen thì kinh ngạc vô cùng.

Thảm Mộc Phong nói:

- Hay lắm! Chúng ta cứ nhất định như vậy.

Rồi hất gơ tay lên hô:

- Hãy mở đường cho họ.

Hắc y võ sĩ bốn mặt dạ ran một tiếng rồi lùi lại. Cả bốn mặt đông. tây. nam. bắc đều để hở một lối đi.

Thảm Mộc Phong tuyên bố:

b - Bốn mặt đều hở lối rồi đó. tùy các vị muốn đi lối nào cũng được.

Uyển Nhi quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu lang! Xin Tiêu lang nghe tiểu nữ một lời được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu đáp:

- Uyển cô nương muốn sai bảo điều gì xin cứ nói ra.

Uyển Nhi nói:

- Tiêu lang đưa song thân cùng quần hào đi thẳng về hướng chính nam.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn cô nương thì sao?

Uyển Nhi đáp:

- Tiểu muội ở lại đây làm con tin.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không được! Tiêu mỗ đường đường tẩm thân nam tử có lý đâu lại chịu thế. Chẳng thà đêm nay quyết một trận tử chiến. dù có phải vùi xương nơi hoang dã cũng đành chứ chẳng thể nghe lời cô nương được.

Uyển Nhi thở dài hỏi:

- Đại hiệp khí phách anh hùng. tử chiến ở đây cũng không sao nhưng đại hiệp nữ để hai vị lão nhân gia cùng chết với đại hiệp được ư?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người không biết nói sao.

Độc Thủ Dục Vương đột nhiên chấp tay hỏi:

- Thảm huynh! Tiểu đệ nguyện ở lại làm con tin. xin Thảm huynh buông tha cho tiểu nữ.

Thảm Mộc Phong vẻ mặt trầm trọng thủng thẳng đáp:

- Dục Vương ở lại cũng bằng vô dụng.

Uyển Nhi nói:

- Gia gia ơi! Bây giờ hài nhi đứng bên Thảm bá bá. Bá bá muốn giết hài nhi thì chỉ cất tay một cái là xong. Gia gia muốn cứu mạng hài nhi cũng không được nào.

Độc Thủ Dục Vương hỏi:

- Hài tử! Ai bảo ngươi tự đưa mình vào miệng cọp?

Uyển Nhi đáp:

- Hài nhi đã vào miệng cọp thì nói gì cũng bằng vô ích.

Độc nhiên co mím cười nói tiếp:

- Nhưng hài nhi tin rằng Thảm bá bá quyết không gia hại hài nhi.

Cô đảo mắt nhìn Thảm Mộc Phong hỏi:

- Có phải vậy không bá bá?

Thảm Mộc Phong hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Hễ ngươi không gạt ta thì dĩ nhiên ta không giết ngươi.

Uyển Nhi giơ tay áo lên lau mồ hôi rồi giục:

- Các vị đã nghe rõ rồi. sao còn chưa chạy đi? Còn đợi đến bao giờ?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng răng. nhìn Độc Thủ Dục Vương và Trung Châu Nhị Cổ nói:

- Xin các vị đưa song thân Tiêu mỗ chạy trước. Tiêu mỗ ở lại đây bầu bạn với Uyển cô nương.

Trong lúc cường địch bao vây, chỉ nháy mắt có thể giết người. vậy mà một cô gái yếu đuối bệnh hoạn vẫn ung dung chân tĩnh phi thường.

Cô giơ tay lên vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối tung, cười nói:

- Như thế cũng may. Thảm bá bá tuy là người thâm hiểm tàn ác, nhưng cũng là một nhân vật thông minh hơn đời, biết cân nhắc hai mối hại, chịu đựng mối nào nhẹ hơn. Y không chịu giết chúng ta cho hả giận trong lúc nhất thời để làm hư công cuộc mưu đồ bá nghiệp trên chốn giang hồ... Cô đảo mắt nhìn Thảm Mộc Phong hỏi:

- Thảm bá bá! Văn bối nói vậy có đúng không?

Thảm Mộc Phong hắng giọng rồi đáp:

- Hãy tạm kể là đúng đi.

Uyển Nhi mỉm cười ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại hiệp giục họ đi mau lên!.. Tôn Bất Tà cười ha hả ngắt lời:

- Tiêu huynh đệ! Lần trước chúng ta ở Bách Hoa Sơn Trang chiến đấu với mấy trăm võ sĩ được một phen sung sướng mê ly, suốt đời lão khiêu hoá, không quên được. Bữa nay tấn kịch cũ tái diễn, chẳng lẽ lão khiêu hoá bỏ đi mà không ở lại chịu đựng với Tiêu huynh đệ ?

Uyển Nhi lắc đầu nói:

- Không được! Các vị nên đi hết thì bọn thiếu nữ mới thêm hy vọng sống sót.

Một mình Tiêu Lĩnh Vu ở lại là đủ rồi?

Cô lại giục Kim Lan, Ngọc Lan:

- Hai vị tỷ tỷ cũng đi ngay đi.

Quần hào nhận thấy cô nói cũng có lý không phản đối vào đâu được. Teng hành động trước tiên, hai người đỡ Tiêu đại nhân đi về phía nam.

Ngọc Lan đỡ Tiêu phu nhân đi theo Trung Châu Nhị Cô.

Tôn Bất Tà nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Huynh đệ hãy bảo trọng tâm thân, lão khiêu hóa đi trước một bước.

Độc Thủ Dục Vương vẫn đứng ỳ ra đương trường không chịu hành động.

Kim Lan cũng ngơ ngác đứng bên Uyển Nhi không biết theo ai.

Uyển Nhi trong lòng nóng nảy cố gượng hét lên:

- Gia gia ơi! Gia gia ở lại đây vị tất đã cứu được hài nhi. Nếu gia gia không chịu đi thì hài nhi xin chết trước mặt gia gia coi.

Độc Thủ Dục Vương sa đôi hàng lệ, uể oải nói:

- Hài tử! Hài tử trân trọng giữ mình.

Uyển Nhi nhìn thẳng vào mặt Kim Lan giục:

- Tỷ tỷ mau đi theo gia phụ.

Kim Lan nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiểu tỷ xin tuân mạng.

Thị theo sau Độc Thủ Dục Vương chạy về hướng chính nam.

Uyển Nhi dùng sức quá nhiều không chống được nữa hai chân nhũn ra té xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vội chạy ra đỡ lấy mình cô.

Uyển Nhi thở phào một cái. Cô then thùng tựa mình vào Tiêu Lĩnh Vu. cười nói:

- Tiểu muội nhớ là đã nói tên họ với Tiêu đại hiệp rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Lúc này mà cô còn nói chuyện vợ vâng.

Ngoài miệng chàng đáp:

- Phải rồi! Uyển Nhi nói:

- Đại hiệp còn nhớ không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ nhớ lắm chứ.

Uyển Nhi nói:

- Đại hiệp thử nói nghe được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương là Nam Cung Ngọc. Có đúng thế không?

Uyển Nhi đáp:

- Đúng rồi! Thảm Mộc Phong đứng bên hai người tro như tượng gỗ. cặp mắt chăm chú nhìn quần hào ra đi không nói nửa lời. Bầu giờ hắt không nhìn được nữa. lạnh lùng cất tiếng:

- Các vị có chuyện gì để lát nữa nói cũng chưa muộn. Lão phu tuy là người nhàn nại nhưng cũng chỉ đến một trình độ nào đó mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thì thấy quần hào đã đi mất hút liền phưỡn ngực ra hỏi:

- Thảm đại trang chúa! Phải chăng đại trang chúa muốn cùng Tiêu mỗ quyết một trận tử chiến?

Thảm Mộc Phong toàn thân run bần bật. Hiển nhiên hấn phần nộ đến cực điểm nhưng ráng nhẫn nại đáp:

- Nếu Thảm mỗ muốn giết tam đệ thì đã không buông tha lệnh tôn cùng lệnh đường.

Nam Cung Ngọc cười nói:

- Tiểu nữ biết Thảm bá bá rất thương xót tiểu nữ. quyết không gia hại bọn tiểu nữ.

Thảm Mộc Phong dặng hắng một tiếng rồi đáp:

- Con nha đầu khả ố kia! Đêm nay ta tha ngươi. nhưng ngày sau quyết chẳng nhiều dung.

Nam Cung Ngọc cười nói:

- Việc tương lai để sau này hẵng tính.

Thảm Mộc Phong ngắt lời:

- Bây giờ bọn chúng đi rồi. Người đã hứa với lão phu chuyện gì thì thi hành đi.

Nam Cung Ngọc đáp:

- Thảm bá bá làm chi vội thế? Bọn họ chưa đi xa đâu.

Thảm Mộc Phong hỏi:

- Người còn muốn ta đợi đến bao giờ?

Nam Cung Ngọc hỏi lại:

- Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm được chăng?

Thảm Mộc Phong đáp:

- Như vậy lâu quá.

Nam Cung Ngọc nói:

- Thôi được! Thế thì Thảm bá bá chờ trong thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Thảm Mộc Phong không làm sao được. đành buông tiếng cười lạt không nói gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ tự hỏi:

- Xem chừng cô gái yếu ớt gió thổi bay này quả đã kiềm chế được Thảm Mộc Phong. Nhưng không hiểu cô dùng biện pháp gì mà hiệu nghiệm như vậy?

Chàng muốn hỏi nhưng lại e cô không tiện nói ra nên đành ôm mối hoài nghi trong dạ.

Nam Cung Ngọc vẫn giữ thái độ hào sảng. tuyệt không lộ vẻ gì sợ hãi. Cô quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Thảm đại trang chúa đã quyết tâm muốn bắt lệnh tôn và lệnh đường về Bách Hoa sơn trang. Bây giờ lão nhân gia không tha? hẳn chắc trong lòng phần nộ vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Trước tình trạng này nguy hiểm muôn phần. Thảm Mộc Phong chưa ra tay hạ sát ta đã là quá lắm rồi. Chẳng lẽ cô còn muốn chọc giận để hấn hạ thủ ư? Hai bên đứng gần nhau thế này. nếu hấn đột nhiên ra tay e rằng ta muốn cứu cũng không được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. ngoài miệng chàng thản nhiên đáp:

- Cô nương nói phải lắm.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói:

- Nhưng Thảm bá bá là người đại trí. đại dũng. quyết không vì việc nhỏ mà làm hư việc lớn. Đại trang chúa mà giết chúng ta là làm hư đại sự bá chủ giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng không hiểu cô có ý gì. đành hàm hồ đáp:

- Đúng thế! Nam Cung Ngọc cười lớn:

- Trước nay tiểu muội vẫn kêu Thảm đại trang chúa bằng Thảm bá bá nhưng

hiện giờ lão nhân gia đã cùng gia phụ vạch đất tuyệt giao. Tiểu muội hết đường kêu lão nhân gia bằng bá bá rồi.

Thẩm Mộc Phong quả là tay kiêu hùng. Bất luận Nam Cung Ngọc giở giọng trào phúng thế nào thủy chung hắn vẫn không nói nửa lời. vẻ mặt lạnh lùng đứng trơ như tượng gỗ.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà. Thẩm Mộc Phong bỗng lên tiếng:

- Cô nương! Đã đến giờ rồi đó.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nhắc lại:

- Đến lúc rồi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vậy cô hứa với lão phu điều gì thì bây giờ hãy thực hiện đi.

Nam Cung Ngọc đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp:

- Cái đó ư? Thẩm đại trang chúa hãy giải tán đám hắc y võ sĩ đi để khi tiểu nữ giao cái đó xong là có thể chạy trốn ngay tức khắc.

Thẩm Mộc Phong chuyển động mục quang. trầm ngâm không nói gì.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói:

- Thẩm đại trang chúa đừng lo là tiểu nữ có ý niệm không tốt. Tiểu nữ đã chia đồ án đó thành mấy mảnh. giấu ở nhiều nơi. Đại trang chúa có giết tiểu nữ thì có tìm được một bộ phận cũng chẳng thể nào đem ra đối chứng được.

Thẩm Mộc Phong cười nhạt nói:

- Không ngờ người lại đưa ra nhiều điều kiện như vậy.

Nam Cung Ngọc nói:

- Thẩm đại trang chúa đã nhận lời không gia hại bọn tiểu nữ thì rút lui đám hắc y võ sĩ cũng chẳng mất mát gì.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Nhưng lấy gì đảm bảo là cô nương không gạt ta?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Tiểu nữ quyết không lừa gạt đại trang chúa. nhưng đại trang chúa cứ nghi kỵ hoài thì tiểu nữ cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Cô đưa đẩy cặp mắt nhìn quanh rồi khẽ nói:

- Đại trang chúa có nổi lòng tàn độc muốn giết hết thì cũng chỉ giết được một mình tiểu nữ là cùng. Tiểu đại hiệp nhất định có thể phá vòng vây chạy thoát. Lúc này Thẩm đại trang chúa đang ở vào tình thế bất lợi thì tội gì không nhượng bộ thêm một bước?

Thẩm Mộc Phong thở phào một cái rồi nói:

- Con tiểu nha đầu kia! Người mà lừa gạt ta thì dù có chạy đến góc bể bên trời nào ta cũng quyết bắt cho bằng được để cho người nếm mùi đau khổ nhất trần gian.

Nam Cung Ngọc mỉm cười đáp:

- Nếu tiểu nữ không lừa gạt đại trang chúa thì sao?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Lão phu sẽ đền đáp xứng đáng.

Đoạn hấn giơ tay lên vẫy một cái ra lệnh:

- Bốn mặt đều triệt thoái! Võ sĩ áo đen tới tấp rút lui. Chỉ trong khoảnh khắc chúng đã bỏ đi hết.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói:

- Cô nương! Võ sĩ bốn bên đã rút lui cả rồi. Thế là lão phu đã nhượng bộ đến cùng cực.

Nam Cung Ngọc đưa mắt nhìn tám đại hán áo đỏ đứng sau Thẩm Mộc Phong thủng thẳng nói:

- Đại trang chúa đã triệt thoái hết bọn hắc y võ sĩ bao vây bốn mặt thì dĩ nhiên không cần lưu bọn đại hán áo hồng kia làm gì.

Thẩm Mộc Phong chau mày đáp:

- Cô nương đừng chọc giận lão phu nữa. Lão phu có thể thay đổi lời hứa.

Tiêu Linh Vu từ nãy tới giờ vẫn im lặng đột nhiên xen vào:

- Cơ hội ngàn cân Tiêu mỗi lúc một ít dần. Đại trang chúa không tin thì cứ thử coi.

Nam Cung Ngọc cũng mỉm cười nói theo:

- Trăm dặm đường đã đi được chín chục. Còn chặng đường tới hậu sao đại trang chúa lại không thông qua. Chẳng hóa ra tiền công hậu thoái ư?

Thẩm Mộc Phong bỗng ngửa mặt lên trời cười rồi thốt:

- Không ngờ Thẩm Mộc Phong này một đời anh hùng lại bị một con tiểu nha đầu yếu đuối bệnh hoạn dồn đến đường cùng.

Nam Cung Ngọc mỉm cười đáp:

- Đại trang chúa dạy quá lời.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó bọn đại hán áo đỏ đứng sau ra lệnh:

- Các người cũng lùi lại cả đi! Bọn đại hán áo đỏ đứng sau lưng Thẩm Mộc Phong chẳng nói năng gì, lẳng lặng trở gót lùi lại.

Thẩm Mộc Phong ngó bọn đại hán áo đỏ mất hút vào bóng đêm rồi thủng thẳng nói:

- Cô nương còn điều kiện gì nữa không?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Hết rồi! Cô thò tay vào bọc lấy cái túi vải màu vàng ra nói:

- Thực tình thì đồ án này đầy đủ hoàn toàn, không khiếm khuyết. Tiểu nữ vẫn cất trong túi áo. Bất luận đại trang chúa bắt sống hay giết chết đều có thể lấy được một cách dễ dàng.

Thẩm Mộc Phong vươn tay ra toan chụp lấy cái túi vải vàng, bỗng nghe Tiêu Linh Vu quát:

- Hãy khoan! Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Tiêu huynh đệ muốn sao bây giờ?

Tiêu Lĩnh Vu vung trường kiếm ngăn chặn trước mặt Nam Cung Ngọc.

Chàng chậm rãi nói:

- Dù đại trang chúa có nóng nảy đến đâu cũng chẳng vội gì trong nháy mắt.

Chàng cúi mình xuống nói tiếp:

- Xin Uyển cô nương hãy nằm phục lên lưng tại hạ trước.

Nam Cung Ngọc mỉm cười, theo lời nằm phục lên lưng Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong đề tụ công lực, muốn động thủ nhưng lại nghĩ đến bản

lãnh qui? khốc thân sâu của Tiêu Lĩnh Vu thì không khỏi sinh lòng đồ kỵ.

Hắn cho rằng đánh chết Nam Cung Ngọc chẳng khó khăn gì nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu cướp mất đồ án thì thành rắc rối to.

Thẩm Mộc Phong là người thâm trầm, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ mà sắc mặt vẫn trấn tĩnh như thường.

Tiêu Lĩnh Vu cõng Nam Cung Ngọc lên lưng rồi. Tay trái chàng nắm lấy chiếc túi vải của Nam Cung Ngọc lạnh lùng hô:

- Thẩm Mộc Phong! Đón lấy! Chàng giơ tay trái liệng túi vải sang bên.

Thẩm Mộc Phong rung động hai vai, nhảy vọt về phía bên nhanh như chớp chụp lấy chiếc túi vải.

Lúc Tiêu Lĩnh Vu liệng chiếc túi vải ra đồng thời chàng vọt mình đi chạy thẳng về hướng nam.

Thẩm Mộc Phong chụp được chiếc túi vải, quay đầu nhìn lại thì Tiêu Lĩnh Vu đã cõng Nam Cung Ngọc chạy mất hút.

Hắn đứng nhìn về phía Tiêu Lĩnh Vu vừa chạy đi thờ dài một cái rồi từ từ cất bước.

Hắn thấy thân pháp của Tiêu Lĩnh Vu mau lẹ tuyệt luân, biết là có rượt theo cũng không kịp nữa nên không đuổi theo, nhưng trong lòng nảy ra ý chí cương cường muốn diệt trừ chàng.

Tiêu Lĩnh Vu cõng Nam Cung Ngọc chạy một mạch mười mấy dặm đường.

Chàng quay đầu nhìn lại, không thấy Thẩm Mộc Phong rượt theo mới dừng lại hỏi:

- Cô nương có cần nghỉ một chút không?

Nam Cung Ngọc từ từ mở mắt ra hỏn hển nói:

- Tiêu đại hiệp chạy nhanh như vậy, tiểu muội bị gió lạnh quạt vào mặt chút nữa chết cóng.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nghĩ đến thân thể cô hư nhược mà phải gắng gượng chịu đựng trong khi chàng thi triển khinh công, biết là cô mệt lắm, liền nói:

- Vì tình thế nguy hiểm, tại hạ cứ cầm đầu mà cõng cô nương chạy thực mạng.

quên cả cô nương vừa khỏi trọng bệnh.

Nam Cung Ngọc mỉm cười đáp:

- Kể ra tiểu muội phải xử đi rồi mới phải.

Tiêu Linh Vu ngắt lời:

- Nhưng may tại hạ dừng lại kịp thời.

Nam Cung Ngọc lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Vì đại hiệp công tiểu muội, nếu tiểu muội xử đi thì không được hưởng khoảnh khắc ôn nhu trên lưng đại hiệp.

Tiêu Linh Vu ngơ ngẩn không nói gì.

Nam Cung Ngọc nở nụ cười thê lương hỏi:

- Đại hiệp còn nhớ không? Gia phụ đã bảo đem tiểu muội gả cho đại hiệp. nhưng đại hiệp kiên quyết chối từ.

Tiêu Linh Vu buông tiếng thở dài não nuột đáp:

- Nam Cung cô nương! Việc đã qua rồi không nên nhắc lại. chúng ta hãy đi tìm lệnh tôn là việc cần kíp.

Nam Cung Ngọc từ từ nhắm mắt lại không nói gì nữa. Dưới ánh sao thăm thẳm.

những giọt châu trong suốt từ hai khóe mắt cô nhỏ xuống.

Tiêu Linh Vu muốn tìm lời khuyên giải. Nhưng chàng nghĩ nói một lời lúc này là tăng thêm một phần phiền não nên chàng lờ đi như không trông thấy. Đoạn chàng công Nam Cung Ngọc lên lưng tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Tiêu Linh Vu đi chừng hơn một dặm, bỗng thấy hai bóng người chạy nhanh như điện chớp tiến lại. Chàng toan né tránh thì đã không kịp nữa. Tay trái chàng giữ Nam Cung Ngọc, tay phải chàng rút thanh trường kiếm phòng thủ. Hai bóng người chạy đến trước mặt Tiêu Linh Vu đột nhiên dừng lại, chính là Tôn Bất Tà và Độc Thủ Dục Vương.

Độc Thủ Dục Vương thấy Tiêu Linh Vu công ái nữ trên lưng thì tựa hồ như cất được khối đá ngàn cân đeo trên ngực. Lão thở phào một cái rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp! Tiểu nữ có bị tổn thương gì không?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Lệnh ái vẫn bình yên.

Độc Thủ Dục Vương từ từ cất bước đến bên Nam Cung Ngọc khẽ hỏi:

- Uyển Nhi! Người vẫn bình yên chứ?

Nam Cung Ngọc mở mắt ra nhìn lão đáp:

- Hải nhi không sao cả.

Độc Thủ Dục Vương khác nào bắt được vật chí bảo. Lão đưa tay bỗng con gái từ trên lưng Tiêu Linh Vu rồi hỏi:

- Hải tử! Người dùng biện pháp gì đẩy lui được Thảm Mộc Phong?

Nam Cung Ngọc dường như mệt nhọc quá chừng. Cô thều thào đáp:

- Gia gia ơi! Hiện giờ hải nhi không còn đủ khí lực để nói chuyện nữa rồi.

Độc Thủ Dục Vương vội nói:

- Được rồi! Đừng nói . Bất tất phải nói nữa. Con gái Độc Thủ Dược Vương vừa khỏi trọng bệnh đã có kế hoạch kinh người.

Cặp mắt lão sáng lên tỏ ra trong lòng rất khoan khoái. lại vô cùng xúc động.

Tiêu Lĩnh Vu cũng tán dương:

- Tài năng và lòng dũng cảm của lệnh ái làm bọn mày râu phải hổ thẹn. Tại hạ rất lấy làm kính phục.

Độc Thủ Dược Vương miệng cười ha hả nói:

- Câu này từ miệng Tiêu đại hiệp nói ra. dĩ nhiên lão phu rất tin cậy.

Tôn Bất Tà cũng nóng ruột hỏi:

- Cho đến bây giờ lão khiêu hóa vẫn chưa hiểu Nam Cung cô nương đã dùng biện pháp gì để đẩy lui cường địch?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 140

Chưa thoát quần ma lại gặp thần phong

Độc Thủ Dục Vương đáp:

- Dĩ nhiên là một kỳ mưu tuyệt diệu.

Nguyên lão cũng chẳng biết con gái đã dùng cách gì khiến cho một nhân vật đại kiêu hùng, nham hiểm tàn ác là Thâm Mộc Phong triệt thoái võ sĩ bốn mặt nên mới đáp hàm hồ như vậy.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm trong bụng:

- Con gái lão này mười mấy năm trời hôn mê ly bì, bây giờ đột nhiên tỉnh lại đã có kỳ mưu lui được cường địch, dĩ nhiên lão rất cao hứng. Nhưng lão sung sướng như kẻ khùng kẻ cũng hơi quá lố! Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng lão hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ có biết Nam Cung cô nương đẩy lui địch bằng cách nào không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Tại hạ cũng không rõ được tường tận, chỉ thấy Nam Cung cô nương trao cho Thâm Mộc Phong một cái túi vải vàng.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Tiêu huynh đệ có biết trong cái túi đó chứa vật gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dường như là một bản đồ án chi đó.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Đồ án chi mà quan trọng vậy? Quan trọng hơn cả sinh mạng của bọn ta ư?

Độc Thủ Dục Vương đột nhiên xen vào:

- Tiểu nữ đang lúc trọng bệnh, lấy đâu ra được đồ án đó? Vụ này mới thật là kỳ.

Tôn Bất Tà lẩm bẩm:

- Lão độc vật này thích người ta tán dương con gái lão thông minh. Nhưng trong lúc tuổi già lão biết cải tà quy chánh cũng là một sự rất may. Chi bằng ta tán dương con gái lão mấy câu cho lão khoái tử, đồng thời để lão hiểu giữa bên chính bên tà có nhiều chỗ khác biệt.

Lão liền mỉm cười nói:

Đ - Lệnh ái là người thông tuệ khác thường. Những điều thần cơ diệu toán của cô thì chúng ta nghĩ ra làm sao được.

Quả nhiên Độc Thủ Dục Vương sung sướng vô cùng. Lão cười rộ đáp:

- Tôn huynh dạy quá lời. Sau này tiểu nữ ra ngoài giang hồ, mong rằng Tôn

huynh chiếu cố thêm cho.

Tôn Bất Tà đáp:

- Cái đó là nhiệm vụ của lão khiêu hóa.

Độc Thủ Dược Vương lại nói:

- Song thân của Tiêu đại hiệp hiện đang nóng lòng chờ ái tử. Xin Tôn huynh đưa Tiêu đại hiệp đi gặp hai vị lão nhân gia. Lòng cha mẹ thương con tiểu đệ hiểu quá rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn lão tiên bối thì sao?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu xin tạm biệt các vị.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Dược Vương định đi đâu?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Tiểu nữ đã tài trí như vậy mà làm lỡ bước đường tương lai của y há chẳng là một điều hối hận suốt đời? Lão phu đi kiếm một nơi hẻo lánh chốn rừng sâu hang thẳm đem hết khả năng, tìm được vật chế linh đan để bồi bổ cho tiểu nữ. Lão phu hi vọng trong ba năm sẽ đào tạo y trở thành một đoá kỳ hoa trong võ lâm.

Tôn Bất Tà nói:

- Việc tìm linh dược đâu phải là chuyện dễ dàng?

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Cái đó Tôn huynh bắt tất phải quan tâm. Trước đây tiểu đệ vì việc đi tìm linh dược cho tiểu nữ đã đi hầu khắp danh sơn thiên hạ. Tuy chưa tìm được dược vật trị tuyệt chứng cho tiểu nữ nhưng tiện tay đã hái được rất nhiều kỳ hoa dị thảo, chứa vào một nơi bí mật.

Lão ngửa mặt trông sao trên trời, thung thảng nói tiếp:

- Tiểu đệ mong trị lành tuyệt chứng cho tiểu nữ rồi sẽ dùng linh dược luyện thuốc để bồi bổ sức lực và truyền thụ võ công cho y bằng cách phá bỏ lệ thường.

ngõ hầu trong thời gian mấy năm sẽ thành tựu. Mong tưởng này bây giờ tiểu đệ có thể bắt đầu thực hiện được rồi.

Tôn Bất Tà nói:

- Dược Vương đã có chuyện mưu đồ lớn lao, lão khiêu hóa cũng không tiện lưu lại nữa.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Hậu nhật còn dài, ngày sau tái ngộ sẽ nói chuyện nhiều. Tiểu đệ xin tạm biệt từ đây.

Dứt lời lão xoay mình vọt đi, đem ái nữ mất hút vào bóng đêm.

Tôn Bất Tà nhìn theo bóng Độc Thủ Dược Vương, thở dài nói:

- Lão này hành động tàn ác. không ngờ đối với nhi nữ lại từ ái như vậy.

Tiêu Linh Vu nói:

- Cổ nhân thường dạy:

Chỉ có con bất hiếu. ít khi gặp cha bất từ. thật là phải lắm.

Tôn Bất Tà nói:

- Nam Cung cô nương đã đi rồi. chúng ta cũng thượng lộ thôi.

Rồi lão cất bước đi trước.

Tiêu Linh Vu dường như có điều chi cảnh giác. Chàng quay lại ngó Tôn Bất Tà định nói lại thôi. lảng lảng đi theo lão.

Hai người chạy thật nhanh. chỉ trong khoảnh khắc đã được bốn năm dặm.

Tôn Bất Tà dừng bước cúi xuống nhìn một lúc rồi rẽ vào trong đồng ruộng.

Tiêu Linh Vu vẫn lặng lẽ chạy theo. Hai người đi chừng hơn một dặm nữa đột nhiên trong bụi cỏ rậm trước mặt có tiếng quát hỏi:

- Ai?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hóa đây mà.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Kim toán bàn Thương Bát từ trong bụi cỏ nhảy vọt ra.

Tiêu Linh Vu hỏi ngay:

- Gia phụ và gia mẫu đâu?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ sợ ở đây không được an toàn nên đã sai Đổ Cửu cùng Ngọc Lan.

Kim Lan đưa hai vị lão nhân gia đi trước. tiểu đệ chờ các vị ở đây.

Tiêu Linh Vu chau mày không nói gì. chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Lực lượng của Đổ Cửu và nhị tỷ quá đơn bạc. không may mà gặp truy binh của Bách Hoa sơn trang thì làm thế nào?

Thương Bát dường như nhìn thấy mối lo của chàng liền nói:

- Bọn họ đã có hai con hổ ngao dẫn đường. chắc là tránh được tai mắt của Bách Hoa sơn trang.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Họ đi đã lâu chưa?

Thương Bát đáp:

- Mới trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm.

Tôn Bất Tà nói:

- Thế thì chúng ta mau mau rượt theo.

Thương Bát nói:

- Tiểu đệ xin dẫn đường.

Rồi hấn co giò chạy về hướng đông nam.

Ban đêm trời tối đen. không nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Tiêu Linh Vu chỉ sợ lạc hướng liền trầm giọng nói:

- Thương huynh đệ! Chúng ta đừng chạy mau quá. lỡ lạc đường thì nguy.

Thương Bát đáp:

- Xin đại ca cứ yên tâm. Tiểu đệ đã tính toán rồi.

Đi được chừng một dặm. đột nhiên một bóng đen nhảy tới nhanh như chớp. Tiêu Lĩnh Vu vội ngấm ngầm đề khí. toan phóng chưởng đánh ra. Bỗng thấy Thương Bát dang hai tay ra đón. Bóng đen kia nhảy xổ vào lòng Thương Bát.

Mọi người nhìn kỹ lại thì ra là một trong hai con hồ ngao.

Tôn Bất Tà lịch duyệt phong phú. Tuy lão không nhìn rõ cử động của con hồ ngao. nhưng thấy tình hình khác lạ không nhin được la lên:

- Đã xảy ra biến cố gì rồi.

Mấy tiếng này như một đòn thiết trùy đánh thẳng vào trái tim Tiêu Lĩnh Vu. Toàn thân run bần bật. chàng vội hỏi:

- Thương huynh đệ! Phải chăng đã xảy ra biến cố?

Thương Bát đáp:

- Dường như có điều chi quái lạ. chúng ta đi mau lên một chút.

Hắn vung tay một cái. đẩy con hồ ngao ra rồi co căng chạy về phía trước.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu chạy theo con hồ ngao.

Mấy người khinh công trác tuyệt. con hồ ngao cũng chạy nhanh như gió. chỉ trong khoảnh khắc đã chạy được bảy. tám dặm đường.

Trong bóng đêm tối mò mọi người bỗng nhìn thấy một ngọn đèn hồng trên cao. lại nghe tiếng sóng vỗ bờ bờm.

Mọi người nhìn lên thì thấy Đỗ Cửu đang đứng trên một cây cầu cao. hai tay đang huy động thiết bút. ngân khuyên chiến đấu ác liệt với một đại hán áo đen.

Cây cầu này rộng không đầy ba thước và kiến trúc đã lâu ngày. Người đứng chiến đấu trên đó khiến cây cầu đưa qua đưa lại. vang lên những tiếng cọt két rất nguy hiểm.

Phía sau đại hán áo đen. cách chừng sáu. bảy thước một hán tử bé nhỏ gầy nhom cũng mặc áo đen tay cầm một ngọn đèn hồng giơ cao lên.

Dưới ánh đèn. thì thể hai đại hán áo đen nằm quay ra đó. chắc chúng bị Đỗ Cửu hạ sát rồi.

Bên kia đầu cầu. bóng người chuyển động. thấp thoáng nhìn thấy một thần tượng cao lớn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Người Thần Phong bang! Chàng vừa nói vừa hấp tấp chạy lên cầu.

Tôn Bất Tà trầm giọng bảo chàng:

- Tiêu huynh đệ! Cây cầu treo này xem chừng ọp ẹp lắm rồi. Thêm người nữa đi lên e rằng nó không chịu nổi. Huynh đệ chớ nên hấp tấp. Chúng ta đã đuổi tới nơi. chẳng sợ chi bọn chúng đông người. Chi bằng hãy gọi Đỗ Cửu

lui lại đã.

Tiêu Lĩnh Vu ngó tình thế rồi đáp:

- Vị trí Đồ huynh đệ chiếm giữ chỉ cách mặt đất chừng một trượng thì dù cầu có sập y cũng kịp thời nhảy xuống đất.

Thương Bát thò tay lấy chiếc bàn tính ra nói:

- Tiểu đệ lên tiếp ứng cho Đồ lão tam. Đại ca hãy đến ra mắt hai vị lão nhân gia.

Hắn chạy lên cầu. lớn tiếng hô:

- Đồ lão tam! Hãy lùi lại nghỉ một lúc. để tiểu huynh chống đỡ cho.

Tiếng hắn quát rất lớn mà dường như Đồ Cửu vẫn chưa nghe tiếng. vẫn huy động thiết bút tiếp tục chiến đấu.

Thương Bát rất giàu kinh nghiệm giang hồ. Hắn không thấy Đồ Cửu trả lời. biết là tình hình có điều khác lạ. liền ngấm ngấm đề tụ chân khí. xông về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn phía. chẳng thấy bóng song thân cùng bọn Kim Lan đâu. trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- Nếu nhị tỷ bảo vệ hai vị lão nhân gia ẩn thân quanh đây thì phải xuất hiện rồi mới phải. Sao lại chẳng thấy tăm tích đâu?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ. bỗng thấy bóng người chạy lẹ tới. Chàng vội hỏi:

- Có phải Kim Lan đó không? Hai vị... Chàng chưa dứt lời Kim Lan đã chạy tới nơi. Cô nói ngay:

- Lão gia cùng phu nhân đều bình yên vô sự. nhưng Ngọc Lan thì bị trọng thương. Tiểu tỷ phải đưa mọi người ẩn vào trong bụi cỏ. Đồ nhị gia đã hạ sát bốn tên cường địch. e rằng y cũng bị thương rồi. Xin tướng công lên thay cho y.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Tôn Bất Tà nói:

- Xin lão tiên bối đi coi thương thế cho Ngọc Lan. vẫn bồi lên viện trợ cho Thương huynh đệ cự địch.

Tôn Bất Tà đáp:

- Dối cào ước ch,g yiếc qác ulog hiểm. Ciêo hoguh đệ uêu v,e vệ câg cào.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Vẫn bồi hiểu rồi.

Đoạn chàng cất bước lên cầu.

Tôn Bất Tà nhìn Kim Lan nói:

- Cô nương dẫn lão khiêu hóa đi coi thương thế cho Ngọc Lan cô nương.

Kim Lan dạ một tiếng rồi trở gót dẫn đường.

Tiêu Lĩnh Vu vừa lên tới cầu thì Thương Bát đã xông tới thay thế cho Đồ Cửu.

Đồ Cửu chân bước lão đảo đang đi xuống. Hắn còn cách Tiêu Lĩnh Vu

chừng ba bước. chỉ kịp hô một tiếng „Đại ca“ rồi té xuống.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay ra rất mau đỡ lấy Đỗ Cửu thì thấy trước ngực và chân trái hắn đều có vết đao thương. máu chảy ướt đầm quần áo. bất giác chàng buồn rầu trong dạ trầm giọng nói:

- Đỗ huynh đệ! Hãy phấn khởi lên. Tiểu huynh trợ lực bằng một hơi chân khí.

đùng để ngất đi.

Tay trái chàng đỡ lấy Đỗ Cửu. tay mặt đặt vào sau lưng hắn. Một luồng chân khí qua tay chàng thấu vào người Đỗ Cửu.

Bỗng nghe Đỗ Cửu thở phào một cái nói:

- Đại ca ơi! Bản lãnh tiểu đệ tầm thường. chút nữa không bảo vệ được cho hai vị lão nhân gia được an toàn. Nhưng tiểu đệ đã tận tâm kiệt lực rồi...

Hắn nói tới đây rồi nhắm mắt lại.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Tiểu huynh rất lấy làm cảm kích.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chroul chế củk hoguh đệ nhá uậul. nhoul ciệu uói uhiều. Hãg vậu nhí để ciết uloòu châu lực củk ciểu hoguh. Cqroc héc cầu cqi che nhí hogéc viuh hòk lại đã. qôi ciểu hoguh pẽ qic choóc voọc chroul.

Đỗ Cửu mặt vốn lạnh như tiền bỗng nở một nụ cười đáp:

- Đa tạ đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới hắn là con người nghĩa khí ngất trời. lòng chàng vừa đau xót vừa cảm kích. Một mặt chàng thúc đẩy chân khí trợ lực trị thương. một mặt coi vết thương trước ngực và đùi bên trái của y. May mà những vết thương này chưa đụng đến gân cốt.

Đỗ Cửu được luồng chân khí của Tiêu Lĩnh Vu cuộn cuộn trút vào đã cảm thấy đỡ mệt. Hắn giương mắt ngó lên thấy Tiêu Lĩnh Vu mồ hôi đầm đìa. hiển nhiên chàng đã tốn rất nhiều hơi sức. Hắn nói:

- Tiểu đệ được luồng chân khí của đại ca trợ giúp. bây giờ đã có thể tự vận khí điều thương. Đại ca nên nghỉ một lúc.

Đột nhiên có tiếng rú thê thảm vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn ra thấy đại hán áo đen chiến đấu với Thương Bát đã bị hắn đánh té nhào. Gã chỉ kịp kêu một tiếng . người đã rơi tòm xuống sông.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy ra một gói thuốc dầu rịt vào vết thương cho Đỗ Cửu. chàng xé áo buộc lại rồi bảo hắn:

- Đỗ huynh đệ hãy điều dưỡng một lúc. Tiểu huynh phải lên viện trợ cho Thương huynh đệ.

Chàng đứng dậy chạy lên cầu thì có hai tên chạy tới để tấn công Thương Bát.

Thương Bát tay cầm Kim toán bàn vung lên nghênh địch. Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu thi triển khinh công „Bát bộ đặng không“ vượt qua đầu hăn.

Lúc chàng hạ mình xuống thì đã vượt qua trước mặt Thương Bát tám thước. Chàng quay lại bảo hăn:

- Xin Thương huynh đệ quay về chiếu cố cho Đỗ huynh đệ. Để tiểu huynh cướp cầu mở đường.

Thương Bát biết bản lĩnh Tiêu Lĩnh Vu cao thâm hơn mình rất nhiều. liền dặn:

- Đại ca nên cẩn thận một chút.

Rồi xoay mình đi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí xông về phía trước.

Hán tử cầm đèn hồng thấy đồng bọn bị Thương Bát vung bàn tính đánh rớt xuống nước. tự biết không địch nổi đã lùi lại rồi.

Tiêu Lĩnh Vu chạy rất lẹ. chỉ chớp mắt đã đến trước mặt hán tử cầm đèn.

Đại hán không kịp né tránh. vội đưa cây đèn sang tay trái. rút yêu đao ra cự địch. nhắm Tiêu Lĩnh Vu chém tới.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt. vung kiếm lên đón.

Bỗng nghe đánh „choang“ một tiếng. sắt thép đụng nhau. thanh yêu đao của gã bị gạt sang một bên.

Tiêu Lĩnh Vu vừa phóng kiếm vừa tung hai chân đá theo thế liên hoàn.

Hán tử tránh được chân trái chàng. nhưng lại bị chân phải đá trúng bụng. Cả người gã tung lên té xuống cầu.

Cây đèn bị rớt xuống sông rồi. trên cầu tối sầm lại.

Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng. vung kiếm tấn công liền.

Đại hán đi trước dùng lưỡi Khai sơn đao sống dày. thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng kiếm đâm tới liền vung đao lên gạt.

Gã ý mình tỷ lực hơn người. lại sử dụng binh khí rất trầm trọng. Gã chắc mẩm thanh trường kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu không bị bay đi thì cũng bị hất sang một bên.

Ngờ đâu tình hình đã ra ngoài sự tiêu liệu của gã. Đao kiếm chạm nhau.

Dường như thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu có một luồng lực đạo vô hình bám chặt lấy lưỡi khai sơn đao. Thanh trường kiếm dính vào lưỡi đao rồi trượt đi rất mau.

ánh hào quang vừa loé lên. đại hán cầm đao bật lên tiếng rú thê thảm. Cánh tay mặt của gã đã bị chặt đứt tới tận khuỷu.

Tiêu Lĩnh Vu lại phóng chưởng đánh ra đánh „sầm“ một tiếng. trúng ngay ngực đại hán. Người gã tung lên rồi rớt xuống sông.

Tiêu Lĩnh Vu lại đưa chân trái móc lấy lưỡi khai sơn đao sống dày không cho rớt xuống mặt cầu. Chàng cầm lấy đèn làm ám khí phóng tới đại hán phía sau.

Đại hán này thấy đồng bọn động thủ với đối phương. chưa được hai chiêu đã bị hất xuống sông thì không khỏi sửng sốt.

Gã còn đang ngỡ ngác. thanh khai sơn đao đã bay tới trước ngực.

Hai bên đứng cách nhau rất gần mà luồng lực đao ở thanh đao rất mãnh liệt.

Đại hán hoang mang nhảy tránh sang một bên.

Cây cầu này chật hẹp mà rung rinh không vững. Lúc gã tung mình né tránh. đầu đụng phải lan can nảy dóm dóm mắt. Thanh khai sơn đao lướt qua đem theo cánh tay trái đại hán.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xô lại phóng chân đá văng gã ra ngoài cầu.

Chỉ trong khoảnh khắc. Tiêu Lĩnh Vu đã đánh chết ba địch nhân. Chàng đề khí chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu sợ lúc cấp bách mà đối phương chặt gãy cây cầu. nếu truy binh của Bách Hoa sơn trang đuổi tới nơi thì khó lòng đối phó. Vì vậy chàng ra chiêu rất tàn độc. mong đánh một đòn thành công.

Vì trong đêm tối đối phương không nhìn rõ tình hình cuộc đấu trên cầu nên chúng chưa phái người lên tiếp viện.

Tiêu Lĩnh Vu xông thẳng tới đầu cầu bên kia thì thấy hai đại hán cầm qui? đầu đao đang nhìn lên cầu.

Hiển nhiên chúng không ngờ rằng chỉ trong khoảnh khắc mấy tên viện thủ đã bị chết vì tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vung trường kiếm bật ra thành một bông hoa kiếm loé mắt đánh thẳng vào đại hán phía nam. Tay trái chàng phóng Tu La chỉ lực tập kích đại hán mé bắc.

Đại hán mé bắc còn chưa nhìn rõ Tiêu Lĩnh Vu đã bị Tu La chỉ lực đánh trúng huyết Huyền cơ. Hắn không kịp bật lên tiếng la đã ngã gục xuống cầu. Đại hán mé nam thấy luồng kiếm ảnh chụp xuống đầu. vội vung đao lên gạt. nhưng thanh đao đưa vào khoảng không. Hắn biết ngay là bất diệu. Kiếm quang lướt qua đầu chém đứt một nửa phía sau gáy đại hán. Gã rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã xuống cầu.

Tiêu Lĩnh Vu cất tay một cái lại thu thập xong hai tên đại hán giữ cầu.

Chàng tung mình nhảy vọt xuống chân cầu.

Bỗng thấy hỏa quang lấp loáng. Hai cây đèn hồng giơ cao lên soi sáng cả một vùng.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái. ngừng đầu trông lên thì thấy phía trước cách chừng bốn trượng đặt một pho tượng cao lớn. trông rất hung dữ.

Tám đại hán toàn thân áo đen. tay cầm trường kiếm đứng thành một hàng ngăn chặn trước pho tượng.

Bốn đại hán người cao lớn. toàn thân đầy lông đen. cỡi trần. mặc quần đai. người chẳng ra người. vượn không ra vượn. chia ra đứng hai bên thần tượng.

Phía sau thần tượngk lồ nhỏ bóng người. dường như rất đông.

Tiêu Lĩnh Vu cầm ngang thanh kiếm. lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Thần Phong bang chúa! Bang chúa đã muốn dương danh trên chốn giang hồ sao lại không chịu lộ chân tướng với người đời? Cái trò hí lộng quỷ thần này đừng mong dọa dẫm ai.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo từ trong thần tượng phát ra:

- Người là ai mà giọng lưỡi khoách lác như vậy?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ thầm:

- Thanh âm người này hiển nhiên là một phụ nhân. Không ngờ một cô gái lại biết làm một tòa thần tượng hung dữ khủng khiếp để ẩn mình vào trong.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. ngoài miệng chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu. Một phụ nhân hí lộng quỷ thần như thế này kể ra cũng hiếm có. Nhưng pho tượng thần hung dữ này chỉ hăm dọa được những kẻ ngu phu ngu phụ mà thôi. Tôn giá lại mượn trò này để mưu đồ tranh bá võ lâm thì chẳng bõ làm trò cười.

Pho tượng thần hung dữ dường như bị những lời châm chọc của Tiêu Lĩnh Vu làm cho tức giận. Cặp mắt lớn bằng nắm tay đột nhiên phát ra những tia sáng rực rồi thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Các người hãy lui lại để ta thân hành đối phó với Tiêu Lĩnh Vu.

Tám đại hán áo đen cầm trường kiếm lùi lại ẩn mình vào sau thần tượng.

Cả bốn quái nhân mình trần đầy lông đen cũng lùi lại sau thần tượng.

Mấy bữa nay Tiêu Lĩnh Vu luôn gặp cường địch. Bây giờ chàng đặc biệt chú ý đến bốn quái nhân mình trần trùng trục. Chàng thấy chúng cử động chậm chạp.

những bắp thịt cánh tay nổi hằn lên. Chàng biết sức lực bọn chúng rất ghê gớm nên ngấm ngầm để ý đề phòng.

Lại nghe thanh âm ngọt ngào cất lên:

- Mời Tiêu Lĩnh Vu động thủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

- Tôn giá ẩn mình trong thần tượng thì chúng tta giao thủ bằng cách nào?

Thần tượng bật lên tiếng cười khanh khách đáp:

- Thần tượng này là Thần Phong bang chúa. Các hạ cứ động thủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó lại thần tượng thấy toàn thân cao đến hai trượng rưỡi. Từ trên xuống dưới chỗ nào màu sắc cũng rực rỡ. chàng không biết đánh vào đâu liền hỏi:

- Xin bang chúa ra tay trước để tại hạ lãnh giáo.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Thị ẩn mình trong thần tượng. ta thử xem thị động thủ bằng cách nào?

Bỗng nghe Thần Phong bang chúa nói:

- Các hạ hãy coi chừng! Đột nhiên pho tượng thần há miệng rất rộng. phun

ra một luồng bạch quang.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đứng cách pho tượng thần chừng hơn một trượng. cảm thấy luồng bạch quang bay tới rất gấp. chàng vội vung kiếm ngăn chặn. Bỗng nghe đánh „ choang“ một tiếng như sắt thép chạm nhau. Luồng bạch quang đẩy thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu trệch đi.

Dưới ánh đèn lửa chàng nhận ra đó là một thanh đoản kiếm dài chừng một thước.

Thanh đoản kiếm xoay quanh một vòng rồi đột nhiên thu về trong miệng thần tượng.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Thanh đoản kiếm của cô nương một đầu buộc dây nên phóng ra thu về theo ý muốn được. Cái đó chẳng lấy chi làm quái dị.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 141

Thoát vòng vây lại gặp người quen

Chàng chưa dứt lời. bỗng thấy những tiếng vù vù nổi lên. Pho thần tượng từ từ vươn cánh tay to tướng ra.

Tiêu Linh Vu cầm trường kiếm để ngang trước ngực chờ đợi. Hai mắt chàng nhìn chăm chú vào cánh tay của thần tượng đang từ từ cử động.

Lại nghe Thần Phong bang chúa cất tiếng hỏi:

- Tiêu Linh Vu! Người có dám tiến gần thêm một bước nữa không?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Sao lại không dám?

Chàng từ từ tiến về phía trước.

Bỗng nghe Tôn Bất Tà dùng phép truyền âm nói:

- Tiêu huynh đệ! Đừng mắc lừa kế khích tướng của địch nhân.

Một bóng người tà áo pháp phới nhẩy tới.

Người chưa tới nơi chuông lục đã phóng đánh „bình“ một tiếng trúng ngay trước ngực pho thần tượng.

Pho thần tượng cao lớn lão đảo hai cái nhưng vẫn đứng yên.

Tôn Bất Tà tay mặt phóng một chuông cách không. tay trái nắm lấy cổ tay

Tiêu Linh Vu kéo lùi lại khẽ nói:

- Lúc này là lúc nào mà huynh đệ còn nổi nóng với thị?

Tiêu Linh Vu nghĩ tới song thân đang ở vào tình thế nguy hiểm liền đáp:

- Lão tiên bối nói đúng. nhưng thị đứng cản đường mà không kiềm chế thị thì làm sao đi qua được?

Tôn Bất Tà quay lại hỏi:

- Sao không lướt qua mé bên mà đi?

Tiêu Linh Vu đáp:

- ở phía sau thần tượng có rất nhiều cao thủ ẩn nấp. Khi nào họ để mình đi qua một cách dễ dàng?

Chàng hạ thấp giọng nói tiếp:

C - Đồ Cửu và Ngọc Lan bị thương khá nặng. hiện giờ y chưa thể tái chiến được.

Gia phụ và gia mẫu đều không biết võ công. Nếu không đẩy lui bọn này e rằng khó lòng vượt qua cơn hiểm trở.

Tôn Bất Tà nói:

- Khi lão khiêu hóa tái xuất giang hồ. được bọn đệ tử Cái bang cho hay pho thần tượng của bang Thần Phong là do mười hai tay thợ khéo đương thời phí

mất mười năm trời chế tạo nên. Cách bố trí bên trong cực kỳ tinh xảo. Chân tay thần tượng chuyển động đánh người được. mà còn có thể một lúc phóng ra 36 môn ám khí khác nhau. Nghe nói trong đó còn có khối độc. nước độc. ghê gớm vô cùng. Ai đến gần trong vòng một trượng thì bất luận võ công cao thâm đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi.

Tiêu Linh Vu nhíu cặp lông mày hỏi:

- Nếu thế thì pho thần tượng này không ai đối phó được hay sao?

Tôn Bất Tà đáp:

- Những lời đồn đại tuy có phần khoa trương nhưng cũng có phần đúng sự thực. Tỷ như họ bảo thần tượng quá ghê gớm là khoa trương. Dù khoa trương nhưng cũng không xa sự thực là mấy. Tiêu huynh đệ là người quan hệ tới vận mệnh võ lâm. lại phải lo bảo vệ an toàn cho song thân. Gặp trường hợp bất buộc phải quyết đầu thì chẳng nói làm chi. bằng còn có thể tránh thì không nên mạo hiểm. Huống chi đối phương lại không lấy tằm thân bằng xương bằng thịt để tỷ đấu mà chỉ dùng ám khí. nước độc thì hà tất mình phải liều mạng với họ.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Theo ý lão tiên bối thì sao?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hóa nghĩ rằng chúng ta nên đi đường quanh để tránh mạo hiểm. Ta không tới gần trong vòng một trượng thì dù trong thần tượng có ám khí cũng khó lòng đả thương được chúng ta.

Tiêu Linh Vu nói:

- Dù theo ý của lão tiên bối thì vẫn bối vẫn phải ở lại đây cự địch. Lão tiên bối giục họ lên cầu lệ lên.

Tôn Bất Tà nói:

- Không cần! Lão khiêu hóa liên lạc bằng tín hiệu cũng được.

Lão nói xong ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài.

Tiêu Linh Vu lấy trong mình ra một nắm chế tiền khế nói:

- Pho thần tượng này chế tạo rất tinh xảo. nhưng kích thước to lớn. không thể tự di chuyển được. Chúng ta chỉ cần nghĩ cách đối phó với mấy tên tùy tùng. đừng để cho chúng di động pho tượng là được.

Tôn Bất Tà dặn:

- Vì tình thế cấp bách. Tiêu huynh đệ bắt tất phải e dè khi hạ thủ giết người. Nếu mình không dùng cách „ Tiên phát chế nhân“ thì khó lòng kiềm chế nổi họ.

Tiêu Linh Vu đáp:

- Lão tiên bối nói phải lắm.

Chàng ngừng lại một chút rồi lớn tiếng:

- Xin quý vị bang Thần Phong nghe đây! Bọn tại hạ qua đường tới chôn này.

tuyệt không có ý định động thủ với các vị. Nhưng nếu các vị bức bách tại hạ phải ra tay thì đừng trách tại hạ tàn ác.

Thần Phong bang chúa cười. dịu giọng nói:

- Các vị bàn bạc hàng nửa ngày. té ra để nghiên cứu cách trốn chạy.

Lại thấy pho thần tượng to lớn hung ác cúi cái đầu to tướng lắc lư. từ từ di chuyển. Hai luồng mục quang sáng quắc nhìn chăm chặp vào hai người.

Tiêu Lãnh Vu khẽ nói:

- Lão tiên bối nói quả không sai. Pho thần tượng này quả nhiên tinh xảo.

Thần Phong bang chúa cười lạt nói tiếp:

- Tiêu Lãnh Vu! Bản bang chúa đã nghe đại danh của các hạ mà sao bữa nay không dám cùng ta quyết một trận sống mái.

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Chẳng phải là tại hạ sợ bang chúa. nhưng bên mình có việc trọng yếu. không thể chân chờ ở đây được. Ngày sau còn cơ hội tái ngộ cùng bang chúa. Tiêu mỗ sẽ xin lãnh giáo .

Thần Phong bang chúa hỏi:

- Các hạ nói thật không?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên là thực.

Thần Phong bang chúa bỗng lớn tiếng hô:

- Để cho y đi! Không được cản trở.

Diễn biến này không những ra ngoài tiêu liệu của Tiêu Lãnh Vu mà cả đến những người biết nhiều hiểu rộng. lịch duyệt giang hồ như Tôn Bất Tà cũng phải băng khuâng kinh ngạc.

Bỗng thấy bốn quái nhân mình trần khiêng pho tượng cao lớn lùi lại ba trượng để nhường đại lộ.

Tiêu Lãnh Vu khẽ hỏi:

- Lão tiên bối kiến văn quảng bác. có hiểu vụ này không?

Tôn Bất Tà đáp:

- Nghe thanh âm trong thần tượng thì nhất định Thần Phong bang chúa là một thiếu nữ.

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Cái đó thì chắc rồi.

Tôn Bất Tà nói:

- Nếu vậy lão khiêu hóa e rằng y là loại người... Tiêu Lãnh Vu ngắt lời:

- Loại người như thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Loại đàn bà con gái hành động thế nào lão khiêu hóa khó mà đoán trúng được.

Hai người đang nói chuyện. Thương Bất đã dẫn vợ chồng Tiêu đại nhân

cùng Đỗ Cửu. Kim Lan. Ngọc Lan qua cầu.

Hai con hổ ngao cũng theo Thương Bát.

Thương Bát khẽ nói:

- Đại ca! Có nên phá gãy cây cầu này đi không? Trước khi tiểu đệ qua cầu đã thấy hai ánh hỏa quang bay vọt lên không. Đó có thể là truy binh của Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói:

- Các vị đi lệ lên. Hay hơn hết là lựa những đường nhỏ mà chạy. Ngoài ra còn việc gì đã có tiểu huynh cùng Tôn lão tiên bồi đối phó. Thần Phong bang đã nhường lối nhưng khó mà lường được họ có thể biến cải chủ ý hay không?

Thương Bát không dám nhiều lời, cõng Tiêu phu nhân, dìu Đỗ Cửu đi trước. Kim Lan dìu Ngọc Lan và cõng Tiêu phu nhân lật đật chạy sau.

Tiêu Lĩnh Vu thấy song thân cực nhọc vì mình, bất giác đau lòng sa lệ. Thần Phong bang chúa dường như thủ tín, quả nhiên không ra tay ngăn cản.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn Thương Bát đi xa rồi khẽ bảo Tôn Bất Tà:

- Lão tiên bối! Chúng ta cũng đi thôi.

Tôn Bất Tà nói:

- Tiêu huynh đệ hộ Thần Phong bang chúa báo cho y hay.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu đáp:

- Coi tình hình bữa nay thì nếu Thần Phong bang chúa hạ lệnh động thủ thì tại hạ e rằng song thân cùng Đỗ Cửu. Ngọc Lan đã bị thương khó lòng đi qua được.

Nếu mình phải đả thương người Thần Phong bang trong lòng cũng áy náy.

Chàng liền chấp tay lớn tiếng:

- Mọi thịnh tình bang chúa đã dành cho Tiêu mỗ xin ghi lòng tạc dạ. sau này có ngày báo đáp.

Trong pho thần tượng có tiếng ngọt ngào vọng ra:

- Các hạ bất tất phải tạ ơn. Mau đi lệ đi.

Tôn Bất Tà nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lão kéo Tiêu Lĩnh Vu song song chạy đi.

Hai người khinh công trác tuyệt, chỉ trong khoảnh khắc đã đuổi kịp Thương Bát.

Tôn Bất Tà thở phào một tiếng nói:

- Tiêu huynh đệ! Lão khiếu hóa nghe khẩu khí của Thần Phong bang chúa thì có vẻ chẳng có ý gì thù địch với mình.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối cũng không nghĩ ra tại sao họ lại đổi thù ra bạn với mình.

Tôn Bất Tà nói:

- Lòng dạ đàn bà thật khó hiểu. Chúng ta không đoán được đâu. Còn một việc trọng yếu không hiểu huynh đệ xử trí ra sao?

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Việc gì vậy?

Tôn Bất Tà đi thông thả lại đáp:

- Hiện nay oai danh của huynh đệ ngày một lên cao mà gây thù oán cũng nhiều. Thảm Mộc Phong coi huynh đệ như cái gai trước mắt. Bách Hoa sơn trang người nhiều thế mạnh. e rằng đã vượt lên các môn phái lớn. Huynh đệ tự nhiên biến thành lãnh tụ của bọn nghĩa hiệp đồng đạo. Cứ tình thế này thì muốn thôi cũng không được nữa. Giang hồ đang đi vào cuộc rối loạn phức tạp. e rằng trong năm ba năm nữa cũng chưa yên ổn lại được.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão khiêu hóa khuyên huynh đệ nên gánh vác lấy trọng trách. Dĩ nhiên lão khiêu hóa xin đem hết sức ra trợ giúp cho huynh đệ đến chết mới thôi. Hiện nay lệnh tôn cùng lệnh đường là một mối lo rất lớn. Họ chỉ mong kiếm chế được hai vị lão nhân gia để buộc huynh đệ phải khuất phục để người thu dụng.

Tiêu Lãnh Vu thở dài không nói gì.

Tôn Bất Tà nói tiếp:

- Việc cần kíp hiện nay là phải tìm một nơi an toàn và bí mật để an trí lệnh tôn cùng lệnh đường ẩn cư thì huynh đệ mới yên tâm đối phó với cường địch.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Lão tiên bối nói đúng lắm. Nhưng biết tìm đâu được nơi an toàn?

Tôn Bất Tà đáp:

- Tổng đà Cái bang là nơi yên ổn hơn hết. Nhưng chỉ sợ hai vị lão nhân gia suốt ngày phải sinh hoạt với bọn khiêu hóa thì không khỏi có điều khó chịu.

Tiêu Lãnh Vu nói:

- Tổng đà quý bang tuy phòng vệ thâm nghiêm nhưng cũng đã có tai mắt của Thảm Mộc Phong. Gia phụ và gia mẫu tới đó ẩn cư thì e rằng tin này sẽ tới tai Thảm Mộc Phong ngay.. Tôn Bất Tà hỏi:

- Thật thế ư?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Tại hạ đoán chắc như vậy. Chẳng những ở quý bang có tai mắt của Thảm Mộc Phong mà trong tất cả các môn phái lớn hẳn đều bố trí người đến nằm vùng. kể cả trong Thần Phong bang.

Tôn Bất Tà nói:

- Bọn khiêu hóa Cái bang của lão khiêu hóa truyền đời dộc dạ trung thành. Nay mà có chuyện đó thì thật là một điều đại tổn thương đến thể diện bản bang.

Lão trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Ciêu hoguh đệ có việc mặc chúul nhôul?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Khi Thảm Mộc Phong triệu tập. tất cả bọn họ đều che mặt nên tại hạ không nhận ra được.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiêu hóa lâu nay không hỏi đến việc trong bang. nhưng vụ này chẳng thể làm ngơ. phải điều tra cho ra gian tế mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài. muốn nói lại thôi.

Chàng biết vụ này quan hệ rất lớn. Nếu mình ă nói hồ đồ lập tức gây nên một cuộc tàn sát giữa nội bộ Cái bang. Trước khi có bằng chứng cụ thể trong tay. chàng không dám nói một cách khinh xuất.

Tôn Bất Tà khẽ háng dặng một tiếng rồi nói:

- Ngày trước Thảm Mộc Phong bị trọng thương. nếu quần hào truy đuổi ráo riết đến tận cùng. tìm ra nơi hẩn ẩn nấu mà tiêu diệt ngay đi thì trong võ lâm không đến nỗi gặp phải cuộc hỗn loạn này. Trời ơi! Nhổ cỏ không trừ tận gốc rễ nên mới lưu lại mầm họa ngày nay. Cần phải tìm người nào đã truy sát Thảm Mộc Phong ngày trước mới lo liệu xong vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu nói theo:

- Thảm Mộc Phong chẳng những võ công tinh thâm khôn lường mà tâm cơ nham hiểm. thủ đoạn cũng tàn ác ít kẻ bì kịp. Lạ ở chỗ Thảm Mộc Phong thu dụng được rất nhiều cao thủ để liều mạng cho chúng.

Tôn Bất Tà đáp:

- Hẩn làm được những việc người khác không làm được hay không chịu làm.

Thêm vào đó tâm địa thâm trầm. võ công ghê gớm. dĩ nhiên hẩn thừa đủ thủ đoạn đưa người ta vào tròng.

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Hai vị lão nhân gia không thể tới tổng đà Cái bang thì huynh đệ định bố trí thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối cũng chưa nghĩ được nơi an toàn.

Tôn Bất Tà nói:

- Bất cứ bằng cách nào huynh đệ cũng phải nghĩ cho được cách thu xếp cho ổn thỏa vụ này mới rảnh tay để hành động cho võ lâm. theo nhận xét của lão khiêu hóa thì tình thế võ lâm hiện nay ngoài huynh đệ không còn ai có thể làm được.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài ngắt lời:

- Lão tiền bối lại quá khoa trương rồi.

Tôn Bất Tà cười ha hả nói:

- Suốt đời lão khiêu hóa chưa từng khoa trương ai. chỉ vì thảm cảnh võ lâm phải trông cậy vào nơi huynh đệ.

Đột nhiên lão hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Thảm Mộc Phong không ra mặt quyết liệt với Tiêu huynh đệ mà chỉ nhằm bắt hai vị lão nhân gia đề uy hiếp Tiêu huynh đệ. Lão khiêu hóa xin đem sức lực trong những ngày tàn cuối đời giúp huynh đệ một tay. nhưng huynh đệ cần phải gánh vác lấy việc đời.

Tiêu Lĩnh Vu biết câu nói của Tôn Bất Tà có dụng ý khác. Chàng trầm ngâm không đáp.

Kim toán bàn Thương Bát đột nhiên xen vào:

- Tại hạ biết một nơi rất thanh tịnh. chắc là tai mắt Thảm Mộc Phong khó tới đó được.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Nơi nào vậy?

Thương Bát đáp:

- Đó là một hải đảo trong miền Nam hải. Trên đảo có đến mấy trăm nhà chài lưới. phong cảnh tươi đẹp. Nếu để Kim Lan. Ngọc Lan hầu hạ hai vị lão nhân gia ẩn cư trên hòn đảo này thì Thảm Mộc Phong không biết đường nào mà theo dõi.

Tôn Bất Tà nói:

- Không được! Hai vị lão nhân gia thiên cư ra hòn đảo này tất nhiên làm rung động toàn thôn. Những thuyền chài lại hành tung vô định. tất có ngày tin đồn vào đến Trung Nguyên.

Thương Bát trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Lão tiên bối nói phải lắm. Cần tìm một nơi không dấu chân người mới xong.

Tôn Bất Tà nói:

- Cũng không được. Phải kiếm một nơi khiến cho Tiêu huynh đệ vững dạ. không phải băn khoăn lo lắng về vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Không ngờ trời đất mệnh mông mà tại hạ làm lụy song thân khiến cho không tìm được một nơi trú ẩn.

Thương Bát nói:

- Đại ca bất tất phải lo phiền. Chúng ta mưu tính dần dần thế nào cũng có một nơi khiến cho đại ca vững lòng.

Trong lúc ba người đang bàn định bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập chạy đến.

Tôn Bất Tà khẽ nói:

- Mau ẩn thân vào bụi cỏ.

Bỗng thấy hai con tuấn mã. một trước một sau chạy nhanh tới.

Người kỵ mã đi sau lên tiếng:

- Chúng ta đã chạy suốt một ngày một đêm mà chẳng thấy tin tức gì. Chắc là mình đi trái phương hướng.

Người kỵ mã đi trước đáp:

- Đường huynh cứ yên lòng. Tiểu đệ đã bói được một quẻ rất tốt. nhất định không sai.

Thương Bát khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Đại ca! Phải chăng đây là thanh âm Đông hải thần bốc Tư Mã Càn?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nghe tiếng thì giống lắm. Hãy chờ y tới gần rồi sẽ liệu.

Chàng vận mục lực nhìn về phía người kỵ mã thì đúng là Tư Mã Càn. Người đi sau lưng đeo trường cung. buộc túi tên. Trong túi đầy mũi tên cắm lông điêu. Hẳn chính là Thần tiễn chấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy ra đón đường hô:

- Tư Mã huynh! Tư Mã huynh kiếm ai vậy?

Tư Mã Càn dừng ngựa nhìn Tiêu Lĩnh Vu la lên:

- A đây rồi! Tiêu huynh đây ư?

Y tung mình xuống ngựa nắm lấy tay Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bọn tiểu đệ kiếm Tiêu huynh muốn chết.

Hắn không để Tiêu Lĩnh Vu kịp trả lời đã quay lại ngó Đường Nguyên Kỳ hỏi:

- Đường huynh! Tài thần bốc của đệ thế nào?

Đường Nguyên Kỳ đáp:

- Quả nhiên linh nghiệm phi thường.

Y cũng nhảy xuống ngựa. chạy đến trước Tiêu Lĩnh Vu chấp tay xá dài nói:

- Mã tổng thủ lãnh sau khi bị trọng thương có tiến cử Tiêu huynh. Y nói:

Nếu bọn võ lâm đồng đạo chúng ta muốn qua cơn kiếp nạn bi thảm này thì chỉ có đường tôn Tiêu huynh lên là minh chủ chủ trì đại cuộc.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi:

- Thương thế Mã tổng thủ lãnh ra sao?

Đường Nguyên Kỳ đáp:

- Tuy y bị thương trầm trọng nhưng đã được chương môn phái Võ Đương là Vô Vi đạo trưởng dùng thuốc cứu trị. cũng không đến nỗi nguy đến tính mạng.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng nói:

- Người lành được trời bảo vệ. Tiểu đệ mong sao cho y chóng được bình phục.

Tư Mã Càn thủng thẳng hỏi:

- Trung Châu Nhị Cỗ không đi với Tiêu huynh ư?

Thương Bát. Đổ Cừ đứng lên đáp:

- Trung Châu Nhị Cổ đây rồi.

Tư Mã Càn cả mừng nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Các vị có vô sự thì tiểu đệ mới có đường phúc đáp với bọn họ.

Đỗ Cửu hỏi:

- Phúc đáp cái gì?

Tư Mã Càn đáp:

- Các vị anh hùng lo đến sự an nguy của hai vị. Tiểu đệ quả quyết với họ là hai vị không sao. Nếu hai vị gặp chuyện gì bất thường tất anh hùng thiên hạ cười Tư Mã Càn này bói toán không linh nghiệm.

Đỗ Cửu nói:

- Tiểu đệ tuy chưa chết nhưng cũng bị thương trầm trọng.

Thương Bát chợt nhớ đến Thần thâu Hương Phi liền hỏi:

- Tình hình lão Thâu Nhi thế nào?

Tư Mã Càn đáp:

- Lão Thâu Nhi bị thương nhẹ hơn. hiện giờ đã hành động được như thường.

Tôn Bất Tà từ từ đứng dậy hỏi:

- Các vị kia hiện giờ ở đâu?

Tôn Bất Tà khi ở Bách Hoa sơn trang hiển lộ thần oai. quần hào nghe danh đều đem lòng kính trọng lão.

Tư Mã Càn tiến lại chấp tay thi lễ nói:

- Té ra lão tiền bối cũng ở đây.

Tôn Bất Tà cười hỏi:

- Sao? Lão khiêu hóa không thể đến đây ư?

Tư Mã Càn mỉm cười đáp:

- Tại hạ vào Trung Nguyên. đã tưởng thi thố hơn kém với nhân vật võ lâm.

Ngờ đâu gặp trận đánh ở Bách Hoa sơn trang. bao nhiêu hùng tâm tráng trí đều tiêu tan hết. lại sinh lòng ngưỡng mộ Tiêu huynh. Vì vậy mà quyết tâm ở lại Trung Nguyên để giúp y một tay.

Tôn Bất Tà cười ha hả nói:

- Chú này chơi được đây. Lão khiêu hóa kết bạn với lão.

Tư Mã Càn khẽ hắng giọng một cái rồi nói:

- Hiện giờ bọn Vô Vi đạo trưởng và Mã Vân Phi ở một nơi kín đáo vừa để dưỡng thương. vừa để trù liệu kế hoạch đối phó với Thảm Mộc Phong.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Chỗ đó cách đây bao xa?

Tư Mã Càn đáp:

- Chưa hơn hai trăm dặm.

Tôn Bất Tà nói:

- Ông bạn nên bỏ ngựa đi bộ một lúc cho giãn xương cốt.

Tư Mã Càn nói:

- Lão tiên bồi dạy phải lắm.

Y nghiêng mình bảo Đỗ Cửu:

- Mời Đỗ huynh lên ngựa đi cho đỡ mệt.

Tiêu Linh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Ban đầu thấy gã này thái độ lạnh lùng kiêu ngạo. lại có ý tự phụ tài năng xuất chúng. mà sao bây giờ biến thành hòa nhã như vậy?

Lại nghe Thương Bát nói:

- Lão nhị lên ngựa đi. Vị Thần Bộc này đã thành tâm nhường ngựa cho. chúng ta chẳng nên khách sáo.

Đỗ Cửu tiến lại nói:

- Nếu vậy phiền Tư Mã huynh đi bộ vậy.

Tư Mã Càn nói:

- Đỗ huynh bị thương. tiểu đệ nhường ngựa là phải.

Hắn nắm tay Đỗ Cửu đỡ lên ngựa.

Thương Bát đưa mắt nhìn Đường Nguyên Kỳ nói:

- Đường huynh! Bọn tiểu đệ còn một vị cô nương bị thương.

Đường Nguyên Kỳ vội hỏi:

- Ai vậy? Mời lên ngựa đi.

Thương Bát quay lại hô:

- Kim Lan cô nương! Thương thế của Ngọc Lan cô nương ra sao? Có thể cưỡi ngựa được không?

Kim Lan đáp:

- Nhờ Tôn lão tiên bồi điều trị và trút chân lực vào cho. thương thế đã bớt nhiều rồi. có thể cưỡi ngựa được.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 142

Bắc Thiên Tôn xuất hiện ở Trung Nguyên

Thương Bát nói:

- Hay lắm! Mau đưa y lại đây.

Kim Lan „dạ“ một tiếng rồi ôm Ngọc Lan để ngồi lên ngựa của Đường Nguyên Kỳ.

Tiêu Linh Vu trong lòng rất băn khoăn. toan nói mấy lời cảm tạ. bỗng nghe

Tôn Bất Tà lớn tiếng hô:

- Thảm Mộc Phong mà qua cầu tất đuối tới kỳ cùng. Chúng ta phải mau thượng lộ.

Tư Mã Càn đáp:

- Được rồi! Để tiểu đệ dẫn đường cho.

Rồi hần tiến về phía trước.

Bọn Tôn Bất Tà .Kim Lan cồng vợ chồng Tiêu đại nhân chạy theo.

Dọc đường Tiêu Lĩnh Vu thuật lại những chuyện đã qua khiến cho Tư Mã Càn.

Đường Nguyên Kỳ đều tròn mắt há miệng.

Đường Nguyên Kỳ bất giác thở dài hỏi:

- Một tên Thâm Mộc Phong đã khó lòng đối phó. lại còn thêm Tứ Hải quân chủ thì cuộc náo loạn giang hồ này thật là phức tạp chưa từng có trong vòng một trăm năm nay.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiêu hóa thường nghe Vô Vi đạo trưởng. chương môn phái Võ Đương là người túc trí đa mưu. Nếu lão nhân gia nghĩ ra được kế hoạch khiến cho Tứ Hải quân chủ cùng Thâm Mộc Phong xảy ra cuộc quyết đấu sống mái với nhau thì chúng ta bớt được một phần công sức.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Theo tại hạ biết thì tâm cơ hai người đó cực kỳ thâm hiểm. e rằng khó lòng làm cho họ bốc lửa giận mà đi tới chỗ xung đột lẫn nhau.

Tư Mã Càn hỏi:

- Bản lãnh của Tứ Hải quân chủ thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hần chưa từng động thủ. khó mà biết rõ căn nguyên... t Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Lão khiêu hóa chỉ thấy Tiêu Dao Tử chẳng những võ công cao thâm mà lại còn mưu kế sâu độc. Vậy mà Tứ Hải quân chủ thu dụng được hắn thì dĩ nhiên cũng không phải hạng tầm thường.

Đường Nguyên Kỳ cùng Tư Mã Càn đều chưa hiểu lai lịch cùng thân thế Tiêu Dao Tử nên không nói gì nữa.

Đến lúc trời sáng. mọi người tới một thị trấn. Tiêu Lĩnh Vu liền tìm vào quán trọ cho Tiêu phu nhân cùng quần hào nghỉ ngơi nửa ngày. Sau đó chàng mượn một cỗ xe ngựa để tiếp tục lên đường.

Xe đi suốt đêm cho đến chiều hôm sau. vào lúc mặt trời gác núi thì tới bên một cái hồ.

Tư Mã Càn nói:

Tiêu huynh! Bọn Vô Vi đạo trưởng ở phía bắc hồ này.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy dưới chân núi xanh rờn ở phía đối diện có căn nhà gianh.

Tôn Bất Tà ước lượng mặt hồ rộng chừng hơn trăm trượng. liền hỏi:

- Không có thuyền qua hồ thì làm thế nào?

Đường Nguyên Kỳ đáp:

- Lão tiên bối bất tất phải lo âu. Tại hạ hô họ đem thuyền đến ngay lập tức. Tay trái y cầm cung. tay phải kéo dây cung đánh vù một tiếng. một mũi tên xé gió vút đi.

Đường Nguyên Kỳ nổi danh về thuật xạ tiễn. mang ngoại hiệu là Thần tiễn chân càn khôn. Mũi trường tiễn vọt lên tầng mây đánh „vèo“ một tiếng.

Chỉ trong khoảnh khắc quả nhiên trên mặt hồ có con thuyền nhỏ rẽ sóng lướt tới.

Thuyền đi rất mau. chớp mắt đã dừng lại bên bờ chỗ mấy người đứng.

Một đạo nhân đứng tuổi đeo trường kiếm. cầm mái chèo bơi thuyền. Người mặc áo màu lam đứng ở đầu thuyền chính là Triển Diệp Thanh.

Triển Diệp Thanh không chờ thuyền cập bờ đã nhảy vọt lên. chấp tay nhìn Đường Nguyên Kỳ và Tư Mã Càn nói:

- Hai vị đã phải mất bao nhiêu công phu mới tìm được Tiêu đại hiệp! Thật vất vả quá.

Gã đạo nhân nhìn Tôn Bất Tà chấp tay chào:

- Lại được đại giá lão tiên bối quang lâm. thật là hân hạnh.

Tôn Bất Tà nói:

- Lệnh sư huynh trước nay ít hỏi đến việc võ lâm. không ngờ chuyến này lại dẫn mình vào chốn thị phi.

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tệ sư huynh tuy pháp hiệu là Vô Vi mà thực ra tính tình hào hiệp. Chuyến này trên chốn giang hồ xảy ra cuộc náo động. Tệ phái hòa mình vào dòng nước xoáy đều do lòng dạ từ bi nghĩa hiệp của sư huynh. Y không nỡ ngồi nhìn để mặc cho kiếp nạn võ lâm tiếp diễn.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Chẳng lẽ các đại môn phái như Thiếu Lâm. Nga Mi. Thanh Thành đều điềm nhiên tọa thủ?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tệ sư huynh đã phái người đến tham kiến chương môn phương trượng phái Thiếu Lâm. trình bày đại cuộc giang hồ. Nhưng người chưa trở về nên chưa rõ thái độ của phái này ra sao?

Gã ngừng lại một chút rồi đáp:

- Tệ sư huynh đang chờ đợi. Mời các vị xuống thuyền rồi sẽ nói chuyện.

Tôn Bất Tà chẳng khách sao gì. tung mình nhảy xuống thuyền ngay.

Tư Mã Càn nói:

- Triển huynh hãy đưa Tôn lão tiên bối cùng Tiêu đại hiệp qua hồ trước đi. tại hạ xin chờ ở đây một lúc.

Nguyên con thuyền này nhỏ quá. Sau khi bọn Tiêu Lĩnh Vu. Tôn Bất Tà. vợ chồng Tiêu đại nhân và Kim Lan. Ngọc Lan xuống thuyền rồi thì không còn

chỗ đứng.

Triển Diệp Thanh bảo vị đạo trưởng bơi thuyền:

- Người cũng ở lại bồi tiếp hai vị. Để ta chèo thuyền cho.

Tuy y nhỏ tuổi nhưng địa vị rất tôn cao trong phái Võ Đương. Đạo trưởng chèo thuyền nghe nói „dạ“ một tiếng rồi nhảy lên bờ.

Triển Diệp Thanh chèo thuyền chạy nhanh như bay. chỉ trong khoảnh khắc đã tới bờ bên kia.

Vô Vi đạo trưởng với chòm râu bạc chùng xuống trước ngực dẫn bọn Vân Dương Tử ra bờ hồ đón tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy khu đất này hình bán nguyệt. một bên tựa vào núi. một mặt nhìn xuống hồ. cảnh vật rất xinh đẹp.

Vô Vi đạo trưởng chấp tay nhìn Tôn Bất Tà cười nói:

- Lão tiên bối đã lánh đời mấy chục năm. ngày nay cũng bị lôi cuốn vào chốn giang hồ thì phi ân oán chém giết liên miên.

Tôn Bất Tà bản tính hào phóng khoáng đạt. cười khanh khách đáp:

- Lão khiêu hóa hình hài tựa cây khô. tính mạng cũng như ngọn đèn trước gió.

Nhưng vì chánh nghĩa võ lâm mà được đóng góp một chút sức mọn thì chết cũng không đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới Vô Vi đạo trưởng đã hết lòng cứu chữa cho mình khi trước. vội tiến lại hai bước xá dài nói:

- Văn bối là Tiêu Lĩnh Vu xin bái kiến đạo trưởng và dâng lời vãn an.

Vô Vi đạo trưởng nghiêng mình đáp lễ:

- Tiêu đại hiệp hiện nay là một nhân vật được đồng đạo võ lâm rất mực tín ngưỡng. Hân hạnh thay cho bản đạo sớm được tương kiến.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Văn bối tuổi nhỏ chưa trải việc đời. lại kém tài đức. Đạo trưởng khoa trương như vậy khiến văn bối thật hổ thẹn.

Vô Vi đạo trưởng quay lại ngó Vân Dương Tử nói:

- Nhị đệ hãy tiếp đón quần hào thay cho tiểu huynh.

Vân Dương Tử nghiêng mình đáp:

- Tiểu đệ xin tuân mạng.

Vô Vi đạo trưởng khẽ bảo Tôn Bất Tà:

- Mời hai vị theo bản đạo vào tịnh thất uống trà. bản đạo đang gặp phải chuyện khó khăn. suy lui nghĩ tới mà chưa giải quyết xong. mong được hai vị chỉ giáo.

Lúc này đã có hai đạo nhân đứng tuổi đến đón vợ chồng Tiêu đại nhân. Kim Lan. Ngọc Lan vào một căn nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Tôn Bất Tà theo Vô Vi đạo trưởng vào phòng riêng.

Cách bài trí trong phòng rất đơn giản. Ngoài một cái giường và một chiếc

bàn chỉ còn mấy chiếc ghế trúc, nhưng quét tước sạch sẽ.

Một tên đạo đồng mày thanh mắt sáng bụng trà dăng ba người.

Tôn Bất Tà tuổi đã bảy mươi mà tính tình nóng nảy, lão hỏi ngay:

- Đạo cqrؤل có chogệu lì yiu che viếc? Lãe nhiếu hók uàg cqróc ukg vầu chiếu cúih uầu uại.

Vô Vi đạo trưởng vẫy tay cho đạo đồng lui ra rồi đóng cửa lại.

Tôn Bất Tà lảm bảm:

- Xem chừng vụ này cực kỳ cơ mật.

Vô Vi đạo trưởng khẽ thở dài nói:

- Câu chuyện này quá đột ngột. Chính bản đạo cũng không hiểu. Như bữa nay mà Tiêu đại hiệp không tới thì e rằng đêm nay sẽ xảy ra một cuộc chém giết trời long đất lở, ra ngoài sự tiêu liệu của mọi người.

Tiêu Lĩnh Vu sừng sốt hỏi:

- Vụ này có liên quan đến văn bối hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế! Có người đến đây chỉ đích danh đòi cho được Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Ai vậy ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bắc Thiên Tôn Giả.

Tôn Bất Tà biến sắc hỏi:

- Lão ma đầu này hiện ở Trung Nguyên ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Y ở Bắc Hải Lãnh Cung, ít khi vào Trung Nguyên. Hiện giờ y trú ngụ cách đây không đầy mười dặm. Tai mắt y cực kỳ linh mãnh, hiểu rõ tình thế võ lâm Trung Nguyên như nhìn lòng bàn tay....

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Phải chăng lão ma đầu này cấu kết với Thảm Mộc Phong muốn gây nên một trường kiếp nạn ở Trung Nguyên?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Bắc Thiên Tôn Giả tự phụ vô cùng, khi nào y chịu cấu kết với Thảm Mộc Phong. Hơn nữa y chưa từng có ý định tranh hùng ở Trung Nguyên.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Thế ra chỉ vì có chuyện xích mích với một mình Tiêu Lĩnh Vu mà y đến đây sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế! Đạo trưởng chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi chậm rãi nói tiếp:

- Tiêu đại hiệp đừng phiền trách bản đạo. Tuy bản đạo biết rõ có chỗ hiểu lầm.

nhưng tưởng cũng nên nói rõ tình hình cho Tiêu đại hiệp hay.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Xin lão tiên bối cứ nói ra. Văn bối rửa tai để nghe đây.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp đã nhận biết con gái của Bắc Thiên Tôn Giả ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Văn bối đã gặp y hai lần.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nếu vậy thì tuy là sự hiểu nhầm nhưng vụ này cũng có nguyên nhân.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đầu đuôi thế nào xin lão tiên bối cho biết rõ.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đêm qua vào lúc canh khuya. Bắc Thiên Tôn Giả đột nhiên đơn thương độc mã qua hồ đến đây. vào thẳng căn nhà gianh tạm này của bản đạo. Bản đạo đã nghe danh từ lâu. biết bản lãnh y không phải tầm thường đành theo lễ nghinh tiếp. Y hỏi ngay đến hành tung của Tiêu đại hiệp....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Đạo trưởng phúc đáp y thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Y nói Tiêu đại hiệp quyền rũ con gái y đưa đi mất.

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp lông mày lưỡi kiếm. đôi mắt sáng quắc. Chàng ngắt lời:

- Câu chuyện này từ đâu mà ra?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bản đạo cũng biết đây là chuyện hiểu nhầm nhưng Bắc Thiên Tôn Giả không chịu nghe giải thích. hần học bỏ đi.

Tôn Bất Tà tức giận nói:

- Tên lão ma này muốn kiếm chuyện rồi. Lão khiêu hóa đi liền với Tiêu huynh đệ mấy hôm mà chưa bao giờ thấy con gái Bắc Thiên Tôn Giả đâu cả.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bản đạo cũng đã ngẫm nghĩ về chuyện này đã lâu. chắc nội tình còn có điều gì uẩn khúc....

Đạo trưởng đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Hiện nay trên võ lâm có hai vị Tiêu Lĩnh Vu quật khởi.

Tôn Bất Tà vỗ đùi. nhảy dựng lên nói:

- Phải rồi! Đây đúng là hành vi của Tiêu Lĩnh Vu giả mạo.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Hiện giờ ta chưa hiểu rõ chân tướng thì khó mà khẳng định đây có phải là hành vi của Lam Ngọc Đường hay không. Hãy chờ đến đêm nay gặp Bắc Thiên Tôn Giả rồi sẽ rõ.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đành phải thế vậy. Lúc đó Tôn lão tiên bối và bản đạo cùng hộ tống Tiêu đại hiệp đi gặp Bắc Thiên Tôn Giả. Nếu gặp cuộc động thủ, chúng ta tiếp ứng cho Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hành động của vãn bối rõ ràng lắm, không sợ có điều gì oan khuất chẳng tỏ rõ được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đại hiệp nói rất đúng. Nhưng Bắc Thiên Tôn Giả là người kiêu ngạo tự phụ.

Chỉ sợ y không nghe lời giải thích.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu tình thế bắt buộc thì cũng đành phải tỷ đấu với y.

Vô Vi đạo trưởng tuy đã được nghe nhiều người nhắc đến cuộc chiến ở Bách Hoa sơn trang. Tiêu Lĩnh Vu bản lãnh phi thường, nhưng nghĩ chàng còn nhỏ tuổi thì dù có tư chất đặc biệt cũng khó lòng kháng cự nổi Bắc Thiên Tôn Giả. Lão muốn khuyên chàng mấy câu thì bỗng nhiên cánh cửa bật mở.

Tên đạo đồng giữ cửa bước vào nói:

- Tam sư thúc đã dẫn quân hào đến, đang chờ ở ngoài.

Vô Vi đạo trưởng ra tận cửa nghinh tiếp. Lão chấp tay nói:

- Mời các vị vào đây.

Thương Bát vào trước. Đỗ Cửu, Đường Nguyên Kỳ, Tư Mã Càn, Triển Diệp Thanh, Vân Dương Tử theo sau.

Tên đạo đồng bưng trà cho mọi người rồi lui ra.

Tư Mã Càn chấp tay cười nói:

- Tiểu đệ quá khoe khoang lỗ miệng, đi kiếm Tiêu đại hiệp mà ý vào thuật bói toán, may không đến nỗi nhục mạng với đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tư Mã huynh phải một phen tân khổ.

Lão đạo mắt nhìn Đỗ Cửu nói:

- Thương thế Đỗ huynh ra sao? Có cần bản đạo đưa vào tĩnh thất nghỉ ngơi không?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Bất tất phải thế. Tại hạ còn có thể chống đỡ được.

Nét mặt cùng ngôn ngữ của hắn bao giờ cũng lạt lẽo, lạnh lùng khiến người nghe phải chán tai.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười nói:

- Bản đạo chọn nơi đây làm chỗ tạm trú vì lẽ cường địch muốn ngấm ngầm tập kích cũng không phải chuyện dễ. Có điều tai mắt Thảm Mộc Phong rất linh mẫn.

Không chừng hiện giờ Bách Hoa sơn trang đã biết chúng ta ở đây rồi. Nếu

chúng quyết định đối phó với ta thì chỉ trong hai ngày là Thảm Mộc Phong sẽ dẫn cao thủ tới đây....

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị đi đường xa tới đây chắc là đã bụng đói. Vậy trước hết mời các vị hãy dùng chút gì cho đỡ đói rồi bản đạo sẽ đưa các vị đi nghỉ. Các vị cần bồi dưỡng một ngày cho phục hồi sức lực. Vạn nhất bọn Bách Hoa sơn trang kéo đến, chúng ta còn phải quyết một trận sống mái với bọn chúng.

Hai đạo nhân đứng tuổi chạy vào chấp tay nói:

- Mời các vị vào thiện thất dùng bữa.

Quần hào theo đạo nhân đứng tuổi tiến vào một căn nhà gianh khác. ở đây đã bày một bàn đủ cả vịt gà, cá thịt, lại thêm một bàn đồ chay.

Vô Vi đạo trưởng cùng đồ đệ đều đã quy y nên đều cữ ăn mặn.

Ăn cơm xong đạo nhân kia lại dẫn mọi người vào một gian nhà gianh khác. Nguyên thôn xóm này trước có mấy chục căn nhà, sinh nhai bằng nghề chài lưới, săn bắn. Vô Vi đạo trưởng chọn nơi đây làm nơi đại hội quần hùng, chuẩn bị đối phó với Bách Hoa sơn trang. Đạo trưởng sợ cuộc chém giết vô lâm ân oán xảy đến. Làm liên lụy đến người vô tội nên đã hoàn tiền cho mấy nhà di đi nơi khác.

Căn nhà của Tiêu Linh Vu ở ngay bên phòng của Tiêu đại nhân cùng phu nhân. Vợ chồng Tiêu đại nhân thấy ái tử được đông đảo nhân vật võ lâm ủng hộ rất lấy làm cảm kích. Chính ông bà cũng đã trải qua mấy phen sinh tử, cũng biết đó là chuyện ân oán giang hồ, không thể giải thích được trong một lúc nên hai vị cũng không nhắc tới nữa.

Tiêu phu nhân vì lòng dạ từ mẫu hết mực yêu thương con, ngày đêm lo lắng cho chàng, đã mấy lần toan khuyên chàng rút khỏi giang hồ, tìm một nơi yên tĩnh ẩn cư cho an nhàn, nhưng đều bị Tiêu đại nhân cản trở.

Đêm hôm ấy, vào lúc canh hai, Tiêu Linh Vu tỉnh dậy. Chàng đã nghỉ ngơi được nửa đêm, tinh thần rất sung mãn, muốn cùng Vô Vi đạo trưởng đến phò ước với Bắc Thiên Tôn Giả. Chàng chợt thấy trong phòng song thân vẫn còn đèn sáng thì nghĩ thầm:

- Ta làm lụy cho song thân tuổi đã già mà còn phải bôn tẩu gian nan. Đêm đã khuya mà hai vị vẫn còn chưa ngủ thì e rằng trong lòng có sự không an.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng rảo bước toan qua cửa bước vào phòng. Đột nhiên nghe tiếng Tiêu phu nhân vọng ra:

- Hỡi ơi! Nên sinh con làm nghề chài lưới hay làm việc đồng ruộng thì nó mới ở với mình cho đến lúc bạc đầu. Chỉ vì Vu nhi thông tuệ hơn đời mà phải rước lấy nhiều điều phiền toái, lại khiến cho ta ngày đêm lo lắng. Nghe lời từ mẫu nói, Tiêu Linh Vu lòng như se lại, hai hàng châu lệ đầm đìa.

Lại nghe Tiêu đại nhân nói:

- Việc gì có lợi tất phải có hại. Nếu Vu nhi làm nghề cày ruộng, đánh cá biết đâu bà chẳng trách nó quá tầm thường. Hiện nay chúng ta bị phong sương cực nhọc nhưng cũng thêm rộng đường kiến văn. Sắc núi ánh hồ, đeo sao đuổi nguyệt mình đều từng trải....

Tiêu phu nhân tức giận ngắt lời:

- Ông là phụ thân y mà chẳng lo lắng gì cho con. Dao kiếm vô tình, y làm sao tránh được những điều bất trắc?

Tiêu đại nhân cười vang đáp:

- Cái đó bà khỏi lo. Vu nhi của chúng ta bản lĩnh cao cường, dù thiên binh vạn mã, tên bắn như mưa cũng chẳng thể làm hại y được. Tuy y còn nhỏ tuổi mà đã được anh hùng thiên hạ kính phục thì còn vinh dự nào bằng. Có sinh con như vậy mới khỏi uổng cuộc đời....

Tiêu phu nhân lớn tiếng:

- Thế ra ông vẫn tán thành việc Vu nhi dấn thân vào chốn giang hồ. Làm cha như vậy trách nào con chẳng thích phiêu lưu.

Tiêu đại nhân cười đáp:

- Vu nhi mà không luyện được võ công tuyệt thế thì bây giờ y còn sống được hay không khó mà biết được. Bà đã biết y mắc tuyệt chứng, danh y cũng đành chịu bó tay. Nhiều lắm y chỉ sống được đến hai mươi tuổi, mà không may chết yểu thì chỉ 15, 16 tuổi là hết đời. Chính vì thế mà ta đã chuẩn bị cho Vu nhi đi du lịch cho khỏi uổng một đời người.

Tiêu phu nhân nói:

- Tuy ông nói thế là phải nhưng thời xưa khác, bây giờ khác. Hiện giờ Vu nhi hết quái tật là hay rồi, chẳng lẽ lại còn mong cho y vẫn mắc tuyệt chứng?

Tiêu đại nhân nổi lên tròng cười sang sảng đáp:

- Hiện giờ Vu nhi của bà đã thành một vị cứu tinh của võ lâm. Cuộc sinh tử của bao nhiêu người khóa lên vai y, sao bà chỉ nghĩ cho riêng mình mà bắt Vu nhi về cày ruộng? Y là đứa con chí hiếu tất nghe theo mệnh lệnh của mẫu thân. Chúng ta cứ khư khư giữ lấy thằng con để thiên hạ đau khổ thì còn sung sướng gì. Không có Vu nhi thì còn xảy ra nhiều vụ con mất cha, vợ mất chồng, liệu bà có yên tâm được không?

Tiêu phu nhân thở dài hỏi:

- Vu nhi chưa đầy hai chục tuổi đầu mà có địa vị trọng yếu cho người ta đến thế ư?

Tiêu đại nhân đáp:

- Y mình mang tuyệt kỹ, tuy tuổi nhỏ mà võ công thiên hạ vô địch. Kiếp nạn trong võ lâm tuy chỉ là những ân oán của những nhân vật giang hồ nhưng e rằng nó làm liên lụy đến nhiều người vô tội. Bà chỉ nghĩ đến cuộc sống cho một mình Vu nhi thì không khỏi có điều ích kỷ.

Tiêu Linh Vu đứng ngoài cửa nghe tới đây không khỏi phẫn khởi tinh thần.

trở gót đến phòng Vô Vi đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà đã đứng ngoài cửa chờ chàng. Chàng liền tiến lại khẽ nói:

- Vãn bối đến chậm một bước phiền hai vị lão tiên bối phải chờ đợi.

Tôn Bất Tà ngửa mặt trông trời đáp:

- Bây giờ Tiêu huynh đệ đến là vừa.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo không muốn kinh động quần hào về vụ Bắc Thiên Tôn Giả nên cùng Tông huynh và Tiêu đại hiệp cưỡi thuyền qua hồ để thẳng thắn nói chuyện với y.

Nếu có xảy ra động thủ cũng không làm cho quần hào kinh tỉnh.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lão tiên bối dậy thế cũng phải.

Ba người đi đến bờ hồ đã thấy Triển Diệp Thanh nai nịt gọn gàng, lưng đeo trường kiếm chờ ở dưới thuyền.

Vô Vi đạo trưởng chau mày hỏi:

- Sao sư đệ cũng biết?

Triển Diệp Thanh nghiêng mình đáp:

- Xin sư huynh tha tội cho.

Tôn Bất Tà cười nói:

- Theo nhận xét của lão khiêu hóa thì lệnh sư đệ ngày sau tất làm cho môn phái Võ Dương thêm phần hưng thịnh. Để y coi cho biết cũng hay.

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:

- Nếu không có Tôn lão tiên bối nói giúp ta tất đuổi ngươi lên.

Triển Diệp Thanh nhìn Tôn Bất Tà chấp tay nói:

- Đa tạ lão tiên bối đã nói giúp để tể sư huynh cho vãn bối đi theo.

Triển Diệp Thanh cầm lấy mái chèo, đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tên đệ tử chèo thuyền tiểu đệ đã cho về rồi.

Hai mái chèo khuấy nước, con thuyền nhỏ vọt đi như tên bắn.

Mây trên trời che lấp ánh sao khiến mặt nước hồ biến thành đen thẫm.

Vô Vi đạo trưởng nhìn xuống mặt hồ chậm rãi nói:

- Chúng ta cần đề ý. Nếu Bắc Thiên Tôn Giả đến sớm một chút thì y sẽ đi thẳng vào chỗ chúng ta và hậu quả khó lường được.

Lão vừa dứt lời bỗng thấy một con thuyền nhỏ rẽ sóng lướt tới.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Phải chăng là Bắc Thiên Tôn Giả ngồi trong con thuyền nhỏ kia chăng?

Triển Diệp Thanh không chờ Vô Vi đạo trưởng ra lệnh đã quay thuyền lao nhanh về phía con thuyền nhỏ.

Hai thuyền đi ngược dòng, chỉ trong nháy mắt đã tới gần nhau.

Đột nhiên Triển Diệp Thanh xoay ngang thuyền cắt ngang đường thuyền

kia.

Vô Vi đạo trưởng đứng ở đầu thuyền chấp tay hỏi:

- Có phải Bắc Thiên Tôn Giả đấy không.

Bồng nghe thanh âm ồm ồm đáp lại:

- Chính thị lão phu.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 143

Tiêu Lang đại chiến Bắc Thiên Tôn

Trên con thuyền nhỏ, một lão già râu dài đội tiêu mao, mặc áo xanh từ từ đứng lên.

Nguyên trong thuyền có mắc võng cho lão nằm.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm:

- Bắc Thiên Tôn Giả quả là người biết hưởng thụ. Hắn mắc võng trong thuyền để nằm khểnh.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại thì trong thuyền ngoài Bắc Thiên Tôn Giả chỉ có một đại hán bơi chèo. Trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng nghĩ bụng:

- Lão này thường mặc măng bào thắt đai ngọc, thủ hạ đông đảo mà sao đêm nay chỉ có một mình đi thuyền nhẹ tới đây?

Vô Vi đạo trưởng cười nói:

- Bây giờ chưa tới canh ba. Kể ra Tôn Giả đến hơi sớm.

Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Đạo trưởng đã tìm thấy Tiêu Lĩnh Vu chưa?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- May mà không đến nỗi nhục mạng. Nhưng

Tiêu Lĩnh Vu không chờ cho Vô Vi đạo trưởng lên tiếng đã cướp lời:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu đây. Tôn giả có điều chi dạy bảo?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu nhìn các hạ rất giống. Quả nhiên không lầm....

Hắn đảo mắt ngó Tôn Bất Tà nói tiếp:

- Phải chăng ông bạn là một vị trưởng lão độc nhất vào hàng tiền bối còn lại ở Cái Bang, tên gọi Tôn Bất Tà ?

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp:

- Chính là lão khiêu hoá .

Bắc Thiên Tôn Giả lạnh lùng hỏi:

- Lão phu từng nghe đại danh đã lâu, bữa nay được hội ngộ thật là hân hạnh!

t Tôn Bất Tà đáp:

- Không dám! Không dám! Bắc Thiên Tôn Giả lại đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hiện giờ tiểu nữ ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Lệnh ái ở đâu, tại hạ làm sao biết được?

Bắc Thiên Tôn Giả tức giận hỏi:

- Các hạ không biết thì ai biết?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Vì lẽ gì mà nhất định tại hạ phải biết lệnh ái ở đâu?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Đừng chọc giận lão phu để gây nên thảm kịch.

Tiêu Linh Vu nhíu cặp lông mày xẵng giọng:

- Tôn giả đã không muốn thì chẳng còn gì để nói nữa.

Bắc Thiên Tôn Giả tức giận nói:

- Nếu lão phu không chịu nghe lời lý luận thì đã chẳng đi thuyền nhẹ đến đây một cách giản dị thế này. nhưng các hạ chọc giận lão phu....

Tiêu Linh Vu ngắt lời:

- Tôn Giả ngậm máu phun người mà không sợ chọc giận Tiêu mỗ ư?

Bắc Thiên Tôn Giả dường như tức giận đến cực điểm. Chòm râu dài không gió cũng rung rinh. tưởng chừng muốn nổi nóng ngay. Nhưng lão lại cố thung thảng hỏi:

- Tiểu nữ không phải các hạ đem đi trốn ư?

Tiêu Linh Vu sững sốt hỏi:

- Có ai trông thấy tại hạ đưa lệnh ái đi không?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Không ai trông thấy cả.

Tiêu Linh Vu cười nhạt nói:

- Không ai trông thấy thì có người cáo tố với Tôn Giả hay sao?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Cũng không phải.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Đã không trông thấy ai lại không ai cáo tố thì sao Tôn Giả lại chỉ mặt tại hạ bảo là đưa lệnh ái đi?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu đoán thế nhưng nhất định không sai.

Tiêu Linh Vu tức quá. phì cười nói:

- Việc này có quan hệ tới danh tiết của lệnh ái mà Tôn Giả không chịu điều tra cẩn thận đá vu oan. miệt thị tại hạ. lại làm tổn thương đến danh tiết của lệnh ái. thật là một điều đáng tiếc.

Bắc Thiên Tôn Giả lạnh lùng hỏi:

- Các hạ không đưa tiểu nữ đi. vậy thì y ở đâu?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Cái đó làm sao tại hạ biết được! Bắc Thiên Tôn Giả ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Các hạ không biết thật ư?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Dĩ nhiên là thật. Chẳng lẽ vụ này mà còn đùa với Tôn Giả chẳng?

Bắc Thiên Tôn Giả lại trầm ngâm rồi phán:

- Bất luận các hạ có đưa y đi hay không. nhưng trước khi y xuất hiện. thì lão phu chỉ hỏi nơi các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Tôn Giả cố chấp như vậy không hiểu có dụng ý gì?

Bắc Thiên Tôn Giả ngửa mặt lên trời cười rộ. đáp:

- Trong võ lâm đương kim còn mấy người đáng lý luận với lão phu?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- ý Tôn Giả muốn sử trí với Tiêu mỡ làm sao?

Chàng biết võ công lão cao cường mà võ lâm Trng Nguyên lại gặp hồi nhiều loạn. không muốn gây thêm cường địch. nên tuy trong lòng rất phần nộ mà phải miễn cưỡng nhẫn nại.

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu muốn đem các hạ đi.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt nói:

- Tại hạ đã không biết lệnh ái lạc lõng nói đâu thì Tôn Giả đem tại hạ đi cũng bằng vô dụng.

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu sẽ có kế hay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu Tôn Giả muốn Tiêu mỡ viện trợ trong công cuộc tìm kiếm lệnh ái thì Tiêu mỡ rất vui lòng được giúp sức. Tôn giả có thể vui lòng cho tại hạ biết trước kế hoạch được chẳng?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Tiểu nữ ra đi là để tìm các hạ. bây giờ lão phu đưa các hạ đi và tuyên bố ra khắp thiên hạ là đã bắt được Tiêu Lĩnh Vu và trong vòng một tháng sẽ đem ra xử tử. Tiểu nữ muốn cứu mạng cho các hạ ắt phải lật đật trở về.

Tôn Bất Tà lại cười nói:

- Biện pháp của Tôn Giả rất hay nhưng hãy còn một điều chưa ổn.

Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Điều chi không ổn?

Tôn Bất Tà đáp:

- Nếu lệnh ái được tin chậm quá hoặc giả y được tin mà cũng không chịu quay trở về thì Tôn Giả định xử trí Tiêu Lĩnh Vu ra sao?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Nếu tiểu nữ không về năn nỉ thì tuyên bố của lão phu dĩ nhiên không thể thay đổi được....

Lão ngừng lại một chút rồi tiế:

- Chuyến này lão phu du hành xuống Trung Nguyên cốt để tìm chiếc chìa

khoá cung cấm. không ngờ tiểu nữ bỏ đi. làm cho lão phu lòng nóng như lửa đốt. đành phải hoãn việc tìm kiếm chiếc chìa khoá cấm cung trong một thời gian.

Tôn Bất Tà nói:

- Theo ý Tôn Giả thì trong vòng một tháng mà lệnh ái không xuất hiện thì xử tử Tiêu Lĩnh Vu thật ư?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Đúng thế. Lão phu chẳng có thấy chỗ nào không ổn! Tiêu Lĩnh Vu không nhẫn nại được nữa liền nói:

- Tôn Giả còn quên một điều.

Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tôn Giả quên rằng Tiêu mỗ không bó tay chịu trời để Tôn Giả muốn làm gì thì làm.

Bắc Thiên Tôn Giả cười nhạt hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ dám động thủ với lão phu sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Sao lại không dám?

Bắc Thiên Tôn Giả tức giận hỏi:

- Động thủ ngay dưới thuyền này được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Hắn ở lãnh cung tại Bắc Hải. nhất định giỏi bơi lội. mình không nên động thủ với hắn ở dưới thuyền.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. lửa giận bốc lên ngùn ngụt. chàng đáp:

- Dưới thuyền chật hẹp. Nếu Tôn Giả muốn động thủ thì nên tìm chỗ rộng rãi hơn.

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Được lắm! Lão vẫy tay một cái. con thuyền quay đầu chạy trước.

Tôn Bất Tà ngó Vô Vi đạo trưởng nói:

- Xem chừng cục diện đêm nay khó đi đến chỗ hoàn hảo.

Vô Vi đạo trưởng thò tay ra bắt Tôn Bất Tà. Có ý để cho con thuyền nhỏ kia đi trước. Lão chờ Bắc Thiên Tôn Giả đi xa rồi. khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu đại hiệp! Bắc Thiên Tôn Giả bản lĩnh cao cường. Tiêu đại hiệp muốn động thủ với lão thật chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì tình thế bắt buộc. vẫn bồi dù không muốn động thủ cũng không xong.

Tôn Bất Tà nói:

- Chúng ta dùng cách „Xa luân chiến“ . Lão khiêu hoá đánh trận đầu. nếu không thắng lão thì Tiêu đại hiệp đánh trận thứ hai. thắng hay bại cũng

chẳng cần.

đã có đạo trưởng tiếp tay....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Biện pháp này không ổn.

Tôn Bất Tà hỏi lại:

- Sao lại không ổn?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trong bọn thuộc hạ của Bắc Thiên Tôn Giả có rất nhiều tay cao thủ. Nếu chúng ta dùng cách „Xa luân chiến“ để đối phó với lão. tất lão gọi thuộc hạ đến viện trợ. há chẳng tự tìm lấy chuyện rắc rối? Sao bằng để một mình tại hạ ra tay quyết chiến với lão. Bất luận thắng hay bại cũng không làm phiền đến người khác.

Tôn Bất Tà nói:

- Vô Vi đạo trưởng và Lão khiêu hoá đã tham dự vào vụ này thì nhất định không thể để Bắc Thiên Tôn Giả đem Tiêu huynh đệ đi. Nếu hai bên quyết chiến mà huynh đệ thắng thì khỏi cần phải nói. nhưng bất hạnh Tiêu huynh đệ thất bại thì Lão khiêu hoá cùng Vô Vi đạo trưởng quyết chẳng thể điềm nhiên và cuộc chiến tất gây nên thảm kịch đổ máu.

Mọi người đang nói chuyện thì thuyền đã vào gần đến bờ.

Bắc Thiên Tôn Giả đứng trên bờ hồ chờ đợi. lộ vẻ nóng ruột lạnh lòng nói:

- Mặt hồ này chỉ rộng chừng trăm trượng dù các vị có đi chậm đến đâu thì cũng có lúc phải đến bờ.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy lên bờ nói:

- Mời Tôn Giả ra tay đi.

Lúc này những đám mây trôi nổi trên nền trời đã tan đi. Vành trăng lưỡi liềm đã mọc cùng với bao nhiêu tinh tú đầy cả bầu trời.

Bắc Thiên Tôn Giả nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Các hạ hãy còn nhỏ tuổi mà xem chừng rất lớn mật.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tôn Giả bất tất phải quá khen.

Bỗng nghe tiếng tà áo tà áo bay phành phạch. Tôn Bất Tà . Vô Vi đạo trưởng và Triển Diệp Thanh đã nhảy cả lên bờ.

Bắc Thiên Tôn Giả đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn cả ba người rồi quay lại bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Các hạ lấy binh khí ra.

Tiêu Lĩnh Vu rút trường kiếm ở sau lưng đánh „xoạt“ một tiếng rồi nói:

- Xin Tôn Giả cũng lấy khí giới ra đi.

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu dùng hai tay không bồi tiếp cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu lại từ từ tra kiếm vào vỏ rồi cời dây buộc đưa cho Tôn Bất Tà

nói:

Tôn Giả đã không dùng binh khí thì tại hạ cũng để tay không bồi tiếp.

Bắc Thiên Tôn Giả cau mày hỏi:

- Các hạ tay không thì địch lại lão phu thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu đề khí phòng bị rồi nói:

- Nếu tại hạ bị thương về tay Tôn Giả thì chỉ tự trách mình học nghệ chưa tinh.

chết cũng không đáng tiếc. Tại hạ cần thuyết minh một điều là không có đưa lệnh ái đi.

Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Cái đó lão phu cũng tin như vậy. Nhưng không mượn các hạ làm mồi thì e rằng khó lòng tìm thấy tiện nữ. Vì tình thế bất đắc dĩ mà lão phu phải bắt sống các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Tôn Giả bản lãnh cao cường. khắp thiên hạ chẳng ai không biết. Tại hạ được động thủ với Tôn Giả là một điều vinh dự rất lớn. Bất luận thắng hay bại tại hạ cũng phải đem toàn lực ra kháng cự.

Bắc Thiên Tôn Giả cười ruồi đáp:

- Các hạ không có cơ hội nào thủ thắng đâu.

Lão giơ tay lên phóng chưởng đánh ra. coi hời hợt như không mà luồng lực đạo rất mãnh liệt xô tới.

Tiêu Lĩnh Vu biết cuộc chiến này hậu quả rất quan hệ. nên chàng tung mình né tránh.

Bắc Thiên Tôn Giả lại hô lớn:

- Coi chừng! Tay phải lão phóng chưởng rồi đột nhiên biến thành cầm nã thủ pháp chụp tới rất mau lẹ.

Năm ngón tay của Tiêu Lĩnh Vu liền xoay lại quét vào cổ tay của Bắc Thiên Tôn Giả. Bắc Thiên Tôn Giả lùi lại. ngạc nhiên hỏi:

- Thập nhị lan hoa phát huyết thủ! Các hạ có quen biết Liễu Tiên Tử ư?

Tiêu Lĩnh Vu nghe đối phương gọi đúng tên môn võ công mình sử dụng.

Không khỏi sửng sốt nghĩ thầm:

- Võ học của lão này quả nhiên sâu rộng vô cùng.

Chàng liền đáp:

- Đúng thế! Liễu tiên tử là một vị sư tôn của tại hạ....

Bắc Thiên Tôn Giả cười lạt ngắt lời:

- Thảo nào các hạ có vẻ cuồng ngạo.

Lão lại vung chưởng uy thế lay non dốc biển đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu liền thi triển „Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp“ của Nam Dật Công để kháng cự với thế công của Bắc Thiên Tôn Giả.

Tôn Bất Tà cùng Vô Vi đạo trưởng ngấm ngấm ngưng tụ chân lực chờ đợi.

Nếu Tiêu Lĩnh Vu không chống nổi là hai người đồng thời ra tay giả cứu. Hai lão cùng cho rằng oai danh của Bắc Thiên Tôn Giả chấn động giang hồ. Tiêu Lĩnh Vu khó lòng chống nổi ba chục chiêu.

Ngờ đâu sự thật ra ngoài sự tiên liệu của hai lão. Tiêu Lĩnh Vu cùng Bắc Thiên Tôn Giả đã trao đổi ngoài năm chục chiêu vẫn thành thế bất phân thắng bại.

„Liên hoàn thiểm điện chương pháp“ của Nam Dật Công rất hùng hậu và mau lẹ. rất thích nghi trong tấn công. Thập nhị lan hoa phát huyết thủ lại nhẹ nhàng kỳ diệu. sở trường về thuật cự địch.

Tiêu Lĩnh Vu sử dụng hai môn võ công vừa công vừa thủ rất thần diệu. Thế công của Bắc Thiên Tôn Giả cực kỳ mãnh liệt. nhưng chỉ phá được luân trường ảnh hộ thân của Tiêu Lĩnh Vu. rồi vướng phải môn Thập nhị lan hoa phát huyết thủ tuyệt diệu của chàng. bắt buộc lão đánh ra nửa vởi phải thu thế lại Hai người đại chiến gần trăm chiêu mà chưa đụng nhau một chương. Chính vì thế mà cục diện càng nguy hiểm hơn khiến người coi phải kinh tâm động phách.

Hai bên lại chiết giải mấy chiêu nữa rồi đột nhiên Bắc Thiên Tôn Giả thu chương về lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu đấu với Bắc Thiên Tôn Giả. ban đầu chàng còn có ý khiếp sợ. nhưng chỉ sau mấy chục chiêu chàng bình tĩnh lại. công thủ rất thuần thực. Lúc này chàng muốn chuyển thế thủ sang thế công. chẳng ngờ Bắc Thiên Tôn Giả thu chương về một cách đột ngột.

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng khẽ gật đầu.

Vô Vi đạo trưởng cũng khẽ gật đầu mỉm cười.

Tuy hai lão chưa nói câu gì nhưng trong lòng đều có ý khâm phục võ công của Tiêu Lĩnh Vu đáng mặt thiếu niên anh hùng tuyệt đỉnh.

Bỗng nghe Bắc Thiên Tôn Giả cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Nếu lão phu không làm thì các hạ sử dụng cả Liên hoàn thiểm điện chương pháp của Nam Dật Công?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tôn Giả quả nhiên là một nhân vật biết nhiều hiểu rộng.

Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Các hạ đã kiêm tri tuyệt học của hai đại cao thủ võ lâm ở Trung Nguyên là Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử. trách nào mới trong thời gian ngắn ngủi đã lừng danh trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tôn Giả dậy quá lời! Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Nhưng lão phu còn có điều chưa rõ. muốn thỉnh giáo các hạ được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tôn Giả có điều chi thắc mắc xin cứ nói ra! Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Mấy chục năm trước lão phu đã tử thí chương pháp với Nam Dật Công cùng Liễu Tiên Tử thì khi đó lão phu còn hơn bọn họ một chút.
Tiêu Lĩnh Vu nghe lão làm nhục đến oai danh của nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu.

chàng vội đáp:

- Theo nhận xét của tại hạ thì lời nhận xét của Tôn Giả chưa chắc đã đúng sự thực.

Bắc Thiên Tôn Giả tức giận nói:

- Lão phu thân phận như thế này. chẳng lẽ lại đi nói dối ai?

Tiêu Lĩnh Vu toan lên tiếng bài bác thì Tôn Bất Tà đã cướp lời:

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ hãy để Tôn Giả nói hết câu chuyện đã.

Tiêu Lĩnh Vu miễn cưỡng nhẫn nại. Trong lòng kích động chàng đáp:

Tôn Giả nói càn. tại hạ cũng đành nghe càn vậy.

Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Vì thế nên lão phu hiểu rõ Liên hoàn thiểm điện chương pháp của Nam Dật Công phải có hai chục năm hoa? hầu trở lên mới có thể phát uy lực hùng hồn. Vậy mà các hạ chưa đầy hai chục tuổi thì dù luyện võ từ lúc sơ sinh cũng chưa thể đến trình độ hỏa hầu này. Đó là điều lão phu không sao hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ tự biết chương lực mình không bằng một phần trăm nghĩa phụ. Tôn Giả quá khen mà thôi.

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Chương lực các hạ so với Nam Dật Công ngày lão cùng lão phu động thủ chẳng kém nhau mấy tý. Có điều ngày ấy Nam Dật Công đã đứng tuổi và đã luyện ba chục năm công lực.

Tôn Bất Tà xen vào:

- Tư chất thiên phú mỗi người mỗi khác nên cuộc thành tựu cũng đương nhiên không giống nhau.

Bắc Thiên Tôn Giả lạnh lùng nói:

- Lão phu có hỏi đến lão khiêu hoá đâu?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp:

- Nhưng lão bản tính lão khiêu hoá lại thích dây vào chuyện người ta. Thiên hạ ai chẳng biết điều đó?

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi:

- Tôn Giả căn dặn tại hạ về điểm này là có dụng ý gì?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu nghĩ mãi không ra muốn hỏi cho biết chứ không có dụng tâm gì.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Điểm này tại hạ cũng không thể giải thích được. Nếu Tôn Giả nhất định

gắng hỏi thì tại hạ chỉ biết là có lẽ vì nghĩa phụ đã truyền thụ võ công đúng phương pháp nên mau thành tựu hơn người một chút.

Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Chương pháp của các hạ có chỗ bất đồng với Nam Dật Công. Lão phu mà không nói ra e các hạ cũng không biết được.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Câu này lão nói cũng phải.

Rồi chàng hỏi:

- Tại hạ chưa phát giác ra chỗ nào khác biệt. nếu có thì có thể là do chương pháp tại hạ hãy còn kém tinh diệu. chưa bằng nghĩa phụ.

Bắc Thiên Tôn Giả lại nói:

- Lão phu còn muốn nói cho các hạ hay một điểm nữa:

Thập nhị lan hoa phát huyết thủ là môn võ công tuyệt diệu về phòng thủ đương thời. Ngoài lão phu e rằng không còn ai phá nổi... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Tôn Giả nói vậy thì nhất định đã biết cách phá giải.

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Đúng thế! Lão phu mà không phá giải nổi môn Thập nhị lan hoa phát huyết thủ chẳng lẽ người đời kêu bằng Bắc Thiên Tôn Giả là uổng ư?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Lão này kiến thức bao la. e rằng không phải lão nói khoác.

Lại nghe Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Còn một điểm nữa lão phu cũng cần nói rõ để tùy các hạ lựa chọn.

Tiêu Lĩnh Vu lắng bầm:

- Lão này tuy cuồng ngạo nhưng cũng có khí độ.

Chàng liền hỏi:

- Tôn Giả có điều chi dạy bảo:

Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Suốt đời lão phu phải cùng người động thủ quá trăm chiêu lần này là thứ ba.

Nhất là các hạ lại vào hàng hậu sinh văn bối mà đã thành tựu được đến như vậy lại càng hiếm lắm.. Tiêu Lĩnh Vu trong lòng bông bột. nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên.

cười nói:

- Tại hạ lại không nghĩ thế. Vậy Tôn Giả chẳng nên nói ra những lời khen tặng.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 144

Hàn băng chương đả thương hào kiệt

Bắc Thiên Tôn Giả biến Sắc nói:

- Được lắm! Đã thế lão phu xin tóm tắt vài lời....

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- võ công trong thiên hạ hiểm có một thứ chương pháp, quyền pháp nào có thể đồng thời đối phó với cả Liên hoàn thiểm điện chương và Thập nhị lan hoa phát huyết thủ mà có thể giữ cho được hòa khí. Nghĩa là phải đi tới chỗ là cho các hạ uống mạng hoặc đánh trọng thương vì trong phép điểm huyết hoặc cầm nã thủ quyết chẳng có cách nào đối phó được với Lan hoa phát huyết thủ.

Tiêu Linh vu đáp:

- Không hề gì! Tại hạ mà bị thương là vì học nghệ không tinh, có chết đi cũng không có gì đáng tiếc.

Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Nhưng cái đó phản lại ý nguyện của lão phu. Lão phu chỉ định bắt Sồng các hạ làm mồi dẫn dụ tiểu nữ trở về. Nếu phóng chương đánh chết các hạ thì không hợp với chỗ dụng tâm của lão phu.

Tiêu Linh vu đáp:

- Trời có khi nắng khi mưa, vàng trắng khi khuyết khi tròn. việc đời khó có chuyện toàn mb. ý tưởng của tôn giả tuy hay, nhưng lực bất tòng tâm là chuyện không Sao tránh được.

Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Lão phu còn có một kế, chưa hiểu các hạ có ưng chịu hay không?

Tiêu Linh vu đáp:

- Xin cho nghe lời cao luận.

Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Nếu các hạ đã tự biết mình không phải là địch thủ của lão phu, Sao chẳng chịu bó tay chịu trói để vừa bảo tồn được tính mạng cho các hạ, lại vừa hợp với tâm nguyện lão phu há chẳng lương toàn ư?

Tiêu Linh vu lắc đầu cười đáp:

- Đáng tiếc Tiêu mỗ chẳng phải là loại người tham Sinh úy tử.

Bắc Thiên Tôn Giả tức giận nói:

- Thằng nhỏ quật cường kia! Hãy tiếp chương ta đây! Dứt lời lão phóng chương đánh ra.

Ợ lực phát chương này khác hẳn lúc trước. Chương thế chưa tới một luồng

ám kinh mang theo khí lạnh thấu xương đã xô lại.

Tiêu Linh vu chau mày lắm lắm:

- Võ công gì mà lại lạnh giá thế này?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay mặt chàng vung ra tiếp chiêu.

Chiêu thế vừa đụng nhau, toàn thân chàng đột nhiên cảm thấy lạnh cóng.

Bắc Thiên Tôn Giả lạnh lùng nói: Đây là Huyền băng chiêu. Lão phu nhờ nó mà nổi danh thiên hạ, những tay cao thủ bậc nhất trên chốn giang hồ khó có người chịu nổi mười chiêu.

Lão vừa nói vừa phóng chiêu đánh ra liên tiếp.

Tiêu Linh vu thấy hai phát chiêu này mang theo khí âm hàn hơn trước, chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Nếu ta còn tiếp tục chiến đấu, tay chân tất rét cóng, cử động không được linh hoạt nữa... Bắc Thiên Tôn Giả cười khanh khách nói:

- Các hạ quả là tay đả tử, đã tiếp ba phát chiêu của lão phu mà không thay đổi Sắc mặt.

Lão lại phóng chiêu đánh ra đem theo khí lạnh hơn nữa.

Tiêu Linh vu không kịp nghĩ ra cách cự địch nào khác, đành vung Song chiêu đối phó.

Bỗng chàng thấy một luồng khí lạnh âm hàn quạt tới làm cho rét run, khí lạnh xông tới tận tim.

Bắc Thiên Tôn Giả lại đánh liền ba chiêu. Thế là Tiêu Linh vu đã tiếp được Sáu chiêu.

Bắc Thiên Tôn Giả dừng tay lại cười hỏi:

- Huyền băng chiêu lực của lão phu thế nào?

Lúc này Tiêu Linh vu đã cảm thấy khí lạnh xông vào khắp cơ thể, chân tay chuyển động không linh hoạt nữa.

Trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận chàng đáp:

- võ công tà môn này có thắng cũng là bất võ... Bắc Thiên Tôn Giả ngắt lời:

- Lão phu đã phí mấy chục năm trời khổ công rèn luyện mới thành tuyệt kỹ, cổ kim chưa từng có và có thể truyền cho muôn đời. sao lại gọi là tà môn?

Tiêu Linh vu mỗi lúc càng cảm thấy lạnh hơn. Da thịt toàn thân cũng bị hơi lạnh kỳ quái kiềm chế. Chàng nghĩ thầm:

- Nếu còn đánh nữa tất mình bị thua bằng cách này thì chẳng cam tâm chút nào.

Chàng miễn cưỡng đề tụ chân khí, vận động Tu la chỉ lực. Chàng thò tay vào bọc lấy ra một nắm ngân hoàn, lạnh lùng hỏi:

- Tôn Giả mới biết Thập nhị lan hoa phát huyết thủ của Liễu Tiên Tử là tuyệt diệu, Tôn Giả còn biết lão nhân gia còn tuyệt kỹ khác nữa không?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Ngoài thập nhị lan hoa phát huyết thủ, lão phu không nghĩ ra được Liễu

Tiên Tử còn môn võ công ghê gớm nào khác.

Tiêu Linh vu cười lạt hỏi:

- Tôn giả có muốn tại hạ biểu diễn không?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Hay lắm! Dĩ nhiên lão phu muốn coi cho thêm rộng phần kiến thức.

Tiêu Linh vu nói:

- Được rồi! Tôn Giả hãy coi thủ pháp phóng ám khí của Liễu Tiên Tử.

Chàng giơ tay trái lên ném ra một nắm ngân hoàn, nhằm tập kích những chỗ đại huyết ở cả thượng, trung, hạ bàn trên người Bắc Thiên Tôn Giả.

Bắc Thiên Tôn Giả cười ha hả nói:

Đó là thủ pháp phóng ám khí kêu bằng “Mãn thiên hoa vũ” chẳng có chi là lạ.

Đồng thời lão phóng Song chưởng đánh ra, ngân hoàn gần tới nơi đã bị đánh xuống toi bời.

Giữa lúc Bắc Thiên Tôn Giả đánh rớt ám khí, Tiêu Linh vu quát lên một tiếng thật to, tung mình nhảy vọt lên vận toàn lực phóng Tu la chỉ lực tập kích.

Bắc Thiên Tôn Giả chỉ nhằm mục đích đánh rớt ám khí, không ngờ Tiêu Linh vu phát huy môn tuyệt học một cách đột ngột. Một dây chỉ phong cực kỳ khủng khiếp xẹt tới. Lúc lão cảnh giác thì đã chậm mất một chút. Luồng chỉ phong ghê gớm đã lướt đến Sát huyết Huyền cơ trước ngực lão.

Trong lúc hoang mang lão vội tránh Sang một bên.

Bỗng thấy cạnh Sườn đau nhói lên, chỉ phong đã đánh trúng huyết Đại bao.

Đây là Tu la chỉ công, uy thế không phải tầm thường. Bắc Thiên Tôn Giả tuy nội công thâm hậu cũng không chịu nổi. Lão cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, mắt nảy đom đóm, cơ hồ muốn té.

Dù Sao lão cũng là con người bản lãnh phi thường, vội đề tụ chân lực kiềm chế khí huyết rồi xoay mình chạy đi.

Tiêu Linh vu miễn cương vận động Tu la chỉ lực đánh một đòn thành công, nhưng chính chàng cũng không chống nổi, hai chân nhũn ra té nhào về phía trước.

Tôn Bất Tà và vô vi đạo trưởng vội nhảy vọt lại đỡ lấy Tiêu Linh vu, hốt hoảng hỏi:

- Thương thế có nặng lắm không?

Hai người ngó trong bóng đêm cũng thấy Tiêu Linh vu Sắc mặt lợt lạt, hai mắt nhắm nghiền, miệng lảm nhảm:

- Đây là Tu la chỉ công của Liễu Tiên Tử.

Chàng dứt lời liền ngất đi.

Tôn Bất Tà thấy vậy biết là Tiêu Linh vu bị thương rất trầm trọng, trong lòng không khỏi nổi giận, lớn tiếng thóa mạ:

- Lão thất phu Sử dụng môn võ công tàn độc vô cùng. Tiêu huynh đệ... Lão ngẩng đầu trông lên thì Bắc Thiên Tôn Giả đã mất hút.

vô vi đạo trưởng khẽ thở dài nói:

- Lão tiên bối bất tất phải nổi giận làm chi. Bắc Thiên Tôn Giả cũng bị trọng thương chạy chốn rồi. Hắn chưa chiếm được phần tiện nghi trong cuộc chiến này.

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp:

- Lão khiêu hoá đáng lý phải làm cho hắn tiêu hao thêm một ít nội lực mới phải.

vô vi đạo trưởng nói:

- Hiện giờ việc đã qua rồi, hồi cũng vô ích, việc cấp bách trước mắt là phải tìm cách cứu trị thương thế cho Tiêu đại hiệp.

Tôn Bất Tà đưa tay Sờ mũi Tiêu Lĩnh vu thấy hơi thở yếu ớt, nội thương cực kỳ trầm trọng. Bất giác lão chau mày nói:

- Y bị thương nặng lắm.

vô vi đạo trưởng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Không nên tiết lộ việc Tiêu đại hiệp bị thương. Theo ý bản đạo thì hãy kiếm cho y một nơi tĩnh mịch để trị thương, chưa hiểu lão tiên bối có đồng ý không?

Tôn Bất Tà nói:

- Phải rồi! Tai mắt Thẩm Mộc Phong rất linh mẫn. Nếu tin này đồn đại ra ngoài tất hẳn biết ngay.

Triển Diệp Thanh nói:

- Các đây chừng hai dặm có một nhà phú nông, chúng ta đưa Tiêu đại hiệp ra đó dương thương được chăng?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chỉ sợ ở đó đông người khó giữ kín chuyện được.

Triển Diệp Thanh đáp:

- Nhà nông đó tuy giàu có nhưng rất ít người. Ngoài cặp vợ chồng lão chỉ có một cô con gái.

vô vi đạo trưởng hỏi:

- sao Sư đệ biết rõ thế?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tiểu đệ đã đưa Mã tổng thủ lãnh tới đó hai ngày nên mới biết tường tận.

vô vi đạo trưởng nói:

- vậy thì hay lắm! Tiêu đại hiệp bị thương rất nặng, chúng ta phải đi ngay không nên chậm trễ.

Triển Diệp Thanh dạ một tiếng rồi trở gót cất bước.

Tôn Bất Tà bồng Tiêu Lĩnh vu đi Sau, vô vi đạo trưởng đi đoạn hậu. Ba người chạy về hướng chính đông.

Quãng đường hai dặm ba người đi chớp mắt là tới nơi. Quả nhiên trong bóng đêm một toà nhà đồ sộ hiện ra trước mắt.

Triển Diệp Thanh tới trước cổng, cầm cái vòng Sắt giật mấy cái.

Chỉ trong khoảng khắc có một hán tử trung niên tay cầm đèn lồng ra mở cổng.

Hắn vừa đi vừa cầu nhàu, nhưng ngó thấy Triển Diệp Thanh mặc võ phục, đeo trường kiếm liền cầm miệng ngay, hết cả ngái ngủ.

Triển Diệp Thanh lơ đi như không nghe tiếng, chấp tay thi lễ nói:

- Triệu huynh! Nhờ huynh đài thông báo với Lý lão trượng là có người họ Triển xin ra mắt.

Đại hán giơ đèn lồng lên Soi, nhìn Triển Diệp Thanh rồi nói:

- Tưởng ai té ra là Triển đại gia.

Triển Diệp Thanh mỉm cười đáp:

- Triệu huynh hãy còn nhớ tiểu đệ.

Đại hán đáp:

- Triển đại gia khách Sáo quá. Khi nào tiểu nhân dám nhận cách xưng hô như vậy. Triển đại gia hãy chờ đây một chút, để tiểu nhân vào thông báo rồi trở ra ngay.

Lát Sau đại hán dẫn một ông già vẻ mặt nhân từ ra nghinh tiếp.

Triển Diệp Thanh tiến lên chấp tay thi lễ nói:

- Bọn bản đạo lại đến quấy nhiễu lão trượng.

Lão già đáp:

- Nhà lão phu rộng rãi, nhiều phòng bỏ trống. Mời Triển đại gia vào trong nhà ngồi chơi.

Đại hán cầm đèn dẫn đường đưa ba người vào một toà trang viện rồi hỏi:

- Triển đại gia có còn điều chi dặn bảo nữa không?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Đêm hôm khuya khoắt đến quấy nhiễu, trong lòng tại hạ rất lấy làm áy náy.

Triệu huynh đi ngủ thôi.

Lão già ngó Tôn Bất Tà và Tiêu Linh vu một cái rồi không hỏi gì nữa. Lão cùng đại hán lui ra khỏi trang viện.

Triển Diệp Thanh đẩy cửa phòng bước vào, giọng cảm khái nói:

- Trước đã mượn căn phòng này để Mã tổng thủ lãnh dương thương. Không ngờ nay chúng ta lại tới mượn lần nữa.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão là người thiện lương, Sao lại thu lưu bọn nhân vật giang hồ chúng ta?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Đại khái vợ chồng lão trước kia đã chịu ơn Mã tổng thủ lãnh.

vô vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Trong vòng trăm dặm vuông thành Quy Châu đều có tai mắt của Thảm Mộc Phong. Chúng ta không nên liên lụy tới người khác. Bần đạo gắng Sức cứu trị một đêm mà thương thế của Tiêu đại hiệp không giảm bớt thì chúng ta phải tìm một nơi khác kín đáo hơn để tiện cho việc Tiêu đại hiệp dương thương. Dù Sao mình cũng không nên làm lụy người khác.

Tôn Bất Tà đáp:

- Đạo trưởng nói phải lắm! Lão cất bước đi lại giường, từ từ đặt Tiêu Lĩnh vu xuống.

vô vi đạo trưởng khẽ nói:

- Tam đệ! soi đèn lại gần đây một chút.

Triển Diệp Thanh dạ một tiếng cầm đèn nên tiến lại phía giường.

vô vi đạo trưởng nhìn rõ Sắc mặt Tiêu Lĩnh vu không khỏi chau mày.

Từ lúc Tiêu Lĩnh vu bị thương, lão vẫn bình tĩnh, nhưng bây giờ lão biến đổi Sắc mặt rất nhiều.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão khiêu hoá thường nghe đạo trưởng y thuật tinh thâm, chắc là đã nghĩ ra phương pháp cứu trị cho Tiêu Lĩnh vu rồi.

vô vi đạo trưởng cầm tay Tiêu Lĩnh vu coi mạch một lúc lâu rồi thở dài đáp:

- Bần đạo không nắm chắc phần nào.

Tôn Bất Tà nói:

- Đạo trưởng nói như vậy thì ra thương thế Tiêu Lĩnh vu nặng lắm hay Sao?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Y bị thương vì một môn võ công đặc biệt. Bần đạo không hiểu nội tình nên khó mà nói trước có điều trị được hay không. Nhưng ...hoi oi! Bần đạo thử hết Sức cứu chữa xem Sao.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Đạo trưởng định ra tay bằng cách nào?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Hiện giờ Tiêu đại hiệp hơi thở chỉ còn thoi thóp. Trước hết bần đạo dùng nội lực của mình để giúp y khí huyết lưu thông điều hòa rồi Sẽ dùng tới dược vật.

Tôn Bất Tà nói:

- về y thuật lão khiêu hóa này chẳng hiểu chi hết. Cách điều trị thế nào là tùy đạo trưởng.

vô vi đạo trưởng tâm tình trầm trọng, Sắc mặt nghiêm nghị trầm giọng nói:

- Bần đạo thử coi xem Sao rồi Sẽ liệu.

Lão đo Tiêu Lĩnh vu dậy, đặt bàn tay vào huyệt Sau lưng chàng. Lão ngấm vận chân khí, lập tức một luồng chân khí lưu trút vào kinh mạch chàng. sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm vẫn không thấy động tĩnh gì hết.

Tôn Bất Tà đưa tay Sờ vào tay Tiêu Lĩnh vu vẫn thấy lạnh ngắt như đồng.

Lão bồn chồn hỏi:

- Đạo trưởng đừng phí công vô ích nữa, thử tìm biện pháp khác được chăng? vô vi đạo trưởng thờ dài rút tay về, lão móc trong bọc ra một chiếc bình ngọc, đổ lấy hai viên thuốc nhét vào miệng Tiêu Lĩnh vu.

Dưới ánh đèn Sáng, vẻ mặt Tiêu Lĩnh vu vẫn xám xanh, cặp môi thâm lại.

Hai viên thuốc ngậm trong miệng không nuốt xuống được.

Tôn Bất Tà lắc đầu ra chiều thất vọng nói:

- Xem chừng không còn cách nào cứu vãn được nữa rồi.

vô vi đạo trưởng gắng gượng phấn khởi tinh thần, cậy răng Tiêu Lĩnh vu ra, dùng nước cho trôi thuốc xuống.

Thuốc vào bụng Tiêu Lĩnh vu như đá chìm đáy biển, hồi lâu không thấy động tĩnh gì.

Tôn Bất Tà đột nhiên dậm chân nói:

- Đạo trưởng hãy tận lực cứu chữa, lão khiếu hóa đi tìm Độc Thủ Dược vương.

vô vi đạo trưởng đáp:

- về y thuật thì Độc Thủ Dược vương là đệ nhất danh y hiện nay. Nếu lão tiên bối tìm được y thì hay lắm.

Triển Diệp Thanh đột nhiên xen vào:

- Lão tiên bối có biết Độc Thủ Dược vương hiện giờ ở đâu không?

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp:

- Lão khiếu hóa không hay.

vô vi đạo trưởng nói:

- Lão tiên bối đã không biết thì bên trời mờ mịt biết là tìm đâu?

Tôn Bất Tà đáp:

- Kiếm y như đáy bể mò kim, chỉ còn trông vào thời vận thôi.

vô vi đạo trưởng nói:

- Nếu tình thế không chuyển e rằng Tiêu đại hiệp khó chống nổi hai ngày.

Tôn Bất Tà nói:

- Chẳng lẽ đạo trưởng không còn cách nào duy trì mạng Sống cho y được mấy ngày ư?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Nếu bản đạo nắm vững duy trì mạng Sống cho y được mấy ngày thì đã không cần lão tiên bối đi tìm Độc Thủ Dược vương nữa.

Tôn Bất Tà biến Sắc nói:

- Nếu lão khiếu hóa không giục y lên bờ, cứ ở lại dưới thuyền của Tứ Hải Quân chủ thì có khi y không chết.

Giọng nói lão đầy vẻ hối hận, lão nói tiếp:

- Bây giờ đạo trưởng định xử lý bằng cách nào?

Cặp mắt lão chiếu ra những tia thần quang Sáng quắc, cặp lông mày chau lại

ra chiều phần nộ.

vô vi đạo trưởng không khỏi xúc động, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh đáp:

- Bần đạo lại thí nghiệm phép Kim châm quá huyệt, nếu không làm cho y phục hồi Sinh cơ thì cũng đành thúc thủ vô Sách.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Nếu phép kim châm quá huyệt không phát Sinh hiệu lực thì đành để y chết hay Sao ?

vô vi đạo trưởng đáp:

- về phần bần đạo đến đó là vô phương.

Tôn Bất Tà cười ha hả hỏi:

- Khi đó đạo trưởng tính Sao?

vô vi đạo trưởng hỏi lại:

- Theo ý lão tiên bối thì thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hoá nghĩ rằng:

Thế là Tiêu Lĩnh vu chết về tay đạo trưởng cùng lão khiêu hoá. Chúng ta bị một Sợi dây ràng buộc và Sinh mạng của y. Đạo trưởng không đi đâu được, lão khiêu hoá cũng chịu hết đường.

vô vi đạo trưởng cười ruồi không nói gì.

Triển Diệp Thanh không nhịn được hỏi:

- Theo ý lão tiên bối thì tệ Sư huynh phải đền mạng cho Tiêu Lĩnh vu chăng?

Tôn Bất Tà đáp:

- sao không nói là cả lão khiêu hoá nữa?

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Thế là cả hai vị cùng đền mạng cho y chăng?

Tôn Bất Tà đáp:

- Triển huynh đệ nói không đúng chữ. Chẳng phải là đền mạng mà là lỗi ở mình, mình phải tự xử.

Triển Diệp Thanh nói:

- Thế là không công bằng.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Phải rồi! Lão khiêu hoá chưa kể đến Triển huynh đệ.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiêu Lĩnh vu bị thương về tay Bắc Thiên Tôn Giả. Tệ Sư huynh trị thương cho y không khỏi mà phải uống mạng, chẳng hoá ra quá tàn nhẫn ư?

Tôn Bất Tà cười đáp:

- Tiêu Lĩnh vu bất hạnh mà chết đi thì còn ai chống lại được Thảm Mộc Phong? đằng nào cũng chẳng khỏi chết. Chết Sớm chết muộn một thời gian thì có chi đáng tiếc?

Triển Diệp Thanh toan chống đối nữa nhưng vô vi đạo trưởng gạt đi:

- Tam đệ! Không được tranh hơi với Tôn lão tiên bối....

Lão chấp tay nhìn Tôn Bất Tà nói tiếp:

- Bần đạo có hiểu về tướng thuật, coi Tiêu đại hiệp không đến nỗi yếu tướng....

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Nếu y yếu tướng thì đã chết Sớm rồi.

Tính lão nóng nảy, Suốt đời chẳng có cách nào Sửa đổi được. Nếu không thì danh vọng của lão đã đưa lên ngôi bang chúa Cái Bang từ lâu.

vô vi đạo trưởng nói:

- Lão tiên bối cứ yên tâm. Nếu rủi mà Tiêu Lĩnh vu phải bỏ mạng thì bần đạo Sẽ tự tuyệt để tạ lỗi võ lâm.

Đạo trưởng nói câu này làm cho Tôn Bất Tà có ý hối hận là mình đã quá lời.

Lão thở dài đáp:

- Đây bất quá là lão khiêu buồn bực mà nói vậy, xin đạo trưởng đừng để tâm.

có điều nếu Tiêu Lĩnh vu chết thật thì theo chỗ lão khiêu hoá biết, mấy người Sẽ theo y xuống Suối vàng.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Những ai?....

Tôn Bất Tà đáp:

- Đầu tiên là Song thân y....

Triển Diệp Thanh ngắt lời:

- Hai vị lão nhân gia mất con và lại tuổi già, đau xót không Sống nổi là hợp lý.

Ngoài hai vị còn những ai nữa?

Tôn Bất Tà đáp:

- Còn Trung Châu Nhị Cổ và Kim lan, Ngọc Lan.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Thật thế ư?

Tôn Bất Tà tức giận đáp:

- Đến lão khiêu hoá còn chẳng muốn Sống, huống chi bọn có mối liên quan rất mật thiết với y. Người thật quá đa nghi, lão phu nói cũng không đủ tin hay Sao?

vô vi đạo trưởng đã lấy kim châm ở trong bọc ra, lớn tiếng gọi:

- Tam đệ cầm đèn gần lại đây.

Triển Diệp Thanh vâng lời cầm cây đèn giờ cao lên.

vô vi đạo trưởng cầm kim châm vào huyết mạch Tiêu Lĩnh vu. Đột nhiên chàng thở phào một cái la lên:

- Lạnh đến chết người! vô vi đạo trưởng rút kim châm ra nói:

- Phải rồi! Bắc Thiên Tôn Giả luyện được môn khícông hàn độc. Người y bị

khí lạnh xông vào, bây giờ cho uống thuốc trục hàn xem Sao?

Tôn Bất Tà đột nhiên thấy Tiêu Lĩnh vu lên tiếng, cả mừng nói:

- Phép kim châm quá huyết quả nhiên hiệu nghiệm. sao đạo trưởng không tiếp tục làm nữa?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Người y bị khí hàn độc xâm nhập, nếu mà không khu trục ra được thì dù có tỉnh lại cũng bằng vô dụng.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 145

Kim Hoa chạy thuốc cứu Tiêu Lang

Tôn bất Tà hỏi:

- Ở đâu có thuốc trục hàn?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Khí hàn độc mà Tiêu Lĩnh vu nhiễm phải khác với hơi lạnh thông thường. Bần đạo phải tự mình chế thuốc mới được.

Tôn Bất Tà giục:

- Hay lắm! Đạo trưởng kê toa để lão khiêu hoá đi mua thuốc.

vô vi đạo trưởng hỏi:

- Trời Sấp Sáng rồi! Hãy chờ lát nữa được không?

Tôn Bất Tà im lặng:

- Mạng người là điều rất quan hệ. Cuộc Sinh tử của y như treo đầu Sợi tóc mà còn chần chờ nữa chăng?

vô vi đạo trưởng nhăn nhó cười đáp:

Lão tiền bối nói đúng, nhưng cần phải tĩnh tâm khai phương, chứ không làm ẩu được.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm:

- Nói vậy là phải.

Rồi lão lắng lắng đứng yên.

vô vi đạo trưởng thở dài nói:

- Lão tiền bối cứ yên tâm. Nội công của Tiêu Lĩnh vu rất thâm hậu, tuy y bị thương về khí âm hàn của Bắc Thiên Tôn Giả nhưng không đến nỗi nguy ngập ngay đâu mà Sợ.

Tôn Bất Tà buồn rầu đáp:

- Cứ tình thế hiện giờ thì cuộc Sinh tử của Tiêu Lĩnh vu chẳng phải là việc riêng của một mình y mà còn liên quan đến Sự an nguy của đồng đạo võ lâm thiên hạ....

vô vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp chẳng những quan hệ cho toàn thể võ lâm mà còn là người của phái võ Dương, dĩ nhiên bần đạo phải tận tâm cứu chữa.

Tôn Bất Tà thấy Sắc diện Tiêu Lĩnh vu xanh lợt, chân tay giá lạnh tựa hồ không còn chút Sinh cơ nào nữa, lòng lão Se lại, hai hàng lệ trào ra.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe tiếng nổ đánh "đoàng" một cái. Tôn Bất Tà chân động tâm thần, hốt hoảng hỏi:

- Tiếng nổ ở đâu vậy?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Đây là dấu hiệu cảnh giác.

Y né mình vọt ra cửa phòng.

vô vi đạo trưởng vẫn lặng lẽ trầm tư dường như gặp điểm nan giải, tựa hồ như không nghe thấy tiếng nổ.

Triển Diệp Thanh hốt hoảng chạy đến bên vô vi đạo trưởng, giơ tay ra đẩy vào người lão nói:

- sư huynh! Có ám hiệu phóng lên rằng cường địch đã đến.

vô vi đạo trưởng Sừng Sốt hỏi:

- Có ám hiệu ư?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ vừa leo lên thấy tia lửa toé ra dường như ở bờ hồ. Ờ rằng cường địch đã qua hồ rồi, vô vi đạo trưởng quay lại Tôn Bất Tà nói:

- Lão tiên bối ở lại đây chiếu cố cho Tiêu Lĩnh vu . Bần đạo cùng triển Sư đệ thử cùng chạy về coi.

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hoá cùng đi với đạo trưởng. Triển lệnh Sư đệ ở đây coi Sóc Tiêu Lĩnh vu . vạn nhất mà Bắc Thiên Tôn Giả quay lại thì lão khiêu hoá quyết Sinh tử với hần một phen.

vô vi đạo trưởng nói:

- Theo nhận xét của bần đạo thì Bắc Thiên Tôn Giả bị thương khá nặng, quyết không thể trở lại được. Chắc đây là bọn thuộc hạ của Thảm Mộc Phong theo dõi hành tung tìm đến. Lão bôn chồn trong dạ, vừa dứt lời đã vọt mình chạy đi.

Triển Diệp Thanh muốn chạy theo nhưng Tôn Bất Tà cản lại . Lão nói:

- Tiểu nhai nhi! Người ở lại đây coi Tiêu Lĩnh vu, để lão khiêu hoá theo lệnh Sư huynh.

Triển Diệp Thanh ngập ngừng:

- Cái đó... Cái đó... vô vi đạo trưởng nói:

- Tôn lão tiên bối võ công cao thâm gấp trăm lần tam đệ, để lão tiên bối đi với Sư huynh phòng khi gặp cường địch còn đối phó được. Tam đệ hãy ở lại đây.

Lão vừa chạy vừa nói, khi dứt lời thì đã mất hút vào bóng đêm.

Tôn Bất Tà vượt ra khỏi phòng, lão nhảy lên nóc nhà mà chạy, chớp mắt đã mất hút.

Triển Diệp Thanh nhẹ buông tiếng thở dài, đóng cửa phòng lại, bắc ghế ngồi bên Tiêu Lĩnh vu.

Y không hiểu y thuật , chẳng biết làm gì.

sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bỗng nghe Tiêu Lĩnh vu khẽ la lên như người trong mơ:

- Rét quá! Rét quá! Triển Diệp Thanh kéo chăn đắp lên người chàng.
Đột nhiên nghe đánh Sầm một tiếng, cánh cửa đang đóng bị bật tung ra.
Một cơn gió lạnh tràn vào, ngọn nến tắt đi tối mò rồi lại Sáng trở lại.
Triển Diệp Thanh vừa rút trường kiếm ra khỏi vỏ vừa quay đầu nhìn lại thì
thấy một thiếu phu rất xinh đẹp, đầu vấn tóc theo kiểu cung trang, mình mặc
áo màu lục, lưng thưng đi vào.
Triển Diệp Thanh la hoảng:
- Kim Hoa phu nhân! Kim Hoa phu nhân lạnh lùng đáp:
- Chính thị! Mụ đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh vu hỏi:
- Y bị thương thế nào? Triển Diệp Thanh vung trường kiếm cho vọt ra một
bông hoa kiếm nói:
- Tuy y không còn Súc cự địch, nhưng Triển mỗ ở đây, chắc phu nhân
không gia hại y được.
Kim Hoa phu nhân thần Sắc nghiêm trang, từ từ tiến về phía giường nằm.
Triển Diệp Thanh vung kiếm lên quát:
- Dừng lại! Phu nhân mà còn tiến thêm bước nữa thì đừng trách lưỡi kiếm
của Triển mỗ vô tình.
Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói:
- Dừng chọc giận ta.
Triển Diệp Thanh hỏi:
- Chọc giận rồi phu nhân làm gì?
Kim Hoa phu nhân đáp:
- Người muốn biết uy lực của con Bạch Tuyền chăng?
Triển Diệp Thanh hỏi lại:
- Bạch Tuyền là cái gì?
Kim Hoa phu nhân đáp:
- Nó là một giống rắn độc kỳ quái lại linh động phi thường, toàn thân rắn
như Sắt, đao kiếm chém không vào.
Triển Diệp Thanh hỏi:
- Có chuyện đó ư? Tại hạ không tin như vậy! Kim Hoa phu nhân nói:
- Đây không có người nào để ta thử cho người coi... Mụ ngó Tiêu Lĩnh vu
nói tiếp:
- Ta không gia hại y, chỉ muốn coi thương thế y mà thôi.
Triển Diệp Thanh lạnh lùng nói:
- Tại hạ tin phu nhân thế nào được.
Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc lấy ra một chiếc hộp ngọc dài chừng hơn
thước, đường kính rộng chừng nửa tấc, lạnh lùng nói:
- Giữa người và người huynh đệ của ta có mối giao tình như thế nào? Triển
Diệp Thanh hỏi lại:
- Ai là người huynh đệ của phu nhân?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Tiêu Linh vu.

Triển Diệp Thanh quay lại ngó Tiêu Linh vu nói:

- Không thân mà cũng không Sợ.

Kim Hoa phu nhân thở dài, đột nhiên cất hộp ngọc đi nói:

- Nếu ta để người chết vì con Bạch Tuyền thì người anh em này khi tỉnh dậy tất chẳng vui lòng.

Triển Diệp Thanh lạnh lùng nói:

- Phu nhân bắt tất phải quá lo xa.

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Ta không có nhiều thì giờ. Người nói mau! Ngoài cách động thủ còn cách nào khác để ta coi thương thế cho y?

Triển Diệp Thanh ngập ngừng:

- Nếu phu nhân không có ý gia hại y thì coi thương thế cũng không Sao.

Nhưng... Kim Hoa phu nhân hỏi ngay:

- Nhưng Sao? Người nói mau đi.

Triển Diệp Thanh đáp:

- vì lí do đề phòng, tại hạ xin điểm vào mấy chỗ huyệt đạo phu nhân. Như vậy lỡ phu nhân có ý động thủ gia hại y, tại hạ cũng kịp thời ngăn cản.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Hay lắm! Người động thủ đi.

Rồi mục khoanh tay nhắm mắt đứng yên.

Triển Diệp Thanh phóng tay trái điểm lẹ vào hai chỗ huyệt đạo trên người Kim Hoa phu nhân. Y đứng Sang một bên nói:

- Bây giờ phu nhân có thể đến bên giường mà coi nhưng không được đụng đến người y. Kim Hoa phu nhân ngó Triển Diệp Thanh bằng con mắt lạnh lùng rồi từ từ bước đến bên giường, ngưng thần chú ý nhìn vào mặt Tiêu Linh vu hồi lâu rồi hỏi:

- Y bị thương rất nặng. Ai đã đả thương y?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Bắc Thiên Tôn Giả.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Huyền băng chương là một môn võ công độc đáo của Bắc Thiên Tôn Giả. Ngoài thuốc giải của hắn không ai chữa được.

Triển Diệp Thanh ngắt lời:

- Cái đó phu nhân bắt tất phải nhọc lòng. Tệ Sư huynh tinh thông y thuật, Sẽ có cách trục hàn.

Kim Hoa phu nhân cười lạt nói:

- Y thuật của lệnh Sư huynh e rằng cũng chỉ đến một trình độ nào đó thôi.

Mục lù lại năm bước nói tiếp:

- Mau giải huyết cho ta để ta đi kiếm Bắc Thiên Tôn Giả lấy thuốc trị thương cho y.

Triển Diệp Thanh Sừng Sốt, y giải khai huyết đạo cho Kim Hoa phu nhân rồi nói:

- Bắc Thiên Tôn Giả võ công cao cường, phu nhân đến xin thuốc là tự chui đầu vào tròng.

Kim Hoa phu nhân cười lạt đáp:

- Cái đó không liên quan gì tới ngươi! Triển Diệp Thanh ngơ ngác không biết nói Sao.

Kim Hoa phu nhân lại nói:

- Ngươi coi chừng y cẩn thận, chờ ta đến canh hai đêm mai mà không thấy ta trở lại thì không phải chờ nữa.

Dứt lời mù trở gót đi ra cửa.

Triển Diệp Thanh vội hô:

- Đứng lại! Kim Hoa phu nhân quay đầu lại hỏi:- Còn chuyện gì nữa?

Triển Diệp Thanh hỏi lại:

- vừa rồi có tín hiệu truyền tới. Tín hiệu đó có liên quan gì đến phu nhân?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Thảm Mộc Phong thân hành dẫn cao thủ theo hút tới đây.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Tại hạ còn nhiều điều chưa hiểu muốn thỉnh giáo phu nhân có được không?

Kim Hoa phu nhân giục:

- Lúc này thì giờ rất quý báu. Ngươi hỏi thì hỏi lẹ đi.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- sao phu nhân lại biết Tiêu Lĩnh vu dưỡng thương ở đây?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Lúc các vị động thủ với Bắc Thiên Tôn Giả, ta ẩn mình trong bóng tối theo dõi.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Như vậy Thảm Mộc Phong cũng biết rồi hay Sao?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Thảm Mộc Phong mà biết Tiêu Lĩnh vu ở đây thì y đã đuổi tới từ lâu, khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội?

Kim Hoa phu nhân nói rồi bỏ đi.

Khi Tôn Bất Tà quay lại, Triển Diệp Thanh kể lại mọi chuyện.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Rồi Sao nữa?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Mụ coi Tiêu Lĩnh vu một lúc rồi tại hạ giải khai huyết đạo cho mụ đi.

Tôn Bất Tà hỏi tiếp:

- Lúc ra đi mụ có dặn gì không?Triển Diệp Thanh đáp:
- Mụ bảo đi lấy thuốc giải cho Tiêu Lĩnh vu và Sế trở về trước canh hai đêm mai.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Mụ đi đâu lấy thuốc giải?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Mụ đi kiếm Bắc Thiên Tôn Giả.

Tôn Bất Tà nói:

- võ công Kim Hoa phu nhân tuy đã vào hạng khá nhưng quyết không địch nổi Bắc Thiên Tôn Giả.

Triển Diệp Thanh ngắt lời:

- Mụ nói bằng một giọng rất kiên quyết, xem chừng không phải chuyện giả dối.

Y ngừng lại một chút rồi nói:

- Tại hạ không hiểu tại Sao Kim Hoa phu nhân lại quan tâm tới Tiêu Lĩnh vu như vậy?

Tôn Bất Tà chau mày đáp:

- Lão khiêu hoá cũng không Sao hiểu nổi.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Lão tiên bối ở đây, văn bối đi coi tề Sư huynh một lát được chăng?

Tôn Bất Tà đáp:

- Triển huynh đệ đi đi. Theo nhận xét của lão phu thì e rằng Tiêu Lĩnh vu khó lòng chống lại tử thần tới canh hai đêm mai. Huynh đệ nói với lệnh Sư huynh nên trở về đây cho kịp thời cứu vãn.

Triển Diệp Thanh chấp tay đáp:

vã bối xin ghi dạ.

Rồi nhảy vọt ra ngoài cửa.

Tôn Bất Tà bắc ghế ngồi bên cạnh Tiêu Lĩnh vu. Lão nhìn chàng cảm khái nghĩ thầm:

Ta mà không khuyên y thì không chừng y và Trung Châu Nhị Cổ còn ở lại dưới thuyền ngũ Sắc với Tứ Hải Quân chủ, tránh khỏi cái vạ bữa nayLão lại cảm thấy Tiêu Lĩnh vu gặp đại nạn bữa nay là do lão gây ra, nên trong lòng rất hối hận.

sáng Sớm hôm Sau, Tý lão trượng cho người đưa tới một mâm vật thực rất thịnh soạn.

Tôn Bất Tà thấy Tiêu Lĩnh vu chân tay lạnh ngắt. Chàng nằm thẳng cẳng, chỉ khác người chết là còn chút hơi thở phập phồng, lão bèn chôn trong dạ, chẳng ăn uống gì được.

vào khoảng giờ ngọ, vô vi đạo trưởng mới lật đặt tới nơi, tay cầm hai gói thuốc trực hàn.

Tôn Bất Tà thân hành vào bếp nấu thuốc bùng lên.
Nét mặt tuần tú của Tiêu Lĩnh vu đã trở thành xám xịt, toàn thân chàng cứng đơ.
vô vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà phải phí nhiều tâm lực mới nấu xong liều thuốc và đổ cho Tiêu Lĩnh vu uống.
Tôn Bất Tà hi vọng rất nhiều vào liều thuốc trực hàn của vô vi đạo trưởng.
Lão nhìn Tiêu Lĩnh vu không chớp mắt.
Ngờ đâu Tiêu Lĩnh vu uống thuốc rồi vẫn như đá chìm đáy biển. sau một giờ vẫn chẳng thấy công hiệu chi hết.
Tôn Bất Tà chau mày hỏi:
Đạo trưởng! Hay là đạo trưởng dùng lầm thuốc?
vô vi đạo trưởng đáp:
Bản đạo thân hành kiểm tra dược vật, quyết không thể lầm được.
Tôn Bất Tà hỏi:
vậy mà Sao Tiêu Lĩnh vu uống vào rồi mà vẫn tuyệt không thấy công hiệu chi hết?
vô vi đạo trưởng bẽn lễn cười đáp:
Chắc y thuật bản đạo chưa được tinh thâm nên chữa không khỏi bệnh.
Tôn Bất Tà thở dài nói:
- Bây giờ chỉ còn đặt tia hi vọng mong manh vào Kim Hoa phu nhân.
vô vi đạo trưởng đã nghe Triền Diệp Thanh thuật lại chuyện đêm qua, liền đáp:- Nếu quả Kim Hoa phu nhân lấy được thuốc của Bắc Thiên Tôn Giả thì dĩ nhiên chẳng còn điều chi đáng ngại Tôn Bất Tà hỏi:
- Nếu mụ không lấy được thì Sao?
vô vi đạo trưởng ngập ngừng đáp:
- Cái đó....cái đó....
Tôn Bất Tà cười lạt ngát lời:
Nếu Kim Hoa phu nhân không lấy được thuốc giải thì chúng ta chỉ còn đường ngồi coi Tiêu Lĩnh vu chết uổng hay Sao?
vô vi đạo trưởng đáp:
- thương thế của Tiêu đại hiệp cực kỳ trầm trọng. Nếu Kim Hoa phu nhân không lấy được thuốc giải ở nơi Bắc Thiên Tôn Giả , bản đạo thực không nắm vững phần nào đủ tài chữa được....
Tôn Bất Tà trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Bắc Thiên Tôn Giả là một tay đao thủ. Kim Hoa phu nhân bản lãnh có cao thâm đến đâu cũng khó lòng lấy được thuốc giải. Lão khiêu hoá không dám trách mụ, nhưng có một điều mong đạo trưởng trở đường cho:
trong võ lâm đương kim ngoài Bắc Thiên Tôn Giả đạo trưởng có biết ai chữa được thương thế cho Tiêu Lĩnh vu ?
vô vi đạo trưởng đáp:

- Theo chỗ bản đạo biết thì trong võ lâm hiện nay Độc Thủ Dược vương là người tinh thâm y thuật nhất đời. Hoặc giả lão có thể chữa được Tiêu Lĩnh vu

Lão ngừng một lúc rồi nói tiếp:

-Theo ý bản đạo thì lão tiên bối hãy nhẫn nại chờ đến đêm nay. Nếu Kim Hoa phu nhân Kim Hoa phu nhânông trở lại, chúng ta Sẽ nghĩ biện pháp Kim Hoa phu nhânác chữa trị Tiêu Lĩnh vu .

Tôn Bất Tà nói:

- Đừng nói Kim Hoa phu nhân Kim Hoa phu nhânông phải là địch thủ của Bắc Thiên Tôn Giả , dù mụ có lấy được thuốc giải chưa chắc mụ đã y ước trở lại.

vô vi đạo trưởng đáp:- Nhận xét của bản đạo khác với lão tiên bối ở điểm này. Nếu Kim Hoa phu nhân mà lấy được thuốc giải, nhất định mụ y ước trở lại. Dù mụ không lấy được thuốc giải mà chưa chết về tay Bắc Thiên Tôn Giả mụ cũng trở lại.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 146

Lục Quyên đại giải cứu Tiêu Lang

Tôn bất tà hỏi:

- Sao đạo trưởng dám nói quả quyết như vậy?

vô vi đạo trưởng đáp:

Kim Hoa phu nhân mà có ý sát hại Tiêu Lĩnh vu thì khi nào mụ chịu bỏ qua cơ hội này. Ít ra mụ cũng cáo tố với Thảm Mộc Phong phái người đến đây hành thích.

Tôn Bất Tà ngược mắt nhìn Tiêu Lĩnh vu thở dài nói:

- Được rồi! vậy chúng ta đợi đến canh hai đêm nay rồi sẽ tính.

Thời gian đối với người chờ đợi thật lâu dài. Tôn Bất Tà rất đổi bồn chồn.

Lão bước lui rồi lại bước tới quanh quẩn trong phòng. Thình thoảng lão đến bên giường sờ lên ngực Tiêu Lĩnh vu.

vô vi đạo trưởng tuy cũng nóng ruột chẳng kém gì Tôn Bất Tà nhưng lão nhắm mắt ngồi yên chẳng nói nửa lời.

Đến đêm Tiêu Lĩnh vu hơi thở càng yếu ớt, không biết chừng dừng lại lúc nào....

Tôn Bất Tà nhìn ngọn đèn trên bàn buồn rầu hỏi:

- Đạo trưởng! Tiêu Lĩnh vu có qua được đêm nay không?

vô vi đạo trưởng cầm mạch Tiêu Lĩnh vu thấy kinh mạch yếu quá, như có, như không biết chàng không thể sống được tới lúc trời sáng. Chỉ vào khoảng canh ba là chàng tắt thở.

Hiện giờ sinh mạng của Tiêu Lĩnh vu chỉ còn trông vào Kim Hoa phu nhân nếu mụ lấy được thuốc giải của Bắc Thiên Tôn Giả, ngoài ra chẳng còn chút hy vọng nào khác. Nhưng lão sợ nói ra làm Tôn Bất Tà nổi lòng bi phẫn.

Lão đành gượng gượng trầm tĩnh, cười mát nói:

- Tiêu đại hiệp nội công tinh thâm, dù y có bị thương trầm trọng vẫn có thể chống chọi được hai, ba ngày nữa cũng chưa việc gì.

Tôn Bất Tà nhìn Tiêu Lĩnh vu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Đạo trưởng nói thật chẳng? Hay là cố ý an ủi lão khiêu hoá?

vô vi đạo trưởng nghiêm nghị đáp:

- Bần đạo nói hoàn toàn sự thực, trừ khi coi mạch lầm thì không kể.

Lão nói câu sau cùng là để còn đường hạ đài. Vạn nhất trước canh ba Kim Hoa phu nhân không trở lại, lão sẽ thừa nhận mình coi mạch lầm.

Hai người cùng yên lặng. Trong lòng người nào cũng tựa hồ đeo một khối chì nặng mấy ngàn cân.

Gần đến canh hai Tôn Bất Tà lòng nóng như lửa đốt. Bỗng lão đứng dậy ra đứng cửa chờ đợi.

Ban đêm vũ trụ tối đen, chẳng thấy Kim Hoa phu nhân đâu. Tôn Bất Tà buông tiếng thở dài nảo ruột than thầm:

- Thế là hết rồi! Dù Kim Hoa phu nhân lấy được thuốc giải nhưng hễ đến chậm nửa giờ là Tiêu Linh vu tắt thở rồi, chẳng còn cách nào vẫn hồi mạng sống cho y... Đột nhiên có tiếng nữ nhân hô hoán từ xa vọng lại. Tôn Bất Tà lắng tai nghe văng vẳng thấy tiếng gọi tên Tiêu Linh vu.

Đang lúc canh khuya thanh vắng lão nhận thanh âm còn ở ngoài hai dặm. Vô vi đạo trưởng động tâm bảo Tôn Bất Tà:

- Lão tiên bối chiếu cố giúp cho Tiêu Linh vu. Bần đạo đi một chút rồi trở về ngay.

Lão không chờ Tôn Bất Tà trả lời đã nhảy vọt ra ngoài chạy về phía có tiếng gọi.

Khinh công của vô vi đạo trưởng rất cao thâm. Lão chạy nhanh như gió, khoảng khắc đã vượt qua hai, ba dặm đường.

Vô vi đạo trưởng chú ý nhìn ra thấy dưới bóng sao mờ mờ có một thiếu nữ mặc võ phục màu huyền, lưng đeo trường kiếm, không ngớt gọi tên Tiêu Linh vu.

Thiếu nữ dường như cảnh giác có người chạy tới. Cô ngừng tiếng gọi, hỏi ngay:

- Ai đó?

Vô vi đạo trưởng ngấm ngấm kinh hãi tự hỏi:

- Cô gái này là nhân vật thế nào mà tai mắt linh mẫn như vậy?

Lão từ từ quay lại gốc cây đáp:

- Bần đạo là vô vi.

Huyền y thiếu nữ nhìn thẳng vào mặt vô vi đạo trưởng lạnh lùng nói:

- Đạo trưởng đến đây làm chi? Tiểu nữ có kêu đạo trưởng đâu? Giọng nói tuy lạnh lùng nhưng lại tỏ ra chân thật.

Vô vi đạo trưởng hỏi lại:

- Có phải cô nương kêu Tiêu Linh vu không?

Huyền y nữ đáp:

- Phải rồi! Lão có biết hiện giờ y ở đâu không?

Vô vi đạo trưởng hỏi:

- Cô nương là ai? Kiếm Tiêu Linh vu làm chi?

Thiếu nữ tức giận hỏi lại:

- Lão có biết hay không thì bảo?

Vô vi đạo trưởng gật đầu:

- Nếu bần đạo không biết y ở đâu thì đã chẳng tới đây.

Huyền y nữ vội hỏi:

- vậy đạo trưởng đưa tiểu nữ đi gặp y.
vô vi đạo trưởng đáp:
- Cô nương mà không nói rõ tên họ cùng thân thế thì bản đạo quyết không chịu đưa cô nương tới đó.
Huyền y nữ vội nói:
- Tiểu nữ là Lục Quyên Đại. Mau dẫn tiểu nữ đi gặp y.
vô vi đạo trưởng hỏi:
- Lục Quyên Đại ư? Bản đạo chưa nghe ai nói đến.
Lục Quyên Đại nói:
- Đạo trưởng không biết tiểu nữ, nhưng chắc biết rõ gia phụ?
vô vi đạo trưởng hỏi:
- Lệnh tôn là ai?
Lục Quyên Đại đáp:
- Gia phụ là Bắc Thiên Tôn Giả.
vô vi đạo trưởng sững sốt, xin lỗi:
- Té ra cô nương là Băng cung công chúa, bản đạo cam bẻ thất kính. Lục Quyên Đại nói:
- Tiểu nữ đã nói hết rồi, sao đạo trưởng còn chưa đưa đi gặp Tiêu Lĩnh vu. Hàn băng chương của gia phụ cực kỳ ác độc. Nếu còn trùng trùng e rằng không còn cứu vãn được.
vô vi đạo trưởng bụng bảo dạ:
- Hiện giờ Tiêu Lĩnh vu sắp chết đến nơi, bất luận con nhỏ này nói thật hay dối, ta cũng đành trông theo số phận.
Lão liền đáp:
- Công chúa hãy đi theo bản đạo.
Rồi trở gót tung mình vọt đi.
- Lục Quyên Đại vừa chạy theo vừa giục lão đi thật nhanh.
Hai người vào đến tỉnh thất thì thấy Tôn Bất Tà tay trái đo lấy người Tiêu Lĩnh vu, tay mặt lão thúc đẩy chân khí trút vào người chàng.
Tôn Bất Tà ngẩng đầu ngó vô vi đạo trưởng nói:
- Đạo trưởng gạt lão khiêu hóa rồi.
Lục Quyên Đại chạy tới trước giường nói :
- Mau buông y ra! Nàng phóng chỉ điểm vào huyết mạch cổ tay Tôn Bất Tà. Tôn Bất Tà né tránh, nhảy lên phóng chương đánh ra. Lão chăm chú nhìn vô vi đạo trưởng nói:
- Đạo trưởng! Cô này là ai?
vô vi đạo trưởng đáp:
Y là con gái Bắc Thiên Tôn Giả, đến cứu mạng cho Tiêu Lĩnh vu. Lão tiên bối hãy tránh ra cho y động thủ.
Lục Quyên Đại không nói gì nữa, vung tay trái đón tiếp phát chương của

Tôn Bất Tà, tay mặt nàng móc ra một viên thuốc toan nhét vào miệng Tiêu Lĩnh vu.

Chưởng lực của Tôn Bất Tà mạnh quá khiến nàng lùi lại hai bước. Tay nàng không thể nào nhét thuốc cho Tiêu Lĩnh. Nàng tức quá phóng chân đá vào bụng dưới lão.

Tôn Bất Tà nhảy vọt ra ngoài giường gỗ hạ mình xuống góc phòng.

Lục Quyên Đại hần học nói:- Nếu mà y chết thì hai lão phải đền mạng.

Cô thò tay mặt đo lấy người Tiêu Lĩnh vu, tay trái nhét thuốc vào miệng chàng.

Kim đan vào miệng rồi tự hóa thành ngọc dịch trôi xuống cổ.

vô vi đạo trưởng chăm chú nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh vu để coi biến hoá, đồng thời lão theo dõi từng cử động của Lục Quyên Đại.

Tôn Bất Tà cũng ngưng thần chú ý đến Tiêu Lĩnh vu. Kim đan quả nhiên linh diệu vô cùng, chỉ trong nháy mắt Tiêu Lĩnh vu đột nhiên duỗi tay ra.

vô vi đạo trưởng thấy Tiêu Lĩnh vu sắp hồi tỉnh, cả mừng nói:

- Dược vật của Lục cô nương quả nhiên thần diệu vô song.

Tôn Bất Tà ngơ ngác hỏi:

- Cô nương đây là nhân vật thế nào?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo đã nói y là ái nữ của Bắc Thiên Tôn Giả.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Cô ở họ gì?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Bắc Thiên Tôn Giả họ gì thì cô ở họ đó.

Tôn Bất Tà khẽ nói:

- Theo chỗ lão khiêu hóa biết thì Bắc Thiên Tôn Giả ở họ Bách Lý, mà sao con gái lão lại ở họ Lục?

vô vi đạo trưởng giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Thật thế ư?

Tôn Bất Tà đáp:

- Dĩ nhiên là thực, khi nào lão khiêu hóa còn nói dối?

Tay mặt lão nắm lấy tay vô vi đạo trưởng nói tiếp:

- Bất chấp y ở họ trời họ đất gì cũng mặc, y có phải con gái Bắc Thiên Tôn Giả hay không cũng thế. Mỗi lo trước mắt của chúng ta là sinh mạng của Tiêu Lĩnh vu, miễn sao y chữa khỏi thương thế cho chàng là được.

vô vi đạo trưởng đáp:- Lão tiên bối nói phải lắm! Lúc này Tiêu Lĩnh vu đang nằm trên giường đột nhiên duỗi tay nói:

- Rét chết người đi được! Đột nhiên chàng ngồi nhồm dậy.

Tôn Bất Tà cả mừng hỏi:

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ khỏi rồi ư?

Dưới ánh sáng đèn, sắc mặt chàng vẫn lợt lạt, cặp mắt vô thần. Chàng cũng quay đầu lại nhìn Tôn Bất Tà đáp:

- vẫn bối bối nhiều rồi... Chàng đưa mắt nhìn vô vi đạo trưởng nói:

- Đa tạ đạo trưởng đã cứu mạng.

Thân thể chàng tuy chưa phục hồi nhưng thần trí đã tỉnh táo.

vô vi đạo trưởng nói:

- Cô nương đây mới là người cứu đại hiệp.

Tiêu Linh vu đưa mắt nhìn thiếu nữ đứng ở trước giường hỏi:

- Cô nương đây cùng tại hạ vốn không quen biết, sao lại đến cứu tại hạ?

vô vi đạo trưởng nói:

- Đây là ái nữ của Bắc Thiên Tôn Giả.

Tiêu Linh vu nhìn thiếu nữ hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Không phải! vô vi đạo trưởng không để thiếu nữ mở miệng đã nói ngay:

- Cô nương đây tên gọi Lục Quyên Đại.

Tiêu Linh vu lắc đầu đáp:

- Nếu vậy lại càng không phải. ái nữ của Bắc Thiên Tôn Giả tên gọi Bách Lý Băng chứ có phải họ Lục đâu.

vô vi đạo trưởng đã đi tới bên Lục Quyên Đại chụp lấy cổ tay nàng , lạnh lùng hỏi:

- Cô mạo xưng con gái Bắc Thiên Tôn Giả là có ý gì?

Lục Quyên Đại bình tĩnh mỉm cười đáp:- Buông tiểu nữ ra.

vô vi đạo trưởng nói:

- Xin cô nương hãy lùi lại năm bước, bản đạo sẽ buông cô nương ngay.

Lục Quyên Đại ngược mắt nhìn Tiêu Linh vu hỏi:

- Đạo trưởng sợ tiểu nữ đột kích y chăng?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Quả có thể thật. Cô và Tiêu đại hiệp cách gần nhau quá, nếu cô ra tay đột ngột bản đạo có muốn cứu cũng không kịp.

Lục Quyên Đại nói:

- Nếu tiểu nữ định giết y thì đã chẳng cứu y làm chi.

vô vi đạo trưởng đáp:

- Cô nương nói rất có lý, nhưng trước khi biết rõ thân thể cô, bản đạo khó mà yên tâm được.

Lục Quyên Đại đành lùi lại năm bước hỏi:

- Bây giờ đạo trưởng buông tiểu nữ được chưa?

vô vi đạo trưởng buông tay Lục Quyên Đại ra, chấp tay nói:

- Dù cô nương ở đâu tới đây, bản đạo cũng cảm ơn cô nương đã cứu trị thương thể cho Tiêu đại hiệp.

Căn phòng nhỏ hẹp, Lục Quyên Đại lùi lại năm bước đã tới cửa phòng.

Nàng tựa lưng vào cánh cửa thung thảng hỏi:

- Tiêu tướng công không nhận ra tiểu tỳ thật ư?

Tiêu Linh vu chú ý nhìn một hồi nữa, lắc đầu đáp:

- Tại hạ không nhận ra được.

Lục Quyên Đại hỏi:

- Tiêu tướng công có nhận biết Hương Tuyết tỷ tỷ chăng?

Tiêu Linh vu đáp:

- Tại hạ có biết Hương Tuyết. Y là tỷ nữ hầu cận Bách Lý cô nương. Tại hạ đã gặp y mấy lần.

Lục Quyên Đại nói:- Hương Tuyết theo hầu Bách Lý công chúa lên đi tìm Tiêu tướng công. Tiểu tỳ cũng muốn đi theo, nhưng bị Bách Lý cô nương bắt ở lại hầu hạ lão gia và nghe ngóng tin tức. Bách Lý cô nương cũng biết rằng sau khi cô bỏ nhà trốn đi, lão gia tất trút hận lên đầu Tiêu tướng công. vì thế ngày cô nương dời khỏi nhà đã lấy hai bình linh đan của lão gia chế luyện. Cô chia cho tiểu tỳ hai viên.

Tiêu Linh vu thở dài nói:

- Quả đúng như lời tiêu liệu của Bách Lý cô nương.

Lục Quyên Đại nói:

- Bách Lý cô nương đã căn dặn tiểu tỳ phải theo dõi từng cử động của lão gia.

vạn nhất lão gia tìm được Tiêu tướng công và hạ thủ gia hại thì tiểu tỳ phải đem thuốc đến giải cứu.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Tại sao cô nương biết tại hạ bị thương?

Lục Quyên Đại đáp:

- Trưa hôm nay bọn vệ đội ở Bạng cung bắt được Kim Hoa phu nhân. Chúng nói bà muốn lấy cắp linh đan của lão gia. Tiểu tỳ trong lòng hồi hộp nghĩ ngay đến tướng công, liền chạy tới hỏi Kim Hoa phu nhân.

Thị ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ban đầu bà không chịu nói. Mãi tới canh một đêm nay, tiểu tỳ tới thăm bà và nói đi cứu tướng công, bà mới cho hay. Tiểu tỳ giật mình kinh hãi, không ngờ lời dặn của Bách Lý cô nương quả nhiên linh nghiệm... Tiêu Linh vu nói:

- Té ra là thế. Không ngờ vụ này lại ngoắt ngoéo như vậy.

Lục Quyên Đại kể tiếp:

- Tiểu tỳ liền hỏi Kim Hoa phu nhân xem hiện giờ tướng công ở đâu. vô vi đạo trưởng xen vào:

- Chắc Kim Hoa phu nhân nói cho cô biết chỗ này?

Lục Quyên Đại đáp:

- Đúng thế! vô vi đạo trưởng lại hỏi:

- Kim Hoa phu nhân đã cho cô hay sao cô không tới thẳng đây? Lục Quyên

Đại đáp:

- Phu nhân đang nói dở câu thì gặp lúc có người đến đem phu nhân đi thăm vắn. Tiểu tỳ đành phải ẩn nấp.

Thị thử phào một tiếng rồi nói tiếp:

- Tiểu tỳ thấy không còn sớm nữa, chẳng thể chờ đợi bà trở về nữa, đành theo phương hướng đại khái chạy tới đây mà tìm đi tìm lại không thấy. Tiểu tỳ nhớ tới đại danh của Tiêu tống công mới lớn tiếng hô hoán.

Thị đưa mắt nhìn vô vi đạo trưởng nói tiếp:

- Đạo trưởng đây theo thanh âm tìm tới, còn hỏi tên tiểu tỳ, tiểu tỳ đành mượn danh của Bách Lý cô nương.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Lục Quyên Đại có phải tên thật của cô không?

Lục Quyên Đại đáp:

- Tiểu tỳ tên gọi Quyên Đại và đứng ở họ Lục. Tiểu tỳ mạo danh Bách Lý cô nương là để mau gặp tướng công chứ không dám mạo tên thật của công chúa.

Bồng Tôn Bất Tà giơ tay quạt tắt cây đèn đi nói khẽ:

- Có người tới đó.

Bồng nghe tiếng tà áo bay lất phất, dường như có người nhảy xuống sân.

Tôn Bất Tà ngấm ngấm vận động chuồng lực, toan quát hỏi thì nghe thanh âm đàn bà cất lên:

- Thương thế của Tiêu Linh vu ra sao? Có biến chuyển gì không?

vô vi đạo trưởng hô:

- Kim Hoa phu nhân đã tới.

Đoạn lão mở cửa ra.

Bồng thấy Kim Hoa phu nhân hai tay ôm bụng, lão đảo bước vào.

Tôn Bất Tà bật lửa thắp đèn lên.

Lão chú ý thấy Kim Hoa phu nhân nghiêng chặt hai hàm răng, đầu tóc rũ rượi, chân mụ cất bước nặng nề tưởng chừng có đeo một khối đá ngàn cân.

Dường như mụ đã trọng thương.

Kim Hoa phu nhân ngẩng đầu nhìn Lục Quyên Đại đứng trước giường liền hỏi:- Người cũng tới đây ư?

Lục Quyên Đại gật đầu.

Kim Hoa phu nhân hai chân nhún ra ngồi phệt xuống đất.

Lục Quyên Đại vội chạy lại đo mụ lên hỏi:

- Phu nhân bị thương nặng lắm hay sao?

Kim Hoa phu nhân gật đầu rồi hỏi:

- Người đã đưa thuốc giải cho y chưa?

Lục Quyên Đại đáp:

- Tiêu tướng công đã uống rồi.

Kim Hoa phu nhân lại nói:

- Đa tạ cô. Nếu y phải chờ ta thì chắc không kịp mất.

Tiêu Linh vu từ từ ngồi lên rồi bước xuống giường hỏi:

- Phu nhân bị thương chỗ nào?

Kim Hoa phu nhân nhăn nhó cười đáp:

- Không hề gì. Ta không chết đâu mà ngại.

Đột nhiên mụ há miệng hộc máu tươi ra.

Lục Quyên Đại lấy khăn lau huyết tích trước ngực Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phải chăng phu nhân bị thương về tay lão gia?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Không phải.

vô vi đạo trưởng xen vào:

- Lục cô nương! Kim Hoa phu nhân bị thương nội phủ, không nên nói nhiều.

Cô nương đừng hỏi bà ta nữa.

Lão móc lấy cái bình ngọc, đổ ra hai viên thuốc nói tiếp:

- Lục cô nương! Cô nương đưa cho phu nhân uống hai viên thuốc này.

Lục Quyên Đại đón lấy thuốc đưa cho Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân bản tính rất quật cường, đột nhiên đón lấy thuốc bỏ vào miệng nuốt xuống. Tiêu Linh vu hỏi:

- Phu nhân! Tại hạ được Lục cô nương cho uống thuốc giải, thương thế bớt nhiều rồi. Phu nhân lên giường nghỉ một lúc được chăng?

Kim Hoa phu nhân tuy bị thương nặng nhưng bản tính cương cường, cười nói tự nhiên, mụ hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Người kêu ta bằng Kim Hoa phu nhân ? Cả huynh đệ cũng thế hay sao?

Tiêu Linh vu chau mày hỏi:

- Phu nhân muốn tại hạ kêu bằng gì bây giờ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ta vẫn kêu người bằng tiểu huynh đệ, vậy người kêu ta bằng đại tỷ tỷ chứ!

Tiêu Linh vu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi ! Mời tỷ tỷ lên giường nằm nghỉ.

Kim Hoa phu nhân đứng dậy lão đảo muốn ngã. Lục Quyên Đại đưa tay ra đỡ, nhưng mụ gạt đi rồi loạng choạng bước tới bên giường ngồi xuống.

Tiêu Linh vu nghĩ đến Kim Hoa phu nhân vì muốn cứu mạng cho mình mà phải mạo hiểm đến nỗi bị trọng thương, lòng chàng rất áy náy. Chàng bước tới bên giường hỏi:

- Tỷ tỷ ơi! vô vi đạo trưởng đây rất tinh thâm y đạo. Tỷ tỷ để đạo trưởng coi thương thế được chăng?

chàng biết mụ tính khí quật cường, nếu nhờ đạo trưởng cầm mạch mà bị mụ cự tuyệt thì thật bất lịch sự, nên chàng phải thương lượng với mụ trước.

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Không cần đâu. Ta đã tự biết rõ thương thế của mình, chỉ nghỉ một đêm đến sáng mai là khỏi.

vô vi đạo trưởng máy môi muốn nói lại thôi.

Tôn Bất Tà chẳng có hảo cảm gì với phu nhân nhưng lúc này quan niệm của lão đã biến đổi hẳn. Lão khẽ dặng háng một tiếng rồi khuyên mụ:

Y thuật của vô vi đạo trưởng tuy không bằng Độc Thủ Dược vương nhưng cũng là một bậc lương y hiếm có trên đời. Phu nhân không nên cố chấp, để y coi xem thì có hề gì?

Tiêu Linh vu nói theo:

- Tôn lão tiên bối nói thế là phải. Tỷ tỷ nên để vô vi lão tiên bối chẩn mạch cho.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Có thật tiểu đệ sợ ta chết không?

Tiêu Linh vu nhìn Kim Hoa phu nhân mỉm cười đáp:

- Tỷ tỷ vì muốn cứu mạng cho tiểu đệ mà bị trọng thương như vậy thì tiểu đệ yên tâm thế nào được.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Được rồi để cho Tiêu huynh đệ được yên lòng, cảm phiền đạo trưởng chẩn mạch dùm.

vô vi đạo trưởng đưa hai ngón tay giữa và ngón tay trỏ bên phải cầm uyển mạch Kim Hoa phu nhân hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Kể ra thương thế của phu nhân không có gì nặng lắm, nhưng bị thương rồi phu nhân không được ngồi tĩnh toa. điều tức, hấp tấp chạy đến đây mà thành ra khá trầm trọng.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười đáp:

- Đúng thế thật Tiêu Linh vu hỏi:

- Có hy vọng chữa được khỏi chăng?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Hiện giờ khí huyết của phu nhân đã công vào nội phủ, cần nghỉ một thời gian mới được.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phải chùng bao lâu?

vô vi đạo trưởng đáp:

Nhiều là bảy ngày, ít cũng phải năm ngày.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Không được. Thôi chẳng cần coi nữa. Giờ Ngọ ngày mai bản nhân sẽ rời khỏi đây.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 147

Vì cứu người Mai Côi bị trọng thương

Vô vi đạo trưởng nói:

- Chẳng phải bản đạo nói ngoa. Nếu phu nhân không lưu dưỡng được đầy đủ đã hấp tấp lên đường thì thương thể sẽ biến thành trầm trọng, dù Hoa Đà tái thể, Biển Thước phục sinh e rằng cũng không cứu vãn được.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Nếu bản nhân ở lại đây tĩnh dưỡng dăm ngày thì dù bao nhiêu danh y thiên hạ hợp lại cũng không thể cứu nổi tính mạng cho bản nhân.

Mụ thở hổn hển nói tiếp:

- vì bản nhân còn muốn sống thêm ít ngày nên mới phải lật đật ra đi.

Tiêu Linh vu lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân mỉm cười hỏi lại:

- Tiêu huynh đệ nhất định muốn biết ư?

Tiêu Linh vu đáp:

- Đúng thế! Kim Hoa phu nhân đáp:

- việc đã đến thế này dù có nói cho tiểu huynh đệ biết cũng không sao. Thảm Mộc Phong đã hạ độc vào mình ta, cứ cách mười ngày phải có một viên thuốc giải để uống, không thì chất độc phát tác chỉ trong ngày là uổng mạng.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Kim Hoa phu nhân nói:

- Chẳng lẽ ta lại lừa gạt tiểu huynh đệ? Không riêng gì một mình ta mà bao nhiêu nhân vật trọng yếu, võ công cao cường đều như thế cả. Có khi họ còn phải uống thứ thuốc độc lợi hại hơn. Nghe nói những thứ thuốc độc này là do Độc Thủ Dục vương đã khổ tâm nghiên cứu chế tạo ra. Ngoại trừ thuốc giải của Thảm Mộc Phong ra không ai giải cứu được.

Tiêu Linh vu nói:

- Thảm Mộc Phong quả là con người lòng dạ hiểm sâu, thủ đoạn tàn ác.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Độc Thủ Dục vương đã chế ra thuốc độc thì tất y cũng có thuốc giải độc.

Tôn Bất Tà nói theo:

- Đáng tiếc là Độc Thủ Dục vương hiện không ở đây.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Dù lão ở đây cũng không thể chế thuốc giải ngay được.

Mụ nói dứt lời mệt quá nhắm mắt lại thiếp đi.

vô vi đạo trưởng ra hiệu cho Tiêu Lĩnh vu không nên kinh động Kim Hoa phu nhân, đoạn lão từ từ lui ra ngoài.

Tiêu Lĩnh vu biết lão có điều muốn nói với mình liền đi theo lão.

vô vi đạo trưởng ra khỏi căn nhà, khẽ bảo Tiêu Lĩnh vu:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp muốn cứu Kim Hoa phu nhân thật ư?

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Tất nhiên là tại hạ muốn cứu y thật sự.

vô vi đạo trưởng nói:

- Nếu nhất định muốn cứu Kim Hoa phu nhân tất phải một phen mạo hiểm.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Mạo hiểm như thế nào?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Thương thế y chẳng lấy chi làm nghiêm trọng. Chỉ vì sau khi bị thương chưa được nghỉ ngơi, lật đật chạy đến đây, thành ra huyết ứ ngưng trệ trong nội phủ.

Chẳng phải bản đạo nói ngoa, tự tin trong ba ngày có thể hoá tán ứ huyết đó và trong vòng năm ngày là thân thể y trở lại như thường. Nhưng cái làm cho bản đạo điên đầu là chất độc của Thảm Mộc Phong đã gieo vào người phu nhân.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- về vụ này đạo trưởng có phương pháp giải cứu chưa?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Bản đạo không biết Thảm Mộc Phong đã dùng được vật gì, mà dù cho biết đi chẳng nữa thì cũng chẳng thể chế thuốc giải trong năm ba ngày. Tiêu Lĩnh vu ngắt lời:

- Theo ý của đạo trưởng thì phải để y trở lại Bách Hoa sơn trang hay sao?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Nếu trưa hôm nay Kim Hoa phu nhân rời khỏi đây trở về Bách Hoa sơn trang xin thuốc giải của Thảm Mộc Phong thì còn kịp. Ngặt vì quãng đường xa trăm dặm, e rằng y không chịu nổi.

Tiêu Lĩnh vu chán nản thở dài nói:

- Đạo trưởng nói lui nói tới vẫn không có biện pháp nào.

vô vi đạo trưởng ngắt lời:

- Kể ra cũng có một biện pháp, nhưng không hiểu Tiêu huynh đệ có chịu nghe theo không?

Tiêu Lĩnh vu hỏi lại:

- Biện pháp gì?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Bản đạo thi triển phép Kim trâm quá huyết tước bỏ võ công của Phu

nhân....

Tiêu Linh vu ngắt lời:

- Phế bỏ võ công cũng chẳng thể tẩy được chất độc trong nội tạng thì làm sao cứu mạng cho y được....

vô vi đạo trưởng đáp:

- Có một cách giải độc thâm khốc là sau khi phế bỏ võ công để phu nhân ngồi vào trong cái lồng nóng rồi dùng dấm chua hấp hơi để giải trừ chất độc trong người y.

Tiêu Linh vu hỏi - Đạo trưởng có nhất định là sẽ thành công không?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Nếu bản đạo không nắm chắc thì đã không nói ra miệng.

Tiêu Linh vu lại hỏi:

- Sau khi trừ chất kỳ độc trong nội phủ, đạo trưởng còn cách nào khiến cho y khôi phục lại võ công không?

vô vi đạo trưởng lắc đầu đáp:- Không được nữa. Trong suốt đời y chẳng còn cách nào luyện lại võ công.

Tiêu Linh vu hỏi gặng:

- Ngoài cách đó đạo trưởng còn cách nào khác không?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Bản đạo không còn lượng sách nào nữa.

Tiêu Linh vu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- vụ này rất trọng đại, tại hạ không tác chủ được.

vô vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp hãy thương lượng cùng Kim Hoa phu nhân để y lựa chọn một trong hai đường:

Chịu chết hay đành để mất võ công.

Tiêu Linh vu thở dài nói:

- Hiện giờ chỉ còn cách đó.

Chàng chậm chạp trở vào phòng nhìn thấy Kim Hoa phu nhân ngồi tựa vào cái chăn bông. cặp mắt tròn xoe, nét mặt đầy vẻ mỏi mệt.

Mụ phải gắng sức để cho thần sắc được bình tĩnh và mụ mỉm cười nói:

- Các vị bàn chuyện gì?

Tiêu Linh vu đáp:

- Bàn về thương thế của tử tử! Kim Hoa phu nhân lắc đầu nói:

- Bất tất phải bàn bạc làm chi nữa. trước gì ngộ ngày mai ta phải rời khỏi nơi đây. Ngoài trừ vô vi đạo trưởng cứu trị được thương thế cho ta trước giờ ngộ ngày mai thì không còn cách gì.

Tiêu Linh vu máy môi nhưng không muốn nói ra.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phải chăng tiểu huynh đệ có điều chi muốn nói?

Tiêu Linh vu đáp:

- Tỷ tỷ vì cứu mạng cho tiểu đệ mà lâm vào tình trạng này, tiểu đệ biết nói sao bây giờ?

- Không hề gì. người có điều chi cứ thẳng thắn nói ra. Tiêu Linh vu đáp:

- vô vi đạo trưởng có một kế....

vô vi đạo trưởng đạo trưởng ngắt lời:

- kế này rất vụng về, không thể gọi là lượng sách được.

Tiêu Linh vu nói tiếp:

- Biện pháp này có thể cứu mạng cho tỷ tỷ nhưng phải tước bỏ võ công, chẳng hiểu tỷ tỷ có ưng chăng?

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Phế bỏ võ công để cứu mạng thì ra tính mạng trọng đại quá! Tiêu Linh vu đáp:

- vì thế mà tiểu đệ không dám chủ trương. Giữa hai con đường sống và chết, xin tỷ tỷ tự lựa chọn lấy.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Ta không muốn chết mà cũng chẳng muốn phế bỏ võ công. trước giờ ngo ngày mai ta phải rời khỏi nơi đây để trở về Bách Hoa sơn Trang. Ta còn nửa đêm vận khí điều dưỡng, hoặc giả khôi phục được phần nào về sức lực, vô vi đạo trưởng nói:

- Chậm quá rồi. Hiện giờ phu nhân không những không thể bồn tẩu, hành động, mà vận khí điều dưỡng cũng làm cho thương thể biến chứng. Chỉ còn một cách là nằm tĩnh dưỡng.

Kim hoa phu nhân đột nhiên ngồi ngay người dậy hỏi:

- Thật thế ư?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Lúc này phu nhân có nhận thấy mỗi lúc mỗi mệt chăng?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Đúng thế! vô vi đạo trưởng nói:

- Nếu thế thì nhận định của bản đạo không thể làm được.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên đề tụ chân khí đáp:

- Đã thế thì bản nhân phải đi ngay đêm nay. Tiêu Linh vu vội cản lại nói:

- Xin phu nhân hãy dừng bước.

Kim hoa phu nhân quay lại cười nói:

- Bây giờ người lại gọi ta bằng phu nhân rồi.

vô vi đạo trưởng nói theo:

- Bản đạo đã coi mạch của phu nhân thì khó lòng đi hết trăm dặm hành trình đã bị thương thể phát tác mà chết.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bản nhân cũng biết mình tất phải chết, nhưng thử mạo hiểm xem sao.

vô vi đạo trưởng can gián:

- Cuộc thử thách này mười phần chẳng chắc phần nào, phu nhân không nên mạo hiểm là hơn.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Đạo trưởng! Nếu dùng võng cho phu nhân nằm rồi khiêng về Bách Hoa sơn trang thì có điều trở ngại đến thương thế không?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Làm như vậy thì được.

Tiêu Linh vu nói:

- Đã vậy thì tỷ tỷ chờ một lát để tiểu đệ đưa tỷ tỷ về.

Tôn Bất Tà sừng sốt hỏi:

- Tiêu huynh đệ định đi Bách Hoa sơn trang ư?

Tiêu Linh vu đáp:

- Tại hạ chỉ đưa y đi chừng mười dặm rồi trở về ngay.

vô vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp quên một điều là mình cũng vừa bị trọng thương mới khỏi, không nên bôn tẩu cho mệt nhọc.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ có lòng như vậy cũng đủ khiến ta lấy làm cảm kích.

Nhưng huynh đệ đưa ta đi thì thật là nguy hiểm vì tai mắt của Thâm Mộc Phong rất linh mẫn. Hắn mà phát giác ra thì chẳng những phiền lụy đến đệ mà còn nguy hại cho cả ta nữa.

Tiêu Linh vu nói:

- Nhưng tỷ tỷ không đi được... Kim Hoa phu nhân ngắt lời nói:

- Không hề gì. Ta chỉ cần đi chừng trăm dặm thì dù có phải nằm xuống bên đường cũng sẽ được nhân viên chìm của Thâm Mộc Phong viện trợ. Hiện hấn đang cần ta, tất hết sức cứu chữa.

Mụ ngừng lại một chút rồi buồn rầu nói tiếp:

- Đệ đệ hãy bảo trọng tấm thân. Tỷ tỷ đi đây. Mong rằng mai hậu còn ngày tái ngộ.

Mụ vọt ra ngoài rồi nhảy lên nóc nhà phi thân đi mất biến.

Tiêu Linh vu toan rượt theo thì bị Tôn Bất Tà ngăn lại. Lão nói:

- Tiêu huynh đệ! Kim Hoa phu nhân nói đúng đó. Nếu huynh đệ đưa y đi thì chẳng những nguy cho mình mà còn hại cả đến y.

Lục Quyên Đại đột nhiên chạy ra cửa nói:

- Tiểu tỷ cũng về thôi. Vạn nhất mà bị Tôn Giả phát giác thì khó lòng toàn mạng.

Tôn Bất Tà nói:

- Nếu nguy đến tính mạng thì cô nương đừng về nữa có hơn không?

Lục Quyên Đại khẽ đáp:

- Giới luật ở Băng cung rất nghiêm khắc, ai bỏ đi nhất định sẽ bị truy sát.

Tiêu tỳ không thể ở lại đây.

Thị đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh vu nói tiếp:

- Sau này Tiêu tướng công có gặp cô nương của tiêu tỳ thì xin đôi đũa tử tế với y.

Đoạn thị xoay mình nhảy vọt lên nóc nhà lướt đi về hướng Kim Hoa phu nhân vừa rời đi.

Tôn Bất Tà trông theo bóng sau lưng Lục Quyên Đại thở dài khẽ nói:

- Lòng dạ đàn bà con gái thật khiến lão khiêu hóa không sao hiểu được.

vô vi đạo trưởng thở phào một tiếng hỏi:- Thương thế của Tiêu đại hiệp hiện giờ ra sao?

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Trong người hết rét rồi, đại khái là đã phục nguyên.

vô vi đạo trưởng nói:

- vậy thì hay lắm. Bần đạo như người cật được gánh nặng.

Tôn Bất Tà đột nhiên xen vào:

- Phải chăng đạo trưởng chuẩn bị quyết một trận sống mái với Thảm Mộc Phong?

vô vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Bần đạo biết lực lượng của tề phái chẳng thể nào kháng cự được với Bách Hoa sơn trang. Dù có ước hội với mấy vị bằng hữu đến tương trợ cũng như lấy trứng chọi đá. Nhưng tình thế hiện tại bất buộc, nếu không gắng sức chống cự thì chỉ còn bó tay chịu chết.

Tôn Bất Tà nói:

- Đạo trưởng đã phái người đi liên lạc với chín môn phái lớn để mời những tay cao thủ viện trợ chưa?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Thực lực của Thảm Mộc Phong tuy rất lớn nhưng nếu cao thủ cứu đại phái hợp lại thì dù chẳng thắng hẳn cũng đủ giữ thế quân bình. Có điều đáng tiếc là... Đột nhiên lão dừng lại không nói nữa.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Phải chăng cao thủ các môn phái lớn không chịu viện trợ?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Tuy họ không cự tuyệt việc phái những cao thủ đến viện trợ. Nhưng hỡi ơi! Các phái vẫn còn tư tâm mong giữ lấy mình thành ra trúng phải cạm bẫy của Thảm Mộc Phong.

Tôn Bất Tà nói:

- Đúng thế thật! Không hiểu đạo trưởng còn có kế hoạch cao minh nữa chăng?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Gần trăm năm nay chín đại phái trong võ lâm tuy chưa xảy ra chuyện ân oán lớn lao, nhưng những xích mích nhỏ vẫn không thể tránh được. và lại hiện nay chưa có một nhân tài nào để thiên hạ khâm phục, thành ra mối liên quan rất đậm bạc. Như phái Thiếu Lâm mấy chục năm nay cơ hồ không có chuyện vãng lai với phái khác.

Tôn Bất Tà lại hỏi:

- Theo chỗ lão khiêu hóa được biết thì giữa đạo trưởng và chương môn nhân phái Thiếu Lâm có giao tình rất thâm hậu, chẳng lẽ lời đồn đại trên giang hồ không đúng sự thật?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Kể ra chương môn phái Thiếu Lâm thực có mối thâm giao với bản đạo, nhưng việc này quan hệ trọng đại, y không tiện chủ trương.

Đạo trưởng nói tới đây bất giác buông tiếng thở dài.

Tôn Bất Tà nói:

- Chín môn phái lớn chỉ biết giữ mình, không tận lực viện trợ lẫn nhau là tự rước lấy họa diệt vong.

Tiêu Linh vu hỏi:

- việc khẩn yếu trước mắt là phải đối phó với địch nhân bằng cách nào?

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ còn có điều chưa hiểu mong đạo trưởng chỉ giáo.

vô vi đạo trưởng hỏi ngay:

- Có điều gì xin Tiêu đại hiệp cứ nói.

Tiêu Linh vu nói:

- Sao Kim Hoa phu nhân lại tới đây?

vô vi đạo trưởng trầm ngâm một chút rồi thuật lại cho chàng nghe những chuyện đã xảy ra.

Tiêu Linh vu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao Thảm Mộc Phong lại bỏ đi một cách đột ngột?

Tôn Bất Tà xen vào:

- Lão khiêu hóa cũng không sao hiểu được vụ này.

vô vi đạo trưởng nói:

- Chỉ có một điều khả nghi là Thảm Mộc Phong sau khi nghe tiếng nhạc dường như hấn rất kinh hãi, mất hết hào khí rồi hạ lệnh toàn quân rút lui. Tiêu Linh vu hỏi:

- Đạo trưởng đã tinh thông âm luật, có đoán ra tiếng nhạc đó phát ra từ loại nhạc khí nào không?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Cái đó không phải tiếng tiêu, cũng không đúng tiếng địch, mà tựa hồ như hai thứ nhạc khí đó hỗn hợp với nhau.

Lão trầm ngâm một lát rồi tiếp:

- Nó còn giống như tiếng đàn tranh hòa lẫn tiếng tiêu.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiêu hóa nghĩ lại thì mấy trăm năm nay chưa từng thấy nhân vật nào dùng tiếng nhạc để lui địch.

Tiêu Lãnh vu nói:

- vụ này thật là kỳ quái! Khi tại hạ học nghệ cũng thường được nghe gia sư kể những chuyện cổ tích về cao nhân võ lâm mà chưa từng nghe ai có tài cử nhạc để lui địch.

Tôn Bất Tà đề nghị:

- Bây giờ chẳng nói tới chuyện đó nữa. chúng ta hãy trở về xem sao.

Tiêu Lãnh vu thò tay vào bọc lấy ra một nén vàng đặt lên bàn gỗ, thúi tắt đèn đi rồi đáp:

- Chúng ta đi là phải.

Rồi chàng đi trước ra khỏi căn nhà.

Tôn Bất Tà chạy theo Tiêu Lãnh vu, nắm lấy cổ tay chàng nói:

- Thể lực của Tiêu huynh đệ chưa được khôi phục như trước. Để lão khiêu hoá trợ lực một tay.

Lão đề tụ chân khí nhảy vọt lên nóc nhà.

Tiêu Lãnh vu nghe chuyện Thảm Mộc Phong theo dõi hành tung, nghe tiếng nhạc mà phải rút lui, chàng vẫn lo âu về mối yên nguy của song thân nên dọc đường chạy rất nhanh.

Ba người chạy đến bờ hồ thì thấy vân Dương Tử dẫn bốn đạo nhân đứng tuổi đã chờ ở đó.

vô vi đạo trưởng khẽ nói:

- Có chuyện gì lạ không?

vân Dương Tử đáp:

- vẫn bình yên, chưa thấy địch nhân đến phạm cảnh.

Tiêu Lãnh vu vội hỏi:

- Đạo trưởng có đến thăm gia phụ và gia mẫu không?

vân Dương Tử đáp:

- Bần đạo biết nhị vị lão nhân gia là mục đích theo dõi của Thảm Mộc Phong nên đã nhờ Trung Châu Nhị Cổ cùng Tư Mã Càn đưa đến một nơi bí mật ở trong dãy núi để ẩn tránh.

Tiêu Lãnh vu nghĩ thầm:

- Chỉ sợ y khéo quá hóa vụng.

Chàng liền hỏi:

- Bọn họ đã về chưa?

vân Dương Tử đáp:

- Còn ở trên núi.

Tiêu Linh vu khẽ hắng dặng một tiếng, không nói gì nữa, phi thân nhảy xuống thuyền.

vô vi đạo trưởng, Tôn Bất Tà và Tiêu Linh vu cùng đi một thuyền. vân Dương Tử và bốn đạo nhân phái võ Đương ngồi trong một con thuyền khác. Hai con thuyền song song rẽ sóng lướt đi.

Tiêu Linh vu trong lòng vẫn lo lắng bồn chồn. Thuyền đi đã lẹ mà chàng còn cho là chưa đủ, liền cầm mái chèo bơi nước khiến cho thuyền chạy như bay. Thuyền vừa áp mạn, Tiêu Linh vu nhảy vọt lên, chạy thẳng đến phòng của song thân, thì thấy cửa mở rộng, trong phòng tối om.

Tiêu Linh vu cất tiếng hỏi:

- Có ai không?

Tiếng Kim Lan trong nhà vọng ra hỏi lại:

- Phải Tiêu tướng công đó không?

Tiêu Linh vu đáp:

- Phải rồi! song thân ta chưa trở về ử. Trong nhà ánh lửa lập loè, đèn đã được thắp lên. Kim Lan mặc võ phục, đeo trường kiếm từ trong nhà bước ra nói:

- Lão gia cùng phu nhân đã được Thương gia cùng Đỗ gia hộ tống đưa lên núi rồi.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Cô có biết hiện giờ họ ở đâu không?

Kim Lan đáp:

- Nô tỳ không rõ.

Tiêu Linh vu quay đầu nhìn ra thấy Tôn Bất Tà và vân Dương Tử sóng vai nhau đứng ngoài cửa, chàng hỏi:

- Đạo trưởng có biết không?

vân Dương Tử cười đáp:

- Xin Tiêu đại hiệp cứ yên tâm. Bần đạo dám bảo đảm lệnh tôn cùng lệnh đường vẫn bình an vô sự.

Tiêu Linh vu chấp tay xá dài đáp:

- Tại hạ đã biết đạo trưởng đã an bài rất chu đáo, nhưng tại hạ chưa thực thấy song thân, thật chẳng an tâm chút nào.

vân Dương Tử đáp:

- Bần đạo đã phái người phóng tín hiệu mời mọi người về.

Tiêu Linh vu nói:

- Nếu đạo trưởng đã biết chỗ thì dẫn tại hạ đi gặp thì hay hơn.

vân Dương Tử đáp:

- Dĩ nhiên là bần đạo theo lời đại hiệp. Nhưng nếu bần đạo đoán không lầm thì Trung Châu Nhị Cổ nhận được tín hiệu đã dẫn lệnh tôn cùng lệnh đường xuống núi rồi. E rằng chúng ta đi kiếm mà lạc đường là tổn công vô ích.

Tiêu Linh vu thở dài nói:

- Nếu vậy chúng ta đành chờ ở đây, nhưng không hiểu mấy bao nhiêu thời gian thì các vị sẽ tới?

vân Dương Tử đáp:

- Nhiều lắm là không hết một giờ. Tiêu Linh vu ngồi xuống phòng khách ngo ngẩn chờ đợi.

vân Dương Tử biết chàng đã hai phen gặp phải biến cố, bị cường địch tới bắt song thân đem đi nên lòng chàng nóng nảy ưu tư. Y cũng không nói gì nữa.

Một ngọn nến đã cháy tàn vẫn chưa thấy vợ chồng Tiêu đại nhân cùng Trung Châu Nhị Cô trở về.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 148

Người bắt giữ Tiêu lão gia là ai?

Kim Lan lấy ngọn đèn mới thay vào rồi lùi ra đứng giữa sảnh đường Tiêu Lĩnh vu nóng ruột không nhẫn nại được nữa hỏi:

- Đạo trưởng ơi! Chúng ta đã chờ bao lâu rồi?

vân dương Tử đáp:

- Chưa tới một giờ. Xin Tiêu đại hiệp hãy ngồi chờ đây để bản đạo ra hỏi tin tức bọn đệ tử Y vừa dứt lời bỗng một bóng người vọt vào.

vân Dương Tử né tránh, chụp lấy cổ tay người mới đến, thùng thảng hỏi gã:

- Việc gì mà ngươi hốt hoảng thế?

Người kia chấp hai tay nghiêng mình thi lễ đáp:

- Đệ tử hoảng hốt, thần trí hồ đồ, xin sư thúc tha tội.

Tiêu Lĩnh vu chống tay xuống bàn vọt ra hỏi:

- Việc chi vậy? Nói mau! Đạo nhân vừa thở vừa nói:

- Đệ tử vâng lệnh canh giữ ở một nơi yếu đạo trên núi... Tiêu Lĩnh vu hỏi ngay:

- Song thân tại hạ bị người cướp đi rồi chăng?

Đạo nhân vẻ mặt bên lên đáp:

- Đệ tử không hiểu tại sao bị người ta điểm huyết.

vân Dương Tử biến sắc hỏi:

- Rồi sao nữa? Ai đã cứu ngươi tỉnh lại?

Đạo nhân đáp:

- Đệ tử nhờ chương môn sư tôn cứu tỉnh.

vân Dương Tử hỏi:

- Chương môn sư huynh hiện ở đâu?

Đạo nhân đáp:

- Chương môn nhân cứu tỉnh đệ tử rồi, hỏi những việc đã xảy ra. Đoạn lão nhân gia sai đệ tử trở về thông tri, mời sư thúc và Tiêu đại hiệp lên núi ngay.

Đệ tử vâng lệnh vội chạy về đây.

Tiêu Lĩnh vu được tin xảy đại biến, trong lòng chàng nóng nẩy, bây giờ trở lại bình tĩnh, khẽ bảo đạo nhân:

- Ông bạn đi đường nhọc mệt, hãy vào nghỉ đi thôi.

Đạo nhân thi lễ cùng mọi người rồi rút lui.

vân Dương Tử ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Quả nhiên lại xảy ra biến cố, thật khiến cho bản đạo hồ thẹn vô cùng.

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Việc đã xảy ra rồi, đạo trưởng bắt tất phải tự trách. Chúng ta lên núi xem sao rồi sẽ liệu.

vân Dương Tử nói:

- Bần đạo xin dẫn đường.

Rồi băng mình chạy đi trước.

Tiêu Linh vu theo sau vân Dương Tử, hai người khinh công trác tuyệt vọt đi như tên bắn.

Chỉ trong khoảng khắc đã đi được bảy tám dặm đường, vượt qua hai trái núi.

Lúc này trời vừa sáng tỏ, cảnh vật chung quanh đều trông rõ hết.

vân Dương Tử đột nhiên dừng bước, chú ý nhìn vào bụi cỏ rậm.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Đạo trưởng đi làm đường rồi chẳng?

vân Dương Tử lắc đầu, bước mau lại bụi cỏ lộ ra một đạo nhân đứng tuổi lưng đeo trường kiếm. Y nhìn qua người này rồi vỗ vào lưng hắn.

Đạo nhân thở phào một cái từ từ mở mắt nhìn vân Dương Tử. Hắn gắng gượng đứng lên rồi lại phục xuống đất.

vân Dương Tử trầm giọng nói:

- Bất tất phải đa lễ, hãy nói cho ta hay những việc đã xảy ra.

Đạo nhân cúi đầu xuống đáp:

- Đệ tử canh giữ ở đây bị người điếm huyết, may nhờ có sư thúc cứu tỉnh.

vân Dương Tử hỏi:

- Ai đã điếm huyết ngươi?

Đạo nhân đáp:

- Đệ tử nghe tiếng gió phất tà áo, chưa kịp quay đầu nhìn lại thì đã bị điếm huyết rồi.

vân Dương Tử trầm ngâm một lát rồi nhìn Tiêu Linh vu:

- Tiêu đại hiệp! Người này điếm huyết nhẹ nhàng, không có ý hại gã. Bần đạo nhất định không phải Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Trời ơi! Thế này thì lạ quá! Ngoài Thẩm Mộc Phong ra thì còn ai là người cướp song thân của tại hạ nữa?

vân Dương Tử vẫy tay khẽ bảo đạo nhân:

- ở đây không có việc gì nữa, ngươi xuống núi đi thôi.

Đạo nhân dạ một tiếng rồi trở gót đi luôn.

vân Dương Tử nhìn Tiêu Linh vu nói:

- Những người trong Bách Hoa sơn trang đều thủ đoạn tàn ác, họ đối với đệ tử bản môn nhất quyết chẳng nể nang gì.

Tiêu Linh vu nói:

- Thế này thì kỳ thật.

Hai người đang nói chuyện bỗng thấy Trung Châu Nhị Cổ và Đông Hải

Thần Bốc Tư Mã càn lật đặt đi tới.

Tiêu Lĩnh vu thấy Trung Châu Nhị Cổ bình yên cũng yên tâm được một phần.

Bọn Trung Châu Nhị Cổ đi rất mau, khoảng khắc đã tới trước mặt hai người.

Trung Châu Nhị Cổ chạy lại trước mặt Tiêu Lĩnh vu quỳ xuống nói:

- Bọn tiểu đệ tội thật đáng chết, xin đại ca trách phạt.

Tiêu Lĩnh vu đo hai người lên nói:

- Nhị vị huynh đệ hãy đứng lên, kể lại tình hình cho tiểu huynh nghe.

Thương Bát thở dài nói:

- Tiểu đệ an bài hai vị lão nhân gia vào trong thạch động. Tiểu đệ giữ bên trong, Đỗ lão nhị gác bên ngoài. Chừng nửa đêm đột nhiên nghe tiếng Đỗ huynh đệ té xuống, tiểu đệ vội xông ra, quả nhiên thấy một người áo đen, che mặt đứng đó. Đỗ huynh đệ đã bị điểm huyết té xuống bên đường.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Thương huynh đệ có động thủ với y không?

Thương Bát đáp:

- Đại biến xảy ra đột ngột, tiểu đệ chỉ đề phòng phía trước, không ngờ bị tập kích từ phía sau. Người đó động thủ rất quái dị, tiểu đệ vừa phát giác ra thì đã bị điểm huyết rồi.

Tiêu Lĩnh vu đảo mắt nhìn Đỗ Cửu, chậm rãi hỏi:

- Đỗ huynh đệ có nhìn rõ người đó không?

Đỗ Cửu đáp:

- Nói ra thật xấu hổ, tiểu đệ bị hấn dùng ám khí bắn trúng huyết đạo.

vô vi đạo trưởng nói:

- Đó là tuyệt kỹ “Đậu lạp đả huyết”. Nếu chẳng phải là người có nội công tuyệt đỉnh thì khó lòng thi triển được, huống chi hấn lại phải đối phó với một tay cao thủ như Đỗ huynh.

Tiêu Lĩnh vu hỏi Tư Mã Càn:

- Tư Mã huynh có nhìn thấy địch nhân không?

Tư Mã Càn đáp:

- Tiểu đệ đi sau Thương huynh. Lúc Thương huynh đi ra ngoài động tiểu đệ đã cảnh giác, chú ý phòng bị... Hấn thở dài nói tiếp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng hai vị Thương, Cổ dù có gặp cường địch cũng phải ác chiến mấy chục hiệp, ngờ đâu vừa thấy bóng người thấp thoáng, tiểu đệ còn cho đây là kế hoạch của Thương huynh liền cất tiếng gọi. vì thế mà địch nhân biết chỗ mình đứng.

Hấn liệng ra một nắm ám khí, tiểu đệ tránh được mấy viên, nhưng vẫn bị điểm trúng hai chỗ... Tiêu Lĩnh vu ngắt lời:

- Thế ra Tư Mã huynh cũng bị trúng ám khí bằng thủ pháp “Đậu lạp đả huyết” của đối phương?

Tư Mã Càn đáp:

- Đại khái vì trong động tối tăm, địch nhân nhận không trúng huyết nên tiểu đệ bị nhẹ, còn có thể tiếp chiến... Tiêu Linh vu hỏi:

- Tư Mã huynh có động thủ với hắn ư?

Tư Mã Càn đáp:

- Mới giao thủ hai chiêu, tiểu đệ đã bị địch nhân điểm trúng huyết đạo.

Tiêu Linh vu nói:

- Tư Mã huynh đã bị ám khí đả thương rồi mới động thủ, dĩ nhiên mình lâm thế kém, không địch nổi hắn là phải.

Tư Mã Càn nhăn nhó cười đáp:

- Người đó võ công rất cao cường. Tiểu đệ tin rằng trên thế gian ít có kẻ chỉ động thủ hai hiệp đã điểm trúng huyết đạo trong mình tiểu đệ.

Tiêu Linh vu trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Gia phụ cùng gia mẫu bị người cướp đi rồi ư?

Tư Mã Càn đáp:

- Sau khi tiểu đệ bị điểm huyết thì trong động không còn ai phòng thủ, dĩ nhiên lệnh tôn và lệnh đường... vô vi đạo trưởng ngắt lời:

- Bần đạo đã vào thạch động, không thấy hai vị lão nhân gia, cả Ngọc Lan cũng mất hút.

Tiêu Linh vu nói:

- Đạo trưởng đã kiểm điểm xem địch nhân ném món ám khí gì chưa? vô vi đạo trưởng từ từ móc trong mình ra hai viên ám khí lớn bằng hạt đậu đưa cho Tiêu Linh vu nói:

- Tiêu đại hiệp có nhận ra thứ ám khí này không?

Tiêu Linh vu đón lấy coi một lúc rồi đáp:

- Tại hạ không nhận ra được.

vô vi đạo trưởng nói:

- Cái này kêu bằng hạt Bồ đề. Nó là một thứ ám khí chỉ trông vào nội lực cao thâm để phóng ra đánh vào huyết đạo đối phương.

Tiêu Linh vu hỏi lại:

- Đạo trưởng có biết trong võ lâm hiện nay những nhân vật nào thường dùng loại ám khí này?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo nhớ tới một người chuyên dùng, nhưng người đó hiện bị giam trong cung cấm.

Tiêu Linh vu ngắt lời:

- Cung cấm chưa mở thì dĩ nhiên người đó chưa thể tái xuất giang hồ được.

vô vi đạo trưởng nói:

- Vì thế mà bần đạo không sao đoán ra được.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Người đó có đệ tử không?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Theo chỗ bản đạo biết thì y chưa từng thu nạp đệ tử.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão còn một điều thật khó hiểu nữa là chỗ dụng tâm của người đó dường như chỉ nhằm vào lão nhân gia, còn đối với những tên đệ tử bản phái canh gác, hấn ra tay rất nhẹ nhàng. Cả bảy tên bị điểm huyết, không ai thọ thương. Như vậy quyết chẳng phải người Bách Hoa sơn trang.

Tư Mã Càn nói theo:

- Còn một điều kỳ quái là tại sao người đó biết thạch động mà chúng ta ẩn thân?

vô vi đạo trưởng nhìn vân Dương Tử hỏi:

- Thạch động này ngoài ta và sư đệ, trong môn phái võ Dương còn những ai biết?

vân Dương Tử đáp:

- Có khi tam đệ cũng biết.

vô vi đạo trưởng lại hỏi:

- Ngoài tam đệ còn ai nữa không?

vân Dương Tử đáp:

- Ngoài tam đệ chỉ còn hai tên đồng tử hầu cận sư huynh thôi.

vô vi đạo trưởng đáp:

- Tiểu huynh tin là chúng không tiết lộ vụ này.

Tiêu Linh vu nói:

- Thưa đạo trưởng! Tại hạ còn điều này không thốt ra thì không khỏi âm ứ trong lòng.

vô vi đạo trưởng hỏi:

- Tiêu đại hiệp có điều gì xin cứ nói ra?

Tiêu Linh vu nói:

- Thảm Mộc Phong đã cho gian tế tiềm nhập nằm vùng trong các môn phái lớn.

Dĩ nhiên trong quý phái cũng có.

vô vi đạo trưởng sững sốt hỏi:

- Việc đó có đúng sự thật không?

Tiêu Linh vu đáp:

- Chính mắt tại hạ trông thấy, dĩ nhiên không thể sai lầm.

vô vi đạo trưởng hỏi:

- Bây giờ bản đạo triệu tập tất cả môn đệ phái võ Dương lại ngay tức khắc, đại hiệp có nhận diện được không?

Tiêu Linh vu lắc đầu đáp:

- Thảm Mộc Phong triệu tập thủ hạ trong lúc đêm khuya. Khi ấy tại hạ làm

tam trang chúa ở Bách Hoa sơn trang, nhưng những người đến tụ họp đều bịt mặt, nên tại hạ tuy biết là có việc đó mà không trông rõ mặt người.

vô vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp có biết danh tự bọn chúng không?

Tiêu Lĩnh vu lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết.

Mấy người đang nói chuyện bỗng thấy Tôn Bất Tà chạy nhanh như chớp tới nơi.

vân Dương Tử nói:

- Theo lời Tiêu đại hiệp thì tên gian tặc nằm vùng trong phái võ Dương không phải chỉ một ngày. vậy đại sư huynh không nên nóng nảy. Chúng ta cứ lưu tâm tra xét thế nào cũng lòi ra.

Tôn Bất Tà chạy tới nơi nói:

- Kẻ đã bắt hai vị lão nhân gia quyết không phải là người Bách Hoa sơn trang.

vô vi đạo trưởng hỏi:

- Lão tiên bối đã tìm ra được manh mối gì chăng?

Tôn Bất Tà móc trong người ra một mảnh giấy hoa tiên, nói:

- Các vị hãy coi cái này rồi lão khiêu hóa sẽ thuật lại những việc đã xảy ra cũng chưa muộn.

vô vi đạo trưởng đón lấy mảnh giấy coi thì thấy trên mảnh giấy viết mấy hàng sau:

“Thẩm Mộc Phong lúc nào cũng bày mưu tính kế để cướp cho bằng được hai vị lão nhân gia đặt uy hiếp Tiêu Lĩnh vu. vì thế mà tại hạ tạm thời đưa hai vị đến một nơi an toàn, kín đáo để phụng dưỡng” Mấy dòng chữ nguệch ngoạc tỏ ra đã viết trong lúc vội vàng.

vô vi đạo trưởng coi xong đưa lại cho Tiêu Lĩnh vu và hỏi Tôn Bất Tà:

- Lão tiên bối lấy được mảnh giấy này ở đâu?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lúc các vị sục tìm trong thạch động, lão khiêu hoá chạy lên ngọn núi cao gần đó nhìn ra bốn phía, quả nhiên thấy bóng người đang chạy về hướng chính nam. Lão khiêu hóa liền thi triển khinh công đến tột độ rượt theo...

Tiêu Lĩnh vu hỏi ngay:

- Lão tiên bối có đuổi kịp không?

Tôn Bất Tà đáp:

- Khinh công người này cao vượt mức. Kể ra lão khiêu hoá chẳng thể đuổi kịp, nhưng may hắn chưa biết có người rượt theo. Đến khi phát giác ra thì lão khiêu hóa chỉ còn cách chừng năm trượng.

vân Dương Tử không nhin được hỏi:

- Công lực lão tiên bối như vậy mà hắn chỉ còn cách năm trượng thì nhất

định hấn không thể trốn thoát được?

Tôn Bất Tà đáp:

- Sau khi hấn biết lão khiêu hoá rượt theo liền chạy thật nhanh. Lão khiêu hóa khi nào chịu bỏ, đuổi một hơi vượt qua sáu, bảy ngọn núi. Khinh công người đó thật là ghê gớm. Lão khiêu hóa đuổi một hơi như vậy mà chỉ gần thêm chừng một trượng.

vô vi đạo trưởng hỏi:

- Hấn liệng mảnh giấy này lại rồi lão tiên bối tha cho hấn đi phải không?

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp:

- Lão khiêu hóa thấy tình hình có điều khác lạ liền hăm dọa:

“Bất luận ngươi chạy đến bên trời góc biển thì lão khiêu hóa này cũng đuổi cho đến nơi. Dù mất bảy tám năm cũng quyết không bỏ” Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chắc hấn là một nhân vật mới bốn tâu giang hồ nên nghe lão khiêu hóa hăm dọa liền dừng chân lại thực.

Tiêu Lãnh vu hỏi:

- Lão tiên bối đã động thủ với hấn rồi chẳng?

Tôn Bất Tà đáp:

- Động thủ rồi. Hai bên đã trao đổi mười mấy chiêu... vân Dương Tử ngắt lời:

- Người đó bị lão tiên bối đánh chết rồi nhăng?

Tôn Bất Tà chau mày đáp:

- Các vị hỏi dồn như vậy thì lão khiêu hóa biết trả lời làm sao?

vô vi đạo trưởng nói:

- Lão tiên bối nói phải lắm. Xin tiên bối cứ từ từ kể lại.

Tôn Bất Tà kể tiếp:

- Lão khiêu hóa muốn chọc cho hấn động thủ, thấy hấn sừng lại liền nhảy vọt lại. Không ngờ kiếm chiêu trong tay hấn cực kỳ lợi hại. Lão khiêu hóa ra mấy chiêu ác hiểm, định cướp khí giới của hấn rồi sẽ bắt sống. Ngờ đâu mình không được như nguyện. Hoi ơi! Lần này lão khiêu hóa tái xuất giang hồ gặp rất nhiều thiếu niên ưu tú.

Lão nói tới đây lộ vẻ buồn rầu.

Tiêu Lãnh vu hỏi:

- Lão tiên bối có nhận rõ mặt hấn không?

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp:

- Hấn bịt mặt không để lộ chân tướng.

Tiêu Lãnh vu thở dài hỏi:

- Rồi sao nữa?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hóa động thủ với hấn mười mấy chiêu vẫn không tìm được chỗ

sơ hở. vì tình thế bức bách, lão khiêu hóa toan hạ độc thủ thì một người đồng bọn của đối phương chạy tới liệng cho lão khiêu hóa mảnh giấy này rồi cả hai song song bỏ chạy.

Đỗ Cửu hỏi:

- Thế rồi lão tiên bối buông tha cho bọn chúng ư?

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp:

- Lão khiêu hóa khi nào chịu buông tha một cách dễ dàng như vậy? sau khi đón lấy mảnh giấy. Lão khiêu hóa vẫn rượt theo gấp. Người bạn của hắn cũng đeo mặt nạ, thân hình bé nhỏ gầy nhom, tựa hồ là một cô gái. Đến lúc động thủ thì quả nhiên là một cô gái mà kiếm chiêu cực kỳ tàn độc, có khi còn hơn cả gã đàn ông. Bọn chúng liên thủ, uy lực cực kỳ ghê gớm. Lão khiêu hóa tự biết không thắng nổi bọn họ, đành để cho chúng chạy trốn.

vô vi đạo trưởng nói:

- Theo nhận xét của bản đạo thì bọn chúng không đông người, nhưng đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Tôn Bất Tà nói:

- Những chuyện xảy ra đại khái là vậy. Các vị có cao kiến gì để tìm ra hành tung bọn chúng không?

Thương Bát xen vào:

- Đáng tiếc là hai con hổ ngao ở dưới chân núi. Nếu chúng đi theo không chừng tìm ra được chỗ bọn chúng trú chân.

Tiêu Lĩnh vu trong lòng đau xót, sa lệ hỏi:

- Nếu vậy thì chẳng thà song thân tại hạ bị Bách Hoa sơn trang bắt đi còn hơn, vì dù sao Bách Hoa sơn trang còn dễ tìm. Đẳng này chẳng khác con thần long, thấy đầu chẳng thấy đuôi, biết đi đâu tìm kiếm họ?

Tư Mã Càn từ nãy vẫn lặng yên, đột nhiên hỏi xen vào:

- Tiêu huynh! Tiêu huynh thử nhìn kb bút tích xem có nhận ra là ai được chăng?

Tiêu Lĩnh vu lắc đầu đáp:

- Không thể nhận ra được.

vô vi đạo trưởng nói:

- Theo quy củ võ lâm, kẻ viết thư phải đề danh, nhưng người này không lưu danh mà cũng chẳng để lại ký hiệu.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Lão khiêu hóa đã nhìn thấy phương hướng của bọn chúng chạy đi, còn có hai con hổ ngao của Trung Châu Nhị Cổ tuy đặc dụng nhưng vị rất đã điều tra ra được.

Thương Bát nói:

Các vị hãy chờ đây một chút, anh em tại hạ đi dắt hai con hổ ngao về.

Hắn nói rồi vọt đi như bay.

vô vi đạo trưởng tiến đến trước mặt Tiêu Lĩnh vu nói:

- Tiêu đại hiệp! Người lành có trời giúp đỡ. Hai vị lão nhân gia đều có phúc tướng, quyết không gặp chuyện gì nguy hiểm. Đại hiệp nên phấn khởi tinh thần.

Môn hạ phái võ Đường sẽ đem toàn lực ra viện trợ để chuộc tội.

Tiêu Lĩnh vu cố nhin đau thương đáp:

- Vụ này trách đạo trưởng thế nào được.

vô vi đạo trưởng nói:

- Nếu bản đạo không đưa hai vị lão nhân gia lên núi thì thường khi không mắc phải vụ này.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Bọn họ đã mưu đồ thì dù ở đâu cũng vậy mà thôi.

Chàng sa lệ nói tiếp:

- Tại hạ chỉ bắn khoắn về nỗi song thân tuổi già lại chẳng phải là người võ lâm mà bị chuyện ân oán giang hồ làm cho liên lụy Tôn Bất Tà nói:

- Tiêu huynh đệ tuy ra nhập giang hồ chưa lâu mà oai danh hiển hách. Anh hùng gian truân từ xưa đã thế, mong rằng huynh đệ phấn khởi tinh thần. Lão khiêu hóa tuy tuổi đã già nua cũng nguyện giúp huynh đệ một tay để làm nên sự nghiệp hiển hách, dù chết cũng không đáng tiếc.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Không những thế, lão khiêu hóa còn ráng tìm thêm mấy tay trợ quyền cùng những đệ tử Cái Bang viện lực cho huynh đệ.

Tiêu Lĩnh vu chấp tay xá dài nói:

- Văn bối có tài đức gì mà được lão tiên bối quá yêu như vậy?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp:

- Nói là giúp đỡ tiểu huynh đệ mà thực ra là để tạo phúc cho đồng đạo võ lâm.

sự thực chẳng phải lão khiêu hóa giúp Tiêu huynh đệ mà là kéo huynh đệ xuống nước.

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Lão tiên bối dạy quá lời! Tôn Bất Tà nói:

- Việc khẩn yếu trước mắt là tìm ra hai vị lão nhân gia để đưa đến một nơi an toàn kín đáo. có thể thì Tiêu huynh đệ mới rảnh tay mưu sự cho đồng đạo võ lâm được.

vô vi đạo trưởng đồng tình:

- Lão tiên bối nói phải lắm.

Tôn Bất Tà chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh vu nói:

- Theo tình hình lúc động thủ mà đoán thì hai người kia không phải là nhân vật trong Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Điều quái lạ mà tại hạ nghĩ không ra là ngoài Bách hoa sơn trang sao còn có người đến bắt gia phụ cùng gia mẫu?

Tôn Bất Tà đột nhiên vỗ tay lên đầu nói:

- Không chừng là Tứ Hải quân chủ cũng nên.

Tiêu Linh vu phấn khởi tinh thần đáp:

- Đúng rồi! Chẳng phải là Thâm Mộc Phong thì hẳn là Tứ Hải quân chủ.

Tôn Bất Tà nói:

- Nếu là hành vi của Tứ Hải quân chủ thì việc tìm hấn cũng không đến nỗi khó khăn.

vô vi đạo trưởng xen vào:

- Theo ý của bản đạo thì người cướp hai vị lão nhân gia dường như không có ác ý.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 149

Vào rừng sâu đại hiệp gặp quái nhân

Tiêu lĩnh vu hỏi:

- Nếu họ quả không có ác ý thì sao lại dùng thủ đoạn này để uy hiếp mình? vô vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo tuy không tài nào đoán biết được nội tình bên trong nhưng tưởng cũng không xa là mấy.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Đạo trưởng đoán thế nào?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Cứ coi bọn đệ tử tệ phái bị điếm huyết mà không ai thọ thương thì nếu nhân vật đầu não mà không dặn họ kỹ càng thì chẳng khi nào lại ăn khớp như vậy.

Tôn Bất Tà nói:

- Chúng ta dùng hai con hổ ngao của Trung Châu Nhị Cổ xem có tìm ra được manh mối gì không rồi sẽ tính.

sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm Trung Châu Nhị Cổ mở hội nhể nhại chạy về. Hai con hổ ngao cũng đi theo.

Tôn Bất Tà ngó hai con hổ ngao thấy chúng là những thần vật to lớn khác thường có vẻ dữ tợn hơn cả mãnh hổ, liền nói:

- Hai con vật này thật là hùng vĩ, nhưng không biết chúng đã được học qua môn theo dấu vết chưa?

Thương Bát đáp:

- Anh em tại hạ nhờ hai con vật này mà giải quyết được nhiều việc nguy nan.

Có điều từ hôm qua tới nay nhiều người qua lại, e rằng khứu giác của chúng bị hỗn loạn. Đây còn trông vào thời vận may rủi mà thôi.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Việc này không nên chậm trễ. Nếu hai vị muốn chúng thử điều tra thì phải hành động ngay.

Thương Bát nói:

- Xin Tôn lão tiên bồi dân đường.

Tôn Bất Tà đáp:

- Nếu lão khiêu hoá biết họ trốn đi đâu thì đã chẳng cần đến đôi hổ ngao này.

Đỗ Cửu nói:

- Lão tiên bồi đừng hiểu lầm. Bọn tại hạ chỉ xin lão tiên bồi đưa tới chỗ cùng

hai người kia động thủ để chúng ngửi hơi mới có thể truy tung được.

Tôn Bất Tà nói:

- Té ra là thế:

Rồi xoay mình chạy trước. Quần hào chạy theo sau.

vượt qua mấy trái núi đến một nơi bằng phẳng. Tôn Bất Tà đột nhiên dừng lại nói:

Lão khiêu hoá đã động thủ với họ ở chỗ này.

Thương Bát nói:

- Xin lão tiên bối nhận kỹ kéo lằm địa phương thì sai một ly đi một dặm....

Tôn Bất Tà giơ tay trở vào khu thảo bình cách đó chừng bốn, năm thước đáp:

- Lão khiêu hoá nhớ rõ lằm, quyết không sai lằm.

Thương Bát đột nhiên ngồi xuống nhìn hai con hồ ngao vừ chỉ vừa vạch một hồi. Hai con hồ ngao nhảy vào khu thảo bình cúi xuống đánh hơi một lúc rồi lại nhảy xổ về bên Tôn Bất Tà ngửi đi ngửi lại. Đoạn chúng ngừng đầu sủa hai tiếng gâu gâu.

Thương Bát bỗng chu lên một tiếng. Hai con hồ ngao liền chạy đến bên hắn.

Thương Bát huy động hai tay chỉ trở, hai con hồ ngao đột nhiên xoay mình chạy trước.

Thương Bát, Đỗ Cửu liền chạy theo sau chúng.

vô vi đạo trưởng ghe tai dặn vân Dương Tử mấy câu. vân Dương Tử vâng dạ rồi chạy xuống núi.

vô vi đạo trưởng theo sau Tiêu Lĩnh vu cùng mấy người đi kèm hai con chó.

Tiêu Lĩnh vu nóng ruột tới sát bên Thương Bát hỏi:

- Thương huynh đệ! Liệu chúng có tìm được người kia không?

Thương Bát đáp:

Nếu Tôn tiên bối chỉ đúng chỗ thì hai con hồ ngao nhất định rượt theo đúng đường mà người đó đã chạy đi.

Hai con hồ ngao vừa đánh hơi vừa chạy về phía trước.

Tôn Bất Tà quay lại nhìn vô vi đạo trưởng nói:

- Xem chừng hai con chó này đã được rèn luyện khá thuần thực.

vô vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo thường nghe người ta nói trong võ lâm có một vị thần điều đại sư có thể sai khiến bầy chim giúp sức cho mình tìm tung tích địch nhân. thật là cổ kim hiếm có....

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Đúng rồi! Người đó ngoai hiệu Điều vương. đáng tiếc là y bị cầm tù trong cung cấm khiến cho thuật dạy chim của y bị thất truyền trên thế gian.

vô vi đạo trưởng hỏi:

- Lão tiên bối đã gặp Điều vương rồi ư?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hoá đã có duyên đồng âm với y....

Lão thử dài nói tiếp:

- Thuật dạy chim của y đúng là một tuyệt kỹ trên đời. Lão khiêu hoá đã thấy ba con điều lớn bay ra ngoài ngàn dặm hái về một giỏ đào khiến ai cũng phải kinh ngạc, tán dương hết chỗ nói.

Mấy người đang trò chuyện, bỗng nghe tiếng chó "gâu gâu" liền ngừng đầu nhìn ra thì thấy hai con hổ ngao đứng bên một khu rừng rậm. Chúng trông vào khu rừng mà sủa hoài.

Tiêu Lãnh vu rút trường kiếm ra nói:

Các vị hãy đứng chờ ở ngoài này, để tại hạ chuồn vào coi.

Thương Bát cản lại nói:

- Xin đại ca đừng bước.

Tiêu Lãnh vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Thương Bát đưa tay lên vẫy. Hai con hổ ngao đứng yên không xua nữa.

Đoạn hăn nhìn Tiêu Lãnh vu đáp:

- Có thể bọn họ đã bố trí mai phục trong rừng rồi dẫn dụ chúng ta thâm nhập trọng địa.

Tiêu Lãnh vu nói:

- Dù trong rừng có núi đao rừng kiếm, chúng ta cũng phải vào rồi xem chứ?....

Thương Bát đáp:

- Dĩ nhiên đã đến đây rồi thì phải điều tra, nhưng chúng ta chẳng thể không đề phòng.

Tiêu Lãnh vu hỏi:

- Đề phòng bằng cách nào?

Thương Bát nhìn Đỗ Cửu nói:

- Lão nhị! Lão nhị dắt một con hổ ngao phòng thủ ở ngoài. Tiểu huynh cùng Tiêu đại ca vào rừng xem sao.

Đỗ Cửu vâng lời dắt một con hổ ngao và dặn Thương Bát :

- Nếu gặp cường địch hoặc điều gì khả nghi xin truyền tin ra lập tức để tiểu đệ nghĩ cách tiếp ứng.

Thương Bát gật đầu khẽ bả Tiêu Lãnh vu:

- Tiểu đệ cùng con hổ ngao đi trước mở đường. Đại ca đi theo sau.

Tiêu Lãnh vu chau mày muốn nói lại thôi.

Thương Bát vẫy tay một cái. Con hổ ngao liền lao ngay vào rừng rậm.

Tiêu Lãnh vu liền cho tay vào bọc móc ra hai đồng tiền cầm tay dùng làm ám khí, chuẩn bị tiếp ứng cho Thương Bát .

Khu rừng này rậm rạp quá chừng. Cành lá rườm rà, ít có khe hở. Con hổ

ngao dẫn đường xuyên vào những đám cỏ rậm cùng những nơi cành cây chi chít.

Thương Bát vận khí hộ thân và chuẩn bị lúc nào cũng có thể kịp thời hộ vệ cho con hổ ngao.

Tiêu Lãnh vu tay phải cầm trường kiếm liên tiếp vung lên chặt những cành cây rậm rạp.

Khu rừng này âm u, tựa hồ như chưa có ai đi tới bao giờ. Chỗ nào cũng chi chít cỏ rậm và cỏ thụ sống đến ngàn năm. ánh sáng mặt trời không lọt vào được, cảnh tượng âm u nhìn xa hơn trượng đã chẳng thấy gì.

Tiêu Lãnh vu muốn phát cây mở một lối đi cũng không phải chuyện dễ dàng. chỉ phát chậm một chút là đã lọt lại sau mấy thước. Chàng đành thu kiếm về len vào những gốc cây mà đi để rượt kịp Thương Bát .

Đi chừng nửa giờ, không hiểu đã được bao nhiêu đường đất, bỗng thấy con hổ ngao đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lãnh vu chợt nhìn thấy phía trước rộng rãi thêm ra. Mực quang chàng ngó tới một làn nước.

Chàng ngừng đầu nhìn thấy một cái ao rộng chừng ba trượng cản trở lối đi. Lúc này đã vào rừng sâu, cỏ dại ít dần, nhưng cây rừng rậm rạp um tùm, cỏ thụ ngất trời. Dù có một cái ao mà ánh mặt trời cũng không ló vào được.

Nguyên cảnh lá cỏ thụ vươn lên không xoè ra như những cái tán cái tàn, che mất ánh sáng.

Con hổ ngao đứng ở bờ ao nhìn xuống nước lắc đầu vẩy đuôi không ngớt.

Tiêu Lãnh vu khẽ hỏi Thương Bát :

- Thương huynh đệ! vụ này là thế nào đây?

Thương Bát chăm chú nhìn xuống ao nước đáp:

- Lạ quá! Chính tiểu đệ cũng không sao hiểu được. Chẳng lẽ người kia ở dưới ao này?

Tiêu Lãnh vu nói:

- Cái ao này chỉ rộng có mấy trượng, bốn mặt chỉ đều là rừng cây. Dù có người ở đây cũng chẳng ở dưới lòng ao.

Thương Bát nói:

- Tiểu đệ cũng lấy làm kỳ. Nhưng con hổ ngao dân chúng ta đến đất tât có nguyên nhân.

Tiêu Lãnh vu chú ý nhìn xuống ao, chỉ thấy sắc nước xanh rờn. Không rõ cảnh vật dưới đáy. chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Chẳng lẽ trong cái ao nhỏ bé này lại có điều chi cổ quái?....

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe đánh "bồm một cái. Nước bắn tung toé.

Nguyên Thương Bát đã liệng một tảng đá xuống lòng ao.

Tiêu Lãnh vu thở dài nói:

Theo ý tiểu huynh thì quyết không phải người kia ở dưới ao, e rằng chúng ta trúng kế dụ địch của họ.

Thương Bát nói:

- Trừ phi người đó đã nghĩ đến chúng ta có con hổ ngao theo dõi hành tung thì mới cố ý lợi xuống ao này để khử giác của con hổ ngao hết linh nghiệm.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Bọn họ tìm được đến toà thạch động kia là đã tỏ tường thục hư thì làm gì họ chẳng bày ra được nghi trận này.

Thương Bát đáp:

- Đại ca nói cũng có lý....

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu người đó có ý nghĩ chu đáo như vậy thì thật chúng ta chạm phải tay đại cường địch.

Hắn vừa dứt lời, bỗng có tiếng cười quái gở như tiếng cú vọng lại.

Thương Bát đảo mắt nhì quanh, thì thấy chung quanh cái ao này đều còn mấy thước đất trống có thể động thủ được.

Tiêu Lĩnh vu trong tay cầm hai đồng chế tiền, ngừng đầu trông lên một cây cổ thụ cao lớn. Đột nhiên chàng thấy một sợi dây leo lòng thông rồi một đại hán áo đen vịn vào sợi dây tụt xuống.

Thương Bát sợ Tiêu Lĩnh vu nóng nảy không dẫn được lửa giận mà ra tay đột ngột, liền dặn trước:

- Đại ca không nên hấp tấp động thủ. Chúng ta cần biết rõ nội tình sẽ liệu.

Tiêu Lĩnh vu gạt đầu, chăm chú nhìn đại hán áo đen thì thấy chỗ đầu dây thông xuống trúng giữa ao. Lúc hai chân người áo đen sắp chạm mặt nước đột nhiên hắn đu sợi dây một cái, buông hai tay ra lướt qua mặt nước, đặt chân xuống bờ ao.

Người kia hạ xuống đất rồi quay lưng về phía Tiêu Lĩnh vu, nên chàng và Thương Bát không nhìn thấy mặt.

Hai bên giữ nguyên tình trạng này trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, chẳng ai lên tiếng. Người kia vẫn không quay đầu lại. Sau Kim toán bàn Thương Bát không nhẫn nại được nữa, hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Bằng hữu! Ông bạn quả là trầm tĩnh! Chẳng lẽ không sợ bọn ta ám toán ư?

Người kia vẫn chưa chịu quay đầu lại, lạnh lùng đáp:

- Các hạ thử giở thủ đoạn ám toán xem nào! Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh vu nói:

- Khẩu khí ông bạn làm phách quá! Nếu bọn ta định ám toán thì e rằng xác ông bạn đã nổi trên mặt ao rồi.

Người áo đen lạnh lùng đáp:

- May mà các vị chưa động thủ, nếu thi triển thủ đoạn ám toán thì người chết phơi xác dưới ao lại không phải là tại hạ.

Tiêu Lãnh vu cũng lên tiếng:

- Nam tử hán đại trượng phu đi đứng phải cho đường hoàng mới khỏi bị người khinh khi. Các hạ dẫu đầu hớ đuôi, không dám quay mặt lại là nghĩa làm sao?

Người áo đen đáp:

- Vì lão phu chưa nổi sát khí.

Tiêu Lãnh vu lấy làm kỳ hỏi:

- Ông bạn nói thế khiến người ta khó hiểu. Ông bạn có thể nói rõ hơn được không?

Người áo đen lạt lùng hỏi lại:

- Các hạ nhất định muốn biết ư?

Tiêu Lãnh vu đáp:

- Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Người áo đen nói:

- Khi lão phu vào đây ẩn cư đã lập lời trọng thệ. Hễ ai nhìn thấy mặt là lão phu nhất quyết hạ sát không tha.

Tiêu Lãnh vu đảo mắt nhìn quanh thấy bốn mặt cỏ thụ ngất trời. Ngoài cái ao nhỏ bé này chẳng thấy có gì là cảnh đẹp thì nghĩ thầm trong bụng:

- Nơi đây chỉ hợp với loài độc xà, ác thú chứ danh sĩ cao nhân khi nào lại đến chỗ này ẩn cư?

Nhưng ngoài miệng chàng lại nói:

- Ông bạn đã xuất hiện thì khác gì đã chạm trán?

Người áo đen cãi:

- Các vị chưa nhìn rõ mặt lão phu dĩ nhiên không thể bảo là đã chạm trán.

Thương Bát nói:

- Bọn tại hạ muốn biết chân tướng của ông bạn mà lại không muốn để ông bạn chém giết thì có biện pháp nào không ?

Người áo đen đáp:

- Kể ra còn biện pháp, nhưng chỉ sợ các vị không chịu nổi.

Tiêu Lãnh vu hỏi:

- Ông bạn thử nói xem.

Người áo đen nói:

- Chỉ còn con đường là các vị thắng được lão phu.

Tiêu Lãnh vu nói:

- Hay lắm! Chúng ta nhất định như vậy. Mời ông bạn quay lại.

Người áo đen buông tiếng cười lạt rồi từ từ quay lại.

Mục quang của Tiêu Lãnh vu và Thương Bát vừa chạm vào người kia, bất giác chấn động tâm thần, miệng lảm bảm:

- Người này khó coi quá.

Nguyên trên hai má người áo đen có hai cái bừa lớn bằng nắm tay thông

xuống đến hàm dưới. Cái bừa bên trái không ngót nhỏ máu tươi. Cái bên phải luôn chảy mủ trắng. Chòm râu bạc trum xuống trước ngực nhuốm đầy máu.

Thương Bát khẽ dặng hắng một tiếng rồi chấp tay hỏi:

- Lão huynh! Lão huynh trú ngụ ở đây bao lâu rồi?

Người áo đen cặp mắt nhỏ xiu thoáng lộ sát khí đảo nhìn Tiêu Linh vu rồi đáp:

- Còn lâu hơn số tuổi của chú nhỏ này một tý.

Thương Bát hỏi:

- Bọn tại hạ muốn hỏi lão huynh một việc?....

Người áo đen đáp:

- Lão phu nhận thấy các hạ bất tất phải hỏi làm chi nữa.

Tiêu Linh vu năn nỉ:

- Vụ này đối với bọn tại hạ rất trọng đại, nếu lão bằng hữu cho hay thì cảm kích vô cùng.

Người áo đen hỏi lại:

- Các vị quên lời trọng thệ của lão phu rồi chăng? Các vị đã sắp chết đến nơi thì có biết những chuyện quá khứ, vị lai phỏng có ích gì?

Tiêu Linh vu thấy quái nhân áo đen hung dữ như vậy thì nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này trên mặt có hai cái bều, tự thẹn hình dung cổ quái, không muốn gặp ai mới vào ẩn lánh trong rừng sâu. Hạng người như lão khó tránh khỏi tính tình quái đản khác đời. Ta nên nhường nhịn lão mấy phần mới phải.

Chàng nghĩ vậy nên liền cất giọng ôn hoà đáp:

- Giữa lão tiền bối và bọn tại hạ vốn không thù oán, dĩ nhiên chẳng nên có ý nghĩ giết người....

quái nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Lão phu đã giết chết mười tám người ở đây. Bây giờ hạ sát thêm hai vị nữa là vừa tròn hai chục. Những người kia cũng chẳng có thù oán gì với lão phu.

Tiêu Linh vu nghe nói đứng ngẩn ra đương trường, hồi lâu không thốt nên lời.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này đã tàn nhẫn như vậy thì không nên để lão sống làm hại người.

Thương Bát cười khanh khách nói:

- Bọn tại hạ lần vào nơi cấm địa của lão huynh thì lão huynh giết chết là đúng lắm. Nhưng trước khi chết, bọn tại hạ muốn hỏi lão huynh một việc, rồi có phải xuống suối vàng cũng đem lòng cảm kích.

Quái nhân cười lạt đáp:

- Được rồi! Các hạ hỏi đi! Thương Bát hỏi:

- Đêm hôm qua có người lần vào nơi cấm địa của lão huynh, chẳng hay lão

huynh có biết không?

quái nhân lạnh lùng đáp:

- Nếu có người tới đây thì tất nhiên họ phải chết! Thương Bát hỏi:

- Người ấy nếu có chết rồi thì cũng còn thi thể mới phải.

Quái nhân lắc đầu đáp:

- Đã ba năm nay bây giờ mới có hai vị đến lần đầu tiên.

Thương Bát sững sốt nói:

- Chẳng dẫu gì lão huynh. Bọn tại hạ rượt theo mấy tên giặc tới đây, lại do một con chó lớn dẫn đường. Nếu chẳng có người qua đây, tất nó chẳng đưa đến chón này. Chúng ta đều là bạn hữu giang hồ, mong được lão huynh chỉ giáo.

Quái nhân tức giận nói:

- Người muốn bắt bạn với lão phu, nhưng lão phu ở đời chưa từng kết giao với một người bạn nào.

Tiêu Linh vu nổi nóng lớn tiếng :

- Bọn ta có con hổ ngao dẫn đường tới đây thì nhất định không sai. Thế mà lão còn phủ nhận thì hiển nhiên là thông đồng với người đó.

Quái nhân tức quá, toàn thân run lên bần bật, nói dần từng tiếng:

- Giỏi lắm! Thằng nhỏ này quả là lớn mật. Người dám vô lễ với lão phu như vậy ư?

Đột nhiên lão vung chưởng đánh tới.

Tiêu Linh vu cũng vung chưởng đón tiếp.

Hai chưởng đụng nhau bật ra một tiếng nổ rùng rợn, hai người đều bị bật lại một bước.

Tiêu Linh vu tự nhủ:

- Chưởng lực của lão này rất hùng hồn, ta chớ coi khinh địch.

Quái nhân nhìn chòng chọc vào mặt Tiêu Linh vu sang sảng nói:

- Tiểu nhai nhi! Người khá đấy! Lão phu ở vùng này mấy chục năm, hạ sát mười tám người xâm nhập vào đây mà chưa bao giờ phải phóng đến phát chưởng thứ hai.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Các hạ lấy làm lạ lắm phải không?

Thương Bát cười nói:

- Gan bàn tay lão huynh đỏ như máu, nhất định là Chu sa chưởng.

Quái nhân đáp:

- Đúng thế! Mấy chục năm nay chưa có ai thoát được Chu sa chưởng của lão phu.

Lão nói đoạn lại giơ tay lên toan đánh xuống.

Thương Bát vội cản lại:

- Lão huynh khoan rồi hãy động thủ.

Quái nhân hỏi:

- Các hạ còn điều chi muốn nói:

Thương Bát đáp:

- Lão huynh hạ sát mười tám người chỉ dùng một chưởng thế mà nay phát chưởng đầu đã phá lệ cũ, chẳng những không giết được tặc đại ca mà y cũng chẳng bị thương. Nếu còn đánh nữa chưa chắc ai chết về tay ai. Nếu bọn tặc hạ bị đánh chết cho tròn số hai chục thì chẳng nói làm gì. Vạn nhất mà lão huynh bị hại về tay bọn tặc hạ há chẳng tính lầm ư?

Quái nhân lạnh lùng nói:

- Lão phu tự tin không bị hại về tay các vị được.

Tiêu Linh vu tự nhủ:

- Nếu mình không kìm chế lão này tất lão không chịu nói thật.

Tay mặt chàng điểm nhẹ vào uyển mạch quái nhân, ta trái chàng phóng chưởng đánh tới.

Quái nhân áo đen tuy hình dong cổ quái xấu xa, nhưng võ công không phải tầm thường. Thế công của lão cực kỳ lợi hại, chưởng lực hùng hậu phi thường.

Tiêu Linh vu thi triển Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp phản kích.

Cuộc ác chiến diễn ra sau hai chục hiệp, Tiêu Linh vu dần dần chiếm thượng phong.

Nên biết môn Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp của Nam Dật Công đã thu thập những tinh hoa về chưởng pháp. Tiêu Linh vu học được môn chưởng pháp này rồi còn tu chỉnh lại mấy lần, tuy chưa đáng gọi là tận thiện tận mỹ nhưng cũng đáng là một môn tuyệt học.

Quái nhân áo đen dường như không ngờ một chàng thiếu niên nhỏ tuổi mà chưởng pháp đã đạt đến trình độ thần diệu như vậy, trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Hai bên tỷ đấu mấy hiệp nữa, quái nhân bị chưởng pháp mau lẹ tuyệt luân của Tiêu Linh vu dòn vào thế chân tay luống cuống.

Tiêu Linh vu nóng lòng tìm kiếm song thân liền ngâm vận Tu la chỉ lực.

Giữa lúc tỷ đấu kịch liệt đột nhiên chàng phóng chỉ điểm tới.

Quái nhân áo đen đang miễn cưỡng chống chọi thì làm sao chịu nổi chỉ lực Tiêu Linh vu ngấm ngấm phóng tới. Lão cảm thấy cạnh sườn đau nhói.

Huyết Chương môn đã bị điểm trúng rồi.

Chỉ lực của Tiêu Linh vu mạnh quá, quái nhân không chịu nổi, hai chân nhũn ra té xuống.

Thương Bát nói:

- Lão huynh đã giết mười tám người, nay bị quả báo cũng là đáng kiếp.

Tay mặt hắn tóm lấy cổ áo quái nhân nhắc bổng lên nói tiếp:

- Nếu lão huynh muốn sống để giết thêm hai người nữa cho đủ số hai chục

thì chỉ có một biện pháp.

Quái nhân áo đen tuy bị điểm huyết nhưng miệng còn nói được. Lão hỏi:

- Biện pháp gì?

Thương Bát đáp:

- Tại hạ hỏi lão huynh một câu lão huynh thành thật trả lời một câu. Nếu tại hạ khám phá ra chuyện gì giả dối thì lão huynh phải nếm mùi đau khổ.

Quái nhân tuy là người kiêu ngạo nhưng dường như rất sợ chết. Lão nói ngay:

- Các hạ cứ hỏi đi. Lão phu xin nói thực hết.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 150

Trước ao đầm quái thú xuất hiện

Thương Bát hỏi:

- Từ hôm qua đến sáng hôm nay có người nào đi qua đây không?

Quái nhân áo đen lắc đầu đáp:

- Bất luận là ai đi qua đây cũng không che mắt được lão phu.

Thương Bát hỏi tiếp:

- Cả thầy mấy người, họ đi về hướng nào?

Quái nhân lại lắc đầu đáp:

- Đã ba năm nay không có một người nào đến đây... Lão đưa mắt ngó Tiêu

Lĩnh vu và Thương Bát nói tiếp:

- Chỉ có hai vị mà thôi.

Thương Bát nói:

- Xem chừng nếu không để ông bạn ném mùi đau khổ thì nhura chịu nói thật.

Hắn đưa ngón tay điểm vào cái búi bên trái má quái nhân.

Hiển nhiên cái búi này là điểm yếu kém nhất trong người lão. Chỉ động ngón tay vào là lão đã không chịu nổi.

Thương Bát hỏi:

- Lão có nói hay không thì bảo?

Quái nhân đau quá chỉ lắc đầu, lão đáp:

- Quả thực chưa có ai qua đây.

Tiêu Lĩnh vu chau mày hỏi:

- Bọn tại hạ có linh khuyến dẫn đường theo dõi tới đây. Nếu không có người tại sao nó lại dẫn vào chốn này?

Quái nhân áo đen ngó con hổ ngao đáp:

- Cái đó có lẽ là do một con dị thú xuất hiện ở đây. Con dị thú đó tán ra một mùi hương kỳ dị hấp dẫn con chó lớn này.

Thương Bát hỏi:

- Con dị thú gì mà lại phát ra hương vị?

Quái nhân lắc đầu đáp:

- Lão phu không biết tên nó, nhưng hễ nó qua đây rồi là có một mùi hương thơm sực nức xông vào mũi. Mỗi lần nó xuất hiện lại hấp dẫn rất nhiều hổ báo, mãnh thú tới nơi. có điều lâu lâu nó mới xuất hiện một lần.

Thương Bát hỏi:

- Con dị thú đó hiện giờ ở đâu?

Quái nhân áo đen miệng ấp úng không chịu nói rõ.

Thương Bát Hỏi:

- Được lắm! Phải chăng lão lại muốn ta cho ăn đòn?

Hắn giơ tay lên toan điểm vào cái bùi trên mặt quái nhân.

Thương Bát vẻ mặt hòa nhã khác hẳn Đỗ Cửu. Cả những lúc tức giận, hắn cũng không cầu nhàu.

Quái nhân áo đen vội nói:

- Để lão phu nói là xong.

Thương Bát cười thầm:

- Thằng cha này lúc mới gặp thì hắc sì sì, không ngờ bây giờ lại sợ chết đến thế.

Tiêu Linh vu thấy trên mặt hắn có hai cái bùi lớn đỏ thắm, một cái chảy máu, một cái chảy mủ. Chàng bỗng sinh lòng trắc ẩn, thùng thảng bảo

Thương Bát:

- Thương huynh đệ cởi mở cho lão để lão từ từ nói ra.

Thương Bát theo lời buông cổ áo quái nhân ra, dẫn giọng nói:

- Lão mà nói sai một lời là ta cắt hai cái bùi trên mặt đi đó.

Quái nhân thở dài đáp:

- Con dị thú đó ở trong Hắc huyết cách đây chừng mười dặm.

Thương Bát hỏi:

- Hắc huyết là cái gì?

Quái nhân lắc đầu đáp:

- Lai lịch Hắc huyết thế nào lão phu cũng không rõ. Chỉ thấy trên bia đá khắc hai chữ “Hắc huyết” rồi lão phu cũng kêu bằng Hắc huyết.

Thương Bát giục:

- Được rồi! Lão nói lẹ đi.

Quái nhân nói tiếp:

- Dưới tấm thạch bia có một toà huyết đạo. nguyên khu rừng rậm này ít khi nhìn thấy ánh sáng mặt trời, Hắc huyết lại càng tối tăm. Chỉ đi vào mấy bước là không nhìn rõ gì nữa.

Thương Bát hỏi:

- Lão đã vào Hắc huyết bao giờ chưa?

Quái nhân gật đầu đáp:

- Nếu lão phu không vào Hắc huyết thì hai má đã chẳng nảy ra hai cái bùi này.

Tiêu Linh vu sững sốt hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Quái nhân đáp:

- Đây là chuyện mấy chục năm trước, lão phu theo dõi con dị thú kia tiến vào Hắc huyết, nhưng mới đi được hơn một trượng liền bị người điên trúng huyết đạo.

Tiêu Linh vu động tâm hỏi:

- Lão nói vậy thì ra trong Hắc huyết có người ở chẳng?

Quái nhân đáp:

- Người đó có ở trong Hắc huyết hay không, lão phu không dám nói quyết. Nhưng sau khi lão phu bị điểm huyết rồi nghe thấy hai người lên tiếng. vì họ là một nam một nữ nên chẳng cần dụng tâm cũng phân biệt được ngay.

Thương Bát hỏi:

- Chẳng lẽ hai cái bùi trên mặt lão không phải tự nhiên nảy ra ư?

Quái nhân đáp:

- Đúng thế! Hai cái bùi này là kiệt tác của hai người một nam một nữ trong Hắc huyết. Không hiểu chúng đã dùng độc vật gì bôi lên mặt lão phu rồi nảy ra hai cái bùi độc đó. Gã đàn ông muốn hạ sát lão phu, nhưng mẹ đàn bà kiên quyết tha mạng và bắt ở đây canh gác ao nước này cho chúng.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Tướng mạo hai người đó thế nào?

Quái nhân đáp:

- Lão phu không nhìn rõ diện mạo.

Thương Bát hỏi:

- Sao lão không trốn đi?

Quái nhân áo đen đáp:

- Hai má lão phu nảy ra hai cái bùi độc, suốt ngày chảy máu chảy mủ thì còn ngó thấy người đời sao được? Hơn nữa cứ cách hai tháng lại phải một lần uống thuốc, nếu không thì cái bùi còn lớn thêm làm cho đau thấu tâm can. Dù lão phu chẳng sợ người đời cười chê, bỏ trốn ra ngoài, nhưng cái bùi độc này phát tác không thuốc nào chữa được, tất là phải chết.

Tiêu Linh vu nói:

- Té ra là thế.

Thương Bát nói:

- Nếu vậy thì cứ cách hai tháng lão lại được người ta cho thuốc giải ư?

Quái nhân đáp:

- Phải rồi! Nhưng không phải do người đưa đến.

Tiêu Linh vu ngạc nhiên hỏi:

- Không do người thì do vật gì đưa tới?

Quái nhân đáp:

- Do một con vượn trắng nhỏ đưa tới.

Tiêu Linh vu ngó Thương Bát rồi vượn tay giải khai huyết đạo cho quái nhân.

Chàng nói:

- Lão đã bị người ta đưa vào tình trạng này, tình thật đáng thương. Nhưng lão ở đây lại giết chết mười mấy mạng người thì không phải có điều tàn

nhấn.

Quái nhân đáp:

- Lão phu cũng vì sự bất đắc dĩ mà phải giết người. Hắc huyết chủ nhân đã ra lệnh hễ thấy ai tới gần ao nước là nhất thiết phải giết không tha. Có thể họ mới cho được vật.

Thương Bát hỏi:

- Lão có biết đường vào Hắc huyết không?

Quái nhân đáp:

- Tuy lão phu biết nhưng không dám đi nữa.

Thương Bát nói:

- Lão cứ đưa bọn ta đi, bọn ta sẽ bảo vệ cho.

Quái nhân áp đèn chuyển động cặp mắt nhìn hai người một lúc rồi đáp:

- Tuy hai vị võ công cao cường nhưng e rằng không phải là đối thủ của Hắc huyết chủ nhân.

Thương Bát cười lạt nói:

- Lão không đi thì cũng phải đi. Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt cũng được.

Quái nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Nếu hai vị gặp Hắc huyết chủ nhân mà mất mạng đã đành. Lão phu cũng đi theo, há chẳng thêm một mạng nữa ư?

Thương Bát nói:

- Lão sống mà trọn đời làm nô bộc cho người, tưởng thà chết đi còn hơn.

Quái nhân áo đen ngơ ngác một lúc rồi nói:

- Phải rồi! Mười mấy năm trời tại sao lão phu chưa nghĩ tới điểm này?

Thương Bát hỏi:

- Bây giờ lão đã hiểu rõ rồi chứ?

Quái nhân áo đen đáp:

- Tạ ơn các hạ đã thức tỉnh lão phu.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Lão chịu đưa bọn ta đi rồi phải không?

Quái nhân đáp:

- Được lắm! Các vị đi thì đi nhưng đừng hòng thoát khỏi cái chết.

Tiêu Lĩnh vu nghĩ tới lão vừa rồi lộ vẻ tham sinh úy tử không khỏi bật cười.

Thương Bát đột nhiên chấp tay hỏi:

- Lão huynh chưa cho bọn tại hạ biết cao danh là gì?

Quái nhân đáp:

- Tiểu đệ là vương Phương Thương Bát cười ha hả nói:

- Cứu đầu báo tử vương Phương.

vương Phương hỏi:

- Phải rồi! Các hạ là...?

Thương Bát đáp ngay:

- Tại hạ là Kim toán bàn Thương Bát, tức lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ. vương huynh ít giao thiệp cùng người võ lâm, chắc chưa biết anh em tại hạ? vương Phương thờ dài đáp:

- Tại hạ vốn không thích giao du, lại mười mấy năm ở chốn rừng sâu thành ra tính nết càng quái gở. vừa rồi có điều đắc tội, xin hai vị miễn trách.

Thương Bát cười hỏi:

- Lão huynh nói vậy là biết điều lắm mà sao lại không kết bạn với người nào?

vương Phương thờ dài đáp:

- Suốt đời tại hạ chưa kết bạn với ai, chỉ nay đây mai đó, lang thang trên chốn giang hồ. Từ ngày Hắc huyết chủ nhân bôi kịch độc vào hai má cho nảy ra hai cái bùi thì mỗi kỳ hạn lại phải uống thuốc giải. Tại hạ ở trong rừng sâu không có vết chân người, nghĩ lại những chuyện đã qua thì chẳng có gì đáng nhớ, mà cũng chẳng nghĩ tới một ai.

Thương Bát cười ha hả ngắt lời:

- Bây giờ vương huynh muốn kết bạn chẳng?

vương Phương ngập ngừng đáp:

- Nhưng tiểu đệ tướng mạo xấu xa... Thương Bát ngắt lời:

- Nếu vương huynh không bỏ rẻ thì tiểu đệ nguyện ý kết giao.

vương Phương vui mừng hỏi:

- Lão huynh nói thực chẳng?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ nói đây đều là những lời phề phủ.

vương Phương chưa kịp trả lời bỗng nghe những tiếng hú kỳ dị vọng lại.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Thanh âm gì vậy?

Đột nhiên con hổ ngao sủa lên mấy tiếng gâu gâu rồi chạy về phía trước.

vương Phương vội đáp:

-Thương huynh! Thương huynh cản con hổ ngao lại đi. con kỳ thú kia sắp xuất hiện rồi đó.

Thương Bát hai tay bung miệng phát ra một tiếng hú trầm trầm. Con hổ ngao đang chạy đi đột nhiên quay đầu trở lại bên Thương Bát.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Vừa rồi chó sủa phải chăng là nó sợ con dị thú kia mà chạy trốn?

vương Phương đáp:

- Con quái thú đó cứ cách ba ngày lại tới ao nước này tắm một lần. Bữa nay là đúng kỳ tắm rửa của nó. Chúng ta mau ẩn lánh đi thôi.

Thương Bát ôm con hổ ngao đi nấp vào sau gốc cây.

Tiêu Linh vu và vương Phương cũng hấp tấp ẩn mình. Mấy người vừa ẩn

nấp xong thì một mùi hương kỳ dị ngào ngạt đưa tới.

vương Phương nấp bên Tiêu Lĩnh vu khẽ nói:

- Con kỳ thú kia xuất hiện rồi.

Tiêu Lĩnh vu chú ý nhìn ra thì thấy một con quái thú toàn thân lông trắng, giống hươu mà không phải hươu, giống cừu mà không phải cừu, từ khu rừng rậm phía tây thung thẳng đi tới.

Nó đến bờ ao đưa mắt nhìn làn nước rồi đột nhiên nhảy xuống.

Tiêu Lĩnh vu khẽ hỏi:

- Con quái thú này dùng làm việc gì?

vương Phương đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì Hắc huyết chủ nhân trân quý nó lắm, còn họ dùng vào việc gì thì tại hạ không rõ.

Tiêu Lĩnh vu động tâm ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu chúng ta bắt sống được con quái thú tất Hắc huyết chủ nhân phải ra đây tìm kiếm, mình chẳng cần phải vào Hắc huyết tìm họ.

vương Phương đáp:

- Tiểu đệ không thể biết được. Mười mấy năm nay tiểu đệ thấy Hắc huyết chủ nhân cưng nó lắm, nhưng trước nay họ không dời Hắc huyết một bước. Dù chúng ta có bắt được con quái thú nhưng có dẫn dụ họ ra hay không cũng khó mà đoán trước.

Đột nhiên nghe tiếng gầm rất lớn làm rung chuyển cả cây rừng vọng lại.

Tiêu Lĩnh vu chau mày hỏi:

- Thanh âm gì vậy?

vương Phương đáp:

- Mỗi khi con quái thú kia xuống ao tắm là lại dẫn dụ nhiều quái thú dị cảm kéo đến. Mấy năm nay tiểu đệ ở đây rất hìu quạnh nhưng nhờ vụ này mà mở rộng được tầm mắt vì được ngó thấy nhiều giống loài thú rất kỳ quái.

Lão vừa dứt lời lại nghe có tiếng chim kêu quang quác từ trên không vọng tới.

Tiêu Lĩnh vu ẩn nấp trong rừng cây ngoảnh đầu nhìn ra thấy một con chim khổng lồ, màu lông sặc sỡ xuống đậu trên một cành cây tấp gần bờ ao.

vương Phương nói:

- Đây là con công, trước đi thành cặp thư hùng. Hiện nay mới thấy con đực, còn con cái không biết đi đâu, hay nó bận nuôi con. Cả nửa tháng nay không thấy nó đâu.

Tiêu Lĩnh vu trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng lẽ mùi hương kỳ dị của con thú này lợi hại như vậy? Phải chăng chính nó đã dẫn dụ kỳ diệu mãnh thú đến đây tụ họp?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ lại nghe tiếng chim hót líu lo. Mấy chục kỳ cầm dị chủng từ trong rừng rậm kế tiếp bay ra đứng ở bờ ao.

Cảnh tượng này khiến cho Tiêu Lĩnh vu trợn mắt há miệng. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Con kỳ thú này có điểm đặc biệt là dụ được điều thú tới. Nếu ta bắt nó về sau này gặp Khâu Tiểu san tử tử tặng cho y chơi chắc là y khoái lắm.

Lại nghe tiếng gầm rừng rợn. Một con sư tử lông quăn từ từ đi đến bờ ao nằm phục xuống trên miếng đất cỏ mọc.

Tiêu Lĩnh vu vận khí đề phòng. Tay trái chàng thò vào trong bọc lấy ra một đồng tiền cầm sẵn trong tay đề phòng khi con sư tử có cử động gì là lập tức đối phó.

vương Phương khẽ nói:

- Tiêu huynh cứ yên lòng. Con quái thú này có điều kỳ dị là bất luận giống mãnh thú gì hung dữ đến đâu thấy nó cũng biến thành hiền lành, không cắn nó bao giờ.

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Té ra là thế.

Đột nhiên con kỳ thú dưới ao nhảy vọt lên chạy thẳng về phía tây.

vương Phương vội nói:

- Hồng bát! Con dị thú này tuy không sợ mãnh thú nhưng lại rất sợ người. Tai mắt nó rất linh mẫn. Chắc là nó đã nghe thấy thanh âm chúng ta rồi.

Tiêu Lĩnh vu nhảy ra nói:

- Mau đuổi theo nó.

Chàng đề tụ chân khí, tung mình vọt đi.

Lúc này Thương Bát cũng từ sau gốc cây nhảy xổ ra.

Con hồ ngao đột nhiên bật tiếng sủa gâu gâu rồi lao về phía con mãnh sư.

Con sư tử lông quăn tức giận gầm lên một tiếng nhảy ra đón con hồ ngao.

Tiêu Lĩnh vu đã tới bờ ao bên kia, thấy con sư tử tức giận mắt trợn tròn xoe.

Chàng sợ con hồ ngao không địch nổi liền giơ tay liệng đồng chế tiền ra nhằm bắn con sư tử. Thủ pháp của chàng rất trúng đích mà kinh lực cực kỳ mãnh liệt. Đồng chế tiền bắn ra trúng chân con sư tử.

Con sư tử gầm lên một tiếng, xoay mình bỏ chạy. Bao nhiêu giống kỳ cầm dị điều réo lên quang quác bay đi hết ẩn vào rừng.

Tiêu Lĩnh vu tung mình rượt theo về phía con kỳ thú kia.

Thương Bát và vương Phương chạy theo chàng.

Khu rừng rậm cản trở rất nhiều khinh công của Tiêu Lĩnh vu. Chàng rượt theo một hồi mà chẳng thấy tung tích con dị thú kia đâu nữa, chỉ còn hương thơm sực nức đưa vào mũi hồi lâu không hết.

May có con hồ ngao vừa đánh hơi vừa chạy trước dẫn đường.

Ba người đang đuổi theo bỗng thấy trước mắt sáng loà, cảnh vật đột nhiên biến đổi.

Trong khu rừng rậm nguyên thủy đột nhiên trên không có chỗ trống cho ánh

sáng mặt trời rọi vào.

Thương Bát nhìn lại thì khu đất trống này rộng chừng mười trượng vuông, cỏ mọc xanh rờn. Bốn mặt đều là cỏ thụ ngất trời như là hai thế giới riêng biệt.

Tiêu Lĩnh vu quay lại ngó vương Phương hỏi:

- Đây là địa phương nào?

vương Phương đảo mắt nhìn quanh rồi ngo ngắc đáp:

- Tại hạ chưa từng đến chỗ này bao giờ.

Tiêu Lĩnh vu lại hỏi:

- Đây không phải Hắc huyết ư?

vương Phương lắc đầu đáp:

- Hắc huyết ở dưới gốc một cây cổ tùng rất lớn. Tuy ở đó cũng có một khu đất trống, nhưng cành lá che kín không thấy ánh mặt trời.

Thương Bát nói:

- Chúng ta buông con hồ ngao cho nó chạy đi tìm kiếm. Không chừng con dị thú kia trú ẩn quanh đây.

Nguyên Thương Bát thấy ánh sáng mặt trời, sợ con hồ ngao chạy loạn nên giữ nó lại.

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Không nên vội vàng.

Chàng cúi xuống nhổ một cây cỏ lên để vào lòng bàn tay ngắm nghía một lúc rồi nói:

- Vương huynh ở trong khu rừng rậm này mười mấy năm đã thấy thứ cỏ xanh mềm mại và nhỏ bé này chưa?

vương Phương lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa từng thấy qua.

Thương Bát cũng cúi xuống nhổ một dò cỏ lên ngắm nghía thì thấy nó nhún ra như bông liền nói:

- Thứ cỏ này xanh non và rất mềm mại.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Vấn đề là ở chỗ đó. Trong khu rừng rậm nguyên thủy này toàn cỏ thụ ngất trời thì làm gì có thứ cỏ non vừa mềm mại vừa ngắn chùn. Hiển nhiên là ở nơi khác đưa đến.

Thương Bát đáp:

- Đại ca thật cao minh. vụ này rất quái lạ.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Ngoài phạm vi chừng mười trượng vuông cỏ mọc này, còn toàn rừng cây liên tiếp, chẳng có gì khác biệt thì chỗ kỳ quái là ở đây.

Thương Bát đáp:

- Đúng thế! Có điều chỗ này chừng mười trượng vuông thì việc tìm ra điều

bí ẩn chẳng khó khăn gì.

Tiêu Lĩnh vu huy động thanh trường kiếm toan đào xuống đất coi thì đột nhiên có thanh âm trầm trầm vọng lại:

- Dưới chỗ đất cỏ mọc xanh rờn này chứa rất nhiều những độc vật. Bất luận các hạ võ công cao cường đến đâu cũng chẳng thể chống nổi những độc vật ghê gớm này.

Tiếng nói đột ngột khiến cho Tiêu Lĩnh vu và Thương Bát không khỏi kinh ngạc ngẩn người.

Hai người ngoảnh đầu lại trông thì thấy một cái ghế có bánh xe từ trong rừng cây từ từ chuyển ra.

Cái ghế có bánh xe này rất lạ. Bốn mặt đều có trần song bằng trúc, trên nóc và xung quanh đều căng màn bằng sa xanh. Một người đứng tuổi đội phương càn, sắc mặt xanh lợt ngồi trên ghế.

Tiêu Lĩnh vu rất lấy làm kỳ hỏi Thương Bát:

- Sao người này lại dùng màn che cả bốn mặt ghế?

Thương Bát đáp:

- Xem chừng khu rừng rậm này có rất nhiều chuyện cổ quái, chúng ta phải lưu tâm mới được.

Bỗng thấy người kia chuyển động cái ghế đi vòng qua khu đất có cỏ mọc tiến về phía bọn Thương Bát. Còn cách chừng một trượng thì dừng lại.

Thương Bát khẽ bảo Tiêu Lĩnh vu:

- Người này không đi xuyên qua đám cỏ mà phải đi vòng thì thứ cỏ xanh này tất có điều quái lạ.

Tiêu Lĩnh vu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Chẳng để ý nhìn vào người đứng tuổi trong xe thì thấy trên đầu gối y che bằng một tấm đệm màu hồng, bên cạnh y để một mảnh lưới.

Đồ đạc trang bị chẳng đâu vào đâu này thật đầy vẻ quái dị.

Thương Bát háng dặng một tiếng chấp tay hỏi:

- Phải chăng đây là nơi cư trú của ông bạn?

Người kia lắc đầu rồi lại gật đầu đáp:

- Có thể nói như vậy.

Thương Bát liếc nhìn Tiêu Lĩnh vu rồi hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Ông bạn có thể nói rõ được không?

Người kia đáp:

- Nơi đây chẳng phải là chỗ cư trú của tại hạ nhưng tại hạ ở đây đã năm năm thì ông bạn coi là chỗ cư trú cũng được.

Thương Bát cười khanh khách nói:

- Phải rồi! Ông bạn nói có lý.

Tiêu Lĩnh vu thấy y đầy vẻ hoà nhã, không giống như kiểu cách quái dị ban đầu liền chấp tay hỏi:

- Xin ông bạn cho biết quý danh.

Người kia đáp:

- Tiểu đệ là Trương Tụ An.

Tiêu Lãnh vu tự giới thiệu:

- Té ra là Trương huynh. Tại hạ tên gọi Tiêu Lãnh vu.

Trương Tụ An nói:

- Hỡi ơi! Các vị là những người mà năm năm nay tại hạ mới gặp lần đầu.

Còn thường nhật chỉ ngó mảnh thú, dị cầm để làm thú tiêu dao ngày tháng.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 151

Bầy nhặng đen vây hãm anh hùng

Tiêu lĩnh Vu hỏi:

- Nghe khẩu khí Trương huynh thì dường như không muốn ở lại đây nữa?

Trương Tự An mở tấm đệm che đầu gối ra nói:

- Hai chân tại hạ bị cột vào thành ghế, chỉ quanh quẩn ở trong khu rừng này không đi đâu được. Cái ghế có bánh xe chỉ di chuyển được ở chỗ có đất trống mà thôi.

Tiêu Lĩnh vu đưa mắt nhìn ra thấy hai chân y chẳng chịt gân bò, chắc y đã bị cột lâu ngày lắm vì hiện đã đổi màu tím. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Gân bò tuy kiên cố. Nhưng nếu là người có võ công thì phí mất mấy năm cũng có thể làm cho đứt được.

Chàng liền hỏi:

- Trương huynh đã chịu đựng lâu ngày như vậy, sao không nghĩ cách chặt đứt dây trói đó đi?

Trương Tự An nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười ha hả đáp:

- Chắc bọn Tiêu huynh đều là những tay cao thủ võ lâm?

Thương Bát đáp:

- Đại khái biết được mấy môn võ thô thiển.

Trương Tự An hỏi:

- Chân tại hạ bị trói bằng gân bò. Cái đó đối với các vị chẳng đáng gì, nhưng đối với bọn văn nhược, sức không trói nổi con gà thì việc chặt đứt gân bò không phải dễ dàng.

Tiêu Lĩnh vu nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Trương huynh đã chẳng phải nhân vật võ lâm thì sao lại bị người bố trí bằng cách này? Đây quyết không phải thủ đoạn rửa hờn của kẻ thông thường.

Trương Tự An đáp:

- Vì tính hiếu kỳ mà trở nên nông nổi. Từ nhỏ tại hạ thường đọc những sách cổ, do đó mà hành tính quái đản, đi đâu cũng nói chuyện kỳ dị. Trong nhà lại có điền sản, không phải lo cơm ăn áo mặc, chỉ ham đọc sách làm tiêu khiển... Y ngựa mặt lên trời thở phào một tiếng rồi nói tiếp:

- Vào khoảng mười năm trước đây, tại hạ mua được một cuốn kỳ thư. Đó là pho Thánh thư của Thời Thiên Đạo. Đầu sách có tự tích phê chú của lão nhân gia.

Tại hạ đọc rồi say mê, quên ăn quên ngủ để hết tinh thần nghiên cứu mấy

năm liền.

Thương Bát ngắt lời:

- Cuốn đó thuộc loại sách gì? Ghi chép điều chi? sao nó lại là cho Trương huynh mê mết đến quên ăn quên ngủ?

Trương Tụ An đáp:

- Đó là một cuốn cổ thư, người trước tác là ai đã rách nát mất rồi. Theo sự tra cứu thì toàn là nói về y đạo, luyện độc giải độc, cùng cách nuôi dưỡng độc vật.

Thương Bát nói:

- Té ra là một pho sách thuốc.

Trương Tụ An đáp:

- Nó cũng không hẳn là sách thuốc vì phạm vi kb thuật rất rộng, nhất là về kb thuật luyện độc, giải độc. đều là những quái sự chưa từng nghe thấy. Người viết sách chẳng những kiến thức quảng bá, đọc cả vạn cuốn sách mà còn đi chu du mấy vạn dặm đường. vết chân khắp bên trời góc bể. Trong sách ghi chép mấy chục loại kỳ độc xuất xứ ở đâu, bắt được bằng cách nào?

Thương Bát hỏi tiếp:

- Lão huynh đã thử qua chưa?

Trương Tụ An đáp:

- Tại hạ nghiên cứu rất say mê rồi động tính hiếu kỳ, chuẩn bị đồ dùng và đem theo một thợ khéo đi xa. Theo kb thuật trong sách quả nhiên tại hạ bắt được mười ba loại rắn độc đem về.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Có chuyện đó thật ư?

Trương Tụ An gật đầu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ chiếu theo cách thức ghi trong sách nuôi mười ba giống quái xà, độc vật đó và dạy chúng thuần thực, có thể làm theo sai khiến của mình.

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Thật là chuyện lạ, tại hạ chưa từng được nghe.

Trương Tụ An nói:

- Tại hạ thấy những giống rắn này rất linh mÚn lại động tính hiếu kỳ. Một năm sau, theo lời ghi trong sách, tại hạ tiến vào đất Xuyên, lại bắt được mấy giống kỳ độc. vì tại hạ chuyên nuôi động vật nổi tiếng khắp các thị trấn mà phải rước lấy bao nhiêu điều phiền não... Thương Bát hỏi:

- Chắc có nhiều người muốn đến coi động vật phải không?

Trương Tụ An đáp:

- Sự phiền não lớn nhất là tại hạ đã dùng phép dĩ độc công độc chữa cho một người hàng xóm khỏi độc thương. Từ đó thanh danh vang dội. Một người đồn ra mười người, mười người đồn ra trăm người... Những người xin cứu

trị liên miên không ngớt. Bệnh nhân ở ngoài trăm dặm cũng đến... Tiêu Linh vu ngắt lời:

- Luyện thuốc cứu người là việc thiện làm cho Trương huynh vui vẻ hăng say mới phải chứ?

Trương Tự An đáp:

- Tiểu đệ chỉ coi cuốn kỳ thư, chẳng hiểu gì về y đạo thì chữa bệnh cho người làm sao được. Những kỳ ở chỗ cứ theo toa bốc thuốc là linh nghiệm vô cùng, ai uống cũng khỏi. Số người đến khẩn cầu mỗi ngày một đông. vì tình trạng bất đắc dĩ, tiểu đệ phải ra điều lệ là chỉ chữa cho những người sắp chết, còn thoi thóp thở mà thôi.

làm như vậy mình nhàn hạ được một chút nhưng thanh danh đã đồn đại khắp giang hồ. Năm năm trước đây vào lúc canh khuya tiểu đệ bị người trời đưa vào đây để nuôi những vật ks độc rồi họ cột vào cái ghế này. Những chuyện đã qua rất phức tạp nhưng cốt chuyện chỉ có bấy nhiêu.

Thương Bát hỏi:

- Những độc vật đó hiện ở đâu?

Trương Tự An đáp; - ở dưới khu đất cỏ mọc này.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Những độc vật gì?

Trương Tự An đáp:

- Trước kia những mấy chục thứ, nhưng sau này vài năm lựa chọn rồi đào thải bớt đi, hiện giờ chỉ có hai thứ.

Thương Bát hỏi:

- Những độc vật này có tên gọi không?

Trương Tự An đáp:

- Dĩ nhiên là có. Một thứ tên gọi Huyết răng, một thứ là Kim xí ngô công.

Thương Bát nói:

- Kim xí ngô công tại hạ đã được nghe người ta nhắc tới, còn Huyết răng thì nay mới thấy lão huynh nói là một.

Trương Tự An nói:

- Dem hai độc vật này so sánh thì Huyết răng còn lợi hại hơn Kim xí ngô công.

Y đảo mắt ngó vào mặt mấy người rồi nói tiếp:

- Đó là một vật kỳ độc sinh sản ở Nam Cương. Trên chốn giang hồ tuy nhiều người dùng độc, nhưng ít kẻ giám vượt râu hùm tức là bắt Huyết răng.

Tiêu Linh vu nói:

- Nghe cái tên Huyết răng cũng thấy nghe gớm. Có phải nó giống như con nhặng xanh không?

Trương Tự An nói:

- Hình dạng cũng tương tự như nhặng xanh nhưng thể tích lớn hơn nhiều.

Miệng nó giống con dao vừa nhọn vừa cứng. Sở dĩ người ta đặt tên cho nó là Huyết răng vì nó thích hút máu.

Thương Bát mỉm cười nói:

- Nếu chỉ có vậy thì chưa xứng đáng với chữ độc vật.

Trương Tự An nói:

- Tuy chỉ có bấy nhiêu mà họ cũng phải muôn ngàn gian khổ mới đem được những độc vật vào nuôi dưỡng ở đây.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Dưới đất này có bao nhiêu Huyết răng và Kim xí ngô công?

Trương Tự An đáp:

- Ếch chừng một ngàn Kim xí ngô công. Còn Huyết răng không biết bao nhiêu mà kể, đại khái hơn vạn con.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Nhân vật nào yêu cầu Trương huynh nuôi hai loại độc vật này?

Trương Tự An đáp:

- Nói ra lại xấu hổ. Cho đến nay tại hạ cũng chưa từng thấy mặt chủ nhân. Mỗi lần họ muốn nói chuyện với tại hạ đều lừa vào những buổi đêm tối không có trăng sao. Họ đứng ở đằng xa nói vọng lại. Có điều tại hạ cũng nhận ra là một nam một nữ.

vương Phương hỏi ngay:

- Phải chăng là Hắc Huyết chủ nhân?

Trương Tự An trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đúng đó! Đường như tại hạ cũng đã được nghe danh từ Hắc Huyết.

vương Phương nói:

- Nhất định là Hắc Huyết chủ nhân rồi.

Tiêu Linh vu nói:

- Trương huynh! Tại hạ có mấy lời khó lọt tai muốn nói ra mong Trương huynh đừng phiền trách.

Trương Tự An đáp:

- Tiêu huynh có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Họ nuôi những độc vật này tất là có tác dụng độc ác. Tại hạ muốn đem những độc vật này huỷ diệt hết đi để trừ hại cho nhân gian thì Trương huynh có phương ách nào không?

Thương Bát đột nhiên thò tay vào bọc móc lưới dao trủy thủ ra hỏi:

- Trước hết tại hạ hãy chặt dây gân bò cột chân Trương huynh nên chăng?

Trương Tự An đáp:

- Không cần. Hai chân của tại hạ bị họ cột mấy năm, kinh mạch đã khô kiệt rồi.

Bây giờ dù có cắt dây cột e rằng cũng không hành động được.

Thương Bát nói:

- Cái đó không sao! Trương huynh chẳng thể tự mình đi được thì tại hạ cũng Trương huynh chạy là xong.

Trương Tự An ngửa mặt lên thở vào một cái đáp:

- Mọi thịnh tình của huynh đài, tại hạ xiết bao cảm kích... Chưa dứt lời đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo vọng lại:

- Trương Tự An ! Người nói chuyện với ai thế?

Trương Tự An biến sắc, xua tay nói:

- Xin các vị lần tránh cho lệ! Có người đó.

Lại nghe một tràng cười hô hô hỏi:

- Còn định lảng tránh nữa ư?

Tiêu Lĩnh vu chú ý nhìn ra thấy người này toàn thân vận quần áo đen, mặt nạ cũng che bằng tấm khăn đen. Hắn từ trong rừng đi quanh ra.

Người kia không ngờ có nhiều người đến. Hắn không khỏi sửng sốt.

Tiêu Lĩnh vu khẽ nói:

- Đừng để hắn chạy thoát. Hay hơn hết là bắt sống hắn.

Thương Bát “ạ” một tiếng rồi từ từ cất bước tiến gần lại chấp tay nói:

- Anh em tiểu đệ lâu nay không được gặp. Lão ca vÚn mạnh giỏi đây ạ?

Người áo đen hỏi:

- Ông bạn là ai? Chúng ta vốn không quen biết nhau, sao ông bạn lại xưng huynh hô đệ?

Thương Bát đáp:

- Tứ hải giai huynh đệ! Tại hạ có xưng hô các hạ bằng lão ca cũng không có điều lầm lỗi.

Người áo đen háng dặng một tiếng rồi nói:

- Chúng ta đã không quen biết nhau thì không nên xưng hô một cách quá thân thiết như vậy.

Thương Bát đứng cách người áo đen chừng hơn trượng, đột nhiên lớn tiếng quát:

- Người không muốn uống rượu mời, lại muốn uống rượu phạt. Ta kêu người bằng lão ca mà người không thích thì ta kêu người bằng con chuột hay hơn.

Người áo đen còn đang kinh ngạc chưa kịp đáp, Thương Bát đã nhảy vọt tới ra chiêu “Thương ung đoạn thủ” chụp tới.

Người áo đen thân thủ cũng không phải tầm thường, thấy Thương Bát nhảy xổ lại liền xoay tay rút đao nghênh địch.

Thương Bát nói:

- Hảo tiểu tử! Người vÚn còn đủ cả hai tay.

Tay trái hắn phóng ra một chưởng để phong toa? thế đao, tay mặt thì triển cầm nã thủ pháp nhắm chụp vào cổ tay người áo đen.

Người áo đen xoay chuyển thể đao vạch thành một vòng tròn ánh sáng bảo vệ thân mình.

Thương Bát đề tụ chân khí vào huyết Đan điền, hạ mình xuống đất rồi lập tức thi triển công phu “Không thủ nhập bạch nhỨn” và cầm nã thủ cùng người áo đen khai diễn một trường ác đấu.

Đao pháp của người áo đen biến hoá khôn lường. Thương Bát đã ra hai chiêu mạo hiểm mà không đoạt được khí giới của đối phương thì trong lòng vừa kinh ngạc, vừa nóng nảy nghĩ thầm:

- Nếu ta không bắt sống được thằng cha này thì biết phúc đáp đại ca ra sao? Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay trái hất ra chiêu “Xảo đả kim linh” đánh ra, tay mặt dùng chiêu “Kim ty chiền uyển” chụp vào cổ tay người áo đen. Hắn trong lòng nóng nảy, chưởng lực tay trái phóng ra rất mãnh liệt.

Người áo đen muốn thu đao về chống đỡ nhưng bị chưởng lực của Thương Bát khổng chế nên không thu về được. Thương Bát nắm được cổ tay người áo đen rồi cười ha hả nói:

- Hảo tiểu tử! Người đã đo được hơn mười chiêu của Thương lão đại này là khá đấy. Sao không đưa đơn đao cho ta?

Dứt lời hất gia tăng kinh lực, người áo đen liú ríu bỏ thanh đao xuống.

Thương Bát đưa tay trái ra lượm thanh đơn đao, tay mặt kéo người áo đen về phía Tiêu Lĩnh vu.

Trương Tự An thấy Thương Bát tay không mà bắt sống được người áo đen có binh khí thì khen thầm trong bụng. Y thở dài nói:

- Hoi ơi! Nếu tại hạ mà học được chút võ công thì không đến nỗi bị họ bắt về đây mà sai khiến.

Thương Bát cười thầm trong bụng, miệng lầm bầm:

- Học võ đâu phải chuyện dễ dàng. Dù người có luyện được bốn, năm năm đi chăng nữa thì cũng vỨn bị bắt như ai, e rằng còn thê thảm hơn nữa.

Tiêu Lĩnh vu đảo mắt nhìn người áo đen nói:

- Lột tằm che mặt y ra.

Thương Bát mỉm cười nói:

- Àng bạn che mặt bằng tằm khăn đen là có dụng ý gì? chẳng lẽ ông bạn có chỗ không dám để người ta nhìn thấy?

Hắn vừa nói vừa kéo tằm khăn che mặt người áo đen, vừa chú ý nhìn rồi không khỏi ngẩn người ra.

Nguyên người áo đen trên mặt có một lỗ thủng lớn, không có mũi.

Tiêu Lĩnh vu thở dài nói:

- Hắc huyết chủ nhân thủ đoạn còn tàn nhỨn hơn cả Bách hoa sơn trang.

Chàng đảo mắt nhìn người áo đen hỏi:

- Cái mũi của ông bạn phải chăng bị người cắt mất?

Bộ mặt của người áo đen ra vẻ quật cường, nhưng nghe Tiêu Lĩnh vu hỏi

liền thở dài đáp:

- Đúng thế! Mũi tại hạ bị người cắt đi.

Tiêu Linh vu dịu giọng:

- Tại hạ là Tiêu Linh vu. Huynh đài bắt tất phải sợ hãi. Chỉ cần nói rõ sự việc trong Hắc huyết là tại hạ phụ trách công việc giữ cho huynh đài an toàn rời khỏi đây.

Người áo đen lắc đầu đáp:

- Muộn quá rồi! Tiêu Linh vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Bỗng nghe người áo đen rên một tiếng, miệng thổ máu đen rồi nhắm mắt lại chết liền.

Tiêu Linh vu quay lại nhìn Thương Bát nói:

- Thủ đoạn của Hắc huyết chủ nhân tàn độc như vậy, khi nào chúng ta toa. thị diễm nhiên. Bây giờ phải tìm cách huỷ diệt cơ đồ này để trừ mối họa cho bằng hữu giang hồ.

Thương Bát thở dài đáp:

- Hiện giờ trên chốn giang hồ chỗ nào cũng ẩn hiện nguy cơ. Đại ca muốn cho gió tạnh mây tan thì cần được nhiều người giúp sức mới mong được thành công... Hắn chưa dứt lời bỗng tai nghe những tiếng ồn ào nổi lên.

Trương Tự An vội nói:

- Các vị mau mau ẩn thân vào trong tấm màn the này. Huyết răng sắp xuất hiện rồi đó.

Thương Bát nhìn con hổ ngao đứng bên khê hú mấy tiếng. Nó liền xoay mình chạy đi thật mau.

Lúc này vương Phương đã mở tấm màn để chui vào trong.

Tiêu Linh vu dường như không phục. Chàng chú ý đề phòng đứng giữa khu cỏ mọc không nhúc nhích.

Thương Bát đẩy chàng khê giục:

- Đại ca mau vào ẩn trong mùng, vụ này không thể mạo hiểm được.

Tiêu Linh vu đáp:

- Tiểu huynh không tin Huyết răng và kim xí ngô công lại ghê gớm đến thế.

Bỗng nghe Trương Tự An la lớn:

- Xin hai vị mau vào đi. Chỉ chậm một chút nữa thôi là không kịp đâu.

Thương Bát vừa kéo Tiêu Linh vu chui vào trong mùng vừa nói:

- Chúng ta hãy ẩn vào đây coi tình hình rồi sẽ liệu. Nếu Huyết răng không hại người được ta trở ra cũng chưa muộn.

Tiêu Linh vu bị Thương Bát kéo vào trong mùng. Chàng vừa đứng yên thì giữa khu thảo bình bỗng nứt ra một đường như cửa động rộng chừng ba thước. Một bầy nhặng đen con nào con nấy cũng dài hơn tắc ào ạt bay ra.

Trương Tự An nói:

- Có người cố ý thả Huyết răng ra. Các vị phải coi chừng buông mùng cho kín.

Trong mình giống Huyết răng này có chất kỳ độc, ai bị nó cắn một miếng tất phải chết.

Y vừa dứt lời thì hàng ngàn hàng vạn con Huyết răng bay ra khắp khu thảo bình trong phạm vi mười trượng vuông, tiếng ào ào vang lên không ngớt.

Tiêu Lãnh vu chú ý nhìn thì thấy toàn thân giống Huyết răng này một màu đen thẫm. Cánh nó rất mạnh, bay tới bay lui nhanh như chớp.

Lại nghe Trương Tự An khẽ thở dài nói:

- Quả là giống độc vật cực kỳ lợi hại.

Tiêu Lãnh vu nhìn ra bên ngoài thấy Huyết răng bầu kín xác chết. Xác chết co quắp lại rất mau. Trong khoảnh khắc chỉ còn da bọc xương.

Thương Bát hỏi:

-Trương huynh! Giống Huyết răng này quả nhiên tàn độc. Chẳng hiểu có cách gì chế phục được chúng không?

Trương Tự An đáp:

- Hiện giờ thì chẳng có cách gì. Phải chờ chúng chui xuống sào huyết rồi phóng hỏa đốt chết.

Bỗng nghe vương Phương la lên:

- Huyết răng bay đến rồi.

Hắn vung chưởng đánh ra.

Nguyên mấy chục con Huyết răng ngửi thấy hơi người đã bay tới bên ngoài mùng.

Trương Tự An vội la lên:

- Chớ có động thủ. Dù ông bạn phóng chưởng đánh chết mấy con nhưng nếu làm rách tấm mùng để chúng bay lọt vào thì bốn người bọn ta không một ai sống sót.

vương Phương hỏi:

- Nếu chúng kéo đến mỗi lúc một đông xông rách tấm mùng thì làm thế nào?

Trương Tự An đáp:

- Không sao đâu! Cái mùng này dệt bằng tơ chín bền lắm.

Trong lúc hai người đối đáp, Huyết răng bu đến đầy bên ngoài tấm mùng không còn một kẽ hở, che hết cả ánh sáng bên ngoài.

Tiêu Lãnh vu vội lấy bao tay bằng da giao đeo vào nói:

- Thương huynh đệ hãy coi chừng phía dưới đừng để chúng chui vào. vương huynh chiếu cổ mặt trên.

Trương Tự An khuyên:

- Chớ có động vào Huyết răng mà dính chất kịch độc của chúng.

Thương Bát đưa thanh trủy thủ cho vương Phương nói:

- Vương huynh! ở trong mùng không thể dùng khí giới dài. Lroi trủy thủ

này dùng để đối phó với những con chui vào trong mùng được. vương Phương không khiêm nhượng gì nữa, cầm ngay lấy lưới truy thủ. Thương Bát là người lịch duyệt phong phú. Lúc hắn chui vào mùng đã bẻ theo một cành cây khô lớn bằng chứng vệt, dài chừng hơn thước cầm tay. Lúc này bốn mặt tấm mùng, Huyết răng bu đen kịt, mùi hôi sặc sụa xông vào trong trướng.

Bên ngoài mùng Huyết răng chồng chất mấy tầng che hết ánh sáng. Người trong mùng không khác gì bị nhốt vào trong một căn phòng tối mịt.

Thương Bát vận mục lực nhìn bốn mặt bức màn, khẽ bảo Trương Tự An:

- Trương huynh! Trương huynh đã biết cách nuôi Huyết răng, tất cũng biết cách đuổi nó đi. Chúng ta cứ bị vây hãm thế này cũng không được.

Trương Tự An chưa kịp trả lời, bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo vọng lại:

- Các vị đã bị Huyết răng vây hãm, tại hạ chỉ phóng một thứ ám khí là rách mùng là Huyết răng có đường chui vào tất các vị sẽ bị Huyết răng hút hết máu huyết chết tại đương trường. Bầy Huyết răng có hàng vạn con, dù bản lãnh các vị ghê gớm đến đâu cũng không tài nào chống cự nổi.

Tiêu Lĩnh vu khẽ nói:

- Trương huynh! Người ấy là ai vậy?

Trương Tự An đáp:

- Nghe rất giống khẩu âm của Hắc huyết chủ nhân.

vương Phương đáp:

- Đúng là tiếng của Hắc huyết chủ nhân rồi.

Tiêu Lĩnh vu gật đầu nói:

- Thương huynh đệ! Huynh đệ nghe thanh âm này cách chừng bao xa?

Thương Bát đáp:

- ăc chừng ngoài hai trượng.

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Tiểu huynh cũng đoán thế.

Chàng đảo mắt nhìn Trương Tự An hỏi:

- Sao họ không sợ Huyết răng?

Trương Tự An đáp:

- Tại hạ chắc y đã bôi thuốc giải khiến Huyết răng không dám tới gần, hoặc có thể là y cũng ẩn trong mùng.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Có thuốc giải là chế phục được huyết tăng sao?

Trương Tự An đáp:

- Có mấy thứ dược vật sau khi điều chế rồi phát ra mùi hương rất kỳ lạ.

Huyết răng ngửi thấy mùi này liền tránh xa không dám xâm phạm nữa.

Tiêu Lĩnh vu khẽ thở dài nói:

- Nếu họ ẩn mình trong mùng thì hoặc giả tại hạ còn có cách đối phó. Nhưng

nếu họ bơi thuốc giải thì thật là khó khăn.

Thương Bát động tâm hỏi:

- Trương huynh có biết cách điều chế dược vật này không?

Trương Tự An đáp:

- Trong kỳ thư đã nói rõ, chỉ phải hai thứ chủ dược là khó tìm. Tại hạ tuy biết điều chế, nhưng không có gạo lấy gì thổi xôi.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 152

Kim hoa phu nhân giải cứu quần hùng

Lại nghe thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Lời tại hạ vừa nói đó các vị đã nghe hết rồi. Bây giờ chỉ còn hai con đường tùy các vị lựa chọn. Một là gia nhập Hắc huyết môn để tại hạ sử dụng, hai là tại hạ đánh rách tấm màn cho đàn nhặng xông vào hút máu.

Tiêu Linh vu cười lạt toan buông lời chống đối, nhưng Thương Bát xua tay ngăn lại khẽ nói:

- Đối phó với hạng người tàn độc này không thể dùng đạo lý giang hồ được. sách có câu “Bình bất yếm trá” Để tiểu đệ đối phó với y.

Hắn dừng lại một chút rồi lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

Thanh âm lạnh lẽo đáp:

- Hắc huyết chủ nhân.

Thương Bát hỏi:

- Hắc huyết chủ nhân ư? Tại hạ bôn tẩu khắp hai miền Đại giang nam bắc mà chưa từng nghe ai nói đến.

Hắc huyết chủ nhân đáp:

- Tại hạ không xuất hiện thì chẳng nói làm chi. Một khi đã xuất hiện là khiến cho võ lâm phải chấn động, thiên hạ phải khiếp phục.

Tiêu Linh vu hỏi:

- Phải chăng các hạ ỷ vào bầy Huyết răng này?

Hắc huyết chủ nhân đáp:

- Huyết răng và kim xí ngô công bất quá là hai thứ độc vật tại hạ nuôi chơi mà thôi. Những cái đó chẳng có chi lợi hại. Tuy nhiên các vị muốn tránh cho Huyết răng khỏi cắn cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Thương Bát hỏi:

- Nếu bọn tại hạ muốn gia nhập Hắc huyết môn thì thế nào?

Hắc huyết chủ nhân đáp:

- Giản dị lắm! Nếu các vị ưng chịu gia nhập Hắc huyết môn thì chỉ cần uống một viên thuốc, huỷ diệt một trong năm thứ ngũ quan, hoặc mũi, hoặc mắt tùy các vị lựa chọn. Như vậy là đã thành đệ tử Hắc huyết môn rồi.

Thương Bát ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

- Sao lại có lệ luật gì lạ như vậy?

Rồi hắn lớn tiếng hỏi:

- Các hạ đã biết danh tính bọn tại hạ chưa?

Hắc huyết chủ nhân nổi lên tràng cười rộ đáp:

- Nếu là người tầm thường thì tại hạ đã chẳng đối đãi như vậy.

Thương Bát hỏi:

- Các hạ thử nói tính danh bọn tại hạ được không?

Hắc huyết chủ nhân đáp:

- Nếu tại hạ không lầm thì các hạ là lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ tên gọi Kim toán bàn Thương Bát.

Thương Bát sững sốt hỏi tiếp:

- Còn một vị nữa là ai?

- Phải chăng là Tiêu Lĩnh vu, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ?

Thương Bát đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh vu khẽ nói:

- Xem chừng hãn cố ý dẫn dụ chúng ta tới đây. Tiểu đệ chưa từng nghe đến danh hiệu Hắc huyết chủ nhân, e rằng trong vụ này có điều chi ngoắt ngoéo.

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Hãn đã nói huých toẹt tên họ chúng ta ra được ngay, thật khiến cho mình không khỏi nảy dạ hoài nghi.

Lại nghe Hắc huyết chủ nhân nói:

- Vương Phương! Người dám cả gan bội phản ta. Thế là người đáng chết lắm rồi.

vương Phương nhìn Thương Bát nói:

- Nếu chúng ta bị bắt sống để chịu thảm hình thì theo ý tại hạ thà để Huyết răng ăn thịt sống còn hơn là lọt vào tay bọn họ.

vẻ sợ hãi lộ ra ngoài mặt cùng với giọng nói của vương Phương.

Tiêu Lĩnh vu từ từ đưa tay ra khẽ hỏi vương Phương:

- Các hạ cho tại hạ mượn lưỡi đao trủy thủ một chút được chăng?

vương Phương đang sợ bờ vĩa. Liền cầm trủy thủ đưa cho Tiêu Lĩnh vu.

Tiêu Lĩnh vu tay mặt cầm trủy thủ nói:

- Trong nửa đời người Tiêu mỗ chưa từng ám toán ai. Nhưng bữa nay gặp tình trạng đặc biệt đành phải thi triển thủ đoạn này.

Thương Bát đáp:

- Chúng ta trúng gian kế của chúng bị hãm ở đây thì bất luận thủ đoạn nào để phản kích cũng không thể gọi là ám toán được.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Được rồi! Thương huynh đệ nói chuyện với hãn đi để tiểu huynh dò biết chỗ hãn đứng.

Nguyên mấy người ẩn vào trong tấm màn the, bên ngoài Huyết răng bu kín mít, không trông thấy gì bên ngoài, Thương Bát liền lớn tiếng hỏi:

- Lão huynh tự mang ngoại hiệu là Hắc huyết chủ nhân, suốt đời ở trong rừng sâu không thấy ánh dương quang. Phải chăng lão huynh có chỗ không dám để cho nhìn rõ mặt?

Hắc huyết chủ nhân cười lạt đáp:

- Tại hạ rèn luyện võ công khác hẳn đồng đạo võ lâm thì người thường hiểu thế nào được?

Tiêu Lĩnh vu ngấm ngấm vận động công lực, chàng chú ý lắng nghe để phát hiện vị trí của Hắc huyết chủ nhân. Đột nhiên chàng vung tay một cái. Lưỡi trủy thủ xuyên qua tấm màn bay ra ngoài.

ánh hào quang lấp lánh. Mấy con Huyết răng bị chặt làm hai đoạn. Nhưng tấm màn bị thủng một chỗ. Hai con Huyết răng chuồn vào trong được.

Tiêu Lĩnh vu đã đề phòng từ trước. Chàng vung tay một cái bóp chết hai con Huyết răng. Tay trái chàng đưa ra rất lẹ để nắm lấy chỗ màn thủng.

Trương Tự An toan hô chàng đừng đụng vào Huyết răng, nhưng cử động của chàng nhanh quá, y chưa kịp nói thì chàng đã bóp chết hai con Huyết răng. Tay trái chàng đưa ra rất lẹ bịt chỗ màn thủng rồi.

Lại thấy mười mấy cái miệng nhỏ mà dài, xuyên qua mắt màn đốt vào tay Tiêu Lĩnh vu.

Trương Tự An cả kinh thất sắc la lên:

- Tiêu huynh! Chớ để Huyết răng đốt vào tay.

Tiêu Lĩnh vu mỉm cười đáp:

- Không sao đâu, tại hạ đã đeo bao tay rồi.

Trương Tự An nói:

- Miệng con Huyết răng nhọn và sắc bén phi thường, dù Tiêu huynh đeo bao tay cũng khó phòng ngừa được.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Bao tay của tại hạ khác với bao tay thường, dù dùng mũi dao sắc nhọn cũng không đâm thủng được.

Trương Tự An thấy mấy chục con Huyết răng thò miệng vào cắn lung bàn tay Tiêu Lĩnh vu mà chàng vẫn thản nhiên như không thấy gì nên y cũng không nói nữa.

Thương Bát Biết rõ Hồi hoàn thủ pháp của Tiêu Lĩnh vu là một môn tuyệt nghệ cổ kim hiếm có. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

Chỉ mong sao Hắc huyết chủ nhân trúng đao thương để có thể tập trung toàn lực đối phó với bảy Huyết răng bu kín ngoài màn.

Hắn chú ý lắng nghe hồi lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Cả bốn người ẩn trong màn đều ngưng thần, nín hơi không một tiếng động. sau khoảng hồi gian chừng uống cạn tuần trà, bốn bề vẫn yên lặng như tờ.

Thương Bát chau mày hỏi:

- Lạ thật! Chẳng lẽ Hắc huyết chủ nhân không kèn không trống rút lui rồi ư?

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Chúng ta cứ bị hãm trong tấm màn này mãi cũng không phải kể lâu dài.

Cần nghĩ cách rời khỏi nơi đây mới được.

Thương Bát nói:

- Có lẽ Hắc huyết chủ nhân bị Hồi hoàn đao pháp của đại ca phóng trúng nên len lén rút lui.

Hắn đưa mắt nhìn Trương Tự An hỏi:

- Trương huynh! Trương huynh có kế gì trừ khử bảy Huyết răng đậu ở ngoài màn không?

Trương Tự An tuy là một kẻ thư sinh, nhưng đối với sự sống chết dường như rất coi thường. Thần sắc rất bình tĩnh, y cười ruồi đáp:

- Hiện giờ chỉ còn kế là chờ đến đêm, trời lạnh tự chúng sẽ bay đi.

Thương Bát động tâm hỏi:

- Tại sao vậy? Chẳng lẽ giống Huyết răng này lại sợ khí lạnh?

Trương Tự An đáp:

- Huyết răng có hai đặc tính là thực lượng của nó rất ghê gớm. Trong vòng mười hai giờ mà chúng không được ăn uống gì là cánh nhún ra không còn hơi sức đâu để hại người. Đặc tính thứ hai là chúng rất sợ lạnh và không thể ở ngoài ánh sáng mặt trời lâu được.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ phòng thủ theo cách này trong mấy giờ ư?

Trương Tự An đáp:

Ngoài cách để chúng tự ý bay đi, tại hạ không nghĩ ra được phương pháp nào khác.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Dù chúng ta ráng nhẫn nại chờ đợi, song Hắc huyết chủ nhân vị tất đã dễ yên.

Nếu cứ chịu ở đây để cho người tùy ý hạ sát thì sao bằng mạo hiểm chạy ra cùng họ quyết một trận sống mái.

Trương Tự An lắc đầu đáp:

- Nhưng Tiêu huynh không có cơ hội nào để chiến đấu, vì ra khỏi tấm màn the này một bước liền bị Huyết răng từ bốn phương tám hướng đồ xô ra bao vây. Tiêu huynh mà bị nó đốt một cái thì chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà là chất độc phát tác, khiến cho toàn thân tê dại, mất hết võ công. Kế đó Tiêu huynh sẽ bị Huyết răng hút kiệt khí huyết trong người mà uống mạng.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trừ phi Tiêu huynh có tấm bảo y phủ khắp toàn thân khiến đao thương bất nhập thì mới có cơ thoát nạn.

Tiêu Lĩnh vu toan trả lời thì bỗng nghe đánh “sột” một tiếng. ánh hào quang loé lên xuyên thủng tấm màn bay vào trong.

Thủ pháp của Tiêu Lĩnh vu cực kỳ mau lẹ. Tay chàng đeo bao da không sợ

nọc độc, vừa vung lên đã bắt được thanh đao. Chàng nhìn lại thì ra một thanh Liễu diệp phi đao Tiêu Lĩnh vu liệng thanh đao trong tay đi, chàng đưa tay mặt lên che chỗ mùng bị thanh đao xuyên thủng. Lúc này hai tay chàng đều phải che hai chỗ màn thủng. Giả tử Hắc huyết chủ nhân lại phóng ám khí nữa thì bày Huyết răng sẽ tự do chuồn vào và bốn người khó lòng thoát chết. Nhưng lạ thay! Người kia phóng nhát đao xong rồi dừng lại hồi lâu không thấy động tĩnh gì nữa.

Con người từng trải giang hồ như Thương Bát cũng không hiểu được hoàn cảnh này. Hắn nhìn Trương Tự An hỏi:

vụ này là thế nào đây?

Trương Tự An đáp:

- Tại hạ cũng không sao hiểu được.

Bỗng nghe thanh âm một phụ nữ cất lên:

- Những ai bị hãm trong này?

Thanh âm này lọt vào tai Tiêu Lĩnh vu và Thương Bát khiến hai người chấn động tâm thần.

Thương Bát khẽ hỏi:

- Đại ca! Phải chăng đó là thanh âm của Kim Hoa phu nhân?

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Phải rồi! sao muội cũng tới đây? Chẳng lẽ Hắc huyết chủ nhân cũng có mối liên quan với Thâm Mộc Phong?

Bọn Tiêu Lĩnh vu đang nghi ngờ vì lẽ gì mà Kim Hoa phu nhân lại quen biết Hắc huyết chủ nhân, bỗng nghe thanh âm một người đàn ông cất lên đáp:

- Những người bị giam đó là Thương Bát và Tiêu Lĩnh vu ... Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Tiêu Lĩnh vu ư? Gã đó chuyên đối nghịch với bọn ta. Nếu bữa nay Hắc huyết chủ nhân bắt được gã thì thật là một việc đáng mừng và cũng là một việc chấn động giang hồ.

Hắc huyết chủ nhân đáp:

- Tiêu Lĩnh vu tính khí quật cường, không chịu gia nhập Hắc huyết môn. xem chừng chỉ còn cách đánh rách mùng cho bày Huyết răng được ăn no một bữa.

Kim hoa phu nhân cất cao giọng như cố ý để Tiêu Lĩnh vu nghe tiếng. Muội nói:

- Nếu vậy thì thật là đáng tiếc.

Hắc huyết chủ nhân hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

Kim Hoa phu nhân hỏi lại :

- Chủ nhân có biết oai danh của Tiêu Lĩnh vu hiện nay trên chốn giang hồ như thế nào không?

Hắc huyết chủ nhân đáp:

- Lâu nay tại hạ ít khi rời khỏi Hắc huyết, chỉ nghe người ta đồn đại mà không hiểu tường tận nội tình. Còn Trung Châu Nhị Cổ trước kia đã có cơ duyên hội ngộ một lần, quả là một nhân vật có oai danh rất lớn.

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng:

- Cha này đã gặp ta một lần ư? vậy hẳn là ai mà ta không nghĩ ra được?

Lại nghe Kim Hoa phu nhân nói:

- Tiêu Lĩnh vu mới quật khởi trên chốn giang hồ chưa được bao lâu nhưng oai danh bao trùm võ lâm. Nếu chủ nhân cho Huyết răng hút chết gã thì người ngoài có nghe tiếng cũng không thể tin được.

Hắc huyết chủ nhân hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân nói:

- Vì danh tiếng gã lớn quá. Giả tỷ chủ nhân giết được gã thì đừng nói người ngoài không tin mà ngay cả bản nhân tuy chưa gặp gã bao giờ cũng không thể tin là gã chịu để yên cho Huyết răng vậy hãm.

Hắc huyết chủ nhân cười hô hô:

- Nếu vậy thì không thể để Tiêu Lĩnh vu chết được.

Kim hoa phu nhân đáp:

- Đúng thế! Chủ nhân mà bắt sống được gã thì lập tức oai danh vang lừng bốn bể, độc tôn trên chốn giang hồ.

Hắc huyết chủ nhân hỏi:

- Thật thế ư?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bản nhân nói câu nào cũng là sự thực. Chủ nhân không tin thì bản nhân cũng chẳng biết làm thế nào.

Hắc huyết chủ nhân nói:

- Nhưng Tiêu Lĩnh vu tính nết quật cường. Gã đã không chịu quy thuận dưới trướng Hắc huyết môn mà để gã sống há chẳng để lại mối lo tâm phúc về sau ư?

Kim Hoa phu nhân nói:

- Nếu chủ nhân muốn bắt sống gã thì kéo dài thời gian một chút để suy nghĩ cũng không sao, vì Tiêu Lĩnh vu... Đột nhiên mục hạ giọng nhỏ đi không nghe rõ nữa.

Lại nghe Hắc huyết chủ nhân lên tiếng:

- Phu nhân nói phải lắm! Cao kiến này khiến cho tại hạ khâm phục.

Thương Bát ghé tai Tiêu Lĩnh vu nói nhỏ:

- Nhất định Kim Hoa phu nhân đã nghĩ được cách cứu đại ca rồi.

Tiêu Lĩnh vu thở dài đáp:

- Tâm cơ của người đàn bà này thâm hiểm khôn lường. Ai biết được mục giờ

trò gì?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ coi tình hình có thể nói chắc không lầm. Mụ đối với người khác vô cùng hiểm độc, nhưng đối với đại ca lại khác hẳn.

sau một lúc bỗng nghe từ phía xa xa có tiếng hú kỳ dị vọng lại.

Bầy Huyết răng đang bầu kín ngoài miệng đột nhiên bay vung lên rồi tản đi hết.

Chỉ trong khoảnh khắc đã không còn một con nào.

Mọi người ngừng đầu trông lên thấy ánh mặt trời chiếu xuống ngọn cây. Đại khái ngày vừa qua ngộ.

Tiêu Lĩnh vu toan mở màn đi ra, bỗng nghe Trương Tự An nói:

- Tiêu huynh! Tiêu huynh hãy chờ lát nữa ra khỏi miệng cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Trương Tự An nói:

- Nếu Hắc huyết chủ nhân có một cái lòng kín để chụp bầy Huyết răng lại và y còn ẩn ở sau gốc cây để chờ Tiêu huynh ra khỏi miệng đột nhiên hẳn mở lòng cho Huyết răng bay ra thì khi đó Tiêu đại hiệp muốn trở lại miệng cũng không kịp nữa.

Tiêu Lĩnh vu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tại hạ cũng biết mình hành động lúc này là rất mạo hiểm, nhưng còn hơn đứng trơ ra trong tầm miệng the này.

Chàng liền vén miệng toan nhảy vọt ra bỗng nghe thanh âm nhỏ bé lọt vào tai:

- Mau trở lại vào miệng ! Tiêu Lĩnh vu nhận ra thanh âm của Kim Hoa phu nhân. mụ dùng phép truyền âm nhập mật để cảnh cáo. Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa lại xoay mình nhảy lộn trở về chuồn vào trong miệng.

Thương Bát hỏi:

- Sao? Ngoài miệng quả có mai phục ư?

Tiêu Lĩnh vu khẽ đáp:

- Kim Hoa phu nhân dùng truyền âm nhập mật bảo tiểu huynh phải trở vào ngay.

Thương Bát mỉm cười nói:

- Thế thì đúng rồi! Tiêu Lĩnh vu lấy làm kỳ hỏi:

- Đúng cái gì?

Thương Bát hỏi:

- Nếu Kim Hoa phu nhân không có định kiến tất mụ không bảo đại ca lại chuồn vào trong miệng.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Sao Thương huynh để lại biết chắc thế?

Thương Bát đáp:

- Kim Hoa phu nhân là người thông minh tuyệt đỉnh. Khắp người mù đều có chất độc và biết cách hạ thủ. Nếu hiện giờ mù chưa nghĩ được kế vạ toàn mà mù cố ý cứu viện đại ca thì rồi mù cũng nghĩ ra được.

Bỗng nghe Kim Hoa phu nhân nổi lên tràng cười trong trẻo, cất tiếng hỏi vọng lại:

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ có bị thương không?

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Tiêu đệ vẫn bình yên.

Bỗng thấy bàn tay ngọc đưa tay vén màn và tiếng người nói:

- Bây giờ thì ra được rồi.

Tiêu Lĩnh vu ra khỏi màn trước, Thương Bát theo sau.

Dưới ánh sáng mặt trời, hai người nhìn rõ Kim Hoa phu nhân sắc mặt lợt lạt, không còn chút huyết sắc, đầu tóc bở phờ, dường như mới tỉnh lại.

Hai chân mù tựa hồ không chống nổi tám thân nặng nề. Rồi mù lão đảo hai cái cơ hồ muốn té.

Tiêu Lĩnh vu vội đưa tay ra đỡ lấy Kim Hoa phu nhân, miệng chàng hỏi:

- Thương thế tỷ tỷ ra sao?

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Không sao đâu. Đại khái ta chưa thể chết được.

Tiêu Lĩnh vu đã được nghe việc mù cứu chàng từ miệng của vô vi đạo trưởng kể lại, chàng muốn ngỏ mấy lời cảm tạ mà không biết nói thế nào.

Chàng khẽ thờ dài nói:

- Hắc huyết chủ nhân đâu rồi?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Hắc bị ta ám toán, ta cho con rắn độc cắn hắc một miếng. Bất luận võ công hắc cao cường đến đâu cũng khó lòng sống nổi trong vòng mười hai giờ. vương Phương đột nhiên xen vào:

- Trong Hắc huyết có một nam, một nữ. Nam chủ nhân bị thương e rằng nữ chủ nhân sắp đuổi tới nơi.

Kim hoa phu nhân nói:

- Vì vậy chúng ta phải chạy trốn cho lẹ. Theo ý ta thì trong Hắc huyết còn nhiều cao thủ võ lâm.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Tỷ tỷ có nhận được Hắc huyết chủ nhân là ai không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Câu chuyện này dài lắm, một lời không thể kể hết được. Nơi đây lại chẳng phải chỗ nói chuyện. vì vậy hãy kiếm một nơi ẩn mình rồi từ từ ta sẽ kể cho đệ đệ cũng chưa muộn.

Trương Tự An nói:

- Nếu Hắc huyết chủ nhân đem cái lòng nhót Huyết răng theo dõi các vị thì e rằng khắp thiên hạ không đâu có chỗ cho các vị ẩn mình được.

Kim Hoa phu nhân cười lật hỏi:

- Huyết răng tuy tuyệt độc, nhưng Kim Hoa phu nhân này chưa coi chúng là vật lợi hại. Các hạ có biết trời sinh ra muôn giống độc vật, nhưng giống nào cũng có khắc tinh để hàng phục không?

Trương Tự An đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì chỉ có giống nhện mặt người ở Miêu Cương là chế phục được Huyết răng.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đúng đó! Các hạ đáng kể là người có kiến thức. Trong mình bản nhân có đem theo cả giống nhện mặt người ở Miêu Cương.

Trương Tự An đáp:

- Đã vậy thì phu nhân nên chạy mau đi. Chứ lúc này và ở đây nếu nữ chủ nhân Hắc huyết thả Huyết răng ra thì dù các vị có giống nhện mặt người cũng khó lòng đối phó được.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Các hạ dạy thế là phải. Chúng ta phải đi cho lẹ tìm chỗ ẩn thân.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Được rồi! Tiểu đệ nâng đỡ tỷ tỷ thượng lộ.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Chúng ta có đưa Trương huynh đi theo hay không?

Trương Tự An gạt đi:

- Bất tất phải như thế. Hai chân tại hạ đã thành tàn phế, hành động bất tiện. Các vị nên chạy trốn cho lẹ.

Thương Bát đột nhiên vung chưởng lên đánh “sầm” một cái. Chiếc ghế gỗ Trương Tự An ngồi gãy đứt một nửa. Hắn nói:

- Tại hạ công Trương huynh chạy đi.

Rồi hắn không chờ Trương Tự An trả lời, công cả người lẫn ghế còn dính lại rảo bước chạy về phía trước.

vương Phương phườn bụng ra nói:

- Tiểu đệ xin đi trước mở đường.

Hắn rất kinh sợ Hắc huyết chủ nhân mà lúc này bỗng phấn khởi tinh thần.

Thương Bát công Trương Tự An đi sau vương Phương, Tiêu Lĩnh vu nâng đỡ Kim Hoa phu nhân đi sau cùng.

Nhưng hai chân Kim Hoa phu nhân đã bất lực, đi không nổi. Tiêu Lĩnh vu đành bồng mụ lên mà chạy.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười nói:

- Đệ đệ ơi! Đệ bồng ta như thế này mà không sợ có người ăn phải dấm chua ư?

Tiêu Lĩnh vu bật cười. Chàng lẩm bẩm:

- Trong hoàn cảnh này mà mụ còn nói đùa được.

Nhưng ngoài miệng chàng đáp:

- Tỷ tỷ hành động bất tiện, dĩ nhiên tiểu đệ phải giúp sức.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Nếu các vị còn nhớ đường thì mau theo lối cũ trở ra để ẩn vào một nơi sơn động.

Kim toán bàn Thương Bát là một tay nhớ đường ít kẻ bì kịp. Hắn không ngớt hô hoán vương Phương thay đổi phương hướng.

Mọi người đi chừng nửa giờ thì ra đến ven rừng. Ngẩng đầu trông lên thấy trời xanh mây trắng. Mọi người đang đi đến chỗ sườn núi dựng đứng.

Thương Bát thở dài nói:

- Chúng ta đi lầm phương hướng rồi.

Tiêu Lĩnh vu chợt nhớ đến Tôn Bất Tà và vô vi đạo trưởng. Chàng động tâm giục:

- Hồng rồi! Chúng ta phải trở lại mau!

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 153

Nhện chằng lưới phòng ngừa nhặng máu

Trương Tự An hỏi:

- Tại sao vậy? Chúng ta chưa thoát khỏi hoàn cảnh hiểm nghèo, sao còn tự đưa thân vào miệng cọp?

Tiêu Lãnh Vu nhìn Thương Bát đáp:

- Chúng ta muốn thoát mà Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng không biết loài Huyết răng kịch độc. Họ vào rừng tìm kiếm chúng ra. Tất bị Hắc huyết chủ nhân gia hại.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Bọn họ cũng tới đây sao?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Bọn họ chờ ở ngoài rừng. Tiểu đệ cùng Thương huynh đệ được con hổ ngao truy tung đưa vào đây.

Kim Hào phu nhân hỏi:

- Đệ đệ theo dõi vết tích người nào?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Song thân tiểu đệ.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tỷ tỷ quen biết Hắc huyết chủ nhân, có thấy y bắt sống ai đem về không?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Ta không hiểu rõ nội tình bên trong Hắc huyết.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Tại sao hắn lại cứu tỷ tỷ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ta chết giắc ở bên đường rồi người của Bách Hoa sơn trang đến cứu. Chắc Thẩm Mộc Phong còn muốn dùng ta vào việc lớn nên hắn phái cao thủ đem thuốc giải đi kiếm hành tung của ta. Cũng may mạng ta chưa đến ngày tận số nên bọn họ tìm thấy.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Sao tỷ tỷ lại chạy vào Hắc huyết?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Trong lúc ta ngất xỉu được bọn chúng khiêng vào đó. Vì vậy ta mới nghĩ Hắc huyết chủ nhân có mối quan hệ sâu xa với Bách Hoa sơn trang.

Thương Bát đột nhiên dậm chân nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Chuyện gì?

Thương Bát đáp:

- Theo ý tiểu đệ biết thì ngày trước những cao thủ trong thiên hạ theo dõi dấu vết Thảm Mộc Phong đến một khu rừng rậm thì mất hút. Nhất định hẳn ẩn trong Hắc huyết.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

- Nếu vậy thì Hắc huyết là sào huyết của Thảm Mộc Phong ư?

Kim Hoa phu nhân nói:

- Hắc huyết rất rộng rãi và tối om. Ta cảm giác dường như có rất nhiều cửa ngõ... Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Hỡi ơi! Gia phụ cùng gia mẫu nhất định bị giam trong Hắc huyết rồi.

Thương Bát hỏi:

- Nếu hai vị lão nhân gia quả nhiên bị hãm ở trong Hắc huyết thì hoặc vào lúc trời sáng hay chậm lại một chút... Hẳn đảo mắt nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phu nhân! Tôn giá tỉnh lại vào lúc nào?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Vừa mới tỉnh lại chưa được bao lâu. Bản nhân hồi tỉnh liền lần mò ra ngoài.

Trong Hắc huyết lối ngõ tuy phức tạp nhưng may chỗ bản nhân ở cách cửa động không xa, chỉ lần sờ một lúc là ra được.

Kim Hoa phu nhân vừa cười vừa nói tiếp:

- Tỷ tỷ không nhận biết Hắc huyết chủ nhân nhưng cũng đoán ra thân phận hẳn, có lý đâu hẳn không nhận biết ta?

Thương Bát hỏi:

- Nghe lời phu nhân thì dường như phu nhân chưa biết chuyện song thân của Tiêu đại ca bị bắt?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bản nhân không rõ. Vừa ra khỏi Hắc huyết liền gặp ngay các vị bị hãm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng Hắc huyết ở dưới lòng đất sâu hơn huyết động này?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Khi vào huyết động rồi đi chênh chếch xuống còn rất nhiều ngõ ngách chẳng hiểu nông sâu bao nhiêu. Ai không biết nội tình, chuồn vào động tất bị họ bắt sống, nếu không cũng bị ám toán để giết đi.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Trong Hắc huyết có đặt cơ quan mai phục không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Có cơ quan mai phục hay không thì chưa rõ, nhưng trong huyết tối mò. Bất luận mục lực người nào sắc bén đến đâu cũng không thể trông rõ cảnh vật

ngoài xa ba thước. Chẳng cần phải cơ quan mai phục, chỉ cần đặt người ám toán cũng không sao đề phòng cho xiết được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Trong Hắc huyết có nhiều người không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Lúc ở trong Hắc huyết ta chưa gặp một ai, nhưng cũng cảm giác dường như trong đó rất nhiều người.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ còn có điều nghĩ không ra.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Người trong Hắc huyết chẳng lẽ cũng không nhìn thấy gì ư?

Kim Hoa phu nhân trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Tỷ tỷ chưa luyện qua môn này nên không giám nói quyết. Hoặc giả người trong Hắc huyết lâu ngày có thể luyện thành mục lực nhìn rõ cảnh vật trong bóng tối.

Thương Bát hỏi:

- Dù họ không luyện thành bản lĩnh nhìn rõ cảnh vật trong bóng tối thì ít ra họ cũng quen thuộc với địa thế trong Hắc huyết. Họ ẩn mình vào một chỗ để tập kích thì không ai có thể đề phòng hết được.

Trương Tự An đột nhiên xen vào:

- Các vị mau tìm một nơi có thể phòng thủ được Huyết rằng không thì nếu có người đuổi tới mà chúng ta cứ phơi thân hình như thế này tất chẳng thể thoát chết được.

Kim Hoa phu nhân cúi đầu nhìn xuống hang núi rồi hỏi:

- Đệ đệ có thể nhảy xuống được không?

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt nhìn một lúc rồi đáp:

- Chắc là xuống được.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Nếu dưới hang núi này không có sơn động thì chúng ta ẩn vào góc kia để kháng cự Huyết rằng.

Thương Bát đặt Trương Tự An xuống, cởi áo dài xé thành từng mảnh dài rồi bện lại. Hấn nói:

- Xin phu nhân xuống trước đi.

Hấn đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại ca bắt tất phải mạo hiểm nữa.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười rồi nắm lấy đầu dây tụt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu bồng Trương Tự An lên, mượn sợi dây vải nhảy xuống.

sau cùng là Thương Bát. Hấn buộc một đầu dây vào gốc cây rồi vin dây tụt

xuống.

Dưới hang núi này là một khu đất rộng chừng hơn một mẫu. Ba mặt đều là vách núi cao đến bảy tám trượng, chỉ có một mặt thông ra ngoài.

Kim Hoa phu nhân đảo mắt nhìn quanh không thấy có sơn động nào đành ngồi xuống đó.

Thương Bát nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phu nhân! Nơi đây có thể chống cự Huyết răng được không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Có thể được.

Thương Bát nói:

- Hay lắm! Bây giờ có thể hô hoán Vô Vi đạo trưởng rồi.

Dứt lời hắt rú lên một tiếng dài.

Tiếng hú như rồng gầm vút lên tận tầng mây.

sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đột nhiên có tiếng có sủa gâu gâu vọng lại.

Thương Bát cả mừng nói:

- Bọn họ đã tìm đến nơi.

Hắt lại ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài.

Tiếng hú vừa dứt bỗng thấy con hổ ngao chạy vội đến. Phía sau con chó là Đỗ Cửu và Tư Mã Càn.

Thương Bát lớn tiếng gọi:

- Đỗ huynh đệ! Đại ca đang ở đây.

Đỗ Cửu và Tư Mã Càn vội chạy rới.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay:

- Tôn lão tiên bối và Vô Vi đạo trưởng ở đâu?

Đỗ Cửu đáp:

- Bọn họ đi với một con hổ ngao nữa vào rừng tìm các vị.

Tiêu Lĩnh Vu vội nói:

- Hồng бет! Bọn họ mà chạm trán với người trong Hắc huyết thì khó lòng tránh khỏi bị hại về Huyết răng.

Đỗ Cửu hỏi:

- Huyết răng là cái gì?

Thương Bát đáp:

- Hiện giờ không rảnh để nói tường tận cho lão nhị nghe được. Lão nhị ở đây với đại ca, ta cùng con hổ ngao đi tìm bọn họ.

Trương Tự An nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì các vị đừng đi nữa là hơn. Nếu họ gặp Huyết răng thì các vị cũng chẳng có cách nào trợ giúp được. Có đi cũng chẳng ích gì.

Thương Bát đáp:

- Trương huynh không thể hiểu được sự việc trong võ lâm.

Rồi hắn vỗ vào đầu con hổ ngao cho nó đi trước.

Vương Phương bỗng lớn tiếng quát:

- Thương huynh hãy dừng bước! Thương Bát quay lại hỏi:

- Sao vậy?

Vương Phương đáp:

- Huyết rằng lại tới rồi.

Thương Bát chú ý lắng nghe quả nhiên thấy những tiếng vo vo vọng lại.

Hắn chau mày nói:

- Quả nhiên là tiếng nhặng kêu.

Lão vươn tay ôm lấy con hổ ngao rồi nhảy lộn ngược trở về.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên đứng ra ngoài nói:

- Các vị lui cả vào trong góc kia.

Tiêu Lĩnh Vu biết Huyết rằng ghé gối vào trong hẻm núi.

Đỗ Cửu và Tư Mã Càn tuy chưa biết Huyết rằng là gì, nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu lui lại cũng từ từ lui vào theo.

Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc lấy ra một chiếc hộp ngọc. Mụ mở nắp hộp hát một cái. Bốn con nhện lớn bằng hạt đào, toàn thân xanh biếc bay ra khỏi hộp.

Trong góc núi có rất nhiều cây thấp. Bốn con nhện bay quanh đó một hồi lâu kết thành một màng lưới bên ngoài chỗ mấy người ẩn thân. Kim Hoa phu nhân nhìn mấy con nhện dệt lưới mỉm cười nói:

- Tiêu huynh đệ! Màng lưới tuy dày nhưng Huyết rằng nhiều quá e rằng nó phá thủng được một vài để chỗ chui vào, vậy các vị phải coi chừng.

Vương Phương bẻ một cành cỏ lớn cầm tay chu ý đề phòng.

Thương Bát cũng không dám lơ là, hai tay lượm hai cành cây nhỏ.

Đỗ Cửu và Tư Mã Càn đưa mắt nhìn nhau, chưa có hành động gì.

Kim Hoa phu nhân nhắm mắt lại, từ từ ngồi xuống nói:

- Các vị nên coi chừng một chút, đừng để ngón tay động vào màng nhện.

Thương Bát hỏi:

- Tại sao vậy? Màng nhện có chất kịch độc ư?

Kim Hoa phu nhân tinh thần mệt mỏi, sắc mặt lợt lạt mà vẫn mỉm cười dường như chẳng để tâm gì tới chuyện sống chết. Mụ cười đáp:

- Màng nhện tuy không độc lắm nhưng giống nhện này cảm ứng rất nhanh nhạy. Hễ nó thấy động vào mạng lưới của nó là nó nhảy xổ lại làm ngón tay tê chồn. Đó là bị nó cắn trúng rồi.

Thương Bát hỏi:

- Nếu không may bị nhện cắn trúng có cách nào cứu trị được không?

Kim Hoa phu nhân trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Chất độc trong bụng con nhện độc vô cùng. Nếu bị nó cắn trúng thì khó

lòng cứu chữa được.

Thương Bát hỏi:

- Phu nhân nói vậy là không cứu trị được hay sao?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Trừ phi bản nhân cho thuốc để chất độc lan ra chậm lại, nhưng cũng ít hi vọng lắm. Mười phần chắc chết hết chín.

Thương Bát liền hô:

- Các vị đã nghe rõ cả rồi đó. Phải coi chừng đừng đụng vào lưới nhện.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu, Thương Bát đều chú ý đề phòng.

Mọi người chờ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà vẫn chưa thấy Huyết răng bay tới. Tấm lưới nhện trên đầu mỗi lúc một dày đặc.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Sao mãi không thấy Huyết răng bay tới?

Vương Phương chú ý lắng nghe thì không thấy tiếng vo ve nữa, dường như bọn Huyết răng đã bỏ đi hết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu la thất thanh:

- Không chừng bày Huyết răng đã gặp bọn Tôn lão tiên bối và Vô Vi đạo trưởng. Chúng ta phải thông tri cho các vị đó biết ngay mới được.

Trương Tự An thở dài nói:

- Không kịp nữa rồi! Nếu hai vị kia gặp phải Huyết răng là bị chúng hút hết máu huyết ngay, đến thi thể cũng không nhận ra được nữa.

Đỗ Cửu nói:

- Chưa tính đến chuyện có tìm ra hai vị kia hay không, dù sao chúng ta cũng không thể đứng trong tấm mạng nhện này mãi được. Mạng nhện mỗi lúc một dày làm cho chúng ta phải chết ngạt, không thì cũng chết đói. Chi bằng đem tấm thân này nuôi Huyết răng còn hay hơn.

Trương Tự An nói:

- Điều đó là không đáng lo. Chúng ta chỉ cần chờ đến đêm là thượng lộ được.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu thở dài nói:

- Không ngờ chúng ta là những tấm thân nam tử đường đường mà lại để cho bọn Huyết răng làm cho khốn đốn, phải nhờ mạng nhện mới khỏi mất mạng, thật là thẹn đến chết mất.

Kim Hoa phu nhân an ủi:

- Tiêu đệ không nên nóng nảy và nhớ rằng chẳng thể ỷ vào võ công để giải quyết hết mọi sự. Tỷ tỷ đây suốt đời chuyên nghề dùng độc, tự phụ giỏi giang mà còn bị chất độc của Thảm Mộc Phong làm cho khốn đốn. Tỷ tỷ đã phí bao nhiêu tâm cơ mà chưa nghiên cứu được cách giải chất độc này.

Thương Bát hỏi:

- Nghe khẩu khí của phu nhân thì trong tay đã nắm được chất độc mà Thảm

Mộc Phong sử dụng?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Đúng thế! Bản nhân đã đánh cắp được độc vật của Thảm Mộc Phong, nhưng không sao tìm được cách phối chế. Vì thế mà không bào chế được thuốc giải.

Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nghe nói trên thế gian này ngoài Thảm Mộc Phong chỉ còn Độc Thủ Dược Vương là chế luyện được thuốc giải.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

Đáng tiếc Độc Thủ Dược Vương đang mang con gái lão đi ẩn cư, không dễ mà kiếm lão.

Kim Hoa phu nhân chăm chú nhìn vào Trương Tự An hỏi:

- Các hạ có nắm chắc là sau đây một giờ bầy Huyết răng sẽ không xuất hiện nữa?

Trương Tự An đáp:

- Tại hạ nuôi dưỡng Huyết răng và Kim xí ngô công đã mấy năm trời nên biết rõ như vậy.

Kim Hoa phu nhân nói:

Được rồi! Bọn ta hãy nghe lời các hạ. Nếu bầy Huyết răng còn xuất hiện thì các hạ phải làm mọi cho chúng.

Trương Tự An đáp:

- Tại hạ chết cũng chẳng có chi đáng tiếc.

Thương Bát nói:

- Phu nhân! Mấy con nhện kết lưới dày thế kia, lúc đó làm sao phá được.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Các vị khỏi lo về điểm này. Độc Thủ Dược Vương có tài chế thuốc hơn Kim Hoa phu nhân này, nhưng tài dùng độc vật của lão chưa chắc đã bằng mụ.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Bọn người võ lâm thường có tính tranh cường hiếu thắng. Trước hoàn cảnh này mà mụ còn khoe tài sử dụng độc vật của mình.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Người Hán các vị thường nói chết sớm là do số phận. Các vị đường đường tẩm thân bảy thước mà lại tham sinh uy tử hơn cả kẻ dân dã ngoài liên cương như Kim Hoa phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu cãi:

- Chẳng phải tiêu đệ tham sanh úy tử, chỉ nghĩ đến cái chết của mình có đáng hay không. Nếu để loài Huyết răng cắn chết, cái chết đó chẳng thể nào nhắm mắt được.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Hiện giờ sinh cơ của chúng ta vẫn còn bao la bát ngát, tội gì các vị không cười cho thích, hát cho thoải?

Mụ nói rồi cười khanh khách.

Thương Bát cười ha hả đáp:

- Đúng thế! Chúng ta là nam tử hán đại trượng phu, có chết cũng chết một cách oanh liệt mới phải.

Quần hào liền thi nhau mà cười, Chỉ có Đỗ Cửu mặt vẫn trơ như gỗ và Tiêu Lĩnh Vu ngồi nhắm mắt không hưởng ứng với đồng bọn.

Thời gian thấm thoắt, chẳng mấy chốc đã đến tối.

Thương Bát ngẩng đầu lên trông trời hỏi:

Trương huynh! Tinh tú đã xuất hiện, chúng ta đã đi được chưa?

Trương Tụ An đáp:

- Bây giờ đi được rồi.

Thương Bát đảo mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Xin phu nhân mở tấm màn ghen đi.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười đứng dậy nhìn Trương Tụ An hỏi:

- Các hạ không lầm đấy chứ?

Trương Tụ An đáp:

- Nhất định không lầm! Kim Hoa phu nhân từ từ thò tay vào bọc lấy cái hộp ra nói:

- Vị nào có mũi lửa không?

Tư Mã Càn đáp lớn:

- Tại hạ có đây! Phải chăng phu nhân muốn dùng lửa để thiêu lưới ghen?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Không thể dùng lửa đốt được. Giống ghen này chạy nhanh lắm. Vạn nhất để nó trốn đi được tất có người ngộ hại. Trước hết phải trừ khử bốn con ghen này rồi mới đốt mạng lưới.

Tư Mã Càn hỏi:

- Phu nhân trừ khử ghen độc bằng cách nào?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Các vị hãy coi đây.

Đột nhiên mụ mở hộp ngọc, rung tay một cái. Bỗng có một luồng bạch tuyến vọt vào trong lưới ghen.

Quần hào chú ý nhìn thì thấy luồng bạch tuyến này là một con rắn nhỏ sắc trắng.

Bốn con ghen vừa ngó thấy con rắn trắng liền bò lại rồi tự động bò vào miệng con rắn trắng.

Tư Mã Càn giờ cao mũi lửa, quần hào đều nhìn rõ, ai cũng lấy làm kinh dị.

Con rắn sắc trắng nhỏ nuốt bốn con ghen vào rồi bụng nó phình lên.

Lại thấy Kim Hoa phu nhân giờ hộp ngọc ra, con rắn nhỏ chui ngay vào Kim

Hoa phu nhân đẩy nắp hộp lại rồi nói:

- Bây giờ có thể đốt lưới nhện được rồi.

Tư Mã Càn cầm mỗi lửa hơ vào. Chỉ trong khoảnh khắc tám lưới nhện dày mấy tầng đã bị cháy sạch.

Quần hào bước ra khỏi góc núi. Ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thương Bát công Trương Tự An lên nói:

- Trương huynh hành động bất tiện, để tiểu đệ công đi.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Tỷ tỷ đã hành động được chưa?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Chưa được! Ít ra còn phải điều dưỡng ba ngày nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới ơn mụ đã cứu mạng mình mấy lần liền nói:

- Vậy tiểu đệ xin tỷ tỷ ra sức.

Chàng cúi xuống công Kim Hoa phu nhân lên.

Đỗ Cửu nói:

- Tiểu đệ xin dẫn đường.

Rồi hần cật bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi góc núi hai bước, đột nhiên dừng lại nói:

- Đỗ huynh đệ! Để y đi trước một bước. Huynh đệ cùng ta đi kiếm Tôn lão tiên bối và Vô Vi đạo trưởng.

Đỗ Cửu vẫn ăn nói chững chảng, bất luận đối với ai tựa hồ hần cũng cảm thấy khó chịu, nhưng lại rất kính trọng Tiêu Lĩnh Vu. Hần đáp ngay:

- Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Tư Mã Càn nói:

- Phiền Tư Mã huynh thay cho tại hạ....

Kim Hoa phu nhân nói ngay:

- Phải chăng đệ đệ bảo y công ta lên đường?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ quả có nói như vậy.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Không được! Ta phải ở lại đây giúp tiểu đệ mới xong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tỷ tỷ hành động bất tiện thì còn giúp tiểu đệ thế nào được? Thường khi tiểu đệ còn phải chiếu cố cho tỷ tỷ.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Tuy ta hành động bất tiện nhưng ta có độc vật khắp người nên có thể giúp đệ đệ được. Vạn nhất gặp phải Huyết răng thì loài nhện độc của ta khắc chế được chúng. Vậy cả ta cùng đệ đệ đi là hay hơn.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Long đầu đại ca của tại hạ tuy võ công cao cường, nhưng phải công phu

nhân trên lưng thì còn đối địch làm sao được? Vậy phu nhân nên ở lại là hơn. Và xin khuất tất phu nhân một chút.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Khuất tất cái gì?

Đỗ Cửu đáp:

- Tại hạ công phu nhân, há chẳng là khuất tất phu nhân ư?

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Không có chi.

Đỗ Cửu bước tạt ngang hai bước đón lấy Kim Hoa phu nhân rồi quay lại nhìn Tư Mã Càn nói:

- Tư Mã huynh dẫn các vị đến gốc cây bách cách đây chừng mười dặm thì dừng lại chờ.

Tư Mã Càn gật đầu rồi dẫn bọn Thương Bát đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Chúng ta làm thế nào để kiếm hai người?

Đỗ Cửu đáp:

- Theo ý tiêu đệ thì chúng ta đến một chỗ nào đó rồi cho con hổ ngao đi tìm.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Được rồi! Vậy cứ theo ý kiến của Đỗ huynh đệ.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 154

Người bí mật đề thơ từ tạ

Đỗ Cửu một tay đỡ Kim Hoa phu nhân, một tay dắt con hổ ngao đi đến một trái núi đất. Đột nhiên hần cúi xuống khẽ vỗ vào đầu con hổ ngao và khẽ phát ra một tiếng hú.

Con hổ ngao sủa hai tiếng “gâu gâu” tung mình nhảy vọt về phía trước. Nó chạy rất lẹ, chỉ chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Tiêu Lãnh Vu nhìn con hổ ngao lao đi, ngưng thần lắng tai nghe ngóng. sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bỗng nghe tiếng chó sủa vọng lại.

Đỗ Cửu nói:

- Đã có tin tức rồi.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Tin gì?

Đỗ Cửu đáp:

- Hai con hổ ngao đã gặp nhau. Hổ ngao không việc gì thì Tôn lão tiên bối và Vô Vi đạo trưởng cũng không có gì nguy hiểm.

sau một lúc trong bóng đêm có mấy bóng đen vọt lại như tên bắn.

Hai con hổ ngao chạy trước, Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng theo sau.

Tiêu Lãnh Vu hỏi hả chạy ra đón hỏi:

- Các vị có gặp Huyết răng không?

Tôn Bất Tà đáp:

- Phải chăng nó giống như con ong lớn? Thật ghê gớm quá! Nếu không có Vô Vi đạo huynh nhanh trí thì cái mạng già của lão khiêu hóa đã bị chúng ăn hết rồi.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nhưng nếu không có Tôn lão tiên bối phóng ra hai chưởng cực kỳ mãnh liệt thì e rằng chúng ta cũng chẳng tránh kịp.

Lão thử dài nói tiếp:

- Tội nghiệp cho người thả Huyết răng lại bị chúng hút hết tinh huyết mà chết.

Tôn Bất Tà nói:

- Việc chi mà tội nghiệp? Bọn chúng định giết mình, chết là đáng kiếp.

Tiêu Lãnh Vu nói:

- Bọn họ đang chờ đợi. Chúng ta vừa đi vừa trò chuyện.

Đỗ Cửu nói:

- Tại hạ xin dẫn đường.

Rồi xoay mình đi trước.

Tôn Bất Tà quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã gặp Huyết răng trong trường hợp nào?

Tiêu Lĩnh Vu liền thuật lại tình hình lúc trước cho lão nghe.

Tôn Bất Tà nhíu cặp lông mày nói:

- Nếu vậy thì Kim Hoa phu nhân đã có lòng cải tà quy chánh.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Theo nhận xét của bản đạo thì không phải thế. Sở dĩ mấy phen Kim Hoa phu nhân chịu giúp chúng ta hoàn toàn vì một mình Tiêu đại hiệp.

Lão quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Mấy năm trước bản đạo đã nghe tiếng Kim Hoa phu nhân là con người lạnh lùng tàn độc, không có y niệm về chuyện thị phi. Y hành động hoàn toàn theo sở thích của mình. Nếu Thảm Mộc Phong không hiểu tính cách của y, quyết hẳn không khi nào để Kim Hoa phu nhân vào Trung Nguyên.

Tôn Bất Tà nói:

- Đúng thế! Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thảm Mộc Phong cũng hạ độc vào người phu nhân.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Cái đó cũng liên quan tới Tiêu đại hiệp..... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Thảm Mộc Phong bản tính đa nghi, không tin nhiệm một ai, cả Độc Thủ Dục Vương cũng bị lão thi hành thủ đoạn đó. Tại hạ e rằng trong Bách hoa sơn trang chẳng một người nào hoàn hảo mà không bị hắn ngấm ngầm hạ độc.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tiêu đại hiệp nói vậy là đúng. Nhưng nếu Thảm Mộc Phong chưa phát hiện ra Kim Hoa phu nhân có mối tình cảm đặc biệt với Tiêu đại hiệp thì dù hắn có hạ độc cũng không đến nỗi ghê gớm như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu toan tranh biện thì Tôn Bất Tà đã cười ha hả nói:

- Lão khiêu hóa cũng nhìn thấy Kim Hoa phu nhân quả có mối cảm tình đặc biệt đối với tiểu huynh đệ. Người đàn bà này nổi danh đã lâu, kẻ ra y cũng tới năm chục tuổi rồi.

Lão cảm thấy câu sau có vẻ sượng nên dừng lại không nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cũng sợ hai người nói chuyện sẽ đưa đến những chuyện nhảm tai liền đánh trống lảng:

- Hai vị đã gặp nguy hiểm thế nào xin kể lại cho vãn bối nghe.

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hóa cùng đạo trưởng đi kiếm Tiêu huynh đệ lần vào rừng sâu lần quần cho đến lúc trời tối, chắc con hổ ngao nghe thấy tin gì, đột nhiên nó quay trở lại chạy ra ngoài rừng. Lão khiêu hóa cùng đạo trưởng đều không

hiểu cách điều khiển con hổ ngao đành hấp tấp chạy theo nó.

Lão thở phào một tiếng rồi nói tiếp:

- Lão khiêu hóa chạy ra khỏi rừng bỗng thấy con hổ ngao quỳ xuống đất không động đậy nữa. Hấn giương hai con mắt lên ngó về phía trước. Lão khiêu hoá thường ngày vẫn sơ tâm, nhưng lần này phúc đảo tâm linh, đột nhiên dừng lại chú ý về phía trước....

Lão quay lại ngó Vô Vi đạo trưởng nói tiếp:

- Lúc này Vô Vi đạo trưởng cũng vừa rượt tới nơi.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Giả tỷ Tôn lão tiên bối không có thái độ như vậy thì bản đạo cũng chưa đề cao cảnh giác.

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói:

- Lão khiêu hóa ngó lui ngó tới mà chẳng thấy gì....

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Tôn Bất Tà đáp:

- Nguyên bọn kia toàn thân mặc đồ đen lại bịt mắt đứng đó, trông không khác gì một thân cây....Nếu Vô Vi đạo huynh không bẻ một cành khô làm ám khí phóng trúng một người thì e rằng lão khiêu hóa cũng không nhận ra được....

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bản đạo mà không liệng cành khô tới thì thường khi người kia không thả Huyết răng ra.

Tôn Bất Tà nói:

- Vô Vi đạo huynh giàu lòng từ thiện, tuy liệng cành khô nhưng ra tay nhẹ nhàng, nên người kia không bị trọng thương. Hấn quay lại thả Huyết răng ra. Lão khiêu hóa biết tình thế nguy hiểm vội phóng hai chưởng để cản trở Huyết răng. Vô Vi đạo huynh liền nắm tay lão khiêu hóa chạy lùi vào trong rừng. Lúc ấy bầy Huyết răng ào ạt rượt tới.

Lão đưa mắt nhìn con hổ ngao nói tiếp:

- Nói ra lại mắc cỡ. Lão khiêu hóa thật không thông minh bằng con chó. Con hổ ngao dường như đã phát giác Huyết răng là vật kỳ độc, nó xoay mình chạy vào đám cây khô. Lão khiêu hóa và Vô vi đạo huynh cũng chạy theo vào ẩn trong đó rồi phát chưởng ra chống cự Huyết răng.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Trong lúc đêm tối không nhìn rõ cảnh vật mà bầy Huyết răng lại bay nhanh ghê gớm. Vậy hai người không bị thương thì cũng là nhờ vận hên may mắn.

Lại nghe Tôn Bất Tà nói:

- Lúc ấy lão khiêu hóa đã nhìn rõ những vật bay tới giống như loài ong lớn mà bay thiệt là lẹ. Chúng bay tới mỗi lúc một nhiều. Dù chưởng phong vừa

lão khiêu hóa có khiến cho chúng khó tới gần được nhưng cũng không làm thế nào chống chọi được lâu. May mà Vô Vi đạo huynh kịp thời phóng ra hai lưỡi trủy thủ đã thương hai nhân vật thả Huyết răng. Ngờ đâu bày Huyết răng liền bu lại hút máu hai người đó cho đến khô kiệt. Vô Vi đạo huynh nhân lúc bày Huyết răng hút máu hai người kia liền dắt lão khiêu hóa cùng con hổ ngao chạy rất mau vào rừng.

Lão thử phào nói tiếp:

- Những chuyện đã qua chỉ có bấy nhiêu nhưng thật là nguy hiểm, cái chết chỉ trong chùng sợi tóc. Bây giờ nghĩ lại vẫn còn bỏ vĩa. Hỡi ơi! Lão khiêu hoá một đời trải bao sóng gió, chạm trán với biết bao cao thủ dụng độc, nhưng chưa thấy ai thả hàng ngàn hàng vạn con huyết răng ra để hại người. Hai người đang nói chuyện thì đã tới gốc cây bách.

Thương Bát rảo bước ra đón cười nói:

- Hai vị đã bị một phen kinh hoàng.

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn quần hào nói:

- Hay quá! Chẳng những chúng ta không bị thương mà còn được thêm hai người nữa.

Kim Hoa phu nhân xen vào:

- Lão khiêu hóa! sao lão không kể cả bản nhân cho thành ba người mà chỉ kể có hai?

Tôn Bất Tà cười mát nói:

- Đây là oan gia chạm trán. Ai ngờ chúng ta lại gặp nhau ở chốn này?

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách đáp:

- Lão khiêu hoá! sao lão không chết vì bày huyết răng đi cho rồi mà còn tiếc rẻ cái mạng già? Thảm Mộc Phong đã phát thệ trong vòng ba tháng phải chặt cho được cái đầu của lão để bêu trước võ lâm.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiêu hoá cũng đã từng này tuổi đầu, chưa bị ai hăm dọa. bao giờ, phải tạ ơn phu nhân đã đưa lời cảnh cáo.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng đáp:

- Nếu Thảm Mộc Phong không nắm vững phần nào tất hẳn chẳng thốt ra câu này. Lão nên đề phòng là hơn! Bỗng thấy Vô Vi đạo trưởng hô:

- Tôn lão tiên bối thử nghe xem đó là âm thanh gì?

Quần hào chú ý lắng nghe quả nhiên thấy tiếng nhạc từ xa vọng lại.

Thanh âm này rất kỳ quái, giống như tiếng tiêu mà không phải tiêu, tựa như tiếng đàn mà chẳng phải đàn. Nó còn giống như hai thứ nhạc khí này hợp tấu mà thành nhạc điệu.

Tôn Bất Tà nói:

- Tiếng nhạc này nghe rất giống tiếng nhạc làm cho Thảm Mộc Phong kinh hãi phải rút lui.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Thế thì đúng rồi! Bần đạo cũng có cảm giác như vậy.

Tiêu Linh Vu tung mình vọt lên nói:

- Để tại hạ đi coi xem nhân vật nào?

Động tác của chàng mau lẹ phi thường. Lời nói chưa dứt người đã lao đi ngoài hai trượng.

Tôn Bất Tà nói:

- Xin đạo trưởng lưu tâm chỗ này. Lão khiêu hoá chạy theo Tiêu huynh đệ.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Lão tiên bối hãy coi chừng. Tốt hơn hết là đừng cùng người động thủ.

Lão chưa dứt lời thì Tôn Bất Tà đã đuổi theo xa ra ngoài hai trượng.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Vô Vi đạo trưởng thở dài:

- Nói ra thật chẳng ai tin. Nếu bần đạo không phải chính mắt mình được nhìn thấy thì có nghe nói cũng cho là vô lý. Trên thế gian thật lắm chuyện kỳ.

Kim Hoa phu nhân giục:

- Đạo trưởng đừng quanh co nứa, hãy nói rõ ra đi! Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đêm hôm trước Thảm Mộc Phong dẫn những tay cao thủ của Bách Hoa sơn Trang đến bao vây bần đạo cùng Tôn lão tiên bối. Giữa lúc hai bên đang trong tình trạng kiếm tuốt cung dương, đột nhiên có tiếng nhạc kỳ quái nổi lên. Thảm Mộc Phong nghe tiếng nhạc đó lập tức cùng thủ hạ hoang mang bỏ trốn. Thế là tránh khỏi một trường ác chiến. Có thể nói là bần đạo cùng Tôn lão tiên bối được cứu mạng.

Kim Hoa phu nhân nổi lên tròng cười khanh khách cắt đứt lời nói của Vô Vi đạo trưởng .

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Có gì đáng cười đâu?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Nghe đạo trưởng kể chuyện này chẳng khác nào nằm mơ mộng giữa ban ngày. Thật khó có người tin được.

Thương Bát nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Việc thế gian không thiếu chuyện cười. Tỷ như Tiêu đại hiệp hồi năm năm trước đây chỉ là một cậu thư sinh yếu ớt gió thổi bay. Nhưng năm năm sau y trở nên một nhân vật anh hùng đi khắp giang hồ theo về xả thân.

Nhắc lại Tiêu Linh Vu thi triển khinh công lao đi tìm người phát ra tiếng nhạc.

Chàng chạy một mạch chừng bốn năm dặm đường thì đến gần một căn nhà tranh.

Trong đêm tối thấp thoáng có ánh đèn từ trong nhà lọt ra ngoài.

Lúc này tiếng nhạc kỳ quái đã dừng lại.

Tiêu Linh Vu dừng bước nhìn ngôi nhà gianh ngơ ngẩn xuất thần.

Tôn Bất Tà rượt tới nơi khẽ hỏi:

- Tiêu huynh đệ ! Có thấy gì không?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Vãn bối nghe tiếng nhạc đó dường như từ trong căn nhà gianh kia phát ra.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Đã vậy sao không vào tận nơi xem sao?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Phải đấy! Chúng ta thử lại gõ cửa cầu kiến.

Căn nhà gianh này trơ trọi một mình giữa nơi hoang dã, bốn mặt cỏ dại cao đến đầu gối càng tăng thêm vẻ hoang lương.

Hai người đi đến trước căn nhà gianh, thấy cánh cửa đóng kín liền dừng lại lắng tai nghe một lúc vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Tôn Bất Tà tuy đã gần bảy chục tuổi mà vẫn nóng tính như hồi niên thiếu.

Lão đập tay vào cửa gỗ hỏi:

- Trong nhà có người không?

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo từ bên trong vọng ra:

- Ai mà vô lý thế?

Tôn Bất Tà toan nổi nóng, nhưng lão chợt động tâm nghĩ thầm:

- Nếu người trong nhà đúng là nhân vật đã tấu nhạc thì mình không nên nóng nảy.

Lão liền khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Tại hạ là Tôn Bất Tà .

Thanh âm lạnh lẽo trong nhà hỏi:

- Tôn giá là nam hay nữ?

Tôn Bất Tà bụng bảo dạ:

- Trong võ lâm đương kim chỉ có bọn hậu tiến hoặc giả không biết đến Tôn Bất Tà . Sao người này lại hỏi ngớ ngẩn như vậy? Dù hẵn không biết ta thì cũng nhe rõ giọng nói ồm ồm của bậc đại trượng phu mới phải chứ! - Chẳng lẽ các hạ nghe thanh âm cũng không phân biệt là nam hay nữ?

Thanh âm lạnh lẽo trong nhà lại vọng ra:

- Vậy tôn giá nghe thanh âm của ta có biết là nam hay nữ không ?

Tôn Bất Tà chưng hửng nghĩ thầm:

- Nghe thanh âm rất giống đàn ông. Nhưng nếu là nam tử trượng phu thì sao họ còn hỏi câu này?

Tôn Bất Tà dù là người biết nhiều hiểu rộng cũng không quyết định được quay lại khẽ hỏi Tiêu Linh Vu :

- Tiêu huynh đệ bảo đây là nam hay nữ?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Tại hạ nghe rõ khẩu âm đàn ông.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiêu hoá cũng nhận thấy như vậy.

Lão liên lớn tiếng đáp:

- Nghe khẩu âm các hạ hiển nhiên là nam nhân.

Thanh âm lạnh leo kia nói:

- Thế thì không phải rồi! Tôn Bất Tà chau mày nói:

- Nghe khẩu âm các hạ nhất định là đàn ông.

Lão vận công vào tay mặt đẩy mạnh một cái. Then cửa bị gãy, cánh cửa mở ra.

Lão toan cất bước tiến vào, bỗng cảm thấy một luồng ám kinh ào ào xô ra.

Luồng lực đạo này chẳng những cực kỳ mạnh mẽ mà còn mau lẹ phi thường.

Tôn Bất Tà chưa nhìn ra cảnh vật trong nhà thì một luồng tiềm lực đã xô tới.

Trong lúc thoáng thốt, Tôn Bất Tà không kịp suy nghĩ gì nữa, bản năng tự vệ thúc đẩy lão phóng chương đón tiếp.

Hai luồng tiềm lực chạm nhau nổi lên một trận cuồng phong. Tôn Bất Tà

cảm thấy toàn thân rung động, không tự chủ được phải lùi lại một bước.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Hai cánh cửa gỗ lại đóng chặt.

Tiêu Linh Vu tuy chưa đón tiết chương lực của đối phương, nhưng thấy Tôn Bất Tà bị đẩy lui chàng tự hỏi:

- Không hiểu nhân vật nào mà công lực ghê gớm như vậy?

Miệng chàng hỏi:

- Lão tiên bối đã nhận ra nhân vật đó chưa?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hoá chưa nhìn rõ.

Rồi lão hạ thấp giọng nói tiếp:

- Tiêu huynh đệ! Chúng ta gặp phải cao nhân, không nên động thủ một cách hấp tấp.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta đành trở về không ?

Tôn Bất Tà đáp:

- Như vậy cũng không xong.

Rồi lão lớn tiếng:

- Lão khiêu hoá có một việc muốn thỉnh giáo các hạ.

Trong nhà gianh thanh âm lạnh lẽo lại vọng ra:

- Chuyện chi vậy?

Tôn Bất Tà nói:

- Vừa rồi Lão khiêu hoá được nghe khúc nhạc rất lạ tai. Phải chăng các hạ đã tấu khúc nhạc đó?

Người trong nhà đáp:

- Người tấu nhạc đã rời khỏi nơi đây.

Tôn Bất Tà vội hỏi:

- Người đó đi đâu rồi?

Người trong nhà đáp; - Trời đất bao la, ai mà biết được y đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu sờ vào cửa gỗ nghĩ thầm:

- Chương lực của tôn lão tiên bối phóng ra đã đánh gãy được then cửa. Nếu trong nhà không phóng chương lực tương đương thì chẳng thể khiến cho cánh cửa này khỏi bị tan nát. Người nọ vận chương lực đã tính rất đúng. Chẳng nghĩ tới đây trong lòng lại càng kinh hãi.

Tôn Bất Tà trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Chương lực của các hạ thật hùng hậu, quyết chẳng phải là người tâm thường.

Các hạ đừng làm bộ giả dạng nữa. Chẳng lẽ Lão khiêu hoá này chưa đủ tư cách hội diện cao nhân?

Lão nói câu này đã chắc đối phương chẳng mở cửa cho vào ra mắt thì cũng phúc đáp cho đến nơi. Ngờ đâu lão chờ hồi lâu chẳng thấy phản ứng gì.

Tôn Bất Tà không nhịn được nữa, x¹/₂ng giọng:

- Các hạ khinh người quá lắm! Lão phóng chương đánh vào cửa gỗ đánh sầm một tiếng.

Những tiếng lắc cắc vang lên. Cánh cửa không chịu nổi chương lực của Tôn Bất Tà gãy thành mấy mảnh rớt xuống.

Tình trạng này ngoài sự tiên liệu của Tôn Bất Tà, khiến lão đứng thộn mặt ra.

Tiêu Lĩnh Vu né mình đi lạng vào trong nhà.

Chàng chú ý nhìn quanh thì thấy nhà trống rỗng, không một bóng người.

Chẳng hiểu người vừa nói đã trốn đâu lẹ thế! Tôn Bất Tà quẹt lửa lên bỗng thấy trong góc nhà có một mảnh hoa tiên để lại.

Tiêu Lĩnh Vu vội chạy tới cầm mảnh giấy lên đọc:

" Kính gửi tiêu đại hiệp nhà giám:

Tai mắt Thảm Mộc Phong rất linh mãnh. Vì sự an nguy của lệnh tôn và lệnh đường, nên phải giữ hành tung bí mật...." Tiêu Lĩnh Vu sững sờ nói:

- Té ra người này là nhân vật giúp đỡ chúng ta.

Tôn Bất Tà đáp:

Thảm Mộc Phong qui? kẻ đa đoan. Trước khi chưa rõ nội tình một cách xác thực thì không thể tin được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lão tiên bối nói đúng đó.

Chàng liền đưa mắt đọc tiếp:

" lệnh tôn và lệnh đường chịu đau khổ đã nhiều, cần được nơi kín đáo và yên

ồn để nghỉ ngơi ít bữa, nhưng Thảm Mộc Phong lúc nào cũng muốn bắt cho kỳ được hai vị lão nhân gia, quyết chẳng chịu để yên. Tai mắt lão rất nhiều, đặt ngằm tại khắp mọi nơi. Đại hiệp ở ngoài ánh sáng mà hắn lẩn trong bóng tối là mình bất lợi. Nếu đại hiệp còn phải nghĩ cách để bảo vệ an toàn cho lệnh tôn cùng lệnh đường thì e rằng không đủ sức. Xem xong thơ này xin đốt đi. Khi nào bọn ta có thì giờ rảnh sẽ phái người đến kiếm đại hiệp. Mấy lời trân trọng mong đại hiệp an tâm." Cuối thơ không thụ danh.

Tôn Bất Tà hỏi:

Tiêu huynh đệ có cần để bức thư này lại không ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Không cần lưu lại.

Chàng móc túi lấy đá lửa ra đốt lá thư ra tro.

Tôn Bất Tà nói:

Xem lời lẽ trong thư thì dường như là người quen thuộc với chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Nhưng vẫn bối nghĩ mãi không biết là ai?

Tôn Bất Tà nói:

- Cứ tình hình trước mắt mà bàn thì chúng ta dường như không còn cách nào để tìm kiếm cho ra lệnh tôn và lệnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hỡi ơi! Họ không thụ danh, mình chưa hiểu thân thế người viết thư, thì tại hạ yên tâm thế nào được?

Tôn Bất Tà nói:

- Tiêu lão đệ! Lão khiêu hóa khuyên huynh đệ câu này: trước tình thế này bất luận huynh đệ nóng ruột thế nào cũng không thể là gì được. Nếu người kia có uy hiếp bọn ta tất nhiên trong thơ đã nói rõ chỗ dụng tâm của hắn, hay ít ra cũng có những lời hăm dọa. Lão khiêu hoá đã xem xét từng câu từng chữ thì không thấy chỗ nào tỏ ra uy hiếp. Theo kinh nghiệm của lão khiêu hóa thì nhất định người đó không có ác ý.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng rồi hỏi:

- Đến bây giờ chúng ta mới hiểu rõ một điều là tiếng nhạc kia do người cướp song thân vẫn bối phát ra.

Tôn Bất Tà vỗ đùi đánh “đét” một cái nói:

- Đúng rồi! Huynh đệ quả đáng mặt thiếu niên anh hùng. Lão khiêu hóa thật hồ đồ, không nghĩ ra được điểm này.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười hỏi:

- Nếu Tôn lão tiên bối nghĩ đến thì nên làm thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Dĩ nhiên là quan tâm. Cứ tình thế đêm trước mà xét:

huynh đệ đang bị trọng thương nằm liệt giường. Lão khiêu hoá cùng Vô Vi

đạo trưởng đang bị rất đông cao thủ của Thảm Mộc Phong bao vây ở bờ hồ. Nếu không có tiếng nhạc kỳ dị thì lão khiêu hóa cùng Vô Vi đạo trưởng khó lòng tránh khỏi kiếp nạn. Không những thế, cục diện sẽ làm liên lụy đến cả môn hạ phái Võ Đương. Bọn Mã Vân Phi cũng khó thoát được hiểm nghèo. Vậy mà người cướp lệnh tôn cùng lệnh đường hãm dọa. cho Thảm Mộc Phong phải chạy đi thì quyết nhiên không có ác ý với mình.

Tiêu Lĩnh Vu yên lòng một chút, chàng thở dài hỏi:

- Lão tiên bối! Bây giờ nên làm thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chúng ta trở lại gốc bách đề hội họp với Vô Vi đạo trưởng rồi sẽ tính.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 155

Trong nhà gianh xảy biến kinh người

Hai người ra khỏi căn nhà gianh, theo đường cũ trở về gốc bách.

Tôn Bất Tà vừa đi vừa dặn:

- Huynh đệ! Khi gặp Vô Vi đạo trưởng không nên nhắc tới vụ này.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Tôn Bất Tà đáp:

- Hiện giờ huynh đệ chẳng khác gì vàng trắng tỏ giữa là khói mây mờ mịt. Trận đánh ở Bách Hoa sơn trang chẳng những làm huynh đệ nổi danh mà còn được võ lâm coi như thần tượng chống đối Thảm Mộc Phong. Hơn nữa có điều huynh đệ chưa hay là huynh đệ đã trở thành một nhân vật lãnh tụ võ lâm. Thảm Mộc Phong hết sức tìm cách bắt lệnh tôn cùng lệnh đường để huynh đệ phải quy thuận hẳn. Như vậy hành tung của lệnh tôn cùng lệnh đường càng ít người biết càng hay.

Tiêu Lãnh Vu gật đầu đáp:

- Lão tiên bối nói phải lắm! Nhưng biết trả lời họ ra sao?

Tôn Bất Tà đáp:

- Mình cứ thực mà nói, nhưng chỉ nói ra phân nửa.

Bọn Vô Vi đạo trưởng cùng Trung Châu Nhị Cổ đang nóng ruột chờ, thấy hai người trở về liền chạy ra đón.

Kim Hoa phu nhân chưa phục hồi sức khỏe, ngồi tựa gốc bách hỏi:

- Các vị có thấy người thổi tiêu không?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Chỉ nghe được tiếng tiêu chứ chưa thấy người.

Tôn Bất Tà sợ Tiêu Lãnh Vu nói lộ mọi sự liền cười ha hả ngắt lời:

- Lão khiêu hóa cùng Tiêu huynh đệ rượt tới trước căn nhà gianh, thấy tiếng tiêu ở trong nhà vọng ra....

Kim Hoa phu nhân hỏi ngay:

- Sao các vị không mò vào mà xem?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hóa ở bên ngoài nói mấy câu, người đó thừa cơ liền mở cửa sau chuồn đi. Khi bọn lão khiêu hóa tiến vào thì không thấy tung tích đâu nữa.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Thế là họ không muốn gặp chúng ta rồi.

Thương Bát nhìn Tiêu Lãnh Vu nói:

- Đại ca! Con hổ ngao này tuy khừ giác linh cảm, nhưng bị một phen nhiễu loạn e rằng bây giờ không thể rượt theo được nữa.

Tiêu Lãnh Vu thở dài đáp:

- Bọn họ đã tiêu liệu từ trước, mình nóng nảy cũng bằng vô dụng. Đuổi theo không kịp thì thà đừng đuổi nữa còn hơn.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Bây giờ Tiêu đại hiệp định đi đâu?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Đệ tử quý môn cùng bọn Mã Văn Phi hiện đang chờ ở bờ hồ. Chúng ta hãy lại đó xem sao.

Vô Vi đạo trưởng trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Tại sao Tiêu Lãnh Vu lại biến đổi tâm ý một cách đột ngột, không muốn truy tầm hành tung của song thân nữa?

Lão là người trì trọng, tuy trong lòng có mối hoài nghi nhưng không nói ra miệng.

Bỗng nghe Đỗ Cửu lạnh lùng lên tiếng:

- Vì bọn tiểu đệ bắt tài để cho hai vị lão nhân gia bị người cướp đi. Dù cho có phải tới bên trời góc biển cũng phải tìm cho bằng được.

Tiêu Lãnh Vu khẽ thở dài nói:

- Lòng dạ của Đỗ huynh đệ khiến tiểu huynh rất lấy làm cảm kích. Nhưng lúc này tình thế đặc biệt chúng ta chẳng thể bỏ người bị thương mà không chiếu cố Tiêu Lãnh Vu được biết song thân có dị nhân đưa đi nên chàng yên tâm trở về chỗ cũ để cứu trị những võ lâm đồng đạo bị thương.

Tôn Bất Tà cũng hiểu nội tình vội nói:

- Thật đó! Lão khiêu hóa cũng nghĩ rằng nếu chúng ta cũng rời khỏi đó mà Thẩm Mộc Phong lại phái cao thủ tới tập kích thì dù bọn Vân Dương Tử võ công có cao thâm đến đâu cũng khó lòng địch nổi số đông.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên đứng dậy nói:

- Các vị đã định trở về chỗ cũ thì bản nhân không thể đi theo được.

Mụ nhìn Tiêu Lãnh Vu nói tiếp:

- Tiêu huynh đệ hãy bảo trọng. Tỷ tỷ đi đây.

Tiêu Lãnh Vu trong lòng nóng nảy nhảy xổ ra ngăn Kim Hoa phu nhân nói:

- Thương thế tỷ tỷ chưa lành thì đi thế nào được.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi:

- Không đi thì làm thế nào bây giờ?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Theo y tiểu đệ thì tỷ tỷ nên đi cùng bọn với tiểu đệ để tiểu đệ hết sức bảo vệ cho.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phải chăng tiểu đệ muốn khuyên ta bỏ chỗ tối ra chỗ sáng, thoát ly Bách

Hoa sơn trang?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Tiểu đệ không dám có ý như vậy mà chỉ xin tỷ tỷ đợi thương thế lành mạnh rồi đi đâu một mình cũng được.

Kim Hoa phu nhân thu nụ cười lại, chậm rãi nói:

- Nếu bây giờ ta cùng đệ đệ trở lại bờ hồ, thì tin này đưa đến tai Thẩm Mộc Phong ngay.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Tỷ tỷ sợ Thẩm Mộc Phong đến thế ư?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Hắn mà đoạn tuyệt không cho thuốc giải là ta tất bị chất độc phát tác làm cho chết ngay thì tiểu đệ bảo là có đáng sợ hay không?

Tiêu Linh Vu nói:

- Tiểu đệ còn có một vấn đề nghĩ mãi không sao hiểu được.

Kim Hoa phu nhân giục:

- Đệ đệ thử nói nghe, hoặc giả tỷ tỷ có thể giải thích được chăng?

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Tiểu đệ cũng từng ở Bách Hoa sơn trang lâu ngày mà sao Thẩm Mộc Phong chưa động thủ vào người tiểu đệ.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Cái đó chỉ có thể coi là đệ đệ may mắn hơn người. Hoặc Thẩm Mộc Phong chưa nghĩ đến hay chưa muốn động thủ, có khi hắn cho đệ đệ là một chú bé mới ra khỏi thảo lư, không dám chống đối lại hắn.

Tiêu Linh Vu trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Tỷ tỷ nhất định phải đi ư?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ta còn muốn sống tất nhiên phải đi.

Tiêu Linh Vu buồn rầu nói:

- Thương thế của tỷ tỷ rất trầm trọng mà dọc đường không ai hộ vệ há chẳng nguy hiểm lắm ư?

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Đệ đệ cứ yên lòng. Trong mình ta mang nhiều độc vật, chúng có thể hộ vệ cho ta.

Mụ nói rồi vẫy tay từ biệt, từ từ cất bước.

Kim Hoa phu nhân thương thế chưa lành, chân bước loạng choạng dường như bất cứ lúc nào cũng có thể té xuống.

Tiêu Linh Vu thấy thế trong lòng bất nhẫn liền rượt theo ngăn lại chấp tay xá dài nói:

- Tỷ tỷ mấy phen cứu mạng cho tiểu đệ mà tiểu đệ chưa báo đáp được chút nào. Thương thế tỷ tỷ trầm trọng như vậy, tuyệt không một chút năng lực

bảo vệ.

Nếu đệ không biết thì chẳng nói làm chi, bây giờ chính mắt trông thấy, khi nào yên tâm để tỷ tỷ đi một mình cho đành.

Kim Hoa phu nhân hai mắt sáng lên nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Đệ đệ không nhiều tình cảm như vậy. Tỷ tỷ coi người đã nhiều, khi nào lại ăn bánh phính?

Mụ nói rồi không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời, lật đặt cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ Kim Hoa phu nhân lại nói thế. Chàng đứng ngẩn ra không biết làm thế nào.

Chàng nhìn bóng sau lưng Kim Hoa phu nhân lão đảo bước đi cho đến khi mắt hút rồi mới quay lại Vô Vi đạo trưởng nói:

- Không ngờ Kim Hoa phu nhân lại quật cường đến thế.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Hình như phu nhân là người túc trí đa mưu, tất y liệu được việc an nguy cho mình, Tiêu đại hiệp bắt tất phải lo âu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ chịu ơn của người không báo đáp được nên trong lòng rất rối không yên.

Tôn Bất Tà nói:

- Hậu hội còn dài, huynh đệ hà tất phải uỷ mị. Chúng ta đi thôi.

Vô Vi đạo trưởng khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu đại hiệp! Kim Hoa phu nhân lúc ra đi tuy buông lời quyết tuyệt nhưng không phải tự đáy lòng mà ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao đạo trưởng biết thế?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Nếu Kim Hoa phu nhân quả thật có y cương quyết thì nhất định y không khóc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại hạ đứng rả gần sao không thấy y sa lệ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tiêu đại hiệp không để ý mà thôi. Bần đạo thấy lúc phu nhân trở gót lần thứ hai, y đã giơ tay lên lau nước mắt.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thế thì đạo trưởng đã thấy rõ nội tâm y hơn là tại hạ.

Khi về đến chân núi, Vô Vi đạo trưởng đã cảnh giác. Lão lo lắng nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta về chậm mất rồi! Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đã xảy ra biến cố rồi chăng?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế! Nếu bọn họ không chạy đi thì nhất định đã xảy ra biến cố kinh người.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Lão nói đúng rồi! Nếu? ở đây còn đệ tử phái Võ Dương thì dù họ chẳng chạy ra nghênh tiếp thì cũng phải có người dưới chân núi.

Bọn Tôn Bất Tà, Trung Châu Nhị Cổ, Tư Mã Càn và cả Vương Phương, Trương Tự An cũng có cảm giác khác lạ, biết là đã xảy ra biến cố.

Vô Vi đạo trưởng bước lẹ chạy về phía một ngôi nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu chạy theo. Chàng ngấm ngấm vận công đề phòng. Tuy miệng không nói ra nhưng trong lòng đã biết những nhân vật tùy tùng Vô Vi đạo trưởng tới đây đều là những tay cao thủ phái Võ Dương. Nếu xảy ra biến cố thì thân thể này bị một đòn đả kích rất nặng.

Đi tới gần nhà gianh, Vô Vi đạo trưởng đột nhiên dừng bước quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Lão từ từ đưa tay trái đẩy cánh cửa gỗ. Tuy lão cố hết sức chân tĩnh nhưng Tiêu Lĩnh Vu vẫn thấy tay lão run lẩy bẩy dường như cánh cửa gỗ nặng tới ngàn cân, lão phải dùng toàn lực mới đẩy ra được.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm thở dài, đột nhiên tiến lên một bước đến gần Vô Vi đạo trưởng. Chàng biết tâm tình lão lúc này cực kỳ trầm trọng, không phản ứng được mau lẹ như thường. Chàng nghĩ có thể trong nhà lúc này đầy xác chết của đệ tử phái Võ Dương nằm ngổn ngang hoặc cường địch ẩn nấp bên trong nên chàng đến gần bên lão để tiện kịp thời bảo vệ.

Cánh cửa kệt mở. Cảnh vật hiện ra trước mắt mọi người nhất nhất đều không như đã tiêu liệu. Trong nhà không có một xác chết nào mà cũng chẳng có cường địch mai phục.

Vân Dương Tử ngồi xếp bằng giữa nhà. Hai bên có sáu tên đệ tử, lưng đeo trường kiếm cũng ngồi cả đó.

Tiêu Lĩnh Vu thấy trong nhà không có đại biến, chàng thở phào một cái như cất được khối đá ngàn cân treo nặng bên lòng.

Vô Vi đạo trưởng khẽ thở dài hỏi:

- Sư đệ có sao không?

Lão vừa nói vừa cất bước vào trong nhà.

Vân Dương Tử mở mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng một cái rồi lại nhắm mắt lại, lặng lẽ không nói gì.

Vô Vi đạo trưởng lại hỏi:

- Sư đệ bị nội thương nặng lắm phải không?

Vân Dương Tử lại mở mắt ra nhìn Vô Vi đạo trưởng khẽ gật đầu.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Sư đệ bị thương ở đâu? Nói mau cho tiểu huynh coi.

Lão vừa nói vừa bước vội về phía Vân Dương Tử.

Vân Dương Tử vẫn ngồi yên không nhúc nhích, chờ cho Vô Vi đạo trưởng lại gần bắt ngờ xuất thủ điểm huyệt Vô Vi đạo trưởng .

Vô Vi đạo trưởng không ngờ Vân Dương Tử lại hạ độc thủ với mình. Lão đang ngơ ngác thì ngón tay Vân Dương Tử đã chạm vào đạo bào của lão. Biến cố xảy ra đột ngột, Vô Vi đạo trưởng vội hít một hơi chân khí co mình lại tránh sang một bên.

Vân Dương Tử ra tay cực kỳ mau lẹ, biến chiêu nhanh như điện chớp. Y thấy Vô Vi đạo trưởng né tránh lập tức đưa tay điểm vào huyệt Thương môn.

Vô Vi đạo trưởng đang lúc hoảng hốt, không tài nào tránh kịp liền bị điểm trúng huyệt đạo, lập tức nửa người tê dại.

Nhưng lão là cường môn phái lớn, võ công cực cao. Lão hắng dặng một tiếng, xoay tay chém xuống huyệt mạch môn trên cổ tay mặt Vân Dương Tử. Giữa lúc Vân Dương Tử tập kích đột ngột Vô Vi đạo trưởng thì sáu đạo nhân ngồi hai bên cũng đồng thời nhảy xổ vào tấn công Tiêu Lĩnh Vu. Mười hai cánh tay chia ra nhằm vào mười hai bộ vị trong mình chàng mà tấn công. Tiêu Lĩnh Vu cũng không kịp phòng bị, bỗng thấy bóng chưởng từ bốn mặt tám phương xô tới. Chàng biết khó có thể dùng một chiêu để ngăn chặn cả bốn mặt tám phương tậich. Chàng liền vung tay bảo vệ yếu huyệt đồng thời nghiêng mình né sang một bên.

Bỗng hai tiếng “bình bình”. Vai bên trái và sau lưng chàng đều trúng chưởng.

Đạo nhân phóng chưởng rất nặng, nhưng Tiêu Lĩnh Vu đã kuyện nội công huyền môn chính tông và môn Hộ thân cương khí cũng đã thành tựu nên tuy chàng chưa kịp vận khí đề phòng, nhưng bản năng phản ứng tự vệ cũng hộ vệ chàng khỏi bị thương nặng.

sáu đạo nhân thấy Tiêu Lĩnh Vu trúng chưởng rồi mà vẫn tự nhiên không sao hết mà hai đạo nhân đánh trúng Tiêu Lĩnh Vu kại thấy cổ tay tê chòn phải lùi lại một bước thì trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Bỗng nghe đạo nhân mé tả hô:

- Rút kiếm ra! Bầy lục hợp kiếm trận vây đánh gã! Tiếnh hô vừa dứt, trong nhà ánh kiếm lấp loáng. Một là kiếm ảnh nhằm chụp lấy Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu trúng phải hai chưởng, tuy chàng không bị thương nặng nhưng vì chưa kịp phòng bị nên khí huyết nhộn nhạo, nên trong lúc nhất thời chưa có thể phản kích.

Mãi đến lúc sáu đạo nhân rút trường kiếm vây đánh bốn mặt, chàng mới kịp hít một hơi chân khí, quát to lên một tiếng, phóng liền bốn chưởng để ngăn chặn thế công bốn mặt. Đoạn chàng rút trường kiếm ra chiêu “ Vân khí di không” cho vọt ra một luồng kiếm khí bảo vệ thân mình.

Bỗng nghe tiếng kim khí va chạm nhau choang choảng. Sáu thanh trường

kiếm đều bị hất ra.

sáu đạo nhân dường như cũng biết gặp phải tay kinh địch ghê gớm. Chúng không hấp tấp tấn công mà phát huy Lục Hợp kiếm trận vây Tiêu Lĩnh Vu vào giữa.

Tiêu Lĩnh Vu lửa giận bốc lên ngàn ngút, mở cuộc tấn công vũ bão hi vọng đả thương mấy người cho tiêu lửa hận.

Không ngờ Lục Hợp kiếm trận của đôi phương phối hợp một cách rất vi diệu.

Tiêu Lĩnh Vu tấn công mười mấy chiêu đều bị trường kiếm đôi phương đỡ gạt được.

Bây giờ chàng mới biết mình bị hãm vào kiếm trận biến hoá ly kỳ. Chàng không dám tấn công bừa bãi nữa, biến thế công thành thế thủ.

Ngày trước chàng học nghệ ở Tam Thánh Cốc đã được nghe ân sư là Trang sơn Bối bàn về chỗ diệu dụng của kiếm trận. Lúc hợp lại tấn công thì rất mạnh mẽ mà khi phân ra phòng thủ cũng rất kiên cố.

sáu đạo nhân bày Lục Hợp kiếm trận tuy vây hãm được Tiêu Lĩnh Vu nhưng kiếm pháp của Trang sơn Bối truyền thụ cho chàng kỳ ảo vô cùng. Sau khi biến thành thế thủ là kiếm quang bao quanh mình rất nghiêm mật. Lục Hợp kiếm trận tuy uy thế kinh người nhưng cũng không thể đả thương được chàng.

Nhưng Vô Vi đạo trưởng lại lâm vào tình trạng nguy hiểm. Vân Dương Tử ra tay mỗi lúc một mau lẹ khiến cho lão chân tay luống cuống.

Nguyên lão đã bị kiếm chế huyết đạo, nửa người tê chôn hành động khó khăn mà chiêu chỉ của Vân Dương Tử tấn công rất cấp bách. Lão gắng gượng mới tránh được những chiêu thức nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Tiêu Lĩnh Vu thấy Vô Vi đạo trưởng lâm nguy mà mình lại bị Lục Hợp kiếm trận vây hãm không sao phá ra được, trong lòng rất đỗi bồn chồn tự hỏi:

- Bọn Tôn Bất Tà đều là những nhân vật giàu kinh nghiệm giang hồ mà sao lại chần chờ mãi không thấy đến?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe đánh “hụpch” một tiếng, Vô Vi đạo trưởng ngã lăn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- Bọn Tôn Bất Tà đã lâu không tới được, e rằng cũng bị cường địch ngăn trở. Xem chừng mình khó hi vọng trông vào bọn họ tới cứu viện.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay mặt chàng biến đổi thế kiếm, tay trái đánh ra thật mạnh.

Cùng một lúc Tiêu Lĩnh Vu thi triển tuyệt nghệ của Nam Dật Công và Trang sơn Bối uy thế mãnh liệt như nước vỡ bờ làm cho Lục hợp kiếm phải xoay chuyển loạn lên.

Lục hợp kiếm trận tuy bị thế kiếm hung hiểm của Tiêu Lĩnh Vu uy hiếp

nhưng chàng cũng chẳng có cách nào phá vây nhanh chóng được.

Lại thấy Vân Dương Tử điểm huyết Vô Vi đạo trường rồi hần thò tay vào bọc lấy ra một sợi dây cột chặt lão lại.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Vô Vi đạo trường bị trói mà không sao giải cứu được. Nổi căm hận xông lên tận đầu. Tay mặt chàng phóng ra ba chiêu kiếm tuyệt học. Tay trái chàng lấy bao tay bằng da giao ra đeo vào thật lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu cố tĩnh tâm để tìm cách sử dụng biện pháp bất ngờ đặng phá thể kiếm đối phương. Chàng liên cố ý để lộ ra một chỗ sơ hở.

sáu người bên địch bị Tiêu Lĩnh Vu tấn công như gió táp mưa sa, trong lòng ngấm ngấm kinh hãi. Nhưng chúng hiểu rõ là kiếm trận chưa bị tan vỡ là còn có thể chống chọi được một lúc. Nếu để trận pháp rối loạn, riêng lẻ độc đấu thì chỉ trong vòng mười hiệp là bị hạ ngay, nên chúng đều hết sức duy trì Lục hợp kiếm trận.

Chúng nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu sau khi cấp công đột nhiên để lộ sơ hở. Không kịp suy nghĩ gì nữa, hai tên thừa cơ phóng trường kiếm đâm vào. Giây tý Tiêu Lĩnh Vu có thu kiếm về đón đỡ thì dù có gạt được hai thanh trường kiếm này thì tất bị thương do bốn thanh trường kiếm thừa cơ tập hậu. Chẳng ai ngờ Tiêu Lĩnh Vu lại vươn tay ra chụp lấy lưỡi kiếm.

Địch nhân cầm kiếm cười lạt, cố ý để thanh trường kiếm chậm lại cho năm ngón tay Tiêu Lĩnh Vu nắm lấy. Hần chắc mẫm:

dù ngươi có kuyệnh được những môn như “Kim Chung Tráo” hay “Thiết bố sam” đi chăng nữa cũng không thể chịu nổi thanh kiếm sắc bén của ta. Sao gã này lại cuồng vọng như vậy?

Hần còn đang ngẫm nghĩ thì thanh kiếm đã bị Tiêu Lĩnh Vu nắm lấy. Hần liền vận nội kinh hất mạnh thanh kiếm ra ngoài.

Con người tám thân bằng da bằng thịt, bất luận luyện thành môn võ công gì mà tránh được thể kiếm là nhờ luồng kinh khí. Đạo nhân thấy Tiêu Lĩnh Vu nắm được lưỡi kiếm rồi liền chuyển động thể kiếm theo phép phá giải kinh khí để chặt đứt ngón tay chàng.

Hần có ngờ đâu là chàng đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm tránh được bảo kiếm, lợi đao.

Đạo nhân đẩy thể kiếm ra nhưng không hót đứt được ngón tay Tiêu Lĩnh Vu. Chàng lại thừa cơ kéo mạnh vào lòng một cái, đạo nhân liền chúi về phía trước.

Vì một đạo nhân rời khỏi phương vị mà toàn thể Lục hợp kiếm trận đang biến hóa đột nhiên gặp trở ngại.

Tiêu Lĩnh Vu phóng cước đá mạnh ra trúng ngay vào đầu gối bên trái đạo nhân.

Đạo nhân rên lên một tiếng, chân trái hần bị Tiêu Lĩnh Vu đá gãy phải ngồi phệt xuống đất.

Lục hợp kiếm trận mất đi một người, cuộc biến hóa của toàn kiếm trận mất đi hiệu dụng.

Tiêu Lĩnh Vu thừa cơ phản kích. Thanh trường kiếm của chàng liên tiếp phóng ra những kỳ chiêu. Trong lúc ánh kiếm lấp lánh, hai tiếng rú thê thảm vang lên. Lại hai đạo nhân bị trọng thương dưới lưỡi kiếm của Tiêu Lĩnh Vu.

Vân Dương Tử liền rút kiếm xông lại quát:

- Các ngươi hãy lui ra! sáu người đã bị thương mất ba, ba người còn lại cũng bị những chiêu kiếm lợi hại của Tiêu Lĩnh Vu làm cho luống cuống sắp nguy đến nơi. Chúng nghe tiếng quát liền thu kiếm về lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu nghe thanh âm biết người này không phải là Vân Dương Tử liền cầm ngang thanh trường kiếm trước ngực, quát hỏi:

- Người là ai? sao lại giả mạo người phái Võ Đương thi hành thủ đoạn? Như vậy há phải là hành động của bậc anh hùng?

Vân Dương Tử giả mạo liền cười lạt, đưa tay lên vuốt mặt cho râu tóc giả rơi xuống, để lộ ra bộ mặt dài thượt, gầy nhom. Hắn thủng thẳng hỏi:

- Phải chăng tôn giá là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính thị! Các hạ là ai?

Ngời kia cười lạt hỏi lại:

- Tôn giá đã nghe danh của Nam Hải ngũ thánh bao giờ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Tại hạ chưa từng nghe tiếng của Nam Hải ngũ thánh mà chỉ nghe thấy người ta nhắc tới Nam Hải ngũ hung mà thôi.

Người kia cười khẩy đáp:

- Ngũ thánh cũng thế mà Ngũ hung cũng vậy. Chính là năm anh em ta.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ba đạo nhân giả hiệu nằm dưới đất hỏi:

- Phải chăng đây là mấy vị huynh đệ của các hạ?

Người kia lạnh lùng đáp:

- Nam Hải ngũ hung mà để cho người ta đả thương dễ dàng như vậy chẳng hóa ra cái danh hiệu Ngũ hung là uổng phí ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy sáu vị hóa trang làm môn hạ phái Võ Đương là những ai?

Người kia đáp:

- Họ đều là Kim thủ trong Bách Hoa sơn trang Tiêu Lĩnh Vu cười khẩy nói:

- Không ngờ Nam Hải ngũ hung tiếng tăm lừng lẫy giang hồ lại can tâm làm nanh vuốt cho Bách Hoa sơn trang.

Người kia tuyệt không nổi giận, thản nhiên đáp:

- Cái đó không can dự gì đến các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Thằng cha này tính khí thâm trầm, không hiểu hẳn là thứ mấy trong Nam Hải ngũ hung?

Chàng liền hỏi:

- Các hạ đứng đầu trong Nam Hải ngũ hung có phải không?

Người kia cười lạt đáp:

- Tại hạ bất quá chỉ là kẻ nhỏ nhất trong năm anh em. Lãnh thủ tú sĩ Điền Trung Nguyên chính là tại hạ.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 156

Những người lạ cứu viện quần hùng

Tiêu Lãnh Vu cố ý nói chuyện dằng dai để dò xem tình hình bên ngoài. Không ngờ Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ như đá chìm đáy biển chẳng thấy chút tăm hơi chi hết.

Lãnh Thủ Tú sĩ Điền Trung Nguyên dường như cũng có ý chờ đợi cái gì. Cặp mắt hắn chăm chú nhìn Tiêu Lãnh Vu, ngưng thần lắng nghe.

Tiêu Lãnh Vu đột nhiên vung trường kiếm lên nói:

- Phải chăng Nam Hải ngũ hùng đều đến đây cả?

Chàng nghĩ tới Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ liền cho rằng nếu họ không gặp cường địch tấn công xảy ra cuộc ác đấu thì cũng bị ám toán rồi nên lòng cực kỳ nóng nảy.

Điền Trung Nguyên nói:

- Tại hạ không muốn trả lời câu hỏi này.

Tiêu Lãnh Vu đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Các hạ hóa trang làm đệ tử phái Võ Dương phải chăng là vâng mệnh Thẩm Mộc Phong mà tới đây?

Điền Trung Nguyên lạnh lùng đáp:

- Cái đó các hạ bắt tất phải hỏi làm chi.

Tiêu Lãnh Vu tức giận lớn tiếng:

- Nam Hải ngũ hùng đã ra sức cho Thẩm Mộc Phong, chẳng lẽ chịu hầu hạ người không công?

Điền Trung Nguyên cười mát đáp:

- Không phải thế đâu. Nam Hải ngũ hùng trước nay không bao giờ làm điều lỗ vốn. Có lý đâu lại chịu mất công không cho ai?

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Vậy Thẩm Mộc Phong trả giá bằng cái gì mà khiến được Nam Hải ngũ hùng liều mạng cho hắn?

Lãnh Thủ Tú sĩ Điền Trung Nguyên cười gằn hỏi:

- Họ Tiêu kia! Các hạ hỏi thế không e là quá nhiều ư?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Thẩm Mộc Phong “mời” được Nam Hải ngũ hùng, chẳng lẽ tại hạ không “mời” được hay sao?

Điền Trung Nguyên vung trường kiếm lên, lạnh lùng nói:

- Các hạ nói thế là không còn bẻ bực chi nữa. Vậy tại hạ phải cho các hạ một bài học.

Hắn vùng trường kiếm nhằm trước ngực Tiêu Lĩnh Vu đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu vùng kiếm lên gạt, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Thâm Mộc Phong phái Nam Hải ngũ hung đến đây để chăng lưới trước. E rằng còn có cao thủ đến tiếp viện. Ờ là ta cứ bắt sống thằng cha này rồi sẽ tra hỏi.

Vì có ý như vậy nên chàng phát những chiêu kiếm tinh diệu vô cùng, e rằng có thể đâm hẳn một chiêu chết liền.

Điền Trung Nguyên ra những chiêu kiếm cực kỳ lợi hại, tấn công mãnh liệt phi thường.

Tiêu Lĩnh Vu bị thanh trường kiếm trói buộc, không phát huy được hết tuyệt kỹ, thành ra chỉ đỡ gạt.

Hai bên kịch đấu gần năm mươi hiệp vẫn ở vào thế cù cưa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- Nếu cứ đánh cách này mãi thì biết đến bao giờ mới kiếm chế được đối phương? Ta đành hạ độc thủ vậy.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng biến đổi thế kiếm thành mau lẹ nhằm đánh vào những huyết chí mạng trong người Điền Trung Nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu không nể nang gì nữa, phóng tay đánh ráo riết, tình thế biến đổi tức khắc.

Điền Trung Nguyên đã nghe danh Tiêu Lĩnh Vu từ lâu nên lúc động thủ cùng chàng hẳn chú ý đặc biệt, ra chiêu rất cẩn thận. Sau khi hắn đấu được hai chục hiệp thì rất lấy làm kỳ vì thấy những chiêu kiếm của đối phương rất lạ, chưa từng thấy bao giờ.

Lúc ban đầu hắn còn dè dặt, sau tấn công mạnh bạo lên.

Bây giờ hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu bắt đầu cuộc tấn công phản kích ráo riết, mới biết là gặp phải tay kinh địch.

Hai bên lại ác đấu thêm mười mấy hiệp. Điền Trung Nguyên đã dần dần kém thế.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu phóng ra kỳ chiêu đánh vào cổ tay Điền Trung Nguyên làm cho binh khí của hắn rơi xuống. Chàng cười lạt hỏi:

- Các hạ đã chịu thua chưa?

Điền Trung Nguyên mắt lộ hung quang đáp:

- Tiêu đại hiệp quả nhiên danh bất hư truyền. Tại hạ đã lĩnh giáo rồi.

Bỗng thấy một đạo nhân tay cầm trường kiếm chạy lẹ tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu liền xoay tay lại quét ngang một kiếm. Nhát kiếm này đưa ra rất đúng lúc đạo nhân kia tay cầm trường kiếm đưa đằng chuôi lại cho Điền Trung Nguyên.

Bỗng nghe đánh “choang” một cái, thanh trường kiếm trong tay đạo nhân rơi xuống đất, đồng thời máu tươi phun ra. Cánh tay mặt của đạo nhân cũng rơi theo.

Điền Trung Nguyên cười lạt. Đột nhiên hất phóng chưởng nhằm đánh vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cũng phóng tay trái ra một chưởng đón tiếp. Điền Trung Nguyên bị hất lùi lại một bước.

Lúc này Điền Trung Nguyên có thể thừa cơ chuồn khỏi nhà gianh nhưng hắn lại đứng yên không nhúc nhích.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn lo lắng về mối an nguy của song thân, chàng muốn hỏi tin tức từ Điền Trung Nguyên nên không muốn làm tổn thương đến hắn mà chỉ hi vọng bắt sống. Nhưng sau khi động thủ chàng biết võ công hắn không phải tầm thường liền nghĩ ra phương pháp đánh một đòn trúng ngay.

Hai bên đứng nhìn nhau lẳng lẳng không nói gì. Sau khoảng thời gian chùng uổng cạn tuần trà, Điền Trung Nguyên đột nhiên nổi lên một tràng cười, nói: Kể ra Tiêu đại hiệp không nên tiếp phát chưởng của tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

Tại sao vậy? Tại hạ thấy chưởng lực của các hạ cũng không có chỗ nào ghé gớm.

Điền Trung Nguyên lạnh lùng đáp:

Trong kẽ tay tại hạ đã ngấm giấu độc châm. Các hạ tiếp phát chưởng đó đã trúng chất kịch độc rồi. Chất độc này phát tác rất mau lẹ. Các hạ đứng nguyên không thừa thể truy kích, chắc hắn đã cảm thấy điều khác lạ?

Tiêu Lĩnh Vu ngăn người ra tự hỏi:

- Thằng cha này ác độc đến thế ư?

Nhưng chàng lại nghĩ:

Tay trái mình đã đeo bao bằng da con giao ngàn năm, đao kiếm còn không sợ thì mũi độc châm làm gì được.

Chàng liền cười lạt đáp:

- Tất cả các chất độc không thể xâm nhập vào mình tại hạ được.

Điền Trung Nguyên lạnh lùng nói:

- Độc châm của Nam Hải ngũ hung, ngoại trừ thuốc giải của anh em tại hạ thì trong thiên hạ không còn ai giải nổi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Các hạ không tin thì cứ chờ một lúc nữa coi.

Điền Trung Nguyên ước lượng chất độc của mình phát tác rất mau lẹ, hắn khẽ dặng hắng một tiếng rồi nói:

- Tại hạ đếm từ một đến mười mà chất độc vẫn không phát tác thì từ nay Điền mỗ không dám chiến đấu với các hạ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Chẳng lẽ chất độc của các hạ lợi hại đến trình độ Tiêu mỗ không chịu nổi?

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu tại hạ không bị chất độc phát tác thì chỉ xin các hạ phúc đáp cho ba

vấn đề.

Điền Trung Nguyên cười ha hả đáp:

- Nếu các hạ mà chịu đựng được thì đừng nói ba vấn đề mà ba mươi vấn đề tại hạ cũng trả lời hết.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói:

- Nam Hải ngũ hung tuy là những người cuồng điên, nhưng trước nay một lời đã hứa ngàn vàng khôn chuộc. Chẳng khi nào thay đổi lời hứa.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

- Vậy các hạ bắt đầu đi.

Chàng biết rõ đến bây giờ mà Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ còn chưa tới thì tất là đã gặp điều chi trở ngại, hoặc đang cùng đối phương quyết một trận tử chiến, có khi họ bị địch nhân ám toán hay bắt sống rồi cũng chưa biết chừng.

Chàng liên nhân cơ hội này muốn bắt Điền Trung Nguyên phải hàng phục nên ráng công chờ đợi.

Bỗng nghe Điền Trung Nguyên lớn tiếng đếm từ một đến chín.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng một bên mỉm cười không nhúc nhích.

Khuôn mặt dài ngoằng, gầy nhom của Điền Trung Nguyên đột nhiên biến sắc.

Hắn ngăn người ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu, hoang mang hỏi:

- Các hạ không bị trúng độc thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đã nói là không có một loại chất độc nào xâm nhập vào mình tại hạ được. Các hạ không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Còn một số cuối nữa, sao các hạ không dám đếm nốt đi?

Điền Trung Nguyên lão liên cặp mắt, cười mát đáp:

- Tại hạ mà không đếm nốt tiếng sau cùng thì cuộc đấu này vĩnh viễn không phân thắng bại.

Tiêu Lĩnh Vu tức mình xẵng giọng:

- Té ra Nam Hải ngũ hung chỉ có hư danh, toàn là quân hèn hạ.

Điền Trung Nguyên thản nhiên đáp:

- Binh bất yếm trá. Chỉ đáng trách Tiêu đại hiệp thiếu lịch duyệt giang hồ, sao lại đi trách Điền mỗ ?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng phẫn nộ, lạnh lùng hỏi:

- Các hạ tưởng là nói mấy câu man trá là có thể rời khỏi đây được chăng?

Điền Trung Nguyên mỉm cười đáp:

- Trừ khi Tiêu đại hiệp trở võ công khiến tại hạ phải kính phục.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó thì có khó gì?

Trong lòng đã nổi sát khí, chàng từ từ giơ trường kiếm lên nói:

- Tại hạ chỉ cần các hạ đón đỡ được ba chiêu là Tiêu mỗ quyết không làm khó dễ gì nữa.

Lãnh Thủ Tú sĩ Điền Trung Nguyên vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu giơ kiếm lên là đã biết kiếm thuật chàng tinh thâm vô cùng. Chiêu kiếm này mà chém ra nhất định có thể làm tan bìa vỡ đá. Hắn liền vận khí đề phòng, đồng thời liếc mắt ngó đường rút lui.

Điền Trung Nguyên lại dùng phép truyền âm nhập mật gọi hai hán tử hóa trang làm môn đệ phái Võ Đương để chúng đến hợp lực chống cự Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng thật to. Thanh trường kiếm lấp loáng vọt ra một luồng ngân quang, rồi cả người lẫn kiếm nhảy xổ lại Điền Trung Nguyên.

Điền Trung Nguyên vùng kiếm lên đỡ, đồng thời nhảy lùi lại phía sau.

Chiêu kiếm này là Ngự Kiếm thuật mà chàng được Trang sơn Bồi truyền thụ.

Trong làn kiếm quang vi vút vang lên hai tiếng rú thê thảm. Hai tay cao thủ Bách Hoa sơn trang giả đệ tử phái Võ Đương đều chết ngay lập tức. Một tên bị chặt đứt ngang lưng làm hai đoạn, một tên đầu lìa khỏi cổ bay ra xa bảy tám thước.

Điền Trung Nguyên là tay rất xảo quyết. Hắn nhân cơ hội này vội bỏ trường kiếm, vươn tay ra chụp lấy Vô Vi đạo trưởng nhảy vọt ra khỏi nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu dường như cũng không ngờ chiêu kiếm mình đánh ra lại có uy lực khủng khiếp đến thế. Bất giác chàng cũng ngẩn người ra.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Điền Trung Nguyên đã đem Vô Vi đạo trưởng chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí rượt theo. Chàng mới ra khỏi cửa thì Điền Trung Nguyên đã vọt xa bốn năm trượng. Chàng đuổi tới gần trái núi nhỏ mà vẫn không thấy tung tích bọn Tôn Bất Tà cùng Trung Châu Nhị Cổ đầu.

Trước tình thế này, Tiêu Lĩnh Vu chẳng thể phân tâm nghĩ tới bọn Tôn Bất Tà, chàng đề khí rượt theo Điền Trung Nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu được Liễu Tiên Tử truyền thụ thân pháp lừng danh thiên hạ.

Chàng phát huy khinh công đến tột độ, chạy nhanh như điện chớp.

Chỉ trong nháy mắt chàng đã vượt qua chặng đường hơn trăm trượng, còn cách Điền Trung Nguyên hơn hai trượng. Chàng liền lớn tiếng hô:

- Các hạ mà không dừng bước thì Tiêu mỗ phải dùng ám khí hại người.

Chàng vừa dứt lời, bỗng thấy Điền Trung Nguyên xoay tay lại, vùng lên một cái, một đám chằm nhỏ bay vọt lại.

Tiêu Lĩnh Vu vùng trường kiếm lên gạt hết đám ám khí phóng tới bật lên những tiếng leng keng rồi rớt xuống đất.

Điền Trung Nguyên nhân cơ hội này chạy lên sườn núi. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Nếu hấn mà ẩn thân vào rừng cây bụi cỏ thì khó lòng mà kiếm thấy. Chàng không khỏi nóng nảy trong lòng, vội đề khí thi triển khinh công. Điền Trung Nguyên tuy khinh công cũng vào hạng trác tuyệt nhưng so với Tiêu Lĩnh Vu vẫn còn sút kém, huống chi hấn lại phải cộng thêm Vô Vi đạo trường trên lưng. Hấn chỉ chạy được mấy trượng đã bị Tiêu Lĩnh Vu đuổi kịp.

Tiêu Lĩnh Vu tung lưới kiếm chém tới, bỗng có tiếng người cười hô hô nói:

- Tiêu huynh đệ cứ yên tâm, tên này không thoát được đâu! Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại thì chính là Tôn Bất Tà.

Chàng lấy làm kỳ tự hỏi:

- ô hay! sao bọn họ lại lùi về trên núi này?

Bỗng thấy Tôn Bất Tà giơ tay xô ra một chưởng cản đường Điền Trung Nguyên, lão lạnh lùng nói:

- Buông ngay người xuống! Điền Trung Nguyên đáp:

- Chưa chắc ai đã thắng ai.

Hấn vung tay lên đón tiếp thế chưởng của Tôn Bất Tà.

Hai chưởng lực đụng nhau, Điền Trung Nguyên bị hất lùi lại một bước.

Tiêu Lĩnh Vu cũng vừa đuổi tới nơi, vươn tay ra phóng Tu La chỉ lực điểm vào huyệt Phi dương nơi chân trái Điền Trung Nguyên.

Tu La chỉ lực là một tuyệt kỹ của Liễu Tiên Tử đã ẩn cư trong Tam thánh cốc mấy chục năm để tập trung tinh thần vào việc luyện môn này. Tiêu Lĩnh Vu luyện môn này chưa được bao lâu nhưng cũng đã đạt đến một trình độ khá cao.

Một dây chỉ lực điểm trúng huyệt phi dương của Điền Trung Nguyên không phát ra một tiếng động.

Điền Trung Nguyên đột nhiên cảm thấy chân trái tê chồn xuýt nữa phải ngồi phệt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay trái ra nhanh như chớp chụp lấy Vô Vi đạo trường.

Tay mặt chàng cầm trường kiếm đập ngang một cái trúng vào cạnh sườn mé hữu Điền Trung Nguyên.

Lãnh Thủ Tú sĩ Điền Trung Nguyên nội công rất thâm hậu. Hấn bị Tu La chỉ lực điểm trúng huyệt đạo chân trái, vẫn còn chống đỡ được nhát kiếm của Tiêu Lĩnh Vu đập trúng mạng sườn, luồng lực đạo khá lợi hại. Hấn không tự chủ được ngã ngồi xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu huy động trường kiếm chặt đứt dây trói cho Vô Vi đạo trường, đồng thời chàng bảo Tôn Bất Tà:

- Lão tiên bối! Người này là một nhân vật trong Nam Hải ngũ hung, võ công rất cao cường. Lão tiên bối lưu ý coi chừng đừng để hấn chạy thoát. Tại hạ

hãy giải khai huyết đạo cho Vô Vi đạo trưởng đã.

Chàng đặt Vô Vi đạo trưởng xuống, thi triển “ Thôi cung quá huyết” thủ pháp nắn bóp vào người lão.

sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Vô Vi đạo trưởng đột nhiên mở mắt ra thở phào một tiếng, nói:

- Đa tạ Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đạo trưởng không sao chứ?

Vô Vi đạo trưởng từ từ đứng dậy nhìn Tôn Bất Tà hỏi:

- Trong bọn lão tiền bối có ai bị thương không?

Tôn Bất Tà vẻ mặt nghiên nghị đáp:

- Chỉ một mình lão khiêu hóa không việc gì, còn đều bị thương hết.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày toan hỏi thì Tôn Bất Tà nói tiếp:

- Còn một điều lão khiêu hóa chưa kịp nói rõ là Cửu đầu báo tử Vương Phương bị người đánh té xuống vực, tan xương nát thịt rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão tiền bối vẫn theo sát vẫn bối, rồi sau đó làm sao nữa?

Tôn Bất Tà đáp:

- Các vị tiến vào nhà gianh, lão khiêu hóa chờ đợi một hồi lâu vẫn không thấy gì, toan gọi Trung Châu Nhị Cổ tiến vào coi thì đột nhiên thấy ám khí bay tới như mưa. Biến cố xảy ra đột ngột, cả lão khiêu hóa cũng chút nữa bị trúng ám khí.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

- Bọn họ đều bị thương vì ám khí ư?

Tôn Bất Tà đáp:

- ám khí đánh trúng Tư Mã Càn và Vương Phương. Trung Châu Nhị Cổ quả không hổ là những nhân vật lão luyện giang hồ. Hai vị đó còn cơ cảnh hơn cả lão khiêu hoá. ám khí đột đầu bay ra hai vị đó đều tránh được cả. Nhưng vì phải bảo vệ cho Trương Tự An nên đến lượt ám khí thứ hai thì bị thương. Hỡi ơi! Nếu họ không phải bảo vệ cho Trương Tự An thì quyết không đến nỗi bị thương vì ám khí.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- ám khí gì mà lợi hại thế?

Tôn Bất Tà đáp:

- ám khí bắn ra như mưa rào, đều là Tý ngọ độc châm cùng Mai hoa châm có bôi chất độc.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Những thứ ám khí nhỏ bé này chỉ một hai người bắn ra cung khó lòng né tránh, huống chi các vị bị hãm vào cơ quan mai phục, tên bắn như mưa thì tránh thoát thế nào được?

Tôn Bất Tà nói tiếp:

- Lão khiêu hoá thấy tình hình nguy ngập liền hô mọi người lui vào trong núi.

Chỗ đó cách núi bất quá bảy tám chục trượng. Vào đến rừng thì Tư Mã Càn không chịu nổi ngã lăn ra. Lão khiêu hóa đành ôm y lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Còn may không có người đuổi theo.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão khiêu hóa coi thương thế của Tư Mã Càn thì thấy y trúng phải ám khí có chất độc. Lão khiêu hóa toan lùi vào trong sơn động, nhưng chưa tới nơi thì truy binh đã đuổi tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bọn người đuổi theo là ai?

Tôn Bất Tà đáp:

- Mười mấy đại hán võ phục áo đen, tay cầm Mai hoa đồng để phóng ám khí và các khí giới khác nhau. Lão khiêu hóa nguyên là người dẫn đường, đành đổi thành kẻ đoạn hậu để cự địch. Đồ Cử bị độc thương mà vẫn còn đỡ được Tư Mã Càn trong tay lão khiêu hóa. Có điều chất độc đã phát tác nên hành động rất chậm chạp. Vì thế mà chưa đi được mười trượng đã bị cường địch đuổi tới nơi. Một mình lão khiêu hóa phải đấu với mười mấy người, Vương Phương bị đánh ngã xuống hang thẳm mà lão khiêu hóa chẳng thể giải cứu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đây là tình thế bất đắc dĩ, đâu có thể trách lão tiên bối được.

Tôn Bất Tà đáp:

- Dù sao lão khiêu hóa cũng không khỏi ân hận trong lòng.

Lão đạo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Lão rất khâm phục đạo trưởng thâm mưu viễn lược.

Vô Vi đạo trưởng thở dài đáp:

- Nếu bần đạo cao mưu thì đã không bị một trận thất bại liềng xiềng như bữa nay. Bao nhiêu đệ tử tinh nhuệ của bản phái đều bị thảm sát hết.

Tôn Bất Tà ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Vậy vừa rồi những người đến tiếp viện lão khiêu hóa đây lui cường địch không phải là môn hạ Vô Đương ư?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu:

- Bần đạo không dám nhận công lao.

Tôn Bất Tà nói:

- Thế này thì kỳ thiệt! Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão thấy Vương Phương bị đánh rớt xuống vực thẳm không kịp cứu viện, trong lòng vừa nóng nảy vừa nóng giận, phóng chuồng đánh ra liên tiếp.

Tuy đã thương được hai tên trong bọn chúng nhưng cũng không thể ngăn chặn được thể công cực kỳ mãnh liệt của bọn chúng. Hỡi ơi! Nếu lão khiêu hoá trong lòng không có mối lo khác thì trong vòng nửa giờ tiêu diệt hết bọn địch chẳng khó khăn gì.

Đáng tiếc là mình phân tâm, đối phó chẳng được linh hoạt, thành ra bị chúng dồn ép vào một bên. Những tên có võ công cao hơn liền nhân cơ hội này vượt qua lão khiêu hóa để rượt theo bọn Trung Châu Nhị Cổ.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi ngắt lời:

- Lão tiên bối nói vậy thì ra hai vị huynh đệ tại hạ bị họ giết chết rồi ư?

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp:

- Nếu họ bị giết chết rồi thì kẻo khiêu hóa còn mắt mũi nào đến đây nhìn thấy các vị nữa?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy vụ này ra làm sao?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hóa thấy tình thế nguy ngập mà chẳng thể phân thân ra cứu viện. Mấy người bị thương chất độc phát tác lại càng nguy. Đột nhiên một tiếng hú vọng lại. Bốn vị áo đen tay cầm binh khí như từ trên trời xuống. Bốn thanh trường kiếm vọt ra ngân quang như cầu vồng, biến hóa cực kỳ lợi hại. Chỉ trong khoảnh khắc truy binh đã chết mất quá nửa. Bọn sống sót hết hoảng không dám tham chiến bỏ chạy hết.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Lão tiên bối có hỏi rõ lai lịch bốn nhân vật đó không?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hóa toan hỏi thì bốn nhân vật đó đã xoay mình chạy nhanh như tên bắn, chớp mắt đã mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão tiên bối có nhìn rõ dung mạo họ không?

Tôn Bất Tà đáp:

- Bốn người đó đều bịt mặt bằng tấm sa đen nên không nhìn rõ tướng mạo.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiêu huynh đệ không hỏi thì lão khiêu hóa cũng chút nữa quên mất. Trong bốn người thì có hai người thân hình thon nhỏ, dường như không phải nam nhân.

Tiêu Lĩnh Vu băng khuâng hỏi:

- Thế thì không thể hiểu được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Dường như họ đã biết Thảm Mộc Phong phái người tập công, nên cho người mai phục để trợ thủ. Có điều họ đã chân tâm giúp mình mà sao lại không báo trước?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hóa cũng cảm thấy có nhiều chỗ khả nghi mà không sao đoán được.

Tiêu Linh Vu nói:

- Bọn họ đã chịu ra tay viện trợ mà lại sát hại nhiều cao thủ của Bách Hoa sơn trang thì dĩ nhiên là bạn chứ không phải là thù.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Nếu họ chân tâm giúp đỡ, sao không chịu lưu danh?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 157

Phái Võ Dương vì đầu thoát nạn

Vô vi đạo trưởng hỏi:

Nếu họ biết sớm vụ này mà lại chân tâm giúp đỡ bọn ta sao không thông tri trước để đến nỗi những đệ tử tinh nhuệ cùng mấy vị đồng đạo võ lâm đang dưỡng thương đều bị chết hết.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đã để ý nhìn quanh bốn mặt mà không thấy dấu vết của một cuộc ác đấu. Hoặc giả Vân Dương đạo trưởng đã dẫn đệ tử quý phái rời khỏi đây rồi?

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Điền Trung Nguyên hỏi:

- Sao ta không tra hỏi tên này?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải đấy! Chẳng rảo bước tiến lại phía Điền Trung Nguyên giải khai huyết đạo cho hắn, điểm huyết hai tay hai chân để hắn hết bề cử động. Chẳng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ hóa trang giả Vân Dương Tử thì tất nhiên biết rõ Vân Dương đạo trưởng hiện giờ lạc lõng nơi đâu?

- Điền Trung Nguyên từ từ mở mắt, nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Đúng thế! Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Vân Dương đạo trưởng hiện giờ ở đâu?

Điền Trung Nguyên hỏi lại:

- Tại hạ không chịu nói thì sao?

Tôn Bất Tà trợn mắt lên nói:

- Lão khiêu hoá đã nghe danh Nam Hải ngũ hung từ lâu, nhưng lão không tin các hạ là những la hán đúc bằng sắt thép. Tiêu đại hiệp không thèm hạ thủ thì lão khiêu hoá hạ thủ. Trước hết ta sẽ điểm vào Ngũ âm tuyệt mạch cho ngươi nếm mùi nghịch huyết công tâm.

Điền Trung Nguyên cười lạt hỏi lại:

- Lão tướng Nam Hải ngũ hung này là hạng người sợ chết hay sao?

Tôn Bất Tà đáp:

- Được rồi! Ngươi không tin thì chúng ta cho ngươi thử coi.

Lão bước tới bên Điền Trung Nguyên, giơ tay lên thùng thẳng nói:

- Lão khiêu hoá cho ngươi nghĩ thêm một lúc nữa.

Điền Trung Nguyên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu tại hạ nói Vân Dương Tử hiện giờ ở đâu thì các vị đối đãi với tại hạ thế nào?

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Vụ này xin đạo trưởng tác chủ cho.

Vô Vi đạo trưởng nhìn Điền Trung Nguyên thùng thẳng hỏi:

- Phái Võ Đương và Nam Hải ngũ hung vốn không thù oán, bản đạo không hiểu vì lẽ gì các vị lại gây chuyện với bản phái?

Điền Trung Nguyên vẫn bình tĩnh đáp:

- Năm anh em tại hạ ở Nam Hải đã vào Trung Nguyên nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên xảy chuyện đánh nhau. Nếu các vị muốn gây mối thù không cởi mở được với bọn Nam Hải ngũ hung tại hạ thì cứ việc hạ thủ đi. Có điều các vị đừng tưởng ra tay tàn độc trong khoảnh khắc làm cho khí tuyệt mà chết người là xong.

Năm huynh đệ tại hạ chỉ cần một người sống sót là nhất định y sẽ tìm cách trả oán... Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Đó là việc riêng của huynh đệ các hạ. Bây giờ bọn tại hạ chỉ cần hỏi Vân Dương Tử cùng môn đệ phái Võ Đương lạc lõng nơi đâu?

Điền Trung Nguyên đáp:

- Các vị hãy giải khai huyết đạo cho tại hạ rồi sẽ nói cho hay.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiêu hóa đã biết tiếng Nam Hải ngũ hung xảo trá phi thường, thủ đoạn tàn độc... Điền Trung Nguyên lớn tiếng ngắt lời:

- Đúng thế! Nam Hải ngũ hung tuy làm những việc tàn độc, toàn dùng trá thuật, nhưng một lời đã hứa quyết không thay đổi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Vừa mới đây ở trong nhà gianh các hạ đã dùng lời giả trá đối với tại hạ, chẳng lẽ đã quên rồi sao?

Điền Trung Nguyên đáp:

- Đó là dùng trá thuật mà thôi, chứ không phải bội tín lời hứa. Đáng trách ở chỗ các hạ còn nhỏ tuổi chưa đủ lịch duyệt. Giả tỷ trước khi đánh cuộc, các hạ thêm một câu hạn định thời gian và đếm xong số mười phải thi hành lời hứa thì tại hạ nhất định phải chịu thua rồi.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

- Hắn nói vậy cũng có lý. Tiếng “mười” hắn chưa thốt ra miệng thì chưa thể kể là hắn thua cuộc.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đột nhiên đưa tay giải khai huyết đạo cho Điền Trung Nguyên.

Điền Trung Nguyên nhắm mắt ngậm vận khí điều tức cho chân khí lưu thông rồi từ từ mở mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Hắn thùng thẳng nói:

- Khi tại hạ tới đây thì mấy toà nhà gianh chỗ này đều trống rỗng.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Có thật thế không?

Điền Trung Nguyên đáp:

- Tại hạ đã nói dĩ nhiên là đúng sự thật.

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp lông mày lên hỏi:

- Phen này các hạ chẳng những chưa lập được chút công lao gì lại để tổn thất một số lớn những người đưa tới đây thì về phúc đáp với Thảm Mộc Phong ra sao?

Điền Trung Nguyên đáp:

- Cái đó các hạ bất tất phải quan tâm.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thảm đại trang chúa đã cho tại hạ hay là kiếm thuật của Tiêu đại hiệp thần sầu quỷ khốc. Bữa nay được gặp quả nhiên đúng thế. Những gì các hạ đã ban tại hạ xin ghi nhớ vào lòng. Mong rằng ngày sau Nam Hải ngũ hung còn có cơ hội lãnh giáo võ công của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiêu mỗi lúc nào cũng sẵn sàng chờ đợi.

Tôn Bất Tà cười lạt nói:

- Sao? Các hạ tưởng là chỉ nói vồn vện vài câu rồi muốn bỏ đi ư?

Điền Trung Nguyên cười ha hả nói:

- Tại hạ muốn thắng ba vị thì khó nhưng tự tin là có thể bỏ đi được.

Hắn vừa dứt lời người đã nhảy vọt lên. Tay trái tấn công Tôn Bất Tà, chân phải đá Vô Vi đạo trưởng, tay mặt ném một nắm ám khí vào Tiêu Lĩnh Vu. Khoảng cách rất gần, tuy Tiêu Lĩnh Vu đã đề phòng mà vẫn không kịp đối phó. Trong lúc hoang mang chàng vung chưởng đánh ra, đồng thời thì triển công phu Thiết bản kiêu, nằm ngửa người về phía sau.

Tôn Bất Tà quát to lên một tiếng, phóng chưởng phản kích.

Vô Vi đạo trưởng cảm hận Điền Trung Nguyên dùng kế ám toán. Lão thấy chân hắn đá tới không chịu né tránh, liền phóng chỉ nhằm điểm vào huyệt Huyền trung nơi cẳng chân đối phương.

Điền Trung Nguyên tấn công chỉ là hư chiêu. Hắn động quyền cước rồi lộn người về phía sau. Lúc chân hạ xuống đất người đã ra xa hơn một trượng.

Hắn nổi lên tràng cười rộ nói:

- Tại hạ xin khiêu! Hậu hội còn dài, chúng ta còn có ngày tái ngộ.

Hắn vừa dứt lời người đã vọt đi bảy tám trượng.

Tiêu Lĩnh Vu toan tung mình đuổi theo nhưng Vô Vi đạo trưởng giơ tay cản lại nói:

- Để cho hắn đi. Chúng ta hãy cứu người là gấp.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm. Chàng nghĩ đến bọn Trung Châu Nhị Cổ trùng phải ám khí có chất độc vội hỏi Tôn Bất Tà:

- Lão tiên bối! Bọn họ hiện giờ ở đâu?

Tôn Bất Tà thở dài đáp:

- ở sau bụi cỏ về mé hữu kia. Hỡi ơi! Thấm Mộc Phong thật thần thông quảng đại. Lão khiêu hóa tuy thù nghịch với hắc nhưng cũng phải lấy làm bái phục. Đến Nam Hải ngũ hung cũng bị hắc thu phục dưới cờ.

Hai người vừa nói vừa đi đã đến tới trước bụi cỏ rậm.

Tôn Bất Tà tiến vào trước. Tiêu Lĩnh Vu, Vô Vi đạo trưởng đi theo sau.

Khoảng chừng ba chục trượng thì tới chỗ chân núi chỗ vực thẳm.

Tư Mã Càn và Trung Châu Nhị Cổ ngồi xếp bằng vận khí trị thương.

Trương Tự An hai mắt hé mở ngồi tựa vào sườn núi, hai con hổ ngao nằm cạnh Trung Châu Nhị Cổ.

Tôn Bất Tà chau mày lắm lắm:

- Quái lạ! Tại sao bọn họ dường như đã khỏi độc thương hết rồi.

Kim toán bàn Thương Bát từ từ mở mắt ra nhìn ba người cười đáp:

- Sau khi lão tiên bối đi khỏi, một người áo đen lật đật chạy rớt, dùng một khối đá nam châm hút những mũi độc châm trong người bọn tại hạ ra, lại cho mỗi người một viên thuốc giải độc để uống. Người đó không nói câu gì lại lật đật chạy đi ngay. Thủ pháp y mau lẹ dị thường, giải cứu bọn tại hạ trong khoảnh khắc.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Các vị có hỏi tên y không?

Thương Bát đáp:

- Hỏi thì hỏi rồi nhưng thủy chung y không chịu trả lời.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Người này viện trợ cho bọn ta mấy phen rồi mà không lần nào chịu lưu danh, chẳng hiểu họ có dụng ý gì?

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Người đó hình dạng thế nào?

Tư Mã Càn mở bừng mắt ra nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì dường như là một vị cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Là một thiếu nữ ư?

Thương Bát đáp:

- Y thân thể nhỏ bé, ngón tay búp măng, trong mình thoát mùi u hương.

Mười phần chắc chắn là một thiếu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu miệng không nói ra, nhưng trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng nghĩ thầm:

- Thiếu nữ này ở đâu mà lại cố ý viện trợ cho chúng ta như vậy? Thực không sao hiểu được.

Bỗng nghe Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo trong nửa đời người chưa từng qua lại với những vị cân quốc anh hùng. Cả phái Võ Đang cũng chưa có ai giao kết với đàn bà trong võ lâm.

Vậy quyết nhiên không phải cị cô nương này có ý viện trợ cho phái Võ Dương.

Tôn Bất Tà nói theo:

- Lão khiêu hóa suốt đời chưa từng giao thiệp với một nữ nhân nào thì dĩ nhiên cũng không phải vì lão khiêu hoá.

- Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ không sao nghĩ ra được vị nữ anh hùng nào đã ngấm ngấm viện trợ cho chúng ta.

Bỗng trong đầu óc chàng thoáng qua một tia sáng, chàng nói tiếp:

- Hay là ý... Tôn Bất Tà hỏi:

- Tiêu huynh đệ muốn nói ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chỉ nghĩ vậy thôi, e rằng không đúng.

Tôn Bất Tà giục:

- Tiêu huynh đệ cứ nói ra để mọi người nghe đặng tham khảo ý kiến.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nghĩ ngờ đây là hành vi của Bách Lý cô nương, ái nữ Bắc Thiên

Tôn Giả.

Tôn Bất Tà vỗ đùi đánh “đét “ một cái nói:

- Nhất định là cô ta rồi. Ngoài y ra còn ai có võ công cao cường lại xuất hiện chập chờn như con thần long, thấy đầu chẳng thấy đuôi.

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu nói:

- Theo nhận xét của bản đạo thì lại khác hẳn hai vị. Nữ anh hùng viện trợ cho chúng ta nhất định không phải là Bách Lý cô nương.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Tại sao vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bách Lý cô nương bỏ nhà ra đi là quyết chí tìm kiếm Tiêu đại hiệp. Nay cô tìm thấy Tiêu đại hiệp, khi nào lại không chịu xuất hiện.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Đạo trưởng nói vậy cũng có lý, nhưng không phải Bách Lý cô nương thì là ai?

Vô Vi đạo trưởng đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó bản đạo không thể biết được.

Tôn Bất Tà đột nhiên lên giọng cương quyết nói:

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ đừng giả vờ nữa. Người này là ai chắc huynh đệ biết rồi. Mau mau nói ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp:

- Cái đó...văn bối không biết thật.

Tôn Bất Tà thấy vẻ mặt chàng tuyệt không có giả dối. Bất giác lão thở dài

nói:

- Thế này thì kỳ thật! Lão khiêu hóa suốt đời bôn tẩu giang hồ, chưa từng gặp việc kỳ lạ như thế này bao giờ. Hai bên chẳng quen biết gì nhau, mà chỗ nào cũng ngấm ngầm theo dõi giúp đỡ nhau. Hơn nữa lần nào cũng giải nguy cho chúng ta vào lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, giải cứu rồi bỏ đi không chịu lưu danh.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Xem chừng trong lúc nhất thời chẳng có cách nào nghiên cứu cho ra manh mối được. Nhưng bí mật này tất chẳng được bao lâu, chóng thì mười ngày, chậm thì hai tháng, nội vụ sẽ phanh phui ra hết.

Tôn Bất Tà động tâm hỏi:

- Không hiểu họ có mưu đồ gì không? Hay họ thì ơn để mong báo đáp?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Cái đó thì khó biết lắm.

Tôn Bất Tà nói:

- Hỡi ơi! Toàn thể chúng ta chịu ơn cứu mạng của bọn họ. Nhất định khi nội vụ tỏ rõ mà họ đưa điều kiện ra mới thật là khó nghĩ. Liệu chúng ta có từ chối được không?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Nếu họ đề nghị những việc nên làm thì dĩ nhiên chúng ta chẳng thể chối từ. Bằng là những việc thương luân bại lý, có liên quan đến đại cuộc thì dĩ nhiên chẳng thể nghe theo được.

Từ nãy giờ Đỗ Cửu vẫn nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên hăm mở bừng mắt ra, cất giọng lạnh như băng nói:

- Tại hạ có một điều cần cho đạo trưởng hay.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Đỗ huynh có điều chi dạy bảo? Bần đạo rửa tai lắng nghe đây.

Đỗ Cửu đáp:

- Vị ân nhân cứu yті độc thương lúc ra đi có dặn tại hạ một điều để chuyển tới đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Điều chi vậy?

Đỗ Cửu đáp:

- Y bảo đệ tử quý phái đã được Vân Dương Tử thông lãnh triệt thoái đến một ngôi cổ tự ở về phía tây, cách đây chừng hai chục dặm. Chúng ta hãy tới đó để cùng họ hội diện.

Vô Vi đạo trưởng là người dày công hàm dưỡng, nhưng đột nhiên nghe tin này cũng không khỏi để lộ nỗi mừng vui ra ngoài mặt. Lão hỏi lại:

- Có thật thế không?

Đỗ Cửu đáp:

- Thật hay giả tại hạ cũng không biết được, nhưng người kia dặn tại hạ như vậy, không sai một chữ. Tại hạ có bốn phen truyền đạt lại cho đạo trưởng hay.

Vô Vi đạo trưởng giương cặp lông mày lên, không nói gì nữa.

Tôn Bất Tà biết Vô Vi đạo trưởng trong lòng nóng nảy, như muốn mọc cánh bay ngay đến ngôi cổ tự đó. Lão hỏi Đồ Cửu:

- Người kia bảo chỉ một mình Vô Vi đạo trưởng hay cả bọn chúng ta tới đó? Đồ Cửu đáp:

- Người đó đã yêu cầu chúng ta đến ngôi cổ tự thì dĩ nhiên không phải trở vào một mình Vô Vi đạo trưởng.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Độc thương các vị hiện giờ ra sao? Liệu có thể thượng lộ được chưa?

Đồ Cửu đáp:

- Bọn tại hạ đi được.

Rồi hấn đứng thẳng người lên.

Thương Bát và Tư Mã Càn cũng đứng dậy nói theo:

- Bọn tại hạ hành động được rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó Trương Tự An nói:

- Vậy chúng ta đi thôi.

Chàng bước lại ôm Trương Tự An lên.

Đồ Cửu nói:

- Cái đó không dám phiền đến đại ca.

Hắn cướp lấy Trương Tự An trên tay Tiêu Lĩnh Vu công lên lưng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Huynh đệ không nên sính cường.

Đồ Cửu ngắt lời:

- Không sao đâu.

Rồi hấn rào bước đi trước.

Quần hào đi về phía tây. Đường trên núi gập ghềnh mà rất đổi hoang vu, không thấy vết chân người.

Đoàn người đi chừng hai chục dặm quả nhiên thấy một ngôi cổ tự đồ nát ngay dưới chân núi.

Vô Vi đạo trưởng ngấm phong cảnh thấy toà điện chập trùng, tuy đã đồ nát nhưng dấu cũ vẫn còn, quy mô khá rộng lớn.

Lão liền nói:

- Chúng ta chẳng thể tin hấn lời nói của người kia. Các vị hãy chờ bên ngoài này một chút. Bần đạo vào chùa trước xem sao.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiêu hoá đi với đạo huynh.

Hai người đến trước cổng chùa thấy Vân Dương Tử cùng Triển Diệp Thanh

sóng vai chạy ra đón tiếp.

Vô Vi đạo trưởng đã phải một vô xuýt chết liền lớn tiếng quát:

- Đứng lại! Vân Dương Tử toan làm lễ bái kiến sư huynh, nghe tiếng quát không khỏi sững sốt, ngơ ngác đáp:

- Nếu tiểu đệ phạm tội, xin chương môn sư huynh trách phạt.

Y dứt lời chấp tay trước ngực cúi đầu xuống.

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:

- Các vị hãy lại đây, tiểu huynh vừa bị một vô đầu, nghĩ lại trong lòng vẫn còn kinh hãi.

Vân Dương Tử hỏi:

- Sư huynh mắc bẫy ai?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Có người hoá trang làm sư đệ rồi nhân lúc ta vô ý thì hành thủ đoạn ám toán điểm huyết đạo. Nếu không được Tiêu đại hiệp và Tôn lão tiên bồi liệu mình cứu viện thì e rằng bây giờ ta đã bị bắt rồi.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Vô Vi đạo trưởng gật đầu rồi đem chuyện Lãnh thủ tú sĩ Điền Trung Nguyên trong bọn Nam Hải ngũ hung hoá trang làm Vân Dương Tử thuật lại một lượt.

Đoạn lão hỏi:

- Thương thế của Mã tổng thủ lãnh ra sao?

Vân Dương Tử đáp:

- Hiện giờ y đã ăn uống và nói chuyện được.

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Mã tổng thủ lãnh có hỏi đến Tiêu đại hiệp.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Y bảo sao?

Vân Dương Tử đáp:

- Lúc đó y nói không được rõ ràng, chỉ có một câu thôi.

Tôn Bất Tà đột nhiên nghĩ tới chuyện kỳ dị liền hỏi:

- Sao các vị biết Thảm Mộc Phong kéo đến tập kích mà tới đây lẩn tránh.

Vân Dương Tử đưa mắt ngó Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tiểu đệ cũng đang băn khoăn về chuyện này, toan tính giáo sư huynh.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Chuyện gì?

Vân Dương Tử đáp:

- Sau khi chương môn sư huynh đi rồi, tiểu đệ đột nhiên phát giác trên cửa căn nhà gianh có cắm một mảnh giấy hoa tiên viết rõ ràng Thảm Mộc Phong phái rất đông cao thủ chuẩn bị tiêu diệt phái Võ Dương và bảo tiểu đệ lập

tức triệu tập đệ tử đem những người bị thương mau mau đi tìm nơi lánh nạn. Trong thư nói rõ là đến ngôi cổ tự này thì không còn gì nguy hiểm.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Trong thư có lưu danh không?

Vân Dương Tử đáp:

- Không lưu danh mà cũng không để ký hiệu hay tiêu chí chi hết. Tờ thư đó tiểu đệ đã đưa cho hai tên thư đồng hộ giá sư huynh cất giữ.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Các vị thấy thư đó rồi làm theo phải không?

Vân Dương Tử đáp:

- Tiểu đệ đã thương nghị với tam đệ rất lâu, nhận thấy tạm lánh đi là hơn hết. Tam đệ phái hai tên đệ tử đi tìm kiếm toà cổ tự này rồi rút lui về đây.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Người đó là ai? Đường như y vẫn ẩn mình trong bóng tối để viện trợ chúng ta. Lúc này Tiêu Lĩnh Vu, Tư Mã Càn, Trung Châu Nhị Cổ cũng tới nơi, đi thẳng vào chùa.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Người đó chẳng những ngầm viện trợ cho chúng ta mà còn khiến cho cả phái Võ Đang thoát được một phen đại họa. Hành động của y với Thảm Mộc Phong đã rõ ràng lắm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào:

- Có thể cao nhân này cũng chính là nhân vật đã phát ra tiếng nhạc kỳ lạ khiến cho Thảm Mộc Phong khiếp sợ mà phải rút lui.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hành tung của nhân vật này chẳng những ẩn hiện như con thần long mà dường như còn có nhiều thuộc hạ võ công cao cường. Họ nghe theo hiệu lệnh của y chột ẩn chột hiện.

Tôn Bất Tà đáp:

- Phải rồi! Thật là một nhân vật rất thần bí.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Là ở chỗ tại sao y lại hết lòng viện trợ chúng ta?

Tôn Bất Tà đáp:

- Thảm Mộc Phong thủ ác đã nhiều, gây thù cũng lắm. Có thể người này cũng có mối thâm cừ đại hận với hắn.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nếu đúng vậy thì người đó lại không phải là nhân vật đã tấu nhạc làm cho Thảm Mộc Phong kinh hãi bỏ đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Thảm Mộc Phong sau khi nghe tiếng nhạc hoảng hốt rút lui. Như vậy chứng tỏ rằng Thảm Mộc Phong sợ người kia lắm, hay ít ra hắn cũng sợ khúc nhạc cầm tiêu hợp tấu kia đến cùng cực.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đúng thế! Vô Vi đạo trưởng giải thích:

- Nếu Thảm Mộc Phong đã sợ hãi người kia, mà người kia lại có thâm cừu đại hận với hắn thì dĩ nhiên y đã trực tiếp tìm hắn rồi.

Mọi người vừa nói chuyện vừa tiến vào đại điện.

Toà chùa cổ tuy đồ nát nhưng vẫn còn dấu vết của một quy mô rộng lớn. Vì niên đại quá lâu nên hầu hết đã tan nát. Tường đồ ngói vỡ không đủ che mưa nắng.

Chỉ có toà đại điện kiên cố vẫn còn hoàn hảo nên bọn Mã Vân Phi và mấy người bị thương đều tập trung trong đại điện.

Hơn hai chục đệ tử tinh tráng phái Võ Dương chia làm hai ban. Một nửa ở lại trong đại điện nghỉ ngơi và bảo vệ cho ba người bị thương. Một nửa chia ra giữ các ngã trọng yếu quanh ngôi cổ tự. Cứ bề ngoài mà xét thì dường như chẳng có sự phòng thủ nào hết nhưng thực ra trong vòng năm dặm đều có thể đưa tin mật báo vào đại điện.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 158

TIÊU LANG NỔI TIẾNG THẦN Y

Tiêu Lĩnh Vu thung thảng bước vào phía trong. Chàng ngẩng đầu trông thấy thần tượng trong đại điện đã đồ nát không còn phân biệt được là thần vị nào nữa. Nhưng tòa đại điện đã quét tước rất sạch sẽ.

Ba người nằm trong góc điện dường như đang ngủ say, bọn Tiêu Lĩnh Vu tiến

vào đại điện mà vẫn không hay biết.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng? Tại hạ muốn vào thăm thương thế mấy vị kia được không?

Vân Dương Tử đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Y ngừng lại một chút rồi nói:

- Ba người đều bị thương rất nặng. Bây giờ tuy có thể bảo toàn được tánh mạng, nhưng thần trí vẫn chưa tỉnh táo hẳn, e rằng họ khó lòng nhận ra được Tiêu

đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không sao? Tại hạ chỉ muốn coi thương thế bọn họ chứ không làm kinh động.

Chàng vừa nói vừa tiến lại.

Chỗ ba người nằm có giải đệm rất dày, trên có đắp mền trắng. Mã Vân Phi nhắm mắt như đang ngủ say, còn hai người kia đầu quần băng che kín cả hai mắt.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài khẽ hỏi:

- Liệu bọn họ có thể bảo tồn được võ công không?

Vân Dương Tử đáp:

- Võ công không mất nhưng e rằng trong ba người có hai sẽ thành tàn phế.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Giả tử có Độc Thủ Dược Vương ở đây thì nhất định lão giải cứu được cho bọn họ được lành mạnh.

chàng nghĩ tới y thuật của Độc Thủ Dược Vương tuyệt thể vô song thì ngấm ngầm sinh lòng kính phục.

Bỗng nghe Trương Tự An thở dài nói:

- Tại hạ đói bụng quá, chẳng biết có thể ăn uống gì được chẳng.

Chân y vẫn còn cột vào hai chân ghế gỗ để tựa vào vách nửa nằm nửa ngồi.

VÔ Vi đạo trưởng ngó Vân Dương Tử nói:

- Bảo chúng chuẩn bị một ít vật thực.

Vân Dương Tử đáp:

- Tiểu đệ đã bảo bọn chúng chuẩn bị rồi, chắc cũng sắp bung lện.

Vừa dứt lời đã thấy hai tên đạo đồng áo xanh bung cơn canh tiến vào đại điện.

Quần hào sau một đên chiến đấu, ai nấy bụng đều đói meo. Có điều họ đều là

những người võ công cao thâm, sức chịu đựng hơn người thường rất nhiều.

Quần hào lập tức ngồi vào ăn uống, vởi một lúc là xong bữa.

VÔ Vi đạo trưởng nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta không nên ở đây lâu. Theo ý bản đạo thì chúng ta nên điều dưỡng một lát cho phục hồi tinh thần rồi lên đường ngay.

Lão chưa dứt lời bỗng thấy một đạo nhân đứng tuổi lưng đeo trường kiếm lật đật chạy vào, nghiêng mình thi lễ nói:

- Khái bẩm chương môn sư tôn? Ngoài chùa đệ tử phát hiện có kẻ sắp tới.

VÔ Vi đạo trưởng chau mày chưa kịp trả lời thì Vân Dương Tử đứng dậy nói:

- Để tiểu đệ ra coi thử xem thế nào.

Dứt lời liền lật đật chạy đi.

Tôn Bất Tà lăm lăm một mình:

- Nếu bọn Bách Hoa sơn trang mà theo dõi hành tung bọn mình thì họ tìm đến

toà cổ tự này chẳng khó khăn gì.

Tư Mã Càn nói:

- Để tiểu đệ coi bói một quẻ xem lành dữ thế nào?

Hắn thò tay vào bọc lấy ra một cái mai rùa và sáu đồng tiền. Hắn lắc cái mai rùa một lúc rồi đổ xuống đất chăm chú tra cứu.

Quần hào lẳng lẳng không nói gì, ai cũng giương mắt chăm chú nhìn Tư Mã Càn, dường như nóng ruột chờ y giải quyết lành dữ.

Ngờ đâu mọi người đợi một lúc lâu vẫn chẳng thấy Tư Mã Càn nói gì.

Tôn Bất Tà không nhịn được hăng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Tư Mã huynh bói quẻ này lành hay dữ?

Tư Mã Càn lắc đầu đáp:

- Coi bề ngoài thì quẻ dữ, nhưng trong cái dữ lại có điềm lành. Trong nhất thời

tại hạ không quyết được là hung hay cát.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Tư Mã huynh nói vậy thì quẻ này là tiên hung hậu cát phải không?

Tư Mã Càn đáp:

- Quẻ này rất kỳ dị. Tiểu đệ cần suy nghĩ, chưa thể nói được.

Tôn Bất Tà nói:

- Nếu vậy không khéo khi Tư Mã huynh hiểu được quẻ lành hay dữ e rằng cường địch đã tiến vào chùa rồi.

Lão vừa dứt lời bỗng thấy Vân Dương Tử lật đật chạy vào báo:

- Quả có cường địch tới nơi mà thế tiến của họ rất quái lạ. Họ còn cách chùa không đầy ba dặm.

Tiêu Linh Vu đứng dậy hỏi:

- Bọn chúng có đông người không?

Vân Dương Tử đáp:

- Trông đằng xa ước chừng hơn mười người.

Tiêu Linh Vu nói:

- Nếu là người trong Bách Hoa sơn trang thì không thể nương tay được mà phải

giết cho kỳ hết.

Tôn Bất Tà nói:

- Nếu chỉ có hơn mười người thì chúng ta có thể đối phó được.

Vân Dương Tử lại nói:

- Tiểu đệ đã ra hiệu lệnh cho đệ tử bốn môn bố trí ở bốn mặt nhất luật lui về

cổ

tự

VÔ Vi đạo trưởng gật đầu đáp:

- Chúng ta giết cho kỳ hết bọn người kéo tới rồi lập tức rời khỏi đây.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiểu đệ hãy ra cửa lớn để giúp bọn đệ tử một tay.

Dứt lời y tung mình nhảy vọt ra ngoài điện.

VÔ Vi đạo trưởng đảo mắt nhìn Tôn Bất Tà nói:

- Xin lão tiên bối chủ trương đại cuộc, điều động nhân thủ.

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp:

- Lão khiếu hóa tướng để đạo huynh cầm đầu hay hơn. Để lão phu cùng Tiêu huynh đệ chờ địch còn phải chiến đấu.

Lão không chờ VÔ Vi đạo trưởng trả lời đã dắt tay Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đi

ngay. Lúc này bao nhiêu đệ tử phái Võ Đương đều tụ họp ở ngoài đại điện chờ lệnh.

VÔ Vi đạo trưởng đảo mắt nhìn quần hào trong điện rồi hỏi:

- Việc khẩn yếu bây giờ là phải bảo hộ cho bọn Mã tổng thủ lãnh ba người.

Vậy bản đạo chia bọn đệ tử bản phái cứ hai người làm một tổ giữ bên các cửa sổ.

Còn các vị và bản đạo ra cả bên ngoài đại điện để dàn trận cự địch, không hiểu các

vị có đồng ý không?

Kim toán bàn Thương Bát trảm ngâm một lát rồi nói:

- Đạo trưởng tính toán thật chu đáo. Nhưng không hiểu bọn ta ở đây chờ địch

hay ra ngoài đón đánh.

VÔ Vi đạo trưởng đáp:

- Theo ý bản đạo thì ở đây chờ địch hay hơn. Minh dụ chúng vào chùa mà

diệt, không hiểu Tôn lão tiên bối có đồng ý không?

Thương Bát nói:

- Đạo trưởng nói phải. Tại hạ xin được theo Tôn lão tiên bối để thông tri cho lão nhân gia.

Dứt lời hần rảo bước chạy đi.

Tôn Bất Tà dắt Tiêu Lĩnh Vu ra đến cửa đại điện quả nhiên thấy mười mấy

hán áo đen đang chạy như bay tới.

Đệ tử phái Võ Đương đều đứng thành hàng ngang ở ngoài cổng chùa để

ngăn

chặn.

Tôn Bất Tà động tâm nói:

- Chúng ta hãy ẩn vào trong cổng để xem xét rồi sẽ tính. Nếu là bọn tầm thường thì không cần phải xuất hiện mà chỉ ngấm ngấm giúp bọn Triển Diệp Thanh

một tay là đủ.

Trước nay lão định làm gì là làm, chẳng cần hỏi Tiêu Lĩnh Vu có đồng ý hay không. Lão dắt tay chàng ẩn vào sau cổng.

Lão chú ý nhìn thì thấy ba đại hán đi đầu đã tới .

Đại hán mé tả người cao tám thước, mặt đỏ, lưng cài một cây thiết trượng, mình mặc áo hồng, chân đi giày đỏ. Toàn thân từ trên xuống dưới tựa hồ như một

cây lửa.

Đại hán mé hữu mặc áo lam, đeo trường kiếm, chính là Lãnh Thủ Tú sĩ Điền

Trung Nguyên.

Đại hán đứng giữa mình mặc áo đen trên mí mắt bên trái có một vết đao chia hàng lông mày rậm rạp ra làm hai nửa.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Lãnh thủ tú sĩ đã dám đuổi tới đây là họ có chuẩn bị rồi, có lẽ hai nhân vật kia cũng trong Nam Hải ngũ hung.

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiêu hoá cũng nghĩ vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- E rằng một mình Triển Diệp Thanh khó lòng địch nổi bọn người trong Ngũ hung. Chúng ta nên trợ lực cho y là hơn.

Tôn Bất Tà đáp:

- Không cần? Chúng ta hãy coi tình thế xem sao rồi sẽ tính.

Tiêu Lĩnh Vu nhất thời nghĩ không ra thâm ý của Tôn Bất Tà, chàng đành đứng im không nhúc nhích.

Ba người đi trước tiến lại rất mau, chỉ chớp mắt là tới gần Triển Diệp Thanh, còn cách chừng 4, 5 thước thì dừng lại

Đại hán áo đen đi giữa quay sang hỏi Điền Trung Nguyên:

- Có phải người này không?

Điền Trung Nguyên lắc đầu đáp:

- Không phải. . .

Triển Diệp Thanh vùng trường kiếm lên, lạnh lùng hỏi:

- Ba vị muốn kiếm ai?

Người mặc áo đen mắt lộ hàn quang, liếc mắt nhìn Triển Diệp Thanh và bọn đệ tử phái Võ Dương rồi đáp cộc lốc:

- Tiêu Lĩnh Vu.

Triển Diệp Thanh giương cặp lông mày lên nói:

- Đúng rồi? Tiêu đại hiệp hiện ở trong chùa. Ba vị muốn kiếm y cũng chẳng khó gì, chỉ cần thắng được lưỡi kiếm trong tay tại hạ trước

Đại hán áo đen dặng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Các hạ là ai?

Triển Diệp Thanh nghĩ thầm trong bụng:

- Từ ngày Tiêu Lĩnh Vu len lỏi chốn giang hồ, bước chân y tới đâu là nổi tiếng

đến đó. Mới trong một thời gian ngắn ngủi y đã thành một nhân vật được đồng đạo

giang hồ kính trọng. Chẳng bao lâu nữa y sẽ thành một nhân vật lãnh tụ võ lâm.

Phái Võ Đương ta trải bao lâu nay vẫn giữ được thanh danh, e rằng phen này sẽ bị

xoá nhòa Ba người kia chỉ đích danh Tiêu Lĩnh Vu khiêu chiến, dĩ nhiên chẳng

phải hạng vô danh tiểu tét. Bữa nay mà ta đánh bại được bọn chúng thì bề ngoài là

giúp Tiêu Lĩnh Vu mà bên trong làm nổi danh bản phái. . .

Y mãi tính toán cách đối phó, quên bẵng không trả lời người áo đen.

Người áo đen chau mày, mắt lộ sát khí. Hiển nhiên hắn đã nổi cơn tức giận.

Nhưng hắn lại cố nén, hắng dặng một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Phải chăng các hạ là môn hạ phái Võ Đương?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tại hạ là Triển Diệp Thanh, đệ tử phái Võ Đương. Ba vị đã chỉ đích danh Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp để khiêu chiến, tất chẳng phải loại vô danh?

Người áo đen giơ bàn tay mặt lên xòe năm ngón tay ra nói:

- chắc các hạ đã nghe danh Nam Hải ngũ hùng rồi?

Triển Diệp Thanh hơi sững sờ đáp:

- Tại hạ được nghe danh đã lâu.

Đại hán mặc áo đỏ mé tả và Điền Trung Nguyên ở mé hữu thủy chung không

nói gì. Hiển nhiên vai vế họ còn kém đại hán áo đen.

Đại hán áo đen nói:

- Các hạ đã biết Ngũ thánh sao không vào thông báo giúp tại hạ?

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Thông báo điều gì?

Đại hán áo đen đáp:

- Các hạ thông báo cho Tiêu Lĩnh Vu là có Nam Hải ngũ hùng có việc muốn gặp y

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Các vị chỉ có ba người sao lại xưng là Ngũ hung?

Người mặc áo đen vẽ mặt xám xanh, bây giờ biến thành tím bầm. Nhất định hẳn là con người cực kỳ nóng nảy. Nhưng dường như bị một lực lượng gì ước thúc,

hắn không làm sao được đành gượng nhẫn nhịn không phát tác.

Hắn lắc đầu hỏi lại:

- Các hạ nhất định hỏi cho rõ ư?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Đúng thế!

Người mặc áo đen đột nhiên dậm chân, bụi cát bốc lên mù mịt. Mặt đất liền lồm tồm hai tấc. Hắn xẵng giọng nói:

- Tại hạ là Nhiếp hồn chương Tôn Thành, đứng thứ hai trong Nam Hải ngũ thánh

Hắn đảo mắt ngó đại hán áo hồng mé tả nói tiếp:

- Vị này là tam đệ của tại hạ, tên gọi Sài Uy. . .

Hắn quay sang Điền Trung Nguyên giới thiệu tiếp:

- Còn đây là ngũ đệ Lãnh thủ tú sĩ Điền Trung Nguyên. Các hạ còn hỏi gì nữa

không?

Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu ẩn sau cổng đều nghe rõ hết.

Tôn Bất Tà lấy làm kỳ nói:

- Ngày trước Nam Hải ngũ hung huyết tẩy hai phái Thanh Thành và Nga My,

bản tính chúng cực kỳ nóng nảy và dữ tợn vô cùng, hễ ra tay là giết người.

Vậy mà

sao bữa nay lại giữ ôn hoà đến vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ thấy mặt hắn nổi đầy sát khí chứng tỏ đã phẫn nộ đến cực điểm.

Nhưng hắn ráng nhẫn nại chưa buông cơn giận nổi lên mà thôi.

Tôn Bất Tà nói:

- Kỳ quái là ở chỗ đó. Sở dĩ hắn cố nhẫn nại chỉ vì muốn gặp Tiêu huynh đệ.

Lại nghe Triển Diệp Thanh thùng thảng nói:

- Không hiểu ba vị muốn gặp Tiêu đại hiệp có chuyện gì?

Nhiếp hồn chương Tôn Thành tức giận lớn tiếng:

- Công phu nhẫn nại của tại hạ chỉ có giới hạn mà thôi. Tiêu Lĩnh Vu có ở đây

không thì bảo?

Tiêu Lĩnh Vu toan cất bước tiến ra nhưng Tôn Bất Tà cản lại nói:

- Tiêu huynh đệ bắt tất phải vội vàng, hãy chờ một lúc xem sao.

Triển Diệp Thanh cố ý dương danh phái Võ Đương, vùng trường kiếm lên

nói:

- Các vị hãy qua cửa ải này rồi gặp Tiêu Lĩnh Vu cũng chưa muộn.

Tôn Thành lạnh lùng hỏi:

- Các hạ cố ý cản trở như vậy chẳng hiểu có dụng ý gì?

Hắn vẩy tay trái một cái, đại hán áo hồng đột nhiên bước ra giơ tay mặt lên chụp vào thanh trường kiếm của Triển Diệp Thanh.

Triển Diệp Thanh không ngờ người áo đỏ ra tay mau lẹ phi thường, thanh trường kiếm của y xuýt bị hắn chụp được. Trong lúc vội vàng y nhảy lùi lại năm

bước rung trường kiếm cho vọt ra một bông kiếm hoa.

Sài Uy quát to một tiếng, tay mặt phóng ra một quyền, hắn tiến lại hai bước đồng thời tay trái rút thiết trượng cắm sau lưng ra.

Hắn cử động lanh lẹ, thể công mãnh liệt, coi thanh trường kiếm bằng thép nguyên chất trong tay Triển Diệp Thanh không vào đâu.

Triển Diệp Thanh biết quyền phong của đối phương mãnh liệt không khỏi ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Kinh phong của thằng cha này ghê gớm quá, khó mà ăn thua với hắn được. Y còn đang ngấm nghĩ thì Sài Uy đã rút binh khí ra.

Triển Diệp Thanh muốn phản kích gấp rút, phóng chiêu "Tinh hà đảo quái" cho vọt ra những điểm hàn linh.

Đây là một chiêu tuyệt kiếm trong kiếm thuật phái Võ Dương. Kiếm quang dày đặc, trong thể công có cả thể thủ rất nghiêm cẩn.

Ngờ đâu Sài Uy cầm thiết trượng đập loạn vào làm kiếm quang của Triển Diệp

Thanh. Tay trái hắn cũng cầm một cây thiết trượng tấn công.

Bỗng nghe Tôn Thành lạnh lùng quát:

- Dừng tay ?

Sài Uy thu thiết trượng về lùi lại.

Tôn Thành vẩy tay nói:

- Tại hạ tới đây không phải là để đối nghịch mà là có chuyện cần cầu kiến Tiêu

Lĩnh Vu.

Triển Diệp Thanh thấy Sài Uy phá mất thể kiếm của mình, nhưng thể trượng của y chẳng vào chương pháp nào. Trong lòng y tuy kinh hãi nhưng có điều bất

phục.

Sài Uy không thấy Triển Diệp Thanh nói gì liền nổi giận nói:

- Có thể Tiêu Lĩnh Vu không ở đây. Gã này giả câm giả điếc không chịu phục

thiện, ta chẳng cần hoài hơi mà nhiều lời với hắn. Tiểu đệ hãy bắt gã cùng

với bốn

tên mũi trâu kia đánh chết đi rồi sẽ tính.

Bổng hấn ngẩng đầu trông lên thấy một thiếu niên mặc võ phục đang thông thả

đi tới

Điền Trung Nguyên nói ngay:

- Người kia chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu ẩn sau công thấy Triển Diệp Thanh cùng Sài Uy động thủ cũng kinh hãi nghĩ thầm:

- Người này đánh chẳng vào chương pháp nào hết nhưng quyền trượng của hấn

cực kỳ mãnh liệt, chiêu nào cũng có sức mạnh ngàn cân, tan bia vỡ đá. E rằng Triển

Diệp Thanh khó lòng chống được mấy chiêu nữa.

Chàng liền nổi lên một tràng cười rộ, từ từ tiến ra đi tới trước mặt bọn Tôn Thành

Triển Diệp Thanh liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu ra chiều bẽn lễn. Y tra kiếm vào

vỏ rồi lùi lại một bên.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Sài Uy ra tay tuy mãnh liệt nhưng không phải là một cao thủ đáng sợ. Có điều hấn thần lực kinh người, không nên kinh địch.

Chàng vừa bước tới vừa ngấm ngấm đề tụ chân khí tính cách đối phó.

Bổng thấy Nhiếp hồn chuông Tôn Thành tiến lên một bước chấp tay hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn đôi phương thấy phía sau tam hung còn chín đại hán to lớn đều mặc áo đen, đứng cách Tôn Thành chừng hai trượng.

Chàng hỏi lại:

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu. Ba vị có điều chi dạy bảo?

Tôn Thành quay sang ngó Điền Trung Nguyên nói:

- Vừa rồi người anh em của tại hạ có điều đắc tội với Tiêu đại hiệp nên bọn tại

hạ đến đây tạ tội.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Tại hạ không dám?

Trong lòng chàng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Chẳng lẽ không phải bọn họ tới đây để báo thù cho Điền Trung Nguyên?

Tôn Thành hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Năm anh em tại hạ ở Nam Hải nguyên chẳng có cừu địch gì với Tiêu đại hiệp. Không ngờ ma dẫn lối quỷ đưa đường gặp phải Thảm Mộc Phong ở

trung gian

thành ra đắ tội với Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Các hạ bắt tất phải khách sáo.

Trong lúc nhất thời chàng không sao hiểu chỗ dụng tâm của Nam Hải ngũ hung nên không biết nói gì hơn.

Tôn Thành chấp tay đáp:

- Tại hạ tới đây một là để tạ tội, hai là có điều muốn quấy rầy Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thấy Tôn Bất Tà đã theo ra đứng bên. Lão là nhân vật lịch duyệt giang hồ nhưng cũng ra chiều ngơ ngác, hiển nhiên lão cũng

không hiểu chỗ dụng ý của đôi phương.

Tôn Thành không thấy Tiêu Lĩnh Vu trả lời liền chấp tay hỏi tiếp:

- Không hiểu Tiêu đại hiệp có chịu giúp đỡ chăng?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Xin các hạ cho biết trước là chuyện gì? Sau đó tại hạ mới có thể suy tính để phúc đáp.

Tôn Thành mắt nhìn xuống ngập ngừng nói:

- Bọn Nam Hải ngũ hung huynh đệ từ ngày đặt chân lên chốn giang hồ, chưa từng cầu ai viện trợ. Bữa nay vì tình thế bất đắc dĩ mới phải đến cầu Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu càng hồ đồ, nhắc lại:

- Xin các hạ cho biết trước là chuyện gì?

Tôn Thành hỏi lại:

- Nam Hải ngũ hung đối với võ lâm Trung Nguyên đã gây thù chuốc oán rất nhiều Như chuyện huyết tẩy hai phái Thanh Thành và Nga My chắc Tiêu đại hiệp

đã biết rồi?

Tiêu Lĩnh Vu tuy không hiểu rõ nội tình nhưng cũng đã nghe nói đến. Chàng liền gật đầu đáp:

- Tại hạ có biết vụ đó.

Tôn Thành nói:

- Tại hạ nói ra mà Tiêu đại hiệp không chịu giúp đỡ thì năm anh em tại hạ không còn mặt mũi nào đứng lập trên giang hồ nữa.

Câu nói của hắn có ngụ ý là nếu Tiêu Lĩnh Vu không chịu giúp đỡ thì nhất định hắn không chịu bỏ qua.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp:

- Nếu đề nghị của các hạ là việc quang minh chính đại thì bất luận gian nan đến đâu, Tiêu mỗ cũng quyết mang toàn lực giúp đỡ. Nhưng nếu là việc tàn độc đê

hèn thì dù gươm kẻ cổ Tiêu mỡ cũng không ưng thuận.

Triển Diệp Thanh nghe Tiêu Lĩnh Vu nói không khỏi ngấm ngấm hổ thẹn, bụng bảo dạ:

- Tiêu Lĩnh Vu quả là con người quang minh lỗi lạc, khí độ rộng rãi, ta không thể bì kịp được.

Tôn Thành trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Hay lắm? Tiểu đệ xin nói thực, còn giúp hay không là tùy ở Tiêu đại hiệp, tiểu đệ không thể miễn cưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ rửa tai lắng nghe đây.

Tôn Thành nói:

- Lão đại và lão tứ trong Ngũ hung huynh đệ tự nhiên mắc bệnh điên khùng. Trong võ lâm hiện nay chỉ có Tiêu đại hiệp chữa được bệnh này. Mong rằng đại

hiệp vui lòng giúp đỡ cứu đại ca cùng tứ đệ khỏi chứng điên khùng thì năm anh em

tại hạ sẽ có ngày báo đáp.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

- Chữa bệnh ư?

Tôn Thành đáp:

- Đúng thế? Chứng bệnh đại ca mắc phải một cách đột ngột. Mới trong một thời gian ngắn mà điên loạn đến nỗi không nhận biết cả anh em.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Về y thuật trị bệnh ai nói mình là tay cao thủ và lại chỉ đến kiếm mình?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng cất tiếng hỏi lại:

- Các hạ nghe ai bảo tại hạ là người biết trị chứng điên khùng?

Tôn Thành thò tay vào bọc lấy ra một lá thơ đáp:

- Tiêu đại hiệp chắc biết người đề thơ này?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 159

PHẢI CHĂNG NHỊ ÁC MẮC CHỨNG ĐIÊN KHÙNG

Tiêu Lãnh Vu đón lấy tờ giấy hoa tiên thì thấy viết những dòng chữ sau đây":

"Quý hữu mắc phải quái chứng cực kỳ tàn độc. Trong vòng hai mươi bốn canh giờ mà không chữa được thì nát thịt rửa da mà chết, tình trạng cực kỳ thâm. Nể lòng hiếu sinh của Hoàng thiên, ta chỉ đường cho tìm người cứu trị.

Những cao nhân hiện nay chữa khỏi được chứng bệnh điên khùng này ngoài ta ra

chỉ còn một mình Tiêu Lãnh Vu. Nhưng ta mắc bận phải đi xa, không ở lại được.

Vậy các vị hãy đến cầu Tiêu Lãnh Vu.

Bức thơ rất vắn tắt, phía dưới không đề danh mà cũng không có kí hiệu gì hết.

Tiêu Lãnh Vu tay cầm lá thơ coi đi coi lại mà cũng không nghĩ ra được ai là tác

giả của bức thơ này.

Chàng nghĩ thầm:

- Việc trị bệnh liên quan đến mạng sống con người, há phải là chuyện trò chơi?

Chàng toan phủ nhận thì bỗng Tôn Bất Tà đã cướp lời:

- Hai người bị thương hiện giờ ở đâu?

Tôn Thành đáp:

- Hiện đang ở trong một toà nông xá cách đây không xa.

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Điền Trung Nguyên nói:

- Tiêu đại hiệp nổi tiếng nhân nghĩa ai cũng biết rồi. Y đã thấy vụ này tất nhiên

hết sức cứu trị.

Tôn Thành đáp:

- Bọn tại hạ cảm kích vô cùng.

Tôn Bất Tà nói:

- Nhưng các vị cùng phe đảng với Thảm Mộc Phong mà giữa Thảm Mộc Phong và Tiêu đại hiệp có mối thù chẳng đội trời chung. Bây giờ Tiêu đại hiệp cứu

trị cho hai vị huynh đệ của các hạ há chẳng phải là chuyện tự đeo đòn gánh
để đề

lên vai mình.

Tôn Thành đáp:

- Nếu Tiêu đại hiệp vui lòng cứu trị cho đại ca cùng tứ đệ của tại hạ thì Nam
Hải ngũ huynh đệ bọn tại hạ dĩ nhiên không viện trợ Thảm Mộc Phong
chống đối

lại Tiêu đại hiệp nữa.

Tôn Bất Tà cười khanh khách đưa tay ra trở Diên Trung Nguyên nói:

- Ngũ đệ của các hạ đã thống lãnh cao thủ Bách Hoa sơn trang dùng ám khí
có

chất độc để đả thương mấy vị huynh đệ của Tiêu đại hiệp thì vụ này tính
sao?

Diên Trung Nguyên đáp:

- Tại hạ đến đây để trị độc thương cho các vị đó.

Tôn Bất Tà cười khẩy đáp:

- Nếu cứ ngồi chờ ông bạn đến điều trị thì e rằng bọn tại hạ đã chết nhẵn
răng
cả rồi.

Tôn Thành đưa mắt nhìn Diên Trung Nguyên nói:

- Tiêu đại hiệp tinh thâm y đạo thì chút ám khí có chất độc phỏng làm gì
được.

Ngũ đệ đã đắc tội với Tiêu đại hiệp, sao không lại tạ tội đi?

Diên Trung Nguyên không biết làm sao được từ từ tiến lại chấp tay thi lễ
nói:

- Tại hạ có điều mạo phạm, bây giờ xin đến lãnh tội.

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ nói:

- Không có gì nghiêm trọng, xin đừng ngại. . .

Nói đoạn chàng liền cáo biệt và đi tìm gặp VÔ Vi đạo trưởng .

Nghĩ về bức thơ mà chàng vừa nhận được, Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đáng ghét nhất là cuối bức thơ không ghi danh.

VÔ Vi đạo trưởng hỏi:

- Tiêu đại hiệp có nhận ra là bút tích của ai không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không nhận ra được.

VÔ Vi đạo trưởng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã nhận lời thì phải đi coi xem sao chứ

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nhưng tại hạ. . .

VÔ Vi đạo trưởng ngắt lời:

- Bần đạo cùng đi với Tiêu đại hiệp, chúng ta cứ tới đó rồi tùy cơ ứng biến.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hiện giờ cũng chỉ còn biện pháp này mà thôi.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiêu hóa cùng đi với hai vị. Vạn nhất mà xảy ra cuộc động thủ thì bên ta ba người, bên chúng cũng ba người, cứ lấy một chọi một để quyết định sống còn.

VÔ Vi đạo trưởng nói :

- Nơi đây cũng không thể ở lâu được. Bần đạo sẽ cho bọn đệ tử đi hết.

Lão quay lại nhìn Vân Dương Tử nói tiếp:

- Sư đệ hạ lệnh cho đệ tử chuẩn bị đem các vị bị thương đi và lập tức lên đường

Vân Dương Tử hỏi:

- Chúng ta tụ hội ở đâu?

VÔ Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Các vị hãy đến trước Vọng Dương cốc.

Vân Dương Tử đáp:

- Tiểu đệ xin tuân mệnh.

VÔ Vi đạo trưởng khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Chúng ta đi ra gặp Nam Hải ngũ hung.

Hai người ra khỏi cổng chùa. Nhiếp hồn chuông Tôn Thành chạy lại đón

chấp tay thi lễ nói:

- Tiêu đại hiệp vui lòng đi chứ

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Tại hạ muốn mời VÔ Vi đạo trưởng cùng đi. Đạo trưởng y thuật tinh thâm, có

thể bỏ khuyết cho tại hạ những chỗ thiếu sót.

Tôn Thành chấp tay đáp:

- Bọn tại hạ nghe đại danh đạo trưởng đã lâu. Nếu được đạo trưởng cùng đi thì

tại hạ rất hoan nghênh.

Tôn Bất Tà nói:

- ừ người như cứu hoả, không thể chần chờ được. Chúng ta đã nhận lời thì nên đi ngay.

VÔ Vi đạo trưởng khẽ dặn Triển Diệp Thanh mấy câu rồi lên đường ngay

lập

tức

Bọn Nhiếp hồn chuông Tôn Thành, Sài Uy, Điền Trung Nguyên đi trước

dẫn

đường, Tiêu Lĩnh Vu, Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng theo sau.
Sáu tay cao thủ tuyệt đỉnh thi triển khinh công đến tột độ, lướt đi nhanh như điện chớp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Nam Hải tam hung càng chạy càng mau, dường như có ý phô trương cước lực. Chàng liền gia tăng tốc độ chạy như bay. Sáu bóng người chạy

trên đường núi gập ghềnh mà vọt đi loang loáng như sao sa.

Sáu người chạy một mạch đến hơn mấy chục dặm đường. Tôn Thành đột nhiên

dừng lại nói:

- Đến nơi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu trông thấy chỗ mình đứng tận cùng trong sơn cốc, hai

bên vách núi mọc đầy cỏ dại và những cây thấp, phong cảnh rất hoang lương.

Vô Vi đạo trưởng đảo mắt nhìn quanh không thấy có chỗ nào ẩn thân được liền hỏi:

- Hai vị bệnh nhân ở đâu?

Tôn Thành đáp:

- ở trong một tiểu động bí mật, đề tại hạ dẫn đường.

Rồi hần từ từ cất bước.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu theo sau.

Tôn Thành đi tới chân núi trước mặt liền lớn tiếng hô:

- Hộ giá nhị đồng đâu?

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo đáp lại:

- Đề tử ở đây

Hai tên đồng tử lồi chùng 14, 15 tuổi, mình mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm từ sau một tảng đá lớn bước ra.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thấy hai tên thư đồng này sắc mặt xanh ròn, tựa hồ

đói ăn đã lâu Nhưng cặp mắt chúng lấp loáng chiếu tinh quang chứng tỏ nội công

rất thâm hậu.

Hai tên đồng tử đảo mắt nhìn bọn Tiêu Lĩnh Vu rồi nghiêng mình thi lễ với họ

Tôn Thành.

Xin tham kiến tam vị sư thúc .

Tôn Thành xua tay nói:

- Bất tất phải đa lễ. Bệnh thể sư phụ người thế nào?

Đồng tử mé tả đáp:

- Không thấy triệu chứng gì thuyên giảm.

Tôn Thành nói:

- Được rồi? Tiêu đại hiệp đã theo bọn ta về đây. Các người mau đỡ sư phụ ra để

Tiêu đại hiệp coi bệnh.

Hai tên đồng tử "dạ" một tiếng rồi đi vào sau tảng đá mấy hút.

VÔ Vi đạo trưởng nghĩ thầm:

- Sau tảng đá núi này tất họ có bố trí nên không để bọn ta vào coi.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Tôn Bất Tà cũng sing lòng ngờ vực, nét mặt lộ vẻ hoài nghi.

Tôn Thành hiểu ý liền hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Đại ca cùng tứ đệ của tại hạ bệnh thể nguy kịch, trong sơn động rất hôi thối nên không tiện mời các vị vào.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm:

- Chỉ sợ hấn nói không thực.

Ngoài mặt lão cười ha hả đáp:

- Bọn lão phu tới để coi bệnh thể của lệnh huynh cùng lệnh đệ vậy đứng ngoài

hay vào trong động cũng không sao.

Tôn Thành cũng chỉ cười xoa không nói gì nữa.

sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, hai tên đồng tử áo xanh đeo trường kiếm khiêng một văn sĩ đội phương cân, mình mặc áo lam. Mặt cũng xanh lè

như hai tên đồng tử, nằm yên không cử động.

Tôn Thành khoát tay nói:

- Đặt sư phụ các người xuống.

Hai gã đồng tử áo xanh đặt chiếc giường xuống rồi lùi lại một bước.

Tiêu Lĩnh Vu thấy văn sĩ hai mắt nhắm nghiền, dường như đang ngủ say liền nhìn Tôn Thành hỏi:

- Vị này là. . .

Tôn Thành ngắt lời:

- Lão đại trong Nam Hải ngũ hung, tên gọi ừu kiếm thần hoàn Trương Tử vũ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Té ra là vị đứng đầu trong Ngũ thánh. Tại hạ thất kính mất rồi.

Tôn Thành buồn rầu đáp:

- Tệ đại ca đây chẳng những tài trí hơn bọn tại hạ rất nhiều mà võ công cũng cao thâm gấp mấy. Chín thanh đoản kiếm của y có thể phóng chế mãnh hổ trong

vòng trăm bước. Cặp thần hoàn liệng trúng chim bay cao mười trượng. Vì

thể được

bằng hữu võ lâm tặng cho ngoại hiệu là ử u kiếm thần hoàn. Không ngờ một nhân

vật anh hùng xuất chúng lại bị ma bệnh làm cho khốn đốn.

Tiêu Linh Vu đối với việc bốc thuốc trị bệnh chẳng hiểu tý gì. Chàng thấy Trương Tử Vũ nhắm mắt ngủ say, luống cuống không biết làm thế nào.

Vô Vi đạo trưởng hắng dặng một tiếng nói:

Hay hơn hết là Tiêu đại hiệp hãy hỏi xem bệnh thể Trương huynh đây ra sao?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Đúng thế!

Chàng quay sang hỏi Tôn Thành:

- Từ lúc lệnh huynh mang bệnh tới giờ cứ mê man như vậy sao?

Tôn Thành lắc đầu đáp:

- Y bị chứng bệnh điên khùng, đến anh em trong nhà cũng không nhận biết. Vì

thể mà tại hạ phải điểm huyết y.

vô vi đạo trưởng buột miệng nói:

- Muốn biết bệnh tình cần phải giải khai huyết đạo. Nhưng chỉ sợ y ra tay hại người.

Tiêu Linh Vu nói:

- Không sao? Chúng ta coi chừng một chút là được.

Tôn Thành liền vỗ vào người Trương Tử Vũ.

Trương Tử Vũ mở mắt nhìn mọi người, dường như muốn đứng lên, nhưng những huyết đạo trong người còn nhiều chỗ bị phong toả, không ngồi dậy được.

Tôn Thành hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Tiểu đệ đã giải khai Vọng huyết cho y.

Tiêu Linh Vu nói:

- Cần phải giải khai tất cả các huyết đạo cho y thì tại hạ mới coi mạch được.

Tôn Thành nói:

- Tiêu đại hiệp coi chừng.

Hắn giải khai huyết đạo cho Trương Tử Vũ xong liền lập tức lùi lại ba bước.

Tiêu Linh Vu ngấm ngấm vận khí, cặp mắt chăm chú theo dõi Trương Tử Vũ

phản ứng thế nào.

Trương Tử Vũ cử động hai tay rồi ngồi ngay người lên.

Tiêu Linh Vu trấn tĩnh tâm thần, thùng thẳng hỏi:

Bệnh tình các hạ ra sao?

Trương Tử Vũ đảo mắt nhanh như điện nhìn thẳng vào mặt Tiêu Linh Vu

hỏi

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Trương Tử Vũ cười lạt nói:

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ư? Tại hạ đã nghe danh từ lâu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Thần trí hấn vẫn tỉnh táo, có hiện tượng gì mắc bệnh tâm thần đâu?

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên thấy cổ tay trái bị xiết chặt.

Trương

Tử Vũ đã nắm lấy huyết mạch tay trái chàng.

Tiêu Lĩnh Vu vừa vận khí hộ vệ huyết mạch vừa cười nói:

- Thần trí các hạ vẫn tỉnh táo đấy chứ

Bỗng thấy Trương Tử Vũ giơ tay lên đánh một chưởng vào ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Chưởng thế của hấn rít lên tiếng gió, luồng lực đạo rất mãnh liệt.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên gạt thế chưởng của Trương Tử Vũ rồi nói:

- Tại hạ được lệnh đệ mời tới đây coi bệnh thế cho Trương huynh.

Trương Tử Vũ mấy lần toan đứng dậy, nhưng huyết đạo hai chân còn bị phong

toả không thể đứng lên được. Hấn tấn công bằng tay mặt lợi hại vô cùng.

Chiêu nào

cũng nhằm vào huyết đạo trọng yếu trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Chỉ trong nháy mắt Tiêu Lĩnh Vu đã chiết giải mười mấy chiêu tấn công của Trương Tử Vũ.

Tôn Bất Tà đứng bên nhìn thấy thế chưởng của Trương Tử Vũ mỗi lúc một thêm kỳ ảo tàn độc thì không khỏi sinh dạ hoài nghi, nghĩ thầm:

- Nếu thằng cha này theo quỷ kế của Thẩm Mộc Phong giả vờ mắc bệnh để dẫn

dụ Tiêu Lĩnh Vu cùng bọn ta tới đây và đã bố trí mai phục thì thật là nguy hiểm. Ta

phải coi chừng mới được.

Lão liên lớn tiếng hô:

- Tiêu huynh đệ? Hãy coi chừng? Phải điểm huyết hấn rồi sẽ nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu đã chiết giải mười mấy chiêu của Trương Tử Vũ, chàng cũng sinh lòng ngờ vực, lại bị Trương Tử Vũ nắm giữ huyết mạch cổ tay, mỗi lúc một

xiết chặt thêm. Chàng sợ mình bị thương về tay Trương Tử Vũ, nên nghe

Tôn Bất

Tà hô hoán liền thọc tay vào vai Trương Tử Vũ.

Trương Tử Vũ đột nhiên thấy toàn thân tê chồn, không còn lực lượng để tấn công, đành buông tay Tiêu Lĩnh Vu ra ngã xuống.

Tôn Thành hỏi:

- Tiêu đại hiệp có bị tổn thương gì chẳng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thế công của lệnh huynh tuy mau lẹ nhưng chưa đủ thương được Tiêu mỗ.

Tôn Thành nhìn Trương Tử Vũ hỏi:

- Phải chăng Tiêu đại hiệp lại điểm huyết y rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!

Tôn Thành thở dài nói:

- Như vậy thì ra Tiêu đại hiệp vẫn chưa chấn mạch cho y được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cứ tình thế này thì tại hạ phải nghĩ phương pháp khác.

Chàng nắm lấy cổ tay Trương Tử Vũ, thấy mạch chạy rất chậm chạp và cho là

vì huyết đạo bị kiềm chế. Ngoài ra chàng không tìm được chỗ nào khả nghi nữa.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp ? Mạch của y chạy thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu không coi được chỗ biến hóa, liền hàm hồ đáp:

- Mạch chạy không đều, quả nhiên có triệu chứng mắc bệnh.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 160

NGHE MÁCH NƯỚC TIÊU LANG CHỮA BỆNH

Tôn Thành ngẩng đầu trông chiều trời nói:

- Đại ca tại hạ mắc bệnh gần một ngày một đêm rồi. Nếu đúng như trong thơ thì chỉ bảy tám giờ nữa là tệ đại ca lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đành cố hết sức cứu trị cho y.

Chàng đứng trước bệnh nhân mà không biết làm thế nào, đành nói tiếp:

- Bệnh tình của lệnh huynh quả nhiên khác thường. Tại hạ cần bàn tính với VÔ

Vi đạo trưởng mới có thể xác định được.

Tôn Thành trầm ngâm nói:

- Tại hạ tuy không hiểu y lý nhưng theo lời tệ đại ca thì y đã luyện đến trình độ

nóng lạnh bất xâm. Thế mà nay y bị bệnh một cách đột ngột nên tại hạ hoài nghi y

bị người ta ám hại.

Hắn nói rồi cùng Điền Trung Nguyên, Sài Uy lùi ra xa hơn một trượng ngồi xếp bằng điều tức.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn hai đồng tử áo xanh nói:

- Các vị cũng lui ra để cho tại hạ cùng VÔ Vi đạo trưởng tĩnh tâm nghiên cứu

bệnh tình của lệnh sư.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau rồi lùi lại năm bước.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Tại hạ chẳng hiểu người này bệnh thế ra sao. Xin đạo trưởng coi giùm.

VÔ Vi đạo trưởng gật đầu rồi đưa tay bắt mạch Trương Tử Vũ. Lão không khỏi

chau mày nói:

- Bần đạo coi mạch thì dường như không phải y mắc bệnh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chẳng lẽ là hấn giả tạo ư?

VÔ Vi đạo trưởng trầm ngâm khẽ đáp:

- Dường như y bị thương thì phải.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng có cách nào cứu trị được chăng?

VÔ Vi đạo trưởng đáp:

- Chỉ có cách theo mạch bốc thuốc, còn có hiệu nghiệm hay không thì khó nói lắm

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không hiểu người nào đã đùa giỡn bằng cách này? Lạ ở chỗ Nam Hải ngũ hung lại rất đem lòng tin tưởng.

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Nếu người để thư lại có ý giúp cho Tiêu đại hiệp thu phục Nam Hải ngũ hung thì nhất định sẽ ngấm ngấm trợ giúp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đến bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì thì không khéo họ cố ý gieo vạ cho mình.

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Bây giờ chỉ có cách là bần đạo nghĩ ra một phương dược đọc cho Tiêu huynh nghe. Nếu chờ một lúc nữa không có biến hoá gì thì Tiêu đại hiệp theo bài thuốc của bần đạo bảo hết cho hần uống. Tuy chưa chắc trị được thương thể nhưng cũng không hại gì.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

Cứ tình thế này thì cũng đành làm như vậy . . .

Bọn Tôn Thành, Sài Uy tuy lùi ra xa hơn trượng nhưng vẫn ngấm ngấm để ý từng cử động của bọn Tiêu Lĩnh Vu. Chúng thấy chàng thì thầm với VÔ Vi đạo

trưởng ra chiều đang nghiên cứu bệnh lý của Trương Tử Vũ nên đành nhẫn nại chờ đợi

Nhưng sau nửa giờ vẫn không thấy có gì khác lạ, chúng không nhẫn nại được

nữa liền trở vào chấp tay nói:

- Nam Hải ngũ huynh đệ đã nói rõ tâm nguyện, mong Tiêu đại hiệp thi triển diệu thủ cứu trị thương thể cho tể đại ca cùng tứ đệ.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng phấp phỏng nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh đáp

- Coi mạch thì dường như lệnh huynh chẳng bệnh hoạn chi hết.

Nhiếp hồn chương Tôn Thành kinh hãi hỏi:

- Y không mắc bệnh tại sao ra nông nỗi này?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Đường như y bị nội thương.

Tôn Thành trầm ngâm nói:

- Nội tình ra sao tại hạ cũng không rõ. Lúc tại hạ trở về thì chứng điên khùng của tề đại ca đã phát tác. Còn y bị quái bệnh hay nội thương thì tại hạ không thể biết được.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Ta cứ hỏi tình hình lúc mắc bệnh rồi sẽ tính.

Chàng đảo mắt ngó hai gã đồng tử áo xanh hỏi:

- Chẳng lẽ hai tên đệ tử của lệnh huynh cũng không biết tình hình đã xảy ra như thế nào ư~

Tôn Thành giơ tay vẫy một cái, hai gã đồng tử chạy ngay đến.

Tiêu Linh Vu chú ý nhìn hai tên đồng tử thấy chúng tuy tuổi còn nhỏ mà thái độ rất lạnh lùng thì nghĩ thầm:

- Hai tên này không biết luyện môn võ công gì mà còn nhỏ tuổi thế đã tỏ vẻ lạnh lùng đầy sát khí như người lớn.

Tôn Thành bảo chúng:

- Tiêu đại hiệp hỏi các người câu gì thì các người cứ thành thật trả lời, không được dấu diếm.

Hai gã đồng tử "dạ" một tiếng rồi bốn con mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Tiêu Linh Vu, chậm rãi hỏi:

- Tiêu đại hiệp có điều chi muốn hỏi?

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Lệnh sư mắc phải chứng bệnh này nơi đâu?

Đồng tử mé tả đáp:

- ở ngay trong hang núi này. Gia sư cùng tứ sư thúc có việc ra đi nhưng chỉ chừng nửa giờ lại cùng nhau trở về.

vô vi đạo trưởng hỏi:

- Rồi sao nữa?

Đồng tử mé hữu đáp:

- Bọn tiểu tử đã nhận thấy sư phụ cùng tứ sư thúc có thái độ khác lạ, nhưng giới cấm của gia sư rất nghiêm ngặt, bọn tiểu tử không dám hỏi xen vào. Tứ sư thúc

không chống nổi ngã lăn ra trước. Gia sư dường như có điều muốn nói nhưng chưa

kịp thoát ra đã té nhào. Bọn tiểu tử thấy cuộc đại biến xảy ra đột ngột, trong lòng rất

đổi hoang mang, vị sư huynh này ở lại động coi giữ, còn tiểu tử chạy đi kiếm nhị vị

sư thúc

VÔ Vi đạo trưởng nghĩ thầm trong bụng:

- Đúng rồi? Nguyên Nam Hải ngũ hung đã ước hẹn đến bờ hồ để tiếp viện cho

Diền Trung Nguyên, chẳng ngờ xảy ra biến cố nên chúng không thể tới được.

Lại nghe Tôn Thành nói:

- Tại hạ nghe tin báo lật đật quay về thi triển Thôi cung quá huyết thủ pháp cứu tính đại ca cùng tứ đệ, nhưng thần trí hai người đã mê loạn, chẳng biết ai quen

ai lạ, động thủ đánh tại hạ ngay. Vì tình thế bất đắc dĩ, tại hạ đành phải điểm huyết

hai người, bận rộn mất nửa giờ. Sau khi phát giác trên tảng đá lớn có tám giấy hoa

tiên để lại chỉ đường cho bọn tại hạ đến kiếm Tiêu đại hiệp về điều trị cho hai

người. Mảnh giấy hoa tiên Tiêu đại hiệp đã coi rồi đó.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Được rồi? Tại hạ đối chứng lập phương cho lệnh huynh uống một phen xem

sao đã.

Tôn Thành nói:

- Tiêu đại hiệp chịu hết lòng cứu giúp thì bọn tại hạ suốt đời không quên ơn đức

Rồi hấn bảo đồng tử áo xanh lấy giấy bút cho Tiêu Lĩnh Vu kê thuốc.

Tiêu Lĩnh Vu vừa than thầm trong bụng, vừa viết toa thuốc theo lời dặn của VÔ

Vi đạo trưởng.

Tôn Thành không hiểu toa thuốc này có đúng bệnh chẳng, hấn đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp khoan rồi hấn kê thuốc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng còn cao kiến gì chẳng?

VÔ Vi đạo trưởng đáp:

- Chúng ta nghiên cứu thêm một chút rồi hấn kê thuốc cũng chưa muộn.

Tôn Thành hơi biến sắc, hấn toan phát tác nhưng rồi lại cố nhẫn nại.

VÔ Vi đạo trưởng lơ đi như không thấy gì. Lão nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phải chăng Tiêu đại hiệp chuẩn bị mở phương dược giải độc cho Trương huynh?

Tiêu Lĩnh Vu hàm hồ đáp:

- Đúng thế!

VÔ Vi đạo trưởng lắc đầu nói:

- Dùng thuốc phải cẩn thận. Nhưng tình thế này lại khác hẳn. Theo ý kiến của

bản đạo với quái bệnh phải dùng đến thủ đoạn bất thường mới được.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vẻ mặt Tôn Thành rất thất vọng. Hắn đứng một bên lắng tai

nghe. Chàng liền nói:

- Vạn nhất mà bọn tại hạ nhỡ tay là tổn thương người há chẳng đáng tiếc ư~

Tôn Thành đáp:

- Người lưu thư đã nói rõ là Tiêu đại hiệp có thể chữa được, chắc là nói về thủ

đoạn phi thường đó. Xin Tiêu đại hiệp cứ ra tay. Tại hạ chỉ cần cứu trị không

lâm phương pháp, còn có chữa khỏi hay không là chuyện khác. Nam Hải ngũ

luận thế nào cũng rất cảm kích Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu không nói không khỏi run lên nghĩ thầm:

Bọn chúng đã tín nhiệm mình như vậy mà mình không trị khỏi chứng điên

không cho Trương Tử Vũ thì chẳng những khiến bọn họ thất vọng mà cả ta

cũng áy náy trong lòng.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe thanh âm lạnh lạnh lọt vào tai.

Tôn Thành chau mày hỏi:

- Thanh âm gì vậy?

Lãnh thủ tú sĩ Điền Trung Nguyên đứng dậy đáp:

- Dường như là tiếng hú. Để tiểu đệ ra coi.

Tôn Thành gật đầu nói:

- Ngũ đệ cẩn thận.

Điền Trung Nguyên chạy đi rồi, VÔ Vi đạo trưởng dùng phép Truyền âm

nhập mật nói với Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu đại hiệp? Bản đạo nghĩ kỹ thì phương dược đó khó lòng chữa khỏi

bệnh thể cho Trương Tử Vũ mà còn khiến bọn chúng hoài nghi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy bây giờ phải làm thế nào?

VÔ Vi đạo trưởng đáp:

- Theo ý bản đạo thì Tiêu đại hiệp hãy thi triển Thôi cung quá huyết, nắn

bóp

vào người Trương Tử Vũ để cho chúng thấy nghĩ rằng mình cao thâm khôn lường

và ta có thêm thì giờ suy nghĩ.

Tôn Bất Tà vẫn chú ý đến thái độ của Tiêu Lĩnh Vu. Lão thấy mục quang chàng đầy vẻ lo âu nóng nảy, bỗng động tâm nhìn Tôn Thành nói:

- Lão khiêu hóa nghe thấy tiếng hú vang dội đến tầng mây, quyết chẳng phải nhân vật tầm thường. E rằng một mình lệnh đệ khó lòng địch nổi. Vậy lão khiêu

hóa cùng các hạ ra xem sao.

Tôn Thành đáp:

- Phải đấy !

Hắn quay lại dặn hai gã đồng tử áo xanh:

- Các ngươi trông coi sự phụ cho cẩn thận.

Rồi băng mình chạy trước.

Tôn Thành đi rồi, Tiêu Lĩnh Vu trấn tĩnh thêm được một chút, khẽ bảo VÔ Vi

đạo trưởng:

- Tại hạ xem chừng cách hành động mạo muội của mình không ăn thua, tưởng

nên nói rõ với bọn họ là hơn.

VÔ Vi đạo trưởng toan trả lời thì đột nhiên gã đồng tử áo xanh ở mé tả mập máy môi, một thanh âm nhỏ bé như muỗi kêu lọt vào tai Tiêu Lĩnh Vu.

Trương Tử Vũ bị thương do một loại kim châm đâm vào huyết đạo ở sau gáy.

Tiêu đại hiệp cứ vén tóc rút ba mũi kim châm ra là lập tức thần trí u hồi tỉnh lại như

thường.

Mấy câu này rất nhỏ nhưng Tiêu Lĩnh Vu nghe rất rõ khiến chàng không khỏi

ngẩn người.

Thanh âm nhỏ bé lại nói tiếp:

- Đáng lẽ tiểu tử phải nói cho đại hiệp biết sớm nhưng nhị hung Tôn Thành là

người cẩn thận, soi xét tỷ mỉ, nếu để y phát giác ra thì thật nguy hiểm vô cùng. Bây

giờ đại hiệp cứ dùng phép Thôi cung quá huyết nắm bóp vào người Trương Tử Vũ.

Khi Tôn Thành trở lại đại hiệp hăm dọa y mấy câu rồi bới sau gáy Trương Tử Vũ

rút kim châm ra. . .

Thanh âm dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nam Hải ngũ hung võ công rất cao cường. Đại hiệp thi ân cho bọn họ ngày sau sẽ được việc cho mình. Xin đại hiệp liệu lấy mà làm. Trước canh hai đêm nay

tiểu tử phải về phục mạng chủ nhân.

Tiếng nói đến đây là hết.

Tiêu Lãnh Vu trong lòng kinh ngạc, đưa mắt nhìn đồng tử mé tả, thấy gã mỉm

cười một cái rồi về mặt trở lại lạnh lùng.

Chàng lại ngó đồng tử mé hữu thấy gã vẫn đứng nghiêm trang, dường như không hay biết gì.

Bất giác chàng thở phào tự nhủ:

- Không hiểu nhân vật nào mà ghê gớm đến thế. Cách an bài của họ thật chu đáo và táo bạo.

Lại nghe VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp? Sự việc đã đến thế này nếu đại hiệp không chịu giả vờ động thủ tất Nam Hải ngũ hung không chịu tin tưởng. Vậy đại hiệp dùng phép Kim châm

quá huyết mà bản đạo đã truyền thụ cho đâm vào mình Trương Tử Vũ mấy mũi rồi

để lại phương thuốc thì chúng ta mới có thể cáo từ ra về được.

Tiêu Lãnh Vu biết gã đồng tử dùng phép truyền âm nhập mật chỉ nói cho một

mình chàng biết, VÔ Vi đạo trưởng cũng không hay. Chàng liền đáp:

- Đạo trưởng bất tất phải nhọc lòng. Tại hạ đã biết cách trị thương rồi.

VÔ Vi đạo trưởng sững sết hỏi:

- Thật thế ư?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Chắc chắn không thể sai được, chỉ còn chờ Tôn Thành trở về là động thủ. vô vi đạo trưởng biết chẳng bao giờ Tiêu Lãnh Vu nói chuyện vu vơ. Nhưng lão nghĩ không ra tại sao chàng lại biết cách cứu trị cho Trương Tử Vũ một cách đột

ngột.

Lão là người kín đáo cẩn trọng thấy Tiêu Lãnh Vu không nói lão cũng không hỏi nữa. Tiêu Lãnh Vu đưa tay mặt ra đặt vào uyển mạch Trương Tử Vũ .

Tay trái

chàng nắm bóp mấy chỗ huyết mạch trong người hắn.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bọn Tôn Bất Tà, Điền Trung Nguyên, Tôn Thành kéo nhau trở về.

Tiêu Lãnh Vu ngừng tay lại ngẩng đầu lên hỏi Tôn Thành:

- Tôn huynh ? Tôn huynh có thấy nhân vật nào không?

Tôn Thành đáp:

- Tại hạ đã đi quanh một vòng mà chẳng thấy tông tích địch nhân đâu.

Tiêu Lãnh Vu đã hiểu nội vụ, chàng mạnh dạn hơn, thở phào một cái nói:

- Tại hạ đã nghiên cứu kỹ kinh mạch của lệnh huynh thì chẳng có bệnh tình chi hết.

Tôn Thành hỏi:

- Chẳng lẽ tình trạng điên khùng là y cố ý tạo ra hay sao?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Y bị địch nhân ám toán bằng một thủ đoạn rất kỳ diệu làm thương tổn đến thần kinh của lệnh huynh nên tâm trí mê loạn, phản ứng chậm chạp. Võ công của y

cũng bị ảnh hưởng, vì thế mà các hạ mới kiềm chế được y.

Tôn Thành nói:

- Phải rồi? Ngày thường tại hạ khó lòng địch nổi đại ca trong vòng trăm hiệp,

chứ đừng nói đến chuyện kiềm chế y nữa.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đại hiệp đã biết rõ căn bệnh của y, không hiểu đã nghĩ ra được phương pháp cứu trị chưa?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Trị bệnh khó ở chỗ chưa tìm ra được căn nguyên. Hiện giờ tại hạ đã tìm ra được bệnh thể lệnh huynh thì việc cứu trị chẳng khó nào, phải tìm cho ra mới đối

chứng lập phương được.

Tôn Thành chấp tay xá dài nói:

- Vậy xin Tiêu đại hiệp ráng giúp cho.

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Tại hạ đã nhận lời, dĩ nhiên phải hết lòng.

Chàng đưa cả hai tay ta điều tra trước ngực Trương Tử Vũ .

Vô Vi đạo trưởng thấy Tiêu Lãnh Vu giả vờ tìm kiếm chỗ bị thương, trong lòng

rất kinh ngạc. Lão ngấm ngầm đề khí phòng bị cho chàng.

Lão quay đầu nhìn lại thấy Tôn Bất Tà cũng đang ngơ ngác nhìn Tiêu Lãnh Vu

Nguyên Tôn Thành giương cặp mắt soi mói theo dõi từng cử động của Tiêu Lãnh Vu mà chàng vẫn giả bộ giả tịch tra xét trong người Trương Tử Vũ nên trong

lòng lão rất lấy làm kỳ.

Tôn Thành cặp mắt lão liên chiếu ra những hào quang ngó vào hai tay Tiêu Lĩnh Vu. Hiển nhiên ngoài miệng hẩn một điều Tiêu đại hiệp, hai điều Tiêu đại

hiệp ra chiều rất thân thiết, mà thực tình hẩn vẫn ngờ vực chàng, chỉ sợ chàng ngấm

ngấm hạ độc thủ gia hại Trương Tử Vũ.

Tôn Thành khẽ hắng một tiếng rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp? Y bị thương ở đâu hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu dừng tay lại, giương cặp mắt sáng ngời lên nhìn rồi lạnh lùng đáp:

- Đúng thế!

Tay mặt chàng bỗng giơ lên. Ngón trỏ và ngón cái cặp một mũi kim châm dài

chừng một tấc.

Tôn Thành biến sắc từ từ cúi xuống nhìn.

Lúc này Sài Uy và Điền Trung Nguyên cũng bâu lại dòm ngó hai ngón tay Tiêu

Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt ngó đồng tử ở mé tả một cái rồi từ từ đưa mũi kim châm

ở tay mặt lại cho Tôn Thành.

Tôn Thành đón lấy mũi kim, nét mặt vừa kinh ngạc vừa kính phục.

Tiêu Lĩnh Vu vung tay trái khẽ vén mái tóc Trương Tử Vũ lên lại thấy hai mũi

kim châm nữa cách nhau chừng một tấc.

Tôn Thành thở phào một cái nói:

- Thật là một thủ pháp tàn độc.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ rút hai mũi kim châm ra nói:

- Xong rồi? Nếu nơi óc lệnh huynh chưa bị thương thì chỉ điều dưỡng một lúc

là khôi phục thần trí lại được ngay.

Tôn Thành nói:

- Nếu óc bị thương thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Có bị thương thì hơi phiền.

Tôn Thành thấy Tiêu Lĩnh Vu rút ra ba mũi kim châm ở đầu Trương Tử Vũ ra

ra rồi, nhưng còn sợ nội thương của hẩn chưa hoàn toàn khỏi hẩn vội chấp tay nói:

- Mong rằng Tiêu đại hiệp đã cứu trị thì cứu trị cho đến nơi. Nam Hải Ngũ huynh đệ vĩnh viễn ghi ơn đức vào phế phủ.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng ngấm ngấm hổ thẹn, ngoài miệng chàng đáp:

- Nhưng theo sự quan sát của tại hạ thì lệnh huynh không đến nỗi bị thương.

Tôn Thành nói:

- Tại hạ chỉ mong như vậy.

Rồi hấn giục Sài Uy đem lão tứ ra.

Sài Uy dạ một tiếng đi vào phía sau tảng đá lớn.

Chỉ trong khoảng khắc hai đại hán lại khiêng một cái võng tết bằng dây leo đem đến.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

Chắc phía sau tảng đá lớn này có nhiều người.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hai tay chàng đồng thời cử động. Chàng lại rút

ba mũi kim châm ở sau gáy lão tứ ra.

Lãnh thủ tú sĩ Điền Trung Nguyên đột nhiên cất tiếng hỏi:

Xin đại hiệp cho biết hai vị huynh trưởng của tại hạ có phải uống thuốc gì nữa

không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không cần. Chỉ điều dưỡng một lúc rồi giải khai huyết đạo xem tình hình thế

nào rồi sẽ liệu.

Chàng đứng lên thở phào một cái như được chút gánh nặng.

Bọn Nam Hải Ngũ Hung bản tính kiêu hãnh mà lúc này cũng sinh lòng cảm kích Tiêu Lĩnh Vu. Chũng nóng ruột muốn giải khai huyết đạo cho hai người để coi

cứu cách, nhưng chưa thấy Tiêu Lĩnh Vu chịu thi triển, không dám cử động.

Sau khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, Tiêu Lĩnh Vu thùng thảng nói:

- Bây giờ giải khai huyết đạo cho hai vị được rồi.

Tôn Thành "dạ" một tiếng, phóng tay giải khai huyết đạo Trương Tử Vũ.

Tiêu Lĩnh Vu tuy được được đồng tử cho hay trên đầu hai bệnh nhân có mũi kim điểm huyết, rút ra là khỏi ngay, nhưng lòng chàng vẫn băn khoăn, đề phòng

phản ứng của Trương Tử Vũ.

Trương Tử Vũ từ từ mở mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi ngồi ngay người dậy.

Hắn đứng đầu Ngũ Hung, chẳng những võ công cao cường lại tâm cơ ghê gớm. Hắn mượn lúc ngồi dậy để đảo mắt nhìn tình hình xung quanh một lượt.

Tôn Thành biết hấn ra tay tàn độc vô cùng, chỉ sợ hấn đả thương Tiêu Lĩnh Vu, vội trở vào chàng giới thiệu.

Vị này là Tiêu đại hiệp. Tiểu đệ mời y đến trị thương thể cho đại ca.

Trương Tử Vũ vẻ mặt lạnh lùng, thản nhiên hỏi:

- Ta bị thương khá nặng phải không?

Tôn Thành đáp:

- Đại ca bị người ám toán, cắm mũi kim vào huyết đạo ...

Trương Tử Vũ thò tay ra cầm lấy mũi kim châm nói:

- Sau khi ta bị thương rồi tình hình ra làm sao?

Tôn Thành đáp:

- Đại ca bị thương ở sau gáy vì có người cắm mũi kim vào chỗ huyết đạo thành

ra thần trí mê man . . .

Trương Tử Vũ lắc đầu không để Tôn Thành nói tiếp. Hấn đảo mắt nhìn Sài Uy

giục:

- Người hãy giải khai huyết đạo cho lão tứ?

sài Uy vâng lời làm ngay.

Trương Tử Vũ nhìn chăm chăm vào mặt Tứ hung không nói gì.

Bầu không khí trong trường đột nhiên yên lặng, nghe rõ từng hơi thở.

Sau khi Tứ hung hồi tỉnh, Trương Tử Vũ mới đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu

chấp

tay nói:

- Nguyên anh em tại hạ vẫn đối nghịch với Tiêu huynh, nhưng nay nhờ ơn

cứu

trị, dĩ nhiên Nam Hải Ngũ huynh đệ không chống đối Tiêu huynh nữa.

Tôn Thất Tà nghe kiêu cách lạnh lùng khinh bạc của Trương Tử Vũ bất giác

lửa giận bốc lên, không nhịn được, lão hắng giọng một tiếng.

Trương Tử Vũ nhìn Tôn Thất Tà thủng thẳng nói:

- Tiêu đại hiệp đã cứu tại hạ, từ nay Nam Hải Ngũ huynh đệ không đối

nghịch

với Tiêu đại hiệp là để báo đáp ơn nghĩa. Non xanh còn đó, sau này chúng ta

còn

ngày tái ngộ. Bây giờ bọn tại hạ xin tạm biệt.

Dứt lời hấn trở gót đi vào phía sau tảng đá lớn.

Nhị hung là Tôn Thành nét mặt lộ vẻ áy náy, đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu

một

cái rồi đi theo Trương Tử Vũ.

Bọn Tam hung, Tứ hung theo sau Tôn Thành khuất vào sau tảng đá núi.

Tôn Thất Tà đẩy vẻ tức giận, nhìn tảng đá lớn hần học như muốn nổi khùng,

nhưng Vô Vi đạo trưởng cản lại khẽ nói:
- Chúng ta đi thôi.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 161

Nhớ chuyện xưa hào kiệt ngẩn ngơ

Ba người trở ngót đi mau, chẳng mấy chốc đã vượt qua khoảng đường bảy tám dặm.

Bọn Ngũ Hung cuồng ngạo như vậy, nếu biết sớm thì chẳng thềm cứu chữa cho chúng làm gì.

VÔ Vi đạo trưởng mỉm cười nói:

- Nam Hải Ngũ Hung ý mạnh lấn người. Trên chốn võ lâm ở Trung Nguyên chúng gây nên thù oán đã nhiều. Những vụ đổ máu ở phái Thanh Thanh và phái

Nga Mi đã sát hại gần hết những đệ tử tinh nhuệ của hai phái này. Theo chỗ

đạo biết thì hai phái đó chẳng bao giờ quên được mối huyết cừu và đã bắt tay hợp

tác nghiên cứu võ công từng lập thời trọng thệ: nếu không trừ diệt được

Nam Hải

Ngũ Hung thì quyết không bỏn tẩu giang hồ nữa. Nếu chúng ta có mối liên quan

đến Nam Hải Ngũ Hung thì sau này càng khó xử với võ lâm đồng đạo ở Trung

Nguyên.

Tôn Bất Tà trầm ngâm rồi đáp:

- Đạo huynh nói thế cũng phải.

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Bọn chúng không giúp Thảm Mộc Phong đối nghịch với chúng ta là bớt được

mấy tay kinh địch. Vậy vụ này thế là thu hoạch được kết quả khá hơn.

Tiêu Lãnh Vu đột nhiên xen vào:

- Đạo trưởng nhận xét nguồn gốc mầm loạn trên chốn giang hồ hiện nay ra làm sao?

VÔ Vi đạo trưởng thấy chàng đột nhiên đổi giọng bàn đến đại sự giang hồ 1

ảo không khỏi sửng sốt, trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Phải chăng Tiêu đại hiệp có ý nói tới những kẻ đầu sỏ gây ra mầm họa?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Nếu nói về kẻ gây ra mầm họa trên chốn giang hồ thì dĩ nhiên là Thảm

Mộc

Phong. Nhưng tại hạ hỏi sau khi giết được Thảm Mộc Phong rồi, trên chốn giang hồ

còn cuộc phân tranh nào nữa không?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Theo nhận xét của bản đạo thì giết Thảm Mộc Phong chỉ đem lại sự yên tĩnh

tạm thời trên chốn giang hồ mà thôi, vì sự thật vẫn còn những luồng sóng ngầm

tranh đấu lẫn nhau giữa quần hùng bốn phương . . .

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng nói vậy thì Thảm Mộc Phong tuy là một tay kiêu hùng đương thế,

nhưng vẫn chưa phải là nguồn gốc họa loạn?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Thảm Mộc Phong tuy thủ đoạn tàn độc nhưng hẳn bắt quá là một con cờ đại

biểu cho những cái gì tàn ác. Còn nguồn gốc họa loạn là ở chiếc chìa khoá cung

cấm. Bao nhiêu tiến bộ về võ công, tinh hoa về võ học đều chìm đắm vào

trong cung cấm. Đó mới là nơi phát xuất nhiều chuyện tranh chấp. Bao nhiêu tay

cao thủ vào cung rồi, chẳng một ai sống sót trở về và cũng chẳng ai hiểu nội tình

cung cấm ra làm sao. Nhưng bất cứ ai cũng ôm nỗi kỳ vọng huyền ảo là được vào cấm

cung. Ai vào được cấm cung là giá trị nổi lên gấp mấy lần. Tuy người vào cấm

cung chưa chắc đã là bá chủ giang hồ, nhưng muốn lên ngôi bá chủ, nhất định phải vào

được cấm cung.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Tại sao người ta lại có ý tưởng kỳ quặc như vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Vì ai cũng tin rằng có một cao nhân tuyệt đỉnh nào đó đã cất những kỳ

công về võ nghệ ở trong cung cấm.

Tiêu Lãnh Vu thở dài nói:

- Té ra là thế.

VÔ Vi đạo trưởng ngửa mặt lên trời thở dài một cái:

- Không chừng trong cấm cung chẳng có gì, ngoài mấy bộ xương...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trước khi chưa vào cấm cung chẳng ai biết trong đó có những gì? Bần đạo cũng chỉ đoán mò như vậy mà thôi. Trong lòng bần đạo còn điều chưa hiểu muốn

thỉnh giáo đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều chi?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Sao Tiêu đại hiệp lại biết sau gáy Trương Tử Vũ bị người cắm ba mũi kim châm?

Trương Tử Vũ đáp:

- Nếu không phải chính tai tại hạ nghe tiếng và chính tay mình rút mũi kim ra

thì có nghe ai nói cũng chẳng tin nào.

Tôn Bất Tà chau mày xen vào:

- Tiêu huynh đệ? Huynh đệ chưa nói thì lão khiêu hoá còn hiểu một chút.

Bây

giờ huynh đệ nói vậy khiến lão khiêu hoá nghe càng hồ đồ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chưa biết rõ nội tình thì coi bề ngoài quả là một chuyện rất thần bí. Tại hạ không hiểu gì về y đạo thì làm sao nghĩ đến sau gáy Trương Tử Vũ có ba cái kim

châm. Nhưng sau khi nói rồi lại chẳng có gì đáng giá nữa. Tại hạ nhờ có người

mách bảo cho mới biết.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Ai vậy? Phải chăng chính bọn Nam Hải ngũ hung muốn tàn sát lẫn nhau?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Nói ra sợ chẳng ai tin. Chính là một trong hai tên đồng tử đã

mách nước cho tại hạ.

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Quả là khó ai tin được.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Cắm kim châm vào huyết đạo khiến một người trở nên hồ đồ, thần trí mê man chẳng biết gì nữa thì phải là một tay thủ pháp cao thâm khôn lường. Gã đồng

tử áo xanh đó biết thế nào được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng là gã đã dùng truyền âm nhập mật cáo tố cho tại hạ biết.

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Vụ này thật khiến cho người ta không tài nào hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có chỗ nào khó hiểu?

VÔ Vi đạo trưởng đáp:

- Hai gã đồng tử áo xanh dường như là đồ đệ của Trương Tử Vũ, sao chúng lại

ngấm ngấm giúp Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đồng tử áo xanh còn bảo tại hạ canh hai đêm nay phải về phụng mạng thì dĩ

nhiên hẳn không phải là đồ đệ Trương Tử Vũ.

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Thế ra gã vâng mạng tới đây cốt để ngấm ngấm giúp đỡ chúng ta.

Tôn Bất Tà nói:

- Người đó đã hạ thủ đâm ba mũi kim châm vào đầu Đại hung và Tứ hung một

cách dễ dàng thì dĩ nhiên họ muốn giết chết hai tên này cũng chẳng khó gì. Trương

Tử Vũ là tay bản lĩnh cao thâm hơn hết trong bọn Nam Hải ngũ hung cũng bị người

đó tùy ý an bài thì việc họ muốn trừ diệt Nam Hải ngũ hung không thành vấn đề.

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Y đã đâm ba mũi kim châm vào Đại hung và Tứ hung lại phái người giả là đồ

đệ Trương Tử Vũ coi giữ bên mình Ngũ hung, đồng thời ngấm ngấm viện trợ bọn ta

thì đờm lược của y người thường khó lòng bì kịp.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Đúng thế? Y phải có một tên thủ hạ giống hệt đồ đệ Trương Tử Vũ mới được.

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Cái đó thì không cần. Nếu thuật dịch dung tinh thâm là có thể biến đổi diện mạo được ngay.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Tiêu huynh đệ ? Gã đồng tử đó có nói rõ lai lịch cho huynh đệ biết không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không đâu. Gã chỉ nói cách lấy kim châm ra và cho biết canh hai đêm nay phải trở về phụng mạng. Có điều tại hạ nghe thanh âm dường như không phải là nam nhân.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Gã là gái giả trai ư~

Tiêu Linh Vu đáp:

- Cái đó tiểu đệ không rõ, chỉ nghe khẩu âm trong trẻo nhẹ nhàng, không giống thanh âm nam nhân.

VÔ Vi đạo trưởng gật đầu nói:

- Phải rồi? Bọn y đã bắt hai tên đồng tử của Trương Tử Vũ, lợi dụng thuật hóa

trang cho người trà trộn vào hầu cận hấn. Vì hai đồng tử thân hình bé nhỏ nên phải

dùng gái giả trai.

Tôn Bất Tà nói:

- Đạo huynh nói rất có lý.

Tiêu Linh Vu nói:

- Bất luận gã là nam hay nữ, điều cốt yếu là chúng ta phải dò cho biết lai lịch

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Theo nhận xét của bản đạo thì chỉ trong một thời gian ngắn nữa người đó sẽ

lộ chân tướng.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiêu hóa có điều không hiểu là nhiều người chẳng chịu xuất hiện trên chốn giang hồ một cách quang minh chính đại, lại cố ý làm ra vẻ thần bí, ẩn mình

sau bức màn để giật dây, chẳng biết họ có dụng ý gì?

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Nhiều người gặp trường hợp bất đắc dĩ, tỷ như cường địch thế lớn không dám

ra mặt tranh đấu, phải giữ kín thân thể.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Tôn lão tiên bối cùng đạo trưởng đều là những nhân vật bôn tẩu giang hồ lâu

năm, chẳng lẽ lại không lần ra chút manh mối nào ư~

VÔ Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Bản đạo đã suy nghĩ nhiều mà thủy chung chẳng nhận ra được ai.

Tôn Bất Tà nói:

- Nếu có chút manh mối thì lão khiêu hóa đã đoán ra rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Theo tại hạ quan sát thì người đó dường như thu dụng rất nhiều nữ nhân là thủ hạ và chỗ nào cũng để ý giúp đỡ chúng ta.

VÔ Vi đạo trưởng mấy môi toan nói nhưng lại thôi.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Tiêu huynh đệ bắt tất phải nhọc lòng làm chi. Chẳng những y nhìn rõ mọi hành động của Thảm Mộc Phong mà y còn giám thị cả bọn ta nữa. Nếu y có ý

muốn gặp Tiêu huynh đệ thì huynh đệ có tránh mặt cũng không được. Còn y đã

không muốn ra mắt hội kiến với chúng ta thì bàn tán cũng bằng vô dụng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hỡi ơi ? Không hiểu có phải người đó đã cứu song thân tiểu đệ không?

Chàng vừa dứt lời đột nhiên nghe đánh "vèo" một tiếng. Một mũi tên bay tới cắm vào thân cây cách chỗ Tiêu Lĩnh Vu năm thước. Đuôi mũi tên có một mảnh

giấy trắng bay phát phơ.

VÔ Vi đạo trưởng nhảy vọt lại rút tờ giấy ra thấy là một bao thơ ngoài bì đề:

"Thơ gởi cho Tiêu Lĩnh Vu .

Lão liên cầm thơ đưa cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu ngó lại phong bì rồi mở thơ coi thấy những hàng sau đây:

"Thảm Mộc Phong hiện giờ đã biết khó lòng bắt sống được Tiêu đại hiệp để thu dụng. Vì thế hãn quyết định đưa đại hiệp vào đất chết. Theo ta biết thì thủ đoạn

của hãn cực kỳ tàn độc. Dường như hãn dùng một thứ thuốc độc mãnh liệt và phải

một trăm tên thủ hạ miễn cán để đối phó với một mình đại hiệp. Việc này

Thảm

Mộc Phong giữ rất bí mật ta không biết được nhiều. Vậy ta cảnh báo để đại hiệp coi chừng."

Cuối thơ không thự danh hay để tiêu chí chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu đọc thơ rồi buông tiếng thở dài, trao lại cho VÔ Vi đạo trưởng.

VÔ Vi đạo trưởng coi thơ rồi nói:

- Vụ này nên tin là có, chứ đừng bảo là không. Chúng ta phải đề phòng mới được

Tôn Bất Tà cũng ngó vào thơ rồi nói:

- Lão khiêu hoá có một biện pháp là chúng ta tương kế tựu kế để coi Thảm Mộc Phong dùng thủ đoạn tàn ác gì?

vô vi đạo trưởng hỏi:

- Lão tiên bối cho nghe lời cao luận được chăng?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chúng ta hãy đi tìm người của quý phái rồi sẽ nói cũng chưa muộn.

Lão dừng lại một chút rồi hỏi:

- Lão khiêu hoá còn nhớ đường như đạo trưởng đã bảo lệnh sư đệ đưa người đến Vọng Dương Cốc chờ đợi phải không?

VÔ Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế

Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão khiêu hoá đi đã nhiều mà chưa hiểu Vọng Dương cốc ở đâu?

VÔ Vi đạo trưởng đáp:

- Vọng Dương Cốc chỉ là một tiếng lóng. Bần đạo dẫn đường đi trong một giờ có thể tới nơi.

Đây là nơi sơn dã ít chân dấu người. Ba nhân vật khinh công trác tuyệt chạy rất

mau. Quả nhiên đi chừng một giờ tới một hang núi xanh rờn.

Trong hang này dây neo rậm rạp, sâu không đáy trăm trượng. Một màu xanh biếc bao phủ khắp sơn cốc.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Phải chăng đây là Vọng Dương Cốc?

VÔ Vi đạo trưởng cười đáp:

- Đúng rồi? Bần đạo đặt tên hang núi này là Vọng Dương Cốc.

Lão vô tay bao cái.

Bỗng thấy dây leo rung động Triển Diệp Thanh nhảy ra thì lễ nói:

- Tiêu đệ nghinh tiếp sư huynh.

VÔ Vi đạo trưởng hỏi ngay:

- Thương thế của Mã tổng thủ lãnh ra sao?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Hiện đã khá lắm.

Y đi trước dẫn đường, đưa mấy người chui xuống dưới đám dây leo xanh rờn.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu trông lên thấy một tảng đá núi lở ra bao phủ một khu

đất trống chừng ba trượng vuông. Trên mặt phiến đá dây leo kín mít che lấp ánh

sáng mặt trời.

Mười mấy người đệ tử phái Võ Đường ngồi xếp bằng điều dưỡng nhưng trường

kiếm vẫn đeo trên lưng.

Tôn Bất Tà ngậm ngậm thở dài nghĩ bụng:

Võ Đương là một đại kiếm pháp trên chốn giang hồ, chỉ vì thù nghịch Bách Hoa Sơn Trang mà chương môn nhân phải thống lĩnh đồ đệ tinh nhuệ bốn ba

lánh

nạn khắp nơi...

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng hỏi:

- Tôn lão tiên bối có diệu kế gì để đối phó với bọn người của Thâm Mộc Phong?

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp:

- Biện pháp của lão khiêu hoá rất giản dị, chỉ cần biết cải trang là được.

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo có hiểu sơ qua về thuật hoá trang.

Tôn Bất Tà nói:

- Thế thì hay lắm. Thâm Mộc Phong tìm trăm phương nghìn kế bắt song

thân

của Tiêu huynh đệ nhằm uy hiếp y, nhưng nay tâm nguyện không đạt được.

Hắn coi

y là một tay kinh địch cản trở mưu đồ bá nghiệp của y nên hắn cố trừ khử

Tiêu Lĩnh

Vu bằng mọi cách. Nhưng hắn biết võ công của Tiêu huynh đệ không dễ cho

bất cứ

một tay cao thủ nào hạ được. Vậy những tay cao thủ theo dõi Tiêu huynh đệ

tất

mang theo những vật cực kỳ tàn độc để hạ thủ. Lão khiêu hóa chủ trương

chọn mấy

người trong quý phái cải trang làm Tiêu huynh đệ. Mặt khác lão khiêu hóa

cùng

Tiêu huynh đệ cũng hóa trang thành người khác để bảo vệ cho mấy vị đệ tử

quý

phái. Khi đã khám phá ra bọn họ dùng độc vật gì thì việc đối phó với chúng

không

còn khó khăn nữa.

VÔ Vi đạo trưởng đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Biện pháp của lão tiên bối rất cao minh, song việc hóa trang làm Tiêu

huynh

đệ không phải chuyện dễ.

Tôn Bất Tà nói:

- Cái đó thì không cần. Chỉ cần hóa trang cho hao hao giống Tiêu huynh đệ

là

được Ban ngày chúng ta nấu mình trong khách điểm, hết sức tránh cho người ngoài
thấy mặt mà chỉ phao tin đồn ra ngoài là Thảm Mộc Phong tự nhiên tìm tới nơi.
VÔ Vi đạo trưởng gật đầu đáp:
- Hiện nay các môn phái lớn đều sợ lực lượng ghê gớm của Thảm Mộc Phong
nên không dám ra mặt chống đối hẳn. Tiêu đại hiệp mới trong một thời gian ngắn
đã khét tiếng giang hồ cũng chỉ vì y dám chống cự Thảm Mộc Phong. Tự cổ chí
kim trên chôn giang hồ chưa có nhân vật nào nổi tiếng võ lâm mau lẹ như Tiêu đại
hiệp.
Lão ngẩng mặt lên trời thở phào một cái nói tiếp:
- Phái Võ Đương cách Bách Hoa sơn trang chẳng bao xa, đã trở thành mục tiêu
thứ nhất cần phải trừ diệt của Thảm Mộc Phong. Hỡi ơi? Từ ngày Trương Tam
Phong sư tổ sáng lập bản phái chưa bao giờ bị người bức bách đến nỗi phải rời núi
Võ Đương,飄流 khắp chốn. Nay bản đạo làm chương môn bản phái, chẳng
những chưa chấn hưng được môn hộ mà chính mình còn phải dẫn đồ đệ đi
phiêu bạt
giang hồ lánh nạn.
Tôn Bất Tà ngắt lời:
- Đạo trưởng không nên chán nản như vậy. Bằng hữu giang hồ đều coi phái Thiếu Lâm như Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm. Nhưng lão phu nhận xét thì
như
vậy không hẳn đã đúng. Quý phái bị Bách Hoa sơn trang coi là mục tiêu thứ nhất
phải hạ thủ đủ tỏ ra hẳn coi trọng quý phái hơn cả phái Thiếu Lâm.
VÔ Vi đạo trưởng mỉm cười nói:
- Lão tiên bối quá khen mà thôi. Sở dĩ Thảm Mộc Phong coi phái Võ Đương là
mục tiêu trọng yếu chỉ vì yếu tố địa lợi.
Tiêu Linh Vu đột nhiên xen vào:
- Tại hạ còn có điều thắc mắc.
VÔ Vi đạo trưởng hỏi:

- Điều chi?

Tiêu Linh Vu nói:

- Đạo trưởng dẫn hết những môn đồ tinh nhuệ ra ngoài núi Võ Đương, còn bao nhiêu đệ tử ở lại mà bị Thảm Mộc Phong phái cao thủ đến vây đánh thì trên núi

không đủ lực lượng kháng cự há chẳng phải gặp kiếp nạn thảm khốc ư~

VÔ Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Cái đó bản đạo cũng đã nghĩ tới, nhưng Thảm Mộc Phong là một nhân vật xảo quyệt thâm trầm. Hắn thấy bản đạo đã dẫn môn đồ tinh nhuệ rút đi rồi thì có

giết chết hết những môn đồ ở Tam Nguyên đạo quán cũng chưa phải là tiêu diệt

được phái Võ Đương mà còn khiến cho những người còn sống tăng thêm một phần

nợ máu. Hắn là người nham hiểm sâu sắc chắc không bao giờ làm việc đó.

Tôn Bất Tà vỗ đùi nói:

- Đúng rồi? Lão khiêu hóa cũng đồng quan điểm với đạo huynh.

Tiêu Linh Vu bụng bảo dạ:

- Té ra VÔ Vi đạo trưởng dẫn đệ tử lưu lạc giang hồ vì e ngại Thảm Mộc Phong kéo đến vây đánh để báo thù.

Tôn Bất Tà bỗng dậm chân nói:

- Lão khiêu hoá không hiểu sao chín đại môn phái lại không đồng tâm hiệp lực

để đối phó với Thảm Mộc Phong . Thời gian càng kéo dài. thực lực hắn càng mạnh

lên. Chẳng lẽ họ chờ nước đến chân rồi mới nhảy?

VÔ Vi đạo trưởng thở dài đáp:

- Lão tiên bối nói vậy là phải, nhưng các phái cũng có nỗi khổ tâm của họ.

Theo chỗ bản đạo biết thì chừng môn các phái cũng hiểu điều này. Nhưng vì thế

lực của Thảm Mộc Phong quá mạnh, không ai dám đứng ra tiên phong, sợ phái

mình bị tiêu diệt trước. Họ chỉ ngấm ngấm phái những đệ tử tinh nhuệ đi tìm kiếm

chìa khoá cung cấm, hy vọng lấy được kỳ kỹ tuyệt học của cao nhân, ngõ hầu chế

phục Thảm Mộc Phong, lại có thể khuếch trương môn phái, cầm quyền lãnh tụ võ

lâm.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 162

Theo dấu truy tung Tam giang thư ngự

Lão nói tới đây, quay đầu lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bần đạo có mấy câu muốn hỏi Tiêu đại hiệp được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi lại:

- Phải chăng là vấn đề liên quan tới chiếc chìa khoá cung cấm?

VÔ Vi đạo trưởng đáp:

- Phải rồi? Theo tin đồn thì chiếc chìa khoá cấm cung lọt vào tay Khâu Vân Cô, không hiểu hư thực thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Vãn bối tuy đã gặp Khâu Vân Cô, nhưng khi đó chưa hiểu gì đến việc võ lâm nên không rõ chuyện chiếc chìa khoá cung cấm.

VÔ Vi đạo trưởng lại hỏi:

- Bần đạo còn nghe đồn Khâu Vân CÔ đã quy tiên, chẳng hiểu có đúng không?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu đáp:

- Cái đó thì đúng rồi. Vân di vãn bối quả thực đã quy tiên.

VÔ Vi đạo trưởng khẽ dặng hắng một tiếng khẽ nói:

Xin miễn cho bần đạo hỏi thêm một câu, chiếc chìa khoá cấm cung phải chăng

đã lọt vào tay Khâu Tiểu San?

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp trả lời thì bỗng nghe có tiếng cười nói:

- Đúng là lọt vào tay Khâu Tiểu San rồi.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thì thấy bọn Trung Châu Nhị Cỗ, Tư Mã Càn,

Vân Dương Tử đang nối đuôi nhau đi tới. Người vừa nói chính là Kim toán bàn

Thương Bát.

Thương Bát vừa cười vừa nói, chợt nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu hấn liền dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngó Thương Bát nói:

- Vụ này hai vị huynh đệ tại hạ biết rõ, vậy đạo trưởng hãy hỏi họ là được.

Thương Bát tiến lên cười nói:

- Chính Khâu cô nương đã nói với tại hạ là cô đã thu cất chiếc chìa khoá cung

cấm kia, nhưng cô không đeo ở bên mình, chẳng hiểu cô để đâu.

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Mong rằng Khâu cô nương sớm vào được cung cấm học thành tuyệt nghệ đăng kiêm chế Thảm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu nghe nhắc tới Khâu Vân CÔ và Khâu Tiểu San lòng chàng lại đau xót vì di thể của Khâu Vân di chưa mai táng, Khâu Tiểu San không biết thất

lạc nơi đâu. Bất giác chàng thở dài cúi đầu xuống.

Thương Bát toan nói tiếp về vấn đề này thao thao bất tuyệt nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ bi thương nên không dám nói nhiều.

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Khâu Vân CÔ đã tạ thế, Khâu Tiểu San không biết lạc lõng nơi đâu. Chiếc chìa khoá cung cấm như đá chìm đáy biển, ta chẳng bàn tới làm chi. Việc khẩn

yếu trước mắt là đối phó với Thảm Mộc Phong , vẫn hồi kiếp nạn cho võ lâm,

chẳng lẽ không tìm thấy chiếc chìa khoá cung cấm thì đành để cho Thảm Mộc

Phong trừ diệt hết hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đang buồn rầu, nghe Tôn Bất Tà nói mấy câu này nổi lòng hào khí, thẳng thắn đáp:

- Hiện giờ trong các môn phái lớn trên giang hồ không dám kháng cự Thảm Mộc Phong chẳng phải vì tiếng ác của hắn uy hiếp họ. Theo tại hạ thì chúng ta hãy

làm cho Thảm Mộc Phong một phen thất bại để cổ võ và khuyến khích các môn

phái lớn đồng tâm hợp lực kháng cự kẻ thù chung.

Tôn Bất Tà giơ ngón tay cái lên nói:

- Phải rồi?Quả nhiên người có chí khí, anh hùng xuất thiếu niên. Đã không có

chí khí thì sống đến trăm tuổi cũng chỉ uống phí mà thôi.

VÔ Vi đạo trưởng nói:

- Lời Tiêu đại hiệp nói quả là Thượng sách, nhưng có mưu lược thêm vào thì càng nhiều hi vọng thu lượm được nhiều hiệu quả mau chóng hơn.

Nói đoạn mọi người lên đường.

Hôm ấy vào lúc mặt trời gác núi đoàn người đi tới ngoài thành Ngạc Châu.

Thương Bát khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Ngoài nam quan có tòa khách điểm Lục Hoà. Nơi đó rất nhiều phòng ốc nên

đông người trọ. Nếu thủ hạ Thảm Mộc Phong tới đây thế nào cũng đặt tai mắt

trong khách điểm này. Vậy chúng ta cũng tới đó trú ngụ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Được rồi?Chúng ta đi nhanh lên một bước. Thương huynh đệ để ám ký chỉ đường rồi chúng ta đi lẻ tẻ đến khách sạn. Nếu kéo cả đoàn đến Lục Hoà khách

sạn tất khiến cho Thâm Mộc Phong sinh lòng ngờ vực. Chuyến này hành động khác

trước, không để mình lộ liễu mà địch ở trong bóng tối.

Thương Bát gật đầu để ám ký rồi giục lửa chạy thẳng đến Lục Hoà khách sạn.

Hai người vào khách sạn giữa lúc lên đèn.

Thương Bát gọi tiểu nhị dắt lửa rồi tiến vào khách sạn.

Trong đêm tối, dưới ánh đèn sáng, bữa cơm tối bắt đầu.

Trong toà đại sảnh bày mấy chục chiếc bàn, bàn nào cũng đầy đủ khách ngồi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt ngó thấy hai đại hán mặc võ phục áo đen ngồi đối diện

nhau. Chàng quen mặt họ mà không nhớ ra được là ai.

Chàng sợ chúng sinh lòng ngờ vực không dám nhìn lâu, liền đi theo Thương Bát đi vào phía trong.

Tòa khách sạn này có ba phòng khác lớn bên ngoài và năm phòng bên trong.

Phòng nào cũng kê bàn bát tiên để khách ngồi ăn uống.

Tiểu nhị đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Triển Diệp Thanh thấy hai người mặc quần áo vải, lại có chòm râu dài mấy tấc, thắt đai lưng rộng bốn ngón tay, rõ

ra kiểu nhà quê, không phải khách giang hồ lãng tử.

ăn xong, Thương Bát lấy ra hai đỉnh bạc, mỗi đỉnh hai lạng đưa cho tiểu nhị nol:

- Đã đủ chưa? Chúng ta là viên ngoại, tuy ra ngoài nhưng sài tiền rất rộng rãi.

Tiểu nhị nghe giọng lưởi Thương Bát thì cho rằng hai ông khách này ngồi khách sạn đã quen, liền cười đáp:

- Không hết bấy nhiêu. Bốn vị hãy ngồi chơi để tiểu nhân đi pha trà mang vào.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn bóng sau lưng tiểu nhị, chờ gã đi khỏi rồi quay lại

hỏi Thương Bát:

- Thương huynh đệ? Thương huynh đệ đã thấy nhân vật nào khả nghi chưa?

Thương bát gật đầu đáp:

- Tiểu đệ đã ngó thấy Kiếm Môn Song Anh Tuỳ Phong Kiếm Bùi Bách Lư

và

VÔ ảnh Kiếm Đàm Thông.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

Kiếm Môn Song Anh là những nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm mà sao cũng để Thảm Mộc Phong thu phục?

Thương Bát đưa ngón tay lên miệng khề dặn:

- Lão nhị hãy coi chừng !

Đỗ Cửu lập tức im tiếng, từ từ cất bước đi vào trong viện.

Thương Bát thấy Đỗ Cửu đi vào trong viện rồi khề nói:

- Kiếm Môn Song Anh đã xuất hiện ở đây đủ chứng minh người Bách Hoa sơn

trang đã vào thành Ngạc Châu. Nhưng tiêu đệ còn có điều khả nghi không

nghĩ ra được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều chi?

Thương Bát đáp:

- Thảm Mộc Phong đã phái hàng trăm cao thủ bản lĩnh cùng cơ trí hơn người truy tầm đại ca, ngấm ngấm hạ độc chứ không dám ra mặt động thủ với đại ca. Nếu

Kiếm Môn Song Anh cũng vâng mệnh Thảm Mộc Phong đi kiếm đại ca để

ngấm

ngấm ám toán thì quyết chúng không bao giờ xuất hiện đường hoàng ở Lục

Hoà

khách điểm.

Tiêu Lĩnh Vu đồng tình:

- Đúng thế? Nếu họ cải trang ám toán thì dĩ nhiên dễ dàng hơn nhiều.

Thương Bát nói:

- Trừ phi nhân vật đã báo động cho bọn ta cấu kết cùng Thảm Mộc Phong thì

chẳng khi nào hấn nghĩ chúng ta lại xuất hiện giữa nơi thị trấn đầy tai mắt

của

Thảm Mộc Phong này.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Huynh đệ nói rất có lý .

Thương Bát nói tiếp:

- Nếu đại ca xuất hiện ở thành Ngạc Châu rồi bị thám mã của Thảm Mộc Phong phát giác sau mới có người Bách Hoa sơn trang tới đây thì chẳng có

chi là lạ.

Nhưng đại ca chưa xuất hiện mà cao thủ của Bách Hoa sơn trang đã đến

trước thì

lại là một điều khiến chúng ta phải suy nghĩ.

Triển Diệp Thanh đột nhiên xen vào:

- Nếu chúng ta bắt sống Kiếm Môn Song Anh thì có thể điều tra cho rõ nội tình.

Thương Bát đáp:

- Theo ý tại hạ thì không nên là như vậy . . .

Bỗng nghe Đỗ Cửu hắng dặng một tiếng, Thương Bát liền dừng ngay lại.

Hắn đảo mắt nhìn ra thấy điểm tiểu nhị tay mặt bụng bình trà, tay trái cầm một

cái khay đang rào bước tiến vào. Gã hỏi:

- Bốn vị đại gia muốn ăn gì chăng?

Thương Bát đáp:

- Người lấy rượu và thức ăn vào đây.

Điểm tiểu nhị đặt khay trà xuống rồi lui ra.

Triển Diệp Thanh khẽ hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Thương huynh không đồng ý chắc là đã có kế sách hay hơn?

Thương Bát đáp:

- Theo nhận định của tiểu đệ thì bọn chúng tới đây nhất định có âm mưu khác

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Cao kiến của Thương huynh kiến tiểu đệ rất khâm phục, Nhưng chưa hiểu chúng ta đối phó bằng cách nào?

Thương Bát đáp:

- Theo ý tại hạ thì chúng ta nên điều tra cho rõ Kiếm Môn Song Anh tới đây với dụng ý gì?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Nếu vậy trưởng cũng cần bắt sống chúng mới tra hỏi được.

Thương Bát đáp:

- Chúng ta ngầm ngầm điều tra thì hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phải rồi? Chúng ta chia nhau đi giám thị hành động bọn chúng. Tại hạ xin đi

trước

Triển Diệp Thanh cũng nói:

- Tại hạ cũng muốn đi trước.

Thương Bát vội giải thích:

- Đại ca cùng Triển huynh đệ bắt tất phải nhọc lòng. Hai vị đều hóa trang thành những lão nhân ngoài năm chục tuổi nhưng cử động không ra dáng ông già

chút nào. Đừng nói Kiếm Môn Song Anh, mà người Thường ngó thấy cũng có thể

nhận ra ngay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy bây giờ phải làm thế nào?

Thương Bát mỉm cười nói:

- Vụ này hai vị không làm được. Hiện trong võ lâm có hai nhân vật thiện nghệ thuật ngấm ngấm theo dõi hành tung thì một là Nhất Trận Phong Bành Vân,

còn một người nữa là lão Thần Thâu Hương Phi. Ngoài ra các đệ tử Cái bang đều

làm được Nhưng đáng tiếc là Tôn Bát Tà chưa tới. Lão nhân gia là bậc trưởng

bồi Cái bang mà sai bảo bọn đệ tử thì thật dễ quá.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Nhưng Kiếm Môn Song Anh không ngồi chờ tới khi Tôn lão tiên bồi tới thì đã đi rồi làm thế nào?

Thương Bát trầm ngâm nói:

- Thôi được ? Hai vị cứ chờ đây, để tiểu đệ đi coi.

Hắn quay lại khẽ dặn Đỗ Cửu:

- Đại ca cùng Triển huynh đệ đều ít qua lại giang hồ. Lão nhị cẩn thận đừng để

người ngoài sinh lòng ngờ vực.

Đỗ Cửu đáp:

- Lão đại cứ yên tâm đi đi.

Thương Bát xoay mình vọt ra ngoài.

Tuy hắn bụng phê, trông dáng vẻ nặng nề mà hành động linh hoạt vô cùng.

Đỗ Cửu đứng dậy đóng cửa sổ lại khẽ nói:

- Xin hai vị cứ ở trong phòng, đừng ra ngoài, để tiểu đệ ra nghe ngóng.

Bỗng có tiếng gọi:

-Xin đưa rượu thịt vào.

Đỗ Cửu mở cửa phòng đón lấy rồi bảo điểu tiểu nhị:

- Bọn ta đi đường suốt ngày nhọc mệt. Vậy ngươi cứ để đây, sáng mai hãy vào dọn dẹp.

Điểu tiểu nhị ngơ ngác một chút rồi đáp:

- Dạ? Xin tuân lời khách quan.

Đoạn gã trở gót đi ra.

Đỗ Cửu đưa rượu thịt vào phòng nói:

- Chúng ta ăn lẹ rồi tắt đèn đi.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nhưng nghĩ thầm trong bụng:

- Cuộc sống nấp nấp thế này thật là vô vị.

Ba người ăn uống xong, Đỗ Cửu thu dọn bàn đi rồi tắt đèn đóng cửa lại ngồi tĩnh tọa.

Sau một giờ vẫn chưa thấy Thương Bát trở về. Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột tự hỏi:

- Y đi đâu lâu thế mà chẳng thấy tin tức gì. Không biết có xảy ra chuyện gì chẳng?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng không nhịn được thở dài nói:

- Đáng lẽ Thương huynh đệ phải trở về rồi mới phải.

Lúc này tửu khách đã giải tán hết, trong khách sạn vắng tanh hiu quạnh.

Đỗ Cửu khẽ hắng giọng một cái rồi đáp:

- Đại ca có điều chưa rõ là Thương huynh đệ bề ngoài ra chiều sỏi lỏi, nhưng thực ra y hành sự rất quyết đoán. Y đã đi điều tra thì tất phải thu được kết

quả gì mới chịu trở về.

Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng thở dài, muốn nói gì lại thôi.

Đỗ Cửu biết chàng vẫn băn khoăn liền nói tiếp:

- Đại ca bất tất phải quan tâm. Dù y có gặp phải cường địch cũng không đến nỗi bị vây hãm đâu mà ngại.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

Tiểu huynh chỉ mong y bình yên trở về.

Triển Diệp Thanh cũng nói:

- Chúng ta chờ thêm một lúc nữa nếu y không trở về thì phải đi kiếm Tôn

lão

tiền bối để tìm cách tiếp viện.

Nguyên Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu khi chia tốp ra đi đã ước hẹn với nhau: Trừ khi gặp tình hình khác lạ cần phải tìm nhau thì không kể còn ngoài ra

bất luận

trong quán trọ hay khi đi ngoài đường cũng không chuyện trò để khỏi bị

ngoài chú ý.

Mọi người còn đang thảo luận bỗng cánh cửa kẹt mở, một bóng người nhảy

bỏ

vao.

Đỗ Cửu trầm giọng quát:

- Ai?

Bỗng nghe người vừa tới khẽ đáp:

- Ta đây? Mau thấp đèn lửa lên đi.

Đỗ Cửu nghe ra đúng là thanh âm của Thương Bát, vội bật lửa thấp đèn.

Hắn nhìn thấy Thương Bát mặt tái xanh đứng đó. Tay phải nắm lấy bả vai

bên

trái, máu tươi chảy ra ướt cả tay áo.

Tiêu Linh Vu giật mình kinh hãi, vội bước đến bên Thương Bát hỏi:

- Thương huynh đệ bị Thương nặng lắm không?

Thương Bát đáp:

Không can gì. Tiểu đệ còn chống đỡ được. Chỉ cần buộc thuốc là không có gì

đáng ngại nữa.

Triển Diệp Thanh thò tay vào bọc lấy ra một cái túi lụa nói:

- Đây là Huyết chỉ sinh cơ tán của phái Võ Dương. Chắc Thương huynh cũng biết rồi?

Đỗ Cửu đón lấy đáp:

- Hay lắm? Môn thuốc này rất nổi danh trên giang hồ.

Hắn mở túi lấy thuốc buộc cho Thương Bát rồi buộc miệng túi lại. Hắn lắc đầu nói:

- Nguy quá? Chỉ một chút nữa là chạm đến gân cốt.

Thương Bát phần khởi tinh thần hỏi:

- Gân cốt chưa bị Thương ư

Đỗ Cửu đáp:

- Chưa. Nhưng chỉ cách chừng sợi tóc.

Thương Bát cười ha hả nói:

- Ta tưởng cánh tay này thành tàn phế rồi. Chưa việc gì là may lắm rồi.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Vụ này ra làm sao?

Thương Bát thở phào đáp:

- Tiểu đệ vừa tới đại sảnh thì Kiếm Môn Song Anh đang trả tiền hàng để đi.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Huynh đệ mất máu nhiều, không nên nói dài, kể vắn tắt thôi.

Thương Bát gật đầu đáp:

- Tiểu đệ theo bọn chúng qua mấy dãy phố, đến một nơi rất đông người nhiệt náo. Đại để đèn đuốc sáng rõ như ban ngày, người đến kẻ đi chen vai thích cánh.

Hai bên đều là những toà viện đồ sộ với những khuôn cửa cao và rộng.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Địa phương nào mà nhiệt náo như vậy?

Thương Bát đáp:

- Đó là nơi tụ hội những ca kỹ thành Ngạc Châu.

Tiêu Linh Vu hỏi: Kiếm Môn Song Anh tới đó làm chi? Chẳng lẽ chúng cũng

là phường hiếu sắc?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ cũng lấy làm kỳ không hiểu Kiếm Môn Song Anh sao lại tới đó.

Dù

chúng có muốn nợ kia cũng nên ăn mặc khác đi mới phải.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- sao? Chẳng lẽ Thảm Mộc Phong đã đặt cả trạm ngầm ở kỹ viện làm tai mắt?

Thương Bát đáp:

- Tại hạ nhận thấy nơi đó chẳng những là tai mắt của Thảm Mộc Phong mà còn là nơi phát lệnh nữa.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ thấy chúng vào một kỹ viện tên gọi Tam Giang Thu Ngụ liền vào theo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao Thương huynh đệ lại bị Thương?

Đỗ Cửu cũng hỏi theo:

- Chẳng lẽ trong kỹ viện đông đúc như vậy mà Kiếm Môn Song Anh cũng dám động thủ?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Vụ này nhiều chuyện ngoắt ngoéo. Tiểu đệ rượt theo vào Tam Giang Thu Ngụ thì thấy người vào ra đông như nước chảy, cách bố trí trong viện đã được

ngiên cứu kỹ. Phía trước có núi non bộ, có ao cá suối nước. Hai bên các cửa đều

có buồng rèm, đèn ngũ sắc treo cao, tiếng đàn sáo lọt ra ngoài. Mười nhà đến chín

nhà đầy khách. Cách làm ăn rất phát đạt.

Thương Bát suốt đời chuyên nghề kinh doanh nên khi bàn cách làm ăn kiếm tiền là hắn khoan khoái quên cả đau đớn.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày giục:

- Thương huynh đệ nói hết đi.

Thương Bát cười khanh khách nói tiếp:

- Tiểu đệ thấy Kiếm Môn Song Anh đi qua một hòn non bộ thẳng tới hậu viện

liền theo sau. Không ngờ phía sau hòn non bộ có một cái cửa nhỏ thông ra hậu viên.

Hai tên gia nhân đứng gác đẩy về khinh người. Chắc chúng thấy cách ăn mặc của

tiểu đệ không ra dáng vào nơi lịch sự liền ra tay cản trở không cho qua. Tiểu đệ

muốn sấn bừa vào nhưng sợ làm kinh động Kiếm Môn Song Anh nên đành lùi lại, ngấm ngấm quan sát bốn mặt, tìm một nơi tối để nhảy lên nóc nhà ra phía sau Tam

Giang Thư Ngụ. . .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thương huynh đệ có thấy Kiếm Môn Song Anh không?

Thương Bát đáp:

- Trong hậu viện trồng đầy hoa cỏ, những chiếc đèn lồng treo cao soi rõ ra bốn

mặt. Mấy chỗ cửa sổ trên gác đều buông rèm. Tiểu đệ chỉ thấy thấp thoáng ánh

sáng. Nhìn tình thế trong viện cũng biết ngay là kiểu cách do cao nhân bày ra. Bát

luận mình đứng ở đâu cũng không tránh khỏi ánh đèn soi rõ. Tiểu đệ phải dừng lại

trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm cũng không có cách nào nhảy

xuống sân hậu viện được.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hấn còn bị Thương, không nên nói nhiều liền bảo:

-Thương huynh đệ nói vẫn tắt đi một chút được không?

Thương Bát đáp:

- Thuốc trị Thương của phái Võ Đương rất linh nghiệm. Bây giờ tiểu đệ thấy hết đau rồi. Tiểu đệ khi đó ngó tới ngó lui vẫn không nghĩ ra cách nào để nhảy vào

Tam Giang Thư Ngụ, liền nghĩ cách trà trộn tiến vào là hơn. Tiểu đệ đành theo

đường cũ trở ra mượn một bộ y phục.

Từ lúc hấn trở về, Tiêu Lĩnh Vu vội vã buộc vết Thương cho hấn, chưa để ý đến quần áo Thương Bát, bây giờ chàng mới để ý nhận ra hấn mặc trường bào

bằng đoạn đen.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Trong lúc vội vàng, Thương huynh mượn đâu ra áo mặc?

Thương Bát cười đáp:

- Tại hạ kiếm một người thân thể cũng tương tự tại hạ rồi cởi áo hấn mặc vào.

Tại hạ có để lại chút tiền đền áo rồi mới trở lại Tam Giang Thư Ngụ.

Hấn ngừng lại một chút rồi nói:

- Quả nhiên người tốt vì lụa. Hai tên gác cổng ngó qua tại hạ một cái, để yên

cho vào không ngăn trở gì nữa.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Phải chăng hậu viện là nơi tụ hội của Thảm Mộc Phong?

Thương Bát đáp:

- Trong hậu viện hành lang quanh co, cách bố trí thanh nhã hơn tiền viện nhiều Hai dãy phòng đều đóng cửa kín mít, không hiểu Kiếm Môn Song Anh vào

phòng nào? Tiêu đệ đưa mắt nhìn quanh thấy hậu viện có cả thảy mười hai khuôn

cửa, cửa nào cũng có ánh sáng lọt ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Trong phòng nào cũng có người ư

Thương Bát đáp:

- Đúng thế? Tiêu đệ đi quanh dãy hành lang một lượt vẫn không sao nhận định được Kiếm Môn Song Anh ở phòng nào mà chỉ cảm thấy mình đã lâm vào

tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Có điều chi khác lạ?

Thương Bát đáp:

- Lúc mới vào viện thì chưa có gì. nhưng sau khi đi một vòng tiêu đệ phát giác ra mười hai khuôn cửa được bố trí theo phương vị bát quái, quyết chẳng phải một tòa kỹ viện thông Thường. Tiêu đệ nhận thấy điều này lập tức lật đật rút

lui Vừa đi qua một dãy hành lang, bỗng nghe phong thanh có tiếng khí giới đánh

tới Tuy trong lòng tiêu đệ đã cảnh giác Nhưng vẫn không sao nhận ra tại góc hành

lang có người ẩn nấp nên không tránh kịp. Cánh tay mặt bị trúng một đao...

Đỗ Cửu hỏi:

- Thương huynh có nhìn thấy người ám toán không?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Không nhìn rõ mà cũng không rảnh để nhìn. Người kia phóng đao ra lệ quá,

thật ít thấy trên giang hồ.

Thương Bát ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ trúng một đao rồi không dám tiến về phía trước nữa, liền đề khí nhảy

vọt lên nóc nhà. Giữa lúc ấy mấy đóm sáng lấp loáng bắn xẹt lại chỗ tiêu đệ vừa

đứng. Trong vòng tám thước vuông đều bị ám khí bao phủ. Giả tử mà tại hạ cứ tiến

về phía trước, tức giận vì bị trúng đao, xoay tay phản kích thì e rằng không thể thoát

được.

Tiêu Lĩnh Vu tán thành:

- Cách bố trí này quyết không phải bố trí để đối phó với một mình Thương huynh đệ trong lúc nhất thời mà họ đã tính toán rất kỹ. May ở chỗ Thương huynh

đệ khôn ngoan hơn người mới không trúng phải ám khí.

Thương Bát hỏi:

- Có điều tiểu đệ chưa hiểu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều chi?

Thương Bát đáp:

- Lần đầu tiên tiểu đệ qua dãy hành lang cũng đã lưu tâm mà không thấy có người. Sau khi nghĩ ra không nên ẩn mình ở đây, qua hành lang quanh co thì bị đao

chém tới, không hiểu người đó từ đâu tới?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Dãy hành lang quanh co như vậy thì bên trong tất có cơ quan, không biết chuyển động lúc nào.

Thương Bát đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ không nghĩ tới điểm này. Cách bố trí thật là thâm độc.

Một đao không chém chết người thì còn có trận mưa ám khí đổ tới. Dù là cao thủ

bậc nhất e rằng cũng khó lòng tránh khỏi. May mà tiểu đệ phúc đảo tâm linh, nhảy

vọt lên nóc nhà mới toàn mạng.

Triển Diệp Thanh nói:

- Nếu là tại hạ thì chắc đã bị hại về ám khí rồi.

Đỗ Cửu hỏi:

- Thương huynh nhảy lên nóc nhà rồi không có người đuổi theo ư?

Thương Bát đáp:

- Chỗ này sát với tiền viện mà người đi lại đông đảo, tiểu đệ hành động lại rất

mau lẹ. Vượt qua nóc nhà rồi nhảy vào chỗ đông người ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu vậy thì tòa Tam Giang Thư Ngự đó thật có điều cổ quái.

Triển Diệp Thanh nói:

- Thảm Mộc Phong đặt tai mắt khắp thiên hạ, nơi nào hắc cũng có sào huyết. Hắc đã phải hàng trăm cao thủ đi ám toán Tiêu huynh. Sao chúng ta lại không tiêu

diệt mấy chỗ phân đà của hắc để ăn miếng trả miếng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Triển huynh nói phải đó. Hôm nay nghỉ ngơi một đêm, tối mai tới Tam Giang Thư Ngự coi rồi tùy cơ hành động.

Thương Bát đáp:

- Không hiểu lệnh sư huynh có trợ trong Lục Hòa khách sạn không?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Lúc tại hạ ra đi đã điều tra ám ký thì sư huynh và Tôn lão tiên bối đều trợ trong Lục Hòa khách sạn, nhưng không hiểu các vị đó ở phòng nào.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tai mắt của Thảm Mộc Phong rất linh mẫn. Đêm nay chúng ta phải chia nhau ra canh gác.

Suốt đêm không có chuyện gì xảy ra. Sáng hôm sau Vô Vi đạo trưởng và Tôn

Bất Tà kẻ trước người sau tiến vào trong viện.

Tiêu Lĩnh Vu toan đi kiểm thì hai lão đã tới nơi. Chàng liền đem chuyện

Thương Bát đem qua đi dò la thuật lại cho hai lão nghe.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Xem chừng chúng ta không còn cách nào tránh được cuộc xung đột với Thảm Mộc Phong. Mình đã bới móc một nơi ám huyết của hắc thì không khác nào

chọc vào mắt hắc rồi. Hiện giờ bọn thủ hạ của Thảm Mộc Phong đã đến thành Ngạc

Châu nhưng quyết chẳng phải hắc tập trung toàn bộ lực lượng tinh nhuệ ở đây. Nếu

xảy ra cuộc động thủ thì chúng ta cũng có thể chống được một trận.

Tôn Bất Tà nói:

- Hắc đặt phân đà trong kỹ viện thì thật không thể ngờ được. Lão khiêu hóa bốn tẩu khắp hai miền Đại giang nam bắc, nay mới được mở rộng tầm mắt. Tuy lão đã già nua tuổi tác nhưng bản tính hiếu sự chẳng kém gì hồi còn

thiếu

niên.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bây giờ chúng ta có đi tới đó thì cũng nên bàn tính kỹ càng rồi mới động thân.

Tôn Bất Tà đáp:

- Đạo trưởng túc trí đa mưu, chắc trong đầu đã có kế hoạch?

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười đáp:

- Kế hoạch thì có rồi, nhưng không hiểu có dùng được không. Bần đạo xin nói

ra, nếu có chỗ nào không ổn, mong các vị chỉ giáo cho.

Rồi lão đem kế hoạch đã trù liệu ra nói nhỏ cho mọi người nghe.

Tôn Bất Tà gật đầu khen:

- Hay tuyệt! Hay tuyệt! Trước hết hãy làm rối loạn nhân tâm rồi mới tiến vào.

Giữa lúc ấy một tiếng “cạch” vang lên, một viên đá rớt xuống trong viện.

Vô Vi đạo trưởng vẫy tay khẽ nói:

- Các vị coi chừng!

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Vô Vi đạo trưởng xua tay ra hiệu cho Tiêu Linh Vu đừng hỏi nữa.

Sau một lúc đột nhiên ngoài nhà có tiếng lách cách.

Vô Vi đạo trưởng đứng dậy nói:

- Bần đạo đã đặt người canh gác bốn mặt, tiếng động vừa rồi là để cảnh báo có

người đáng ngờ đang tới nơi.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Hai tiếng lách cách về sau phải chăng để báo hiệu nhân vật khả nghi đã đi rồi?

Vô Vi đạo trưởng gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lão đứng dậy nói tiếp:

- Bây giờ bần đạo xin đi trước một bước.

Rồi lão cất bước ra đi.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 163

Nghe cảnh cáo tiêu lang thoát hiểm

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiêu hóa cũng cần đi kiếm tay trợ quyền. Vậy xin tạm biệt.

Tiêu Lĩnh Vu ngó Thương Bát nói:

- Thương huynh đệ tuy chỉ bị thương ngoài da nhưng mất máu nhiều, nên tịnh

dưỡng mấy ngày.

Thương Bát cười đáp:

- Tiểu đệ nghỉ ngơi nửa ngày là đủ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nhận thấy để hắt lại đây dưỡng thương một mình cũng rất nguy

hiểm nên chàng không nói gì nữa.

Gần tới giờ Ngọ, Tiêu Lĩnh Vu đưa Trung Châu Nhị Cổ và Triển Diệp Thanh

rời Lục Hòa khách sạn chạy thẳng đến Quần Anh lâu.

Quần Anh lâu là một tửu lâu rất lớn trong thành Ngạc Châu.

Tiêu Lĩnh Vu lên Quần Anh lâu thì thấy Vô Vi đạo trưởng và Đông Hải Thần

Bốc Tư Mã Càn đã ở đó từ trước rồi.

Vô Vi đạo trưởng mình mặc áo màu xanh, chân đi giày chữ phúc, đầu đội mũ

phương cân, chòm râu dài phất phơ trước ngực. Lão đã thay hình đổi dạng.

Nếu

không có lời ước hẹn từ trước thì Tiêu Lĩnh Vu mới trông thấy cũng không thể nhận

ra ngay.

Tư Mã Càn giả làm một gã thầy bói.

Lúc này chưa tới giờ Ngọ. Trên tửu lâu cũng đã lác đác có khách. Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi từ từ bước vào phòng khách. Chàng thấy hai đại hán

trung niên đeo trường kiếm ngồi chờ ở đó và có cầm một cái túi.

Tiêu Lĩnh Vu liền vào phòng thay đổi quần áo, rửa thuốc dịch dung trên mặt.

Chỉ trong chớp mắt chàng đã khôi phục chân tướng, đến ngồi cạnh bàn bên cửa sổ.

Chỗ này rất lộ liễu, khách lên tửu lâu là thấy ngay.

Thương Bát, Đỗ Cửu, Triển Diệp Thanh chia nhau ngồi những bàn quanh Tiêu

Lĩnh Vu để tiện hộ vệ cho chàng. Ba cặp mắt tinh thoảng lại nhìn thực khách bốn

mặt, trong lòng rất đổi khản trương.

Mọi người chưa hiểu Thẩm Mộc Phong định dùng thủ đoạn độc ác gì để đối phó với Tiêu Lĩnh Vu. Ai cũng sợ sợ ý một chút để chàng bị người ám toán. Tiêu Lĩnh Vu ngồi chưa đầy một khắc thì bỗng có một tửu khách ở góc đông bắc đột nhiên đứng dậy xuống lầu.

Thương Bát động tâm khê bảo Đỗ Cửu:

- Hãy coi chừng thằng lỏi đó!

Đỗ Cửu khê gật đầu, để ý người kia chòng chọc thì thấy gã đi tới cửa cầu thang

bỗng dừng lại ngó Tiêu Lĩnh Vu hai lần rồi mới xuống lầu ra đi.

Trong khoảnh khắc tửu bảo hai tay bùng mâm thức ăn đi lên. Gã đặt một khay

đồ chiên nóng xuống bàn có bốn người ngồi đó rồi đi tới chỗ Tiêu Lĩnh Vu, nghiêng mình hỏi:

- Khách quan muốn dùng gì?

Tiêu Lĩnh Vu bảo lấy hai đĩa nhắm và một hồ rượu. Gã tửu bảo lại trở gót đi xuống.

Chớp mắt đã thấy gã tiểu bảo bùng rượu thịt đi lên.

Tên tửu bảo này đưa đồ đến mau lẹ quá khiến Thương Bát sinh lòng ngờ vực,

khê bảo Đỗ Cửu:

- Tình hình có điều khác lạ...

Đỗ Cửu hỏi:

- Điều gì khác lạ?

Thương Bát đáp:

- Trong các tửu lâu dù lớn hay nhỏ, thường thường ai gọi trước thì tửu bảo đem

đồ đến trước. Gã tửu bảo này lại kính trọng đại ca một cách đặc biệt. Lão nhị

hãy

coi chừng.

Hắn chưa dứt lời, quả nhiên gã tửu bảo đi thẳng đến chỗ Tiêu Lĩnh Vu.

Đỗ Cửu ngấm ngấm vận khí đề phòng. Hắn chỉ chờ tửu bảo có cử động gì khả

ngghi là lập tức động thủ phóng chưởng đánh ra.

Tửu bảo đặt rượu thịt xuống bàn rồi nghiêng mình lui ra.

Đỗ Cửu thở phào một cái nghĩ thầm:

- Thương lão đại thật quá đa tâm. Thảm Mộc Phong đặt tai mắt khắp nơi, nhưng chưa chắc đã đặt trạm ngầm tại Quần Anh lâu này.

Tửu bảo đi quanh đến chỗ Triển Diệp Thanh hỏi y dùng gì rồi mới xoa mình bỏ đi.

Tiêu Linh Vu nâng chung rượu lên toan nhấp thì đột nhiên có thanh âm nhỏ bé

lọt vào tai:

- Không được uống rượu và đừng ăn gì.

Thanh âm này chàng nghe đã quen tai, không giống giọng nam nhân.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy trên Quần Anh lâu lúc này không có nữ nhân nào. Chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Người này là ai? Y ngồi đâu để cảnh cáo ta?

Sau một lúc tửu bảo quay trở lại bàn của Tiêu Linh Vu, nhìn rượu thịt vẫn còn

nguyên thì hỏi:

- Phải chăng rượu chưa hâm nóng?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Không phải!

Tửu bảo lại hỏi:

- Hay là thức nhắm không được ngon miệng?

Tiêu Linh Vu lạnh lùng đáp:

- Cũng không phải!

Tửu bảo ngó lại bàn rượu thịt rồi hỏi:

- Đã có rượu ngon nhắm tốt, sao khách quan không dùng đi?

Tiêu Linh Vu động tâm nghĩ thầm:

- Sao tên tửu bảo này lại nhòm ngó đến ta nhiều quá vậy?

Hiện giờ chàng đã có thêm nhiều lịch duyệt giang hồ, tuy trong lòng ngờ vực

nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, cười mát khẽ hỏi tửu bảo:

- Tại hạ ngửi thấy trong rượu thịt dường như có mùi khác lạ.

Tửu bảo cười đáp:

- Khách quan khéo nói giỡn.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Chú không tin là rượu có độc sao không uống thử một chung. Đây! Mời chú

uống đi.

Miệng chàng nói, hai tay chàng cử động rất mau lẹ. Tay mặt điểm vào huyết Phong thị ở chân phải gã, tay trái cầm chung rượu ngầm vận nội lực đổ vào miệng

gã.

Thủ pháp của chàng rất mau lẹ. Tuy chàng cưỡng bách tửu bảo uống rượu mà

bao nhiêu tửu khách trên lầu đều không phát giác.

Tiêu Lĩnh Vu đặt chung rượu xuống, khẽ vỗ vào lưng gã tửu bảo.

Gã tửu bảo không làm sao được đành phải nuốt rượu xuống.

Tiêu Lĩnh Vu giải khai huyết đạo cho gã rồi khẽ nói:

- Lão huynh hãy cẩn trọng.

Tửu bảo được giải khai huyết đạo liền lập tức xoay mình chạy xuống lầu.

Nhưng chung rượu gã uống có chất kịch độc. Gã mới chạy tới cửa cầu thang chất

độc đã phát tác. Gã té huych xuống, mũi, miệng đều đổ máu tươi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vậy la thảm:

- Thật là mắc cỡ! Nếu không có người cảnh cáo ta vô tình uống vào rồi thì không tránh khỏi kiếp nạn.

Tên tửu bảo té xuống rồi không dậy được nữa khiến tửu khách đều chú ý quay

đầu ra ngó.

Bỗng thấy một tửu khách đứng dậy chạy lại ôm gã tửu bảo lên bước lên

lầu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thảm:

- Trong đám tửu khách trên lầu này e rằng có nhiều cao thủ Bách Hoa sơn trang trà trộn vào. Định ở trong bóng tối mà ta ở ngoài sáng, không nên ngồi đây

lâu nữa.

Chàng thò tay vào bọc móc ra một nắm bạc vụn để lên bàn rồi đứng dậy bước

xuống lầu.

Đỗ Cửu nhìn Thương Bát khẽ nói:

- Không ngờ Thảm Mộc Phong đặt trạm ngầm trong cả tòa tửu lầu này.

Chúng

ta đi thôi.

Hai người đứng dậy, song song đi xuống.

Triển Diệp Thanh đảo mắt nhìn quanh rồi lớn tiếng hô:

- Trong rượu thịt có độc. Các vị hãy coi chừng!

Gã tửu bảo đột nhiên ngã lăn ra khiến tửu khách đã sinh lòng ngờ vực, lại nghe

Triển Diệp Thanh hô hoán. Lập tức tòa tửu lầu náo loạn cả lên.

Triển Diệp Thanh nhân lúc náo loạn, lật đặt xuống lầu.

Tiêu Lĩnh Vu xuống hết cầu thang đi thẳng ra ngoài. Chàng vừa tới cửa điếm

thì lại nghe thanh âm nhỏ bé lọt vào tai:

- Coi chừng có kẻ ám toán!

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại, không nhận ra được người nào cảnh cáo.

Chàng tự nhủ:

- Người này không chịu xuất hiện là không muốn cùng ta tương kiến.

Chàng ngừng đầu trông ra thấy trên đường phố người qua lại đông như mắc cửi

vì lúc này đang giữa trưa, người nào cũng trở về nhà hay tìm vào tiệm ăn uống.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ bọn người Bách Hoa sơn trang dám hạ thủ ngay nơi phồn hoa đô hội này?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng ánh hàn quang lấp loáng, một nắm độc châm

bắn tới nhanh như chớp.

Lại nghe những tiếng lách cách vang lên. Phần lớn độc châm găm vào cửa điếm. Chỉ có mấy mũi bắn vào trong quán.

Hai tiếng rú thê thảm vọng lại. Tiếp theo hai tiếng huỳnh huych vang lên.

Hai

người ngã quay ra đụng vào bàn lăn lộn mấy cái rồi tắt thở chết ngay.

Những độc châm nhỏ như lông trâu, bắn trúng người không một tiếng động mà

chất độc thật là mãnh liệt nên hai người bị chết một cách hồ đồ. Cả những người

đứng bên cũng không hiểu tại sao họ ngã lăn ra chết một cách đột ngột.

Tiêu Lĩnh Vu thấy người vô tội bị chết oan uổng thì trong lòng cực kỳ phẫn nộ, chàng chú ý nhìn trong đám đông nhưng không phát giác được kẻ nào khả nghi.

Lúc này Trung Châu Nhị Cổ và Triển Diệp Thanh từ trên lầu chạy xuống, ngó

thấy hai người nằm lăn ra đó liền rào bước ra khỏi tử điếm.

Tiêu Lĩnh Vu tức quá đứng ở cửa điếm. Cặp mắt chàng loang loáng nhìn quanh để điều tra hung thủ, quên cả hành động.

Thương Bát bước đến bên chàng nói nhỏ:

- Đại ca lại đây mau.

Tiêu Lĩnh Vu tâm thần tỉnh táo lại, nhớ đến công việc còn phải làm liền cất bước đi theo Trung Châu Nhị Cổ. Chàng tự nhủ:

- Thảm Mộc Phong thi hành những thủ đoạn không thể lường trước được để

gia hại ta, khó nổi đề phòng cho xiết. Từ nay bất cứ chỗ nào ta cũng phải lưu tâm cẩn thận.

Triển Diệp Thanh đi sau cách chừng năm thước, để ý nhìn bốn phía ngấm ngầm bảo vệ cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn chưa nguôi giận. Chàng vẫn ngấm ngầm lưu tâm

dò xét đề mong phát hiện ra người nào ám toán là lập tức hạ thủ.

Đi qua hai đường phố, tới một ngã tư. Chàng thấy hai bên hè phố bày đầy các

thứ hàng hóa, thương nhân không ngớt mời mọc khách mua.

Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy cách đó chừng năm sáu trượng có một ngõ hẻm. Ngoài đường phố tiếng người huyên náo, khách đi đường tấp nập rất khó đề

phòng ám toán, chàng liền rẽ vào ngõ hẻm.

Tiêu Lĩnh Vu toan thì triển Truyền âm nhập mật để gọi Thương Bát, Đỗ Cửu bỗng thấy một khiêu hóa tử trung niên quần áo lam lũ đi tới, hai mắt nhìn chòng

chọc vào Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng nghĩ thầm:

- Ta nghe nói đệ tử Cái bang rải khắp hai miền Đại giang nam bắc. Người này

chú ý nhìn ta, không chừng là đệ tử Cái bang vâng lệnh Tôn Bất Tà tới đây.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì khiêu hóa tử đã tiến tới gần trước mặt,

còn cách chừng ba bốn thước. Hắn khẽ hỏi:

- Phải chăng tôn giá là Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng là tại hạ! Huynh đài có phải đệ tử Cái bang...

Chàng chưa dứt lời, bỗng tên khiêu hóa giơ cả hai tay lên. Tay mặt liệng ra một nắm độc châm, tay trái cầm đao truy thủ nhảy xổ lại tập kích Tiêu Lĩnh Vu.

Đứng gần quá mà lại bị tập kích đột ngột thì tránh đao truy thủ còn dễ nhưng khó lòng đối phó với độc châm.

May ở chỗ Tiêu Lĩnh Vu gặp người ám toán liên miên, lúc nào chàng cũng đề

phòng. Cả lúc đang nói chuyện với khiêu hóa tử, gặp biến bất ngờ chàng lập tức

tránh né đánh ra một chuồng người chàng lộn về phái sau rồi lạng sang một bên.

Gặp tình thế cấp bách, Tiêu Lĩnh Vu phải thi triển công phu Thiết bản kiều để né tránh độc châm. Khiếu hóa đứng tuổi bản lĩnh không phải tầm thường. Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu thân pháp mau lẹ tránh khỏi độc châm lại còn phóng chưởng đánh tới. Lập tức hắn bước tạt ngang sang mé trái hai bước để tránh chưởng lực, đồng thời hắn rung tay trái một cái liệng thanh đao truy thủ về phía Tiêu Lĩnh Vu. Đoạn hắn xoay mình bỏ chạy về phía chính đông. Bỗng nghe mấy tiếng rú ngắn ngủi vang lên. Bốn năm người qua lại đã bị tử thương vì độc châm. Tiêu Lĩnh Vu thấy thế lại càng căm phẫn. Chàng chụp được thanh đao truy thủ liền nhắm theo liệng ra. Đây là thủ pháp phóng ám khí của Liễu Tiên Tử đứng vào hàng nhất tuyệt võ lâm. Tiêu Lĩnh Vu đang lúc căm tức, vận kinh lực rất mạnh liệng ra, kinh phong rít lên veo veo. Tên khiếu hóa kia thân pháp cực kỳ mau lẹ. Lúc Tiêu Lĩnh Vu liệng truy thủ ra hắn đã chạy được ngoài hai trượng. Vì không nghe thấy Tiêu Lĩnh Vu rượt theo, bất giác hắn quay đầu nhìn lại thì lưỡi truy thủ vừa bắn tới, ánh bạch quang lóe lên. Hắn tránh không kịp bị thanh đao truy thủ găm vào trán ngập tới tận chuôi. Tên khiếu hóa cực kỳ dũng mãnh. Hắn giơ tay lên rút lưỡi truy thủ ra, còn chạy được hơn một trượng nữa mới ngã xuống mà chết. Đường phố náo loạn cả lên, khách bộ hành la hoảng:
- Không xong rồi! Họ đánh chết người!
Rồi tiếng chân người chạy loạn lên. Thương Bát đi đến bên Tiêu Lĩnh Vu, kéo áo chàng khẽ nói:
- Đại ca đi mau lên. Xin theo sau tiểu đệ.
Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu buông tiếng thở dài, lật đật đi sau Thương Bát. Lúc này Trung Châu Nhị Cổ đã hiểu rõ tình hình trước mắt. Bọn cao thủ Bách Hoa sơn trang tuy hóa trang thành bao nhiêu thân phận nhưng chỉ nhằm vào

một
mình Tiêu Lĩnh Vu , hai người đã ngấm ngấm bàn định với nhau, một người
đi
trước, một người đi sau hộ vệ cho chàng.
Thương Bát rẽ vào ngõ hẻm rồi, ẩn ở phía sau một cái cổng lớn. Hắn thò tay
vào bọc lấy ra một cái mặt nạ da người đưa cho Tiêu Lĩnh Vu, nói:
- Xin đại ca đeo lẹ vào.
Tiêu Lĩnh Vu đeo mặt nạ rồi, Đỗ Cửu lấy ra một cái áo xanh đưa cho chàng,
nói:
- Đại ca mặc áo này ra ngoài thì chúng không thể nhận ra được nữa.
Tiêu Lĩnh Vu đón lấy áo mặc vội vào mình. Bỗng thấy Triền Diệp Thanh
chạy
tới hồi hải giục:
- Ngoài đường phố đương nhốn nháo. Quan sai, nha dịch sắp tới nơi. Chúng
ta
đi lẹ lên.
Bốn người đi xuyên qua ngõ hẻm. Lại chuyển vào một đường lớn khác
Thương Bát nói:
- Chúng ta cứ giả vờ như không quen biết gì nhau và đứng đi cách nhau xa
quá
để tiện chiếu cố cho nhau.
Lúc này ngoài đường phố đang đồn rùm lên vì chuyện cường đạo giết người.
Mấy người đi một lúc rồi, không bị ai tập kích nữa. Tiêu Lĩnh Vu thấy h ấy
còn
sớm mà cứ đi mãi ngoài đường thế này cũng không tiện liền ghé vào tửu
quán.
Quán rượu này nhỏ bé dường như chỉ bán cho người nghèo cùng phu khuân
vác. Bây giờ trời đã quá Ngọ, trong quán thưa thớt chỉ có vài ba thực khách.
Bốn người vào quán rồi mỗi người ngồi một bàn.
Trong quán trừ mấy món nấu còn lại, ngoài ra chẳng có thức ăn nào khác.
Bọn
Tiêu Lĩnh Vu mỗi người gọi riêng biệt lấy phần ăn cho mình.
Bốn người đang ăn uống bỗng thấy bốn đại hán đi vào.
Trong quán này chỉ có bảy cái bàn. Bọn Tiêu Lĩnh Vu bốn người ngồi bốn
bàn.
Còn ba bàn nữa cũng đều đã có người ngồi.
Bốn đại hán này đều nai nịt gọn gàng hoặc mặc võ phục. Người đi đầu lưng
đeo một thứ binh khí hình thù kỳ dị kêu bằng Diêm Vương bút. Còn ba
người kia
lưng đều cài đơn đao.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn đại hán thấy cả bốn người đều đeo một chiếc túi, mà túi nào cũng căng phồng, đủ biết trong túi chứa đầy ám khí.

Đại hán đi trước cài Diêm Vương bút tiến thẳng lại ngồi trước mặt Tiêu Lĩnh Vu. Còn ba gã kia chia nhau ngồi ở các bàn Thương Bát, Đổ Cửu, Triển

Diệp

Thanh.

Thương Bát, Đổ Cửu cùng Triển Diệp Thanh đã hóa trang, rất khó có ai nhận

ra được. Dù người nào biết được là hóa trang cũng không thể biết thân thế.

Đại hán cài Diêm Vương bút liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi đột nhiên

đưa tay cầm lấy hồ rượu đặt trước mặt chàng, tự nhiên rót uống. Gã uống rất nhiều

mà động tác lại rất mau lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc gã đã uống cạn cả hồ rượu không

còn một giọt.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng bất mãn nhưng cố nín nhịn. Đại hán uống cạn hồ

rượu rồi đẩy cái hồ không về phía Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu chỉ thở dài một cái

chứ không nói gì. Bỗng nghe đại hán ngồi cùng bàn với Đổ Cửu ở bên cửa lớn tiếng

nói:

- Chờ một lúc nữa nếu thấy chuyện gì xảy ra thì các vị cũng cứ ngồi yên đừng

cử động để khỏi hại đến người vô can.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 164

Quần hào do thám tam giang viện

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Trong nhà này ngoài ta và nhị vị huynh đệ, chỉ còn Triển Diệp Thanh và hai lão già, chẳng lẽ chúng đã biết rõ thân phận bốn người bọn ta rồi?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên cánh cửa bị đẩy bật ra. Một lão già mặc

trường bào, tay không rảo bước tiến vào.

Lão này đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi từ từ đi tới trước mặt Thương Bát hỏi:

- Tại hạ muốn mượn chỗ ngồi được chăng?

Nguyên Thương Bát lâu ngày bôn tẩu giang hồ, võ công cũng đáng kể vào bậc

cao thủ hạng nhất, mưu kế cũng sâu xa hơn người. Hắn thấy bộ dạng hai bọn người

kia đáng nghi vẫn nhẫn nại không lộ vẻ gì, chỉ ngấm ngầm theo dõi hành động của

họ.

Lão già tay không huyết Thái dương nhô cao, chứng tỏ là một tay cao thủ kiêm

cả hai bên nội ngoại công phu. Còn đại hán lưng cài đơn đao tuy có cường tráng

nhưng so với lão già áo xanh thì còn kém xa.

Thương Bát tự hỏi:

- Không hiểu lai lịch bọn này thế nào. Coi bề ngoài thì dường như không có ý

cừ địch với bọn ta.

Trong bọn Tiêu Lĩnh Vu bốn người thì Triển Diệp Thanh tính khí nóng nảy hơn hết. Người kia ngồi xuống bàn y rồi, trong lòng y rất bức bối, mấy lần toan

phát tác nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu, Thương Bát vẫn bình tĩnh y đành phải nhẫn nại.

Sau một lúc đại hán lưng cài Diêm Vương bút không nhẫn nại được nữa đứng

dạy tiến lại trước mặt lão già áo xanh, kính cẩn thi lễ nói:

- Thừa trang chúa! Tại hạ xem chừng bọn họ không tới rồi.

Tiêu Linh Vu bụng bảo dạ:

- Té ra bọn này có ước hẹn với người khác. Không hiểu sao họ lại chọn tử quán nhỏ bé này làm nơi gặp gỡ?

Thương Bát nhìn tướng mạo lão già ngồi đối diện thì dường như có lần được nghe người nhắc đến. Nhưng trong lúc nhất thời hắn không nhớ ra được là ai.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bất giác hắn đưa mắt nhìn lão già hai lần.

Đại hán lưng cài đơn đao ngồi bên cạnh cười lạt nói:

- Có gì lạ mà nhòm ngó?

Thương Bát chấn động tâm thần vội quay đi nhìn chỗ khác.

Đại hán đột nhiên vươn tay ra chụp lấy cổ tay Thương Bát.

Thương Bát biết mình mà né tránh là lập tức bộc lộ thân thể. Hắn cứ ngồi yên

không nhúc nhích, để mặc cho đại hán nắm lấy cổ tay.

Bỗng lão già áo xanh xua tay nói:

- Không nên gây chuyện thị phi.

Đại hán cài Diêm Vương bút dường như rất kính trọng lão già áo xanh. Hắn nghe lão nói vậy liền buông tay Thương Bát ra.

Tiếng cửa lại kết mở, một thiếu niên chừng 25, 26 tuổi đẩy cửa bước vào.

Tiêu Linh Vu thấy người này tới không khỏi chấn động tâm thần, nghĩ bụng:

- Xem chừng Thẩm Mộc Phong cũng tới thành Ngạc Châu này rồi.

Nguyên người mới tới là Đôn Hoàng Chương, đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong.

Đôn Hoàng Chương chuyển động cặp mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Vị nào là Chu lão gia tử?

Lão già áo xanh đứng dậy đáp:

- Tại hạ là Chu Văn Xương ở Lạc Dương.

Đôn Hoàng Chương chấp tay nói:

- Văn bối nghe danh đã lâu, bữa nay mới được gặp đây thật lấy làm hân hạnh.

Chu Văn Xương mỉm cười hỏi:

- Không dám! Cách xưng hô huynh đài thế nào?

Đôn Hoàng Chương đáp:

- Tại hạ họ Đôn, tên Hoàng Chương. Đây có thiệp mời. Kính xin Chu lão tiên

bối qua mắt.

Chu Văn Xương đón lấy thiệp mời, ngó qua rồi hỏi:

- Các hạ xưng hô Thẩm trang chúa bằng gì?

Đôn Hoàng Chương đáp:

- Lão nhân gia là ân sư của vãn bối.

Chu Văn Xương nói:

- Hay lắm! Xin các hạ về phụng mạng là lão phu sẽ y ước tới nơi.

Đôn Hoàng Chương vừa cười vừa dặn:

- Ba vị Tân, Vu, Hứa đều đến đúng hẹn. Xin Chu lão tiên bối y ước cho.

Chu Văn Xương đáp:

- Đôn huynh cứ yên lòng.

Đôn Hoàng Chương chấp tay nói:

- Vãn bối xin cáo biệt.

Chu Văn Xương đáp:

- Xin miễn cho lão phu khỏi tiễn chân.

Đôn Hoàng Chương đáp:

- Không dám!

Rồi trở gót đi ngay.

Đôn Hoàng Chương đi một lúc rồi, Chu Văn Xương cũng đứng dậy rảo bước

ra ngoài.

Đại hán lưng cài Diêm Vương bút vẫy tay một cái, ba đại hán cài đơn đao đều

đứng dậy ra đi.

Hồ rượu của Tiêu Lĩnh Vu đại hán đã uống sạch. Chàng chờ mấy người đi khỏi mới kêu tiểu nhị lấy hồ rượu cùng chung khác cho chàng.

Tiểu nhị cầm chung rượu lên bồng la lên:

- Tiền!

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy chung rượu nhìn vào, thấy bên trong quả có ngân lượng

chừng năm chỉ, biết là đại hán kia để lại trả tiền rượu. Chàng lắm bầm:

- Con người hán tuy thô lỗ nhưng cũng không phải hạng người ăn uống quýt.

Thương Bát bồng ngửa mặt lên trời nói một mình:

- Chu, Tân, Vu, Hứa bốn vị đại hiền trong võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy đến bên Thương Bát hỏi:

- Thương huynh đệ! Huynh đệ có biết lão già áo xanh đó không?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chỉ nghe người ta nhắc đến danh tự Chu Văn Xương ở Lạc Dương mà

thôi. Trong Tứ đại hiền Chu Văn Xương đứng đầu. Không ngờ Thẩm Mộc Phong lại

mời được cả bốn vị trước nay chưa từng hỏi đến chuyện thị phi giang hồ.

Thương Bát lại nói tiếp:

- Tiểu đệ nghe nói Tứ đại hiền trong võ lâm võ công cao cường nhưng lạnh

nhật thể tình, không chịu giao du với các nhân vật giang hồ, không hoà mình vào chốn thị phi để tranh danh đoạt lợi nên người ta kêu bằng Tứ Đại Hiên Nhân.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bọn họ ẩn cư vui thú lâm tuyền là phải. Nhưng đã thân hoài tuyệt kỹ mà thấy

trên chốn giang hồ tà ma lẫn át, chính đạo suy vi vẫn không hỏi đến thì chẳng thể

gọi là đại anh hùng, đại hào kiệt được.

Thương Bát nghiêm trang đáp:

- Lời đại ca dạy rất phải.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói:

- Cõi tình hình này thì có vẻ Thâm Mộc Phong đã thân hành tới Ngạc Châu, mà hành tung chúng ta đã tiết lộ. Vậy chúng ta đi thôi, đừng chần chờ ở đây nữa.

Chàng liền tính trả tiền cơm rượu rồi đứng dậy ra đi.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đeo mặt nạ có nước da vàng ửng, má bên phải lại có một túm lông đen, tướng mạo cực kỳ xấu xa.

Thương Bát đi với Tiêu Lĩnh Vu. Đỗ Cửu đi với Triển Diệp Thanh thành một

tốp. Bốn người mượn cơ hội đi thưởng ngoạn phong cảnh thành Ngạc Châu đồng

thời ghi nhớ lấy địa thế.

Lúc lên đèn bốn người đi tới một ngõ hẻm rồi rẽ vào quán bán đậu hủ.

Hai tên đệ tử phái Võ Đương đã chờ ở trong quán.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu lột mặt nạ và thay đổi y phục.

Triển Diệp Thanh mặc trường bào màu lam, hóa trang làm một vị công tử con

nhà quý phái, gương mặt cũng trang điểm để che dấu chân tướng.

Thương Bát mặc trường bào, đầu đội mũ quả dưa, ngoài khoác áo choàng.

Hắn

đeo mặt nạ giả làm một tên quân gia.

Đỗ Cửu đeo mặt nạ, để ba túm râu dài, lưng cài yêu đao, giả làm tên tùy tùng.

Tiêu Lĩnh Vu đeo bộ mặt non choẹt, mặc thanh y tiểu mạo, giả làm tiểu đồng

theo hầu Triển Diệp Thanh.

Bốn người cải trang xong xuôi, chợt thấy một tên đệ tử phái Võ Đương nghiêng mình nói:

- Tệ chừng môn đã ước hẹn với Tôn lão tiên bối: Bất luận sự việc ra sao, vào

khoảng canh năm cũng về đây tương hội.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Được rồi! Các vị cứ giữ ở đây.

Một tên đệ tử khác khẽ bảo Triền Diệp Thanh:

- Tam sư thúc giữ địa vị nhị công tử của Trình Chí Thanh, đại nhân Tuân duyệt

sứ ở Giang Nam.

Triền Diệp Thanh mỉm cười đáp:

- Ta nhớ rồi.

Y đảo mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu đại hiệp! Tiểu đệ đặt cho đại hiệp một cái tên tạm là Trình Lĩnh Vu được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Cái tên này nghe hay lắm.

Bốn người nhờ bóng đêm yểm hộ ra khỏi ngõ hẻm đã thấy một cỗ xe bỗng dừng lại ở giữa đường. Một tên đệ tử phái Võ Dương giả làm phu xe nhảy xuống

chạy lại đón tiếp, nói:

- Tôn lão tiên bối đang chờ các vị ở trong xe.

Bốn người lên xe thấy Tôn Bất Tà đã trở lại cách ăn mặc như trước.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay hỏi:

- Lão tiên bối đã gặp người của quý bang chưa?

Tôn Bất Tà cười nói:

- Lão khiêu hóa không quen thay hình đổi dạng, khôi phục lại chân tướng hay hơn.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão khiêu hóa đã tìm thấy mấy tên tiểu khiêu hóa. Nhưng nhất thiết mọi hành động đều phải theo kế hoạch của Vô Vi đạo trưởng. Lão khiêu hóa chỉ có một

lời dặn các vị là khi đã tiến vào Giang Nam Thư Ngụ rồi thì khi hạ thủ đừng nể

nang gì hết. Theo lời báo cáo của đệ tử Cái bang thì Thảm Mộc Phong đã tới Ngạc

Châu. Hắn đem theo rất nhiều cao thủ nên khó lòng tránh xảy ra một trận ác đấu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Không hiểu đêm nay có chạm trán Thảm Mộc Phong không?

Tôn Bất Tà cười đáp:

- Nếu hần biết Tiêu huynh đệ tới đây thì dù có việc to tày trời hần cũng gác lại

để chờ đón đại hiệp.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nghe nói bọn ca kỹ trong Giang Nam Thư Ngụ phần lớn đều có võ công

cao cường. Các vị hãy coi chừng, đừng để cho tiếng ca lời nhạc hay đèn hồng

rượu lục làm cho loá mắt mà bị bọn chúng ám toán.

Triển Diệp Thanh đáp:

- Xin lão tiên bối cứ yên tâm.

Tôn Bất Tà nói:

Lão khiêu hóa cùng đệ tử Cái bang đều ở ngoài chờ để tiếp ứng cho các vị.

Lão ngó Triển Diệp Thanh nói tiếp:

- Lệnh sư huynh điều động có phương pháp, cách bố trí rất nghiêm cẩn. Tài vận trù quyết sách người thường quyết không bì kịp.

Triển Diệp Thanh nghe lão tán dương sư huynh mình thì trong lòng mừng thầm đáp:

- Lão tiên bối qua khen mà thôi.

Tôn Bất Tà cười nói:

- Lão khiêu hóa ăn mặc thế này thì vào kỹ viện làm sao được. Vậy xin cáo biệt.

Dứt lời lão nhún người xuyên qua cửa vọt đi.

Bánh xe lục cộc chạy trên đường phố lớn.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ dặn Triển Diệp Thanh:

- Nếu không gặp tình thế bắt buộc thì hay hơn hết là không động thủ để

nhân vật đầu não mà Thẩm Mộc Phong phái tới đây khỏi chạy chốn mất.

Cỗ xe mui đột nhiên đi chậm lại vì đã gần tới Tam Giang Thư Ngụ.

Đỗ Cửu vén rèm xe lên thấy làn sóng người ào ạt kéo vào, hai bên đèn lồng treo cao, thật là một nơi tranh kỳ danh tuyệt, hấp dẫn bướm lả ong loi.

Người đông nghẹt, xe ngựa không sao lách lên được.

Đỗ Cửu tức giận nhảy xuống quát:

- Tránh ra!

Hần vung tay gạt khiến bảy tám người loạng choạng lùi lại.

Mọi người thấy hần tuy ăn mặc thanh y tiểu mạo nhưng khí thế hung dữ, rõ

vẻ người võ lâm.

Nguyên triều nhà Minh thường có quan lớn vi hành đi dò xét dân tình.

Những
vệ sĩ hộ giá cũng cải trang che dấu thân thể nhưng lưng vẫn cài yêu đao, dân
gian
được nghe đã nhiều.
Bọn người bị Đỗ Cửu đẩy ra tuy trong lòng bất mãn nhưng ngó thấy cỗ xe
ngựa sang trọng, không dám nói gì, hấp tấp lùi lại nhường lối.
Cỗ xe đến trước cửa Tam Giang Thư Ngụ thì dừng lại.
Thương Bát vén rèm nhảy xuống trước. Tiêu Lĩnh Vu và Triển Diệp Thanh
xuống theo.
Đỗ Cửu đi trước mở đường rào bước tiến vào Tam Giang Thư Ngụ.
Tiêu Lĩnh Vu đi theo Triển Diệp Thanh lúc nhanh lúc chậm.
Thương Bát khẽ vỗ vào cỗ xe. Tên đệ tử dong xe lập tức cho xe chạy đi.
Tam Giang Thư Ngụ là một kỳ viện nổi tiếng trong thành Ngạc Châu. Các
ca
kỳ trong viện đều xinh đẹp sang trọng nên ai cũng cho là Tam Giang Thư
Ngụ làm
ăn phát đạt nhất.
Triển Diệp Thanh oai vệ phi thường. Y vừa đến cửa đã có hai tên gia nhân ra
đón.
Đỗ Cửu vội cản lại nói:
- Không được kinh động nhị công tử.
Hai tên gia nhân “ạ” một tiếng rồi đứng lại.
Thương Bát đi quanh tiến lên trước Triển Diệp Thanh, dùng tiếng Quan
thoại
nói:
- Nhị công tử bọn ta nghe tiếng Tam Giang Thư Ngụ , nay mới được rảnh
đến
thưởng thức. Vậy có phòng nào hảo hạng thì dẫn nhị công tử đến ngồi chơi.
Nếu
công tử gia vừa lòng thì các người sẽ có thưởng.
Thương Bát hiểu rất nhiều thứ tiếng địa phương, khiến cho người ta khó
phân
biệt được chân giả.
Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm đưa mắt ngó hai tên gia nhân, thấy chúng tuy mặc
quần áo vải nhưng mí mắt lộ vẻ kiêu ngạo bất thuần. Chúng nghe Thương
Bát xỏ
một tràng dài tiếng Quan thoại đều đứng ngẩn người ra không nói gì.
Hiển nhiên trong Tam Giang Thư Ngụ đã có phòng bị nghiêm ngặt. Hai tên
gia
nhân đúng là hai cao thủ võ lâm cải trang, có ý muốn động thủ động cước.

Đỗ Cửu

cười lạt nói:

- Sư gia nói vậy các người có nghe thấy không?

Hai tên gia nhân đưa mắt nhìn nhau, gã mé tả đáp:

- Tiểu nhân có điều khiếm khuyết lễ nghi, xin quan gia miễn trách.

Gã trở vào căn phòng buông rèm thêu nói tiếp:

- Còn một phòng trống. Mời các vị quan khách vào đó ngồi chơi. Tiểu nhân đi

kêu mấy vị cô nương vào nghinh tiếp.

Thương Bát gục gặc đầu nói:

- Nhị công tử chúng ta là nhân vật thế nào mà lại thủ lạc ở chỗ hỗn tạp này?

Đỗ Cửu ngừng đầu lên nói:

- Phía sau hòn non bộ kia là chỗ nào?

Gã gia nhân mé hữu đáp:

- Đó là hậu viện. Nhưng bữa nay có khách quen đặt hết cả rồi.

Đỗ Cửu nói:

- Đuổi họ đi là xong.

Rồi hăn rảo bước xồng xộc tiến vào.

Hai tên gia nhân này đều mới lạ, trong lúc nhất thời không biết đối phó bằng cách nào, đều đứng ngẩn người ra.

Triển Diệp Thanh cười lạt nói:

- Kỷ viện này của các người không muốn mở cửa nữa hay sao?

Thương Bát vội ngăn lại:

- Nhị công tử địa vị tôn cao bất tất phải hoài lòi với chúng. Để sáng mai tiểu nhân viết danh thiếp đưa tới phủ Ngạc Châu cho chúng biết thân.

Cách che lấp của Thương Bát rất có phương pháp khiến cho hai tên gia nhân giả mạo tuy đã bôn tẩu giang hồ lâu năm cũng bị lừa gạt. Chúng tưởng là người

quan nha thật sự nên đều cúi đầu lùi lại.

Triển Diệp Thanh bụng bảo dạ:

- Hay quá! Mình mới lần đầu tới kỷ viện lại gặp ngay hai thằng chắc cũng lần

đầu giải làm gia nhân thành ra ngớ ngẩn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân y vẫn bước theo Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu đã nghe Thương Bát tả đại khái tình thế trong Tam Giang Thư Ngự .

Hăn mạnh dạn đi thẳng đến cánh cửa nhỏ thông sang hậu viện, đập tay vào cánh

cửa quát lớn:

- Mở cửa cho mau!

Cánh cửa vẫn im lìm đóng chặt.

Một lúc sau bỗng cánh cửa kẹt mở. Một đại hán trung niên nai nịt gọn gàng đứng chặn trước cửa hỏi:

- Các hạ muốn kiếm ai?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Chúng ta là khách đến chơi.

Lão già áo xanh đưa mắt ngấm ngĩa Đỗ Cửu rồi nói:

- Hậu viện hôm nay đầy khách rồi. Ngày mai các hạ hãy đến sớm hơn.

Lão vừa nói vừa đóng cửa lại.

Đỗ Cửu đưa chân phải đạp vào cánh cửa nói:

- Biết điều thì hãy tránh ra. Nhị công tử chúng ta đã đến chơi, khi nào lại chịu

cụt hứng bỏ về?

Lão già toan nổi nóng thì Triển Diệp Thanh cùng Tiêu Lĩnh Vu đi tới.

Triển Diệp Thanh sợ hai người xảy ra chuyện xung đột liền nói:

- Lão này mở cửa nhanh lắm, thưởng cho lão một lá vàng.

Thương Bát “ạ” một tiếng rồi thò tay vào bọc lấy ra một lá vàng nói:

- Nhị công tử ta ban thưởng cho, sao không tạ ơn đi?

Lão già đưa mắt nhìn lá vàng thấy ít ra cũng nặng tới hai lạng thì nghĩ thầm trong bụng:

- Chỉ có khách quyền quý mới rộng rãi đến thế.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bất giác lão nghiêng mình thi lễ nói:

- Đa tạ nhị công tử đã ban thưởng cho.

Triển Diệp Thanh mỉm cười khen:

- Lão nhanh nhẹn lắm.

Rồi cất bước tiến vào.

Lão áo xanh toan cản trở nhưng thấy y oai phong bệ vệ, không giống người võ

lâm cải trang nên do dự.

Triển Diệp Thanh, Thương Bát, Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này đã bước vào rồi.

Đỗ Cửu đi trước dẫn đường. Mới đi được bốn năm bước thì đến một khúc quanh. Bỗng thấy một đại hán lạng người ra cản đường nói:

- Khách quan đã nhắm phòng nào chưa?

Đỗ Cửu đáp:

- Kiếm phòng nào càng rộng rãi sang trọng càng tốt.

Đại hán đáp:

- Được rồi! Tiểu nhân xin dẫn đường cho các vị.

Đoạn hán xoay mình đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên phát giác ra trước mặt chỗ nào cũng sáng tỏ.

Tình trạng hậu viện khác hẳn tiền viện. Những phòng khách ngoài tiền viện đều thấp đèn sáng chung như ban ngày, trên tường treo hoa đăng, tiếng đàn sáo véo

von. Nhưng ở hậu viện thì bên ngoài sáng tỏ, nhưng trong hành lang không có một

ngọn hoa đăng nào. Cửa sổ các phòng đều buông rèm bằng the dày, ánh sáng không

lọt ra ngoài được, chỉ vắng vắng nghe tiếng cười nói.

Hiển nhiên cách kiến trúc các phòng ốc trong hậu viện đặc biệt khác lạ.

Đại hán trung niên dẫn mọi người đi qua một hành lang khá dài, cho đến tận cùng mới đây một cánh cửa ra nói:

Mời các vị hãy vào phòng ngồi chơi. Tiểu nhân đi kêu mấy vị cô nương vào bồi tiếp.

Đỗ Cửu nghĩ bụng:

- Thằng cha này đưa bọn mình vào đây e rằng không phải hảo ý. Ta cần coi chừng mới được.

Hắn liền quay lại hỏi:

- Trong phòng có người không?

Đại hán trung niên đáp:

- Nếu đã có người khi nào tiểu nhân dám dẫn các vị tới.

Đỗ Cửu nói:

- Hay lắm! Người vào trong thấp đèn đi.

Đại hán “ạ” một tiếng rồi đi vào trong phòng.

Đỗ Cửu vẫn đứng ngoài cửa ngấm ngấm vận động nội công đề phòng, chưa chịu vào ngay.

Bỗng thấy hoá quang lóe lên. Trong nhà đã thấp đèn lên. Đỗ Cửu từ từ tiến vào

phòng.

Phòng này vuông vắn chừng ba trượng. Bốn mặt đều có màn tím che rủ. Bàn ghế đều bằng gỗ lữ đàn, lại có cả cắm đôn. Cách bố trí cực kỳ hoa lệ.

Đại hán trung niên chậm rãi nói:

- Tiểu nhân xin đi mời mấy vị cô nương.

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Người bắt tất phải vội vàng. Nhị công tử đây thân trọng thiên kim, ta phụ trách hộ vệ phải cẩn thận mới được.

Hắn vội bước đi quanh phòng một lượt rồi nói:

- Được rồi! Người đi đi. Bảo hai cô sắp đặt thịnh soạn cho mau. Nhị công tử chúng ta mà cao hứng ngủ lại đây là phúc đức cho các người đó.

Đại hán trung niên hỏi:

- Các vị có bốn người sao lại kêu có hai cô?

Đỗ Cửu lẩm bẩm:

- Thằng cha này lại muốn mỗi cô hầu một người cho nó có đôi chăng?

Ngoài miệng gã lạnh lùng nói:

- Có Nhị công tử gia ở đây, không được nói nhăng nói càn.

Đại hán trung niên không nói gì nữa, xoay mình bước ra khỏi cửa.

Triển Diệp Thanh dẫn Tiêu Lĩnh Vu bước vào phòng. Thương Bát vẫn đứng ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Từ ngoài hành lang vào tới phòng này có hai lần cửa rất dày, tường vách kiên

cố. ở đây đâu có giống như một kỹ viện?

Đỗ Cửu đáp:

- Tiểu đệ đã điều tra tường vách thì thấy ít ra sau những tấm rèm kia không có

địch nhân mai phục.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trên Vọng Hoa lâu ở Bách Hoa sơn trang tầng nào cũng có cơ quan mai phục. Nếu nơi đây do Thẩm Mộc Phong kinh doanh thì tất cũng bố trí cẩn mật.

Chúng ta nên cẩn thận một chút.

Bỗng nghe Thương Bát hắng dặng một tiếng nói:

- Vị cô nương này đẹp quá!

Thương Bát nói câu này rất khê nhưng hắn vận dụng chân khí từ huyết đan điền phát ra nên Triển Diệp Thanh nghe rất rõ. Y vội đến ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu,

còn Đỗ Cửu lui ra đứng sau chỗ cửa có buồng rèm.

Bỗng thấy gót xen thoăn thoắt, bội ngọc leng keng. Tấm rèm vén lên. Bốn thiếu nữ xinh đẹp nổi đuôi đi vào.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 165

Hai cô kỹ nữ bại lộ chân tướng

Ả đi đầu mặc áo trắng, trên mái tóc cài bông hồng, mặt thoa một lớp phấn mỏng, cặp lông mày kẻ phớt đầy vẻ thủy mì, yêu kiều.

Ả thứ hai xiêm y màu xanh biếc, trước ngực cài hoa, cách ăn mặc nhã nhặn, sang trọng.

Hai ả còn lại phục sức rất lộng lẫy, quần áo toàn thân một màu hồng.

Sau cùng còn một thằng nhỏ diện mạo thanh tú. Gã tiến vào nghiêng mình thi

lễ nói:

- Bốn vị cô nương đây là những hoa khôi rực rỡ nhất của Tam Giang Thu Ngụ.

Triển Diệp Thanh trở vào hai thiếu nữ đi trước ăn mặc nhã nhặn nói:

- Hãy trả mỗi cô một lá vàng.

Thương Bát chạy vào móc trong bọc ra hai lá vàng đưa cho thằng nhỏ.

Thằng nhỏ ngơ ngác cầm lấy vàng rồi khẽ bảo hai ả tóc vàng:

- Chúng ta đi thôi.

Rồi gã trở gót cất bước đi trước.

Hai thiếu nữ áo hồng liếc mắt nhìn Triển Diệp Thanh bĩu môi rồi theo thằng nhỏ đi ra.

Triển Diệp Thanh liếc mắt nhìn hai thiếu nữ nói:

- Mời hai vị cô nương ngồi xuống đây.

Tiêu Lĩnh Vu đứng ở phía sau Triển Diệp Thanh ngấm ngấm chú ý đến cử động của hai thiếu nữ.

Hai ả cảm ơn rồi ngồi xuống ghé.

Triển Diệp Thanh từ thừa nhỏ ở núi Võ Dương cho đến khi khôn lớn. Y chưa

từng ngồi một mình với đàn bà bao giờ. Nay là lần đầu tiên y đối diện với hai giai

nhân tuyệt mỹ. Y tới đây có chỗ dụng tâm khác chứ không phải là để giỡn cợt trên

hoa ghẹo nguyệt thành ra ngượng ngùng không biết nói gì.

Sau một lúc Triển Diệp Thanh cất tiếng hỏi:

- Hoa danh hai vị cô nương là gì?

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười đáp:

- Tiệp thiếp là Bạch Mai, còn đây là Lục Hà muội muội.

Triển Diệp Thanh khẽ thở dài hỏi:

- Hai vị vào Tam Giang Thụ Ngụ này lâu chưa?

Bạch Mai đáp:

- Kể bạc mệnh này luân lạc phong trần đã ba tháng nay.

Triển Diệp Thanh thấy thị mồm miệng hoạt bát không khỏi nghĩ thầm:

- Con nhỏ này nói năng khéo léo, e rằng không phải nhân vật dễ chơi.

Y còn đang ngẫm nghĩ thì có người bung rượu thịt vào.

Thằng nhỏ liếc mắt nhìn Thương Bát, Đỗ Cửu khẽ nói:

- Hai vị khách gia có cần hai cô nương để bồi tiếp không?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Bọn ta già rồi, không còn hứng thú nữa.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói theo:

- Vả lại ở trước mặt công tử gia mà muốn cần rở là không muốn sống nữa rồi.

Thằng nhỏ lè lưỡi ra rồi lật đật bỏ đi.

Bạch Mai cầm hồ rượu rót vào chung cho Triển Diệp Thanh khẽ nói:

- Tiện thiếp xin hỏi đại danh khách gia?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tại hạ họ Trình.

Bạch Mai lại rót đầy rượu vào chung của mình rồi nói:

- Tiện thiếp được hân hạnh gặp mặt Trình công tử, xin kính mừng một chung.

Rồi thị nâng chung lên uống cạn.

Triển Diệp Thanh nâng chung rượu lên môi người hơi rồi nói:

- Tại hạ không uống được rượu, đành phụ lòng cô nương.

Lục Hà cầm đôi đũa trước mắt Triển Diệp Thanh gấp miếng thịt gà lên nói:

- Chị em tiện thiếp được lọt vào mắt xanh công tử rất lấy làm cảm kích.

Công

tử không uống được rượu, bọn tiện thiếp cũng chẳng dám khuyên mời. Xin công tử

ăn một chút gì được chăng.

Thị vừa nói vừa đưa miếng thịt gà vào miệng Triển Diệp Thanh.

Triển Diệp Thanh lấy làm khó nghĩ. ịn vào thì không được mà không ăn thì lại tỏ vẻ khiếp nhược.

Y còn đang do dự chưa biết giải quyết cách nào bỗng thấy một bàn tay đưa ra

nắm lấy đôi đũa ở tay Lục Hà, nói:

- Công tử gia là một nhân vật tôn cao, sao cô nương lại vô lễ như vậy.

Triển Diệp Thanh đưa mắt nhìn thì thấy người động thủ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Y chỉ mỉm cười chứ không ngăn trở.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm vận động nội kinh, một luồng ám kinh truyền qua đôi đũa đánh tới Lục Hà.

Cử chỉ hai ả này không giống kẻ phong trần tầm thường khiến Tiêu Lĩnh Vu sinh lòng ngờ vực. Chàng mượn cơ hội này để thử xem hai ả có biết võ công hay không.

Bỗng thấy Lục Hà hai mắt sáng ngời lên nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu. Đột nhiên ả kêu thét lên một tiếng buông đôi đũa trong tay ra.

Hiện nay Tiêu Lĩnh Vu đã tăng phần lịch duyệt rất nhiều. Chàng nghĩ thầm:

- Luồng nội lực của ta đánh ra tuy không nặng lắm, nhưng nếu con nhỏ này không hiểu võ công thì bị đánh đòn này không khỏi hoa dung thất sắc, khí huyết

nhộn nhạo mới phải, khi nào lại còn lêu rú lên được. Luồng lực đạo của ta cực kỳ

mau lẹ, cô ả bị đánh một đòn vẫn chẳng tổn thương gì, cố ý bỏ đũa xuống làm bộ

hoang mang, kêu thét lên báo động.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng nói:

- Cô nương quả là người tâm cơ ghê gớm, hành động cũng hay cũng đẹp.

Lục Hà ngó Triển Diệp Thanh nói:

- Thừa công tử! Tên tiểu đồng này thật vô lễ.

Triển Diệp Thanh cười mát hỏi:

- Gã làm cô nương bị thương rồi ư?

Lục Hà đáp:

- Tuy chưa bị thương nhưng cũng một phen kinh hãi.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Gã chưa đụng tới người cô nương mà sao cô nương giật nảy mình?

Lục Hà giương cặp nhãn thần trong suốt nhìn thẳng vào mặt Triển Diệp Thanh

hỏi:

- Công tử chưa trông thấy thực ư?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tại hạ chưa nhìn thấy.

Lục Hà từ từ đứng dậy nói:

- Tiệp thiếp tuy chìm đắm vào chốn phong trần, nhưng thừa nhỏ cũng học được

mấy năm thi thư, hành động đều theo mực thước. Được công tử để lọt mắt xanh,

tiệp thiếp rất lấy làm vinh hạnh. Công tử miệt thị tiệp thiếp thì chẳng nói làm

chi,
nhưng lại dung cho tên gia nhân vô lễ thì thật kinh người thái quá...
Bạch Mai kéo Lục Hà một cái nói:
- Muội muội hãy ngồi xuống. Trình tướng công là người phong lưu văn nhã, độ lượng quân tử. Dĩ nhiên lai lịch phi thường. Sao muội muội lại vô lễ với tướng công?
Lục Hà mượn cơ hội này để hạ đài liền từ từ ngồi xuống.
Bạch Mai đảo mắt nhìn Triển Diệp Thanh nói:
- Xin tướng công đừng buồn, cô em này tính nết không được dịu dàng. Hồi ơi!
Y đắc tội với nhiều khách quan rồi. Công tử là bậc đại nhân, thân trọng thiên kim, dĩ nhiên chẳng thèm chấp với bọn tiện thiếp chôn lâu hồng. Tiện thiếp xin kính công tử một chung để tạ tội.
Thị bưng chung rượu đầy lên một hơi uống cạn sạch.
Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:
- Xem chừng trong rượu quả có điều chi khác lạ.
Triển Diệp Thanh cũng nâng chung rượu lên nhưng chỉ đặt kê vào môi rồi hạ xuống.
Bạch Mai cũng không khuyên mời Triển Diệp Thanh nữa. Thị nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:
- Tiểu quân gia! Bữa nay Lục Hà muội muội là người do lệnh công tử kêu đến.
Theo quy củ thì kẻ khác không được tỏ vẻ khinh bạc. Đêm nay mà lệnh công tử hết lòng thương yêu Lục Hà muội tử mà tiểu quân gia có thích nàng thì ngày mai hãy đến. Khi đó tiểu quân gia có khinh bạc thế nào y cũng không nổi nóng.
Tiêu Lĩnh Vu nghe nói mặt mày nóng ran lên. Nếu chàng không đeo mặt nạ nhất định chàng thẹn đỏ mặt lên.
Thương Bát lâu ngày bôn tẩu giang hồ đã từng trải rất nhiều. Hắn lo lắng Triển Diệp Thanh và Tiêu Lĩnh Vu bị hai nữ lang kiêu diễm kia đưa vào cạm bẫy liền từ từ tiến lại nói:
- Vị tiểu quân gia này tuy tuy tòng Nhị công tử, nhưng hai người đã thân

thiết

với nhau từ nhỏ cho tới khi khôn lớn.

Bạch Mai lắc đầu nói:

- Sư gia nói thế thì không đúng.

Thương Bát hỏi:

- Không đúng chỗ nào?

Bạch Mai đáp:

- Tiệp thiếp coi quý công tử có lẽ đến 23, 24 tuổi rồi. Còn vị tiểu quân gia đây

tuy nhỏ người xuýt soát quý công tử nhưng khuôn mặt non choẹt, nhiều lắm là 15,

16 tuổi. Hai người hơn nhau 8, 9 tuổi sao lại bảo là cùng ở với nhau từ thừa nhỏ tới

khi khôn lớn được?

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này quả nhiên lợi hại.

Nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói:

- Cô nương có điều không hiểu. Vị tiểu quân gia đây trước nay không phải lo

nghĩ gì hết nên tuy đã ngoài hai mươi mà nét mặt vẫn còn non nớt.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng người hô:

- Bạch Mai, Lục Hà! Ra đón khách.

Bạch Mai, Lục Hà từ từ đứng dậy nói:

- Công tử hãy chờ cho một lúc, tiệp thiếp ra đón khách xong sẽ trở vào ngay.

Triển Diệp Thanh chưa từng đến kỹ viện bao giờ. Y thấy hai ả đứng dậy muốn

đi thì luống cuống không biết làm thế nào.

Thương Bát lạng người ra chắn lối hỏi:

- Hai vị cô nương muốn đi đâu?

Bạch Mai đáp:

- Bọn tiệp thiếp đi mở rèm chào khách.

Thương Bát lạnh lùng nói:

- Công tử của tại hạ ở thành Bắc Kinh đi chơi kỹ viện rất nhiều, khi đã chấm ai

thì không cho đi tiếp khách khác. Giá trị của hai vị là bao nhiêu, bọn tại hạ cũng trả

hết.

Lục Hà đáp:

- Làm gì cũng phải có mực thước. Dù quý công tử có nhiều tiền, chị em tiệp thiếp cũng không dám tham lam để trái với luật lệ.

Thương Bát hỏi:

- Hai vị cô nương có biết địa vị Nhị công tử đây không?

Bạch Mai lắc đầu đáp:

- Bọn tiện thiếp không hiểu.

Thương Bát nói:

- Y là nhị công tử của Trình đại nhân, Tuần duyệt sứ Giang Nam, còn ai không hiểu?

Lục Hà cười mát nói:

- Dù là Hoàng thái tử bọn tiện thiếp cũng không thể trái với lẽ luật.

Thương Bát cười lạt nói:

- Đêm nay tại hạ muốn giữ hai cô lại đây.

Hắn đảo mắt nhìn Đỗ Cửu nói:

- Đi kêu quản gia vào đây.

Đỗ Cửu dạ một tiếng rồi chạy đi. Lát sau hắn dẫn một đại hán áo xanh đi vào.

Thương Bát nhìn đại hán hỏi:

- Phải chăng ông bạn trông coi ở đây?

Đại hán áo xanh đáp:

- Phải rồi! Đại gia có điều chi dạy bảo?

Thương Bát lạnh lùng đáp:

- Giá trị hai vị cô nương này là bao nhiêu, công tử gia tại hạ bao hết, không muốn để hai cô mở rèm đón khách.

Tên quản gia đảo mắt nhìn Bạch Mai, Lục Hà ra chiều khó nghĩ. Hắn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Hai vị cô nương đây là những nhân vật tuyệt đỉnh ở Tam Giang Thụ Ngụ này.

Các thân sĩ ở đây đều biết tiếng. Nếu hai cô không ra đón mời thì e rằng đêm nay

trong bản viện sẽ xảy ra chuyện náo động đến trời long đất lở.

Thương Bát nói:

- Bọn thân sĩ ở phủ Ngạc Châu này đã là cái thá gì. Công tử gia bọn ta đã vừa ý

hai cô thì nhất định phải giữ lại.

Quản gia cười xã giao đáp:

- Bây giờ đành thế này vậy: Tiểu nhân dẫn hai cô ra ngoài gọi là tiếp một chút

rồi lại đưa các cô vào ngay.

Triển Diệp Thanh x¹/₂ng giọng:

- Tên này vô lễ quá! Làm cho ta mất cả tửu hứng. Tắt cho gã một cái.

Đỗ Cửu “dạ” một tiếng rồi phóng chưởng đánh liền.
Tên quân gia thấy chưởng đánh đến liền vội né tránh sang một bên.
Đỗ Cửu ra tay cực kỳ thần tốc, tên quân gia tránh được tay trái của hắn thì tay
mặt đã đánh tới đánh “bốp” một tiếng.
Cái tát mạnh quá khiến tên quân gia lão đảo cơ hồ muốn té xuống.
Tên quân gia bị tát đau quá, tức giận vô cùng, lớn tiếng quát hỏi:
- Sao lại hạ thủ đánh người?
Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:
- Người mà còn chọc giận công tử thì cái đầu người cũng bể.
Bạch Mai gót sen thoăn thoắt chạy đến trước mặt Đỗ Cửu nói:
- Vị này ra tay lệ quá.
Thương Bát thấy nếu còn động thủ tất xảy ra cuộc chiến đấu. Hắn coi thân pháp tên quân gia né tránh rất mau lẹ, biết là không phải hạng tầm thường, liền vẫy tay một cái.
Trung Châu Nhị Cổ ở với nhau lâu ngày, chỉ một cái cất chân, giơ tay cũng đã hiểu ý nhau.
Đỗ Cửu liền bỏ mặc tên quân gia và Bạch Mai, lạng mình ra đứng chắn bên cửa.
Thương Bát cản đường Bạch Mai và tên quân gia lại nói:
- Mời cô nương trở về chỗ ngồi.
Bạch Mai thờ dãi nói:
- Bậc Vương tử phạm pháp cũng phải tội như thứ dân. Vị kia ra tay đánh người không khỏi có điều quá đáng.
Tên quân gia nhân lúc này ngấm ngấm vận khí điều thương.
Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Triển Diệp Thanh:
- Hai con nha đầu bướng bỉnh vô cùng. Nếu không cho chúng nếm mùi đau khổ thì e rằng chúng không chịu phục.
Triển Diệp Thanh gật đầu rồi đứng phắt dậy chụp lẹ vào uyển mạch Bạch Mai.
Y lớn tiếng nói:
- Con xú nha đầu này! Sao dám hỗn hào như vậy?
Bạch Mai thấy thủ pháp Triển Diệp Thanh mau lẹ dị thường. Thị không dám giả vờ nữa, lạng mình né tránh.
Triển Diệp Thanh lạnh lùng nói:
- Té ra thân thủ cô nương thần tốc phi thường, trách nào chẳng bướng bỉnh. Miệng y nói, tay vẫn không ngớt phóng chưởng đánh ra ba thế liên hoàn.

Ba thế chưởng này đều là kỳ chiêu trong Miên chưởng của phái Võ Dương. Những tay võ sư hạng nhất muốn tránh khỏi ba thế chưởng này e cũng không phải

chuyện dễ. Thế mà Bạch Mai tránh được cả ba chiêu liền.

Thương Bát khen:

- Thân pháp cô nương thật là tuyệt diệu.

Hắn vươn tay ra nhằm chụp vào bả vai Bạch Mai.

Bạch Mai nghiêng người về phía trước rồi xoay nhanh một vòng xảo diệu tụt

luôn né tránh được chiêu cầm nã của Thương Bát.

Thương Bát cau mày nói:

- Võ công của cô nương không phải tầm thường.

Hai tay hắn thi triển Cầm nã thủ pháp tấn công liền bốn chiêu.

Bạch Mai thân hình lấp loáng, tránh được hết.

Thị lảng tránh những đòn của hai tay cao thủ tập kích mà không đánh ra chiêu

nào.

Tiêu Lĩnh Vu biết thân thủ của Bạch Mai xảo diệu phi thường, không khỏi ngấm ngấm kinh hãi nghĩ bụng:

- Con nha đầu này nếu quả là người Bách Hoa sơn trang thì có lẽ bản lĩnh thị còn hơn cả hai cô Kim Lan, Ngọc Lan. Không hiểu thân thế thị ra sao?

Bạch Mai tuy tránh được những đòn của Triển Diệp Thanh và Thương Bát nhưng trong lòng cực kỳ kinh hãi. Thị biết rằng đối phương là cao thủ võ công hạng

nhất. Thị chậm rãi hỏi:

- Sự thực lai lịch các vị thế nào? Bọn người trong quan trường ít ai có võ công

ghê gớm như các vị.

Thương Bát không trả lời vào câu hỏi mà lại ra điều chê trách:

- Thân pháp cô nương thì thật là tuyệt diệu, nhưng kiến văn của cô trên

giang hồ hãy còn điều khiếm khuyết.

Bạch Mai cười lạt đáp:

- Hai bên đã hiểu nhau, tưởng mấy vị không nên giấu giếm thân thế nữa.

Thương Bát hỏi ngay:

- Bản lĩnh cô nương như vậy quyết chẳng phải người trong đám yên hoa.

Liệu

cô có thể cho biết lai lịch được không?

Bạch Mai khẽ đặt ngón tay vào tà áo vạch một đường. Vạt áo liền rách lìa ra như kéo cắt. Thị chuyển mình một cái, tấm áo ngoài rớt ngay xuống đất để

lộ bộ võ

phục bên trong.

Tiếp theo cô búng ngón tay một cái cho áo ngoài rớt xuống lộ xiêm y màu tím.

Lúc này Thương Bát đứng chắn trước cửa, còn Triển Diệp Thanh đứng bên bàn

rượu, Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng đằng sau Triển Diệp Thanh .

Lục Hà vẫn mặc trường y đứng tựa vào chiếc ghế giữa Triển Diệp Thanh và Thương Bát.

Bạch Mai thắt lưng bằng dây lụa tơ trắng trên cầm bốn lưỡi trủy thủ.

Mục quang chuyển động, thì ngó Thương Bát và Triển Diệp Thanh hỏi:

- Các vị đã hãm mình vào nơi tuyệt địa, bây giờ không chịu nói thì chốc nữa cũng phải nói. Thế là rượu mời không uống lại đòi uống rượu phạt hay sao?

Thương Bát hỏi lại:

- Nghe khẩu khí cô nương hách lăm. Không hiểu cô nương giữ địa vị gì trong

Bách Hoa sơn trang?

Bạch Mai sừng sốt hỏi:

- Dường như các vị đã biết rõ gốc gác của bọn tiện thiếp rồi thì phải?

Thương Bát hỏi:

- Cô nương tưởng Tam Giang Thụ Ngự này là nơi bí mật lắm hay sao?

Bạch Mai ngó Lục Hà chậm rãi nói:

- Lục Hà muối muối! Mấy vị trước mặt đây tuy đã hóa trang để che dấu thân phận nhưng đều là cao thủ bậc nhất trong võ lâm. E rằng sức tỷ tỷ một mình không

đối phó được. Vậy muối muối cũng nên ra tay đi.

Lục Hà từ từ cởi áo ngoài để lộ võ phục màu lục bên trong. Thị cũng thắt đai lưng bằng tơ trắng cài bốn lưỡi trủy thủ như Bạch Mai.

Thương Bát đảo mắt nhìn khí giới hai người rồi nói:

- Hai cô này cùng một phe, võ công lại giống nhau. Bọn ta chỉ cần tìm chỗ sơ

hở của một người là việc thu thập hai cô chẳng khó gì.

Lục Hà lạnh lùng nói:

- Các vị cứ thử đi rồi h¹/₂ng khoe khoang cũng chưa muộn.

Thị rút hai lưỡi trủy thủ ra cầm tay.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- ả Lục Hà vừa rồi bị bắt hét lên một tiếng, tên quân gia lại đang bị giữ lại đây,

e rằng bọn chúng đã biết tin rồi. Bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì thì chắc là

chúng đang bố trí.

Lại nghe Thương Bát nói:

- Hay lắm! Tại hạ hãy lãnh giáo kỳ chiêu của cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu liền lạng người ra đứng chắn trước Thương Bát nói:

- Ông bạn khoan rồi hãy động thủ.

Chàng đưa mắt thấy Lục Hà nhìn chàng có vẻ thù oán sâu cay. Chàng nói:

- Vậy bây giờ cô nương trả oán đi.

Lục Hà cười lạt nói:

- Người chết là đáng lắm!

Thị vung tay một cái, hai đạo hàn quang vọt về Tiêu Lĩnh Vu.

Dưới ánh đèn nền ai cũng trông rõ hai lưỡi trủy thủ loé lên ánh hàn quang nhằm vào mấy chỗ đại huyết trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Thị ra chiêu này khiến Triển Diệp Thanh và Thương Bát ngó thấy phải kinh hãi

nghĩ thầm:

- Thủ pháp của con nha đầu này thật mau lẹ và xảo diệu vô cùng.

Hai người mất hết cả ý nghĩ khinh địch.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí lùi lại một bước tránh khỏi.

Lục Hà sững sốt hỏi:

- Địa vị các hạ thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chỉ là một tên thư đồng mà thôi.

Lục Hà lạnh lùng nói:

- Võ công các hạ e rằng chẳng kém gì quý công tử.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương qua khen rồi.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Hai con nha đầu này võ công cũng ghê gớm lắm. Ta mà không kiềm chế được chúng trước đi thì lát nữa cường địch bên ngoài tiến vào, nội ngoại giáp công

thì ta khó bề đối phó.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bỗng thấy tên quản gia đột nhiên nhảy xổ về phía Thương Bát. Tay gã lấp loáng ánh hào quang. Trong tay gã đã cầm một thanh

trủy thủ.

Thương Bát dặng hắng một tiếng, tay trái điểm vào uyển mạch gã. Tay mặt đẩy ra thành thế “Xuyên tâm quyền” đánh tới.

Hắn đánh đòn này mau lẹ tuyệt luân, vừa công vừa thủ.

Bỗng nghe tiếng rú thê thảm vang lên, tên quản gia lùi lại hai bước, lão đảo người đi rồi té xuống. Miệng gã ứa máu tươi giã đành đập mấy cái rồi tắt

thở mà
chết.

Thương Bát vẫn còn nhớ tới mối hận bị trúng đao hôm nọ nên ra tay rất tàn độc, chỉ một chiêu đã đánh chết tên quản gia, tay trái hất đoạt lấy thanh trủy thủ

trong tay gã.

Bạch Mai thấy Thương Bát một chiêu đánh chết tên quản gia thì giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Mấy người này toàn là những cao thủ bản lãnh siêu quần, khó mà đối phó được với họ.

Trước cái chết của tên quản gia vẻ mặt hai ả vẫn bình tĩnh, tuyệt nhiên không

lộ vẻ gì kinh hãi hay bị thương.

Tiêu Lãnh Vu nhân lúc hai ả ngó thi thể gã quản gia liền đeo lệ bao tay da giao vào.

Triển Diệp Thanh liếc mắt ngó thi thể gã quản gia lạnh lùng nói:

- Nếu hai vị cô nương không hồi cải sớm thì hãy coi tên quản gia này làm gương.

Bạch Mai ngó Triển Diệp Thanh bằng ánh mắt lạnh lùng, thùng thẳng nói:

- Cái đó chưa chắc đâu.

Đột nhiên thị nhảy vọt lên, hai tay cầm hai thanh trủy thủ nhảy xổ lại phía Thương Bát.

Giữa lúc ấy Lục Hà cũng xông về phía Tiêu Lãnh Vu, tay mặt cầm trủy thủ đâm vào trước ngực chàng.

Tiêu Lãnh Vu đã tính toán rồi. Chàng vừa thấy Lục Hà phóng đao đâm tới liền

vươn tay ra chụp lấy thanh đao.

Lục Hà bụng bảo dạ:

- Lưỡi trủy thủ của ta sắc bén vô cùng. Dù gã có luyện thành công phu

“Huyết

sa chương” cũng không khỏi bị thương vì khí giới này.

Thế đao của thị hơi chậm lại cố ý để cho Tiêu Lãnh Vu nắm được. Thị ngầm vận công lực hất mạnh ra.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 166

Trong kỹ viện quần hùng ngộ hiểm

Lục Hà chắc mẩm mình hất tay sẽ làm cho năm ngón tay Tiêu Linh Vu phải đứt lìa hay chí ít cũng đổ máu đầm đìa. Ngờ đâu thị tính toán lầm. Chẳng những đôi phương nắm đao không bị tổn thương gì mà thị còn cảm thấy lưỡi trủy

thủ như bị kẹp cứng ở đó khó bề hoạt động.

Lục Hà ngậm vận công lực rút lưỡi trủy thủ ra nhưng không được. Bây giờ thị

mới biết là đã gặp tay kinh địch chưa từng có. Thị giật mình kinh hãi vùng tay trái

đánh vào cổ tay mặt Tiêu Linh Vu.

Tiêu Linh Vu tự nhủ:

- Con nha đầu này thật là khả ố. Nếu không cho thị ném mùi đau khổ tât thị không biết điều.

Chàng ngậm vận nội lực đột nhiên đẩy mạnh một cái về phía trước rồi giựt lấy

lưỡi trủy thủ trong tay Lục Hà.

Lúc này Lục Hà phóng chưởng tay trái đánh “chát” một tiếng trúng tay mặt thị.

Tiêu Linh Vu vận dụng luồng lực đạo vừa đúng sức để đón thế chưởng của thị

đánh tới. Tay Lục Hà đánh ra nhanh như gió không thu về kịp mới trúng tay mặt

mình.

Nhưng võ công thị không phải tầm thường, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, thị

đã hãm bớt lực đạo nên tuy đánh trúng tay mặt mà cũng không đến nỗi bị thương.

Tiêu Linh Vu nắm được cổ tay Lục Hà liền xiết chặt lại khiến thị cảm thấy xương cổ tay đau như gãy. Bao nhiêu lực đạo mất hết không thể phản kích được.

Tiêu Linh Vu kiểm chế Lục Hà rồi liếc mắt nhìn sang thấy Bạch Mai và Thương Bát khai diễn cuộc đấu ác liệt.

Bạch Mai hai tay cầm đôi đao trủy thủ ra chiêu nhanh như điện chớp tấn công

vào những đại huyết của Thương Bát . Thương Bát vận toàn lực phản kích, thì triển
Cầm nã thủ pháp tay không bắt khí giới nắm được cổ tay Bạch Mai.
Nhưng Bạch Mai xảo quyết vô cùng, Thương Bát tuy trở hết những quái chiêu
mà vẫn không nắm vững được tay Bạch Mai. Có điều thế công mãnh liệt của thị đã
bị kìm hãm.
Tiêu Lĩnh Vu ngó tình trạng hai người chiến đấu nghĩ thầm:
- Phải ngoài mười hiệp nữa thì Thương Bát mới chiếm được thượng phong và
hai mươi hiệp nữa y sẽ có thể đoạt được lưỡi trủy thủ trong tay thị. Nhưng hiện giờ
tình thế khẩn cấp. Cuộc đấu kéo dài chỉ có hại chứ không có lợi cho mình.
Ta phải
ngấm ngấm trợ lực cho Thương Bát mới được.
Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ngấm vận Tu La chỉ lực đánh ra.
Bạch Mai đột nhiên cảm thấy đùi bên phải bị một luồng chỉ lực đánh trúng, rồi
toàn thân tê chồn.
Thương Bát đưa tay ra nắm lấy cổ tay Bạch Mai một cách dễ dàng.
Hắn là người từng trải, biết ngay Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm giúp đỡ, hắn mới
cướp được trủy thủ của đối phương một cách dễ dàng.
Bạch Mai thấy đùi mình bị đánh một đòn nặng, không còn năng lực để
kháng
cự, đành để cho Thương Bát đâm vào huyết đạo hai cánh tay. Thị đưa mắt nhìn
Triển Diệp Thanh và Tiêu Lĩnh Vu nói:
- Vị nào đã ngấm ngấm ra tay đã thương tiện thiếp?
Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:
- Chính tại hạ.
Bạch Mai hỏi:
- Các hạ đã dùng võ công gì?
Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:
- Thảm Mộc Phong đã biết ta học Tu La chỉ lực của Liễu Tiên Tử. Vậy ta không thể nói rõ với thị được.
Chàng liền đáp:
- Tại hạ gặp đâu đánh đấy mà thôi.
Bạch Mai nhìn Lục Hà nói:
- Thương thế của muội có nặng lắm không?

Lục Hà bản tính quật cường, tuy thị bị Tiêu Lĩnh Vu nắm khớp xương đau thấu

tâm can vẫn không nói nửa lời. Thị nghe Bạch Mai hỏi liền lắc đầu đáp:

- Tiểu muội chưa bị thương, nhưng khớp xương tay đã bị y nắm giữ, không cử

động được.

Thương Bát đột nhiên giơ lưỡi trầy thủ trong tay khoa lên trước mặt Bạch Mai

hỏi:

- Nếu cô nương còn thương tiếc bộ mặt xinh đẹp thì hãy trả lời thành thực mấy

câu tại hạ hỏi. Cô có chịu không?

Bạch Mai lạnh lùng nhìn Thương Bát đáp:

- Cái đó còn phải xem các hạ hỏi câu gì?

Thương Bát hỏi:

- Phải chăng các vị từ Bách Hoa sơn trang tới đây?

Bạch Mai đáp:

- Đúng thế!

Thương Bát thủng thẳng hỏi:

- Thảm Mộc Phong hiện giờ ở đâu?

Bạch Mai cười lạt đáp:

- Thảm đại trang chúa hành tung thần bí, bọn tiện thiếp biết thế nào được.

Có

khi y xuất hiện ở đây một cách đột ngột không chừng.

Thị ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Các vị giả trang tới đây tất có chuyện mưu đồ. Tiện thiếp chưa hiểu các vị muốn gì?

Bề ngoài thị ra chiều lạnh lẽo đối với việc dung nhan bị phá hủy, nhưng sự thực thì trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Thương Bát cười nói:

- Cô nương dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường mà để tại hạ lỡ tay làm tổn thương, há chẳng là điều đáng tiếc ư?

Bạch Mai mỉm cười hỏi lại:

- Các hạ còn tưởng đêm nay còn có hy vọng rời khỏi Tam Giang Thư Ngụ chẳng?

Thương Bát lạnh lùng nói:

- Hiện giờ tại hạ đang hỏi cô nương...

Hắn chưa dứt lời đột nhiên bên ngoài có tiếng quát vọng lại:

- Hãy thử tiếp một chương nữa coi.

Thanh âm lạnh lẽo đó là do Đỗ Cửu phát ra.

Triển Diệp Thanh cởi bỏ trường bào, hú lên một tiếng rồi rút trường kiếm ra nói:

- Tại hạ đi nghinh tiếp Đỗ huynh.

Đoạn y rào bước ra khỏi phòng.

Tiếng khí giới bên ngoài đùng nhau chát chúa dường như đang khai diễn một cuộc đấu kịch liệt.

Thương Bát chau mày hỏi:

- Cường địch đã phát động toàn diện. Bây giờ nên xử trí với hai con nha đầu này thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Những người ở Bách Hoa sơn trang gây nên tội ác đã nhiều. Nhưng hai con nha đầu này không còn sức phản kháng mà ta giết đi thì cũng bất vô.

Thương Bát cầm đao truy thủ khế chí vào má bên trái Bạch Mai cho máu chảy

ra rồi lạnh lùng hỏi:

- Cô nương tưởng tại hạ không dám hạ thủ chăng? Thảm Mộc Phong đã đến Ngạc Châu chưa?

Bạch Mai đột nhiên nhắm mắt lại, hai hàng lệ chảy xuống. Thị thùng thảng đáp:

- Các hạ muốn phá hủy dung mạo tiện thiếp thì xin cứ tùy ý, đừng hỏi nhiều nữa.

Coi vẻ mặt thị lúc này rất đáng thương, nhưng thị nghĩ rằng không chịu

nói

gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Chúng ta không thể trách chúng được vì lẽ luật Bách Hoa sơn trang rất nghiêm khắc. Chúng ở dưới uy quyền Thảm Mộc Phong lâu ngày chắc lúc

nơm nớp khủng khiếp, giết chúng đi chẳng được ích gì. Hãy điểm huyết chúng rồi

đi thôi.

Thương Bát đáp:

- Đại ca nói phải lắm!

Rồi hất gơ tay điểm vào hai chỗ huyết đạo trên người Bạch Mai.

Bỗng thấy tấm rèm lay động, một tia hàn quang lóe lên bắn vào sau lưng

Tiêu

Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu huých khuỷu tay mặt điểm huyết Lục Hà, tay trái chàng xoay lại

chụp lấy mũi đồng tiêu.

Chàng lại rung tay mặt chụp lấy lưỡi trủy thủ của Lục Hà liệng về phía tấm rèm.

Bỗng nghe thấy sau tấm rèm có tiếng người rên vọng ra. Chắc người kia bị trủy

thủ phóng trúng.

Thương Bát giật mạnh tấm rèm, tấm rèm liền rớt xuống đất.

Hắn chú ý nhìn vào thấy một đại hán áo xanh đứng tựa vào tường vách.

Trước

ngực có thanh trủy thủ cắm ngập tận chuôi. Dường như gã đã tắt hơi chết rồi.

Sau vách còn có một khuôn cửa ngâm bỏ ngổ.

Thương Bát khẽ nói:

- Coi chừng! Trong nhà này đã đặt cơ quan ám toán.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta xông ra quách.

Chàng nghiêng mình vọt ra trước.

Bỗng thấy kiếm quang lóe mắt, Triển Diệp Thanh huy động trường kiếm chiến

đấu kịch liệt với một đại hán áo xanh.

Đỗ Cửu bị người bức bách phải lùi đến giữa sân. Triển Diệp Thanh vung kiếm

đứng chắn ở trước cửa ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình lướt qua bên mình Triển Diệp Thanh. Chàng vươn

tay ra chụp lấy thanh trường kiếm trong tay đại hán áo xanh.

Tay chàng đã đeo bao tay, đao kiếm không làm gì được. Người ngoài không biết rõ nội tình thấy chàng tay không bắt kiếm đều sinh lòng khiếp sợ.

Đại hán bị Tiêu Lĩnh Vu chụp lấy thanh trường kiếm không khỏi ngẩn người.

Trong thời gian chớp nhoáng này Triển Diệp Thanh thừa cơ phóng kiếm đâm

gã suốt từ trước ngực tới sau lưng.

Tiêu Lĩnh Vu đoạt lấy thanh trường kiếm của gã rồi rảo bước tiến về phía cửa

lớn.

Chàng ngẩng đầu trông ra thấy Đỗ Cửu bị bốn đại hán bao vây hợp lực tấn công rất cấp bách.

Trong viện ngọn đèn lồng treo cao tỏa ánh sáng ra bốn mặt, mọi cảnh vật đều

trông rõ. Võ công bốn đại hán này rất cao cường. Hai gã sử kiếm, hai gã sử đao, thế tiến công mãnh liệt phi thường.

Đỗ Cửu một tay cầm thiết bút, một tay cầm ngân khuyên chia ra đón đỡ song kiếm và song đao. Hắn đã lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí xông ra. Thanh trường kiếm trong tay quét ra từ tả qua hữu, gạt hai thanh trường kiếm bên địch.

Đỗ Cửu thấy Tiêu Lĩnh Vu đến viện trợ thì phần khởi tinh thần.

Hắn dùng ngân khuyên gạt song đao, đồng thời cây thiết bút cũng điểm ra trúng vào vai bên trái một đại hán sử đao.

Đại hán sử đao bị thiết bút đâm thủng vai, thương thế khá trầm trọng vội lùi lại phía sau.

Tiêu Lĩnh Vu lại phóng cước đá vào chân trái đại hán đánh “rắc” một cái. Xương đùi đại hán gãy rời.

Đại hán liên tiếp hai lần bị thương, không đứng được nữa, ngồi phệt xuống đất.

Động tác của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ mau lẹ. Giữa lúc chân trái chàng đá ra, tay kiếm chàng cũng phóng tới đánh “chát” một tiếng, chém gãy xương tay trái của đại hán sử kiếm.

Bọn cao thủ bao vây Đỗ Cửu thấy trong nháy mắt hai người đã bị thương, còn hai người khiếp sợ không dám ham đánh, chúng tấn công hai chiêu rồi hấp tấp lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

- Còn định chạy trốn ư?

Rồi chàng nhảy vọt về phía đại hán cầm kiếm.

Đại hán kia đang chạy bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo bay lật phật, quay đầu nhìn lại thấy Tiêu Lĩnh Vu cả người lẫn kiếm đang nhảy xổ lại nhanh như chớp.

Đại hán giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Thân pháp thằng cha này thật là ghê gớm.

Gã vội vùng trường kiếm lên đón tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu tay trái phóng chuông đánh vào trường kiếm của đại hán, tay mặt chàng cầm trường kiếm bổ xuống chém đứt một cánh tay gã.

Đại hán này rất quật cường. Gã bị chặt đứt một cánh tay mà chỉ khẽ rên một

tiếng rồi vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay trái lên phóng Tu La chỉ lực đánh vào sau gáy gã.

Đại hán không chống nổi rên lên một tiếng té xuống chết ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đã động sát khí, tay mặt chàng liệng kiếm về phía đại hán sử dao.

Đại hán này nghe tiếng gió rít lên vội xoay tay chém mạnh một dao.

Ngờ đâu thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu mạnh quá vẫn đâm thẳng vào sau lưng xuyên ra đằng trước ngược. Đại hán ngã lăn xuống tắt thở chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu giết chết hai tên đại hán rồi quay đầu nhìn lại thấy hai tên bị thương cũng bị Đỗ Cửu giết chết.

Lạ ở chỗ sau khi mấy tên này bị giết chết không thấy ai đến nữa. Bốn bề yên lặng như tờ.

Mọi người ngừng đầu lên thấy đèn lửa sáng trưng soi sáng cả nóc nhà.

Đỗ Cửu tay cầm thiết bút và ngân khuyên rào bước đến gần Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại ca! Chúng ta làm gì bây giờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tình hình này rất quái dị. Trên nóc nhà đèn soi sáng như ban ngày mà trong nhà lại tối om.

Triển Diệp Thanh bước lẹ tới nói:

- Cuộc chiến đấu vừa rồi đã làm kinh động cả tòa Tam Giang Thụ Ngụ. Bây giờ không thấy cường địch xuất hiện, chắc bọn chúng có âm mưu gì khác.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh đáp:

- Đúng thế! Chúng ta hãy tra khảo hai tên nha đầu để xem bọn họ định giở trò gì.

Chàng chưa dứt lời bỗng từ trong căn nhà mé nam có tiếng cười vang lên rồi có người nói vọng ra:

- Các vị đã bị bao vây rồi. Bốn mặt đều có ám khí bơi chát độc. Ta chỉ hạ lệnh

một tiếng là bốn mặt đồng thời phát động. Dù bản lãnh các vị có cao cường đến đâu

cũng khó lòng trốn thoát được hàng ngàn hàng vạn mũi ám khí nhỏ như lông trâu,

dày như mưa rào tập kích. Tất nhiên các vị sẽ bị tử thương.

Tiêu Lĩnh Vu không muốn bộc lộ thân thế, khẽ bảo Triển Diệp Thanh:

- Triển huynh đối đáp với bọn chúng, để tiểu đệ quan sát tình hình.

Triển Diệp Thanh gật đầu, lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

Từ trong căn phòng tối om tiếng người đáp vọng ra:

- Các hạ bất tất phải hỏi làm chi nữa. Cuộc sinh tử của các vị đã nằm trong tay

lão phu rồi.

Thanh âm dừng lại một chút rồi cất cao lên nói tiếp:

- Bây giờ các vị chỉ còn hai đường: Một là hạ khí giới đầu hàng, hai là chết uổng mạng dưới làn tên độc.

Lúc này ăn nói không cần thận một chút là có thể khiến đôi phương phóng ám

khí ra, Triển Diệp Thanh không biết đối đáp thế nào.

Người kia không thấy bọn Triển Diệp Thanh trả lời liền cười lạt nói tiếp:

- Trong tòa viện này khắp nơi đều bố trí mai phục, chẳng có chỗ nào an toàn. Nếu các vị ỷ vào võ công để chống đối là tự rước lấy họa diệt vong.

Triển Diệp Thanh chau mày khẽ nói:

- Tiêu huynh! Chúng ta làm sao bây giờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Coi tình hình bốn mặt thì e rằng không phải hấn hăm dọa đâu. Ta không còn

đường né tránh, chỉ còn đường rút về căn phòng mà chúng ta đã ngồi uống rượu rồi

sẽ tìm cách khiêu khích để bọn chúng phát động phóng ám khí để biết chừng mà

nghĩ mưu phá địch.

Bỗng nghe thanh âm Thương Bát nói vọng lại:

- Hay hơn hết là hai cô nên biết điều một chút. Trước nay tại hạ chẳng biết thương hoa tiếc ngọc bao giờ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt lại thấy Thương Bát tay trái dắt Bạch Mai, tay mặt nắm

giữ uyển mạch Lục Hà rảo bước tiến ra.

Đỗ Cửu trầm giọng giục:

- Lão huynh ! Mau lui vào đi.

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Không thể ở trong nhà được.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Tại sao vậy?

Thương Bát đáp:

- Bọn chúng muốn phóng khói độc. Nếu chúng ta trở về phòng là tự chui đầu vào bẫy,

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Té ra bọn chúng muốn đánh lừa cho chúng ta chui vào phòng đặt phóng

độc gia hại.

Trong lúc nói chuyện Thương Bát đã ra đến trước mặt mọi người.

Triển Diệp Thanh khẽ nói:

- Bốn mặt tòa kỹ viện này đã mai phục thì ra chúng ta đã bị hãm vào trong một

ám khí trận.

Thương Bát đảo mắt nhìn quanh thấy giữa viện có một chỗ đất bằng phẳng, cỏ

mọc xanh rờn. Ngoài ra không còn chỗ nào ẩn thân được. Hắc châu mày nói:

- Nếu chúng phóng ám khí ra thì chúng ta đành dùng hai vị cô nương này làm

mộc đồ đạn.

Bỗng nghe trong phòng có tiếng cười lạt nói:

- Các vị chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Nếu không để các vị ném mùi một chút

thì chắc các vị chẳng chịu tin nào.

Tiêu Linh Vu khẽ nói:

- Bốn mặt đều có ám khí, chúng ta mỗi người coi một mặt, chớ có lơ là.

Chàng vừa dứt lời đột nhiên nhảy xổ về phía trước cách năm thước chụp lấy một xác chết rồi nhảy lẹ về chỗ cũ.

Chàng nhảy tới nhảy lui không đầy nháy mắt.

Tiếng cười lạt trong căn nhà mé bắc vọng lại:

- Ta phải cho các vị ném mùi để mở rộng tầm mắt.

Thanh âm ngừng lại một chút rồi đột nhiên quát lên:

- Thả điều hâu ra!

Tiếng vỗ cánh phành phạch trên không. Hai con chim lông xám từ cửa sổ bay

ra.

Hai con điều hâu này chắc bị nhốt đã lâu. Chúng vừa xổ khỏi lồng lập tức vỗ cánh bay thẳng lên không.

Hai con điều hâu mới bay lên cao chừng hơn nóc nhà một chút bỗng nghe tiếng rào rào. Dưới ánh đèn sáng mọi người nhìn rõ muôn ngàn mũi ngân châm lấp

loáng bay lên. Lập tức hai con điều hâu rũ cánh rớt xuống chết liền.

Hiển nhiên những mũi ngân châm này chẳng những dày như mưa rào mà còn

bồi chất kịch độc.

Từ trong căn nhà phía bắc thanh âm lạnh lẽo lại cất lên:

- Trong các vị ai là Tiêu Linh Vu?

Tiêu Linh Vu sững sốt. Trong lúc nhất thời chàng không hiểu có nên thẳng

thần đứng ra thừa nhận không.

Chàng còn đang do dự bỗng thấy Thương Bát nổi lên một tràng cười ha hả đáp:

- ở đây chẳng có ai là Tiêu Lĩnh Vu. Nếu y ở đây thì e rằng các vị đã tử thương về tay y rồi.

Đỗ Cửu chụp lấy Bạch Mai giờ cao lên làm lá chắn nói:

- Hai mặt nam, bắc trong nhà đều có địch nhân ẩn nấp. Chúng ta xông vào trong căn nhà kia rồi sẽ tìm cách mở đường mà ra.

Thương Bát là người túc trí đa mưu mà lúc này cũng chẳng nghĩ ra được chủ ý

gì. Hắn trầm ngâm không lên tiếng.

Lạ ở chỗ người kia hỏi câu đó rồi không thấy động tĩnh gì nữa. Trong bóng đêm hai bên lặng lẽ giữ thế đối lập.

Hồi lâu Thương Bát mới hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Đại ca! Đường như bọn chúng còn chờ người đến. Thời gian kéo dài chỉ bất

lợi cho chúng ta. Tiểu đệ thấy chỉ còn đường xông vào nhà. Trong bốn người đây

chỉ một mình đại ca có chút hy vọng thoát chết. Như vậy đại ca bất tất phải quan

tâm đến bọn tiểu đệ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- ám khí dày như mưa rào, chim còn không bay qua nổi thì tiểu huynh cũng không chắc phần nào.

Đỗ Cửu lên tiếng:

- ý Thương huynh muốn nói trong bốn người chúng ta thì ba người chết cũng

không sao vì chẳng ảnh hưởng gì mấy đến đại cuộc võ lâm. Nhưng cuộc sinh tử của

đại ca rất quan hệ. Nói một cách khác là trong bốn anh em đây đại ca cần phải sống

hơn hết.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không được! Mọi người trong chúng ta đều có cơ hội sống còn. Sao lại chỉ riêng mình tiểu huynh?

Triển Diệp Thanh thở dài nói:

- Tiêu đại hiệp vẫn chưa hiểu ý Trung Châu Nhị Cổ. Hai vị nhận ra trước tình

hình này thì chỉ còn đường ba người bọn tiểu đệ phải liều mạng để giữ cho

đại hiệp

được an toàn.

Thương Bát nói:

- Lúc cần thì ba người bọn tiểu đệ quây đại ca vào giữa. Thà rằng ba người đều bị độc châm đả thương chứ chẳng thể để đại ca trúng ám khí.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói:

- Sao lại nói thế được. Bốn chúng ta sinh tử có nhau. Tại hạ mở đường, chúng

ta hãy sẵn vào căn phòng phía bắc rồi sẽ tính.

Mục quang chàng bỗng chạm vào cặp mắt tròn xoe của Bạch Mai. Thị nhìn chàng dường như có điều muốn nói.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nói:

- Thương huynh đệ! Huynh đệ điếm vào á huyết các cô rồi ư?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ sợ hai con nha đầu này kêu la nên đã điếm vào á huyết bọn chúng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thương huynh đệ hãy giải khai á huyết cho Bạch Mai.

Thương Bát giờ tay giải khai huyết đạo cho Bạch Mai.

Bạch Mai thở phào một tiếng, nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Bạch Mai hỏi:

- Đại hiệp có biết Ngọc Lan cô nương không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ đến Ngọc Lan, Kim Lan bầu bạn với mình đột nhiên mắt tích từ lâu, chàng không khỏi buồn rầu, khẽ thở dài đáp:

- Tại hạ có biết. Sao cô nương cũng biết y?

Bạch Mai đáp:

- Tiểu tỳ cùng Ngọc Lan tình thân như thủ túc...

Rồi thị hạ giọng xuống nói:

- Không thể vào phòng hướng bắc. Dưới làn ám khí dày đặc này các vị không

thoát được đâu.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

- Cô nương có lương sách gì chăng?

Bạch Mai đáp:

- Chỉ có một biện pháp, nhưng Tiêu đại hiệp cần tín nhiệm tiểu tỳ mới được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Biện pháp gì?

Bạch Mai đáp:

- Đại hiệp tha tiểu tỳ cùng Lục Hà muối muối.

Thương Bát cười lạt ngắt lời:

- Con tiểu nha đầu này nghĩ hay quá! Thương lão đại này đã trải qua rất nhiều

sóng gió, chẳng lẽ còn bị lật thuyền trong khe cạn ư?

Bạch Mai đáp:

- Các vị chẳng còn cơ hội nào nữa. đó là cách duy nhất.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 167

Nhị tỳ bỏ mạng cứu quần hùng

Thương Bát nói:

- Bọn ta để hai vị lại làm con tin. Có thể thì khi họ phóng ám khí còn phải ứ ký một phần.

Bạch Mai lắc đầu đáp:

- Các hạ nói thế thì chưa hiểu gì về Thảm Mộc Phong. Đừng nói bọn tiểu tỳ chỉ là hai tên nữ tỳ thân phận thấp kém mà cả đến những nhân vật quan hệ gấp mười

bọn tiểu tỳ, khi y đã muốn giết các vị thì cũng hy sinh như không.

Tiêu Linh Vu khẽ giục:

- Giải khai huyết đạo và buông tha hai cô ngay đi.

Thương Bát ngơ ngác hỏi:

- Đại ca định tha chúng thật ư?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Chẳng thật thì còn giả sao được?

Thương Bát theo lời giải khai huyết đạo cho hai cô rồi nói:

- Bây giờ hai vị đi đi.

Bạch Mai nói:

- Như vậy không được.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Vậy phải thế nào?

Bạch Mai đáp:

- Đừng để bọn chúng trông thấy là đại hiệp tha bọn nô tỳ.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Phải chăng làm như các cô tự trốn thoát được?

Bạch Mai đáp:

- Đúng thế! Để che mắt bọn chúng mong rằng hai vị động thủ với chị em tiểu

tỳ mấy chiêu.

Thương Bát nói:

- Chúng ta đưa Phật thì đưa đến Tây Thiên. Hừ! Sau khi hai vị gặp bọn họ bảo

chúng phóng nhiều ám khí ra.

Hắn vung chưởng đánh tới Bạch Mai.

Bạch Mai nghiêng mình né tránh, khẽ nói:

- Tiêu đại hiệp! Khi đại hiệp nghe thấy tiếng tiểu ty kêu thét lên thì lập tức xông vào căn nhà phía bắc.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nhớ rồi.

Thương Bát nói:

- Không thể tin lời bọn đàn bà con gái được.

Hắn vung song chưởng đánh liền bốn chiêu.

Mấy người đối đáp thanh âm rất nhỏ. Bọn thủ hạ Bách Hoa sơn trang mai phục

bên ngoài dù có nghe tiếng cũng chỉ lơ mờ, không thể hiểu rõ nội tình.

Lục Hà vừa xoay tay phóng chưởng đánh về phía Triển Diệp Thanh vừa quát:

- Có dám tiếp một chưởng của ta không?

Triển Diệp Thanh cười lật vung tay lên tiếp chưởng.

Đối với quyết định của Tiêu Lĩnh Vu phóng thích hai tên nữ tỳ y không cho là

phải. Nhưng thấy Thương Bát nhắm mắt theo lệnh của chàng y cũng không tiện

ngăn cản song trong lòng vẫn không phục, vẻ tức giận lộ ra ngoài mặt. Y thấy Lục

Hà phóng chưởng đánh tới liền vận toàn lực phản kích.

Lục Hà bị chấn động lùi lại bốn năm bước.

Bạch Mai vừa phóng chưởng đánh ra vừa lớn tiếng hỏi Lục Hà:

- Thương thế muội muội có nặng không?

Thị vừa hỏi vừa chạy về căn phòng hướng bắc.

Triển Diệp Thanh nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thái độ nhân từ của Tiêu huynh quả nhiên ít người bì kịp, tiểu đệ rất lấy làm

khâm phục.

Tiêu Lĩnh Vu biết y tức giận mình vì vụ phóng thích hai ả nữ tỳ. Chàng chỉ mỉm cười chứ không tranh biện.

Triển Diệp Thanh lại nói:

- Nhưng trên chốn giang hồ lòng người man trá mà Tiêu đại hiệp nhân từ như

vậy thì e rằng không hợp với cách bọn tâu giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Dù chúng ta có giữ hai ả lại cũng chưa chắc đã thoát được mối nguy hiểm đêm nay, chi bằng buông tha chúng quách.

Triển Diệp Thanh không phục đáp:

- Tiêu huynh thương tiếc địch nhân nhưng địch nhân chưa chắc đã thương

mình. Phóng thích hai ả khác gì thả hổ về rừng...

Y chưa dứt lời bỗng có tiếng kêu thét lên.

Tiêu Lĩnh Vu vọt người đi hô:

- Mau xông tới đi!

Triển Diệp Thanh, Thương Bát, Đổ Cửu theo sau Tiêu Lĩnh Vu xông về hướng chính bắc.

Bỗng nghe tiếng rào rào, từ trong căn phòng mé nam bắn ra hàng trăm mũi ngân châm.

Tiêu Lĩnh Vu huy động xác chết để đón đỡ ám khí hô:

- Xông tới lẹ đi.

Động tác của bốn người cực kỳ mau lẹ, nhảy một cái đã xa hơn trượng. Lúc ngân châm bắn tới thì bốn người đã rời khỏi chỗ cũ khá xa.

Những mũi ngân châm này tuy tàn độc vô cùng nhưng bắn gần tới nơi thì đã hết

sức. Tiêu Lĩnh Vu nâng xác chết trên tay vung lên đỡ gạt. Bọn Triển Diệp Thanh

thừa cơ nhảy vào hành lang.

Lúc này nếu không gian phía bắc cũng có ám khí bắn tới thì bọn Triển Diệp Thanh dù võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi độc châm.

Nhưng

trong căn phòng phía bắc yên lặng như tờ không có ám khí bắn ra.

Tiêu Lĩnh Vu vừa vung xác chết đón đỡ ám khí mặt sau vừa nhảy vọt vào hành

lang.

Chàng thấy Thương Bát, Đổ Cửu, Triển Diệp Thanh đều cầm binh khí đứng tựa

vào tường dừng lại thì lấy làm kỳ hỏi:

- Sao các vị không vào nhà đi?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Bọn tiểu đệ còn chờ Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu đá vào cánh cửa cho mở ra rồi né mình sang một bên.

Bỗng nghe thanh âm yếu ớt của thiếu nữ cất lên:

- Các vị vào đi.

Hiển nhiên là thanh âm của Bạch Mai, tựa hồ thị đã bị trọng thương.

Tiêu Lĩnh Vu tay trái che mặt phòng thủ, lạng người vào nhà.

Thương Bát, Đổ Cửu cũng vào theo.

Đổ Cửu quẹt lửa lên coi thì thấy bốn đại hán mặc võ phục nằm chết lả trong

nhà. Lục Hà đẩy mình trúng độc châm. Thị đã tắt thở chết rồi. Còn Bạch

Mai nằm

lăn phía trong cửa, chỉ còn thoi thóp thở.

Thế là một bức tranh thê thảm đòi lấy sự an toàn cho bọn Tiêu Lĩnh Vu bốn người.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống ôm Bạch Mai lên hỏi:

- Cô nương bị thương có nặng lắm không?

Bạch Mai lắc đầu đáp:

- Tiểu tỳ không sống được nữa rồi. Tiêu đại hiệp đừng quan tâm vô ích.

Ngày

sau đại hiệp trừ diệt được Thảm Mộc Phong là đã báo thù được cho chị em tiểu tỳ

rồi đó.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Nếu cô nương không cứu trợ cho bọn tại hạ thì đâu đến nỗi trọng thương thế

này. Tiêu mỗ phải tận tâm kiệt lực cứu vãn sinh mạng cô nương.

Bạch Mai lắc đầu đáp:

- Tiêu đại hiệp đừng nhọc lòng nữa. Trong nhà này bố trí rất nhiều cơ quan nhưng đã bị tiểu tỳ phá hủy hết. Các vị theo cửa sổ sau mà ra, cứ theo dãy hành lang

mà đi, đừng để ánh đèn lửa phía trước soi rõ. Các vị đi tới đầu hành lang mé tây

vượt tường ra ngoài là thoát hiểm.

Thị nói dứt lời kiệt lực thở lên hồng hộc.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại thấy hai mắt thị nhắm nghiền dường như không còn cách nào chống chọi được nữa. Chàng liền đề tụ chân khí đặt tay lên lưng thị trút

nội lực vào.

Bạch Mai thở hỗn hển hỏi:

- Các hạ có đúng là Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính là tại hạ.

Bạch Mai nói:

- Tiểu tỳ muốn được nhìn chân diện của Tiêu đại hiệp được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Được lắm!

Chàng liền tháo mặt nạ ra.

Bạch Mai thu hết tinh thần nhìn chàng rồi nói:

- Đại hiệp ráng chiếu cố cho Ngọc Lan muội muội.

Dứt lời thị nhắm mắt, ngưng thở.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu thở dài, đặt thi thể Bạch Mai xuống, đưa mắt nhìn quanh một lượt nói:

- Y xông vào trong nhà rồi nhân lúc chúng vô tình mà hạ thủ giết được hai tên.

Một tên phóng độc châm chút cả vào người Lục Hà. Lục Hà phản kích tên thứ ba

này, Bạch Mai cùng tên thứ tư rồi cả hai cùng chết.

Thương Bát nói:

- Hai vị cô nương hào khí chẳng kém gì bọn mày râu. Thương Bát xin bái tạ hương hồn hai vị đã cứu mạng.

Hắn nói rồi nhìn thi thể hai vị xá dài.

Triển Diệp Thanh liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ không hiểu hai vị cô nương đã bỏ chỗ tối theo chỗ sáng. Bây giờ xin

tạ tội.

Hắn cũng kính cẩn xá dài hai bộ thi thể.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Một ngày kia bọn tại hạ giết được Thẩm Mộc Phong sẽ nhớ đến hai vị cô nương mà bái vọng. Thương huynh đệ chớ quên điều đó.

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta đi thôi. Chẳng thể phụ tấm lòng khẳng khái của hai vị cô nương đã

liều mạng cứu mình.

Chàng cất bước tiến về phía trước.

Mọi người theo lời dặn của Bạch Mai mở cửa sổ phía sau nhìn ra quả thấy

hành lang rất dài.

Tiêu Lĩnh Vu vận nội lực bẻ gãy chân song chuồn ra rồi theo dãy hành lang đi

về phía tây.

Vừa tới góc nhà bỗng thấy ánh hàn quang lấp loáng, một thanh đơn đao chém

tới trước mặt.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay mặt chụp lấy thanh đao, giựt mạnh một cái lôi cả người

kia ra.

Triển Diệp Thanh đưa trường kiếm chém ngang chặt đứt cánh tay người đó.

Bỗng thấy người kia xoay mình một cái, dưng vào vách đánh “kịch” một

tiếng

rồi không thấy đâu nữa. Té ra trong bức vách có đặt cơ quan chuyển động.

Thương Bát tỉnh ngộ nói:

- Phải rồi! Tiểu đệ bị trúng dao cũng do cơ quan chuyển động đột nhiên chém

tới khiến người ta khó đề phòng.

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã đi tới cùng đường dãy hành lang. Tiêu Lĩnh Vu đề khí tung mình nhảy qua bức tường thấp.

Bên kia bức tường hoa cỏ xinh tươi, đình tạ nguy nga, đúng là một chốn hoa viên yên tĩnh.

Thương Bát, Đỗ Cửu, Triển Diệp Thanh tiếp tục nhảy ra.

Thương Bát đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Nơi đây có nhiều điều quái lạ. Chúng ta mau mau trở ra.

Mọi người đi sát chân tường tiến về phía tây.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

- Hậu viên này coi có vẻ như là hoa viên của một vị quan lớn, sao lại giáp vách

với Tam Giang Thụ Ngụ?

Mọi người đi rất mau lẹ, may mà không xảy ra chuyện gì.

Mọi người vượt tường ra ngoài, lại thấy đèn lửa sáng choang, kẻ đi người lại tấp nập, hiển nhiên đã đến mặt trước Tam Giang Thụ Ngụ.

Kinh công mấy người tuy vào hạng siêu việt nhưng đèn lồng treo cao, trăm ngàn con mắt ngó lên, dĩ nhiên chẳng thể tránh khỏi mục lực bên địch.

Bỗng nghe tiếng quát:

- Phi tặc! Phi tặc!

Mọi người đều dừng lại ngược mắt nhìn lên.

Thương Bát nói:

- Chúng ta trà trộn vào đám đông.

Mấy người động tác rất mau lẹ, chớp mắt đã hoà mình vào đám đông du khách.

Cả bọn vượt qua đám đông đi tới cỗ xe liền nhảy vọt lên. Cỗ xe lập tức bon bon chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Mấy người vừa thoát nạn chưa nghĩ tới chuyện đi đâu, làm gì?

Những biến hóa ở Tam Giang Thụ Ngụ nhất nhất vượt ra ngoài sự tiêu liệu của

quần hào. Những kế hoạch mấy vị đã dự định để ứng phó đều không thích dụng.

Sự im lặng kéo dài trong thời gian chừng uống cạn tuần trà. Triển Diệp

Thanh

bổng lên tiếng:

Bây giờ chúng ta đã biết rõ Tam Giang Thụ Ngụ là nơi đặt tai mắt của Thảm Mộc Phong. Theo ý tiểu đệ thì nên hội họp cùng Tôn lão tiên bói phá hủy nó đi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nơi đây tuy đặt nhiều cơ quan nhưng muốn phá hủy đi không phải là việc khó. Vấn đề là sau khi phá được Tam Giang Thụ Ngụ rồi, Thảm Mộc Phong có

dựng nên một tòa Tam Giang Thụ Ngụ khác không? Hẳn là người thâm độc, hành

sự không lựa chọn thủ đoạn. Chỉ cần trừ khử một mình Thảm Mộc Phong đi, còn

ngoài ra không thành vấn đề.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiêu huynh nói thế là phải nhưng giết Thảm Mộc Phong há phải chuyện dễ dàng?

Bỗng thấy Thương Bát vung tay lên không một tiếng động điểm huyết đại hán

dong xe.

Triển Diệp Thanh kinh hãi vội đưa tay mặt ra điểm vào huyết mạch môn Thương Bát, miệng y lớn tiếng quát hỏi:

- Thương Bát huynh! Thương huynh làm thế là có ý gì?

Đột nhiên đại hán dong xe vung chưởng lên đánh vào lưng ngựa, đồng thời gã

nhảy vọt xuống chạy biến vào trong bóng đêm mất hút.

Thương Bát lắc đầu nói:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!

Lúc này Triển Diệp Thanh đã hiểu chuyện gì rồi. Y ngăn người ra nói:

- Người đó là...

Thương Bát ngắt lời:

- Hẳn là người Bách Hoa sơn trang giả làm xa phu.

Triển Diệp Thanh nói:

- Nếu vậy thì tên đệ tử bản môn ngồi dong xe e rằng bị nạn mất rồi.

Thương Bát đáp:

- Nếu y không chết tất cũng bị người ta điểm huyết.

Triển Diệp Thanh nói:

- Thương huynh quả là người lịch duyệt phong phú, cơ cảnh hơn người. Tiểu đệ còn thua kém nhiều lắm.

Thương Bát vung tay đánh vào thành xe đánh “bình” một cái. Thành xe lập

tức

gãy thành một lỗ thủng lớn. Hấn nói:

Chúng ta hãy xuống xe rồi sẽ tính.

Thương Bát nhảy xuống trước, bọn Tiêu Lĩnh Vu, Đỗ Cửu, Triển Diệp Thanh

nổi đuôi nhau nhảy ra.

Cỗ xe ngựa vẫn bon bon chạy về phía trước nhanh như tên bắn.

Thương Bát nhìn cỗ xe mất hút khẽ thở dài nói:

- Vụ này sơ hở rất nhiều, Triển huynh chỉ lưu tâm một chút là nhận ra ngay.

Triển Diệp Thanh nói:

- Trừ khi tiểu đệ nhìn kỹ mặt gã xa phu để nhận diện ngoài ra chẳng còn cách

nào khác.

Thương Bát nói:

- Chúng ta lên xe rồi, gã không nói nửa lời, ra roi cho xe chạy ngay. Đó là một

điều khả nghi. Tiểu đệ lại thấy gã cho xe chạy ra ngoài thành, liền ra tay điểm huyệt

gã, chẳng ngờ lại bị Triển huynh giải cứu.

Triển Diệp Thanh bẽn lẽn đáp:

- Tiểu đệ rất lấy làm hổ thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu Triển huynh không động thủ thì tiểu đệ cũng ra tay ngăn cản. Thật là đáng thẹn.

Đỗ Cửu nhìn quanh thấy chỗ này rất đổi hoang lương. Những tiếng sóng vỗ từ

phía xa vọng lại. Bất giác hấn chau mày nói:

- Tên phu xe giả kia dẫn dụ chúng ta tới đây tất phải có dụng ý gì.

Triển Diệp Thanh đáp:

- Phải rồi! Nhất định bọn chúng có mục đích.

Đột nhiên nghe tiếng bước chân nhộn nhịp.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại nói:

- Có người tới đó.

Triển Diệp Thanh rút trường kiếm ra nói:

- Chắc là viện thủ của gã kia. Nếu ta bắt được chúng sẽ tra hỏi cho rõ đầu đuôi.

Y vẫn còn bẽn lẽn về chuyện đã cản trở Thương Bát để địch nhân chạy mất, nên bây giờ muốn bắt tên cường địch này.

Bỗng thấy hai bóng người chạy nhanh như bay, chỉ trong khoảnh khắc đã tới trước mặt quần hào.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy hai người mình mặc áo xám, có vẻ là đệ tử

Cái bang.

Chàng đã bị cay cực nhiều rồi, chút nữa còn bị độc châm bắn trúng nên tuy thấy hai người kia ăn mặc như đệ tử Cái bang nhưng vẫn phải phòng bị.

Bỗng nghe tên đệ tử Cái bang mé tả cất tiếng hỏi:

- Vị nào là Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp đáp, Thương Bát đã hỏi trước:

- Chuyện gì vậy?

Tên đệ tử Cái bang ngấm nghĩa Thương Bát một lúc rồi nói:

- Tiểu khiêu hóa vâng mệnh Tôn trưởng lão trong tệ bang mời Tiêu đại hiệp đi

cứu người.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

- Cứu ai?

Khiêu hóa đáp:

- Võ lâm Tứ đại hiền bị Thảm Mộc Phong thiết kế vây hãm, tình thế rất cấp bách. Tôn trưởng lão tệ bang và Vô Vi đạo trưởng phái Võ Dương đã đến viện trợ

rồi, nhưng sợ không đủ lực lượng nên sai bọn đệ tử chạy đến Tam Giang Thư Ngụ

đề báo tin cho Tiêu đại hiệp lập tức đến viện trợ.

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra đã xảy ra biến cố. Thảo nào không thấy đến viện trợ cho mình.

Triển Diệp Thanh lạnh lùng hỏi:

- Hai vị vâng mệnh đến Tam Giang Thư Ngụ, sao lại biết bọn ta đã tới đây? Vừa rồi y cản trở Thương Bát khiến địch nhân chạy trốn, bây giờ y biến thành

người cẩn thận.

Gã đệ tử Cái bang đáp:

- Tiểu khiêu hóa gặp một thầy tướng ngoài cửa Tam Giang Thư Ngụ chỉ đường

cho đuổi tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Thầy tướng đó phải chăng là Tư Mã Càn? Chắc vụ này đúng rồi.

Chàng liền hỏi:

- Bây giờ bọn ta đi đâu?

Khiêu hóa đáp:

- Bây giờ các vị đang ở trong Từ đường nhà họ La.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Phiên hai vị dẫn đường cho.
Hai tên khiêu hóa xoay mình chạy về phía đông nam.
Bốn người thi triển khinh công rượt theo hai khiêu hoá tử.
Đi chừng được bảy tám dặm, hai tên khiêu hóa đột nhiên dừng bước.
Khiêu hóa mé tả chỉ về phía phòng ốc đen sì nói:
- Đó là Từ đường nhà họ La.
Triển Diệp Thanh hỏi:
- Hai vị không vào ư?
Hai tên khiêu hoá đồng thanh nói:
- Bọn khiêu hóa còn phải đến Hoàng Hạc lâu. Vả lại Tôn lão tiên bối đã có lệnh không cho bọn khiêu hóa vào từ đường.
Rồi chúng không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời đã trở gót chạy đi ngay.
Thương Bát nói:
- Hiện giờ chúng ta không cần nguy trang nữa.
Tiêu Lĩnh Vu đáp:
- Phải rồi!
Chàng lột nạt nạ cất vào bọc, cởi bỏ áo xanh để lộ chân tướng rồi cất bước đi trước.
Quần hào cũng cởi áo ngoài đi theo.
Đây là một từ đường hoang vu nhưng quy mô rất rộng lớn.
Tiêu Lĩnh Vu bước lên bảy bậc đá thấy cửa từ đường đóng chặt. Chàng lắng tai
nghe không thấy động tĩnh gì, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 168

Tiêu lang đại chiến hồng y quái

Đỗ Cửu vung cước đá vào cửa sảnh đường. Cánh cửa liền mở toang ra.
Đỗ Cửu nghiêng người xông vào, quét lửa thấp vào mỗi.
Dưới ánh đèn lửa hắt nhìn rõ bốn phía cũng chẳng thấy một bóng người.

Hắn

tức quá cất tiếng thoá mạ:

Hai thằng ăn xin thối tha kia! Đồ lão nhị này mà gặp lại các ngươi quyết cắt lưỡi chứ không tha.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ bốn mặt cũng chẳng thấy gì, vết tích đánh nhau cũng không có, chàng buồn rầu nghĩ thầm:

- Hai tên khiêu hóa kia không hiểu có dụng ý gì? Nếu chúng là thuộc hạ của Thảm Mộc Phong gạt mình tới đây thì bây giờ bọn mai phục cũng xuất hiện rồi mới

phải. Nơi đây không có mai phục thì chúng dẫn ta tới đây làm chi?

Lúc này Triền Diệp Thanh, Thương Bát cũng đã tới ngoài đại sảnh.

Thương Bát ngẩng đầu trông sao trên trời lẩm bẩm một mình:

- Chẳng lẽ đây là kẻ điếu hổ ly sơn?

Hắn chưa dứt lời đột nhiên có tiếng rên la vọng lại.

Đỗ Cửu biến sắc cầm mỗi lửa trong tay đưa về phía phát ra tiếng rên.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng quát hỏi:

- Ai?

Lại nghe thanh âm yếu ớt đáp:

- Tiểu đệ...tiểu khiêu hoá...

Tiêu Lĩnh Vu nghe thanh âm rất quen tai liền hỏi lại:

- Bành huynh đệ đây ư?

Thanh âm yếu ớt đáp:

- Chính là tiểu khiêu hóa.

Đỗ Cửu nói:

- Y ở phía sau bàn cúng.

Tiêu Lĩnh Vu vội nhảy lên trước nói:

- Tiểu đệ vào đón y ra.

Chàng rào bước tiến đến gần bàn cúng, thò tay kéo một người ở phía dưới ra.

Chàng vừa nhìn rõ không khỏi ngẩn người, vì người này mặc áo võ sĩ Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng quát:

- Người là ai?

Người kia bị thương rất nặng, phần khởi tinh thần đáp:

- Tiểu đệ... Bành...

Tiêu Lĩnh Vu nghe rõ thanh âm Bành Vân liền hỏi:

- Sao Bành huynh đệ lại ăn mặc theo lối võ sĩ trong Bách Hoa sơn trang?

Bành Vân đáp:

- Tiểu đệ bị thương nặng lắm, không còn khí lực để nói nữa... Mau ra sau cứu người...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cứu ai?

Bành Vân đáp:

- Võ lâm Tứ đại hiền ...và Vô Vi đạo trưởng...

Tiêu Lĩnh Vu giật mình hỏi:

- Bọn họ hiện ở đâu?

Bành Vân đáp:

- ở phía sau từ đường...

Y nói tới đây thì ngất xỉu.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Đỗ Cửu nói:

- Đỗ huynh đệ ở đây coi Bành huynh đệ, vận dụng nội công giúp cho y phục hồi sức lực, tiểu huynh ra phía sau xem sao.

Chàng xoay mình rời khỏi đại sảnh.

Triển Diệp Thanh và Thương Bát đứng ngoài đại sảnh đã nghe hết mọi sự.

Triển Diệp Thanh trong lòng nóng nảy vì chương môn sư huynh gặp nạn, lật đật chạy theo Tiêu Lĩnh Vu.

Thương Bát khẽ bảo Đỗ Cửu:

- Đỗ lão tam! Tên tiểu khiêu hóa này hơi thờ hòa hoãn lại thì đưa y rời khỏi đây trở về quán đậu hũ chờ đợi.

Đỗ Cửu gật đầu ôm Nhất trận phong Bành Vân lui vào góc nhà đại sảnh.

Hắn

ngầm vận nội công nắn bóp trước ngực Bành Vân.

Thương Bát nói mấy câu rồi không chờ Đỗ Cửu trả lời đã vọt đi theo Triển Diệp Thanh.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu chạy trước đến nhà từ đường ở phía sau.

Sau nhà từ đường này là một cái ao lớn. Bóng sao chiếu nước gợn sóng, nhưng

vẫn chẳng thấy một bóng người.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ tự hỏi:

- Hai gã đệ tử Cái bang kia nói dối đã đành, chẳng lẽ Nhất trận phong Bành Vân cũng nói dối ư?

Triển Diệp Thanh chạy đến sau lưng Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Tê sư huynh ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Triển Diệp Thanh đáp:

- Tại hạ cũng chưa kiếm thấy.

Thương Bát nói:

- Trừ phi Thảm Mộc Phong chỉ định một người chuyên học khẩu âm Bành Vân, không thì chẳng thể nào nói giống thế được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Y có đúng là Bành Vân không?

Thương Bát đáp:

- Đúng y rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bành Vân là người có tư cách anh hùng, quyết chẳng nói dối. Chúng ta cứ tìm kỹ xem.

Triển Diệp Thanh nghĩ thầm trong bụng:

- Hiện nhiên đây chỉ là một cái ao lớn, làm gì có người?

Đột nhiên một tràng cười từ giữa ao vang lên. Thanh âm lạnh lẽo mà âm ớ khiến người nghe rợn tóc gáy.

Tiêu Lĩnh Vu quát:

- Thảm Mộc Phong!

Người trong ao đáp:

- Chính thị!

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng cha này thật quỷ kế khôn lường. Không hiểu sao hắn lại ẩn mình dưới ao?

Chàng lạnh lùng nói:

- Ẩn mình dưới nước phỏng có khó gì? Trò này tầm thường lắm.

Lại nghe Thảm Mộc Phong cất giọng âm ớ đáp:

- Tiêu huynh đệ có muốn xuống thuyền của tiêu huynh nói chuyện không?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy giữa ao vẫn không một bóng người, liền đáp:

- Hai bên đã chạm trán nhau, hà tất phải hý vọng quỷ thần?

Chàng vừa dứt lời đột nhiên dưới ao nổi lên đèn lửa huy hoàng. Một con thuyền xuất hiện.

Con thuyền này khác thuyền thông thường ở chỗ nó lại hình vuông. Trong thuyền bóng người chuyển động, cảnh vật coi rất rõ ràng.

Thương Bát nói:

- Phải rồi! Thuyền đậu ở giữa ao lại dùng giấy màu bịt kín đi nên không nhìn rõ. Chúng ta không nghĩ tới nên bị hắn lường gạt mà thôi.

Thẩm Mộc Phong đứng ở đầu thuyền lớn tiếng hỏi:

- Mời các vị xuống thuyền nói chuyện được chăng?

Thương Bát hỏi lại:

- Trong thuyền của đại trang chúa có nhiều người phải không?

Thẩm Mộc Phong cười ha hả đáp:

- Có một lão khiêu hóa, một lão mũi trâu và bốn vị quý khách nổi danh trên chốn giang hồ nhưng ít khi xuất hiện trên võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng là Võ lâm Tứ đại hiền?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Phải rồi! Tiêu huynh đệ được người Cái bang viện trợ, tai mắt thật là linh mẫn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ muốn xuống thuyền của đại trang chúa thưởng ngoạn một phen.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tiểu huynh rất hoan nghênh. Vậy cho thuyền vào nghinh giá được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu ước lượng thuyền cách xa bờ chừng năm sáu trượng. Giả tử chàng dùng kinh công “Đăng bình độ thủy” thì có thể qua được. Nhưng không hiểu

Thương Bát và Triển Diệp Thanh có tới được không?

Chàng liền lớn tiếng đáp:

- Nếu Thẩm đại trang chúa cho thuyền vào đón thì còn gì hay bằng?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tiêu huynh đệ hãy chờ một lát.

Dứt lời hán vẩy tay một cái.

Lại nghe tiếng mái chèo bì bõm. Chỉ trong nháy mắt con thuyền nhỏ đã ghé vào bờ.

Tiêu Lĩnh Vu khê bảo Thương Bát và Triển Diệp Thanh:

- Hai vị coi chừng. Đừng ăn uống gì ở trên thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn ra thấy hai tên chèo thuyền tuy nai nịt gọn gàng nhưng tay không cầm binh khí. Chúng nghiêng mình thi lễ nói:

- Kính mời Tam trang chúa xuống thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu, không dám nhận địa vị Tam trang chúa.

Hai đại hán đồng thanh đáp:

- Đại trang chúa đã ban lệnh cho bọn tiểu nhân phải xưng hô như vậy, khi nào

bọn tiểu nhân dám trái lời.

Tiêu Lĩnh Vu cất bước xuống thuyền. Bọn Thương Bát, Triển Diệp Thanh cũng

xuống theo.

Hai đại hán áo đen lập tức bơi thuyền nhỏ thẳng ra chỗ thuyền lớn.

Thảm Mộc Phong đứng ở đầu thuyền lớn xòe tay ra hỏi:

- Tam đệ vẫn mạnh giỏi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình bước sang thuyền lớn đáp:

- Tại hạ không dám phiền đại trang chúa.

Triển Diệp Thanh và Thương Bát theo sát Tiêu Lĩnh Vu bước sang thuyền lớn.

Ba người đối diện với tay đại kiêu hùng là Thảm Mộc Phong, trong lòng không

khỏi hồi hộp, chẳng biết hán hạ thủ ám toán đột ngột vào lúc nào nên đều để ý phòng bị.

Thảm Mộc Phong từ từ xoay mình, cặp mắt chiếu ra những tia hào quang nhìn

thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu huynh đệ! Đường như huynh đệ coi Thảm mộc chẳng khác chi người đứng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không dám với cao.

Thảm Mộc Phong lạnh lùng nói:

- Sự nhẫn nại của con người chỉ có giới hạn. Nếu Tiêu đệ bức tiểu huynh thái

quá thì tiểu huynh chẳng thể nghĩ đến tình xưa được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Thảm đại trang chúa đã dùng những thủ đoạn tàn độc đối phó với tại hạ mà tại hạ không chết tức là chưa đến ngày tận số.

Thảm Mộc Phong nói:

- Nhưng Thảm mộc xưa nay vẫn chủ trương nhân định thắng thiên.

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp:

- Đại trang chúa tài trí hơn người, võ công cao cường, hoặc giả cũng có thể làm được như vậy.

Thảm Mộc Phong thủng thẳng nói:

- Huynh đệ qua khen mà thôi. Quý hữu là Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà đều

ở trong khoang thuyền. Tiêu huynh đệ hãy vào mà coi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt thấy Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng sóng vai ngồi ở phía trên, nét mặt trơ như gỗ, dường như đều bị điểm huyết.

Thảm Mộc Phong cười khanh khách nói:

- Tiêu huynh đệ! Sao không tiến vào đi?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy những rèm tía vây bọc chứ không có vách ván. Mé bắc là một khuôn cửa gỗ đóng chặt. Chắc đó là lối thông

vào khoang trong.

ở khoang ngoài trừ bốn lão áo xanh, Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng không còn

ai khác nữa.

Thương Bát né mình vượt lên trước Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ xin dẫn đường.

Hắn từ từ cất bước tiến vào khoang thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu chăm chú nhìn Thảm Mộc Phong nói:

- Mời Thảm đại trang chúa vào trước đi.

Thảm Mộc Phong mỉm cười hỏi:

- Tiêu huynh đệ biến thành tính đa nghi từ bao giờ vậy?

Tiêu Lĩnh Vu thẳng thắn đáp:

- Cách giao thiệp với đại trang chúa chẳng thể không đề phòng.

Thảm Mộc Phong không nói gì nữa, thung thung bước vào trong khoang thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu theo sát Thảm Mộc Phong. Triển Diệp Thanh đứng ở ngoài khoang chứ không vào trong.

Thảm Mộc Phong liếc mắt nhìn Triển Diệp Thanh hỏi:

- Sao các hạ không vào đi?

Triển Diệp Thanh đã quyết định chủ ý. Thấy Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát đã

tiến vào trong khoang thuyền rồi, nhất định đứng ngoài để khỏi bị Thảm Mộc

Phong dùng lời khích bác. Y mỉm cười đáp:

- Tại hạ đứng ngoài này cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu đã biết Triển Diệp Thanh có dụng ý ở ngoài để tiện bề tiếp ứng

liền nói:

- Ai đã có sự lai vãng với Thảm đại trang chúa đều phải cảnh giác.

Thảm Mộc Phong nhìn Triển Diệp Thanh cười lạt nói:

- Trong khoang ngoài cửa cách nhau có mấy thước, nếu xảy ra biến cố thì trong hay ngoài cũng vậy mà thôi.

Triển Diệp Thanh lạnh lùng đáp:

- Đại trang chúa bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu chăm chú nhìn Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Bốn vị áo xanh này chắc là Võ lâm Tứ đại hiền mà Thảm đại trang chúa đã mời tới?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Phải rồi! Tai mắt của Tiêu huynh đệ thật linh mẫn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng sáu vị tiền bối đây đều bị điểm huyết?

Thẩm Mộc Phong tủm tỉm cười đáp:

- Tiêu huynh đệ võ công cao thâm thử giải khai huyết đạo cho họ coi.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ cất bước tiến đến trước mặt Tôn Bất Tà. Chàng coi kỹ một

lúc rồi đưa tay mặt đặt vào sau lưng lão. Chàng vận nội công chút chân khí vào nội

phủ lão.

Một luồng nhiệt lưu thúc đẩy khí huyết Tôn Bất Tà lưu thông trở lại. Mặt lão

dần thoáng hiện ánh hào quang. Hiên nhiên máu tụ lại ở mấy chỗ kinh mạch chưa

được đả thông.

Tiêu Lĩnh Vu không điều tra được Tôn Bất Tà bị điểm huyết những chỗ nào liền nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Dường như các vị không phải bị điểm huyết.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Theo nhận xét của Tiêu huynh đệ thì họ bị thương vì cái gì?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Những vị này nếu không bị thương vì thủ đoạn điểm huyết thì cũng do một thứ gì tương tự như vậy.

Chàng liền nói:

- Phải chăng đây là một thủ pháp phong mạch bế huyết?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp:

- Võ học mông mênh như biển cả. Tiêu huynh đệ tuy được Hoàng thiên hậu đãi cũng chẳng thể học hết các môn võ công khắp thiên hạ.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Bất luận Thẩm đại trang chúa dùng thủ đoạn nào đả thương các vị, tại hạ đã

tới tất phải tìm cách cứu các vị ra mới rời khỏi đây.

Thẩm Mộc Phong cười nói:

- Khẩu khí của Tiêu huynh đệ nghe thật lớn quá. Tiểu huynh muốn coi Tiêu huynh đệ cứu thoát họ bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Ta đã không giải khai được huyết đạo cho các vị mà muốn cứu họ thoát hiểm

thì chỉ có một phương pháp là kiềm chế Thẩm Mộc Phong bức bách hấn giải

huyết

cho họ. Nhưng thằng cha này xảo quyết vô cùng. Trên thuyền không hiểu hấn đã

mai phục bao nhiêu cao thủ. Tình trạng này ta chẳng còn đường lối nào khác.

Chàng liền nói:

- Thầm đại trang chúa đã cao niên rồi. Thời gian đối với đại trang chúa càng lâu càng bất lợi. Còn Tiêu mỗ thì về thân thể cũng như võ công mỗi ngày một gia

tăng. Cuộc đấu tranh của chúng ta càng kéo dài thì tại hạ càng nắm chắc phần

thắng. Đại trang chúa có cho là tại hạ nói đúng không?

Thầm Mộc Phong cười ruồi đáp:

- Đối với Thầm mỗ thì những việc này không thể lý luận theo lẽ thông thường.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó bọn Tôn Bất Tà nói:

- Nếu bữa nay mà Thầm đại trang chúa đã thương được Tiêu mỗ thì số người

trong võ lâm dám chống đối đại trang chúa ngày càng ít dần.

Thầm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Phải chăng Tiêu huynh đệ muốn cùng ta tỷ thí võ công?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đây là một cuộc đấu kẻ sống người chết.

Thầm Mộc Phong cười mát đáp:

- Trừ khi tình thế bắt buộc không còn đường lối nào khác tiểu huynh vẫn hy vọng Tam đệ trở về Bách Hoa sơn trang.

Hắn ngửa mặt lên trời thở phào một tiếng nói tiếp:

- Tiêu huynh đệ nói đúng đó. Tiểu huynh đã già nua, dù có thành bá nghiệp võ

lâm cũng chẳng thể bá chủ thiên hạ được mấy năm. Người kế nghiệp ngôi minh chủ

võ lâm dĩ nhiên là Tiêu huynh đệ.

Hắn nói mấy câu này vẻ mặt buồn thảm, lại ra chiều luyến tiếc tài năng của Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi thủng thẳng đáp:

- Thầm đại trang chúa đã khám phá ra mối quan hệ sinh tử, sao không thoát khỏi xiềng xích danh lợi mà còn tự giam mình vào mối tham sanh để hành động tàn

ác.

Thầm Mộc Phong biến sắc dần giọng quát:

- Câm miệng đi! Ngươi muốn giáo huấn ta chẳng?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Tại hạ nói bằng một dạ chí thành, muốn đưa lời khuyên giải Thảm đại trang chúa đừng say mê giấc mộng bá chủ võ lâm để vẫn hồi sự yên tĩnh trên chốn hồ...

Thảm Mộc Phong thở dài nói:

- Xem chừng tiểu huynh vĩnh viễn không còn cách nào giác ngộ được Tiêu huynh đệ được. Giữa đôi ta không tài nào tránh khỏi một cuộc chiến đấu sinh tử.

Tiêu Linh Vu chưa kịp đáp lời đã thấy Thảm Mộc Phong vung song chưởng lên đánh “bình” một cái.

Cánh cửa khoang trong đột nhiên mở rộng. Một quái nhân mình đầy vẩy đỏ từ từ bước ra.

Tiêu Linh Vu vội di động thân pháp quay lưng về phía Thương Bát đảo mắt nhìn lại.

Chàng thấy quái nhân hình dạng rất đáng sợ. Tóc đỏ buông xõa, từ cổ trở xuống phủ đầy vẩy như vẩy cá, hai tay dài một cách lạ lùng, móng tay dài đến ba

tấc. Mặt quái nhân bao phủ một lớp đỏ hồng, chỉ để hở cặp mắt lấp loáng.

Tiêu Linh Vu từ lúc thấy Thảm Mộc Phong xuất hiện ở trên thuyền, chàng hiểu mình đã lâm vào bước đường cực kỳ nguy hiểm nên đã ngấm ngầm đeo bao

tay bằng da giao ngàn năm.

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng:

- Trên mình quái nhân đầy vẩy đỏ không hiểu làm bằng vật gì? Ta cần thử xem

thứ vẩy này cứng rắn đến trình độ nào?

Hắn giơ tay phóng ra một viên bảo thạch.

Viên bảo thạch này cứng rắn hơn cả gang thép mà bốn cạnh sắc bén phi thường. Thương Bát dùng thứ đá đó làm ám khí, nhưng nó là vật kỳ trân, nếu không

gặp tình thế hiểm ác quyết hẳn không dùng tới.

Dưới ánh đèn sáng, bảo quang lấp loáng đánh trúng vào trước ngực quái nhân.

Một tiếng chát vang lên. Viên bảo thạch văng ngược lại khảm ngập vào vách thuyền.

Tiêu Linh Vu lạnh lùng hỏi:

- Đây là Ngũ Long đại trận phải không.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đúng rồi! Tiêu đại hiệp hãy kiếm chế được một người trong Ngũ Long rồi chúng ta hãy động thủ cũng chưa muộn.

Ngày trước Tiêu Lĩnh Vu thống lãnh bọn Mã Vân Phi cùng quần hào đến đại náo Bách Hoa sơn trang đã phá được Thập Bát Kim Cương, Kiếm thuần đại trận, lại

phá vòng vây của mấy trăm hắc y võ sĩ để thoát ra ngoài. Chàng lại gặp Ngũ Long

đại trận cản đường và đã thương một quái nhân áo đỏ.

Nguyên Kim Lan, Ngọc Lan đã cho chàng hay Kim Long đại trận lợi hại vô cùng, tuy chàng đánh ngã được một tên nhưng về sau chàng mới phát giác ra Nam

Cung Ngọc ám trợ. Y dùng tảo công độc phần để ngấm ngấm phong tảo võ công

của Ngũ Long. Lần này không có Nam Cung Ngọc ám trợ, chàng đành dùng võ

công chân thực để đối phó.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí nhìn Hồng y quái nhân để tìm chỗ hạ thủ.

Quái nhân đầy mình vẩy đỏ, chỉ còn hai đôi mắt là nơi có thể hạ thủ được.

Lại nghe tiếng Thẩm Mộc Phong cảnh cáo:

- Có điều cần nói trước cho Tiêu huynh đệ biết là những vẩy đỏ trên mình người này đã được bôi chất kịch độc. Nếu bị y đánh rách da chảy máu là chỉ trong

vòng một canh giờ là chất độc thấm vào nội phủ mà chết, không còn một loại thuốc

nào giải cứu được.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Đa tạ Thẩm đại trang chúa đã có lời cảnh giác.

Hồng y quái nhân từ từ bước đến gần Tiêu Lĩnh Vu. Chàng thấy hấn cử động

chậm chạp thì nghĩ thầm:

- Trên mình hấn đã bôi chất độc thì lúc chuyển động mình phải thận trọng.

Nếu ở chỗ rộng thì còn dùng khinh công mau lẹ để đối phó nhưng trong thuyền chật

hẹp, di chuyển khó khăn mình phải dùng chưởng lực hùng hậu để đối phó.

Chàng tính toán rồi bình tĩnh lại. Hồng y quái nhân còn cách chừng ba thước thì dừng lại chưa chịu động thủ.

Hồng y quái nhân cặp mắt lóe hào quang nhìn chòng chọc vào mặt Tiêu Lĩnh

Vu. Chàng đứng yên không nhúc nhích.

Triển Diệp Thanh thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng đối mặt với Hồng y quái nhân cách

nhau rất gần thì trong dạ bồn chồn tự hỏi:

- Hồng y quái nhân hiển nhiên mặc độc giáp mà sao Tiêu Lĩnh Vu không lấy binh khí ra ngăn cản mà lại để hắn tới gần như vậy? Chẳng lẽ y định dùng tay

không để đấu với độc nhân.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu giơ tay mặt lên phóng chưởng đánh ra nhanh như chớp.

Thế chưởng thần tốc khiến cho Thảm Mộc Phong cũng phải ngấm ngấm thán

phục.

Hồng y quái nhân thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh tới trước ngực cũng

không né tránh. Hắn giơ tay mặt, móng tay sắc như dao nhắm chụp vào vai trái Tiêu

Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay trái lên gạt thế chụp của Hồng y quái nhân. Tay mặt chàng đánh trúng trước ngực hắn.

Phát chưởng này chàng đã vận đến tám thành nội lực. “Bình” một tiếng vang

lên, Hồng y quái nhân bị chấn động hất lùi lại ba bước.

Thảm Mộc Phong cười ha hả nói:

- Tiêu đại hiệp! Thảm mỗ đã bảo những vẩy đỏ trên thân Ngũ Long có chất kịch độc rất mãnh liệt. Huynh đệ nên vận khí bế huyết phong tỏa huyết đạo. Nếu

muốn bảo toàn tính mạng thì chỉ còn đường chặt đứt hai cánh tay.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Thảm đại trang chúa bất tất phải quan tâm cho tại hạ.

Chàng phóng tay điểm lẹ vào Hồng y quái nhân.

Nguyên chàng đã chắc mẩm phát chưởng đánh trúng quái nhân thì y không chết ngay đương trường thì cũng phải té nhào. Không ngờ tình trạng đã ngoài sự

tiêu liệu của chàng. Hồng y quái nhân trúng chưởng chỉ bị hất lùi ba bước.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 169

Tiêu lang lại được tiếng đàn giải nguy

Tiêu Lĩnh Vu biết rằng phải đấu Hồng y quái nhân trước rồi mới có thể dùng toàn lực đối phó với Thảm Mộc Phong được. Chàng thấy hấn chưa bị trọng thương liền phát huy Tu La chỉ lực điềm tới.

Hồng y quái nhân bị hai đòn rất nặng, tuy mặc độc giáp hộ thân cũng không chịu nổi. Người hấn lão đảo sắp té xuống.

Thảm Mộc Phong giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Mới mấy tháng không gặp mà công lực y đã tiến bộ quá nhiều. Gã này được

những bậc danh sư truyền thụ đều là những nhân vật siêu quần bạt chúng.

Đêm nay

mà không giết gã đi thì e rằng sau này không còn cơ hội nào nữa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Bỗng hấn hú lên một tiếng. Hồng y quái nhân

đang lão đảo sắp ngã, nghe tiếng hú liền đứng vững lại. Thảm Mộc Phong nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Ta đã khuyên ngươi bao nhiêu lần mà ngươi không tỉnh ngộ thì đêm nay chẳng thể tha ngươi được nữa.

Hấn giơ tay phóng chưởng đánh tới Tiêu Lĩnh Vu.

Người hấn cao lớn, hai tay dài nên đứng cách chàng bốn thước mà hấn nhoai mình một cái vẫn có thể động tới sau lưng chàng.

Tiêu Lĩnh Vu mặt trước cũng có cường địch là quái nhân áo đỏ khiến chàng không dám phân tâm.

Chàng thấy Thảm Mộc Phong phóng chưởng đánh tới phía sau mà không xoay

lại nghiêng địch được đành vận Cang thanh cương khí hộ vệ thân thể. Chàng định

đánh ngã quái nhân áo đỏ rồi quay lại đấu với Thảm Mộc Phong.

Thương Bát thấy Thảm Mộc Phong đột nhiên ra tay tập kích Tiêu Lĩnh Vu .

Tuy hấn biết sức mình không địch nổi nhưng chẳng thể không can thiệp liên vùng

bàn tính lên đánh vào khuỷu tay Thảm Mộc Phong.

Bỗng nghe Thảm Mộc Phong cười lạt xoay tay trái búng một cái trứng chiếc bàn tính của Thương Bát.

Thương Bát thấy chiếc bàn tính bị đẩy bật lên coi bộ xuýt tuột khỏi tay thì

không khỏi kinh hãi.

Bỗng thấy ánh hàn quang lấp loáng bay vọt về phía Hồng y quái nhân.

Nguyên Triển Diệp Thanh đã phóng ra hai ngọn Thất hươu kiếm.

Thẩm Mộc Phong tay trái dùng chỉ lực đẩy bật bàn tính của Thương Bát, tay mặt đánh gần tới vai phải Tiêu Lĩnh Vu thì bị một luồng lực đạo vô hình chặn lại.

Bất giác hắn la lên:

- Hộ thân cương khí.

Hắn liền gia tăng mấy thành lực đạo, dựng bàn tay lên như đao chém xuống.

Luồng cương khí hộ thân của Tiêu Lĩnh Vu chưa luyện đến chỗ đại thành, người khác trên giang hồ dĩ nhiên không đủ thương được chàng, nhưng nội lực

Thẩm Mộc Phong đặc biệt thâm hậu phá được luồng cương khí, đánh xuống như

đao chém. Vai bên phải chàng bị tê chồn đau đớn cơ hồ không chịu nổi.

Chàng biết

mình đã bị thương, xương bả vai không gãy cũng bị chập khớp.

Tiêu Lĩnh Vu bản tính quật cường, nghiêng răng chịu đau không kêu một tiếng,

lặng người lùi tạt ngang ra xa ba bước.

Thẩm Mộc Phong không thấy Tiêu Lĩnh Vu rên la, chẳng hiểu chàng bị thương nặng hay nhẹ. Tuy hắn vận nội lực phá được Hộ thân cương khí của đối

phương nhưng cũng bị sức phản chấn làm cho cánh tay mặt tê chồn khó bề cử động.

Trong lúc nhất thời cánh tay mặt của hắn không thể vận động được ngay.

Diễn biến này xảy ra trong nháy mắt.

Lại nghe hai tiếng choang choảng vang lên. Triển Diệp Thanh phóng ra hai ngọn Thất hươu kiếm đều đánh trúng bả vai Hồng y quái nhân.

Nguyên Hồng y quái nhân tuy mặc áo giáp đao thương chém không vào nhưng

hắn đã bị chương lực hùng hồn của Tiêu Lĩnh Vu làm cho nội phủ bị trọng thương

nên Triển Diệp Thanh phóng hai thanh Thất hươu kiếm hắn cũng không tránh được

mà bị đánh trúng.

Những thanh Thất hươu kiếm này đều đúc bằng thép ngàn năm, chuyên để phá

nội gia khí công, nhưng không xuyên thủng được áo giáp, rơi cả xuống đất.

Thương Bát bỗng quát lên một tiếng thật to, vung chiếc bàn tính ra chiêu

“Lăng chang tiêu nham” vận toàn lực đánh tới Thẩm Mộc Phong.
Thẩm Mộc Phong tay mặt tê chồn đành chịu né tránh, vung tay trái phóng chưởng phản kích.
Thương Bát chưa kịp phóng ra chiêu thứ hai thì chưởng thế của Thẩm Mộc Phong đã đánh tới.
ánh hào quang lóe lên, một thanh trường kiếm chém tới tay Thẩm Mộc Phong.
Nguyên Triển Diệp Thanh đã nhảy vào vòng chiến phóng kiếm chém tới.
Thẩm Mộc Phong hạ thấp tay trái xuống tránh thế kiếm rồi quét ngang một cái
phóng chưởng đánh ra.
Hắn biến chiêu cực kỳ mau lẹ, bức bách Triển Diệp Thanh phải nhảy vọt lên đầu thuyền.
Thẩm Mộc Phong bật tiếng cười nhảm hiềm nói:
- Tiêu Lĩnh Vu! E rằng con thuyền này sẽ là mồ chôn ngươi đó.
Hắn chưa dứt lời đột nhiên mấy tiếng leng keng vang lên. Một làn kim quang
xé bầu không khí bắn tới Hồng y quái nhân.
Lúc này Hồng y quái nhân đã dồn Tiêu Lĩnh Vu vào góc con thuyền. Hắn chĩa
mười móng tay nhọn hoắt như móng rồng từ từ chụp vào người Tiêu Lĩnh Vu.
Tiêu Lĩnh Vu vì tình thế bất buộc phải nhịn đau đón nơi bả vai, chuẩn bị
toàn
lực vào tay trái để đánh một quyền. Chàng định bụng dù mình có chết vì
mười
móng tay quái nhân thì cũng đánh cho hắn trọng thương.
Trong lúc chàng chuẩn bị đánh một đòn trí mạng thì một luồng kim quang
bắn
tới.
Hồng y quái nhân rú lên một tiếng, hai tay hắn đang nhắm chụp Tiêu Lĩnh Vu
đột nhiên xoay lại bưng mắt. Hắn run lên một cái rồi té xuống.
Tiêu Lĩnh Vu thoát chết không khỏi ngẩn người. Tai chàng nghe thấy tiếng
đàn trầm trầm vọng tới.
Thẩm Mộc Phong quát to một tiếng vung tay trái đánh về phía Thương Bát.
Hắn tung mình chạy lại cúi xuống ôm lấy Hồng y quái nhân lên, nhảy sang
con
thuyền nhỏ rẽ sóng đi ngay.
Động tác hắn cực kỳ mau lẹ.

Triển Diệp Thanh đứng trên sạp ngoài khoang thuyền ngó thấy Thảm Mộc Phong nhảy sang thuyền nhỏ chạy đi cũng không kịp ngăn trở vì y bị chưởng lực

của Thảm Mộc Phong làm cho chấn động nội phủ, y đang ngấm ngấm vận khí điều dưỡng.

Sự thực dù Triển Diệp Thanh chưa bị thương chút nào cũng không ngăn cản nổi Thảm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu đứng ngó Thảm Mộc Phong cấp Hồng y quái nhân nhảy sang thuyền nhỏ, chàng chẳng khác gì người trong giấc mộng bừng tỉnh. Miệng chàng lẩm bẩm:

- Thật là nguy hiểm! Thật là nguy hiểm! Nếu Thảm Mộc Phong cấp người áo

đỏ vọt đi tiện tay đánh mình một chưởng thì mình chẳng chết cũng bị trọng thương.

Trong khoảng khắc này. cuộc sinh tử tồn vong treo trên sợi tóc khiến chàng nghĩ lại không khỏi rùng mình.

Chàng chú ý lắng nghe thì tiếng đàn kia đã im bật từ lúc nào.

Thương Bát là tay lão luyện giang hồ. Sau cơn nguy biến hấn nghĩ ngay tới tình thế trước mắt, khẽ nói:

- Đại ca! Chúng ta phải cấp mấy người này chạy đi cho lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bốn lão áo xanh cùng Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng nói:

- Chúng ta hãy tìm cách giải khai huyết đạo cho sáu vị trước đã.

Thương Bát đáp:

- Không cần! Hãy đem người lên bờ rồi tìm cách giải huyết cũng chưa muộn.

Hấn vừa nói vừa cấp hai lão áo xanh lên.

Tiêu Lĩnh Vu cấp Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà còn Triển Diệp Thanh ôm

hai lão áo xanh kia.

Ba người ra khỏi khoang thuyền thấy bốn mặt sóng nước dạt dào. Con thuyền

nhỏ đã bị Thảm Mộc Phong cười chạy đi rồi, không còn vật gì để lên bờ được.

Cả ba người không hiểu bơi lội, đứng nhìn làn nước biếc, lâm vào tình trạng anh hùng không đất dụng võ.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

- Làm thế nào đi được?

Thương Bát đáp:

- Cái ao này không lớn lắm, cách bờ chỉ chừng mấy trượng. Chúng ta nhảy xuống nước lội vào bờ càng lẹ càng tốt.

Triển Diệp Thanh lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại vội thế?

Thương Bát đáp:

- Trên con thuyền vuông này e rằng có điều cổ quái.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta chạy lẹ đi.

Chành đề khí toan nhảy xuống nước thì thấy Thương Bát đặt hai lão áo xanh xuống, phóng chưởng đánh bình hai cái. Hai tấm cánh cửa khoang thuyền rơi xuống nước.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xuống. Chành đặt Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà lên cánh cửa. Còn chành lội xuống nước.

Thương Bát và Triển Diệp Thanh cũng đặt mấy người kia lên cánh cửa đẩy vào bờ.

Triển Diệp Thanh cúi đầu nhìn xuống, quần áo ướt đầu đĩa, y quay lại ngó con

thuyền vuông đần lửa huy hoàng, miệng lầm bầm:

- Nếu bọn mình thông thả một chút, từ từ nghĩ cách lên bờ thì đâu đến nỗi thảm hại thế này.

Y còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì bỗng nghe tiếng nổ đùng đùng, con thuyền

vuông vỡ tan, lửa cháy ầm ầm.

Trên thuyền dường như bố trí toàn đồ dẫn hỏa nên lửa cháy rất mau lẹ.

Triển Diệp Thanh hổ thẹn trong lòng, đưa mắt nhìn Thương Bát nói:

- Nếu Thương huynh không giục giã rời thuyền cho mau thì bây giờ chúng ta đã bị chết cháy hết.

Thương Bát cười đáp:

- Cái đó chẳng qua phúc đáo tâm linh, chẳng có chi đáng kể.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói:

- Thế mới biết những người bôn tẩu giang hồ chỉ y vào võ công thì không thể

sống còn, mà phải thêm phần cơ trí mới mong tồn tại.

Thương Bát nhìn Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Bây giờ đã qua cơ nguy hiểm. Chúng ta hãy tìm cách giải khai huyết đạo cho

sáu vị. Võ lâm Tứ đại hiền trước nay không bị lôi cuốn vào vòng thị phi chốn giang hồ, người võ lâm cũng không ai gây sự với các vị. Chuyến này Thảm Mộc Phong muốn gia hại các vị nhưng chưa được. Nếu ta cứu tỉnh được bốn vị thì Bách Hoa sơn trang lại có thêm bốn tay cường địch.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ hoài nghi Thảm Mộc Phong không những chỉ điểm huyết các vị mà thôi.

Triển Diệp Thanh giật mình kinh hãi hỏi:

- Theo ý Tiêu đại hiệp thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ muốn nói ngoài chuyện điểm huyết e rằng Thảm Mộc Phong còn dùng thủ đoạn khác. Khó mà biết trước có cứu tỉnh được bọn họ hay không.

Thương Bát nói:

- Phải chăng đại ca muốn nói Thảm Mộc Phong đã hạ độc vào người sáu vị này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!

Chàng ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Vừa rồi xảy ra cuộc ác đấu dưới thuyền chúng ta đã lâm vào thế kém. Nếu không có người ngấm ngầm viện trợ thì tiểu huynh đã bị thương dưới tay Hồng y

quái nhân rồi. Quái nhân mặc thứ giáp cứng rắn phi thường, không sợ đao kiếm,

thật là khó lòng đối phó. Hỡi ơi! Kim Lan, Ngọc Lan nói đúng lắm. Ngũ

Long trận

của Thảm Mộc Phong thật ghê gớm. Đêm nay chúng ta mới chạm trán Ngũ Long

đã bị nguy rồi. Nếu đủ cả Ngũ Long xuất hiện thì Thảm Mộc Phong chẳng cần

động thủ ba người chúng ta cũng khó lòng trốn thoát mà rời khỏi con thuyền vuông.

Thương Bát trầm ngâm hỏi:

- Ai đã ngấm ngầm viện trợ chúng ta?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh cũng không hiểu. Giữa lúc nguy nan người đó ra tay kịp thời, dường như y dùng ám khí bằng kim châm để đả thương hai mắt quái nhân.

Thương Bát đáp:

- Nếu là ám khí nhỏ như kim châm thì không thể bắn đi xa được. Người ám trợ dường như cách xa chúng ta không đầy ba trượng.

Tiêu Linh Vu đáp:

- Đúng thế! Y ở gần mà chúng ta cũng không phát giác được hành tung.

Thương Bát đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Triển huynh ở ngoài khoang thuyền có phát giác điều chi khả nghi chăng?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Thật là mắc cỡ! Tiểu đệ chẳng phát giác ra chỗ nào khả nghi.

Thương Bát hỏi:

- Đại ca có nhớ kim châm từ phía nào bắn tới không?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Tiểu huynh nhớ mang máng dường như những mũi kim châm từ cửa khoang thuyền bắn vào.

Triển Diệp Thanh nói:

- Nếu có người đứng bên sạp thuyền bắn ám khí thì tại hạ tin rằng không thể qua mắt mình được.

Triển Diệp Thanh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiểu huynh! Khi Tiểu huynh đang đánh nhau với Hồng y quái nhân dường như có tiếng đàn trầm trầm vọng lại.

Tiêu Linh Vu nói:

- Thế thì phải rồi! Bữa trước lệnh huynh cùng Tôn lão tiên bối chạm trán với bọn Thảm Mộc Phong ở bên bờ hồ, khi hai bên sắp động thủ cũng nghe thấy tiếng

đàn hòa với tiếng tiêu rồi Thảm Mộc Phong hoang mang bỏ chạy. Đêm nay chúng

ta lại nghe thấy tiếng đàn mà không có tiếng tiêu, Thảm Mộc Phong cũng hốt hoảng

bỏ trốn, thậm trí hấn cũng không kịp thì triển thủ đoạn độc ác đã chuẩn bị từ trước.

Thương Bát gật đầu đáp:

- Tiểu đệ cũng nghe thấy tiếng đàn trầm trầm. Cái đó chứng minh Thảm Mộc

Phong rất sợ tiếng đàn này.

Tiêu Linh Vu nói:

- Tiểu huynh nghi ngờ nắm kim châm kia cũng do người gảy đàn phát ra.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Người đó vẫn ẩn mình trong bóng tối để viện trợ chúng ta. Bữa trước y đã

dùng kim châm để đả thương lão đại và lão tứ trong Nam Hải ngũ hung khiến

chúng mang ơn chúng ta đã cứu trị mà không giúp Thẩm Mộc Phong nữa.

Thế là

chúng ta bớt được mấy tay kinh địch.

Thương Bát nói:

- Là ở chỗ người đó không chịu giáp mặt chúng ta.

Triển Diệp Thanh vẫn lo lắng đến sự an nguy của sư huynh liền nói:

- Tiêu huynh! Tôn lão tiên bối và tể sư huynh đều là những nhân vật lịch duyệt

giang hồ, túc trí đa mưu. Nếu giải khai được huyết đạo thì may ra các vị có thể giúp

chúng ta giải thích mối nghi ngờ này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Triển huynh nói phải lắm. Nhưng tại hạ cảm thấy rất ít hi vọng thành công. Có điều mình cũng cứ thử xem.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiểu đệ hãy thử trước. Nếu không thành công thì Tiêu huynh ra tay cũng chưa muộn.

Thương Bát đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Nơi đây không tiện. Chúng ta hãy vào từ đường họ La thì hơn.

Dứt lời hắt ôm hai người áo xanh lên tiến về phía trước.

Mỗi người cặp hai người đi đến từ đường, đặt sáu lão xuống nhà đại sảnh.

Thương Bát nói:

- Tiểu đệ đi coi tình hình bốn mặt xem sao.

Triển Diệp Thanh nói:

- Xin Thương huynh cứ tùy tiện.

Rồi y đưa tay ra nắm bóp vào người Vô Vi đạo trưởng. Tiêu Lĩnh Vu lắng

chú ý theo dõi.

Vô Vi đạo trưởng nhắm mắt ngồi yên không nhúc nhích.

Triển Diệp Thanh thì triển công phu “Thôi cung quá huyết” nắm bóp trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm nhưng Vô Vi đạo trưởng vẫn không biến

chuyển chút nào.

Triển Diệp Thanh dừng lại lau mồ hôi trán nói:

- Đây chắc là một thủ pháp độc môn, tiểu đệ không làm gì được, chỉ còn trông

vào Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ e rằng cũng khó thành công.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiêu huynh thử làm đi, bất tất phải khiêm nhượng.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống đặt bàn tay lên lưng Vô Vi đạo trưởng. Chàng ngấm vận chân khí trút nội lực vào người lão.

Sau một lúc chàng thu tay mặt về, vung tay trái vỗ vào bốn chỗ đại huyệt trên

người Vô Vi đạo trưởng.

Chàng đã vận dụng hết mọi thủ pháp giải huyệt mà Vô Vi đạo trưởng vẫn chẳng có chuyển biến chi hết. Chàng thở dài nói:

- Không được rồi! Xem chừng chúng ta khó lòng giải khai được huyệt đạo cho mấy vị.

Lúc này Thương Bát đã trở vào trong đại sảnh. Hắn đặt tay lên ngực Vô Vi đạo

trưởng thấy tim vẫn đập liền nói:

- Các vị vẫn còn sống.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười nói:

- Trong mình Vô Vi đạo trưởng quả có chỗ kinh mạch không thông. Chẳng hiểu Thảm Mộc Phong dùng thủ pháp gì mà chúng ta không giải khai được huyệt

đạo cho các vị.

Thương Bát nói:

- Thuật điểm huyệt của các phái lớn không giống nhau. Nào trăm mạch, nào chân huyệt, nào phát huyệt. Chỉ cần hơi thở chưa tắt là vẫn có thể cứu được. Đại ca

bất tất phải nóng nảy. Chúng ta cứ thủng thẳng tìm cách.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Nếu không giải khai được huyệt đạo cho sáu người, chẳng lẽ chúng ta cứ cõng các vị chạy đi ư?

Thương Bát toan trả lời, đột nhiên nghe tiếng tiêu réo rất vọng lại

Tiếng tiêu này tuy nhỏ bé nhưng lọt vào tai mấy người tựa hồ sấm nổ. Ai nấy

đều không khỏi sửng sốt.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay ra hiệu cho hai người đừng nói nữa để chàng chú ý lắng

nghe.

Tiếng tiêu đầy vẻ thâm ai oán như khóc như than nổi lên giữa lúc canh khuya thanh vắng khiến người nghe không khỏi não nuột.

Tiếng tiêu bỗng dừng lại mà dư âm vẫn như văng vẳng bên tai.

Triển Diệp Thanh thở phào một tiếng khẽ nói:

- Tiếng tiêu buồn thảm vô cùng, tại hạ tưởng chừng như đứt đoạn can trường.

Thương Bát nói:

- Tiếng tiêu buồn thảm nhưng nghe rất rõ. Người thổi tiêu nhất định là một cao nhân trong võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lúc này tiếng đàn trầm trầm, bây giờ lại tiếng tiêu réo rắt. Hai vị cao nhân gảy đàn thổi tiêu dường như ở gần đây.

Thương Bát động tâm nói:

- Tiếng đàn vừa dứt, tiếng tiêu kế tiếp. Hai thứ âm nhạc này không lìa xa nhau...

Hắn chưa dứt lời bỗng tiếng đàn lại nổi lên.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu, Triển Diệp Thanh, Thương Bát đều bị tiếng đàn làm cho nao nao trong dạ, bất giác trong lòng thâm cảm cơ hồ sa lụy.

Tiếng tiêu dừng lại mấy người tưởng chừng như ngủ mê choàng tỉnh, giơ tay lau nước mắt.

Triển Diệp Thanh đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nếu đêm nay chúng ta không bị vướng sáu vị thì có thể đi tìm cho ra người gảy đàn.

Y chưa dứt lời, tiếng tiêu lại nổi lên nghe càng náo nức hơn cả tiếng đàn.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói:

- Chúng ta thử đi coi xem.

Thương Bát hỏi:

- Đại ca định đi một mình?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- ở đây còn sáu vị bị thương, chúng ta không thể nào bỏ đi hết được. Vậy hai

vị ở lại chiếu cố, một mình tại hạ đi rồi trở về ngay.

Thương Bát nói:

- Nếu đại ca gặp địch nhân thì hú lên một tiếng làm hiệu cho bọn tiểu đệ đi tiếp viện.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu những người gảy đàn thổi tiêu mà là địch nhân thì nhất định họ không giúp đỡ chúng ta.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Gia sư thường bảo những nhân vật mình mang tuyệt kỹ phần nhiều tính tình

quái đản. Vạy nhất mà xảy ra chuyện xung chàng, tại hạ có bị thương về tay

họ thì
dù hai vị chạy đến cũng chưa chắc đã viện trợ gì được. Nếu sau một giờ tại
hạ chưa
trở lại thì hai vị cũng đừng chờ ở đây lâu, xin đưa Tôn lão tiên bối và mọi
người về
chỗ hẹn, bắt tất phải kiếm tại hạ.
Lúc này bầu trời mây đen kéo đến che lấp cả ánh sao.
Tiêu Linh Vu từ từ cất bước đi về phía có tiếng tiêu. Chàng để hết tinh thần
lắng nghe, chẳng hiểu mình đi về phương nào.
Tiếng tiêu mỗi lúc một gần. Trong bóng đêm Tiêu Linh Vu phảng phất thấy
có
bóng người ngồi trên một tảng đá lớn.
Tiêu Linh Vu thở phào một tiếng, trấn tĩnh tinh thần, vận mục lực nhìn
quanh
một lượt mới phát giác ra đây là một nơi hoang dã. Xa xa có một trái núi nhỏ
đứng
sừng sững.
Tiêu Linh Vu ngơ ngác nghĩ thầm:
- Người này để hết tâm trí vào việc thổi tiêu, ta đã hắng dặng mấy tiếng mà y
cũng chưa nghe thấy.
Bất thành linh có tiếng quát hỏi:
- Ai?
Tiếng quát đột ngột này không phải do người thổi tiêu phát ra.
Tiêu Linh Vu ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy một người ở sau gốc cây cách đó
không xa từ từ bước ra.
Tiêu Linh Vu cảm giác thanh âm này rất quen thuộc nhưng trong lúc nhất
thời
chàng không nghĩ được ra là ai.
Chàng toan trả lời bỗng nghe một thanh âm nhỏ bé lọt vào tai:
- Đừng có lên tiếng. Hãy đeo mặt nạ vào, không nên tiết lộ thân thế.
Thanh âm nhỏ bé này vừa lọt vào tai khiến Tiêu Linh Vu không khỏi ngẩn
người ra.
Chàng định thần lại, miễn cưỡng dần mối xúc động trong lòng vội quay đi
đeo
mặt nạ vào.
Chàng quay đầu nhìn lại thấy bóng người sau gốc cây lớn từ từ tiến lại.
Lúc này tiếng tiêu cũng im bật. Thanh âm lạnh lẽo cất lên hỏi:
- Có phải Ngọc Đường đệ đệ đó không?
Bóng người đang đi về phía Tiêu Linh Vu dừng lại nói:
- Phải rồi! Chính là tiểu đệ.

Thanh âm lạnh lẽo ra chiều tức giận nói:

- Xá muội đi tìm người khắp chốn. Người có biết không?

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Quả nhiên đúng thật. Gã này đã có lần mạo danh ta, tên gã là Lam Ngọc Đường.

Lại nghe Lam Ngọc Đường nói:

- Tiểu biểu muội tính tình nóng nảy, tiểu đệ chịu không nổi nên không muốn gặp y.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Té ra người thổi tiêu và Lam Ngọc Đường là biểu huynh biểu đệ.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 170

Khâu tiểu San lánh mặt Tiêu lang

Lại nghe người thổi tiêu lạnh lùng nói:

- Ta không muốn can thiệp vào việc giữa người và xá muội, nhưng người cứ theo đuổi ta là có ý gì?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Một là để bảo vệ cho biểu huynh, hai là... hai là...

Người thổi tiêu lạnh lùng nói:

- Dụng tâm của người thế nào chẳng lẽ ta lại không biết ư?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Việc này biểu huynh cùng tiểu đệ không thể quyết định được mà chỉ nghe nơi người ta.

Người thổi tiêu đứng phắt dậy đi thẳng đến chỗ Lam Ngọc Đường.

Tiêu Lĩnh Vu vận hết mục lực nhìn thấy người thổi tiêu mặc trường bào, tay cầm ống tiêu, đi rất lẹ đến trước Lam Ngọc Đường, còn cách chừng bốn năm bước

thì dừng lại.

Lúc này gió thổi mây đen tan đi một phần, ánh sao đã mờ mờ hiện ra.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ người thổi tiêu và Lam Ngọc Đường đứng đối diện, bốn

mắt nhìn nhau trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà. Bỗng người cầm tiêu

vạch xuống đất nói:

- Từ giờ khắc này người cùng ta chặt đứt tình nghĩa biểu huynh biểu đệ. Nếu người còn theo dõi ta thì đừng trách ta vô tình.

Người cầm ống tiêu nói rồi xoay mình bỏ đi. Thân pháp thấp thoáng hai cái đã

biến vào bóng đêm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy tình trạng này bất giác tự hỏi:

- Hai người này đã là biểu huynh biểu đệ mà sao lại không dung nạp được nhau?

Lam Ngọc Đường nhìn theo bóng người thổi tiêu cho đến khi mất hút, buông

nhẹ tiếng thở dài. Đoạn y từ từ tiến lại phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã biết kiếm pháp của y mau lẹ phi thường, chàng vừa ngắm ngẫm vận khí đề phòng, vừa nghĩ thầm trong bụng:

- Gã này đang tức mình với biểu huynh, không chừng gã trút giận lên đầu mình.

Bỗng thấy Lam Ngọc Đường sừng sực chạy lại trở vào mặt Tiêu Linh Vu quát

hỏi:

- Các hạ là ai? Canh khuya tới đây làm chi?

Tiêu Linh Vu tự nhủ:

- Gã hỏi thật vô lý. Đất này không phải của riêng ai. Gã tới được sao người khác không tới được.

Chàng chỉ nghĩ vậy chứ không nói ra miệng.

Lam Ngọc Đường không thấy Tiêu Linh Vu trả lời lại càng cáu giận, cười lạt

nói:

- Các hạ không chịu đáp thì e rằng không còn cơ hội nào để nói nữa.

Tiêu Linh Vu đáp:

- Cái đó thì chưa chắc.

Lam Ngọc Đường nắm chặt chuôi kiếm, cặp mắt nhìn thẳng vào Tiêu Linh Vu.

Hai người cách nhau không đầy ba thước, đều có mục lực phi thường, lại có ánh sao mờ nên nhìn rất rõ.

Tiêu Linh Vu trầm tĩnh phi thường, lại thêm thần quang loang loáng khiến Lam Ngọc Đường biết ngay là gặp phải tay kinh địch. Trong lúc nhất thời gã không

dám động thủ một cách khinh suất.

Hai bên giữ thế dằng co trong khoảnh khắc. Lam Ngọc Đường đột nhiên buông tay kiếm ra nói:

- Phải chăng các hạ là người tùy tòng của Khâu cô nương?

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

- Tiểu San tỷ tỷ còn lớn hơn ta mấy tuổi, dù ta có làm tùy tòng cho y thì cũng

không có gì xấu mặt.

Chàng liền gật đầu chứ không nói gì.

Lam Ngọc Đường mất hết vẻ kiêu ngạo. Gã buồn rầu thở dài rồi thò tay vào bọc lấy ra một phong thư kính cẩn đưa cho Tiêu Linh Vu nói:

- Phiền huynh đại diện trình Khâu cô nương, nói cho y hay là Lam Ngọc Đường này quyết suốt đời không thay lòng đổi dạ và chỉ yêu cầu gặp y thêm lần

nữa.

Tiêu Linh Vu thấy bộ mặt sầu thảm của gã, trong lòng bất nhẫn toan nói mấy lời an ủi. Nhưng chàng nghĩ tới nếu mình mở miệng là tiết lộ thân thế nên

đánh
nhấn nài.

Lam Ngọc Đường thấy Tiêu Lĩnh Vu lẳng lặng tiếp lấy phong thơ liền chấp tay thi lễ nói:

- Tiểu đệ biết huynh đài không tiện chủ trương. Tiểu đệ cũng không dám miễn

cưỡng, chỉ mong huynh đài trước mặt Khâu cô nương nói cho vài lời tử tế là tiểu đệ

cảm kích lắm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

- Không hiểu gã cùng biểu huynh đã xảy ra chuyện gì? Mình biết nói tốt thế nào đây?

Lòng chàng có rất nhiều điều thắc mắc mà không tiện mở miệng hỏi han.

Lam Ngọc Đường lại buông tiếng thở dài rồi trở gót từ từ cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo bóng Lam Ngọc Đường. Chàng biết gã đau khổ vô cùng, bất giác buông tiếng thở dài tự hỏi:

- Gã này võ công tuyệt đỉnh, tính tình cao ngạo mà sao lúc này lại biến thành uỷ mị như vậy?

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống ngó lại bao thơ thì thấy có đề hàng chữ: “ Kính gửi Khâu Tiểu San cô nương”

Chàng nhắc phong thư thấy nặng nặng, biết rằng không phải chỉ có một lá thư

mà thôi.

Chàng quay đầu nhìn lại chỉ thấy tối mò không một bóng người, bất giác bồn chồn trong dạ tự hỏi:

- Vừa rồi hiển nhiên là thanh âm của Khâu tử tử . Y bảo ta đừng tiết lộ thân thế. Bây giờ người thổi tiêu và Lam Ngọc Đường đã đi rồi, sao vẫn chẳng thấy Khâu

tử tử ra mặt tương kiến?

Tiêu Lĩnh Vu những muốn lớn tiếng hô hoán nhưng lại sợ kinh động Lam Ngọc Đường, chàng đành lặng lẽ cố dần lòng nóng nẩy.

Nguyên chàng đã thấy người thổi tiêu vạch đất tuyết giao với Lam Ngọc Đường, lại thấy vẻ mặt gã cực kỳ đau khổ, chàng cũng đoán ra phần nào vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hồi lâu vẫn không thấy Khâu Tiểu San xuất hiện.

Chàng không nhẫn nại được nữa, khẽ cất tiếng gọi:

- Tiểu San tử tử ơi! Tử tử ở nơi đâu sao không xuất hiện để tiểu đệ được gặp mặt.

Bỗng nghe tiếng cười khúc khích vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu phát giác ra tiếng cười phát ra từ sau tảng đá lớn cách đó ngoài

bốn trượng. Chàng không nói năng gì, ngằm vận chân khí thi triển thân pháp “Hải

yến lược ba” nhảy vọt tới miệng hô:

- Tỷ tỷ ơi! Tiểu đệ...

Một thiếu nữ chừng 15, 16 tuổi nai nết gọn gàng ở sau phiến đá từ từ bước ra.

Mái tóc cô buộc lại thành hai trái đào. Cô đáp:

- Tiêu tướng công! Tiểu tỷ không dám nhận cách xưng hô như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu sững sờ chấp tay hỏi:

- Cô nương là...

Thiếu nữ mặc võ phục cười đáp:

- Tiểu tỷ chỉ là kẻ hầu cận Khâu cô nương. Tiêu tướng công là kẻ quý nhân nên

mau quên quá. Chúng ta đã gặp nhau rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thấy thiếu nữ này trông quen mặt mà không nhớ ra gặp ở đâu. Chàng ngơ ngác chẳng biết nói gì.

Thiếu nữ mặc võ phục nhún vai hỏi:

- Người ta đã đi hết rồi, Tiêu tướng công còn đeo mặt nạ làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu tháo mặt nạ ra hỏi lại:

- Chúng ta đã gặp mặt nhau ở đâu? Xin miễn thứ cho Tiêu mỗ mắt kém không

nhận ra được.

Thiếu nữ cười nói:

- Gặp nhau ở trong hang núi có Nam Hải ngũ hung.

Tiêu Lĩnh Vu vỗ trán đáp:

- Phải rồi! Cô đã hoá trang làm tên đồng tử áo xanh trà trộn bên cạnh Nam Hải

ngũ hung.

Thiếu nữ võ phục nói:

- Ký ức của tướng công tốt quá.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói:

- Khi đó cô nương cải dạng nam trang thì tại hạ làm sao nhận ra được?

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Khâu tỷ tỷ của tại hạ đi đâu rồi?

Thiếu nữ trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Y vừa rời khỏi đây.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi:

- Y đi về phương nào? Cô nương có biết không?

Thiếu nữ đáp:

- Biết thì có biết, nhưng chẳng hiểu y có chịu gặp tướng công hay không?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhất định y cho gặp mặt. Cô nương dẫn tại hạ đi mau. Hỡi ơi! Đã sáu bảy năm nay tại hạ chưa được gặp mặt Khâu tử tử.

Thiếu nữ lắc đầu nói:

- Không chắc đâu. Lam Ngọc Đường và Ngọc Tiêu Lang Quân đã phi không biết bao nhiêu tâm huyết theo dõi, năm nỉ Khâu cô nương mà cô vẫn không cho họ

thấy mặt thì làm sao tướng công lại khẳng định cô ưng cho tướng công hội diện?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp:

- Tại hạ khác họ ở chỗ được Khâu tử tử rất thương mến. Ngày trước y còn dẫn

tại hạ đi khắp nơi du ngoạn, lại còn trông nom cho cả việc ăn mặc nữa. Tại hạ nhớ y

thế nào chắc y cũng mong nhớ tại hạ như thế.

Thiếu nữ nói:

- Trước khác bây giờ khác. Ngày xưa tướng công còn nhỏ, nhưng hiện nay tướng công đã trưởng thành.

Tiêu Lĩnh Vu bồn chồn trong dạ, nói bằng một giọng rất kiên quyết:

- Tại hạ nhất định y thế nào cũng cho gặp mặt. Cô nương không tin thì cứ đi hỏi y sẽ rõ.

Thiếu nữ trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được rồi! Tiểu tử sẽ thông báo dùm tướng công. Tướng công hãy chờ ở đây

đừng đi đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao cô nương không đưa tại hạ đi theo?

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Tiểu tử mà đưa tướng công đi theo, nếu Khâu cô nương không chịu thì chẳng

những tiểu tử bị trách mắng mà tướng công cũng khó nổi hạ đài. Vậy tướng công đi

sau cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Được rồi! Tại hạ đành chờ ở đây.

Thiếu nữ vỗ phục nhảy một bước vọt đi. Bỗng cô dừng bước lại dặn:

- Tướng công chớ có đi theo tiểu tử.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương cứ yên tâm. Tại hạ biết thế nào Khâu tử tử cũng bảo cô nương quay

lại đón tại hạ.

Thiếu nữ không nói gì nữa, băng mình vọt đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên tảng đá lớn chờ đợi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm vẫn chưa thấy thiếu nữ quay lại. Chàng nóng ruột tự hỏi:

- Nếu thị không báo cho mình thì biết làm thế nào?

Chàng còn đang suy tính bỗng thấy bóng người từ từ tiến lại.

Tiêu Lĩnh Vu vội bước chạy ra đón hỏi:

- Có phải Khâu tử tử bảo cô nương trở lại đón tại hạ không?

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Tướng công tự tin quá.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

- Sao? Khâu tử tử không ưng chịu cho tại hạ gặp mặt ư?

Thiếu nữ gạt đầu uể oải nói:

- Tiểu tỳ nói tướng công muốn gặp y thì y trăm ngàn không đáp. Hồi lâu y mới bảo tiểu tỳ nói cho tướng công hay là y không muốn gặp tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu bèn chồn trong dạ hỏi:

- Tại sao vậy?

Thiếu nữ chau mày nói:

- Tướng công nói khế chứ.

Tiêu Lĩnh Vu vỗ trán nói:

- Không có lý! Tại sao Khâu tử tử lại không muốn gặp tại hạ?

Thiếu nữ đáp:

- Cái đó tiểu tỳ biết thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xúc động nói:

- Cô nương dẫn tại hạ đi. Tại hạ nhất định cầu kiến cho bằng được.

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Y không chịu là nhất định không chịu. Khi nào tiểu tỳ dám dẫn tướng công đi?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài một cái để trấn tĩnh rồi hỏi:

- Có thật cô nương thông báo rồi không? Tại hạ không tin như vậy.

Thiếu nữ nhỏ nhẹ đáp:

- Bao nhiêu người đòi gặp Khâu cô nương đều bị cự tuyệt chứ chẳng riêng gì tướng công. Tiểu tỳ mong rằng tướng công đừng lấy thế làm buồn.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt trông trời lâm bầm một mình:

- Vụ này thật khiến cho ta không sao hiểu nổi.

Đột nhiên chàng dậm chân, tay cầm phong thư đưa ra nói:

- Cái này Lam Ngọc Đường gởi tại hạ chuyển đến Khâu tử tử. Phiên cô nương

chuyển dùm cho.

Thiếu nữ đón lấy thư đáp:

- Tướng công có điều chi muốn nói với Khâu cô nương chẳng?
Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu hỏi lại:
- Tại hạ nghĩ mãi mà không hiểu vì lẽ gì Khâu tử tử lại không cho gặp mặt.
Thiếu nữ đáp:
- Y không muốn tiếp Tiêu tướng công tất có nguyên nhân, tướng công không hiểu được mà thôi.
Tiêu Lĩnh Vu hỏi:
- Cô nương có hiểu không?
Thiếu nữ đáp:
- Tiểu tỳ cũng không hiểu.
Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười nói:
- Thôi được! Phiền cô nương nói cho Khâu tử tử hay từ nay tại hạ không dám nhờ tử tử giúp đỡ nữa. Mấy lần tử tử đã cứu mạng tại hạ xin gửi lời cảm tạ.
Thiếu nữ gật đầu đáp:
- Tiểu tỳ sẽ nói hết những lời nhắn của tướng công, không bỏ sót một chữ.
Tiêu Lĩnh Vu nói:
- Tại hạ đã làm mất khá nhiều thời giờ của cô nương, vậy xin có lời cảm tạ. Dứt lời chàng trở gót chạy đi ngay không ngoảnh cổ lại. Chàng chạy một mạch đến từ đường họ La.
Thương Bát và Triển Diệp Thanh sóng vai đứng chờ ngoài sân vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu đã song song chạy ra đón tiếp.
Triển Diệp Thanh hỏi:
- Bọn tiểu đệ đang nóng ruột chờ Tiêu huynh. Tiêu huynh có cùng người thủ không?
Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu hỏi lại:
- Không có đâu. Tình hình Tôn lão tiên bối và mọi người ra sao?
Thương Bát đáp:
- Các vị đã được giải khai huyết đạo và uống thuốc giải độc rồi.
Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:
- Thật thế ư?
Lại nghe Tôn Bất Tà từ trong đại sảnh nói vọng ra:
- Đúng thế! Tiêu huynh đệ hãy vào đây mau. Lão khiêu hóa còn nhiều chuyện cần hỏi cho biết rõ.
Tiêu Lĩnh Vu vội bước đi vào sảnh đường quả nhiên thấy Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng và Võ lâm Tứ đại hiền đều tỉnh táo lại rồi.

Tôn Bất Tà hỏi ngay:

- Tiêu huynh đệ! Vụ này là thế nào đây?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Câu chuyện ra làm sao? Tại hạ cũng đang hồ đồ...

Chàng quay lại hỏi Thương Bát:

- Ai đã giải khai huyết đạo cho các vị?

Thương Bát hỏi lại:

- Đại ca không biết hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bây giờ tiểu huynh mới về tới đây thì làm sao biết được?

Thương Bát nói:

- Nếu vậy thì thật là kỳ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đầu đuôi câu chuyện ra làm sao?

Thương Bát đáp:

- Đại ca đi khỏi được một lúc thì có người áo đen chạy tới nói là vâng lệnh đại

ca đến để cứu trị thương thế cho các vị.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Hình dạng người đó thế nào? Nam hay nữ?

Thương Bát đáp:

- Người đó dường như đeo mặt nạ và vận nam trang.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nghe khẩu âm thì là nam hay nữ?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Hoàn toàn giọng đàn ông.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Rồi sao nữa?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ cùng Triển huynh ngăn cản người đó, không ngờ y ra tay đột ngột điểm huyết cả hai người bọn tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

- Nói lẹ hết đi.

Thương Bát đáp:

- Bọn tiểu đệ bị điểm huyết không ngăn cản được. Người đó tiến vào sảnh đường giải khai huyết đạo cho sáu vị và đưa cho mỗi vị một viên thuốc uống. Lúc ra

đi y giải khai huyết đạo cho tiểu đệ cùng Triển huynh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Y có nói rõ thân thế không?

Thương Bát đáp:

- Y không nói gì. Lúc ra đi chỉ dặn lại một câu là y không muốn hỏi đến việc ân oán giang hồ. Những việc chém giết trên chốn giang hồ không liên quan gì tới y.

Y đã nhìn thấy một người ra tay giết chết mười tám nhân vật võ lâm, y cũng bỏ mặc...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Nếu vậy thì người này tính tình quá lạnh nhạt.

Triển Diệp Thanh nói:

- Thanh âm của y rất lạnh lẽo, nhưng khi nhắc đến Tiêu đại hiệp lại tỏ ra rất kính trọng.

Tôn Bất Tà xen vào:

- Dường như y có việc muốn cầu Tiêu đại hiệp giúp đỡ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Y có việc nhờ tại hạ giúp đỡ ư?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Chắc là đúng như vậy. Y bảo Tôn lão tiên bối và tể sư huynh cùng Võ lâm Tứ

đại hiệp sống hay chết chẳng liên quan gì tới y. Sở dĩ y giải cứu hoàn toàn vì nể mặt

Tiêu đại hiệp. Y không cần ai chịu ơn. Nếu có mối giao tình đền đáp thì trút cả lên

mình Tiêu đại hiệp. Sau này y tất có việc nhờ cậy Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu băng khuâng trong dạ nghĩ thầm:

- Vụ này thật phức tạp vô cùng. Nếu để mọi người hồ đồ thì chẳng thà ta chịu

hết một mình.

Chàng liền gật đầu hỏi:

- Y còn nói gì nữa không?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Y nói mấy câu đó rồi lao mình vào bóng đêm.

Tiêu Lĩnh Vu ôm mối u oán trở về, trong lòng đau khổ đã toan kể lại. Không ngờ nghe câu chuyện này. Chàng nhần nhẹn nổi bí ai, thùng thảng hỏi:

- Tôn lão tiên bối thấy thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Viên thuốc của người đó quả nhiên linh nghiệm phi thường. Dường như nó đã giải được hết chất độc trong mình lão khiếu hóa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế thì hay lắm.

Chàng đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Đạo trưởng thấy thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo cũng cảm thấy đỡ nhiều rồi.

Tiêu Linh Vu đảo mắt nhìn Võ lâm Tứ đại hiệp hỏi:

- Thương thế của các vị ra sao?

Bốn lão áo xanh chấp tay nói:

- Chu Văn Xương ở Lạc Dương bái tạ Tiêu đại hiệp đã có ơn giải cứu.

Tần Sĩ Đình ở Tế Nam xin tham kiến Tiêu đại hiệp.

Vưu Tử Thanh ở Kim Lăng đa tạ Tiêu đại hiệp viện thủ cho.

Hứa Thi Đường ở Giang Châu lãnh thụ đại ân của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Linh Vu thấy bốn người này đây vẻ văn nho, tính tình hòa nhã thì nghĩ thâm trong bụng:

- Võ lâm Tứ đại hiệp quả nhiên danh bất hư truyền. Thảm Mộc Phong dùng thủ đoạn ám toán, mời họ đến rồi hạ thủ điểm huyết, hạ độc để đưa họ vào đất chết.

Vậy mà họ không lộ vẻ gì oán hận, đủ biết họ đã dày công phu hàm dưỡng đến cùng cực.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng nói:

- Bốn vị hiền nhân đã không bị lôi kéo vào vòng ân oán trên chốn giang hồ.

Tại hạ không hiểu vì sao lại có chuyện xích mích với Thảm Mộc Phong?

Chu Văn Xương mỉm cười đáp:

- Bọn tại hạ thật không có ân oán gì với Thảm Mộc Phong.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Vì lẽ gì Thảm Mộc Phong muốn gia hại các vị?

Tần Sĩ Đình đáp:

- Đục vẫn là đục, trong vẫn là trong. Bọn tại hạ thật không có ân oán gì với Thảm Mộc Phong.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

- Bốn vị Tứ đại hiệp này thật cố chấp, không thể điểm hóa được. Thảm Mộc Phong muốn giết họ, họ cũng không hiểu làm sao?

Chàng liền thở dài nói:

- Nếu vậy thì Thảm Mộc Phong đã hành động tội lỗi. Tự nhiên vô cớ mời các

vị tới rồi điểm huyết gia hại.

Vưu Tử Thanh thản nhiên nói:

- Mình tự hỏi mình không có điều chi đáng tiếc là được, hà tất nghĩ đến chuyện thị phi.

Tiêu Linh Vu lẩm bẩm:

- Chà! Lão này lại cao ngạo nữa. ý lão muốn nói Thảm Mộc Phong đã mời thì

đến, dù cát dù hung cũng chẳng bận tâm.

Chàng liền nói:

- Chính vì các vị tốt quá mà Thảm Mộc Phong để tâm gia hại.

Hứa Thi Đường cũng lên tiếng:

- Lòng dạ người quân tử như trăng thanh gió mát. Sống chẳng phụ người, chết

chẳng oán ai.

Tôn Bất Tà tức mình nói móc:

- Bốn vị đều là những nhân vật đại hiền, đại thánh. Lão khiêu hóa cùng Vô Vi

đạo trưởng liều mạng đến cứu thành ra uổng công. Nếu biết sớm thế này thì để mặc

cho Thảm Mộc Phong giết bốn vị đi thì mình đã chẳng bị điểm huyết, uống thuốc

độc làm gì cho khổ thân.

Chu Văn Xương mỉm cười đáp:

- Chịu ơn phải biết báo đền, còn oán hận thì nên tiêu giải. Tôn đại hiệp cùng Vô Vi đạo trưởng đã liều mạng đến cứu, ơn đức ấy bọn tại hạ ghi tạc vào phế phủ.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiêu hóa nào phải hạng người làm ơn để cầu mong báo đáp.

Vô Vi đạo trưởng đột nhiên xen vào:

- Máy chục năm trời bốn vị không hỏi đến chuyện giang hồ, được tiếng là Tứ

đại hiền nhân. Hiền thì hiền rồi nhưng không khỏi mang tiếng là chỉ biết thân mình,

không phân biệt được thế nào là phải, thế nào là trái.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 171

Toà nhà lớn giữa rừng trúc

Tiêu Lãnh Vu tự nhủ:

-Ta từng nghe võ công của Tứ đại hiền rất cao thâm. Nếu khuyên giải được bốn lão vì chính nghĩa võ lâm đứng ra chống đối Thảm Mộc Phong thì chẳng những thêm phần thực lực mà còn hiệu triệu được rất nhiều cao nhân ẩn dật

tái xuất giang hồ, góp sức trừ diệt ác ma.

Lại nghe Tần Sĩ Đình nói:

- Thuyết thị phi vẫn có hai mặt. Bọn tại hạ đã thoát vòng thị phi ân oán mà bảo là đi không đúng đường ư?

Tôn Bất Tà cười lật hỏi lại:

- Các vị đã thoát ra ngoài vòng thị phi, sao Thảm Mộc Phong còn bức bách uống thuốc độc đưa vào đất chết?

Vô Vi đạo trưởng hỏi tiếp:

- Bốn vị thấy võ lâm gặp kiếp nạn lớn lao mà tự mình vui thú lâm tuyền lấy làm nhơn nhơn đắc ý. Những lúc canh khuya đêm vắng các vị thử vấn tâm coi xem

như thế là hiền hay không hiền?

Chu Văn Xương sùng sốt muốn nói lại thôi.

Tôn Bất Tà lại nói:

- Bốn vị đã được đồng đạo võ lâm tôn xưng là Tứ đại hiền nhân rồi không chịu

dính vào việc ân oán giang hồ. Bốn vị không chịu vướng vào vòng thị phi thì thật là

đáng quý. Nhưng lần này Thảm Mộc Phong đem lòng gia hại bốn vị thì tình thế lại

khác hẳn.

Tôn Sĩ Đình hỏi:

- Khác ở chỗ nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Thảm Mộc Phong mưu đồ bá chủ võ lâm, gây nên bao tội ác. Đến bốn vị chẳng thù oán gì cũng đem lòng gia hại mà bốn vị vẫn không hỏi đến chính nghĩa

võ lâm đâu chính đâu tà được ư?

Vưu Tử Thanh hỏi:

- Theo ý các hạ thì bọn tại hạ nên làm thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Bốn vị đứng ra vì chính nghĩa võ lâm, quyết một trận tử chiến với Thảm Mộc

Phong.

Chu Văn Xương đảo mắt nhìn ba lão kia nói:

- Tam vị hiền đệ! Tôn trưởng lão và Vô Vi đạo trưởng nói rất có lý. Không hiểu tam vị hiền đệ tính sao?

Tôn Sĩ Đình gật đầu đáp:

- Về đạo lý thì như thế là đúng rồi. Nhưng mình cầm đao thương để giết người

thì tiểu đệ vẫn cảm thấy không yên.

Vưu Tử Thanh nói:

- Tiểu đệ cũng nhận thấy lời nói của Tôn trưởng lão và Vô Vi đạo trưởng là hợp đạo lý. Chúng ta có thể bỏ qua việc Thảm Mộc Phong hạ độc bọn ta nhưng

chẳng thể để hắn làm điều tàn ác trên chốn giang hồ.

Vô Vi đạo trưởng thấy phân nửa đã động tâm, không tiện bức bách quá đáng mà thành có hại liền chậm rãi nói:

- Xin bốn vị thũng thẳng bàn tính để tìm hiểu điều gì nên làm hay không nên làm. Bàn đạo không khi nào dám miễn cưỡng.

Chu Văn Xương đứng dậy đáp:

- Để bọn tại hạ nghiên cứu nên chẳng thế nào rồi sẽ có lời thưa lại với các vị. Tôn Bất Tà nói:

- Trong vòng ba ngày nữa chúng ta lại gặp nhau ở đây. Bấy nhiêu thời gian tưởng quá đủ để các vị nghiên cứu.

Chu Văn Xương đáp:

- Ba ngày là thừa đủ rồi. Bọn tại hạ nhất định y ước trở lại đây phúc đáp các vị.

Tần Sĩ Đình, Vưu Tử Thanh, Hứa Thi Đường, cũng đứng dậy theo Chu Văn Xương.

Tôn Bất Tà nhìn theo bóng Tứ đại hiền cho tới khi mất hút rồi lắc đầu nói:

- Bốn lão này thật ngoan cố. Lão khiêu hóa đã gặp nhiều người tính tình kỳ lạ,

nhưng chưa thấy ai quái gở như Tứ đại hiền.

Tiêu Linh Vu cũng thở dài nói:

- Hành động của Tứ đại hiền thật khiến cho tại hạ thành hồ đồ. Những việc hay

dở, thiện ác trên đời thật là phức tạp. Bốn vị này đã thoát ra ngoài vòng ân oán,

không thèm tranh danh đoạt lợi. Chỉ vì mang võ công tuyệt thế mà bị đồng đạo võ

lâm tôn là Võ lâm Tứ đại hiền đề tỏ lòng kính ngưỡng...

Chàng ngửa mặt lên trời thở phào một tiếng rồi nói tiếp:

- Các vị có khí phách hơn đời, không đếm xỉa đến tư thù, khác hẳn với người võ lâm, thật xứng với danh hiệu Hiền nhân. Nhưng họ lại không đoái hoài đến đại

thể, không phân biệt hành động phải quấy thì liệu có đáng mặt hiền giả không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Cái hư danh đưa người đến chỗ lầm lẫn. Nếu không có công phu nhẫn nại như vậy sao gọi là Tứ đại hiền nhân? Vấn đề vi diệu là ở chỗ bốn vị này không

mang danh lợi, không gây thù oán, độ lượng quảng đại ít người bì kịp.

Nhưng đi sâu

vào vấn đề, hành động của họ cũng không ngoài mục đích duy trì lấy tiếng tốt là Tứ

đại hiền nhân.

Tôn Bất Tà nói:

- Đạo trưởng thật là cao kiến. Lý luận như vậy mới đúng.

Vô Vi đạo trưởng từ từ đứng dậy hỏi:

- Bây giờ là bao giờ?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Vào khoảng canh tư.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Chúng ta nên đi thôi kéo bọn họ mong chờ.

Tôn Bất Tà liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu huynh đệ! Lão khiêu hóa còn có điều muốn thỉnh giáo.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không dám. Lão tiên bối có điều chỉ dạy bảo?

Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão khiêu hóa được Thương huynh đệ nói cho biết là Tiêu huynh đệ đi theo

đuổi tiếng tiêu. Vậy có gặp được người thổi tiêu không?

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới chuyện gặp Khâu Tiểu San, bất giác buồn rầu thở dài đáp:

- Đã gặp rồi.

Ba tiếng ngán ngùi của chàng khiến cho những người trong đại sảnh phải

kinh

ngạc. Cả Vô Vi đạo trưởng cũng hoang mang, giương mắt lên nhìn chàng. Tôn Bất Tà hắng dạng một tiếng rồi hỏi:

- Tiêu huynh đệ đã gặp người thổi tiêu thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!

Tôn Bất Tà hỏi:

- Người đó hình dạng thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y là một thiếu niên mặc áo trường bào.

Vô Vi đạo trưởng sững sốt hỏi:

- Sao? Lại là một vị thiếu niên ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì trời tối nên tại hạ không nhìn được rõ, nhưng có thể xác định đó là một thiếu niên, dưới cằm không có râu.

Vô Vi đạo trưởng quay lại nhìn Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão tiên bối có biết là trong võ lâm gần đây có nhân vật nào thiện nghệ thổi tiêu?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chỉ có Tiêu Vương Trương Phóng.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng theo chỗ lão biết thì Tiêu Vương Trương Phóng hiện đang bị hãm trong cấm cung.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Phải rồi! Bần đạo cũng có nghe danh Tiêu Vương Trương Phóng thổi tiêu rất

giỏi. Người ta còn truyền tụng y thổi tiêu có thể điều khiển chim đang bay phải hạ

xuống mà nghe. Y bắt chước tiếng bách điều, tuyệt kỹ nhất đời, nên mới được tôn

xưng là Tiêu Vương.

Tôn Bất Tà nói:

- Từ ngày Tiêu Vương bị hãm trong cung cấm, trên chôn giang hồ không còn

ai là cao thủ về nghề thổi tiêu nữa. Người này đột nhiên xuất hiện trên giang hồ...

Triển Diệp Thanh đột nhiên xen vào:

- Tại hạ sinh sau đẻ muộn chưa được nghe tiếng tiêu của Tiêu Vương ra sao. Còn tiếng tiêu mới đây đưa ra những khúc ai oán, uyển chuyển khác thường.

Chỗ bí

ai khiến cho người nghe phải sa lộ, chỗ nào nuốt khiến người nghe thở dài.

Có điều

tiểu đệ không hiểu tại sao tiếng tiêu này lại toàn điệu thê lương ai oán. chứ chẳng có

khúc nào hoan lạc cởi mở.

Vô Vi đạo trưởng hỏi ngay:

- Có tiếng đàn tiếp theo tiếng tiêu hay không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiếng đàn nổi lên trước rồi tiếng tiêu kế tiếp. Tiếng đàn trầm trầm ai oán, tiếng tiêu cũng như khóc như than.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Thế thì phải rồi! Đúng là tiếng đàn tiếng tiêu hợp tấu đã làm cho Thẩm Mộc

Phong kinh hãi phải bỏ chạy giữa đêm khi hắn muốn động thủ ở bờ hồ.

Tôn Bất Tà trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Họ là ai vậy? Lão khiếu hóa thật không nghĩ ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Ta biết rồi. Người gảy đàn là Khâu Tiểu San tử tử, còn gã thổi tiêu ta cũng đã

gặp rồi nhưng không hiểu gã tên họ là gì, chỉ biết y là biểu huynh của Lam Ngọc

Đường.

Khâu Tiểu San cự tuyệt không cho chàng gặp mặt khiến chàng đau khổ vô cùng. Chàng nghĩ không ra vì lẽ gì mà cô cự tuyệt. Chàng muốn nói toạc đầu đuôi

cho voi nổi đau khổ trong lòng, nhưng lại nhẫn nại không nói ra.

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:

- Lão tiên bối bắt tất phải nhọc lòng suy nghĩ về vụ này. Người gảy đàn và người thổi tiêu kia đã ngầm ngầm viện trợ cho chúng ta thì dĩ nhiên là bạn chứ

không phải thù. Bây giờ họ chưa muốn ra mặt nhưng rồi cũng có ngày cùng nhau

tương kiến.

Tôn Bất Tà nói:

- Thẩm Mộc Phong tuy rút lui rồi nhưng chưa chắc đã rời khỏi Ngạc Châu.

Chúng ta nên trở về chỗ hẹn sớm đi.

Rồi lão rảo bước tiến về phía trước.

Quần hào nối đuôi nhau rời khỏi từ đường nhà họ La.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng bận rộn với bao suy nghĩ chưa kịp hỏi đến Tôn Bất

Tà
gặp nguy trong trường hợp nào. Bây giờ Tôn Bất Tà bước chậm lại chờ Tiêu
Lĩnh
Vu tới nơi để vừa đi vừa nói cho chàng nghe.
Nguyên Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng được tin báo của đệ tử Cái bang
cho
hay là Võ Lâm Tứ đại hiệp bị Thảm Mộc Phong dẫn dụ đến sau từ đường
nhà họ La
rồi xuống hội họp trên một con thuyền ở trong ao. Hai lão biết Thảm Mộc
Phong
cực kỳ nham hiểm tàn độc. Tất nhiên Võ lâm Tứ đại hiệp phải mắc bẫy hắn.
Võ lâm Tứ đại hiệp tuy ít qua lại giang hồ, nhưng võ công rất cao cường, lại
nổi tiếng võ lâm. Bốn lão mà bị Thảm Mộc Phong bức bách để thu dụng tất
là chán
động giang hồ, gây nên ảnh hưởng rất lớn. Hai lão liền rượt theo xuống
thuyền.
Trong thuyền đèn lửa huy hoàng. Tứ đại hiệp ngồi chung quanh một cái bàn
vuông trong khoang, chưa thấy Thảm Mộc Phong đâu.
Vô Vi đạo trưởng là người cẩn thận, nhưng Tôn Bất Tà lại nóng lòng cứu
người liền nhảy vào khoang.
Vô Vi đạo trưởng thấy Tôn Bất Tà nhảy vào rồi cũng đành vào theo.
Hai lão đến bên Tứ đại hiệp nấn bóp một hồi mà bốn lão vẫn ngồi yên không
nhúc nhích.
Giữa lúc ấy cánh cửa kẹt mở. Một quái nhân áo đỏ từ trong khoang đi đến
bên
hai lão.
Tôn Bất Tà phóng chưởng đánh tới Hồng y quái nhân nhưng chẳng khác gì
đánh vào phiến đá. Hồng y quái nhân không bị thương chi hết.
Giữa lúc Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng còn đang kinh dị, Thảm Mộc
Phong
nhảy ra điểm huyệt hai lão.
Tôn Bất Tà thở dài nói tiếp:
- Còn những chuyện về sau thì Tiêu huynh đệ cũng biết rồi.
Tiêu Lĩnh Vu nói:
- Tại hạ cũng đã gặp Hồng y quái nhân. Nếu không được người cứu viện thì
bây giờ cũng đã bị Thảm Mộc Phong bắt sống rồi.
Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến trước quán đậu hũ.
Tôn Bất Tà đi thẳng vào trong quán, lúc này vẫn còn ánh đèn lửa.
Một lão già ăn mặc lam lũ, thấy Tôn Bất Tà cùng Vô Vi đạo trưởng đi tới
liền

nói:

- Mọi người đành chờ ở nhà trong.

Quần hào vào trong thấy Tư Mã Càn, Đỗ Cửu và đệ tử phái Võ Dương đang ngồi chờ.

Nhất trần phong Bành Vân nằm trên giường gỗ ngửa mặt lên.

Tiêu Linh Vu bước đến bên giường khẽ hỏi:

- Bành huynh đã bớt chưa?

Bành Vân mở mắt ra nhìn mỉm cười đáp:

- Đại khái không thể chết được.

Hắn từ từ ngồi nhồm dậy nhìn Tôn Bất Tà lạy phục xuống.

Tôn Bất Tà xua tay nói:

- Người cứ nằm yên.

Bành Vân liền theo lời nằm xuống.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Người bị thương ở đâu?

Bành Vân đáp:

- ở trước ngực về mé bên trái.. May được Đỗ tiên bối hết lòng cứu chữa, đệ tử

đã đỡ nhiều rồi.

Đỗ Cửu nói:

- Không dám! Chúng ta xưng hô bằng huynh đệ hay hơn.

Bành Vân mỉm cười đáp:

- Trước mặt sư tổ, tiểu khiêu hóa phải giữ lễ độ trước Đỗ tiên bối.

Đỗ Cửu nói:

- Bất tất phải thế! Chúng ta nên đối đãi với nhau như tình bằng hữu.

Vô Vi đạo trưởng thò tay ra chặn mạch cho Bành Vân một lúc rồi nói:

- Không có gì đáng ngại. Ngày mai uống thêm hai liều thuốc nữa là khỏi.

Thương Bát thấy trong nhà chật hẹp quá, không đủ chỗ ngồi liền nói:

- Chỗ này không ở lâu được. Chúng ta nên tìm một địa điểm khác hay hơn.

Bành Vân nói:

- Tiểu khiêu hóa biết một nơi rất kín đáo.

Thương Bát hỏi:

- Chỗ đó ở địa phương nào?

ở ngoài thành chừng năm dặm có một tòa nhà rộng rãi, không có người ở, chung quanh lại có rừng trúc, trong nhà đầy đủ đồ dùng.

Triển Diệp Thanh lấy làm kỳ hỏi:

- Căn nhà hoa lệ như vậy sao lại không có người ở?

Bành Vân đáp:

- Cái đó thì tiểu hóa tử cũng không rõ, chắc trong nhà có ma quỷ.

Tôn Bất Tà nói:

- Đã có nơi như vậy thì chúng ta nên đi ngay.

Lão đưa mắt ngó Bành Vân hỏi:

- Người có đi được không?

Bành Vân đáp:

- Đi thông thả chắc là cũng được.

Đỗ Cửu nói:

- Để Đỗ lão tam công đi hay hơn.

Bành Vân đáp:

- Xin đa tạ Đỗ huynh.

Đỗ Cửu công Bành Vân đi trước dẫn đường. Đoàn người lặng lẽ rời khỏi thành.

Lúc này trời chưa sáng rõ.

Triển Diệp Thanh khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu đại hiệp có tin thuyết ma quỷ không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Tại hạ không tin.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiểu đệ không tin thuyết này, nhưng lời truyền tụng trên thế gian mấy trăm năm cũng không giảm bớt. Tại hạ cũng mong thấy ma quỷ cho mở rộng tầm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn băn khoăn về việc Khâu Tiểu San cự tuyệt không

cho chàng hội kiến nên Triển Diệp Thanh nói mấy câu chàng vẫn không nghe thấy

gì.

Triển Diệp Thanh thất Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ trầm ngâm cũng không nói nữa, cất

bước lầm lũi đi về phía trước.

Quãng đường mấy dặm quần hào đi chẳng mấy chốc là đến nơi.

Lúc này trời vừa sáng tỏ. Mọi người ngẩng đầu trông ra thì thấy rừng trúc xanh

om bao quanh một tòa trang viện rất lớn.

Tôn Bất Tà chau mày khẽ hỏi Bành Vân:

- Tòa trang viện này không có chỗ nào đồ nát, cũng chẳng có vẻ hoang lương,

tại sao lại không có người ở?

Bành Vân đáp:

- Đúng là không có người ở. Đệ tử nhớ rõ lắm.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đã tới đây chúng ta cứ vào coi. Nếu trong nhà có người ở thì chúng ta

không

nên quấy nhiễu họ.

Thương Bát rảo bước tiến lên trước nói:

- Được rồi! Để tại hạ vào coi xem.

Xuyên qua rừng trúc đến trước cửa lớn, Thương Bát thấy cánh cửa sơn đen đóng chặt bất giác ngẩn người tự hỏi:

- Trong nhà không có người mà sao lại đóng cửa. Hay là tên tiểu khiêu hóa kia

bị thương nặng, thần trí hồ đồ nên đã nhớ nhầm.

Hắn nghĩ vậy nên đứng ngẩn người ra không biết làm thế nào.

Bỗng nghe thanh âm của Bành Vân ở phía sau cất lên:

- Tiểu hóa tử này nhớ rõ lắm, quyết không thể làm được. Thương huynh thử đẩy cửa vào coi.

Thương Bát trong lòng do dự nhưng nghe Bành Vân bảo vậy liền giơ tay đẩy

cửa.

Cánh cửa vẫn đóng trơ không nhúc nhích, dường như bên trong đã cài then.

Thương Bát lắc đầu nói:

- Không được rồi! Nếu trong nhà không có người thì ai cài cửa?

Bành Vân đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Lạ thật! Tiểu đệ nhớ rõ là nơi đây bỏ không mà. Thương huynh thử vượt tường vào coi.

Thương Bát thấy Bành Vân tinh thần tỉnh táo không ra vẻ gì hồ đồ thì cũng động tính hiếu kỳ. Hắn đề khí vượt tường nhảy vào trong mở cổng ra.

Bành Vân nói:

- Xin Đỗ huynh công đệ vào coi.

Đỗ Cửu nhìn vào thì thấy một lối đi lát gạch đỏ từ ngoài vào cổng đến tầng

thứ hai. Lối đi quét tước sạch sẽ không có vẻ gì là nhà bỏ hoang cũng tự hỏi:

- Tình trạng này thì đâu phải là nhà không người ở?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Đỗ Cửu vẫn cất bước tiến vào cửa trong.

Thương Bát khẽ nói:

- Lão tam! Đi cách xa một chút. Lão tam công người trên lưng vạn nhất mà bị

tập kích e rằng không thể ứng biến mau lẹ được.

Đỗ Cửu nghe lời lùi lại phía sau ba bước.

Thương Bát hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Có ai không?

Bành Vân khẽ nói:

- Nếu nhà có người ở thì họ đã hỏi mình rồi.

Y chưa dứt lời đột nhiên có thanh âm hỏi vọng ra:

- Chuyện gì vậy?

Thương Bát hơi sững sốt, dừng bước lại chấp tay đáp:

- Tại hạ quấy nhiễu giấc ngủ của các hạ, vậy xin có lời tạ lỗi.

Thanh âm kia lại cất lên:

- Các người thiện tiện tiến vào tư gia của người ta thì đáng tội gì? Sao không rút lui cho mau?

Thương Bát quay lại ngó Bành Vân nói:

- Chúng ta lui ra quách.

Bành Vân khẽ nói:

- Thương huynh! Người đó không phải là chủ của căn nhà này.

Thương Bát hỏi:

- Sao Bành huynh biết?

Bành Vân đáp:

- Thương huynh không tin thì cứ hỏi họ xem.

Thương Bát thấy giọng nói người kia lạnh lẽo thì cũng tức mình, liền x¹/₂ng giọng:

- Các hạ không phải là chủ nhân của căn nhà này, sao ă nói vô lễ thế?

Hắn nói vậy để trêu tức người kia, không ngờ đối phương hờ hững đáp:

- Việc thế gian cần có trước có sau. Ai bảo các người đến chậm một bước.

Bành Vân khẽ nói:

- Bọn chúng mới tới đây, tòa nhà này không phải sản nghiệp của bọn chúng.

Thương Bát chuyển động mục quang thì thấy trong tòa trang viện này rất rộng

lớn thì thầm nghĩ:

- Bây giờ trời sáng rồi, Bành Vân cũng cần chỗ dưỡng thương. Hắn đã không

phải chủ căn nhà này thì bọn ta mượn tạm một phòng cũng chẳng hại gì.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hắn hỏi:

- Ba hôm trước đây bọn tại hạ đã có người ở đây, vì bận việc phải ra đi mấy bữa, hôm nay mới trở về.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu bảo ai đến trước là chủ thì bọn tại hạ còn đến trước các hạ mấy ngày.

Dù

sao tòa trang viện này cũng không phải sở hữu của chúng ta. Các hạ đã mượn nơi

đây tạm trú thì bọn tại hạ chẳng thể đuổi đi được. May ở chỗ tòa nhà này rất rộng,

có thêm một người cũng chẳng hề gì...

Lại nghe thanh âm lạnh lẽo ngắt lời:

- Không được! Các người nên nghe theo lời ta rút lui đi là hơn.
Thương Bát lẩm bẩm:
- Thương lão nhị là hạng người nào mà để cho hấn hăm dọa. Như vậy còn
bôn
tàu giang hồ được nữa chẳng?
Hấn liền lớn tiếng hỏi:
- Nếu bọn tại hạ không rút lui thì sao?
Thanh âm lạnh lẽo đáp:
- Trừ phi các người chán đời không muốn sống nữa.
Thương Bát chuyển động mục quang nghe thấy thanh âm này từ trong nhà
đại
sảnh mé tây vọng ra mà không thấy một bóng người.
Đỗ Cửu nghe người kia ăn nói khoác lác không khỏi tức mình khẽ nói:
- Lão nhị! Chúng ta vào coi sao.
Thương Bát đáp:
- Được rồi! Lão tam không phải vào. Hãy chiếu cố cho tiểu hóa tử là điều
cần
thiết. Thằng cha này giọng lưỡi khoác lác, chắc cũng không phải tay vừa.
Bành Vân khẽ dặn:
- Thương huynh nên cẩn thận một chút.
Thương Bát gật đầu rồi đi vào đại sảnh.
Sân trước rất rộng, đến hơn một mẫu đất. Chỗ Thương Bát đứng còn cách
đại
sảnh đến hơn năm trượng. Khi hấn vào đến còn cách chừng hai trượng thì
thanh âm
lạnh lẽo kia lại vang lên:
- Không bảo trước đã giết ngay là bất võ. Ta đã cảnh cáo trước mà còn sấn
vào
tức là tự tìm đến cái chết, không thể trách ta được.
Thương Bát tuyệt không có ý khinh thị người phát ra tiếng nói. Hấn đã ngấm
ngấm vận khí đề phòng. Bây giờ nghe người kia nói vậy hấn liền móc trong
bọc ra
một viên bảo thạch.
Nguyên Trung Châu Nhị Cổ thu cất tài vật, châu báu có đến hàng mấy gian
nhà. Tuy Thương Bát ít khi dùng ám khí nhưng thường đem theo rất nhiều
bảo
thạch đề phòng khi cần dùng làm ám khí.
Đỗ Cửu đặt Bành Vân xuống nói:
- Thằng cha này dám giở giọng uy hiếp, chắc là tay bản lĩnh không vừa. Vậy
Đỗ lão tam phải đi tiếp ứng cho lão nhị.

Bành Vân hỏi:

- Đồ huynh tự xưng là lão tam từ bao giờ?

Đồ Cửu nghiêm trang đáp:

- Từ khi Trung Châu Nhị Cổ nhìn nhận Tiêu đại hiệp làm Long đầu đại ca.
Thương lão đại thành Thương lão nhị, Đồ lão nhị thành Đồ lão tam.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 172

Ngọc tiêu lang quân xuất hiện

Đột nhiên Thương Bát hắng dặng một tiếng rồi lui lại phía sau.

Đỗ Cửu giật mình kinh hãi chạy lại bên mình hấn hỏi:

- Lão nhị bị thương rồi ư?

Đỗ Cửu chú ý nhìn thì thấy trên cách tay Thương Bát có một mũi tên nhỏ cắm

vào.

Mũi tên này chỉ lớn hơn cái kim một chút. Vết thương tím bầm.

Đỗ Cửu giơ tay toan nhổ độc tiễn, Thương Bát vội co tay về lùi lại nói:

- Mũi tên này có chất kịch độc, chớ đụng tay vào.

Tiêu Lĩnh Vu, Tôn Bất Tà, Tư Mã Càn và Vô Vi đạo trưởng song song đi tới.

Bành Vân vội nói:

- Đạo trưởng mau lại coi, Thương huynh vừa bị trúng ám khí kịch độc.

Vô Vi đạo trưởng bước lại bên Thương Bát cúi đầu xuống nhìn vết thương

rồi giật mình kinh hãi nói:

- Xà đầu truy hồn tiễn!

Đỗ Cửu kinh hãi hỏi:

- Xà đầu truy hồn tiễn ư? Nguy hiểm lắm hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế! Tiên sư của bản đạo đã nói thứ ám khí này tàn độc vô cùng.

Nhưng

từ ngày bản đạo xuất đạo nay mới thấy Xà đầu truy hồn tiễn là một. Người phóng

ám khí này quả là một nhân vật có nhiều lai lịch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng không có cách gì giải được tên độc này ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Theo chỗ bản đạo biết thì chỉ người phóng ám khí mới có thể trị được mà thôi. Còn các danh y trong thiên hạ khó có ai giải được chất độc này.

Lão vừa nói vừa điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên cách tay Thương Bát.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi Đỗ Cửu :

- Người phóng ám khí còn ở đây không?

Đỗ Cửu ngó về gian phòng mé tây đại sảnh đáp:

- Chắc hẳn còn ở trong tây sương.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phiền đạo trưởng chiếu cố cho Thương huynh đệ. Tại hạ đi kiếm người đó để

lấy thuốc giải.

Chàng nói rồi đi vào trong đại sảnh.

Vô Vi đạo trưởng đã toan cản trở Tiêu Lĩnh Vu, nhưng thấy hành động của chàng đầy khí độ anh hùng, liền tự nhủ:

- Chàng thiếu niên này quả nhiên khác thường.

Rồi lão không nói gì nữa.

Tôn Bất Tà khẽ nói:

- Lão khiêu hóa đi giúp Tiêu huynh đệ một tay.

Tiêu Lĩnh Vu đi về phía tây sương phòng, chàng ngấm ngấm đề tụ chân khí để

phòng, miệng lớn tiếng hỏi:

- Trong nhà có vị cao nhân nào đó. Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu xin ra mắt.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo từ tây sương phòng vọng ra:

- Không rảnh để tiếp ai hết.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

- Tại hạ đã theo lễ xin tương kiến mà huynh đài lại cự tuyệt người ở xa ngoài ngàn dặm há chẳng khiếm nhã ư?

Thanh âm lạnh lẽo vọng ra:

- Bọn tại hạ không giao thiệp với bằng hữu võ lâm. Các hạ nên rời khỏi đây là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu muốn dùng lời tử tế để xin thuốc giải cho Thương Bất, nhưng thấy đối phương lạnh lùng khinh mạn, bất giác chàng nổi giận, cười lạt nói:

- Giọng lưỡi các hạ khoát lác như vậy thì ra coi thường anh hùng thiên hạ thái

quá.

Thanh âm lạnh như băng vọng ra:

- Từ giờ khắc này tại hạ không trả lời nữa. Các hạ mà tiến thêm một bước nữa

là tại hạ phóng Xà đầu truy hồn tiễn để đưa các hạ về âm cung ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đứng yên không cử động. Chàng hít một hơi chân khí rồi đeo bao tay da giao ngàn năm vào. Chàng thần nhiên nói:

- Tại hạ xin lãnh giáo đây.

Hồi lâu không thấy trong tây sương có tiếng người đáp lại.

Lúc này Tôn Bất Tà đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo:

- Theo chỗ lão khiêu hóa được biết thì trong võ lâm hiện nay chỉ có một

người
biết sử dụng Xà đầu truy hồn tiền mà người đó đã giam mình vào trong cung
cắm.
Người này không hiểu là nhân vật nào mà cũng biết sử dụng thứ ám khí kỳ
hình
tuyệt độc đó. Tiêu huynh đệ! Huynh đệ phải cẩn thận lắm mới được.
Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:
- Đa tạ lão tiên bối đã có dạ quan hoài...
Chàng ngừng lại một chút rồi nói:
- Lão tiên bối không nên dẫn thân vào nơi nguy hiểm với văn bối cùng một
lúc.
Tôn Bất Tà gật đầu lùi lại mấy bước.
Tiêu Lĩnh Vu lại lớn tiếng :
- Tiêu Lĩnh Vu này đã cáo lỗi mà các hạ không thềm lý gì đến. Tiêu mỗ
đành
sấn vào vậy.
Chàng nghĩ tới Thương Bát võ công không phải tầm thường mà bị người này
bắn một phát tên trúng liền. Như vậy đủ chứng tỏ thủ pháp của địch nhân
không
phải tầm thường nên chàng không dám lơ là, vừa cất bước tiến về phía trước
vừa để
tinh thần quan sát bốn phía.
Tiêu Lĩnh Vu đi được chừng bảy tám thước bỗng thấy hàn quang lấp loáng
bắn
lại nhanh như chớp. Không những đường tên thần tốc mà còn không phát ra
một
tiếng động.
Tiêu Lĩnh Vu đưa tay bắt lấy mũi Xà đầu truy hồn tiền, chàng nghĩ thầm
trong
bụng:
Thủ pháp người này quả nhiên thần tốc khủng khiếp. Mình mà không lưu
tâm
trước e rằng cũng bị thương về mũi Xà đầu truy hồn tiền của hắn. Mặt khác
nếu
mình không đeo bao tay thì cũng chẳng có biện pháp gì đối phó với thứ ám
khí ác
độc này.
Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo từ tây sương phòng phát ra:
- Hảo thủ pháp! Từ ngày tại hạ xuất đạo đến giờ ít có người nào dám bắt Xà
đầu truy hồn tiền.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng trên mũi Xà đầu truy hồn tiền có tẩm chất độc lợi hại vô cùng. Các hạ

dùng tay bắt lấy, e rằng không còn cách nào tránh khỏi mối nguy trúng độc.

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp:

- Cái đó thì chưa chắc.

Người trong tây sương nổi lên một tràng cười ha hả nói:

- Nếu các hạ không tin lời tại hạ thì cứ vận khí thử coi.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đưa mũi Xà đầu truy hồn tiền trong tay lên, lạnh lùng nói:

- Có đi mà không có lại là phi lễ. Mong rằng các hạ đón lấy mũi ám khí do mình phát ra.

Chàng vừa nói dứt lời búng mạnh mũi Xà đầu truy hồn tiền về phía tây sương.

Chàng đã học thủ pháp phóng ám khí của Liễu Tiên Tử, là một môn tuyệt học

trên chốn giang hồ.

Người trong tây sương đang cười ha hả bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu búng ngón tay

để phát tên liền lập tức im bặt. Hiển nhiên thủ pháp đàn chỉ phát tiễn của Tiêu Lĩnh

Vu làm cho hắn kinh hồn.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt bắn tên ra, tay trái ngậm hộ vệ những nơi yếu hại trong

mình, đồng thời chàng xông lẹ về phía tây sương.

Tây sương cách chỗ Tiêu Lĩnh Vu không đầy hai trượng. Chàng nhảy vọt một

cái đã đến trước căn phòng thì thấy hai cánh cửa đóng chặt.

Trước tình hình này chàng không nghĩ ngợi nhiều được nữa, phóng chân đá bình một cái, cánh cửa phòng đã mở toang.

Lúc Tiêu Lĩnh Vu đá chân vào cửa, người chàng đã né sang một bên đề phòng

người trong nhà phóng Xà đầu truy hồn tiền ra. Nhưng người kia cũng không phóng

tên. Chàng chờ một lúc không thấy gì liền nghiêng mình lạng vào nhà.

Chàng chú ý nhìn thì thấy một người áo xanh đứng bên cửa sổ phía sau.

Người đó xây lưng ra ngoài, đối với việc Tiêu Lĩnh Vu vào nhà y lơ đi như không biết.

Tiêu Lĩnh Vu háng dặng một tiếng rồi nói:

- May mà tại hạ không đến nỗi nhục mạng.

Người áo xanh lạnh lùng nói:

- Từ ngày tại hạ len lỏi vào chốn giang hồ đã được nghe đại danh. Bữa nay gặp

đây, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiêu Lĩnh Vu cũng tán dương:

- Các hạ quá khen rồi. Xà đầu truy hồn tiền của các hạ bắn ra không một tiếng

động, lạ hơn chớp giạt. Tại hạ mới thấy đây là một.

Người áo xanh cất giọng hòa hoãn hơn hỏi :

- Các hạ vào tay sương có điều chi chỉ giáo?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Người anh em của tại hạ bị thương về Xà đầu truy hồn tiền của các hạ. Tại hạ

tới đây xin các hạ cho thuốc giải.

Người áo xanh hỏi lại:

- Chỉ có việc đó thôi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế!

Người áo xanh nói:

- Các hạ muốn lấy thuốc giải cũng chẳng khó gì, nhưng với một điều kiện.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều kiện gì?

Người áo xanh đáp:

- Sau khi lấy thuốc giải rồi, các vị phải rời khỏi đây ngay lập tức. Các hạ ưng chịu như vậy là được, bằng không người bị trúng độc tất phải chết.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Giả tỷ người anh em của tại hạ bị thương về tay người khác rồi các hạ khẳng

khải cho thuốc giải thì đừng nói một điều kiện mà cả mười điều kiện tại hạ cũng

ưng chịu ngay. Đáng tiếc là người anh em của tại hạ lại bị thương về độc

tiền của các hạ. Chuyến này Tiêu mỗ đi với nhiều người, một mình không thể quyết định mà

còn phải thương lượng với đồng bạn đã.

Người áo xanh cười lạt hỏi:

- Các hạ nói thế là không chịu chăng?

Tiêu Lĩnh Vu nhắc lại:

- Hiện giờ chưa thể quyết định.

Người áo xanh nói:

- Được rồi! Các hạ ra thương lượng với bọn họ đi rồi tới đây cho tại hạ biết.
Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Kể ra thì điều kiện của hần buộc bọn ta rời khỏi đây cũng chẳng có gì khó khăn, nhưng Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng đều là những nhân vật nổi danh trên

chốn giang hồ, không hiểu ý họ thế nào?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp:

- Tại hạ sẽ hết lời thuyết phục đồng bọn rồi rời khỏi đây, nhưng muốn xin huynh

đài cho thuốc giải trước vì cứu người là việc gấp, không thể chậm trễ được.

Người áo xanh đáp:

- Các hạ cứ về thương lượng với đồng bọn rồi quay lại lấy thuốc giải cũng chưa

muộn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng đã hơi tức giận đáp:

- Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền. Các hạ đã thương người

chẳng lẽ lại lờ đi? Việc cho thuốc giải và việc bọn tại hạ rời khỏi đây là hai chuyện

riêng biệt, không thể kéo vào làm một.

Người áo xanh cười lạt hỏi:

- Theo ý các hạ thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ muốn hỏi một câu: Ngoại trừ điều kiện buộc bọn tại hạ rời khỏi đây còn biện pháp nào khác không?

Người áo xanh lạnh lùng đáp:

- Còn một biện pháp là thuốc giải tại hạ để trong mình, nếu các hạ có đủ bản lĩnh thì cứ việc sang đoạt.

Từ lúc Tiêu Lĩnh Vu vào phòng nói chuyện với người áo xanh đã lâu mà thủy

chung y không quay lại lần nào.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi gặng:

- Ngoài cách đó không còn biện pháp nào nữa chẳng?

Người áo xanh đáp:

- Tại hạ nghĩ không ra biện pháp nào nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đã vậy tại hạ xin mạo phạm.

Người áo xanh đáp:

- Cứ động thủ đi, bắt tất phải khách sáo.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm vận khí hộ vệ những nơi yếu hại trong mình, từ từ

bước lại.

Chàng đã tới sau lưng người áo xanh mà hắn vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Chàng giơ tay mặt lên toan đánh xuống, đột nhiên dừng lại hỏi:

- Sao các hạ không quay mặt lại?

Người áo xanh chuyển động thân hình, từ từ quay ra.

Mục quang Tiêu Lĩnh Vu vừa chạm vào mặt hắn, bất giác chàng giật nảy mình

lên.

Nguyên mặt người này có sắc vàng lóng lánh, tuy không phải là khó coi nhưng

chẳng giống mặt người chút nào.

Tiêu Lĩnh Vu trấn tĩnh tinh thần, thung thảng nói:

- Các hạ đeo tấm mặt nạ tuyệt đẹp.

Chàng đưa tay ra nhằm chụp vào cổ tay người áo xanh.

Người kia vẫn đứng yên tựa hồ không hay biết gì.

Thế trá của Tiêu Lĩnh Vu có ẩn dấu nhiều biến hóa. Chàng để ý coi người áo

xanh ứng phó bằng cách nào, rồi sẽ tùy cơ thay đổi.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay nắm lấy cổ tay trái người áo xanh thì thấy nó cứng nhắc, lạnh như băng, tựa hồ cắm vào một thỏi sắt, bất giác chàng giật mình

hãi.

Bỗng nghe người áo xanh buông tiếng cười lạ, đột nhiên hắn đưa tay mặt ra quét một cái vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy tay mặt y nhỏ bé, trắng nõn, để móng tay

khá dài. Chàng vung tay lên đón chưởng, đồng thời buông người áo xanh ra, lùi

lại ba

bước.

Người áo xanh cười lạt nói:

- Các hạ đã trúng phải chất kịch độc rồi. Chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà là chất độc sẽ phát tác. Các hạ tự lo liệu hậu sự đi thôi.

Hắn không biết là Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm, đao kiếm đâm không thủng, bách độc không ngấm vào được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Người áo xanh lạnh lùng đáp:

- Móng tay tại hạ có bôi chất kịch độc mà tay trái các hạ đã bị quét trúng thì dĩ

nhiên phải chết.

Tiêu Lĩnh Vu cười khanh khách nói:

- Các hạ dùng ám khí tôi luyện bằng chất kịch độc, móng tay cũng bôi chất độc thì dĩ nhiên là một tay cao thủ dụng độc. Có điều đáng tiếc là tại hạ không sợ bách độc.

Người áo xanh ngơ ngác nói:

- Các hạ giơ tay trái lên coi kỹ lại xem.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bất tất phải coi lại nữa. Tại hạ tự tin là chẳng có thứ độc nào lại xâm nhập vào mình được.

Người áo xanh vẫn chưa tin nói:

- Chất độc trên móng tay tại hạ khác hẳn với các thứ độc thông thường. Bất luận nhân vật anh hùng đến đâu, võ công cao thâm đến trình độ nào dù chỉ bị dính

một chút là trong khoảnh khắc sẽ phát tác ngay.

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp:

- Các hạ không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được.

Đột nhiên chàng tiến lên một bước, vung chưởng đánh tới.

Người áo xanh thấy Tiêu Lĩnh Vu vẫn có thể ra tay tập kích thì trong lòng kinh

hãi vô cùng, cũng giơ tay lên phóng chưởng phản kích.

Vừa rồi Tiêu Lĩnh Vu đã nắm huyết mạch ở cổ tay mặt của người áo xanh thì

thấy như nắm vào một thanh sắt. Bây giờ chàng thấy hẳn giơ tay tấn công liền trầm

cổ tay xuống tránh đòn.

Chàng chú ý nhìn bàn tay trái của hắn thì thấy một khúc đen sì có ba mũi nhọn

dài chừng ba tấc.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Các hạ dùng thiết thủ để làm binh khí thì thật khác đời.

Người áo xanh không trả lời, vung cả hai tay tấn công ba chiêu liền.

Tiêu Lĩnh Vu lùi lại ba bước mới tìm được cơ hội phản kích. Song chưởng của

chàng đánh theo thế liên hoàn. Trong khoảnh khắc chàng đánh liền tám chiêu, bụng

bảo dạ:

- Nếu không kiềm chế được người này thì e rằng khó lấy nổi thuốc giải của hắn.

Giữa lúc chàng phân tâm nghĩ ngợi thì người áo xanh chụp lấy cơ hội để phản kích.

Tay trái bằng sắt lấp lánh có ánh sáng, tay mặt xuất thủ nhanh như chớp, thành ra tay trái có sơ hở liền được tay phải bổ xung.

Tiêu Lĩnh Vu tuy tay đã đeo bao da nhưng thấy cánh tay sắt của người áo xanh

lấp lánh có ánh sáng cũng đem lòng ỷ kỵ không dám đụng vào.

Tình trạng này khiến cho Tiêu Lĩnh Vu bị kém thế. Trong lúc nhất thời chàng

chưa phản kích được.

Đang lúc kịch chiến bỗng có tiếng quát:

- Dừng tay!

Người áo xanh liền nhảy lộn về, lùi lại năm bước.

Tiêu Lĩnh Vu dừng tay liếc mắt nhìn ra thấy một gã thiếu niên mình mặc áo lam. Tay cầm ngọc tiêu đứng ở trước cửa.

Người áo xanh quát cường là thế nhưng vừa thấy gã thiếu niên áo lam liền nghiêng mình thi lễ nói:

- Xin bái kiến công tử.

Thiếu niên áo lam giơ tay lên vẫy một cái đáp:

- Bất tất phải đa lễ.

Người áo xanh dạ một tiếng rồi lùi lại đứng sang một bên.

Thiếu niên áo lam giương cặp mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ là ai?

Mỉ mắt gã ngấp sát khí mà lời nói vẫn lễ độ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Thiếu niên áo lam đột nhiên mất hết vẻ giận dữ, mỉm cười nói:

- Té ra là Tiêu huynh. Tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vừa thấy mặt Tiêu huynh tiểu đệ đã ngờ ngợ không thì chẳng khi nào lại lịch

sự như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các xung hô huynh đại thế nào?

Thiếu niên áo lam đáp:

- Bằng hữu kêu tiểu đệ bằng Ngọc Tiêu Lang Quân.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm:

- Ngọc Tiêu Lang Quân là biểu huynh với Lam Ngọc Đường.

Ngoài miệng chàng thủng thẳng nói:

- Các hạ đã mang ngoại hiệu là Ngọc Tiêu Lang Quân, tay lại cầm ống ngọc tiêu thì nhất định là một vị thiện nghệ thổi tiêu.

Ngọc Tiêu Lang Quân mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ chỉ hiểu được một chút âm luật.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Gã này khách sáo quá. Đêm qua gã thổi tiêu làm say đắm lòng người. Đòi xưa có nhân vật thổi tiêu dẫn dụ được chim phượng, tưởng cũng đến thế này mà thôi.

Thiếu niên áo lam lại hỏi:

- Chắc về môn âm luật Tiêu huynh cũng hiểu biết sâu xa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Về môn âm luật thật tiểu đệ chẳng hiểu gì hết.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Tiêu huynh dạy quá lời.

Gã đưa mắt nhìn người áo xanh hỏi:

- Sao Tiêu huynh lại xảy ra chuyện xung đột với người nhà tiểu đệ? Xin Tiêu

huynh cho hay để tiểu đệ bảo y tạ lỗi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Gã lịch sự với mình như vậy tất có nguyên nhân. Bất luận vì nguyên nhân gì

ta cũng nhân cơ hội này xin thuốc giải rồi sẽ tính.

Chàng liền chậm rãi đáp:

- Tạ tội thì không dám. Tại hạ có người anh em bị thương vì Xà đầu truy hồn tiền. Tiểu đệ đến đây chỉ mong xin được chút thuốc giải.

Ngọc Tiêu Lang Quân đưa mắt nhìn người áo xanh thùng thảng nói:

- Người đã dùng ám khí tuyệt độc đã thương người, sao không mau lấy thuốc

giải cho người ta đi?

Người áo xanh đáp:

- Bọn họ đòi trợ lại đây. Tại hạ chỉ muốn cho họ biết khó mà rút lui.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng:

- Hai người này tuy là chủ bộc, nhưng thuộc hạ đối với chủ nhân cũng không ra chiều kính sợ lắm.

Người áo xanh tuy miệng lý luận với Ngọc Tiêu Lang Quân nhưng cũng thò tay vào bọc lấy ra một chiếc bình ngọc, đổ ra lấy một viên đưa cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay, không sợ chất độc nên cũng thò tay đón lấy.

Ngọc Tiêu Lang Quân cặp mắt hau háu nhìn vào bàn tay sắt của người áo

xanh

như có ý sợ hấn ám toán Tiêu Lĩnh Vu.

Người áo xanh đã biết Tiêu Lĩnh Vu không sợ chất độc nên từ tốn đưa thuốc giải cho chàng.

Ngọc Tiêu Lang Quân mỉm cười nói:

- Ông bạn của Tiêu huynh bị thương vì ám khí Xà đầu truy hồn tiền thì chỉ cần

uống viên thuốc này trong vòng một giờ là hoàn toàn bình phục.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đa tạ huynh đài.

Ngọc Tiêu Lang Quân hắng dặng rồi nói:

- Tiểu đệ cũng có lời thỉnh cầu, mong Tiêu huynh thành toàn cho.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều chi? Sức tiểu đệ là được nhất định sẽ hết sức.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Đêm nay tiểu đệ cần mượn tòa nhà này để tiếp một ông bạn, không tiện có người ngoài. Tiểu đệ mong Tiêu huynh giúp cho phương tiện này.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn người áo xanh thấy y lộ vẻ tức giận. Đường như y

lấy làm bất mãn khi thấy Ngọc Tiêu Lang Quân xử sự khách khí với chàng như vậy.

Trong lòng lấy làm kỳ, nhưng chàng nghĩ thầm:

- Hai chủ bộc nhà này đối với ta có thái độ trái ngược nhau. Chủ nhân rất khách khí mà tên người nhà lại hăm hè tức giận. Không hiểu mình đắc tội với hấn ở

chỗ nào?

Lại nghe Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi lại :

- Không biết ý Tiêu huynh thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hiện giờ tiểu đệ chưa thể quyết định được vì còn mấy vị tiền bối đồng hành.

Tiểu đệ phải trở về thương lượng rồi mới trả lời huynh đài được.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười lạt nói:

- Những vị tiền bối đó có phải là một lão khiêu hóa và một lão đạo sĩ mũi trâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão khiêu hóa đó là một trưởng lão vai trên độc nhất còn lại ở Cái bang.

Còn

vị đạo trưởng đó là Vô Vi đạo trưởng, chương môn nhân phái Võ Đang.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 173

Ngọc tiêu động thủ với Tiêu lang

Ngọc Tiêu Lang Quân lạnh lùng nói:

- Phái Võ Đang chỉ có hư danh, tự xưng đứng đầu năm kiếm phái lớn, nhưng thực ra mấy kiếm chiêu của họ chưa vào hạng tuyệt kỹ, chỉ hăm dọa

được bọn ngu muội.

Gã ngửa mặt lên thở phào nói tiếp :

- Còn Cái Bang ư ? Lại càng tệ hại hơn nữa. Một đồng hỗn tạp, một đoàn quân

ô hợp rách rưới. Nhân số của chúng tuy nhiều mà không chịu nổi một đòn.

Tiêu Lĩnh Vu sừng sốt nghĩ thầm:

- Thằng cha này khoác lác quá chừng. Đến Thảm Mộc Phong còn chưa dám khoa trương như vậy.

Ngoài miệng chàng thủng thẳng nói:

- Các hạ đã quá coi thường Cái Bang và Võ Đang dĩ nhiên bản lãnh cũng phải

kinh người. Nhưng tiểu đệ cùng đi với người ta đem lòng kính trọng. Vì thế phải

thương lượng với họ trước rồi sau mới quyết định được.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp :

- Tại hạ chỉ cần Tiêu huynh ưng thuận dời khỏi nơi đây. Còn ngoài ra kẻ nào không chịu đi thì tự rước lấy đau khổ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bây giờ tại hạ sẽ về thương lượng với hai vị kia rồi sẽ trở lại phúc đáp.

Chàng không để Ngọc Tiêu Lang Quân nói thêm liền trở gót đi ngay.

Người áo xanh tay sắt trong lòng rất lấy làm bất mãn. Hắn dặng hắng một tiếng muốn rượt theo nhưng bị Ngọc Tiêu Lang Quân cản lại.

Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi phòng chạy đến trước Thương Bát đưa thuốc cho hắn nói

:

- Thương huynh đệ uống viên thuốc này đi.

Xà đầu truy hồn tiến quả nhiên âm độc vô cùng. Thương Bát bị trúng độc chưa bao lâu đã không chống nổi nữa. Mặt hắn xanh xám, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, hắn đón lấy viên thuốc uống ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thương Bát ra chiều đau khổ vô cùng thì trong lòng cực kỳ

kinh hãi nghĩ thầm :

- Xà đầu truy hồn tiến quả nhiên lợi hại phi thường. Không hiểu thứ thuốc giải

quả có công hiệu như lời Ngọc Tiêu Lang Quân nói không ?

Lúc này chàng nóng ruột nhất về thương thể của Thương Bát. Chàng mong hẩn

mau lành bệnh nên chăm chú nhìn vào người hẩn để theo dõi diễn biến.

Quả nhiên Thương Bát uống thuốc trong khoảnh khắc đã thấy công hiệu, trên

đầu không toát mồ hôi lạnh nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào khê bảo Đỗ Cửu :

- Đỗ huynh đệ đưa y đến một nơi yên tĩnh để y vận khí điều dưỡng. Theo lời người cho thuốc trong vòng một giờ là y khỏi hẩn.

Thương Bát liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu muốn nói nhưng lại thôi. Hẩn để Đỗ Cửu dìu đến gốc cây lớn rồi ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Tôn Bất Tà chờ cho Thương Bát đi khỏi rồi mới hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu huynh đệ gặp người đó rồi chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ gặp cả hai chủ bộc.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Bọn bản đạo nhìn thấy một người mặc áo lam tay cầm ống tiêu đi vào nhà...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đây là chủ nhân, còn một tên nô bộc mình mặc áo xanh, cánh tay trái bằng sắt. Thương huynh đã bị người áo xanh bắn độc tiêu thành thương.

Vô Vi đạo trưởng chau mày nói:

- Tùy bộc đã lợi hại như vậy thì bản lãnh của chủ nhân tất còn cao thâm hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Không những bản lãnh cao thâm hơn mà tính tình còn kiêu ngạo nhất đời.

Hẩn chẳng coi phái Võ Đương và Cái Bang vào đâu. Nhưng mình nói thật hết thì

làm mất thể diện cho lão.

Chàng đành nhẫn nại đáp:

- Chủ nhân võ công ra sao tại hạ chưa được biết rõ, nhưng đã động thủ với người áo xanh thì quả nhiên lợi hại.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Tiêu huynh đệ đã hỏi tên họ gã chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y chưa nói rõ họ tên nhưng đã cho biết ngoại hiệu là Ngọc Tiêu Lang Quân.

Tôn Bất Tà lăm bằm một mình :

- Ngọc Tiêu Lang Quân ! Ngọc Tiêu Lang Quân ! Cái danh hiệu này mình chưa được nghe qua.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cui y bất quá mới 25 tuổi...

Chàng trầm ngâm nói tiếp :

- Nếu tại hạ không lầm thì Ngọc Tiêu Lang Quân đó chính là người đã thổi tiêu mà chúng ta nghe thấy lúc ở trong từ đường nhà họ La.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Y đã là bạn hữu thì chúng ta nên ra đó nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không nên ! Y bản tính cao ngạo e rằng chẳng muốn nói chuyện với chúng ta.

Chàng ngẫm nghĩ rồi tiếp :

- Y ngần ngại giúp đỡ chúng ta chắc cũng có nguyên nhân. Hỡi ơi ! Ngọc Tiêu Lang Quân đối xử với tại hạ còn có phần lịch sự nhưng tên nô bộc áo xanh thì lại coi như kẻ thù hằn. Cặp mắt hằn gườm gườm như muốn giết người cho hả giận.

Tôn Bất Tà lắc đầu nói :

- Lão tiên bối bôn tẩu giang hồ đã gặp không biết bao người có tính tình quái gở nhưng chưa thấy ai vừa là địch thủ vừa là bạn như trong trường hợp này.

Tiêu Lĩnh Vu thùng thảng nói :

- Còn nhiều chuyện tại hạ không sao hiểu được, chắc bên trong có nhiều chuyện ngoắt ngoéo.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Chuyện chi ngoắt ngoéo?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Vu này e rằng có liên quan đến Tiểu San tử tử. Mình chưa rõ nội tình không nên nói ra.

Chàng liền hàm hồ đáp :

- Hiện giờ nội vụ khó mà lường được. Cần phải chờ ít lâu nữa mới biết.

Vô Vi đạo trưởng thấy Tiêu Lĩnh Vu có điều khó nói liền ra hiệu cho Tôn Bất Tà

Tà dừng hỏi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lảng sang chuyện khác :

- Lúc Ngọc Tiêu Lang Quân tặng thuốc có đưa ra một điều kiện.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Điều kiện gì ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Y muốn chúng ta rời khỏi nơi đây.

Nhất trận Phong Bành Vân hỏi :

- Tại sao vậy ? Nơi đây có thuộc quyền sở hữu của y đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y muốn dùng nơi đây để tiếp một người bạn mà không có chúng ta ngăn trở.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Theo bản đạo chúng ta nên rời khỏi nơi đây.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Tiêu huynh đệ đã nhận lời với y chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không dám quyết định, phải trở về thương lượng với hai vị lão tiên bối đã.

Tôn Bất Tà nói :

- Bất luận bản lãnh Ngọc Tiêu Lang Quân cao cường đến đâu chúng ta cũng không thể rút lui như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu sừng sốt bụng bảo dạ :

- Lão khiêu hóa này vẫn còn tính hiếu thắng có khi hơn hẳn bọn trẻ.

Chàng liền nói:

- Ngọc Tiêu Lang Quân tuy lịch sự nhưng rất kiên quyết. Nếu chúng ta không

sợ e rằng sẽ xảy ra cuộc giao tranh.

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu hấn bắt buộc mà mình chịu rút lui chẳng hoá ra khiếp nhược ư ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo tiên bối thì sao ?

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Hấn phải có lời giao ước thế nào mới được.

Câu này thanh âm rất lớn dường như có ý để bao nhiêu người trong tòa nhà này nghe thấy.

Quả nhiên thanh âm của Ngọc Tiêu Lang Quân từ trong nhà vọng ra hỏi:

- Người nào dám ăn nói vô lễ thế ?

Lại nghe Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiêu hoá nói đó !

Lại nghe tiếng cười lạt nổi lên. Ngọc Tiêu Lang Quân vẻ mặt lạnh lùng đằng đằng sát khí đi tới.

Tiêu Lĩnh Vu lăm bắm :

- Hồng hét ! Xem chừng bữa nay khó lòng tránh khỏi cuộc chiến đấu.
Tuy chàng chưa động thủ với Ngọc Tiêu Lang Quân nhưng đã biết võ công của người áo xanh rất cao thâm thì dĩ nhiên phải là cao thủ tuyệt thế. Chàng sợ Ngọc Tiêu Lang Quân ra tay đột ngột đả thương Tôn Bất Tà liền đứng chắn trước mặt của lão nói :

- Huynh đài hãy bớt giận.
Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Tiêu huynh ! Phải chăng Tiêu huynh muốn đứng ra thay thế cho lão ?
Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng tức giận nhưng ngoài mặt thủng thẳng nói :

- Vừa rồi tại hạ đã nói một mình không thể quyết định được còn phải thương lượng với mấy vị. Việc thương lượng chưa xong huynh đài đã sùng sức đến ngay.
Nhu vậy há chẳng phải huynh đài khinh người thái quá ư ?
Ngọc Tiêu Lang Quân biến sắc nói :

- Tại hạ không muốn làm khó dễ Tiêu huynh. Hay hơn hết là Tiêu huynh đứng ngoài đừng can thiệp vào vụ này.
Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Huynh đài bức bách như vậy nhưng Tiêu mỗ đứng ngoài thế nào được.
Ngọc Tiêu Lang Quân x¹/₂ng giọng nói :

- Tiêu huynh nhất định can thiệp ư ?
Tiêu Lĩnh Vu gật đầu :

- Vì tình thế bắt buộc tại hạ đành phải tiến ra.
Ngọc Tiêu Lang Quân thay đổi sắc mặt mấy lần, hiển nhiên trong lòng rất bị kích động. Cặp mắt gườm gườm nhìn Tiêu Lĩnh Vu như muốn động thủ ngay tức khắc.
Tiêu Lĩnh Vu cũng thủ thế đề phòng chờ đợi.
Hai bên giữ thế đối lập trong khoảnh khắc. Sau đó Ngọc Tiêu Lang Quân không nhịn được nói :

- Vì nể mặt nàng tại hạ để các hạ thương lượng thêm chút nữa. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mà các vị chưa rời khỏi nơi đây thì đừng trách tại hạ vô lễ.
Gã dứt lời chưa chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời đã trở bước đi.
Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Y bảo nể mặt nàng. Nàng là ai ? Phải chăng là Tiểu San tỷ tỷ ?
Bây giờ chàng đã xác định Ngọc Tiêu Lang Quân là người thổi tiêu đêm qua.
Theo tình trạng chàng thấy đêm qua thì cả Lam Ngọc Đường và Tiêu Lang Quân này đều đem lòng yêu Tiểu San vì thế mà hai gã tiểu huynh tiểu đệ coi nhau như lửa không dung nạp nhau được.
Bỗng nghe Tôn Bất Tà lẩm bẩm một mình :
- Quả là ông Ngọc tiêu kia...
Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi :
- Lão tiên bối nhìn thấy ông ngọc tiêu đó rồi, tuy đã cách đây mười mấy năm song lão khiêu hoá vẫn còn nhớ rõ lắm. Chỉ có người cầm ông tiêu là khác thôi.
Tiêu Lĩnh Vu toan hỏi tiếp bỗng nghe Vô Vi đạo trưởng thở dài nói :
- Nội công của y rất tinh thâm.
Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu nhìn xuống thấy chỗ Ngọc Tiêu Lang Quân vừa đi qua để lại những vết chân thấy rõ. Những vết chân này lại in sâu xuống đều như một bước. Chàng ngấm ngấm kinh hãi bụng bảo dạ :
-“ Người này ngấm ngấm thi triển nội lực mà sao luồng lực đạo lại đều như vậy ? ”
Rồi chàng tự nhủ :
- Tôn Bất Tà đã biết rõ lai lịch của ông Ngọc tiêu thì việc dò hỏi thân thế của Ngọc Tiêu Lang Quân không khó gì.
Chàng đảo mắt ngó Tôn Bất Tà, thấy lão ngửa mặt lên trời không hiểu có tâm sự gì, chàng khẽ hỏi :
- Lão tiên bối ! Phải chăng lão tiên bối quyết tâm ở lại đây ?
Tôn Bất Tà đáp :
- Không cần nữa ! Lão khiêu hóa đã nhìn thấy ông Ngọc tiêu kia, dĩ nhiên chúng ta đi thôi.
Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :
-“ Té ra lão chọc giận Ngọc Tiêu Lang Quân là có dụng tâm muốn ngó thấy ông Ngọc tiêu ”
Chàng lại hỏi :
- Vậy lão tiên bối quyết định ra đi ư ?
Tôn Bất Tà đáp :
- Phải rồi! Chúng ta đã thấy cây Ngọc tiêu kia thì lão khiêu hóa có ở lại đây cũng bằng vô dụng.
Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- “Té ra lão này thâm mưu thật. Chỗ dụng tâm của lão chứng thực lão nghĩ gì.

Lại còn việc đêm nay có người hẹn đến gặp Ngọc Tiêu Lang Quân, chẳng hiểu có

phải Tiêu San tỷ tỷ không ? ”

Trong lúc nhất thời chàng cảm thấy lòng dạ rối bời, không biết làm thế nào cho phải.

Vô Vi đạo trưởng đã thấy chỗ khó nghĩ của chàng liền thở dài hỏi

- Phải chăng Tiêu đại hiệp muốn ở lại đây ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngọc Tiêu Lang Quân gia hạn cho chúng ta trong vòng một giờ phải rời khỏi

nơi đây. Nếu chúng ta nghe lời gã bỏ đi thì không khỏi tiếng khiếp nhược, mà quyết

định ở lại e rằng không tránh khỏi một trận quyết đấu. Trước tình trạng này tại hạ

không biết làm sao cho phải.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Theo bản đạo thì nên dùng chính sách trung dung.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chính sách trung dung là như thế nào ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Nếu tranh đua để ở lại trong viện trạch này thì hai bên đều đi đến chỗ động thủ liều mạng. Thế là chuyện nhỏ thành ra chuyện lớn, nếu chịu bỏ đi thành ra

khiếp nhược. Theo bản đạo thì chúng ta cũng y hèn rút lui. Nhưng lúc ra đi Tiêu đại

hiệp cũng biểu lộ vài chiêu tuyệt kỹ để họ trông thấy.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Thuyết này quả là nghe được. Mình phải điều võ dương oai một lúc rồi y ước

rút lui. Thế là hai bên đều giữ được thể diện.

Vô Vi đạo trưởng cười nói :

-Người kia cầm ống tiêu cắt bước để vết lại tất nhiên võ công của họ rất cao cường, nhưng bản đạo tin là Tiêu đại hiệp quyết chẳng chịu thua họ.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Con người bất cứ là ai dù tài nghệ siêu quần cũng chẳng thể học hết mọi võ công đến trình độ xuất thần nhập hóa. Có cái sở trường tất có chỗ sở đoản.

Tiêu đại

hiệp bỏ chỗ sở đoản dùng cái sở trường là được.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Được rồi !

Vô Vi đạo trưởng quay đầu lại ngó Triển Diệp Thanh nói :

- Sư đệ hãy dẫn bọn đệ tử rời khỏi ngôi nhà này trước đi.

Triển Diệp Thanh trong lòng không muốn nhưng vì nể sư huynh nên không nói

gì dẫn bọn đệ tử phái Võ Dương ra đi.

Tôn Bất Tà nhìn Nhất Trần Phong Bành Vân nói :

- Bành huynh đệ cũng nên rút lui đi thôi.

Bành Vân dạ một tiếng rồi từ từ đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Thương Bát đang ngồi vận khí điều dưỡng dưới gốc cây, nghĩ thầm :

- “ Đây tuy chỉ là phô trương tuyệt kỹ nhưng cũng có thể vì tình thế bất buộc mà xảy ra cuộc động thủ. Thương thế của Thương Bát rất trầm trọng, đề y ở đây có

điều không ổn. Vạn nhất xảy ra tỷ đấu, mình chẳng thể chiếu cố cho y được.

Nhưng

hiện giờ y đang vận công điều dưỡng không nên kinh động, biết làm thế nào đây ?

”

Tôn Bất Tà thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ băn khoăn đã đoán ra tâm sự chàng nên mỉm cười nói :

- Lúc Tiêu huynh đệ phô trương tuyệt kỹ, bắt tất phải phân tâm đến chuyện khác. Lão khiêu hóa và Vô Vi đạo trưởng chắc có đủ bản lĩnh để bảo vệ cho Thương Bát được an toàn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hay lắm ! Vậy vẫn bồi xin trông đợi ở hai vị.

Quãng thời gian khoảng ăn xong bữa cơm thoát cái đã hết. Bọn Tiêu Lĩnh Vu

vừa sắp đặt xong thì thanh âm của Ngọc Tiêu Lang Quân từ căn phòng phía tây cất

lên hỏi :

- Thời gian sắp hết rồi các vị tính sao đây ?

Hắn nói câu này thanh âm không lớn mà lọt vào tai mọi người nghe rất rõ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng nói :

- Hai vị bắt tất phải viện trợ tại hạ...

Rồi chàng lớn tiếng :

- Tiêu mỗ có điều muốn thỉnh giáo.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Các hạ có việc gì nữa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mời huynh đài ra ngoài để cùng nhau hội ngộ được chăng ?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp :

- Tại hạ trước nay đã nói câu gì cũng coi nặng nằng non. Nãy đến giờ ước hẹn

mà các vị vẫn không chịu đi thì chỉ còn con đường chết. Tiêu huynh muốn thuyết

phục tại hạ thì chỉ uổng công mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng tức giận lạnh lùng nói :

- Bọn tiểu đệ đã định ra rồi, nhưng các hạ nói vậy nên lại muốn biến đổi chủ định.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi :

- Biến đổi chủ định bằng cách nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn tại hạ có muốn cũng ở lại thêm trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm nữa.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười nhạt nói :

- Tiêu Lĩnh Vu ! Thế là tại hạ đã nhường ông bạn quá nhiều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trong đời tại hạ, đây cũng là lần đầu tiên phải nhẫn nại đến cùng cực.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Tại hạ nhắc lại chỉ còn khoảng thời gian cạn tuần trà là đến hẹn rồi đó.

Tiêu Lĩnh Vu dửng hững một tiếng không nói gì với Ngọc Tiêu Lang Quân nữa. Chàng quay lại nhìn Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng nói :

- Người ta cuồng ngạo quá chừng, thật khó lòng mà nhẫn nại được. Xem chừng

bọn ta phải lưu lại nơi đây.

Vô Vi đạo trưởng lên tiếng :

- Không nhịn được điều nhỏ mọn thì hư việc lớn. Hiện giờ uy thế của Thẩm Mộc Phong lan tràn như lửa cháy. Chúng ta phải đối phó với hắn mà lại còn chuyện

rắc rối ở đây thì làm sao chiếu cố cả hai nơi. Tội gì đại hiệp gây thêm đại địch.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đạo trưởng nói vậy là phải. Chúng ta đành nhượng bộ một bước nữa.

Vô Vi đạo trưởng liếc mắt nhìn Tôn Bất Tà nói :

- Chúng ta nên đi trước một bước nên chăng ?

Tôn Bất Tà nói :

- Được lắm ! Lão khiêu hóa già rồi cũng không còn nóng tính nữa.

Tiêu Lĩnh Vu gọi bọn Thương Bát lạ toan giục họ ra đi thì đột nhiên có tiếng cười lật nổi lên và tiếng người nói :

- Các vị muốn tự tử hay muốn tại hạ phải động thủ...

Tôn Bất Tà quay đầu nhìn lại thấy Ngọc Tiêu Lang Quân tay cầm ống tiêu đứng cách chừng hơn trượng, mặt lộ đầy sát khí. Người áo xanh đứng đằng sau gã.

Lúc này người áo xanh đã bỏ tấm mặt nạ xuống để lộ chân tướng. Hắn ra chiều tức

giận đến cực điểm. Tuy hắn không để râu nhưng trạc tuổi đã ngoài ba mươi.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Tôn Bất Tà thấy lão cũng đầy vẻ tức giận. Hiển nhiên thái độ đầy kiêu ngạo của hắn đã làm cho lão nổi đóa lên.

Tiêu Lĩnh Vu cười lật hỏi :

- Theo các hạ thì bọn tại hạ nên tự tử đi ư ?

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Nếu tại hạ động thủ thì e rằng các vị phải chịu thêm một phen đau khổ chứ chẳng ích gì.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ quên câu : “ Bậc đại trượng phu giết đi thì được chứ làm nhục thì không xong ” rồi hay sao ?

Ngọc Tiêu Lang Quân hững hờ nói :

- Phải chăng các vị thà chịu chết chứ không chịu nhục ?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị đáp :

- Nhưng bọn tại hạ cũng không muốn tự tử.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi :

- Các hạ muốn chết cách nào thì tự chọn lấy.

Tiêu Lĩnh Vu nghe giọng đối phương mỗi lúc một thêm cuồng ngạo, trong lòng không khỏi bức tức nghĩ thầm :

- Dù bọn ta không thể địch lại hắn thì cũng khó mà nhịn được cái tức này.

Bất

luận thắng hay bại cũng phải chiến đấu với hắn một trận đã.

Trong lòng xoay chuyển, ngoài miệng chàng lạnh lùng đáp :

- Bọn tại hạ không muốn tự tử dĩ nhiên muốn các hạ ra tay.

Ngọc Tiêu Lang Quân biến sắc mặt nói :

- Chưa thấy quan tại hạ đồ đệ. Trong các vị ai muốn chết trước ?

Tiêu Lĩnh Vu phưỡn ngực ra nói :

- Tại hạ nguyện xung phong trước.

Ngọc Tiêu Lang Quân chau mày hỏi :

- Các hạ là người đầu tiên đòi chết ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chỉ biết động thủ trước, còn chết hay không thì khó nói quá...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Cũng có khi tại hạ ngẫu nhiên lỡ tay đá thương các vị thì sao ?

Ngọc Tiêu Lang Quân lạnh lùng đáp :

- Ai cũng bảo Tiêu Lĩnh Vu là con người kiêu ngạo tự phụ. Bữa nay gặp mặt mới biết là đúng. Các hạ đã tự tìm lấy cái chết thì tạ hạ phải thành tâm giúp. Gã nói câu này tức là bảo chàng nếu xảy ra cuộc động thủ thì nhất định chàng

phải chết chứ không nghi ngờ gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ai chết về tay ai lát nữa sẽ rõ. Các hạ bắt tớ phải khoe khoang làm chi.

Ngọc Tiêu Lang Quân đột nhiên nhảy vọt lại phóng chiêu nhằm đánh vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu. Đồng thời gã quát lớn :

- Nằm ra !

Tiêu Lĩnh Vu đã động thủ với người áo xanh, biết chắc bản lĩnh của Ngọc Tiêu

Lang Quân còn cao hơn gã, nên chàng đã đề phòng từ trước. Vừa thấy ổng tiêu

điểm đến tay phải chàng quét ngang một cái và lạng người sang một bên.

Miệng

chàng đáp :

- Cái đó chưa chắc.

Chàng vừa dứt lời đột nhiên cảm thấy một luồng ám khí kinh đánh trúng ngực.

Tiêu Lĩnh Vu đã ngấm ngầm vận cương khí hộ thân, ngón tay đối phương điểm tới đột ngột cùng bị luồng cương khí ngăn cản nên chàng chưa bị thương.

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 174

Tiêu lĩnh vu trùng hội tỷ nương

Tiêu Lĩnh Vu kinh hãi nghĩ thầm :

- Không hiểu luồng ám kinh này phát ra từ lúc nào ? Nếu nó theo ông tiên đánh tới thì không thể mau lẹ như vậy. Vậy mình chẳng thể trách gã là

khoe khoang lỗ miệng. Nếu mình không có luồng cương khí hộ thân thì đòn này

đánh trúng huyết đạo tất mình sẽ phải té nhào đúng như lời gã nói.

Ngọc Tiêu Lang Quân thấy luồng ám kinh trúng ngực Tiêu Lĩnh Vu mà chàng

vẫn đứng yên không nhúc nhích tựa hồ chẳng có chuyện gì cả, gã còn thấy phản lực

hất ngược lại ngăn cản luồng ám kinh thì không khỏi kinh hãi, bụng bảo dạ :

- “Té ra thằng cha này đã luyện Huyền môn tuyệt kỹ tối cao là luồng cương khí hộ thân”.

Hai người trong lòng đều kinh hãi nhưng vẫn tiếp tục tỷ đấu chứ chưa dừng lại.

Bỗng thấy Ngọc Tiêu Lang Quân hạ thấp ông tiêu xuống tránh khỏi chiêu trao

của Tiêu Lĩnh Vu, rồi xoay tay điểm vào uyển mạch tay mặt chàng.

Tiêu Lĩnh Vu thu tay mặt về đánh ra một chưởng.

Chiêu chưởng này liên miên không ngớt. Chỉ trong khoảnh khắc đã liên tục đánh ra mười hai thức.

Ngọc Tiêu Lang Quân vội lùi lại ba bước hỏi :

- Phải chăng các hạ đã học môn Thiểm điện liên hoàn chưởng ở nơi Nam Dật

Công ?

Tiêu Lĩnh Vu dừng tay lại đáp :

- Đúng rồi ! Kiến thức các hạ thật quảng bác.

Lòng chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

-“ Người này chẳng những võ công cao cường mà kiến thức cũng rất uyên bác.”

Ngọc Tiêu Lang Quân lại hỏi :

- Môn chưởng pháp này các hạ học được ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng nói :

- Cái đó xin các hạ miễn cho không thể trình bày được.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Sở dĩ tại hạ hỏi như vậy là muốn biết rõ chính lão nhân gia đã thân hành truyền thụ cho các hạ hay các hạ học được ở trong pho bí lục nào.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính lão nhân gia đã thân hành truyền thụ cho tại hạ.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi :

- Thế ra Nam Dật Công vẫn còn sống trên thế gian. Hiện giờ lão ở đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão nhân gia còn sống là chuyện đích thực, còn hiện ở đâu thì tại hạ không thể trình bày được.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Hừ ! Các hạ không nói thì tại hạ sẽ điều tra cho biết.

Gã vung ngọc tiêu điềm tới.

Thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đánh chênh chếch nhằm đập vào cây ngọc tiêu.

Ngọc Tiêu Lang Quân nghĩ thầm :

- “ Gã này thật là cuồng vọng, lại dùng tay đón lấy ngọc tiêu của ta. Ta phải cho gã nếm mùi đau khổ mới được.”

Trong lòng xoay chuyển suy nghĩ, gã hạ thấp ngọc tiêu xuống đoạn hất ngược

lên đập vào tay Tiêu Lĩnh Vu.

Năm ngón tay chàng liền nắm lấy ống ngọc tiêu.

Ngọc Tiêu Lang Quân tức giận lắm bầm :

- Đây là người tự rước lấy nỗi đau khổ, không thể trách ta được.

Gã ngấm ngấm vận khí rồi xoay mạnh ống ngọc tiêu.

Nguyên ống ngọc tiêu này trên mình đầy mũi nhọn. Nội công của Ngọc Tiêu Lang Quân rất thâm hậu, gã vận khí xoay chuyển ống tiêu không xoay gỡ được.

Ngọc Tiêu Lang Quân chau mày nói :

- Võ công của các hạ quả nhiên cao cường

Gã dừng lại một chút rồi nói :

- Hãy buông ống ngọc tiêu ra.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “ Hai bên đối địch, sao gã lại yêu cầu ta buông ống ngọc tiêu ? ”

Nhưng chàng nghĩ tới ống ngọc tiêu này rất trân quý, nên theo lời gã buông ra

cho khỏi hư hại.

Ngọc Tiêu Lang Quân không ngờ mình hô một tiếng như vậy mà chàng buông

ngọc tiêu ra thật.

Hắn liền lùi lại ba bước lạnh lùng nói :

- Tiêu huynh quả nhiên chịu nghe lời tiểu đệ.

Đột nhiên gã giơ ống tiêu lên. Dưới ánh trăng trông rõ những tia sáng lấp lánh

nhỏ như lông trâu từ trong ống tiêu bay ra phấp phới.

Nguyên ống tiêu này có đặt cơ quan ngâm chứa độc châm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế lạnh lùng hỏi :

- Té ra ống ngọc tiêu này của các hạ còn có thể phát xạ ám khí tàn độc ?

Thật

là một chuyện khiến cho Tiêu mỗ mở rộng tầm mắt.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Nếu các hạ không nghe lời tại hạ thì e rằng đã bị thương vì độc châm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phương pháp dấu độc châm trong ống tiêu của các hạ tuy kỳ diệu và nham hiểm khiến người ta khó nổi đề phòng, nhưng chưa chắc đã đảm thương được Tiêu

mỗ.

Ngọc Tiêu Lang Quân không hiểu tay Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm, đao kiếm không chém vào được. Gã cười lạt nói:

- Lấy nỏ trong ống tiêu rất mãnh liệt tuy trong mình các hạ có cương khí hộ thân cũng chẳng tài nào cản trở được những mũi độc châm đâm vào người.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- “ Ta buông ống ngọc tiêu là vì hảo ý, vậy không nên tranh luận với gã về vụ

này.

Rồi chàng không nói gì nữa.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi :

- Tại hạ đã nương tay sao các hạ không chịu hiểu mà bỏ đi ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “ Nếu ta chịu lời rút lui tất gã này hạ độc thủ gây nên một phen kiếp nạn.

Ta

phải nghĩ cách để kiềm chế gã mới được...

Tiêu Lĩnh Vu từ từ rút trường kiếm ở sau lưng ra nói :

- Những chiêu số ngọc tiêu của các hạ dĩ nhiên cực kỳ tinh diệu tại hạ hy vọng

lĩnh giáo thêm mấy chiêu chương pháp của các hạ.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười lạt hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu ! Các hạ có biết tại sao chỗ nào tại hạ cũng nương tay với các hạ không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không hiểu.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Đó là do tại hạ nể mặt một người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ai vậy ? Người đó có liên quan gì đến tại hạ ?

Ngọc Tiêu Lang Quân mắt lộ sát khí lạnh lùng hỏi :

- Bình sinh tại hạ đối với bất cứ ai cũng không nhẫn nại như đối với Tiêu Lĩnh

Vu. Đây đúng là một điều ngoại lệ của tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu cười lật đáp:

- Các hạ hà tất phải quan tâm chi hết. Tiêu Lĩnh Vu là Tiêu Lĩnh Vu chẳng có

liên quan gì đến ai hết. Các hạ cứ việc phóng tay động thủ đi.

Ngọc Tiêu Lang Quân cặp mắt lấp lánh ánh thần quang lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng các hạ bức bách tại hạ phải động thủ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không định như vậy. Nhưng không muốn các hạ nương tay với mình.

Chúng ta trông vào võ công để phân thắng bại.

Ngọc Tiêu Lang Quân ngửa mặt lên trời nói :

- Giỏi lắm ! Hãy coi chừng !

Đột nhiên gã vung tay điểm tới.

Tiêu Lĩnh Vu tuy ngoài miệng hời hợt như vậy mà trong lòng đã rất quan tâm

đến đối phương. Chàng hít một hơi chân khí lùi lại ba bước.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười lật, huy động ngọc tiêu đánh liền ba chiêu.

Tuy gã chỉ đánh ba chiêu mà bóng tiêu mịt mù chia ra bốn mặt tám phương công kích.

Tôn Bất Tà quay lại ngó Vô Vi đạo trưởng :

- Chiêu số của gã này thật là kỳ dị. Bình sinh lão khiêu hóa chưa thấy bao giờ.

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt nghiêm trọng nói :

- Đây là một trường ác đấu nguy hiểm, thắng bại không lường...

Lão chưa dứt lời đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu bị bóng tiêu bức bách phải lùi lại năm bước mới tránh khỏi.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười nói :

- Các hạ tránh khỏi cuồng phong tam chiêu của tại hạ thật là hiếm có.

Miệng gã nói vậy mà cây ngọc tiêu trong tay thi triển thế công chẳng chậm lại

chút nào. Gã ra chiêu mỗi lúc một mau lẹ khiến toàn thân Tiêu Lĩnh Vu bị bao vây trong vòng tiêu ảnh.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã tỷ đấu mười mấy hiệp. Tiêu Lĩnh Vu lâm vào

tình trạng phải xoay chuyển luôn luôn, không lúc nào rảnh để phản kích.

Tôn Bất Tà thấy thế trong lòng nóng nảy, khẽ hỏi Vô Vi đạo trưởng :

- Lão khiêu hóa nhận thấy tình thế có vẻ bất lợi. Nếu cuộc đấu còn tiếp tục thì

Tiêu Lĩnh Vu khó lòng chống nổi. Lão khiêu hóa giúp y nên chăng ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Chi bằng hãy chờ một lúc nữa xem sao rồi sẽ liệu.

Tuy lão trấn an Tôn Bất Tà mà chính lão cũng kinh hãi vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu ở vào tình trạng bị ngọc tiêu bao vây không đường phản kích.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, tình thế vẫn không thay đổi.

Ngọc Tiêu Lang Quân tuy phóng chiêu rất lợi hại nhưng cũng không có cách nào đánh rớt được trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng thật to. Thanh trường kiếm ở trong

bóng tiêu trùng điệp bắt đầu phản công. Tiêu kiếm chạm nhau chát chúa vang lên

không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu lừa mãi mới được chỗ sơ hở liền mượn cơ hội để phản kích thoát

ra khỏi làn bóng tiêu khi nào chàng để lỡ dịp ? Thanh trường kiếm phóng ra ba

chiêu, ánh hàn quang lấp loáng. Thế kiếm phản kích có cơ vẫn hồi được liệt thế.

Vô Vi đạo trưởng thở dài một cái nói :

- Té ra bóng tiêu vẫn không làm Tiêu đại hiệp phải mê man đầu óc...

Lúc này người tay sắt đứng đằng sau Ngọc Tiêu Lang Quân cũng kinh hãi.

Cặp mắt hần tròn xoe nhìn hai người động thủ. Hiên nhiên hần cũng nhận thấy chủ

hần đã phải vận dụng toàn lực.

Hai người càng chiến đấu càng ác liệt. Cả tiêu lẫn kiếm đều phóng ra những chiêu số kỳ ảo.

Vô Vi đạo trưởng quay lại ngó Tôn Bất Tà khẽ nói :

- Lão tiên bối ! Làm thế nào để cho họ bãi chiến không đánh nhau nữa.

Tôn Bất Tà đáp :

- Bây giờ ta có quát họ dừng tay chắc họ cũng không chịu thôi.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Nếu hai bên còn đánh nhau nữa thì e rằng đi vào cục diện hai bên cùng nguy khốn.

Tôn Bất Tà nhìn kỹ thấy Tiêu Lĩnh Vu toát mồ hôi trán, hiển nhiên chàng đã vận dụng toàn lực. Ngọc Tiêu Lang Quân cũng vậy. Đột nhiên thanh âm trong trẻo

cất lên :

- Dừng tay !

Ngọc Tiêu Lang Quân đánh liền ba chiêu ngăn chặn thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu rồi nhảy lùi lại năm bước.

Từ ngày Tiêu Lĩnh Vu ra đời đây là lần đầu tiên chàng gặp phải một tay địch thủ như vậy. Cuộc đấu nguy hiểm vô cùng nên chàng bất giác sinh lòng kính phục

Ngọc Tiêu Lang Quân. Nên gã thu chiêu về lùi lại chàng cũng không rượt theo.

Chàng quay đầu nhìn ra thấy một tiểu cô nương chừng 15, 16 tuổi, mặc quần xanh áo ngắn, lưng thắt dây vàng, đeo bảo kiếm. Cô đứng ngoài cửa lớn. vẻ mặt rất

ngghiêm nghị.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự hỏi:

- Con nha đầu này phải chăng là thiếu nữ mình gặp đêm qua? Thị đã là kẻ hầu

cận của Khâu tử tử thì chắc vâng mệnh tử tử tới đây.

Ngọc Tiêu Lang Quân là con người lạnh lẽo cuồng ngạo như vậy mà vừa ngó

thấy cô bé vội vàng vòng tay nói:

- Tổ Văn cô nương! Cô nương bình yên chứ?

Thiếu nữ áo xanh đảo cặp mắt nhìn bốn phía, lại ngó quần hào đương trường rồi nghiêng mình đáp:

- Tiểu tỷ đâu dám nhận lời chào hỏi của Ngọc Tiêu Lang Quân.

Ngọc Tiêu Lang Quân vẫn lễ phép hỏi:

- Cô nương tới đây có điều chi chỉ bảo?

Gã hỏi câu này với vẻ mặt rất khẩn trương.

Tổ Văn đáp:

- Tiểu tỷ đến nói cho Ngọc Tiêu Lang Quân hay một việc.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi ngay:

- Việc chi? Phải chăng Khâu cô nương...

Tổ Văn ngắt lời:

- Phải rồi! Cô nương sai tiểu tỳ đến nói cho Ngọc Tiêu Lang Quân hay là cuộc

hẹn đêm nay cô nương không đến được.

Ngọc Tiêu Lang Quân biến sắc hỏi:

- Tại sao vậy?

Tổ Văn đáp:

- Tiểu tỳ cũng không biết tại sao.

Thị đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu tướng công! Tướng công không nhận biết tiểu tỳ ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Mới được gặp cô có một lần, tại hạ không hiểu...

Tổ Văn ngắt lời:

- Không phải! Chúng ta gặp nhau hai lần rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lần trước cô cải dạng nam trang, dĩ nhiên không kể.

Tổ Văn mỉm cười, đưa mắt ngó Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Cô nương bảo tướng công bắt tất phải chờ ở đây nữa.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Bữa nay không được hội kiến thì ngày nào mới gặp nhau?

Tổ Văn đáp:

- Cô nương nói là khi nào muốn gặp tướng công sẽ cho người đến kiếm.

Ngọc Tiêu Lang Quân sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Hiện nhiên trong lòng gã xúc động đến cực điểm. Gã trầm ngâm một lát rồi đột nhiên nhìn người tay sắt vậy

tay nói:

- Chúng ta đi thôi.

Rồi gã tung mình vọt lên nóc nhà biến mất.

Người tay sắt cũng tung mình vọt lên, chạy nhanh như gió biến mất vào trong

bóng đêm.

Tổ Văn chú ý nhìn hai người đi xa rồi tiến lại gần Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu tướng công! Tướng công có muốn gặp cô nương của tiểu tỳ không?

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp:

- Nếu y bận việc quá không có thì giờ tiếp kiến thì thôi cũng được.

Tổ Văn giương cặp mày liễu lên hỏi:

- Đêm qua tướng công khẩn khoản cầu kiến cô nương tiểu tỳ, sao hôm nay lại

đổi tâm ý?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô đừng hiểu lầm. Nếu Khâu tiểu thư có thì giờ tiếp kiến, dĩ nhiên tại hạ

phải

phó ước.

Tổ Văn hỏi:

- Không phải ước hẹn chi nữa, tiểu tỳ đưa tướng công đi gặp cô nương ngay được không?

Tiêu Linh Vu hỏi lại:

- Như vậy có tiện không?

Tổ Văn đáp:

- Nếu không tiện hay tiểu thư không ưng chịu thì dù tiểu tỳ có lớn mật đến mấy cũng chẳng dám dẫn tướng công đi.

Tiêu Linh Vu nói:

- Tại hạ có hai điều băn khoăn muốn hỏi cô.

Tổ Văn đáp:

- Được rồi! Tướng công hỏi đi.

Tiêu Linh Vu hỏi:

- Tại sao đêm qua Khâu cô nương không muốn gặp tại hạ mà bữa nay lại sai cô

nương đến đây tìm kiếm? Nội tình vụ này ra làm sao?

Tổ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Đừng nói tiểu tỳ không biết nội tình, mà dù có biết đi chẳng nữa cũng không

dám nói cho tướng công hay.

Tiêu Linh Vu chau mày hỏi:

- Cô nương có biết bây giờ Khâu tử tử kiếm tại hạ vì việc gì không?

Tổ Văn đáp:

- Vì việc gì thì Tiêu tướng công cứ đến gặp Khâu tiểu thư rồi sẽ rõ.

Đột nhiên thị hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Mỗi thân thích hoặc tình cố cựu giữa Khâu tiểu thư cùng tướng công thế nào

tiểu tỳ không hay biết gì hết. Nhưng tiểu tỳ nhận thấy tiểu thư đã vì tướng công hao

phí tâm lực rất nhiều. chị em tiểu tỳ nhiều phen phải chạy thực mạng. Vụ Nam Hải

ngũ hung chỉ mới là một chuyện trong đó mà thôi. Dường như tiểu thư không muốn

tiêu tướng công hay biết những vụ này nên chỉ ngấm ngấm viện trợ...

Thị nói chưa hết lời liền dừng lại.

Tiêu Linh Vu chờ một lát không thấy Tổ Văn nói tiếp liền giục:

- Cô nương nói hết đi.

Tổ Văn lắc đầu đáp:

- Không còn gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi gặng:

- Sao cô lại không nói nữa?

Tổ Văn lắc đầu đáp:

- Tiểu tỷ không nên nói mà cũng không dám nói.

Tiêu Lĩnh Vu trấn an thị:

- Không sao đâu. Tại hạ chỉ muốn nghe cho biết mà thôi.

Tổ Văn thở phào một cái rồi đáp:

- Tiểu tỷ đã nói nhiều quá. Xin Tiêu tướng công đừng hỏi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Tôn Bất Tà rồi hỏi:

- Xin cô nương cho biết mấy ông bạn của tại hạ có thể đi theo được chăng?

Tổ Văn đáp:

- Lúc tiểu tỷ ra đi, tiểu thư không cản dặn điều này. Nhưng tiểu tỷ vẫn biết trước nay tiểu thư không thích gặp người lạ bao giờ.

Tôn Bất Tà nói:

- Tiêu huynh đệ bất tất phải quan tâm. Bọn lão khiêu hóa chờ ở đây cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Hiện giờ Khâu cô nương ở đâu?

Tổ Văn đáp:

- Tiểu thư cũng ở gần đây.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Tôn Bất Tà, chấp tay nói:

- Xin các vị chờ cho một chút, tại hạ đi rồi trở về ngay.

Tôn Bất Tà đáp:

- Huynh đệ cứ tùy tiện.

Tổ Văn vừa trở gót vừa nói:

- Chúng ta đi thôi.

Thị cất bước đi trước, Tiêu Lĩnh Vu đi theo sau.

Ra khỏi tòa nhà, Tổ Văn quay lại hỏi:

- Chúng ta đi lẹ hơn một chút được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương cứ việc tùy tiện thi triển khinh công, tại hạ tự tin có thể theo kịp.

Tổ Văn mỉm cười đáp:

- Tiểu tỷ đã hiểu qua võ công của Tiêu tướng công, thật là cao minh vô cùng.

Tiểu tỷ không có ý so bì khinh công với tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới mấy lần thị ở trong bóng tối ngấm ngấm giúp đỡ mình,

bất giác mặt nóng bừng lên.

Tổ Văn dường như ngó thấy chỗ bền lên của Tiêu Lĩnh Vu. Đột nhiên thì

phóng mình lao đi, miệng hô:

- Tiểu tử xin dẫn đường.

Khinh công của Tô Văn vào hàng trác tuyệt. Tiêu Lĩnh Vu chỉ ngờ ngác một chút thì thị đã chạy xa bốn năm trượng. Chàng vội đề khí rượt theo.

Hai người cùng thi triển khinh công. Chỉ trong khoảnh khắc đã chạy được mấy dặm.

Tiêu Lĩnh Vu vận toàn lực thi triển khinh công, đã gần lại được một trượng.

Bất ngờ Tô Văn dừng lại đột ngột, chàng không kịp đề phòng, chút nữa đụng mạnh

vào thị.

Trong lúc hồi hã, chàng hít một hơi chân khí vội thu đả lại.

Tô Văn mỉm cười nói:

- Khinh công của Tiêu tướng công quả nhiên rất cao cường.

Tiêu Lĩnh Vu hô hấp chậm lại nói:

- Sao không đi nữa?

Tô Văn giơ tay trở vào khu bóng xanh rậm rạp cách đó mấy trượng, bên trong

có ẩn hiện mái nhà gianh. Thị đáp:

- Đến nơi rồi. Tiểu thư ở trong nhà gianh kia.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn ngôi nhà gianh muốn nói lại thôi.

Tô Văn bước chậm lại khẽ nói:

- Tiêu tướng công! Lát nữa tướng công gặp Khâu tiểu thư, mong rằng tướng công nói năng dè dặt một chút.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Tô Văn đáp:

- Tiểu thư đau khổ nhiều rồi, tướng công không nên làm cho tiểu thư phải phiền lòng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi! Tại hạ sẽ hết sức nhẫn nại.

Đến gần căn nhà gianh, Tô Văn gõ nhẹ vào phen cổng tre hai cái.

Bỗng nghe cánh cổng kẹt mở. Một thiếu nữ toàn thân mặc áo hồng, rất xinh đẹp, lưng đeo trường kiếm đứng đó.

Tô Văn khẽ hỏi:

- Tiểu thư có nhà không?

Thiếu nữ áo hồng đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu thư ở trong nhà. Mời Tiêu tướng công vào.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

- Sao tên nha đầu này lại biết ta họ Tiêu.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng từ từ bước vào.
Cách trần thiết trong nhà rất đơn giản. Ngoài cái bàn gỗ và bốn cái ghế tre không còn vật gì khác.
Một bức rèm màu xanh nhạt ở mé tả buông rủ xuống, chia căn nhà làm hai gian.
Tổ Văn đứng bên ngoài, thiếu nữ áo hồng theo Tiêu Linh Vu đi vào. Thị khẽ nói:
- Tướng công hãy chờ một chút. Tiểu tỷ vào bẩm tiểu thư.
Bỗng nghe sau tấm rèm có tiếng thiếu nữ trong trẻo cất lên:
- Người hãy lui ra.
Tấm rèm lay động. Một thiếu nữ võ phục màu huyền từ từ bước ra.
Tỷ nữ áo hồng nghiêng mình “dạ” một tiếng rồi rón rén lui ra ngoài.
Tiêu Linh Vu chăm chú nhìn vào thiếu nữ áo huyền thì đúng là Khâu Tiểu San
mà chàng đã xa cách bấy lâu. Vẻ phong vận của nàng bây giờ lại càng khiến
lòng người phải rung động.
Khâu Tiểu San vẻ ưu phiền lộ ra đôi mắt, nhưng nàng nở một nụ cười gượng
hỏi:
- Nhìn gì vậy? Chẳng lẽ đệ đệ không nhận ra được tỷ tỷ ư?
Tiêu Linh Vu kính cẩn chấp tay đáp:
- Mấy năm trời hình ảnh tỷ tỷ vẫn quanh quẩn trong lòng tiểu đệ, có lý nào
lại
không nhận ra?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 175

Ngọc tiêu giờ thói hung hăng

Khâu Tiểu San nhẹ buông tiếng thở dài đáp:
- Đệ đệ đã thay đổi nhiều rồi. Nếu tỷ tỷ gặp đệ đệ một cách đột
ngột e rằng cũng không nhận ra được.
Tiêu Linh Vu nói:
- Tiểu đệ đã hết tuyệt chủng, trở thành khoẻ mạnh...
Khâu Tiểu San ngắt lời:
- Đệ đệ còn cao lớn hơn trước nhiều. Lúc chia tay đệ đệ mới chỉ là một thằng
nhỏ yếu đuối bệnh hoạn mà nay đã trở thành một chàng trai tuấn tú. Hỡi ơi!
Quãng

thời gian năm năm không phải ngắn ngủi mà cũng chẳng phải lâu dài nhưng đệ đệ biến đổi quá nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu nghe giọng nói nàng đầy vẻ thương cảm, trong lòng rất lấy làm

kỳ, nghĩ thầm:

- Khâu tử tử vốn là con người kiên nghị, sao bữa nay bỗng biến thành đa sầu đa cảm?

Chàng ngừng đầu lên thì thấy khoe mắt Khâu Tiểu San long lanh ngấn lệ.

Chàng kinh hãi vội hỏi:

- Tử tử làm sao vậy?

Khâu Tiểu San mỉm cười đáp:

- Tử tử không sao cả. Chúng ta lâu ngày cách mặt, bữa nay hội ngộ nói chuyện

vui vẻ mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới nàng gặp nhiều cảnh ngộ bi thảm, trải bao nỗi đau đớn thì không khỏi thương tâm thở dài hỏi:

- Tử tử ơi! mấy năm nay tử tử phải chịu nhiều chuyện đau khổ, có đúng thế không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tử tử luân lạc giang hồ từ thuở nhỏ thì có phải trải những đau khổ thì cũng chẳng có chi đáng kể. Còn đệ đệ sinh trưởng trong một gia đình phong lưu mà phải

chịu nhiều cuộc gian lao mới là điều đáng nói.

K

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiểu đệ tuy nếm mùi gian truân nhưng đã qua hết rồi. Bây giờ tử tử có thấy tiểu đệ tươi tỉnh lắm rồi không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Ngày nay đệ đệ lớn hơn nhiều so với năm trước, thành hẳn con người khác. vả lại đệ đệ đã lừng lẫy trên võ lâm, oai danh cuộn cuộn khắp giang hồ. Vậy có phải

chịu cực khổ cũng không đến nỗi uổng công.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ mà có ngày nay hoàn toàn trông tử tử trợ lực cho...

Khâu Tiểu San ngắt lời:

Tử tử không chiếu cố được cho đệ đệ, khiến đệ đệ phải lưu lạc giang hồ, tử tử

rất lấy làm áy náy.

Tiêu Lĩnh Vu an ủi:

- Việc đã qua rồi, tử tử bất tất phải nhắc đến nữa.
 Khâu Tiểu San trở cái ghế trúc bên cạnh nói:
 - Đệ đệ hãy ngồi xuống đây nói chuyện.
 Hai người cùng ngồi xuống ghế. Khâu Tiểu San nói:
 - Đệ đệ hãy thuật cho tử tử nghe những sự đã trải qua mấy năm nay.
 Tiêu Linh Vu trầm ngâm đáp:
 - Câu chuyện rất dài...
 Khâu Tiểu San ngắt lời:
 - Dài cũng không sao, cứ kể cho tử tử nghe đi.
 Tiêu Linh Vu lần lượt thuật lại những chuyện đã trải qua mấy năm nay.
 Khâu Tiểu San lắng tai nghe cho đến hết rồi nói:
 - Một mình đệ đệ mà được ba vị tiên bối tận tình truyền thụ võ công là một điều đại phước.
 Tiêu Linh Vu chợt nhớ chuyện đêm qua liền hỏi:
 - Tử tử ơi! Trong lòng tiểu đệ còn có một điều hoài nghi. Tiểu đệ hỏi đến thư thư đừng buồn.
 Khâu Tiểu San hỏi:
 - Phải chăng là vì đêm qua ta không chịu gặp mặt đệ đệ?
 Tiêu Linh Vu đáp:
 - Chính là vậy đó. Tiểu đệ nghĩ mãi không ra vì lẽ gì tử tử lại không cho đệ đệ gặp mặt?
 Khâu Tiểu San gạt đi:
 - Chuyện đó qua rồi không nên nhắc lại nữa. Bây giờ chúng ta chẳng ngồi đối diện với nhau ư?
 Tiêu Linh Vu nói:
 - Những ngày gần đây lúc nào thư thư cũng ngậm ngậm viện trợ cho tiểu đệ, khiến tiểu đệ cảm kích vô cùng.
 Khâu Tiểu San lại gạt đi:
 - Đệ đệ đừng nói thế. Chúng ta có phải người ngoài đâu?
 Tiêu Linh Vu vẫn chú ý đến thái độ của Khâu Tiểu San, quả nhiên chàng phát giác trong câu cười tiếng nói của nàng vẫn không che dấu nỗi lo buồn lộ ra trên mí mắt. Chàng liền hỏi:
 - Tử tử ơi! Đường như trong lòng tử tử có nhiều tâm sự phải không?
 Khâu Tiểu San đáp:
 - Hỡi ơi! Ta chỉ có một điều tâm sự, cắt không đứt, gỡ không ra khiến ta lúc nào cũng canh cánh trong lòng.
 Tiêu Linh Vu hỏi:

- Tâm sự gì? Sư thư có thể cho tiểu đệ hay được không?

Khâu Tiểu San giơ tay vuốt lại mái tóc khề thờ dài đáp:

- Tỷ tỷ không biết mở miệng từ đâu.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

- Việc gì mà nghiêm trọng thế?

Khâu Tiểu San cặp mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp:

- Đệ đệ ơi! Đệ đệ lớn rồi. Tình trạng ngày nay không giống như trước nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đúng thế! Tiểu đệ len lỏi vào giang hồ tuy chưa được bao lâu mà đã trải qua

rất nhiều chuyện nguy hiểm xảo trá ở đời. Hỡi ơi! Mấy tháng sinh hoạt trên giang

hồ mà tưởng chừng trải qua mười mấy năm cực nhọc. Tiểu đệ tự tin đã thêm phần

kiến thức. Tỷ tỷ cho biết tâm sự, không chừng tiểu đệ có thể chia sẻ mỗi ưu tư cùng

tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San vẻ mặt nghiêm nghị thủng thẳng hỏi:

- Tiêu huynh đệ! Phải chăng huynh đệ có nhận biết Bách Lý cô nương?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y là con gái Bắc Thiên Tôn Giả tên gọi Bách Lý Băng...

Chàng thờ dài nói tiếp:

- Y đã có ân tình giúp đỡ tiểu đệ mấy phen.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Huynh đệ có muốn trả ơn y không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ dẫu phải là kẻ vong ân phụ nghĩa? Dĩ nhiên rất mong báo đền.

Khâu Tiểu San nói:

- Huynh đệ! Ta còn muốn hỏi huynh đệ một điều.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu đệ biết thì dĩ nhiên sẽ nói cho tỷ tỷ hay hết.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Một người đã chịu ơn cứu mạng của kẻ khác thì nên báo đáp bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

-Cái đó khó nói lắm.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó còn phải xem người ta cứu mình vì mục đích gì? Nếu vì lòng chân thành phát ra, không kỳ vọng điều gì thì món ân tình đó dĩ nhiên nặng bằng non,

sâu như biển.

Khâu Tiểu San khẽ thở dài hỏi:

- Lúc ban đầu hoàn toàn vì chân thành nhưng sau biến thành có chuyện mưu đồ thì nên thế nào?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Nếu họ không phải kẻ đại gian đại ác thì người chịu ơn cũng nên hết sức báo đền.

Khâu Tiểu San mắt chiếu ra những tia kỳ quang, hồi lâu hỏi:

- Huynh đệ! Bất luận họ có yêu sách gì cũng ưng chịu hay sao?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Nếu điều yêu sách không hại gì đến ai thì nên thỏa mãn cho họ...

Đột nhiên chàng động tâm, dừng lại không nói nữa.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Sao huynh đệ không nói nữa?

Tiêu Lãnh Vu hỏi lại:

- Thử thử! Thử thử hỏi đệ câu này là muốn trở vào ai?

Khâu Tiểu San đáp:

- Một người nào đó chẳng hạn.

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Tỷ tỷ có quen biết y không?

Khâu Tiểu San cười mát hỏi lại:

- Quen biết thì sao?

Tiêu Lãnh Vu trầm ngâm đáp:

- Thử thử! Những lời nói của thử thử dường như là do có tâm sự mà thốt ra?

Khâu Tiểu San buông tiếng thở dài muốn nói lại thôi.

Tiêu Lãnh Vu nhìn nàng nói tiếp:

- Tiểu đệ có điều muốn nói ra, nếu lần lần xin thử thử đừng buồn.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Điều chi?

Tiêu Lãnh Vu hỏi:

- Người mà tỷ tỷ nói đó phải chăng là Lam Ngọc Đường?

Khâu Tiểu San ban đầu ngờ ngác một chút rồi lắc đầu đáp:

- Có phải nhân vì Lam Ngọc Đường đêm qua đã nhờ huynh đệ đưa tới ta một

chiếc túi gấm không?

Tiêu Lãnh Vu đáp:

- Tâm sự của thư thư ở chỗ người gia ơn...

Chàng chưa dứt lời bỗng nghe Tổ Văn kêu thét lên:

- Không được! Tiểu thư còn đang nói chuyện với khách thì để tướng công vào thế nào được?

Bỗng nghe đánh ầm một tiếng. Hai cánh cửa bị người đẩy mạnh mở toang.

Ngọc Tiêu Lang Quân tay cầm ống ngọc tiêu đứng trước cửa.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng đầu nhìn ra thấy Ngọc Tiêu Lang Quân, sắc mặt lúc trắng

bột lúc xanh lè. Cặp mắt dường như tóe lửa nhìn chăm chặp vào mặt chàng rồi ngo

qua Khâu Tiểu San. Hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả hỏi:

- Khâu cô nương thủ tiêu lời ước hẹn với tại hạ để hội kiến với Tiêu Lĩnh Vu phải không?

Tiêu Lĩnh Vu thấy hắn ra chiều phần nộ trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng bấn

khốn nghĩ thầm:

- Gã Ngọc Tiêu Lang Quân này võ công cao cường. Nếu hắn ra tay đột ngột trong lúc phần nộ tất nhiên ghê gớm vô cùng.

Chàng vội đề tụ chân khí ngấm ngấm đề phòng.

Khâu Tiểu San vừa thấy Ngọc Tiêu Lang Quân cũng giật mình. Nhưng chỉ trong nháy mắt nàng trở lại vẻ trầm tĩnh, cười mát hỏi:

- Phải thì làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu biết Ngọc Tiêu Lang Quân nóng nảy dị thường mà thái độ lạnh

lùng của Khâu Tiểu San có thể khiến hắn nổi hung ngay lập tức. Bất giác chàng tiến

lên một bước đứng chắn ngay trước mặt nàng.

Ngờ đâu mọi sự ra ngoài tiêu liệu của Tiêu Lĩnh Vu. Chẳng những Ngọc Tiêu

Lang Quân không động thủ mà lửa giận cũng tự nhiên tắt ngấm. Gã từ từ tiến lại

cười mát đáp:

- Tại hạ quá nhiều nhã hứng của Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không hề gì.

Ngọc Tiêu Lang Quân không chờ hai người mời ngồi đã với lấy một chiếc ghế

trúc ngồi xuống nói:

- Vừa rồi ở trong căn nhà gianh tiểu đệ đã có điều mạo phạm. Mong Tiêu

huynh lượng thứ cho.

Tiêu Linh Vu rất lấy làm kỳ vì một con người kiêu ngạo như Ngọc Tiêu Lang

Quân lại lễ phép với mình đến thế.

Chàng đáp ngay:

- Các hạ dạy quá lời.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Mấy vị quý hữu của Tiêu huynh vẫn chờ trong nhà đại trang chứ?

Hắn không biết nói gì liền hỏi cho qua chuyện.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Mấy vị đó chắc đang nóng ruột chờ Tiêu huynh mà Tiêu huynh không về ngay thì e rằng bọn họ sẽ theo dõi đến đây.

Tiêu Linh Vu không hiểu ý gã, ngơ ngẩn hỏi:

- Theo dấu đến đây thì sao?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Khâu cô nương không muốn gặp người lạ. Nếu những vị quý hữu của Tiêu huynh tới đây là làm phiền nhiều cho Khâu cô nương.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

- Hắn nói câu này quả là có lý. Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng đều là những

bậc tiền bối, địa vị tôn cao trong võ lâm. Nếu họ tới đây mà Khâu tỷ tỷ không mời

mọc há chẳng khiếm nhã ư?

Chàng liền hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Ngọc Tiêu Lang Quân mỉm cười đáp:

- Tiêu huynh đi nói với các vị đừng theo dõi tới đây là hơn.

Tiêu Linh Vu cho là phải liền cất bước tiến ra. Nhưng Tổ Văn đứng ngoài cửa

đưa mắt ra hiệu cho chàng không nên bỏ đi.

Tiêu Linh Vu đột nhiên động tâm dừng bước quay đầu nhìn lại thì thấy

Khâu

Tiểu San đứng một bên cúi đầu xuống, mày liễu ử dật, dường như trong lòng đau

khổ vô cùng. Chàng lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Khâu tỷ tỷ dường như không thích gặp Ngọc Tiêu Lang Quân và tựa hồ có ý

sợ hãi. Trong vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng lại bước trở vào.

Ngọc Tiêu Lang Quân biến sắc lạnh lùng hỏi:

- Sao Tiêu huynh không đi nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chưa muốn đi.

Ngọc Tiêu Lang Quân hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Nếu bọn họ theo dõi đến đây thì làm thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó không dám phiền các hạ phải nhọc lòng.

Ngọc Tiêu Lang Quân đột nhiên ngửa mặt lên trời cười hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Phải chăng các hạ muốn đối nghịch với Trương mẫu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không đâu. Tại hạ đối nghịch với các hạ làm chi?

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Nếu Tiêu huynh không muốn đối nghịch với tại hạ thì nên mau mau rời khỏi đây.

Tiêu Lĩnh Vu càng nghe càng lấy làm quái dị, tự hỏi:

- Không hiểu tại sao Khâu tử tử lại có ý khiếp sợ Ngọc Tiêu Lang Quân như vậy? Chẳng lẽ Khâu tử tử đã bị gã ám toán rồi, lúc nào cũng sợ gã đưa vào đất chết

nên không dám phản kháng. Nếu vậy ta phải ở đây bảo vệ cho tử tử.

Chàng mãi ngẫm nghĩ quên cả trả lời Ngọc Tiêu Lang Quân.

Ngọc Tiêu Lang Quân thấy Tiêu Lĩnh Vu không trả lời liền cười lạt hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Nếu quả các hạ định làm khó dễ thì bữa nay chỉ có một đường.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đường nào?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Chúng ta trông vào võ công để quyết định sinh tử.

Tiêu Lĩnh Vu ngó lên Khâu Tiểu San thấy cặp mắt nàng long lanh ngấn lệ, vẻ

mặt bàng hoàng. Hiện nhiên trong lòng nàng đau khổ bàng hoàng mà không giải

bày cùng ai được.

Lại nghe Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Nếu các hạ không dám một trận tử chiến với ta thì mau rời khỏi nơi đây và từ sau không được gặp Khâu cô nương nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Gã này võ công cao cường. Nếu dùng toàn lực chiến đấu thì khó mà nói ai chết về tay ai. Hiện giờ trên chón giang hồ đang rối loạn. Ta cần phải giữ mạng

sống để vẫn hồi kiếp nạn cho võ lâm. Thằng cha này kiêu ngạo khác thường

nhưng

cũng không làm nên tội ác. Vậy ta có nhượng bộ cũng chẳng hề chi.

Chàng liền đáp:

- Các hạ võ công cao cường. Tiêu Lĩnh Vu này biết mình không địch nổi. Huống chi chúng ta vốn không thù oán thì sao lại phải động thủ đánh nhau?

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Nếu các hạ không muốn động thủ cùng ta thì phải hứa một lời từ nay không

được đến gặp mặt Khâu cô nương nữa.

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp mày lưỡi kiếm lên đáp:

- Các hạ không nên bức người thái quá. Khâu tử tử và Tiêu mỗ tình thân chẳng

khác chi...

Ngọc Tiêu Lang Quân tức giận quát lên:

- Câm miệng đi!

Tiêu Lĩnh Vu không nhẫn nhịn được nữa:

- Các hạ ngạo khí lẫn người, không coi bốn bề vào đâu. Các hạ nên biết Tiêu mỗ có ý nhường nhịn mà thôi chứ không phải sợ các hạ đâu.

Ngọc Tiêu Lang Quân vung cây ngọc tiêu trong tay lên nói:

- Phía sau căn nhà gianh này có một khu đất cỏ mọc khá rộng. Chúng ta tới đó

động thủ cho đến khi có kẻ sống người chết.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận đáp:

- Các hạ đã bức bách thì tại hạ đành tuân mệnh.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Hay lắm! Chúng ta đi thôi.

Rồi gã cất bước đi trước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại thất Khâu Tiểu San vẫn ngồi băng khuâng, dường như trong lòng đang lo nghĩ một việc rất trọng đại. Những diễn biến trước mắt dường

như nàng không hay biết gì hết.

Tiêu Lĩnh Vu ngậm ngậm thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Giữa Khâu tử tử và Ngọc Tiêu Lang Quân dường như có mối quan hệ rất trọng đại.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng bước theo Ngọc Tiêu Lang Quân.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Ngọc Tiêu Lang Quân ra sau nhà quả thấy một khu đất

cỏ mọc rất rộng.

Ngọc Tiêu Lang Quân cầm ngang ống tiêu đứng giữa đương trường.

Tiêu Lĩnh Vu tay nắm đốc kiếm từ từ tiến ra.

Ngọc Tiêu Lang Quân vung cây ngọc tiêu lên giục:

- Các hạ rút kiếm ra đi. Cuộc chiến bữa nay không phải cuộc tỷ võ bình thường. Các hạ cứ việc hạ độc thủ kỳ cho đến lúc có kẻ sống người chết mới thôi.

Tiêu Lĩnh Vu sắc mặt nghiêm nghị chậm rãi nói:

- Các hạ đã vạch đường, tại hạ nhất định phải bồi tiếp. Có điều trước khi động

thủ tại hạ muốn hỏi cho biết rõ một nghi vấn mà tại hạ không sao hiểu được.

Ngọc Tiêu Lang Quân giục:

- Các hạ hỏi đi, nhưng vẫn tắt thôi. Ta không muốn kéo dài thời gian.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Giữa chúng ta vốn không thù oán mà sao các hạ nhất định đòi quyết đấu sinh tử?

Ngọc Tiêu Lang Quân ngửa mặt lên trời cười rộ đáp:

- Tại hạ vốn không có lời thề quyết sống chết với các hạ. Nhưng tình thế lúc này khác hẳn. Các hạ còn sống một ngày là tại hạ ngủ không yên giấc, ăn chẳng biết mùi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu mỡ cũng cảm thấy các hạ đối với tại hạ dường như có mối thâm thù. Nhưng không hiểu các hạ có mối thù nghịch gì với tại hạ?

Ngọc Tiêu Lang Quân lạnh lùng hỏi:

- Các hạ không hiểu thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dường như là vì Khâu cô nương thì phải.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Phải rồi! Chính là vì Khâu Tiểu San...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Năm năm trước đây tại hạ đã quen biết Khâu Tiểu San, tình thân thiết như chị em.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười lạt nói:

- Chính vì các hạ có tình ý sâu xa với nàng nên tại hạ phải giết cho bằng được các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Té ra là thế. E rằng các hạ hiểu lầm mất rồi.

Ngọc Tiêu Lang Quân lạnh lùng nói:

- Dừng nói nhiều nữa, rút kiếm ra đi.

Gã vung cây ngọc tiêu ra chiêu “ Kim long thám thảo” nhằm đâm vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu rút lệ trường kiếm ra gạt cây ngọc tiêu nói:

- Nếu chỉ vì Tiêu mồ quen biết Khâu cô nương mà các hạ không cho tại hạ sống ở đời thì thật là bá đạo.

Ngọc Tiêu Lang Quân không trả lời nữa, huy động ngọc tiêu đánh liền tám chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu cả giận nghĩ thầm:

- Thằng cha này đã không chịu phục thiện mà mình không cho gã nếm mùi một chút e rằng gã chẳng chịu biết điều.

Chàng để hết tâm thần vận kiếm gạt hết tám chiêu của đối phương rồi cũng phản kích lại tám chiêu.

Tiêu qua kiếm lại đụng nhau bật lên những thanh âm choang choang rùng rợn.

Ngọc Tiêu Lang Quân gạt tám chiêu kiếm của Tiêu Lĩnh Vu rồi, nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng lỏi này trong một thời gian ngắn đã lừng danh trên chốn giang hồ, quả nhiên bản lĩnh hẳn không phải tầm thường. Nếu mình không hạ độc thủ thì e

rằng không giết gã được.

Hắn nghĩ vậy liền lùi lại năm thước từ từ giơ ngọc tiêu lên nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Trong ngọc tiêu này có dấu ám khí tuyệt độc từ những lỗ tiêu

phóng ra. Các hạ hãy coi chừng.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Gã muốn thắng cho nhanh tất không lựa chọn thủ đoạn mà phóng ám khí hại ta.

Chàng hít một hơi chân khí đáp:

- Các hạ cố tình muốn hạ độc thủ giết Tiêu mồ thì tại hạ cũng chẳng làm thế nào được. Vậy các hạ có tuyệt kỹ gì cứ trở hết ra đi.

Chàng vừa nói vừa ngấm ngấm đeo bao tay vào. Tay mặt cầm kiếm thủ thế chờ đợi.

Ngọc Tiêu Lang Quân từ từ giơ ống ngọc tiêu lên. Cặp mắt gã nhìn chăm chặp

vào Tiêu Lĩnh Vu.

Hai bên đều vận chân khí vào khí giới đến tột độ để đánh một đòn quyết định.

Đột nhiên bóng người chuyển động xẹt tới. Khâu Tiểu San mặc áo huyền đã đứng giữa hai người.

Ngọc Tiêu Lang Quân buông thông ống tiêu xuống hỏi:

- Cô nương há chẳng biết trong bọn tại hạ hai người phải có một kẻ chết?

Khâu Tiểu San nước mắt đầm đìa cất giọng ôn hòa đáp:

- Sao phải như vậy? Hai vị vốn không thù oán gì nhau.

Ngọc Tiêu Lang Quân trên mí mắt lướt qua vẻ cương nghị, thủng thẳng đáp:

- Chỉ vì trên thế gian này không dung cho cả hai người bọn tại hạ mà cần phải

có một người chết.

Vẻ mặt hần bình tĩnh và giọng nói rất cương quyết.

Tiêu Lĩnh Vu ngó Ngọc Tiêu Lang Quân, trong lòng nghi hoặc nói:

- Trời đất bao la, núi sông bát ngát. Tại sao không đủ chỗ dung cho hai người

chúng ta cùng sống được?

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 176

Thuận chuyện xưa lòng lại đau lòng

Ngọc Tiêu Lang Quân cười rộ ba tiếng :

Tiêu Lĩnh Vu ! Các hạ không biết hay giả vờ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ vẫn chưa nghĩ ra tại sao chúng ta lại không chung sống với nhau ở đời

được ?

Khâu Tiểu San thờ dài nói :

- Tiểu muội chịu ơn cứu mạng của Trương huynh tất có ngày báo đáp .

Nhưng

việc này không có liên quan gì đến Tiêu đệ, Trương huynh không nên trút giận lên

đầu y.

Ngọc Tiêu Lang Quân biến sắc :

- Theo cô nương thì sao ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Mong rằng Trương huynh rộng lòng cho tiểu muội một kỳ hạn.

Ngọc Tiêu Lang Quân ngắt lời :

- Được rồi ! Cô nương cần bao nhiêu thời gian để quyết định ?

Khâu Tiểu San hỏi lại :

- Trong vòng một năm được không ?

Ngọc Tiêu Lang Quân lắc đầu :

- Như vậy lâu quá, e rằng tại hạ không nhẫn nại được.

Khâu Tiểu San chau mày nói :

- Theo Trương huynh thì sao ?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp :

- Nhiều lắm là không vượt quá ba tháng.

Khâu Tiểu San trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ba tháng thôi ư ?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp :

- Đúng rồi ! Ba tháng với cô nương thấp thoáng chẳng là bao nhiêu, tại hạ một

ngày coi bằng ba thu. Thời gian ba tháng cũng là lâu lắm.

Khâu Tiểu San nhìn Tiêu Linh Vu bằng cặp mắt băng khuâng. Nàng chậm rãi

nói :

- Thôi được ! Vậy xin hẹn trong ba tháng. Có điều tiểu muội muốn thỉnh cầu Trương huynh một việc.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Nếu sức tại hạ làm được thì bất luận việc gì cũng xin ưng thuận.

Khâu Tiểu San nói :

- Trong vòng ba tháng tiểu muội không muốn nghe thấy tiếng tiêu rầu rĩ nữa và cũng không muốn Trương huynh xuất hiện bên mình tiểu muội.

Ngọc Tiêu Lang Quân nở nụ cười thê lương hỏi :

- Được rồi ! Tại hạ nghe theo lời cô nương. Nhưng hết thời hạn ba tháng chúng

ta gặp nhau ở đâu ?

Khâu Tiểu San trầm ngâm đáp :

- Mãn hạn ba tháng chúng ta đến gặp nhau ở dưới Đoạn Hồn Nhai, núi Hành Sơn.

Ngọc Tiêu Lang Quân gượng cười nói :

- Tự cổ chí kim chưa một ai xuống đáy vực Đoạn Hồn Nhai. Cô nương ước hẹn

tới đó thật là bí ẩn.

Khâu Tiểu San nói :

- Nếu Trương huynh sợ thì chúng ta bắt tất phải gặp nhau nữa.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Cô nương cứ yên tâm, tại hạ sẽ đến đó chờ cô nương trước.

Khâu Tiểu San nói :

- Kỳ hạn đã ấn định rồi, vậy Trương huynh đi đi.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp :

- Vậy tạ hạ xin tạm biệt.

Rồi quay gót đi ngay, chớp mắt đã mất hút vào bóng đêm.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy bao nhiêu nghi vấn nổi lên trong đầu, chàng đứng ngẩn

người ra đường trường.

Khâu Tiểu San chăm chú nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân mất hút rồi cất giọng trầm trầm hỏi :

- Tiểu đệ ! Huynh đệ có biết tại sao hôm qua ta không muốn gặp mặt huynh đệ không ?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng dường như đã đoán ra được một chút, nhưng nghĩ kỹ

lại vẫn chưa hiểu rõ. Chàng liền đáp :

- Tiểu đệ còn một điều chưa hiểu rõ.

Khâu Tiểu San đang mặt buồn rười rượi, nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vậy không nhịn được phải phì cười nói:

- Huynh đệ ơi ! Một năm nay ta sống trong lòng sầu khổ rồi lâu ngày cũng quen đi.

Tiêu Lĩnh Vu bâng khuâng đáp :

- Thư thư có việc gì cứ bảo tiểu đệ một tiếng là xong, hà tất phải đau buồn...

Chàng chợt nhớ đến Khâu Tiểu San mấy lần ngấm ngấm trợ giúp mình.

Chàng

cho là võ công cũng mưu trí Khâu Tiểu San có lẽ cao minh hơn chàng mà còn

không giải quyết được thì chàng giúp nàng làm sao nổi.

Chàng nghĩ tới đây mặt nóng bừng lên không dám nói nữa.

Lại nghe Khâu Tiểu San cất giọng buồn buồn :

- Vụ này coi có vẻ giản dị mà thực chất rất phức tạp. Hôm nay ta mời huynh đệ

đến đây là suy nghĩ nhiều rồi. Nếu không nói cho huynh đệ hay sớm thì cũng không

được. Hỡi ơi ! Trên đời này nhiều việc không thể ỷ vào võ công để giải quyết...

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nơi đây không tiện nói chuyện, chúng ta hãy trở về căn nhà gianh kia.

Ngọc

Tiêu Lang Quân là con người thủ tín, y đã ước hẹn với ta là trong vòng ba tháng

không đến quấy nhiễu là y sẽ giữ đúng lời hứa. Ta có nhiều việc muốn nói

với

huynh đệ và uỷ thác công việc thiên hậu cho huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác :

- Công việc thiên hậu...

Khâu Tiểu San ngắt lời :

- Chúng ta hãy vào phòng rồi sẽ nói chuyện.

Đoạn nàng trở gót đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nghi hoặc đi theo Khâu Tiểu San trở về căn nhà gianh.

Tổ Văn bung trà vào cho hai người rồi rón rén lui ra.

Tiêu Lĩnh Vu nóng nảy hỏi ngay :

- Thư thư ! Vừa rồi thư thư nói đến việc thiên hậu là có chủ định gì ?

Khâu Tiểu San dường như đã trấn tĩnh lại, cười mát đáp :

- Huynh đệ bắt tất phải nóng nảy, để ta nói rõ cho mà nghe.

Nàng trầm ngâm rồi tiếp :

- Tướng Trung Châu Nhị Cổ đã cho huynh đệ hay rồi...

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn họ bảo tử bị cầm tù trong căn mật thất rồi trốn ra được. Họ rất băn khoăn

về vụ này...

Khâu Tiểu San cười mát ngắt lời :

- Bảo họ đừng có lấy lòng, ta mà muốn giết họ thì chúng có đến mười mạng cũng không giữ nổi. Ta không thù hận gì chúng mà chúng còn nhận huynh đệ là

Long Đầu đại ca thì bao nhiêu điều xích mích nhỏ nhặt đều xóa bỏ hết...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thư thư đại lương khoan hồng miễn trách cho họ nhưng tiểu đệ phải bảo họ

đến thỉnh tội trước mặt thư thư.

Khâu Tiểu San gạt đi :

- Bắt tất phải thế, Bọn chúng không phải là hạng người tội bại là đủ.

Nàng thở dài nói tiếp :

- Khi đó do bản lãnh ta chiếu cố cho mình còn chưa xong dĩ nhiên chẳng thể chiếu cố cho huynh đệ. Hỡi ơi ! Ta đưa đệ rời khỏi nhà làm một vị công tử con quan

bị lôi cuốn vào vòng ân oán giang hồ. Những lúc canh khuya thanh vắng ta nghĩ lại

rất lấy làm áy náy nhưng nhất định huynh đệ không hiểu cho ta.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Nhưng bây giờ đệ chả nên người rồi là gì. Nếu thư thư không đưa tiểu đệ

là

nhà ra đi thì làm gì có ngày hôm nay. Huống chi khi đó tiểu đệ quần quít bên mình

thư thư năn nỉ xin đi theo chứ thư thư làm gì có lỗi gì. Lúc này tiểu đệ nóng lòng

muốn biết những việc liên quan đến thư thư.

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta bị Trung Châu Nhị Cổ giam vào trong mật thất chẳng bao lâu thì được người cứu ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng Ngọc Tiêu Lang Quân đã cứu thư thư ?

Khâu Tiểu San gật đầu :

- Phải rồi! ! Y là người võ công tuyệt thế, tính tình cương ngạo coi bốn bề không vào đâu, nhưng đối với ta lại hết lòng bảo vệ, tình nghĩa sâu xa.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bầm :

- Bây giờ tiểu đệ hiểu được một chút rồi .

Khâu Tiểu San nở nụ cười thê lương nói tiếp :

- Sau khi y cứu ta ra liền đưa ta đến Tẩy tâm mạo xá.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến thi thể của Khâu Vân Cô rồi những việc năm năm

trước hiện lên trong đầu óc chàng : Dưới chân núi Hành Sơn có căn Tẩy tâm mạo xá

trong khu rừng trúc. Trong nhà có mục già gầy như que củi bất cận nhân tình, Khâu

Tiểu San phải một mình đấu với cường địch rồi bao nhiêu chuyện khác.

Chàng liền hỏi :

- Thi thể của Khâu Vân Cô còn ở trong đó không ?

Khâu Tiểu San gật đầu đáp :

- Chủ nhân Tẩy tâm mạo xá tình nghĩa sâu đậm. Ban đầu chỉ ưng cho ta bảy ngày, nhưng sau kỳ hạn đó y vẫn chiếu cố thi thể của gia mẫu rất chu đáo.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ đến mối tình thân ái của Vân Di ngày trước, bất giác châu

lệ đầm đìa, chàng hỏi :

- Di thể của Vân Di hiện giờ ở đâu ? Tiểu đệ muốn đến tế điện một lần.

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta cùng Ngọc Tiêu Lang Quân về Tẩy tâm mạo xá thấy thi thể gia mẫu vẫn còn nguyên như trước mới yên dạ. Ta muốn theo di thư của gia mẫu đưa về Trầm

Yên Cốc nhưng chủ nhân Tẩy tâm mạo xá cản trở...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Hiện giờ di thể của Vân Di để ở đâu ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Vẫn để ở Tây tâm mạo xá.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thử thử ! tại sao tử lại chưa an táng thi thể của Vân Di ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Khi đó ta ở trong tình cảnh rất nguy ngập. Bao nhiêu nhân vật võ lâm trong thiên hạ vẫn theo dõi hành tung nhưng họ đều bị Ngọc Tiêu Lang Quân đã thương.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hẳn đối với thử thử thật hết lòng.

Khâu Tiểu San thở dài nói :

- Bình tĩnh mà xét thì y hết lòng bảo vệ ta thật đến nơi đến chốn. Ta được y mấy lần cứu trợ không thì e rằng chẳng còn được thấy mặt Tiêu đệ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn nàng muốn nói nhưng lại thôi, từ từ cúi đầu xuống.

Khâu Tiểu San nói tiếp :

- Ngọc Tiêu Lang Quân phát giác võ công ta tầm thường mà bôn tẩu giang hồ

thì bất cứ lúc nào cũng có thể nguy đến tính mạng. Y liền dẫn ta đi cầu kiến một vị

lão tiên bối đã ẩn cư lâu ngày. Y khẩn cầu mấy ngày trời mới được lão nhân gia ưng

chịu thu ta vào môn hạ...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu vậy thật là kỳ. Bản lãnh của Ngọc Tiêu Lang Quân cao thâm hơn thử thử

hiều, sao y không tự mình truyền thụ cho thử thử mà phải chạy đi nhờ người khác

?

Khâu Tiểu San đáp :

- Vì số võ công của y khác với những điều sơ học của ta thì có thành tựu cũng

chỉ tầm thường, nên y đi cầu lão tiên bối này thu nạp ta.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hiện giờ võ công của tử có phần cao hơn cả Ngọc Tiêu Lang Quân thì nhân vật truyền thụ võ công cho tử nhất định phải là bậc siêu phàm nhập thánh.

Khâu Tiểu San nói :

- Cái đó ta không thể nói cho huynh đệ hay được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Nhân vật đó khi thu ta đã ước tam chương. Điều thứ nhất là bà chỉ truyền thụ

võ công mà không chính thức nhận ta là đồ đệ.

Tiêu Linh Vu nói :

- Nhân vật này thật quái dị. Điều ước thứ hai là gì ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Điều thứ hai là không được nói tên họ cùng chỗ ở của bà. Điều thứ ba là không được đem mấy môn tuyệt kỹ truyền thụ cho người khác.

Tiêu Linh Vu nói :

- Các môn phái lớn trên chốn giang hồ đều muốn khuyếch trương võ công của

bản môn để thu hút nhân tài mà bà này lại cấm phát huy tuyệt kỹ của mình thì thật

là khó hiểu.

Khâu Tiểu San đáp :

- Ban đầu ta cũng nghĩ như đệ nhưng sau biết rõ rồi thì không thể trách bà được.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vì mấy môn võ công của bà thủ pháp tàn độc không nên lưu hành ở đời. Nếu

truyền cho người đời bại thì thật là nguy hại. Lão tiên bối quyết tâm để cho thất

truyền và không muốn lưu lại trong võ lâm.

Tiêu Linh Vu nghĩ tới thủ pháp Kim châm định não cắm vào đầu Nam Hải Ngũ Hung quả nhiên ác độc vô cùng. Chàng lẩm bẫm :

- Lòng người nham hiểm, đời rồi không mấy chốc. Cái lo của vị lão tiên bối này quả đã không lầm.

Chàng liền nói :

- Nếu vị lão tiên bối đó lưu tâm một chút chỉ phế trừ những môn tàn độc thái quá, còn thì...

Khâu Tiểu San ngắt lời :

- Võ công của mỗi môn có chỗ đặc biệt của nó, nên bỏ chỗ tinh diệu thì chẳng

còn giá trị gì nữa.

Tiêu Linh Vu nói :

- Thư thư nói phải lắm.

Khâu Tiểu San thở phào một cái nói :

- Ta ở đó bốn năm, ngày đêm khổ công cầu tiến. Khi ta đã thành tựu một chút

thì lão tiên bối đột nhiên bức bách phải ra đi không cho ở lại nữa,
Tiêu Linh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Điều này vẫn còn là bí mật, ta nghĩ mấy ngày đêm mà vẫn không ra được.

Nàng giơ tay lên gỡ mái tóc rồi nói :

- Ta tái xuất giang hồ, công việc đầu tiên là nghe ngóng xem huynh đệ lạc
lõng nơi nào. Ta được tin huynh đệ đã rút xuống sông chết rồi, trong lòng rất
đau

đớn, tìm đến khúc sông đó đặt linh sàng tế điện khóc ba ngày ba đêm đến
chảy máu

mắt. Nếu ta không nghĩ đến việc trả thù cho mẫu thân và cho huynh đệ thì ta
đã

gieo xuống sông tự tử rồi...

Tiêu Linh Vu thở dài nói :

- Tấm chân tình của thư thư như vậy tiểu đệ biết lấy gì đền đáp bây giờ?

Khâu Tiểu San lại kể tiếp :

- Sau đó nửa năm, đột nhiên ta nghe tin huynh đệ lại xuất hiện trên chốn
giang

hồ thì vừa kinh hãi vừa vui mừng như người điên. Ta lần đi khắp chân trời
góc biển

tìm kiếm ngờ đâu lại là Lam Ngọc Đường mạo tên của huynh đệ. Bao nhiêu
hi vọng

của ta tan thành mây khói.

Tiêu Linh Vu chợt nghĩ ra điều gì liền hỏi :

- Có phải thư thư đã gửi người đưa thư cho tiểu đệ không ?

Khâu Tiểu San ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ đáp :

- Đúng thế ! Ta đã cứu được nhiều người và hề cứu ai là lại gửi thư.

Nàng thở dài nói tiếp :

- Ta gặp được tên Lam Ngọc Đường giả mạo huynh đệ trong lòng tức giận
vô

cùng, liền giáo huấn cho gã một trận nên thân. Nhưng không ngờ do đó mà
hứng

thên phiền não.

Y nắm lấy tay ta, năn nỉ cùng ta kết bạn chung thân. Y tự hào là khắp tiên hạ
chỉ có mình y đáng lấy ta làm vợ, và cũng chỉ một mình ta xứng đáng làm vợ
y.

Tiêu Linh Vu nói :

- Khẩu khí y hay quá ! Thư thư có nhận lời không ?

Khâu Tiểu San nói :

- Kể như là nhận lời rồi. Nhưng ta đưa ra hai điều kiện.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều kiện gì ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Điều thứ nhất là phải giúp ta trả oán.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Y có chịu không ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Dĩ nhiên là y chịu ngay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn điều kiện thứ hai ?

Khâu Tiểu San chăm chú nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu dần từng tiếng :

- Điều kiện thứ hai ư ? Ta yêu cầu y chờ ta ba năm. Nếu trong thời gian này vẫn không được tin tức gì của huynh đệ ta sẽ nhờ y trả mối thù rồi sẽ cùng y

hôn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bây giờ thì sao ? Tiểu đệ còn sống trên thế gian.

Khâu Tiểu San đáp :

- Đáng trách là ta lúc đó không nói thêm vài câu. Bây giờ thì khó nói rõ cho được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế là rõ ràng rồi còn gì ? Thử hẹn y ba năm để thám thính xem tiểu đệ còn sống hay chết. Bây giờ chưa đủ ba năm mà tiểu đệ hãy còn sống trên thế gian,

nếu tỷ tỷ không thích y thì dĩ nhiên điều ước kia chẳng kể đến nữa.

Khâu Tiểu San nói :

- Cái thiếu sót của ta là ở chỗ đó. Ta không nói rõ là tìm huynh đệ rồi thì làm sao...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời nói :

- Cái đó không cần phải nói mà điều ước kia tự nhiên cũng hủy bỏ được

Xác chết loạn giang hồ

Hồi 177

Biệt tử nương hào kiệt rời nhau

Khâu Tiểu San nói :

- Ta cũng nghĩ thế mà.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngọc Tiêu Lang Quân là nhân vật siêu quần mà còn có suy nghĩ lệch lạc.

Khâu Tiểu San nói :

- Không nên trách y vì y đối với ta đã có ơn sâu.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Huynh đệ ! Có một điều ta để lòng từ lâu chưa nói cho huynh đệ nghe.

Hỡi ơi! Khi trước huynh đệ còn quá nhỏ, ta có nói huynh đệ cũng không hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì vậy ?

Khâu Tiểu San nói :

- Gia mẫu có để lại di thư nói rõ việc chung thân của ta. Người muốn ta...

Đột nhiên nàng bẽn lẽn đỏ bừng mặt lên.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vân Di thương yêu hiền đệ đã đến cùng cực, tiểu đệ kính trọng người như mẹ ruột vậy.

Khâu Tiểu san ngẩn đầu lên, nhắm mắt lại nói :

- Trong thư di mẫu dặn ta phải lấy người làm chồng.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt :

- Có chuyện như vậy ư ?

Khâu Tiểu San đỏ bừng mặt tươi như hoa đào đáp :

- Trong di thư gia mẫu không những đã chỉ định ta là vợ của huynh đệ mà còn

nói rõ phải làm cách nào...

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Những câu này ta nói ra không tiện nhưng sự việc đã diễn ra như vậy ta phải

nói cho huynh đệ hay, mong rằng huynh đệ đừng cười ta ăn nói không có thứ tự.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thử thử trong mắt tiểu đệ cao xa như Hoàng thiên khi nào dám khinh nhờn ?

Khâu Tiểu San nói :

- Việc này chẳng sớm thì muộn cũng phải cho tiểu đệ hay. Bây giờ không nói

ra thì e rằng sau này không còn có cơ hội nào nữa.

Câu này có điềm gở khiến cho Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác. Chàng toan gặng hỏi thì Khâu Tiểu San đã nói tiếp :

- Trong di thư gia mẫu nói rõ huynh đệ bị chứng tuyệt mạch, có luyện tập nội

công thượng thừa cũng chưa chắc khó lòng thông nổi kinh mạch nên khó lòng sống

qua hai mươi tuổi. Vì vậy gia mẫu bảo ta đưa di thể người rồi trở về thôn Bản Quê

trên bờ hồ Trường Đức tạm gác việc báo thù lại để kết thành phu thê với huynh đệ

trước đã.

Tiêu Lĩnh Vu nóng bừng mặt không dám nhìn Khâu Tiểu San.

Khâu Tiểu San nói :

- Thâm ý của gia mẫu là muốn cho huynh đệ có một đứa con để nối dõi hương

khôi nhà họ Tiêu rồi sau này sẽ tính đến việc báo thù. Hỡi ơi ! nếu gia mẫu không

để di thư lại thì ta có chết cũng không dám đưa huynh đệ đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu lên, nước mắt chảy quanh khế hỏi :

- Té ra vụ này có nhiều uẩn khúc, khi nào tiểu đệ nghĩ tới được.

Khâu Tiểu San vẻ mặt nghiêm nghị đáp :

- Tình thế biến đổi, hoàn cảnh của ta không như trước nữa. Một đấng huynh đệ

đã vượt qua được cửa ải tử vong, luyện thành tuyệt kỹ, lại tướng mạo khôi ngô đáng

là người tình thơ mộng trong chốn khuê phòng. Di mệnh của gia mẫu thành chuyện

đã qua, ta bắt tất phải giữ đúng lời hứa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất rối loạn. Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thử thử bảo sao tiểu đệ cũng vâng lời.

Khâu Tiểu San ngẩng đầu nhìn trời hỏi :

- Võ công của Ngọc Tiêu Lang Quân thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó khó biết được ai sẽ chết về tay ai .

Khâu Tiểu San hỏi :

- Y đối với ta tình sâu tựa biển, nghĩa nặng đầy non, ta nên đối đáp thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng nói :

- Cái đó... cái đó...

Khâu Tiểu San giục :

- Sự việc đã thế này huynh đệ còn dè dặt gì nữa, nghĩ thế nào cứ thực mà nói

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Khâu Tiểu San nghiêm nghị đáp :

- Cái đó còn tùy ở thư thư đối với y. Nếu thư thư thương yêu y thì dĩ nhiên có

thể uỷ thác việc chung thân cho y. Bằng như thể không thích mà tiểu đệ hãy còn

sống đây thì dĩ nhiên có thể huỷ bỏ điều ước kia.

Khâu Tiểu San nhíu cặp lông mày thủng thẳng nói :

- Còn một điều ta chưa nói .

Tiêu Kính Vu hỏi :

- Điều gì ?

Khâu Tiểu San nói :

- Nếu huỷ bỏ điều ước, có khi y không làm gì ta, nhưng bao nhiêu oán hận y sẽ

trút lên đầu huynh đệ, y nhất quyết liều mạng với huynh đệ đó.

Tiêu Lĩnh Vu khẳng khái đáp :

- Tuy y bản lĩnh cao cường, tiểu đệ cũng không sợ y.

Khâu Tiểu San nói :

- Không thể được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Khâu Tiểu San nói :

- Sau lưng Ngọc Tiêu Lang Quân còn có một lực lượng rất lớn nếu kể cả vị

phụ đã truyền võ công cho ta. Người mà hạ sát y thì nhất định bọn kia chẳng để

yên, còn Ngọc Tiêu Lang Quân mà đả thương huynh đệ thì ta nhận thay là một việc

không xứng đáng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu vì thư thư mà tiểu đệ tan xương nát thịt không đáng tiếc.

Khâu Tiểu San chau mày nói :

- Huynh đệ đừng quên một điều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta đã ưng chịu lời cầu hôn của Ngọc Tiêu Lang Quân thì sao lại không lấy
y

thật sự ?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hồi lâu không biết nói sao.

Khâu Tiểu San nói :

- Đã thế thì bắt tất phải nói nữa...

Nàng biến sắc lạnh lùng nói :

- Những chuyện gì ở trong lòng ta đã nói hết rồi, huynh đệ không có điều chi
đáng nói thì nên chia tay thôi.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ Khâu Tiểu San đột nhiên hạ lệnh trục khách.

Chàng ngơ ngác hỏi :

- Thử thử muốn tiểu đệ đi ngay ư ?

Khâu Tiểu San nói :

- Huynh đệ đã lớn rồi. Nam nữ hữu biệt không nên ở lại đây lâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đã vậy tiểu đệ xin cáo từ.

Rồi chàng chấp tay xá một cái.

Khâu Tiểu San nghiêng mình đáp :

- Miễn cho ta khỏi tiễn chân.

Nàng trở gót đi vào nội thất, Tiêu Lĩnh Vu thấy nàng quyết định đột ngột
như

vậy trong lòng lấy rất làm kỳ và đau đớn khôn tả. Bầu máu nóng trong ngực
trội lên,

cặp mắt tràn lệ đầm đìa.

Hết

Nguồn: Daquita

Người đăng: Thành Viên VNthquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA